

Sẽ Để Em Yêu Anh Lần Nữa

Contents

Sẽ Để Em Yêu Anh Lần Nữa	2
1. Chương 1: Gặp Gỡ	2
2. Chương 2: Hội Ngộ	9
3. Chương 3: Sự Dịu Dàng Của Em.	16
4. Chương 4: Mây Trôi Bềnh Bồng	28
5. Chương 5: Trở Về Mái Nhà Xưa.	34
6. Chương 6: Kỷ Niệm	38
7. Chương 7: Anh Thích Em	42
8. Chương 8: Nỗi Nhớ Đầy Vơi	46
9. Chương 9: Rào Cản	49
10. Chương 10: Rượt Bắt.	53
11. Chương 11: Trò Chơi Tình Yêu	64
12. Chương 12: Khúc Nhạc Lòng Bi Ai	90
13. Chương 13: Tình Yêu Bất Đầu.	106
14. Chương 14: Ánh Mắt Xa Xăm	118
15. Chương 15: Đối Đầu	135
16. Chương 16: Không Thể Ở Bên Nhau	155
17. Chương 17: Tình Đầu Dành Hết Cho Em	216
18. Chương 18: Quá Khứ Tội Ác.	243
19. Chương 19: Will Let You Love Me Again ()	290
20. Chương 20: Cay Đắng Mình Em Chịu, Hạnh Phúc Dành Cho Anh.	326
21. Chương 21: Nỗi Đau	356
22. Chương 22: Nỗi Nhớ Không Tên Và Nỗi Nhớ Mang Tên Em	368
23. Chương 23: Bẫy Tình	378
24. Chương 24: Trở Lại	401
25. Chương 25: Gặp Lại	410
26. Chương 26: Để Quên Một Người	429
27. Chương 27: Buông Tay	442
28. Chương 28: Sông Trăng Đáy Giếng	453
29. Chương 29: Giả Vờ Yêu	475
30. Chương 30: Sự Thật	494
31. Chương 31: Yêu Lại Từ Đầu.	522
32. Chương 32: Vẻ Đẹp Thiên Thần.	530
33. Chương 33: Ánh Sáng Mờ Ảo	541
34. Chương 34: Hãy Buông Tay Em.	567
35. Chương 35 : Hãy Để Tình Yêu Lên Tiếng	584
36. Chương 36	598
37. Chương 37 : Đối Mặt	608
38. Chương 38 : Tình Thân	616
39. Chương 39 : Âm Mưu Và Thủ Đoạn	625
40. Chương 40 : Bắt Đầu Một Kết Thúc	636
41. Chương 41 : Ngoại Truyện 1: Đám Cưới	650

42. Chương 42 : Ngoại Truyện 2: Muốn Có Con	655
43. Chương 43 : Ngoại Truyện 3	659

Sẽ Để Em Yêu Anh Lần Nữa

Giới thiệu

Vĩnh Phong : con trai thứ hai của tập đoàn Nguyễn Thành Phong, đẹp trai lạnh lùng, rất yêu Hiếu H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/se-de-em-yeu-anh-lan-nua>

1. Chương 1: Gặp Gỡ.

Một ngày chiều tà, ánh nắng vẫn còn gay gắt. Dường như ánh nắng gay gắt vẫn còn phả ra những hơi nóng khủng khiếp.

“ Sự cô độc và lạnh lẽo thường bay đến xâm chiếm những trái tim lạc lối”. Vĩnh Phong khẽ cười lạnh nhạt khi nhớ lại câu nói của anh trai mình. Bất chấp tất cả mọi chuyện, cậu lao ra khỏi nhà, phóng thiết nhanh con ngựa sắt của mình đi đến chỗ hẹn với các chiến hữu. Cậu thích cái cảm giác mà tốc độ đã mang lại cho cậu. Những tiếng xé gió làm cho hô hấp muốn ngừng thở của cậu dễ thở hơn. Vứt bỏ sau lưng cái không khí gia đình tưởng chừng ấm cúng nhưng thực chất là một núi băng hoàn toàn lạnh lẽo. Một sự giả tạo được ngụy trang rất khéo, không ai có thể nhận ra nó ngoài những người trong cuộc.

Lướt thật nhanh trên con chiến mã thở đầy khói, Vĩnh Phong chạy vào con đường quen thuộc đứng đợi các chiến hữu trong băng đua xe của mình. Con đường khá vắng lặng, không có một bóng người, ngay cả một tiếng động cũng không

Con đường vào lúc chiều thật buồn thật vắng vẻ, cứ một tối nó là nơi tụ tập lý tưởng của những thanh niên ăn chơi đua xe, nhảy múa hát hò. Đám chiến hữu của cậu chưa tới, cũng phải thôi, cậu đến quá sớm. Cậu ngồi xuống tựa lưng vào một cây cột điện quanh đường, hút thuốc một cách thông thả, đây là thứ làm cho cậu quên đi thời gian và những buồn phiền của mình. Từng đọt, từng đọt khói phả ra xung quanh xua đi cái lạnh lẽo đang từ từ kéo đến bao trùm lấy cậu. Nếu có ai đó bắt gặp cảnh tượng này, chắc rằng họ phải đưa tay lên ngực để giữ chặt lấy trái tim của mình để nó không rơi ra ngoài. Chàng trai đang ngồi đó có một vẻ đẹp cực kỳ cuốn hút và sự lạnh lùng của cậu có thể khiến cho trái tim của bất kỳ cô gái nào trông thấy bị ngừng đập. Ánh nắng chiều rơi vào khuôn mặt tuyệt đẹp của cậu càng làm cho nó sáng rực lên. Nhưng nhìn vào sự lạnh lùng của cậu lại khiến cho ánh nắng chiều dường như nguội bớt

Tàn diếu thuốc mà các chiến hữu của Vĩnh Phong vẫn chưa có mặt. Vĩnh Phong nhìn chiếc đồng hồ đeo tay thờ dài. Vẫn còn hơn nữa giờ nữa mới tới giờ hẹn. Vĩnh Phong đã ra khỏi nhà quá sớm, cậu buộc phải đi sớm. Cậu phải bỏ chạy khỏi căn nhà của chính mình – một căn nhà lạnh lẽo – trước khi sự cô đơn ăn mòn lấy cậu. Vĩnh Phong thà hứng chịu cái nắng gió và phong sương ở bên ngoài hơn là một căn nhà trống rỗng rãi thoáng mát, đầy đủ tiện nghi nhưng cực kỳ lạnh lẽo mà cậu chưa có lấy một ngày hạnh phúc.

Vĩnh Phong tự cười cho chính bản thân của mình – một thiếu gia của một tập đoàn đa quốc gia lớn nhất nhì ở châu Á, ai gặp cậu cũng cúi đầu, xua nịnh cậu, chiều lòng cậu. Nhưng thực chất đó chỉ là một bọn khốn đê hèn, giả dối. Ngay cả cha mẹ cậu cũng là người giả dối đó thôi. Anh nhìn vào cũng cho rằng cha mẹ cậu rất yêu thương nhau, gia đình cậu là một gia đình quyền quý đầy hạnh phúc. Chỉ có cậu mới hiểu, cái tổ ấm đó đã đóng băng từ lâu rồi, lúc nào cũng mang bầu không khí lạnh lẽo. Giả dối, tất cả đều giả dối.

Đột nhiên một nhóm người từ đâu xông tới, vẻ mặt hầm hầm đầy sát khí, phá tan sự yên tĩnh. Vĩnh Phong khẽ nhíu mày liếc nhìn bọn chúng một cái rồi mặc kệ chúng, tiếp tục điều thuộc đồ đạc của mình. Một tên khá đô con nhưng chiều cao khiêm tốn có giọng nói kháo khào đang quát tháo:

- Tụi bây mau tìm nó cho tao. Không tìm được nó thì tao chặt đầu tụi bây làm ghế ngồi.

Bọn đàn em tay cầm gậy sợ hãi vội lí nhí trả lời:

- Dã đại cá cứ yên tâm. Tụi em nhất định bắt được nó. Nó chỉ trốn đâu đây thôi.

Tên đại ca gầm lên:

- Sao còn không mau đi tìm.

Bọn đàn em đưa nào cũng sợ hãi vội vàng chia nhau đi tìm.

Một chút tò mò trĩu dậy, Vĩnh Phong khẽ liếc nhìn bọn chúng. Tên đại ca vẻ mặt bặm trợn trông khó ưa vô cùng. Mấy tên đàn em của hắn mặt mày cũng không khá hơn hắn bao nhiêu. Nhìn vào là biết bọn chúng thuộc dạng đầu trộm đuôi cướp. Đường như chúng đang truy lùng ai đó. Chúng quyết tâm bắt cho được người đó vì trên tay chúng là những thanh gỗ tròn dài đáng sợ.

Cuối cùng, bọn chúng cũng đi nơi khác hết, sự yên tĩnh lại trở về nơi đây. Vĩnh Phong tiếp tục nhả những đọt khói buồn bã, không quan tâm đến bọn chúng, chỉ cần bọn chúng không làm phiền cậu là được.

Đột nhiên một tên mặc áo thun xanh xuất hiện trước mặt của Vĩnh Phong, hấn hắt mặt hỏi:

- Nãy giờ mày có thấy cô gái nào đi ngang qua đây không?

Vĩnh Phong búng tàn thuốc về phía hắn ta và gầm lên:

- Biến.

- Tên này tức lắm định đến đánh cho Vĩnh Phong mấy gậy nhưng nhìn ánh mắt lạnh lùng đáng sợ của cậu, hấn hơi nao núng. Bỗng từ đằng sau, tiếng quát của tên đại ca vang lên.

- Tìm mau lên.

Tên này nhìn Vĩnh Phong hậm hực một cái rồi nhanh chóng rời bỏ đi. Vĩnh Phong chỉ nhếch môi một cái rồi đưa thuốc lên miệng hút tiếp

Teân naøy tòuïc laém ñoñh ñeán ñaùng cho Vónh Phong moät traän ñoñg nhìn thaáy aùng maét laính luợng saéc beùn cuõa caàu, haén hoi nao nuợng. Boãng tieáng quaùt thaùo cuõa teân Ñaõi ca heùt leán:” Tìm mau leán”. Haén ta haám hõic nhìn Vónh Phong moät caùi roài boũ ñi. Vónh Phong chàe nheách moài moät caùi roài ñoĩa thuoác leán mieăng huít. Boĩn chuợng mau chuợng taũn ñi nõi khaùc.

Bọn chúng cuối cùng cũng tản ra đi vào những con hẻm khác.

Đột nhiên, chiếc giỏ rác ở góc đường đối diện cậu động đậy, rồi đột nhiên nó bị hất tung lên, vài cọng rác văng ra. Vĩnh Phong đưa mắt về phía đó tìm hiểu. Một cái bóng từ từ xuất hiện, một cô gái tay cầm một chiếc gậy, đầu đội một cái nón lá rách đang từng bước từng bước mò mẫm trên con đường. Hóa ra là một cô gái mù, vậy là cái bọn hỏi nãy muốn bắt cô ấy. Đạo này có tin tức nói rằng mấy tên ma cô bắt một số cô gái bị khuyết tật về và đưa đi làm gái. Chắc cô gái này vừa trốn khỏi bọn chúng nên chúng mới tức giận mà đi tìm. Mặc kệ tất cả, cậu chẳng quan tâm. Đột nhiên điện thoại reo:

- Đang ở đâu. Hôm nay không đưa nữa. Tụi này đang ở bar Phong Trần, đến đây đi.

Vĩnh Phong gấp máy lại, lộp tức leo lên xa rồ ga chạy đi. Khi Vĩnh Phong quẹo ra khỏi con đường hẻm thì đột nhiên một bóng người lao ra. Cậu vội vàng lách qua một bên và đâm sầm vào vách tường gần đấy. Còn đang choáng váng sau cú đâm xe, thì Vĩnh Phong đã nghe thấy lời cầu xin của cô gái, cô vừa thở hổn hển vừa thì thào:

- Cứu tôi với.

Cô gái chụp lấy cánh tay cậu, Vĩnh Phong có thể nhận ra đôi tay đang run rẩy của cô gái. Hóa ra đó chính là cô gái mù khi nãy. Phía sau cô là bọn người hung hãn lúc nãy. Vĩnh Phong hiểu ra mọi việc ngay lập tức, vội vàng kéo cô gái ra sau lưng mình. Cậu nhìn bọn chúng với vẻ lạnh lùng khinh miệt.

Tên đại ca chạy đến trước mặt Vĩnh Phong giọng đều giả nói:

- Thằng nhãi con! Mau giao con bé sau lưng cho anh mày. Anh sẽ tha cho em đi.

Tên này vừa nói xong, Vĩnh Phong càng thấy đôi tay cô gái càng run mạnh, nắm chặt lấy áo của cậu, hơi thở của cô phả ra sau lưng của cậu. Vĩnh Phong cười khẩy, cậu vốn định không dính gì vào, nhưng tình hình này không dính vào không được.

Vĩnh Phong nhìn tên đại ca, khe khẽ môi cười nhạt:

- Nếu cô ấy muốn đi theo các người, tôi sẽ không cản. Còn nếu cô ấy không muốn đi thì không ai có thể ép cô ấy đi được.

Tên đại ca tức giận quát lớn:

- Thằng khốn! Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt. Dồn nó một trận cho tao.

Lại một nụ cười khuấy nữa, khuôn mặt Vĩnh Phong càng đẹp trai khôn tả.

- Chỉ sợ người no đòn là anh thôi.

Tên đại ca tái mặt, hấn tức giận hét lớn bọn đàn em đang đứng sau lưng.

- Đập chết nó cho tao.

Bọn đàn em liền bước lên, tay lăm lăm cái gậy, bọn chúng từ từ tiến lại gần Vĩnh Phong. Cậu kéo cô gái ra sau lưng mình, bắt đầu ghênh chiến với bọn chúng. Năm tên, Vĩnh Phong khẽ cười, cậu dư sức đối phó với chúng. Từ nhỏ cậu đã được cho đi học võ, huống hồ cậu thường xuyên đánh nhau nên hiểu rõ bọn này chỉ cậy đông hiệp yếu, chứ thực chất bọn chúng chỉ là một bọn thùng rỗng kêu to mà thôi.

Cái tên mặc áo thun xanh lúc nãy nhìn Vĩnh Phong rồi cười đều. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Thù cũ hận mới, ông mày quyết phải báo. Hấn ta giờ cao cây gậy lao đến trước tiên.

- Để ông xử mày trước.

Vĩnh Phong vội vàng đẩy cô gái ra xa rồi khum người xuống né tránh cây gậy đang vung tới và nhanh tay tung ra một cú đấm móc trả đòn ngay bên dưới cực mạnh ngay vào phần bụng của tên đó.

- Hự... Tên áo thun xanh rên lên rồi ngã khuỵu xuống.

Phần sức không nhiều nhưng cũng khiến hắn ngã xuống ngay lập tức mà không ngời dậy được, lăn lộn rên la. Vĩnh Phong khẽ cười khinh miệt nhìn cái thân xác lúc nãy còn hùng dũng bây giờ không thua một miếng giẻ rách.

Thấy đồng bọn lăn lộn dưới đất rên la, mấy tên kia tròn mắt kinh ngạc. Chúng không ngờ tên này lại bị hạ gục chỉ bởi một cú đấm. Cả bọn tên nào tên nấy bắt đầu lo sợ nhưng khi tên đại ca hét lên: " Xúm vô đánh chết nó cho tao" thì bọn đàn em mới đồng loạt nhào vô tấn công.

Vĩnh Phong vốn là cao thủ trong nhiều môn võ. Cậu dễ dàng chiến thắng bọn chúng, huống chi cậu vốn quen thuộc với những trận chiến thế này rồi. Không chút nao núng nào, Vĩnh Phong từ từ hạ từng tên khi mà gậy của chúng chưa chạm vào vạt áo của cậu. Bọn này chỉ là một bọn nhãi nhép. Đột nhiên tên đại ca vòng ra sau lưng Vĩnh Phong giả trò đánh lên thì cô gái hét lên " Coi chừng phía sau".

Nhờ vậy, Vĩnh Phong kịp thời xoay người né tránh được cú đánh lén bất ngờ và đá cho tên đại ca một cú đau điếng.

Tên đại ca tức giận hét lên: “ Xử con nhỏ đó cho tao”

Một tên đàn em liền lao tới cô gái, cô gái sợ hãi thụt lùi nhưng sau lưng cô là vách tường, cô đành nhắm mắt và đưa tay lên đỡ.

Bốp ...

Không hề cảm thấy đau đớn chút nào cả. Một cảm giác ấm áp bao quanh cô dù cả người cô dường như bị ép sát vào lưng tường hơn trước. Cô gái hé mắt ra nhìn cái gì đang che chở mình tránh khỏi cú đánh khủng khiếp đó. Cô bắt gặp một ánh mắt dịu dàng đầy lo lắng và sợ hãi đang nhìn mình và dường như có chút gì đó hài lòng bởi vì cô không sao. Mặc dù rằng khoe môi của chàng trai có một vết máu.

Cây gậy đã vung lên lưng của Vĩnh Phong. Cậu dùng cả thân mình để đỡ lấy cây gậy cho cô ấy. Nhanh chóng xoay người chụp lấy cây gậy trên tay tên này và vụt cho hắn một gậy tót máu. Vĩnh Phong như hổ thêm cánh, lao vào đánh cho bọn chúng bò lê bò cào, máu loang đầy áo. Đánh quá hăng Vĩnh Phong không chú ý phía sau lưng cậu, tên đại ca đã lồm cồm bò dậy tiếp tục giở trò đánh lén.

Bốp ...

Tên đại ca ngã xuống bất tỉnh. Vĩnh Phong quay người nhìn lại, sau lưng cậu cô gái đang cầm một cây gậy trên tay, cô vội vàng quăng cây gậy xuống đất rồi nắm tay Vĩnh Phong kéo đi. Cô nói như ra lệnh:

- Lên xe đi, chúng ta phải rời khỏi đây trước khi cảnh sát tới.

Trong lúc cậu còn ngây người khi nhìn vào khuôn mặt cô thì cô đã nắm tay cậu kéo đến bên xe máy. Vĩnh Phong vội vàng cùng cô gái lên xe chạy đi. Cậu cũng không hiểu tại sao mình lại dễ dàng nghe lời cùng lên xe và chạy đi, bởi lẽ cậu không hề sợ cảnh sát. Trước giờ cậu chẳng coi cảnh sát ra gì cả. Có lần nào đánh nhau xong bị bắt mà khi ra về không có sự cúi đầu chào của cảnh sát chứ. Có lẽ cậu sợ cô bị liên lụy chẳng hay là ...

Hai người vừa chạy đi thì có tiếng la lên phía sau:

- Mau trả tiền lại cho bọn tao.

Nhưng trả lời bọn chúng chỉ là những luồng khói của xe.

Khi hai người chạy một đoạn khá xa, Vĩnh Phong chợt dừng lại khiến cho cả thân người cô gái đổ ập về phía lưng cậu, hơi thở cô phả lên lưng cậu ấm áp.

- Xuống xe – Cậu ra tức giận ra lệnh.

Cô gái im lặng vội vàng leo xuống. Cậu quay lại nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng lóe lên sự giận dữ.

Cô gái nhìn ánh mắt lạnh lùng ấy, sợ hãi lí nhí nói:

- Cám ơn anh vì đã giúp đỡ tôi. Và xin lỗi vì tôi mà anh bị thương. Anh có cần đến bệnh viện kiểm tra lại không?

Vĩnh Phong quẹt đi vết máu nơi khoe miệng và lạnh lùng nói:

- Không cần.

Cô gái rụt rè nói:

- Cô gái e dè nói:

- Vậy tôi đi đây. Cám ơn anh rất nhiều.

Nhưng cô vừa định quay lưng ra đi thì bị Vĩnh Phong nắm chặt tay kéo lại, suýt chút cô ngã vào lòng cậu.

Cô gái nhăn mặt kêu lên:

- Vậy tôi đi đây. Cám ơn anh rất nhiều.

Cô gái vừa quay lưng định bước đi thì bị Vĩnh Phong nắm chặt tay kéo lại, suyýt chuýt cô ngã vào lòng caàu.

Cô gái nhăn mặt kêu lên :

- Anh làm gì vậy.

Vĩnh Phong nhúch môi khinh bạc:

- Nhìn bề ngoài thật không biết cô là một người dối trá như vậy.

Cả cuộc đời, Vĩnh Phong gặp quá nhiều sự dối trá và ghét cay ghét đắng nó. Vậy mà cậu lại sai lầm đi giúp một kẻ dối trá như cô gái này.

Cô gái cau nhìn Vĩnh Phong lấy làm khó hiểu nói:

- Buông tôi ra, tôi không hiểu anh đang nói cái gì cả. Tại sao tôi lại là người dối trá.

Vĩnh Phong bật cười vang:

- Bị vạch mặt nên giả vờ ngây thơ à. Tôi đúng là điên mới giúp hạn người dối trá như cô. Để cô gạt tôi một cách dễ dàng như vậy.

Cô gái thở dài bực tức rồi nhìn thẳng vào khuôn mặt hoàn mỹ của Vĩnh Phong:

- Tôi rất cảm kích anh vì đã giúp tôi thoát khỏi bọn người đó, nhưng anh giúp tôi không có nghĩa là anh được quyền lăng mạ tôi. Tôi dối trá, tôi gạt anh lúc nào. Chúng ta chưa từng quen biết nhau thì lấy gì để gạt anh. Tôi đã làm gì mà anh lại cho rằng tôi dối trá chứ. Tôi lừa tiền hay lừa tình anh vậy. Anh nói xem.

Cô muốn rứt tay ra khỏi tay Vĩnh Phong nhưng càng bị cậu giữ chặt hơn, khiến cô nhăn mặt vì đau. Nhìn bàn tay đang đỏ dần trên tay cậu, cô hét lên:

- Anh làm tay tôi đau quá. Ồ đau ra hạn người như anh vậy. Giúp đỡ người ta rồi hành hạ như thế này à.

Vĩnh Phong ghiến răng tức giận nói:

- Là do cô gạt tôi trước.

Cô càng tức giận trước sự vô lí và ngang ngược của Vĩnh Phong. Khuôn mặt cô lúc tức giận khiến cho hai má ửng hồng vô cùng xinh đẹp, khiến trái tim Vĩnh Phong dường như đã trở một nhịp đập.

- Anh bảo rằng tôi gạt anh. Vậy anh nói xem tôi gạt anh cái gì. Tôi quả thật không hiểu lí do gì mà tôi phải chịu sự dối xử của anh như thế này.

Vĩnh Phong hơi bối rối trước cái nhìn trực diện của cô gái, cô ấy quả là rất đẹp. Cậu ngây người trả lời:

- Chẳng phải cô đã giả mù để tôi thấy tội nghiệp mà giúp đỡ cô hay sao chứ.

Cô gái như hiểu ra liền bật cười. Nụ cười nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua khiến trái tim Vĩnh Phong lại trở nhịp lần nữa. Anh cho rằng mình đã bị bệnh nên mới ngẩn người khi nhìn thấy cô. Biết bao cô gái xinh đẹp vậy quanh cậu mà cậu chưa hề liếc nhìn hị một lần.

- Thì ra sự giả dối mà anh nói là thế à. Thật buồn cười. làm gì có chuyện chỉ giúp người mù mà không giúp người sáng mắt chứ. Chẳng lẽ ba mẹ, thầy cô giáo anh dạy rằng nên giúp đỡ người khuyết tật, chứ không nên giúp đỡ người bình thường à, lại là một cô gái yếu đuối như tôi. Quả lại tôi không hề nói với anh là tôi bị mù, là do anh tự hiểu lầm, sao lại cho rằng tôi lừa dối chứ.

Vĩnh Phong đuối lí, cậu mất đi vẻ lạnh lùng vốn có, hậm hực nói:

- Vậy tại sao trước đó cô lại cầm gậy vừa đi vừa mò đường như vậy chứ.

Cô gái nhẹ nhàng đáp lời cậu:

- Đúng vậy tôi đã giả làm người mù. Vậy thì sao, tôi có quyền làm bất cứ điều gì để bảo vệ bản thân miễn là không gây hại cho ai hết.

Vĩnh Phong tức tối nói:

- Chẳng phải tôi đã vì cô mà chịu một gậy rồi sao. Vậy àm không gây hại tới ai à.

- Chuyện anh giúp tôi là chuyện tốt, không việc gì khiến anh hối hận cả. Chẳng phải tôi đã cảm ơn và xin lỗi anh rồi sao. Chính miệng anh nói là không cần mà.

Vĩnh Phong va6bn còn tức giận, vẻ mặt cậu hầm hầm, cậu nhìn cô gái chăm chăm. Cô gái cũng nhìn lại cậu nhưng với vẻ bình thản vì cô biết cậu không như bọn kia. Hai người cứ thế nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng cô gái lên tiếng:

- Tôi phải đi đây.

Cô vung mạnh tay ra và thoát khỏi tay Vĩnh Phong nhưng cậu một lần nữa nắm tay cô giữ lại. Cô cau mày nhìn Vĩnh Phong:

- Nói cho tôi biết tại sao bọn chúng lại đuổi theo cô.

- Tôi lấy của bọn chúng một số tiền như không không muốn trả lại cho bọn chúng.

- Vậy thì lúc đầu tôi nên để bọn chúng dẫn cô đi thì hơn bị biến thành một thằng ngốc.

Đến lúc này cô gái thật sự tức giận, hai mắt cô bắt đầu ngấn lệ:

- Đủ rồi. Vì anh đã giúp đỡ tôi nên tôi mới nhịn để nghe anh mạt sát. Nhìn anh thì chắc anh là công tử của một nhà giàu có nào đó đúng không. Những người sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng như anh thì hiểu được gì hoàn cảnh của những người nghèo khổ như chúng tôi. Anh cho rằng những người giàu có các anh có quyền lẳng mạ xỉ nhục người khác à. Anh có biết trong khi anh ăn sung mặc sướng thì có hàng chục đứa trẻ bị chết vì đói không. Anh cho tôi là người giả dối vậy những người giàu có như anh mỗi khi quyên tiền từ thiện có thực xuất phát từ tâm hay là mục đích nổi tiếng chứ. Anh có bao giờ phải chạy đôn chạy đáo kiếm tiền chỉ để ngày có được hai bữa cơm thôi chứ đừng nói đến ba bữa. Anh có bao giờ ngày ngủ chỉ có bốn tiếng đồng hồ, nhịn đói ba ngày mà còn không có tiền để sống. Chưa chứ gì, vậy thì anh không có tư cách gì để trách cứ tôi cả - Cô ngừng lại một lát khe chớp mắt nhìn anh, đôi mắt u buồn khiến người ta chìm đắm – Nói cho anh biết, bọn chúng là một bọn cho vay nặng lãi, người ta chỉ thiếu hần vài trăm ngàn nhưng lãi mẹ đẻ lãi con số tiền lên đến vài chục triệu. Có người bán hết tài sản vẫn không đủ trả lãi cho bọn chúng cuối cùng cả gia đình phải ôm nhau tự tử. Bạn của tôi đã bị chúng cướp đi số tiền mà cô ấy phải lao động cực khổ cả năm trời mới có được, cho nên tôi mới giúp cô ấy lấy lại thì có gì là sai chứ.

Cô gái nói rồi móc trong túi quần ra một xộc tiền, toàn là những đồng tiền lẻ mà phải nói cả đời Vĩnh Phong chưa từng cầm tới. Cô nhét vào tay Vĩnh Phong:

- Tôi chỉ có bấy nhiêu thôi, anh cầm lấy mà mua thuốc trị thương, từ nay trở đi tôi và anh không ai nợ ai cả.

Vĩnh Phong nhìn nắm tiền trong tay mình rồi nhìn vẻ mặt tức giận trông dễ thương vô cùng của cô, cộng thêm đôi mắt long lanh ngấn lệ của cô thì trong lòng có chút xúc động. Cậu bật cười lớn, một cậu ấm vung tiền như nước như cậu lại có lúc lại bị người ta nhét cho cả một đồng tiền lẻ thế này. Cậu nhét lại cọc tiền vào tay cô gái:

- Tôi không cần số tiền này của cô. Cô giữ lại đi.

- Anh chê ít phải không. Vậy anh cho tôi số điện thoại đi, nếu có tiền tôi sẽ gọi điện cho anh. Tôi nói rồi tôi không muốn nợ anh.

- Trông tôi như người cần tiền của cô sao.

- Vậy thì tôi chỉ biết cảm ơn anh thôi.

Chẳng hiểu tại sao chỉ mới nghe mấy lời của cô, cậu lại thấy tin tưởng và kính trọng cô. Những kẻ đến trước mặt cậu toàn là một bọn háms tiền. Dù cậu có đúng hay là sai thì bọn họ cũng chẳng bao giờ trả lời thẳng thắn như cô.

Thấy anh thờ người ra, cô gái tỏ vẻ lo lắng đưa mặt sát vào anh:

- Đây ! Anh không sao chứ. Thật là không cần đến bệnh viện chứ.

2. Chương 2: Hội Ngộ

Chỉ lát sau, cậu đã có mặt ở quán bar Phong Trần. Cậu dễ dàng tìm thấy các chiến hữu của mình ở băng ghế đặc biệt dành cho cậu và các chiến hữu.

-Anh Vĩnh Phong đến rồi kìa – Một người trong băng nhìn thấy cậu vội reo lên.

Vĩnh Phong tiến đến gần họ lên tiếng chào.

- Sao lâu vậy – Thế Nam, cậu bạn thân của Vĩnh Phong ngó đồng hồ trên tay, một chiếc đồng hồ bằng bạc sáng lấp lánh, rồi ngẩng đầu lên dò xét.

- Gặp chút xíu vấn đề - Vĩnh Phong mỉm cười đưa tay nhận lấy ly rượu từ tay một chiến hữu.

Thế Nam nhú mày khi nghe Vĩnh Phong trả lời, cậu cũng ngồi dịch qua một bên ngưỡng chỗ cho Vĩnh Phong ngồi.

- Có rắc rối gì à.

- Gặp một đám giang hồ đang bắt một cô gái nên mới ra tay nghĩ hiệp cứu cô ấy thôi.

Thế Nam cảm thấy rất lạ vì từ xưa đến nay Vĩnh Phong luôn là người lạnh lùng, cậu hề hứng với tất cả mọi thứ. Giả sử cậu thấy một người sắp chết đang đứng trước mặt cậu, cậu cũng không một chút xót thương nào. Rót tiếp cho Vĩnh Phong một ly rượu nữa, cậu hỏi đùa:

- Là một cô gái xinh đẹp à.

- Ừ!

Thế Nam thật sự rất ngạc nhiên trước câu trả lời ngay lập tức của Vĩnh Phong. Xưa nay đối với Vĩnh Phong, phụ nữ chưa từng tồn tại. Quanh quanh cậu có biết bao nhiêu là gái đẹp, nhưng Vĩnh Phong chưa từng liếc nhìn họ lấy một lần. Cậu bỗng tò mò muốn biết cô gái đó là ai.

- Oa...anh Vĩnh Phong của chúng ta bắt đầu có hứng thú với phụ nữ rồi – Một anh chàng có nước da trắng trẻo, vẻ mặt trẻ con lên tiếng – Sao anh không dẫn người đẹp đến đây.

- Thăng nh1oc này, người đẹp đó gái góc lắm đó – Vĩnh Phong nhìn vẻ mặt hào hứng của cậu ta liền trêu chọc – Cô ấy gạt tiền của bọn giang hồ nên bị chúng rượt, còn cố tình giả làm người mù nữa chứ - Cậu nhớ lại bộ dạng của cô mà bật cười.

Thế Nam nghe xong liền gạt đầu:

- Thảo nào cậu lại chịu ra tay giúp đỡ cô ấy. Vì cậu nghĩ cô ta bị mù. Rồi mọi chuyện ra sao.

- Còn ra sao nữa, bị cô ta quay sang mắng xối xả, còn cắn cho ình một cái nữa chứ. Răng cô ta bénng thật – Vĩnh Phong đưa tay lên nhìn lại vết cắn của cô, nó vẫn còn hằn lên dấu răng đỏ hồng.

- Anh Vĩnh phong của chúng ta gặp đối thủ rồi. Cô gái này thú vị thật, đứng trước anh Vĩnh Phong của chúng ta, chẳng những không xiêu lòng mà còn dám chống trả. Lợi hại ... lợi hại ... Có dịp em cũng muốn gặp mặt cô ấy xem cô ta lợi hại thế nào – Lại là tên có gương mặt trẻ con lên tiếng.

Vĩnh Phong liền cốc đầu hấn một cái:

- Đến anh mày mà con đối phó không lại cô ấy. Nhóc mà gặp cô ấy không khéo anh phải đến dọn xác của nhóc.

Cả bọn liền cười ồm ỉ thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Những cô gái lợi dụng những giây phút này để công khai quay lại nhìn bàn của họ. Quả thật bọn họ rất thu hút, nhất là Vĩnh Phong và Thế Nam.

Như chợt nhớ đến chuyện gì, Vĩnh Phong quay sang nhìn Thế Nam hỏi:

- Sao lại tập ở đây, chẳng phải đã hẹn là cùng đua hay sao.

Thế Nam lắc đầu, chỉ mỉm cười một cách khó hiểu. Tên nhóc nhiều chuyện lại chen vào trả lời.

- Anh Phong thông cảm đi. Đối với những người đang yêu thì những sở thích đều phải tạm gác lại. Đối với anh Nam thì bây giờ đua xe chỉ xếp hạng 2 thôi.

Vĩnh Phong chau mày nhìn Thế Nam xong thì quay lại nhìn tên nhóc hất mặt ra như ra lệnh cho hắn ta nói tiếp. Như được cổ vũ tên này lập tức phun ra tất cả.

- Tại dạo này anh Phong không đến đây nên không biết đó thôi. Bar Phong Trần vừa xuất hiện hai người đẹp. Một trong hai em ấy đã bắt mất hồn của anh Nam rồi. Ngày nào anh ấy không đến đây ngắm người đẹp thì sẽ ăn không ngon, ngủ không được.

Tên này vừa kể xong liền nhe răng cười một cách tinh quái liền bị Thế Nam quăng cái gói nệm vào người rồi quay qua Vĩnh Phong nói:

- Cậu đừng nghe thằng này nói bậy. Chỉ là một cô gái có chút cá tính thôi, mình cũng không hứng thú lắm.

Tên này lập tức lên tiếng cãi lại:

- Những lời em nói đều hoàn toàn là sự thật. Không tin lát nữa anh Phong xem thử không khéo cả anh Phong cũng bị bắt mất hồn cho coi.

- Cái thằng này miệng mồm cứ tía lia – Thế Nam liền lừ mắt một cái, tên này lập tức cúp đuôi im lặng.

Vĩnh Phong nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ vì gương của Thế Nam liền trêu:

- Sao vậy làm gì giấu kỹ thế. Hay cậu sợ cô ấy chuyển sang yêu tớ mà không yên cậu nữa.

- Thiệt tình, hơi đầu cậu lại nghe tên nhóc này. Mấy người cứ ở đó mà cười với nhau đi.

Thế Nam liền đứng dậy bước ra ngoài. Vĩnh Phong liền gọi với theo.

- Này ! Cậu đi đâu vậy. Không phải đuổi lí rồi nên bỏ chạy đấy chứ.

- Nãy giờ uống hơi nhiều nên mình phải đi Washington city (WC) – Đáp xpg Thế Nam liền đi thẳng về hướng toilet.

- Nhưng mà người đẹp này cũng là hoa hồng có gai. Không dễ dàng tiếp cận một chút nào hết. Nếu không thì anh Thế Nam của chúng ta đâu trở thành anh chàng si tình, bỏ hết tất cả, ngày nào cũng đến đây ngắm người đẹp – Tên nhóc này thấy Thế Nam đã bỏ đi nên tiếp tục mồm năm miệng mười nhưng lần này hắn gặp phải ánh mắt sắc bén của Vĩnh Phong, lần này hắn ta không dám hó hé thêm lần nào nữa.

Khi Thế Nam quay trở lại, cả bọn tiếp tục uống rượu, nói chuyện phiếm và bàn bạc cho cuộc đua lần sau.

- Đến rồi kìa! – Một anh chàng vô tình nhìn ra phía cửa hét lên.

Cả đám liền ngẩng đầu lên nhìn ra cửa. Một cô gái khá xinh đẹp, ăn mặc cũng khá sành điệu đi vào quán. Cả bọn liền trầm trồ khen ngợi thân hình tuyệt đẹp của cô ngoại trừ hai người không nói gì là Vĩnh Phong và Thế Nam.

Thấy vẻ mặt hơi thất vọng của Thế Nam, Vĩnh Phong lại trêu ghẹo:

- Sao thế! Không phải người đẹp mà cậu ngóng trông à.

- Đã bảo là mình không có thích mà.

Nhưng nhìn vẻ mặt không tin của Vĩnh Phong, Thế Nam đành thở dài giải thích.

- Mình chỉ thấy là cô ấy hơi đặc biệt hơn các cô gái vẫn thường đeo xung quanh tụi mình. Nhưng mình khẳng định với cậu, đó chẳng phải là tình yêu.

Vừa lúc đó, cô gái ấy đã thay xong bộ đồng phục của mình và đang tiến về phía bàn của Vĩnh Phong, khiến cả bọn hào hứng.

- Các anh có cần gì thêm không ạ.

- Cần chứ. Bọn anh cần nhiều hơn em nghĩ – Tên nhóc nhiều chuyện lúc này bắt đầu vận động cơ miệng của mình, hắn nói câu này với hàm ý đen tối, khiến cả bọn cười ô lên.

Cô gái khuôn mặt thoáng ửng hồng. Vĩnh Phong khẽ liếc về phía cô. Trên áo cô gắn một bảng tên là Đình Ân.

- Em gái, em tên gì vậy.

- Em tên là Đình Ân.

- Em vào đây làm lâu chưa. Sao trước đây anh không thấy em vậy.

- Dạ, em mới vào làm nên chưa thạo việc lắm, có gì các anh bỏ qua cho – Giọng cô gái ngọt ngào khiến ấy tên này càng thêm khẩn khích.

Vĩnh Phong và Thế Nam không hứng thú lắm với trò trêu ghẹo này nên chỉ lẳng lặng ngồi yên hút thuốc.

- Hình như em còn có một cô bạn hay đi cùng phải không? Sao hôm nay không ấy thấy cô ấy.

Cô gái liền nhìn đồng hồ trên tay, lo lắng trả lời:

- Em cũng không rõ lắm, chắc bạn ấy đến trễ một chút. Em cũng đang lo lắng vì sắp em rất khó, không thích nhân viên đi trễ. Xin lỗi em phải đến bàn khác rồi. Quy định ở đây là không được trò chuyện qua lâu với khách.

- Ok! Hẹn em lát nữa.

Cô gái vừa bỏ đi thì đột nhiên một cô gái hối hả chạy vào, cô bận một cái áo thu xanh nhạt giản dị nhưng tôn lên làn da trắng của cô. Chiếc quần jean ôm sát đôi chân thon dài. Vai đeo một chiếc ba lô đỏ, mái tóc đen xõa dài, trông cô như một cô sinh viên tỉnh lẻ mới lên thành phố. Nhưng những điều đó không hề làm giảm đi vẻ đẹp tuyệt mỹ vốn có của cô. Cô chạy đến quầy ba đặt tay lên mặt bàn hỗn hển thở. Trông cô như vận động viên chạy marathon vừa làm một chuyến mấy ngàn mét. Đình Ân liền chạy đến bên cạnh bạn hỏi han.

Vĩnh Phong cảm thấy cô gái này nhìn quen quen, dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải.. Nhưng cậu không dám chắc là gặp cậu ở đâu vì cậu chưa nhìn rõ được mặt cô.

Cô gái nhìn Đình Ân rồi thở một cách khó nhọc hỏi:

- Lão béo tới chưa.

Đình Ân lắc đầu.

- Haiz...Làm mình chạy muốn đứt hơi luôn – Cô gái thấy nhẹ nhõm nên bắt đầu lấy lại nhịp thở của mình.

Anh chàng batterner liền đẩy đến cho cô một ly trà như trà đá. Cô nhận lấy cảm ơn và đưa lên miệng uống mà không hề chú ý đến bộ mặt ranh ma hơn cáo của anh chàng này.

Vĩnh Phong không chú ý đến cô gái cho lắm nhưng thấy Thế Nam ngồi nhòm dậu nhìn về phía cô gái nên bất giác cũng nhìn theo.

Vừa uống một ngụm nước vào thì đột nhiên phũ ra, nhắm vào mặt anh chàng batterner mà phun. Sau đó cô đưa tay lên quạt, rồi không ngừng chùi miệng. D(ó hoàn toàn không phải một ly trà đá mà là một ly rượu cực mạnh.

Đình Ân thấy bạn mình bị anh chàng batterner trêu chọc liền đấm cho anh ta một cái ngay bả vai rồi quay sang bạn lo lắng hỏi. Nhưng cô gái khoát tay tỏ ý không sao, dù khuôn mặt cô đã thoáng ửng hồng. Đình Ân liền quay đầu về phía một anh chàng cao to và khá đẹp trai kêu lớn:

- Đình Khiêm! Hoàng Vũ lại trêu tụi em nữa.

Anh chàng Đình Khiêm vội vàng bước đến bên cô gái với vẻ mặt lo lắng quay sang trách mắng anh chàng batterner. Anh chàng này đang dùng khăn lau khuôn mặt cười hề hề của mình.

- Thôi !Em mau vào thay đồ đi, kẹo lão béo mà đến thì lại phiền hà cho xem – Đình Khiêm nhỏ nhẹ khuyên

Đình Ân liền đưa bạn vào đi vào phòng thay đồ, không quên tặng cho anh chàng batterner một cái liếc xéo. Nhưng anh chàng này lại gọi nói theo:

- Nhưng dù sao thì em cũng không nên phun thẳng vào mặt em như thế.

Cô gái liền quay mặt lại nói:

- Cho đáng đời anh. Ai bảo lần nào cũng trêu em như vậy.

Nói rồi cô le lưỡi tỏ ý trêu chọc, vẻ mặt đáng yêu của cô làm cho không chỉ đám chiến hữu của Vĩnh Phong mà cả những chàng trai xung quanh phải ngẩn ngơ.

Vĩnh Phong chợt nhận ra cô – cô gái giả mù hồi chiều. Đúng là duyên hội ngộ, trái đất này quả thật là tròn, dù xoay một vòng tròn lớn, cuối cùng con người cũng gặp lại nhau một nơi nào đó.

Chỉ tích tắc sau, trong khi những anh chàng vẫn còn ngây ngất thì cô gái bước ra với bộ trang phục tiếp viên màu đỏ ôm sát thân hình hoàn mỹ của cô. Mái tóc búi cao để lộ cái cổ trắng ngần xinh đẹp. Cái váy ôm sát đôi chân thon không tỳ vết. Nhưng điều làm Vĩnh Phong ngạc nhiên chính là khuôn mặt tuyệt đẹp của cô không còn vẻ đáng thương của cô gái mù, không còn vẻ giận dữ khi nổi giận mắng cậu. Không còn vẻ mặt hồn nhiên tinh quái khi trêu chọc cậu và anh chàng batterner, mà thay vào đó một khuôn mặt lạnh lùng. Cô không hề trang điểm một chút so với các cô gái trong quán nhưng chẳng một ai trong quán có thể so sánh với cô.

Một anh chàng trong nhóm hást mặt hỏi Vĩnh Phong.

- Là cô ấy đó. Sao hả! Theo cậu thì mấy điểm. Nếu là mình sẽ chấm 100 điểm luôn. Quá đẹp.

Vĩnh Phong phì cười trước vẻ mặt hást hức của mấy anh chàng này.

- Vẻ đẹp thì 9 điểm nhưng tính cách thì 1000 điểm – Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trái tim Vĩnh Phong đột nhiên đập mạnh khi nhìn thấy cô.

Trong khi các chàng trai đang bàn luận về cô thì Đình Ân đến khều vai bạn thì thầm.

- Anh chàng đó lại đến và đang nhìn cậu kìa.

Cô gái kín đáo nhìn về hướng chỉ của bạn thì thấy Thế Nam và Vĩnh Phong đang nhìn mình. Cô quay mặt lại nhìn Đình Ân thì thầm.

- Không phải đang nhìn mình đâu, mà là nhìn cậu. Đừng có muốn ăn gấp bỏ cho người như thế.

Đình Ân đập vào vai bạn một cái rồi phì cười.

- Đồ quỷ....

Cô gái liếc nhìn về bàn họ một lần nữa. Hình như cô gặp một khuôn mặt hơi quen. Tuy rằng góc bàn của họ khá tối nhưng cô vẫn nhận ra Vĩnh Phong. Anh và Thế Nam quá nổi bật so với những người xung quanh. Cô đi vào trong một lát rồi quay ra, Vĩnh Phong để ý thấy trên túi áo của cô hình như đựng cái gì đó.

Lúc đó một người đàn ông mặc một bộ vest đen thân hình mập mạp lại hỏi đầu đi vào cho nên Đình Ân vội vàng lui đi chỗ khác. Lão đi qua chỗ cô, cô cúi đầu nhìn xuống đất, lão nhìn cô dò xét.

Một cánh tay đưa lên quấy quấy, lão béo nhìn thấy liền bảo cô:

- Bàn đặc biệt gọi kìa. Phục vụ cho chu đáo nếu không tôi đuổi việc các cô.

- Vâng.

Cô vội vàng tiến về phía bàn bọn họ. Đình Ân lo lắng đưa mắt nhìn về phía cô, nhưng cô khẽ lắc đầu. Khi cô tiến lại gần cả đám con trai giả vờ ngồi ngay ngắn lại.

- Các anh cần gì ạ?

Giọng cô ngọt ngào đến độ một người giả bộ ôm lấy tim ngã xuống. Khiến cho cả bọn không nhịn được cười. Nhưng khuôn mặt cô không hề tỏ vẻ lúng túng như cô bạn Đình Ân. Một khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm.

Thế Nam vội cầm chai rượu rỗng lên lắc lắc trước mặt cô.

- Cho bọn anh thêm một chai.

Cô gật đầu rồi vội vàng quay lưng bước đi.

- Khoan đã!

Một giọng nói vang lên sau lưng sau cô, giọng nói khá quen, cô hơi khựng lại nhưng nhanh chóng bình tĩnh. Cô quay lại nhìn vào chàng trai đã gọi.

Vĩnh Phong nở nụ cười nữa miệng như cuốn hút tất cả mọi thứ, trông cậu quả thật quá quyến rũ. Các cô gái này giờ nhìn trộm bỗng cảm thấy trái tim đã thoát ra khỏi lồng ngực tự bao giờ. Nhưng về mặt của cô gái không hề thay đổi. Vĩnh Phong nhìn chằm chằm vào cô, cậu khẽ liếc xuống bảng tên của cô: Bảo Lam. Một cái tên khá đẹp.

- Chắc cô vẫn còn nhận ra tôi chứ.

Cô nở một nụ cười lạnh lùng:

- Xin lỗi theo tôi nhớ thì hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.

Cô thông minh trả lời cậu, cô không muốn thừa nhận nhưng cũng không muốn phủ nhận. Vì quả thật hồi chiều cô gặp cậu và bây giờ cô gặp cậu đều là ngày hôm nay chứ không phải hôm qua hay trước đó.

- Thông minh lắm nhưng tôi không dễ bị gạt đâu. Hình như cô còn nợ tôi.

- Vậy anh muốn tôi phải làm sao. Anh đừng có nhỏ mọn như thế - Về mặt cô hơi lúng túng, quả thật cô nợ anh.

- Tôi nhỏ mọn vậy đó. Ai biểu tự nhiên có con chó điên cắn vào tay tôi làm chi.

- Vậy thì phải hỏi lại con trâu nước xem tại sao nó cứ ngặm cỏ mà không chịu nhả ra.

- Dù sao thì con trâu cũng chỉ ngặm chứ không cắn như con chó điên.

- Vậy thì con trâu đó đúng là ngu ngốc, chỉ có sức trâu mà không có đầu óc. Bị cắn thì kêu đau, vậy bị ngặm thì không đau chắc.

Vĩnh phong và cô gái hai người cứ nhìn chằm chằm vào nhau như hai kẻ thù. Nhưng người ngồi đó có thể thấy được những tia chớp dữ dội phát ra từ mắt hai người bọn họ đang giao đấu kịch liệt không ai chịu thua ai. Những người ngoài cuộc chỉ có thể nín thở theo dõi cuộc khẩu chiến của hai người bọn họ. Không khí vô cùng căng thẳng và ngột thở. Chẳng ai dám lên tiếng khuyên can điều gì cả. Cuối cùng chỉ có một người dám lên tiếng can ngăn đó là Thế Nam.

- Thôi đừng trêu cô ấy nữa - Thế Nam vội chen vào, anh hất đầu về phía cô - Lấy dùm bọn anh chai rượu.

- Đây cô đã tắm chưa, hình như trên người cô vẫn còn mùi rác - Vĩnh Phong tiếp tục trêu cô. Cậu vẫn còn giận vì vết răng và cú đá của cô. Nhưng thật ra cậu lại cảm thấy cãi nhau với cô rất thú vị.

Cô liền chụp lấy ly rượu màu đỏ trên bàn tạt vào anh rồi ngang tàng bảo:

- Bây giờ người cần đi tắm là anh. Đồ đàn ông nhỏ nhen.

- Cô không sợ bị đuổi việc sao - Vĩnh Phong tức giận đứng bật dậy nói lớn:

- Nếu thích anh cứ việc đuổi.

Nói rồi cô quay lưng lạnh lùng bước đi. Cả đám ngồi ngây người theo dõi trận tay đôi của hai người, hơi lo sợ khi thấy Vĩnh Phong nổi giận. Anh chưa từng tranh chấp với phụ nữ bao giờ.

- Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy - Thế Nam nhìn Vĩnh Phong ngờ vực.

- Cô ta là chủ nhân của vết răng này - Vĩnh Phong vừa nói vừa đưa tay lên ọi người xem vết răng của cô, rồi ngồi phịch xuống.

- Cậu nổi giận với phụ nữ chỉ vì một vết cắn thôi à - Thế Nam bật cười nói.

- Cô ta còn dám đá ình một cái – Vĩnh Phong vừa nói xong liền cảm thấy hối hận, bởi vì cậu lúc này cứ như một đứa trẻ hồn dỗi.

- Vậy cô ta còn nói cậu nhỏ nhen là đúng rồi .

- Này! Cậu đang bênh vực cho cô ấy đấy à. Cậu có biết cô ta dám hô lớn khi thấy cảnh sát đến rằng mình sàm sỡ cô ta.

- Hoa hồng có gai. Đúng là hoa hồng có gai. Bội phục, bội phục – Cả bọn reo lên.

- Dù sao cô ấy cũng là con gái. Hơi đâu mà cậu chấp nhậ làm gì – Thế Nam nói.

Vĩnh Phong quay qua vỗ vai Thế Nam.

- Cậu cũng thử mùi vị này một lần đi. Rồi xem cậu còn dám đến đây nữa không.

Cả bọn lại cười âm lên.

Còn đang nói chuyện cô gái đã đến bên họ từ bao giờ, trên tay cô là chai rượu. Xem như chưa từng có trận cãi cộ với Vĩnh Phong. Cô mỉm cười với họ nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng của mình. Đúng là cô đã đánh mất vẻ lạnh lùng do mình tạo ra khi cãi nhau với Vĩnh Phong, giờ cô cần lấy lại nó. Cô nhìn Thế Nam mỉm cười ngọt ngào nói:

- Rượu của anh đây.

Sau đó cô quay lưng thật nhanh, nhưng cô chợt nhớ đến điều gì đó, cô liền quay trở lại. Cố đến trước mặt Vĩnh Phong, lấy từ trong túi mình ra một cái gói.

- Cái này anh dùng để xức vào vết thương, nó làm tan máu bầm nhanh chóng – Cô chỉ tay vào một chai thuốc màu xám – Còn đây là thuốc giảm đau và thuốc đỏ. Thuốc đỏ dùng để ... - cô ngập ngừng - ...sức vào dầu răng au lạnh.

Vĩnh Phong hỏi ngạc nhiên, thì ra cái gói lúc nãy cô bỏ vào túi là gói thuốc này. Cô đã phát hiện ra anh ngay từ đầu và cô đã định đưa cho anh nếu không có cuộc cãi vã.

- Cô mua những thứ này à.

Cô gật đầu.

- Cô biết tôi sẽ đến đây.

Cô gái lắc đầu.

- Vậy tại sao cô lại mua nó nếu không biết trước rằng chúng sẽ gặp lại nhau.

- Lúc chạy đi thì tôi đã mua nó. Có điều khi quay về thì anh đã đi mất, cho nên... dù sao tôi hơi lo lắng cho anh nên muốn gặp lại anh một lần để xác nhận là anh không sao.

- Cô cứ để xuống dưới đi – Vĩnh Phong lạnh lùng nói. Cậu đang cố gắng kiềm chế sự xúc động của mình, không muốn nó bộc lộ trước mặt cô. Cô lo lắng cho cậu, trước giờ cậu chưa thấy ai lo lắng cho cậu, chưa ai quan tâm cậu, vậy mà cô - một cô gái xa lạ lại quan tâm cho cậu.

Cô gái liền để xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn Vĩnh Phong:

- Anh đã chịu nhận vậy thì xem như chúng ta không ai nợ ai nữa cả.

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi mà không đợi câu trả lời của cậu. Mặc dù cô biết rằng những thứ này không thể trả hết cái mà cô nợ anh. Nhưng cô buộc phải rũ bỏ món nợ này vì cô không muốn quan hệ của cô và anh day dưa kéo dài. Cô không muốn có quan hệ với bất kì ai.

Cả đời Vĩnh Phong chưa từng gặp một cô gái lạ lùng thế này, cô là người đã đem lại cho cậu nhiều cung bậc cảm xúc. Những cô gái quay quanh cậu đều tìm cách lấy lòng cậu, chinh phục và chiều chuộng cậu. Còn cô, ngay cả cái liếc mắt cũng không có. Chẳng muốn có một chút quan hệ gì với cậu, quay lưng một cách dứt khoát. Một cái gì đó ở cô cuốn hút cậu chứ không phải vẻ đẹp của cô. Bất giác cậu cứ nhìn về phía cô lúc nào không hay biết.

Dùng khuôn mặt lạnh lùng, cô đi phục vụ từng bàn. Những tên háo sắc thấy cô đến liền chảy cả nước dãi ra. Bọn này muốn lời dụng thời cơ để có dịp mò mẫm cô nhưng cô dường như có chuẩn bị trước. Khi họ vừa đưa tay đến, cô liền nhét chai bia vào lòng bàn tay họ rồi ngọt ngào mời mọc:

- Anh muốn uống bia nữa không, em khui dùng anh nha.

Nói rồi chẳng chờ tên này liền đưa tay mở liền mấy chai.

- Anh cứ tự nhiên dùng nha, em phải đi rồi.

Một tên khác muốn sàm sỡ cô từ bên hông, cô liền chộp lấy cái bật lửa trên bàn nhằm vào bàn tay hắn ta mà bật lửa khiến hắn ta la lên. Cô liền giả vờ lo lắng như muốn khóc, nũng nịu nói:

- Em xin lỗi anh! Em cứ tưởng anh định hút thuốc nào ngờ. Anh tha lỗi cho em nha. Tại anh tự nhiên đưa tay tới.

Có thằng đàn ông nào lại nhỏ nhen chấp nhất với một người đẹp như cô chứ. Tên này dù rất đau nhưng đành bấm bụng chịu đựng còn hơn nói rõ lí do mà hắn đưa tay ra. Hắn giả vờ cười rộng lượng:

- Không sao.

Cô đi đến bàn của một gã mập mạp nhưng ăn bận khá sang trọng. Vĩnh Phong nhìn mặt gã thấy quen quen. Chăm chú quan sát một hồi cậu nhớ ra hắn chính là giám đốc Vương của công ty vận chuyển từng đến cầu cạnh nhà cậu. Hắn ta từng bỏ tiền mua một chiếc xe xịn để tặng cậu nhằm lấy lòng. Nhưng nhìn mặt gã, cậu không ưa chút nào nên cũng ít có quan hệ.

Tên này là một tên cáo già, hắn giả vờ nhìn đi nơi khác, làm như mình không quan tâm gì đến cô. Làm cho cô mất cảnh giác, yên trí tiếp tục dọn dẹp, sau đó hắn ta nhanh chóng nắm lấy tay cô vuốt ve. Vĩnh Phong có thể thấy vẻ mặt tức giận của cô nhưng sau đó nhanh chóng dịu lại. Cô không nhanh chóng rút tay về mà nhìn lão dè già đó cười tươi tắn rồi mới từ từ rút tay lại. Cô hiểu rằng nếu mau chóng phản kháng lại thì chỉ chịu thiệt thòi thêm mà thôi. Vừa quay lưng đi, Vĩnh Phong thấy vẻ mặt tràn đầy tức giận của cô, cô dùng chiếc khăn tay của canh chàng batterner lau sạch bàn tay mình. Đình Ân lo lắng chạy đến bên cạnh cô. Vĩnh Phong muốn đứng dậy cho lão này một trận. Nhưng cậu cố gắng kiềm chế, cậu hiểu không nên gây sự ở đây, làm vậy chỉ gây thêm phiền phức cho cô mà thôi. Cậu nhìn sang Thế Nam, thấy bàn tay đang nắm chặt lại của bạn, vẻ mặt của cậu ấy cũng bùng bùng lửa giận.

Cô làm như không có gì, vẫn tiếp tục phục vụ các bàn khác. Khi cả bọn đã ngà ngà say vừa định keyby thanh toán ra về thì đột nhiên có tiếng quát lớn.

- Các người định cắt cổ đây à.

Nhìn theo hướng có tiếng quát thì ra đó là lão béo Vương.

- Chỉ có chai rượu này mà hơn ba mươi triệu à.

Cô nhìn vẻ mặt tức tối của lão béo vẫn bình thản trả lời thẳng thừng.

- Tiền rượu thì không mắc như thế nhưng cái nắm tay lúc nãy thì mắc.

Giám đốc Vương nghe cô trả lời thì ngớ người ra.

- Thì ra cô đang chơi tôi.

- Ngài nói quá lời rồi. Tôi chỉ là một cô gái thì làm sao dám chơi ngài.

- Gọi quản lí của cô ra đây cho tôi.

Anh chàng Đình Khiêm đang đứng nói gì đó với một cô phục vụ, nhìn thấy vậy vội chạy đến bên cạnh cô gái. Đình Ân và một số tiếp viên cũng kéo đến.

Nhưng trước khi Đình Khiêm lên tiếng, cô gái đã nói:

- Giám đốc Vương, có sức chơi thì có sức chịu, nếu như bây giờ ngài không có sẵn tiền ở đây thì tôi sẽ cho ngài nợ lại. Còn nếu như giám đốc Vương không thể trả thì coi như bỏ nhưng tiền rượu vẫn phải trả. Có điều tôi khuyên ngài nên chú ý túi tiền của mình trước khi làm bậy.

Mọi người xung quanh đều phá lên cười.

Lão giám đốc Vương nghe thấy cô gái vậy liền tái mặt, lão tức giận đến độ mồ hôi chảy rần rần trên cái cổ núc ních thịt của mình. Vừa lúc lão thấy Đình Khiêm ở sau lưng cô gái.

- Cậu tới đúng lúc lắm. Xem nhân viên của cậu đối xử với khách như vậy đó.

Đình Khiêm vội vàng đẩy cô gái ra sau lưng, rồi cúi đầu xin lỗi lão.

- Xin lỗi giám đốc Vương, cô ấy còn trẻ nên chưa biết cách cư xử. Tôi sẽ dạy bảo lại cô ấy.

Nói xong cậu kêu người tính lại vái biểu khác cho lão. Giám đốc Vương hậm hực tính tiền rồi ra về. Nhưng trước khi lão ra về, Đình Khiêm liền nói:

- Giám đốc Vương là do nhân viên của quán tôi sai nhưng xin ngài nhớ cho quán chúng tôi làm ăn trong sạch. Sau này xin ngài hãy giữ phép lịch sự giúp cho. Cảm ơn.

Lão béo cứng họng, đành lấy tiền thôi rồi biến ngay.

Đợi lão ra khỏi cửa, Đình Khiêm quay lại nhẹ nhàng nói với cô gái:

- Anh biết em muốn lão béo đuổi việc mình nhưng không cần phải làm lớn chuyện như vậy đâu.

Cô mỉm cười trấn an anh, rồi bắt đầu công việc của mình.

Vĩnh Phong mỉm cười, xem ra người đẹp này đi tới đâu cũng có người bảo vệ.

3. Chương 3: Sự Dịu Dàng Của Em.

Người ta cho rằng hai con người vô tình gặp gỡ nhau lần đầu là ngẫu nhiên. Lần thứ hai là hữu duyên, còn lần thứ ba là định mệnh. Định mệnh an bày ột chàng trai và một cô gái số phận gì? Chỉ biết rằng giữa nam và nữ khó có thể tồn tại tình bạn. Yêu ư? Tình yêu vốn là cơn gió thoảng.

Lần đầu tiên Vĩnh Phong trần trở về một cô gái. Cậu đã tự hỏi bản thân sao lại phải chú ý đến cô ấy. Đầu óc cậu bị hư hại ở chỗ nào rồi chẳng, chứ nếu không thì tại sao hình ảnh cô gái ấy cứ bao quanh lấy cậu ngay cả trong giấc mơ. Không hiểu sao, khuôn mặt xinh đẹp của cô cứ xuất hiện trong trí não của cậu cứ như thể nó vốn dĩ đã tồn tại ở đó từ rất lâu. Vĩnh Phong nhớ đến nụ cười tươi tắn của cô, nhớ đến vẻ lạnh lùng nhưng ẩn đằng sau đó là đôi mắt trong veo hút hồn người.

Khi ánh nắng len lõi chiếu vào phòng, Vĩnh Phong mới thức dậy. Đã hơn chín giờ sáng rồi. Vĩnh Phong uể oải bước xuống giường, đêm qua cậu đã uống quá nhiều rượu nên bây giờ cậu vẫn còn thấy choáng váng.

Sau khi tắm xong, Vĩnh Phong thấy đầu óc tỉnh táo hơn. Cậu bước xuống dưới lầu thì thấy bà Mai Hoa đang ngồi chính tề trong bộ ghế salon đắt tiền và sang trọng. Bà mặc một chiếc áo kiểu màu xanh nhạt trông bà thật sang trọng và quý phái. Vừa trông thấy Vĩnh Phong bà hồ hững hỏi:

- Đêm qua con lại về muộn nữa à. Nghe nói hôm qua con uống rất say.

Vĩnh Phong thả phịch toàn bộ thân mình xuống bộ ghế sang trọng và êm dịu này, uể oải nói:

- Con chỉ uống một chút thôi. Mẹ đừng lo.

Bà Mai Hoa nghiêm nghị nhìn cậu con trai thứ của mình khuyên rằng:

- Con lo chán chính lại mình đi. Kéo người ta nhìn vào sẽ đánh giá không tốt về nhà chúng ta. Con phải biết tất cả mọi người đều đang nhìn vào gia đình chúng ta từng chút một. Con không nên làm mất sĩ diện của nhà ta.

Vĩnh Phong thở dài trả lời:

- Con biết rồi.

“Sĩ diện” – hai từ này từ nhỏ đến lớn cậu đều nghe nhắc đến nó mỗi ngày. Vì sĩ diện mà cho dù mẹ cậu không hạnh phúc vẫn níu giữ người đàn ông không yêu mình bên cạnh. Vì sĩ diện mà dù không muốn nhìn mặt cậu nhưng bà vẫn luôn tỏ ra là một người hiền từ, luôn yêu thương cậu và anh trai cậu – Vĩnh Thành. Vì sĩ diện mà bà ép anh trai cậu phải bỏ sở thích vẽ tranh của mình để đi học đàn piano để anh ấy có thể trình diễn trước mặt mọi người trong những bữa tiệc. Vì sĩ diện nên bắt cậu phải tham gia những cuộc thi mà cậu rất ghét. Haiz! Cái sĩ diện này rốt cuộc mang lại điều gì cho gia đình cậu ngoài sự đổ vỡ.

Vĩnh Phong vùng dậy thật nhanh bước ra khỏi nhà. Cậu chạy như điên trên đường, cái cảm giác xé gió luôn làm cho cậu thấy thật thoải mái. Những buồn phiền lúc nãy dường như đã tan biến. Đến một bên bờ hồ vắng vẻ, cậu dừng lại một mình ngắm cảnh trầm lặng. Đột nhiên cậu nhớ đến cô gái ấy, ngoài cái tên Bảo Lam ra cậu hoàn toàn không biết chút gì về cô. Cậu vội vàng xua đuổi hình bóng cô trong tâm trí cậu. Một gậy mà cậu đỡ cho cô vẫn còn đau nhức. Móc điện thoại ra cậu gọi cho Thế Nam.

- Tối nay tập họp chỗ cũ lúc 9 giờ. Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc đua dang dở hôm trước .

Cậu lên xe phóng đi. Đang đi ngang qua một khu chợ một cái bóng vụt ra. Bất ngờ cậu vội đạp thắng, bánh xe lết vài vòng rồi mới dừng lại. Người đó té phịch xuống đất. Cậu vội nhìn xem là kẻ điên nào lại lao ra đầu xe của cậu như vậy. Là cô ấy. Tại sao lại là cô ấy. Cậu bực tức la:

- Lại là cô. Cô bị điên hay sao hả. Tại sao lần nào cô cũng lao vào xe tôi vậy hả.

Nhưng không thấy cô gái trả lời, khuôn mặt cô sợ hãi. Tưởng đâu cô bị té đau nên cậu dịu giọng:

- Cô không sao chứ.

Nhưng thay vì trả lời cậu, cô vụt chạy đi rồi biến mất trong biển người.

Một chút nhạt nhòa, một chút hụt hẫng, Vĩnh Phong bỏ lại xe ở bãi đỗ. Cậu thong thả đi dạo bộ ở con đường rợp bóng cây.

Một bé gái khoảng chừng 5 tuổi, khuôn mặt đáng yêu như một con búp bê đang ngồi bên thềm một ngôi nhà khóc. Một tên trông già dặn đi đến bên bé giả vờ tốt bụng.

- Này cháu sao lại ngồi đây khóc. Cháu bị lạc à.

Cô bé gật đầu.

- Nhà cháu ở đâu.

Cô bé lắc đầu.

- Cháu đi theo chú đi. Chú giúp cháu đi tìm người nhà.

Nhưng cô bé lắc đầu. Nhưng tên này ngoan cố nói:

- Ngoan đi với chú. Chú mua cho cháu nhiều bánh kẹo.

Nhưng cô bé vẫn lắc đầu, nói:

- Cháu không được phép đi với người lạ. Chú là người lạ. Cháu không đi với chú.

Tên này găm gừ nói:

- Chủ nhà này khó lắm. Cháu ngồi đây, lát nữa người ta xua chó ra cắn đau lắm. Đi theo chú mau.

Hắn ta nói rồi nắm tay cô bé kéo đi. Cô bé vùng vẫy thì hắn định giơ tay đánh cô bé, nhưng Vĩnh Phong đã chụp tay hắn bóp mạnh khiến hắn đau điếng. Vĩnh Phong hất hắn ngã ra đất nằm sổng soài.

- Cút... nếu không tao báo công an.

Tên này lồm cồm ngồi dậy bỏ chạy.

Cô bé lúc này đang ngồi khóc hu hu. Vĩnh Phong ngồi xuống bên cạnh cô bé vỗ vỗ đầu an ủi.

- Ngoan, đừng khóc nữa. Anh đuổi người xấu đi rồi. Nói cho anh biết nhà em ở đâu để anh đưa em về.

Cô bé lắc đầu :” Anh cũng là người lạ”.

- À đúng rồi! Anh cũng là người lạ. Hay anh chỉ đường em đi đến đồn cảnh sát nha.

Nhưng cô bé lắc đầu ngược đôi mắt trong veo nhìn Vĩnh Phong trả lời.

- Chị em dặn, khi bị lạc thì phải ngồi yên ở nơi dễ thấy. Để chị em có thể tìm em dễ dàng. Nhưng em đợi ở đây đã lâu rồi nhưng vẫn chưa thấy chị em đến.

- Có khi nào chị em đã bỏ em mà đi không.

- Không đâu, anh nói bậy, chị em thương em lắm, chị sẽ không bỏ em đâu – Cô bé phụng phịu nói, cái má lúm đồng tiền trong đáng yêu vô cùng.

- Vậy anh mua cái gì cho em ăn nha. Chắc em đói lắm rồi ha.

Nhưng cô bé vẫn lắc đầu.

- Chắc là chị em dặn không được nhận đồ của người lạ đúng không?

Cô bé gật đầu.

- Được rồi! Vậy anh đi đây, em cứ ngồi chờ chị em đi.

Vĩnh Phong bỏ đi để mặc cô bé ngồi cô đơn một mình.

Lát sau cậu chở lại với hai cái bánh hamburger và hai chai nước. Đưa cho cô bé một cái bánh nhưng cô bé vẫn lắc đầu. Vĩnh Phong đành đặt xuống cạnh cô bé. Rồi giở cái bánh của mình ra ăn một cách ngon lành còn tấm tắc khen:

- Ngon quá.

Cô bé ngồi kế bên cứ nuốt nước miếng thèo thuồng. Vĩnh Phong lấy cái bánh đưa trước mặt cô bé. Không cần nghi kị gì nữa, cô bé liền cầm lấy ăn ngấu nghiến.

- Ngon không? – Vĩnh Phong nhìn cô bé ăn ngon lành mỉm cười hỏi.

- Dạ ngon.

- Em tên gì.

- Em tên là Hiếu Đường.

- Anh tên là Vĩnh Phong.

- Cám ơn anh Phong nhiều. Anh Phong đúng là người tốt.

- Bé Đường ngoan, ăn xong anh sẽ đưa em đi đến đồn công an, mấy chú công an là người tốt. Chắc chị của em có dạy em rồi phải không?

- Dạ chị em bảo các chú công an là những người chính nghĩa, luôn bắt người xấu.

Ăn xong Vĩnh Phong dắt bé Đường đi đến đồn công an. Cô bé này cũng dễ dụ thật, dù sao cũng chỉ là một đứa con nít. Đi ngang qua một người bán thú nhồi bông bên đường, cô bé nhìn những con thú thèm thuồng.

- Thích không?

Cô bé lắc đầu.

- Vậy em giúp anh mua một con em thích để anh tặng em gái nha.

Cô bé gật đầu. Từ đầu tới lúc lại quầy bán cô bé đều không rời khỏi con thỏ trắng có bộ lông mịn màng rất đẹp. Vĩnh Phong liền tặng cho cô bé, nhưng cô bé không nhận. Vĩnh Phong ngồi xuống nhìn cô bé.

- Em gọi anh là anh Phong, vậy anh là anh trai của em, em là em gái của anh. Anh trai tặng quà cho em gái không có gì sai cả. Em cứ nhận lấy.

Cô bé nghe vậy liền mỉm cười nhe hàm răng sún trông đáng yêu của mình cám ơn Vĩnh Phong rồi ôm chầm lấy con thỏ.

Hai anh em đang tiếp tục đi thì phía sau vang lên tiếng kêu:

- Bé Đường!

Cả hai quay lại, một cô gái với đôi mắt đỏ hoe, mái tóc rối bời, gương mặt đẫm mồ hôi đang đứng nhìn hai người rạng rỡ.

Là cô ấy. Lại là cô ấy.

Cô chạy đến ôm chầm lấy bé Đường, khuôn mặt xúc động, đôi má ửng hồng, đôi mắt đọng nước nhưng lại cực kì xinh đẹp.

- Em chạy đi đâu vậy, có biết chị đi tìm em từ nãy giờ không.

Bé Đường méo máo khóc.

- Em xin lỗi chị! Em nhớ mẹ, em muốn đi gặp mẹ.

Cô gái vội vàng vuốt ve an ủi bé Đường, cử chỉ dịu dàng khiến Vĩnh Phong cứ ngỡ người nhìn.

- Chị xin lỗi bé Đường. chị bận quá nên không có thời gian dẫn em đến thăm mẹ. Hai ngày nữa chị sẽ xin nghỉ dẫn em đi thăm mẹ nha.

Bé Đường sung sướng gật đầu.

- Chúng ta đúng là có duyên thật. Đi đâu cũng gặp nhau – Vĩnh Phong nói chen vào.

Mãi ló lắng cho bé Đường, cô gái không để ý thấy bên cạnh mình còn một người nữa. Cô gái quay người lại nhìn Vĩnh Phong. chàng trai đứng dưới ánh mặt trời tỏa sáng, nụ cười nở miệng đẹp mê hồn, làn da hơi xạm trông cực kỳ quyến rũ.

Còn đang bị ảnh hưởng bởi cái nhìn trầm ấm của Vĩnh Phong cô gái bỗng giật mình khi bé Đường lay lay cánh tay cô.

- Chị! Đây là anh Phong. Anh ấy đã giúp em đuổi kẻ xấu đi. Còn mua bánh cho em khi em đói bụng. Chị xem anh ấy còn mua cho em con thỏ này nè. Em rất thích nó.

Cô quay lại nhìn bé Đường.

- Bé Đường hư quá. Chị đã dặn là không được nhận đồ của người lạ mà. Mau trả lại cho anh ấy đi.

- Nhưng anh Phong là người tốt mà, anh ấy đang định đưa em đến đồn công an để tìm chị nữa, phải không anh Phong – Cô bé quay lại nhìn cậu và nhận được cái gật đầu.

- Bé Đường là một em bé ngoan. Anh là bạn của chị em, cũng là anh trai của bé Đường nên bé Đường có quyền nhận quà của anh tặng – Cậu quay qua cô gái – Coi như chúng ta không ai nợ ai.

Cô gái nhìn cậu hồi lâu rồi miễm cưỡng đồng ý.

- Bé Đường đã cảm ơn anh Phong chưa.

- Em cảm ơn anh Phong.

- Cảm ơn anh – Cô gái nói – Tôi sẽ trả tiền lại cho anh.

- Tôi không cần tiền của cô – Anh lạnh lùng nói – Tạm biệt bé Đường.

Nói rồi cậu quay lưng bỏ đi.

Đình Ân hốt hoảng chạy vào quán bar hỏi :

- Hiếu Đồng! Đã tìm thấy bé Đường rồi sao.

Hiếu Đồng gật đầu.

- Con bé muốn đi thăm mẹ mình.

- Tội nghiệp quá. Chắc là nó nhớ mẹ lắm.

- Mình định ngày mai xin nghỉ để dẫn nó đi thăm mẹ.

- Ừm! Ngày mai mình cũng xin nghỉ, mình cũng muốn đi thăm bác gái.

Trời đã quá khuya, Hiểu Đồng bước ra khỏi quán bar Phong Trần. Từ quán về phòng trọ của cô tương đối gần. Giờ này chắc là bé Đường đã ngủ rồi. Hiểu Đồng mệt mỗi bước từng bước chân. Một bóng người đang lồm cồm đứng dậy, anh ta như người say rượu đang bám vào thành tường mò mẫm từng bước. Hiểu Đồng bèn tiến lại gần. Là anh ta. Chính là Vĩnh Phong.

- Này! Anh không sao chứ. Ai đã đánh anh như vậy.

Vĩnh Phong ngẩng đầu nhìn lên, khoe miệng có một vết máu nhỏ. Cậu nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc liền gã vào cô bất tỉnh.

- Này ! Này...

Hiểu Đồng không biết phải làm sao với cậu. Nếu đưa cậu đến bệnh viện thì sẽ phiền phức rất nhiều, nhất là thủ tục nhập viện, trong khi bé Đường lại đang chờ cô ở nhà.

Hiểu Đồng mò mẫm túi quần Vĩnh Phong lôi ra một cái điện thoại. Cô bấm số cuộc gọi gần đây nhất, một giọng nói vang lên pha lẫn sự ồn ào.

- Anh Vĩnh Phong tới đây mau lên. Đã bắt đầu đua rồi đó.

Tiếp theo đó là những tiếng net bô và những tiếng gió hùng dũng. Hiểu Đồng vội vàng tắt máy. Cô thở dài nhìn thân xác Vĩnh Phong đang ngã trên người mình. Cô không thể bỏ mặc anh với cái thân thể bầm dập như thế này được. Không cần suy nghĩ nhiều nữa, cô quyết định đưa anh về phòng trọ của mình.

Người ta nói:” Người sống thì nhẹ, người chết thì nặng”. Vĩnh Phong cứ như một cái xác nặng nề trên vai của Hiểu Đồng. phải lao động vất vả cả một ngày trời, bây giờ còn phải vác anh trên vai, Hiểu Đồng đành cắn răng mà lê từng bước.

Cuối cùng cô cũng lôi được anh vào phòng trọ của mình. Cũng may, phòng trọ của cô là ở dưới chứ nếu không chắc cô cho anh nằm lăn lóc bên ngoài luôn quá. Vừa vào đến cửa, cả hai ngã phịch xuống sàn, Hiểu Đồng thở hổn hển.

Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, Vĩnh Phong thấy mình đang nằm ở một nơi rất xa lạ. Một căn phòng nhỏ xíu nhưng ấm áp. Cả thân mình đau đều ề ề ả ả nhưng dường như các vết thương đã được chùi rửa và băng bó cẩn thận. Có những tiếng thở nhẹ.

Cậu quay lại nhìn, bắt gặp một khuôn mặt thanh tú dịu dàng. Đôi mày cong cong, lông mi dài cong quẹo rũ. Cái mũi cao rất đẹp. Cô đang nằm ngủ rất ngon lành cách cậu chỉ một sải tay. Cô hoàn toàn khác với lúc ban ngày. Bất chợt Vĩnh Phong đưa tay vuốt lấy mấy lọn tóc rũ trên mặt cô rồi chìm vào giấc ngủ an lành.

Trời đã sáng, một vài tiếng động nhỏ đã đánh thức Vĩnh Phong. Cậu từ từ hé mắt ra thì thấy một đôi mắt lấp lánh như ánh sao, một khuôn mặt nhỏ nhắn đang kề sát mặt mình. Hoảng hốt mở mắt ra, thì ra đó là một khuôn mặt quen thuộc.

- A! Anh Phong tỉnh rồi chị ơi – Tiếng bé Đường reo lên.

Hiểu Đồng đang lui cui nấu gì đó, quay lưng lại nhìn cậu dịu dàng hỏi:

- Dậy rồi à. Còn đau không.

- Tôi đang ở đâu.

- Phòng trọ của tôi. Đêm qua tôi thấy anh bị ngã ngoài đường vì không tiện đưa anh đi bệnh viện nên mới đem anh về đây.

- Điện thoại của tôi đâu.

Cô hát đầu về phía chiếc bàn để đầy sách. Vĩnh Phong chụp lấy bấm số. Rồi ngẩng đầu lên hỏi.

- Đây là đâu?

Cô đọc địa chỉ.

- Mình đây. Đến ... rước mình. Ở bên ngoài đợi mình.

Khi cậu nói điện thoại xong thì bàn ăn đã được dọn.

- Trong khi chờ bạn anh đến rước, ăn chút cháo cho có sức.

- Anh Phong ăn nhiều vào au khỏe. Chị em bảo anh bị kẻ xấu đánh. Chắc là anh đau lắm.

- Bé Đường ngoan lắm. Đúng là anh bị kẻ xấu đánh.

Vừa nói Vĩnh Phong vừa liếc nhìn Hiếu Đồng, cô vờ như không nghe thấy gì cả. Đưa cho Vĩnh Phong một chén cháo. Chỉ là một bát cháo thị vài cọng hành, khói bốc nghi ngút mà Vĩnh Phong lại thấy ngon vô cùng. Cậu vừa ăn vừa nhìn cô thổi từng muống từng muống đút cho bé Đường một cách dịu dàng.

Vĩnh Phong vừa bước ra khỏi phòng trọ của Hiếu Đồng. Thế Nam đã có mặt đợi sẵn, cậu đang ngồi trên chiếc Ferrari vàng loáng bóng. Nhìn thấy khuôn mặt bị bầm của Vĩnh Phong, cậu giật mình hỏi:

- Cậu bị sao vậy, là tụi nào.

Vĩnh Phong quay đầu nhìn lại phòng trọ của Hiếu Đồng lần nữa, rồi khoát vai Thế Nam.

- Chúng ta ra khỏi đây đi rồi nói.

- Vậy là bọn chúng đánh lén cậu để phục thù vụ hôm bữa à.

Thế Nam vội hỏi khi nghe Vĩnh Phong kể đầu đuôi câu chuyện khi họ đến một quán cà phê sang trọng. Vĩnh Phong gật đầu.

- Cô ấy có biết không.

Vĩnh Phong lắc đầu.

- Sao bọn chúng lại biết cậu ở đó nhỉ?- Thế Nam tỏ vẻ nghi ngờ.

- Chắc là bọn chúng cho người theo dõi mình. Biết mình có một mình nên chúng kéo đến phục kích. Bọn khốn, mình cũng cho chúng một trận như tử rồi.

- Bọn chúng nhất định sẽ lại tìm đến nữa – Thế Nam ngẫm nghĩ – Vậy cô ấy có sao không nhỉ?

- Mình sẽ làm bọn chúng tránh xa cô ấy.

- Mình giúp cậu.

Cả hai bật cười haha. Tự nhiên biến mình thành hai chàng hiệp sĩ ột cô gái xa lạ. Chỉ biết mỗi cái tên: Bảo Lam.

Vừa bước chân vào quán, Hiếu Đồng liếc nhìn khắp nơi. Quán bar Phong Trần vốn là nơi ăn chơi cao cấp nhất của thành phố. Nhưng nó chỉ nhộn nhịp khi mặt trăng lên cao. Anh chàng DJ đang mở một bài hát trữ tình lãng mạn.

Thay đồ xong, Đình Khiêm đã bảo Hiếu Đồng bưng rượu đến phục vụ cho bàn đặc biệt. Vĩnh Phong và các bạn của anh đã có mặt ở đó từ lúc nào, bên cạnh mỗi người là những cô gái xinh đẹp, trang điểm lòe loẹt, sắc mùi nước hoa. Giọng nói ông ọ:

- Mấy anh xấu lắm nha. Lâu lắm rồi mới gọi điện cho tụi em, tụi em chờ điện thoại của mấy anh đến không ngủ được.

Vừa nghe giọng điệu, Hiếu Đồng biết các nàng này đều là những kiều nữ chuyên săn tiền của các đại gia, mà mấy anh chàng này đều là những đại gia ăn bám. Cô vốn không ưng kiểu lăng lơ như vậy càng khinh miệt bọn đàn ông bỏ tiền ra chà đạp thân thể người khác.

Cô đem rượu đến trước mặt họ, giọng lạnh lùng.

- Rượu của các anh đây.

Cô vội vàng lui gót mà không nhìn họ lấy một lần. Cô không hề thấy ánh mắt đau khổ của hai chàng trai sau lưng mình. Họ buộc phải lựa chọn như vậy vì sự an toàn của cô.

Anh chàng barterner từ ngoài cửa chạy vào ôm chầm lấy Hiểu Đồng. Quá bất ngờ, Hiểu Đồng chỉ còn cách đưa hai tay lên mà thôi. Cô từ từ gỡ tay anh chàng barterner ra, nếu cô mà gỡ chậm một chút thì chắc chắn anh chàng này sẽ ăn ngay hai cú đấm đang nắm chặt với ánh nhìn giận dữ.

Anh ta nói gì đó, nhưng Hiểu Đồng lắc đầu. Anh ta có vẻ như đang cầu xin nhưng cô vẫn lắc đầu. Anh chàng Đình Khiêm từ sau đi đến kéo tay Hiểu Đồng đi đến một góc khuất. Anh ta nói gì đó, về mặt của Hiểu Đồng thoáng buồn rồi cô lặng lẽ gạt đầu. Đình Khiêm ôm chầm lấy cô mừng rỡ. Hiểu Đồng bước đến trước mặt anh chàng barterner chậm rãi gạt đầu. Anh chàng barterner sung sướng reo lên, còn hôn lên má cô một cái.

Bốp

Chiếc ly rượu xinh đẹp trong suốt văng gần chỗ họ vỡ tan. Hiểu Đồng quay lại nhìn về phía nơi xuất phát. Cô bắt gặp ánh mắt giận dữ của Vĩnh Phong, nhưng cô phớt lờ nó rồi bỏ đi dọn dẹp. Vì chưa đông khách nên tiếng vỡ cũng không làm kinh động đến ai.

Lát sau Hiểu Đồng đang dọn dẹp chiếc bàn bên cạnh bàn Vĩnh Phong, thì Đình Ân đến bên cạnh hỏi:

- Cậu nhận lời làm bạn gái của anh Tuấn rồi à.
- Ừm.
- Vậy cậu phải đến gặp ba má anh ấy rồi.
- Biết sao được, con dâu trước sau gì cũng phải ra mắt ba mẹ chồng thôi.
- Cậu có sợ không.
- Có gì mà sợ, chỉ là... - Cô thở dài – chỉ là thịnh tình khó bước.

Những lời vừa nói cứ như những nhát dao cứa từng cái từng cái vào trái tim của Vĩnh Phong. Cậu đẩy mạnh nàng kiêu nữ đang ôm bắm lấy cậu ra rồi bỏ đi trong sự ngạc nhiên của các bạn.

Hiểu Đồng vừa về đến cửa nhà thì thấy một bóng đen đang ngồi đang ngồi bó gối đầu gục xuống ngồi trước cửa nhà cô.

- Này! Anh không sao chứ.

Một mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô. Người đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn cô rồi lại gục xục xuống.

- Vĩnh Phong! Anh không sao chứ.

Vĩnh Phong, lần đầu tiên nghe cô gọi tên mình, một cảm giác ngọt ngào đang chảy trong tim cậu. Kéo cô đến lại gần mình hơn, anh đặt môi mình lên môi cô. Một sự run rẩy xuất hiện, đôi môi cô thật mềm mại, khiến Vĩnh Phong cứ muốn chiếm lĩnh nó mãi mãi.

Cô đẩy mạnh anh ra, giận dữ nói:

- Anh say rồi. Mau về nhà đi.

Cô vội mở cửa vào nhà đóng sầm cửa lại. Còn lại một mình Vĩnh Phong cười một cách điên dại.

Hôm sau, quán bar bỗng nhiên trấn động khi một cặp nam nữ thanh tú bước vào. Chàng trai có vẻ đẹp trắng trẻo, nụ cười ranh ma. Nhưng anh chỉ làm nền cho cô gái đi bên cạnh mình. Cô mặc một chiếc váy ren xanh cực kỳ xinh đẹp, mái tóc đen dài óng ả xả trên đôi vai. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng toát lên vẻ đẹp mê hồn, cử chỉ dịu dàng. Không chỉ các chàng trai mà các cô gái cũng phải ngẩn người nhìn ngắm.

Các cô gái tiếp viên bao quay lấy họ.

- Oa ... hai người này bắt đầu có gian tình từ khi nào. Khai ra mau.
- Gì mà gian tình. Bọn này đã đường đường chính chính chi nhra mắt cha mẹ rồi chứ bộ.

Cả đám ò lên trên ghẹo hai người. Hiểu Đồng chỉ cười nhẹ rồi bỏ vào trong thay đồ.

Hôm nay chỉ có một mình Vĩnh Phong đến. Cậu ngồi nhìn khuôn mặt hớn hở của anh chàng barterner mà tức giận. Cầu uống liền hai chai rượu mạnh. Lão đảo đi vào toilet, Vĩnh Phong vừa bước vào bắt gặp một cảnh tượng bất ngờ. Anh chàng Đình Khiêm đang ôm hôn say đắm anh chàng barterner.

Thấy có người bước vào, hai anh chàng vội vàng buông nhau ra, ngượng ngùng bỏ ra ngoài. Con buồn nôn ập đến, Vĩnh Phong vội vàng lao vào phòng vệ sinh. Đang rửa mặt, một chiếc khăn tay chìa đến trước mặt Vĩnh Phong. Bàn tay mềm mại vỗ vào lưng khiến cậu thấy dễ chịu hơn.

- Anh không sao chứ.

Vĩnh Phong không trả lời.

- Vậy tôi ra ngoài trước đây.

Nhưng Vĩnh Phong đã giữ tay cô lại.

- Em và hai anh chàng kia là sao vậy.

Cô hất tay anh ra:

- Liên quan gì tới anh.

Nhưng Vĩnh Phong kéo cô đến trước mặt mình. Cậu nhìn sâu vào trong đôi mắt cô, một đôi mắt trong veo, dịu dàng hỏi, hơi thở thơm mùi rượu của cậu phả trên mặt cô.

- Hãy nói cho anh biết. Anh không muốn hiểu lầm quan hệ giữa em và hai anh chàng kia thêm nữa.

Hiểu Đồng bị cuốn hút bởi đôi mắt nồng ấm đầy quyến rũ của Vĩnh Phong. Cô như muốn lao vào nó, nhưng lí trí đã chặn cô lại. Cô vội vào đẩy Vĩnh Phong ra xa và quay mặt đi. Ngập ngừng một lát, cô nói:

- Anh Tuấn và anh Đình Khiêm, hai người họ...

- Anh biết, anh vừa bắt gặp họ ...

- Ba mẹ anh Tuấn ở dưới quê lên muốn anh ấy phải cưới vợ. Anh ấy đành nhờ em giả làm bạn gái cho ba mẹ anh ấy yên lòng.

Hiểu Đồng cũng không hiểu tại sao mình phải giải thích cho anh nghe. Cô vội vàng bước nhanh ra khỏi toilet trước khi Vĩnh Phong nói thêm điều gì đó.

Hiểu Đồng vừa bước ra ngoài thì đã nghe tiếng của Đình Ân.

- Giám đốc Vương! Xin ông bỏ tay ra.

Nhưng dù Đình Ân nói thế nào lão dê già này vẫn không chịu buông tay cô ra. Hắn ta cười một cách nham nhở còn đưa tay chạm vào ngực của Đình Ân. Khuôn mặt Đình Ân như muốn khóc khi đẩy tay hắn ra. Cô ra sức vùng vẫy nhưng không được.

Hiểu Đồng tức giận liền chạy đến giáng một bạt tay thiệt mạnh vào mặt lão. Nhân lúc lão còn sững sờ Đình Ân vội vàng rút tay ra. Cái lão này rõ ràng là giả vờ say rượu để giờ trò tồi bại. Những tiếp viên nữ ở đây ai cũng từng bị lão sàm sỡ ít nhất một lần.

Lão tức giận đứng dậy, định gơ nắm đấm về phía cô nhưng một bàn tay đã chụp lấy tay lão. Chính là Thế Nam, cậu và các bạn vừa đến, kịp thời ngăn chặn cú đấm về phía Hiểu Đồng.

Giám đốc Vương tức giận mắng Thế Nam:

- Mày là thằng nào mà dám xen vào chuyện của ông.

Nhưng khi hắn ta nhìn rõ mặt của Thế Nam liền vội cười cầu hòa.

- Tưởng ai! Hóa ra là cậu Thế Nam. Hôm nay cậu có hứng thú đến đây chơi thì mời cậu cùng ngồi vào bàn.

Nhưng Thế Nam chỉ nhìn hắn lạnh lùng nói:

- Không cần! Rượu của giám đốc Vương tôi nào dám uống. Uống vào chỉ sợ lại bị xem là tên háo sắc thì khổ.

Giám đốc Vương tái mặt.

Thế Nam nhìn Hiểu Đồng mỉm cười rồi nói với giám đốc Vương:

- Tôi có bạn, tôi đi trước đây.

Cậu quay sang dịu dàng hỏi Đình Ân:

- Em không sao chứ.

Đình Ân lắc đầu. Thế Nam gật đầu lại đưa mắt nhìn Hiểu Đồng lần nữa. Hiểu Đồng bối rối trước cái nhìn của Thế Nam, cô vội vàng cụp mắt xuống lẩn tránh.

Khi Thế Nam vừa đi khỏi, Hiểu Đồng và Đình Ân liếc nhìn lão giám đốc Vương một cái khinh miệt và định quay lưng bước đi thì

Choảng

Hai chai rượu trên bàn của lão dê bị rơi xuống đất vỡ toang.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên lão giám đốc vương hét lên.

- Các cô làm vậy là sao. Gọi giám đốc các người ra đây cho tôi.

Đình Khiêm từ trong đang chạy ra vội có mặt hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh xem. Chẳng qua là do tôi say rượu sơ ý quơ tay đụng trúng ngực của cô ta đã phải hứng chịu một cái tát thì thôi đi. Nào ngờ các cô ấy còn đập vỡ hai chai rượu đất tiền của tôi – Giám đốc Vương giả bộ hiền từ nói.

Đình Ân tức giận mắng:

- Ông già kia! Sao lại mở to mắt mà nói dối như thế chứ. Bọn tôi làm vỡ chai rượu của ông hồi nào.

- Anh xem, các cô ấy còn dám mắng tôi nữa kia đấy.

Đình Khiêm vội quát mắng ra hiệu cho Đình Ân im lặng. Rồi anh nhỏ nhẹ giọng nịnh nọt:

- Giám đốc Vương, ông người lớn chấp tội chi tội em út. Xin ông bỏ qua cho.

- Không được. Mau gọi giám đốc các anh ra đây cho tôi. Nếu không tôi làm ầm lên cho các anh xem.

Năn nỉ mãi chẳng được, Đình Khiêm vội đi mời lão béo đến.

Lão béo vừa đến, các nhân viên sợ hãi không dám đứng lại nhìn, mỗi người lại lo việc của mình.

- Giám đốc Vương! Chẳng hay có chuyện gì làm ông bực tức dữ vậy.

- Ông nói đi! Xưa nay tôi vẫn hay ra vào quán của ông. Những thứ chúng tôi gọi toàn là đồ mắc tiền, rượu chúng tôi uống đều là loại rượu tốt nhất đúng không?

- Vâng ... giám đốc Vương nói rất đúng – Lão béo khúm núm nịnh nọt.

- Tôi còn giới thiệu rất nhiều bạn làm ăn đến ủng hộ quán của ông. Bao nhiêu năm nay, chúng tôi đã mang biết bao nhiêu lợi lộc đến cho quán của ông. Vậy mà tại sao nhân viên của ông lại dám đối xử với tôi như vậy.

Lão béo chà chà hai bàn tay về hối lỗi:

- Là nhân viên của tôi sai. Tôi sẽ kêu họ xin lỗi ông.

Nói xong lão quát mắng nhìn Hiểu Đồng và Đình Ân quát:

- Còn không mau xin lỗi giám đốc Vương đi.

Nhưng Hiểu Đồng lạnh lùng nhìn lão béo, cô nghiêm nghị nói:

- Muốn chúng tôi xin lỗi trừ khi ông ta xin lỗi trước.
- Đúng vậy – Đình Ân lên tiếng ủng hộ.
- Hai đứa đừng ngang bướng nữa. Mau xin lỗi đi... - Đình Khiêm khuyên can.

Nhưng Hiểu Đồng đã quay mặt đi, Đình Ân cũng không chịu nói.

Lão béo tức giận nói lớn:

- Nếu các cô không chịu xin lỗi thì bắt đầu từ hôm nay các cô bị thôi việc. Mau đến chỗ thu ngân lĩnh lương tháng này rồi cút đi cho tôi.
 - Đi thì đi. Bọn tôi cũng chẳng ham muốn làm việc ở đây đâu.
- Nói rồi, Đình Ân kéo tay Hiểu Đồng bỏ đi nhưng Hiểu Đồng đã giữ cô lại.

- Chúng ta không thể đi được.

Đình Ân ngạc nhiên trước câu nói của Hiểu Đồng. Chẳng phải Hiểu Đồng luôn muốn nghỉ việc nhưng cô sợ lão béo sẽ tìm cách trừ bớt tiền lương của mình. Nên từ trước tới giờ Hiểu Đồng luôn chờ đến lúc lão béo đuổi việc cô thì cô có thể lấy đầy đủ tiền công của mình. Đây chẳng phải là cơ hội tốt hay sao?

- Cậu sao vậy. Chẳng phải lâu nay cậu muốn lão béo đuổi việc mình hay sao. Sao bây giờ cậu lại không đi.
- Đi, mình nhất định sẽ đi. Nhưng không phải đi theo cách như vậy. Nếu chúng ta đi chỉ làm cho thứ người xấu xa đó càng đắc chí mà thôi.
- Tôi đã nói là tôi đuổi việc hai cô rồi mà – Lão béo trừng mắt nhìn hai người.

- Giám đốc Giang – Tên của lão béo - Ông quên rồi. Chúng ta đã có ký hợp đồng với nhau. Trong hợp đồng nói rằng ông có quyền đuổi tôi đi khi tôi sai phạm nhưng nếu tôi không làm gì sai mà ông lại đuổi việc thì ông phải đền bù tiền lương trong một năm cho bọn tôi. Vậy bây giờ ông muốn tôi bị đuổi việc hay là tiếp tục làm.

Hiểu Đồng mỉm cười nhìn vẻ chết đứng của lão béo.

Haha... ngày đầu tiên nhìn thấy Hiểu Đồng và Đình Ân, lão béo khoái chí lắm vội vàng ký hợp đồng với hai cô mà không xem xét kỹ lại.

- Thôi được rồi, giám đốc Giang, họ không muốn xin lỗi thì thôi. Coi như tôi người lớn không chấp kể nhỏ - Lão dê già làm vẻ không chấp nói.
- Giám đốc Vương, thật là đại nhân đại lượng.

Đình Khiêm thấy giám đốc Vương bỏ qua cũng mừng rỡ, vội thay mặt hai người cảm ơn.

Lão dê già tiếp tục ra vẻ tốt bụng rồi gian xảo mà nói:

- Chuyện hai cô ấy không xin lỗi thì thôi bỏ qua đi. Nhưng mà giám đốc Giang, hai chai rượu này – Ông ta chỉ tay xuống đất – là hai chai rượu tôi mới kê. Chưa uống giọt nào thì đã bị hai cô ấy hất đổ xuống đất. Ông nói xem tôi phải làm sao.
- Tôi sẽ sai người lấy cho ngài chai rượu khác.
- Vậy đâu có được. Hai chai rượu tôi gọi là loại mắc tiền nhất, một chai trị giá trên trăm triệu. Bây giờ ông chịu lỗ hay là tôi phải chịu lỗ đây.
- Cái gì mà chai rượu hơn trăm triệu chứ. Rõ ràng là hai chai rượu này chỉ có hơn ba mươi triệu. Vậy mà ông lại dám nói ...

Đình Ân tức giận la lên nhưng cô chưa kịp nói xong thì bị tiếng nói ồn ồn của lão dê già lấn át.

- Này cô bé, cô không phải là người sành rượu thì làm sao biết được giá trị chai rượu của tôi chứ. Rõ ràng là chai rượu của tôi khác với những chai rượu thường khác. Có thể nó sẽ giống ở hình dạng chai nhưng mùi vị và nồng độ hoàn toàn khác. Phải vậy không giám đốc Giang.

Gã cười đều nhìn giám đốc Giang:

- Ông nói xem chai rượu ông bán cho tôi đáng giá hơn trăm triệu không. Hay là quán ông chỉ toàn bán rượu rẻ tiền. Ồ nếu vậy thì sau này ông đừng hòng tôi và các bạn của tôi ghé đến đây nữa.

Giám đốc Giang vội vàng hùa theo để lấy lòng lão dê già:

- Tất nhiên là rượu chúng tôi toàn là rượu ngon lâu năm. Mỗi chai đáng giá hơn trăm triệu.

Hiểu Đồng tức giận hết nhìn lão béo đến lão dê già. Hóa ra lão giám đốc vương đập vỡ chai rượu là có ý đồ mà. Chắc chắn hẳn vẫn còn ghi nhớ chuyện lần trước, hẳn cố tình sàm sỡ Đình Ân để cô phải đến giúp rồi đập vỡ hai chai rượu để bắt vạ cô đây mà. Đáng giận nhất là lão béo lại hùa theo hẳn.

- Vậy có phải hai người đó phải trả cho tôi hơn hai trăm triệu không.

- Đúng là như vậy. Nên trả lắm, nên trả lắm – Lão béo gật đầu đồng ý.

- Trước khi ông muốn bắt đền thì e là danh tiếng của ông sẽ không được tốt lắm đâu. Bọn tôi có thể kiện ông về tội sàm sỡ - Hiểu Đồng quả quyết nói.

Cô nắm chặt đôi tay đang run của Đình Ân. Cô không phải là kẻ ngốc mà không hiểu rằng có kiện tôi lão cũng chỉ bằng không. Người không có tiền, có quyền như cô thì khó đứng vững trong cái xã hội đầy rẫy đồng tiền. Nhưng đã đến nước này thì cô nhất định phải ở thể chủ động trước nếu không thì hoàn toàn không còn một con đường lui nào mà sa chân vào cái bẫy của lão.

- Kiện tôi – Lão dê già cười mỉa – Cô cứ đi kiện, tôi nhất định sẽ đi hầu. Chỉ sợ càng thiệt thòi hơn cho cô. Cô hỏi xem có ai dám đứng ra làm chứng là tôi sàm sỡ bạn cô hay không.

- Ông ... - Hiểu Đồng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng ai sàm lên tiếng bên vực cho cô cả, mọi người đều né tránh ánh nhìn của cô.

- Nếu cô ngoan ngoãn hậu hạ tôi một đem tôi sẽ xóa nợ cho cô và bạn cô.

Hắn ta vừa nói vừa đưa tay vuốt ve làn da trắng mịn màng của cô. Hiểu Đồng quay mặt đi chỗ khác né tránh bàn tay dơ bẩn của hắn ta.

Thế Nam cảm thấy máu nóng dồn lên hết trên đầu, cậu đứng lên đi đến định cho lão Vương một trận nhưng đã có một người đến trước cậu.

Vĩnh Phong vừa từ toilet ra đã chứng kiến mọi việc, nhưng cậu chỉ đứng khoanh tay dựa tường xem cô nàng này sẽ giải quyết lão giám đốc Vương thế nào. Nhưng hóa ra cô nhóc này chỉ khoát được khuôn mặt lạnh lùng chứ chưa hẳn đã nắm bắt được cuộc đời này. Đối phó với một gã vừa gian xảo, vừa lời đòi như hẳn cô quả thực vẫn còn trẻ người non dạ lắm.

Vĩnh Phong phì cười nhìn vẻ mặt tức giận đáng yêu của cô. Xem ra cậu phải giúp đỡ cô một chút mới được.

Cậu bước đến bên Hiểu Đồng, choàng tay qua eo cô kéo sát vào người cậu.

- Chào giám đốc Vương. Chẳng hay người yêu tôi đã dắt tôi gì với ông vậy.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Vĩnh Phong và Hiểu Đồng.

Thật không ngờ, cô tiếp viên này lại là bạn gái của cậu chủ tập đoàn đa quốc gia này.

Mấy cô gái đi theo chỉ để được nhìn ngắm Vĩnh Phong không khỏi buồn lòng khi nghe cậu nói. Họ vừa nhìn Hiểu Đồng bằng ánh mắt căm ghét nhưng đồng thời cũng ngưỡng mộ.

Còn các anh chàng thì cho rằng họ đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Cả Đình Ân và Đình Khiêm cũng sững sốt nhìn hai người. Bắt đầu từ khi nào mà hai người đã có mối quan hệ thân thiết đó.

Lão béo và lão dê già càng ngạc nhiên hơn.

- Anh ... - Hiểu Đồng ngược mặt nhìn Vĩnh Phong, khuôn mặt anh thật đẹp. Cái chóp mũi cao thanh tú, đôi mắt sáng thật thu hút nhưng đã bị nụ hôn của Vĩnh Phong chặn lại.

Nụ hôn phớt nhẹ trên đôi môi, nhưng cũng khiến Hiểu Đồng run lên, so với nụ hôn bạo lực hôm trước thì nụ hôn này thật lãng mạn, nhẹ nhàng và cuốn hút.

Khi Vĩnh Phong buông cô ra, cả thân người Hiểu Đồng gần như đứng không vững, nếu không có cậu dìu cô thì chắc là cô đã ngã mất rồi. Vĩnh Phong nhẹ nhàng nâng cằm cô lên nhìn xoáy vào mắt cô.

- Em yêu! Đừng giận nữa. Anh với Giám đốc Vương đây là chỗ thân thiết, em đừng gây khó dễ cho ông ấy. Nếu em muốn đập thì cứ đến kho rượu nhà anh, ở đó loại rượu nào cũng có, em thích đập bao nhiêu thì đập.

Giám đốc Vương từ trước đến giờ vẫn biết cậu chủ Vĩnh Phong này là một tay anh chơi nhưng chưa từng nghe nói cậu quan hệ với bất kỳ cô gái nào. Biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp ngất trời còn chưa đến gần cậu được một bước, vậy mà hôm nay lại công khai trước mặt bao nhiêu người thế này. Cô gái đó quả là đáng sợ. Không thể dốt tội được, sao này lão còn phải nhờ vả tập đoàn nhiều.

Lão giả bộ xởi lời:

- Ấy da, cậu Vĩnh Phong. Thật tình tôi không biết cô ấy là bạn gái cậu. Chỉ là hiểu lầm thôi. Hiểu Lâm thôi.

- Không được! Bạn gái tôi đã làm vỡ chai rượu của ông, tôi phải đền lại cho ông mới hợp tình – Vĩnh Phong vừa nói vừa kéo Hiểu Đồng sát vào người cậu. Cô đang tìm cách tránh khỏi cái choàng tay của cậu.

- Không đáng giá bao nhiêu đâu. Cậu không cần để ý tới đâu. Cậu cứ chơi vui vẻ, đừng để ý đến tôi làm gì.

- Thôi được, vậy tôi không khách sáo. Hôm nào ông đến nhà, tôi sẽ biếu ông hai chai rượu quý gọi là đền bù tổn thất.

- Không cần, không cần.

Vĩnh Phong quay sang giám đốc Giang.

- Hôm nay có thể để bạn gái của tôi đến bàn của tôi ngồi chơi hay không?

- Dạ! Cậu cứ việc dẫn cô ấy đến bàn ngồi ạ. Cần gì cứ việc gọi tôi.

- Mình đi thôi em yêu – Vĩnh Phong vẫn ôm lấy Hiểu Đồng dẫn cô đến bàn của mình.

Nhưng Hiểu Đồng định vùng thoát khỏi tay cậu thì khuôn mặt của Vĩnh Phong đã kề sát tai cô thì thầm, mang hơi thở ấm nóng của cậu phả vào tai cô.

- Nếu cô không muốn giám đốc Vương nghi ngờ thì cứ im lặng đi theo anh.

Hiểu Đồng miễn cưỡng để anh ta ôm chặt, cùng đi về phía các bạn.

Chẳng hiểu vô tình hay sắp đặt mà Hiểu Đồng lại ngồi giữa Vĩnh Phong và Thế Nam.

Hiểu Đồng chần chừ ngồi xuống nhưng Vĩnh Phong đã ra lệnh.

- Ngồi xuống đi. Chắc cô không muốn giám đốc vương nghi ngờ chứ.

Hiểu Đồng miễn cưỡng ngồi xuống nhưng mà...chiếc váy của cô, bình thường trên đầu gối mấy phân nhưng khi ngồi xuống lại bị kéo cao lên mấy chục phân khiến cô thấy ngượng vô cùng. Hai tay cô cứ nắm vạt trước ra sức kéo cho nó phủ xuống gối.

Thế Nam hiểu ý liền cởi áo khoác ra phủ lên chân cô làm cô rất cảm động.

- Đại ca Phong nhà ta đúng là bản lĩnh. Phen này giám đốc Vương mất cả chì lẫn chài. Haha...

- Chỉ một đòn đủ hạ knock out lão .

Một người trong lúc vui vẻ, châm thuốc hút. Hiểu Đồng liền bị khói hút làm ho sặc sụa.

- Tắc thuốc đi – Vĩnh Phong giựt lấy đũa thuốc và dụi đi – Cô ấy không chịu được khói thuốc. Em uống gì. Nhưng cô lắc đầu. Nhưng Vĩnh Phong đã đưa tay lên gọi phục vụ. Một anh chàng chạy đến.

- Nói với anh chàng baterner làm cho cô ấy loại nước mà cô ấy thích uống, không được có chất cồn nào hết. Anh chàng bồi bàn liếc nhìn Hiểu Đồng một cái rồi đi đến quầy.

Hiểu Đồng quay lại nhìn Vĩnh Phong nhưng không nói gì.

Lát sau một, một ly nước cam được mang đến trước mặt cô.

- Em còn trẻ con hay sao mà lại uống nước cam – Vĩnh Phong trêu cô.

Hiểu Đồng bực bội cãi lại:

- Bộ người lớn là không được uống nước hay sao.

Thế Nam sợ lại xảy ra một cuộc khẩu chiến nữa nên vội cầu hòa.

- Nước cam tốt cho sức khỏe mà.

Vừa nói, Thế Nam vừa đưa tay khuấy đều ly nước cam giùm cô. Rồi quay sang Vĩnh Phong trách:

- Cậu đừng trêu cô ấy nữa. Cậu không thấy mặt cô ấy bị cậu hôn đến giờ vẫn còn đỏ sao.

Cả bọn ò lên cười khiến Hiểu Đồng ngượng chín cả người.

Vĩnh Phong đưa chai rượu lên môi nở nụ cười đắc chí.

Chờ cho giám đốc Vương ra về, Hiểu Đồng liền hất cánh tay của Vĩnh Phong, nãy giờ vẫn khoát trên người cô xuống. Đứng bật dậy, nhưng lại lao đảo ngã lên người của Vĩnh Phong. Thì ra chân cô từ nãy giờ bắt động nên bị tê, khiến cô không thể đứng vững.

Vĩnh Phong ôm chặt Hiểu Đồng nhìn gương mặt luống cuống của cô thì lại trêu:

- Không phải em vì nụ hôn lúc nãy mà tự nguyện ngã vào lòng anh đấy chứ.

Hiểu Đồng xấu hổ đỏ mặt cô đẩy mạnh anh ra rồi đứng dậy. Cô bước vội ra ngoài.

- Nụ hôn lúc nãy coi như tôi trả nợ anh đã giúp tôi. Từ nay tôi và anh không ai nợ ai.

- Nụ hôn lúc nãy đã trả hết nợ, vậy thì anh lời rồi.

Cả đám lại cười khúc khích khuyến Hiểu Đồng càng thấy ngượng. Cô bỏ đi đến quầy ngồi, bước đi hơi khập khểnh.

Đình Ân đến bên cạnh hỏi:

- Lại bị tê nữa à.

Cô gật đầu, nhăn mặt đấm đấm trên cái chân bị tê của mình.

4. Chương 4: Mây Trôi Bềnh Bồng

Hiểu Đồng vừa bước ra ngoài thì đã nghe tiếng của Đình Ân.

- Giám đốc Vương! Xin ông bỏ tay ra.

Nhưng dù Đình Ân nói thế nào lão dề già này vẫn không chịu buông tay cô ra. Hắn ta cười một cách nham nhở còn đưa tay chạm vào ngực của Đình Ân. Khuôn mặt Đình Ân như muốn khóc khi đẩy tay hắn ra. Cô ra sức vùng vẫy nhưng không được.

Hiếu Đồng tức giận liền chạy đến giáng một bạt tay thiệt mạnh vào mặt lão. Nhân lúc lão còn sững sờ Đình Ân vội vàng rút tay ra. Cái lão này rõ ràng là giả vờ say rượu để giờ trò tồi bại. Những tiếp viên nữ ở đây ai cũng từng bị lão sàm sỡ ít nhất một lần.

Lão tức giận đứng dậy, định giơ nắm đấm về phía cô nhưng một bàn tay đã chụp lấy tay lão. Chính là Thế Nam, cậu và các bạn vừa đến, kịp thời ngăn chặn cú đấm về phía Hiếu Đồng.

Giám đốc Vương tức giận mắng Thế Nam:

- Mày là thằng nào mà dám xen vào chuyện của ông.

Nhưng khi hắn ta nhìn rõ mặt của Thế Nam liền vội cười cầu hòa.

- Tưởng ai! Hóa ra là cậu Thế Nam. Hôm nay cậu có hứng thú đến đây chơi thì mời cậu cùng ngồi vào bàn.

Nhưng Thế Nam chỉ nhìn hắn lạnh lùng nói:

- Không cần! Rượu của giám đốc Vương tôi nào dám uống. Uống vào chỉ sợ lại bị xem là tên háo sắc thì khổ.

Giám đốc Vương tái mặt.

Thế Nam nhìn Hiếu Đồng mỉm cười rồi nói với giám đốc Vương:

- Tôi có bạn, tôi đi trước đây.

Cậu quay sang dịu dàng hỏi Đình Ân:

- Em không sao chứ.

Đình Ân lắc đầu. Thế Nam gật đầu lại đưa mắt nhìn Hiếu Đồng lần nữa. Hiếu Đồng bối rối trước cái nhìn của Thế Nam, cô vội vàng cụp mắt xuống lẩn tránh.

Khi Thế Nam vừa đi khỏi, Hiếu Đồng và Đình Ân liếc nhìn lão giám đốc Vương một cái khinh miệt và định quay lưng bước đi thì

Choảng

Hai chai rượu trên bàn của lão dẽ bị rơi xuống đất vỡ toang.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên lão giám đốc vương hét lên.

- Các cô làm vậy là sao. Gọi giám đốc các người ra đây cho tôi.

Đình Khiêm từ trong đang chạy ra vội có mặt hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Anh xem. Chẳng qua là do tôi say rượu sơ ý quơ tay đụng trúng ngực của cô ta đã phải hứng chịu một cái tát thì thôi đi. Nào ngờ các cô ấy còn đập vỡ hai chai rượu đất tiền của tôi – Giám đốc Vương giả bộ hiền từ nói.

Đình Ân tức giận mắng:

- Ông già kia! Sao lại mở to mắt mà nói dối như thế chứ. Bọn tôi làm vỡ chai rượu của ông hồi nào.

- Anh xem, các cô ấy còn dám mắng tôi nữa kia đấy.

Đình Khiêm vội quát mắt ra hiệu cho Đình Ân im lặng. Rồi anh nhỏ nhẹ giọng nịnh nọt:

- Giám đốc Vương, ông người lớn chấp tội chi tui em út. Xin ông bỏ qua cho.

- Không được. Mau gọi giám đốc các anh ra đây cho tôi. Nếu không tôi làm ồn lên cho các anh xem.

Năn nỉ mãi chẳng được, Đình Khiêm vội đi mời lão béo đến.

Lão béo vừa đến, các nhân viên sợ hãi không dám đứng lại nhìn, mỗi người lại lo việc của mình.

- Giám đốc Vương! Chẳng hay có chuyện gì làm ông bực tức dữ vậy.

- Ông nói đi! Xưa nay tôi vẫn hay ra vào quán của ông. Những thứ chúng tôi gọi toàn là đồ mắc tiền, rượu chúng tôi uống đều là loại rượu tốt nhất đúng không?

- Vâng ... giám đốc Vương nói rất đúng – Lão béo khúm núm nịnh nọt.

- Tôi còn giới thiệu rất nhiều bạn làm ăn đến ủng hộ quán của ông. Bao nhiêu năm nay, chúng tôi đã mang biết bao nhiêu lợi lộc đến cho quán của ông. Vậy mà tại sao nhân viên của ông lại dám đối xử với tôi như vậy.

Lão béo chà chà hai bàn tay về hối lỗi:

- Là nhân viên của tôi sai. Tôi sẽ kêu họ xin lỗi ông.

Nói xong lão quát mắt nhìn Hiểu Đồng và Đình Ân quát:

- Còn không mau xin lỗi giám đốc Vương đi.

Nhưng Hiểu Đồng lạnh lùng nhìn lão béo, cô nghiêm nghị nói:

- Muốn chúng tôi xin lỗi trừ khi ông ta xin lỗi trước.

- Đúng vậy – Đình Ân lên tiếng ủng hộ.

- Hai đứa đừng ngang bướng nữa. Mau xin lỗi đi... - Đình Khiêm khuyên can.

Nhưng Hiểu Đồng đã quay mặt đi, Đình Ân cũng không chịu nói.

Lão béo tức giận nói lớn:

- Nếu các cô không chịu xin lỗi thì bắt đầu từ hôm nay các cô bị thôi việc. Mau đến chỗ thu ngân lĩnh lương tháng này rồi cút đi cho tôi.

- Đi thì đi. Bọn tôi cũng chẳng ham muốn làm việc ở đây đâu.

Nói rồi, Đình Ân kéo tay Hiểu Đồng bỏ đi nhưng Hiểu Đồng đã giữ cô lại.

- Chúng ta không thể đi được.

Đình Ân ngạc nhiên trước câu nói của Hiểu Đồng. Chẳng phải Hiểu Đồng luôn muốn nghỉ việc nhưng cô sợ lão béo sẽ tìm cách trừ bớt tiền lương của mình. Nên từ trước tới giờ Hiểu Đồng luôn chờ đến lúc lão béo đuổi việc cô thì cô có thể lấy đầy đủ tiền công của mình. Đây chẳng phải là cơ hội tốt hay sao?

- Cậu sao vậy. Chẳng phải lâu nay cậu muốn lão béo đuổi việc mình hay sao. Sao bây giờ cậu lại không đi.

- Đi, mình nhất định sẽ đi. Nhưng không phải đi theo cách như vậy. Nếu chúng ta đi chỉ làm cho thứ người xấu xa đó càng đắc chí mà thôi.

- Tôi đã nói là tôi đuổi việc hai cô rồi mà – Lão béo trừng mắt nhìn hai người.

- Giám đốc Giang – Tên của lão béo - Ông quên rồi. Chúng ta đã có ký hợp đồng với nhau. Trong hợp đồng nói rằng ông có quyền đuổi tôi đi khi tôi sai phạm nhưng nếu tôi không làm gì sai mà ông lại đuổi việc thì ông phải đền bù tiền lương trong một năm cho bọn tôi. Vậy bây giờ ông muốn tôi bị đuổi việc hay là tiếp tục làm.

Hiểu Đồng mỉm cười nhìn về chết đứng của lão béo.

Haha... ngày đầu tiên nhìn thấy Hiểu Đồng và Đình Ân, lão béo khoái chí lắm vội vàng ký hợp đồng với hai cô mà không xem xét kỹ lại.

- Thôi được rồi, giám đốc Giang, họ không muốn xin lỗi thì thôi. Coi như tôi người lớn không chấp kể nhỏ - Lão dê già làm vẻ không chấp nói.

- Giám đốc Vương, thật là đại nhân đại lượng.

Đình Khiêm thấy giám đốc Vương bỏ qua cũng mừng rỡ, vội thay mặt hai người cảm ơn.

Lão dê già tiếp tục ra vẻ tốt bụng rồi gian xảo mà nói:

- Chuyện hai cô ấy không xin lỗi thì thôi bỏ qua đi. Nhưng mà giám đốc Giang, hai chai rượu này – Ông ta chỉ tay xuống đất – là hai chai rượu tôi mới kê. Chưa uống giọt nào thì đã bị hai cô ấy hất đổ xuống đất. Ông nói xem tôi phải làm sao.

- Tôi sẽ sai người lấy cho ngài chai rượu khác.

- Vậy đâu có được. Hai chai rượu tôi gọi là loại mắc tiền nhất, một chai trị giá trên trăm triệu. Bây giờ ông chịu lỗ hay là tôi phải chịu lỗ đây.

- Cái gì mà chai rượu hơn trăm triệu chứ. Rõ ràng là hai chai rượu này chỉ có hơn ba mươi triệu. Vậy mà ông lại dám nói ...

Đình Ân tức giận la lên nhưng cô chưa kịp nói xong thì bị tiếng nói ồn ồn của lão dê già lấn át.

- Đây cô bé, cô không phải là người sành rượu thì làm sao biết được giá trị chai rượu của tôi chứ. Rõ ràng là chai rượu của tôi khác với những chai rượu thường khác. Có thể nó sẽ giống ở hình dạng chai nhưng mùi vị và nồng độ hoàn toàn khác. Phải vậy không giám đốc Giang.

Gã cười đểu nhìn giám đốc Giang:

- Ông nói xem chai rượu ông bán cho tôi đáng giá hơn trăm triệu không. Hay là quán ông chỉ toàn bán rượu rẻ tiền. Ồ nếu vậy thì sau này ông đừng hòng tôi và các bạn của tôi ghé đến đây nữa.

Giám đốc Giang vội vàng hùa theo để lấy lòng lão dê già:

- Tất nhiên là rượu chúng tôi toàn là rượu ngon lâu năm. Mỗi chai đáng giá hơn trăm triệu.

Hiểu Đồng tức giận hết nhìn lão béo đến lão dê già. Hóa ra lão giám đốc vương đập vỡ chai rượu là có ý đồ mà. Chắc chắn hẳn vẫn còn ghi nhớ chuyện lần trước, hẳn cố tình sàm sỡ Đình Ân để cô phải đến giúp rồi đập vỡ hai chai rượu để bắt vạ cô đây mà. Đáng giận nhất là lão béo lại hùa theo hẳn.

- Vậy có phải hai người đó phải trả cho tôi hơn hai trăm triệu không.

- Đúng là như vậy. Nên trả lắm, nên trả lắm – Lão béo gật đầu đồng ý.

- Trước khi ông muốn bắt đền thì e là danh tiếng của ông sẽ không được tốt lắm đâu. Bọn tôi có thể kiện ông về tội sàm sỡ - Hiểu Đồng quả quyết nói.

Cô nắm chặt đôi tay đang run của Đình Ân. Cô không phải là kẻ ngốc mà không hiểu rằng có kiện thì lão cũng chỉ bằng không. Người không có tiền, có quyền như cô thì khó đứng vững trong cái xã hội đầy rẫy đồng tiền. Nhưng đã đến nước này thì cô nhất định phải ở thế chủ động trước nếu không thì hoàn toàn không còn một con đường lui nào mà sa chân vào cái bẫy của lão.

- Kiện tôi – Lão dê già cười đểu – Cô cứ đi kiện, tôi nhất định sẽ đi hầu. Chỉ sợ càng thiệt thòi hơn cho cô. Cô hỏi xem có ai dám đứng ra làm chứng là tôi sàm sỡ bạn cô hay không.

- Ông ... - Hiểu Đồng đưa mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng ai sàm lên tiếng bên vực cho cô cả, mọi người đều né tránh ánh nhìn của cô.

- Nếu cô ngoan ngoãn hậu hạ tôi một đem tôi sẽ xóa nợ cho cô và bạn cô.

Hắn ta vừa nói vừa đưa tay vuốt ve làn da trắng mịn màng của cô. Hiểu Đồng quay mặt đi chỗ khác né tránh bàn tay dơ bẩn của hắn ta.

Thế Nam cảm thấy máu nóng dồn lên hết trên đầu, cậu đứng lên đi đến định cho lão Vương một trận nhưng đã có một người đến trước cậu.

Vĩnh Phong vừa từ toilet ra đã chứng kiến mọi việc, nhưng cậu chỉ đứng khoanh tay dựa tường xem cô nàng này sẽ giải quyết lão giám đốc Vương thế nào. Nhưng hóa ra cô nhóc này chỉ khoát được khuôn mặt lạnh lùng chứ chưa hẳn đã nắm bắt được cuộc đời này. Đối phó với một gã vừa gian xảo, vừa lời đòi như hắn cô quả thực vẫn còn trẻ người non dạ lắm.

Vĩnh Phong phì cười nhìn vẻ mặt tức giận đáng yêu của cô. Xem ra cậu phải giúp đỡ cô một chút mới được.

Cậu bước đến bên Hiểu Đồng, choàng tay qua eo cô kéo sát vào người cậu.

- Chào giám đốc Vương. Chẳng hay người yêu tôi đã dắt tôi gì với ông vậy.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Vĩnh Phong và Hiểu Đồng.

Thật không ngờ, cô tiếp viên này lại là bạn gái của cậu chủ tập đoàn đa quốc gia này.

Mấy cô gái đi theo chỉ để được nhìn ngắm Vĩnh Phong không khỏi buồn lòng khi nghe cậu nói. Họ vừa nhìn Hiểu Đồng bằng ánh mắt căm ghét nhưng đồng thời cũng ngưỡng mộ.

Còn các anh chàng thì cho rằng họ đúng là một cặp trai tài gái sắc.

Cả Đình Ân và Đình Khiêm cũng sửng sốt nhìn hai người. Bắt đầu từ khi nào mà hai người đã có mối quan hệ thân thiết đó.

Lão béo và lão dê già càng ngạc nhiên hơn.

- Anh ... - Hiểu Đồng ngược mặt nhìn Vĩnh Phong, khuôn mặt anh thật đẹp. Cái chóp mũi cao thanh tú, đôi mắt sáng thật thu hút nhưng đã bị nụ hôn của Vĩnh Phong chặn lại.

Nụ hôn phớt nhẹ trên đôi môi, nhưng cũng khiến Hiểu Đồng run lên, so với nụ hôn bạo lực hôm trước thì nụ hôn này thật lãng mạn, nhẹ nhàng và cuốn hút.

Khi Vĩnh Phong buông cô ra, cả thân người Hiểu Đồng gần như đứng không vững, nếu không có cậu dìu cô thì chắc là cô đã ngã mất rồi. Vĩnh Phong nhẹ nhàng nâng cằm cô lên nhìn xoáy vào mắt cô.

- Em yêu! Đừng giận nữa. Anh với Giám đốc Vương đây là chỗ thân thiết, em đừng gây khó dễ cho ông ấy. Nếu em muốn đập thì cứ đến kho rượu nhà anh, ở đó loại rượu nào cũng có, em thích đập bao nhiêu thì đập.

Giám đốc Vương từ trước đến giờ vẫn biết cậu chủ Vĩnh Phong này là một tay anh chơi nhưng chưa từng nghe nói cậu quan hệ với bất kỳ cô gái nào. Biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp ngất trời còn chưa đến gần cậu được một bước, vậy mà hôm nay lại công khai trước mặt bao nhiêu người thế này. Cô gái đó quả là đáng sợ. Không thể dắt tội được, sao này lão còn phải nhờ vả tập đoàn nhiều.

Lão giả bộ xối mũi:

- Ấy da, cậu Vĩnh Phong. Thật tình tôi không biết cô ấy là bạn gái cậu. Chỉ là hiểu lầm thôi. Hiểu Lâm thôi.

- Không được! Bạn gái tôi đã làm vỡ chai rượu của ông, tôi phải đền lại cho ông mới hợp tình – Vĩnh Phong vừa nói vừa kéo Hiểu Đồng sát vào người cậu. Cô đang tìm cách tránh khỏi cái choàng tay của cậu.

- Không đáng giá bao nhiêu đâu. Cậu không cần để ý tới đâu. Cậu cứ chơi vui vẻ, đừng để ý đến tôi làm gì.

- Thôi được, vậy tôi không khách sáo. Hôm nào ông đến nhà, tôi sẽ biếu ông hai chai rượu quý gọi là đền bù tổn thất.

- Không cần, không cần.

Vĩnh Phong quay sang giám đốc Giang.

- Hôm nay có thể để bạn gái của tôi đến bàn của tôi ngồi chơi hay không?

- Dạ! Cậu cứ việc dẫn cô ấy đến bàn ngồi ạ. Cần gì cứ việc gọi tôi.

- Mình đi thôi em yêu – Vĩnh Phong vẫn ôm lấy Hiểu Đồng dẫn cô đến bàn của mình.

Nhưng Hiểu Đồng định vùng thoát khỏi tay cậu thì khuôn mặt của Vĩnh Phong đã kề sát tai cô thì thầm, mang hơi thở ấm nóng của cậu phả vào tai cô.

- Nếu cô không muốn giám đốc Vương nghi ngờ thì cứ im lặng đi theo anh.

Hiểu Đồng miễn cưỡng để anh ta ôm chặt, cùng đi về phía các bạn.

Chẳng hiểu vô tình hay sắp đặt mà Hiểu Đồng lại ngồi giữa Vĩnh Phong và Thế Nam.

Hiểu Đồng chần chừ ngồi xuống nhưng Vĩnh Phong đã ra lệnh.

- Ngồi xuống đi. Chắc cô không muốn giám đốc vương nghi ngờ chứ.

Hiểu Đồng miễn cưỡng ngồi xuống nhưng mà...chiếc váy của cô, bình thường trên đầu gối mấy phân nhưng khi ngồi xuống lại bị kéo cao lên mấy chục phân khiến cô thấy ngứa ngáy vô cùng. Hai tay cô cứ nắm vạt trước ra sức kéo cho nó phủ xuống gối.

Thế Nam hiểu ý liền cởi áo khoác ra phủ lên chân cô làm cô rất cảm động.

- Đại ca Phong nhà ta đúng là bản lĩnh. Phen này giám đốc Vương mất cả chì lẫn chài. Haha...

- Chỉ một đòn đủ hạ knock out lão .

Một người trong lúc vui vẻ, châm thuốc hút. Hiểu Đồng liền bị khói hút làm ho sặc sụa.

- Tắc thuốc đi – Vĩnh Phong giựt lấy đếu thuốc và dụi đi – Cô ấy không chịu được khói thuốc. Em uống gì. Nhưng cô lắc đầu. Nhưng Vĩnh Phong đã đưa tay lên gọi phục vụ. Một anh chàng chạy đến.

- Nói với anh chàng baterner làm cho cô ấy loại nước mà cô ấy thích uống, không được có chất cồn nào hết. Anh chàng bồi bàn liếc nhìn Hiểu Đồng một cái rồi đi đến quầy.

Hiểu Đồng quay lại nhìn Vĩnh Phong nhưng không nói gì.

Lát sau một, một ly nước cam được mang đến trước mặt cô.

- Em còn trẻ con hay sao mà lại uống nước cam – Vĩnh Phong trêu cô.

Hiểu Đồng bực bội cãi lại:

- Bộ người lớn là không được uống nước hay sao.

Thế Nam sợ lại xảy ra một cuộc khẩu chiến nữa nên vội cầu hòa.

- Nước cam tốt cho sức khỏe mà.

Vừa nói, Thế Nam vừa đưa tay khuấy đều ly nước cam giùm cô. Rồi quay sang Vĩnh Phong trách:

- Cậu đừng trêu cô ấy nữa. Cậu không thấy mặt cô ấy bị cậu hôn đến giờ vẫn còn đỏ sao.

Cả bọn ò lên cười khiến Hiểu Đồng ngứa ngáy chín cả người.

Vĩnh Phong đưa chai rượu lên môi nở nụ cười đắc chí.

Chờ cho giám đốc Vương ra về, Hiểu Đồng liền hất cánh tay của Vĩnh Phong, nãy giờ vẫn khoát trên người cô xuống. Đứng bật dậy, nhưng lại lao đao ngã lên người của Vĩnh Phong. Thì ra chân cô từ nãy giờ bắt động nên bị tê, khiến cô không thể đứng vững.

Vĩnh Phong ôm chặt Hiểu Đồng nhìn gương mặt luống cuống của cô thì lại trêu:

- Không phải em vì nụ hôn lúc nãy mà tự nguyện ngã vào lòng anh đấy chứ.

Hiểu Đồng xấu hổ đỏ mặt cô đẩy mạnh anh ra rồi đứng dậy. Cô bước vội ra ngoài.

- Nụ hôn lúc nãy coi như tôi trả nợ anh đã giúp tôi. Từ nay tôi và anh không ai nợ ai.

- Nụ hôn lúc nãy đã trả hết nợ, vậy thì anh lời rồi.

Cả đám lại cười khúc khích khuyến Hiểu Đồng càng thấy ngứa ngáy. Cô bỏ đi đến quầy ngồi, bước đi hơi khập khểnh.

Đình Ân đến bên cạnh hỏi:

- Lại bị tê nữa à.

Cô gật đầu, nhăn mặt đấm đấm trên cái chân bị tê của mình.

5. Chương 5: Trở Về Mái Nhà Xưa.

Sáng sớm cả bọn đã tụ tập tại hồ bơi của khách sạn Vạn Thành. Một khách sạn sang trọng và đẳng cấp bậc nhất của thành phố. Trong không khí nóng bức thì hồ bơi với làn nước mát và trong xanh sẽ làm bầu không khí dễ chịu và là nơi tụ tập lí tưởng của đám thanh niên giàu tiền lắm của.

Những cô gái có thân hình gợi cảm diện trên người những bộ bikini sắc màu rực rỡ. Họ cố tình lượn qua lượn lại trước một dãy ghế, cố gắng thu hút sự chú ý của một chàng trai có gương mặt cực kì khôi ngô.

Thân hình rắn chắc, vạm vỡ, làn da rám nắng, mái tóc bồng bồng gợi cảm. Cậu nằm trên chiếc ghế trắng dài càng khiến cậu nổi bật hơn trước đám đông, nhưng cậu lại thờ ơ trước những thân hình gợi cảm kia.

Một chàng trai khác, cũng mang trên người một thân hình quyến rũ, cậu bước đi chậm chậm, phong thái ung dung nhẹ nhàng khiến các cô gái phải rộ lên.

- Sáng nay mình gọi điện đến tìm cậu. Người giúp việc nói cậu đã dọn ra khỏi nhà rồi.

Thế Nam bước đến cái ghế trống bên cạnh ghế của Vĩnh Phong.

- Ủ! Mình dọn ra khỏi nhà rồi. Dù gì mình có về nhà đó hay không cũng vậy thôi.

- Anh Thế Nam! Sao giờ này anh mới tới – Thành nhóc mặt búng ra sữa trong nhóm từ trên hồ bơi đi lên.

- Quốc Bảo! Em đến hồi nào vậy – Thế Nam mỉm cười chào.

- Em đến từ hồi sáng đến giờ. Em vừa gọi nước, anh xuống bơi một vòng át rồi lên.

- Để lát nữa đi.

Vừa lúc đó, một anh chàng trạc tuổi Quốc Bảo, đeo một cặp kính cận, khoát một cái khăn tắm trên vai, về khù khờ bước đến.

- Hôm nay chán quá, để em bày một trò vui vậy – Quốc Bảo nhìn anh chàng kia cười ranh ma.

Nói rồi cậu đi đến vỗ vai chàng trai đó.

- Chào Đại Bình! Cậu cũng đến đây bơi nữa à.

Anh chàng Đại Bình có vẻ rụt rè, nhút nhát, sợ sệt nói:

- Không, mình ... mình đến đây học bơi.

- Bơi thì có gì phải học. Cứ nhảy xuống đó uống vài ngụm nước là biết bơi ngay ấy mà. Mình giúp cậu xuống hồ.

Quốc Bảo vừa nói vừa đẩy vai Đại Bình đi đến gần hồ bơi. Đại Bình sợ hãi lo lớn.

- Đừng mà, đừng mà. Mình chưa biết bơi.

Về sợ hãi lúng túng của Đại Bình đã trở thành trò cười cho tất cả mọi người ở đó.

- Được rồi, bình tĩnh đi. Mình sẽ không xô cậu xuống hồ đâu – Quốc Bảo vỗ vai trấn an Đại Bình – Nhưng thay vào đó ...

Vừa nói xong, Quốc Bảo nhanh tay gỡ mắt kính trên mặt của Đại Bình xuống.

- Nghe nói cậu bị cận thị nặng mà phải không vậy thì không có kính cậu sẽ không thấy gì phải không?

- Trả kính lại đây cho tôi – Đại Bình tức giận hét lớn.

- Trả thì trả, chụp lấy nè – Quốc Bình liền quăng cái kính đi, nhưng không phải trả cho Đại Bình mà là văng xuống giữa hồ.

- Đến lấy lại đi – Quốc Bảo xô Đại Bình vào một cô gái đang mặc bikini trước mặt cậu.

- Nè làm gì vậy, đừng giả bộ không thấy gì để giở trò sàm sỡ nha.

Cô gái giơ tay tát vào mặt Đại Bình một cái khiến mọi người cười cười rầm rộ.

Thế Nam và Vĩnh Phong ngồi xem, tuy cũng thấy có một chút quá đáng nhưng lại không lên tiếng can ngăn.

- Mau xuống dưới hồ tìm kính mau lên – Một anh chàng nào đó đẩy Đại Bình về phía hồ.

Cạch ...

Bùm ...

Một khay nước được đặt xuống vội vã trên bàn cạnh ghế Vĩnh Phong, một thân hình lao nhanh xuống hồ bơi. Bơi ra giữa hồ, nhặt cái kính đang nằm chơ vơ ở đó của Đại Bình lên và bơi vào.

Một cô gái với mái tóc ướt nhẹ đang rũ nước, cô mặc một cái áo sơ mi trắng, bị nước thấm ướt, ôm sát vào da để lộ một thân hình tuyệt đẹp. Cô từ từ ngược mặt lên, vẻ đẹp cùng bộ đồ ướt nhẹ càng khiến cho cô quyến rũ hơn bất kì một cô gái mặc áo bikini nào ở đó. Cô thu hút mọi ánh nhìn của các chàng trai. Cô từ từ đi đến bên Đại Bình, đưa trả cái kính cho cậu ta.

- Kính của cậu.

- Cám ơn cậu ...

Vẻ mặt lúng túng của Đại Bình khi nhìn thấy những bộ phận bên trong cơ thể cô khiến cô cũng có chút ngượng ngập.

Thế Nam liền choàng khăn tắm của cậu cho cô. Nhưng cô nhanh chóng hất tay cậu ra.

- Cám ơn nhưng tôi không cần sự bố thí của những kẻ thích đem người khác ra làm trò đùa.

Cô đưa tay rút chiếc khăn trên cổ Đại Bình xuống rồi choàng qua người mình. Rồi đi đến bàn của Vĩnh Phong.

- Tôi bưng nước đến rồi, làm ơn tính tiền dùm.

Đại Bình rụt rè bên cạnh Hiểu Đồng nói:

- Cám ơn cậu đã lấy lại mắt kính giùm mình.

Hiểu Đồng đưa tay vuốt những giọt nước trên mặt mình xuống, hoàn toàn tránh ánh mắt của Vĩnh Phong.

- Coi như mình cám ơn cậu đã ình mượn sách.

- Không có gì, nếu lần sau cậu muốn đọc cứ nói mình.

- Cám ơn – Cô nở nụ cười thật tươi với Đại Bình.

Hoàn toàn phớt lờ sự có mặt của Thế Nam và Vĩnh Phong. Sau khi cô nhận tiền từ tay Vĩnh Phong, cô nói:

- Làm phiền anh, lát nữa ra quầy lấy tiền thối giùm.

Cô bỏ đi ngay lập tức mà không cần nghe câu trả lời của Vĩnh Phong.

Anh chàng Đại Bình vẫn đi theo sau lưng cô:

- Cậu bơi giỏi như vậy, có thể dạy mình không. Đến nhà mình dạy, nhà mình có hồ bơi.

Nhưng Hiểu Đồng lắc đầu:

- Xin lỗi cậu Đại Bình, mình sợ mình không có thời gian.

Biết rằng cô sẽ từ chối, Đại Bình vội vàng nói thêm:

- Cậu có thể dạy mình bất cứ khi nào cậu rảnh, giờ nào cũng được, mình sẽ trả công cho cậu.

- Nhưng mà ...

Thấy Hiểu Đồng có vẻ ngập ngừng, Đại Bình ra sức thuyết phục:

- Đến nhà mình cậu có thể tha hồ lựa sách mà cậu thích, mình sẽ cho cậu mượn.

- Vậy ...

- Mình coi như cậu đã đồng ý nha.
 - Vậy ngày mai lúc 3 giờ mình dạy học xong sẽ đến nhà cậu.
 - Cậu dạy ở đâu, mình đến rước cậu, cậu khỏi mất thời gian. Nhân tiện mua đồ bơi cho cậu luôn.
- Hiểu Đồng gật đầu đồng ý.
- Cái gì mà dạy học bơi chứ. Em thấy thằng này làm vậy là để tiếp cận cô ấy.
- Quốc Bảo hừ mũi.
- Thằng nhóc này là ai vậy - Vĩnh Phong đưa mắt nhìn theo bóng của Hiểu Đồng hỏi.
 - Là bạn học chung của em hồi cấp ba. Bây giờ cũng học chung ở trường đại học. Đừng nhìn nó như vậy, thật ra nó là một thằng thâm hiểm. Em rất ghét nó.
- Hiểu Đồng đang đi chợt cảm thấy điều gì đó, cô đưa tay lên sờ cổ, khuôn mặt cô hoảng hốt.
- Đại Bình cậu đi trước đi. Mình còn chút chuyện chưa làm.
- Quăng trả cái khăn cho Đại Bình, Hiểu Đồng lập tức chạy về phía hồ bơi. Vừa đi cô vừa nhìn xung quanh.
- Đại Bình chạy theo hỏi:
- Cậu tìm gì vậy.
 - Mình tìm một sợi dây truyền, sợi dây truyền có hình con cá heo.
- Lúc này cô đã đi đến gần bàn của Vĩnh Phong. Đột nhiên một cô gái đưa chân ra ngang đường, Hiểu Đồng mãi lo tìm sợi dây truyền nên không chú ý lập tức té ạch xuống. Cảm giác đau nhói ở mắt cá chân. Cô gái đó mỉm cười khoái trá.
- Cậu không sao chứ - Đại Bình vội đến đỡ Hiểu Đồng.
- Hiểu vừa đứng lên liền khụy xuống.
- Chân cậu bị đau hả?
 - Mình không sao. Mình phải tìm lại sợi dây truyền của mình. Chắc là mình làm rơi dưới hồ.
 - Nhưng mà chân cậu bị đau thì làm sao ...
- Đại Bình vẫn chưa nói hết câu thì Hiểu Đồng đã lao xuống hồ.
- Bốp ...
- Một cái tát giáng xuống mặt của cô gái đã ngang chân cho hiểu Đồng té.
- Vĩnh Phong nhìn cô với ánh mắt uy hiếp:
- Đừng để tôi nhìn thấy cô lần nào nữa. Cút...
- Cô gái sợ xanh mặt vội vàng bỏ đi.
- Hiểu Đồng ngoi lên rồi lặn xuống mấy lần. Nhưng cái chân đau làm cho cô không còn đủ sức, cô đập tay như người sắp chết đuối.
- Không đến một giây, hai cái bóng lập tức nhảy xuống hồ, bơi thật nhanh về phía cô, chụp lấy cô kéo lên bờ. Vĩnh Phong và Thế nam dễ dàng đưa Hiểu Đồng lên mặt hồ, cô ho vài cái rồi ới nước ra.
- Vĩnh Phong lo lắng hỏi:
- Em không sao chứ.
 - Tôi không sao - Hiểu Đồng trả lời một cách khô khan rồi vùng dậy như muốn lao xuống hồ lần nữa.
- Vĩnh Phong đã giữ chặt lấy tay cô.
- Chỉ là một sợi dây truyền thôi, có đáng để em mất mạng như vậy không.

Cô gào lên:

- Đó là sợi dây truyền ba tôi tặng tôi. Đó là kỷ vật duy nhất còn lại của ba tôi. Dù chết tôi cũng tìm lại nó. Anh tránh ra.

Lần này Thế Nam nắm chặt tay cô lại.

- Em bình tĩnh đi. Anh sẽ tìm dây truyền lại cho em. Chân em còn đau.

- Tôi không cần anh lo cho tôi.

Hiểu Đồng định lao xuống nước nhưng Vĩnh Phong kéo cô đi theo mình đến bên bàn lấy điện thoại ra gọi:

- Gọi quản lý bảo tháo nước hồ bơi cho tôi ngay lập tức.

Gấp điện thoại cậu nhìn Hiểu Đồng ra lệnh.

- Họ sẽ tháo nước ra liền. Em ngoan ngoãn ngồi chờ một chút đi.

- Em nghe lời Vĩnh Phong đi – Thế Nam đến bên cạnh khoát khăn lên người cô.

Cả thân người cô đang run rẩy, những giọt nước mắt rơi xuống, lần đầu tiên Vĩnh Phong thấy cô khóc.

Nước đã thoát ra hết nhưng vẫn không tìm thấy sợi dây truyền nào cả. Hiểu Đồng bắt đầu hắt hơi vì lạnh.

- Cậu mau đưa cô ấy đi thay đồ rồi đến bệnh viện xem cái chân của cô ấy.

Vĩnh Phong bảo Thế Nam, nhưng Hiểu Đồng lắc đầu.

- Tôi không đi, tôi phải tìm lại sợi dây truyền.

Cô vùng dậy nhưng Vĩnh Phong đã vác cô trên người rồi bỏ đi mặc kệ tiếng phản đối của cô.

Hiểu Đồng ra khỏi nhà Đại Bình sau khi từ chối lời đề nghị đưa cô về của Đại Bình. Trong ba lô của cô chứa thêm mấy quyển sách dày cộm.

Cô đi ngang qua một căn nhà màu xanh rất đẹp, cô đứng lại ngắm rất lâu. Bất giác tiến lại gần cổng lúc nào không hay.

- Em cứ đứng trước cửa nhà người ta như vậy, người ta sẽ nghĩ em có ý đồ muốn ăn trộm đó. Hay người ta sẽ nghĩ em thích anh nên theo anh đến tận đây.

Hiểu Đồng giật mình quay lại, cô bắt gặp khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười tinh nghịch với mình.

Hiểu Đồng ngượng ngùng lùi lại.

- Nhà của anh à.

Vĩnh Phong gật đầu. Cậu mở cửa bước vào.

Hiểu Đồng hít thật sâu, lấy hết can đảm hỏi:

- Có thể cho em vào xem một lát không?

Vĩnh Phong gật đầu, cậu mở rộng cửa cho cô bước vào. Mọi cảm xúc đến dồn dập bên trong cô. Cô thật sự xúc động khi bước vào căn nhà này. Quá khứ cứ dồn dập kéo về.

- Em hình như có hứng thú với căn nhà này thì phải.

Hiểu Đồng giọng run rẩy đầy xúc động.

- Nó từng là nơi em sinh ra và lớn lên.

6. Chương 6: Kỷ Niệm

Mọi vật quen thuộc lần lượt hiện ra trong tầm mắt của Hiểu Đồng. Mọi thứ gần như được giữ nguyên vẹn như cũ, chỉ có một vài thay đổi nhỏ. Hiểu Đồng sờ tay vào từng đồ vật quen thuộc, cảm giác xúc động dâng trào. Đây là nơi có nhiều kỷ niệm nhất trong đời của cô. Nơi mà cô đã từng hạnh phúc bên ba mẹ, nơi đầy ắp tiếng cười vui vẻ.

Đây là lần thứ ba, cô trở lại ngôi nhà này. Không biết đã đổi bao nhiêu đời chủ từ ngày cô ra đi. Năm xưa, nhà cô bị người ta cướp đoạt, cô phải rời bỏ nó mà ra đi. Nhờ bác Nguyễn – người bạn thanh mai trúc mã của mẹ cô đã mua lại và đem mẹ con cô trở về. Nhưng nợ ân tình không thể trả cho bác Nguyễn nên mẹ con cô lại một lần nữa ra đi. Đã lâu lắm rồi cô không quay trở lại đây.

- Em có thể lên trên xem thử không?

Hiểu Đồng nghẹn ngào hỏi Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong nãy giờ lặng lẽ quan sát từng vẻ mặt đầy xúc cảm của cô. Vĩnh Phong khi biết đây từng là nhà của cô thì cảm thấy rất ngạc nhiên. Nếu sống trong căn nhà lớn thế này thì cô trước đây phải là một tiểu thư danh giá. Vậy mà giờ đây, không hề mang vẻ mỏng manh yếu đuối mà cô lại là một cô gái đầy bản lĩnh đương đầu với cuộc sống với khắc nghiệt của đồng tiền. Một chút khâm phục, một chút tò mò về cô. Vĩnh Phong mỉm cười gật đầu.

Hiểu Đồng từng bước từng bước lên cầu thang cẩm thạch, nhớ lại những ngày chập chững, ba cô đã dìu cô từng bước đi.

Cô đi đến một căn phòng cuối cùng trên lầu. Căn phòng mà cô từng sống. Một niềm hạnh phúc dâng lên khi mà mọi thứ ở đây không hề thay đổi. Trên bàn vẫn còn quyển truyện cổ tích đọc dở dang, con gấu bông mà cô thích nhất, món quà sinh nhật năm cô tám tuổi, cô không thể đem theo vì quá to vẫn nằm trên chiếc ghế nơi cô để nó lần cuối cùng.

- Nhà này, lâu nay không có người ở sao? Nó không thay đổi gì so với lúc trước.

- Ba anh mua nó đã mấy năm rồi, nhưng ít khi có người đến ở. Thịnh thoảng chỉ có người giúp việc đến dọn dẹp thôi. Anh cũng chỉ mới dọn đến đây hai hôm. Nên cũng không thay đổi gì cả - Vĩnh Phong trả lời rồi tiến lại gần cái bàn có d963 khung hình của cô hồi nhỏ - Đây là phòng của em sao?

Cô chậm rãi gật đầu.

- Sao em lại dọn đi? – Cậu tò mò hỏi.

Nhưng Hiểu Đồng im lặng, Vĩnh Phong cũng không ép cô phải trả lời, cậu chuyển qua đề tài khác.

- Em muốn uống gì không?

- Không cần đâu. Cảm ơn anh. Em phải về rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền anh.

Hiểu Đồng vội vã đi xuống lầu, cô mở cửa bước ra ngoài, không quay đầu lại.

- Cảm ơn anh đã cho em vào nhà. Chào anh.

Cô bước ra ngoài vô tình nhìn về phía một cái cây rất to, một nhánh cây đưa ra, trên nhánh còn hai sợi dây thừng đang rũ xuống.

Cứ mỗi chiều về, Hiểu Đồng lại chạy ra đây. Cô rất thích chơi đánh đu ở đây với ba mẹ. Chiếc xích đu đã không còn nữa.

Những kỷ niệm tuổi thơ tràn về trong ký ức Hiểu Đồng.

- Ba ơi! Cây này là cây gì vậy ba. Nó to quá bé Đồng không ôm được – Giọng nói ngọng ngịu của bé Đồng lúc bốn tuổi.

- Cây này là do ông nội con trồng khi ba mới sinh ra. Ba đố bé Đồng biết đó là cây gì. Chẳng phải con gái muốn làm nhà thực vật học sao. Khi nào con trở thành nhà thực vật học thì đến nói cho ba biết.

- Mai mốt con lớn lên con nhất định sẽ trả lời cho ba biết. Con hứa đó.

Lời hứa vẫn còn đó, nhưng Hiểu Đồng giờ đây không phải là một nhà thực vật học, ba của cô cũng không còn sống. Hiểu Đồng mãi mãi vẫn không biết tên gọi của cái cây kỷ niệm kia.

Cái thân cây dường như đã lớn thêm rất nhiều, trên thân cây vẫn còn đầy dấu khắc đánh dấu chiều cao của cô. Còn có hàng chữ “ba yêu con “ và “ con yêu ba mẹ” ở hai bên thân cây, Trò chơi hồi nhỏ của Hiểu Đồng và ba cô. Những giọt nước thi nhau lăn xuống má cô nóng hổi.

Chiếc khăn tay màu lam dịu dàng lau những giọt nước mắt cô. Hiểu Đồng ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt nồng nàn của Vĩnh Phong. Anh nhìn cô say đắm, Hiểu Đồng bị ánh mắt ấy cuốn hút, mọi lí trí dường như tan biến, chỉ còn lại những lời cuốn mãnh liệt.

Không biết từ lúc nào, Vĩnh Phong đã áp bờ môi nóng bỏng của cậu lên trên đôi môi đang run rẩy của Hiểu Đồng. Một nụ hôn nhẹ nhàng như gió thoảng, càng lúc càng mãnh liệt như bão tố càng quét xâm chiếm vào lãnh địa. Vĩnh Phong vòng tay ôm chặt Hiểu Đồng, kéo sát cô vào lòng cậu cho đến khi hai người không còn khoảng cách. (nghiêm cấm trẻ em dưới 16 tuổi – huhuhu).

Vừa mãnh liệt, vừa dữ dội, cho đến khi Hiểu Đồng không còn thở được nữa thì cơn mưa bão này mới từ từ dịu lại.

Lí trí bắt đầu quay trở lại với Hiểu Đồng, cô hoảng hốt đẩy Vĩnh Phong ra, quay lưng bỏ chạy.

Hiểu Đồng cứ chạy mãi cho đến khi cô cảm giác được bầu không khí đang trở lại trong từng hơi thở của mình mới dừng lại.

- Mình vừa làm gì vậy. Mình điên rồi, sao lại có thể như thế...

Hiểu Đồng vừa đi vừa tự trách mình.

Tin ..tin ...

Tiếng còi xe sau lưng khiến Hiểu Đồng giật mình, cô quay lại nhìn.

Một chiếc xe hiệu BMW cực kỳ đẹp đang chạy chậm chậm bên cạnh cô. Chiếc xe dừng lại, một chàng trai đáng người thanh cao bước xuống, hòa trong nắng rất đẹp.

- Em đi đâu vậy? – Thế Nam nhìn Hiểu Đồng hỏi, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

- Em vừa đến nhà bạn về - Cô lúng túng trả lời khi nhớ lại nụ hôn lúc nãy.

- Bây giờ em đi đâu. Về quán bar à?

Cô gật đầu.

- Lên xe đi, anh đưa em đi – Thế Nam mở cửa xe lịch sự mời cô.

- Không cần đâu, em tự đi được rồi – Cô vội từ chối.

- Em muốn lấy lại dây truyền không?

Hiểu Đồng nghe đến dây truyền, ánh mắt mừng rỡ nhìn Thế Nam, đôi mắt trong veo rất đẹp. Thế Nam cảm thấy tim mình đập mạnh.

- Lên xe đi – Thế Nam giục.

Hiểu Đồng miễn cưỡng trèo lên xe.

Thế Nam chồm qua người thắt dây an toàn cho Hiểu Đồng, hơi thở anh phả lên tóc cô, làm cô thấy lúng túng.

Thế Nam lấy trong cốp xe ra một chiếc hộp nhung xanh rất đẹp đưa cho Hiểu Đồng. Cô vội mở ra, sợi dây truyền hình con cá heo sáng lấp lánh rất đẹp.

Ánh mắt sáng ngời hạnh phúc của Hiểu Đồng khiến Thế Nam thấy thật ấm áp.

- Cám ơn anh. Làm sao anh tìm ra nó vậy.

- Bọn anh đã tìm cả buổi. Nó rơi trên chiếc ghế của Vĩnh Phong.

Hiểu Đồng chợt nhớ ra, lúc cô vội vã đặt khay nước xuống, chắc là nó rơi từ lúc đó.

- Thật ra...

Thế Nam muốn nói thật ra người tìm thấy là Vĩnh Phong nhưng cậu thấy ánh mắt đầy cảm kích và nụ cười tươi tắn của cô dành cho cậu thì không thể mở lời.

- Thật ra ... cái gì – Hiểu Đồng ngơ ngác hỏi.

- Thật ra cũng không phải là dễ tìm.

- Em biết em cảm ơn anh nhiều lắm Thế Nam.

Lần đầu tiên cô gọi tên anh, trái tim anh như ngừng đập. Cảm xúc như bùng nổ nhưng anh bắt buộc phải kìm nén lại.

“Xin lỗi cậu, Vĩnh Phong. Hãy ỉn ịch kỷ một lần này thôi. Để nụ cười này mãi dành ỉn dù chỉ là một lần”.

- Ất xì...

Hiểu Đồng bỗng cảm thấy hơi khó chịu.

- Em lạnh à?

- Hơi hơi thôi.

Thế Nam đưa tay tăng nhiệt độ máy lạnh trong xe.

Vào tới quán bar, Hiểu Đồng cảm thấy hơi choáng váng, vài cơn ho nhẹ.

Quán vẫn chưa đông người đến, cô ngồi úp mặt xuống quầy bar. Hiểu Phong và Thế Nam vào quán lúc nào cô không hay. Họ vẫn ngồi ở cái bàn đặc biệt như thường lệ, im lặng dõi theo cô.

Đình Ân bước đến bên cạnh Hiểu Đồng, tay cầm một ly sữa cần nhân:

- Cậu thiệt tình, hôm qua đã ngâm mình trong nước, hôm nay lại tiếp tục. Cậu xem bây giờ có phải là bị cảm lạnh rồi không.

- Được rồi đừng cần nhân nữa, trông cậu bây giờ như các bà cụ ư cần nhân rồi đó.

- Con nhỏ này, người ta lo cho cậu thôi. Mau uống ly sữa nóng này vào rồi uống thuốc kéo cậu ngã mát. Từ sáng đến giờ cậu vẫn chưa ăn gì cả.

- Mình đang giảm cân mà.

- Trời ơi! Cậu mà cũng giảm cân à. Nhìn lại mình xem, cậu sắp trở thành con mà đói rồi đó. Thôi mau uống đi.

Đợi Hiểu Đồng uống hết ly sữa và uống thuốc xong, Đình Ân lại hỏi.

- Mà này! Cái anh chàng Đại Bình đó không có thừa cơ lợi dụng chứ.

- Ý cậu là sao – Hiểu Đồng ngơ ngác hỏi.

- Cậu thật là, đến kẻ mù hay kẻ ngốc nghếch cũng hiểu là Đại Bình thích cậu. Học bơi chỉ là cái cớ để được ở gần cậu thôi. Chẳng phải anh ta theo cậu đến đến chỗ hồ bơi đó sao. Ngày nào cũng đến. Nếu không phải cậu nói ghét con trai uống rượu thì chắc là cậu ta đã theo cậu tới đây rồi.

- Gì chứ! Đến đây đây nhất thiết phải uống rượu bia đâu.

- Cậu làm ơn đi. Có thằng con trai nào lại đến quán bar chỉ để uống nước trái cây không. Mà mình thấy gia thế nhà cậu ấy cũng được lắm chứ.

- Làm ơn đi. Đũa móc mà chòi mâm son sao. Mình chỉ là đũa móc thôi, sao dám trèo cao.

- Trời ơi, cậu có chút ý thức nào về sắc đẹp của mình không vậy. Cậu là một cô gái rất xinh đẹp. Rất rất ... là xinh đẹp.

- Được rồi, tối trước khi đi ngủ mình sẽ soi gương và tự nói:” Tôi là một cô gái rất xinh đẹp” được chưa.

Hiểu Đồng trêu Đình Ân, cô lại ho nhẹ vài cái.

- Cậu không thấy, các anh chàng say nắng cậu ngay cái nhìn đầu tiên à.

- Vậy họ thích vẻ đẹp của mình chứ đâu thích mình. Sau này mình già nua xấu xí, họ sẽ đi tìm những cô gái trẻ đẹp. Vậy mình cần những kẻ như thế làm gì.

- Làm ơn đi. Chu dù cậu có già thì cũng là mỹ nhân.

- Mỹ nhân giống Chung Vô Diệm à – Cô bật cười châm chọc.

Đình Ân bèn chịu thua, cô cũng bật cười.

- Thôi mau đi làm việc đi kéo lão béo lại trừ lương bây giờ.

- Được rồi nếu cậu thấy không khỏe thì nói Đình Khiêm cho về - Đình Ân lo lắng khuyên.

Những câu nói đùa của Hiểu Đồng và Đình Ân đều lọt vào tai của hai chàng trai đang quan sát cô.

Quán bắt đầu nhộn nhịp. Hiểu Đồng và các tiếp viên bận rộn suốt. Sắc mặt Hiểu Đồng càng lúc càng tệ, thỉnh thoảng cô lại ho vài tiếng khiến hai chàng trai thấy bất an.

Đình Khiêm lại kéo tay Hiểu Đồng tức giận mắng:

- Xem em kìa. Mặt tái xanh như vậy mà không chịu về.

- Em không sao. Em mà về lúc này thì giám đốc Giang sẽ có cơ trừ tiền lương của em.

- Bây giờ em cần mạng hay cần tiền.

Hiểu Đồng đáp ngay lập tức không do dự.

- Em cần tiền.

- Được. Vậy ông ta trừ em bao nhiêu thì anh sẽ trả tiền em bấy nhiêu.

- Em không cần tiền của anh.

- Em ...

- Mặc kệ em đi, em không sao, chỉ còn vài bữa nữa thôi mà. Em làm việc tiếp đây.

Nhưng khi Hiểu Đồng vừa quay lưng lại thì một bàn tay ôm lấy cô.

Lần thứ hai Vĩnh Phong vác Hiểu Đồng trên vai mặc cho cô phản đối. Cậu cứ thế vác cô ra ngoài.

- Mau thả tôi xuống – Hiểu Đồng tức giận hét nhưng Vĩnh Phong vẫn mặc kệ.

- Nếu anh không thả tôi xuống, tôi sẽ cắn lưỡi cho anh xem.

Vĩnh Phong bị bắt buộc phải thả Hiểu Đồng xuống, cô đứng lơ đãng, cậu phải giang tay giữ lấy cô.

- Bỏ tay tôi ra, tôi phải vào làm việc – Hiểu Đồng tức giận ra lệnh nhưng Vĩnh Phong vẫn giữ chặt tay cô.

- Anh ...

Nhưng Hiểu Đồng chưa kịp nói xong thì cảm thấy choáng váng, trời đất tối sầm lại. Cô ngã vào vòng tay của Vĩnh Phong.

7. Chương 7: Anh Thích Em

Khi những tia nắng rọi sáng khắp căn phòng, Hiểu Đồng cũng vừa tỉnh giấc. Lâu lắm rồi, cô mới có một giấc ngủ sâu như thế này.

Sự mệt mỏi vẫn còn bao quanh mình nên dù đã tỉnh Hiểu Đồng vẫn không tài nào mở mắt ra được. Đường như mọi sức lực đều tan biến mất.

Cô đang nằm trên một cái niệm êm ái, chiếc chăn đắp trên mình cô thật mềm mại. Hiểu Đồng cảm nhận được một hơi thở ấm áp đang gần bên mình. Ai đó đang ngắm nhìn cô ngủ, hình như người đó đã ngồi ở đây rất lâu. Bàn tay ấm áp vuốt ve những lọn tóc rũ trên mặt cô, khiến trái tim cô run nhẹ như những điệu nhạc trầm lắng.

Cả người Hiểu Đồng thấy nóng lên với những cảm giác lạ này, cô bèn mở mắt.

Người đầu tiên cô thấy là Vĩnh Phong, anh đang nhìn cô, vẫn cái nhìn thường khiến cô bối rối. Hiểu Đồng cắn nhẹ bờ môi nhìn ngắm xung quanh.

Một căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ. Đây chính là căn phòng hồi nhỏ của cô, nhưng giờ đây nó đã trở thành nhà của Vĩnh Phong.

- Tỉnh rồi à – Giọng hơi khàn khàn, Vĩnh Phong hỏi.

- Sao em lại ở đây?

Nhưng Vĩnh Phong không trả lời mà ân cần hỏi:

- Em đói không? Ăn chút cháo nha.

- Không cần – Hiểu Đồng bật dậy, định bước xuống nhưng cô đã không còn sức nữa rồi. Cô suýt chút lại ngã nếu Vĩnh Phong không kịp giữ lấy cô. Cậu đặt cô nằm xuống dưới.

- Bác sĩ đã khám cho em rồi. Em chỉ bị cảm nhẹ và kiệt sức do đói thôi. Sao em lại bỏ đói mình chứ.

Vĩnh Phong nhìn cô, cậu cảm thấy đau lòng.

Chợt nhớ ra bé Đường vẫn đợi cô ở nhà, Hiểu Đồng hoảng hốt:

- Bé Đường ...

Nhưng Vĩnh Phong đã giữ chặt cô trấn an:

- Yên tâm đi, Đình Ân đã đến nhà em chăm sóc cho bé Đường rồi. Việc của em là tĩnh dưỡng cho khỏe lại.

Cậu với tay lấy tô cháo còn bốc khói trên bàn đưa đến trước mặt cô. Nhưng Hiểu Đồng làm gì còn đủ sức để cầm nó. Cô định nói không cần thì thấy Vĩnh Phong đã múc một muỗng cháo đưa lên miệng thổi rất cẩn thận rồi đút cho cô ăn.

Hiểu Đồng bị ánh mắt của cậu nhìn cô không thể chối từ. Cô ngoan ngoãn ăn hết. Tô cháo quả thực rất to, bình thường Hiểu Đồng không thể nào ăn hết, nhưng cả ngày hôm qua cô không có ăn gì, nếu để trước mặt cô một con bò, chắc cô cũng sẽ ăn hết. Tô cháo rất ngon, Hiểu Đồng ăn đến muỗng cuối cùng.

Vĩnh Phong nhìn thấy Hiểu Đồng ăn hết tô cháo cảm thấy hài lòng:

- Ăn nữa không?

Hiểu Đồng lắc đầu. Đường như cô đã có chút sức lực.

Chợt Hiểu Đồng nhìn xuống người mình, cô đang bận một bộ đồ ngủ của con trai, cô hoảng hốt gỡ tấm chăn ra nhìn. Đúng là cô đang bận một bộ pijama của nam. Bộ đồ ngủ của Vĩnh Phong.

Làm như không có gì xảy ra trước thái độ hốt hoảng của cô, Vĩnh Phong nói:

- Vì không có đồ nữ nên đành lấy đồ của anh cho em bận. Bộ đồ củ có nhiều mồ hôi nên phải thay ra cho thoải mái.

Chuyện này thì cô hiểu, nhưng cái chính là làm sao thay cho cô. Ai thay cho cô. Lần trước đến đây, anh chỉ có một mình, vậy thì người thay cho cô chính là anh. Nghĩ đến đây Hiểu Đồng đỏ hết cả mặt.

Vĩnh phong mỉm cười trêu ghẹo:

- Yên tâm đi. Anh vẫn chưa ăn thịt em đâu.

Câu nói này khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm nhưng cũng khiến cô xấu hổ đến chết đi được. Cô cúi đầu xuống để che giấu khuôn mặt đỏ hồng của mình. Vĩnh Phong nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô. Trái tim Hiểu Đồng như muốn ngừng đập, cô Hiểu rằng mình không tài nào thoát ra được. Khuôn mặt cực kì quyến rũ của Vĩnh Phong đang dần dần tiến sát vào khuôn mặt xinh đẹp của Hiểu Đồng.

- Cốc ...cốc ...

- Cậu Phong, có cậu Thế Nam đến chơi .

Tiếng một người phụ nữ vang lên sau cánh cửa. Nhờ vậy Hiểu Đồng mới thoát ra khỏi sức hút của Vĩnh Phong, cô quay mặt đi nghe thấy tiếng thở dài của Vĩnh Phong.

Cậu đứng lên mở cửa và căn dặn:

- Thím vào giúp cô ấy thay đồ giùm cháu.

Người phụ nữ dạ một cái rồi đi vào. Bà nhìn Hiểu Đồng ân cần hỏi:

- Cháu sao rồi.

- Cám ơn bác, cháu khỏe rồi.

- Để bác giúp cháu thay đồ.

- Dạ không cần đâu. Cháu tự làm được.

- Đừng ngại. Cậu Phong đã dặn dò, tôi không dám trái ý. Cô làm vậy khiến tôi khó xử.

Bà vội đến bên cạnh Hiểu Đồng sắp xếp lại chăn cho ngay ngắn. Rồi cầm đồ đến cho cô thay.

- Hôm qua là bác giúp cháu thay đồ à.

- Đúng vậy. Tôi cũng ngạc nhiên lắm. Tôi chưa bao giờ thấy cậu Phong dắt về một cô gái nào. Cháu là người đầu tiên.

Bà nhìn khuôn mặt xấu hổ của Hiểu Đồng cười nói tiếp.

- Tôi coi cậu Phong từ nhỏ đến lớn, nhưng chưa bao giờ tôi thấy cậu như bây giờ. Cả đêm qua cậu ấy ở đây chăm sóc cho cháu. Sáng nay còn dậy nấu cháo nữa chứ. Tôi xuyết chút đứng tim vì chưa bao giờ tôi thấy cảnh này. Cậu ấy chắc là yêu cháu lắm.

- Cháu với anh ấy chỉ là tình cờ quen nhau thôi.

Bà nhìn Hiểu Đồng ngạc nhiên.

- Ô vậy sao. Nhưng tôi thấy cậu ấy lo cho cháu lắm.

Vĩnh Phong bước xuống lầu đã thấy Thế Nam ngồi trên ghế ung dung đọc báo.

- Sao mới sáng sớm cậu lại đến đây – Vĩnh Phong hỏi.

- Đến cho biết thôi. Cậu dọn đến đây đã mấy ngày rồi mà mình vẫn chưa đến nên...

Thế Nam gập tờ báo lại trả lời Vĩnh Phong, cậu đưa mắt nhìn lên lầu. Thấy Thế Vĩnh Phong mỉm cười trêu.

- Quan tâm người ta nên đến xem thì cứ nhận đi còn viện cớ này cớ nọ.

Thế Nam cười nói:

- Biết vậy sao cậu còn hỏi đổ mình. Cô ấy sao rồi.

- Đã đỡ nhiều rồi.

Có tiếng bước chân đi xuống lầu, cả hai lập tức quay đầu lại. Hiểu Đồng bận một chiếc váy màu xanh lá cây của nhà thiết kế nổi tiếng khiến cho cô càng xinh đẹp hơn. Trái tim của hai chàng trai lỡ nhịp cùng lúc.

Dù Thế Nam và Vĩnh Phong ngăn cản nhưng Hiểu Đồng vẫn nhất quyết đến quán bar. Cô không muốn lão béo vốn không ưa cô có cơ trừ hết lương tháng của mình.

Cô ngập ngừng nói với Vĩnh Phong khi cậu đưa cô về nhà.

- Em về nhà thay đồ sẽ gửi trả lại anh bộ váy này.

- Không cần trả, em cứ giữ lại đi – Vĩnh Phong từ chối.

- Nhưng bộ đồ mắc tiền như vậy, em không thể nhận không của anh được.

- Vậy thì đừng bao giờ để mình bị bệnh nữa coi như đã trả công cho anh rồi.

Hiểu Đồng gạt đầu đồng ý.

Khi Hiểu Đồng vừa vào quán đã nghe tiếng le hét ầm ĩ. Cô vội chạy vào xem.

Lão béo đang quỳ mọp dưới đất khóc lóc năn nỉ:

- Cậu Nam, tôi biết tôi sai rồi. Tôi sẽ sửa mà, cậu cho tôi một cơ hội đi. Xin cậu đừng đuổi việc tôi.

Hiểu Đồng đến bên cạnh Đình Ân hỏi nhỏ.

- Chuyện gì vậy?

Đình Ân đắc chí nói:

- Ha ha... lão béo kì này nguy rồi. Thì ra quán ba này là của gia đình anh Thế Nam. Lão béo đắc tội nên bây giờ bị đuổi việc, xem lão còn dám ra oai nữa không.

Lão béo lết tới ôm lấy chân của Vĩnh Phong.

- Cậu Phong, cậu là bạn thân của cậu Nam, xin cậu mở lời nói giúp tôi được không. Tôi còn cha mẹ già, vợ và các con nhỏ. Họ đều trông cậy ở mình tôi. Tôi xin cậu đừng đuổi việc tôi.

Vĩnh Phong hất mạnh chân làm lão té ngã:

- Tránh ra, chuyện của ông không liên quan đến tôi.

Lão béo ngã nhào ra sau, ngay dưới chân Hiểu Đồng, lão vừa nhìn thấy Hiểu Đồng thì mừng rỡ vội cụp lấy tay cô.

- Xin cháu hãy nể tình bác với ba cháu là bạn, hãy nói giúp bác một tiếng đi.

Hiểu Đồng chưa kịp phản ứng gì thì Đình Ân vội kéo cô lùi ra sau.

- Vậy lúc ông đuổi bạn ấy và mẹ bạn ấy ra khỏi nhà của họ, ông có nghĩ tình bạn giữa ông và ba bạn ấy không. Bạn ấy chỉ mới hơn mười tuổi, một món đồ ông cũng không cho họ đem đi. Ông nghĩ xem, mẹ con bạn ấy đã khổ sở thế nào khi ra đi với hai bàn tay trắng chứ. Giúp ông còn khuya. Cậu đừng để ý đến lời của ông ấy.

- Không không, xin cháu, bác biết mình sai rồi. Bác cũng đã rất hối hận, cháu xem vì vậy mà bác mới nhận cháu vào đây làm.

Đình Ân tức giận mắng:

- Ông thử hỏi xem có ngày nào mà bạn ấy không lo lắng bị ông trừ lương không. Cả con chó cũng không bị ông đối xử như thế.

- Bác sai rồi. Xin cháu hãy nói giúp giùm bác. Chỉ lần này thôi, bác và cả nhà bác sẽ đội ơn cháu. Nếu bây giờ bị đuổi thì cả nhà bác sẽ sống ra sao.

Hiếu Đồng nhìn người đàn ông trước mặt mình, trông ông ta thật khốn khổ. Cô vẫn nhớ như in, cái ngày mà ba cô mất, ông đã nhẫn tâm đuổi mẹ con cô ra chính căn nhà của cô. Ngày trước, ông và ba cô cùng nhau mở nhà máy, chẳng may nhà máy bị cháy, rồi sau đó ba cô mất, ông ta cho người đến đòi nợ rồi siết nhà. Lúc đó trông ông thật cao sang. Còn bây giờ trông ông thật thấp hèn.

- Xin lỗi bác, không phải cháu không chịu giúp bác. Mà là cháu không thể giúp được.

Ông ta quỳ dưới chân cô nắm lấy tay cô cầu xin.

- Cháu giúp được mà, chỉ cần cháu nói một tiếng thôi. Chẳng phải cháu là bạn gái của cậu Phong hay sao.

Hiếu Đồng bối rối nhìn Vĩnh Phong và Thế Nam. Cô vội rụt tay lại.

- Cháu không phải là bạn gái của Vĩnh Phong. Anh ấy chỉ muốn giúp cháu thoát khỏi giám đốc Vương nên mới nói thế thôi. Nếu là người khác, anh ấy cũng sẽ giúp thôi – Cô nói mà không dám nhìn thẳng vào Vĩnh Phong - Cháu xin lỗi, cháu không thể giúp bác được.

Vĩnh Phong nhìn cô bằng ánh mắt thất vọng. Cô ấy nghĩ cậu sẽ giúp dù người đó không phải là cô ư. Cô thật sự không hiểu tấm lòng của cậu sao chứ.

Giám đốc Giang tuyệt vọng nói:

- Rõ ràng là cậu Nam đuổi bác vì cháu. Vậy là cậu ấy thích cháu, xin cháu hãy nói cậu ấy giúp bác.

Lão béo càng nói, càng khiến Hiếu Đồng bối rối. Cô sợ hãi nhìn Thế Nam, làm sao anh ấy lại thích cô được chứ.

Hiếu Đồng muốn phủ nhận sự thật này, cô hiểu rõ Thế Nam thích cô. Đã bao lần cô thấy ánh mắt say đắm anh dành cho cô, nhưng cô luôn lẩn tránh, luôn tìm cách phủ nhận nó.

- Không có chuyện đó đâu.

- Vậy là cháu nhất quyết không chịu giúp bác sao.

- Xin lỗi, bác nên tìm người khác.

Lão béo đứng dậy, ánh mắt gian xảo nhìn Hiếu Đồng:

- Nếu cháu đã tuyệt tình như vậy thì đừng trách tại sao bác đây lại tuyệt nghĩa. Đứa em gái của cháu năm nay lên bốn tuổi phải không?

- Ý bác là sao?

- Cháu hiểu ý bác mà đúng không. Chẳng phải bác đã bán căn nhà của cháu sao.

Hiếu Đồng tức giận, cô nắm chặt tay lại nhìn giám đốc Giang căm hận.

- Ông ... Nếu như ông dám làm hại bé Đường, tôi sẽ không tha cho ông. Dù có chết tôi cũng không tha cho ông đâu. Cút đi... Tôi không muốn gặp mặt ông nữa.

- Được lắm, tội mày cứ chờ đó. Tao sẽ không tha cho mày bây.

Giám đốc Giang tức giận bỏ đi, sau khi buông một câu đe dọa.

Vốn còn yếu trong người, Hiếu Đồng cảm thấy toàn thân run rẩy, cô không còn sức để đứng nữa, cô khụy xuống nhưng Đình Khiêm và Đình Ân đã đỡ lấy cô.

Cô ôm chầm lấy Đình Khiêm khóc, chưa bao giờ cô khóc nhiều như thế.

- Em phải làm sao đây, em sợ mình sẽ ngã mất. Mẹ em và bé Đường sẽ ra sao.

Đình Khiêm vỗ vai Hiếu Đồng an ủi.

- Em chỉ là một cô bé 19 tuổi, không cần phải ôm tất cả mọi thứ vào mình như thế.

Vĩnh Phong và Thế Nam cảm thấy đau khổ khi nhìn cô khóc, có chuyện gì xảy ra mà khiến ột cô gái cứng rắn như cô lại khóc trước mặt người lạ như thế kia.

Đình Khiêm đã được lên làm giám đốc, mọi người ai cũng vui mừng. Không còn lão béo ở đây mắng ****, mọi người thấy tâm trạng thoải mái hơn.

Hiểu Đồng lại khoát lên mình bộ mặt lạnh lùng, nhưng khuôn mặt xinh đẹp của cô dường như xanh xao, mệt mỏi.

Vẫn như thường lệ, băng nhóm của Vĩnh Phong lại tụ tập ở bar .

- Anh Phong, ngày mai chúng ta đưa đi. Đã lâu rồi chúng ta không đưa – Quốc Bảo gợi ý.

- Đúng đó, ở bar hoài cũng chán. Cũng phải để xe chúng ta được tự do một bữa chứ, thế nào? – Một anh chàng hất đầu hỏi.

- Mình không có ý kiến – Thế Nam nhún vai nói.

- Ok – Vĩnh Phong gật đầu.

Cả bọn đưa chai bia lên cùng ăn mừng.

Một cô gái ăn mặc khá sexy, khoát trên người một tông đen, toàn thân cô đầy mùi nước hoa quyến rũ. Cô tiến lại gần bàn của Vĩnh Phong:

- Hello! Lâu quá không gặp, mọi người khỏe không.

Mọi người đều sững sờ ngạc nhiên nhìn cô gái.

- Chào người đẹp, lâu quá không gặp.

- Em về khi nào? – Thế Nam hỏi cô.

- Em mới về - Cô tươi cười trả lời .

Cô sà ngay vào người Vĩnh Phong nũng nịu nói.

- Người ta nhớ anh nên mới trở về, vậy mà anh cũng không thèm chào người ta một tiếng nữa. Đúng là đồ máu lạnh mà.

Chẳng để cho Vĩnh Phong kịp phản ứng gì, cô ôm chầm hôn lấy cậu. Vừa lúc Hiểu Đồng bưng rượu đến. Cô đặt rượu xuống rồi quay đi, nghe trong tim có cái gì đang thắt lại.

Hiểu Đồng mệt mỏi về tới nhà, một bóng người giữ chặt lấy cô. Hơi thở đầy mùi rượu của Vĩnh Phong phả lên mặt cô.

- Cô ấy là bạn từ nhỏ của bọn anh. Anh và cô ấy không có gì hết.

Hiểu Đồng đẩy mạnh Vĩnh Phong ra. Cô lạnh lùng nói:

- Liên quan gì đến tôi. Anh không cần giải thích mối quan hệ của anh và cô ấy.

Hiểu Đồng mở cửa bước vào nhà.

- Anh thích em .

Vĩnh Phong nói trong hơi thở, lần đầu tiên cậu bày tỏ với một cô gái.

- Xin lỗi nhưng em không thể tiếp nhận được.

Cô lạnh lùng bước vào nhà đóng rầm cửa lại, bỏ mặc Vĩnh Phong bên ngoài với tâm trạng tan nát.

8. Chương 8: Nỗi Nhớ Đầy Vơi

Đã hai ngày qua rồi nhưng Vĩnh Phong không thấy Hiểu Đồng đến làm việc ở quán bar. Cả Đình Ân cũng không đến. Cậu đã đợi ở đây hai ngày, có chuyện gì xảy ra cho cô ấy. Cô ấy dù chết cũng phải đi làm để không bị trừ lương thì lí nào lại vắng mặt. Chẳng lẽ cô đang tránh cậu, lẽ nào cô thật sự ghét cậu.

Cậu đã đến nhà trọ của cô tìm nhưng chủ nhà nói họ đã dọn đi rồi.

Nếu như cậu không tham gia cuộc đua xe đó thì có lẽ giờ này cậu không để mắt cô ấy như bây giờ. Cảm giác mất mát một thứ quan trọng thật khó chịu.

Vẻ mặt buồn rầu của Vĩnh Phong không qua mắt được mọi người dù rằng cậu vẫn lạnh lùng như trước.

Thằng nhóc Quốc Bảo vẫn là một tên lảm chuyện. Nó rất thương Vĩnh Phong và kính trọng cậu như một người anh trai. Tâm sự của Vĩnh Phong và Thế Nam lẽ nào nó lại không hiểu được.

Quốc Bảo giơ tay gọi một cô tiếp viên đến. Cậu làm bộ hỏi:

- Bảo Lam hôm nay có đi làm không vậy em.
- Dạ có. Anh cần gì sao.
- Gọi Bảo lam đến đây gặp anh được không?
- Anh chờ một chút. Để em đi gọi.

Một cô gái da ngăm ngăm có vẻ lớn tuổi tiến đến, trên vai cô là bảng tên Bảo Lam.

- Các cậu cho gọi tôi có chuyện gì không?
- Chúng tôi không gọi chị. Chúng tôi gọi cô Bảo Lam khác cơ.
- Ở quán bar này chỉ có một mình tôi là Bảo Lam thôi. Không còn ai khác nữa.

Mọi người rất ngạc nhiên khi nghe cô gái trả lời như vậy. Quốc Bảo vội hỏi.

- Vậy cô gái hay đi chung với cái cô tên Đình Ân đó là ai.
- Cô ấy là bạn của Đình Ân. Thật ra vì vừa rồi gia đình tôi có chuyện phải tạm nghỉ nên cô ấy mới đến đây làm thế thôi.
- Vậy cô ấy tên gì?
- Cái này tôi cũng không rõ nữa. Nếu muốn biết thì hãy hỏi Đình Khiêm, vì anh ấy là người đã nhận hai cô ấy vào làm.
- Gọi Đình Khiêm cho tôi – Thế Nam ra lệnh.

Lát sau, Đình Khiêm đi ra.

Vĩnh Phong đã hất mặt hỏi ngay:

- Cô ấy hiện giờ ở đâu.

Đình Khiêm giả bộ ngạc nhiên hỏi:

- Cậu hỏi ai.
- Là cô ấy. Bạn của em gái anh.

Đình Khiêm trả lời dứt khoát, như thể cậu đang chờ câu hỏi này và có câu trả lời ngay tức khắc.

- Xin lỗi, tôi cũng không biết hiện giờ cô ấy ở đâu cả.
- Em gái anh có biết không? – Thế Nam hỏi, cậu cảm thấy Đình Khiêm đang giả bộ.

Nhưng Đình Khiêm vẫn một mực giả vờ.

- Em gái tôi cũng không biết.

Vĩnh Phong nhìn Đình Khiêm một cách ngờ vực.

- Anh cho chúng tôi là đồ ngốc sao. Chẳng phải tình cảm của hai anh em của anh và cô ấy rất tốt sao. Sao lại không biết cô ấy dọn đi đâu.

Anh chàng Tuấn barterner này giờ vẫn không rời mắt khỏi bàn của Vĩnh Phong. Vẻ mặt anh ta sốt ruột lo lắng.

Đình Khiêm né tránh cái nhìn sắc bén của Vĩnh Phong, cậu biết không thể tiếp tục nói dối nữa.

- Xin lỗi cậu. Tôi không thể nói cho cậu biết cô ấy ở đâu vì tình cảm thân thiết này. Tôi coi cô ấy như em gái nên càng không thể tiết lộ nơi ở của cô ấy được. Bởi vì cô ấy không muốn có bất kì quan hệ nào với các cậu cả. Tôi xin các cậu đừng đùa giỡn với con bé nữa.

Vĩnh Phong tức giận quá:

- Anh cho rằng bọn tôi đang đùa giỡn với cô ấy ư .

- Anh không sợ bị đuổi việc hay sao. Anh thấy đó, giám đốc Giang làm việc đã bao nhiêu năm ở đây tôi vẫn có thể đuổi việc thì với anh là chuyện nhỏ.

- Cô ấy sẽ nghĩ sao nếu cậu đuổi việc tôi – Đình Khiêm mỉm cười nói – Nếu cậu đuổi việc tôi, tôi sẽ đi tìm việc khác, còn cô ấy là em gái tôi, cho nên một khi cô ấy không muốn nói, tôi cũng không nói.

Thế Nam tái mặt khi nghe Đình Khiêm trả lời, cậu thở dài nói:

- Thôi được rồi, anh đi làm việc đi.

- Tôi xin phép – Đình Khiêm vội vã bước đi, thật ra này giờ cậu cũng sợ hãi toát cả mồ hôi.

Vĩnh Phong đập bàn nói:

- Gọi điện thoại cho bọn thằng Du, nói với tụi nó hôm nay đưa...

Cậu và mọi người đều đứng dậy ra về.

Đi ngang qua quầy rượu, Tuấn barterner đã chặn họ lại.

- Cậu Nam, tôi không thể nói với cậu cô ấy ở đâu. Điều tôi có thể nói là: cô ấy là sinh viên. Cô ấy đã dọn đến gần trường để tiện đi học. Tôi chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi.

Cô ấy là sinh viên, lần đầu tiên gặp cô ở quán bar, cô đeo chiếc ba lô màu đen, Vĩnh Phong đã nghĩ cô như một sinh viên. Nhưng cô học ở trường nào có hàng trăm trường đại học ở thành phố này.

- Chuẩn bị ...xuất phát.

Tiếng còi vừa huýt lên thì năm chiếc xe lao đi với vận tốc chóng mặt. Những người ở lại hò hét cổ vũ âm ỉ cả lên..

Vĩnh Phong rất thích cảm giác của tốc độ, nó khiến cậu quên đi mọi buồn phiền. Mỗi khi có chuyện buồn cậu đều tìm cách đua để xua đi sự buồn phiền của mình.

Chiếc xe của Vĩnh Phong đang đứng đầu, cậu đã vượt qua các đối thủ khá xa.

Cậu đang đi trên con đường mà cậu đã gặp cô ấy. Hình ảnh của Hiếu Đồng cứ tràn ngập trong trí óc của cậu. Cậu nhớ từng nụ cười, vẻ tinh nghịch của cô khi trêu cậu, vẻ lạnh lùng ngụy tạo của cô. Sự dịu dàng chăm sóc của cô với bé Đường... tất cả mọi hình ảnh của cô lại như một thước phim lần lượt được chiếu.

Cảm giác nhớ nhung này chính là yêu. Cậu đã yêu cô ấy rồi, đây không phải là ngộ nhận. Cảm giác thoải mái mà tốc độ đem đến cho cậu không thể đẩy lùi hình bóng của cô ấy.

Một thùng rác đang nằm chắn ngang đường xe chạy. Không được rồi, cậu không thể tránh nó vì tốc độ quá nhanh. Nãy giờ đầu óc cậu ở nơi đâu nên không thấy cái thùng rác nằm ngã trên mặt đường.

Kéttttttttttt.....

Rầm

Xe của Vĩnh Phong lao vào thùng rác đẩy nó đi một đoạn dài trước khi ngã xuống. Đầu đập mạnh xuống đất, Vĩnh Phong có một cảm giác mơ hồ trước khi ngất xỉu.

Vĩnh Phong nằm ở bệnh viện đã một tuần lễ rồi. Ba mẹ cậu chỉ đến thăm cậu có một lần rồi lại tất bật bay đi nước ngoài, đối với họ công việc còn quan trọng hơn. Chỉ có người giúp việc chăm nom cho cậu. Phòng

của Vĩnh Phong là phòng đặc biệt, đầy đủ tiện nghi, rất yên tĩnh nhưng chính sự yên tĩnh này lại khiến nỗi cô đơn của Vĩnh Phong kéo dài hơn.

Cánh cửa phòng bậc ra, Thế Nam tiến vào trách:

- Sao cậu lại không cho bác sĩ điều trị. Cũng không chịu uống thuốc, cậu muốn chết à.
 - Mình muốn yên tĩnh nhưng họ cứ đến làm phiền hoài – Vĩnh Phong lạnh nhạt nói.
 - Cũng may hôm đó cậu thắng kịp nếu không, không biết hậu quả sẽ ra sao. Cậu cũng thật là, đã bảo đội mũ bảo hiểm mà không nghe. Cậu để đầu óc đi đâu mà không thấy thùng rác trước mặt vậy.
 - Lúc đó ...- Vĩnh Phong ngập ngừng nói – trong đầu mình chỉ nghĩ đến cô ấy.
 - Cậu yêu cô ấy rồi phải không?
 - Chắc vậy ... còn cậu!
 - Lần trước khi cậu hỏi mình, mình cũng không dám chắc, mình sợ chỉ là bị cô ấy thu hút nhất thời thôi. Nhưng sau đó, càng ngày mình càng nghĩ đến cô ấy, cảm thấy nhớ cô ấy. Mình biết mình đã yêu rồi.
 - Làm sao cậu biết cô ấy.
 - Có một lần mình va vào cô ấy, khi đó cô ấy đang cầm cuốn đọc một quyển sách. Cô ấy nhận mọi lỗi về mình. Mình nhặt lại quyển sách và đưa cho cô ấy, cô ấy đã cười với mình, nụ cười thật tươi khiến mình bị thu hút. Cô ấy không giống những cô gái hay giả vờ xung quanh mình nên mình bắt đầu để ý. Nhưng sau đó thì không gặp lại nữa. Mình cũng hơi thất vọng nhưng cũng không có đau buồn gì. Rồi mình lại tình cờ gặp lại cô ấy ở quán bar. Rất lạnh lùng không giống nụ cười khi lần đầu gặp. Cô ấy không nhận ra mình...vậy là mình bắt đầu chú ý đến cô ấy...bây giờ thì...
 - Hai chúng ta cùng yêu một cô gái, nhưng chẳng biết tí gì về cô ấy cả, ngay cả tên thật cũng không biết, thật buồn cười.
- Vĩnh Phong cười đau đớn nói.
- Vì vậy cậu tự hành hạ mình à. Không cho bác sĩ chữa bệnh.
 - Mình nhớ cô ấy...
 - Cậu không muốn gặp lại cô ấy à.
 - Làm sao gặp!
 - Cậu phải chữa trị au hết bệnh rồi đến trường, sắp vào học rồi. Nhờ anh chàng barterner kia mà mình nhớ hình như đã gặp cô bạn Đình Ân của cô ấy ở trường của chúng ta. Không chừng cô ấy cũng là sinh viên trường mình.
 - Sao cậu lại nói với mình. Cậu nên dấu tình địch chứ.
 - Cái thằng này. Bởi vì chúng ta là bạn thân, mình sẽ cho cậu cơ hội cạnh tranh công bằng.

9. Chương 9: Rào Cản

Cuối cùng Vĩnh Phong cũng chấp nhận để bác sĩ điều trị ỉnh. Cậu bình phục một cách mau chóng. Chỉ hai tuần lễ mà cậu đã có thể xuất viện trở về.

Cả nhóm tụ tập ăn mừng cậu xuất viện ở một nhà hàng sang trọng

Thiên Minh – một đại ca chốn giang hồ vì nể tài Vĩnh Phong nên kết bạn. Anh ta đã từng bại dưới tay Vĩnh Phong trong một cuộc đua xe lớn.

Anh ta vỗ vai Vĩnh Phong chúc mừng:

- Ha ha ha ... Nghe tin cậu bị tai nạn trong lúc đua xe, anh cứ tưởng người hùng xa lộ của chúng ta đã bị đánh bại bởi một tay ghê gớm nào đó. Ai dè cậu lại bị đánh gục bởi một cái thùng rác.

Vĩnh Phong nghe Thiên Minh trêu ghẹo, cậu chỉ cười nhạt, thờ ơ hút thuốc.

- Anh đã điều tra rồi. Là bọn thằng Du làm, tụi nó bị thua cậu mấy phen nhục nhã nên muốn trả thù. Tụi nó cố ý để mấy cái thùng rác ở ngay giữa đường để nếu các cậu vượt qua chúng thì dễ bị tai nạn – Thiên Minh nói với vẻ căm tức – Bọn khốn, anh đã cho chúng một trận thay cậu rồi. Đố chúng lần sau dám giở trò nữa.

- Thật ra là do em không chú ý lắm nên không tránh kịp.

- Có gì phiền não à?

- Một chút...

- Nói xem, có chuyện gì anh mà có thể giúp không.

- Chuyện của em, em tự lo được, anh yên tâm.

- Cậu đã nói vậy thì anh cũng không hỏi nữa nhưng có cần gì thì cứ nói. Nhưng đàn ông phiền não thường có hai nguyên nhân: Tiền và phụ nữ. Cậu thì không cần tiền, vậy thì là phụ nữ.

Tên nhiều chuyện Quốc Bảo được dịp mở mồm mở miệng.

- Anh Minh quả là đoán việc như thần. Anh Vĩnh Phong và cả anh Thế Nam của em đều bị một bông hồng đầy gai trói lại rồi. Không thể nhúc nhích nếu không sẽ bị gai đâm chết. Hahaha...

Hên cho tên này không ngồi gần Vĩnh Phong nếu không nhất định được một trận đòn no nê. Nhưng Thế Nam ngồi kế bên cũng không tha cho cậu, Một cú húc cùi trỏ vào ngay mạng sườn khiến Quốc Bảo quần xuống ôm bụng kêu la.

- Cô gái nào mà đủ sức làn tan băng trong tim hai cậu vậy – Thiên Minh ngạc nhiên hỏi – Lúc nào đó dẫn cô ấy đến cho anh xem mặt.

Vĩnh Phong cười buồn:

- Đến cả tên của cô ấy bọn em còn không rõ thì làm sao dẫn cô ấy đến gặp anh được.

- Cái gì. Hóa ra hai cậu yêu đơn phương à. Anh còn cô ấy bắt cá hai tay cơ chứ .

Thiên Minh ngạc nhiên thốt lên. Quen với Vĩnh Phong bao lâu rồi, anh cũng hiểu ít nhiều về cậu. Một người lạnh lùng với tất cả mọi thứ, gan lì, nói được làm được và là người rất trọng nghĩa khí. Chưa bao giờ anh thấy cậu để mắt tới bất cứ gái nào. Con gái bao quanh lấy cậu nhiều vô kể, người mẫu, hoa hậu, tiểu thư quý tộc ...ai cũng đều rất xinh đẹp và cá tính. Cũng phải thôi, một người vừa đẹp trai vừa giàu có như cậu luôn là mục tiêu và ước mơ của các cô gái. Có cô còn tự nguyện hiến dâng không cần hỏi đáp chỉ bởi vì quá yêu cậu nhưng chỉ nhận được vẻ lạnh lùng đáng sợ của cậu mà thôi.

Con trai nếu đứng trước những người đẹp như thế mà không động lòng thì được cho là có vấn đề nhưng với Vĩnh Phong, đơn giản là không hứng thú.

- Em nghĩ cô ấy học trường em vì bạn cô ấy cũng học ở đó, tụi em sẽ tìm ra cô ấy – Thế Nam nói xen vào.

Nhưng Quốc Bảo nãy giờ vẫn ôm bụng nghe Thế Nam nói vậy liền ngồi dậy phân bua.

- Cô ấy không thể nào học ở trường chúng ta được. Một đại mỹ nhân như cô ấy lí nào em lại bỏ sót chứ. Còn cô bạn Đình Ân, đẹp thì có đẹp nhưng chỉ là một vẻ đẹp nhạt nhẽo thu hút những tên tầm thường thì được. Con gái đẹp như cô ấy trường ta có thiếu gì. Cho nên em không ấn tượng về cô ấy lắm. Anh có chắc là đã gặp cô ấy ở trường không?

Câu nói của Quốc Bảo khiến Thế Nam ngớ người. Cậu không lạ gì tính tình của Quốc Bảo, tuy chẳng phải là yêu thương gì nhưng chỉ cần là con gái đẹp thì cậu ấy nhất định chinh phục cho bằng được. Nếu cậu ấy đã nói không thì chắc là không.

Cậu đã nhầm lẫn Đình Ân với một cô gái nào khác rồi chẳng. Cảm giác hụt hẫng khi tưởng mình đã nắm trong nhưng thực ra lại không có gì thật khó chịu. Cậu thở dài thất vọng.

Thế Nam khẽ liếc nhìn Vĩnh Phong, cậu đang chìm vào sự cô đơn vốn có của mình, vẻ mặt chẳng có chút cảm xúc gì.

Bây giờ thì cô đã biến mất không để lại một chút dấu vết nào. Người duy nhất biết về cô là Đình Khiêm nhưng anh ta tuyệt đối sẽ không nói ra.

Thiên Minh nhìn Thế Nam và Vĩnh Phong lâu đầu buồn rầu. Hai Thằng nhóc này, cuối cùng cũng rơi vào lưới tình không lối thoát.

Quốc Bảo đột nhiên cười một cách đắc chí.

- Lần này các anh phải cảm ơn em rồi. Em có cách tìm ra cô ấy.

Thiên Minh nhìn Quốc Bảo ra lệnh:

- Thằng nhóc này, biết thì nói nhanh đi.

- Hi hi... các anh còn nhớ thằng Đại Bình không? Cái thằng bị em chọc ghẹo ở hồ bơi đó. Chắc chắn nó biết cô ấy. Chỉ cần cho nó mấy đấm thế nào nó cũng phải khai ra thôi.

Thiên Minh gật đầu nói:

- Vậy anh giao chuyện này cho nhóc.

Điện thoại của Vĩnh Phong reo lên.

- Alô.

.....

- Con biết rồi, con sẽ về liền.

Vĩnh Phong gấp điện thoại lại thở dài.

- Có chuyện gì à? – Thế Nam lo lắng khi nhìn thấy vẻ mặt biếc sắc của Vĩnh Phong.

- Không có chuyện gì đâu, mình về trước đây.

Vĩnh Phong vỗ vai trấn an Thế Nam, cậu đứng dậy ra về. Ngoái đầu chào Thiên Minh:

- Bữa khác anh em mình gặp nhau tâm sự thêm nha.

Thế Nam nhìn theo bóng dáng của Vĩnh Phong lo lắng nghĩ:” Chắc chắn là có chuyện gì rồi”

Nhà của Vĩnh Phong nằm trong khu nhà giàu trên đường 15, khu Hương xá, ngôi nhà gần biển, tựa lưng vào núi, hai bên đường có những cây bích đào xanh ngắt cùng những khóm tử vi, những cây anh đào và rừng trúc. Là một căn biệt thự khá sang trọng ẩn mình trong chốn non xanh nước biếc hùng vĩ.

Đỗ xe cẩn thận vào trong ga ra, trong lòng thì thoáng vẫn nhớ đến Hiếu Đồng. Cậu thở dài đấm mạnh trên vô lăng xe, ngọn lửa nhớ nhung trong lòng bùng cháy.

Người giúp việc nghe tiếng xe vội chạy ra, nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu của Vĩnh Phong gục trên vô lăng thì ngạc nhiên, không hiểu có chuyện gì trong lòng hơi sợ hãi.

- Cậu Phong, cậu Phong sao chứ.

- Con không sao. Thím có biết mẹ con gọi về có chuyện gì không.

- Thật ra thì...thôi cậu vào nhà đi sẽ rõ – Thím giúp việc muốn nói gì đó nhưng không dám.

Vĩnh Phong chán nản bước xuống xe đóng sầm cánh cửa đi vào nhà.

Vĩnh Phong vừa bước vào nhà thì thấy ba mẹ cậu đang ngồi chờ ở phòng khách. Vĩnh Phong hơi ngạc nhiên khi thấy ba cậu – ông Vĩnh Nguyên đang ngồi đọc báo. Thường vào giờ này ông bận đi xã giao với khách đến tối mới về.

Bà Mai Hoa – mẹ cậu đang pha trà cho ông. Bà Mai Hoa rất yêu chồng của mình nhưng tình cảm của hai người lúc nào cũng như cây cầu bập bênh có thể sập bất cứ lúc nào.

Vừa thấy Vĩnh Phong về, bà vội trách móc:

- Sao con dọn ra ngoài mà không thông báo cho ba mẹ biết.

Vĩnh Phong nhăn mặt khó chịu nói:

- Dù gì ba mẹ cũng đâu có nhà, có biết thì cũng vậy thôi. Bây giờ ba mẹ biết rồi thì con không cần nói nữa.

Bà Mai Hoa nhìn Vĩnh Phong tỏ ý không hài lòng.

- Sao con dám ăn nói như vậy với ba mẹ.

Ông Vĩnh Nguyên gập báo lại, ông chỉnh lại mắt kính nhìn Vĩnh Phong.

- Con dọn đến căn nhà ở Bắc xá à.

- Dạ - Vĩnh Phong nhẹ giọng đáp, dù gì với ba cậu cũng có phần nể trọng.

- Con muốn ở đâu thì tùy con nhưng nếu con đến ở căn nhà đó thì không được thay đổi bất cứ cái gì trong căn nhà đó. Nếu không ba sẽ không tah thứ cho con đâu.

Bà Mai Hoa nghe chồng nói như vậy thì hơi e ngại. Bà không biết vì sao mà chồng bà lại rất thích căn nhà đó. Ông đã trả giá gấp ba lần để mua lại căn nhà đó, cho người thường xuyên đến quét dọn, nhưng cấm không được di chuyển hay làm đổ bể bất cứ thứ gì ở đó. Nếu Vĩnh Phong lỡ làm hư hại một vật gì đó thì chồng ba chắc chắn sẽ nổi giận đùng đùng.

Bà nhớ lại mấy năm trước, có một người giúp việc lỡ tay làm vỡ một cái bình hoa ở đó. Một cái bình hoa rất đổi bình thường, rất dễ tìm mua ở các cửa hàng, vậy mà ông ấy đã nổi giận hết mấy ngày liền khiến cho người giúp việc đó sợ hãi phải xin nghỉ.

Bà sợ Vĩnh Phong sẽ nói ra những chuyện không hay vội vàng chuyển đề tài.

- Thôi nhà có khách, hai cha con đừng nói chuyện riêng nữa.

Nghe mẹ nói vậy, Vĩnh Phong mới để ý thấy còn một người nữa đang ngồi im lặng . Thấy Vĩnh Phong nhìn mình, cô mỉm cười:

- Chào anh!

Vĩnh Phong hơi khó chịu nhìn cô gái:

- Sao em lại ở đây?

- Em về nước ba hôm rồi nên mới đến đây chào hai bác – Cô gái ngọt ngào nói.

Bà Mai Hoa chen vào khen:

- Con xem Vũ Quỳnh ngoan ghê không. Con bé còn mua rất nhiều quà tặng cho ba mẹ nữa.

Cô gái cúi đầu e lệ nói:

- Có đáng gì đâu bác.

Vĩnh Phong nhìn kỹ cô. Hôm nay Vũ Quỳnh bận một cái váy trắng khá kín đáo, cô trang điểm nhẹ, khác hẳn hoàn toàn với cô gái mặc bộ đồ sexy màu đen hôm trước.

Nghĩ đến đây, cậu chỉ muốn bóp chết Vũ Quỳnh, chỉ vì cô, chỉ vì nụ hôn bất ngờ của cô ở quán bar mà Hiểu Đồng giận cậu. Nếu không phải vậy thì bây giờ cậu đâu phải khổ sở tìm cô ấy.

Bà Mai Hoa vui vẻ nhìn Vũ Quỳnh nói:

- Bây giờ cháu về nước rồi, hai đứa cũng không còn nhỏ, hay là để bác ...

Bà chưa kịp nói xong thì Vĩnh Phong đã vội ngắt lời:

- Mẹ! nếu không có chuyện gì thì con đi trước đây, con có cuộc hẹn với các bạn.

Cậu định đi ra nhưng ông Vĩnh Nguyên lên tiếng:

- Khoan đã! Con muốn làm gì thì làm. Nhưng sắp đến năm học mới rồi, ba không muốn nghe thấy một lời phàn nàn nào về con đâu.

Vĩnh Phong trả lời dứt khoát:

- Con biết rồi.

Cậu liền ra xe chạy đi, cậu biết mẹ cậu muốn gì.

Nhà Vũ Quỳnh cũng là một tập đoàn lớn, hai bà mẹ cũng chơi thân với nhau nên rất muốn Vĩnh Phong và Vũ Quỳnh thành đôi, mở rộng tập đoàn ra thêm.

Tuy chơi với nhau từ nhỏ đến lớn nhưng cậu chưa bao giờ để cô trong tim.

Vĩnh Phong về tới nhà, tâm trạng thấy thoải mái hơn nhiều. Bởi lẽ nó làm dịu sự nhớ nhung dành cho cô ấy. Đây từng là nhà của cô ấy, những vật dụng yêu thích của cô ấy. Cậu đẩy cửa bước vào phòng Hiếu Đồng lúc nhỏ, ngắm nhìn nụ cười đáng yêu của cô bé Hiếu Đồng đáng yêu trong khung ảnh.

Điện thoại lại reo lên.

- Anh Vĩnh Phong! Thành khốn khiếp Đại Bình bị em dẫn nhừ tử cũng nhất quyết không chịu nói cô ấy ở đâu. Nó chỉ một mực nói không biết.

Giọng Quốc Bình oang oang trong điện thoại, chưa nói xong thì điện thoại đã bị văng vào trong một góc tường, vỡ nát.

Vậy là cậu mãi mãi không thể tìm lại cô ấy. Cô ấy như cơn gió đến thật nhanh, đi thì cuốn theo tất cả mọi thứ không để lại một chút dấu vết nào.

10. Chương 10: Rượt Bắt.

Trường đại học Nguyễn Thành Phong là một trường đại học nổi tiếng nhất nước. Khuôn viên trường rộng gấp ba bốn lần so với các trường khác, được đầu tư xây dựng kỹ càng, hoành tráng, vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng nó nổi tiếng không bởi vì sự lộng lẫy của nó mà nổi tiếng vì nó là ngôi trường dành cho các tiểu thư công tử lấm tiền nhiều của theo học. Trường toàn những giáo sư nổi tiếng trong nước về giảng dạy. Thiết bị giảng dạy đầy đủ và tiên tiến.

Những học sinh bình thường phải đạt những thành tích nhất định mới được theo học.

Vì là một ngôi trường sang trọng nên học phí ở đây thuộc loại cao nhất. Những sinh viên nghèo được đặt chân vào trong ngôi trường này phải là những bộ óc cực kỳ thông minh. Được miễn toàn bộ học phí và phí cụ.

Hiếu Đồng và Đình Ân may mắn đậu vào trường.

Hiếu Đồng từ nhỏ có ước mơ làm một nhà thực vật học nên cô chăm chỉ học từ bé. Sau này, dù có khó khăn thế nào mẹ cô cũng nhất quyết bắt cô tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình.

Nhưng những gánh nặng hàng ngày khiến Hiếu Đồng đành từ bỏ ước mơ của mình mà theo đuổi học bổng ở trường Đại học Nguyễn Thành Phong này. Bởi vì học bổng ở đây khá cao, chi trả học phí xong vẫn còn dư ra một ít đủ để cô trang trải cuộc sống.

Đình Ân cũng nhờ Hiếu Đồng ôn tập à may mắn dành được suất học bổng cuối cùng.

Năm nay là năm thứ hai của họ ở trường này.

Tại ghế đá ngay trong khuôn viên sân trường, Hiểu Đồng đang cầm cụi tham khảo những quyển sách mượn của Đại Bình.

Đình Ân lén lút đi tới sau cô :

- Hừ...

Hiểu Đồng nhìn Đình Ân liền trêu:

- Bây giờ còn chơi trò này, cậu đúng là trẻ con mà.

- Cậu đang đọc sách gì vậy.

- Cũng không có gì, mình đọc linh tinh ấy mà.

Đình Ân nhìn Hiểu Đồng ngập ngừng kể:

- Từ lúc câu nghĩ làm, Vĩnh Phong ngày nào cũng đến tìm cậu.

- Vậy sao – Hiểu Đồng tỏ vẻ thờ ơ , cô thật sự không muốn nghĩ nhiều đến anh nữa.

- Nếu như ... nếu như...mình chỉ muốn nói nếu như thôi. Nếu như anh ấy thích cậu thật lòng thì sao.

Vẫn cầm cụi đọc sách, Hiểu Đồng lạnh lùng nói:

- Mặc xác anh ta. Mình không quan tâm.

- Nhưng mà anh ấy đã giúp đỡ cậu khá nhiều...mình nghĩ anh ấy thích cậu thật lòng.

Hiểu Đồng không chịu được sự ủy mị của cô bạn Đình Ân.

- Thưa Đình Ân tiểu thư, hãy tha cho em, nếu như ai của cũng thích em thật lòng hết, vậy thì chẳng lẽ em cũng đáp lại tấm chân tình của tất cả à. Cho mình xin đi, cậu hãy delete anh ta ra khỏi đầu của cậu đi. Từ nay về sau mình và mấy người đó không có bất cứ quan hệ gì nữa.

- Chỉ sợ lực bất tòng tâm thôi. Trái đất xoay tròn, cuối cùng lại gặp nhau.

- Cậu nói vậy là ý gì.

- Để mình nói cho cậu biết, nếu không sau này có gì lại trách mình. Cậu có biết trường Đại học Nguyễn Thành Phong này lại có tên như vậy không. Đó là tên của ngài chủ tịch và hai người con trai ghép lại. Chữ Phong này là chữ Phong trong cái tên Vĩnh Phong.

Hiểu Đồng sững sốt hỏi, đôi mắt cô tròn xoe kinh ngạc.

- Ý của cậu là trường này là trường của nhà anh ta.

- Cậu có nghe biệt danh “Phong tao Nam nhận” không.

- Cũng có nghe qua nhưng mình không để ý lắm.

- Ý của nó là Vĩnh Phong là một người thanh tao, lạnh lùng không ai với tới được, Thế Nam thì nhẹ nhàng, trầm lắng như chim nhận mùa xuân. Hai người đó là hai chàng hotboy nổi tiếng nhất trường này. Con gái chết mê chết mệt vì họ.

- Cậu cũng trong số đó à – Hiểu Đồng hỏi đùa ý muốn trêu Đình Ân.

- Mình ấy à, chỉ gặp họ có một lần duy nhất thôi. Cậu cũng biết đó, chúng ta học ở dãy C, còn họ học ở dãy A. Hai dãy cách xa nhau như vậy, đi bộ muốn gãy chân thì làm sao mà gặp. Mình chỉ thấy họ từ xa thôi, nếu không làm ở quán bar thì đời nào mình có cơ hội ngắm nhìn họ gần như thế.

- Cậu kể nhiều như vậy là có ý gì chứ - Hiểu Đồng lầy lăm khó hiểu.

- Con nhỏ này cậu thật là, chẳng phải cậu đang tránh gặp anh ta hay sao.

Hiểu Đồng nghe Đình Ân nói thì phì cười.

- Cậu lo xa quá, anh ta làm sao biết mình học ở đây. Cậu không nói, Đình Khiêm không nói thì còn lâu anh ta mới biết. Chẳng phải cậu nói là dãy A và dãy C cách rất xa nhau sao. Đòi nào một người kiêu ngạo như anh ấy lại đến dãy C này chứ...

- Thì mình chỉ muốn cảnh báo cho cậu biết vậy thôi – Đình Ân giận dỗi nói.

Hiểu Đồng hiểu tấm lòng tốt của bạn, cô mỉm cười ôm Đình Ân.

- Mình biết rồi, cảm ơn cậu. Mình sẽ cố gắng để anh ta không gặp mình.

Nhưng có một chuyện mà Hiểu Đồng không nghĩ đến. Đó là Vĩnh Phong không đến dãy nhà C nhưng cô lại đến dãy nhà A.

Hiểu Đồng vốn là một sinh viên ưu tú nên được các thầy cô yêu mến và tin cậy. Các thầy cô thường nhờ cô tìm tài liệu, sắp xếp bài nghiên cứu. Hiểu Đồng luôn tích cực giúp đỡ các thầy cô, một phần là để thu thập thêm kiến thức, một mặt không bị đình chỉ khi vắng mặt ở lớp để làm thêm.

Hôm đó giáo sư Hà nhờ cô đến phòng tư liệu ở dãy A lấy tư liệu từ thầy. Nhưng phòng tư liệu vẫn chưa mở cửa, cô đành ngồi ở băng ghế đá vừa đọc sách vừa đợi.

Trường Đại học này vốn dành cho cô ấm cậu chiêu nên những học sinh ở đây đa phần giàu có. Không bị bắt buộc về đồng phục nên họ tha hồ ăn diện. Càng sang trọng thì càng chứng tỏ đẳng cấp của họ.

Những cô gái ăn mặc cực kỳ sành điệu và hợp mốt mang những đôi giày cao gót xinh đẹp đi qua đi lại nhìn cô sinh viên ngồi trên băng ghế đá bằng cặp mắt coi thường.

Áo thun đơn giản, quần jean tầm thường, tóc thắt bím hơi rối, cặp mắt kính màu nâu sẫm che đi đôi mắt như người mù. Tay cầm quyển sách chăm chú đọc hết trang này đến trang kia, nhìn rõ là một con mọt sách xấu xí.

- Trời ơi trường mình mà cũng có đứa như vậy sao chứ.

Vẫn bình thản như không có những ánh mắt chế giễu đó, Hiểu Đồng vẫn cứ chăm chú đọc sách. Một lát sau, có tiếng ồn ào đang đi tới, mấy cô gái này giờ chế giễu Hiểu Đồng đột nhiên im lặng nhìn về phía tiếng ồn.

Một cô hét lên:

- Là anh ấy. Hôm nay anh ấy đi có một mình.

Rồi họ chạy tới chỗ đám con gái đang bao vây lấy một chàng trai hỏi han đủ thứ. Hiểu Đồng không quan tâm đến chuyện của người khác nên cô vẫn cầm cúi đọc.

Đột nhiên cô cảm thấy chân mình đau điếng. Một đôi giày cao gót màu đỏ bên dưới một chiếc váy đỏ rực rỡ đang đặt trên đôi giày thể thao của cô, ấn sâu vào chân cô.

- Á ...

Hiểu Đồng bất ngờ bị giẫm phải đau đến nỗi đánh rơi quyển sách trên tay.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào cô. Không hề ngẩng đầu lên nhìn thủ phạm là ai, Hiểu Đồng cúi đầu nhìn cái chân đau của mình, lấy tay day day chỗ đau. Quả thật rất đau. Chiếc gót giày kia muốn xuyên thủng phần da giày thể thao của cô. Hiểu Đồng nhăn mặt vì đau.

Một khuôn mặt nghiêng nghiêng cúi xuống nhìn cô lo lắng hỏi:

- Bạn không sao chứ?

Đó chính là chủ nhân của chiếc giày cao gót kia. Một cô gái rất đẹp nhưng hơi quen quen. Không biết Hiểu Đồng đã gặp cô ta ở đâu rồi thì phải.

Dù rằng rất đau nhưng Hiểu Đồng vẫn lắc đầu.

- Xin lỗi nha. Mình không để ý ...

- Không sao.

Hiếu Đồng cúi xuống nhặt quyển sách dưới đất rồi khoát balô đứng dậy bỏ đi. Không buồn nhìn những người xung quanh cô. Dù gì chỗ đó đã không còn yên tĩnh để cô đọc sách nữa rồi.

Hiếu Đồng bình thần bước đi nhưng cô không biết đằng sau lưng có một ánh mắt đang dõi theo bóng cô với một niềm vui khó tả, đôi mắt long lanh phát sáng ánh lên sự mừng rỡ.

Chủ nhân của đôi mắt ấy không ai khác chính là Vĩnh Phong.

Cô không nhìn thấy cậu, hay nói chính xác, cô không quan tâm đến mọi thứ xung quanh mình.

Cũng cái dáng vẻ ấy dù cho nét mặt của cô bị che lấp bởi chiếc kính xấu xí kia. Cái dáng vẻ khiến cho Vĩnh Phong mong nhớ ngày đêm, làm sao cậu không nhận ra được.

Khi Quốc Bảo thông báo cho cậu biết không thể tìm hiểu được gì từ cái anh chàng Đại Bình kia, cậu gần như rơi vào tuyệt vọng. Vĩnh Phong muốn chạy đến cầu xin Đình Khiêm cho anh biết cô ở đâu và bằng lòng bất cứ điều kiện gì Đình Khiêm đưa ra.

Nhưng một chút kiêu hãnh, một chút tự ái, một chút sĩ diện khiến cho cậu không thể làm cái việc nhục nhã này. Cậu chỉ biết dồn nén nỗi nhớ vào trong tim mà thôi.

Nếu ba cậu không muốn cậu đến trường đều đặn thì hôm nay cậu sẽ không đến trường. Không phải Vĩnh Phong không muốn học, mà là cậu đủ thông minh để không cần đến trường mỗi ngày.

Sáng nay cậu đến trường với tâm trạng không thoải mái bởi vì đi kè kè bên cậu là Vũ Quỳnh. Cô ấy vừa đi du học bên Anh một năm trở về. Việc cô ấy vào trường này học là điều hiển nhiên.

Nhưng cứ nghĩ đến việc phải gặp cô ấy mỗi ngày và bị cô ta bám lấy không buông khiến Vĩnh Phong đau đầu.

Lại thêm mấy cô nàng xoe xua ở trường cũng thường đeo bám lấy cậu, khiến cho Vĩnh Phong càng chán nản hơn.

Đang bực bội vì sự đeo bám này, Vĩnh Phong chỉ muốn bước thật nhanh thoát khỏi đám con gái ồn ào này thì cậu nhìn thấy phía trước một cô gái trông quê mùa đang chăm chú đọc sách. Bên cạnh cô là chiếc ba lô trông quen quen.

Lại còn con gấu nhồi bông màu đỏ trông rất đáng yêu treo lủng lẳng trên ba lô.

Dáng vẻ này, chiếc ba lô này và cả con gấu nhồi bông kia giống hệt như khi cậu gặp cô ở quán ba hôm đầu tiên gặp nhau.

Mặc kệ những cô gái xung quanh cậu, Vĩnh Phong thư thái chậm chậm tiến tới. Đám con gái tất nhiên cũng đi theo.

Trái tim của Vĩnh Phong reo vang rộn ràng, ánh mắt vui vẻ của cậu ánh lên khi nhìn cô gái ngồi trên ghế đá khiến cho Vũ Quỳnh không vui.

Cô giả vờ đi nhanh về phía trước và cố tình giẫm vào chân của Hiếu Đồng thật mạnh.

Cũng nhờ vậy mà khi Hiếu Đồng khum xuống xoa xoa cái chân đau, sợi dây truyền hình con cá heo cô vẫn thường đeo trên cổ rơi tòn ten trước mặt Vĩnh Phong. Không còn nghi ngờ gì nữa. Đó là cô gái mà Vĩnh Phong ngày nhớ đêm mong.

Khi Hiếu Đồng bỏ đi để lại sau lưng một ánh mắt vui mừng ảm áp, cũng kèm theo một đôi mắt giận dữ.

- Haiz! Chán quá đi – Đình Ân thở dài buồn bã – Nghe nói dạo này dây A và dây B xôn xao lắm chứ chẳng lặng lẽ như dây C của tụi mình.

- Lại chuyện gì nữa đây – Hiếu Đồng buông bút nhìn Đình Ân cô đang viết báo cáo giúp giáo sư Hà.

- Cậu xem các khoa khác ồn ào nhộn nhịp trong năm học mới ghê chưa kìa. Còn khoa mình thì lại im lìm chán ngắt.

- Mình thích như thế này hơn. Ôn ào sinh phiền phức mà thôi – Cô tiếp tục viết.

- Cậu có biết bây giờ là những năm tháng đẹp nhất của đời người hay không hả. Bây giờ mà không tận hưởng thì sau này có muốn cũng không được.

- Vậy cậu cứ tiếp tục tận hưởng đi, đừng có làm phiền mình làm việc.

Đình Ân đứng dậyngúy cho Hiểu Đồng một cái.

- Cậu cứ dim đầu vào cái đồng tài liệu đó cho đến chết đi. Mình đi hưởng thụ đây.

Nhưng Đình Ân chỉ ra ngoài một chút thì đã quay lại. Hiểu Đồng vẫn chăm chú xem xét tài liệu.

Bên ngoài tự nhiên ồn ào, vài tiếng thì thầm...

- Sao anh ấy lại đến đây...

- Anh ấy đến tìm ai à.

- Trời ơi! Đẹp trai quá..

.....

Hiểu Đồng vẫn không chú ý, cô chỉ chăm chăm lo việc của mình. Không quan tâm chính là phương châm của cô đối với những hoạt động huyền ảo ở bên ngoài cho đến khi Đình Ân đến bên cạnh khều vào tay cô.

- Đến giờ rồi sao – Hiểu Đồng quay về phía Đình Ân , ngẩng đầu nhìn cô ấy hỏi.

Nhưng rồi cô nhìn xuống chiếc đồng hồ nhỏ màu bạc đeo ở cánh tay thon của mình. Vẫn còn đến 7 phút, cô thắc mắc nói:

- Còn sớm mà.

Nhưng Đình Ân khuôn mặt hơi tái lác đầu , rồi đưa tay chỉ về phía trước mặt Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng nhíu mày không hiểu động tác của Đình Ân có ý gì . Cô quay mặt nhìn về phía trước mình.

Đập vào mắt cô là khuôn mặt cực kì đẹp trai, ánh mắt sáng ngời, nụ cười nữa miệng cực kì quyến rũ. Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và một chiếc quần jean nhưng ở anh lại phát ra ánh hào quang khiến trái tim của các cô gái phải rơi rụng như lá mùa thu.

Mọi ánh mắt đều dồn vào Hiểu Đồng.

Trái tim vốn dơ rất nhỏ bé của Hiểu Đồng bắt đầu thổn thức.

Tại sao lại là anh. Tại sao anh lại xuất hiện trước mặt cô.

Cô và anh, hai người cứ như đang chơi trò chơi đuổi bắt, lần đầu tiên gặp nhau, cô bỏ chạy nhưng lại bị anh bắt lại ở quán bar.

Lần này cô cũng đã bỏ chạy, vậy mà anh lại bắt được cô lần nữa.

Tạo sao anh lại thêm một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời cô, chẳng phải cô đã cố quên anh rồi sao. Đã cố gạt bỏ hình ảnh anh ra khỏi trí não của mình dù rằng càng cố quên thì nó càng hiện diện một cách rõ rệt và làm trái tim cô thất lại.

Hiểu Đồng nắm chặt cây bút trên tay, cô mím chặt môi để kiềm chế cảm xúc khi nhìn thấy anh đến nỗi dấu của cây viết hằn trên tay cô.

Chỉ có một điều, Hiểu Đồng không thể kiềm chế được – trái tim run rẩy của cô.

Vĩnh Phong đưa tay cầm lấy thẻ sinh viên Hiểu Đồng đeo trước ngực. Nhếch môi khẽ mỉm cười:

- Mẹ Hiểu Đồngcái tên đẹp lắm.

Cậu thả băng tên ra liền đưa người sát vào tai Hiểu Đồng, hơi thở anh phả vào tai Hiểu Đồng như một luồng điện nhẹ đang chạy. Anh thì thầm với một giọng trầm ấm.

- Bắt được em rồi. Lần này anh sẽ nắm thật chặt, em đừng mong chạy thoát.

Ngẩng người lên, Vĩnh Phong nháy mắt với Hiểu Đồng một cách ranh ma rồi quay lưng bỏ đi để lại Hiểu Đồng vẫn ngồi bất động ở đó.

Tất cả các cô gái nhìn Hiểu Đồng ngưỡng mộ và ganh tỵ, còn các chàng trai nhìn cô với ánh mắt tò mò.

- Hiểu Đồng, cậu quen anh Vĩnh Phong sao.
- Trời ơi làm sao cậu quen anh ấy vậy, kể ình nghe đi.
- Làm sao một cô gái như cậu lại quen được anh ấy vậy - Một cô gái nhìn Hiểu Đồng một cách khinh bỉ.
- Cậu có phải người yêu của anh ấy không? Nếu không phải thì làm mai ình đi,
- Liệu anh ấy có đến đây nữa không

.....

Hàng loạt câu hỏi tuôn ra khiến Hiểu Đồng thấy nhức cả đầu, cô bực mình đứng lên nói:

- Mình đắc tội lớn với anh ta đó, ai muốn liên can thì cứ việc đến đây.

Các cô gái đều xanh mặt khi nghe Hiểu Đồng trả lời rồi không ai bảo ai, họ lần lượt tản ra. Sự bình yên lại kéo về.

Nhưng suốt cả buổi Hiểu Đồng không tài nào tập trung vào công việc hay học tập được.

Hiểu Đồng không biết mình đang vui mừng vì gặp lại anh ấy hay là đang lo lắng.

Haiz! Bất giác cô thở dài. Phải làm sao đây.

Vừa bước xuống dãy tam cấp của dãy nhà C, Hiểu Đồng đã thấy mọi người tụ tập đang xì xầm gì đó. Hôm nay ra sớm, cô muốn tìm một chỗ nào đó để ngủ một chút trước khi đi làm thêm. Tối qua cô ngủ quá ít. Vừa mới nghĩ đến thì cảm giác mệt mỏi kéo đến.

Chen qua đám đông để đi ra ngoài, Hiểu Đồng nhìn thấy một đàn xe mô tô đậu đều tăm tắp trước mặt. Nhưng chiếc xe cực kì đẹp mà không phải cứ có tiền là mua được. Tuy chẳng hiểu gì về xe cộ cho lắm, nhưng nhìn sự bóng loáng và lộng lẫy của nó thì cũng đủ reo thầm.

Những chàng trai sở hữu những chiếc xe này càng làm cho người ta lóa mắt hơn. Những anh chàng đẹp trai. Họ đang chờ ai đó.

Hiểu Đồng biết họ tìm ai. Cô ngậy người đứng yên.

Đều là những anh chàng trong băng đua xe của Vĩnh Phong. Đúng là con trai chủ tịch có khác. Có thể tự do phóng xe ngay trong khuôn viên của trường mà không ai dám làm gì.

Vĩnh Phong đã đến trước mặt cô, nụ cười sung sướng hiện rõ nét trên mặt cậu. Cậu nắm lấy tay Hiểu Đồng dịu dàng nói:

- Đi theo anh.

Nhưng Hiểu Đồng đã rụt tay lại, cô quay về phía anh chàng Đại Bình đang đứng đó nhìn.

- Hôm nay cậu có đi xe tới không?

Đại Bình gật đầu.

- Vậy mình theo cậu về nhà cậu được không. Cuốn sách này mình đọc xong rồi, mình đến để mượn cuốn khác được không?

Đại Bình reo lên vui sướng:

- Được chứ. Cậu chờ một chút mình đi lấy xe.
- Không cần , mình đi theo cậu đến chỗ gửi xe.

Nói xong Hiểu Đồng liền kéo tay Đại Bình lôi đi, anh chàng Đại Bình sung sướng cực kì, mặc cho Hiểu Đồng kéo đi.

Hiểu Đồng bỏ đi vô tình gây tổn thương cho hai trái tim cùng nhịp đập hướng về cô.

Đình Ân đi sau thấy vậy mới chạy đến nói với Vĩnh Phong:

- Nếu anh muốn gặp Hiểu Đồng thì đừng bao giờ đi mô tô đến trước mặt cô ấy.

Nói xong Đình Ân bỏ đi để lại bao nỗi thắc mắc sau lưng.

Hôm nay căn tin thật là bận rộn, Hiểu Đồng chạy hết bàn này tới bàn khác, đây là công việc làm thêm của cô ở trường. Các suất ăn ở đây tương đối mắc nhưng lại cực kì ngon.

Ngay tháng đầu tiên vào học ở trường này Hiểu Đồng đã được nhận vào đây làm. Cô nhận được một chân chạy bàn. Cứ hết giờ học là cô lại tới đây.

Bà chủ là một người tốt bụng, vì thương hoàn cảnh của Hiểu Đồng nên nhận cô vào làm nhưng không cố định thời gian và trả lương khá cao.

Tuy nói là căn tin của trường học nhưng nó chẳng thua vì một nhà hàng ba sao cả. Điều đầu tiên là căn tin này vô cùng sạch sẽ không phải bởi quy định mà do bà chủ là người thích sạch sẽ.

Các món ăn thì khỏi chê và thay đổi liên tục vì bà chủ vốn là một đầu bếp nổi tiếng và phong cách phục vụ thì miễn bàn.

Tuy vậy vẫn có những người cả đời vẫn chưa bước chân vào đây, vậy mà hôm nay lại bước vào. Một sự kiện lạ đã được ghi lại bởi sinh viên khoa báo chí trên trang web của trường.

Nhưng không phải cậu đi một mình mà đi theo nhóm. Lúc nào cậu cũng đi cùng cả nhóm.

Tội nghiệp cho các nhân viên ở đây, ai cũng bị họ làm cho sợ hãi.

Lúc thì họ nói nhanh quá làm nhân viên ghi không kịp, lúc thì thay đổi món khiến các nhân viên dù luôn điềm tính cũng bị một phen hoảng hốt.

Thế là họ bị bắt phải thay đổi nhân viên phục vụ liên tục. Hiểu Đồng đang đứng ở một bàn khá xa thấy vậy đành thở dài.

Cô biết họ cố ý làm vậy để cô đến mà thôi. Hiểu Đồng đến nói nhỏ vào tai cô nhân viên có tên là Trâm Anh đang muốn phát khóc trước bọn họ:

- Để mình làm cho.

Cô nhân viên này mừng rỡ đến độ giao ngay giấy bút cho Hiểu Đồng. Mấy người trong nhóm lập tức im lặng từ tốn.

Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong một cái rồi chớp mắt thở dài, xem ra cô không thể thoát khỏi anh rồi. Cô mệt mỏi hỏi bọn họ:

- Các anh dùng gì.

Từng người, từng người một lần lượt gọi món.

- Nói từ từ thôi, nói nhanh quá làm sao người ta ghi kịp.

- Từng người gọi thôi.

- Yêu cầu ít thôi, ghi hoài cũng mỏi tay mà.

Thái độ với cô và những nhân viên khác rõ ràng là khác xa khiến nhiều người phải trở mắt ra nhìn.

Cuối cùng chỉ còn Vĩnh Phong và Thế Nam, cô đưa mắt nhìn hai người.

- Hai anh dùng gì?

Thế Nam âu yếm nhìn cô:

- Em ăn gì chưa.

Hiểu Đồng cười nhẹ đáp lại sự quan tâm của Thế Nam .

- Cám ơn anh, em đã ăn rồi.

- Vậy cho anh thứ mà em đã ăn.

Hiểu Đồng hơi bối rối trước câu nói của Thế Nam, vốn dĩ cô đã nói dối, từ sáng đến giờ cô vẫn chưa ăn gì. Cô vội lấy lại bình tĩnh:

- Vậy anh ăn cơm thịt bò viên nha. Món này ở đây ăn rất ngon.

- Vậy cho anh món đó.

Hiểu Đồng quay sang hỏi Vĩnh Phong.

- Còn anh.

Đôi mắt hơi nheo lại, cái miệng hơi vểnh lên trông anh cực kì quyến rũ.

- Em lại gần đây anh mới nói.

Hiểu Đồng bất đắc dĩ phải tiến lại gần Vĩnh Phong. Anh nắm lấy tay cô, nhấn cô vào cái ghế trống bên cạnh. Hiểu Đồng cũng không rõ cái ghế đó trống từ bao giờ nữa.

Anh sát lại gần bên cô, hương thơm tỏa ra từ anh khiến Hiểu Đồng ngây ngất.

- Gọi món mà em thích đi.

Hiểu Đồng muốn đứng lên nhưng không thể được, một tay anh quàng qua vai cô giữ chặt cô xuống ghế.

- Bỏ ra, em phải làm việc.

Nhưng Vĩnh Phong không trả lời, chỉ giữ chặt không cho cô đứng dậy.

- Gọi bà chủ ra đây – Cậu hất mặt ra lệnh.

Một nhân viên vội chạy vào kêu bà chủ ra.

Bà chủ là một người giàu kinh nghiệm, bà tươi cười nói với Vĩnh Phong;

- Hiếm lắm mới thấy cậu Phong ghé qua đây. Cậu kêu tôi có gì không.

- Cô ấy có thể ngồi đây một chút không? Bà xem cô ấy cứ một mực đòi đi.

Bà chủ nhìn thấy cánh tay đang khoát trên vai của Hiểu Đồng hiểu ý liền nói:

- Hiểu Đồng là một cô gái siêng năng chăm chỉ. Hôm nay bác cho cháu nghỉ sớm, cứ ngồi chơi tự nhiên.

Hiểu Đồng nghe bà chủ nói vậy lại thấy bà nhìn mình, cô biết bà đang hiểu lầm quan hệ giữ hai người vội hất tay Vĩnh Phong ra. Không khí trở nên ngại ngùng.

- Mọi người cứ chơi tự nhiên nha, để tôi đi kêu nhân viên tới phục vụ - Bà chủ lịch sự rút lui.

Cả buổi Hiểu Đồng ngồi im lặng không nói gì, cô lạnh nhạt, thờ ơ với mọi thứ. Cô cũng chỉ ăn có một ít rồi đứng dậy bỏ đi.

Nhưng đó lại là sự kiện chấn động toàn trường.

Sáng hôm sau, những bài viết về cô có khắp mọi nơi trên trang web của trường. Mọi rắc rối bắt đầu kéo đến.

Hiểu Đồng vốn thích cuộc sống yên lặng từ trước đến giờ cô như một cái bóng, đến và đi lặng lẽ nhưng bây giờ đi đến đâu cô cũng bị soi mói, ngay cả các giáo viên cũng nhìn cô với ánh mắt khác.

Đầu tiên là những lời công kích không hay trên trang web của trường.

- Lộ lem gặp được hoàn tử.

- Cóc ghê hóa phượng hoàng.

Nhưng có những người ác miệng hơn thì nói.

- Tôi xấu xí quê mùa thì sao nào, chẳng phải hotboy cũng phải thích tôi đó sao.
- Chinh phục hotboy cũng không khó đâu chỉ cần bạn giả bộ ngây thơ là được.
- Cần gì phải xinh đẹp chỉ cần lẳng lơ là được.
- Giả vờ là học trò ngoan sẽ được yêu thương hơn mà. Được ưu đãi nhiều thứ, còn được cái giáo sư chiếu cố.

.....

Đình Ân tức giận khi đọc được những lời đó, cô cần nhằn nói với Hiểu Đồng.

- Tại sao cậu lại có thể bình thản trước những lời như vậy chứ.
- Mặc kệ họ đi, nói chán rồi thì thôi.
- Cậu thật là ít nhất cũng phải nổi giận một lần chứ.
- Nổi nóng thì có được gì đâu.
- Cậu cứ như vậy nên càng bị họ ức hiếp.

Đình Ân vùng vằng bỏ đi, Hiểu Đồng chỉ còn biết nhìn theo lắc đầu.

Tuy Hiểu Đồng không quan tâm đến những chuyện này nhưng cũng tách tưởi trong lòng có chút bất an. Những ngày tháng bình yên của cô đã không còn nữa.

Những cô gái ganh ghét tìm cách gây khó dễ cho cô ở mọi nơi khi họ gặp nhau. Nghiêm trọng nhất là việc hành hạ cô ở căn tin.

Ở căn tin, Hiểu Đồng là một người phục vụ, cô phải chịu sự sai khiến của họ, nhưng khi có mặt Vĩnh Phong và các bạn của anh thì họ lại tỏ ra vô cùng dễ thương.

Có một cô sinh viên cùng khóa, học cách lớp Hiểu Đồng hai phòng, tên là Mai Phương. Hiểu Đồng vẫn thường thấy cô ấy chạy đến dãy nhà A. Cô ấy là một trong các cô gái theo đuổi Vĩnh Phong cũng là một thiên kim tiểu thư giàu có.

Cô ta bày tỏ thái độ ghét Hiểu Đồng ra mặt. Thường hay gây khó dễ cho Hiểu Đồng, nhưng Hiểu Đồng toàn bỏ qua không chấp.

Vĩnh Phong lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh Hiểu Đồng như một cái bóng. Còn Thế Nam thì quan tâm theo dõi cô từ xa.

Hai chàng trai, hai phương thức bày tỏ khác nhau. Người thì nóng bỏng, người thì nhẹ nhàng. Nhưng Hiểu Đồng không thể cũng không dám đáp lại tình cảm của bất kì ai.

Anh chàng Đại Bình cũng đeo bám theo cô, cuối cùng anh lại bức bình phong để cô lẩn tránh Vĩnh Phong.

- Á!

Hiểu Đồng đang bê một tô súp nóng đi đến bàn của Mai Phương, cô ta và hai cô bạn gái lén lút nháy mắt với nhau khi Hiểu Đồng bước tới. Bạn của Phương Mai giả đồ đứng dậy vô tình hất đổ cả tô súp nóng vào người Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng hững nguyên một tô súp nóng hổi, cảm thấy cả thân người như muốn bốc cháy.

Đại Bình đang ngồi gần đó ăn liền cầm ly nước cam có đá của cậu tưới lên người Hiểu Đồng, cô cảm giác cái nóng đã dịu lại nhưng cảm giác bỏng rát vẫn còn.

Mọi người xung quanh đều đổ mắt về phía họ.

Đại Bình lo lắng hỏi:

- Cậu có sao không?

Mặt Hiểu Đồng vẫn còn nét đau đớn nhưng cô mỉm cười trấn an Đại Bình.

- Mình ổn rồi, cảm ơn cậu, may mà có ly nước của cậu.

Đại Bình nhìn chiếc áo dính đầy súp của Hiếu Đồng khuyen.

- Áo cậu dơ hết rồi. Mau lau đi nếu không nó bám vào khó lau được.
- Không sao lát mình đi thay đồ. Để mình dọn dẹp chỗ này đã.

Nói rồi Hiếu Đồng lấy cái khăn dưới bàn ngồi xuống lau lại sàn nhà dính đầy súp. Mai Phương và các bạn của cô làm như không có chuyện gì xảy ra, vẫn bình thản nói chuyện với nhau.

Đại Bình nhìn các cô ấy với ánh mắt căm giận.

Hiếu Đồng khum cả người xuống lau sàn. Một tay chống xuống sàn, một tay lau dọn nhưng cô chưa dọn dẹp xong thì một gót giày giẫm thật mạnh vào bàn tay đang chống dưới sàn.

- Á!

Một lần nữa, Hiếu Đồng phải hét lên. Nhưng cảm giác đau đớn này còn gấp trăm lần khi bị đổ tô súp vào người.

Gót giày quá nhọn, không giống như lần trước bị giẫm ở chân, phải xuyên qua phần da giày rồi mới đến chân cô. Lần này không có gì bảo vệ bàn tay của cô cả. Nó trơ chọi nằm im dưới gót giày, bị đâm sâu đến chảy máu.

Hiếu Đồng đau đớn rút tay lại, cô ngược mắt nhìn lên thủ phạm. Mai Phương nhìn cô với nụ cười đắc chí.

Đại Bình tức giận nói:

- Các cô thật quá đáng.

Hiếu Đồng nắm chặt cánh tay đang chảy máu của mình, bàn tay dường như không cử động được nữa, cô kéo Đại Bình đi ra chỗ khác.

- Thôi bỏ đi. Mặc kệ họ.
- Mình đưa cậu đi băng bó.

Đại Bình dìu Hiếu Đồng đi đến phòng y tế. Sau khi băng bó xong, cô tạm biệt Đại Bình đi vào toilet thay đồ.

Cũng mau Hiếu Đồng luôn mang theo một bộ đồ để thay đổi rồi đi làm luôn. Cô thay một cái áo sơ mi màu hồng phấn.

Khi cô vừa từ phòng thay đồ ra thì thấy Vĩnh Phong đã đứng đó từ bao giờ. Cánh cửa phòng toilet đã đóng chặt.

Hiếu Đồng ngạc nhiên nhìn Vĩnh Phong hỏi:

- Sao anh lại ở đây. Đây là toilet nữ mà.

Nhưng Vĩnh Phong không nói gì cả bước đến đẩy Hiếu Đồng vào tường, anh đưa tay lên trước ngực cô. Bất ngờ, không hiểu anh định làm gì, Hiếu Đồng đưa tay lên giữ chặt cổ áo mình. Bàn tay vừa được băng bó xong. Cử động quá nhanh và mạnh khiến cô cảm thấy hơi đau nhói.

Hiếu Đồng nhìn thấy ánh mắt Vĩnh Phong vừa đau đớn vừa tức giận như một ngọn lửa đang bùng cháy. Cả người cô như bị tê liệt.

Cậu đưa tay nắm bàn tay đang băng bó của cô, cảm giác đau thương cực độ, rồi kéo bàn tay cô ra khỏi áo. Từ từ cởi từng nút áo của cô, cho đến khi một vết đỏ xuất hiện giữa làm da trắng nõn trên ngực cô.

Vĩnh Phong cảm thấy đau nhói như thể ai đó đang bóp nghẹt tim cậu, như thể những vết thương kia hiện diện trên người cậu. Thà người đau là cậu, cảm giác sẽ dễ chịu hơn.

Cậu đấm mạnh tay vào bức tường sau lưng cô rồi tức giận bỏ đi.

Bỏ lại Hiếu Đồng vẫn còn cảm giác bị tê liệt đang dựa vào tường. Sau khi, Hiếu Đồng cài lại nút áo định đi ra, cô chợt thấy bức tường sau lưng cô có vài vết máu đỏ.

Qua ngày sau, Mai Phương bị cho thôi học, gia đình cô ta bị phá sản. Hai người bạn của cô ta cũng cùng cảnh ngộ. Cả trường đồn ầm ĩ tin này.

Những cô gái hay bắt nạt Hiểu Đồng giờ đây cách ra mặt, e dè nhìn cô sợ sệt.

Hiểu Đồng không thích cảm giác này nhưng dù sao cũng tốt, cô không còn bị ai làm phiền nữa.

Đình Ân thì cảm thấy hả hê lắm.

- Cho đáng đời cô ta.

Nhưng Hiểu Đồng lại thấy vui chút nào. Đuối học cô ta thì được nhưng làm cho cả nhà họ bị phá sản thì quả thật không nên. Hơn ai hết cô hiểu cuộc sống sau khi bị phá sản như thế nào.

Hiểu Đồng vừa từ giảng đường bước ra đã thấy Vĩnh Phong đứng chờ. Cậu đứng dựa người vào tường, hai tay dút vào túi, mái tóc bồng bênh trông thật quyến rũ.

Vừa thấy Hiểu Đồng, Vĩnh Phong dịu dàng hỏi:

- Em đã hết đau chưa. Có sức thuốc không?

Cậu đã mua cho Hiểu Đồng rất nhiều thuốc, có lẽ phải xài đến mấy năm.

Hiểu Đồng lặng lẽ gật đầu.

- Đi theo anh .

Nói rồi, Vĩnh Phong nắm tay cô kéo đi. Hôm nay cậu không đi mô tô mà đi một chiếc BMW màu vàng rực rỡ.

Nhẹ nhàng giúp Hiểu Đồng thắt dây an toàn, cậu cho xe khởi động. Chiếc xe lướt nhẹ êm đến một nhà hàng năm sao.

Các bạn của Vĩnh Phong đã đến đông đủ. Thế Nam cũng có ở đó.

Vĩnh Phong kêu rất nhiều món ngon, anh nhìn Hiểu Đồng giục: Em mau ăn hết đi, dạo này em ốm quá.

Rồi cậu quay sang nói chuyện vui vẻ với mọi người. Thịnh thoang gấp thêm đồ ăn cho Hiểu Đồng.

Thế Nam nhìn Hiểu Đồng quan tâm:

- Em bớt đau chưa.

Hiểu Đồng nhỏ nhẹ gật đầu.

Tất cả trò chuyện rất vui vẻ, chỉ có Hiểu Đồng im lặng lắng nghe. Cô cũng không biết nói gì, càng không muốn tham gia.

Câu chuyện của họ quay quanh đủ thứ từ chuyện đua mô tô đến chuyện tán gái. Hiểu Đồng nghe tới hai từ mô tô thì thấy khó chịu. Nó làm cho cô nhớ tới cái chết của ba mình.

Bọn họ còn hút thuốc nữa khiến cô ho lên mấy cái. Vĩnh Phong phải nhắc họ tắt đi. Mùi rượu càng lúc càng nồng. Hiểu Đồng thấy say sẩm mặt mày.

Tuy rằng từng làm việc trong quán bar đầy mùi rượu nhưng Hiểu Đồng chưa ở gần rượu như thế này. Nó làm cô muốn ói.

Đột nhiên Quốc Bảo nói:

- Vui cho cô nàng Mai Phương là hôm đó em đi ngang qua căn tin. Cô ta đúng là gan cùng mình nên mới dám đụng vào người của anh Phong.

.....

Họ càng nói càng làm Hiểu Đồng khó chịu, mặc dù họ làm vậy là vì cô nhưng đó chỉ là một vết thương nhỏ nhưng những người kia phải trả một vết thương quá lớn.

Hiểu Đồng chỉ muốn đi khỏi đây.

Điện thoại của Hiếu Đồng vang lên – là Đại Bình.

Thật ra điện thoại đối với Hiếu Đồng là một thứ xa xỉ. Nhưng vì mẹ cô đang nằm ở bệnh viện cần liên lạc bất cứ lúc nào. Bé Đường cũng nhờ người trông coi nên cần điện thoại để tiện cho việc liên lạc.

Đại Bình nói gì đó qua điện thoại, Hiếu Đồng gật đầu nói:

- Đại Bình cậu chờ mình một chút, mình qua đó liền.

Hiếu Đồng toan đứng dậy thì đã bị Vĩnh Phong nắm chặt tay. Cậu nhìn cô ra lệnh:

- Không được đi.

Hiếu Đồng vốn dĩ muốn rời khỏi đây nên đẩy tay Vĩnh Phong ra:

- Anh là gì của tôi mà ngăn cản tôi.

- Em ...- Vĩnh Phong nhìn Hiếu Đồng ánh mắt oai oán.

- Vĩnh Phong, anh nghe đây. Có ba loại người em ghét nhất: Một là những người hút thuốc, hai là những kẻ uống rượu, ba là những kẻ thích đua xe. Cả ba loại người em ghét nhất anh đều hội tụ đủ. Vì vậy giữa em và anh không thể nào có quan hệ gì cả. Em mãi mãi sẽ không yêu anh đâu.

Nói rồi Hiếu Đồng đứng dậy bước ra cửa.

Vĩnh Phong khuôn mặt cực kì tức giận hét lớn:

- Mẽ Hiếu Đồng, em nghĩ em là ai.

Nhưng Hiếu Đồng đã mở cửa và bước ra ngoài đóng sầm cửa lại.

11. Chương 11: Trò Chơi Tình Yêu

Đại Bình giới thiệu Hiếu Đồng vào làm ở một quán cà phê khá gần chỗ cô ở. Đó là một quán cà phê sang trọng dành cho giới thượng lưu. Đây là quán cà phê của bác Đại Bình, nên Hiếu Đồng dễ dàng được nhận vào. Tuy chỉ là một quán cà phê nhưng ở đây cũng bán những loại bánh rất ngon dùng chung với cà phê càng tăng thêm hương vị.

Ở quán thường có những giai điệu nhẹ nhàng do tiếng đàn piano ru nhẹ hồn người.

Ai biết đánh đàn cũng có thể lên dạo một bản tặng cho người mình yêu hay tự mình hưởng thức. Cho nên quán là nơi được yêu thích của các cặp tình nhân ưa sự lãng mạn.

Vì đây là quán cà phê cao cấp, buổi tối thường có khách đông hơn nên lương thu nhập cũng cao hơn. Hơn nữa Đại Bình còn giúp cho Hiếu Đồng vào làm việc bất cứ lúc nào cô thấy rảnh, lương tính theo giờ. Vì vậy Hiếu Đồng đỡ vất vả chạy tới chạy lui.

Cô rất cảm kích Đại Bình nên không từ chối mỗi khi Đại Bình tới làm phiền. Anh chàng này được nước lấn tới. Cứ cặp kè bên cạnh Hiếu Đồng suốt ngày.

Vì hai người học cùng lớp nên chàng ta càng có cơ hội tiếp cận Hiếu Đồng hơn.

Hiếu Đồng tuy không từ chối nhưng cũng cho anh ta một cơ hội nào. Đối với cô bây giờ bệnh tình của mẹ và bé Đường mới là cuộc sống của cô.

Vĩnh Phong từ lúc Hiếu Đồng bỏ đi thì càng uống rượu nhiều hơn. Mặt cậu cứ lầm lì ít nói, cả nhóm cũng không ai dám lên tiếng trước. Buổi tiệc hôm đó, lúc đầu rất vui vẻ phút chốc trở nên sầu thảm.

Thế Nam thấy Vĩnh Phong cứ nốc rượu liên hồi, chẳng mấy chốc mà đã hết cả chai rượu. Chẳng ai hiểu được trái tim Vĩnh Phong đang đau đớn thế nào ngoài cậu ra.

Bởi vì, ba mẫu người Hiếu Đồng ghét nhất thì Vĩnh Phong hội đủ thì chính cậu cũng hội đủ. Chỉ khác ở mức độ ít và nhiều thôi.

Dù rằng niềm đam mê đua xe của cậu không bằng Vĩnh Phong, không có tử lượng bằng Vĩnh Phong, cậu cũng chỉ thành thoảng mới hút thuốc thôi. Vậy thì có thay đổi được gì đâu. Một khi cô ấy đã ghét thì dù nhiều hay ít cô ấy cũng sẽ ghét.

Buồn bã, cậu cũng đưa cả chai rượu lên miện uống.

Nhưng từ xưa đến giờ, Thế Nam vốn là người điềm tĩnh, cậu không buông thả như Vĩnh Phong nên cậu uống rượu cũng rất chừng mực.

Cả nhóm thấy Vĩnh Phong uống rượu như nước lã, lại thấy Thế Nam người duy nhất có thể kiềm chế Vĩnh Phong cũng đang nốc rượu, cả nhóm lắc đầu thở dài, càng không dám lên tiếng.

Quốc Bảo nhìn thấy hai người anh mà cậu kính trọng tự dưng bả thân thì rất đau lòng. Trong thâm tâm rất giận Hiếu Đồng, càng giận Đại Bình hơn. Vì Đại Bình chính là nguyên nhân gây ra sự tan vỡ này.

Nể mặt Vĩnh Phong và Thế Nam, vả lại Hiếu Đồng là con gái. Từ xưa đến nay tuy ăn chơi vô độ nhưng cậu và các bạn đều là những chính nhân quân tử không bao giờ ức hiếp đàn bà con gái.

Nhưng Đại Bình thì khác, một thằng đạo đức giả. Ngoài mặt thì hiền từ thật thà nhưng thật ra trong bụng lại ngậm một bồ dao găm.

Cậu nhất định bắt Đại Bình phải khốn khổ một phen, hướng hồ cậu vẫn ghi hận chuyện Đại Bình giả vờ nói không biết cách liên lạc với Hiếu Đồng dù rằng hai người học chung lớp. Hại cậu và mọi người đi tìm mãi mãi.

Thế Nam mặc dù để mặc cho Vĩnh Phong uống, nhưng khi thấy Vĩnh Phong đã uống hết cả một chai rượu XO mắc nhất mà vẫn còn tiếp tục uống thêm chai thứ hai thì không chịu nổi.

Cậu không thích thấy một Vĩnh Phong nhếch nhác như vậy chút nào.

Thế Nam đưa tay giật lấy chai rượu trong tay Vĩnh Phong la lớn:

- Đủ rồi. Cậu muốn chết à. Cậy càng uống nhiều chỉ càng khiến cô ấy ghét cậu thêm thôi.

Vĩnh Phong

Đưa tay giật lại chai rượu từ trên tay Thế Nam, Vĩnh Phong bực bội nói:

- Không cần cậu quan tâm ỉnh. Cô ấy muốn ghét thì cứ để mặc kệ cho cô ấy ghét.

Vĩnh Phong nói xong liền đưa chai rượu lên uống tiếp, nhưng lần này Thế Nam đã hất văng chai rượu trên tay Vĩnh Phong xuống.

Xoảng

Chai rượu vỡ tan dưới nền gạch bông. Mọi người ai cũng kinh hãi vì chưa bao giờ họ chứng kiến Vĩnh Phong và Thế Nam cãi nhau.

Ai cũng lo ngại sẽ có đánh nhau, lúc đó thì biết bênh ai bỏ ai bây giờ đây. Tất cả đều là bạn tốt của nhau.

Nhưng điều mọi người lo ngại đã không xảy ra, Thế Nam đứng dậy bỏ đi sau khi buông ra một câu:

- Nếu cậu cứ như thế thì không xứng đáng yêu cô ấy.

Thế Nam đóng sầm cửa lại bỏ đi, bỏ mặc Vĩnh Phong ngồi ôm đầu im lặng, còn những người khác hét nhìn tới lại ngó lui.

Đã hơn một tuần lễ Hiếu Đồng không gặp Vĩnh Phong rồi, anh không hề đến tìm cô như thường lệ. Hiếu Đồng cảm thấy thật trống vắng, tuy rằng cô thấy phiền phức khi gặp anh nhưng cô lại thích nụ cười ấm áp mỗi khi anh nhìn cô. Nó làm cho trái tim cô run nhẹ, cảm giác như một luồng gió mát đang lan tỏa trong trái tim cần cỗi của mình.

Sự nhớ nhung bắt đầu len lỏi, chế ngự lí trí của Hiếu Đồng nhưng mà chính cô là người đã đẩy anh ra xa. Bởi vậy sự nhớ nhung này mãi mãi không có tên.

Hôm nay, Hiếu Đồng được nghỉ tiết, cô vợ về nhà nấu một bữa cơm thật ngon đem đến bệnh viện ẹ. Mẹ cô nhập viện đã hai tháng nay rồi.

Khi cô đến mẹ cô vẫn còn đang ngủ, bà vẫn rất xinh đẹp. Có điều thân hình gầy gò ốm yếu như cành liễu của bà nay càng ốm hơn. Hiếu Đồng nhẹ nhàng đặt cà mên xuống bàn, cô rót nước ra bình cho đầy rồi cầm bình thủy đi lấy nước khác.

Trên đường đi, Hiếu Đồng ghé qua phòng bác sĩ Nhân để hỏi han về bệnh tình của mẹ cô.

Bác sĩ Nhân là một bác sĩ có tay nghề rất cao và được mọi người kính trọng.

Hiếu Đồng còn nhớ cái ngày mà mẹ cô bị ngã bệnh, trong nhà không còn tiền, càng không có gì quý giá để thế chấp, một cô bé như cô không thể đào đâu ra số tiền lớn để làm phẫu thuật ẹ.

Cô đã chạy đến quỳ trước mặt các bác sĩ van xin họ cứu lấy mẹ cô, sau này cô nhất định sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền trả nợ.

Ai cũng nhìn cô với ánh mắt thương cảm nhưng chẳng có một ai chịu đưa tay ra giúp đỡ ẹ con cô. Họ chỉ nhìn cô rồi lặng lẽ bỏ đi

Trong lúc Hiếu Đồng tuyệt vọng nhất thì bác sĩ Nhân đã chìa tay ra trước mặt cô, ông đưa bàn tay ra giúp đỡ mẹ con cô. Suốt cuộc đời này, Hiếu Đồng sẽ không bao giờ quên đôi bàn tay ấy.

Ca mổ của mẹ cô rất thành công nhưng vẫn chưa thể xuất viện, bệnh viện lại không thể tiếp tục cho nợ thì bác sĩ Nhân là người đứng ra bảo lãnh, trả hết số tiền đã nợ.

Hiếu Đồng cũng không biết số tiền đó là bao nhiêu nhưng cô luôn cố gắng làm việc dành dụm tiền, từng đồng từng đồng lẻ, cứ mỗi tháng cô lại cầm những đồng tiền lẻ đó đưa cho bác sĩ Nhân, ông không nói một lời nào cả, chỉ lặng lẽ cất số tiền lẻ đó vào một phong thư.

Chỉ nhiều đó thôi cũng khiến Hiếu Đồng kính trọng ông vô cùng.

- Cốc ... cốc ...

- Mời vào – Tiếng bác sĩ Nhân vọng ra.

- Bác sĩ.

Bác sĩ Nhân đang ghi chéo gì đó, thấy cửa mở liền ngẩng đầu lên.

- Hiếu Đồng! Là cháu à.

Hiếu Đồng gật đầu.

- Cháu tìm bác có chuyện gì à.

- Cháu muốn hỏi về bệnh tình của mẹ cháu thế nào rồi ạ.

- Bệnh tình của mẹ cháu vẫn vậy. Không chuyển biến xấu đi nhưng cũng không thuyên giảm. Bác nghĩ nên để mẹ cháu điều trị thêm một thời gian nữa.

- Dạ, cháu biết. Cháu cảm ơn bác đã luôn giúp đỡ mẹ con cháu.

- Cháu đừng khách sáo.

- Cốc ...cốc ...

- Mời vào...

Hiếu Đồng và bác sĩ đều nhìn qua cửa.

Một chàng trai dáng người thanh tú, ăn bận lịch sự bước vào. Anh mỉm cười nhìn bác sĩ:

- Con mới tham quan bệnh viện xong. Định đến đây rủ ba đi ăn cơm cùng con.

Bác sĩ Nhân chỉ tay vào chàng thanh niên giới thiệu:

- Đây là Hữu Thiên – con trai bác. Nó mới tốt nghiệp trường Harvard trở về. Nó sẽ là người kế nghiệp của bác.

Hiểu Đồng cúi đầu e lệ chào anh. Cô không thấy đôi mắt anh nhìn cô phát sáng.

- Nếu bác sĩ có hẹn cháu không dám làm phiền nữa, cháu vô thăm mẹ đây ạ.

- Ủ! Cháu đi đi.

Hiểu Đồng cáo từ ra ngoài đóng cửa lại, vẫn nghe tiếng bác sĩ Nhân và con trai.

- Thật là một cô gái đáng yêu – Hữu Thiên nhận xét.

- Là một cô gái tốt – Bác sĩ Nhân gật đầu tán thành.

Gần 12 giờ, Hiểu Đồng mới về đến nhà trọ của mình. Bé Đường đang ngủ say, nên Hiểu Đồng nhẹ nhàng đến bên cạnh ngắm nhìn đứa em gái nhỏ.

Bé Đường thật đáng thương, từ nhỏ đến lớn không được sống hạnh phúc như những đứa bé cùng tuổi của mình. Mẹ thường xuyên nhập viện, Hiểu Đồng lại đi làm đến khuya mới về.

Bé Đường buổi sáng đi học xong được bác Hà – mẹ của hai anh em Đình Khiêm và Đình Ân đón về cho cơm nước, tắm rửa. Đến tối bác lại đưa về nhà trọ chờ bé Đường ngủ xong thì mới về.

Hiểu Đồng rất biết ơn gia đình của Đình Ân đã cứu mang giúp đỡ gia đình cô lúc hoạn nạn. Bác Trung - ba của Đình Ân lúc trước là tài xế cho ba Hiểu Đồng, tuy nói là đã nhận được ơn huệ của ba Hiểu Đồng nhưng người duy nhất đến thăm hỏi mẹ con Hiểu Đồng chỉ có gia đình bác Trung.

Vốn đã mang tiếng nhờ vả nên Hiểu Đồng muốn để bé Đường ngủ lại nhà Đình Ân. Bởi vì khi bé Đường ngủ rồi thì thím Hà trở về nhà. Bé Đường sẽ phải ở một mình. Mỗi khi tỉnh giấc mà Hiểu Đồng vẫn chưa trở về, bé Đường thường rất sợ hãi, hậu quả là mỗi đêm cô bé đều nói mơ. Nhưng nói mãi bé Đường vẫn không chịu, cứ nhất quyết ở nhà để được thấy Hiểu Đồng. Những lúc như vậy, Hiểu Đồng thấy yêu em biết bao.

Hiểu Đồng kéo lại chăn đắp cho bé Đường, vuốt lại mái tóc tơ phủ trên gương mặt đáng yêu của bé Đường mới đi vào tắm rửa.

Hiểu Đồng cảm thấy dạo này bé Đường dường như rất vui vẻ. Bé Đường nói nhiều hơn, đặc biệt là không còn nói mơ như trước. Có hôm Hiểu Đồng còn thấy bé Đường ôm một con thú nhồi bông lớn. Lúc đầu Hiểu Đồng nghĩ rằng là do Đình Khiêm hay bác Hà mua cho nhưng dạo này bé Đường thường có đồ chơi mới mà nhà bác Hà cũng không có tiền để mua hoài như thế.

Vừa cho bé Đường ăn sáng, Hiểu Đồng vừa nghe bé Đường kể chuyện.

- Dạo này chị thấy bé Đường rất vui. Có rất nhiều đồ chơi đẹp, ai mua cho bé Đường vậy.

Đang vui vẻ hớn hở bé Đường chợt im bặt.

- Bé Đường ngoan nói cho chị Hiểu Đồng nghe, nếu không chị Hiểu Đồng sẽ giận.

Bé Đường nghe chị giận liền lập tức nói:

- Chị Đồng đừng giận bé Đường, để bé Đường nói. Là một người bạn tặng cho bé Đường.

Bạn ư? Hiểu Đồng cau mày. Người bạn nào lại tặng quà đắt tiền như vậy hoài chứ. Người nào lại biết bé Đường. Một thoáng run sợ, trái tim Hiểu Đồng đập rất mạnh. Phải chăng là người đó... nếu vậy...

Hiểu Đồng lo lắng hỏi:

- Người bạn đó là ai. Chẳng phải chị đã dặn không được nhận đồ của người lạ hay sao.

- Không nói được, bé Đường đã hứa là sẽ không nói. Bạn của bé Đường rất tốt, trong lớp không có ai dám ăn hiếp bé Đường nữa cả.

Nghe mấy lời của bé Đường, Hiểu Đồng chua xót hỏi.

- Ở trường các bạn hay bắt nạt bé Đường lắm sao?

Bé Đường buồn hiu gật đầu. Gương mặt muốn khóc nói:

- Mấy bạn bảo em không có ba, còn bảo ba em là con khi đột nữa. Em giận lắm nên đánh nhau với các bạn ấy. Cũng nhờ ...cũng nhờ- Bé Đường ấp úng không muốn nói tên người bạn của mình - cho nên bé Đường mới không bị cô giáo phạt.

Hiểu Đồng thở phào nhẹ nhõm. Chắc là một giáo viên hay nhân viên trong trường nào đó thấy bé Đường bị ăn hiếp nên mới chơi trò bạn bè bí mật này. Nghỉ tới đây, Hiểu Đồng đã bớt lo sợ, cô cứ nghĩ tới người bạn của bé Đường là người đó mà máu nóng đã lên.

Là ai cũng được, chỉ cần không phải người đó là được. Cô không biết mẹ cô sẽ như thế nào nếu gặp lại người đó.

Hiểu Đồng xoa đầu bé Đường mỉm cười hỏi.

- Vậy em đã cảm ơn người bạn đó chưa.

Bé Đường thấy Hiểu Đồng cười vui vẻ, lập tức cười hớn hở:

- Dạ rồi.

Hiểu Đồng thầm nghĩ, lúc nào đó phải đến cảm ơn người bạn đó.

Vừa mới đến trường, Hiểu Đồng đã gặp ngay một cảnh tượng gai mắt. Bọn Quốc Bảo đang đùa giỡn với một anh chàng nào đó.

Anh chàng thật tội nghiệp, sách vở bị văng tứ tung, giày thì mất một chiếc, quần áo, tóc tai xốc xếch. Hình như anh chàng đang cố giành lại cái gì đó nhưng không làm sao chạm tay vào được.

Đi đến gần, hiểu Đồng mới phát giác thì ra người kia là Đại Bình.

Quốc Bảo nhìn Đại Bình mỉm mai nói:

- Sao hả. Lúc nãy mày nói hay lắm mà. Có ngon thì lấy lại bức thư trong tay tao đi.

Quốc Bảo giơ giơ lá thư màu hồng trong tay trước mặt Đại Bình. Cậu đã bị hai tên đè úp xuống nền nhà, vô phương chống đối.

Quốc Bảo nắm tóc của Đại Bình kéo lên, mặt giáp mặt với Đại Bình.

- Lần trước, tao hỏi mày, mày trả lời tao thế nào. Mày nói mày không biết.

- Không biết này ...- Quốc Bảo gầm giọng tát vào mặt Đại Bình một cái, máu chảy ra khóe miệng.

Mọi người xung quanh không ai dám nói gì, càng không ai dám đứng ra bênh vực cho Đại Bình. Mấy tên trong nhóm của Quốc Bảo còn cười rú lên khoái trá.

- Mày biết không, tao không ưa cái bản mặt của mày chút nào. Mày đừng bao giờ chực trước mặt tao bộ mặt giả vờ khờ khờ của mày, nó làm tao tức ói. Lần trước ở hồ bơi nếu không có Hiểu Đồng ra mặt mày đã chết trong tay tao rồi. Là anh Vĩnh Phong bảo tao không đụng đến mày, tao mới để ày sống sót tới bây giờ. Nhưng xem ra mày không muốn sống nữa rồi thì phải.

Sau đó lại là một cú tát nẩy lửa, máu ra từ khóe miệng nhiều hơn. Đại Bình khẽ rên lên mấy tiếng, khiến cho bọn chúng càng cười dữ tợn hơn.

- Mày nghĩ mày là ai. Mày nghĩ mày bằng anh Phong của tụi tao sao. Mày đúng là không tự lượng sức mình. Mày nên về nhà lấy gương soi lại mình đi.

Quốc Bảo lần này, không tát nữa mà đập nguyên đầu của Đại Bình xuống nền gạch một cái cốp. Lần này không chỉ máu miệng mà cả máu mũi của Đại Bình đều chảy ra. Trán u lên một cục, lỗ mũi đỏ lựng lên.

Đại Bình tức giận hét to mắng ****.

- Tụi bây là *****. Đồ hèn, chỉ giỏi cạy đong ăn hiếp một mình tao.

Quốc Bảo nghe vậy liền cười gằn:

- Được! Tụi bây buông nó ra.

Hai tên này giờ đang đê Đại Bình lập tức buông tay.

Đại Bình vùng vằng thoát ra liềm lồm cồm đứng dậy, đưa tay vệt máu mũi. Cả người cậu lấm lem bùn đất. Máu dính đầy áo.

Quốc Bảo nhìn Đại Bình cười khinh khi:

- Tao ày cơ hội, một đấu một. Nếu mày thắng tao trả thư lại cho mày và tao hứa từ nay về sau không ai trong tụi tao đụng đến mày nữa. Còn nếu mày thua, tao sẽ công khai bức thư tình này. Còn mày thì ngoan ngoãn để tụi tao đập một trận cho đã tay. Thế nào.

Quốc Bảo hất đầu về phía Đại Bình hỏi. Đại Bình đưa tay vệt mũi lần nữa rồi nhỏ toẹt một bãi nước miếng xuống đất.

- Tao khinh. Mau trả tao bức thư.

Quốc Bảo phe phẩy lá thư trước mặt Đại Bình lần nữa.

- Muốn lấy thì đấu với tao đi. Sao hử, mày sợ à.

- Ai thêm sợ mày. Đấu thì đấu.

Nói rồi Đại Bình lập tức lao đến bên Quốc Bảo vung nắm đấm. Nhưng Quốc Bảo chỉ cười nhạt một cái rồi xoay người né tránh dễ dàng.

Mọi người xung quanh lập tức giang rộng ra nhường chỗ ột trận chiến sinh tử.

Quốc Bảo cũng như Vĩnh Phong, cũng học võ từ nhỏ, cũng có máu liều mạng, xông pha trận mạc không biết bao nhiêu trận. Đã đánh tất phải thắng. Cậu cũng như Vĩnh Phong và tể Nam rất mê đua xe, máu liều còn hơn cả Vĩnh Phong. Một lần cậu dắc tội với một tên đại ca, bị hắn ta dằn gần chết, cũng may Vĩnh Phong tới cứu kịp thời nếu không cậu đã bị phế đi một cánh tay. Cũng vì vậy cậu rất tôn thờ Vĩnh phong. Ai đụng tới Vĩnh Phong dù phải liều cả mạng sống cậu cũng bắt người đó phải trả giá đắt.

Tên Đại Bình yếu đuối kia làm sao đụng được vào một sợi tóc của cậu.

Quốc Bảo chẳng hề đánh trả mà cậu chỉ tránh né mấy nắm đấm của Đại Bình y hệt mèo vờn chuột cho đến khi kiệt sức rồi mới thủng thỉnh ăn thịt.

Đại Bình từ này giờ đã kiệt sức rồi, nay lại chấp nhận giao đấu cho nên sức cùng lực kiệt, chỉ vài đấm đã không còn đủ sức. Quốc Bảo chỉ đưa một chân đá nhẹ cũng khiến cho Đại Bình té lăn cù mèo.

Quốc Bảo không khách khí, một chân giẫm lên người Đại Bình, đắc chí cười to. Chiến thắng một cách dễ dàng. Cả đám xung quanh vỗ tay khen ngợi.

Quốc Bảo khùng xuống vỗ vỗ tay vào đầu Đại Bình, thì thầm:

- Ngoan ngoan chịu trận đi nha cưng.

Nói rồi cậu bỏ chân xuống, phủi tay bước ra ngoài cho bọn kia tấn tới.

Mấy tên kia, kẻ dăm người đá khiến Đại Bình đau đớn rên la vang trời.

- Đủ rồi.

Tiếng hét không lớn lắm nhưng cũng đủ làm cả bọn giật mình phải ngừng tay lại. Cả bọn đưa mắt nhìn về kẻ to gan dám ngăn chặn bọn chúng.

Cô gái dáng hơi gầy, người thanh mảnh, mái tóc bím hơi rối, đeo một cái mắt kính xấu xí. Về mặt cực kì tức giận, đang lao đến.

Mấy tên kia định chặn Hiểu Đồng lại ột đám về tội quấy phá nhưng Quốc bảo đã lên tiếng:

- Dừng tay.

Hiếu Đồng vùng tay ra khỏi tay của mấy tên chặn đường, rồi tức giận nói:

- Các cậu có phải là con người không vậy. Sao lại đối xử với người khác như thế.

Cô đi băng băng lại đỡ Đại Bình đứng dậy. Lo lắng hỏi:

- Cậu có sao không.

Đại Bình dù rất đau nhưng vẫn lắc đầu.

Hiếu Đồng nhìn những vết thương trên người Đại Bình, cô cảm thấy thật chua xót.

- Sao bọn họ lại đánh cậu.

Vừa hỏi Hiếu Đồng vừa đưa ánh mắt oán giận về phía Quốc Bảo. Quốc Bảo này giờ còn đang bất ngờ, thấy Hiếu Đồng quát mắt nhìn mình thì hơi chộp dạ.

Tên Đại Bình này dù biết mâu thuẫn giữa hắn với Quốc bảo không phải bây giờ mới có nhưng mà hắn ta ngu dại gì mà bây giờ không thừa nước đục thả câu, thừa gió bẻ măng chứ.

Hắn ta làm ra vẻ bi thương nói:

- Cậu ta ghét mình vì cho rằng mình cướp cậu khỏi tay anh Vĩnh Phong của cậu ấy.

Vừa nói, Đại Bình vừa liếc mắt nhìn Quốc Bảo cười thềm trong bụng:” Để xem lần này Hiếu Đồng không ghét anh ta mới lạ. Nói tao không bằng anh ta à. Để rồi xem”

- Nói đi, đây là chủ ý của cậu hay là của Vĩnh Phong.

Hiếu Đồng tức giận quay sang hỏi Quốc Bảo, khuôn mặt của cậu hơi tái lại.

Hiếu Đồng không muốn vì mình lại liên lụy tới người khác. Nhất là Đại Bình, cô không muốn phải mang nợ tình cảm của cậu, nhất là cô chỉ xem cậu ta là một người bạn không hơn không kém.

Đại Bình thấy vẻ mặt hiểu lầm của Hiếu Đồng, sợ không nói rõ cô sẽ mãi mãi hiểu lầm Vĩnh Phong vội nói.

Nhưng Đại Bình chưa kịp nói thì đã có một giọng khác lên tiếng.

Giọng khàn khàn trầm đục, Vĩnh Phong không biết ở đâu đi đứng sau lưng Hiếu Đồng.

- Là chủ ý của tôi.

Xoảng

Trong một căn phòng khá sang trọng của một KTV, Vĩnh Phong đang tức giận uống hết mấy chai rượu. Uống xong cậu liền đập nó vỡ toang.

Quốc Bảo buồn rầu nói:

- Tất cả là lỗi của em. Nếu em không tự ý gây sự thì Hiếu Đồng không hiểu lầm anh như vậy.

- Không liên quan đến cậu – Vĩnh Phong thở dài nói.

- Em xin lỗi cũng tại em – Quốc bảo nói.

- Anh muốn được yên tĩnh một mình, cậu đi đi – Vĩnh phong vừa nói vừa uống rượu, giọng buồn bã sâu thẳm.

Quốc Bảo đành đi ra ngoài.

Còn lại một mình Vĩnh Phong đau đớn khi nhớ lại câu nói sau cùng của Hiếu Đồng.

- Tôi mãi mãi cũng không muốn gặp lại anh.

Choang..... chai rượu bị Vĩnh Phong ném không thương tiếc vào vách tường.

Tại sao! Lại không muốn gặp tôi. Nếu đã ghét tôi, tại sao lại cho tôi hy vọng, tại sao lại không phản đối nộ hôn của tôi, tại sao lại ban cho tôi sự ấm áp....

Mẽ Hiểu Đồng, em thật độc ác, nhẫn tâm và tuyệt tình. Dù em không yêu tôi cũng không cần đối xử lạnh nhạt với tôi đến thế. Em có biết em khiến tôi đau lòng đến thế nào không. Tại sao em có thể lạnh lùng đến như thế.

Ngay cả một người lạnh lùng với tất cả mọi thứ như tôi cũng không bằng sự lạnh lùng của em. Nếu em đã đối xử với tôi như thế, vậy thì tôi sẽ để em nếm trải cảm giác đau khổ cùng cực là như thế nào.

Trường Nguyên Thành Phong lại nổi sóng lần nữa.

- Nghe gì chưa! Con nhỏ đó bị đá rồi.

- Tao tận mắt chứng kiến, nó bị anh Vĩnh Phong đá không thương tiếc.

- Nghe đâu nó không biết xấu hổ, còn định bắt cá hai tay với cái anh chàng bốn mắt nào đó. Bị anh Vĩnh Phong bắt được nên đá ngay lập tức.

- Trời ơi! Bắt cá gì, anh Vĩnh Phong thấy nó lạ nên thích, chơi chán rồi thì bỏ thôi .

.....

Những kẻ nói xấu thì nhiều vô số kể nhưng cũng không ít kẻ vốn ganh ghét cô từ trước liền nhân cơ hội này ức hiếp.

- Mấy cậu đừng quá đáng nha – Đình Ân chịu không nổi nữa bực tức nói – Ai bị đá chứ, nói à biết là Hiểu Đồng của tôi không thèm quan tâm đến anh Vĩnh phong của mấy người thôi.

- Con nhỏ kia, mày nói ai không thèm quan tâm, ý mày nói là anh Vĩnh Phong bị đá à. Mày muốn chết phải không?

Đình Ân vốn không phải loại con gái ngoan hiền cam chịu.

- Ủ tao nói người bị đá là anh Vĩnh Phong của tụi bây đó. Không tin thì đi hỏi anh ta đi. Nếu anh ta không thừa nhận thì anh ta đúng là đồ hèn.

- Mày dám mắng anh Vĩnh Phong....

Cả đám con gái vây quanh Đình Ân đánh hội đồng, Đình Ân liều mạng chống trả. Hiểu Đồng thấy vậy vội lao vào can ngăn thì cũng bị đánh luôn.

- Dừng tay!

Tiếng hét uy nghiêm, mạnh mẽ khiến bọn con gái đang đê Hiểu Đồng và Đình Ân xuống giật mình buông tay. Cả bọn quay lại xem kẻ nào đã hét lên với thái độ hùng hổ nhưng lập tức xẹp xuống khi thấy người đó là Thế Nam – vị công tử nổi tiếng thứ hai của trường.

Thấy Hiểu Đồng nằm gục dưới đất, tóc tai rối bù, quần áo lấm lem. Thế Nam vô cùng đau lòng, cậu chỉ muốn dẫn cho đám con gái đó một trận.

Vội chạy đến đỡ Hiểu Đồng và Đình Ân đứng dậy. Thế Nam chua xót hỏi:

- Hai em có sao không.

- Em không sao – Cô cười ngượng với cậu – Anh giúp em đưa Đình Ân đến y tế, bây giờ em chỉ muốn ở một nơi thật yên tĩnh.

Hiểu Đồng định bước đi nhưng Thế Nam đã nắm tay cô lại. Cậu chỉ vào Đình Ân rồi bảo một người bạn.

- Đưa cô ấy đến phòng y tế, chăm sóc chu đáo .

Cậu bạn gật đầu hiểu ý. Thế Nam liền quay sang Hiểu Đồng:

- Anh đưa em đến một nơi yên tĩnh nhất trường.

Nói rồi cậu kéo tay Hiểu Đồng đi. Hiểu Đồng cũng không phản đối.

Hiểu Đồng cũng không biết là Thế Nam đưa mình đi đâu, cô cứ đi theo cậu như một cái bóng.

Thế Nam dẫn Hiếu Đồng đi đến một căn phòng rất sang trọng. Nó rất giống một phòng nhạc, Hiếu Đồng chưa từng đến đây bao giờ. Thế Nam ấn Hiếu Đồng ngồi xuống ghế rồi im lặng đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Cứ thế cậu ở bên cạnh Hiếu Đồng. Bây giờ cậu là cái bóng của Hiếu Đồng

Một lát sau Thế Nam đi đến bên cạnh cây đàn piano, dạo một khúc nhạc nhẹ nhàng khiến Hiếu Đồng ngẩng đầu lên nhìn.

Không hiểu sao dáng vóc ấy lại làm cho những hình ảnh quá khứ của Hiếu Đồng quay về.

Cô bé Hiếu Đồng mới 7 tuổi, thật đáng yêu. Mặc một chiếc áo đầm màu hồng xinh xắn. Mái tóc cột hai chùm thắt dây ruy băng cũng màu hồng đang bế trong tay con gấu bông yêu thích nhất của mình. Cô ngồi đó lắng nghe tiếng đàn, điệu nhạc của bài hát :”Take me to your heart”

Hiding from The Rain and Snow

Dấu mình trong lạnh lẽo và cô đơn

Trying to forget but I won't let go

Cố gắng quên đi tất cả nhưng tôi không thể...

Looking at a crowded street

Lặng nhìn con phố đông người

Listening to my own heart beat

Và nghe tiếng chính con tim mình đập

So many people all around the world

Mọi người trên khắp thế giới này

Tell me where do I find someone like you girl

Nói cho tôi biết nơi tôi biết nơi đâu tôi có thể tìm 1 người như em?

[Chorus:]

Take me to your heart, take me to your soul

Hãy đưa tôi đến với trái tim em, đưa tôi đến với linh hồn em

Give me your hand before I'm old

Hãy đưa tay em cho tôi trước khi tôi trở nên già cỗi

Show me what love is - haven't got a clue

Hãy cho tôi biết tình yêu là gì - điều mà tôi chưa hiểu rõ

Show me that wonders can be true

Hãy cho tôi thấy rằng những điều kì diệu ấy có thể trở thành sự thật

They say nothing lasts forever

Chẳng có gì là tồn tại mãi mãi

We're only here today

Và chúng ta chỉ tồn tại ở trong ngày hôm nay mà thôi

Love is now or never

Tình yêu - bây giờ hoặc không bao giờ

Bring me far away

Hãy đưa tôi đi thật xa...

Take me to your heart take me to your soul
Hãy để tôi đến với trái tim và linh hồn em
Give me your hand and hold me
Hãy đưa tay cho tôi và ôm lấy tôi
Show me what love is - be my guiding star
Cho tôi thấy tình yêu là gì - hãy là ngôi sao chỉ lối cho tôi!
It's easy take me to your heart
Thật dễ dàng để em đưa tôi đến với trái tim em!
Standing on a mountain high
Đứng trên đỉnh núi thật cao
Looking at the moon through a clear blue sky
Và ngắm nhìn vầng trăng trên bầu trời trong xanh
I should go and see some friends
Tôi đã đi gặp vài người bạn
But they don't really prehend
Nhưng họ không thật sự thấu hiểu...
Don't need too much talking without saying anything
Điều tôi cần không phải là những câu chuyện vớ vẩn
All I need is someone who makes me wanna sing
Tất cả tôi cần là 1 người có thể làm cho tôi muốn cất lên tiếng hát!

[Chorus:]

Take me to your heart take me to your soul
Hãy để tôi đến với trái tim và linh hồn em
Give me your hand before I'm old
Hãy đưa tay em cho tôi trước khi tôi trở nên già cỗi
Show me what love is - haven't got a clue
Hãy cho tôi biết tình yêu là gì - điều mà tôi chưa hiểu rõ
Show me that wonders can be true
Hãy cho tôi thấy rằng những điều kì diệu ấy có thể trở thành sự thật

- Sao ba thích đàn bài này vậy ba – Cô bé Hiểu Đồng với đôi mắt tròn xoe thích thú nhìn những ngón tay lướt trên phím đàn của ba mình.

- Vì đây là bài hát mẹ con thích, và cũng là bài hát mà ba muốn gửi tình yêu của ba đối mẹ con vào đó.

- Vậy ba có yêu bé Đồng không? – Bé Đồng phụng phịu hỏi, hai gò má phúng phính đáng yêu.

- Yêu! Ba yêu bé Đồng và mẹ nhất trên đời này.

Nụ cười hạnh phúc của hai cha con vang dội khắp nhà.

Hình ảnh ngồi đánh đàn của Thế Nam sao thật giống với ba Hiểu Đồng ngày xưa quá. Cô bất giác đến bên cạnh cậu ngắm nhìn những ngón tay thon dài đang lướt trên phím đàn.

- Có thể đàn cho em nghe bài: Take me to your heart “ không?

Thế Nam ngẩng đầu nhìn Hiểu Đồng, đôi mắt cô long lanh nhìn cậu, thật ấm áp. Thế Nam không trả lời, cậu ngồi sang một bên ghế rồi bắt đầu dạo đàn.

Hiểu Đồng liền đến ngồi kế bên cậu.

Tiếng đàn bản nhạc quen thuộc lại lần nữa cất lên. Hiểu Đồng say đắm chìm vào trong từng nốt nhạc.

- Em có muốn đàn thử không – Thế Nam chợt hỏi khiến Hiểu Đồng như bừng tỉnh.

- Đã lâu rồi em không đánh đàn, chẳng biết những ngón tay có còn nghe lời nữa không.

- Anh dạy em.

Thế Nam cứ thế nắm lấy bàn tay Hiểu Đồng từng ngón từng ngón ấn nhẹ vào phím đàn, vang lên những nốt nhạc. Hiểu Đồng cảm thấy hạnh phúc khi lại được sống những giây phút của ngày xưa.

Chẳng ai biết có một người bên ngoài lẳng lặng nhìn cô đau khổ.

Vậy là kể khi nào rảnh, Hiểu Đồng lại chạy đến đây học đàn với Thế Nam, bài hát mà cô thành thạo đầu tiên chính là :”Take me to your heart”

Nhưng từ hôm ấy, trường Nguyễn Thành Phong lại xôn xao lên tin đồn hoàng tử lạnh lùng đang cặp kè hết cô này đến cô kia, nhưng không ai quen quá ba ngày. Biết thế nhưng các cô gái vẫn cứ lao đầu vào, còn tranh nhau tiếp cận Vĩnh Phong.

Mỗi lần Hiểu Đồng đến tập nhạc đều bắt gặp Vĩnh Phong cặp kè với các cô gái, hết cô này đến cô kia. Có khi cô còn thấy họ âu yếm hôn nhau ngay cả trên hành lang.

Đừng đau lòng, đừng để ý đến. Hiểu Đồng tự nhắc nhở bản thân đến hàng ngàn lần, nhưng lần nào cô cũng đau lòng khi nhìn thấy Vĩnh Phong bên các cô gái.

Chỉ khi gặp Thế Nam, trái tim Hiểu Đồng mới xoa dịu lại, anh lúc nào cũng như mặt trăng hiền hòa, dịu mát, xoa dịu trái tim cô, còn Vĩnh Phong lúc nào cũng như mặt trời rực lửa đốt cháy trái tim cô.

Hiểu Đồng đi đến dãy nhà A để đưa tài liệu cho giáo sư Hà. Cô đi ngang qua sân bóng rổ của dãy A. Những anh chàng trên sân rất tuyệt, đám con gái đang hò hét cổ vũ.

Nhưng Hiểu Đồng chỉ chú ý đến chàng trai có nước da rám nắng, sống mũi thanh cao, đôi môi quyến rũ. Những giọt mồ hôi tuôn chảy dưới ánh sáng khiến cho cậu càng quyến rũ hơn.

Hiểu Đồng đứng ngây người nhìn Vĩnh Phong, bất chợt.....

Vù

Quả bóng rổ lao thẳng đến cô, chỉ một chút, một chút xíu nữa thôi là Hiểu Đồng lãnh đủ. Nhưng trái bóng chỉ sượt qua vai cô văng vào bức tường rơi xuống đất.

Hiểu Đồng bị bất ngờ, hoảng hốt nhìn về phía người ném, bốn mắt họ gặp nhau. Là anh cố tình ném bóng về phía cô. Hiểu Đồng liền bỏ đi.

- Xin lỗi em, Hiểu Đồng! Từ nay em không cần phải giúp thầy nữa – Giáo sư Hà nhìn Hiểu Đồng ái ngại

- Tại sao vậy thầy.

- Có phải em đã đặc tội với ai không?

Giáo sư Hà không nói rõ như Hiểu Đồng biết chắc người đó là Vĩnh Phong.

- Hiểu Đồng! Đây là lương tháng này của cháu và cả tháng sau. Xin cháu từ nay đừng đến đây nữa – Bà chủ quán căn tin chua xót nói.

- Tại sao vậy cô?

- Cô đầu tư hết tất cả vốn liếng của mình vào đây rồi nếu bây giờ ra đi cô không còn gì nữa hết. Xin cháu hiểu cho cô.

Hiếu Đồng chỉ im lặng bước đi ra ngoài. Vĩnh Phong, anh thật độc ác mà. Tại sao lại cắt hết đường sống của tôi như vậy chứ.

Hiếu Đồng buồn bã đi thì gặp Vĩnh Phong và một cô gái tay trong tay đi tới. Hiếu Đồng tức giận vung tay tát mạnh vào mặt Vĩnh Phong.

- Anh thật là đồ xấu xa, tại sao anh lại cắt hết đường sống của tôi như vậy chứ. Tôi hận anh, tôi hận anh.

Nói rồi Hiếu Đồng bỏ đi, miệng cắn chặt lại để không bật ra tiếng uất hận.

Nhìn dáng Hiếu Đồng bỏ đi, Vĩnh Phong liền dắt cô gái bên cạnh ra, đau khổ cười. Cảm giác đau lòng này không khiến cho cậu thấy hả dạ một chút nào cả.

- Giáo sư Hà, dường như trường này không trả đủ lương cho thầy hay thầy đã không đủ khả năng giảng dạy nên mới nhờ một sinh viên đi thu thập bài giúp

- Bà chủ à! Tôi nghỉ sinh viên của trường này đến đây để học chứ không phải đến đây làm việc cho bà. Nếu bà muốn sinh viên làm việc ình thì bà ra ngoài mà mở.

Chỉ vài câu nói của Vĩnh Phong đã khiến cho giáo sư Hà và bà chủ căn tin khiếp sợ.

Tiết thể dục vừa xong, Hiếu Đồng mệt mỏi ngồi nghỉ. Buổi trưa cô không ăn gì nên cảm giác đói cồn cào đang sôi sục trong bụng cô.

Đại Bình đi mua nước cho Hiếu Đồng, trên đường về cậu vô ý va vào một chàng trai.

Thật ra cũng chẳng phải là chuyện gì to tát nhưng người cậu đụng phải lại là Quốc Bảo. Tất nhiên Quốc Bảo đâu ngu dại gì mà không thừa dịp này cho Đại Bình khó ưa một trận.

Quốc Bảo vội nắm vai Đại Bình lại dù cho Đại Bình đã nói xin lỗi.

- Mày tưởng đụng tao rồi nói tiếng xin lỗi là xong à.

- Vậy mày muốn gì.

- Ấy cha, chẳng lẽ mày không biết tao muốn gì à.

Đại Bình tái mặt nhìn Quốc Bảo. Quốc Bảo cười hả hê khi nhìn khuôn mặt hoảng sợ của Đại Bình. Rồi cậu liền giơ một nắm đấm ra khiến Đại Bình ngã xuống chảy máu mũi. Hay chai nước trên tay Đại Bình cũng quăng xa.

- Nếu mày chịu chui qua hán tao thì tao tha ày.

Mấy tên bạn của Quốc Bảo nghe vậy liền hò reo thích thú.

- Chui đi ...chui đi....

Mấy tên này liền xúm lại ấn Đại Bình xuống để cậu phải chui qua hán của Quốc Bảo. Đại Bình dù chống cự bao nhiêu cũng không được không thể thoát được.

- Thả tao ra. Bón khốn chúng mày rồi có ngày sẽ biết tay tao.

Khi mà đầu Đại Bình sắp lòn qua hán của Quốc Bảo thì

- Đủ rồi.

Hiếu Đồng đang chạy tới, về mặt cô cực kì tức giận trước hành động quá đáng của của bọn họ.

- Các cậu không phải con người mà. Các cậu đùng là một bọn *****.

Hiếu Đồng tức giận mắng *****. Một tên nghe thấy Hiếu Đồng ***** mắng thì tức giận giơ tay định đánh hiếu Đồng.

- Con khốn kia, mày ***** ai đấy.

Nhưng bàn tay chưa kịp giáng xuống thì hán ta đã ăn ngay một cú đá của Quốc Bảo. Hán chẳng kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

Hiếu Đồng tức giận quay sang hỏi Quốc Bảo.

- Có phải đó lại là chủ ý của Vĩnh Phong không?

Quốc Bảo cứng cả người khi biết Hiếu Đồng lại hiểu lầm Vĩnh Phong lần nữa. Cậu định lên tiếng giải thích thì:

- Bây giờ Vĩnh Phong đang ở đâu? Nói.....

- Đang ở trên sân bóng rổ - Đang trong tâm trạng hoảng sợ, Quốc Bảo trả lời như một cái máy mà không hề suy nghĩ.

Hiếu Đồng liền đi đến sân bóng rổ của dãy A. Vĩnh phong và Thế Nam đang tranh nhau trái bóng, Hiếu Đồng đi đến hút trái bóng trên tay Vĩnh Phong văng xa.

- Anh thật là một tên xấu xa. Sao anh lại đối xử với cậu ấy như thế chứ. Anh nói đi phải làm sao anh mới chịu buông tha cho cậu ấy.

Vĩnh Phong không hiểu chuyện gì cả, nhưng tah61y Hiếu Đồng vô cùng tức giận, khuôn mặt cô ửng đỏ. Lại táh6y Đại Bình và QUốc Bảo vội vã chạy đến thì hiểu ngay.

- Điều kiện gì cũng được à.

- Phải – Hiếu Đồng đáp ngay lập tức.

Vĩnh Phong nhìn bộ đồ thể dục màu xanh trên người Hiếu Đồng liền nói:

- Nếu cô bằng lòng chạy 20 vòng cái sân này, tôi sẽ bỏ qua cho cậu ta.

Thế Nam nghe vậy vội can:

- Cậu đừng điên như thế. Làm sao cô ấy chạy được.

- Được. Nếu tôi chạy hết 20 vòng sân này thì anh phải bỏ qua cho Đại Bình.

- Nhất định.

Mặc cho Đại Bình và Thế Nam ngăn cản, Hiếu Đồng vẫn nhất quyết chạy.

Chẳng đợi lâu, Hiếu Đồng lập tức chạy. Cô nhất định phải chạy hết 20 vòng này dù cô biết rằng mình chắc chắn không thể làm được. Một vòng tương đương 500 mét. Nghĩa là cô phải chạy mười ngàn mét.

Mọi người đều lo lắng nhìn cô gái mái tóc thắt bím lòa xòa, mắt đeo đôi kính xấu xí chạy từng vòng. Một mét rồi hai mét, ba mét.... Cô chạy càng lúc càng chậm. Mọi người nghe được cả tiếng thở của cô.

Hiếu D(ồng càng chạy càng cảm thấy cả thân người dường như không còn cất nổi mình nữa. Cổ họng cô khô khốc, cơn đói cồn cào, mồ hôi ra ướt hết cả quần áo. Cô nhìn thấy Đình Ân lo lắng chạy đến len lỏi qua đám đông...nhìn thấy

Trước mặt cô tối sầm lại...cô từ từ ngã xuống .

Trước khi rơi vào hôn mê, Hiếu Đồng nghe tiếng hét của Đình Ân gọi tên mình.

Không lâu sau đó, một bàn tay dịu dàng ôm lấy cô, nâng cô lên.

Một dòng nước mát dịu tràn vào trong cổ họng của Hiếu Đồng, nhưng không phải từ miệng một chai nước lạnh lẽo mà là một đôi môi ấm áp.

Hiếu Đồng tham lam nuốt lấy từng ngụm nước mát lạnh kia. Từng ngụm từng ngụm sau đó cô bước chân vào cõi thiên thu.

Tỉnh dậy trên một chiếc giường mềm mại, ra giường trắng muốt, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô. Hiếu Đồng từ từ mở mắt, dư vị của làn môi kia vẫn còn đọng lại trong tâm trí Hiếu Đồng.

Nhưng khuôn mặt hiện ra trước mắt Hiếu Đồng không phải là khuôn mặt mà cô mong đợi.

Thế Nam nhìn Hiếu Đồng dịu dàng quan tâm:

- Em tỉnh rồi à. Còn thấy mệt không?

Hiểu Đồng lắc đầu:

- Em ngất bao nhiêu lâu rồi.

- Hai tiếng đồng hồ thôi.

Hiểu Đồng nhìn xung quanh, một căn phòng cực kì sang trọng hiện ra trước mắt cô.

- Đây là đâu?

- Là nhà anh. Đình Ân cũng theo anh đến đây vì lo lắng cho em, nhưng cô ấy phải đi về rước em gái của em.

- Cốc ...cốc ...cốc

Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người.

- Vào đi – Thế Nam lên tiếng.

Một cô gái tay bưng một mâm thức ăn trông rất ngon từ cửa bước vào.

- Để trên bàn đi – Thế Nam ra lệnh.

Cô gái liền đi đến bên chiếc bàn có bộ ghế sofa sang trọng, nhẹ nhàng đặt xuống rồi lui ra ngoài.

- Để anh đỡ em ngồi dậy ăn. Chắc em đói lắm rồi phải không.

- Cám ơn anh, quả thật em rất đói – Hiểu Đồng cười ngượng ngập.

Những món ăn được nấu rất kỹ càng đều là những món dễ nuốt, Hiểu Đồng ăn một cách ngon lành. Cô muốn ăn au lại sức.

Nhìn Hiểu Đồng ăn ngon lành, Thế Nam cảm thấy rất vui. Anh nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp.

Hiểu Đồng đang ăn chợt ngẩng lên bắt gặp Thế Nam cứ nhìn mình ăn mãi cảm thấy có chút không quen, cô mỉm cười nhẹ với Thế Nam.

- Không phải là chủ ý của Vĩnh Phong đâu? Thế Nam tự nhiên giải thích.

Hiểu Đồng không nói gì chỉ im lặng lắng nghe, tay dừng đũa.

- Lúc trước, Quốc Bảo và Đại Bình là bạn thân, nhưng Đại Bình đã bán đứng Quốc Bảo, lén lút báo cáo những việc làm của Quốc Bảo cho giáo viên chủ nhiệm biết. Nên từ đó Quốc Bảo rất ghét Đại Bình.

- Quốc Bảo đã làm chuyện xấu à. Vậy thì hành động của Đại Bình là sai.

- Vậy em thích hành động phản bội bạn bè của Đại Bình à.

Hiểu Đồng không còn lời để nói nữa. Tuy rằng cô ghét những kẻ làm chuyện xấu nhưng hành động của Đại Bình cũng không hay cho lắm.

Mấy ngày nay hiểu Đồng chạy ngược chạy xuôi tìm việc làm thêm phù hợp với thời gian trống của mình. Càng nghĩ thì cô càng giận Vĩnh Phong, sao anh có thể nhẫn tâm cướp đi công việc quý còn hơn tính mạng của cô như vậy. Mệt mỏi Hiểu Đồng ngồi dựa vào cái ghế đá ở một góc vắng vẻ của trường rồi thiếp đi lúc nào không hay biết.

Một bóng hình đứng dựa vào một thân cây gần chiếc ghế đá cô ngồi. Lờ mờ cảnh cáo những kẻ ồn ào đi qua sợ làm cô thức giấc.

Một đôi mắt dữ tợn trợn lên nhìn Vĩnh Phong âu yếm ngắm nhìn Hiểu Đồng đang ngủ say cảm phẫn. Nhánh cây trong tay người ấy gãy đôi.

Công việc mới mà Hiểu Đồng tìm là công việc phục vụ trong các bữa tiệc. Có một bữa tiệc được tổ chức tại một gia đình quyền thế vào ngày chủ nhật.

Sáng sớm Hiểu Đồng và các nhân viên phục vụ đã có mặt tại một căn biệt thự sang trọng để nghe dặn dò. Sau đó họ bắt tay vào sắp xếp bàn tiệc.

Hôm nay là sinh nhật thứ 20 của cô tiểu thư nhà này. Cô ấy là con gái độc nhất của ông chủ tập đoàn Hình Thế, một tập đoàn chuyên kinh doanh dầu hỏa.

Cô tiểu thư có tên là Vũ Quỳnh. Hiểu Đồng biết cái tên này do thấy chiếc bánh sinh nhật của cô ta. Cái bánh rất to, rất đẹp đến bảy tầng.

- Cốc ...cốc ... cốc ...

- Vào đi.

Hiểu Đồng mở cửa bước vào trên tay cô cầm một gói quà to.

- Quản gia kêu tôi đem hộp quà này vào cho cô.

Một cô gái mái tóc óng mượt uốn xoăn cực kì quyến rũ, cô mặc một chiếc váy màu đỏ rực rỡ khá sexy. Trong cô cực kì sang trọng. Hiểu Đồng man máng là đã gặp cô ấy ở đâu rồi thì phải.

Cô tiểu thư ăn nói rất nhỏ nhẹ, mỉm cười với Hiểu Đồng.

- Cám ơn bạn. Cứ đặt xuống giường giữ gìn mình. Hôm nay bạn làm thêm ở đây à.

- Sao cô biết.

- Chúng ta học chung khóa mà. Mình học khoa quản trị kinh .

- Chào bạn.

- Mình là Vũ Quỳnh.

- Mình là Hiểu Đồng.

- Mình có nghe tin đồn về bạn ...nhưng mình không tin những tin đồn ấy đâu.

- Cám ơn.

- Chúng ta làm bạn nha – Vũ Quỳnh chìa tay ra trước mặt Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng e dè gật đầu, rồi cũng đưa tay ra bắt lại. Thầm nghĩ cô gái này cũng thật đáng yêu. Sau đó cô đi ra ngoài tiếp tục công việc của mình.

Gần 11 giờ, khách đến gần như đông đủ. Toàn là tầng lớp giàu có sang trọng. Những cô gái ăn diện cực kì xinh đẹp. họ mang trên người toàn đồ hiệu đắt giá. Những chàng trai cũng trải chuốt không kém.

Hiểu Đồng và các phục vụ khác thay nhau mang nước đến mời các vị khách. Mấy chàng trai bị thu hút bởi cô phục vụ xinh đẹp, họ thường liếc trộm cô, có người còn tán tỉnh nhưng Hiểu Đồng lịch sự từ chối.

Mọi người túm tụm vào nhau để khen ngợi nhau và để khoe khoang lẫn nhau. Người nào cũng chứng tỏ đẳng cấp của mình cao hơn người kia.

Một chiếc xe cực kì sang trọng chạy đến nhưng người trong xe mới khiến ọi người quay lại nhìn.

Ba chàng công tử cực kì đẹp trai quyến rũ bước xuống xe sau khi tài xế lần lượt mở cửa xe. Họ sáng rực rỡ và nổi bật đến nỗi không ai rời mắt khỏi họ.

Họ chính là ba anh chàng nổi tiếng nhất trường Nguyễn Thành Phong: Vĩnh Phong, Thế nam, Quốc Bảo...

Hiểu Đồng đang đứng phục vụ gần cửa ra vào cũng bị ngây người trước họ. Bình thường họ mặc những bộ đồ hiệu bình thường đã khiến họ thật nổi bật rồi, bây giờ họ khoát lên người những bộ đồ cực kì sang trọng khiến cho các cô gái phải gào thét khi thấy họ.

- Trời ơi! Đẹp trai quá.

- A! Anh Vĩnh Phong, anh Thế Nam, anh Quốc Bảo...

.....

Ba người bọn họ chẳng thèm chú ý đến những lời khen ngợi bên tai, nhưng lại chú ý đến cô gái đang bưng một cái khay đựng ly.

- Hiểu Đồng! – Thế Nam kêu tên cô, nét mặt rạng rỡ.

Những người xung quanh đều quay mặt nhìn cô gái được diễm phúc trò chuyện với họ.

- Sao em ở đây. Em đang làm thêm à.

Hiểu Đồng gật đầu rồi trả lời giọng trách móc.

- Em bị người ta làm ắt việc nếu không mong chóng tìm việc thì sẽ chết đói mất.

Cùng lúc đó tiếng micro của người dẫn chương trình vang lên. Mọi người tập trung nhìn lên khán đài. Hiểu Đồng cũng nhanh chóng quay trở về với công việc.

Buổi tiệc sinh nhật trong giới thượng lưu không đơn thuần là một buổi tiệc tụ tập ăn chơi của giới trẻ mà còn là buổi tiệc thúc đẩy các mối quan hệ làm ăn với nhau.

Ba mẹ của Vũ Quỳnh cũng mời các nhà kinh doanh lớn đến dự tiệc.

Ông Triệu Vĩnh Nguyên cùng vợ là bà Mai Hoa thật sang trọng khoát tay nhau bước vào cửa. Họ chào hỏi xã giao với vài người bạn.

Ông Vĩnh Nguyên đang cười nói vui vẻ chợt nhìn thấy một cô gái trẻ rất xinh đẹp, cô bạn đồ phục vụ, đang loay hoay rót rượu thì xúc động mạnh. Mắt ông nhìn chăm chăm vào cô gái.

- Chủ tịch Nguyên! Hân hạnh được ông đến dự - Tiếng ông chủ tịch Vũ Chiết vang lên cắt đứt ánh mắt của chủ tịch Nguyên. Ông vội quay qua bắt tay với chủ tịch Vũ Chiết.

- Vũ Quỳnh mau ra chào hai bác đi con – Ông Vũ Chiết ra lệnh cho con gái.

Vũ Quỳnh e lệ chào :

- Con chào hai bác. Cảm ơn hai bác đã đến tham dự sinh nhật của con.

Bà Mai Hoa hài lòng ngắm Vũ Quỳnh.

- Hôm nay con thật xinh đẹp.

- Cảm ơn bác khen ngợi.

- Thôi chúng ta vào trong nhà ngồi chơi đi. Để bọn trẻ bên ngoài tự do với nhau. Vũ Quỳnh con đi tiếp chuyện với Vĩnh Phong đi.

Ông Vũ Chiết nháy mắt nói với con gái, Vũ Quỳnh hiểu ý gật đầu.

Trước khi đi vào trong, chủ tịch Nguyên nhìn về phía bàn rượu nhưng không còn bóng dáng của cô gái ấy. Ông lắc đầu xua đi những hình ảnh lúc này.

Thế Nam đâu biết khi cậu bắt chuyện với Hiểu Đồng lại khiến mấy cô gái xung quanh ganh ghét. Lúc Hiểu Đồng đi ngang qua hồ bơi, ai đó cố tình đẩy cô ngã xuống hồ.

Vũ Quỳnh đang nói chuyện với Vĩnh Phong thấy vậy mới tức giận mắng.

- Tại sao bạn lại làm như vậy chứ.

Cô gái đẩy Hiểu Đồng xuống hồ giả vờ khóc nói:

- Mình chỉ vô tình thôi, tại mình bị vấp nên mới ngã vào cô ấy.

Vũ Quỳnh quay xuống hồ bơi hỏi Hiểu Đồng:

- Bạn có sao không?

Hiểu Đồng lắc đầu rồi bơi vào . Vũ Quỳnh chạy đến bên cạnh Hiểu Đồng lo lắng nói:

- Bạn bị ướt hết rồi. Đi theo mình lên phòng đi.

Vũ Quỳnh nắm tay Hiểu Đồng kéo đi. Để lại ánh mắt lo lắng của hai chàng trai.

Vào đến phòng của Vũ Quỳnh, Hiểu Đồng e dè, cả thân người cô ướt sũng sẽ làm ướt hết căn phòng sang trọng này.

- Không sao đâu. Cứ vào đi, nếu để lâu bạn sẽ bị cảm lạnh đó.

Hiểu Đồng rụt rè bước vào thấy Vũ Quỳnh đang mở tủ quần áo của mình ra chọn lấy một bộ váy cho Hiểu Đồng.

Vũ Quỳnh chọn một bộ váy màu trắng cổ điển may cách tân khá kín đáo đưa cho Hiểu Đồng.

- Mình nghĩ bạn hợp với bộ đồ này hơn. Những bộ kia chỉ e bạn không chịu mặc.

Hiểu Đồng nhìn Vũ Quỳnh cảm động, ngoài Đình Ân ra chưa có cô gái nào đối xử tốt với cô đến vậy.

- Mình mượn bạn mặc đỡ, xong rồi sẽ giặt lại trả bạn.

- Không cần, mình tặng bạn bộ này mà – Vũ Quỳnh cười lớn.

- Nhưng mà mình không dám nhận – Hiểu Đồng lắc đầu nói.

- Cứ nhận đi, coi như mình xin lỗi vì đã giẫm lên chân của bạn – Vũ Quỳnh cứ khẳng khẳng bắt ép Hiểu Đồng phải nhận.

Hiểu Đồng chợt nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp cúi xuống nhìn cô khi chân mình bị gót giày màu đỏ kia giẫm phải. hèn chi, cô cảm thấy cô gái này quen quen.

Hiểu Đồng không từ chối nữa, cô bước vào phòng thay đồ.

Ở bên ngoài có người đang cười dặt chí khi Hiểu Đồng ngây thơ đang bị rơi vào một âm mưu mà không hay biết.

Khi Hiểu Đồng thay đồ xong bước ra ngoài, thì Vũ Quỳnh đã đứng chờ sẵn với một ly nước cầm trên tay.

- Cậu uống viên thuốc này đi để khỏi bị cảm.

Hiểu Đồng không nghi ngờ gì cả cầm lấy uống ngay, còn cảm ơn thành ý của Vũ Quỳnh. Vũ Quỳnh ngắm nhìn Hiểu Đồng nói:

- Cậu mặc bộ đồ này thật đẹp. Mình chỉ bận bộ đồ này vào ngày đính hôn của mình với anh Vĩnh Phong thôi. À ! Mình đã nói với cậu mình là vợ chưa cưới của anh ấy chưa.

Hiểu Đồng xem chút làm vỡ ly nước trong tay, cô cảm thấy cả người nóng lên. Tim tự nhiên thất lại.

- Chúng ta mau ra ngoài dự tiệc.

Vũ Quỳnh giục, Hiểu Đồng bèn cùng cô đi ra ngoài. Thầm cầu chúc cho Vũ Quỳnh hạnh phúc bên Vĩnh Phong dù tim cô tan nát.

Để cho Hiểu Đồng tự ra ngoài, Vũ Quỳnh đến bên cạnh bà Mai Hoa không hề nói.

- Bác ơi! Ra ngoài xem giùm con cái bánh kem xem có đẹp không. Là chính tay con làm đó. Nha bác.

Bà Mai Hoa tất nhiên đồng ý.

Hiểu Đồng thật xinh đẹp trong bộ váy trắng, cô làm cho các chàng trai phải ngất ngây khi đi ra. Mấy cô nàng càng ganh ghét thêm.

Vĩnh Phong và Thế Nam ngây cả người khi thấy Hiểu Đồng bước ra. Thật đẹp. Như áng mây nhẹ phảng phất lại như hạt sương ngưng đọng, vẻ đẹp của Hiểu Đồng lúc này thật không biết dùng từ ngữ gì diễn tả.

Đến cả tên có bản tính trẻ con như Quốc Bảo cũng đánh rơi ly rượu trên tay của mình.

Hiểu Đồng hoàn toàn không có ý bước đến bên cạnh Vĩnh Phong và Thế Nam như khổ nỗi đó lại là nơi cô cần đến. Bàn pha chế rượu.

Vĩnh Phong nheo nheo đôi mắt nhìn Hiểu Đồng, còn Thế Nam lại nhìn cô với ánh mắt sáng ngời. Còn tên nhóc Quốc Bảo không cần giữ kễ :

- Đúng là người đẹp vì lụa mà.

Nhưng Thế Nam đã vỗ vai cậu nói:

- Nhóc à! Em sai rồi phải nói là người đẹp mặc cái gì cũng đẹp – Rồi thế Nam đến trước mặt Hiểu Đồng khen – Em mặc bộ váy này đẹp lắm.

- Cám ơn anh. Đây là váy của Vũ Quỳnh tặng em.

Mặc dù cảm thấy hơi mắc cỡ vì được khen ngợi nhưng Hiểu Đồng không hiểu tại sao cả người cơ lại cảm thấy nóng ra lên. Cảm giác nóng bỏng đến khó chịu. Mặt cô nóng bừng lên.

Hiểu Đồng mơ hồ nghe tiếng Thế Nam gọi mình, Hiểu Đồng cắn chặt răng lại như muốn kìm nén cơn nóng trong người, nhưng dường như cô không còn một chút sức lực nào, đôi chân cũng không còn đứng vững được nữa.

Tại sao lại như thế, sáng nay cô không hề ăn thứ gì cả thì làm sao lại có cảm giác này.

Cô chỉ uống có một viên thuốc do Vũ Quỳnh đưa cho. Chẳng lẽ cô bị sốc thuốc. Thật vô lí, đó chỉ là một viên thuốc cảm bình thường thôi thì làm sao lại có cảm giác nóng bừng lên thế này. Chắc chắn đó không phải là viên thuốc cảm ...chắc chắn ...

Hiểu Đồng vội lấy cái xô đá bên cạnh trút hết lên người, cả đá và nước mát lạnh tạm thời xoa dịu cơn nóng bức trong người cô.

Hiểu Đồng cảm thấy hai đôi tay đang chụp lấy hai bên cánh tay của cô. Nghe thấy tiếng gọi của Thế Nam, nhìn thấy một gương mặt khác đang nhăn nhó lo lắng cho cô. Nhưng cô không thể nào nhìn rõ gương mặt của ai, mắt cô hoa lên, cô vội nhắm nghiền mắt lại.

Chẳng mấy chốc ngọn lửa nóng rực lại bừng lên nhưng lần này lại càng mãnh liệt hơn trước. Cả thân người cô lắc lư không ngừng

Ai đó vỗ vào mặt cô nhưng lại sợ làm cô đau. Đôi bàn tay lạnh buốt, trắng nhợt vì sợ hãi. Nhưng lại khiến Hiểu Đồng cảm thấy thật dễ chịu, cô chụp lấy bàn tay ấy, từ từ cọ sát khắp mặt mình, cảm giác mát lạnh ở đôi bàn tay thật dễ chịu cô đưa bàn tay lướt qua mắt môi rồi xuống cổ.

Bàn tay bị căng cứng trước hành động của cô, nhưng trước khi cô di chuyển bàn tay ấy xuống ngực mình thì bàn tay đột ngột biến mất.

Hiểu Đồng đang thấy thoải mái với bàn tay ấy thì sự biến mất đột ngột của nó khiến cô bức tức, cô hét lên:

- Tôi muốn ...tôi muốn...

- Đi lấy nước lại đây....- Tiếng Vĩnh Phong hét lên.

Vĩnh Phong! Vĩnh Phong! Haiz!

- Đồ xấu xa! Đồ xấu xa! Em ghét anh, Vĩnh Phong. Em ghét anh.

Tiếng Vĩnh Phong đau đớn thì thầm:

- Anh biết! Anh biết!

- Em đau quá! Khó chịu quá...

Hiểu Đồng trong cơn mê loạn, không thể điều khiển được sức mạnh của mình nữa, cô đưa răng cắn mạnh lên cánh tay đang ôm ngang trước ngực cô, khiến Vĩnh Phong đau nhói. Nhưng Vĩnh Phong chỉ cắn chặt răng cam chịu chứ không rút tay lại.

Nếu như cắn cậu có thể làm cô bớt đau thì dù cho có sứt da chảy máu, hay cắn nát cánh tay này, cậu cũng chấp nhận.

- Nóng quá! Nóng quá!

Hiếu Đồng đưa tay cởi nút áo mình ra, cả đám con trai lúc này đang xanh mặt nhìn cô lo lắng vậy mà chỉ có mỗi động tác nhỏ này của cô khiến bọn chúng thích chí, chăm chăm vào làn da trắng ngần mịn màng của cô.

Vĩnh Phong vội chụp tay Hiếu Đồng lại, ngăn không cho cô cởi nút thứ hai, lừ mắt nhìn mấy tên kia cảnh cáo:

- Cút hết đi.

Quốc Bảo đem đến một xô nước, cậu tạt thẳng lên người Hiếu Đồng, bực tức **** thể.

- Cô ấy bị cắn thuốc. Tên chết tiệt nào dám bỏ thuốc cho cô ấy vậy chứ. Tao mà biết được thì tên khốn đó khó sống.

Tiếng Thế Nam từ ngoài gọi vào:

- Vĩnh Phong! Có xe rồi. Đưa cô ấy lên xe mau.

Tức tốc, Vĩnh Phong bế Hiếu Đồng lên chạy vội ra xe đợi sẵn. Mặc cho cô vừa la hét vừa múa may điên cuồng, đập túi bụi vào người cậu

Bà Mai Hoa từ nãy đến giờ đã chứng kiến tất cả. bà chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp đang như người điên kia.

- Cô gái kia là ai.

Bà giận dữ hỏi Vũ Quỳnh.

- Cô ấy được thuê đến đây để phục vụ bữa tiệc sinh nhật cho cháu.

- Tại sao cô ta lại mặc bộ váy mà cô đã tặng cho cháu chứ. Đó là thiết kế duy nhất, trên đời này không hề có chiếc thứ hai.

- Hồi nãy cô ta bị té xuống hồ, cháu tốt bụng cho cô ấy mượn quần áo. Cháu đã cho cô ấy mượn một chiếc váy khác. Chiếc váy này cô tặng cháu, bình thường cháu cũng không nỡ mặc. nhưng chắc lúc cháu đi ra, cô ấy đã tự ý lấy thay vào.

Vũ Quỳnh giả vờ oan khuất nói, rồi cô ta giả vờ như vô tình.

- Xin bác đừng trách cháu, cháu cũng không còn cách nào khác, ai bảo cô ta là người anh Vĩnh Phong thích chứ.

Bà Mai Hoa trợn mắt nhìn Vũ Quỳnh như thể bà vừa nghe chuyện khủng khiếp nào đó.

- Vĩnh Phong thích cô ta ư. Nó lại thích con bé múa may điên cuồng la hét âm ĩ giữa bữa tiệc của người khác như vậy ư.

- Chắc tại bạn ấy đang lúc hưng phấn nên mới dùng thuốc thôi bác.

Bà Mai Hoa kinh hoàng khi nghe Vũ Quỳnh nói:

- Con bé này còn sử dụng thuốc lắc nữa ư. Thật là quá thể rồi. bác phải về dạy dỗ lại Vĩnh Phong mới được.

Vũ Quỳnh vội nắm tay bà Mai Hoa lại nói:

- Bác đừng lo lắng, cũng đừng nên trách mắng anh Vĩnh Phong vội. Cháu nghĩ anh Vĩnh Phong chỉ nhất thời ham vui nên mới thích cô ta. Chờ sau một thời gian nữa anh ấy chơi chán thì sẽ bỏ cô ta mà thôi. Cháu tự tin là mình sẽ đánh bại cô ta.

Nghe Vũ Quỳnh nói như vậy bà Mai Hoa mới thấy nhẹ nhõm.

Một cô gái tốt như Vũ Quỳnh mà Vĩnh Phong lại không chọn sao được. Hẹn con gái kia chỉ là vui vẻ qua đường mà thôi.

Hiếu Đồng cảm thấy cả người toàn thân đau nhức, đầu muốn nổ tung ra, cổ cô cứng đờ lên gần như không động đậy được nữa. Cổ họng thấy khát nước, toàn thân mệt rũ rời, tay chân mềm nhũn, khó chịu vô cùng.

Cô dần dần mở mắt ra, lại một căn phòng xa lạ nữa. dạo gần đây khi cô mở mắt toàn là thấy trước mặt mình là những hoa văn nhẹ nhàng nhưng sang trọng, không có một thứ quen thuộc nào của căn phòng trọ nhỏ bé của cô. Cô nhìn cách bài trí thì như là một căn phòng ở một khách sạn cao cấp.

Cố gắng ngồi dậy, cổ Hiếu Đồng gần như muốn gãy lìa ra. Đình Ân đang ngủ say trên ghế sofa. Cô muốn gọi tên Đình Ân nhưng không còn sức để gọi. Cũng may mắn Đình Ân giật mình tỉnh giấc.

- Cậu tỉnh rồi sao. Cậu có biết mình lo cho cậu thế nào không hả.

Đình Ân mừng rỡ kêu lên. Chạy đến bên giường ôm lấy Hiếu Đồng, Hiếu Đồng cũng muốn ôm lấy Đình Ân nhưng cô không còn sức, cô cố gắng nói:” Nước”

Đình Ân vội buông cô ra, quẹt những giọt nước mắt trên khóe mắt nghẹn ngào nói:

- Để mình đi lấy nước cho cậu.

Lát sau Đình Ân bê đến một ly nước, cô còn cẩn thận đặt một ống hút vào trong ly để Hiếu Đồng uống dễ dàng hơn. Sau khi uống cạn ly nước Đình Ân mang đến, Hiếu Đồng cảm thấy khỏe hơn rất nhiều.

- Sao cậu lại ở đây – Hiếu Đồng hỏi.

- Anh Thế Nam kêu mình đến. Anh ấy đích thân đến đón mình đưa mình đến đây – Như sợ Hiếu Đồng lo lắng Đình Ân vội nói thêm – Mình và anh Thế Nam đã chở bé Đường về nhà mình ngủ rồi. Cậu yên tâm đi.

Rồi Đình Ân nhìn Hiếu Đồng vừa thương vừa giận, trách:

- Cậu có biết khi mình và anh Thế Nam đến cậu đang ở trong tình trạng nào không hả.

Mặt Hiếu Đồng sa sầm xuống, cô không thể nào nhớ được tối qua đã xảy ra chuyện gì.

- Mình thấy thật tội nghiệp cho anh Vĩnh Phong bị cậu dày vò hành hạ khổ sở hết mức. Nói thật nha trông cậu lúc đó không khác gì là một con hổ vồ mồi. Nếu không phải anh Vĩnh Phong mà là một người nào khác thì cậu đã bị ăn sạch sẽ rồi. Điều đó cho thấy, anh ấy rất yêu cậu.

Hiếu Đồng nghe Đình Ân nói xong chỉ biết thở dài. Cô định kéo chăn ra đứng dậy nhưng lại phát hiện....trên người mình không còn một mảnh vải che thân nào cả. Cô hốt hoảng vội vàng kéo chăn lên che người rồi run run hỏi:

- Tối qua mình đã làm gì? Sao trên người mình.....sao trên người mình không còn gì hết vậy.

Đình Ân lắc đầu thở dài ngao ngán:

- Nhớ tới chuyện tối qua mà đến giờ mình còn phát sợ. Cậu cứ như một con thú hoang bị thương lồng lộn lên.

Rồi Đình Ân với tay xuống dưới đất cầm lên một cái váy màu trắng rách nát đưa cho Hiếu Đồng xem.

- Cậu xem đi. Kiệt tác của cậu tối qua đó. Cái áo đẹp như vậy...

Đình Ân chặc lưỡi tiếc rẻ rồi nói tiếp:

- Mình, Thế Nam, Vĩnh Phong ba người mà không thể tìm chế cậu. Không hiểu bọn chúng cho cậu uống thuốc gì mà mạnh đến vậy. Mà Thế Nam và Vĩnh Phong cứ sợ cậu đau nên cũng chẳng kiểm chế cậu được là bao. Hai người đó đẩy mình ra để yên cho cậu đánh, cậu mắng, cậu cắn. Tới khi cậu bắt đầu xé chiếc váy này thì mới giữ chặt cậu lại. Nghĩ tới thì thấy tội nghiệp Vĩnh Phong, một mình anh ấy bị cậu hành hạ đến nỗi hào quang quay quanh anh ấy cũng biến mất.

Ngừng một chút, Đình Ân kể tiếp:

- Làm thế nào cậu cũng chỉ muốn cởi bỏ đồ ra nên cuối cùng mọi người đành mặc kệ cho cậu cởi bỏ hết ra.

Hiếu Đồng xấu hổ lấp bắp hỏi:

- Như vậy, như vậy.... họ đã....

Hiếu Đồng không thể nói tiếp được. Đình Ân đến bên cạnh cười trấn an cô.

- Yên tâm đi. Hai người họ nếu có ý gì thì sẽ không kêu mình đến đây đâu. Từ lúc cậu cởi đồ, hai người họ chỉ ngồi yên trên ghế kia, quay lưng về phía cậu không dám nhúc nhích lấy một lần nữa. Mình nhìn thấy cũng buồn cười. Chỉ có Hiếu Đồng cậu mới có khả năng khiến cho hai chàng công tử như họ thất điên bát đảo đến như vậy.

Hiếu Đồng cau mày, nhìn bộ dạng mình rồi khổ sở nói:

- Cuố cùng mình thế nào.

- Thì mọi người đành để mặc cho cậu rên rỉ đến khi kiệt sức ngủ thiếp đi chứ còn biết thế nào nữa chứ.

Hiếu Đồng quả thật chỉ muốn chui xuống một cái lỗ nào mà trốn thôi. Dù bây giờ chỉ có Đình Ân bên cạnh nhưng cô cũng thấy xấu hổ kinh khủng.

- Mình như vậy làm sao đây. Cậu mau đi mua đồ ình đi. Cứ như vậy mình thật sự không quen.

- Thế Nam đã đi mua rồi. Vĩnh Phong thì về nhà. Anh ấy sợ cậu không thích thấy mặt nên không dám ở lại. Mình và thế Nam còn chợp mắt một chút, còn Vĩnh Phong suốt cả đêm không ngủ vì lo cậu xảy ra chuyện. Tình cảm của Vĩnh Phong như thế đến sắt đá còn tan chảy mà huống hồ lòng dạ con người. Chẳng lẽ lòng dạ cậu còn cứng hơn sắt đá.

Hiếu Đồng chỉ lặng lẽ thở dài trước lời nói của Đình Ân mà thôi.

Thế Nam đã mua quần áo cho Hiếu Đồng và Đình Ân thay, rồi đưa cả hai đi ăn. Hiếu Đồng ngại ngùng đến nỗi cô không dám nhìn thế Nam lần nào cả. Thế Nam cũng nhẹ nhàng coi như không có gì xảy ra.

Mặc dù Đình Ân và Thế Nam phản đối, Hiếu Đồng vẫn kiên quyết đến trường, cô không muốn bỏ lỡ một tiết học nào. Huống hồ hôm nay lại là một tiết rất quan trọng.

Nhưng Hiếu Đồng không ngờ rằng, tai họa đang chờ cô đến đó.

Thế Nam đưa hai người đến dãy C rồi cho xe đến dãy A. Vừa bước vào sân trường thì Hiếu Đồng đã thấy mọi ánh mắt đều đang đổ dồn vào mình.

Họ nhìn cô xì xầm cười khúc khích, có kẻ còn cợt nhả với cô. Còn chưa hiểu ra chuyện gì thì Đại Bình đã lao tới.

- Hiếu Đồng đã xảy ra chuyện gì vậy.

- Cậu muốn nói chuyện gì? – Hiếu Đồng ngơ ngác hỏi.

Đại Bình nhăn mặt nhìn Hiếu Đồng.

- Cậu thật sự không biết chuyện gì sao.

Nhìn bộ mặt ngơ ngác của Hiếu Đồng và Đình Ân, Đại Bình nắm tay Hiếu Đồng kéo đi.

- Đi theo mình.

Đình Ân cũng vội chạy theo.

Đại Bình kéo Hiếu Đồng đi đến một cái bàn đá vắng người. Lôi cái laptop màu đen trong túi ra bắt đầu tra mạng. Xong rồi cậu xoay cái laptop về phía Hiếu Đồng và Đình Ân.

Vừa nhìn vào màn hình mấy giây, Đình Ân hét lên còn Hiếu Đồng thì chết lặng.

Trong màn hình hiện ra hai video clip: một quay lúc Hiếu Đồng đang thay đồ, một quay lúc Hiếu Đồng đang múa may điên cuồng trong bữa tiệc.

Bên cạnh đó còn có một tấm hình chụp Hiếu Đồng ở trường, đang ngồi học chăm chỉ. Với lời tựa:” Một đời sống khác của học sinh gương mẫu”

“Cô sinh viên có tên là Mẽ Hiếu Đồng học lớp.....”

Vô số mend được gửi đến diễn đàn.

“Vịt con xấu xí biến thành thiên nga”.

“ Không ngờ bạn ấy lại đẹp như vậy”.

“ Thật không ngờ nhìn bề ngoài lại không biết bạn ấy lại là một cô gái ăn chơi như thế. Bởi vậy không nên đánh giá con người qua bề ngoài”

“ Cô ả đúng là một con cáo già đội lốt cừ non”

“ Nghe nói cô ta bị hoàng tử trường mình đá cho nên uống thuốc đòi tự tử để buộc anh ấy quay lại. Thật đúng là đồ vô liêm sỉ mà”

.....

- ...mình là vợ chưa cưới của Vĩnh Phong...chúng ta làm bạn nha ...

Hiểu Đồng lần lượt nhớ lại những lời của Vũ Quỳnh. Cô nhìn thấy sự giả dối trong từng lời nói, sự tốt bụng đó hóa ra là một màn kịch. Vậy thì đây cô xuống nước, cho cô mượn áo, sợ cô bị bệnh cho cô uống thuốc là sự khởi đầu cho vở kịch chính ngày hôm nay.

Một cái bẫy thật hoàn hảo để Hiểu Đồng từng bước từng bước đi vào mà không mấy may nghi ngờ. Hiểu Đồng ơi, mày thật ngốc ghêch, mày đã vội vả tin người ta vô điều kiện. Mày đã quên mất cuộc đời này vốn nhiều cạm bẫy, không ai cho không ai cái gì cả. Tất cả đều phải có sự đánh đổi. Mày đã đánh đổi quá lớn rồi.

Hiểu Đồng bật cười lớn, một nụ cười đau khổ. Đại Bình và Đình Ân nhìn Hiểu Đồng tràn ngập lo lắng.

Mặc kệ những tiếng xì xầm trong lớp, Hiểu Đồng bỏ ngoài tai tất cả để bước vào chỗ ngồi. Nhưng chưa được bao lâu thì lớp trưởng đến thông báo thầy hiệu trưởng cho gọi Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng đã lường trước chuyện này sẽ xảy ra. Vụ việc âm ỉ như thế lẽ nào trường lại không biết, chuyện gọi cô lên là lẽ dĩ nhiên.

- Cốc ... cốc ...cốc ...

- Mời vào.

Hiểu Đồng mạnh dạn đẩy cửa bước vào. Thầy hiệu trưởng đang ngồi xem giấy tờ, thấy Hiểu Đồng bước vào thì đẩy gọng kính cao hơn và đứng dậy, chỉ tay vào bộ ghế tong phòng nói:

- Ngồi đi em.

Hiểu Đồng và thầy hiệu trưởng cũng không xa lạ mấy. Thầy từng giới thiệu Hiểu Đồng dạy học cho cháu của thầy. Cô bé rất thông minh nhưng lại không thích học cùng gia sư. Hiểu Đồng khác với các gia sư trước đây, không ràng buộc, cũng không nghiêm khắc, chỉ bằng sự tận tâm của mình, xây dựng tình cảm chị em với em ấy.

Đợt hè vừa rồi, Hiểu Đồng để cô bé xả hơi, nên vẫn chưa tiếp tục đến dạy cho cô bé ấy.

- Em biết vì sao thầy gọi em lên đây chứ.

Hiểu Đồng gật đầu.

- Thầy đã cho gỡ những bài đó xuống rồi. Nhưng thầy hối tiếc là thầy biết quá muộn, sự việc đã đồn âm ỉ cả lên rồi.

- Dạ em biết.

Thầy hiệu trưởng nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Hiểu Đồng nói:

- Từ trước đến nay thầy luôn luôn tin tưởng nhân cách của em và bây giờ thầy vẫn luôn tin tưởng em. Nhưng thầy sẽ không hỏi đã xảy ra chuyện gì vì thầy nghĩ như vậy là trái với lòng tin của mình.

Hiểu Đồng xúc động ngược mắt lên nhìn thầy, giọng nghẹn ngào nói:

- Em cảm ơn thầy.

Thầy hiệu trưởng thở dài nói tiếp:

- Em biết đây là trường một trường tư chứ, và nó thuộc tập đoàn Nguyên Thành Phong, một tập đoàn có thế lực nhất nước ta. Học bổng hằng nay của các học sinh ưu tú đều do tập đoàn này tài trợ.

Thầy với ta rót hai ly nước, đưa cho Hiểu Đồng một ly:

- Chuyện của em đã đến tai bà chủ tịch. Phải nói là chính mắt bà nhìn thấy em say thuốc ở bữa tiệc sinh nhật. Bà ấy đã ra quyết định đuổi học em.

Ly nước trên tay Hiểu Đồng rơi xuống mặt bàn. Hiểu Đồng vẫn biết sẽ xảy ra chuyện nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến mức này. Cả người Hiểu Đồng bỗng phát cơn ớn lạnh.

Tiếp tục học là hy vọng duy nhất để có cuộc sống tốt đẹp hơn, để mẹ cô và bé Đường có thể sống những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc.

Nếu bây giờ cô bị đuổi học, mọi nỗ lực từ bao nhiêu lâu nay của Hiểu Đồng sẽ đổ sông đổ biển. Cuộc sống sau này của Hiểu Đồng, bé Đường và mẹ thật mờ mịt. Hiểu Đồng thấy trước mắt mình toàn bóng đen, tai ù đi.

Giọng thầy hiệu trưởng lại vang lên phá tan mọi mây mù bao quanh Hiểu Đồng.

- Thầy và các giáo sư đã nói giúp em trước mặt bà chủ tịch. Nhưng bà ấy khẳng khái đòi đuổi học em. Nếu ai muốn bênh vực em thì phải ra khỏi trường này. Thầy rất tiếc vì điều này.

Tảng băng trong lòng Hiểu Đồng cuối cùng cũng vỡ tan. Cô kìm nén nỗi đau nói:

- Em hiểu thưa thầy. Xin đừng để vì em mà bị liên lụy. Ngày mai em sẽ nghỉ học. Em xin phép thầy em về lớp.

Hiểu Đồng định đứng dậy đi ra nhưng thầy hiệu trưởng lại nói tiếp:

- Có một điều để em tiếp tục học ở đây.

- Điều kiện gì vậy thầy.

- Đó là không có bất cứ quan hệ gì với Vĩnh Phong.

Hiểu Đồng ra khỏi phòng thầy hiệu trưởng sau khi buông ra câu khẳng định:

- Xin thầy yên tâm, giữa em và anh ấy không hề có bất cứ quan hệ gì.

Đi ra chưa được bao lâu, Hiểu Đồng đã trạm ngay mặt của kẻ hại mình.

Vũ Quỳnh và hai người bạn gái của cô ta. Hiểu Đồng nhận ra một trong hai cô gái ấy là người đã xô mình xuống nước. Vũ Quỳnh mặc một bộ váy đen sexy rất đẹp, làm cho Hiểu Đồng nhận ra cô là cô gái đã nhào đến hôn Vĩnh Phong trong quán bar.

Hiểu Đồng tự trách mình sao lại không chú ý đến cô ta. Nếu như lúc đó cô chú ý đến cô ấy thì sẽ không bị bộ mặt giả tạo của cô ta đánh lừa, thì sẽ không có kết cục như ngày hôm nay.

Vũ Quỳnh vừa nhìn thấy Hiểu Đồng đi ra từ phòng thầy hiệu trưởng thì cười ngạo:

- Sao hả! Cảm giác làm người nổi tiếng thế nào.

Cô ta thật trơ trẽn, hiểu Đồng cứ nghĩ cô ta sẽ giả vờ oan khuất khóc lóc bảo không phải mình, nào ngờ cô ta lại tìm ngay Hiểu Đồng gây sự.

Hiểu Đồng không thèm trả lời cô ta tiếp tục bỏ đi nhưng Vũ Quỳnh đã chặn lại.

- Sao không trả lời tôi, có phải vì xấu hổ quá không.

Lần này Hiểu Đồng không tránh né nữa, cô nhìn thẳng vào mặt Vũ Quỳnh mỉm cười khinh miệt:

- Cô thật đáng thương.

Vũ Quỳnh bỗng xanh mặt tức giận hét:

- Cô nói ai đáng thương?
- Là cô.

Vũ Quỳnh giang tay định tát Hiếu Đồng nhưng bị Hiếu Đồng chụp lại và đưa tay tát lại một cái thật mạnh vào mặt Vũ Quỳnh. Cô ta lảo đảo ôm lấy mặt. hai người bạn của cô ta cũng bị bất ngờ không kịp trở tay.

Họ định nhào đến đánh Hiếu Đồng nhưng bị cô trừng mắt với e sợ thu tay về.

- Những chuyện cô làm đối với tôi, tôi coi như là tiền trả cho cái váy đầm kia, nhưng cái tát này chính là tôn nghiêm danh dự và tự trọng của tôi. Tôi đã tưởng rằng chúng ta là bạn nên từng chúc mừng cho cô và Vĩnh Phong, Nhưng bây giờ tôi thấy thật may mắn vì người anh Vĩnh Phong thích không phải là cô. Hạng người như cô, Vĩnh Phong sẽ không bao giờ thích đâu.

- Cô...Vũ Quỳnh định lao đến đánh Hiếu Đồng nhưng Hiếu Đồng cười khinh bỉ nói:

- Cô định ăn thêm một cái tát à. Vậy thì đánh đi. Tôi nói cho cô biết, tôi không phải là cục bột để tùy cô nhào nặn. Nếu cô vay tôi một, tôi nhất định bắt cô trả gấp mười lần.

- Cô tưởng cô còn Vĩnh Phong chống lưng à. Cô chỉ là một cô bé lọ lem thôi. Anh ấy rồi cũng sẽ chán cô.

Đột nhiên một tiếng nói trầm ấm uy nghi vang lên từ sau lưng Vũ Quỳnh.

- Ai nói cô ấy không còn người chống lưng.Nếu các cô dám đụng vào cô ấy tôi sẽ để các cô hối hận suốt đời.

Là Thế Nam, tại sao lúc cô tuyệt vọng nhất lại là Thế Nam an ủi cô.

Thế Nam không phải chỉ nổi tiếng bởi vẻ hào hoa phong nhã của mình mà còn bởi vì cậu là con trai của một trong những tập đoàn mạnh trong nước.

Ba cô gái thấy Thế Nam đi tới với vẻ mặt giận dữ thì sợ hãi rút vào nhau.

Thế Nam căm tức nhìn họ:

- Tôi cấm các cô từ nay không được bắt nạt cô ấy nếu không đừng trách tôi.

Nói xong anh nắm tay Hiếu Đồng kéo đi.

Vĩnh Phong nhìn thấy Thế Nam đem đồ đến khách sạn cho Hiếu Đồng và Đình Ân. Thấy Hiếu Đồng đã đỡ hơn rất nhiều lên xe của Thế Nam thì mới yên tâm về nhà. Cậu ngã nhào ra ghế sofa đau khổ.

Cậu muốn làm cho Hiếu Đồng đau khổ, muốn cho cô ấy hiểu được cảm giác đau khổ là thế nào. Nhưng không ngờ khi làm người khác đau thì cũng là làm chính mình bị đau. Cô đau một còn cậu đau đến mười.

Nhìn cô ấy đau đớn vật vã, trái tim Vĩnh Phong như rướn máu. Cậu mệt mỏi nhắm mắt lại. Cả đêm qua cậu không hề chớp mắt lấy một lần.

Chỉ vừa chớp mắt một lát thì điện thoại trong túi reo lên, cậu uể oải cầm điện thoại. Là tiếng của Quốc Bảo.

- Anh Vĩnh Phong xảy ra chuyện rồi, mau đến trường đi

Trên đường đến trường cậu nghe Quốc Bảo kể lại vắn tắt mọi thứ, khiến cho vận tốc của cậu càng tăng cao.

Cuối cùng cậu đến trường tìm Đình Ân, nghe Đình Ân bảo Hiếu Đồng bị gọi đến phòng thầy Hiệu trưởng, cậu tức khắc chạy đến đó. Vừa chạy đến thì thấy Thế Nam nắm tay Hiếu Đồng bỏ đi, sau lưng là Vũ Quỳnh với hai cô gái tức giận nhìn theo họ.

Hiếu Đồng và Thế Nam thấy Vĩnh phong thì khựng lại.

Hiếu Đồng nhìn vào mắt Vĩnh Phong nói:

- Anh làm ơn nói với vợ chưa cưới của anh là tôi và anh không có bất cứ quan hệ nào hết và làm ơn từ nay hãy tránh xa tôi ra. Tất cả mọi chuyện đều vì anh mà ra. Tôi không muốn thấy mặt anh nữa.

Nói rồi, Hiểu Đồng nắm tay Thế Nam bỏ đi, mặc cho Vĩnh Phong đau khổ đứng nhìn theo bóng họ.

“ Vĩnh Phong! Xin lỗi anh! Em hết lần này đến lần khác làm anh đau khổ. Hết lần này đến lần khác đối xử tàn nhẫn với anh. Hãy quên một kẻ xấu xa như em đi. “

Nước mắt đang chảy vào tim Hiểu Đồng khiến cô có cảm giác đau nhói.

Vũ Quỳnh thấy Vĩnh Phong đến thì nững nịu giả vờ như vừa bị bắt nạt.

- Vĩnh Phong! Tự nhiên Hiểu Đồng đến mắng **** em, còn tát em một cái, anh xem mặt em đỏ cả lên.

Nhưng Vĩnh Phong đã quay lại đưa tay bóp cổ cô, đẩy mạnh cô vào tường.

- Đừng tưởng tôi không biết những việc cô đã làm. Khôn hồn thì kêu cái tên đã giúp đỡ cô làm chuyện xấu xa đó biến mất khỏi thành phố này nếu không thì chết với tôi. Từ nay cô còn dám động đến một sợi tóc của cô ấy, tôi sẽ làm cho khuôn mặt xinh đẹp của cô bị biến dạng đó. Nên nhớ tôi không thích nói chơi bao giờ.

Rồi cậu quay sang hai cô bạn:

- Cả các cô nữa đó.

Khiến cho hai cô bạn này vỡ cả mặt.

Vĩnh Phong tức giận bỏ đi. Cậu buông tay ra khiến Vũ Quỳnh khụy xuống ho sặc sụa.

Vũ Quỳnh nhìn theo bóng dáng của Vĩnh Phong tức giận nghĩ thầm:” Vĩnh Phong, anh dám vì cô ta mà đối xử với tôi như vậy. Hai người hãy chờ đấy tôi sẽ không để hai người yên đâu.

Thế Nam đưa Hiểu Đồng đến một nơi thật yên tĩnh.

- Nếu muốn khóc thì em hãy khóc thật to đi. Ở đây không ai nghe thấy đâu.

Như chỉ đợi có thế, những giọt nước mắt của Hiểu Đồng tuôn trào trên nét mặt xinh đẹp của cô.

Thế Nam thở dài đưa cho Hiểu Đồng một cái khăn giấy.

- Nếu đau lòng đến thế sao em lại phải nói ra những lời tuyệt tình như thế. Sao em không ình và Vĩnh Phong một cơ hội.

- Có một cơ hội giữa em và anh ấy sao. Em chỉ là một cô gái nghèo hèn thấp kém.

- Nhưng Vĩnh Phong yêu em.

- Vĩnh phong yêu em thì đã sao, khoảng cách giữa em và anh ấy là không thay đổi. hôm nay thầy hiệu trưởng cho em biết trường đã đuổi học em. Điều kiện duy nhất để em còn ở lại là rời xa Vĩnh Phong.

- Là mẹ Vĩnh phong ra quyết định đúng không.

Hiểu Đồng buồn bã gật đầu.

- Hiểu Đồng! Người em yêu là Vĩnh phong chứ không phải mẹ cậu ấy.

- Nhưng em không xứng với anh ấy. Người xứng với anh ấy chỉ có Vũ Quỳnh.

- Hiểu Đồng! Em phải biết một điều là từ nhỏ đến lớn Vĩnh Phong không được hạnh phúc, điều này làm nên sự lạnh lùng của cậu ấy như ngày nay. Hôn nhân giữa họ là một cuộc hôn nhân hợp tác không hề có tình yêu. Em hãy tâm để cậu ấy tiếp tục sống trong bất hạnh hay sao. Người có quyền lựa chọn là Vĩnh Phong chứ không phải mẹ cậu ấy hay Vũ Quỳnh. Hãy cho Vĩnh Phong một cơ hội lựa chọn.

Hiểu Đồng mỉm cười nhìn Thế Nam.

- Anh đúng là một chàng trai tốt.

- Chỉ tiếc rằng con gái không yêu những chàng trai tốt.

- Chỉ là em không xứng đáng mà thôi.

- Đừng tự ti như vậy, Hiểu Đồng. Em yêu Vĩnh Phong thì hãy cho hai người một cơ hội để tiến tới.

- Sao anh lại cho rằng em yêu Vĩnh Phong.

- Em chưa từng nhìn thẳng vào mắt anh. Tuy rằng em nói không muốn nhìn mặt Vĩnh Phong nữa nhưng em luôn nhìn vào mắt cậu ấy và em cũng chưa từng nói rằng mình ghét cậu ấy phải không?

Hiếu Đồng muốn đến trường để học thành ra cúp học. Tạm biệt Thế Nam, hiếu Đồng đón xe đến bệnh viện thăm mẹ, cô muốn tìm sự bình yên bên cạnh mẹ.

Ngồi trên xe cô cứ nhớ những lời Thế Nam nói. Lúc nào Thế Nam cũng đến bên cạnh lúc cô cần an ủi nhất. Anh đã nói trúng tâm sự của Hiếu Đồng. Phải chi người cô yêu là anh, cô sẽ không phải đau khổ thế này.

Bà Du Cẩm thấy con gái đến thăm mình thì rất vui.

Hiếu Đồng vừa thấy mẹ vội ôm chầm lấy mẹ, hơi ấm của mẹ lúc nào cũng thật bình yên. Bà Du Cẩm nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen nhánh của con gái.

- Có chuyện gì vậy con.

Hiếu Đồng nhìn mẹ lắc đầu cười, trấn an bà.

- Chỉ là con nhớ mẹ, muốn ôm mẹ mãi thôi.

Bà Du Cẩm bật cười trước sự nụng nịu của con gái, bà trách yêu con gái.

- Trời ơi! Con gái lớn rồi mà còn không nhẽ không sợ mấy cô chú cười cho à.

Những bệnh nhân và người nhà của họ cũng cười đáp lại, có người khen.

- Chị có cô con gái xinh đẹp và ngoan hiền thật có phúc.

- Con gái tôi mà được bằng một góc con gái chị thì thật là may. Còn nhỏ thế mà biết chăm lo ẹ.

.....

Đột nhiên bà Du Cẩm nhìn mặt ôm lấy ngực. Hiếu Đồng lo lắng hỏi:

- Mẹ làm sao vậy. Mẹ đau ở đâu à. Để con đi gọi bác sĩ.

Nhưng bà Du Cẩm kéo tay Hiếu Đồng lại.

- Mẹ không có sao hết. Chẳng là hồi nãy mẹ ăn hơi nhiều nên đầy bụng khó chịu một chút. Đừng kêu bác sĩ kéo người ta cười mẹ là tham ăn.

Hiếu Đồng nghi ngờ hỏi:

- Mẹ không sao thật chứ?

- Cái con bé này, đã bảo mẹ không sao rồi mà. Con mau về chuẩn bị đi làm đi, kéo trẻ người ta lại la đó.

- Vậy con về đây. Mẹ nhớ bảo trọng, có gì thì nhờ người kêu bác sĩ đến liền nha mẹ.

- Mẹ biết rồi.

Hiếu Đồng đành mang nỗi lo lắng đến chỗ làm.

Cuối cùng cũng xong việc, Hiếu Đồng mệt mỏi đi về nhà. Giờ này bé Đường đã ngủ say rồi, dạo này con bé rất ngoan. Không không nhẽ nhiều, cũng không nói mở hay khóc trong lúc ngủ nữa.

Vừa mở cửa ra, Hiếu Đồng đã nhìn thấy bé Đường đang ngủ say nhưng bên cạnh còn một người lạ nữa. Người đó có dáng người cao to, mái tóc đen lầy, nắm chặt bàn tay của bé Đường mà ngủ.

Là anh ấy. Sao anh ấy lại ngủ ở đây. Bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé để vỗ về, khiến cho nụ cười luôn nở trên môi của bé Đường. Con bé ngủ thật bình an.

Người bạn bí mật của bé Đường chẳng lẽ là anh ư.

Hiếu Đồng nhẹ nhàng đến bên cạnh, nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp của anh trong lúc ngủ, trông Vĩnh Phong như một đứa trẻ ngoan, hiền lành.

Hiểu Đồng nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc rũ trên mặt anh rồi lấy chân đắp cho hai người thật cẩn thận.

Sau đó, Hiểu Đồng đi lấy đồ rồi bước vào buồng tắm.

Nghe tiếng nước chảy róc rách, Vĩnh Phong mới từ từ mở mắt ra. Đã lâu lắm rồi, cậu thường đến chơi với bé Đường mỗi buổi tối ru cô bé ngủ. Vỡ về cô bé khỏi nỗi sợ hãi ở một mình, dù gì thì bé Đường cũng chỉ mới có bốn tuổi. Không hiểu sao, Vĩnh Phong vừa gặp đã thấy thích cô bé.

Một khuôn mặt bầu bĩnh, má lúm đồng tiền, đôi mắt sáng như sao trên trời, ai gặp cũng yêu thích.

Lúc nào cũng vậy, Vĩnh Phong chờ chi đến khi Hiểu Đồng bình an trở về thì mới ra về. Tình yêu thầm lặng này, anh sẽ chôn giấu trong lòng.

Hôm nay vì quá mệt mà anh đã ngủ quên mất. Nghe tiếng mở cửa, Vĩnh Phong biết Hiểu Đồng đã trở về, anh không muốn cô thấy khó xử khi thấy mình nên giả vờ ngủ tiếp.

Hiểu Đồng tắm xong đi ra ngoài, nhìn Vĩnh Phong vẫn ngủ say. Cô bần thần ngắm nhìn cậu.

Anh đã đến đây bao lâu rồi. Vĩnh Phong! Làm sao em trả hết ân tình này của anh dành cho em. Em chỉ là một cô bé nghèo hèn mà thôi. Em hoàn toàn không xứng đáng với anh.

“ Em hãy ình và Vĩnh phong một cơ hội.....Vĩnh Phong mới là người lựa chọn hạnh phúc ình.....”

Những lời của Thế Nam văng quăng bên tai, Hiểu Đồng mệt nhoài ngủ ngục bên bàn

Vĩnh Phong nhẹ nhàng bế Hiểu Đồng đến bên cạnh bé Đường , đắp chăn cho cô rồi nhẹ nhàng mở cửa ra về.

12. Chương 12: Khúc Nhạc Lòng Bi Ai

Quán bar Phong Trần vẫn nhộn nhịp như thường lệ.

Vĩnh Phong vừa từ trong toilet bước ra đã gặp Hiểu Đồng đang đứng dựa lưng vào tường, đầu cúi xuống đất, nhìn một điểm bất động. Hình như cô đang chờ đợi ai đó.

Về mặt hơi tái của cô, đôi mắt đang ngẩn lẹ, cả thân người run run. Cô đang sợ hãi điều gì đó thì phải.

Vĩnh Phong đau lòng nhìn Hiểu Đồng, cậu muốn đến bên cô an ủi cô, vỡ về cô, ôm lấy cô thật chặt, giữ lấy cô trong lòng mình, xua tan đi những nhọc nhằn cô gánh chịu.

Nhưng cậu đành bất lực nhìn cô từ xa mà thôi.

Cảm giác có ai đó đang nhìn mình, Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn lên.

Đang ngậy người nhìn Hiểu Đồng nên Vĩnh Phong không kịp quay mặt đi. Vậy là bốn mắt gặp nhau, mọi cảm xúc dạt dào ập đến. Không gian xung quanh hai người bỗng ngưng đọng lại. Mọi vật xung quanh dường như biến mất. Tiếng nhạc nhẹ nhàng của quán ở gần lại hóa ra xa xôi vọng lại.

Cuối cùng Hiểu Đồng là người quay mặt đi. Cô cắn chặt răng, nắm chặt tay lại để che cảm xúc của cô lúc này.

Hiểu Đồng không muốn Vĩnh Phong thấy sự sợ hãi càng lúc càng dâng lên cao của mình. Không muốn cậu nhìn thấy những giọt nước mắt trực trào ra nơi khóe mắt của cô.

Hiểu Đồng tự gào lên trong tâm trí của mình:” Không được, không được. Mà đừng làm chuyện ngu ngốc như vậy. Mà và anh ấy không thể nào...”

“ Mình phải lấy lại lí trí của mình” – Hiểu Đồng tự nhủ với bản thân.

Cô nhắm chặt mắt lại, hít thở thật sâu. Cố gắng lấy lại lí trí của mình.

Vĩnh Phong vẫn đứng lặng yên quan sát Hiểu Đồng. Chỉ trừ lúc chớp mắt, cậu chưa hề rời mắt khỏi Hiểu Đồng một giây nào.

Cậu muốn hôn lên đôi mắt đang nhắm ghiền kia. Muốn hôn lên đôi môi trắng bọt đang cắn chặt kia. Muốn đưa bàn tay ấm áp của mình ủ ấm khuôn mặt đang chuyển từ tái xanh sang trắng bệch kia.

Tại sao! Tại sao lúc nào cô cũng dựng lên một hàng rào chắn ngang giữa cậu và cô như vậy. Tại sao không chịu cho cậu bước chân vào, dù đó là một con đường đầy chông gai thì cậu cũng chấp nhận. Chỉ cần cô cho cậu một cơ hội thôi. Vậy màtại sao cô lại không chấp nhận.

Cảm giác đau lòng này là do cô tạo ra, cảm giác tim đang chết dần này cô có hiểu không. Cảm giác sống mà nỗi nhớ dày vò dần xéo này, cô có hiểu không?

Cảm giác khao khát chỉ muốn được bên cạnh cô, muốn được ôm cô mãi mãi trong lòng, Vĩnh Phong biết rõ cảm giác này chính là yêu chứ không phải ngộ nhận.

Cạch

Tiếng mở cửa phá tan không gian tĩnh lặng của hai người.

Từ trong toilet bước ra, gã đàn ông to béo, nét mặt nham nhở đều cang. Lão ta cười khoái trá nhìn Hiểu Đồng rồi đi đến bên cạnh cô.

Nhưng chợt thấy Vĩnh Phong đứng đó, nụ cười trên môi gã vụt tắt. Sắc mặt lão ta sa sầm xuống, vẻ mặt lúng túng, lão xoa xoa hai bàn tay lại với nhau để che đậy cảm giác tội lỗi của mình.

Lão hết nhìn Hiểu Đồng rồi nhìn lại Vĩnh Phong. Cảm nhận không khí khác lạ bao trùm hai người.

Lão phân vân không biết nên đi tiếp hay nên trở lại vào trong toilet đây. Trong lòng lão dấy lên sự sợ hãi khi nghĩ đến Vĩnh Phong phát giác việc lão sắp làm. Cậu sẽ bỏ qua hay làlão không giám nghĩ nữa.

Tốt nhất tránh gặp mặt cậu ta thì hơn – lão nghĩ. Rồi lão định quay lưng trở vào toilet nhưng.

Hiểu Đồng cảm thấy ngột ngạt với không khí xung quanh mình, cảm thấy dường như không thể thở được nữa. Cô muốn bỏ đi khỏi đây, muốn tránh mặt Vĩnh Phong, không muốn nhìn thấy khuôn mặt lúc nào cũng làm tim cô nhức nhối.

Nhưng cô buộc phải ở đây để chờ đợi, cô đưa mắt nhìn về phía toilet, cô thấy lão giám đốc Vương đang đứng ngậy người hết nhìn cô lại nhìn Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong cũng quay lại theo hướng nhìn của Hiểu Đồng.

Giám đốc Vương mặt xám ngoét, lão giả vờ vui vẻ đi đến bên cạnh Vĩnh Phong, hồ hởi chào, đưa tay ra trước mặt cậu. Hắn cố tình vờ như không thấy Hiểu Đồng ở đó.

- Chào cậu Phong. Hôm nay cậu cũng đến đây chơi à. Lâu rồi không thấy cậu đến.

Vĩnh Phong lừ mắt nhìn giám đốc Vương, khuôn mặt hiện lên nỗi chán ghét, cậu không thể ứa được bộ mặt giả tạo của lão.

Cuối cùng Vĩnh Phong cũng cố gắng rặng ra một nụ cười, đưa tay ra bắt lấy bàn tay béo múp của lão rồi nhanh chóng rút tay về.

- Chào giám đốc Vương.

- Ba mẹ cậu khỏe không. Không biết ông bà có ở đây không để bữa nào tôi tới thăm.

Quá quen với những cảnh như vậy, Vĩnh Phong chỉ cười rồi nói:

- Cám ơn giám đốc Vương quan tâm. Ba mẹ tôi vẫn khỏe, nhưng hiện nay họ đều không có nhà.

Những tên này tìm đến nhà cậu chỉ có hai mục đích một là nhờ vả, hai là muốn được hợp tác làm ăn. Bọn này suốt ngày vác mặt xu nịnh đi khắp nơi.

Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong và giám đốc Vương nói chuyện với nhau. Cảm giác đau khổ càng ập đến. Cô sợ Vĩnh Phong biết được chuyện cô sắp làm, cậu sẽ khinh khi cô.

Phải rồi! Chẳng phải cô muốn cậu rời xa mình sao, vậy thì đây chính là cơ hội tốt.

Hiếu Đồng đi đến khoát tay giám đốc Vương, miệng nở nụ cười tươi rói, giọng ngọt ngào, dáng vẻ quyến rũ vô cùng. Đàn ông nhìn thấy chắc chắn xin được chết dưới dáng vẻ này.

- Anh nói chuyện xong chưa, người ta chờ anh mỗi cả chân rồi nè.

Giám đốc Vương tái cả mặt, lão hốt hoảng nhìn Vĩnh Phong, lắp bắp nói:

- Cậu Phong! Tôi ...tôi.....

Nhưng Hiếu Đồng đã ngã đầu vào vai hẳn tình tứ, miệng nở nụ cười quyến rũ như loài hoa đang tỏa hương chiêu dụ loài ong.

- Chúng ta đi thôi.

Giám đốc Vương mặt dù rất khoái trí khi được người đẹp ngã vào người. Cả thân hình lão dựng cả lên chỉ muốn đè Hiếu Đồng ra mà thực hiện những hành vi cảm thú của lão nhưng trước mặt Vĩnh Phong thế này.

Dù sao trước đây Vĩnh Phong từng tuyên bố Hiếu Đồng là bạn gái của cậu. Cho dù bây giờ cậu có bỏ cô ấy đi chẳng nữa, cho dù hai người không còn quan hệ gì đi chẳng nữa thì

Trăm ngàn lần, ngàn vạn lần , lão cũng không dám đụng vào cô khi đứng trước mặt cậu. Vĩnh Phong là con cá ngon nhất mà giám đốc Vương muốn câu và phải câu cho được.

Giám đốc Vương rõ là khổ sở, giữa người đẹp mà lão thèm muốn khát khao từ lâu. Bao nhiêu đêm lão nằm mộng cũng chỉ mơ được một lần bên cạnh người đẹp. Được vuốt ve làn da trắng ngần mịn màng như da em bé. Được chiếm lấy đôi môi mộng đỏ hồng kia. Được ôm ấp thân hình tuyệt hảo kia. Đến bây giờ cô hội đã đến vậy mà lại gặp ngay một chướng ngại vật to đùng là Vĩnh Phong.

Lão không muốn đắc tội với cậu. Nhưng Hiếu Đồng đã ôm chặt lấy cánh tay lão, sự động chạm khiến cho lão hứng thú muốn bắt chấp mọi hậu quả.

Hiếu Đồng vừa nũng nịu nói tiếp, vừa liếc nhìn Vĩnh Phong, cô biết lạo giám đốc Vương đang lo sợ điều gì.

- Anh sợ cái gì chứ. Em và anh ta không có bất cứ quan hệ nào cả, trước đây cũng không và sau này cũng không.

Nói rồi cô kéo tay giám đốc Vương bỏ đi.

Lão béo vội vã chào:

- Chào cậu Phong, tôi đi đây.

Vĩnh Phong đứng chết lặng nhìn theo bóng dáng của Hiếu Đồng và giám đốc Vương.

Cậu quá bất ngờ trước hành động của Hiếu Đồng, cậu chưa từng gặp một Hiếu Đồng như thế. Một Hiếu Đồng biết nũng nịu, biết quyến rũ, biết lấy lòng người khác.

Trước đến giờ Vĩnh Phong chỉ thấy một Hiếu Đồng thật giản dị, nhưng tinh nghịch. Một Hiếu Đồng lạnh lùng nhưng yếu đuối. Một Hiếu Đồng mạnh mẽ nhưng rất dỗi dàng .

Hiếu Đồng bây giờ thật khác xa Hiếu Đồng mà cậu biết.

Vĩnh Phong dấm mạnh vào tường liên tiếp mặt kệ tay mình đang rướm máu. Cho đến khi bàn tay tê dại, cảm giác đau bên ngoài này chẳng thể nào áp chế nổi tuyệt vọng trong lòng của cậu.

Vĩnh Phong cười điên dại từ từ ngồi xuống đất, lưng dựa vào tường, hai tay ôm lấy đầu. Những giọt nước mắt nóng hổi từ từ lăn xuống.

Cảm giác thống khổ muốn chết, cảm giác vụn vỡ ra hàng ngàn mảnh.

Tình yêu đầu là thế sao. Khiến người ta đau lòng muốn chết. Vừa mới yêu đã ăn ngay trái đắng.

Đã rất lâu, rất lâu... Vĩnh Phong không còn khóc nữa, vậy mà ...

Haha....hahaha....haha.....

Thế Nam đến bar Phong Trần tìm Vĩnh Phong nhưng không thấy, nghe tiếp viên bảo cậu vào toilet nên Thế Nam ngồi đợi. Trên bàn đã bày mấy chai rượu đang uống dở.

Cậu tự rót ỉnh một ly, rồi chìm vào những suy tư.

Bất giác khuôn mặt đã khắc sâu trong tâm trí cậu hiện ra nhưng.

Cô đang ôm lấy cánh tay giám đốc Vương, ngã người về phía hẳn, mỉm cười tình tình.

Cảm giác tim như muốn vỡ, cậu đặt ly rượu thật mạnh xuống bàn khiến nó nứt ra.

Hiểu Đồng giả vờ tình tứ với giám đốc Vương trước mặt Vĩnh Phong, nhưng khi vừa ra tới ngoài cô vội vàng buông tay lão ra. Sắc mặt lạnh lùng, cô cảm thấy thật ghê tởm chỉ muốn buồn nôn.

- Tôi đi gặp Đình Khiêm một lát trước rồi chúng ta đi.

Bị người đẹp buông tay bất ngờ, giám đốc Vương cảm thấy tiếc rẻ nhưng cứ nghĩ đến lát nữa sẽ gặp lại cô mà cảm giác vui vẻ trở lại.

- Được, tôi qua chào vài người bạn cái đã.

Thế Nam thấy Hiểu Đồng đến gặp Đình Khiêm, này giờ sắc mặt anh lo lắng, buồn rầu.

Đình Khiêm hỏi Hiểu Đồng gì đó với vẻ mặt nghiêm trọng. Như ng cô chỉ mỉm cười trấn an anh.

Đình Khiêm vội lấy trong người ra một gói nhỏ được bọc lại kỹ càng. Nói gì đó rất nhỏ khiến hai mắt Hiểu Đồng đỏ hoe. Cô gạt đầu, bỏ vào túi.

Thế Nam cảm thấy rất lạ, dường như đã xảy ra chuyện gì rồi. Rõ ràng Hiểu Đồng rất ghét giám đốc Vương mà tại sao lại ôm cánh tay của lão, dựa người vào lão.

Giám đốc Vương chào tạm biệt các bạn của ông xong đi đến quầy tay qua eo của Hiểu Đồng nhưng cô đã hất tay lão ra. Cô xòe tay trước mặt lão nói nhỏ gì đó.

Giám đốc Vương cười khuấy, rồi đưa tay vào trong túi rút ra một tờ giấy mỏng như một tờ séc đưa cho Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng cầm lấy, nhìn ngắm kỹ lưỡng, như xác nhận xong, cô thở phào nhẹ nhõm, rồi cẩn thận đưa cho Đình Khiêm. Đôi mắt cô đỏ hoe, cả thân hình run rẩy.

Hiểu Đồng xoay người nhìn thấy Thế Nam đang nhìn mình thì hơi lúng túng quay mặt đi.

Hiểu Đồng đưa tay uống cạn một hơi ly rượu trên bàn của anh chàng Tuấn barterner. Khiến anh chàng này tròn xoe mắt.

Rồi Hiểu Đồng loạng choạng theo sau lưng giám đốc Vương.

Thế Nam cảm thấy rất lạ, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn nhưng cậu lại không dám can thiệp vào. Vì Thế Nam biết Hiểu Đồng ghét ai can thiệp vào cuộc sống của cô.

Hiểu Đồng và giám đốc Vương đi được một lúc thì Vĩnh Phong bước ra. Tâm trạng thật nặng nề.

- Cậu sao thế - Thế Nam lo lắng hỏi.

- Mình không sao cả.

Vĩnh Phong vừa trả lời vừa thả người đánh phịch trên bộ ghế sofa đắt tiền. Với tay lấy chai rượu uống ừng ực.

Thế Nam ngập ngừng nói:

- Lúc này mình thấy Hiểu Đồng và giám đốc Vương

- Đừng có nhắc cô ta trước mặt mình, mình không muốn nghe tên của cô gái xấu xa đó ...

Vĩnh Phong gào lên ngắt lời. Thế Nam đành thở dài im lặng.

Đình Ân từ ngoài học tốc chạy vào, cô chạy đến bên Đình Khiêm nắm lấy áo anh ta, tức giận hỏi:

- Hiểu Đồng đâu?

Thế Nam khi nghe đến tên của Hiểu Đồng cũng bất giác quay đầu lại, chỉ có Vĩnh phong vẫn thờ ơ, tiếp tục uống rượu.

Đình Ân hét lớn khiến ọi người đều quay đầu nhìn cô. Nhưng cô mặc kệ, cô chỉ muốn Đình Khiêm trả lời ình.

- Đã đi rồi- Đình Khiêm chậm rãi trả lời.

Bốp

Một cái tát được giáng xuống ngay trên má Đình Khiêm, cái tát thật mạnh như dùng hết sức mình của người tát.

Lập tức dấu bàn tay năm ngón hiện rõ trên khuôn mặt trắng trẻo của Đình Khiêm, khóe miệng cậu chảy ra một chất màu đỏ.

Anh chàng Tuấn bất ngờ đến nỗi đánh rơi cái ly trên tay xuống đất, vỡ ra thành nhiều mảnh.

Mọi người còn chưa hết bất ngờ thì lại nghe tiếng Đình Ân gào lên:

- Anh là đồ xấu xa, đồ khốn kiếp, đê tiện....

Vừa nói, Đình Ân vừa lao vào đấm lên ngực Đình Khiêm thật mạnh, nhưng anh không nhích nhích, cứ để mặt cho Đình Ân đánh. Cõi lòng anh cũng rất đau khổ khi chọn lựa cách này.

Đình Khiêm biết thế nào Đình Ân cũng ngăn cản cho nên anh và Hiểu Đồng không hề để cho Đình Ân biết. Nhưng Đình Ân đâu phải là một cô gái ngốc nghếch.

Cô luôn quan tâm đến Hiểu Đồng, thương Hiểu Đồng và bé Đường như ruột thịt. Cho nên một biểu hiện dù rất nhỏ của Hiểu Đồng cô cũng nhận ra.

Đình Ân tiếp tục gào lên:

- Hiểu Đồng mà có chuyện gì thì em sẽ hận anh suốt đời này, anh nghe rõ chưa.

Đình Ân đau khổ quay lưng định bỏ chạy, chợt cô nhìn thấy ở nơi đó một ánh sáng. Một ánh sáng tuy lạnh lẽo nhưng đó là thứ ánh sáng duy nhất của cô vào đang đứng giữa mây đen bao phủ này.

Một cảm giác sung sướng trỗi dậy trong lòng Đình Ân, cảm giác thật nhẹ nhõm.

Đình Ân vội vàng lao đến ánh sáng ấy.

Thế Nam nhìn thấy vẻ mặt đau khổ sắp khóc chuyển sang vui sướng của Đình Ân khi thấy mình và thấy cô chạy về phía mình. Cậu biết chắc Hiểu Đồng đã xảy ra chuyện.

Không chờ cho Đình Ân nói, Thế Nam hỏi ngay lập tức:

- Hiểu Đồng đã xảy ra chuyện gì.

Đình Ân xúc động ghen ngào nói:

- Anh Thế Nam, anh Vĩnh Phong xin hai người hãy cứu Hiểu Đồng.

Hai chiếc xe mô tô chạy vù vù trên con đường đã bắt đầu vắng. Hai chiếc xe không chạy ở làn đường bên trong mà chạy ở đường xe tải.

Vĩnh Phong chạy trước, Thế Nam đèo Đình Ân chạy sau. Thế Nam kéo Đình Ân cùng lên xe với mình vì cậu biết Vĩnh Phong không đời nào để cho Đình Ân lên xe mình.

Chưa có cô gái nào được phép đến gần chiếc xe của cậu chứ đừng nói đến là ngồi lên đấy.

Mà Thế Nam cũng biết Đình Ân rất lo lắng cho Hiểu Đồng nên cũng không nỡ bỏ rơi cô lại. Cậu đưa tay kéo hai tay của Đình Ân ôm chặt eo mình. Cả thân người cô ngã ập vào lưng cậu.

Thế Nam không hiểu động tác của cậu đã làm cho ai kia loạn nhịp.

Vĩnh Phong vừa chạy vừa tự rửa thầm mình sao quá ngu ngốc, sao không nhận ra đôi mắt muốn khóc ấy của cô. Không nhận ra bờ vai đang run lên của cô nếu không phải cô đang sợ hãi.

Tại sao lại tin vào sự thay đổi kì lạ của cô.

Nếu lúc đó cậu đến giữ chặt lấy cô. Nếu cậu giữ chặt lấy cô, biết đâu cô sẽ khóc mà kể cho cậu nghe. Giá như ...giá như...

Vĩnh Phong muốn nổ tung ra, cậu nắm chặt tay ga xoay mạnh, xe tăng tốc càng chạy nhanh hơn.

Cậu nhớ lại lúc Thế Nam lao đến nắm áo Đình Khiêm giận dữ hỏi:

- Nói mau! Giám đốc Vương đưa Hiếu Đồng đi đâu.

Đình Khiêm đau khổ nói:

- Ông ta đã đưa tiền rồi. Bây giờ đã quá muộn.

Bốp

Một nắm đấm vào mặt Đình Khiêm ngay nơi Đình Ân vừa tát khiến Đình Khiêm ngã ngửa ra sau. Bây giờ Mặt của Đình Khiêm không còn in năm ngón tay của Đình Ân nữa mà thay vào đó là một màu tím.

- Nếu anh còn không nói, tôi sẽ giết chết anh.

Vĩnh Phong gào lên sau khi cho Đình Khiêm một cú đấm. Đình Khiêm dùng tay ôm lấy mặt lí nhí nói:

- Khách sạn Phong Lệ. Tôi đã đưa cho Hiếu D(ồng một viên thuốc ngủ để cô ấy không

Chẳng để cho Đình Khiêm nói hết, Vĩnh phong vừa bỏ đi vừa móc điện thoại gọi ngay cho trợ lí của ba mình:

- Tìm ngay cho tôi số điện thoại của khách sạn Phong Lệ. Bảo quản lí của khách sạn gọi điện thoại cho tôi.

Cậu đi ra, đeo headphone trên tai cho tiện việc chạy xe, theo sau là Thế Nam và Đình Ân.

Ngồi trên xe của giám đốc Vương, Hiếu Đồng nhớ lại lúc cô nghe điện thoại liền chạy đến bệnh viện.

Mẹ cô đang nằm thở bằng ống oxy, trên người ba đầy dây nhợ, khuôn mặt bà tiều tụy đi nhiều. Cô đau đớn khi nghe bác sĩ nói bệnh tình của mẹ cô đã trở nặng từ lâu nhưng bà đã cố giấu giếm.

Hiếu Đồng nhớ lại nét mặt tươi cười của mẹ bảo rằng bà thấy khỏe hơn nhiều rồi. Hóa ra bà đang kìm nén. Bà không muốn Hiếu Đồng phải cực khổ hơn nữa nên một mình bà ôm lấy đau đớn.

Cô tìm bác sĩ Nhân hỏi chuyện, bác sĩ Nhân nhìn Hiếu Đồng nói:

- Bệnh tình của mẹ cháu đột nhiên có chuyển biến xấu cộng với việc dấu diếm bệnh tình nên bệnh càng trầm trọng hơn. Hiện nay mẹ cháu rất yếu, cần tiến hành mổ gấp, không thể chần chừ lâu được nữa.

- Vậy chi phí ca mổ bao nhiêu vậy bác.

- Bác biết cháu không có tiền nên bác sẽ nên bác sẽ trả trước giúp cháu. Khi nào cháu có tiền thì ...

- Dạ không, cháu có thể xoay sở được, bác đã giúp cháu quá nhiều rồi. Huống hồ cháu vẫn còn mắc nợ bác. Hãy cho cháu biết số tiền chi trả cho ca mổ.

- Dựa vào hoàn cảnh của cháu, bệnh viện đã cố giảm bớt nhưng chi phí vẫn còn rất cao, khoảng 150 triệu đồng.

Thế Nam bám sát xe của Vĩnh Phong ở phía sau. Bất chợt một chiếc xe cảnh sát giao thông từ đằng sau hú còi chạy theo.

Thế Nam liền ra hiệu cho Vĩnh Phong cứ chạy đi để mình ở lại đánh lạc hướng cảnh sát. Sau đó xe của Thế Nam từ từ giảm tốc. Sau đó quẹo vào một đường khác, xe cảnh sát lập tức bám theo.

- Mẹ của Hiếu Đồng cần tiền để mổ để giữ mạng sống. Hiếu Đồng không còn cách nào khác đành bán mình cho giám đốc Vương, mặc cho lão già yếm.

Tiếng nói của Đình Ân cứ vang mãi trong tai của Vĩnh Phong. Giám đốc Vương, nếu ông dám động vào một sợi tóc của Hiếu Đồng tôi nhất định sẽ khiến ông sống không bằng chết.

Một bản nhạc vang lên.

Vĩnh phong nhấn vào headphone. Giảm tốc độ lại.

- Alô!

Đầu kia lập tức vang lên tiếng nói.

- Cậu Phong! Tôi là quản lý Trung của khách sạn Phong Lệ. Trợ lý Nam đã bảo tôi gọi cho cậu.

- Giám đốc Vương của công ty Vương Hoạt có đến không.

Quản lý Trung nghe giọng của Vĩnh phong thì hơi run sợ. Tuy chưa gặp mặt lần nào nhưng ông có thấy hình và nghe nói rất nhiều về Vĩnh Phong. Cậu ba của tập đoàn Nguyên Thành Phong. Mà khách sạn Phong Lệ là khách sạn sang trọng bậc nhất ở đây thuộc tập đoàn Nguyên Thành Phong.

- Dạ có! Ông ấy đi cùng một cô gái trẻ, rất xinh đẹp, họ đang đứng ở quầy nhận phòng.

- Tìm cách kéo dài thời gian đợi tôi đến.

- Dạ vâng.

Vĩnh Phong lại tiếp tục tăng tốc.

Tại khách sạn Phong Lệ.

Quản lý Trung nhận điện thoại xong liền đi về phía quầy. Ông giả lả chào:

- Giám đốc Vương, chào ông. Mấy tuần nay ông đi đâu mà chẳng ghé thăm khách sạn của tôi. Ông chê khách sạn tôi phục vụ không chu đáo à.

Giám đốc Vương quay lại thấy quản lý Trung thì cả cười:

- Đâu có. Vì dạo này bận việc quá nên không rảnh ghé qua Với lại ...- giám đốc Vương kể tai quản lý Trung nói - ...dạo này không có em nào ưng ý cả. Tìm mãi mới có một em.

Lão hất đầu về phái Hiếu Đồng. Quản lý Trung liền đưa mắt nhìn cô dò xét.

Hiếu Đồng thấy quản lý trung nhìn mình soi mói, cô ngượng ngùng quay mặt đi, vẻ mặt ửng hồng hơi lúng túng.

Haiz! Lại một con cừu non nữa. Quản lý Trung cười thầm, cô ta còn quá trẻ, chỉ mới độ 20, nhưng rất xinh đẹp. Một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đánh ngục bất cứ thằng đàn ông nào.

Nhưng quản lý Trung không hề quên đi nhiệm vụ của mình. Ông tìm cách câu giờ.

- Giám đốc Vương, khách sạn chúng tôi vừa chế biến một món ăn đặc biệt vừa ngon miệng, vừa bồi bổ sức khỏe. Đảm bảo ông sẽ hài lòng. Không biết giám đốc Vương có muốn dùng thử không.

Ông ta đưa mắt nhìn Hiếu Đồng dò hỏi, nhưng cô lạnh lùng nói:

- Tôi không đói, không muốn ăn.

Giám đốc Vương dù cũng hơi đói bụng nhưng nghe Hiếu Đồng nói vậy thì bèn thôi. Dù có hơi đói bụng nhưng được ở bên người đẹp càng sớm càng tốt khiến hắn không còn cảm giác đói. Một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng mà, hắn hí hửng nghĩ.

- Vậy ông có muốn dùng nước gì không.

Dù khách sạn lúc nào trong tủ lạnh cũng có đầy đủ các loại nước nhưng lão béo muốn thưởng thức rượu. Rượu ngon gái đẹp còn gì bằng. Lão bèn gọi một chai rượu đắt tiền.

- Được. Tôi sẽ cho người mang lên ngay – Biết không thể trì hoãn được thêm, quản lý Trung đành cầm chìa khóa phòng – Để tôi dẫn ông lên phòng.

Giám đốc Vương tuyệt đối không nghi ngờ gì về hành động kì quặc này của quản lí Trung. Trước đây ông thường xuyên ghé qua đây nên cũng có qua lại với quản lí Trung nhưng chưa lần nào quản lí trung đích thân đưa ông đi nhận phòng. Đó cũng là cái giá của quản lí một khách sạn cao cấp. Nhưng lần này quản lí Trung lại đích thân đưa đi, giám đốc Vương chỉ nghĩ đơn giản là do hai bên quen biết đã lâu thôi, và quản lí Trung nể trọng ông. Nghĩ vậy giám đốc Vương không khỏi tự hào.

Thang máy mở ra, quản lí Trung bước vào trước, ông nhanh tay bấm hàng loạt số tầng đến khi giám đốc Vương và Hiểu Đồng bước vào, ông mới ung dung đóng cửa lại rồi bấm số tầng cần đến.

Ông cười thầm khi nhìn thấy vẻ mặt nóng lòng của giám đốc Vương. “Giám đốc Vương xin lỗi nha, còn hơi lâu đó”.

Cứ đến một tầng thì thang máy lại mở ra nhưng chẳng có ma nào bước vào.

Giám đốc Vương tức tối vẻ mặt hầm hầm.

Quản lí Trung cười đắc chí nói:

- Chắc là đứa bé nào nghịch ngợm rồi. Xin lỗi giám đốc Vương.

Người mừng nhất với sự mất thời gian này chính là Hiểu Đồng. Cô chỉ muốn thời gian ngừng lại mãi hay là thang máy bị trục trặc. Nhưng càng đến gần, cô càng sợ hãi. Hiểu Đồng chỉ muốn bỏ chạy ra khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng nghĩ đến mẹ cô phải dằn lòng ở lại.

Pong... Tiếng mở cửa thang máy ở tầng cuối cùng vang lên. Hiểu Đồng run rẩy bước ra khỏi thang máy, đôi chân gần như không còn chút sức lực nào cả.

Không được, mình phải chấp nhận thôi, vì mẹ vì bé Đường, Hiểu Đồng mà không có quyền lựa chọn.

Còn 100 triệu, chỉ cần cô bước vào cánh cửa kia thì 100 triệu sẽ đến tay Đình Khiêm ngay lập tức. Mẹ cô sẽ không phải chịu khổ sở thêm nữa. Chỉ cần được mỗ là mẹ cô lại tiếp tục được sống bên cạnh hai chị em cô. Bé Đường đã không có cha, cô nhất định không để bé Đường phải mất cả mẹ nữa.

Cả 3 dừng lại ở số phòng 133.

Quản lí Trung nhìn gương mặt nóng ruột của giám đốc Vương biết rằng mình không thể tr2i hoãn được nữa. Dù sao thì giám đốc Vương cũng là một khách hàng quan trọng của khách sạn, cũng là một doanh nhân lớn nên không thể đắc tội với ông được.

Cánh cửa phòng cuối cùng đã được mở ra. Giám đốc Vương hí hửng bước vào, ông ta cảm thấy hơi khó chịu khi quản lí Trung vẫn còn đứng đó. Thấy vậy quản lí Trung đành cáo từ ra ngoài, sau vài câu dò hỏi xem họ có cần gì nữa không.

Quản lí Trung vừa đi khỏi, một cơn ớn lạnh kéo đến khiến Hiểu Đồng run cầm cập. Giám đốc Vương không bỏ lỡ một phút giây nào, ông ta nhào đến ôm Hiểu Đồng, nhưng Hiểu Đồng đã đẩy ông ra, cố làm ra vẻ lạnh lùng, cô nói:

- Giám đốc Vương xin ông thực hiện đúng giao dịch với tôi. Chuyển ngay 100 triệu còn lại cho Đình Khiêm.

Giám đốc Vương cả cười với đôi mắt cực kỳ nguy hiểm của một loài sói:

- Được ! Được! Tôi có thiếu gì tiền, chỉ thiếu người đẹp. 100 triệu không thành vấn đề, chỉ cần tối nay em hầu hạ tôi chu đáo, khiến tôi6 vui lòng thì đừng nói là 100 triệu, một tỷ còn được.

Nói rồi ông ta cầm điện thoại lên và bấm số.

- Giao tiền đi.

Ông ta nói gọn lỏn có 3 chữ rồi tắt máy. Sau đó bắt đầu xông vào Hiểu Đồng, nhưng Hiểu Đồng lại tiếp tục đẩy ông ta ra nói:

- Tôi phải chờ điện thoại xác định của Đình Khiêm đã.

- Được, vậy thì tôi vào tắm đây.

Trông khi chờ đợi, Hiểu Đồng lấy ình một cốc nước rồi mở cái gói nhỏ mà Đình Khiêm đưa ình ra. Lấy viên thuốc bỏ vào trong nước, Viên thuốc sôi lên ùn ục rồi tan biến vào trong nước.

Tiếng nước chảy ào ào trong buồng tắm vang ra, rồi nhanh chóng im bật.

Cạch....cánh cửa buồng tắm được mở ra, một thân hình béo ú quần trong cái áo tắm trắng muốt của khách sạn, lộ ra đôi chân đầy lông lá của giám đốc Vương.

Giám đốc Vương bước ra, hẩn nhìn Hiểu Đồng bằng cặp mắt dâm dăng, đôi môi trề xuống. Hiểu Đồng trông thấy bộ dạng hẩn như thế thật chỉ muốn nôn. Cô hít một hơi thật sâu, tổng hết những sợ hãi trong lòng. Cầm ly nước uống hết một hơi.

Giám đốc Vương đến bên cạnh, giơ tay vuốt ve khuôn mặt trắng hồng của hiểu Đồng, cô quay mặt đi né tránh bàn tay gớm ghiếc của lão.

Giám đốc Vương tức tối nắm lấy cầm của Hiểu Đồng bóp mạnh.

- Ngoan ngoan nghe lời đi, cô nghĩ có thể thoát khỏi tôi à.

Lão đẩy mạnh Hiểu Đồng xuống nệm, cô rơi tự do xuống cái nệm mềm mại nhưng lạnh lẽo, cả người bắt đầu không còn chút sức lực nào, bóng dáng giám đốc Vương nhòe đi trong mắt cô.

Lão dê già hấp tấp ngồi xuống bên cạnh Hiểu Đồng, bàn tay bắt đầu sờ soàng khắp người cô.

Cảm giác buồn nôn trào trong cuốn họng Hiểu Đồng, cảm giác buồn ngủ ập đến, hai cảm giác này hòa trộn nhau làm ý thức củ Hiểu Đồng rơi vào hỗn loạn.

Khi những ngón tay to bè kia trượt lên ngực cô. Lần lượt những chiếc cúc áo được mở ra.

Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, Hiểu Đồng nghĩ đến mẹ, nghĩ đến bé Đường.

Rồi gương mặt của Vĩnh Phong xuất hiện trong đầu Hiểu Đồng. Cô bắt đầu thấy hối hận cho hành động ngu ngốc của mình.

Trong đầu cô bắt đầu gào thét:”Vĩnh Phong! Anh đang ở đâu, mau đến cứu em”

.....

Rầm

Cánh cửa phòng cô bị ai đó đập vỡ tung ra, một bóng hình cao lớn lao vào, nhưng Hiểu Đồng không thể nhìn thấy khuôn mặt của người đó, cô đã không còn ý thức nữa.

Hiểu Đồng nhìn thấy mẹ và bé Đường đang chơi xích đu bên cái cây cổ thụ to lớn ở căn nhà củ của cô. Căn nhà mà đã từ lâu không còn thuộc về cô nữa rồi. Nhưng nó thuộc về người con trai mà cô yêu: Vĩnh Phong. Nụ cười của mẹ và bé Đường vang vọng khắp nơi.

Ở trên sân thượng, Hiểu Đồng nhìn thấy Vĩnh Phong và một cô gái nào đó đang âu yếm với nhau trông họ thật hạnh phúc.

Chẳng ai nhìn thấy cô cả, Hiểu Đồng đứng trơ trọi một mình, cô đơn, lạnh lẽo đang gọi tên họ, nước mắt đang lăn dài trên gương mặt cô: sự đau khổ, sự tuyệt vọng.

Một bàn tay ấm áp giữ lấy những cánh tay đang vung vẩy sợ hãi của Hiểu Đồng, vỗ về cô, lau sạch những giọt nước đọng trên nét mặt cô. Đến khi Hiểu Đồng lại chìm vào giấc ngủ.

.....

Ánh sáng len lỏi từng tắc từng tắc vào trong căn phòng, đã gần 10 giờ trưa.

Đầu vẫn còn thấy choáng váng, hiểu Đồng dần mở mắt ra. Ánh sáng chói chang khiến Hiểu Đồng hơi khó chịu, cô phải nhắm mắt lại rồi từ từ mở mắt ra trở lại.

Một bóng hình cô đơn đang đứng trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ của căn phòng, gió thổi những tấm màn phát phơ khiến cho dáng người ấy càng mờ ảo. Dáng người quen thuộc quá. Hiểu Đồng phải cắn chặt môi để ngăn cơn xúc động mạnh phát ra.

Sao anh lại ở đây. Là cô hoa mắt ư. Là cô nghĩ đến anh nhiều quá ư. Vĩnh Phong! Nếu bây giờ là mơ thì xin giấc mơ này đừng mãi, để em có thể nhìn mãi bóng dáng này của anh.

- Em tỉnh rồi sao?- Giọng nói trầm ấm vang lên, Vĩnh Phong xoay người lại nhìn Hiểu Đồng mỉm cười, nụ cười ấm áp hòa nguyện trong nắng gió.

Hiểu Đồng bật khóc.

- Sao em lại khóc.

- Vì em sợ - Hiểu Đồng nghẹn ngào nói.

- Đã không sao rồi. Đã có anh bên cạnh em rồi. Đừng khóc nữa.

Vĩnh Phong âu yếm vuốt ve gương mặt cô. Nhưng Hiểu Đồng lắc đầu:

- Em sợ giấc mơ này biến mất, anh không còn ở bên cạnh em nữa.

- Khờ quá!. Em không phải đang mơ. Là anh đang ở bên cạnh em, anh mãi mãi ở bên cạnh em. Anh sẽ không bao giờ biến mất trừ khi anh chết.

Vĩnh Phong ôm chặt Hiểu Đồng vào lòng, truyền hơi ấm của anh vào cô, muốn giữ mãi cô trong lòng mình. Người đang sợ hãi chính là cậu, sợ cô sẽ đi đến một nơi nào đó, biến mất khỏi mắt cậu.

Vĩnh Phong nhớ lại câu chuyện mà tối hôm qua Đình Ân đã kể. Câu chuyện về cuộc đời của Hiểu Đồng.

Thế Nam và Đình Ân sau khi ra hiệu cho Vĩnh Phong chạy trước, hai người chạy chậm lại chờ đợi chiếc xe cảnh sát giao thông chạy đến gần mình rồi mới lao nhanh về phía trước. Chạy vào một con đường khác, nhử cho cảnh sát đuổi theo.

Thế Nam cũng là một trong những tay đua kiệt xuất. Chẳng khó khăn gì khi bỏ rơi hai tay cảnh sát phía sau. Cậu mỉm cười đắc thắng.

Chỉ có Đình Ân là khốn khổ nhất. Lần đầu cô ngồi xe lao đi với tốc độ khủng khiếp như thế, lại thêm mối lo lắng cho Hiểu Đồng. Nhưng cái cảm giác tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mới là cái làm cô khốn khổ nhất.

Cô và Thế Nam, giữa hai người không có lấy một khoảng cách nào. Người cô áp sát vào lưng cậu, tay cô quàng chặt lấy eo cậu, từ từ cảm nhận sự ấm áp tỏa ra từ cậu. Đình Ân cảm thấy tất choáng váng.

Hơn hai mươi phút sau họ đã có mặt tại khách sạn Phong Lệ.

Đình Ân vẫn còn choáng váng nên không hề biết cô và Thế Nam đã đến khách sạn Phong Lệ từ bao giờ. Tay cô vẫn ôm chặt lấy eo Thế Nam.

Thế Nam vỗ nhẹ vào tay Đình Ân:

- Đình Ân! Chúng ta đến nơi rồi.

Nghe Thế Nam gọi, Đình Ân mới sực tỉnh, cô vội buông tay ra khỏi eo Thế Nam, luống cuống leo xuống xe. Do quá hấp tấp mà cô suýt bị ngã, cũng may là Thế Nam giữ kịp cô lại.

Đình Ân đỏ cả mặt ngượng ngùng nói:

- Cám ơn anh. Thật là xấu hổ.

Nhưng Thế Nam cười, nụ cười của cậu càng khiến Đình Ân hỗn loạn hơn.

- Không sao. Lần đầu đi xe ai cũng vậy hết. Em không biết là mình can đảm lắm đâu. Ai ngồi sau xe anh cũng phải la hét liên hồi, còn em chỉ nhắm chặt mắt lại mà thôi.

Đình Ân nhướn miệng cười xấu nói nói thằm trong bụng:” Không phải em không la hét giống người ta, mà là không còn sức để la hét thôi”

Thế Nam định móc điện thoại ra gọi cho Vĩnh Phong nhưng đã nghe thấy tiếng la hét vang xin của giám đốc Vương. Cả hai vội chạy lại.

- Cậu Phong tôi biết lỗi rồi, từ nay tôi không dám động vào người của cậu nữa đâu.

Giám đốc Vương mặt mày thâm tím đang quỳ gối dập đầu xin Vĩnh Phong tha mạng. Xung quanh mọi người đến xem nhưng không ai dám nói gì.

Vĩnh Phong vẻ mặt sát khí đằng đằng như muốn giết người, đang đập cho lão mấy cước.

Thế Nam vội lao đến can ngăn:

- Vĩnh Phong, đủ rồi.

Đình Ân cũng vội chạy đến nhưng cô không can ngăn Vĩnh Phong mà chạy đến tát cho lão dè già một cái tát nảy lửa.

- Đồ chiệt tiết, ông đã làm gì Hiếu Đồng rồi.

Giám đốc Vương sợ sệt phân bua.

- Tôi chưa làm gì hết. Cậu Vĩnh Phong đã đến đúng lúc tôi ...

Lão vội im bặt.

Thế Nam cũng hận muốn giết chết lão nhưng cậu vốn là người trầm tính và lí trí. Nếu càng làm lớn chuyện ra thì người thiệt thòi là Hiếu Đồng mà thôi.

- Được rồi ông mau đi đi. Đừng để cho tụi tôi gặp mặt ông nữa.

- Cút ...- Vĩnh Phong gầm lên đầy giận dữ.

Giám đốc Vương sợ vỡ cả mặt, lồm cồm bò đi.

Thế Nam kéo Vĩnh Phong và Đình Ân đi vào trong.

- Chúng ta lên xem Hiếu Đồng thế nam rồi.

Đám đông từ từ giải tán.

Sau khi cài lại nút áo cho Hiếu Đồng và lau người cho cô ấy. Đình Ân đi đến ôm Vĩnh phong và Thế Nam méo máo nói:

- Hiếu Đồng thật là một cô gái bất hạnh. Cuộc đời cô phải gánh chịu nhiều sóng gió. Liệu còn sóng gió nào ập đến bên đời cô ấy nữa không.

Rồi Đình Ân ngồi xuống, bắt đầu run run kể lại cuộc đời của Hiếu Đồng. Nhưng khổ đau mà một cô gái còn nhỏ như cô phải gánh chịu.

Cô bé Đình Ân lúc đó mới 8 tuổi, gia đình cô rất nghèo, lại còn bà nội bị bệnh nặng. Ba cô là Đình Trung làm tài xế cho ba Hiếu Đồng – ông Quốc Kiệt.

Hai người từ trước vốn là bạn bè lâu ngày gặp lại, thấy bạn lâm vào hoàn cảnh khó khăn lại thất nghiệp. Ông Quốc Kiệt kéo Đình Trung về làm tài xế ình. Đối đãi rất chân tình. Chỉ những lúc cần xe đi công việc thì Đình Trung phải thường trực. Nếu như Quốc Kiệt làm việc ở công ty thì Đình Trung có thể rồi rã chạy về chăm sóc mẹ rồi quay xe trở lại sau.

Năm đó do bệnh tình bà nội Đình Ân trở nặng, Đình Trung phải xin nghỉ việc ở nhà chăm sóc mẹ. Vào một buổi chiều, một chiếc xe sang trọng đỗ xích trước cửa một ngôi nhà ọp ẹp. Cô bé Đình Ân đang chạy nhảy trước sân nhà.

Trò chơi duy nhất của cô là những trò chơi thả gạch. Bạn của cô là cây cối èo uột xung quanh.

Cô ngỡ ngác nhìn chiếc xe sang trọng kia, thềm được sờ tay vào nó dù chỉ một lần. một bàn chân nhỏ nhắn trong một đôi giày màu hồng xinh xắn bước xuống.

Gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, mái tóc búi hai bên trông đáng yêu, cô bé Hiểu Đồng từ từ bước xuống, trên tay là ôm một con gấu bông màu hồng rất xinh. Nhìn con gấu bông ấy, cố bé Đình Ân bỗng thềm thường được ôm và vuốt ve những sợi lông mịn màng của con gấu.

Sau lưng Hiểu Đồng là một người đàn ông uy nghi nhưng phúc hậu. Ông ăn bận rất sang trọng và lịch lãm, trên tay còn xách một giỏ trái cây rất bự.

Ông âu yếm nhìn cô con gái, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái mình, giữ chặt theo mỗi bước chân bé nhỏ kia.

Ông mỉm cười nhìn Đình Ân hỏi:

- Ba Trung có nhà không con.

Ông Trung đang chăm sóc mẹ trong nhà nghe tiếng xe vội chạy ra. Ông ngạc nhiên định kêu :

- Giám

Nhưng ông chợt nhớ người bạn này của mình thích được gọi tên thân mật hơn nên ông đành nói:

- Sao cậu lại đến đây.

Ông Quốc Kiện cảm thấy hài lòng với lối xưng hô này của bạn.

- Mình đến thăm bệnh tình của bác. Bác sao rồi, đã khỏe hơn chút nào chưa.

Đình Trung giọng khàn khàn buồn rầu nói.

- Tuy dạo này mẹ mình sắc mặt có tốt hơn dạo trước nhưng vẫn không được khỏe lắm. Cám ơn cậu đã đem tiền đến giúp đỡ mình. Quả thật không có số tiền đó, chắc bây giờ mẹ mình

Đình Trung xúc động, không thể nói tiếp.

Quốc Kiện vỗ vỗ vai bạn an ủi.

- Mình muốn vào thăm bác một lúc được không?

Đình trung gật đầu rồi đi vào trước.

- Bé Đồng, con ở đây chơi với bạn, không được chạy lung tung biết chưa.

Bé Đồng đứng đưa hai bím tóc gật đầu, hơi sợ sệt nhìn về phía cô bạn gầy nhom, ốm nhách và rách rưới kia. Tay siết thật chặt con gấu bông.

Hai cô bé đều mở to mắt nhìn nhau e dè.

Nhưng rồi nỗi thềm khát được chạm tay vào con gấu bông của Đình Ân dâng lên mãnh liệt, cô bé tiến về phía bé Đồng.

Một thiên thần bé bỏng đáng yêu hiện lên trước mắt cô bé Đình Ân. Thiên thần mặc một chiếc váy ren màu hồng, cái miệng nhỏ xíu hồng hồng, đôi tất dài màu hồng ôm lấy đôi chân nhỏ nhắn kia.

Cô bé Đình Ân vừa đưa tay chạm vào con gấu bông thì cô bé thiên thần kia vội rụt người lui về sau mấy bước rồi nhìn chằm chằm vào cô bé rách rưới trước mặt mình.

Đình Ân cảm thấy khó chịu khi không được chạm tay vào con gấu. Cô bé quay mặt đi tỏ vẻ bất cần nhưng trong bụng luyến tiếc. Cô bé trở về trò chơi lúc nãy của mình trong sự quan sát của cô bé thiên thần kia.

Rồi Đình Trung và Quốc Kiện cũng đi ra. Họ tạm biệt nhau.

- Chào bác đi con - Quốc Kiện đến bên con gái nhỏ cười rạng rỡ.

- Con chào bác .

Đình Trung xoa đầu bé Đồng khen.

- Bé Đồng ngoan quá. Con bé đáng yêu như mẹ vậy.

- Con bé là báu vật quý nhất trên đời này của mình – Quốc Kiện hạnh phúc ôm con gái vào lòng – Thôi cha con mình phải về rồi, Du Cẩm đang nấu cơm đợi ở nhà.

Đình Ân cũng đến chào Quốc Kiện, cô bé cũng không muốn thua kém cô bé thiên thần kia.

- Con chào bác.

- Chào con – Quốc Kiện cũng mỉm cười chào lại cô bé Đình Ân.

Ông móc trong bóp ra ít tờ giấy bạc đưa cho Đình Ân.

- Bác cho hai anh em cháu để dành ăn bánh.

Nhưng Đình Trung đã xua tay:

- Không được đâu, cậu đã đem tiền đến giúp mình chữa bệnh ẹ rồi

- Cái cậu này! Đây là mình cho các cháu để dành ăn bánh. Lúc này đi vội không kịp mua thứ gì làm quà cho hai cháu nên cậu cứ nhận đi, đừng phụ tấm lòng của mình.

Đình Trung đành miễn cưỡng nhận.

- Cám ơn bác đi con.

Đình Ân sung sướng cầm những tờ giấy bạc mà từ nhỏ đến lớn cô bé chưa từng được thấy, có lẽ nhiều bằng một tháng lương của ba mình. Có lẽ sẽ mua được nhiều quần áo đẹp và đồ chơi mới. Có lẽ sẽ mua được nhiều thức ăn ngon.....

- Mình về đây.

Quốc Kiện nắm tay con gái ra về nhưng khi vừa mở cửa xe ra thì bé Đồng, đột nhiên quay mặt lại nhìn Đình Ân chăm chú sau đó chạy về phía Đình Ân, nhét con gấu bông vào tay Đình Ân rồi vọt chạy lên xe.

Quá bất Đình Ân không kịp phản ứng gì chỉ giữ chặt con gấu bông rồi đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô bé thiên thần kia.

Chiếc xe đã lăn bánh, cha con hai người họ đang đùa giỡn rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Ôm chặt con gấu bông vào người. cô bé Đình Ân cảm thấy cả người lâng lâng hạnh phúc. Lốp lốp thật mịn màng, cảm giác khi dụi mặt vào thật dễ chịu. Đình Ân sung sướng đến phát điên.

Thì ra không phải ghét, không phải khinh bỉ bộ dạng rách rưới đen nhẻm xấu xí của mình mà đơn thuần chỉ là hơi rụt rè hơi sợ sệt. Thì ra trên đời này thật sự có thiên thần.

Suốt cả tối, Đình Ân chẳng bao giờ rời con gấu bông ra. Chẳng chịu cho Đình Khiêm sờ tay đến một lần. Cứ thế bé Đình Ân ôm con gấu bông chìm vào trong giấc ngủ, giấc ngủ hạnh phúc nhất từ lúc cô bé được sinh ra.

Sau đó những ngày tháng hạnh phúc lại kéo đến. Tuy không phải là những bộ đồ mới nhưng đó là những bộ đồ thật đẹp rất nhiều đồ chơi mà cả đời Đình Ân cũng chưa được ngắm. Những đôi giày đáng yêu. Nhưng đồ chơi của Đình Khiêm thì hoàn toàn mới.

Ông Quốc Kiện cứ bảo đó chỉ là đồ bé Đồng không mặc nữa nhưng đó lại là những bộ đồ còn mới tinh và có cả bộ váy hồng mà Hiếu Đồng đã mặc khi đến nhà Đình Ân.

Đình Ân sung sướng thử hết bộ này đến bộ khác, còn nhờ mẹ tết tóc cho. Cô bé mặc bộ váy hồng rồi ngắm mình trong gương, hóa ra mình cũng có thể trở thành một thiên thần.

Rất lâu sao đó, Đình Ân nhận được một tấm thiệp mời sinh nhật. Cô bé chưa từng được mời đến dự một buổi sinh nhật nào, cảm tấm thiệp trên tay mà cảm thấy sung sướng.

Nhưng cô bé không có tiền mua quà tặng.

Ông Quốc Kiện đã yêu cầu ông Đình Trung đưa cả nhà đến nhưng không được đem theo bất cứ thứ gì. Quả thật thì bé Đồng đâu thiếu thứ gì, mọi thứ cô bé muốn đều có đủ, nếu muốn tặng thì phải là một món quà đặc biệt và sang trọng nhưng những món quà đó quả thật rất đắt. Đành đi tay không đến

Một căn nhà không quá to nhưng lại cực kì sang trọng và xinh đẹp. Bé Đình Ân từ trước đến nay chỉ nhìn ngắm bên ngoài chứ chưa từng bước chân vào bên trong bao giờ. Cô bé bị choáng ngợp với sự lộng lẫy bên trong. Căn nhà được trang hoàng cho buổi tiệc cực kì đẹp, rất nhiều bong bóng, dây kim tuyến và hoa. Đặt giữ nhà là một cái bánh kem rất lớn.

Thấy Đình Ân đi vào, bé Đồng chạy đến bên cạnh. Hôm nay, bé Đồng bận một chiếc đầm màu trắng cực kì đẹp, còn đẹp hơn chiếc áo đầm màu hồng lần trước mà hiện đang được bận trên người bé Đình Ân.

Bé Đồng nhanh chóng chào chú thím Trung rồi kéo Đình Ân đi lên lầu cùng mình. Đình Ân chỉ biết theo sau một cách vô thức.

Cánh cửa vừa mở ra, một căn phòng đáng yêu xuất hiện trước mắt cô bé Đình Ân. Một căn phòng vốn dĩ dành cho nàng công chúa trong truyện cổ tích.

Có rất nhiều sách và truyện đọc. Nhiều búp bê và đồ chơi được sắp xếp ngay ngắn, tất cả mọi thứ đều tuyệt đẹp trong mắt Đình Ân.

Chiếc tủ quần áo được mở ra, rất nhiều chiếc váy đẹp đủ màu rực rỡ. Những đôi giày xinh đẹp đủ kiểu.

Bà Du Cẩm bước vào trên tay là một hộp quà trao cho Đình Ân và để cho Đình Ân tự mở. Bên trong là một chiếc áo đầm trắng đẹp không thua gì chiếc áo mà bé Đồng đang mặc. Bà Du Cẩm còn giúp Đình Ân làm tóc thật đáng yêu. Còn trang điểm một chút cho thêm phần đáng yêu. Đình Ân không nghĩ người trong tấm gương kia có thể là mình.

Hai cô bé xinh xắn cùng bước xuống dưới cầu thang trong sự ngưỡng mộ của mọi người. tất cả mọi người đều hát bài “Happy birthday” chúc mừng cho hai cô bé.

Đình Ân mới biết rằng hôm nay cũng là sinh nhật mình. Cô chưa từng nhớ ngày sinh nhật mình, bởi vì cô bé chưa từng được tổ chức bữa tiệc nào cả.

Cả hai cùng cắt bánh kem, đón nhận những cái chúc mừng của mọi người. Bữa tiệc sinh nhật thật hoàn hảo. Có rất nhiều bạn nhìn Đình Ân ngưỡng mộ.

Đêm đó Đình Ân được ngủ lại với bé Đồng trong căn phòng công chúa ấy, cả hai cùng mớic nhéo hứa sẽ làm bạn nhau suốt đời.

Nhưng thời gian hạnh phúc chưa được bao lâu thì bão tố ập đến.

Công ty, kho hàng, xưởng sản xuất của ông Quốc Kiện đột nhiên bị cháy hết trong một đêm. Chỉ trong một đêm mà ông đã trắng tay, phải tuyên bố phá sản. Cảnh sát chỉ đưa ra kết luận có người cố tình đốt nhưng lại không thể tìm ra thủ phạm.

Tất cả mọi người đều quay lưng lại với ông, khiến cho ông suy sụp. Từ một doanh nhân giỏi, một người ta tốt, một người chồng hết lòng yêu thương gia đình ông trở thành kẻ nghiện ngập, suốt ngày chìm đắm trong men rượu.

Bà Du Cẩm đi làm giáo viên dạy nhạc lo cho gia đình. Căn nhà mà họ đang ở vẫn đứng tên bà vì đó là của ba bà để lại nên nó không bị người ta rao bán.

Đình Trung cũng đến thăm bạn, an ủi bạn. Ông vẫn nhớ cái tình mà bạn dành cho ông rất chân thành. Tội nghiệp cho cô bé Hiếu Đồng, từ một nàng công chúa ăn sung mặc sướng, lúc nào cũng vui cười giờ bị mất tất cả, ngay cả người cha mà cô yêu quý cũng mất đi.

Ông Quốc Kiện chỉ chìm đắm trong rượu khiến cho gia đình ảm áp bị tan nát cả. Mặc cho bà Du Cẩm hết lời khuyên can. Cho đến ngày vợ ông đổ bệnh, nước mắt của đứa con gái mà ông quý hơn sinh mạng rơi xuống. Ông mới hồi hận. Quyết định làm lại bằng đôi bàn tay trắng. Cả gia đình ông cùng nhau đi ăn một bữa tiệc sum quây. Nhưng không ngờ những mất mát lớn hơn ập đến.

Biển cổ lớn ấy đã phá tan hạnh phúc và hy vọng của Hiếu Đồng. Cả gia đình đang vui vẻ dắt tay nhau ra về ôm ấp hy vọng tạo dựng một hạnh phúc mới.

Từ đằng sau một băng đua xe phóng ào ạt tới. Chúng hùng dũng chãy như chỗ không người, mọi người ai cũng sợ hãi vội vàng nép vào trong lề.

Một trái bóng nhỏ lăn ra ngoài, một cậu nhóc 4 , 5tuổi chạy đuổi theo. Trái bóng lăn xuống lòng đường. Ông Quốc Kiện lập tức đuổi theo kéo cậu bé lại. Một chân ông chạm xuống lòng lề đường.

Một tên lái xe mô tô còn khá trẻ, trên người vận một màu đen. Đầu đội chiếc nón bảo hiểm to lớn che kín khuôn mặt đang chạy đến trước tiên, thấy trái bóng lăn tới , hấn ta vội lách tay lái né tránh nhưng không ngờ hấn bị lệch tay lái lao ngay vào ông Quốc Kiện còn chưa kịp đặt chân lên lề đường.

Rầm

Những người xung quanh đều sợ hãi nhìn chiếc xe lao vào người đàn ông đang cố đẩy đứa bé trai vào bên trong, trước khi ông bị hất tung lên lề đường. Chiếc xe mô tô lao đi một đoạn rồi té rầm xuống.

Mọi người chạy đến bên cạnh ông, người chạy đầu tiên là bà Du Cẩm, để lại cô bé Hiếu Đồng chết lặng đứng yên nhìn chăm chăm vào kẻ đã gây ra chuyện.

Hấn ta lồm cồm ngồi dậy, trong lúc mọi người đang bu quanh ông Quốc Kiện, hấn ta nhìn về đám đông một cái rồi đưa mắt sang cô bé có dương mặt vô cùng đáng yêu đang nhìn hấn ta với đôi mắt vô hồn.

Đôi mắt hấn ta nhìn bé Đồng, suốt cả đời này cô bé sẽ không quên đôi mắt ấy.

Hấn lên xe rồi bỏ chạy, đám bạn đi sau hấn ta sau sự cố có hơi chững lại nhưng rồi nhanh chóng phóng xe lao theo hấn ta biến mất vào dòng đường.

- Đó là lí do mà Hiếu Đồng ghét những kẻ thích chạy xe mô tô, thích uống rượu và thích hút thuốc lá.

Đình Ân đưa lời giải thích cho Vĩnh Phong và Thế Nam nghe vì sao Hiếu Đồng lại không chấp nhận Vĩnh Phong ngay từ đầu.

- Anh vẫn không hiểu tại sao Hiếu Đồng lại ghét kẻ hút thuốc lá. Kẻ hút thuốc lá gây hại gì đến nhà cô ấy – Thế Nam thắc mắc hỏi

Đình Ân cười buồn:

- Vì khi những tên đốt công xưởng của ba Hiếu Đồng, chúng tẩm xăng khắp nơi rồi thành than đốt thuốc hút. Sau đó chúng quăng mẫu thuốc lá vào trong cho cháy bùng lên. Chỉ một mẫu thuốc lá nhỏ đó cũng đủ hủy hoại mọi gia đình rồi.

- Sao đó thế nào- Vĩnh Phong nóng lòng hỏi.

Khi ba Hiếu Đồng vừa mất thì giám đốc Giang xuất hiện. Ông ta đưa ra nhiều bằng chứng ép buộc mẹ con hiếu Đồng phải trả nợ cho ông ta. Đó là tiền vốn làm ăn mà ông ta đã hùn với ba Hiếu Đồng.

Lão già khốn khiếp lợi dụng tình cảnh mẹ góa con cô của Hiếu Đồng ép buộc mẹ con cô phải đi ra khỏi nhà trong khi ông Quốc Kiện còn chưa được chôn cất.

Trong đám tang ông Quốc Kiện đó là lần cuối cùng Đình Ân gặp hiếu Đồng. Cô ngồi bên linh cữu của cha mà sắc mặt lạnh lùng, không một giọt nước mắt. Những người lớn đều đau lòng nhìn cô bé, thà rằng cô bé khóc ra còn hơn là nuốt nó vào lòng.

Mấy năm sau, Đình Ân mới có dịp gặp lại Hiếu Đồng. Thoạt đầu, Đình Ân không hề nhận ra cô học trò ngoan có thành tích đứng đầu trường kia là cô bé thiên thần năm xưa.

Cả hai thường đi ngoạn qua nhau, hiếu Đồng lúc nào cũng lạnh băng không chút cảm xúc nào. Cô không tiếp xúc với những người xung quanh. Chưa ai thấy khuôn mặt bên trong của cô, vì lúc nào cô cũng mang cái mắt kính to đùng xấu xí.

Nếu như không có chuyện Đình Khiêm bị đuổi học vì đánh bạn thì mãi mãi Hiếu Đồng vẫn biến mất không tăm tích.

Chuyện là hồi đó, Đình Khiêm rất quậy phá, thường xuyên đánh nhau và cúp học.

- Nếu Đình Khiêm không có bản lĩnh thì làm sao có thể làm quản lí cho quán bar Phong Trần được chứ - Đình Ân cười nói với Vĩnh Phong và Thế Nam, hai người này im lặng tiếp tục lắng nghe.

Năm đó băng của Đình Khiêm và Hải Trình đánh nhau to. Hải Trình liên tiếp đáng thua nên rất căm tức, tìm cách đánh lén Đình Khiêm. Nhưng cuối cùng bị Đình Khiêm đánh ột trận nhừ tử, hắn ta hèn đến nỗi chạy về nhà mẹ mẹ. Mẹ hắn ta hùng hổ chạy lên la ó khắp trường. Quyết định đuổi học Đình Khiêm là khó tránh khỏi. Đình Khiêm cũng chẳng thèm giải thích gì cả.

Trong lúc mẹ Hải Trình đang giương giương tự đắc thì sự xuất hiện của Hiếu Đồng như một đòn giáng mạnh cho hai mẹ con họ.

Hiếu Đồng lên tiếng làm chứng nói rằng chính mắt cô thấy Hải Trình tấn công Đình Khiêm, còn Đình Khiêm thì hoàn toàn không chống trả. Viết thư trên người của hải trình là do hắn ta dặt tội với một tên đại cá nào đó bị hắn ta cho đàn em đánh giữa đường và Hiếu Đồng vô tình nhìn thấy.

Một cô bé ngoan hiền học giỏi, mang danh tiếng lại cho trường trong các cuộc thi toàn quốc như Hiếu Đồng khi đã lên tiếng lập tức mọi người đều tin.

Quyết định đuổi học được thu về. Người bị đuổi học là Hải trình.

Sau đó Đình Khiêm và Đình Ân đã đuổi theo Hiếu Đồng để hỏi lí do tại sao lại giấu giếm giúp Đình Khiêm về việc đã đánh Hải Trình.

Hiếu Đồng chỉ nói một câu rồi bỏ đi:

- Em chỉ là không muốn chú Trung và thím hà buồn vì anh bị đuổi học. Hải Trình đáng bị đuổi học hơn anh.

- Vậy là em và Đình Khiêm xác định được cô ấy chính là bé Đồng năm xưa. – Đình Ân nhớ lại cảm giác khi gặp lại cô bé thiên thần năm xưa.

- Phải rất lâu sau đó, Hiếu Đồng mới chấp nhận em và Đình Khiêm bên cạnh. Những chuyện của cậu ấy sau này mới kể lại cho em nghe.

Sau khi mẹ con cậu ấy bị đuổi ra khỏi nhà, trong người chỉ có mấy bộ đồ, tất cả mọi thứ đều không được đem theo. Mẹ cậu ấy phải bán chiếc nhẫn cưới để có tiền mướn phòng trọ. Hiếu Đồng phải chuyển trường. Cô bé đã biết giúp đỡ mẹ việc trong nhà rồi tìm công việc vừa học vừa làm, kiếm tiền đỡ dần mẹ cậu ấy.

Công việc duy nhất mà một cô bé như cậu ấy có thể làm là rửa chén và chạy bàn. Một mình cậu ấy phải làm việc của hai người lớn, nếu không như vậy người ta không chịu mướn.

Hiếu Đồng càng lớn càng xinh đẹp, thân hình nảy nở, ông chủ tiệm đó có ý đồ xấu với cậu ấy, cũng may cậu ấy chạy thoát được . Sau đó cậu ấy không để ai thấy gương mặt xinh đẹp của mình nữa.

Khi mẹ Hiếu Đồng sinh bé Đường, nỗi vất vả đè nặng trên vai Hiếu Đồng. Mẹ Hiếu Đồng vì ăn uống thiếu thốn nên sinh khó, từ đó bác hay đau bệnh. Một tay Hiếu Đồng chăm lo mọi việc, từ kiếm tiền, chăm sóc mẹ và bé Đường, công việc trong nhà. Tuy vất vả nhưng Hiếu Đồng luôn chăm chỉ học tập vì cô biết chỉ có thể tiến thân trong con đường học vấn mới thoát khỏi cảnh nghèo khổ.

- Hiếu Đồng quyết tâm lấy bằng được học bổng ở trường Nguyễn Thành Phong vì học bổng ở đây khá cao. Cậu ấy đã học ngày học đêm, em cũng vì bị lấy tinh thần của cậu ấy mà cũng cố gắng chăm chỉ, nếu không em cũng khó có thể đậu vào trường này.

Đình Ân vừa kể vừa rưng rưng nước mắt, Vĩnh Phong và thế Nam cũng thấy ngậm ngùi.

Sau đó vì bệnh của mẹ Hiếu Đồng bị ngày một nặng thêm, bắt đắ dĩ Hiếu Đồng mới vào quán ba làm, những nơi này đều cần ngoại hình tốt. Vào làm rồi cô mới biết thì ra ông Giang làm giám đốc ở đây, vì trước đây đều do Đình Khiêm đưa vào nên không biết. Hiếu Đồng muốn nghỉ việc ngay lập tức nhưng cô đã làm được gần hết tháng rồi nên mới cắn răng làm tiếp.

Em vì lo ẹ Hiểu Đồng , ngốc ghêch nghe lời dụ dỗ của bọn cho vay nặng lãi, bị chúng lấy không số tiền dành dụm, Hiểu Đồng biết chuyện mới tìm cách lấy lại. Do vậy mới gặp anh.

- Vĩnh Phong anh có thật sự yêu Hiểu Đồng không? Nếu anh thật sự yêu cô ấy thì anh hãy bảo vệ cô ấy. Đừng để Hiểu Đồng phải chịu nhiều bất hạnh nữa. Có một lần em hỏi cô ấy có yêu anh không. Cô ấy trả lời rằng:” Mình có thể yêu một người mà chỉ mới gặp có vài lần ư” . Cô ấy im lặng một chút rồi nói tiếp:”Có lẽ là mình đã yêu rồi, nhưng khoảng cách giữa mình là không thể tiến tới được. Dù cho có trải qua hết được mọi sóng gió bên ngoài thì rào cản gia đình của anh ấy mình cũng không thể nào bước qua”.

Đình Ân ngược nhìn Vĩnh Phong, chân thành hỏi:

- Vĩnh Phong! Nếu như Hiểu Đồng chấp nhận vượt qua rào cản gia đình của anh. Vậy anh có vì rào cản gia đình mình mà bỏ rơi Hiểu Đồng không?

Vĩnh Phong nhìn Đình Ân thẳng thắn trả lời:

- Sẽ không có bất cứ rào cản nào ngăn anh đến với Hiểu Đồng.

13. Chương 13: Tình Yêu Bất Đầu.

Sau khi Hiểu Đồng đã trấn tĩnh lại, Vĩnh Phong đưa cho Hiểu Đồng một cái túi giấy, trong túi là một bộ đầm mà Đình Ân đã đi mua lúc sáng.

- Đình Ân đâu – Hiểu Đồng dòm xung quanh.

- Thế Nam đã đưa cô ấy về nhà rồi.

- Tối qua... Hiểu Đồng muốn hỏi chuyện tối qua sau khi cô ngủ say nhưng nhớ lại gương mặt xấu xa của giám đốc Vương cô lại không thể nào mở lời.

Vĩnh Phong bước đến ôm chặt Hiểu Đồng.

- Hãy quên hết chuyện tối qua đi. Anh sẽ không để em xảy ra chuyện nữa. Từ nay anh sẽ bảo vệ em.

Nhưng Hiểu Đồng đã đẩy Vĩnh Phong ra, cô không muốn anh chạm vào thân thể ô uế của mình. Cô nhìn thấy gương mặt đau khổ của Vĩnh Phong lúng túng nói:

- Em muốn đi tắm .

- Để anh dìu em.

Lần này Hiểu Đồng không đẩy Vĩnh Phong ra. Cô không muốn làm anh đau khổ hơn. Phần thì cô vẫn còn choáng.

Vĩnh Phong đưa Hiểu Đồng đến phòng tắm thì đến ghé sofa ngồi. Cậu ngã người nhắm mắt thở dài.

Thật may là Hiểu Đồng không bị xâm phạm, nếu không thì trái tim nhỏ bé của cô liệu có còn chịu đựng được nữa không.

Khi Hiểu Đồng bước ra đã thấy trên bàn bày sẵn mấy đĩa thức ăn thơm lừng. Vĩnh Phong thấy Hiểu Đồng ra lệnh:

- Lại đây.

Hiểu Đồng ngoan ngoãn bước đến bên cạnh, Vĩnh Phong nắm tay Hiểu Đồng kéo cô ngồi bên cạnh cậu.

- Mau ăn đi, tối qua tới giờ em vẫn chưa ăn gì phải không.

Hiểu Đồng gật đầu nhưng bây giờ cô không có tâm trạng ăn uống.

- Em không muốn ăn, em muốn đến bệnh viện thăm mẹ.

Hiểu Đồng thở dài buồn rầu, cô phải trả số tiền lại cho giám đốc Vương, vậy thì tiền phẫu thuật của mẹ cô...

- Các bác sĩ đang tiến hành mổ ẹ em. Bây giờ có đến thì cũng không gặp được mẹ đâu. Em ăn xong rồi hãy đến cũng được.

- Mẹ em đang được mổ à. Nhưng mà em

Hiểu Đồng định nói em vẫn chưa có tiền trả cho chi phí mổ nhưng cô đành im lặng.

- Yên tâm đi, anh đã trả toàn bộ chi phí cho ca phẫu thuật của mẹ em rồi.

- Anh- Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong vừa kinh ngạc, vừa cảm kích.

- Mau ăn đi. Nếu không anh không cho em đến bệnh viện đâu.

Hiểu Đồng đành ngoan ngoãn ngồi ăn trong cái nhìn chịu mến của Vĩnh Phong, cậu gấp đồ ăn liên tục cho cô, trong khi mình chỉ ăn qua loa mà thôi. Nhìn Hiểu Đồng ăn ngon miệng, cậu đã thấy no rồi.

Khi cửa thang máy mở ra, một đôi nam nữ cực kì xúng đỗi bước ra, họ làm những người xung quanh phải phát ghen.

Mấy cô tiếp tân vẫn không khỏi nhìn chăm chăm vào cô gái may mắn được chàng công tử Vĩnh Phong hết lòng chăm sóc. Chuyện anh vì cô mà đánh cho giám đốc Vương một trận đã truyền tai rất nhiều người. Lại còn chuyện, anh và cô gái ấy ở cùng phòng với nhau cả đêm cho tới sáng thì chắc mối quan hệ của hai người không tầm thường.

Xưa nay vẫn biết Vĩnh Phong là một công tử hào hoa nhưng không phong lưu. Khách sạn Phong Lệ này là của gia đình cậu ấy nhưng chưa hề thấy cậu ấy bước chân vào đây huống hồ là có một cô gái bên cạnh.

Nhưng người ngạc nhiên hơn hết là quản lí Trung. Cả một đêm ông ta không dám về nhà. Ông ở lại để xem Vĩnh Phong có yêu cầu gì thì đáp ứng ngay lập tức.

Những yêu cầu của Vĩnh Phong đều được ông đích thân đem đến. Ông không khỏi ngạc nhiên khi thấy Vĩnh Phong lại ân cần chăm sóc cô gái xinh đẹp đi cùng giám đốc Vương một cách chu đáo. Ông cảm thấy nhẹ nhõm là giám đốc Vương chưa làm gì cô ấy nếu không thì ông sẽ khó sống.

Nhìn thấy cậu diu cô gái một cách nhẹ nhàng, quản lí Trung đã hiểu cô gái này vô cùng quan trọng thế nào với Vĩnh Phong. Ông nhớ lại dáng vẻ hầm hầm đầy tức giận của Vĩnh Phong khi đi vào khiến cho ông toát cả mồ hôi. Cứ nghĩ cậu ta sẽ giết giám đốc Vương ngay tại chỗ không ngờ cậu lại lôi giám đốc Vương xuống lầu mà dẫn một trận như vậy.

Ấy za, chuyện này không biết có nên thông báo lại với ông bà chủ tịch hay không nữa. Nếu thông báo thì sau này khách sạn này rớt vào tay Vĩnh Phong thì ông khó sống, còn nếu không thông báo thì ...Cái nào cũng là đường cụt cho ông, ông lắc đầu xoa tay, từ từ nghĩ vậy.

Sau khi biết ca mổ của mẹ mình thành công, Hiểu Đồng vui mừng rạng rỡ. Cô nhìn nét mặt thanh thản của mẹ sau ca mổ cảm thấy thật hài lòng. Cô chạy đến nói với Vĩnh Phong:

- Cảm ơn anh, nhờ anh ượn tiền nên mẹ em mới được mổ kịp thời, giảm đi đau đớn. Em sẽ cố gắng làm việc kiếm tiền trả cho anh.

Nhưng Vĩnh phong ranh ma nói:

- Nhưng anh muốn em trả ngay bây giờ.

Hiểu Đồng nghe vậy thì lo sợ, cô run run nói:

- Bây giờ thì em không có tiền để trả anh...

Vĩnh Phong đã tiến sát vào Hiểu Đồng, ép cô vào tường, một tay vịn tường, cậu kề mặt sát tai cô. Hơi thở anh phả lên tai cô nhồn nhột khiến cả người cô co lại, gương mặt của Vĩnh phong lúc gian xảo lại càng quynh rũ, trái tim của hiểu Đồng đập loạn cả lên.

- Vậy thì trả bằng thân xác.

Lần này vẻ lúng túng của Hiểu Đồng lộ rõ. gương mặt cô chuyển từ trắng bệch sang ửng hồng e thẹn.

- Đi thôi.

Vĩnh phong kéo tay Hiểu Đồng lôi đi, đầu hay là gương mặt ửng hồng của cô đang đỏ bừng lên như một ngọn lửa.

Vĩnh Phong chở Hiểu Đồng về căn nhà củ của cô mà cậu đang sống. cậu mở cửa vào rồi đi thẳng lên lầu về phòng mình. Hiểu Đồng âm thầm đi sau.

Vào đến phòng của Vĩnh Phong, cả người Hiểu Đồng run lên, cô thấy Vĩnh phong đang tiến lại gần mình, Hiểu Đồng sợ hãi nói:

- Em muốn đi tắm trước đã.

Nói rồi cô quay lưng ra cửa định tháo chạy nhưng Vĩnh phong đã đưa tay chặn cửa lại. Bàn tay của Hiểu Đồng trở nên lúng túng. Vĩnh Phong tiến sát lại, ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình. Hiểu Đồng thấy mình không còn chút sức lực nào hết.

Vĩnh Phong thì thầm sau gáy cô, khiến cho những sợi tóc tơ ở đó dựng cả lên.

- Tắm ở đây đi phòng anh cũng có phòng tắm mà. Em biết rõ mà phải không.

Vậy là Hiểu Đồng không thể thoái thác được rồi, cô run rẩy nói:

- Để em vào tắm đã.

- Chẳng phải lúc này em đã tắm ở khách sạn hay sao.

- Nhưng bây giờ em muốn tắm lần nữa.

Cô vùng vẫy muốn thoát ra nhưng lại càng bị siết chặt, nhưng rồi Vĩnh phong cũng nói lỏng tay, Hiểu Đồng nhanh chóng chạy vào phòng tắm đóng cửa lại. Cô cảm thấy tim đập bình bịch, cô thở hổn hển cố lấy lại hơi sức vừa tan biến của mình.

Hiểu Đồng đầu hay là bên ngoài có kẻ đang ôm bụng lăn ra cười thích thú khi trêu chọc cô, càng không biết bộ dạng đáng yêu đó của cô khiến cho người khác muốn phạm tội. Nếu Vĩnh Phong không buông tay cho cô bỏ chạy thì cậu sẽ không còn tự chủ được nữa.

Khi Hiểu Đồng bước ra, trên người cô khoát chiếc áo tắm của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng ngưng ngưng nói:

- Bộ đồ lúc này đến bệnh viện nên em thay cái này đỡ.

Vĩnh Phong đang nằm ngả lưng dựa tường trên chiếc giường trải ra trắng muốt, trong cậu thật quyến rũ. Cậu quấy tay bảo:

- Lại đây.

Hiểu Đồng run rẩy tiến lại gần bên cạnh giường, Vĩnh Phong ngồi hồm dậy kéo tay Hiểu Đồng, rồi đè cô ngã xuống giường. Mắt cậu nhìn cô đầy cuốn hút, tim Hiểu Đồng càng đập mạnh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, Vĩnh Phong từ từ đưa sát gương mặt cậu vào mặt cô. Hiểu Đồng cảm nhận từng đợt hơi thở ấm áp của anh phả trên ngực cô (chẳng biết có bị hôi miệng hay không nữa – hihi)

Hiểu Đồng sợ hãi nhắm mắt lại nhưng một giây, hai giây ...cô chẳng thấy có chuyện gì xảy ra. Từ từ hé mắt cô thấy Vĩnh Phong đang nhìn cô cười. Rồi cậu lẳng qua một bên giường ôm lấy bụng cười nghiêng ngả.

Hiểu Đồng mới nhận ra thì ra này giờ là anh đang trêu cô. Vĩnh Phong đáng ghét báo hại cô phải lo lắng .

- Thì ra đầu óc em lại đen tối như vậy.

Vĩnh phong cười trêu chọc cô.

Hiểu Đồng then cả người trách:

- Tại anh chứ bộ, đòi người ta phải trả bằng thân xác.

- Anh nói trả bằng thân xác là bắt em phải đến đây làm việc cho anh như dọn dẹp, nấu cơm cho anh thôi. Chỉ tại em ngỗ bậy mà thôi.

- Anh thật là đáng ghét mà – Hiểu Đồng chộp lấy tay Vĩnh phong cắn mạnh, lần này người bị đè xuống là Vĩnh Phong

Hai người đùa giỡn một lúc, Vĩnh Phong mới nắm chặt hai tay của Hiểu Đồng kéo cô ngã lên người cậu, cậu nhìn Hiểu Đồng thiết tha nói:

- Làm bạn gái anh đi, được không.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong nói, cảm thấy thật ấm áp, như một khúc nhạc nhẹ nhàng đang ngân nga trong lòng. Hạnh phúc đang len lỏi đâu đây quanh cô.

Hiểu Đồng rút tay ra khỏi tay của Vĩnh Phong rồi ngồi dậy, cô trầm tư suy nghĩ. Vĩnh Phong cũng ngồi dậy, cậu ôm lấy Hiểu Đồng, gác đầu lên vai cô, cậu nhắc lại.

- Hiểu Đồng! Anh yêu em. Anh biết em đang lo ngại điều gì.

Rồi cậu siết mạnh Hiểu Đồng hơn nữa trong vòng tay của cậu như sợ rằng chỉ cần cậu nói lỏng tay thì cô sẽ biến mất.

- Anh mới là người làm chủ bản thân anh chứ không phải ai khác. Mà người làm anh hạnh phúc chính là em, vì em là người con gái mà anh yêu thương nhất trên đời này. Không có em, có lẽ anh vẫn sống tốt, nhưng chắc rằng anh mãi mãi sẽ không hạnh phúc.

Nghe những lời tỏ tình đầy chân thành của Vĩnh Phong, không có bất cứ cô gái nào mà không mũi lòng. Hiểu Đồng run rẩy trong bàn tay anh, những giọt nước mắt từ từ lăn xuống má cô, nóng hổi rót vào tay Vĩnh Phong. Làm Vĩnh Phong bất giác thở dài, cậu dụi cằm vào mái tóc đen mượt thơm mùi hoa oải hương của cô, nghe tim mình thất lại.

Nếu Hiểu Đồng vẫn không chấp nhận cậu, chắc là cậu sẽ gục ngã mất. Cậu đã không còn đủ sức để rời xa cô nữa rồi. Cô đã là trái tim của cậu, nếu Hiểu Đồng từ chối thì trái tim này mãi mãi mang sự lạnh lẽo cô đơn.

- Cho em một chút thời gian được không. Nếu cứ thế này đến với anh, em sẽ nghĩ mình đến với anh chỉ vì tiền. Số tiền của mẹ em bây giờ em không thể trả anh.

Một tiếng ngân nhỏ vang trong lòng Vĩnh Phong, chỉ cần cô không từ chối, chỉ cần cô không trốn tránh thì cậu nhất định sẽ chờ.

Vĩnh Phong từ từ xoay người Hiểu Đồng quay về phía cậu, nâng cằm cô lên để ắt hai người chạm vào nhau, giọng khàn đục đầy quyến rũ nói:

- Hứa với anh, đừng để anh chờ quá lâu được không.

Hiểu Đồng gật đầu.

Sáng hôm sau, tại dãy phòng trọ dành cho sinh viên, một chàng trai cực kì đẹp trai, cậu mặc một cái quần bò màu xanh, chiếc áo sơ mi màu đen ẩn tượng, đeo một cái kính mát màu đen huyền bí, đang dựa lưng trên chiếc Ferrari màu đỏ bắt mắt đang chờ đợi ai đó.

Tất cả mọi người qua lại đều phải ngoái nhìn cậu một cách ngưỡng mộ và ước ao. Những cô gái cố tình đi thật chậm trước mặt cậu, thầm cầu mong cậu chú ý đến mình dù chỉ là một cái nhìn thờ ơ. Nhưng tất cả đành ngậm ngùi thất vọng bước đi tiếp vì chàng trai chẳng mấy may nhìn họ lấy một lần.

Ánh mắt chàng trai chỉ dăm dăm nhìn vào căn phòng trọ số 4 kia, cho đến khi cánh cửa phòng mở ra, ánh mắt cậu vụt sáng. Cậu đứng thẳng dậy như đang chờ đợi ai đó từ phòng số 4 bước ra.

Một cô gái đáng người thanh nhã mặc tay dắt một bé gái đáng yêu như một con búp bê bước ra. Cô gái đóng cửa lại kỹ càng, chưa kịp quay người lại thì chàng trai đã đến bên cạnh cô gái.

Hiểu Đồng hơi bất ngờ khi thấy Vĩnh Phong, cô nhìn cậu một cái rồi chau mày khó chịu.

- Sao anh lại đến đây.

- Anh đến đưa em và bé Đường đi học. Em không thích à.

- Không phải chỉ là- Hiểu Đồng thở hắt ra – Anh đang gây sự chú ý của mọi người đó biết không.

- Mặc kệ họ, anh nhớ em, chỉ muốn gặp em thôi – Vĩnh Phong nói, giọng hết sức trẻ con cứ như đang làm nũng khiến Hiểu Đồng bật cười.

Rồi Vĩnh Phong cúi xuống bế bé Đường lên, vuốt ve cô bé nói.

- Hôm nay anh Phong đến đưa bé Đường đi học, bé Đường chịu không.

- Dạ chịu. Em rất thích được đi học cùng với anh Vĩnh Phong và chị Hiểu Đồng.

- Vậy từ mai ngày nào anh Phong cũng đến đưa bé Đường đi học chịu hông.

- Dạ chịu.

- Bé Đường hỏi chị Đồng xem có chịu không.

Bé Đường đưa mắt nhìn Hiểu Đồng dò hỏi.

Hiểu Đồng lườm Vĩnh Phong một cái rồi thở dài chịu thua.

- Chỉ biết dụ dỗ trẻ em thôi.

Vĩnh Phong cười khi khi tinh quái:

- Muốn chiếu tướng thì phải bắt tốt thôi.

Đến trường mẫu giáo, bé Đường không chịu để Hiểu Đồng đưa vô lớp mà đòi Vĩnh Phong phải đưa mình đi.

Cô giáo của bé Đường là một cô giáo còn khá trẻ vừa mới ra trường, từ lần đầu tiên gặp mặt Vĩnh Phong khi cậu đến trường thăm bé Đường thì ngày nhớ đêm mong. Cô thường hỏi thăm bé Đường về Vĩnh Phong. Bé Đường ngây ngô trả lời rằng Vĩnh Phong là anh của mình, khiến cô giáo yêu mến chăm sóc bé Đường rất nhiều.

Hôm nay Vĩnh phong đưa bé Đường đến lớp, từ xa xa nhìn thấy Vĩnh Phong thật là một lãng tử quá đẹp trai, càng đến gần thì vẻ đẹp đó càng làm cô giáo xuyên xao biết bao.

Vĩnh Phong cười chào với cô giáo, cậu không hề biết rằng nụ cười của mình có mức sát thương cao độ đến thế nào. Trái tim cô giáo đang gào thét biểu tình đòi thoát ra khỏi lồng ngực bé nhỏ kia.

Thật tội nghiệp cho cô giáo, vì ngoài việc cô là cô giáo của bé Đường thì Vĩnh phong không hề chú ý đến cô. Ánh mắt cậu chỉ dán chặt trên nụ cười của bé Đường.

Vĩnh Phong ra đến xe thì thấy gương mặt giận dữ của Hiểu Đồng, cậu chưa từng thấy gương mặt này của cô, trông thật đáng yêu khiến cậu chỉ muốn cắn một cái.

- Em sao vậy.

- Anh thật là đáng ghét, vừa xuất hiện đã cướp mất bé Đường.

- Ấy da, chua quá đi. Sáng nay có người ăn phải dấm thì phải.

- Có anh là ăn phải dấm thì có – Hiểu Đồng gơ tay dấm vào ngực Vĩnh Phong một dấm nhưng đã bị cậu giữ lại.

- Vậy thì em đang ghen. Em đang ghen với anh hay là đang ghen với bé Đường.

Vĩnh Phong trợn chọc Hiểu Đồng, giọng cậu thật khiêu khích, khiến hai má Hiểu Đồng ửng đỏ cả lên, cô định rứt tay lại, nhưng

Vĩnh Phong nhìn gương mặt ửng hồng trông đáng yêu vô cùng của Hiểu Đồng, không kìm lòng được, cậu chồm tới hôn lên đôi môi hồng của cô, cảm giác thật ngọt ngào.

Hiểu Đồng quá bất ngờ cô không kịp phản ứng, cả người run lên.

Vĩnh Phong nhanh chóng buông Hiểu Đồng ra trông khi cô còn ngây người, cậu đề máy.

- Anh đưa em đến trường.

Hiểu Đồng vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, giọng hơi run, hơi thở nhẹ nhàng, cô đảo mắt nhìn xung quanh xem có ai đã thấy hai hôn nhau không. Thật may là không ai chú ý đến họ nếu không thì cô xấu hổ chết mất thôi. Vĩnh Phong thật là đáng ghét mà.

- Hôm nay em không có tiết.

- Vậy thì em định làm gì.

- Em định đi tìm một việc gì đó để làm thêm. Em cần kiếm tiền để trả cho anh.

Dù không hài lòng chút nào nhưng Vĩnh Phong biết rõ tính của Hiểu Đồng. Cô không muốn mang nợ ai bất cứ cái gì. Huống hồ cậu cũng không muốn cô ở bên cạnh mà cứ mang gánh nặng nợ nần trong lòng.

- Có một công việc em có thể làm

Vĩnh Phong nói rồi liền cho xe phóng đi. Hiểu Đồng liếc nhìn Vĩnh Phong nhiều lần nhưng cô không thể nào đoán ra công việc mà anh nói là gì. Nhưng nhìn vẻ mặt gian xảo của Vĩnh Phong, cô biết chắc chắn là có điều mờ ám.

Cuối cùng Vĩnh Phong chở Hiểu Đồng vào con đường quen thuộc rồi dừng lại trước một căn nhà vô cùng thân thuộc. Nhà cũ của Hiểu Đồng, nơi Vĩnh Phong đang ở.

- Sao anh lại chở em – Hiểu Đồng ngạc nhiên hỏi.

Vĩnh Phong tủm tỉm cười gian xảo, kề sát gương mặt tuần tú của mình vào gương mặt của Hiểu Đồng.

- Để em trả nợ cho anh.

Hiểu Đồng ôm một nỗi thắc mắc không biết tỏ cùng ai theo Vĩnh Phong vào nhà.

Vừa vào đến nhà Vĩnh Phong đã ngã phịch lên ghế sofa, ngáp một cái dài lười biếng nói.

- Nấu cơm đi, anh đói rồi.

Hiểu Đồng lườm cậu, cô không tại sao cậu lại kéo cô đến đây chỉ để nấu cơm cho cậu, cô phụng phịu nói:

- Sao em phải nấu cơm cho anh ăn.

- Bởi vì từ bây giờ em là người hầu của anh.

Dù đã loáng thoáng hiểu ý của Vĩnh Phong, nhưng Hiểu Đồng ngang ngạnh hỏi lại.

- Sao em lại là người hầu của anh.

- Chẳng phải là em muốn trả nợ cho anh sao.

Hiểu Đồng không còn gì để nói. Cô đành ngoan ngoãn đi nấu cơm.

Thật may là tủ lạnh nhà Vĩnh Phong có đầy đồ ăn, nhưng trong tủ chủ yếu là bia. Chẳng có lấy một chai nước nào. Hiểu Đồng chán nản nói:

- Anh định uống bia thay cho nước à...Em đã nói, em ghét người uống rượu kể cả bia cũng ghét.

Vĩnh Phong đã đi xuống bếp từ lúc nào, cậu đến sát bên cạnh Hiểu Đồng thì thào.

- Vậy từ nay, anh sẽ không uống nữa.

Hiểu Đồng tỏ vẻ không tin. Vĩnh Phong choàng tay ôm lấy eo cô giọng khàn khàn đầy quyến rũ khiến cho Hiểu Đồng không thở được.

- Nếu không tin thì em hãy kiểm tra.

Hiểu Đồng bị sự quyến rũ của Vĩnh Phong mê hoặc cô nói trong hơi thở, giọng đứt quãng.

- Bằng cách nào.

- Cách này.

Nói rồi Vĩnh Phong kéo Hiểu Đồng sát vào mình, giữa hai người không còn một khe hở. Cậu nhẹ nhàng chiếm lấy bờ môi cô, rồi đột nhiên tấn công như vũ bão vào khoảng trống bên trong bờ môi cô. Đầu lưỡi cậu nhẹ nhàng tìm đầu lưỡi cô cuốn lấy nó, làm tê dại nó. Cả người Hiểu Đồng run lên bần bật. Một luồng máu nóng tuôn chảy dào dạt trong người cô, như sắp sửa tuôn trào ra. Đầu óc cô quay cuồng, đôi tay cô dường như không còn điểm tựa, ôm chặt lấy tấm lưng to lớn của Vĩnh Phong. Đôi chân dường như nhón cao hơn một chút.

Cả không gian xung quanh hai người dừng lại. Cả hai rơi vào một không gian vắng vẻ ngọt ngào. Chẳng biết là họ hôn nhau bao nhiêu lâu. Chỉ biết thời gian lúc này dài vô tận.

Hiểu Đồng cảm thấy dường như không khí đang biến mất, cô gần như không thể thở được nữa nhưng lại không cách nào thoát ra cơn mê này. Cô ngây ngất đón nhận từng nụ hôn của Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong đã chờ đợi nụ hôn này biết bao nhiêu lâu, cậu tham lam chiếm lấy nó, càng lúc càng mãnh liệt như sợ nếu cậu không quán lấy nó sẽ để nó bay mất. Đôi tay cậu ôm siết lấy cô như bóp chặt cô đến nghẹt thở.

Đến lúc Hiểu Đồng không còn chịu nổi nữa, cô choáng váng suýt ngất đi thì vòng tay nói lỏng ra, đầu lưỡi được thu về chỉ còn đôi môi ướt át đang đang cọ xát nhẹ nhàng bờ môi cô.

Hiểu Đồng bắt đầu thở gấp, cô hít lấy hít để không khí xung quanh, cả người dường như không còn chút sức lực nào. Phải bầu chặt vào tay Vĩnh Phong nếu không cô sẽ khụy xuống mất.

Cuối cùng Vĩnh Phong cũng chịu buông cô ra, Hiểu Đồng phải dựa cả người vào tủ lạnh, một tay ôm lấy ngực.

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng hỏi:

- Em không sao chứ.

Nhìn gương mặt đắc chí thỏa mãn của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng thật chỉ muốn cho anh một trận. Nhưng cô bây giờ không còn đủ sức lực để tấn công anh, đành khe khẽ gật đầu.

Rồi Hiểu Đồng lấy hết sức thì thào.

- Để em đi nấu cơm cho anh ăn.

Nhưng Vĩnh phong đã giữ cô lại.

- Dừng nấu cơm nữa, anh gọi đồ ăn rồi.

Không để cho hiểu Đồng kịp nói gì, Vĩnh Phong liền bế cô lên đi đến ghế sofa nhẹ nhàng đặt cô xuống.

Hiểu Đồng không khỏi ngạc nhiên, tại sao kêu mình nấu cơm mà còn gọi thức ăn, rõ ràng ngay từ đầu anh ấy muốn ăn thịt cô rồi.

Hiểu Đồng chỉ biết rửa thầm bản thân.” Hiểu Đồng ơi, mày thật ngu ngốc mà, mày như một con cừ non ngốc nghếch bị xí gạt. Rõ ràng con sói muốn ăn thịt mày mà mày còn ngốc nghếch đòi đi nấu cơm cho sói ăn”

Mặc dù Vĩnh phong muốn đến đón Hiểu Đồng đi học nhưng cô dứt khoát từ chối. Cô thật sự không muốn gây chú ý. Cô còn cấm Vĩnh Phong khi ở trường không được đến quấy rầy cô nhưng

Hiểu Đồng chỉ có thể cấm Vĩnh phong nhưng không thể nào cấm được tên nhóc con Quốc Bảo.

Quốc Bảo bằng tuổi với Hiểu Đồng tuy khác khoa nhưng lại cùng một dãy nhà. Tên này cứ mỗi lần gặp Hiểu Đồng thì một chị hai, hai chị Hiểu Đồng khiến Hiểu Đồng vừa ngại vừa mắc cỡ.

Dù cho hiểu Đồng đã lên tiếng nhắc nhở cậu nhưng tên này vẫn không nghe. Còn Vĩnh Phong nhất quyết không chịu cảnh cáo Quốc Bảo vì nghe như vậy rất lọt lỗ tai.

Hiểu Đồng cũng đành bất lực để cho Quốc Bảo muốn gọi gì thì gọi. Thành ra chuyện này đồn ầm khắp trường, vì ngoài Vĩnh Phong và Thế Nam ra Quốc Bảo đâu chịu gọi ai là anh. Vậy là tuy không nói ra

nhưng mọi người đều biết cô sinh viên năm 2 của khoa kinh tế Mỹ Hiếu Đồng là bạn gái của chàng hoàng tử số 1 của trường.

Đại Bình là người đầu tiên đến trước mặt Hiếu Đồng hỏi chuyện.

- Hiếu Đồng cậu làm bạn gái của Vĩnh Phong rồi à.

- Ai nói với cậu chuyện này.

- Cần gì ai nói. Cả trường này đầu đầu cũng bàn tán về tin này cả. Cậu không phải đã nhận lời làm bạn gái anh ta rồi chứ.

- Cậu sao vậy. Mình có phải là bạn gái anh ta không thì liên quan gì đến cậu.

Hiếu Đồng cau có nhìn Đại Bình, không phải cô không hiểu thành ý của cậu ta dành ình nhưng cô chỉ xem Đại Bình như một người bạn tốt. Cô không muốn cho cậu ta bất cứ sự hiểu lầm nào về tình bạn này.

Đại Bình thấy Hiếu Đồng có vẻ giận, giật mình lúng túng nói:

- Mình ...mình chỉ lo là cậu bị anh ta lừa gạt. Anh ta là một kẻ xấu xa, anh ta không xứng với cậu đâu. Anh ta là một công tử ăn chơi, chuyên lừa tình con gái. Ý mình có tiền rồi đi sanh sự khắp nơi.....

Một giọng nói lạnh lùng đột ngột vang lên sau lưng Đại Bình.

- Muốn nói xấu người khác thì đừng nên nói lớn như thế. Xem ra bây giờ không biết ai mới là kẻ xấu xa, chuyên đi đâm sau lưng người khác.

Gương mặt lạnh lùng bất cần, một chút khinh bỉ, một chút khiêu khích hiện ra sau lưng Đại Bình khiến cậu ta sợ xanh mặt.

Quốc Bảo ở sau lưng Vĩnh Phong cong môi nói:

- Mà mới là một thằng xấu xa không tự lượng sức mình, mà muốn đấu với anh Vĩnh Phong à. Mà coi mà có gì bằng anh ấy mà đòi đấu. Mà chỉ là một thằng hèn nhất, một thằng chỉ biết đi nịnh bợ thầy cô, lấy lòng con gái....

Quốc Bảo cố tình sỉ nhục Đại Bình giữa lớp học. Hiếu Đồng thấy tình hình hơi căng thẳng cô vội đứng dậy đẩy Đại Bình đi nơi khác.

- Mình vẫn chưa nhận lời làm bạn gái của anh ấy, cho nên cậu không cần phải nói xấu người khác như vậy đâu. Cậu mau đi đi nếu không người thiệt thòi chỉ có cậu thôi.

Đại Bình hậm hực bỏ đi, dậm chân thành thịch bỏ đi.

Vĩnh Phong và Quốc Bảo đều đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn cậu ta. Vĩnh Phong chưa từng ghét ai, nhưng bây giờ cậu biết mùi vị ghét bỏ một người là thế nào. Thật chỉ muốn cho cậu ta một trận cho bỏ thói nói xấu sau lưng người khác. Tuy cậu khá nổi tiếng trong trường về vẻ bề ngoài của mình nhưng đồng thời cậu cũng nổi tiếng bởi một số thành tích bất hảo, mà một cô gái nghiêm túc như Hiếu Đồng thì lại không ưa gì những thành tích đó. Vĩnh Phong không muốn hình ảnh của mình bị khuyết đi trong mắt Hiếu Đồng.

Hiếu Đồng khẽ lườm Vĩnh Phong và Quốc Bảo một cái rồi giận dỗi bỏ đi. Đình Ân lập tức đẩy vai Vĩnh Phong giục:

- Còn không mau đuổi theo.

Vĩnh Phong như người tỉnh cơn mê vội vàng đuổi theo. Quốc Bảo cũng bỏ đi ra khỏi lớp, chỉ còn Thế Nam trầm lặng bình thản đau lòng nhìn theo họ rồi chậm rãi bước đi ra ngoài.

Nỗi lòng của cậu chỉ có người con gái đang ở lại thấu hiểu, cô chỉ còn cách cười buồn. Cười cho hạnh phúc của bạn, buồn cho nỗi đau của người con trai cô yêu.

Vĩnh Phong chạy đuổi theo Hiếu Đồng, thấy cô giận dỗi cứ xâm xâm bước đi không thềm ngoài đầu nhìn lại người sau lưng, thì chỉ biết im lặng đi theo. Hiếu Đồng vốn dĩ chỉ muốn bình yên học tập vậy mà cậu và Quốc Bảo lại xông vào gây sự cho nên bây giờ cậu mà nói gì thì chẳng khác gì đổ dầu vào lửa.

Hai người cứ thế bước đi, đi đến một chỗ vắng vẻ, Hiểu Đồng mới quay lại phía sau, giận dữ nói:

- Anh đi theo em làm gì.

Vĩnh Phong lém lỉnh trả lời.

- Anh đâu có đi theo em, anh đi theo người yêu anh mà.

Hiểu Đồng cứng cả họng không thể mở lời, vì nếu cô lên tiếng nghĩa là cô chính là người yêu anh. Nhìn khuôn mặt đẹp trai đang cười lém lỉnh, hai tay đang đút túi quần thả như một chàng lãng tử của Vĩnh phong, cơn giận dường như cũng xẹp xuống. Cô phụng phịu đôi má hồng hồng nói:

- Em đã bảo ở trường không được đến tìm em mà.

Vĩnh Phong đưa hay tay lên trời tỏ vẻ oan uổng:

- Anh đâu đến tìm em mà là tìm Quốc Bảo, vô tình đi ngang qua lớp em thì nghe người ta nói xấu mình, chịu không nổi mới đành ra mặt thôi.

Hiểu Đồng và Quốc Bảo tuy học cùng một dãy nhà nhưng người ở lầu trên, người ở lầu dưới. Nếu đến tìm Quốc Bảo rồi lại vô tình đi ngang qua lớp cô bằng cách leo lên thêm hai tầng lầu nữa thì có đứa trẻ lên ba cũng không tin. Rõ ràng là anh cố ý đến tìm cô còn lôi theo Quốc Bảo và Thế Nam làm tấm bình phong ình nữa.

Nhưng nhìn vẻ mặt tỏ vẻ ngây thơ vô số tội của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng cũng phải bật cười.

Vĩnh Phong thấy Hiểu Đồng cười biết rằng cô đã hết giận, lập tức xà đến bên người cô, vòng tay ôm lấy cô, đầu tựa vào vai cô, nhõng nhẽo:

- Anh bị người ta nói xấu cảm thấy tổn thương quá đi hà.

Rồi Vĩnh Phong áp trán mình vào trán Hiểu Đồng, mũi hai người cọ vào nhau, cậu thì thảo trong hơi thở:

- Em mau xoa dịu nó đi.

Cử chỉ này của Vĩnh phong là muốn dụ cô vào tròng dây mà nhưng rõ biết là như vậy nhưng mà Hiểu Đồng vô phương thoát ra.

Cả người cô nóng bừng lên theo từng hơi thở của cậu, cô nói trong hơi thở:

- Làm sao xoa dịu đây.

- Em biết mà – Vĩnh Phong thì thầm rồi cậu đặt môi mình lên môi cô, không gian xung quanh hai người lại bị đóng băng.

Hiểu Đồng tuy rất sợ bị người khác nhìn thấy hai người thân mật nhưng cô đã bị nộ hôn của vĩnh Phong cướp đi lí trí mất rồi.

Hiểu Đồng ngây ngất vui sướng bên cạnh Vĩnh Phong đâu hay có hai đôi mắt ở hai nơi đang nhìn về phía hai người đầy căm giận.

Khi hai người rời nhau ra, Hiểu Đồng đi về lớp thì gặp Thế Nam đang đứng chờ cô ở dãy cầu thang.

Vừa thấy Hiểu Đồng đi tới, Thế Nam liền hỏi:

- Vậy là em đã chấp nhận làm bạn gái của Vĩnh Phong.

Hiểu Đồng e thẹn nói:

- Em vẫn chưa chính thức nhận lời.

- Tại sao?

- Em....

- Đừng lo! Chuyện của thầy hiệu trưởng để anh sắp xếp cho.

Hiểu Đồng nhìn Thế Nam cảm kích.

Vậy là Hiểu Đồng đã trở thành người giúp việc cho Vĩnh Phong. Vĩnh Phong giao cho Hiểu Đồng toàn bộ chìa khóa trong nhà.

Được trở về căn nhà yêu dấu, Hiểu Đồng cảm thấy rất vui. Cô ra sức dọn dẹp, làm cho căn nhà mới trở lại.

Khi hiểu Đồng đi học xong đến nhà Vĩnh Phong, cậu vẫn còn đang ngủ. cô đã dọn dẹp xong mọi thứ mà con mèo lười kia vẫn chưa chịu thức dậy, Hiểu Đồng đành phải mở cửa đi vào.

Nhìn gương mặt đang ngủ ngon lành kia thật là đáng yêu quá, Hiểu Đồng không nỡ gọi dậy nhưng cô cần phải đem mền gối đi giặt. Hiểu Đồng đến bên giường khom người xuống gọi.

- Vĩnh Phong! Anh mau dậy đi.

Một tiếng...

Hai tiếng...

.....

Vĩnh Phong vẫn không chịu mở mắt, Hiểu Đồng đành bỏ cuộc đứng thẳng dậy định quay lưng bỏ đi nhưng một bàn tay bất ngờ nắm lấy tay cô kéo xuống khiến Hiểu Đồng ngã xuống người Vĩnh Phong.

- Á ...

Hiểu Đồng vẫn chưa kịp hiểu gì thì đã thấy mình nằm gọn trong vòng tay Vĩnh Phong. Cô đắm nhẹ vào ngực cậu.

- Vĩnh Phong đáng ghét, anh mau dậy đi.

Nụ cười ranh mãnh xuất hiện trên mặt Vĩnh Phong:

- Muốn gọi anh dậy thì phải để anh hôn một cái.

Nói xong liền nhồm người dậy xoay người đè Hiểu Đồng xuống giường hôn lên môi cô.

Hiểu Đồng đáng thương lại tiếp tục bị con chó sói tham lam ăn thịt mà lại còn tình nguyện nữa chứ.

Rời khỏi môi Hiểu Đồng, Vĩnh phong lướt thật nhẹ lên đôi mắt đang nhắm nghiền của Hiểu Đồng, rồi trượt dài xuống mũi, trên má, trên vành tai...

Hơi thở của cậu vương khắp người của Hiểu Đồng.

Một lát sau, hiểu Đồng mới đẩy Vĩnh Phong ra, cô thẹn cả người nói:

- Anh mau đi tắm rửa đi.

Vĩnh phong nhìn gương mặt đỏ đến mang tai của hiểu Đồng liền trêu:

- Hay là em vào tắm với anh đi.

- Anh đừng có mơ.

Hiểu Đồng xấu hổ quá đành bỏ chạy ra đóng sầm cửa lại.

Vĩnh phong nhìn theo bóng dáng Hiểu Đồng rồi ngã phịch xuống giường tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào này. Đã lâu rồi cậu chưa từng có một ngày hạnh phúc như thế này.

Khi Vĩnh Phong tắm rửa xong đi xuống lầu đã nghe một mùi hương thơm lừng từ nhà bếp bay ra. Bước vào bếp thấy Hiểu Đồng đang đeo tạp dề đứng bên bếp nếm món gì đó.

Vĩnh Phong bước đến ôm lấy eo Hiểu Đồng , đầu dựa vào vai cô ngửi những hương hoa trên tóc cô.

Hiểu Đồng đang cho thêm chút muối vào nồi thì bị Vĩnh phong bất ngờ ôm từ phía sau khiến cô bỏ hết luôn phần muối còn lại vào nồi.

- Á! Tại anh mà em bỏ hết muối vào rồi. Thế nào cũng mặn cho coi.

Vĩnh Phong vờ ngạc nhiên nói:

- Mặn à! Để anh xem.

Nói rồi Vĩnh Phong lấy cái giá bên cạnh đảo một vòng trong nồi rồi múc một miếng thổi nguội ném thử.

Ném xong cậu chắc lưỡi nói:

- Anh đâu thấy mặn đâu, ngọt lắm

Trái tim Hiếu Đồng hết lần này đến lần khác bị Vĩnh phong làm cho đập liên hồi. Cô vội kéo tayu Vĩnh Phong ra:

- Anh mau ra bàn ngồi đi, để em niêm lại, kéo phải nhịn đói đó.

Nhưng Vĩnh Phong càng siết chặt eo Hiếu Đồng hơn nói:

- Chỉ cần em cho anh ăn một chút thì anh sẽ không thấy đói.

Trời ơi! Hiếu Đồng chỉ còn biết than với ông mà thôi. Cả người cô dựa vào bộ ngực ấm áp của Vĩnh Phong càng muốn phát hỏa.

- Ngày mai chủ nhật, em định làm gì.

- Em định đưa bé Đường vào bệnh viện thăm mẹ. rồi đi siêu thị mua ít đồ cho anh.

- Được, vậy mai anh đưa em đi.

Rồi cậu lại cuốn lấy Hiếu Đồng, diu cô vào đoạn nhạc hạnh phúc của họ.

Nước trong nồi bắt đầu sôi lên ùng ục

Bà Du Cẩm vừa nhìn thấy gương mặt nhỏ bé đáng yêu của đứa con gái nhỏ thì sắc mặt tươi cười. Vì thường xuyên bị bệnh nên bà không thể tự tay chăm sóc cô con gái nhỏ của mình, bà luôn tự dằn vặt mình vì điều này.

Bà ôm Hiếu Đường vào lòng cho thỏa nhớ mong, vuốt ve mái tóc nhỏ nhắn của con, rồi hôn lấy hôn để. Rồi bà nhìn cô bé yêu thương hỏi:

- Bé Đường có nhớ mẹ không.

- Con nhớ mẹ lắm, sao lâu rồi mà mẹ không về nhà ngủ với con.

- Con gái của mẹ ngoan, đợi bệnh của mẹ bớt rồi, mẹ sẽ xin bác sĩ về ngủ với con chịu không?

- Dạ chịu.

Hiếu Đồng thấy mẹ và bé Đường quần quýt với nhau thật vui vẻ, cô cũng cảm thấy rất vui. Ước gì gia đình cô lúc nào cũng được bên nhau.

Một giọng trầm ấm vang lên sau lưng ba mẹ con.

- Hôm nay trông sắc mặt bác hình như tốt hơn rất nhiều.

Ba mẹ con quay mặt ra sau nhìn thì thấy một chàng thanh niên dáng người cao phong nhã, khoát lên người chiếc áo blouse trắng trông như một thiên thần.

- Hữu Thiên cháu đến rồi à.

- Dạ, cháu đến từ nãy giờ nhưng thấy mẹ con bác đang vui vẻ nên không dám quấy rầy.

Hữu Thiên vừa nói vừa đưa mắt nhìn Hiếu Đồng, cô mỉm cười gật đầu chào anh. Rồi đưa mắt nhìn xuống dưới.

Hữu thiên đến bên cạnh giường đưa tay cầm lấy tờ giấy bệnh án xem xét cẩn thận rồi hỏi thăm bà Cẩm Du vài câu, nhưng thỉnh thoảng mắt cậu nhìn về phía Hiếu Đồng.

Bà Du Cẩm tình ý nhìn thấy, bà mỉm cười nói với Hiếu Đồng.

- Mấy ngày qua nhờ bác sĩ Thiên chăm sóc ẹ, nói chuyện giúp mẹ đỡ buồn.

Hiểu Đồng ngẩng đầu lên nhìn Hữu Thiên, đôi mắt long lanh trong suốt cuốn hút làm cho trái tim Hữu Thiên đập mạnh.

- Cám ơn anh.

Hữu Thiên nhẹ nhàng nói:

- Có gì đâu, đó là chức trách của một bác sĩ như anh phải làm mà.

Hiểu Đồng nhìn Hữu Thiên đầy cảm kích. Đôi mắt Hữu Thiên đầy phấn khởi khi Hiểu Đồng chú ý đến mình.

Hiểu Đồng và bé Đường ra về, Hữu Thiên lấy cớ nói về bệnh tình của bà Du Cẩm để tiếp tục trò chuyện với Hiểu Đồng. Cuối cùng, cậu phải luyến tiếc nói lời từ biệt.

Hiểu Đồng dắt bé Đường đi đến bên cạnh chiếc ferrari màu đỏ óng ánh, chiếc xe quá nổi bật. Vĩnh Phong vẫn tư thế ngả người dựa lưng vào xe đầy quyến rũ. Cậu nhìn đắm đắm về hướng Hiểu Đồng từ khi cô bước ra khỏi cửa bệnh viện. Đứng dậy mở cửa cho hai chị em vào trong, cậu nhanh chóng ngồi vào ghế lái.

- Anh chàng đó là ai vậy.

Biết Vĩnh Phong hỏi ai nhưng Hiểu Đồng giả vờ hỏi lại:

- Anh hỏi ai.

- Cái anh chàng mặc áo blouse đó.

- Anh ấy là bác sĩ chữa trị ẹ em.

- Một bác sĩ còn khá trẻ, tốt bụng đến nỗi tiễn em đến tận cửa bệnh viện, còn nhìn em với vẻ luyến tiếc. Xem ra anh chàng bác sĩ này vẫn chưa có bạn gái.

Hiểu Đồng hừ mũi cười:

- Nói này giờ thì ra có người đang ghen.

- Em có biết ghen là sao không vậy.

Vĩnh Phong vừa nói chồm đến sát mặt Hiểu Đồng định hôn cô, nhưng cô đã đưa tay chặn môi anh lại. Cô lí nhí nói:

- Đồ sói háo sắc này, trước mặt bé Đường mà anh lại định giở trò.

Vĩnh Phong liếc nhìn bé Đường một cái rồi thở dài luyến tiếc, trở về ghế của mình, lái xe chạy đi.

Cả ba đi đến một siêu thị lớn của thành phố.

Siêu thị khá đông người.

Đã lâu lắm rồi, Hiểu Đồng không dẫn bé Đường đi chơi, vừa đến siêu thị, bé Đường liền chạy nhảy khắp nơi, thích thú nhìn nhìn ngắm ngắm mọi thứ ở đây.

Vĩnh Phong và Hiểu Đồng chậm rãi đi đến, cả hai cùng cảm thấy vui khi nhìn bé Đường tung tăng chạy nhảy. Tay Vĩnh Phong nắm chặt lấy tay Hiểu Đồng.

Chọn một chiếc xe đẩy, Vĩnh Phong đặt bé Đường vào trong xe, Hiểu Đồng đi bên cạnh, trong họ như một gia đình hạnh phúc, khiến người xung quanh phải ghen tỵ.

Vĩnh Phong để cho bé Đường tùy ý lấy món mình thích nhưng Hiểu Đồng đã đưa mắt cảnh cáo cậu không được chiều chuộng bé Đường quá nhiều dễ khiến con bé sinh hư.

Mặc dù Hiểu Đồng đã trả lại hết những thứ không cần thiết nhưng Vĩnh Phong và bé Đường vẫn bỏ đầy một xe. Vĩnh Phong dùng đũa bé Đường trên cổ, còn Hiểu Đồng thì đẩy xe, làm cho những đứa trẻ cũng bắt đầu làm loạn đòi ba chúng phải dùng đũa.

Tới quầy tính tiền, chờ mãi mới tới lượt mình nhưng thấy phía sau là hai cụ già, Hiểu Đồng liền nhường cho họ tính trước.

Hai vợ chồng già trông mặt phúc hậu nhìn Hiểu Đồng và Vĩnh Phong cùng bé Đường thật hạnh phúc thì mỉm cười nói:

- Nhìn vợ chồng hai cháu có con lớn thế này mà cứ như còn son. Hai vợ chồng cháu trẻ quá.

Hiểu Đồng biết hai vợ chồng ông bà lão hiểu lầm thì ngượng ngùng chẳng biết nói gì, nhưng Vĩnh Phong một tay bế bé Đường, một tay vòng sang eo của Hiểu Đồng kéo cô sát về phía mình cười nói:

- Dạ vâng. Hai vợ chồng cháu cưới nhau sớm vì ba mẹ cháu muốn sớm có cháu nội để bông.

- Ủ! Người già rồi chỉ mong được bông cháu. Chẳng bù với mấy đứa con của bác, đứa thì chưa lập gia đình, đứa thì chẳng chịu sanh con. Làm vợ chồng bác thấy người ta ẵm cháu mà thèm.

Hiểu Đồng ngượng cả người khi Vĩnh Phong nói họ là vợ chồng. cậu ta nói dối mà không thèm chớp mắt. Hiểu Đồng gờ tay ngắt eo Vĩnh Phong một cái, báo hại anh chàng phải trăn mình chịu trận.

- Thôi! Chúc hai vợ chồng cháu hạnh phúc nha. Hai bác đi đây.

Nói rồi hai vợ chồng già cùng nhau đẩy xe đi. Trông họ cũng thật hạnh phúc. Hiểu Đồng cứ mãi nhìn theo bóng hai vợ chồng già.

Vĩnh Phong nắm chặt tay hiểu Đồng, kề sát tai cô nói nhỏ:

- Ngưỡng mộ à. Yên tâm đi, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc đến già như họ.

Hiểu Đồng cảm thấy trái tim ấm áp lạ kỳ.

Về đến nhà, chờ Hiểu Đồng sắp xếp đồ xong xuôi, Vĩnh Phong liền nói:

- Đến đây, anh cho em xem cái này.

- Cái gì vậy – Hiểu Đồng tò mò hỏi khi thấy bộ dạng thần bí của Vĩnh Phong.

Nhưng Vĩnh Phong không nói gì chỉ đưa tay bịt mắt Hiểu Đồng lại rồi từ từ dẫn cô đi.

Chẳng biết Vĩnh Phong dẫn Hiểu Đồng đi đâu nhưng cô cảm giác được hương vị của gió, hương thơm của hoa....

Vĩnh Phong từ từ bỏ tay ra, trước mặt Hiểu Đồng là chiếc xích đu được treo trên cây cổ thụ có khắc hàng chữ con yêu ba mẹ của Hiểu Đồng. Bé Đường đang chơi đánh đu trên đó.

Chiếc xích đu mà mỗi chiều Hiểu Đồng thường chơi đùa với ba mẹ, nơi mà hạnh phúc của cô vẫn tròn vẹn.

Hiểu Đồng xúc động nghẹn ngào hỏi:

- Làm sao anh biết.

- Anh đoán.

Hiểu Đồng ôm chầm lấy Vĩnh Phong hạnh phúc. Cảm ơn anh vì đã đem ký ức ngọt ngào về với em. Ký ức có người cha mà cô mãi mãi không bao giờ quên.

14. Chương 14: Ánh Mắt Xa Xăm

Làm xong hết công việc nhà, Hiểu Đồng mượn laptop của Vĩnh Phong tranh thủ làm báo cáo để đem nộp. Hiểu Đồng để máy tính trên giường Vĩnh Phong, còn mình thì ngồi dưới nên gạch để tất cả sách vở tài liệu ra xung quanh. Vừa tham khảo vừa đánh máy.

Vĩnh Phong ngồi nghịch trò chơi trên máy điện thoại, dáng vẻ lạnh lùng bất cần đời. Nhưng chơi mãi cũng chán, lâu lâu khẽ liếc nhìn về phía Hiểu Đồng, thấy cô không thèm ngó ngang gì tới mình thì đâm ra bực bội, nhưng cũng chẳng dám lên tiếng vì anh bị Hiểu Đồng cầm quá rầy trong lúc cô đang làm việc.

Vĩnh Phong liền mở tin nhắn, nhắn tin cho Hiểu Đồng. Từ xưa đến giờ Vĩnh Phong chưa bao giờ ngồi cặm cụi nhắn tin cho ai cả. Cậu thấy chuyện này thật phiền phức, cần gì thì gọi điện nói chuyện cho rõ ràng. Nhưng từ lúc quen với Hiểu Đồng, cậu mới biết rằng nhắn tin là một điều khá thú vị.

Vĩnh Phong ngạc nhiên hỏi:

- Sao em phải làm cho các bạn của em nữa.
- Vì em được các bạn ấy thuê mà.
- Chẳng lẽ lương anh trả em không đủ sao.
- Không có. Chẳng ai trả lương cho người giúp việc cao hơn anh.
- Tại em chỉ đồng ý ở mức lương đó nếu không anh đã trả em nhiều hơn rồi. Em đang cần tiền à.
- Em không cần tiền. Mà nợ của anh em phải trả.

Vĩnh Phong cau mày nhìn Hiểu Đồng, tứ giác kêu:

- Hiểu Đồng
- Em biết. Nhưng em đã nói em không muốn đến bên anh chỉ vì tiền của anh. Càng trả xong nợ, thì em càng mau chóng đến bên cạnh anh danh chính ngôn thuận.

Vĩnh Phong ôm siết lấy Hiểu Đồng, hôn nhẹ lên mái tóc thơm mùi hoa oải hương của cô.

- Có làm cho nhiều người không. Chắc em vất vả nhiều rồi.
- Không có. Tài liệu chủ yếu trên mạng và sách vở. Em chỉ cần đem bài của mình chỉnh sửa cho khác đi một chút là được. Cũng sắp xong rồi. Anh mau ra đằng kia ngồi chờ đi, em làm xong còn đi nấu cơm cho anh ăn.
- Được rồi! Em cứ làm đi, hôm nay để anh nấu cơm cho.

Hiểu Đồng xem chút đáng rơi cả xấp tài liệu.

- Anh nấu cơm. Anh biết nấu ăn sao.
- Không biết.
- Vậy thì anh đừng có làm lộn xộn nhà bếp rồi bắt em bò ra dọn dẹp.
- Yên tâm đi. Không có chuyện đó đâu.

Vĩnh Phong hôn lên mi mắt Hiểu Đồng rồi buông cô ra đi thẳng ra ngoài. Hiểu Đồng nhìn theo bóng Vĩnh Phong thờ dài ngao ngán, lại phải dọn dẹp một phen nữa rồi.

Một tiếng sau, Hiểu Đồng uể oải vươn vai gáp một cái, chuẩn bị đứng lên đi nấu cơm thì ngửi thấy một mùi thơm lừng bốc lên.

Cô liền đi xuống lầu vào trong bếp, một bàn ăn đã được dọn ra. Thật ngạc nhiên, mắt Hiểu Đồng nhìn không chớp vào ba món ăn trên bàn. Một món mặn, một món xào, một món canh.

Rồi như mỗi mắt Hiểu Đồng chớp mắt lia lịa nhìn màu sắc của ba món ăn khá đẹp, lại còn thơm lừng nữa chứ.

Vĩnh Phong mỉm cười kéo ghế mời Hiểu Đồng ngồi xuống. Hiểu Đồng ngồi xuống như một cái máy, miệng lấp bắp.

- Là anh tự tay làm mấy món này à.
- Em ăn thử xem, Anh chỉ mới biết nấu ba món này thôi, anh học lâu lắm rồi đó.

Vĩnh Phong thích thú nhìn Hiểu Đồng chờ đợi.

Hiểu Đồng chậm rãi gắp một miếng thịt đưa lên miệng cắn. Miếng thịt rất mềm lại rất ngon như tan vào đầu lưỡi.

Hiểu Đồng gật đầu khen ngợi.

- Ngon lắm. Sao anh lại học nấu ăn vậy.

- Vì mỗi lần anh ăn những món ăn do em nấu cảm thấy rất hạnh phúc. Cho nên anh muốn nấu cho em ăn để em cũng cảm thấy hạnh phúc. Anh đã nói đời này kiếp này sẽ mang lại hạnh phúc cho em mà.

Giọng mượt mà như rót vào tai của Vĩnh Phong khiến Hiểu Đồng vui sướng, hạnh phúc đến thật ngọt ngào.

Sau khi Hiểu Đồng rửa chén xong, Vĩnh Phong ôm lấy Hiểu Đồng, cả hai dựa vào nhau đứng trước bức tường kính trong suốt nhìn ra khoảng sân có xích đu đang đong đưa theo gió. Hạnh phúc tận hưởng những phút giây bình yên này.

Giọng khàn khàn, Vĩnh Phong nói:

- Anh đã vất vả nấu cơm cho em ăn. Em không thưởng cho anh cái gì sao.

Hiểu Đồng thẹn thùng quay đầu hỏi:

- Vậy anh muốn em thưởng cái gì.

- Em biết mà.

Hiểu Đồng hai má ửng hồng từ từ nhón chân lên, môi cô chạm khẽ vào môi Vĩnh Phong, rồi mau chóng rời ra. Hiểu Đồng ngượng ngùng vùi đầu vào long ngực Vĩnh Phong. Người cậu toát ra một mùi hương thật quyến rũ.

Nhưng Vĩnh Phong tham lam làm gì chấp nhận một nụ hôn nhẹ nhàng như thế. Cậu nâng cằm Hiểu Đồng lên, nhìn sâu vào đáy mắt long lanh của cô thì thào:

- Ít quá.

Rồi cúi xuống hôn vào đôi môi căng mọng của Hiểu Đồng một cách tham lam cuồng nhiệt. Hiểu Đồng chỉ còn biết đáp trả đôi môi tham lam kia. Đầu lưỡi hai người tự tìm nhau, quấn lấy nhau và tận hưởng hương vị của nhau.

Cảnh vật bên ngoài động lại, gió dừng thổi, xích đu cũng ngừng đong đưa.

Mãi một lúc sau họ mới rời nhau ra.

- Hôm nay em đừng đi làm, đi với anh tới chỗ các bạn đi – Vĩnh Phong thì thâm trong hơi thở.

- Để làm gì – Hiểu Đồng hai má ửng hồng trả lời.

- Bọn họ muốn gặp em.

Rồi Vĩnh Phong cười tinh nghịch vuốt mũi Hiểu Đồng.

- Họ muốn xem cô gái nào có bản lĩnh bắt trói được anh.

Hiểu Đồng phụng phịu từ chối, cô vẫn chưa sẵn sàng để gặp các bạn của Vĩnh Phong, cô vội lấy cớ.

- Em mà nghỉ thì sẽ lại bị trừ lương, lần trước em đã nghỉ mà không xin phép.

Hiểu Đồng nhớ lại cái ngày mà cô cùng giám đốc Vương bước vào trong khách sạn bỗng rung mình, cô vội ôm chặt lấy Vĩnh Phong.

- Vậy thì anh phải mua lại quán cà phê này mới được. Anh là ông chủ, anh ra lệnh thì em phải nghe theo.

Hiểu Đồng giật mình, hơi tức giận hỏi:

- Anh lại định làm chuyện xấu xa gì nữa à.

Vĩnh Phong đưa tay nựng lên hai gò má hồng hồng của cô.

- Anh chỉ muốn một mình anh làm ông chủ của em thôi. Cả đời cả kiếp này em phải làm cô hầu bé nhỏ của anh.

Hiểu Đồng dấm mạnh vào ngực của Vĩnh Phong:

- Đáng ghét.

Vĩnh Phong không hề thấy đau chút nào mà chỉ thấy hạnh phúc. Cậu nắm chặt lấy tay Hiếu Đồng :

- Chỉ hôm nay thôi được không?

Hiếu Đồng lặng lẽ gật đầu.

Hai người bên nhau tận hưởng hạnh phúc chỉ có hai người sau khi Hiếu Đồng gọi điện xin phép nghỉ. Sau đó, Vĩnh Phong chở Hiếu Đồng đến một cửa hàng thời trang rất lớn.

Vĩnh Phong vừa bước chân vào đã được đón tiếp niềm nở, đơn giản bởi vì cậu là khách vip ở đây. Hiếu Đồng rụt rè đi bên cạnh.

Mấy cô nhân viên nhìn quần áo bình thường của Hiếu Đồng khinh bỉ nhưng họ phải ngưỡng mộ trước sắc đẹp của cô.

Trông khi chờ người lấy quần áo, Hiếu Đồng hỏi Vĩnh Phong.

- Sao lại đưa em đến đây.

- Để em thay đồ.

- Sợ em làm mất mặt anh à.

- Không! Chỉ sợ người ta không cho em bước vào.

Bất kể là ai, chỉ cần đi vào cùng Vĩnh Phong thì người đó luôn là khách vip nhưng Vĩnh Phong muốn nhân cô hội này tặng đồ cho Hiếu Đồng. Nếu chỉ khơi khơi đi mua đồ thể này chắc chắn cô sẽ không nhận.

Vĩnh Phong bắt Hiếu Đồng thay hết toàn bộ những chiếc váy sang trọng mà nhân viên đem đến. Mỗi lần cô thay xong là các nhân viên thay nhau trầm trồ khen ngợi. Không phải là họ muốn lấy lòng mà vì cô thật sự rất xinh đẹp trong những bộ áo đó. Vĩnh Phong rất hài lòng, cậu định mua tất cả nhưng đã bị Hiếu Đồng chặn lại.

Hiếu Đồng nhìn giá tiền trên những cái áo quả thật là những con số khủng khiếp. Một bộ bằng mấy năm tiền lương của cô.

Hiếu Đồng chọn một bộ vừa kín đáo vừa không quá mắc mắc vào.

Tuy Vĩnh Phong không hài lòng lắm nhưng cậu cũng đành chịu. Dù sao Hiếu Đồng mặc gì vào mà chẳng xinh đẹp.

Vĩnh Phong đích thân chọn cho Hiếu Đồng một đôi giày cực kì đẹp, Hiếu Đồng không có cơ hội từ chối.

Họ dừng lại ở một nhà hàng cực kì sang trọng, Hiếu Đồng hiểu vì sao mình phải thay đồ.

Đôi trai gái đẹp như tiên bước vào, tất cả mọi người phải trầm trồ khen ngợi.

Quản lý nhà hàng vội vàng chạy đến.

- Cậu Phong, cậu đến rồi. Bàn của cậu tôi đã chuẩn bị xong hết rồi. Có vài người bạn của cậu cũng đã đến. Mời cậu vào trong.

Vĩnh Phong nắm tay Hiếu Đồng dang rộng ngừng trước ánh mắt của mọi người bình thần đi vào như không có gì xảy ra.

Bước vào thang máy rồi dừng lại ở tầng cao nhất.

Bàn mà Vĩnh Phong đặt là một bàn vip sang trọng. Vào trong đã thấy có vài người bạn quen thuộc như Quốc Bảo và Thế Nam làm Hiếu Đồng bớt lo lắng.

Thấy Vĩnh Phong và Hiếu Đồng đi vào, mọi người đều phấn khởi thay nhau chào hỏi khiến Hiếu Đồng đỏ cả mặt.

- Anh Tuấn Minh chưa đến à?

Vĩnh Phong quay sang Thế Nam hỏi.

- Anh ấy bảo sẽ đến muộn một chút – Thế Nam liếc nhìn khuôn mặt ửng hồng của Hiểu Đồng trả lời.

- Vừa nhắc thì thấy anh ấy tới. Haha

Hiểu Đồng cũng ngẩng đầu cùng mọi người nhìn ra cửa.

Một chàng trai chừng 26,27 tuổi, đang từ từ bước vào trên môi là một nụ cười tươi rói.

Anh ta mặc một chiếc áo da màu đen, đeo một chiếc găng tay màu đen, nhìn vào đã biết anh ta là một tay đua kiệt xuất.

Hiểu Đồng nhìn vào cái miệng đang cười, chop mũi cao cao, rồi cô nhìn vào đôi mắt của cậu ta.

Một cơn lửa giận bùng bùng bốc lên. Hiểu Đồng nắm chặt tay, cả người cô như núi lửa diêm sơn chực phun trào.

Tuấn Minh bước vào chào mọi người, rồi quay sang nhìn Hiểu Đồng.

- Đây chắc là em dâu rồi. Chào em, rất vui được gặp em, anh là Tuấn Minh.

Cậu chìa tay ra trước mặt Hiểu Đồng nhưng

Bốp

Một cái tát tai thay cho lời chào của hiểu Đồng ngay vào mặt Tuấn Minh.

Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn Hiểu Đồng. Ánh mắt cô đang long lên những tia lửa dữ tợn như muốn giết người.

Hiểu Đồng vụt đứng lên nhưng tay cô vẫn còn nắm trong tay Vĩnh Phong. Cậu nắm chặt tay cô siết lại, kêu lớn.

- Hiểu Đồng.

Nhưng Hiểu Đồng giận dữ quay lại hét.

- Bỏ ra. Anh cũng chung một nhóm với anh ta. Anh cũng là đồng phạm.

Cô vùng khỏi tay Vĩnh Phong rồi bỏ chạy. Chạy ngang qua Tuấn Minh đang ôm lấy mặt sửng sốt. Nhưng Vĩnh Phong cũng nhanh nhẹn đứng dậy lao theo. Hiểu Đồng chưa ra đến cửa đã bị Vĩnh Phong giữ lại.

Cô đẩy anh ra, rồi gào lên:

- Tránh xa tôi ra. Không được đi theo tôi nữa. Tôi chẳng thà lao đầu cho xe cáng chết còn hơn thấy mặt các người.

Rồi cô mở cửa lao ra, đóng sầm cửa lại, chạy đi ra ngoài, nước mắt tuông trào, những ký ức tưởng chừng đã quên nay lại tràn về trong tâm trí.

Hiểu Đồng chạy ra khỏi nhà hàng, cô bắt lấy một chiếc taxi đang chạy đến. Cô ra lệnh trong tiếng nấc:

- Làm ơn cho xe chạy đi càng nhanh càng tốt.

Tài xế taxi vội vàng đánh xe đi. Tài xế taxi là một người trung niên, ông ta liếc nhìn Hiểu Đồng qua kính chiếu hậu thấy đôi mắt cô đỏ que long lanh ngấn lệ, chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng sẽ tuôn trào.

Ông nhẹ nhàng với tay lấy hộp khăn giấy để ở phía trước chuyển ra sau cho Hiểu Đồng nhưng Hiểu Đồng lắc đầu:

- Cám ơn bác, nhưng cháu sẽ không khóc cho đến khi xóa được món nợ đó.

Món nợ! Người tài xế khá ngạc nhiên nhìn Hiểu Đồng. Một cô gái xinh đẹp nhưng hãy còn quá trẻ chỉ độ 20 tuổi. Sao lại có một món nợ cần phải xóa, ai nợ ai, là cô nợ người ta, hay ai đó đang nợ cô.

Ông ngập ngừng nhìn Hiểu Đồng.

- Nhưng cháu cũng phải nói cho bác biết cháu muốn đi đâu.

Hiểu Đồng nghe vậy mới nhìn lại thì ra xe cô đã ra tới đường lộ nhưng bác tài chạy rất chậm. Ông không biết phải đưa cô đi đâu cả.

Hiểu Đồng hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén cảm xúc lại nhưng giọng cô cũng lạc đi.

- Làm ơn cho cháu đến

Tiếng còi xe cứu thương cứ vang mãi trong tai của Hiểu Đồng. Cô bé ôm chặt lấy con gấu bông của mình, đôi mắt ngây thơ đầy sợ hãi nhìn người cha mình yêu quý đang nằm trên cái cán . Gương mặt ông Quốc Kiện trắng bệch, đôi mắt ông nhắm nghiền lại, trên mặt ông được đặt một cái ống truyền oxi. Hơi thở ông đứt quãng.

Bà Du cảm đang ngồi bên cạnh Hiểu Đồng, gương mặt bà xanh xao, toàn thân bà run rẩy. Bà đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé của con gái, những giọt nước mắt rơi xuống thật xót xa. Bà không thể khóc nên lời.

- Mau lên! Bệnh nhân cần cấp cứu gấp – Một cô y tá chạy ra đón bệnh nhân hét lên.

Lập tức một vài y tá và hộ lý chạy đến dẹp đường để cho cán xe chạy nhanh hơn. Bà Du Cẩm bế Hiểu Đồng chạy theo các y tá.

Vừa đến phòng cấp cứu, một bác sĩ đã chờ đợi sẵn sàng. Trong ấn tượng của Hiểu Đồng ông ta mặc một màu xanh lá thật ấn tượng .

Phòng cấp cứu bị đóng lại, bà Du Cẩm và Hiểu Đồng bị đẩy ra ngoài hành lang. Bà Du cảm vẻ mặt vô cùng đau đớn, với một người yếu đuối như bà phải chứng kiến người chồng đang trên bờ vực thẳm khiến cho bà gần như ngã quỵ. Bà từ từ khụy xuống, tay ôm lấy ngực, tay kia vẫn nắm chặt bàn tay bé nhỏ của Hiểu Đồng.

Cô bé Hiểu Đồng giờ đây như một con búp bê vô cảm. Cô cứ nhìn về phòng cấp cứu, nơi người cha đang đấu tranh với tử thần để trở về với hai mẹ con cô bé, bắt đầu cuộc sống mới.

Khoảng thời gian chờ đợi thật dài, chiếc đèn cấp cứu vẫn phát sáng, các cô y tá chạy ra chạy vô nhiều lần, nhưng chẳng ai có đủ thời gian dừng lại để nói cho họ biết tình hình bên trong thế nào cả.

Bà Du cảm cũng đã bị hút hết sức lực để có thể hỏi họ, đành bắt lực nhìn họ bằng nỗi tuyệt vọng.

Thời gian cứ lắng đọng lại, đôi tay run rẩy của bà Du Cẩm cảm nhận được sự ấm áp nhỏ nhoi truyền từ tay con gái. Bất giác quay lại ôm lấy con gái òa khóc. Hiểu Đồng đứng đó như một khúc gỗ không có sức sống, điều làm cho cô bé khác đi là những cái chớp mắt u sầu và một trái tim đang đập.

Cuối cùng sự chờ đợi cũng kết thúc, đèn trong phòng cấp cứu cũng đã tắt. cánh cửa bật ra, các y bác sĩ lặng lẽ bước ra.

Lấy hết sức lực còn lại, bà Du cảm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của hiểu Đồng đi đến bên các bác sĩ, bà nghẹn lời hỏi:

- Bác sĩ ... chồng tôi...

Vị bác sĩ mệt mỏi trả lời:

- Chúng tôi rất tiếc, chị mau dẫn cháu vào gặp anh nhà một lần cuối.

Bà Du Cẩm như không tin vào tai mình, bà gào lên, nắm lấy áo vị bác sĩ kia thật chặt.

- Ông nói dối, chồng tôi không thể có chuyện gì được.

Quá quen cảnh này, vị bác sĩ rất đồng cảm với sự xúc động của gia đình nạn nhân khi hay tin người thân mình sắp lìa đời.

Ông từ tốn gỡ tay bà Du Cẩm ra, vỗ nhẹ lên vai bà nói:

- Đừng quá bi thương, tốt nhất là chị mau vào xem anh ấy có trăng chối điều gì không.

Bà Du Cẩm tuyệt vọng buông tay khỏi áo vị bác sĩ rồi lão đảo dẫn Hiểu Đồng từ từ đẩy cửa bước vào.

Điều cuối cùng, Hiểu Đồng nhận thấy ở vị bác sĩ kia là tiếng thở dài của ông.

Cánh cửa mở ra, một gương mặt trắng mét đang nằm đó, trên người ông là tấm khăn màu trắng, ông vẫn còn thoi thóp thở trong ống truyền oxi.

Bà Du Cẩm run run nắm lấy bàn tay thô ráp của chồng, bàn tay đang dần trở nên lạnh lẽo.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay vợ, ông Quốc Kiện dần mở mắt. Nhìn người vợ đang nước mắt đầm đìa, đứa con gái nhỏ nét mặt lạnh toát, ông Quốc Kiện chua xót bật khóc.

Lần đầu tiên, hiểu Đồng thấy ba mình khóc, chưa bao giờ cô bé thấy nét mặt sầu thảm của ba mình, ông luôn nở nụ cười hiền từ bên cạnh con gái. Ông muốn đem đến niềm vui cho đứa con bé nhỏ của mình.

Ông nắm chặt tay bà Du cẩm thì thào đút quẳng:

- A ..n..h y..êu e..m.

Bà Du Cẩm òa khóc nức nở hơn trước, bà gạt đầu nói.

- Em biết ... vì em cũng đã yêu anh rồi. Từ lâu lắm rồi...

Một nụ cười mãn nguyện nở trên môi ông. Câu nói mà bấy lâu nay ông muốn nghe nhất cuối cùng cũng đã thốt ra, chỉ tiếc rằng ông được nghe quá muộn.

Ông Quốc Kiện giơ cánh tay còn lại của mình về hướng Hiểu Đồng. bà Du cẩm liền đẩy cô bé đến sát bên giường của ông. Ông nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang giữ chặt con gấu bông, đôi tay còn những vết máu.

Ông nhìn đứa con gái nhỏ đáng yêu của mình thật lâu như muốn khắc sâu nó mãi mãi vào trong tâm trí để dù có đau thai kiếp sau, ông vẫn có thể nhận ra đứa con gái mà ông yêu quý nhất.

Đôi mắt tròn xoe kia không còn long lanh trong sáng nữa mà chất chứa đầy nỗi u buồn, đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ. Gương mặt trắng bệch, đôi môi khô héo nụ cười.

- Xin lỗi con ...Hiểu Đồng. lần này ba phải thất hứa với con...

Ông đã hứa là sẽ cùng nhau làm lại từ đầu, cùng nhau sống hạnh phúc vậy mà.

- Đừng khóc! Con hãy cười lên, Hiểu Đồng biết là ba luôn thích thấy con cười mà... Thay ba chăm sóc mẹ con nha. Ba y..ê ..u co..n.

Đó là những lời sau cùng của ông Quốc Kiện, ông ra đi thật nhẹ nhàng, hai tay vẫn còn nắm lấy tay của vợ và con gái.

Bà Du Cẩm không chịu đựng được đã gục ngã xuống ngất xỉu.

Hai bàn tay: một của mẹ, một của cha từ từ rời khỏi hai bàn tay nhỏ bé của hiểu Đồng. Cô bé như bị rơi vào một khoảng không đầy tuyệt vọng mà không hề có một trọng lực hay điểm tựa nào .

- Này cháu gái!

Tiếng gọi của bác tài xế như kéo Hiểu Đồng về với thực tại. Cô đưa đôi mắt vô hồn nhìn người tài xế.

- Đã tới nơi rồi.

Hiểu Đồng đưa mắt nhìn về cái khoảng không lạnh lẽo bên ngoài cửa, chỉ thỉnh thoảng có vài luồng khói bốc lên mờ nhạt.

Hiểu Đồng quay lại sờ lên người mình, rồi chợt nhận ra cô không mang theo tiền.

Cô đang mặc một cái áo đầm sang trọng nhưng không có túi, và nhất là khi đi cô đi cùng Vĩnh phong nên không cầm theo bất cứ vật gì cả.

Cô bối rối nhìn người tài xế.

Người tài xế đã từng gặp những cảnh này nên ông hiểu là bây giờ trên người cô gái kia không có lấy một đồng, lại thấy khuôn mặt vô hồn như người sắp chết kia. Ông thở dài nói:

- Không sao! Coi như là bác cho con quá giang một đoạn.

Ông nhìn Hiểu Đồng cười hiền từ, hiểu Đồng nhìn ông đầy cảm kích.

Hiểu Đồng gỡ sợi dây truyền con cá heo trên cổ mình xuống đưa cho người tài xế.

- Bác cầm lấy giùm cháu. Coi như là tiền xe.

Nhưng người tài xế khoát tay.

- Không cần đâu, cháu cứ giữ lấy, tiền xe không nhiều đến vậy đâu.

Hiểu Đồng lắc đầu đặt sợi dây vào trong tay người tài xế nói:

- Bác cứ cầm đi. Chỉ xin bác giữ gìn giúp cháu, sau này cháu sẽ tìm bác chuộc lại.

Thấy cô gái kiên quyết nói như vậy, người tài xế bất đắc dĩ nhận lời, ông thở dài nói:

- Thôi được. Cháu cứ yên tâm, bác sẽ giữ gìn cẩn thận.

Rồi ông lấy ra một tấm card đưa cho Hiểu Đồng.

- Đây là danh thiếp của bác, có gì cháu hãy gọi cho bác, bác sẽ đem đến cho cháu.

Hiểu Đồng gạt đầu nhận lấy rồi mở cửa bước ra xe. Cô đi thẳng về phía trước.

Người tài xế nhìn theo bóng dáng cô gái mặc chiếc váy trắng. Gió thổi quanh cô thật lạnh lẽo, tóc và váy đung đưa trong gió thật huyền bí. Khẽ rung mình một cái, người tài xế nhìn theo bóng Hiểu Đồng lần nữa cảm thấy lo lắng. Liệu cô ấy có vì quá đau buồn mà dại dột...

Nhìn những ngôi mộ trắng lạnh lẽo hoang vu thật khiến người ta sợ hãi. Nhưng người tài xế không thể lo lắng nhiều nữa vì tổng đài vừa gọi đến, ông phải chạy đi.

Hiểu Đồng đi lên ba dãy tam cấp, rồi quẹo vào một ngôi mộ trắng lạnh lẽo, đã lâu rồi không ai tới viếng. Cỏ đã mọc lên nở đầy hoa, nhưng bên cạnh vẫn còn loài hoa đó...

Loài hoa thạch thảo tím tượng trưng cho tình yêu, sự dịu dàng nữ tính, loài hoa mà ông Quốc Kiện trồng rất nhiều trong vườn nhà. Bởi lẽ, vợ ông – bà Du Cẩm rất thích loài hoa này.

Ngày ba mất, Hiểu Đồng đã trồng loài hoa này bên cạnh mộ ông. Cố bé dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình đào từng lỗ từng lỗ nhỏ để trồng vào đó những cây thạch thảo tím.

Miệng cô lẩm nhẩm câu thơ mà ba mình vẫn thường đọc trên những phím đàn.

Ta ngắt đi một cụm hoa Thạch thảo

Em nhớ cho: Mùa Thu đã chết rồi !

Ôi ngắt hương thời gian mùi Thạch thảo

Em nhớ cho rằng ta vẫn chờ em.

Vẫn chờ em, vẫn chờ em

Vẫn chờ...

Vẫn chờ... đợi em.

Trên bia mộ ông Quốc Kiện có gắn tấm hình của ông đang nở nụ cười hiền từ. Tấm hình đó được lấy ra từ tấm hình chụp của cả nhà. Hai vợ chồng đang hạnh phúc nắm tay cô con gái nhỏ lúc nào cũng thích màu hồng.

Hiểu Đồng đưa tay sờ lên tấm hình trên bia mộ, đau đớn nhìn nét mặt của ba mình. Mắt cô đã rưng rưng nhưng cô không thể khóc, cô không được phép khóc bởi vì ba cô chỉ thích thấy khuôn mặt mỉm cười hạnh phúc của con gái mà thôi.

Cố nặn ra một nụ cười trước bia mộ, Hiểu Đồng nấc từng lời:

- Ba ơi! Con đến rồi.

Rồi cô quỳ xuống bên cạnh ngôi mộ, mái tóc xõa dài tung bay trong gió.

- Con phải làm gì đây. Con hận hấn ta đã cướp đi ba, hận hấn đã làm tan nát gia đình mình. Hận hấn đến nỗi mỗi khi con nhắm mắt thì đôi mắt của hấn luôn hiện hữu trong ký ức con. Con mãi mãi không quên được đôi mắt đó. Ba hãy cho con biết con nên làm gì hấn ta khi gặp lại hấn. ..Tại sao khi con đã bắt đầu muốn quên đi nỗi căm hận này thì hấn lại xuất hiện , tại sao hấn không phải là một người xa lạ nào đó để con có thể hận hấn mãi mãi, tại sao lại cho hấn xuất hiện bên cạnh con như một người bạn...

Hiểu Đồng gào lên đau khổ, điều đau khổ nhất là cô không thể khóc.

- Con sẽ không tha thứ cho những gì hấn ta gây ra cho ba, con muốn hấn phải trả giá nếu như ông trời cho con gặp lại hấn. Vậy mà ... tại sao...

- Anh ấy là người anh thứ hai của anh. Là người anh rất kính trọng, anh có thể đánh đổi tất cả vì anh ấy – Vĩnh Phong tự hào khi kể về Thiên Minh với Hiểu Đồng – Anh ấy là một người rất khăng khải, dám làm dám chịu. Ngày trước chính anh ấy đã đỡ giùm anh một nhát dao, coi như anh đã nợ anh ấy một sinh mạng.

Hiểu Đồng cắn chặt môi muốn rướn máu, tay đập mạnh xuống nền đá bia bộ liên tục, trong đầu vang lên câu hỏi “TẠI SAO?”, muốn cảm giác đau này đánh bật được nỗi bi thương trong lòng.

- Á...

Tiếng la rất trầm, giọng của một ông lão khiến Hiểu Đồng ngẩng đầu lên quay sang phía phát ra tiếng kêu tìm kiếm.

Một ông lão bị vấp té ngay bậc tam cấp, giỏ trái cây trong tay ông rớt xuống, mấy trái táo lăn lông lốc xuống từng bậc thềm.

Hiểu Đồng vội chạy lại đỡ ông đứng dậy. Nhặt lại những quả táo giúp ông ấy.

Ông mỉm cười hiền hậu, cảm ơn Hiểu Đồng:

- Dạ, đâu có gì mà ông phải cảm ơn.

Thấy giỏ trái cây trong tay ông khá nặng, Hiểu Đồng bèn ngỏ lời.

- Ông đến cúng mộ phải không? Để cháu giúp ông cầm đến mộ cho.

Ông lão nhìn Hiểu Đồng không khách sáo, đưa làn trái cây cho cô.

Hiểu Đồng tay xách làn trái cây, tay đỡ ông lão đi. Chân ông vẫn còn khập khiễng đau vì bị té. Hiểu Đồng bước đi thật chậm chờ ông .

Họ đi đến một ngôi mộ khá cũ kĩ, trên đó có một tấm hình trắng đen của một phụ nữ khá đẹp. hiểu Đồng đoán đây là hình của vợ ông lão, vì ông nhìn bà tràn ngập yêu thương.

Giúp ông lão bày trái cây xong, Hiểu Đồng đành từ biệt. Cô quay trở lại quỳ bên mộ ba mình, nhìn vẻ mặt hạnh phúc của ông, nhớ lại những ký ức hạnh phúc mà cô không bao giờ quên.

Hiểu Đồng ngồi đó không biết đã bao nhiêu lâu, mặt trời đã lặn từ bao giờ, cô cũng không biết xung quanh mình chỉ toàn bóng tối, gió thổi từng cơn ớn lạnh. Chỉ vài ánh đèn tỏa sáng đến chỗ cô một cách lạng lẽ.

Ông lão đột ngột đến ngồi bên cạnh Hiểu Đồng.

- Có những chuyện nếu khóc ra được sẽ thấy nhẹ nhõm hơn cháu à.

Hiểu Đồng đáp lời ông trong lạng lẽ.

- Cháu cũng ước gì mình có thể khóc.

Cô quay lại nhìn ông lão lo lắng hỏi.

- Sao tối rồi mà ông chưa về nhà. Có phải chân ông đau nên không thể về được không?

Ông lão nhìn Hiểu Đồng ánh lên một nụ cười.

- Ông chỉ là ngồi ngấm hoàng hôn nên quên mất thời gian mà thôi. Vợ ông rất thích ngắm cảnh hoàng hôn. Còn cháu, sao giờ này còn ở đây, cháu có chuyện gì đau buồn lắm phải không?

Hiểu Đồng im lặng một lát rồi mới trả lời.

- Cháu ngồi đây để tự trách bản thân mình.

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Cháu đã gặp lại kẻ đã hại chết cha mình, nhưng cháu đã bỏ chạy khỏi anh ta.

- Là anh ta cố tình hại chết cha cháu ư.

Hiểu Đồng lắc đầu. Cô bắt đầu kể cho ông lão nghe câu chuyện của cô. Nghe xong ông lão nói:

- Để ông kể cho cháu nghe một chuyện

Ông lão bắt đầu kể lại cuộc đời mình cho Hiểu Đồng nghe. Từ lúc ông bỏ mặc vợ con ra đi làm ăn, cho tới lúc trở về.

Khi tìm lại ông mới hay vợ mình bệnh nặng còn đứa con trai lại thất lạc. Vừa gặp lại ông thì vợ ông mất, là chính ông tự tay hại chết vợ mình. Nếu ông không bỏ đi thì vợ ông không chết và con trai ông cũng không thất lạc.

Ông ở vậy đến bây giờ, không ngừng tìm tông tích của đứa con trai thất lạc. Nhưng chỉ là vô vọng, có thể con ông đã chết rồi hoặc đang sống nơi nào đó, nhưng dù thế nào ông cũng không ngừng tìm kiếm.

Ông đã không ngừng tự trách mình, nhưng vợ ông trước khi chết đã tha lỗi cho ông.

- Có thể chuyện của ông và chuyện của cháu hoàn toàn khác nhau. Nhưng làm người ai mà không có lỗi. Giống như ông, vợ ông trước khi chết cũng nói lời tha lỗi cho ông. Còn cha cháu, tuy rằng ông không nói là tha lỗi cho người đã hại chết mình, nhưng ông muốn cháu luôn cười hạnh phúc. Chỉ có bỏ đi hết mọi thù hận thì mới có thể sống vui vẻ và hạnh phúc cháu à.

Thấy Hiểu Đồng trầm tư suy nghĩ, ông lão nói tiếp.

- Nếu cháu vẫn chưa bỏ xuống được thì hãy đến gặp chàng trai đó. Hãy đối mặt với anh ta. Biết đâu trong những năm tháng qua, anh ta đã ăn năn rất nhiều vì dù sau cậu ta lúc ấy hãy còn là một cậu bé hiểu trắng. Cái chết của vợ và sự thất lạc của con trai là điều ám ảnh ông đến giờ, biết đâu, cái chết của cha cháu cũng là một cú sốc lớn với cậu ta.

Hai ông cháu tiếp tục nói chuyện với nhau rất lâu. Đã lâu lắm rồi hiểu Đồng không có tâm sự với ai nhiều như thế, cô như trải lòng hơn, tâm hồn nhẹ nhàng hơn.

Ông lão gọi một chiếc taxi và cho Hiểu Đồng đi nhờ đến bệnh viện, nơi mẹ cô đang nằm.

Bà Du Cẩm vẫn chưa ngủ, nhìn thấy con gái đôi mắt đỏ hoe, bà lo lắng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy con.

Hiểu Đồng nhoẻn miệng cười trấn an bà.

- Đâu có gì đâu mẹ.

Bà Du Cẩm tỏ ý nghi ngờ

- Thật không.

Hiểu Đồng lại tươi cười để đánh tan sự lo lắng và hoài nghi của bà.

- Vậy sao con lại đến thăm mẹ vào giờ này. Đã khuya lắm rồi. Mất con lại đỏ như thế..

Hiểu Đồng đến bên cạnh mẹ, ôm chầm lấy bà. Hít thật sâu hương thơm của mẹ, đã lâu rồi cô không có những nhéo với mẹ. Đã lâu rồi cô không ôm chặt bà thế này.

- Thật không có chuyện gì chứ. Con đừng giấu mẹ.

Hiếu Đồng giả vờ cười khúc khích, dụi đầu vào ngực mẹ.

- Con nói thật mà. Chỉ là hôm nay con đã đi thăm mộ ba thôi.

Nhắc tới chồng, bà Du Cẩm cũng thấy đắng lòng, bà có lỗi với ông nhiều lắm. Bà vuốt ve mái tóc dài đen mượt của con gái.

Hiếu Đồng chột ngẩng đầu lên nhìn mẹ chột hỏi:

- Nếu như mẹ gặp lại kẻ gây tai nạn cho ba thì mẹ sẽ làm gì.

Nghe Hiếu Đồng hỏi, bà Du Cẩm nhớ lại tai nạn thương tâm của chồng mình. Trái tim chột nghe run rẩy, bà xúc động đến lặng người.

Lát sau bà nhìn Hiếu Đồng, vuốt ve gương mặt xinh đẹp của con gái:

- Mẹ sẽ tha thứ lỗi cho cậu bé đó.

Hiếu Đồng kinh hãi nhìn mẹ hỏi:

- Tại sao mẹ lại tha thứ cho kẻ hại chết ba con chứ, tha thứ cho kẻ làm gia đình mình tan vỡ, hại mẹ con mình phải sống khổ sở biết đường nào.

- Vì mẹ tin rằng ba con cũng sẽ tha thứ cho cậu ấy. Đó là một tai nạn ngoài ý muốn. Dù có hận dù có giết chết cậu ta, ba của con cũng không thể sống lại. Huống hồ mọi chuyện đã qua lâu lắm rồi. Con có bắt cậu ta trả giá thế nào cũng vậy thôi, chỉ khiến một gia đình lại tiếp tục bị thương và tan nát. Cho nên mẹ chọn cách tha thứ, con cũng vậy Hiếu Đồng, hãy chọn cách tha thứ để tiếp tục sống.

Hiếu Đồng thơ thẩn ra về, những lời ông lão và mẹ cứ lặp lại bên tai Hiếu Đồng:” Hãy tha thứ”

Hiếu Đồng va vào một bác sĩ ngay khúc quẹo, mãi suy nghĩ nên cô không kịp tránh, bị ngã vật ra sau.

Nhưng một bàn tay đã ôm lấy cô, kéo cô lại.

Hiếu Đồng hơi chới với nên đã vội chụp lấy tay vị bác sĩ rồi ôm chặt người ấy, khi người ấy kéo cô lại. Hiếu Đồng ngửi trên mùi vị bác sĩ mùi este nồng xen lẫn một mùi hương dễ chịu.

Cô bối rối buông vị bác sĩ ra, thì nghe giọng trầm ấm vang lên:

- Em không sao chứ, Hiếu Đồng.

Cô bình tĩnh nhìn lại vị bác sĩ đó, thì ra là Hữu Thiên. Hiếu Đồng mỉm cười nhạt với cậu ấy rồi lắc đầu.

- Em vừa thăm mẹ xong à.

Hiếu Đồng gật đầu. cô nhìn vẻ mặt hơi thất thần của Hữu Thiên bèn hỏi:

- Anh vừa mổ xong à.

Hữu thiên mỉm cười, nụ cười thật bình dị, hiền lành. Hiếu Đồng rất thích nụ cười này của anh.

- Sao em biết.

- Vì anh rất giống ba của mình.

Hiếu Đồng vẫn nhớ rất rõ ngày mà mẹ cô được bác sĩ Nhân cứu chữa, ông cũng có vẻ mặt thất thần nhưng nhẹ nhõm như Hữu Thiên bây giờ. Ông đã chiến đấu rất lâu với tử thần giành giật mạng sống về ẹ Hiếu Đồng, và ông cảm thấy nhẹ nhõm vì mình đã chiến thắng.

Hai cha con bác sĩ Nhân quả thật rất xứng với địa vị bác sĩ. Họ là những bác sĩ tốt nhất mà Hiếu Đồng từng gặp.

- Bây giờ em về nhà à. Anh cũng sắp về rồi, hay là để anh đưa em về.

Hữu thiên nhìn Hiếu Đồng mong đợi.

Nhìn vào đôi mắt chân thành của Hữu Thiên, Hiểu Đồng bèn gật đầu. Thật ra cô cũng không muốn làm phiền cậu lúc này, nhất là sau một ca phẫu thuật thì bác sĩ thường rất vất vả, cần được nghỉ ngơi. Nhưng mà trong người Hiểu Đồng không còn gì cả, mà trời đã quá tối rồi.

Chiếc xe hơi đưa Hiểu Đồng về cuối cùng cũng dừng lại trong sự luyến tiếc của chủ nhân nó. Hữu Thiên nhìn Hiểu Đồng bước xuống xe mà buồn bã.

- Cảm ơn anh! Lại làm phiền anh vào lúc này – Hiểu Đồng bước xuống xe quay người chào.
- Dừng khách sáo. Đây là vinh hạnh của anh. Tạm biệt – Hữu Thiên nhìn Hiểu Đồng cười rạng rỡ.
- Tạm biệt. Anh lái xe cẩn thận nha.

Cô đóng cửa xe lại, rồi nhìn theo bóng chiếc xe đi xa dần, mới quay người bước vào dãy phòng trọ.

Chưa tới cửa phòng trọ, Hiểu Đồng đã thấy một dáng người cao ráo quen thuộc đang ẩn hiện trong đóm thuốc lập lờ, thân người mệt mỏi dựa lưng vào bức tường. Rất nhiều tàn thuốc rơi vung *** dưới mặt đất.

Đã lâu rồi, Hiểu Đồng không thấy Vĩnh Phong hút thuốc. Anh vì lời hứa với cô mà bỏ thuốc, bây giờ lại...

Hiểu Đồng khựng lại một lát nhìn Vĩnh Phong rồi mới lạnh lùng bước tiếp.

- Em đã đi đâu cả tối này. Anh chờ em rất lâu .

Vĩnh Phong giọng khỏ sở và mệt mỏi hỏi, rồi đưa tay lên xem đồng hồ. Đã gần 12 giờ. Cậu chờ cô đã 7 tiếng đồng hồ.

Hiểu Đồng không trả lời, cô mệt mỏi bước tiếp. Nhưng cánh tay mạnh mẽ đã nhanh chóng đưa tới chụp lấy cánh tay cô.

- Dừng lại ...trả lời anh đi ...

Hiểu Đồng đã quá mệt mỏi, cô không còn hơi sức trả lời anh. Cô im lặng nhìn gương mặt đẹp đang khỏ sở kia. Gương mặt cũng hiện lên sự mệt mỏi đầy đau khổ vì chờ đợi và lo lắng.

- Hiểu Đồng ...

Giọng Vĩnh Phong lạc đi.

Hiểu Đồng nhắm mắt mỗi một hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy hơi sức, cô thì thào.

- Bây giờ em mệt lắm. Em không muốn nói chuyện với anh. Để lúc khác nói đi.

Cô vung tay ra khỏi tay Vĩnh Phong, cậu bắt lực nhìn cánh tay đang từ từ rời khỏi bàn tay mình. Khuôn mặt mệt mỏi của Hiểu Đồng hiện ra trước mặt Vĩnh Phong khiến cậu không thể mở thêm một lời nào.

Vĩnh Phong rất muốn biết đã có chuyện gì xảy ra giữa cô và Thiên Minh. Rất muốn biết cô đã đi đâu suốt cả buổi tối, rất muốn biết người đã đưa cô về...

Cậu lặng lẽ nhìn theo bóng dáng mỗi một khập khễnh của Hiểu Đồng mà nghe tim mình chua xót.

Vĩnh Phong đau khổ ngã vào bức tường sau lưng mình.

Đột nhiên hai kẻ lạ mặt chạy từ đâu nhảy ra chặn đường Hiểu Đồng. tên ở sau chồm tới, một tay ôm lấy Hiểu Đồng, tay kia dùng cái khăn tẩm thuốc mê chụp lên miệng cô...

Hiểu Đồng chỉ có thể giãy giụa vài cái trước khi ngất đi.

Bọn này nhanh chóng di chuyển Hiểu Đồng đến chiếc xe hơi màu đen đang đậu gần đấy. rồi rõ ga chạy mất.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ và quá nhanh, Vĩnh Phong không kịp chớ tay. Cậu nhanh chóng chạy vào xe, đuổi theo.

Một cuộc rượt đuổi ngoạn mục xảy ra khi bọn bắt cóc biết rằng có một chiếc xe hơi màu xám bạc cực kì sang trọng đang đuổi theo sau đích xe của mình.

Tên cầm lái cũng là một tay đua có hạng, hấn và Vĩnh Phong luôn giữ một vận tốc nhất định. Vĩnh Phong không thể đến quá gần hấn, nhưng ngược lại hấn ta không thể kéo dài khoảng cách giữa họ.

Hai tên bắt cóc Hiếu Đồng cứ ngoái mặt nhìn ra chiếc xe phía sau. Bọn chúng cực kì căng thẳng, chúng không ngờ rằng kẻ chạy phía sau kia cũng là một tay đua tuyệt hảo đến thế. Nhưng khoảng cách không thể rút ngắn giữa họ khiến chúng cảm thấy yên tâm phần nào.

Một tên móc điện thoại ra ra bấm mấy số quen thuộc, đợi một lát đầu kia bắt máy.

- Đại ca! Tụi em đang bị bám theo, một chiếc Ferrari màu xám bạc đang đuổi theo xe tụi em. Tên này khá cứng cựa, tụi em không thể thoát được khỏi nó. Làm sao đây.

Đầu dây bên kia nổi giận.

- Mẹ kiếp! Sai tụi bây đi làm có chút chuyện mà cũng không xong. Được rồi, mau dụ nó đến đường X đi, tụi tao xe cắt đuôi nó cho tụi mày. Con nhỏ sao rồi.

Tên đàn em nghe đại ca mắng thì hơi sợ, hấn e dè trả lời.

- Con nhỏ bị em chụp thuốc mê nên ngủ say rồi.

- Coi con nhỏ cho đàn hoàng. Có nó, tụi mình sẽ kiếm được mốt số lớn đó.

- Dạ em biết.

Hấn ta gấp điện thoại lại. Rồi nói rõ lệnh của đại ca cho tên cầm lái biết. Tên này gạt đầu hiếu ý. Hấn ta chạy thêm một quãng rồi đột ngột quẹo cua.

Vĩnh Phong chăm chú theo dõi chiếc xe màu đen phía trước mình, cậu không dám rời mắt khỏi nó dù chỉ một giây. Tính mạng của hiếu Đồng đang gặp nguy hiểm. càng nghĩ đến Hiếu Đồng đang lâm nguy hai tay Vĩnh Phong cảm thấy run run, cậu cầm chắc vô lăng quyết không để cho bọn này chạy thoát.

- Bọn khốn! Nếu Hiếu Đồng mất một cọng tóc nào, tao sẽ lột da chúng mày ra.

Cậu gầm từng chữ đầy tức giận. Ghiền răng thật chặt, cậu nắm lấy cần số giật mạnh, định rút ngắn khoảng cách giữ hai xe nhưng bất ngờ, chiếc xe màu đen quẹo cua.

Vĩnh Phong cũng lập tức quẹo cua, cuộc chạy đua rất quyết liệt, những chiếc xe đi bên đường nhìn hai chiếc xe đang rượt đuổi nhau bằng ánh mắt tỏ mò, có người tức giận mắng **** um xum. Họ không hề biết rằng đây chẳng phải là một cuộc đua xe bình thường.

Càng về khuya, xe cộ càng vắng, hai chiếc xe càng lao nhanh với tốc độ kinh hoàng.

Vĩnh Phong và tên cầm lái cũng ngằm khâm phục đối phương theo kiểu anh hùng trọng anh hùng. Nếu như tên này không phải là kẻ đáng ghét bám bắt cóc Hiếu Đồng thì Vĩnh Phong nhất định sẽ kết bạn với hấn ta.

Hai xe cứ thế rượt nhau, băng qua nhiều xe khác, và vượt qua cả những ngã tư đèn đỏ bất chấp luật lệ.

Cuộc rượt đuổi cũng bắt đầu có sự thay đổi, khoảng cách cũng đã được rút ngắn lại. Dù sao thì chiếc xe của Vĩnh Phong vẫn là chiếc xe đua số một. Tay lái của tên kia có xuất sắc thế nào nhưng hấn ta không có được một chiếc xe tuyệt hảo như xe của Vĩnh Phong thì khó lòng thắng nổi. Chiếc xe của hấn ta bắt đầu bộc lộ những khuyết điểm của nó. Tên này tựa như một dũng sĩ nhưng không có một thanh bảo kiếm xứng tầm.

Khi mà những tên này thấy được chiếc xe của Vĩnh Phong chỉ còn cách đích xe của chúng trong gan tấc và chỉ chốc lát, chiếc xe ấy sẽ vượt qua xe chúng và chặn ngay đầu xe lại thì đường X hiện ra trước mặt chúng.

Chúng mừng rỡ phóng qua khỏi một ngã tư không xe cộ. Vĩnh Phong lại lần nữa giật lấy cần số trả về sau chuẩn bị phóng lên thì đột ngột một chiếc xe mà trắng phóng tới chắn ngang giữa hai xe ở ngay ngã tư đó.

Vĩnh Phong không còn cách nào khác là phải đạp thắng. Chiếc xe của cậu lết vài vòng, xoay tròn rồi đâm vào hàng rào chắn cái "RẦM", người Vĩnh phong đạp mạnh vào vô lăng đau điếng rồi lại bật ra thành ghe

sau lưng. Đầu đập mạnh vào thành ghế choáng váng. Vì quá vội, cậu không hề thắt dây an toàn, cũng may là thắng kịp nếu không dễ mất mạng .

Mặc kệ cái đau đớn đang xâm chiếm mình, Vĩnh Phong cố gắng đưa mắt nhìn theo chiếc xe đen đang mất dần trong bóng tối. cậu nhìn theo nó bất lực đâm mạnh vào cái vô lăng trước mặt, rồi gục đầu xuống vô lăng tự nguyện rửa bản thân mình.

An nguy của Hiểu Đồng khiến lí trí cậu bưng bít hơn. Vĩnh Phong nhanh chóng móc điện thoại trong túi ra. Cậu nhấn số gọi cho Quốc Bảo.

Tên nhóc này đang ăn chơi ở một chỗ nào đó khá ồn ào. Thấy Vĩnh Phong gọi điện đến thì hồ hởi hỏi thăm:

- Anh Vĩnh Phong hả. Anh đã gặp hiểu Đồng chưa. Cô ấy nói sao.

Nhưng Vĩnh Phong đã lạc cả giọng nói:

- Quốc Bảo, em mau về nhà nhờ ba em tra dùm anh biển số xe này. XYZ223

Quốc bảo lo lắng hỏi, cậu quát một cô gái đang lằng nhằng đeo bám bên cạnh cậu im lặng.

- Đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Hiểu Đồng đã bị bọn này bắt cóc. Mau điều tra giúp anh, càng sớm càng tốt. Có gì gọi cho anh ngay lập tức.

Quốc Bảo trả lời ngay lập tức:

- Em sẽ đi ngay lập tức.

Nói xong cậu vội vàng phóng ra khỏi cửa bỏ mặc tiếng gọi sau lưng của các bạn.

Ba của Quốc Bảo là một nhà chính trị cao cấp rất được kính trọng. Mấy vụ nhờ vả điều tra này là chuyện rất dễ dàng.

Vĩnh Phong vừa gác máy xong lại gọi tiếp cho Thiên Minh. Nhưng lần này cậu không chờ Thiên Minh trả lời máy trước, cậu vội vàng nói.

- Thiên Minh! Anh hãy dò hỏi đám anh em của anh ở khu vực đường X xem có ai biết thông tin về chiếc xe màu đen biển số XYZ223 chạy trong khu vực này không. Hiểu Đồng đã bị chúng bắt đi rồi.

Thiên Minh rất ngạc nhiên khi nghe Vĩnh Phong nói, cậu lập tức hỏi lại:

- Làm sao bọn chúng lại bắt Hiểu Đồng. Mà làm sao cậu xác định được chúng thuộc băng đảng ở đường X

Vĩnh Phong bình tĩnh trả lời, cậu đang cực kì lí trí, những lúc thế này cậu không cho phép mình có sự sai lầm nào.

- Lúc chúng bắt Hiểu Đồng đi không ngờ rằng em có thể đuổi theo chúng. Tên cầm lái chắc chắn cũng là một tay đua xuất sắc, bọn em đã rượt nhau một đoạn đường khá dài. Lúc đầu bọn chúng muốn dùng tốc độ để bỏ rơi em nhưng không được nên đã quẹo về khu đường này để cho đồng bọn cắt đuôi em. Chắc chắn đây là khu vực quen thuộc của chúng nên mới dễ dàng ra tay như vậy.

Thiên Minh hiểu ngay lập tức, cậu vội nói:

- Được, anh lập tức gọi điện cho tụi nó hỏi tin. Anh sẽ gọi cho em sau.

- Cám ơn anh. Anh giúp em, ơn này em sẽ không quên. Nếu Hiểu Đồng có mệnh hệ gì em sẽ bắt bọn chúng sống không bằng chết.

- Ok! Cứ tin tưởng ở anh.

- Anh cho người đem đến cho em một chiếc xe. Xe của em đã bị hư rồi. Tông vào hàng rào chắn

Vĩnh Phong vừa nói vừa chua xót nhìn chiếc xe yêu quý của mình đã bị móp méo một cách đáng thương. Nó là người bạn tốt gắn bó với cậu khá lâu rồi.

- Cậu không sao chứ. Có cần đến bệnh viện không – Thiên Minh lo lắng hỏi.

- Em không sao – Vĩnh Phong trả lời, tay ôm lấy phần ngực bị va đập mạnh vẫn còn nhức nhối – Giải cứu cho Hiếu Đồng quan trọng hơn.

- Vậy cậu chờ đi. Anh sẽ cho người đưa xe đến đó ngay lập tức. Xong rồi anh sẽ đến đó hội ngộ với cậu.

Gác máy xong, Vĩnh phong lại gọi cho Thế Nam. Thế Nam đang ngủ ngon giấc, nghe tiếng điện thoại cậu định không bắt máy, nhưng linh tính có chuyện gì nên với lấy lấy điện thoại.

Là Vĩnh Phong. Cậu giục mắt ngồi nhồm dậy. Có chuyện gì mà Vĩnh phong lại gọi cho cậu vào lúc nửa đêm thế này. Cậu uể oải bắt điện thoại.

- Minh đây có chuyện gì mà

Chẳng để cho Thế Nam nói hết câu, Vĩnh phong đã lên tiếng chặn lại.

- Hiếu Đồng đã bị bắt cóc.

Vừa nghe mất chữ này, Thế Nam chợt tỉnh giấc, cậu hoảng hốt hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì.

Vĩnh Phong kể lại tóm tắt tình hình rồi nói:

- Cậu mau liên lạc với Đình Ân, nói cô ấy đến nhà chăm sóc cho bé Đường. Con bé ở nhà chỉ có một mình thôi.

Gọi cho Thế Nam xong, Vĩnh Phong nóng ruột nhìn về hai hướng, chỉ mong sao đàn em của Thiên Minh đến đây nhanh chóng.

Nhìn Vĩnh Phong tức giận đá vào bánh xe, mà tên ngồi trên chiếc xe trắng đã chạy đến cất đuôi xe của Vĩnh Phong và chiếc xe đen kia cười hả hê.

Thằng nhãi, lại gặp may rồi. Lần trước cho người đánh lén mày mà cuối cùng người bị bại là đàn em của tao. Mối hận đó tao còn chưa trả. Lần này để xem mày còn chạy đi đâu.

Mười phút sau đó, Quốc Bảo gọi điện đến. Chờ đợi chỉ trong vòng mười phút mà Vĩnh Phong thấy mình như đang sống trong nhanh thạch mười năm. Cảm giác sợ hãi càng ngày dâng cao.

- Hiếu Đồng, em đừng có chuyện gì nếu không - Vĩnh Phong không dám nghĩ tiếp.

- Alô!

- Anh Phong! – Quốc Bảo gọi – Biển số xe đó là biển số xe giả, nhưng đã có thông báo mất xe, theo như mô tả thì là chiếc xe đã bắt cóc Hiếu Đồng. Bây giờ em sẽ đến chỗ anh ngay.

Vĩnh Phong tuyệt vọng gấp điện thoại lại. Cậu tức giận đến nỗi chỉ muốn giết người. Cậu dấm mạnh vào thành xe.

- Hahaha...Mày càng đau khổ, càng tuyệt vọng càng làm tao khoái trá. Chờ đi tao sẽ chuẩn bị quà ày – Ánh mắt độc ác lóe lên trong bóng tối, cái miệng nở nụ cười thâm hiểm, hắn ta ung dung ngồi nhìn Vĩnh Phong sầu thảm một cách thích chí.

Năm phút sau đó là điện thoại của Thiên Minh.

- Vĩnh Phong! Một tên đàn em của anh có nhìn thấy chiếc xe đó gần khu vực vũ trường Vũ Bảo. Nó bảo vừa nhìn là biết đây là xe ăn cắp nên đã chú ý đến chiếc xe đó. Nó nhận ra một tên đi trong băng đó. Hắn có tên là Năm Rô vì hắn xăm trên tay một lá bài năm rô. Qua lời tui nó, anh đoán nó là cái thằng đã đưa với em, vì bọn đàn em của anh từng đưa với nó. Nó rất điên cuồng và liều mạng, bất chấp tất cả chỉ để giành chiến thắng.

Vĩnh Phong biết vì lúc này khi đưa với hắn ta, cậu không dám dòn ép quá mức vì Hiếu Đồng trên xe của chúng. Nếu cậu quyết đưa với hắn tới cùng thì có thể hắn ta sẽ liều mạng lao đi. Lỡ có chuyện gì xảy ra thì

Hiếu Đồng sẽ gặp nguy hiểm. Do đó Vĩnh phong không dám vượt lên quá nhanh mà giữ một khoảng cách nhất định rồi từ từ tiến tới.

Vĩnh Phong đang suy nghĩ thì Thiên Minh nói tiếp:

- Tên này có một con bồ là kiều nữ ở vũ trường này cho nên hẳn ta tối nào cũng ghé qua đó. Anh sẽ cho người phục kích ở đó, chỉ cần hẳn ta tới, tụi đàn em sẽ tóm gọn hẳn đưa đến chỗ chúng ta.

Một tia hy vọng vụt sáng trong bóng đêm sợ hãi của Vĩnh Phong, cậu mừng rỡ nói:

- Cảm ơn anh Thiên Minh. Nếu không có anh, em không biết sẽ phải tìm Hiếu đồng trong bao lâu nữa.

Thiên Minh cười khà khà trong điện thoại:

- Minh là anh em mà cậu lại nói khách sáo như vậy. Được rồi, anh đã cho người đến đón cậu và cho xe đến kéo xe cậu về luôn rồi. Tụi nó sắp đến rồi đó, tạm thời cậu cứ đến nơi tụ tập của bọn anh trước rồi sau đó ta bàn tiếp.

- OK!

Quả như lời Thiên Minh nói, tụi đàn em đã chạy xe đến trước mặt Vĩnh Phong. Chúng chào hỏi Vĩnh Phong vài câu xã giao, Vĩnh Phong cũng đáp lại rồi theo chúng đến nơi tụ tập.

Nửa tiếng sau, cả ba người, Thiên Minh, Quốc Bảo và Thế Nam cùng chạy đến.

Vĩnh Phong kể tường tận lại toàn bộ sự việc. Những mối nghi ngờ và những điều thắc mắc vang lên trong đầu mọi người.

- Hiếu Đồng xích mích với ai à. Hay là bọn chúng muốn nhắm vào ai khác mà Hiếu Đồng là điểm yếu của người đó – Quốc Bảo đưa ra suy nghĩ của mình.

- Ý em là người mà bọn chúng nhắm tới là anh à – Vĩnh Phong ngậy người nhìn Quốc Bảo.

- Anh cũng nghĩ thế - Thiên Minh gật đầu tán thành.

- Chỉ sợ rằng ,kẻ mà bọn chúng đang nhắm vào chính là Hiếu Đồng – Thế Nam vừa nói vừa liếc nhìn Thiên Minh.

Thiên Minh trước cái nhìn nghi ngờ của Thế Nam thì tứ giận hỏi:

- Ý cậu là đang nghi ngờ tôi.

Thế Nam cũng nhìn thẳng Thiên Minh trả lời:

- Em cũng không muốn nghi ngờ anh, nhưng sự việc quá trùng hợp. Hồi chiều Hiếu Đồng vừa thấy anh đã tát anh một cái rồi tức giận bỏ chạy ra ngoài. Chắc chắn phải có chuyện gì đó giữa anh và cô ấy thì cô mới như vậy. Vì Hiếu Đồng mà em biết là người cực kì lí trí, không tự nhiên đánh người như vậy.

Trước câu nói của Thế Nam, Vĩnh Phong và Quốc Bảo đều quay người nhìn Thiên Minh.

Trước cái nhìn đầy nghi kị của mọi người, thiên minh không thể giữ được bình tĩnh, cậu ta tức giận đứng dậy hét lớn.

- Cậu hiểu rõ cô ta ư. Cậu hiểu rõ cô ta, người mà cậu mới vừa gặp. Còn chúng ta làm bạn với nhau đã lâu như vậy mà cậu lại không hiểu con người tôi ư.

Một Thế nam luôn bình tĩnh giờ đây cũng bị nhấn chìm lí trí. Thế Nam cũng đứng dậy quát lên:

- Vậy thì anh hãy giải thích rõ mọi chuyện giữa anh và Hiếu Đồng đi.

Trong lúc mọi chuyện đang căng thẳng đến hồi không thể cứu vãn được nữa thì Vĩnh Phong hét lên.

- Đủ rồi. Hai người bình tĩnh lại đi – Vĩnh Phong này giờ im lặng đột nhiên lên tiếng.

Thiên Minh và Thế Nam kinh nhau một cái rồi mới bực tức ngồi xuống.

Chờ cho hai người nguôi cơn giận, Vĩnh Phong mới lên tiếng.

- Dựa vào tình bạn bấy nhiêu năm của chúng ta, em tin anh không phải là kẻ đứng đằng sau vụ này – Vĩnh phong quay sang nói với Thiên Minh – Nhưng ... em cần anh nói rõ mối quan hệ giữa anh và Hiểu Đồng.

Thiên Minh lướt nhìn ánh mắt đang sẫm soi mình của ba người bạn, cậu lắc đầu nói:

- Anh có thể thề với mấy cậu là anh và Hiểu Đồng không hề có bất cứ mối quan hệ nào cả. Chiều hôm qua là lần đầu tiên anh gặp Hiểu Đồng. Anh không biết tại sao cô ấy lại có phản ứng như thế. Có thể cô ấy nhầm lẫn anh với ai đó.

- Em tin anh – Vĩnh Phong nhìn sâu vào mắt Thiên Minh nói.

- Em cũng tin anh – Quốc Bảo cũng nói theo.

Im lặng một lúc, Thế Nam thở dài nói:

- Dù không biết giữa anh và Hiểu Đồng đã xảy ra chuyện gì, nhưng dựa vào tình bạn của chúng ta, em tin anh. Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh.

Thiên Minh thở phào nhẹ nhõm khi các bạn tin tưởng mình.

Lúc đó, một tên đàn em của thiên Minh gọi đến:

- Đại ca. Tụi em đã dò hỏi con bồ của tên năm rô rồi, nó nói là thằng năm rô đang làm ăn chuyện gì đó nên sẽ không đến nữa.

Vậy là manh mối duy nhất cũng không còn, nỗi thất vọng cùng tuyệt vọng bao trùm cả căng phòng.

Reng ...reng ...reng ...

Điện thoại của Vĩnh phong reo lên. Một số điện thoại lạ hoắc.

- Alô!

- Thằng nhãi! Chúng ta đúng là có duyên mà. Mà mày có nhận ra tao không. Báo ày biết con bồ của mày đang nằm trong tay tao.

15. Chương 15: Đối Đầu

Cả người Vĩnh Phong bị một cơn chấn động mạnh, một luồng điện chạy xẹt qua người, cậu cảm thấy máu chạy ngược lên não, chân lông dựng đứng cả lên.

Giọng nói này rất quen , một giọng nói chứa đầy sự căm thù và độc ác. Vĩnh Phong lấy lại sự bình tĩnh sau cơn chấn động.

- Ông là ai.

Giọng cười man rợ vang lên sau câu hỏi của Vĩnh Phong. Rồi sau đó là một giọng the thé chói tai.

- Mày quên tao rồi sao. Cũng phải, đã lâu rồi chúng ta không gặp. Lần đó bị mày đánh, tao phải nhập viện hết ba tuần lễ. Mày có biết là tao chán ghét cái bệnh viện đến thế nào không.

Vĩnh Phong không đủ bình tĩnh để nghe tên này kể lể, cậu quát lên.

- Đừng nói chuyện dư thừa nữa. Nói đi mày muốn gì.

Bên kia vẫn bình tĩnh nói:

- Bình tĩnh nào anh bạn. Có gì mà vội, con bồ mày vẫn an toàn mà.

Nghe hẳn ta nhắc đến Hiểu Đồng, Vĩnh Phong cảm thấy sợ hãi nhưng cũng thấy nhẹ nhõm hơn khi biết cô không sao.

Đầu dây bên kia nói tiếp:

- Bây giờ nó đang ngoan ngoãn nằm ngủ dưới chân tao. Hahaha.... Tao tò mò muốn biết phản ứng của nó thế nào khi tỉnh dậy. Sợ hãi thu mình như một con thỏ hay là gầm rú như một con hổ.

Vĩnh Phong kìm nén nổi tức giận , bàn tay cầm điện thoại run rẩy :

- Nếu người mà nhảm đến là tao thì cứ việc nhưng không được làm hại cô ấy.
- Yên tâm, tao sẽ không làm hại nó đâu. Nó là cây hái ra tiền của tao mà , hahahaaaaaa

Cả người Vĩnh Phong run bắn lên, cậu phải cắn chặt răng để kìm nén.

- Sao hả, đau lòng à – Giọng cười khả ó kia vang lên – Được thôi vậy chúng ta trao đổi điều kiện đi.
- Điều kiện gì – Vĩnh Phong hỏi thật nhanh.
- Tao đã nói là từ từ mà, đừng nóng vội.

Trong lúc Vĩnh Phong như bị lửa đốt mà tên này lại tỏ vẻ thật ung dung tự tại.

- Thật ra, tao nhận tiền người ta tống con bồ mày đi thật xa. Nhưng mà tao phát hiện nó là bạn gái của mày thì tao càng hứng thú hơn. Nó thật là xinh đẹp.

Vĩnh Phong gào lên:

- Mày không được làm bậy, nếu cô ấy có mệnh hệ gì tao sẽ xẻo thịt, lột da mày.
- hahaha Xem ra mày rất yêu nó, vậy thì để xem mày có dám hi sinh vì nó không nha.
- Ý mày là sao?
- Mày sẽ đến nơi tao chỉ một mình, nếu có bất kì ai đi theo tao sẽ làm thịt con bồ mày ngay lập tức.

Vĩnh phong đáp liền ngay lập tức.

- Được tao chấp nhận.
- Mày gan dạ lắm. Đợi một lát đi, tao sắp xếp xong sẽ gọi điện ày. Tìm số điện thoại của mày cũng hơi khó khăn . Nhưng tao biết mày đang nóng ruột nên vừa tìm được thì lập tức gọi điện ày. Mày phải cảm ơn tao đó nháhahahaaaaaaa...

Nói rồi hắn ta cúp điện thoại, Vĩnh Phong tức giận đến nỗi muốn ném vỡ chiếc điện thoại trong tay, nếu như nó không phải là cầu nối duy nhất để tìm Hiểu Đồng.

Quốc Bảo, Thiên Minh, Thế Nam nãy giờ im lặng nghe đối đáp của Vĩnh Phong biết là đã có chuyện chẳng lành, Vĩnh Phong vừa gác máy thì họ lập tức hỏi.

- Có phải là bọn bắt cóc Hiểu Đồng gọi không?- Thế Nam lo lắng hỏi, mặt cậu đầy vẻ tức giận, tay cậu nắm lại thật chặt.

Vĩnh Phong gật đầu, cậu ngồi bệch xuống ghế sofa, vợ lấy chai bia trên bàn tu một hơi.

- Bọn chúng muốn gì? – Thiên Minh sốt sắng hỏi.
- Chúng muốn gặp em – Vĩnh Phong uể oải đáp.
- Vậy là mục tiêu của chúng là cậu – Thiên Minh nghĩ.

Vĩnh Phong dựa người vào ghế lắc đầu.

- Không! Mục tiêu lúc đầu của chúng là Hiểu Đồng. Chúng muốn bán cô ấy đi kiếm tiền. Nhưng thấy em rượt theo nên chúng chuyển mục tiêu về phía em.
- Cái gì, chúng bắt cóc cô ấy để đem bán ư – Thế Nam kinh hãi nói, máu trong người cậu sôi lên ùng ục.
- Có người đưa tiền cho bọn chúng – Vĩnh Phong nhíu mày suy nghĩ. Cậu biết về Hiểu Đồng quá ít, những mối quan hệ cũng như thù hận của cô ấy cậu hoàn toàn không biết gì cả.

Vừa suy nghĩ thì Vĩnh Phong bật dậy quay sang Thế Nam:

- Cậu mau gọi cho Đình Ân hỏi kỹ cô ấy xem Hiểu Đồng có gây bất hòa với ai không?

Không một giây chùng chừ nào, Thế Nam lập tức móc điện thoại ra dò số Đình Ân. Sau khi Đình Ân nghe máy, Thế Nam liền nói rõ sự tình rồi hỏi Đình Ân về mối quan hệ xung quanh Hiếu Đồng.

Thế Nam vừa tắc máy, Vĩnh Phong đã lập tức hỏi:

- Đình Ân nói sao.
- Cô ấy sẽ cùng Đình Khiêm đến đây ngay.

Khoảng thời gian chờ đợi Đình Ân và Đình Khiêm và cả cuộc gọi của tên bắt cóc kéo dài. Bốn người trong phòng đều mang một tâm trạng nặng nề, không ai nói với ai một lời, chỉ trầm tư uống rượu.

Lát sau, Đình Ân và Đình Khiêm đi đến, được đàn em của Thiên Minh dẫn vào.

Vừa vào tới, Đình Ân đã vội hỏi, mặt cô xanh mét, không còn giọt máu.

- Bọn bắt cóc muốn gì.
- Bọn chúng còn chưa nói rõ – Quốc Bảo đáp lời.

Đình Khiêm đi sau, cậu vừa vào tới thì đưa mắt nhìn bốn người đàn ông trong phòng. Khi quét mắt đến Thiên Minh thì mắt cậu ánh lên tia mừng rỡ.

Thiên Minh cũng chú ý đến chàng trai mới vào, nụ cười cũng nở trên môi cậu, cậu đứng dậy chạy đến ôm chầm lấy Đình Khiêm mừng rỡ.

- Đã lâu không gặp.
- Đã lâu không gặp – Đình Khiêm cũng ôm đáp lại sự chân thành của bạn – Lâu nay cậu vẫn ổn chứ.

Buông Đình Khiêm ra, Thiên Minh tươi cười nói:

- Mình vẫn ổn, còn cậu..
- Mình hiện đang làm giám đốc ột quán Bar. Là quán bar Phong trần, Vĩnh phong và các bạn của cậu ấy cũng thường lui tới đó.
- Được lúc nào rảnh mình sẽ đến uống với cậu vài ly. Ngồi đi.

Thiên Minh chỉ vào chỗ trống bên cạnh mình mời. thế Nam cũng ngồi nhích vào trong Vĩnh phong nhường ghế cho Đình Ân.

Đình Ân vừa ngồi xuống thì Thế Nam đưa tay ra hiệu ột tên đàn em.

Cậu quay sang hỏi Đình Ân, ánh mắt ân cần khiến Đình Ân lúng túng.

- Em muốn uống gì?
- Đình Ân lí nhí trả lời.
- Gì cũng được?
- Nước suối được không?

Đình Ân gật đầu. Thế Nam liền hất mặt về phía tên đàn em ra lệnh.

- Lấy cho anh một chai nước suối ướp lạnh và thêm vài chai bia nữa.

Tên đàn em vâng dạ rồi lập tức đi ra ngoài.

Đình Khiêm chỉ tay về phía Đình Ân giới thiệu với Thiên Minh.

- Đó là em gái mình.

Thiên Minh quay sang nhìn Đình Ân sững sốt, cậu không ngờ cái con bé gầy nhom đen còm giờ đây lại xinh đẹp thế.

- Vậy cô bé này là ...Đình Ân ..Chào em lâu quá không gặp nên anh không nhận ra. Em càng lớn càng xinh đẹp.

- Chào anh. Cám ơn anh đã quá khen – Đình Ân đã nhận ra Thiên minh từ lâu. Hồi đó, cậu và Đình Khiêm chuyên ăn hiếp Đình Ân, còn bỏ rơi cô ở nhà một mình để đi chơi.

Thế Nam vội chen vào hỏi:

- Em có biết gần đây Hiểu Đồng có xích mích gì với người khác không?

Đình Ân lắc đầu:

- Hiểu Đồng vốn là người kín đáo, cô ấy không bao giờ gây sự với ai. Càng không thích có dính líu gì đến ai cả. Nếu không gặp mấy anh thì em nghĩ cậu ấy vẫn sẽ sống trầm lặng như vậy mà thôi. Nhưng mà....

Đình Ân chưa nói xong thì đột nhiên điện thoại Vĩnh Phong reo lên.

Vĩnh Phong không hào hứng trước màn chào hỏi của họ, cậu ngồi im lạnh lùng nhìn vào điện thoại. Điện thoại vừa reo lên, cậu lập tức bóc máy.

- Alô.

- Thăng nhai ..Mau đến địa chỉ ...X 159...Nhớ đi một mình, mà mà thất hứa thì làm đám ma cho người yêu mà đi.

Tên kia vừa nói xong thì buông ra một tràng cười ghê rợn, khiến cho cả người Vĩnh Phong không lạnh mà run lên. Trước mắt cậu là hình ảnh Hiểu Đồng đang nằm trên nền đất, máu chảy loàn hết chiếc váy trắng. Cô đang đau đớn vật vã, hơi thở dần dần yếu đi, miệng cô đang thì thào gọi hai tiếng :” Vĩnh Phong “

Vĩnh Phong cảm thấy buốt giá con tim. Nếu như cô ấy có truyện gì... Vĩnh Phong thấy hận muốn giết chết bọn chúng ngay lập tức.

- Vĩnh Phong! Cậu không sao chứ - Thế Nam nhìn Vĩnh Phong cặp mắt thấp thỏm.

- Mình không sao – Vĩnh Phong lấy lại tự chủ, xua đi hình ảnh đau thương của Hiểu Đồng trong não cậu. Cậu không cho phép Hiểu Đồng xảy ra bất cứ chuyện gì cả.

Quốc Bảo nhìn gương mặt thất thần của Vĩnh Phong thì sợ hãi hỏi:

- Anh Phong! Bọn chúng yêu cầu gì.

- Không có gì, bọn chúng chỉ muốn đòi một số tiền thôi – Vĩnh Phong giả bộ làm như không có gì, cậu không thể mạo hiểm để mọi người biết chuyện được.

Đây chắc chắn là một cái bẫy để dụ cậu sa vào. Nếu nói ra chắc chắn mọi người sẽ không để cậu đi, còn nếu không nhất định sẽ đòi theo. Dù là như thế nào đều gây hại cho Hiểu Đồng.

Quốc Bảo cảm thấy nhẹ nhõm , tưởng bọn chúng đòi hỏi gì, chứ tiền thì không thành vấn đề:

- Chúng đòi bao nhiêu.

- Năm trăm triệu – Vĩnh Phong trả lời nhưng quay mặt đi tránh ánh mắt nghi ngờ của Thế Nam, dù sao thì hai người cũng là bạn với nhau từ nhỏ. Vĩnh Phong dám chắc rằng không ai hiểu cậu bằng Thế Nam.

- Năm trăm triệu – Đình Ân tròn mắt hét lên.

Năm trăm triệu đúng là con số khá lớn. Có những người dù làm lụng cả đời, thất lưng buột bụng cũng chưa chắc kiếm được năm trăm triệu.

- Chúng đòi khi nào – thiên Minh lên tiếng hỏi.

- Chưa biết – Vĩnh Phong tiếp tục nói dối. Bây giờ cậu mới biết một khi đã nói dối thì câu tiếp theo cũng là nói dối. Nói dối câu sao để che đậy cho câu nói dối trước đó.

- Nhưng số tiền đó chúng tôi ... - Đình Khiêm ngập ngừng nói.

- Yên tâm! Vì Hiểu Đồng, dù chúng có đòi bao nhiêu thì em cũng đồng ý. Chỉ cần Hiểu Đồng bình an vô sự trở về .

Vĩnh Phong mỉm cười trấn an Đình Khiêm, nụ cười mà cậu phải cố gắng nặn ra để che dấu sự đau khổ trong lòng mình.

- Được, vậy em giúp anh chuẩn bị tiền – Quốc Bảo sốt sắng nói.

- Cám ơn cậu Quốc Bảo. Cậu đúng là người em tốt – Vĩnh Phong vỗ vai Quốc Bảo tỏ vẻ cảm kích.

- Vậy em đi ngay lập tức.

Quốc Bảo nói rồi liền đi thẳng ra cửa.

Chờ Quốc Bảo đi khỏi, Vĩnh Phong mới quay lại nhìn Thiên Minh nói.

- Anh giúp em cho người tiếp tục dò la hành tung của tên năm Rô. Tìm hiểu mối quan hệ của hắn đề lần ra dấu vết.

Thiên Minh gật đầu.

- Anh sẽ kêu tụi nó đi ngay lập tức.

Thiên Minh định đi ra ngoài thì Vĩnh Phong gọi giật lại.

- Thiên Minh!

Đang đi thì bị gọi giật lại, trong đầu thiên Minh đã xuất hiện thắc mắc, cậu tò mò quay về phía Vĩnh Phong:

- Có thể cho em mượn xe của anh không. Em cần đi đến một chỗ để điều tra.

Vĩnh Phong cũng nhìn thẳng thiên Minh hỏi, hai tay cậu đút vào túi, dáng vẻ ung dung, khiến cho thiên Minh an lòng.

Cậu đưa tay vào túi lấy ra một xâu chìa khóa, quăng về phía Vĩnh Phong, tiếng chìa khóa va vào nhau kêu leng keng.

Vĩnh Phong đưa tay ra dễ dàng chụp lấy xâu chìa khóa. Tay nắm chặt xâu chìa khóa, cậu quay sang Đình Khiêm và Đình Ân.

- Đình Khiêm! Anh hãy đưa Đình Ân về nhà đi. Cô ấy phải chăm sóc cho bé Đường.

Nhưng Đình Ân đã lắc đầu kéo áo của Đình Khiêm.

Đình Khiêm ôn tồn nói:

- Cậu yên tâm. Trước khi chúng tôi đi tới đây, bé Đường đã ngủ say rồi, khó lòng tỉnh dậy lắm, với lại có mẹ tôi bên cạnh chăm sóc con bé rồi. Chúng tôi rất lo cho Hiếu Đồng, không thể nào yên tâm ra về được.

Đình Khiêm đã lên tiếng như vậy thì chắc chắn không ai có thể thay đổi ý của anh được.

Vĩnh Phong nén tiếng thở dài vào trong nói:

- Thôi được rồi. Vậy anh và Đình Ân cứ chờ ở đây đi. Em có chuyện cần đi một lát.

Vĩnh Phong nói lời tạm biệt mọi người rồi sải bước ra ngoài. Những bước chân tuy bình thản nhưng thật ra vội vã.

Từ này giờ có một người không lên tiếng, chỉ ngồi lặng lẽ quan sát Vĩnh Phong. Khi thấy Vĩnh Phong đi ra ngoài, cậu cũng vội đi theo sau.

Khi Vĩnh Phong đi đến chỗ để xe của Thiên Minh định tra chìa khóa vào thì bị một bàn tay chặn lại.

Vĩnh Phong ngược lên nhìn chủ nhân bàn tay đó, cậu thở dài. Đã biết là không thể nào gạt cậu ấy được.

- Nói thật anh biết, bọn chúng yêu cầu gì – Thế Nam ánh mắt nghiêm nghị dứt khoát bắt Vĩnh Phong phải trả lời.

- Chuyện này mình có thể tự lo được – Vĩnh Phong hất tay thế Nam ra tiếp tục tra chìa khóa vào nhưng Thế Nam đã chụp lấy chùm chìa khóa trong tay Vĩnh Phong rồi lùi lại mấy bước.

Vĩnh Phong bực tức nhìn Thế Nam, hai chân mày quỵến rũ của cậu chau lại, cậu gầm lên giận dữ:

- Trả đây! Mình cần phải đi gấp.

Lòng Vĩnh Phong càng như lửa đốt, cậu cần đến địa điểm đó thật nhanh. Cứ một giây chậm trễ của cậu thì lại thêm một giây Hiếu Đồng bị nguy hiểm.

Thế Nam cũng bực tức không kém:

- Vậy thì nói ình biết bọn chúng yêu cầu gì. Mình đã im lặng khi cậu giấu mọi người, nhưng cậu không thể giấu mình.

- Cậu cứ mặc kệ mình đi – Vĩnh Phong gầm lên – Đừng có xen vào.

Đứng trước cơn giận dữ của vĩnh Phong nhưng Thế Nam không hề tỏ ra sợ hãi, nếu là người khác chắc chắc kẻ đó sẽ sợ đến *** ra quần.

- Bao mình mặc kệ cậu ư. Chúng ta làm bạn với nhau hơn hai mươi năm trời thì làm sao mình có thể mặc kệ cậu chứ. Bao mình đừng xen vào ư. Để mình nói cho cậu biết, mình không xen vào quan hệ giữa cậu và Hiếu Đồng vì cậu là người bạn thân nhất của mình, nếu là người khác mình nhất định sẽ xen vào vào, bởi vì mình yêu Hiếu Đồng. An nguy của cô ấy và cậu, mình sao có thể không lo.

Vĩnh Phong trợn mắt nhìn Thế Nam. Cậu biết Thế Nam yêu Hiếu Đồng từ lâu rồi ,từ trước khi cậu gặp cô ấy. Vì cậu ,Thế Nam chọn cách im lặng, còn cậu vì tình yêu chọn cách ích kỷ , làm tổn thương bạn thân nhất của mình.

Từ xưa đến giờ Thế Nam luôn nhường nhịn cậu, dù cậu ấy có thích vật đó thế nào đi chăng nữa mà một khi Vĩnh Phong đã thích, cậu luôn nhường cho Vĩnh Phong. Tuyệt đối không bao giờ nói ra mình cũng thích vật đó.

Vĩnh phong tin Thế Nam hiểu cậu, sẽ chúc phúc cho cậu và Hiếu Đồng. Cho nên từ trước đến nay cậu luôn né tránh không đề cập đến chuyện này. Cậu tin tuyệt đối Thế Nam sẽ không nói ra. Nhưng mà bây giờ ...

Tình yêu thật đáng sợ. Nó có thể làm thay đổi cậu, thay đổi cả Thế Nam.

Đình Ân cảm thấy bất an trong lòng, sự sợ hãi nếu hiếu Đồng có chuyện gì khiến cho cô đứng ngồi không yên. Cô bỏ ra ngoài hít thở không khí trong lành, nào ngờ...

-bởi vì mình yêu Hiếu Đồng

Dù cô luôn biết điều này, và luôn tự dặn lòng phải quên đi tình yêu này. Nhưng khi nghe câu nói này cô cảm thấy rất đau lòng. Tai cô như ù đi không còn có thể nghe được gì nữa, trái tim cô như đang rỉ máu, cô nép mình vào bức tường sau lưng.

Khoảng thời gian im lặng giữa Vĩnh phong và Thế Nam kéo dài trong tâm trạng u sầu. Cuối cùng Thế Nam là người phá vỡ không gian này trước, cậu luôn là người mở lời trước.

- Có phải là rất nguy hiểm hay không? Cho nên cậu mới giấu mọi người.

Vĩnh Phong đã bị câu nói của Thế Nam làm xẹp mắt cơn giận dữ.

- Phải.

Thấy Vĩnh Phong đã chịu thua, Thế Nam nhân cơ hội này hỏi tiếp.

- Bây giờ cậu đi thực hiện yêu cầu của bọn chúng phải không?

Vĩnh Phong gật đầu.

Thế Nam kinh hãi nói:

- Vậy thì cậu không được đi. Rất nguy hiểm. Bọn chúng chắc chắn là có ý đồ.

Vĩnh Phong kiên quyết nói:

- Không được, mình không cho phép cậu đi.

Vĩnh phong không muốn kéo dài thời gian thêm nữa, sinh mạng của Hiểu Đồng đang đếm từng phút từng giây. Cậu hét lên.

- Mình phải đi. Mục tiêu của chúng là mình. Chúng muốn mình phải đi một mình đến đó nếu không chúng sẽ giết Hiểu Đồng. Nếu cậu yêu hiểu Đồng, cậu cũng không muốn cô ấy phải chết đúng không. Dù có phải trả bằng sinh mạng để cứu Hiểu Đồng, mình cũng tình nguyện.

Thế Nam sững sờ trước câu nói của Vĩnh Phong. Một bên là bạn thân, một bên là người mình yêu. Nếu chọn Vĩnh Phong thì phải đứng nhìn Hiểu Đồng chết, nếu chọn hiểu Đồng thì phải nhìn Vĩnh Phong chết.

Vĩnh Phong nhân lúc Thế Nam còn đang lựa chọn cậu đã lấy chìa khóa tra vào ổ rồi rồ ga bỏ chạy.

Mọi người ngh tiếng hét của Vĩnh Phong thì chạy ra, nhưng chỉ còn kịp thấy khói xe của cậu ấy còn vương lại. Người và xe đã mất hút. Chỉ còn Thế Nam đứng đó.

Hiểu Đồng trong cơn hôn mê, nghe có tiếng nói ồn ào, tiếng cười quái dị, cô từ từ thức giấc. Đầu vẫn bị choáng vì thuốc mê, cô ôm đầu rồi từ từ mở mắt ra.

Lúc đầu hơi mờ ảo, sau đó rõ dần, một khuôn mặt khá quen dần xuất hiện trước mặt cô.

Gã đàn ông tuy không cao lớn nhưng khá đô con. Gã mặc một chiếc áo thun màu xám đã bạc không có tay, để lộ ra những hình xăm kỳ dị, mái tóc xù xì trông dị hợm, hàm râu quai nón trông cực kì bặm trợn.

Gã nhìn chiếc điện thoại đặc ý cười, nụ cười ớn lạnh khiến người ta vừa nghe thấy đã phát run. Một tay cầm điện thoại, một tay gác lên mặt bàn, ngón tay gõ cốc cốc...trên mặt bàn, đôi mắt thâm hiểm đang chau lại với nhau ra chiều đang suy tính hại người. Miệng vẫn không quên nở nụ cười tự mãn.

Nhìn gã lúc này thật đáng sợ, bọn đàn em của gã dù đã quá quen với hình ảnh này của đại ca chúng cũng không tránh khỏi cái run rẩy. Chúng khép nép vào một góc im lặng, sợ hãi nhìn đại ca mình, chúng sợ sẽ làm ảnh hưởng nhã hứng lúc này của đại ca chúng.

Cô gái nằm dưới đất khê lay người một cái, cả bọn lập tức quay về hướng cô.

Gã đại ca không như bọn đàn em, gã thư thái từ từ quay người lại nhìn cô gái. Thấy cô gái đưa tay lên ôm đầu, gã hừ mũi một cái nghĩ:” Chắc là bọn đàn em đánh thuốc mê nhiều quá”

Gã ngồi im lặng nhìn cô gái khê lung lay đôi mắt long lanh xinh đẹp từ từ mở ra.

Hiểu Đồng cảm thấy cả người hơi rã rời, đầu căng lên nhức nhối. Hàng lông mi dài cong vút khê động đậy rồi chớp chớp mấy cái trước khi mở mắt ra.

Bàn tay chạm xuống sàn nhà lạnh lẽo, trần nhà đầy nhện nhện. Một nơi rất xa lạ, suy nghĩ trong đầu lập tức đặt ra cho bản thân một câu hỏi không có lời giải đáp:” Đây là đâu?”

- Tỉnh rồi sao cưng.

Một giọng nói lạnh buốt ghê rợn vang lên khiến Hiểu Đồng giật bắn cả người, cô hốt hoảng quay người về nơi phát ra tiếng nói.

Cái mũi tẹt lét, cái cằm trẻ, đôi mắt thâm hiểm, nụ cười xéch lên đầy đều cáng... dáng vẻ gác chân lên đùi cực kì ung dung của gã đại ca làm Hiểu Đồng bật người ngồi thẳng dậy. Hai mắt tròn tròn mở to, bàn tay nắm chặt lại, cả người run lên cầm cập. Hiểu Đồng lập tức nhớ lại sự việc đêm hôm qua, cô đã bị bắt cóc, cô hiện giờ đã lọt vào tay của tên đại ca cho vay nặng lãi.

- Cưng đừng sợ, anh đâu có làm gì cưng đâu. Yên tâm đi.

Cổ trắn áp nỗi sợ hãi, Hiểu Đồng lấy giọng bình tĩnh hỏi:

- Ông muốn gì? Tại sao lại bắt cóc tôi.

Dù Hiểu Đồng vốn là người rất bình tĩnh, cô cũng từng trải qua rất nhiều việc khủng khiếp nhưng dù thế nào thì cô vẫn là một cô gái còn khá trẻ, có cố gắng đến mấy thì trong giọng nói vẫn có phần đứt quãng.

Gã đại ca lại xéch miệng cười nhìn thân người run run của Hiểu Đồng.

- Đã lâu rồi không gặp nhau, anh chỉ muốn mời cùng đến uống ly rượu thôi ma, sao cũng lại nói là bắt cóc.

Hiểu Đồng lườm mắt nhìn đôi mắt giang xảo của gã, cô lạnh lùng nói:

- Cám ơn. Từ xưa giờ tôi không uống rượu, tôi có việc gấp xin phép đi trước.

Hiểu Đồng vội đứng dậy định bỏ chạy nhưng hai tên đàn em đã nhanh nhẹn nắm chặt hai bên vai của hiểu cô rồi đẩy cả người cô ngồi phịch xuống đất khiến cô ngã người về sau phải đưa tay ra sau đỡ cả thân người không ngã xuống đất. Hai khuỷu tay chạm đất đau điếng.

Hiểu Đồng nhăn nhó nhìn gã đại ca hỏi:

- Các người muốn gì?

Nhưng gã đại ca phớt lờ câu hỏi của Hiểu Đồng, gã quay sang trách mắng hai tên đàn em.

- Tụi bây phải biết thương hoa tiếc ngọc chứ sao lại mạnh tay như vậy, khiến cô ấy bị đau rồi kia.

Hai gã đàn em vội cúi đầu xuống nói:

- Xin lỗi đại ca.

Gã đại ca liền khoát tay một cái, hai gã đàn em liền lui lại một bước, đưa hai tay ra sau lưng đứng yên bất động. Trông chúng như đang ở trong một quân ngũ nào đó mà gã đại ca là đại tướng.

- Nếu ông muốn lấy lại số tiền lúc trước thì tôi sẽ trả cho các người. Hãy thả tôi ra – Hiểu Đồng sợ hãi nói, đôi môi run rẩy, cô đã không thể khống chế trái tim đang run lên của mình được nữa rồi.

Gã đại ca giả vờ vỗ trán cười nói:

- Ấy da! Cô em không nhắc anh cũng quên mất rồi. Nói thật lúc đó anh rất bội phục cô em có thể chạy thoát khỏi tụi này. Từ trước tới nay anh cứ tưởng những người đẹp như cô em thường không có đầu óc. Khi cô em chạy đến gặp bọn anh như bọn con gái kia khiến anh chán nản lắm. Nói thật lúc đó anh chẳng thèm nhìn cô em lấy một lần nữa là ...Nhưng đó là sai lầm lớn nhất của anh - Giọng gã cực kì điệu cán, gã nhìn Hiểu Đồng bằng đôi mắt thèm khát, khiến Hiểu Đồng sợ hãi vội thu người lại – Từ trước tới nay, anh chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như em, em càng làm anh khâm phục và thích thú hơn khi em lừa bọn anh và trốn thoát. Con mồi ngon như em lẽ nào anh chịu bỏ qua. Do vậy anh nhất quyết phải bắt cho được em, và nếu không tại thẳng chó chết đó thì em đã ở trong tay anh từ lâu rồi.

Gã cay đắng nhớ lại lúc cùng đàn em đi bắt Hiểu Đồng đã gặp Vĩnh Phong và bị Vĩnh Phong đánh một trận tơi bời phải nằm mấy tuần liền. Đôi mắt gã long lên sòng sòng những tia lửa đầy căm hận.

Nghe gã nhắc đến Vĩnh Phong, Hiểu Đồng thấy lo sợ tột cùng, cô sợ gã sẽ trả thù Vĩnh Phong. Cô cầu mong cho gã không bao giờ gặp lại Vĩnh Phong.

- Cô em có biết anh đã cho đàn em đến bar Phong Trần để bắt cô em đi hay không, nhưng bọn đàn em của anh lại lần nữa gặp thẳng đó. Haiz ...thiên đàng có lối mà không đi, địa ngục không cửa nó lại vào, cho nên bọn đàn em của anh đã theo dõi nó. Tiếc rằng nó thường đi cùng đám bạn của nó, nếu không đã bị tụi này xử lâu rồi.

Gã hất mặt nhìn về phía Hiểu Đồng.

- Về phần em. Bọn anh định xử lí thẳng đó xong sẽ đến rước em về. Chờ đợi mãi mới có cơ hội, hôm đó nó đi một mình, cả người đều say khướt. Nhưng thật khốn kiếp...- Gã đưa mắt nhìn lũ đàn em bằng cái nhìn đe dọa, bọn đàn em sợ hãi vội sụp mặt xuống, gã tức giận liền mắng xối xả - Tụi bây đúng là một lũ ăn hại mà. Kêu đi đánh có một thằng say rượu cũng không xong .

Một gã đàn em méo máo nói:

- Nhưng mà đại ca, võ công thằng này quá lợi hại, tụi em nhân lúc nó say rượu đập cho nó một trận nhưng không ngờ lại bị nó phản công đánh tụi em te tua phải bỏ chạy.

Gã đại ca tức giận vỗ bàn cái rầm khiến tên đàn em vội ngậm miệng lại. Hấn tự **** rửa cho sự ngu ngốc của mình. Càng muốn thanh minh càng làm ình tự rơi vào hố.

Hiểu Đồng nhớ lại lần cô gặp Vĩnh Phong bị thương bên ngoài quán bar, thì ra anh vì cô nên mới bị đánh, vậy mà cô còn trách anh là hạng công tử ăn chơi thích đánh nhau.

- Sau lần đó, bọn anh định bắt cứng để uy hiếp thằng đó nào dè lại thấy nó cặp kè với các cô gái khác, bây giờ nghĩ lại thì ra là nó muốn lừa tụi này để cho cứng được yên.

Bất giác nước mắt Hiểu Đồng rơi xuống lúc nào không hay. Vĩnh Phong vì cô mà hy sinh nhiều như thế, anh vì cô mà chấp nhận mọi thứ kể cả ánh mắt khinh miệt của cô nhìn anh. Lúc nhìn thấy anh và các bạn ngồi bên cạnh các cô nàng kiều nữ, cô đã khinh khi những kẻ lăm tiền như anh dùng tiền để chà đạp thân thể người phụ nữ. Cô sai rồi, cô đã sai rồi. Lúc này Hiểu Đồng cảm thấy nhớ Vĩnh Phong vô cùng, muốn được nhìn thấy anh, muốn được ôm lấy anh ấy. Muốn anh ôm mình trong vòng tay ấm áp, muốn được đôi môi nồng ấm kia áp lên môi mình.

Hiểu Đồng đưa tay lên che miệng để ngăn tiếng khóc đang trực trào. “Xin lỗi anh Vĩnh Phong...”. Hiểu Đồng không biết cô có còn cơ hội gặp lại Vĩnh Phong để nói tiếng xin lỗi hay không nữa. Cô nhớ lại gương mặt đau khổ và mệt mỏi của Vĩnh Phong khi chờ cô ở trước dãy nhà trọ. Rõ ràng biết Vĩnh Phong không hề liên quan đến cái chết của cha cô, rõ ràng lúc ấy, anh chỉ là một cậu bé hơn mười tuổi nhưng sự đau khổ ủa về đã khiến lí trí của cô bị lu mờ. Cho nên cô lại làm tổn thương anh, oán trách anh khiến anh đau khổ.

Tên đại ca nhìn Hiểu Đồng đang kìm nén nước mắt chắc lưỡi nói giả bộ buồn rầu nói:

- Ấy cha! Nhìn cứng bị thương như vậy khi nhắc đến tên đó khiến anh cũng mũi lòng. Đáng lí bọn anh cũng đã định bỏ qua cho cứng và tên này rồi. Cứng quá thông minh, dù có bán cứng đi nhưng biết đâu cứng sẽ quay đầu lại cắn bọn anh một miếng thì sao, còn tên đó, mỗi thù bị đánh làm sao anh quên được. Bọn anh đã chờ cơ hội nhưng bọn nó đã cảnh giác rồi nên cũng khó ra tay. Bọn anh tưởng đâu đành phải bỏ qua cho hai người nào ngờ có người lại thuê bọn anh bắt cóc em rồi bán đi Hahaha ... Vậy là oan gia ngõ hẹp.

“có người thuê bọn anh bắt cóc em rồi bán đi...” mấy chữ này vang lên khiến cho tai Hiểu Đồng ù đi. Có người thuê bọn họ bắt cóc cô đem bán.” Ai?”. Kể nào? Xưa nay cô không gây thù với ai cả. Lẽ nào ... Gương mặt Thiên Minh hiện lên trong đầu Hiểu Đồng. Không lẽ là hắn ta... không thể nào... nếu là hắn ta vậy thì mẹ và bé Đường sẽ ...

Hiểu Đồng bắt đầu thấy hoảng sợ tột cùng, cô bị bắt cóc ở đây vậy thì mẹ cô và bé Đường liệu có bị bắt luôn rồi hay không. Không không... năm đó, mẹ cô mải lo cho cha cô nên không hề nhìn về phía thủ phạm, bé Đường cũng không thể gây hại cho hắn được ...vậy thì có lẽ họ không bị bắt. Nhưng biết đâu hắn ta không muốn bắt cứ người nào liên quan đến quá khứ xấu xa của hắn còn sống thì sao.

- Nếu có người nào anh có thể tin tưởng được thì đó là Thiên Minh – Những lời nói của Vĩnh Phong lại vang lên trong đầu cô – Chính Thiên Minh đã kéo anh ra khỏi con đường xa ngã, Thiên Minh không thể làm điều xấu được bởi vì anh ấy là một người tốt.

Vĩnh Phong liệu em có thể cùng anh hướng về cùng một niềm tin hay không. Liệu Thiên Minh có xứng với lòng tin của anh không.

Điện thoại của tên đại ca bỗng reo lên. Giọng khàn khàn hấn hỏi:

- Mày đến rồi à. Mày đến một mình chứ.

.....

- Chờ một lát để tao kiểm tra lại đã.

Gã đại ca đưa đôi mắt thâm hiểm của mình về phía một tên đàn em đang cầm điện thoại như đang xác minh từ đồng bọn bên ngoài. Rồi hắn nhìn gã đại ca gật đầu.

Gã đại ca mỉm cười vẻ hài lòng, hắn đưa chiếc điện thoại lên tai nói:

- Mày thấy căn nhà hoang số 14 chứ, bọn tao đang ở đó. Vào đây đi con bồ xinh đẹp của mày đang chờ mày ở đây nè.

Hiểu Đồng vừa nghe thấy mấy lời của hắn ta liền kinh hãi hét lên:” Không! Các người không được làm hại anh ấy”

Hiểu Đồng lao đến bên chiếc điện thoại của tên đại ca định giành lấy, cô muốn bảo Vĩnh Phong hãy chạy đi, hãy bỏ mặc cô, đừng lo cho cô làm gì.

- Bốp!

Một cái tát nẩy lửa giáng vào mặt cô khiến cô ngã xuống, cảm giác nóng rộp và đau đớn trên má Hiểu Đồng. Cô vùng dậy định chạy ra ngoài nhưng ai đó đã nắm lấy tóc cô kéo mạnh lại, khiến Hiểu Đồng đau đớn vô cùng, những giọt nước mắt lăn xuống.

Một cái tát lại được ban ra phía bên kia cái má đỏ ửng in hằn năm ngón tay. Cả hai má của Hiểu Đồng đều nóng rát, cô lão đảo muốn ngã xuống nhưng không thể vì mái tóc cô đã bị nắm chặt.

- Á ! – Hiểu Đồng đau đớn hét lên. Hai tay đưa ra sau đầu giữ lấy mái tóc đang nhứt nhối của mình.

- Đủ rồi! – Tên đại ca quát lên – Nó còn giá trị gấp mười lần mày đó. Mày mạnh tay quá lỡ nó có bề gì thì mày lấy gì đền cho tao.

Tên đàn em đang hành hạ Hiểu Đồng vội vàng thả tay ra. Hiểu Đồng rơi xuống như một món đồ chơi, cả thân mình mềm nhũn, mồ hôi nhuế nhãi. Chiếc váy trắng cũng tả tơi rách nát một cách đáng thương. Hiểu Đồng cắn chặt răng nén sự đau đớn vào lòng nhưng những giọt nước mắt cứ thi nhau rơi xuống. Cô nằm đó trông thật thảm thương, đôi chân trắng nõn nà bị trầy xuống bắt đầu rướm máu. Mái tóc rối bù, trên nền đất còn vương *** vài sợi tóc đã bị đứt.

Tên đại ca tỏ vẻ thương xót lắc thở dài nói:

- Nếu cứng ngoan ngoãn thì đâu có ra nông nỗi này.

Trong điện thoại vang lên giọng nói đầy lo lắng và **** bới của Vĩnh Phong.

- Hiểu Đồng! Hiểu Đồng em có sao không, trả lời anh đi. Bọn khốn khiếp kia, tao thề sẽ lột da tụi bây.

Hiểu Đồng nghe tiếng Vĩnh Phong gọi nhưng cô không còn đủ sức để trả lời cậu nữa.

Tên đại ca nghe những lời hăm dọa của Vĩnh Phong hấn ta đắc chí cười lớn.

- Thăng nhãi! Đau lòng lắm à. Yên tâm đi, chỉ là muốn dạy cho người yêu mày học cách ngoan ngoãn hơn thôi mà. Nó không chết đâu mày lo. Mày nên lo cho thân mày đi.

Nói rồi hấn ta cười lớn đầy thâm hiểm rồi cúp máy.

Hiểu Đồng cảm thấy đau đớn khi nghĩ Vĩnh Phong sắp xảy ra chuyện, cô thà chết còn hơn để anh có chuyện gì.

Vĩnh Phong lấy chiếc BMW màu vàng của Thiên Minh lao đi thật nhanh, chẳng mấy chốc đã lao ra đường quốc lộ, trời lúc này đã hửng sáng. Dòng xe cộ đang thi nhau chạy trên đường nhưng dường như rất chậm chạp.

Trong cuộc sống hối hả này, chẳng có ai lại có tâm trạng thư thái mà lái xe chậm rãi như thế chỉ là trong lòng Vĩnh Phong đang có cơn sóng nổi lên. Thời gian đối với cậu dường như trôi qua quá chậm.

Tiếng còi xe inh ỏi vang lên suốt con đường chiếc xe BMW màu vàng chạy khiến người qua lại cảm thấy khó chịu. Họ vội vàng lách vào bên trong nhường cho chiếc xe BMW chạy. Chiếc xe lao nhanh bất chấp hậu quả.

Cuối cùng, Vĩnh Phong cũng đã lái chiếc BMW đi đến điểm hẹn. Đó là một khu giải tỏa đã bỏ hoang rất lâu. Đây là nơi tụ tập của những thành phần bất hảo.

Vĩnh Phong dừng xe trước một căn nhà lầu hai tầng đã cũ và sập xuệ. Cậu bước xuống xe, bước ra ngoài quan sát xung quanh một cách cẩn thận.

Đảo mắt hết một vòng xung quanh, Vĩnh Phong mới thò tay vào túi quần lấy điện thoại ra bấm vào số mới gọi.

Giọng cười khả ố vang lên, Vĩnh Phong nóng ruột hỏi ngay lập tức.

- Tôi tới rồi. các người đang ở đâu.

.....

- Tôi tới một mình.

Im lặng một lúc đầu kia mới trả lời. Chúng bảo Vĩnh Phong đến căn nhà số 14. Nhưng Vĩnh Phong vừa định tắt máy thì một giọng nói vang lên khiến trái tim Vĩnh Phong thổn thức.

Những tiếng bốp bốp vang lên, giọng kêu đau đớn của Hiểu Đồng, tiếng gầm gừ của bọn chúng như một ngòi lửa châm vào trái bom trong lòng Vĩnh Phong, cậu đau đớn gào lên.

Nhưng Hiểu Đồng không trả lời cậu, trái tim Vĩnh Phong như thất lại. Hiểu Đồng, em đừng bao giờ xảy ra chuyện gì nếu không anh sẽ không sống nổi.

Tên đại ca vừa cúp điện thoại là Vĩnh Phong phóng vào chiếc BMW như một cơn bão, nhanh chóng lái xe đi tìm căn nhà số 14. Chạy nhanh quanh một hồi, cuối cùng căn nhà số 14 cũng hiện ra trước mắt.

Đó là một căn nhà lầu chỉ hai tầng, màu xanh da trời nhưng đã sần vì cũ kĩ. Vĩnh Phong nhanh chóng ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại. Cậu lại lấy điện thoại ra gọi cho tên đại ca.

Một tên đàn em mặc áo màu đỏ, trên mình đầy vết xăm đang đứng bên ngoài ban công quan sát. Hắn vừa nhìn thấy một chiếc xe BMW màu vàng chạy đến, biết chắc đó là Vĩnh Phong, hắn liền quay vào trong báo cáo cho tên đại ca biết.

Hắn vừa vào bên trong đã thấy Hiểu Đồng nằm bệt trên đất, chiếc váy trắng bị rách ở bả vai để lộ bờ vai trắng đầy quyến rũ. Chiếc váy bị xé rách trên tận đùi non để lộ đôi chân thon thả tuyệt đẹp. Hắn nuốt nước miếng cái ực, liếc nhìn Hiểu Đồng từ trên xuống dưới rồi mới quay sang tên đại ca.

- Đại ca! Thăng nhãi đó đến rồi.

Tên đại ca gật gù đầy sáng khoái.

- Được lắm. Mà ở đây canh chừng con nhỏ này cho tao. Để bọn tao ra ngoài đón tiếp thăng khốn đó.

Tên áo đỏ này vừa nghe tên đại ca nói, ánh mắt vừa liếc về phía Hiểu Đồng thèm khát. Hắn ta liếm mép hỏi:

- Đại ca! Trước sau gì anh cũng bán con nhỏ này. Vậy thì cho em thưởng thức nó một chút rồi hãy bán.

Tên đại ca quát mắt nhìn tên áo đỏ. Đôi mắt gã gã áo đỏ đầy dục vọng thèm khát đối với Hiểu Đồng thì thấy cái quát mắt của đại ca mình thì chột dạ.

- Tao ày biết không được đụng đến nó. Nó là con gái còn trinh, khi bán sẽ rất có giá. Đó là món lợi của tao. Mà mày mà đụng vào tao chặt tay mày. Đám con gái dưới tay tao bị mày chơi hoài không chán à.

Tên áo đỏ phun một bãi nước miếng xuống đất, hắn ***** một câu thề nói:

- Mẹ kiếp! Mày con nhỏ đó chán bỏ xừ. Có con nào nhìn ngon như con nhỏ này đâu.

Trong khi những tên khác có vẻ rất sợ hãi tên đại ca nhưng tên áo đỏ này thì không. Hắn ta ngang nhiên trả lời tên đại ca mà không hề có một chút run sợ nào cả.

Tên đại ca thấy tên này ngang nhiên trả lời mình thì cũng hơi giận, nhưng tên áo đỏ này hoàn toàn khác với bọn đàn em khác. Hắn ta chính là em trai ruột của tên đại ca mà tên đại ca lại rất yêu thương thằng em này của mình. Hắn thường chịu ý những đòi hỏi của em trai mình.

Nhìn vẻ mặt muốn ăn thịt Hiểu Đồng của em trai, tên đại ca thở dài bất lực nói:

- Được rồi! Chờ tao xử thằng này xong rồi tính tiếp.

Tên đại ca nói xong liền đưa tay ra hiệu cho hai tên đàn em trong nhà đi theo hắn xuống lầu đón tiếp Vĩnh Phong. Bỏ lại Hiểu Đồng đã không còn sức lực nằm đấy và một con sói dâm đang ở lại.

Đón tiếp Vĩnh Phong chẳng ai xa lạ chính là tên áo xanh mà khi lần đầu gặp nhau, Vĩnh Phong đã gai mắt. Hắn ta ung dung bước ra từ một căn nhà hoang đối diện, vẻ mặt kهن kiệu đáng ghét. Trên tay hắn

không phải là thanh gỗ như lúc trước mà là cây mã tấu dài và sắc bén, hấn gỗ gõ cây mã tấu vào đầu khinh bĩ nhìn Vĩnh Phong.

Hôm nay tên áo xanh này không mặc áo, hấn ta cởi trần để lộ thân hình chi chít sẹo của mình. Sau lưng hấn ta là năm sáu tên đàn em nữa. Xem ra tên áo xanh này là tay dữ dằn nhất trong băng.

Nhưng Vĩnh Phong nhìn hấn một cách khinh thường, lần trước hấn đã bại dưới tay cậu thì lần này cũng vậy thôi.

Nhìn mấy tên đầu trâu mặt ngựa bước ra, kẻ nào cũng đầy sát khí nhìn cậu, tay lăm lăm cây mã tấu trên tay. Vĩnh Phong nhếch mép cười một cái rồi đưa tay cởi chiếc thắt lưng của mình ra. Xem ra lần này chúng quyết xử cậu cho bằng được mà Vĩnh Phong không phải đồ ngốc đứng yên cho chúng mặc tình xử trí. Chỉ vì nóng lòng muốn giải cứu cho Hiểu Đồng mà cậu quên mất rằng bọn chúng sẽ không đón tiếp cậu một cách tử tế như vậy. Lí trí của Vĩnh Phong đã bị nỗi lo lắng cho Hiểu Đồng che lấp. Nếu không, chắc chắn cậu sẽ đem theo đồ phòng thủ, như vậy càng dễ dàng hơn cho việc xử lí mấy tên này.

Nhưng từ căn nhà số 14 một đám hơn chục tên lần lượt bước ra. Nhưng khác với bọn kia, mấy tên này chỉ vác gậy gỗ mà thôi.

Người ra cuối cùng đi ra chính là tên đại ca, bọn đàn em lập tức dẹp qua hai bên hàng nhường lối cho hấn trong thật trịnh trọng. Vĩnh Phong nhìn thấy trông buồn cười.

Gương mặt gã đại ca dần hiện ra trước mặt Vĩnh Phong, cậu há hốc miệng kinh ngạc nhìn đăm đăm tên đại ca không chớp mắt. Gương mặt kia không quen nhưng cũng không lạ. Chính là tên cho vay nặng lãi lần trước.

Sau lần bị bọn chúng đánh lén ở gần vũ trường, cậu không còn thấy bọn chúng đến tìm mình nữa, tưởng rằng bọn chúng đã bỏ cuộc nào ngờ, bọn này vẫn ghi nhớ trong lòng. Cho nên hôm nay chúng mới bắt cóc Hiểu Đồng mục đích uy hiếp cậu để trả thù.

- Là mày...Mày muốn gì nói đi. Tao sẽ đáp ứng đủ, chỉ cần thả cô ấy ra – Vĩnh Phong hai mắt đỏ ngầu tóa lửa đầy giận dữ. Cậu ngăn giọng hỏi.

Tên đại ca, khuôn mặt đầy sự giễu cợt nhìn thấy vẻ tức giận của Vĩnh Phong thì nhếch mép cười nói:

- Tao đã bảo mày hãy bình tĩnh. Người yêu bé bỏng của mày không sao cả.

Vĩnh Phong nhìn vẻ trêu ngươi của tên này, bực tức quát:

- Thằng nào hồi nãy đã đánh cô ấy.

Một tên đô con và cực kì cao lớn đang đứng phía sau tên đại ca lên tiếng:

- Là tao.

Vĩnh Phong nhìn ra phía sau tên đại ca. Cậu nhìn thấy một cái đầu trọc lóc, trên đầu xăm một con cọp, chiếc áo thun đen trơn ôm sát thân hình to bự của hấn ta. Những bắp tay cuộn cuộn nổi lên dưới chiếc áo thun đen.

Vĩnh Phong và tên này đều nhìn nhau kinh kinh, trong đầu đánh giá trọng lượng của nhau. Nhưng ánh mắt của Vĩnh Phong nhìn tên này thật lạnh lùng và đáng sợ. Cậu hận muốn ăn tươi nuốt sống hấn về cái tội dám hành hạ Hiểu Đồng. Hấn ta nhất định là tên thê thảm nhất trong nhóm và sẽ bị chính tay cậu xử lí thì mới hả được cơn giận này.

Cái nhìn của Vĩnh Phong khiến tên này hơi chột dạ, hấn chưa từng thấy ai có ánh mắt sắc bén đáng sợ như thế ngoài đại ca của hấn, chỉ khác rằng ánh mắt người này không thâm hiểm như đại ca mình.

Gạt tên đàn em sang một bên, Vĩnh Phong tia mắt về phía gã đại ca, hắt mặt hỏi hấn lần nữa.

- Đưa điều kiện của ngươi ra đi.

Tên đại ca chậm rãi đi tới gần Vĩnh Phong, dáng vẻ ung dung của hấn khiến Vĩnh Phong thấy sốt cả ruột. Càng kéo dài thì Hiểu Đồng càng chịu thêm đau đớn. Nhưng Vĩnh Phong biết mình không được hấp tấp,

phải bình tĩnh đối phó bọn chúng, nếu không thì không chỉ cậu gặp nguy hiểm mà Hiểu Đồng sẽ còn bị nguy hiểm hơn.

Tên đại ca lấy giọng đều giả trả lời câu hỏi của Vĩnh Phong.

- Thông thường, đứng trước một thiếu gia lắm tiền nhiều của như cậu hai của tập đoàn Nguyên Thành Phong thì điều kiện được đưa ra là tiền.

Vừa nghe hẳn nói, Vĩnh Phong lập tức nói ngay:

- Được! Người cần bao nhiêu cứ nói.

Tên Đại ca đột nhiên cười lớn.

- Đã bảo cậu hãy bình tĩnh mà. Tiền chính là dùng để chuộc thiếu gia như cậu về thôi. Còn cô người yêu bé bỏng của cậu thì không có điều kiện gì cả. Bọn đàn em của tôi, đứa nào cũng thích thú được chiêm ngưỡng người đẹp của thiếu gia tập đoàn Nguyên Thành Phong cả. Mấy khi mới có cơ hội này chứ. Sau khi cho bọn đàn em của ta thưởng thức xong rồi thì bán cô ta để kiếm thêm một khoảng lời lớn.

Cả đám bọn chúng liền cười rộ lên khoái trá.

Lửa giận trong lòng bùng bùng nổi lên, cứ như nham thạch đã đến lúc phun trào ra và chỉ muốn thêu cháy tất cả mọi thứ trước mắt mình. Vĩnh Phong tức giận **** rửa bọn khốn này.

Bọn chúng muốn dùng Hiểu Đồng để dụ cậu đến, bắt lấy cậu rồi đòi tiền chuộc.

Tên áo xanh và mấy tên sau lưng của hẳn ta liền bao quay lấy Vĩnh Phong. Tên nào cũng gườm gườm thủ thế, mấy cây mã tấu như những nốt nhạc, cây gươm cao, cây dưới đất, cây lại đưa ngay trước mặt Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong nắm lấy phần cuối sợi dây thắt lưng rồi quấn mấy vòng quanh bàn tay mình. Siết cho chúng thật chặt, bảo đảm chúng không thể rơi ra khỏi tay mình. Đây là thứ vũ khí duy nhất mà cậu có, cậu không thể đánh mất nó trừ phi cậu đoạt được một trong số mấy cây mã tấu này.

Tên đại ca quan sát thế trận đã dàn ra, phẩy tay nói lớn với bọn đàn em:

- Tụi bây cẩn thận kẻo làm nó chảy máu nhiều quá, nó mà bị ngổm là không đòi tiền chuộc được đâu. Nghe rõ chưa.

Mấy tên bao vây lấy Vĩnh Phong cứ im lặng thủ thế, không tên nào dám manh động trước. Cứ như sợ rằng nếu ra tay trước sẽ bị đối phương thừa cơ đánh lên.

Nhưng tên áo xanh đâu có đủ nhẫn nại để chờ đợi, hẳn ta còn cay cú nhiều khi bị Vĩnh Phong hạ đo ván chỉ với một cú đấm khiến hẳn ta mất mặt trước đám đàn em. Bây giờ chính là cơ hội cho hẳn gã gác lại danh dự của mình.

Hắn lao đến Vĩnh phong như một con hổ sẵn mồi quyết bắt cho được con mồi mới thôi. Nhưng cũng như lần trước, hẳn ta vừa lao tới đã bị ăn ngay một cái quất mạnh vào mặt, đầu sợi dây nịt của Vĩnh Phong được làm bằng thép cứng rất đặc tiền. Sợi dây này giá trên hai trăm triệu, sợi dây da được làm bằng chất liệu bền và cực kỳ dẻo. Đây là sợi dây được chính tay nhà thiết kế nổi tiếng làm ra, và là sợi dây độc nhất vô nhị. Đây là sợi dây mà Vĩnh Phong thích nhất, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì cậu cũng không nỡ đem nó ra làm vũ khí như thế.

Đầu dây quá cứng, cộng với lực quất tới khá mạnh, mặt tên áo xanh bị một vết bầm tím rõ rệt, máu mũi hẳn ta chảy ra, đau điếng.

Mấy tên kia thấy vậy lập tức bỏ đến, những nhát dao chém xuống nghe vù vù, Vĩnh Phong phải né tránh mà không có một cơ hội phản công nào. Những đường võ đẹp mắt của cậu không có cơ hội thể hiện ra.

Cuối cùng một nhát dao đã sượt ngang cánh tay của Vĩnh Phong, một làn máu đỏ thấm chảy dài trên cánh tay, một chút rát buốt một chút nhức nhối nhưng không hề làm Vĩnh Phong nao núng. Cậu lập tức phản ngay một đòn vào mặt của tên đã chém mình, không phải bằng sợi dây nịt mà bằng một cú đấm thật mạnh khiến tên này văng ra xa hơn chục bước.

Nhịp đầu dường như bị chậm lại khi những tên kia lo lắng cho đồng bọn, điều này rất có lợi cho Vĩnh Phong. Cậu có thể lấy lại cân bằng để bắt đầu phản đòn.

Quả thật sau khi vất vả né tránh những nhát dao lao đến vù vù của chúng, Vĩnh Phong hoàn toàn làm theo phản xạ tự do là né đòn, mà không đủ bình tĩnh nắm lấy khe hở của bọn chúng. Bây giờ thì Vĩnh Phong đã bình tĩnh hơn để phản kích.

Và những cú phản kích này hoàn toàn chính xác. Nhắm vào chỗ hiểm của đối phương mà đánh tới, sợi dây da hỗ trợ cứ quay vù vù xung quanh. Khiến cho bọn chúng chẳng có cơ hội đến gần Vĩnh Phong thêm bước nữa. Vĩnh Phong đã đánh rơi được hai cây mã tấu. Sợi dây da cứ thế vụt vào tay bọn chúng đau điếng khiến chúng phải buông rơi mã tấu. Mấy tên kia cũng bò lê bò cang lê lét trên mặt đất.

Tên áo xanh quyết chí chịu đâm ăn xôi, hắn ta nhào tới Vĩnh Phong hứng lấy một cái quất đau đớn để chụp lấy sợi dây. Hai bên bắt đầu dằng co nếu kéo sợi dây. Cây mã tấu trên tay hắn ta vung lên cao chém xuống, may mắn là Vĩnh Phong lách người qua né kịp nếu không thì đây là vết chém sâu đến tận xương tủy.

Vĩnh Phong nhanh tay chụp lấy cánh tay cầm mã tấu của tên này giơ lên cao, hai bên ở vào thế giằng co quyết liệt. Vĩnh Phong dùng hết sức mình bóp thật chặt vào cánh tay cầm mã tấu của hắn ta. Rồi bẻ ngoặt bàn tay của hắn về phía sau, mục đích khiến hắn bị đau mà buông cây mã tấu ra.

Nhưng tên này cũng là một tay cực kì lì đòn, những vết sẹo trên mình hắn ta chính là bằng chứng rõ rệt nhất. Hắn ta tuy võ nghệ chẳng là bao nhưng hắn ta là kẻ cực kì liều mạng. Dám lao vào nguy hiểm để bắt sống kẻ thù. Đối với gã này, Vĩnh Phong vừa khinh miệt vừa nể trọng.

Không thể ép hắn ta buông cây mã tấu xuống, lại gặp sự chống cự quyết liệt của hắn, Vĩnh Phong đành kéo mạnh hắn ta về phía cậu. Cả thân người hắn ta bị kéo bất ngờ không kịp trụ lại, bổ nhào về phía Vĩnh Phong hơi khom xuống dưới ngực cậu. Sau đó gã đã hứng trọn một cú lên gối tuyệt đẹp và chính xác của Vĩnh Phong.

- Hự ...

Lần này hắn ta chỉ kịp hự lên một tiếng rồi khụy xuống.

Vĩnh Phong đang đắc chí thì sau lưng đã bị một cú đá thật mạnh, khiến cậu nhào người về phía trước. Phải khó khăn lắm cậu mới trụ lại để không ngã xuống đất.

Quay người lại sau khi đã lấy lại được thăng bằng, Vĩnh Phong nheo mắt nhìn về phía đối thủ. Chính là tên to con đầu trọc đã đánh Hiếu Đồng.

Vĩnh Phong cao 1m85, nhưng tên này còn cao hơn cả cậu, ít nhất tên này phải cao 1m9. Hắn ta nhìn Vĩnh Phong bằng đôi mắt vô hồn. Hắn bẻ khớp tay nghe răng rắc, cổ lắc qua lắc lại cũng nghe rôm rốp. Trông hắn như những vận động viên quyền anh chuẩn bị lên khán đài.

Hắn khoát tay ra lệnh ấy tên kia tránh ra hết. Một mình đối mặt với Vĩnh Phong. Bọn đàn em liền đứng thành một vòng tròn lớn xung quanh hai người. Nhưng tránh xa tầm nhìn của tên đại ca.

Tên đại ca này giờ khoái trá nhìn Vĩnh phong và bọn đàn em chiến đấu đến chết với nhau. Hắn ung dung ngồi trên một cái ghế dựa êm ái, hút một điếu thuốc xì gà đắt tiền, nhả những đọt khói kkhhoái lác.

Hắn có phần hơi thất vọng khi bọn đàn em từng tên bị hạ ngục nhưng hắn mau chóng lấy lại sự khoái lạc của mình khi tên đầu trọc bước ra và cho Vĩnh phong một cú đá cực mạnh. Trông hắn như vị vua thời Hy Lạp đang ngồi trên đấu trường chết chóc để quan sát những tù binh đánh nhau tới chết để mau vui cho bản thân mình.

Một tên đàn em đến gần đưa cho tên đầu trọc một cây mã tấu nhưng hắn ta gạt đi không thèm nhìn tới khiến tên đàn em tiu nghỉu đi ra xa quan sát.

Nếu là bình thường, chắc chắn Vĩnh Phong chấp nhận đấu tay đôi một cách công bằng. Nhưng do đã khá mệt khi chiến đấu với mấy tên kia, mà sau lưng tên đầu trọc này còn hơn chục tên nữa. Cậu không thể phí sức để đấu với tên này. Vĩnh Phong siết chặt sợi dây thắt lưng, cố gắng thở mạnh để lấy lại hơi sức.

Cả hai bắt đầu lao vào cuộc chiến. Phải nói đây là cuộc chiến khá ghệt thở giữa hai đấu sĩ rất mạnh. Vĩnh Phong có sự lanh lẹ dẻo dai, tên đầu trọc có sức mạnh kinh người.

Hắn cứ giáng những nắm đấm như búa tạ của mình vào Vĩnh Phong. Bằng sự uyển chuyển của một con mèo, Vĩnh Phong tránh né được.

Cuối cùng Vĩnh phong cũng tìm được cơ hội đâm vào ngực của tên này, nhưng vòm ngực sắt chắc của hắn dường như được cấu tạo bằng thép không hề bị uy hiếp bởi cú đâm của Vĩnh phong như mấy tên kia, phần thì sức Vĩnh Phong đã yếu.

Vĩnh Phong liền đâm thêm một cú nữa nhưng cũng không ăn thua gì. Hắn ta liền vòng tay ra sau người Vĩnh phong kẹp chặt. Vòng tay rắn chắc của hắn khiến Vĩnh Phong không thể nhúc nhích được một tí nào, đành giữ chiêu hèn nhất mà chưa bao giờ cậu sử dụng. Vô căn....

Vĩnh Phong cắn một phát trên cáo đầu trọc lóc của hắn ta, mạnh đến chảy máu. Vậy là hắn ta bèn buông Vĩnh Phong ra.

Thoát được hắn ta, Vĩnh Phong lập tức lùi ra xa, phun một đống hỗn tạp gồm máu và nước miếng xuống mặt đất. Lấy tay vệt đi vệt máu trên miệng mình, Vĩnh Phong vừa thở vừa lườm mắt nhìn đối thủ.

Cái đầu trọc lóc có in hình con cọp của hắn ta bây giờ đầy máu, con cọp của hắn ta như đang bị thương sắp chết vậy.

Nhìn vẻ mặt đau đớn của đối thủ, Vĩnh phong cười ngằn, cho đáng đời người. Nhưng không thể kéo dài với hắn như vậy được, sẽ mau đuối sức. Cậu cần phải đánh nhanh thắng nhanh mới được.

Nghĩ vậy, Vĩnh Phong liền xả sợi dây đang siết chặt bàn tay của mình ra, cậu cho sợi dây luồn vào trong tạo thành một cái thông lọng....

[SIZE="4"] Tên đầu trọc bị Vĩnh Phong xọc cho một cái, hắn ta tức điên người, sùi cả bọt mép ra ngoài. Hắn hùng hổ lao vào Vĩnh Phong.

Nhưng lần này Vĩnh Phong không đại gì mà đánh trực diện với hắn ta nữa. Cậu chọn cách đánh vòng....

Mặc cho nắm đấm của tên này vương xa tới đâu, Vĩnh Phong cứ lùi lại né tránh. Khi cánh tay hắn vươn ra một cách bất lực thì Vĩnh phong nhanh chóng tra cái thông lọng bằng dây nịt kia vào tay hắn ta. Nhưng đáng tiếc, Vĩnh Phong không phải là đối thủ trong trò chơi kéo co với hắn. Cậu bị hắn ta kéo lại và cho ngay một đấm vào bụng.

Vĩnh Phong rên lên một cái, máu đang chảy từ đỉnh đầu xuống thất lưng vì sự đau đớn này lại chạy ngược chở lên đỉnh đầu, đau đớn không kể siết. Cắn chặt răng nhịn đau, Vĩnh Phong luồn người ra sau lưng hắn ta, dùng sức chân đạp mạnh vào mông hắn làm điểm tựa, ra sức kéo sợi dây về phía sau, cánh tay phải bị dây trói lại bị ngoặc về phía sau một cách đau đớn. Hắn ta kinh hoàng hét lên.

Tay trái của hắn vơ quào về phía sau, bị Vĩnh phong nhanh trí dùng dây quấn lại, sẵn đà tổng cho hắn thêm một đạp ngã xuống đất. Vĩnh Phong ngồi đè lên người hắn ta, mặc cho hắn ta cố gắng vùng vẫy ngồi dậy. Cậu thúc một cùi trở thật đau vào một bên mặt hắn. Khiến hắn bị tê liệt mất vài giây. Chỉ vài giây ngắn ngủi đó đã tạo cho Vĩnh Phong cơ hội tró chặt hắn.

Kéo một chân của hắn lên, Vĩnh Phong liền quấn sợi dây vào đó. Quấn thêm vài vòng nữa rồi gút lại. Vậy là hắn đã bị trói gô như một con gà chết.

Vĩnh Phong thở hồng hộc đứng dậy phủi tay, rồi ôm chặt cánh tay đang rỉ máu của mình. Mồ hôi nhầy nhụa trên người cậu, chảy vào nó, thật rất, làm cậu phải ghiến chặt răng cam chịu.

Tiếng vỗ tay vang lên bôm bốp....

Tên đại ca đã dụi tắt điều thuốc dưới bàn chân mình. Vẻ mặt gã hơi tái nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình thản. Thật ra trong lòng gã tức đến hộc máu.

Tên đàn em mà hắn ta rất tin tưởng, vậy mà cũng khiến hắn ta thất vọng vô cùng. Hắn nhìn tên đầu trọc rồi nhìn tới bọn áo xanh, ***** thâm trong bụng:" Thiệt là một lũ ăn hại mà. Có một thằng vậy mà đối phó cũng không xong. Nhục thiệt"

- Giải lắm! Tao phục mày sát đất luôn. Một mình mày còn hơn gấp 10 lần mấy thằng đàn em vô dụng của tao.

Vừa nói hắn ta vừa liếc mắt hằm hằm nhìn lũ đàn em. Bọn này sợ tái cả mặt, không thằng nào dám lên tiếng, cũng không dám nhìn mặt tên đại ca.

Vĩnh Phong chẳng thèm để ý đến lời khen ngợi đầy giả tạo của hắn ta. Cậu vừa thở vừa nói như ra lệnh.

- Mau thả cô ấy ra.

Nhưng tên đại ca chỉ hừ mũi, rồi lại ra vẻ bình thản nói:

- Lúc đầu, tao tính đòi tiền chuộc là 20 tỉ nhưng mà bọn đàn em vô dụng của tao lại bị mày đánh đến nông nỗi này thì tao đành bắt mày phải đền tiền thuốc thang thôi. Tao quyết định rồi, số tiền chuộc của mày phải là 50 tỉ mới đúng.

- Mày muốn 50 tỉ hay 100 tỉ cũng được, chỉ cần mày thả cô ấy ra, nếu không tao không để yên cho tụi bây.

Vĩnh Phong tức giận gào lên, cậu cảm thấy các mạch máu trong người dường như đang đông lại, tay chân tê dại, sức lực gần như cạn kiệt.

Cả đêm qua cậu chưa ăn gì cả, chỉ mãi lo tìm kiếm Hiểu Đồng rồi chờ đợi trước cổng nhà trọ, kéo dài tới bây giờ. Cái bụng cậu đang sôi ầm lên.

Tên đại ca nghe Vĩnh Phong nói vậy thì tức giận đứng

- Thằng chó! Tao nói ày biết, tiền tao nhất định phải lấy, người tao nhất định không trả, mày có ngon thì đến đây lấy lại. Cái mạng của mày tao không cần nữa. Tao cá là người nhà mày sẽ trả tiền cho trao dù là chỉ để lấy lại cái xác của mày. Tụi bây mần thật nó cho tao, hôm nay tụi bây không hạ được nó thì tao chết hết đi cho tao.

Vậy là gần hai mươi tên bao lấy Vĩnh Phong. Lần này thì không có chút chần chừ nào cả, chúng cứ thế lao bổ vào Vĩnh Phong.

Kể đám người đá, gậy gỗ trên tay chúng cứ quật lên người Vĩnh Phong liên tiếp, quả thật là dù cho có mười đầu sáu tay đi chẳng nữa cũng khó có ai địch nổi. Vĩnh Phong bị bọn chúng đập cho tơi tả muốn ngất đi.

Đột nhiên ngay lúc đó, có hơn mười chiếc xe ô tô và mười mấy chiếc mô tô lao đến.

Tiếng thủng xe vang vọng cả một góc trời. Từ trên xe, những gương mặt đầy tức giận lao xuống. Trên tay cũng toàn là thứ dữ. Sẵn sàng giết chết những kẻ khốn kiếp kia.

Thấy một đoàn xe kéo đến, tên đại ca tái cả mặt. Bọn đàn em ngạc nhiên đều dừng tay lại để nhìn đoàn xe đang đến kia. Không biết là bạn hay là thù.

Vĩnh Phong bị bọn chúng đánh đến nỗi phải nằm lăn ra đất.

Quốc Bảo vừa từ trong xe bước ra, thấy người anh mà mình kính trọng bị đánh đến trọng thương thì nộ khí xung thiên, cậu hét lên:

- Đập chết tụi nó cho tao. Không được để thằng nào chạy thoát.

Bọn đàn em nghe vậy thì biết chắc những kẻ vừa đến là thù, mà nhìn số lượng đông đảo kia biết mình khó lòng địch lại, chúng liền co rúm người lại với nhau tạo thành một vòng tròn phòng thủ.

Bọn người mới đến, đi xe mô tô đều là anh em trong băng của Vĩnh Phong, còn những người đi xe ô tô đều là đàn em của Thiên Minh.

Thiên Minh và Thế Nam bước xuống xe, cả hai đều đầu xót chạy đến bên Vĩnh Phong. Thế Nam nâng người Vĩnh Phong dậy. Còn Thiên Minh thì cứ gọi tên của Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong vừa ngất đi một lát thì được Thiên Minh gọi dậy, chợt nhớ đến Hiểu Đồng, Vĩnh Phong bừng tỉnh.

Cậu nhìn thấy Thiên Minh và Thế Nam thì vừa vui mừng vừa an tâm. Hai người anh em tốt nhất của cậu cuối cùng đã đến.

Ngay từ đầu, Vĩnh phong đã biết thế nào Thế Nam cũng dựa vào GPRS trong điện thoại của Vĩnh Phong mà tìm đến đây. Vĩnh Phong tự biết, một mình mình không thể nào cứu Hiếu Đồng thoát khỏi tay bọn chúng khi mà bọn chúng đã có sự chuẩn bị kỹ càng như vậy.

Đó là lí do Vĩnh phong không tắt điện thoại mặc cho Thiên Minh liên tiếp gọi đến điện thoại của cậu. Nhưng muốn cứu Hiếu Đồng một cách an toàn khi mà bọn chúng yêu cầu chỉ một mình cậu đến thì chỉ có việc là phải đánh lừa chúng.

Lừa chúng là cậu sẽ đến một mình, do vậy Vĩnh Phong buộc phải một mình đi trước. Quả nhiên bọn này đã mắc bẫy. Chúng hoàn toàn tin là Vĩnh Phong đã đi đến một mình. Rồi lơ là cảnh giác, tập trung đối phó với mình cậu.

Trong khi đó Thế Nam và mọi người tập hợp đầy đủ cùng lần theo tín hiệu truyền lại từ GPRS của Vĩnh Phong mà đi theo. Cuối cùng âm thầm đi đến và bất ngờ đột kích khiến chúng không kịp trở tay.

Chỉ có Thế Nam mới có thể phối hợp ăn ý với Vĩnh Phong như thế. Hai người hiểu nhau đến nỗi tuy hai mà một.

Tên đại ca thấy mình bị bao vây hết liền rút con dao dưới ghế ra, định đơn mã độc đấu giao chiến. Cuộc chiến sắp lá cà bắt đầu.

Chẳng bao lâu thế cuộc đã định, chỉ tiếc rằng tên đại ca đã chạy thoát. Chẳng là có mấy tên đàn em mở đường máu cho hắn thoát thân.

Một tay đàn em đã chộp ngay một chiếc mô tô ở gần đó rồi ra hiệu cho tên đại ca chạy đến. Chúng rồ ga chạy thiệt nhanh.

Những tay lái mô tô còn lại cũng nhanh chóng lên xe đuổi theo.

Thiên Minh ra lệnh cho đàn em tóm hết lũ này lại đưa đến đồn công an.

Thế Nam nhìn theo cả bọn rồi quay qua hỏi Vĩnh Phong.

- Hiếu Đồng đâu.

Vĩnh Phong yếu ớt thều thào, đưa tay chỉ vào căn nhà số 14.

- Cô ấy bị bọn chúng bắt nhốt trong đó. Mau đưa mình vào trong tìm cô ấy.

Thế Nam và Thiên Minh lập tức, mỗi người một bên dìu Vĩnh phong đi vào nhà.

Trong nhà, ngay khi tên đại ca bước ra, tên áo đỏ ở lại canh gác. Hắn nhìn Hiếu Đồng thèm khát điên cuồng. Chờ đại ca hắn đi khỏi, hắn liền đi đến vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô.

Cũng như Vĩnh Phong suốt từ chiều hôm qua đến giờ, cô chưa có gì bỏ bụng, huống hồ, cô vốn ăn rất ít, buổi trưa chỉ ăn có một ít, sức lực cũng cạn kiệt. Lại bị đánh đập đến kiệt sức.

Bị tên áo đỏ vuốt ve, Hiếu Đồng run rẩy sợ hãi. Cô cố hết sức bò đi chỗ khác, tránh xa bàn tay kinh tởm của tên này ra. Nhưng càng tránh hắn ta càng ra sức sờ mó khắp người cô.

Hiếu Đồng tức giận mắng ****:

- Đồ xấu xa, mau bỏ bàn tay dơ dáy của mày ra khỏi người tao.

Nhưng ánh mắt dâm dăng của hắn chỉ nhìn thấy đôi môi xinh đẹp của cô đang luyến luyến. Hắn ta cúi xuống hôn lên môi Hiếu Đồng. Con buồn nôn ập đến, trực trào nơi khe miệng của Hiếu Đồng, cô muốn thoát ra khỏi đôi môi gớm ghiếc và khô cần kia. Nhưng hắn đã giữ chặt người cô lại. Hiếu Đồng liền cắn mạnh vào môi hắn.

Hắn ta đau quá phải buông Hiếu Đồng ra. Rồi tát vào mặt cô một cái khiến Hiếu Đồng đập cả mặt xuống đất. Cô đau đốn nguyên rửa hắn ta.

Hắn ta liền bế thóc Hiểu Đồng lên, mặc cho cô vùng vẫy đấm loạn xạ lên người hắn ta. Hắn bế Hiểu Đồng vào một căn phòng có chiếc giường nệm êm ái. Dùng dây thừng trói chặt cô lại.

Sau đó hắn bỏ ra ngoài quan sát, thấy Vĩnh Phong và mấy tên đang cầm mã tấu đánh nhau. Thích thú đứng quan sát một lúc rồi tức tối khi thấy tụi kia lần lượt bị Vĩnh Phong hạ gục.

Rồi tên đầu trọc ra ứng chiến, hắn ta hài lòng giống như anh trai mình. Khi thấy Vĩnh Phong vùng vẫy khi bị tên đầu trọc kẹp chặt hắn liền quay trở vào. Hắn cho rằng thế cuộc đã định, Vĩnh Phong thua là cái chắc.

Hắn quay vào trong lục soát ở mấy cái cào của bọn đàn em một cái gói nhỏ chứa mấy viên thuốc màu trắng nhỏ xíu. Lấy tay búng vào cái bịch một cái, hắn khoái trá cười thâm.

Đây chính là mấy viên thuốc kích dục rất mạnh, người nào uống vào dù chỉ một viên thì ham muốn đã dâng cao đến tột độ.

Hắn ta tự rót ừng một ly rượu thơm ngon rồi uống liền năm viên. Hắn khoái trá nghĩ thâm:

- Nếu đại ca có trách thì mình sẽ nói là chỉ muốn làm chuyện ấy bên ngoài cơ thể thơm tho kia mà thôi. Không dè uống nhầm thuốc của bọn đàn em, cho nên không kìm chế nổi mới làm luôn cả bên trong của cô ta. Dù sao cũng là anh em ruột, anh hai cũng chẳng trách hắn nhiều.

Nghĩ vậy hắn ta liền bước vội vào bên trong, đóng sầm cửa lại. Khóa chốt kỹ càng không cho ai vào trong trong khi hắn đang hành lạc.

Hiểu Đồng thấy hắn ta bước vào, đôi mắt đỏ ngầu nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. Thì ra sức vùng vẫy, nhưng tất cả đều vô ích, aty chân cô đều bị trói chặt.

Tên dâm tặc này cởi áo lao đến bên Hiểu Đồng, hắn đưa đôi môi gớm ghiếc của mình ra sát lên cái cổ và khuôn ngực hoàn mỹ của cô một cách thô bạo.

Hiểu Đồng đau đớn đến bật khóc, những giọt nước mắt lăn dài trên mặt cô.

Ký ức khủng khiếp năm xưa lại tràn về.

Năm đó, Hiểu Đồng chỉ là một cô bé 12 tuổi. Bà Du Cẩm – mẹ cô, vốn là một tiểu thư yếu đuối, chưa từng lao động nặng nhọc. Bà có tài đánh đàn thường nhận lời làm giáo viên thanh nhạc, nhưng từ khi lấy chồng bà đã nghỉ dạy. Nay chồng mất, để lại số nợ ngập đầu và đứa con gái nhỏ. Bà đành phải đi dạy đàn trở lại.

Không chỉ đi dạy đàn cho con cái nhà giàu mà bà còn nhận đàn ở những quán nước hay nhà hàng, khách sạn. Hằng ngày chạy khắp nơi để kiếm tiền trả nợ.

Hiểu Đồng vốn dĩ sống sung sướng, nhưng cô bé rất có ý thức về cuộc sống. Do vậy, khi nhà trở nên túng quẫn, cô bé đã nhanh chóng tập làm quen với sự nghèo đói mà không một tiếng oán than.

Thấy mẹ cực nhọc bôn ba khắp nơi, tối về phải nấu cơm nấu nước dọn dẹp ừng. Cho nên Hiểu Đồng vừa đi học về là lập tức dọn dẹp, tập tành đi chợ bằng số tiền ít ỏi mà mẹ cho để dành đi học.

Còn nhớ lần đầu tiên nấu cơm, Hiểu Đồng sợ ý làm đổ nồi nước sôi trên tay, khiến bàn tay bị phỏng đỏ hết sức đau rát.

Tối đó sợ mẹ phát hiện ra, cô đã mặc một chiếc áo dài tay phủ kín bàn tay bị phỏng lại, mặc kệ đêm đó trời vô cùng nóng bức, cứ thế cô bé giả vờ đi ngủ sớm nhưng không tài nào ngủ được vì trời nóng và bàn tay bị đau. Cô bé cắn răng chịu đựng nhắm nghiền mắt không dám cựa cựa, cứ thế cho đến khi thiếp đi.

Tới khi bà Cẩm Du phát hiện thì bàn tay rộp lên những mụn nước vô cùng rát. Bà chua xót nhìn con gái, vội vàng đưa con đến bệnh viện. Bác sĩ đã mắng bà rất nhiều vì tội không chăm sóc con đàn ông hoàng. Bà Cẩm Du chỉ biết cúi đầu xin lỗi.

Suốt cả buổi về nhà, bà Cẩm Du không nói một lời nào, Hiểu Đồng với gương mặt muốn khóc đi bên cạnh. Về đến nhà, hiểu Đồng bật khóc xin lỗi mẹ. Nhưng thay vì trách mắng con thì bà Cẩm Du lại ôm con mà khóc và nói rằng: Bà không giận Hiểu Đồng chỉ là đang giận bản thân không thể lo cho Hiểu Đồng được cuộc sống tốt hơn.

Cũng may sau đó bàn tay của Hiểu Đồng đã lành lặn mà không để lại vết sẹo nào.

Công việc nhà, Hiểu Đồng đã dần quen cũng đúng lúc Hiểu Đồng được nghỉ học. Nhưng những đồng tiền mà bà Cẩm Du làm ra chỉ đủ trang trải trong tháng mà không hề dư ra đồng nào. Vì vậy, năm học mới của Hiểu Đồng sẽ phải tốn khá nhiều tiền dù bây giờ Hiểu Đồng đã chuyển sang một trường công lập ít tốn kém.

Hiểu Đồng nôm na đi xin việc làm. Đối với một đứa bé mới 12 tuổi thì khó có ai nhận vào làm mà với sức vóc gầy còm của cô bé lại càng không.

Nhờ chị hàng xóm giới thiệu, Hiểu Đồng được nhận vào chạy bàn cho một tiệm phở cũng khá nổi tiếng nhưng tiền lương chỉ bằng 1 phần 3 so với những người khác. Vì cần tiền và cần một chỗ làm, Hiểu Đồng đành cắn răng chấp nhận.

Công việc rất nặng nhọc, vì Hiểu Đồng còn nhỏ nên không thể ra ngoài tiếp khách mà phải ở trong rửa bát. Những cái tô rất nặng và trắng toát, phải vừa rửa nhanh vừa cẩn thận, nếu mà bể một cái thì sẽ bị trừ tiền lương thâm. Sau này, bà chủ tiệm thấy Hiểu Đồng cũng siêng năng chăm chỉ cho nên mới lên lương cho cô bé.

Thấm thoát, Hiểu Đồng làm công ở đó cũng được hai năm. Dù bà Cẩm Du phản đối thế nào đi chăng nữa, Hiểu Đồng cũng nhất quyết không nghỉ. Những đồng tiền ít ỏi Hiểu Đồng làm ra tuy không giúp được nhiều nhưng cũng làm giảm gánh nặng cho bà Cẩm Du. Hiểu Đồng hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình.

Bây giờ, Hiểu Đồng đã là một thiếu nữ chưa tới 15 tuổi đầy xinh đẹp. Cái tuổi đang phát triển làm thay đổi con người. Những đường cong trên cơ thể bắt đầu rõ rệt hơn. Thân hình càng ngày càng đầy đặn, ngực cũng nở nang hơn.

Cô bé Hiểu Đồng ngày nào giờ đây đã thay đổi đến chóng mặt. Mọi người đều khen ngợi. Chỉ cần một nụ cười vô tình cũng khiến cho bọn con trai mất hồn nhất là bọn con trai mới lớn.

Bà chủ tinh ý bảo Hiểu Đồng ra bưng phở cho khách, quán lập tức trở nên đông khách hơn xưa, chủ yếu là bọn mày râu đến ngắm Hiểu Đồng.

Nhưng mà kẻ luôn sảm xia Hiểu Đồng từ đầu đến chân chính là lão chủ tiệm.

Lão là một tên già dê chính hiệu. Hồi mới đến đây, Hiểu Đồng còn nhỏ, hắn khô g thèm để mắt tới, nhưng bây giờ, hiểu Đồng như một đóa hoa mới nở tuyệt đẹp thì làm sao lão lại làm ngơ cho được.

Trước đây, lão thường giả trò xàm sở với mấy chị làm công trong quán sau lưng vợ lão. Nhưng ai nấy đều cẩn thận chịu cho qua vì làm âm ỉ ra vừa xấu hổ vừa có nguy cơ mất việc.

Nếu có điều kiện ai lại chịu đi làm công bao giờ. Nhưng những người đến đây làm hầu hết đều không được ăn học tử tế hoặc là từ quê mới lên. Cho nên qua sông phải lụy đò. Có người còn phải chịu ý lão, để lão làm nhục, sau này bị phát hiện, bị đuổi không thương tiếc, đã vậy lão còn phải tay xoa vuốt mặt kẻ con người ta ra sao thì ra.

Hiểu Đồng vẫn còn rất ngây thơ chưa hiểu chuyện, thường bị lão làm như vô tình đụng trúng. Hay là nhờ vả Hiểu Đồng tính toán tiền nong giúp lão để được ở sát bên Hiểu Đồng hít thở hương thơm của con gái mới lớn.

Một ngày nọ, nhân lúc vợ hắn ta đi chùa, hắn giả vờ sai Hiểu Đồng lên lầu lấy đồ giúp hắn. Hiểu Đồng ngốc nghếch tin lời theo hắn lên lầu lấy đồ. Vừa lên đến nơi thì hắn ta đã khóa chốt cửa lại, lôi ngay Hiểu Đồng lên giường định giả trò tồi bại.

Mặc cho Hiểu Đồng la hét, gào khóc vang xin hắn tha ỉnh nhưng bàn tay dơ dáy bẩn thỉu của hắn ta vẫn chu du khắp người cô bé. Bờ môi nứt nẻ của hắn nút lấy từng thớ da non mịn màng kia. Đôi tay hắn ta ôm trọn bờ ngực còn đang nhũ của Hiểu Đồng khiến cả thân hình cô bé căng cứng lại (tội lỗi thật là tội lỗi quá đi thôi – khúc này ăn cắp ý tưởng từ cuốn truyện “ Mờ ám” , nghe tên là thấy mờ ám rồi, nhưng mọi người tìm đọc thử đi cũng khá hay)

Mặc cho Hiểu Đồng cào cấu nhưng hắn ta chẳng thèm dừng lại lấy một giây xâm chiếm cơ thể cơ bé. Tay hắn ta nhào nắn bờ ngực non dại kia đến đau đớn run rẩy. Nước mắt cô bé Hiểu Đồng chảy dài trên cái gối

mềm mại màu xanh bên dưới.

Đồng phục vốn dĩ là áo sơ mi xanh và váy xám ngắn trên đầu gối. Càng thuận tiện cho tên cầm thú này hành lạc. Những nút áo của Hiểu Đồng đã bị hấn ta giật bung ra, để lộ chiếc áo lót màu trắng đang che dấu bờ ngực nhỏ nhắn. Khiến hấn ta càng phát cuồng hơn, muốn khám phá thứ ẩn dấu đằng sau chiếc áo lót kia (Nam mô a di đà phật – tha lỗi cho TG cứ trách cái tên KhanhTrinhBoA gì đấy)

Hiểu Đồng giang hai tay ôm lấy ngực che chắn, nhưng tên này đã chở thành con thú thèm khát điên cuồng. Con mồi quá hấp dẫn ở trước mặt làm sao hấn lại bỏ qua.

Bàn tay to lớn thô lỗ của hấn nắm lấy hai cánh tay nhỏ nhắn của Hiểu Đồng đưa lên trên đầu. Đầu cúi gục xuống ngực của Hiểu Đồng hít lấy mùi hương da thịt nơi ấy. Bàn tay tham lam kia lần vào trong chiếc váy sờ mó.

Hiểu Đồng chỉ có thể khóc thét lên bất lực khi hấn ta từng bước từng bước xâm chiếm cơ thể mình. Khi chiếc quần lót đang từ từ kéo xuống, Hiểu Đồng bèn gồng người kẹp chặt hai bắp đùi lại ngăn cho chiếc quần bị tụt xuống. Bàn tay kia lập tức len vào giữa hai bắp đùi cô bé.

Hiểu Đồng tuyệt vọng đến nỗi không thể khóc được nữa, trong đầu cô bé nghĩ đến hình ảnh của ba, hình ảnh của mẹ và cái chết ...

Hiểu Đồng không còn nhỏ để hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Và cái đáng giá ngàn vàng mà một người con gái cần phải giữ gìn cho đến khi lấy chồng. Nếu có trao thì phải trao cho người mình yêu, chứ không thể trao cho ột tên cầm thú đội lốt người như lão ta.

Khẽ chớp mắt cho giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống. Hiểu Đồng thấy hình ảnh tàn tảo của mẹ, sự hạnh phúc của gia đình lúc trước, và hình ảnh ba mình trên thiện đảng, cô bé lắp bắp trong miệng.

- Xin lỗi mẹ, con xin lỗi...vĩnh biệt ...con đi tìm ba đây ...

Khi Hiểu Đồng toan cắn lưỡi tự tử, chiếc quần lót đã hoàn toàn xuống đến mắt cá chân của cô bé thì cánh cửa phòng bị ai đó đập tung...

Mấy anh chị trong quán ào vào, tức giận nắm áo lão dê xồm kéo ra xa khỏi Hiểu Đồng, dẫn cho hấn ta một trận nên thân. Máy chị cũng nhào đến kẻ cào cấu, kẻ mắng **** khiến hấn phải quỳ lạy van xin.

Hấn bị kết án 5 năm tù về tội có ý đồ cưỡng hiếp trẻ vị thành niên. Đáng lí tội trạng của hấn còn nặng hơn nữa nhưng nhờ vợ hấn đút lót nên mới lãnh án 5 năm tù mà thôi.

Hấn ta chính là nỗi ám ảnh lớn nhất trong ký ức của Hiểu Đồng, biết bao nhiêu đêm, cơn ác mộng về hấn cứ quấy rầy giấc ngủ của Hiểu Đồng. Mãi mãi Hiểu Đồng không thể quên được gương mặt dâm dăng của hấn.

Đã lâu rồi, Hiểu Đồng cố gạt bỏ hình ảnh hấn để sống cuộc sống bình thản bên mẹ và bé Đường.

Vậy mà bây giờ, hình ảnh đó lại một lần nữa hiện về. Hiểu Đồng lại một lần nữa bị cưỡng bức. Hiểu Đồng sợ hãi nhắm nghiền mắt lại, nước mắt đã không còn rơi vì nó đã khô cạn rồi.

Hiểu Đồng giờ đây không còn là cô bé ngày xưa nữa, dù có đau khổ hay tuyệt vọng thế nào thì ý nghĩ tự tử không bao giờ hiện ra trong tâm trí cô. Vì mẹ vì bé Đường cô không thể có chuyện gì.

Hiểu Đồng cay đắng để mặc cho hấn chà đạp thân thể mình, cô cjhỉ cảm thấy kinh tởm cơ thể của chính bản thân. Nó đang từ từ bị nhiễm bẩn. Trong lòng Hiểu Đồng chỉ có một nỗi sợ hãi chính là Vĩnh Phong. Anh sẽ vì cô mà bất chấp tất cả lao vào nguy hiểm.

Nghĩ tới Vĩnh Phong thì những giọt nước mắt đã khô kia đột nhiên tràn ra.....

Thuốc bắt đầu có tác dụng, tên áo đỏ bắt đầu thấy trong người nóng bừng lên, hai mắt đục gầu, đỏ rực. Hơi thở hấn trở nên điên loạn, nước dãi chảy tràn ra khoe miệng trong hấn lúc này chẳng khác gì con chó dại. Hấn điên cuồng xé rách chiếc váy trên người Hiểu Đồng.

Rõ ràng lúc đầu có ý nghĩ chỉ cần có thể sống trở về, Hiểu Đồng chấp nhận bị chà đạp, vậy mà khi nghĩ đến Vĩnh Phong lại thấy tên này điên cuồng xé áo, Hiểu Đồng lại dùng hết sức mình phản kháng. Hai tay, hai chân bị trói chặt của cô vung vẩy kịch liệt, Hiểu Đồng kinh hoàng gào thét.

Đầu óc cô lúc này bị rơi vào vô thức, chỉ biết gào thét vùng vẫy nên không hay cánh cửa phòng một lần nữa bị đập đổ.

Thế Nam thấy tên áo đỏ đang ngoảnh mặt lại nhìn về phía họ, phía dưới Hiểu Đồng không ngừng gào thét liền buông tay đang dìu Vĩnh Phong cho Thiên Minh giữ. Cậu tức giận lao đến kéo tên áo đỏ ra khỏi người Hiểu Đồng. Đánh cho hắn một trận thừa sống thiếu chết.

Thiên Minh dìu Vĩnh Phong đến bên giường. Vĩnh Phong đau xót kéo tay Hiểu Đồng ngồi lên. Nhưng Hiểu Đồng vẫn ra sức vùng vẫy. Vĩnh Phong đau xót ôm cô vào lòng thật chặt.

- Hiểu Đồng! Là anh đây. Anh là Vĩnh Phong đây. Đã không sao rồi. Anh xin lỗi, anh đã đến muộn hại em phải hoảng sợ đến vậy.

Bị Vĩnh Phong ôm chặt, Hiểu Đồng cảm thấy hơi ấm quen thuộc, bình yên. Cô đã thôi vùng vẫy nhưng ngay sau đó cô đã đẩy Vĩnh Phong ra rồi thu mình vào một góc.

Vĩnh Phong chua xót nhìn Hiểu Đồng thu mình như một con ốc thu mình vào vỏ. Vĩnh Phong nhẹ nhàng nói, cậu sợ làm Hiểu Đồng sợ hãi.

- Để anh cởi trói cho em.

Hiểu Đồng không trả lời, đôi mắt ngây dại, trong cô như người mất trí, thần trí không tỉnh táo.

Vĩnh Phong tháo dây cho Hiểu Đồng xong thì Thế Nam đã đến bên cạnh cậu hỏi:

- Cậu muốn xử trí tên này thế nào.

Vĩnh Phong tức giận quay lại nhìn tên áo đỏ đã bị Thế Nam đánh thảm thương đang nằm rên rỉ dưới nền gạch. Vĩnh Phong từ từ đứng dậy, cậu hơi loạn choạng. Thiên Minh và Thế Nam cùng lúc đỡ lấy cậu. Nhưng Vĩnh Phong khoát tay.

Cậu đi đến tên đàn em của Thiên Minh chụp lấy khúc cây nằm trên tay hắn rồi đi đến bên tên áo đỏ đập liên hồi trên người hắn ta.

Thiên Minh thấy tên áo đỏ bị đánh quần quai sắp chết. Hắn ta liên tục kêu tha mạng. Thiên Minh liền đến ngăn cản.

Nhưng Vĩnh Phong đã bị sự tức giận mất đi lý trí, cậu đẩy Thiên Minh ra tiếp tục đánh .

Vĩnh Phong dùng sức để đánh nên làm động đến vết thương trên cánh tay, máu chảy ra nhiều xuống đất.

Hiểu Đồng nghe tiếng kêu gào liền quay đầu nhìn lại, thấy máu từ từ tay Vĩnh Phong chảy ra thì tỉnh trí. Cô lao đến ôm chặt lấy Vĩnh Phong kéo cậu lại.

- Vĩnh Phong, đừng đánh nữa, đánh nữa hắn ta sẽ chết đó.

Ba Hiểu Đồng đã chết trước mặt cô, nên cô cũng không muốn thấy ai chết trước mặt mình nữa. Dù rằng tên này rất đáng chết và cô cũng rất căm giận hắn nhưng Hiểu Đồng không muốn vì mình mà Vĩnh Phong phải mang tội giết người.

Hiểu Đồng ôm chặt lấy Vĩnh Phong thều thào hỏi:

- Vĩnh Phong, em xin anh. Em không muốn ai chết trước mặt em lần nữa đâu.

Vừa nói xong mấy câu này thì Hiểu Đồng ngất xỉu.

16. Chương 16: Không Thế Ở Bên Nhau

Bàn tay đang ôm chặt lưng Vĩnh Phong từ từ lỏng ra. Vĩnh Phong hốt hoảng quăng cây gậy trên tay mình xuống đất, rồi quay người lại đỡ lấy Hiểu Đồng. Thế Nam cũng vội chạy đến đỡ Hiểu Đồng.

Cả hai cùng đỡ Hiếu Đồng ngồi bệch xuống đất, gương mặt xanh xao vẫn còn in hằn những dấu tay trên mặt Hiếu Đồng khiến tim hai chàng trai đều cùng lúc thất lại. Gương mặt hằn lên nỗi đau đớn.

- Hiếu Đồng! Vĩnh Phong dùng tay lay nhẹ gương mặt của Hiếu Đồng, miệng gọi tên cô.

Thế Nam cũng lên tiếng gọi nhưng Hiếu Đồng hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào.

Vĩnh Phong nhìn Thế Nam quát lớn:

- Mau đi chặn bị xe.

Nói xong Vĩnh Phong liền bồng Hiếu Đồng chạy vội ra xe mặc cho cánh tay vẫn đang chảy máu, thậm chí vào chiếc váy trắng của Hiếu Đồng.

Thế Nam cũng đứng dậy chạy theo mở đường. Ra bên ngoài Thế Nam liên mở sẵn cửa sau để Vĩnh Phong bế Hiếu Đồng vào trong. Sau đó lập tức đến tay lái nổ máy, không một chút chậm trễ.

Vĩnh Phong bế Hiếu Đồng đến bên xe, nhẹ nhàng đặt cô vào trong rồi cũng theo vào, để Hiếu Đồng dựa vào người cậu. Ôm chặt lấy Hiếu Đồng trong đôi tay run rẩy của mình, hơi thở gấp gáp, Vĩnh Phong đặt đầu Hiếu Đồng tựa dước cằm mình, cậu thều thào nói:

- Hiếu Đồng! Em đừng có xảy ra chuyện gì ... anh không cho phép em xảy ra chuyện.

Vĩnh Phong nắm chặt lấy bàn tay không còn động đậy của Hiếu Đồng, tay cậu lạnh toát run rẩy.

Thế Nam cũng lao xe đi hết tốc độ đến bệnh viện, thỉnh thoảng cậu liếc nhìn gương mặt của Hiếu Đồng qua kính chiếu hậu. Cậu muốn chạm vào gương mặt xanh xao kia, muốn là người được ôm cô ấy vào lúc này, muốn thể hiện sự quan tâm đầy yêu thương của mình lúc này. Nhưng ... khi đưa mắt nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu vì lo lắng và sợ hãi của Vĩnh Phong, cậu đành thở dài rồi an ủi:

- Đừng lo, Hiếu Đồng không sao đâu, cô ấy vốn là người cứng rắn.

Nhưng Vĩnh Phong không nói gì, chỉ vòng tay siết chặt Hiếu Đồng thêm nữa. Suốt cả đoạn đường đi đến bệnh viện, tất cả đều im lặng, chỉ còn lại nhịp thở và tiếng động cơ xe.

Bên ngoài dòng người vẫn đang hối hả, ồn ào. Nắng đã lên gay gắt rồi.

Đến bệnh viện, Vĩnh Phong tông cửa bế Hiếu Đồng chạy ngay vô cửa bệnh viện hét lớn:

- Bác sĩ! Mau gọi bác sĩ đến đây.

Mọi người đều đưa mắt tò mò nhìn xem đã xảy ra chuyện gì. Họ nhìn thấy một chàng trai đáng vẻ thất thần vừa chạy vừa gào thét, trên tay cậu đang bế một cô gái dường như đã bất tỉnh.

Mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt không làm mất đi vẻ đẹp trai đầy nổi bật của cậu, đặc biệt là cái mũi cao rất đẹp, làn da rần rần trông cực kì nam tính. Chàng trai đang bồng cô gái thật nhẹ nhàng như thể sợ làm cô đau, gương mặt lo lắng, yêu thương, cho thấy tình cảm sâu đậm của chàng trai dành cho cô gái. Máu chảy trên tay cậu nhỏ giọt xuống sàn bệnh viện. Trên người cậu ta đầy những vết bầm.

Cô gái trên tay cậu tuy gương mặt bị sưng đỏ nhưng vẫn không thể che đi vẻ đẹp chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn của cô. Quần áo trên người cô rách nát, chiếc váy trắng loang lổ màu đỏ thắm, chân bị trầy xước...

Họ là đôi tình nhân bất hạnh gặp phải tai nạn.

Mọi người cũng chú ý đến một chàng trai đi theo sau cặp tình nhân nọ, áo sơ mi trắng soăn đến khủy tay, mái tóc rũ phía trước, dáng người nho nhã điềm đạm. Cậu ta cũng lo lắng cho cô gái cũng không kém bao nhiêu. Luôn trong tư thế sẵn sàng đón lấy cô gái nếu chẳng may anh người yêu có ngục ngã, để cô gái không phải chịu thêm bất kỳ đau đớn nào.

Mấy cô y tá đang kiểm soát nghe tiếng thét thì giật mình ngẩng đầu nhìn lên. Thấy đôi nam nữ kia chảy máu khắp người liền hoảng hốt đứng bật dậy. Xô ngã cả chiếc ghế dưới chân xuống đất, họ vội chạy ra khỏi bàn trực và dẫn đường cho chàng trai đưa cô gái đến phòng cấp cứu.

Đi đến hành lang cấp cứu họ chạy ngang qua một bác sĩ, anh chàng bác sĩ liền chặn họ lại:

- Bệnh nhân bị làm sao.

- Cô ấy bị ngất xỉu – Thế Nam vội trả lời bác sĩ.

Anh chàng bác sĩ mặc một chiếc áo blouse trắng, bên trong là một chiếc áo sơ mi cũng màu trắng, thắt caravat màu xanh sọc trắng, đeo một đôi kính màu nâu rất đẹp, trông giống như một thiên sứ áo trắng.

Anh ta liếc nhìn bệnh nhân rồi hoảng hốt kêu lên:

- Hiểu Đồng!Mau đưa cô ấy vào phòng cấp cứu ngay lập tức.

Anh chàng bác sĩ ấy không ai khác chính là Hữu Thiên, con trai bác sĩ Nhân, người đang trực tiếp điều trị ẹ của Hiểu Đồng.

Các cô y tá giữ cửa phòng cấp cứu để Vĩnh Phong dễ dàng bế Hiểu Đồng bước vào. Hữu Thiên vào trước tiên, cậu chỉ vào một cái giường trống rồi ra lệnh:

- Đặt cô ấy nằm xuống đó.

Vĩnh Phong lập tức bế Hiểu Đồng đến giường, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống. Tay nắm chặt lấy tay Hiểu Đồng khẽ gọi tên cô.

Hữu Thiên nhíu mày nhìn Vĩnh Phong ngạc nhiên, trong đầu xuất hiện hàng loạt câu hỏi về chàng trai kia và chuyện gì đã xảy ra cho Hiểu Đồng.

Nhưng cậu lấy giọng bình tĩnh của một bác sĩ mà ra lệnh cho Vĩnh Phong và Thế Nam.

- Xin mời các anh ra ngoài để các bác sĩ chúng tôi khám cho bệnh nhân.

Nhưng Vĩnh Phong và Thế Nam đều không nhúc nhích, mắt cứ dán chặt vào người Hiểu Đồng lo lắng. Hữu Thiên bực tức nói lớn lần nữa:

- Mời các anh ra ngoài để chúng tôi khám bệnh cho bệnh nhân.

Lúc này Vĩnh phong và Thế Nam mới quay lại nhìn anh chàng bác sĩ.

Vĩnh phong nhớ lại lúc bên ngoài anh ta đã kinh ngạc gọi tên của Hiểu Đồng, vậy là anh ta có quen với Hiểu Đồng. Vĩnh Phong nhận ra gương mặt của anh chàng bác sĩ này. Lúc đưa Hiểu Đồng đến thăm mẹ, cậu thấy anh chàng này đã đưa Hiểu Đồng ra tới tận cửa

Các cô y tá chạy tới kéo Vĩnh phong và Thế Nam đi ra ngoài, nhưng Vĩnh Phong đã hất tay của cô y tá ra khỏi người mình, khiến cô ta bất ngờ nên đứng không vững suýt chút nữa là té ngã.

Thế Nam biết tâm trạng lo lắng của Vĩnh Phong, bây giờ trong lòng Vĩnh Phong không muốn Hiểu Đồng rời xa ánh mắt mình dù chỉ một giây vì bản thân cậu cũng không muốn rời xa cô.

Nhưng nhìn vẻ mặt tức giận của cô y tá và hành động lỗ mãng của Vĩnh Phong, Thế Nam đành từ tốn giải thích.

- Chị thông cảm, vì cậu ấy quá lo lắng cho bạn mình nên mới lỗ mãng như vậy. Xin chị hiểu cho tâm trạng của của cậu ấy lúc này. Chúng tôi hứa sẽ im lặng không làm phiền mọi người khám bệnh đâu.

Hữu Thiên cũng quan sát Vĩnh Phong này giờ, cậu phát hiện trên người Vĩnh Phong đầy thương tích, chắc hẳn anh chàng này vừa xảy ra một trận ẩu đả kịch liệt, nhưng sao Hiểu Đồng lại bị lôi vào vụ ẩu đả này.

Hữu Thiên nhẹ nhàng khuyên nhủ với lương tâm của một bác sĩ, cậu ta nhìn Thế Nam nói:

- Nhưng bạn cậu cần phải đi băng bó vết thương ngay, kéo bị nhiễm trùng. Thương tích trên người cậu ta không nhỏ.

Nhưng Vĩnh phong đã bác ngay lập tức.

- Tôi không sao. Anh mau đến xem cô ấy thế nào đi.

Mấy cô y tá nhìn họ bối rối, không biết làm thế nào. Lệnh của bác sĩ không thể không tuân theo, nhưng họ cũng không nỡ từ chối lời yêu cầu của hai anh chàng đẹp trai kia. Nhất là không nỡ xua đuổi tấm chân tình của hai chàng trai dành cho cô gái.

Họ đưa mắt nhìn Hữu Thiên cầu cứu, Hữu Thiên thở dài rồi gật đầu ưng thuận, thấy vậy mấy cô y tá mới yên lòng, rồi cùng Hữu Thiên đi đến bên cạnh Hiểu Đồng xem xét.

Hữu Thiên tuy còn trẻ nhưng cậu là một bác sĩ giỏi, luôn là sinh viên đứng đầu của lớp ngay cả khi đi du học. từ nhỏ đã theo ba học tập nên kinh nghiệm của cậu có thừa. Vừa nhìn Hiểu Đồng cậu đã biết ngay tình trạng của cô. Nhưng là một bác sĩ đòi hỏi phải luôn quan sát cẩn thận tỉ mỉ tránh sai lầm mà hại chết bệnh nhân.

Cậu dùng đèn pin nhỏ vạch mí mắt Hiểu Đồng ra nhìn đồng tử trong đôi mắt cô, một màu trắng đục vô hồn. Cậu nhẹ nhàng sờ vào gương mặt đã sưng phù của cô mà cảm thấy đau xót, và hận kẻ đã làm nên những vết thương này. Rõ ràng cô đã bị kẻ nào đó hành hạ.

Vĩnh Phong nhìn Hữu Thiên sốt ruột hỏi:

- Cô ấy sao rồi.

Hữu Thiên yên lặng không trả lời, cậu nắm lấy tay của Hiểu Đồng quan sát tỉ mỉ những vết trầy

Vĩnh Phong vốn dĩ sốt ruột vì lo lắng cho Hiểu Đồng lại gặp Hữu Thiên không chịu trả lời mình thì tức giận vô cùng. Cậu ngồi bật dậy nắm lấy cổ áo blouse của Hữu Thiên , gầm giọng quát:

- Nói mau, cô ấy sao rồi.

Hữu Thiên cũng bực mình, cậu cũng không thể kiềm chế nổi tức giận quát lại:

- Bỏ tay cậu ra mau lên.

Mấy cô y tá thấy vậy thì tỏ ra sợ hãi, Thế Nam vội đi đến giữ tay Vĩnh Phong khuyên:

- Vĩnh Phong! Bình tĩnh lại đi.

Vĩnh Phong lừ mắt nhìn Hữu Thiên, cậu nhận thấy đôi mắt ấy cũng đang căm phẫn nhìn mình.

- Bỏ tay ra đi. Tôi cần phải khám tiếp cho cô ấy.

Mắt vẫn không rời khỏi nhau, Vĩnh Phong từ từ bỏ tay ra. Hữu Thiên bực mình sửa lại chiếc áo blouse rồi tiếp tục xem xét cho Hiểu Đồng.

Dùng ống nghe nghe hơi thở của Hiểu Đồng, cảm nhận từng hơi thở rõ ràng của cô, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ngoài vết thương ngoài da ra thì cô ấy không sao cả, chỉ là quá kiệt sức mà thôi. Chỉ cần cô ấy ngủ một giấc thì sẽ không sao nữa.

Ngọn lửa sốt ruột và lo lắng của Vĩnh Phong và Thế Nam bị dập tắt, không hện mà cả hai thở phào ra cùng một lúc.

Vĩnh Phong nắm lấy tay Hiểu Đồng đưa lên trên cao siết chặt lại. Thế Nam cảm thấy buồn vì không thể làm như vậy.

Hữu Thiên thấy khó chịu khi nhìn thấy Vĩnh Phong nắm tay Hiểu Đồng như vậy. Nỗi thắc mắc về mối quan hệ giữa hai người dâng cao. Trong lòng đã lờ mờ đoán ra nhưng có điều cậu không muốn công nhận.

Hữu thiên quay lại nói với mấy cô y tá.

- Nhờ mấy chị giúp cô ấy rửa vết thương và lau người thay đồ.

Mấy cô y tá gật đầu rồi nhìn Vĩnh Phong và Thế Nam rụt rè.

Thế Nam thấy vậy liền vỗ vai Vĩnh Phong nói:

- Chúng ta mau ra ngoài để các cô y tá giúp Hiểu Đồng làm sạch vết thương.

Vĩnh phong miễn cưỡng đồng ý, cậu nhẹ nhàng đặt tay Hiểu Đồng xuống rồi cùng Thế Nam bước ra ngoài. Hữu Thiên vội đi thăm một bệnh nhân khác, bỏ mặc cả hai ở lại. Cả hai ngồi chờ ở băng ghế trước của phòng, đột nhiên Vĩnh phong quay sang Thế Nam hỏi:

- Cậu có thuốc đó không.

- Mình không đem theo. Cậu cần à - Thế Nam lắc đầu - Vậy để mình đi mua.

Vĩnh Phong đã hứa với Hiểu Đồng từ nay không hút thuốc uống rượu nữa, không phải vì cô ghét hai thứ đó mà còn vì cậu nói:

- Thuốc lá và rượu bia đều là những thứ có hại cho sức khỏe. Em cần người đàn ông có thể yêu thương chăm sóc cho em đến khi em chết, vì em có thể làm tất cả vì em, vì em mà chết. Chứ em cần gì một người đàn ông chết vì những thứ không ra gì này.

Bây giờ đột nhiên cậu thấy thèm hút một điếu thuốc, hút thuốc có thể làm cậu vui đi lo lắng sợ hãi kia. Có thể làm cho thời gian chờ đợi ngắn lại.

Nghe Thế Nam nói, Vĩnh Phong liếc xua tay:

- Thôi khỏi.

Lát sau, mấy cô y tá đi ra, trên tay là chiếc váy trắng rách nát của Hiểu Đồng.

Họ e dè đưa chiếc váy trước mặt hai người. Vĩnh phong quay mặt đi không muốn nhìn thấy chiếc váy lần nào nữa. Lúc dẫn hiểu Đồng đi chọn váy, rõ ràng cả hai rất vui vẻ vậy mà sau đó lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện không hay.

Thế Nam liền nói:

- Các chị bỏ đi dùm em.

- Vậy các cậu có thể vào thăm cô ấy được rồi. Nhưng nhớ im lặng, bệnh nhân cần tĩnh dưỡng - cô y tá nói xong liền bỏ đi.

Cả hai liền bước vào bên trong.

Hiểu Đồng đã được thay bộ đồ bệnh nhân sạch sẽ, những vết máu đã không còn, những chỗ trầy xước đã được rửa sạch và băng bó cẩn thận. Đôi gò má cũng được bôi một lớp kem trắng mỏng. Cô ngủ thật say những vẻ mặt vẫn còn vương lại nỗi khiếp sợ.

Vĩnh Phong đến bên cạnh Hiểu Đồng vuốt ve mái tóc của cô. Còn Thế Nam thì dựa người vào tường âm thầm quan sát cô.

Lát sau, một nhóm người kéo đến. Họ xông vào phòng cấp cứu với thái độ lo lắng.

Vĩnh phong nhìn lên thấy có Thiên Minh, Quốc Bảo, anh em Đình khiêm, Đình Ân và vài người bạn khác.

Đình Ân chạy đến bên Hiểu Đồng, cô lặng người nhìn gương mặt bạn, xúc động bật khóc. Tiếng thút thít của cô làm Hiểu Đồng tỉnh giấc.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt lo lắng của Vĩnh Phong. Đôi chân mày anh chau lại khiến cô bật cười.

Mọi người đều mừng rỡ khi cô tỉnh giấc, Thế nam cũng đứng thẳng dậy bước đến bên cạnh giường.

Vĩnh phong lo lắng hỏi.

- Em sao rồi. Còn đau không.

Hiểu Đồng lắc đầu, rồi cô nhìn thấy những vết thương trên người Vĩnh Phong, chua xót bèn nói:

- Anh còn đau hơn em gấp ngàn lần. vậy mà cứ lo cho em.

- Anh không sao - Vĩnh phong âu yếm nhìn cô trả lời.

Hiểu Đồng quay sang Đình Ân nãy giờ vẫn còn khóc, cô nắm lấy tay Đình Ân.

- Xin lỗi vì mình lại làm cậu lo lắng.

Đình Ân lắc đầu.

Hiểu Đồng đưa mắt nhìn mọi người xung quanh mình, tất cả đều đang lo lắng nhìn cô. Nhưng rồi Hiểu Đồng nhìn thấy gương mặt đó

Cơn lửa giận trong lòng bỗng chốc trào lên, Hiểu Đồng khó chịu quay mặt đi chỗ khác, cô nhọc nhằn nói:

- Xin lỗi nhưng em không muốn thấy mặt anh ta.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Thiên Minh, trông anh chàng ngơ ngác đến tội nghiệp. Chỉ có Đình Ân và Đình Khiêm không hiểu đã xảy ra chuyện gì, họ ngơ ngác nhìn xung quanh.

Thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt hoài nghi, Thiên Minh bực tức xắn lại găng Hiểu Đồng hỏi:

- Em nói đi, giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì mà khiến em ghét tôi đến vậy. Tôi nhớ rõ là tôi chưa từng gặp em, càng không có làm gì méch lòng em cả. Vậy mà tại sao em luôn nhìn tôi với ánh mắt căm thù như thế. Tôi quả thật không hiểu. Tôi xin em hãy nói ra, nếu thật sự tôi đã gây ra lỗi lầm gì thì tôi sẵn sàng xin lỗi và sẽ đền bù lại cho em.

Hiểu Đồng nghe thấy những lời này thì tức giận vô cùng, cô ngồi bật dậy nhìn thẳng vào Thiên Minh, ánh mắt chứa đầy sự oán giận, nếu như còn sức, cô muốn tát cho kẻ đứng trước mặt mình một cái để làm dịu cơn giận dữ đang cuộn cuộn chảy trong lòng mình. Giọng run rẩy đầy nỗi oán hận, Hiểu Đồng gào lên:

- Anh tưởng rằng mọi lỗi lầm đều có thể bù đắp ư... - Hiểu Đồng im lặng nhìn Thiên Minh một lát rồi bật cười nói – Phải rồi, hạn người như anh thì biết gì đến sự đau khổ và ân hận chứ. Anh có tiền, anh có thể lực thì khi gây ra lỗi lầm chỉ cần dùng tiền bạc là có thể giải quyết được mọi thứ đúng không. Mua chuộc người có quyền để đổ mọi trách nhiệm lên người bị hại, biến họ từ nạn nhân trở thành người gây ra tội, để họ chết mà còn phải mang thêm tội.

Mọi người xung quanh hết nhìn Hiểu Đồng rồi đến Thiên Minh, vẻ mặt tràn đầy thắc mắc và sợ hãi. Không gian trong căn phòng trở nên ngột ngạt đến khó thở. Chẳng ai dám lên tiếng trước cả.

Thiên Minh hoàn toàn không hiểu những lời của Hiểu Đồng nói nhưng trong thâm tâm cậu lơ mơ nhận ra thứ gì đó. Nhưng càng cố tìm hiểu thì nó càng trôi xa khiến cậu như người vừa bị mất trí nhớ, càng cố gắng nhớ lại càng cảm thấy mơ hồ tối tăm.

Thiên Minh như người vừa rơi vào một cơn lốc xoáy, cứ xoay vòng vòng đến chóng mặt. Trông cậu mếu máo muốn khóc vì không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cậu ưỡn oải van xin:

- Xin em hãy cho tôi biết tôi đã làm gì sai nào.

Nhưng Hiểu Đồng đã nằm xuống giường quay mặt vào tường sau khi buông ra câu nói:

- Anh làm gì thì tự anh biết. Xin lỗi tôi mệt rồi cần nghỉ ngơi. Mời anh đi ra cho.

Nhưng Thiên Minh vẫn đứng bất động ở đó, cậu nhìn chằm chằm vào Hiểu Đồng cố gắng lục soát tất cả mọi ký ức về người con gái này, nhưng tất cả chỉ là con số không.

Mọi người trong phòng đều ngấy người ra cả, họ không biết nên khuyên giải Hiểu Đồng hay nên khuyên giải Thiên Minh.

Vĩnh Phong thấy tình hình căng thẳng, lại thấy Hiểu Đồng nổi giận đùng đùng, lo sợ sức khỏe Hiểu Đồng không chịu đựng được nên quay lại nhìn Thiên Minh mà nói:

- Thiên Minh! Xin lỗi anh nhưng anh hãy ra ngoài một chút đi.

Thiên Minh khó chịu nhìn Vĩnh Phong, cậu cảm thấy cổ họng khô đắng, nuốt nước miếng nói:

- Vĩnh Phong! Cậu biết tính anh mà. Từ xưa đến nay luôn rõ ràng mọi thứ, chuyện này không nói rõ anh nhất quyết không đi.

Hiếu Đồng nghe thế, tức giận ngồi dậy, giặt sợi dây truyền nước biển trên tay quăng ra. Vì quá đột ngột nên máu từ chỗ đâm kim chảy ra, nhưng Hiếu Đồng mặc kệ, cô bước xuống đẩy Thiên Minh, miệng tức giận mắng:

- Tôi bảo anh đi ra kia mà. Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh.

Tất cả mọi người đều bất ngờ trước phản ứng quá kịch liệt của Hiếu Đồng, cả Thiên Minh cũng khá bất ngờ nên bị Hiếu Đồng xô lùi mấy bước, loạng choạng suýt ngã nhưng may được Quốc Bảo đỡ.

Hiếu Đồng dùng hết sức đẩy Thiên Minh nên khi tay vừa rời khỏi Thiên Minh thì ngã xuống, rất may Vĩnh Phong đã vòng tay qua eo cô kéo lại, để cô dựa vào người mình. Vĩnh Phong dịu giọng nói:

- Cần thận.

Vòng tay ấm áp xoa dịu nỗi đau trong lòng của Hiếu Đồng, cơn giận dữ dường như giảm bớt.

Hữu Thiên đi thăm bệnh cho bệnh nhân liền trở về thăm Hiếu Đồng Vừa bước vào đã thấy Hiếu Đồng kích động xô đẩy Thiên Minh, cậu vội bước nhanh vào hỏi:

- Có chuyện gì vậy. Đã xảy ra chuyện gì.

Cậu đưa mắt nhìn Hiếu Đồng dò hỏi. Hiếu Đồng liền đẩy tay Vĩnh Phong ra, cố lấy thăng bằng đứng vững, cô chỉ tay vào Thiên Minh mết mỏi nói:

- Hữu Thiên! Anh làm ơn đuổi anh ta ra dùm em. Em không muốn nhìn thấy mặt anh ta.

Hữu Thiên liền quay sang thiên Minh lịch sự nói:

- Xin lỗi anh! Bệnh nhân hiện giờ cần phải nghỉ ngơi nhiều tránh kích động, xin mời anh ra ngoài cho bệnh nhân nghỉ.

Thiên Minh nhìn Hiếu Đồng hậm hực nửa muốn ra, nửa không. Thấy vậy Thiên Minh liền nói:

- Nếu anh còn không đi ra tôi buộc lòng phải gọi bảo vệ.

Thiên Minh tức giận nắm lấy áo blouse của Hữu Thiên, tức giận giơ nắm đấm lên cao gầm gừ nói:

- Ang dám

- Thiên Minh....- Vĩnh Phong vội can ngăn, may là cậu can ngăn kịp thời nếu không thì Hữu Thiên bị ăn đấm rồi.

Thế Nam thấy tình hình trở nên căng thẳng liền bước đến nắm lấy tay của thiên Minh kéo ra khỏi áo của Thiên Minh, rồi lựa lời khuyên giải:

- Thiên Minh! Nể mặt Vĩnh Phong bỏ qua đi. Có chuyện gì thì để sau này chúng ta nói tiếp, bây giờ Hiếu Đồng cần nghỉ ngơi lại sức. Chúng ta nên ra ngoài bớt để cho cô ấy nghỉ ngơi.

Quốc Bảo cũng đến khuyên:

- Phải đó anh Minh, chúng ta ra ngoài làm vài ly hạ hỏa đi.

Nói rồi Quốc Bảo cùng Thế Nam khoát vai Thiên Minh đi ra ngoài. Mấy người khác cũng lục tục theo sau. Trong phòng chỉ còn lại năm người: Vĩnh Phong, Hiếu Đồng, Hữu Thiên, và hai anh em Đình Khiêm.

Sau khi tất cả đi ra ngoài, không khí trong phòng dường như dễ chịu hơn. Hiếu Đồng thở ra một cái rồi quay trở lại giường. Vĩnh Phong dịu cô bước đi.

Hữu Thiên quan tâm bước đến gần quan sát hỏi thăm:

- Em không sao chứ?

- Em không sao.

Hữu Thiên không yên tâm, anh nắm lấy tay Hiếu Đồng bắt mạch rồi nhìn vào đồng hồ ở tay mình đếm nhịp. Hiếu Đồng biết Hữu Thiên lo lắng, cô cố gắng thở đều.

Hữu Thiên liền nhìn đường dây truyền nước biển cho Hiểu Đồng xem xét, cô cười ngượng nói:

- Lúc này em hơi tức giận nên tự ý giật dây ra.

Hữu Thiên tỏ ra không có gì, anh chăm chú gắn lại mũi kim vào tay cô, thờ ơ hỏi:

- Vì anh chàng hồi nãy à.

Hiểu đồng lẳng lặng gặt đầu rồi e dè hỏi:

- Hữu Thiên! Mẹ em ... anh có ...

- Yên tâm. Anh biết em không muốn mẹ em lo lắng nên anh không có nói với bác. Em mau tịnh dưỡng cho khỏe rồi đến thăm bác ấy, bác gái nhớ em và bé Đường lắm – Hữu Thiên nhìn Hiểu Đồng âu yếm trấn an.

- Cám ơn anh – Hiểu Đồng mỉm cười nhìn Hữu Thiên cảm kích.

Thái độ của hai người này làm Vĩnh Phong khó chịu . Cậu vội giục Hiểu Đồng:

- Em mau nằm xuống nghỉ đi.

Hữu Thiên đưa mắt nhìn Vĩnh Phong dò xét, Vĩnh Phong vô tình ngẩng mặt lên. Vậy là bốn mắt nhìn nhau kinh địch, ai cũng không chịu thua. Mỗi người một suy nghĩ nhưng dường như giống nhau, chẳng ai chịu rời mắt trước.

Bầu không khí đối địch này làm cả ba người còn lại cảm thấy lo sợ. Đình Ân và Đình Khiêm đưa mắt nhìn nhau. Hiểu Đồng đành giả vờ ho một cái cắt đứt tia nhìn nhìn của họ.

Cả hai lập tức lo lắng quay sang hỏi cùng một lúc.

- Em không sao chứ.

Cả hai lại đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ không vui. Hiểu Đồng tròn mắt nhìn hai người hỏi:

- Hai người sao vậy.

Hữu Thiên thấy nếu cậu cứ ở lại đây sẽ làm Hiểu Đồng không thể nghỉ ngơi được, liền lập tức quay lại diu dàng nói:

- Không có gì. Em nghỉ ngơi đi. Anh đi thăm bệnh nhân một lát rồi quay lại thăm em sao.

- Ủhm

Hữu Thiên liền bỏ đi ra ngoài, sau khi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Vĩnh Phong nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay thon gầy của Hiểu Đồng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xanh xao của Hiểu Đồng rồi dịu dàng hỏi:

- Mệt không?

Hiểu Đồng gặt đầu . Rồi nằm xuống.

Đình Ân và Đình Khiêm thấy Hữu Thiên bước ra ngoài thì mới dám thở phào nhẹ nhõm. Họ đi đến bên cạnh giường. Đình Khiêm cười nói:

- Thấy em không sao thì anh mới yên tâm.

- Hiểu Đồng, tại sao cậu lại đối xử với anh Hữu Thiên như vậy chứ. Anh ta đã gây ra chuyện gì... - Đột nhiên trong đầu Đình Ân xuất hiện một nghi vấn, cô liền nhanh chóng hỏi – Có phải là ...

Hiểu Đồng liền đưa mắt ngăn lại, cô quay sang Vĩnh Phong thì thầm:

- Vĩnh Phong! Anh đi mua dùm em ít trái cây đi. Em thấy lạt miệng quá muốn ăn một chút gì đó.

Vĩnh Phong liền gặt đầu, vỗ nhẹ tay cô:

- Em muốn ăn trái cây gì.

- Gì cũng được – Hiểu Đồng thật tình chỉ muốn đuổi khéo Vĩnh Phong đi nên trả lời lẳng lặng.

- Ừm! Vậy anh đi mua liền, em chờ một chút.

Vĩnh Phong vừa đi ra ngoài, Đình Ân liền lập tức dồn hết mọi kim nén thắc mắc trong lòng hỏi Hiểu Đồng.

- Có phải anh ta chính là người gây ra cái chết của ba cậu không.

Hiểu Đồng rơi một giọt nước mắt dài, nghẹn ngào nói:

- Chính là anh ta.

Đình Khiêm kinh ngạc hét lên:

- Cái gì! Chính là cậu ta sao?

Cậu bàng hoàng nhớ lại những hồi ức trước đây.

Đình Khiêm và Thiên Minh chơi cùng nhau từ năm cấp 2. Cả hai vốn là những học sinh cá biệt của trường vì thành tích đánh nhau vô địch thủ. Là cặp bài trùng nổi tiếng trong trường không ai không biết đến.

Tuy nhiên họ tuyệt đối không phải là những kẻ thích gây sự, học hành tuy rất bấp bênh nhưng không bao giờ trốn học, đối với các thầy cô cũng rất kính trọng. Cho nên họ chưa từng bị đình chỉ học tập như bao học sinh hư đốn khác.

Đối với bạn bè, họ cũng rất chân thành, cho nên bạn bè trong gang hồ cũng nể trọng, các đại ca cũng yêu thương.

Hai người không bao giờ rời nhau, đi đâu cũng có nhau, cứ như chân với tay. Nhưng dùng một cái, vào năm Đình Khiêm 16 tuổi, thì Thiên Minh mất tích.

Đình Khiêm đi tìm khắp nơi, hỏi thăm khắp nơi nhưng chẳng ai biết. Thêm chí cậu còn đến nhà Thiên Minh nhưng nhà cậu ấy chỉ bảo cậu ấy đi du học rồi. Đình Khiêm vẫn nhớ lúc ấy cậu đã ngồi ngẩn ngơ trước nhà Thiên Minh rất lâu và trách Thiên Minh rất nhiều là tại sao lại ra đi không từ mà biệt.

Bây giờ thì cậu đã biết lí do của sự ra đi đó.

Đình Khiêm cười đau khổ, cậu từng hứa với Hiểu Đồng sẽ trừng trị tên ***** đã hại chết ba của Hiểu Đồng, vậy mà kẻ hại chết ông ấy lại là người anh em còn thân hơn ruột thịt của mình.

Đình Ân cũng thấy buồn khi biết người đó là Thiên Minh. Thật tình thì ngày xưa, cô cũng để ý đến anh chàng Thiên Minh này. Tuy lúc đó cô còn nhỏ nhưng đã bị nụ cười rất sáng khoáy đầy quyến rũ của Thiên Minh hấp hồn. Anh hay cùng Đình Khiêm trêu chọc cô khiến cô rất tức giận nhưng nếu anh không trêu thì cô lại thấy buồn. Đình Ân đã khóc rất nhiều khi biết Thiên Minh đã ra đi, biết bao giờ mới còn gặp lại.

Lúc cùng Đình Khiêm đến gặp mọi người, trái tim cô dường như đập mạnh khi gặp lại anh. Cảm giác xúc động cứ tràn về tim cô, khiến những ngày tháng vui vẻ xưa tái hiện lại trong trí óc cô.

Đình Ân nắm chặt tay Hiểu Đồng vỗ về chưa xót nói:

- Mình thật không ngờ lại là anh ấy. Từ xưa đến nay chỉ khi nhắc đến chuyện của ba cậu mới thấy cậu kích động như vậy, mình đã mong không phải là anh ấy ...

Đình Ân xúc động không thể nói thêm được nữa. Nhưng Đình Khiêm đã hùng hổ lớn tiếng, giọng rất tức giận:

- Anh sẽ đi tìm cậu ta ột trận, rồi lôi đầu cậu ta đến đồn công an đầu thú.

Nói rồi Đình Khiêm toan quay lưng bỏ đi nhưng Hiểu Đồng đã gọi chặn lại:

- Đình Khiêm, anh đừng đi...

Thấy Đình Khiêm quay lại, Hiểu Đồng thở dài nói:

- Bỏ đi. Bây giờ có làm gì thì cũng không thay đổi được sự thật này và ba em cũng không thể sống lại. Em hiện giờ chỉ muốn sống bình yên bên mẹ và bé Đường mà thôi. Không muốn khơi lại vết thương lòng này nữa, mẹ em mà biết thì lại đau lòng.

- Vậy em cứ thế bỏ qua sao – Đình Khiêm bực tức hỏi.

- Ủ - Hiểu Đồng gật đầu đáp – Chỉ cần anh ta đừng xuất hiện trước mặt em thì chuyện ngày xưa hãy bỏ qua, xem như là một tai nạn.

- Hiểu Đồng – Đình Khiêm tức giận la lên, vẻ mặt nhăn nhó nhìn cô.

- Đình Khiêm! Em xin anh hãy hứa với em là đừng đi tìm anh ấy tính sổ nữa. Hôm nay cũng nhờ anh ấy đến cứu em mới thoát nạn. Em không muốn nợ ơn ai cả, cứ coi như là anh ấy đã trả món nợ của ba em rồi.

Hiểu Đồng vừa nói xong thì ho liên tục. Đình Ân vội vỗ lưng giúp cô thấy dễ chịu, rồi quay qua Đình Khiêm khuyên:

- Anh hãy nghe lời Hiểu Đồng đi. Bỏ qua mọi chuyện, dù sao hai người cũng từng là bạn thân mà. Anh mau hứa với Hiểu Đồng đi để cậu ấy yên lòng nghỉ ngơi.

Đình Khiêm ngẩn ngơ nhìn Hiểu Đồng một lát rồi thở dài nói:

- Anh hứa, em hãy nghỉ ngơi đi, anh qua thăm bác gái một tí.

- Đình Khiêm! Đừng kể với mẹ chuyện của em – Hiểu Đồng lên tiếng nhắc nhở.

- Em an tâm – Đình Khiêm nhìn thẳng vào mắt Hiểu Đồng khẳng định để cô yên tâm rồi đi ra.

Đình Ân vỗ lên tay Hiểu Đồng mỉm cười nói:

- Dù cậu quyết định thế nào thì mình cũng ủng hộ cậu .

Hai người bạn thân cùng nhìn nhau mỉm cười rồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài, gió đang thổi làm lay động lá cây, cảm giác bình yên lại trở về.

Nhưng đột nhiên Quốc Bảo xông vào phòng hét lớn:

- Hiểu Đồng, anh Vĩnh Phong đã ngất xỉu rồi, đang được cấp cứu.

Hiểu Đồng vừa nghe xong thì kinh hãi ngồi bật dậy. Cô run rẩy bước xuống giường thềm trách bản thân, sao lại quên đi những vết thương trên người anh ấy mà lo cho vết thương đã lâu của mình.

Đình Ân vội dìu Hiểu Đồng theo chân Quốc Bảo đi đến chỗ Vĩnh Phong.

- Cốc ...cốc ...cốc ...

- Vào đi – tiếng Vĩnh Phong vang ra.

Hiểu Đồng, đẩy cửa bước vào. Vĩnh Phong vừa nhìn thấy cô thì cười rạng rỡ định nhổm người ngồi dậy. Nhưng lập tức nhăn mặt, Hiểu Đồng thấy vậy vội đỡ rồi sửa gối giúp cậu dựa vào được thoải mái hơn. Cánh tay bị chém của cậu tưởng chừng chỉ là sướt qua nhưng thật ra khá sâu, phải khâu hơn chục mũi, lại còn mất máu quá nhiều, không chịu chữa trị ngay. Cho nên bị hôn mê hết mấy ngày.

- Em sao rồi – Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng quan tâm hỏi:

- Em không sao. Sao anh ngốc quá vậy. Bị thương nặng như vậy mà cứ cố gắng chịu đựng lo ở bên em để rồi bản thân kiệt sức mà ngất xỉu – Hiểu Đồng trách yêu cậu.

Vĩnh Phong nắm lấy bàn tay Hiểu Đồng kéo cô ngã vào lòng mình, cậu cúi xuống hôn lên mái tóc đen mềm mượt thoảng phát hương thơm của cô, trầm ngâm nói.

- Những vết thương bên ngoài đó không đáng là gì so với vết thương trong lòng.

Hiểu Đồng ngẩng đầu dậy, đôi mắt đen trong veo tuyệt đẹp nhìn cậu nghi hoặc hỏi:

- Vết thương trong lòng ...

Vĩnh Phong mỉm cười cúi đầu hôn nhẹ lên mí mắt thanh lệ của cô thì thầm:

- Là nỗi sợ mất em.

Rồi cậu kéo cô vào lòng mình bằng cánh tay không bị băng bó, vòng tay ôm chặt lấy cô siết lại. Thật may mắn là cô không sao, cảm giác nhẹ nhõm khi ôm cô vào lòng khiến Vĩnh Phong càng siết chặt.

- Anh đúng là đồ ngọc mà – Cô mắng yêu cậu rồi vòng tay ôm choàng lấy eo cậu. Cảm nhận hạnh phúc hiếm hoi này.

- Hiểu Đồng làm bạn gái anh đi – Vĩnh Phong giọng khàn khàn tha thiết nói.

Hiểu Đồng lại lần nữa ngẩng đầu nhìn Vĩnh Phong, cô bắt gặp ánh mắt tha thiết và chân thành của cậu. Trái tim cảm thấy thật rộn ràng.

- Anh không thể chờ đợi thêm được nữa. Mỗi ngày anh lại sợ em rời xa anh, thoát khỏi vòng tay anh. Anh muốn được nắm chặt tay em để em bên anh mãi mãi. Được không.

Nói xong Vĩnh Phong nhìn cô chờ đợi, ánh mắt thiết tha chân thành khiến Hiểu Đồng thấy bối rối. Hiểu Đồng cụp mắt xuống trầm ngâm, im lặng không nói gì.

- Được không ? – Vĩnh Phong siết chặt tay cô, giọng dồn dập lặp lại câu hỏi.

Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn cậu khe gật đầu. Nụ cười sung sướng khe nở trên gương mặt đầy hạnh phúc của Vĩnh Phong, cậu chồm tới nâng nhẹ cảm cô lên, đặt lên đó một nụ hôn dài...

Bên ngoài, Thế Nam nắm chặt tay nắm cửa đau khổ nhìn họ hôn nhau. Cậu đã bảo lòng hãy từ bỏ, hãy quên đi nhưng sao lòng vẫn thấy đau đến thế. Tưởng rằng không khí đã bị cuốn đi nơi khác khiến cho cậu không thở được. Tim kia dường như bị ai đó bóp chặt. Cậu đứng lặng bên cánh cửa mở hờ để ngắm ngắm sự đau khổ một mình mình.

Đừng dằng xa kia, có một người con gái vì Thế Nam mà rơi nước mắt. Cô khóc cho cậu vì nước mắt cậu chảy ngược vào tim. Và cô khóc cho chính bản thân cô. Một cô gái đa tình ngọc ngá giống như chàng trai si tình đứng kia.

Vì chuyện bị bắt cóc nên Hiểu Đồng và bé Đường tạm thời trú ngụ ở nhà của Đình Ân. Tạm thời để mọi chuyện cho trợ lý của nhà Vĩnh Phong lo, nhưng tên đại ca mãi vẫn chưa tìm ra hắn ta.

Hiểu Đồng đến đón Vĩnh Phong xuất viện, trước khi đến, cô ghé qua nhà cậu dọn dẹp cho sạch sẽ. Hai người được tài xế nhà Vĩnh Phong đến đón. Ngồi trên xe, Vĩnh Phong thấy Hiểu Đồng cứ lật qua lật lại tờ báo địa ốc.

- Em đang xem gì vậy.

- Em đang tìm phòng trọ. Bây giờ em và bé Đường đang ở tạm nhà Đình Ân, nhưng nhà Đình Ân rất nhỏ, em và bé Đường ở lâu không tiện, rồi sau này mẹ em xuất viện về nữa. Nhưng tìm mãi vẫn chưa tìm được căn phòng nào coi được. Chỗ tiện lợi thì giá thuê quá đắt, chỗ rẻ thì toàn thành phần bất hảo. Ban đêm bé Đường ở nhà một mình không tốt.

Vĩnh Phong nghe xong liền gật đầu nói:

- Có chỗ này giá thuê rất rẻ mà rất an ninh. Em có muốn thuê không?

Hiểu Đồng mừng rỡ hỏi:

- Thật sao. Chỗ nào vậy.

Vĩnh Phong chỉ cười ra vẻ bí mật, nói:

- Bây giờ em về phòng trọ lấy đồ rồi trả phòng luôn đi.

Hiểu Đồng vội lấy điện thoại ra tra số rồi nói:

- Vậy để em kêu xe đến chỗ đó đi.

Vĩnh Phong vội gào :

- Không cần đâu. Anh đưa em đến đó lấy ít vật dụng cần thiết, còn lại thì bỏ hết đi.

Hiểu Đồng kinh ngạc tròn mắt nhìn Vĩnh Phong:

- Bỏ hết á.

- Ủ! – Vĩnh Phong gật đầu xác nhận.

- Vậy thì ... - Hiểu Đồng lo ngại nói.

Nhưng Vĩnh Phong đã nắm chặt tay cô, trấn an:

- Yên tâm đi.

Hiểu Đồng đành để mặc cho Vĩnh Phong sắp xếp.

Sau khi thu dọn hết sách vở, quần áo và một số vật dụng cần thiết, Hiểu Đồng nhìn lại những đồ vật còn lại luyến tiếc. Nhưng Vĩnh Phong đã kéo tay cô lôi đi.

Đồ vật chẳng có gì nhiều, cốp xe sau hoàn toàn chứa đủ. Ngồi trên xe, Hiểu Đồng tiếc rẻ, cô trách Vĩnh Phong:

- Đáng lý, anh phải để em lấy thêm ít đồ nữa. Lỡ như đến đó không có thì sao, em mới mua cái bàn đó hơn một năm thôi.

Vĩnh Phong choàng tay qua eo cô giả vờ an ủi nhưng thực chất có ý đồ đen tối. Nhưng ý đồ đó đã bị Hiểu Đồng ngăn lại, cô đẩy cậu ra, còn ngồi xích ra xa, rồi đưa mắt nhìn về phía tài xế cảnh cáo. Vĩnh Phong đành thở dài cam chịu.

Bác tài xế là tuổi đã trung niên, nhìn thấy biểu hiện của hai người thì khẽ cười thần nghị tuổi trẻ thật lãng mạn.

Xe chở hai người bọn họ đi vào con phố gần nhà Vĩnh Phong rồi ngừng lại trước căn nhà quen thuộc. Hiểu Đồng ngạc nhiên nhìn Vĩnh Phong, cô thấy cậu đang mỉm cười một cách gian xảo, hóa ra phòng trọ mà anh nói chính là

Hiểu Đồng không ngờ mình lại ngu ngốc để bị cậu xí gạt như thế. Cô lườm cậu một cái rồi vùng vằng bước xuống xe. Vĩnh Phong phụ giúp người tài xế xách đồ của Hiểu Đồng vào. Thấy Hiểu Đồng chần chừ chưa bước vào trong, cậu dùng tay huýt nhẹ vào người cô, hất đầu về phía nhà của mình cười khà khà nói:

- Sao em không vào đi.

Hiểu Đồng đã lỡ trả phòng cho chủ rồi bây giờ có hối cũng không kịp. Cô tức giận đấm cho Vĩnh Phong một cái ngay vai, nào ngờ động đến vết thương khiến Vĩnh Phong rên lên một tiếng. Hiểu Đồng hoảng hốt vội vàng xem xét vết thương.

Thấy vẻ mặt lo lắng trông buồn cười của cô, Vĩnh Phong phá ra cười to:

Hiểu Đồng biết mình đã bị lừa liền hậm hực giật lấy túi xách trên tay Vĩnh Phong phụng phịu theo chân bác tài xế đi vào trong.

Hiểu Đồng dọn vào trong căn phòng cũ của chính mình, được trở về đây sống lần nữa khiến Hiểu Đồng cảm thấy lâng lâng hạnh phúc. Mặc dù cô vẫn còn khá e dè trong việc phải sống chung với Vĩnh Phong.

Sau khi sắp xếp xong Hiểu Đồng gọi điện thoại nhờ Đình Ân chăm sóc cho bé Đường giùm cô rồi đi nấu cơm cho cô và Vĩnh Phong cùng ăn, nhưng Vĩnh Phong lại không ăn mà đẩy chén cơm đến bên cô rồi kéo ghế ngồi sát bên.

Hiểu Đồng nghi hoặc nhìn Vĩnh Phong. Nhưng Vĩnh Phong nét mặt tỉnh bơ nói:

- Em bón anh.

Hiểu Đồng lườm lườm hỏi Vĩnh Phong:

- Sao em phải bón cho anh ăn.

Vĩnh Phong chỉ vào cái tay đau của mình, giả vờ khổ sở.

- Tay phải của anh bị đau mà.

Hiếu Đồng nhíu mày nói:

- Tay trái của anh đâu.

Vĩnh Phong thở dài nói:

- Anh xưa nay không quen dùng tay trái .

Rồi cậu kề mặt sát vào tai cô xảo hoạt nói:

- Tay anh vì em mà bị thương, nên em phải bón cơm cho anh. Đây là món nợ mà anh đòi em trả.

Nói rồi, cậu ngồi thẳng dậy nũng nịu nói:

- Em mau bón cơm cho anh, anh đói bụng rồi.

Hiếu Đồng chịu thua kẻ khéo giở trò này. Cô đành bón cơm cho cậu ăn. Nhìn vẻ mặt hả hê của Vĩnh Phong, Hiếu Đồng tức không chịu nổi.

Ăn cơm xong, Vĩnh Phong ôm lấy Hiếu Đồng, để cô dựa vào mình ngồi trên giường tâm sự.

Nói chuyện một lát, Vĩnh Phong hỏi Hiếu Đồng:

- Chùng nào em mới cho anh ra mắt mẹ của em.

- Anh không sợ mẹ em sẽ ghét anh sao.

- Sao mẹ em lại ghét anh.

Hiếu Đồng cười tinh quái trả lời:

- Vì anh dám dụ dỗ con gái của bà.

Vĩnh Phong bật cười, rồi cũng ranh ma trả lời:

- Anh chỉ sợ mẹ em nhìn thấy anh mừng còn không kịp nữa là... Làm gì tìm được chàng trai nào hoàn hảo hơn anh chứ. Chỉ sợ mẹ em lại hối anh cưới em gấp thì sao.

Hiếu Đồng nghe thấy liền cắn cho Vĩnh Phong một cái ngay tay, khiến Vĩnh Phong nhăn mặt kêu la.

Hiếu Đồng sáng khoái cười vang trước gương mặt nhăn nhó của Vĩnh Phong. Vô tình quay sang bên bàn thấy tấm hình lúc nhỏ của mình được Vĩnh Phong đem sang đây.

- Sao anh lại lấy tấm hình đó mang sang đây – Hiếu Đồng chỉ tay vào tấm hình trên bàn hỏi.

Vĩnh Phong thở dài hỏi:

- Biết làm sao được, người ta vì nhớ ai kia, nhưng chẳng biết làm sao nên đành ngắm hình cho đỡ nhớ. Nhưng mà hình lúc nhỏ không bằng người bây giờ. Haiz ...

Hiếu Đồng nghe vậy liền cười khúc khích, cô với tay lấy chiếc điện thoại của Vĩnh Phong quăng trên nệm, đưa lên cao rồi chụp một tấm, chụp xong xem lại khê gật đầu đưa cho Vĩnh Phong, cô hỏi:

- Vậy được chưa.

Vĩnh Phong mỉm cười gật đầu, cầm lấy điện thoại chuyển tấm hình làm màn hình chính. Xong liền quăng điện thoại sang một bên rồi đề Hiếu Đồng ngã xuống giường dùng răng trả răng, dùng môi trả môi cho cái cắn lúc này.

Cả người Hiếu Đồng nóng bừng lên theo từng nụ hôn của Vĩnh Phong. Rõ ràng trong phòng có bật điều hòa nhưng sao Hiếu Đồng cảm thấy trong người ngày càng nóng. Cô vòng tay qua cổ Vĩnh Phong, cố gắng hòa cùng hịp thở.

Không khí càng lúc càng yếu dần, cộng với thân hình ai kia đang đè lên người mình khiến Hiếu Đồng không thở được. Hiếu Đồng cảm thấy choáng váng, tưởng chừng như sắp ngất thì nụ hôn cuồng nhiệt kia rời khỏi bờ môi cô. Vĩnh Phong thoát ra khỏi người Hiếu Đồng liền đến bên bình nước uống cạn một hơi.

- Haiz! Chẳng khác nào bị đeo gông.

Vĩnh Phong buông một câu thở dài, Hiểu Đồng hiểu ý đỏ cả mặt, cô vội lãng sang chuyện khác:

- Trước giờ em cứ thắc mắc, tại sao nhà anh mua lại mà vẫn giữ lại tất cả đồ đạc của nhà em vậy.

Hiểu Đồng tuy ngoài miệng hỏi như thế nhưng trong lòng phập phồng không yên. Cô đang lo sợ câu trả lời của Vĩnh Phong.

Uống hết nước, Vĩnh Phong mới cảm thấy cái nóng dịu bớt cậu ngã phịch lên giường, ngã đầu trên chân Hiểu Đồng.

- Căn nhà này là do ba anh mua cách đây bốn năm. Ngoài việc sơn phết và sửa chữa một vài thứ ra thì hầu như giữ nguyên. Đồ đạc cũng vậy. Ba anh nói vì hồi nhỏ ông từng đến đây sống một thời gian nên rất quý nơi này. Cho nên khi thấy người ta rao bán, ông liền mua.

Bốn năm... vậy là không phải người đó. Hiểu Đồng thở hắt ra một cách nhẹ nhõm.

Cô vuốt ve mái tóc của Vĩnh Phong nói:

- Căn nhà này vốn là của ông ngoại em, vì ông ngoại chỉ có một mình mẹ em là con nên sau khi cưới ba em đồng ý dọn đến đây sống. Nếu ba anh từng sống ở đây thì thể nào cũng quen biết mẹ em.

Vĩnh Phong vuốt mũi Hiểu Đồng, cười nói:

- Vậy thì mẹ em càng có lí do để gả em cho anh.

- Biết đâu hồi đó ba anh là kẻ thù của mẹ em thì sao.

- Vậy thì anh đành phải cho gạo nấu thành cơm thôi.

Nói xong liền chồm đến ôm lấy Hiểu Đồng không cho cô kịp có lời nào. Khi hai người rời nhau ra thì cũng đã gần 11 giờ. Hiểu Đồng vội lấy cốc đi ra ngoài, lát sau cô bưng một bình nước đầy áp vào đặt trên bàn.

Hiểu Đồng đến bên cạnh vòng tay ôm lấy eo cậu nũng nịu hỏi:

- Vĩnh Phong! Phòng anh có toilet đúng không? Vậy thì tối nay anh hãy ngoan ngoãn ngủ đi nha.

Nói rồi Hiểu Đồng hôn một cái lên má Vĩnh Phong rồi đi ra ngoài nhưng bị Vĩnh Phong kéo lại, cậu âu yếm hôn lên mắt lên mũi cô rồi mới buông cô ra.

- Ngủ ngon!

- Ngủ ngon!

Hiểu Đồng đi ra ngoài, Vĩnh Phong nằm sóng soài ra giường mỉm cười tận hưởng hạnh phúc. Lăn qua lăn lại mãi nhưng vẫn không thể ngủ được, Vĩnh Phong muốn qua thăm Hiểu Đồng xem cô đã ngủ chưa, muốn ngắm gương mặt của cô lúc ngủ.

Nhưng khi Vĩnh Phong nắm lấy tay cầm mở cửa thì ...

Cậu nhớ lại câu nói của cô :” ...Phòng anh có toilet đúng không?...”, lại nhìn bình nước đầy trên bàn thì giữa mặt kêu trời...

Cửa phòng cậu đã bị khóa từ bên ngoài.

Mới sáng sớm, Hiểu Đồng đã vào đánh thức Vĩnh Phong dậy rồi. Nhưng có kẻ giận dữ không chịu dậy. Hiểu Đồng sợ trễ giờ đành nói:

- Vậy em dọn đồ ăn sáng cho anh, lát anh tự ăn. Em đi trước đây.

Vĩnh Phong nghe vậy đành mở mắt, ngáp ngáp dài nói:

- Còn sớm mà, em đi sớm để làm gì.

- Không phải em đến trường mà đến đưa bé Đường đi học. Không thể làm phiền gia đình Đình Ân mãi được.

Vĩnh Phong ngồi dậy ôm lấy Hiểu Đồng từ phía sau, cầm tựa vào vai cô thì thầm:

- Để lát anh lái xe đưa em đến đó sẽ nhanh hơn.

Hiểu Đồng đẩy tay cậu ra nhưng không dám đẩy mạnh sợ động vào vết thương, rồi đứng dậy, con sói này mới sáng sớm đã giở trò sàm sỡ rồi. Cô nghiêm giọng nói:

- Tay anh bị đau không được phép lái xe. Nếu không em không thèm nói chuyện với anh nữa.

Vĩnh Phong giả vờ hỏi:

- Đây là lệnh sao?

- Đây là lệnh sao? – Hiểu Đồng bật cười nói, bẹo yêu một cái trên má Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong đưa tay lên trán như những sĩ quan chấp hành cười nói:

- Xin tuân lệnh.

- Mau đi vệ sinh đi – Hiểu Đồng ra lệnh rồi đi ra.

Lát sau, Vĩnh Phong đã chỉnh tề bước xuống lầu. Hôm nay cậu mặc một chiếc quần bò và một chiếc áo sơ mi ngắn tay trông cực kì quyến rũ. Mái tóc được chải gọn gàng bóng mượt, quả là một dáng điệu chết người.

Hiểu Đồng đang dọn hai đĩa trứng rán ra bàn. Cô bận một chiếc áo thun bình thường, chiếc quần jean bình thường, vẫn mái tóc thắt bím hơi rối cà cặp mắt kính cận sẫm màu.

Vĩnh Phong nhíu mày nhìn bộ dạng của cô. Không phải là cậu không thích dáng vẻ này chỉ là cậu muốn nhìn gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ của cô hơn.

Sắp lại gần Hiểu Đồng giả bộ hít hà ngửi lấy mùi thơm từ các món ăn bày trên bàn, Vĩnh Phong nịnh nọt:

- Ai mà có phúc được làm bạn trai của cô gái đã nấu mấy món ăn thơm lừng này vậy ta.

Hiểu Đồng nguýt cậu một cái rồi hỏi thúc:

- Mau ngồi xuống ăn đi.

Hiểu Đồng lại phải tiếp tục bón cho Vĩnh Phong ăn, cậu cứ lấy cố tay bị đau mà chèn ép cô. Ăn được một lát, Vĩnh Phong đẩy chùi chìa khóa xe cho Hiểu Đồng.

- Em giữ đi, anh sẽ giữ đúng lời hứa không lái xe nữa.

Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong tỏ vẻ ngờ vực.

- Sao hôm nay anh lại ngoan thế.

- Vì anh có điều kiện mà....- Vĩnh Phong cười hà hà rồi nói, ngừng một lát cậu nói tiếp – Đến lượt em thực hiện theo yêu cầu của anh.

Biết ngay là con sói này lại giở trò mà. Nhưng Hiểu Đồng chưa kịp phòng bị gì thì Vĩnh Phong đã với tay tháo ngay cặp mắt kính của cô ra, quăng mạnh xuống đất khiến nó nứt ra. Cậu còn tháo cả hai sợi thun ở hai bím tóc của Hiểu Đồng ra, kéo những lọn tóc đang bím lại với nhau ra.

Hiểu Đồng nhạc nhiên khó hiểu nhìn Vĩnh Phong, cô rụt người lại:

- Anh làm gì vậy.

Vĩnh Phong nháy mắt mỉm cười với cô, nụ cười khiến Hiểu Đồng khó lòng đỡ nổi:

- Anh thích nhìn gương mặt này của em hơn.

Ăn xong, Hiểu Đồng dọn dẹp cẩn thận rồi nhặt cái kính của mình lên thở dài, nó đã bị nứt một cách đáng thương. Lòng thâm trách cái tên phá hoại này, hôm qua đã khiến cô bỏ hết một mớ vật dụng, bây giờ lại làm cái kính của cô ra nông nổi này. Mai mốt có dịp phải cho anh ta biết tay.

Trời còn khá sớm, xe buýt rất vắng người. Hai người ngồi sát vào nhau ở phía cuối. Tay Vĩnh Phong nắm chặt lấy tay Hiểu Đồng, đầu cô hơi ngả lên vai cậu. Vĩnh Phong cười vui vẻ nói:

- Nếu biết đi xe buýt có lợi thế này thì anh đã đi xe buýt từ lâu rồi.

Hiểu Đồng biết ngay lời nói của con sói biến thái này, cô liền ngồi dậy nhưng làm sao con sói kia để cho con cừu non thoát khỏi tay nó.

Trường đại học Nguyễn Thành Phong mấy ngày nay vốn yên ả lại bị chấn động bởi một cặp kim đồng ngọc nữ đang sánh tay nhau đi vào. Chàng trai thì vốn dĩ quá nổi tiếng và quen thuộc, nhưng cô gái bên cạnh vừa quen lại vừa lạ.

Trước đây khi có người tung tin đồn, Hiểu Đồng là gái quán bar đã từng đưa ra những tấm hình chụp cô ở đó, quả là một cô gái rất đẹp.

Nhưng trong thời buổi hiện nay, công nghệ photoshop phát triển khắp mọi nơi, mọi người vẫn chưa tin lắm vào những tấm hình kia, họ cho rằng vẻ đẹp đó là do photoshop mà có. Có người còn ác ý cho rằng đó là một trong những chiêu Pr của Hiểu Đồng hòng dụ kị những chàng công tử giàu có.

Nhưng bây giờ so với hình thì người thật còn xinh đẹp gấp 10 lần. Những kẻ trước nay hay đâm thọc cô giờ đây được một phen há hóc miệng. Còn những kẻ khác ngoài ngưỡng mộ ra thì hầu như đều ghen tỵ.

Những anh chàng trước nay không thèm nhìn cô lấy một cái, nay lại cứ chạy đến làm quen, chỉ mong được nói chuyện với người đẹp một lần.

Ngay cả các giáo sư cũng rất ngạc nhiên, họ cho rằng cô là sinh viên của trường khác đến đây học dự thính. Nhưng Hiểu Đồng đối với họ vẫn cư xử rất bình thường, không xa cách cũng không tỏ ra lạnh lùng.

Vĩnh Phong ngay lập tức nhận ra sai lầm nghiêm trọng của mình, đáng lí ra cậu nên để cô tiếp tục làm một cô gái bình thường hơn là một cô gái được tất cả các chàng trai trong trường săn đuổi.

Cậu đành phải để cho tên mỗ nhọn Quốc Bảo đi rêu rao tin tức Hiểu Đồng chính thức trở thành bạn gái của mình. Nhờ vậy mấy cái đuôi của cô lập tức biến mất. Kẻ nào cả gan dám động vào bạn gái của đại thiếu gia của toàn trường chứ. Tin tức này truyền tai rất nhanh và nhanh chóng đến tai một người, hấn tức giận nắm chặt nắm tay đập mạnh xuống bàn.

Lúc Hiểu Đồng từ thư viện trở về đi ngang qua một khoảng sân vắng, một cánh tay vươn ra nắm lấy tay cô kéo vào một góc vắng.

Bị nắm chặt tay đến đau điếng, Hiểu Đồng tức giận hét lên với kẻ đang đi trước mặt mình.

- Cậu làm gì vậy. Bỏ tay mình ra. Cậu kéo mình đi đâu vậy.

Nhưng người đó vẫn khư khư kéo cô đi. Hiểu Đồng muốn rút tay lại nhưng không được. Bất ngờ người đó quay lại đẩy sát cô vào tường thật mạnh, gương mặt người đó hiện rõ ra trước mặt Hiểu Đồng.

Nhìn thấy gương mặt đặng đặng sát khí của người đó, ánh mắt như kẻ đang lên cơn điên cuồng, Hiểu Đồng hơi hoảng sợ. Nhưng không để cho người đó kịp mở lời, cô đã mắng trước:

- Tại sao lại kéo mình đến đây. Bỏ tay mình ra, cậu đang làm mình đau quá, Đại Bình.

Nhưng Đại Bình vẫn không chịu bỏ tay Hiểu Đồng ra, cậu càng siết chặt lấy tay Hiểu Đồng khiến cô càng thêm đau đớn. Hiểu Đồng tức giận giang tay tát thẳng vào mặt cậu ta một cái, rồi vùng mạnh tay ra.

Hiểu Đồng giận dữ quay mặt định bỏ đi nhưng lại bị Đại Bình lần nữa đẩy cô vào tường, lần này đầu cô bị va vào tường rất đau khiến cô rên lên một tiếng.

Thấy gương mặt đau đớn tội nghiệp của Hiểu Đồng, ánh mắt hình điên cuồng kia hơi dịu lại, giọng nói nhỏ nhẹ lo lắng:

- Cậu có sao không. Mình xin lỗi.

Vẫn còn âm ỉ sự nhức nhối nhưng Hiểu Đồng đã nguôi cơn giận:

- Mình không sao cả, không cần áy náy. Cậu bỏ mình ra được chưa, tay mình đau lắm.

Bàn tay cứng rắn thô nhám kia từ từ rời lỏng tay cô ra khiến nó rơi tự do xuống dưới.

- Minh thích cậu. Cậu biết điều đó mà.
 - Minh xin lỗi, Đại Bình. Từ trước tới giờ mình chỉ xem cậu như một người bạn thân mà thôi- Hiểu Đồng thành thật trả lời, cô không muốn gây cho Đại Bình sự hiểu lầm nữa.
 - Tại sao chứ? – Đại Bình bỗng nhiên hét lớn – Vì hần ta giàu có hơn mình à.
 - Không phải – Hiểu Đồng vội bác bỏ - Cậu biết mình không phải là kẻ thấy giàu thì chạy tới mà.
 - Vậy thì lí do gì – Đại Bình gầm lên. Mặt cậu ta đỏ bừng lên, hai mắt long lanh như ngọn lửa đang cháy, sẵn sàng thiêu rụi những gì trước mắt mình.
 - Minh ... - Cô ngập ngừng - ... yêu anh ấy.
- Đại Bình bật cười một cách chua chát.
- Cậu yêu anh ta. Haha ... Cậu có biết anh ta là loại người gì không mà lại lao đầu vào yêu anh ta. Hạng người như hần ta là hạng cận bã của xã hội này, cậu có biết không..
 - Bốp

Đại Bình chưa kịp nói hết lời thì đã bị Hiểu Đồng tát mạnh. Lần này cô tát mạnh hơn hồi nãy, má cậu ta in năm ngón tay của cô trên mặt. Tát xong, Hiểu Đồng có hơi hối hận. Cô quay mặt đi tránh ánh mắt bi thương của Đại Bình.

Cậu ta nhìn Hiểu Đồng kích động nói:

- Mình có nói sai sao. Hạng người như anh ta có gì tốt chứ: đua xe, uống rượu, đánh nhau, khinh thường người khác, coi trời bằng vung...
- Nhưng anh ấy đã vì mình làm rất nhiều chuyện, thậm chí không tiếc mạng sống vì mình. Mình cảm nhận được tình cảm anh ấy đối với mình rất thật lòng, khiến mình run động. Do đó mình chấp nhận làm bạn gái của anh ấy mà không cần bất cứ điều kiện gì.
- Vậy còn mình thì sao, mình không yêu cậu hơn cả sinh mạng mình hay sao chứ. Mình cũng có thể vì cậu mà chấp nhận hy sinh cả mạng sống của mình mà. Có gì mà anh ta làm được mà mình không làm được chứ - Cậu ta nắm lấy hai vai Hiểu Đồng lay mạnh.

Hiểu Đồng gạt hai tay Đại Bình ra, nhìn thẳng vào mắt cậu ta trả lời dứt khoát.

- Từ trước đến giờ mình xem cậu là bạn thì sau này vẫn xem cậu là bạn. Dù cho cậu có vì mình mà là chuyện gì đi chăng nữa, mình vẫn xem cậu là bạn, không gì khác hơn được. Tình cảm là không thể miễn cưỡng.

Nói rồi Hiểu Đồng quay lưng bỏ đi nhưng Đại Bình đã nói:

- Nếu cậu tiếp tục quen anh ta, cậu sẽ hối hận.

Hiểu Đồng dừng chân đứng lại, cô trả lời mà không thèm quay mặt lại.

- Tình cảm của mình tuyệt đối không hối hận vì nếu hối hận thì mình sẽ không yêu. Nhưng nếu cậu dám làm hại anh ấy thì kể cả tình bạn cũng không còn.

Nói rồi, Hiểu Đồng đi thẳng để lại sau lưng tia nhìn hiểm độc.

Hiểu Đồng vừa bước vào phòng bệnh của bà Cẩm Du, thấy gương mặt mẹ thoáng u buồn, đôi mắt sâu hoắt như đã mất ngủ nhiều đêm. Cô cảm thấy lo lắng.

Bà Cẩm Du vừa nhìn thấy con gái thì làm mặt giận, khiến Hiểu Đồng lo lắng, cô giả vờ không nghe hỏi mẹ.

- Mẹ sao vậy, giận con vì mấy bữa nay không đến thăm mẹ à.

Bà Cẩm Du nhìn con gái bằng đôi mắt u sầu cực độ, rồi than thở:

- Con gái lớn rồi, có chuyện cũng không cần kể với mẹ.

Hiếu Đồng nghe mẹ trách thì bồng giật mình, mẹ cô đang nói về chuyện gì. Không lẽ chính là chuyện cô bị bắt cóc ư. Làm sao mà mẹ cô lại biết chuyện này chứ, trừ khi là ... nhưng Hiếu Đồng vội xua đi ý nghĩ của mình. Cô tin Hữu Thiên không phải hạn người như thế.

Cô nũng nịu ôm chầm lấy mẹ, dụi đầu vào vai bà mẹ, nhõng nhẽo nói:

- Trên đời này con yêu nhất là mẹ, con tuyệt đối không giấu diếm mẹ chuyện gì hết. Mẹ yên tâm đi mà mẹ.
- Bảo mẹ yên tâm trong khi con gái mình nhập viện à – Bà Cẩm Du vuốt ve mái tóc mềm mại của con gái với vẻ yêu thương.

Làm sao bà không thương đứa con gái vốn phải chịu cực khổ từ nhỏ của mình chứ. Bà hận bản thân mình vô cùng, sao lại yếu đuối để nay bệnh mai đau như vậy. Để ọi gánh nặng lại phải đè trên vai Hiếu Đồng. Càng thương con bao nhiêu, bà lại càng trách mình bấy nhiêu.

Lúc hay tin con gái phải nhập viện bà lo lắng biết bao, đau lòng biết bao. Bà muốn đến thăm con nhưng lại không thể, khi đến thì Hiếu Đồng đã xuất viện mất rồi.

Hiếu Đồng ngơ ngàng nhìn mẹ bối rối:

- Sao mẹ biết.
- Là Hữu Thiên ẹ biết.
- Là anh Hữu thiên ẹ biết thật sao – Một thoáng buồn ẩn hiện trong lòng Hiếu Đồng.
- Con đừng nghĩ oan cho Hữu thiên mà tội nghiệp thằng bé. Nó đâu có ẹ biết đâu, nó còn định giấu mẹ nữa kìa. Chẳng là con bé Thẩm, con gái bác Xuân nằm bên kia vô tình đi ngang phòng cấp cứu thấy con đang nằm truyền nước biển nên mới kể ẹ biết. gặp ngay lúc Hữu Thiên đến nên mẹ ép cậu ta nói ra đó thôi.

Rồi Bà Cẩm Du bật cười khi nhớ đến bộ mặt khổ sở của Hữu Thiên khi bị bà gặng hỏi và đe dọa.

- Mẹ bắt Hữu Thiên phải nói thật ẹ biết thì mẹ mới chịu uống thuốc, vậy là cậu ấy đành phải nói ẹ nghe hết.

Hiếu Đồng nghe mẹ nói vậy thì hoảng hốt vô cùng. Hữu Thiên cũng ép buộc cô phải nói cho cậu nghe việc cô tại sao lại bị hoảng sợ đến ngất đi và việc Vĩnh Phong mình đẩy thương tích như thế. Hiếu Đồng bị bắt buộc phải kể rõ đầu đuôi cho cậu nghe. Bây giờ nếu Hữu Thiên kể lại ẹ cô nghe toàn bộ sự việc thì chắc chắn bà sẽ lo lắng đến phát điên mất.

- Mẹ, con xin lỗi, chỉ vì con sợ mẹ lo lắng cho con nên mới giấu mẹ như vậy – Hiếu Đồng nước mắt rưng rưng khi nghĩ đến việc mẹ cô vì lo lắng cho cô đến mất ăn mất ngủ.

Bà Cẩm Du vội ôm lấy con gái vào lòng, ghen lời nói:

- Người có lỗi là mẹ, mẹ không cho con một cuộc sống em đẹp như bao người mẹ khác, còn bắt con phải cực khổ nuôi mẹ. Mẹ là một người mẹ vô dụng, nếu như con có bề gì thì làm sao mẹ sống nổi.
- Mẹ đừng nói vậy mà mẹ, con không sao. Con thấy hạnh phúc bên mẹ và bé Đường. Nếu mẹ và bé Đường có chuyện gì thì con cũng không muốn sống nữa – Hiếu Đồng rơi lệ, chảy dài trên vai áo bà Cẩm Du, nhưng giọt nước mắt trong suốt long lanh ánh lên những sắc màu cuộc sống: Đau khổ có, vui buồn có, hạnh phúc có...

Con người nếu không còn nước mắt sẽ thế nào, có lẽ sẽ hóa thành tro bụi bay theo gió. Nhưng Hiếu Đồng đã rất nhiều lần cạn nước mắt, nước mắt của cô luôn chảy ngược vào trong. Chúng đều là những giọt nước mắt đau khổ.

- Bọn người nào lại độc ác đến độ bắt cóc con chứ. Mục đích của chúng là gì... - Bà Cẩm Du gào lên nức nở khiến cho những người cùng phòng không khỏi chú ý dù lúc này giường bà đã buông rèm. Họ gióng tay lên nghe ngóng tình hình bên kia bức màn.

Rồi bà nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hiếu Đồng, lắc đầu đau khổ nói:

- Tại sao con sinh ra lại có số phận hẩm hiu đến như vậy chứ. Sao lại có số phận giống như mẹ thế này. Mẹ đã từng cầu xin ông trời đừng cho con có số phận giống mẹ, vậy mà tại sao ông ấy lại không chứng giám cho mẹ. Có phải do mẹ có lỗi với ba con nên ông trời mới trừng phạt mẹ như thế. Nếu thế mẹ bằng lòng chịu phạt, chỉ xin ông ấy cho con và bé Đường được bình an.

Sự đau khổ của bà Cẩm Du khiến ọi người trong phòng thương cảm. Vốn có cảm tình với hai mẹ con người phụ nữ hiền lành này. Nay lại nghe cô con gái bị bắt cóc, họ lại càng thương cảm hơn.

Gia đình nghèo túng như họ thì bọn bắt cóc có mục đích nào khác ngoài mục đích đem bán hay bắt làm gái bao. Ngày nào mà báo chí không lên án và viết về những số phận bi thảm ấy. Bất giác họ cùng thở dài. Hồng nhan vốn bạc phận mà.

Thấy mẹ xúc động tột độ thế, Hiểu Đồng sợ ảnh hưởng đến bệnh tình của mẹ, cô vội xoa dịu mẹ.

- Mẹ! Mẹ đừng xúc động như thế kéo bệnh tim lại tái phát. Bây giờ con không sao rồi mà mẹ. Sau này con sẽ cẩn thận hơn. Mẹ mà có bề gì thì con và bé Đường sẽ sống ra sao. Con thì không nói nhưng con bé Đường còn nhỏ như thế, mẹ nở để nó không cha không mẹ bơ vơ một mình hay sao.

Nghe con gái nói thế, bà Cẩm Du bèn ngưng khóc, bà lấy tay lau khô dòng nước mắt, ngăn sự xúc động của mình lại. Hiểu Đồng nói rất phải, vì hai đứa con gái đáng thương của bà, dù thế nào bà cũng phải vượt qua bệnh tình để còn trở về với các con. Nếu bà có bề gì thì ai lo cho các con của bà. Bà đâu có đành lòng rời xa họ.

Giọng còn nổi xúc động, khàn khàn bà Cẩm Du hỏi:

- Vậy bây giờ con tính sao. Nếu lỡ bọn chúng trở lại bắt con lần nữa thì sao. Bây giờ con và bé D(ường dọn đến ở đâu. Không thể ở phòng trọ cũ được, chúng sẽ mò đến đó.

- Mẹ yên tâm. Con và bé Đường dọn đến đã dọn đến nhà bạn con ở - Hiểu Đồng vội trấn an mẹ, cô không muốn bà phải lo lắng thêm nữa.

- Dọn đến nhà ai. Đình Ân à!

Hiểu Đồng lắc đầu. Gương mặt hơi ửng đỏ khi nghĩ đến việc mình ở trọ nhà Vĩnh Phong.

Nhìn sắc mặt của con gái, bà Cẩm Du tinh ý hỏi:

- Là con trai à... Nhà của anh chàng đã liều mạng đi cứu con phải không ?

- Sao mẹ biết ... - Hiểu Đồng ngạc nhiên tròn mắt nhìn bà Cẩm Du.

- Vì mẹ cũng từng trải qua thời tuổi trẻ nên nhìn thấy biểu hiện trên mặt con là biết ngay con gái mẹ đang yêu.

Nghe mẹ nói, gương mặt Hiểu Đồng càng đỏ bừng lên, hai lỗ tai của cô cũng ửng đỏ, cô cúi xuống nhìn dưới tấm ra giường, hai tay cầu cầu trên mặt tấm ra. Đôi môi mím lại để lộ hai cái đồng điều đáng yêu.

Nhìn vẻ xấu hổ đáng yêu của con gái, bà Cẩm Du bật cười, bà nhẹ giọng gọi:

- Hiểu Đồng! Mẹ có thể tin con được không.

- Ý mẹ là sao – hiểu Đồng ngơ ngác hỏi.

- Ý mẹ là khi hai đứa sống chung, không có xảy ra chuyện gì chứ.

Lần này thì cả chóp mũi của Hiểu Đồng cũng đỏ, Hiểu Đồng phụng phịu nói:

- Mẹ có thể yên tâm. Quan hệ giữa hai đứa con rất trong sáng, tuyệt đối không làm chuyện gì bậy bạ khiến mẹ phải lo lắng đâu. Tuy sống chung nhưng phòng ai nấy ở. Tại vì chưa bắt được kẻ chủ mưu cho nên ...vì để an toàn, con nên ở cạnh anh ấy. Vả lại, đó còn là nhà cũ của mình.

- Con nói sao. Con đang ở nhà cũ của chúng ta sao? – Bà Cẩm Du kinh hãi la lên. Cẩm thấy có một luồng điện xẹt qua người bà, thấp thoáng bóng hình một người ẩn hiện trong tâm trí bà. Bà đột nhiên thấy ớn lạnh.

- Mẹ đừng lo lắng. Ba anh ấy đã mua lại căn nhà ấy vào bốn năm trước.

Bà Cẩm Du bần thần khi nghe tin này, bà tự lẩm bẩm:

- Ông ấy đã bán căn nhà cho người khác ư?

Một cảm giác buồn bã bao quay lấy bà, bà ngồi ngẩn người ra, đôi mắt và hồn phách đã đi đến nơi vô định.

- Mẹ sao vậy – Hiểu Đồng lo lắng, giơ tay quơ quơ trước mặt bà.

- Mẹ không sao – Bà Cẩm Du vội lấy lại thần trí mỉm cười nói.

Hiểu Đồng chợt nhớ lại chuyện ba Vĩnh phong từng sống ở nhà cũ của mình, định kể ẹ nghe thì...

Một chàng trai ăn bận vô cùng lịch sự. Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tay xoắn đến khuỷu tay, áo bỏ thùng, quần tây màu đen rất sang trọng. Một tay cậu cầm một bó hoa bách hợp – loài hoa mà bà Cẩm Du rất thích. Tay kia cậu cầm một lãn trái cây to lớn.

Khuôn mặt chàng trai càng làm ọi người phát điên hơn. Chỉ có thể dùng hai từ “hoàn mỹ” để hình dung chàng trai ấy. Cậu ta vừa bước vào đã làm bừng sáng cả căn phòng, cộng với hương thơm bát ngát của hoa bách hợp khiến cho căn phòng có thêm sinh khí.

Bà Cẩm Du vừa nhìn chàng trai đang từ từ tiến lại gần giường mình thì mỉm cười hất đầu về phía trước nói:

- Có phải chính là cậu ấy không?

Hiểu Đồng theo hướng của mẹ từ từ quay lại, một nụ cười chói lóa đang mỉm cười với cô. Nụ cười quyến rũ vô cùng, khiến cho tim Hiểu Đồng bất giác run lên niềm hạnh phúc.

- Cháu chào bác – Vĩnh Phong khảng khái, không một chút hồi hộp.

Đây là lần ra mắt đầu tiên của Vĩnh phong trước mặt mẹ của hiểu Đồng. Khi cô nói muốn đến thăm mẹ sau khi học xong, thì Vĩnh Phong cũng muốn đến thăm với tư cách bạn trai của cô. Hiểu Đồng không cách nào từ chối được.

Học xong, Vĩnh Phong kéo Hiểu Đồng về nha thay đồ. Hiểu Đồng đã cười chết được trước bộ đồ lịch sự của Vĩnh phong, cậu ăn mặc cực kì trang trọng. Nhưng thực ra, hiểu Đồng chỉ muốn che giấu cảm giác choáng ngợp của cô trước Vĩnh phong mà thôi.

Bà Cẩm Du cũng cởi mở nói chuyện với Vĩnh phong, bà cảm ơn cậu đã cứu Hiểu Đồng và nhờ cậu chăm sóc cho Hiểu Đồng sau này.

Vĩnh phong cứ bình thản trả lời từng câu hỏi của của bà Cẩm Du. Phương châm của cậu là cứ sống thật với bản thân.

Qua vài lời trao đổi, bà Cẩm Du cảm thấy mến chàng trai này. Tuy ăn nói còn hơi ngang tàng, nhưng không tự cao tự đại. Lại rất thẳng thắn. Ánh mắt cậu ta nhìn Hiểu Đồng say đắm, thật lòng đến độ bà Cẩm Du yên tâm giao con gái lại cho cậu.

Đình Khiêm ngáp ngừng khi thấy Thiên Minh đang ngồi chờ mình ở quán bar Phong Trần. Lúc lần đầu gặp lại nhau sao bao nhiêu năm xa cách, họ mừng rỡ cùng hẹn nhau ăn mừng ngày gặp lại.

Nhưng giờ đây, Đình Khiêm đã biết Thiên Minh là người gây ra cái chết cho ba của Hiểu Đồng, khiến cậu muốn lẩn trốn. Đình Khiêm vốn rất sùng bái ba của Hiểu Đồng, anh luôn muốn phấn đấu giống với ông ấy. vậy mà ông ấy đã bị người bạn thân nhất của mình hại chết. thật là một sự thực đau lòng.

Thiên Minh đã nhìn thấy Đình Khiêm và vẫy tay với cậu. Biết không thể lẩn trốn nên Đình Khiêm đành đi đến bàn của Thiên Minh.

Thiên Minh đứng dậy ôm chầm lấy bạn, một cái ôm chân thành sau bao nhiêu năm xa cách. Cả hai cùng ngồi xuống uống rượu. thiên Minh vui vẻ nói:

- Sau khi mình về nước, điều đầu tiên mình làm là đi đến nhà cậu, nhưng rất tiếc... nhà cậu đã dọn đi mất. Mình có dò hỏi, nhưng tụi nó cũng không có tin của cậu. Mãi tới hôm nay chúng ta mới có dịp gặp lại.

Đình Khiêm nắm chặt lấy ly rượu trong lòng bàn tay siết mạnh, cậu muốn tìm chế bản thân để không hỏi điều khủng khiếp đó.

Nhưng cậu lại bật ra câu hỏi lúc nào không hay biết.

- Năm đó tại sao cậu ra đi không lời từ biệt vậy.

Sắc mặt Thiên Minh lập tức nhăn nhó, buồn rầu nói:

- Ba mình gạt mình nói rằng, bà nội rất nhớ mình, muốn mình qua đó chơi. Cậu cũng biết bà nội mình đã sang mỹ định cư cùng bác mình. Ai dè khi qua bên đó mình mới biết là ba mình đã đăng kí inh mộp lớp học ở đó và bắt mình phải ở lại học.

- Thật sao? – Ánh mắt Đình Khiêm lóe lên sự giận dữ.

- Đường nhiên rồi – Thiên Minh không chú ý nên vẫn bình thản trả lời.

- Chứ không phải cậu đã bỏ trốn sau khi hại chết người à – Đình Khiêm cười mỉa nói.

hiên Minh sững sốt nhìn Đình Khiêm trân trối, hai lỗ tai cảm thấy lùng bùng, cả thân người như bị điện giật. Hại chết người à ... Cậu đã hại ai chứ, Đình Khiêm đang nói cái gì vậy.

Thiên Minh nhìn kĩ gương mặt của Đình Khiêm – một vẻ mặt đầy nộ khí, gương mặt chẳng có vẻ gì là đùa giỡn cả. Và đây cũng không phải là cách đùa giỡn để chào hỏi người bạn đã lâu năm xa cách. Đình Khiêm mà cậu biết không phải là người như thế, không thể đem cái chết để nói đùa. Trừ khi...

Trừ khi thời gian làm thay đổi tính cách con người, nhưng Thiên Minh không tin Đình Khiêm đã thay đổi. Thiên Minh không thể hiểu được tại sao Đình Khiêm lại nói như thế, bạn tính cậu là không thích có chuyện khuất tất gì cả. Chuyện của Hiếu Đồng đã khiến cậu khó chịu rồi, bây giờ lại đến Đình Khiêm.

Thiên Minh bèn hắng giọng hỏi, giọng lạnh băng, không cảm xúc.

- Cậu nói vậy là sao. Mình hại chết người, mình đã hại chết ai chứ. Cậu nói rõ ràng ra đi.

Đến lúc này thì Đình Khiêm không thể nhẫn nại được nữa, cậu bèn lên tiếng nói:

- Thật sự mình đã hứa là sẽ không truy cứu chuyện này nữa nhưng trước con người không biết hối lỗi như cậu, mình đành phải nói ra thôi. Cậu có biết lí do tại sao mà mỗi lần gặp cậu thì Hiếu Đồng luôn bị kích động hay không?

Thiên Minh ngay người lặng yên nghe Đình Khiêm nói.

- Bởi vì người mà năm xưa cậu đụng chết chính là ba của cô ấy.

Cả bầu trời dường như tối sầm lại và sụp đổ ngay trước mắt Thiên Minh. Hình ảnh cuộc đua xe năm ấy hiện về trong tâm trí cậu.

Cuộc đua xe lần đó đã làm thay đổi con người cậu, một Thiên Minh nóng nảy, phá phách, không sợ trời không sợ đất đã trở nên chín chắn hơn, điềm đạm hơn.

Hiếu Đồng mệt mỏi cất từng bước chân trở về nhà từ quán cà phê mà cô làm thêm: Grantylove. Sau khi đến thăm mẹ, cô về nhà nấu cơm nước để sẵn cho Vĩnh Phong và bé Đường ăn tối. Sau đó cô đi đến chỗ làm thêm.

Vĩnh phong cứ muốn đến đó nhưng đã bị Hiếu Đồng cấm đoán. Cô biết rõ với bản tính của anh, chắc chắn sẽ làm loạn lên mất.

Hiếu Đồng phải dỗ ngọt Vĩnh Phong mãi, cậu mới chịu ở yên.

- Anh ngoan ngoãn ở nhà đi. Giúp em đến đón bé Đường nha. Từ nhà Đình Ân đến đây khá xa, em không thể bắt bác Hà (mẹ Đình Ân) đưa bé Đường đi xa như thế đến đây. Em nấu cơm sẵn rồi, anh giúp em cho bé Đường ăn. Bé Đường có thể tự ăn, nên anh không cần đút đâu. Chén bát để tối em về em rửa. Con bé có thể tự đánh răng và tắm rửa. Anh cứ để con bé trong phòng em là được rồi. Sau đó, anh có thể đi đâu đó.

- Anh muốn đến chỗ em – Vĩnh Phong ôm Hiểu Đồng dịu dàng vào vai cô nhõng nhẽo.
- Không được – Hiểu Đồng trả lời dứt khoát.
- Kể cả khi người ta nhớ em à – Vĩnh Phong giả vờ mếu nói.
- Đúng vậy – Hiểu Đồng đưa tay vuốt mũi cái con sói nhõng nhẽo kia.

Con sói kia làm sao có thể buông tha cho cử chỉ này của cô. Vĩnh Phong nắm lấy bàn tay của Hiểu Đồng đưa lên môi mình cắn nhẹ, đôi mắt quyến rũ kia như muốn nuốt chửng cô vào lòng. Trái tim Hiểu Đồng run lên, cô vội vàng rút tay ra trước khi chìm vào sự đam mê.

Cái con sói dê xồm này làm sao chịu buông tha cô một cách dễ dàng như thế, nó chồm tới đè lấy Hiểu Đồng xuống giường. Nhưng Hiểu Đồng đã đưa tay lên chặn ngay cái miệng xấu xa của con sói kia lại.

Vĩnh Phong bèn gỡ tay Hiểu Đồng ra mà thì thầm :

- Em bắt anh làm nhiều chuyện như thế mà chẳng thưởng cho anh gì cả sao, vậy thì làm sao bù vào nỗi nhớ của anh khi em đi chứ.

Hiểu Đồng bèn e thẹn, gương mặt tự khắc ửng hồng đáng yêu, đôi mắt từ từ khép lại, bờ môi đón lấy một bờ môi khác...

Khi Hiểu Đồng về gần tới cổng nhà thì một bóng người từ từ hiện ra trước mặt cô. Dường như người đó đã chờ ở đó rất lâu rồi, bởi vì có rất nhiều tàn thuốc rơi dưới chân người đó.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, người đó từ từ bước ra khỏi bóng tối của hàng cây xanh.

Hiểu Đồng sắc mặt lập tức thay đổi, gương mặt đỏ bừng vì tức giận. Cô đứng yên nhìn kẻ vừa xuất hiện với ánh mắt chăm chăm, đôi môi mím lại kìm nén sự tức giận.

Khi cơn giận dữ được cô kìm nén vào lòng, Hiểu Đồng lạnh lùng quay mặt bước tiếp về hướng người đó, cô không hề nhìn hấn ta một lần nào nữa. Đôi mắt đen lấp lánh giờ chỉ còn một màu trắng đục vô hồn.

Kẻ kia cũng đứng lặng yên nhìn Hiểu Đồng, hấn ta như một cái bóng bất động và cứng đờ khi nhìn thấy cô đang tiến về phía mình.

Khi Hiểu Đồng định tra chìa khóa vào trong ổ thì cái bóng bất động kia lại cử động, hấn ta tiến về phía Hiểu Đồng. Lên tiếng gọi cô từ phía sau:

- Hiểu Đồng!

Bàn tay cầm chìa của cô hơi run rẩy dừng lại một lúc, sau đó bình tĩnh tiếp tục tra vào ổ và xoay vòng. Hiểu Đồng đã mở được cánh cửa cổng và định bước vào thì tiếng nói sau lưng lại vang lên:

- Xin em hãy dành cho anh một chút thời gian, có được không.

Nhưng Hiểu Đồng lạnh lùng nói, giọng nói gần như đóng băng khi được thốt ra:

- Xin lỗi tôi không có thời gian, mà nếu có, nó cũng không dành cho hạng người như anh.

Hiểu Đồng bước vào và định đóng sầm cửa lại thì

Bóng người đó khụy xuống, hấn ta quỳ xuống trước mặt cô, làm cho Hiểu Đồng quá bất ngờ trước tình cảnh này, cô bất động vài giây ngay người đứng lặng bên cánh cửa sắp sửa khép lại.

Gương mặt đó hấn lên sự đau khổ, sự hối hận khôn cùng. Dường như chỉ có cái chết mới có thể làm cho tâm hồn đó thanh thản được.

Hiểu Đồng khá bối rối trước tình cảnh này, cô thật sự không ngờ anh ta lại có thể quỳ trước mặt cô như thế, cô vội nói:

- Anh làm gì vậy.

Những giọt nước mắt hối hận rơi trên mặt Thiên Minh, lần đầu tiên cậu khóc nhiều đến thế, cảm giác hối hận thật khó chịu, nó như những mũi dao cứ thế xuyên vào tim cậu. Giọng run run, khóe môi giật giật cậu nghẹn ngào nói:

- Năm đó anh mới 16 tuổi. Lần đầu tiên gây ra tai nạn nên anh rất sợ, nhìn thấy mọi người bu quanh ba của em, anh sợ hãi vô cùng. Tâm lí sợ hãi đó hình thành phản xạ đầu tiên của anh là bỏ chạy.

Thiên Minh nhớ lại cảm giác sợ hãi của mình khi biết đã gây ra tai nạn. Chiếc xe mô tô kéo người đàn ông đó đi một chút rồi cũng lướt một đoạn khá xa trước khi té xuống. Cả người đều bị đau ê ẩm nhưng cảm giác sợ hãi khiến cho cậu quên mất nỗi đau. Cậu run rẩy đứng trước xe dựng và rồ ga bỏ chạy sau khi ngoái lại nhìn người đã bị mình đụng một lần. Và rồi cậu bắt gặp cái nhìn vô hồn của một bé gái. Tia nhìn đó đã khiến cậu thấy ác mộng nhiều đêm liền.

Hóa ra cô bé gái ấy chính là Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng bật cười khinh bỉ nhìn Thiên Minh nói:

- Hóa ra anh đến đây chỉ để nói cho tôi biết rằng anh gây ra cái chết cho ba tôi khi anh còn nhỏ nên có thể xem như đó là một sự vô tình không đáng nhắc đến rồi thản nhiên sống tiếp à.

Thiên Minh đau khổ gào lên:

- Không phải. Lúc đó anh sợ hãi chạy về nhà, việc đầu tiên anh làm là kể với ba anh sự thật này. Nhờ ba anh đến xem ba em ra sao.

Hiểu Đồng căm tức nhìn Thiên Minh. Cô hận chỉ muốn giết chết anh ta ngay lúc này, mặc cho sự van xin, mặc cho nỗi hối hận đã dày vò anh ta thế nào đi chăng nữa.

- Rồi khi hay tin ba tôi chết, anh bỏ trốn ra nước ngoài sau khi quăng cho gia đình một số tiền để bịt miệng gọi là bù đắp à. Các người thật quá độc ác, quá tàn nhẫn mà...Ba tôi chết rồi, ông ta bị anh hại chết rồi còn bị mang tiếng. Các người đổ hết mọi tội lỗi lên đầu ông ấy, cho rằng ông ấy đã tự ý lao ra đường nên mới bị tông trúng. Rồi anh thản nhiên ra nước ngoài du học...

- Không phải! Anh thật sự không biết ba em đã chết, anh thật sự không biết. Ba anh về bảo với anh rằng, ba em chỉ bị gãy tay và chấn động não nhẹ, hoàn toàn không đe dọa đến sinh mạng và gia đình em đã chấp nhận đền bù thiệt hại. Sở dĩ anh đi nước ngoài là vì ba anh nói bà nội anh bị bệnh nặng và bà rất nhớ anh muốn gặp anh, cho nên anh mới ra đi như vậy. Không phải là anh chạy trốn như em nghĩ đâu. Anh hoàn toàn không biết, xin em hãy tha lỗi cho anh.

- Tha lỗi! Làm sao tôi có thể tha lỗi cho anh chứ. Anh có biết không, ba tôi chết đã bao nhiêu năm qua mà tôi chưa từng khóc lấy một lần. Trước mộ ông dù đau khổ thế nào, dù nhớ ông đến thế nào, tôi cũng không hề rơi một giọt nước mắt chỉ bởi vì ba tôi muốn tôi luôn mỉm cười, luôn hạnh phúc. Mà anh nghĩ xem, tôi có thể hạnh phúc không cơ chứ. Vậy mà anh lại xin tôi tha lỗi nhẹ nhàng đến thế sao. Đời này kiếp này tôi cũng không tha lỗi cho anh đâu. Trừ phi, ba tôi sống lại.

Nói rồi, Hiểu Đồng đóng sầm cửa lại, rất mạnh, giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng động vang đi rất xa. Cô nhanh chóng quay lưng bỏ đi nhưng...

- Ngày mai, anh sẽ ra đầu thú. Anh sẽ chịu trách nhiệm về tội lỗi của mình.

Hiểu Đồng chợt dừng bước chân lại. Anh ta muốn tự thú ư...Anh ta phải lãnh án mấy năm tù tội, trả giá cho cái chết của ba cô. Đó là điều Hiểu Đồng luôn mơ ước nhưng mà tại sao cô lại thấy trong lòng mình không hề thanh thản khi nghe câu nói này.

“Hãy tha thứ...” ba từ này vang vọng trong đầu Hiểu Đồng, tiếng của ba, tiếng của ông lão mà cô gặp khi đi thăm mộ của ba cô, tiếng của mẹ cô. Tất cả đã là quá khứ, anh ta cũng đã hối hận rất nhiều, vậy có phải cô nên vứt bỏ nó đi hay không.

Hiểu Đồng cảm thấy đầu đầu, cô nhắm mắt lại để xoa đuổi cơn đau đó.

Bên ngoài cánh cửa cổng, thiên Minh đau khổ từ từ đứng lên, thều thào quay bước đi. Ngày mai, khi trời sáng anh sẽ đi tự thú.

Tiếng bước chân cộp cộp ...thều nào vang xuống nền gạch đường đi khiến Hiểu Đồng mở mắt. Cảm giác như đầu đã giảm bớt.

- Đã quá muộn rồi. Nếu muốn tự thú thì nên tự thú lúc ba tôi vừa mất. Bây giờ anh có làm gì cũng không thể thay đổi được, không thể nào chuộc tội được. Hãy nhớ, món nợ này anh nợ chúng tôi. Đến khi nào anh trả hết thì lúc đó, anh muốn tự thú hay chết đi tôi cũng không can.

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi một mạch không hề quay đầu nhìn lại. Bóng cô mất hút khi bước vào trong nhà.

Thiên Minh khụy cả người xuống đất. Một tay chống đất, một tay dấm thật mạnh vào ngực mình tự trách, lương tâm anh đang cào xé, nó không bao giờ còn có thể thanh thản nữa.

Hiểu Đồng lên lầu đi ngang qua cửa phòng Vĩnh Phong, đèn vẫn sáng, cô muốn gõ cửa nhưng lại thôi. Đứng trước cửa phòng Vĩnh Phong thật lâu, rồi quay trở vào phòng mình. Nhẹ tay xoay nắm cửa, bé Đường đã ngủ rất ngon lành.

Gương mặt ngây thơ của đứa em bé bỏng khiến Hiểu Đồng cảm thấy thanh thản trở lại. ôm hôn lên trán bé Đường một cái rồi đi đến cái bàn học, kéo học bàn ra, lấy ra một cái hộp gỗ. Trong đó có vài tấm hình chụp gia đình cô. Hiểu Đồng cầm tấm hình của ba mình lên ngắm nghía.

- Chỉ lần này thôi. Hãy cho con khóc trước mặt ba chỉ lần này thôi.

Hiểu Đồng thì thầm nói với bức ảnh của ba cô rồi ôm lấy nó ngồi khóc cả đêm.

Bên ngoài cửa phòng cô, có tiếng thở dài thương xót. Vĩnh phong đứng bên ngoài chờ Hiểu Đồng trở về nghe hết cuộc đối thoại giữa cô và Thiên Minh. Thấy vẻ đau khổ của hiểu Đồng, cậu muốn đến ôm cô thật chặt để xoa dịu sự đau khổ của cô, nhưng lại sợ sẽ khiến cô càng đau khổ hơn nên đành im lặng. Cậu đứng nghe Hiểu Đồng khóc mãi cho đến khi cô ngủ gục bên bàn, rồi nhẹ nhàng bước vào bế cô lên giường. Đắp chăn cho hai chị em cẩn thận rồi mới trở về phòng mình.

Sáng hôm, khi Hiểu Đồng đang nấu thức ăn thì Vĩnh phong đi xuống. Hiểu Đồng quay người mỉm cười ngượng nhìn cậu nói:

- Hôm qua em thức khuya làm bài nên dậy hơi muộn.

Hiểu Đồng sợ Vĩnh Phong lo lắng khi nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của cô nên giả bộ nói. Rồi cô lại quay lưng vào bếp để che dấu sự xúc động của mình.

Vĩnh Phong đến phía sau ôm chặt lấy Hiểu Đồng siết nhẹ. Mũi cậu dụi vào mái tóc thơm ngát của cô.

- Em đã khóc hết chưa.

.....

- Hôm qua anh đứng đợi em về nên đã nghe hết mọi chuyện, sao em lại không nói cho anh biết.

Hiểu Đồng ôm lấy cánh tay đang choàng qua eo mình của Vĩnh Phong, đầu cô dựa sát vào ngực cậu, thì thầm đáp:

- Vì em không muốn anh phải lo lắng. Em không sao rồi.

Vĩnh phong buông tay ra, từ từ xoay Hiểu Đồng lại, nhìn sâu vào đôi mắt tuyệt đẹp của cô, quét qua hàng long mi cong cong hôn lên đó rồi từ từ bỏ ra.

- Hứa với anh, sau này không được giấu anh bất cứ chuyện gì. Không được một mình chịu đựng như thế.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu.

Vĩnh phong khẽ nâng cằm Hiểu Đồng lên, gương mặt từ từ cúi xuống. Đôi long mi cong cong tuyệt đẹp của Hiểu Đồng từ từ hạ xuống. Bờ môi đón lấy bờ môi của Vĩnh Phong, hai tay vòng lên cổ cậu, chân hơi nhón lên. Lưỡi khẽ đáp lại lời mời gọi của bên kia, cuốn vào nhau thật chặt.

Vũ trụ hồng loan lại dừng lại trong phút giây hạnh phúc này của họ.

Vòng tay siết chặt, cứ muốn siết chặt mãi như thế, càng chặt càng tốt. Không muốn rời ra.

- Ừm ừm

Tiếng tăng háng vang lên sau lưng họ, khiến cả hai giật mình vội buông nhau ra. Cả hai cùng quay người nhìn về nơi phát ra tiếng tăng háng ấy.

Một người phụ nữ cực kì sang trọng quý phái, mặc một bộ váy may xám sang trọng, tay xách túi xách sang trọng. Cả người bà toát ra khí chất cao quý.

Bà ấy không ai khác, chính là phu nhân chủ tịch tập đoàn Nguyên Thành Phong, bà Mai Hoa – mẹ Vĩnh Phong.

Hiểu Đồng chưa từng gặp mẹ Vĩnh Phong nhưng vừa nhìn thấy bà, lại thấy bà đi tạt vào trong nhà tự nhiên như thế thì cô cũng đoán ra bà là ai rồi.

Hiểu Đồng vẫn không quên lần cuối cùng cô bước vào phòng thầy Hiệu trưởng. Ấn tượng của cô trong mắt bà rất xấu, bà đã từng đề nghị đuổi học cô. Điều kiện để cô ở lại trường là phải rời xa Vĩnh Phong, và lúc đó Hiểu Đồng đã từng hứa rằng cô sẽ không gặp lại Vĩnh Phong nữa.

Vậy mà trải qua bao sóng gió, cuối cùng Hiểu Đồng đã quên đi lời hứa kia. Không! Không phải quên, Hiểu Đồng vẫn nhớ, chỉ là cô không có cách nào rời xa Vĩnh Phong được.

Thời gian vừa qua, ba mẹ của Vĩnh Phong đi nước ngoài nên Thế Nam đã giúp sắp xếp với thầy hiệu trưởng để hai người tiếp tục ở bên nhau.

Hôm nay cô chẳng những không giữ lời hứa đó mà còn để bị bắt gặp trong tình cảnh này, thật chỉ muốn chết đi cho rồi.

Vĩnh Phong vừa thấy mẹ mình thì hoảng hốt buông Hiểu Đồng ra rồi gọi nhỏ:

- Mẹ!

Tiếng mẹ kia như thêu đốt Hiểu Đồng, sắc mặt cô tái xanh, hai chân run rẩy. Cô sợ hãi không biết làm sao, đầu cúi xuống dưới, tay vò chiếc tạp dề đến sắp rách, miệng mếu máo nói:

- Con chào bác.

Bà Mai Hoa hết nhìn Vĩnh Phong rồi đến nhìn Hiểu Đồng, đôi mắt sắc bén lướt qua người cô khiến Hiểu Đồng lạnh toát toàn thân.

Vĩnh Phong vội nắm chặt lấy tay của Hiểu Đồng để sưởi ấm bàn tay lạnh giá của cô, để cô giảm bớt lo lắng. Nhưng cảm giác kia khó mà giảm được.

Theo sau bà Mai Hoa là một người đàn ông trung niên, ăn bận rất lịch sự. Bộ đồ vest đen của ông khiến cho người khác nhìn vào thấy nể trọng. Ông chính là trợ lý Trung mà Vĩnh Phong đã gọi lúc Hiểu Đồng và giám đốc Vương vào khách sạn Phong Lệ.

Ông bước lên phía trước bà Mai Hoa tiến đến bàn ăn, kéo ghế chờ bà Mai Hoa ngồi xuống cung cách không khác gì những anh chàng tiếp viên phục vụ trong khách sạn.

Bà Mai Hoa khẽ ngồi xuống một cách lịch sự, rất nhẹ nhàng. Bà hất đầu về hai chiếc ghế trước mặt bảo:

- Hai đứa ngồi xuống ghế đi.

Vĩnh Phong nắm tay Hiểu Đồng định đi về phía ghế ngồi nhưng tay kia của Hiểu Đồng đã bấu chặt lấy cánh tay đang nắm bàn tay của cô.

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng mỉm cười, vỗ vỗ lên bàn tay đang bấu chặt cánh tay mình trấn an. Cậu đưa mắt kề sát tai cô nói nhỏ:

- Đừng lo.

Nói rồi Vĩnh Phong dìu Hiểu Đồng đi tới ghế ngồi. Bước chân của Hiểu Đồng thật chậm, phải nói là cô hoàn toàn không còn sức để bước đi nữa. Cả thân thể cô chuyển động được là do Vĩnh Phong dìu đi mà thôi.

Thật ra, chuyện phải gặp ba mẹ Vĩnh Phong là điều sớm muộn nhưng mà không phải bây giờ, không phải là sau khi cô vừa hứa sẽ rời xa Vĩnh Phong. Đây mới chính là điều làm Hiểu Đồng sợ hãi.

Vĩnh Phong kéo ghế ra đặt Hiểu Đồng ngồi vào ghế còn mình ngồi vào ghế bên cạnh. Tay vẫn nắm chặt tay cô, cậu còn đặt đôi bàn tay đang nắm lấy nhau của họ trên bàn trước mặt bà Mai Hoa.

Bà Mai Hoa liếc nhìn hai người với ánh mắt sắc bén.

Hiểu Đồng giật mình sợ hãi rút tay lại nhưng Vĩnh Phong nắm chặt quá khiến cô không tài nào rút tay ra được, giằng co một hồi, Hiểu Đồng mím chặt môi đành để yên tay mình trong tay Vĩnh Phong.

Cô khẽ liếc nhìn sắc thái của Vĩnh Phong, vẻ mặt cậu rất bình thản. Cậu nở một nụ cười rất tự nhiên với mẹ:

- Sao mẹ lại đến đây.

Bà Mai Hoa đưa ánh mắt về phía con trai trách:

- Chẳng lẽ mẹ không được phép đến đây à.

- Ý con không phải vậy. Ý con là tại sao mẹ lại đột ngột về nước như vậy – Vĩnh Phong cười xuề xòa hỏi.

- Còn không phải vì con sao – Bà khẽ trách Vĩnh Phong – Mẹ nghe nói con nhập viện nên lo lắng trở về.

- Con không sao mà mẹ. Chỉ là đánh nhau chút xíu thôi, đâu có nghiêm trọng như mẹ nghĩ đâu – Vĩnh Phong cảm thấy thật hạnh phúc khi được mẹ lo lắng. Đã lâu rồi quan hệ giữa cậu và mẹ hình thành sự xa cách thờ ơ.

Hiểu Đồng chợt đứng lên, Vĩnh Phong liền quay sang cô hỏi:

- Em đi đâu vậy.

Giọng áp úng, Hiểu Đồng nói:

- Em đi lấy nước mời bác.

- Khỏi cần, cháu cứ ngồi xuống – Bà Mai Hoa nghiêm giọng bác bỏ, bà phất tay về phía sau một cái, quản lý Trung liền gật đầu rồi đi đến pha trà.

- Cháu chính là Hiểu Đồng à.

- Dạ phải – Hiểu Đồng run rẩy trả lời.

Vĩnh Phong bỗng lên tiếng cắt ngang.

- Mẹ à, tại vì con mà Hiểu Đồng bị bón xấu bắt cóc, con sợ bọn chúng sẽ tìm đến nơi cô ấy ở làm khó cô ấy cho nên con mới tự ý quyết định đưa cô ấy đến đây. Là con gạt cô ấy trước.

Bà Mai Hoa khẽ cười nguýt con trai một cái, đưa tay cầm cái tách mà quản lý Trung vừa đặt xuống một cách cẩn thận trước mặt bà. Quản lý Trung cũng đặt trước mặt Vĩnh Phong và Hiểu Đồng một tách trà. Nhấp một ngụm nước, cung cách rất lịch sự bà nói:

- Mẹ đã nói gì đâu mà con lại thanh minh như thế.

Nhưng Vĩnh Phong đã nói tiếp, cậu nắm chặt bàn tay của Hiểu Đồng.

- Mẹ ! Con yêu Hiểu Đồng, nếu không có cô ấy con không còn thiết sống nữa.

- Vậy còn cháu, Hiểu Đồng. Cháu cũng yêu Vĩnh Phong chứ - bà ngồi thẳng người nhìn Hiểu Đồng hỏi.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu, cô ngẩng đầu nhìn bà Mai Hoa, ánh mắt chân thành nói:

- Dạ yêu. Cháu xin lỗi vì đã thất hứa, nhưng cháu thật sự yêu Vĩnh Phong, cháu biết mình không xứng với anh ấy, nhưng xin bác hãy cho cháu một cơ hội, cho cháu một cơ hội ở bên cạnh anh ấy, có được không.

Bà Mai Hoa không trả lời, bà đưa mắt nhìn xung quanh.

Căn nhà này khá khang trang nhưng so với nhà của bà thì phải nói là một trời một vực. Bà chỉ biết, chồng bà từng ở đây và thích cách bài trí của căn nhà nên khi nó rao bán, ông đã mua nó. Bà cũng chưa từng đến đây. Không cần phải ở trong một căn nhà chật hẹp như thế này.

Thật ra bà đang lảng tránh câu hỏi của Hiểu Đồng.

- Căn nhà rất ngăn nắp, ắt hẳn cháu thường xuyên dọn dẹp.

- Dạ - Hiểu Đồng nhẹ giọng trả lời.

- Thôi được rồi. Chỉ muốn đến thăm con xem thế nào, thấy con bình an mẹ cũng yên tâm. Mẹ đi đến công ty đây. Con nhớ nghĩ ngơi đầy đủ để mau khỏe lại.

Nói rồi bà đứng dậy, quản lí Trung vội kéo chiếc ghế lùi lại phía sau bà. Rồi kéo ghế lại đi theo bà.

Vĩnh Phong và Hiểu Đồng cũng đứng dậy đưa tiễn bà ra ngoài xe.

Ra đến bên ngoài, bà quay lại ôm lấy Vĩnh Phong một cái chào tạm biệt. Rồi bà quay lại nhìn Hiểu Đồng mỉm cười không lạnh nhạt cũng không ân cần.

Hiểu Đồng vội cúi đầu chào:

- Chào bác.

Bà khẽ gật đầu rồi bước vào chiếc xe sang trọng trước mặt. Xe lập tức lăn bánh quay đi,

Vĩnh Phong và Hiểu Đồng nhìn theo chiếc xe một lát rồi Vĩnh Phong quay người Hiểu Đồng lại, cậu đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp thoáng ẩn nét u buồn của cô.

- Em đừng lo lắng - Cậu nói khẽ - Dù thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ em.

Rồi cậu hôn khẽ lên trán cô.

Hiểu Đồng vòng tay ôm lấy Vĩnh Phong muốn tìm thấy sự bình an và chút ấm áp nơi cậu.

Khi Vĩnh phong và Hiểu Đồng vừa tay nắm tay đi ra trạm xe buýt thì một chiếc xe màu đen vô cùng sang trọng chạy đến. Quản lí Trung mở cửa bước xuống kính cẩn nói:

- Cậu Phong, bà chủ muốn gặp cậu.

Tầm kính xe từ từ hạ xuống gương mặt bà Mai Hoa xuất hiện.

- Lên xe đi. Mẹ con mình đã lâu không ăn cơm cùng nhau rồi. Mời Hiểu Đồng cùng đi.

- Vậy để con và Hiểu Đồng về nhà thay đồ - Vĩnh Phong nói .

- Không cần, cứ mặc như vậy đi.

Vĩnh phong và Hiểu Đồng đành lên xe theo bà Mai Hoa. Hiểu Đồng rất lo lắng, người cô dựa sát vào vai cậu.

Chiếc xe chở ba người đến một nhà hàng cực kì sang trọng và tráng lệ. Chỉ nhìn nguy nga của nó thôi cũng khiến người ta chóng mặt.

Có vài người đã đi đến đón tiếp họ, những người đó không ai khác chính là Vũ Quỳnh và ba mẹ của cô ta.

Nhà hàng PETAPATI là một trong chuỗi nhà hàng nổi tiếng của Châu Á. Đó là chuỗi nhà hàng của chú Vũ Quỳnh. Nhưng do người chú đã đi định cư nên mới giao lại nhà hàng này cho nhà Vũ Quỳnh quản lí.

Hiểu Đồng đã đến đây một lần rồi, đó là lần cô được Vĩnh Phong dắt đến ra mắt bạn bè và gặp lại Thiên Minh.

Đây là một nhà hàng vô cùng tráng lệ, đại sảnh rộng gần bằng một công viên, tòa nóc cao lồng lộng. Những hoa văn trên nóc và trên tường dường như được chọn lựa rất kỹ càng. Những họa tiết cực kỳ sắc xảo khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Cộng với lối kiến trúc theo phương tây càng làm cho vẻ đẹp và sự nổi tiếng của nhà hàng này bay xa. Vừa cổ kính vừa hiện đại, tạo một phong cách có một không hai trên thế giới.

Lần trước, khi đến đây, Hiểu Đồng diện chiếc váy trắng của nhà thiết kế nổi tiếng tạo cho cô một sự quý phái cao sang, mọi người nhìn cô bằng ánh mắt vừa kính trọng vừa ngưỡng mộ. Lần này, Hiểu Đồng chỉ là một cô bé tầm thường trong mắt họ, tuy rằng những bộ quần áo tầm thường kia không làm mất đi vẻ xinh đẹp của cô. Nhưng trong thế giới vốn hoa lệ này, sự cao sang giàu có luôn có địa vị cao nhất. Dù người đó có xấu xí đến cỡ nào, chỉ cần diện trên người toàn hàng hiệu thì trong mắt người ở đây người đó vẫn vô cùng xinh đẹp. Còn nếu người nào dù có xinh đẹp đến cỡ nào mà ăn mặc tầm thường thì chỉ nhận được những cái bĩu môi khinh rẻ mà thôi.

Cánh cửa xe vừa mở ra, bà Mai Hoa bước xuống. Ba mẹ của Vũ Quỳnh đã vội vã đến chào hỏi, tay bắt mặt mừng.

- Xin chào phu nhân. Thật là vinh hạnh khi gặp lại bà – Bà Vũ Quỳnh, ông Vũ Triết đưa tay bắt tay với bà Mai Hoa một cách kính cẩn.

Bà Mai Hoa cũng đưa tay bắt lại rất lịch sự, sau đó quay qua người bạn già thân thiết của mình là bà Kim Xuân – mẹ Vũ Quỳnh. Hai người ôm trầm lấy nhau bày tỏ sự nhung nhớ vì đã lâu không gặp.

Vũ Quỳnh cũng chạy đến chào bà Mai Hoa, cô ôm chầm lấy bà và hôn ngay hai bên má của bà theo cung cách nước ngoài. Vũ Quỳnh luôn tỏ ra mình là một cô gái nhu mì dịu dàng hòng lấy lòng của bà Mai Hoa. Thái độ này của cô làm Vĩnh Phong thấy rất chướng mắt nhưng cậu chưa hề bày tỏ trước mặt mẹ, cũng là để lại cho Vũ Quỳnh một chút thể diện.

Hôm nay Vũ Quỳnh diện một chiếc váy màu tím rất thanh nhã, để lộ phần vai gợi cảm nhưng cũng khá kín đáo. Cô cứ luôn miệng cười trước mặt bà Mai Hoa, hai tay nhu mì chấp lại để ở trước vạt váy, e lệ như những cô gái mới lớn. Vĩnh Phong nhìn thấy đến buồn cười.

Quả thật Vũ Quỳnh khi đứng trước mặt bà Mai Hoa luôn là một cô gái ngoan, nhưng nếu bà Mai Hoa chứng kiến được cô ở vũ trường thì cái hình tượng bây giờ sẽ sụp đổ ngay tức khắc.

Chào hỏi bà Mai Hoa vài câu, Vũ Quỳnh kín đáo liếc mắt về phía chiếc xe, nơi mà Vĩnh Phong và Hiểu Đồng đang từ từ bước xuống. Cô ta giật cả mình khi thấy Vĩnh Phong đang đỡ Hiểu Đồng bước ra khỏi xe, máu nóng trên người dường như đông lại. Tay bóp chặt chiếc ví màu tím đẹp đẽ tiền trong lòng bàn tay. Nhưng cô ta nhanh chóng lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh của mình, tiếp tục tươi cười với bà Mai Hoa.

Nhìn bộ quần áo trên người Hiểu Đồng, Vũ Quỳnh liền cười mỉa mai thầm nghĩ:” Bác gái dẫn cô ta đến đây với bộ dạng này chắc là có ý đó, vậy thì mình ngu dại gì mà không tiếp tay cho bác ấy chứ. Mau chóng đuổi cô ta đi càng xa càng tốt”

Cô ta cười lả lơi khi thấy Vĩnh Phong và Hiểu Đồng đi đến, xả ngay vào lòng của Vĩnh Phong, mặc kệ bên cạnh cậu đã có Hiểu Đồng, mặc kệ bàn tay hai người vẫn nắm chặt lấy nhau.

- Anh Vĩnh Phong!. Em nhớ anh quá hà, mấy bữa nay anh biến đi đâu mất tiêu, làm em tìm mỏi cả mắt. Bất đền anh đó.

Quá bất ngờ, Vĩnh Phong không ngờ Vũ Quỳnh lại dám ôm mình trước mặt mọi người nên không kịp né tránh, cậu buông tay Hiểu Đồng ra để đẩy Vũ Quỳnh ra khỏi người cậu, vì tay kia của cậu bị thương vẫn còn yếu.

Nhưng Vũ Quỳnh nhân cơ hội đó chen ngang vào giữa hai người. Ôm chặt lấy cánh tay của Vĩnh Phong kéo cậu đi về phía ba mẹ mình. Cô ta còn cố ý giẫm mạnh vào chân của Hiểu Đồng, để cho Hiểu Đồng ở lại một mình với cái chân đau.

Ba mẹ Vũ Triết thấy Vũ Quỳnh tình tứ khoát tay Vĩnh Phong đi đến gần thì cười trách:

- Bà xem, con gái lớn rồi mà lúc nào cũng như con nít. Từ hồi nhỏ cứ bám riết lấy Vĩnh Phong, Vĩnh thành. Lớn rồi mà vẫn còn đeo theo .

- Tội nó từ nhỏ đến giờ đã là thanh mai trúc mã rồi. Tất nhiên là thích dính vào nhau. Tuổi trẻ bây giờ không như chúng ta hồi xưa, chúng nó hề yêu là mạnh dạn bày tỏ - Bà Mai Hoa cười nói, cố ý nói to, khề

đưa mắt về hướng Hiểu Đồng vẫn còn đứng im ở đó nhìn về hướng họ. Trong ý nghĩ hiện lên một nụ cười thâm sâu.

- Mẹ ...- Vĩnh Phong cảm thấy khó chịu trước câu nói của mẹ, cậu cau mày lên tiếng. Thái độ bực tức rõ ràng hiện trên gương mặt, cậu hất tay Vũ Quỳnh ra khỏi tay mình.

Nhưng bà Mai Hoa phớt lờ ý của cậu, tiếp tục tươi cười nói:

- Anh chị xem, con trai tôi tới tần tuổi này rồi mà còn mắc cỡ. Con trai lúc nhỏ rất biết nghe lời, khi lớn khôn rồi thì chỉ thích làm trái ý mẹ mà thôi.

Ông Vũ Triết cười khà khà vỗ vai Vĩnh Phong nói:

- Tuổi trẻ mà chị, chúng chỉ thích được tự do làm theo ý mình. Tại vì thời của chúng ta đã lạc hậu rồi. Thôi nào, chúng ta mau vào trong thôi, không nên để khách của chúng ta chờ lâu.

- Anh nói cũng phải, chúng ta mau vào đi – Bà Mai Hoa gạt đầu tán thành, ngữ khí thanh cao.

Nói rồi ông Vũ Triết đưa tay chỉ về hướng cửa ra vào lịch sự mời. Chờ bà Mai Hoa bước đi rồi ông mới cùng vợ theo sau. Vũ Quỳnh cũng vội kéo tay Vĩnh Phong vào trong nhưng Vĩnh Phong đã hất tay cô ra rồi ung dung quay lại bước về phía Hiểu Đồng.

Cậu đưa tay nắm lấy bàn tay hơi lạnh của Hiểu Đồng, xoa nhẹ, trấn an:

- Đừng lo gì hết. Anh sẽ luôn bên cạnh em. Tin anh đi.

Hiểu Đồng nhìn sâu vào trong đôi mắt của Vĩnh Phong, đôi mắt màu đen sáng lấp lánh nhìn cô một cách ấm áp, đôi môi khẽ mỉm cười. Hơi ấm từ bàn tay cậu ủ ấm bàn tay cô, khiến cái lạnh bao bọc bàn tay cô bị xua đi.

Hiểu Đồng khẽ chớp mắt, đáp lại ánh mắt ấm áp của Vĩnh Phong. Sau đó cô khẽ mỉm cười, trao hết niềm tin vào bàn tay ấm áp kia. Hiểu Đồng nhẹ nhàng gạt đầu.

Vĩnh Phong mỉm cười kéo tay ôm Hiểu Đồng vào lòng, truyền hết sự ấm áp của mình sang cho Hiểu Đồng, rồi dìu cô đi vào bên trong. Sự thân mật của họ khiến người khác cảm thấy thật ngọt ngào như hương vị của một cây kẹo mút, càng mút càng thấy ngọt.

Vũ Quỳnh tức lồng lộn lên khi thấy cảnh âu yếm của Hiểu Đồng và Vĩnh Phong. Cô ả nhìn Hiểu Đồng bằng cặp mắt hình viên đạn, chỉ hận không thể băm nát cô ra. Sắc mặt bừng bừng đỏ lên, cô ta nắm chặt tay lại, móng tay bấm vào da thịt đau điếng. Chỉ muốn giang tay tát cho Hiểu Đồng một trận cho hả cảm giận.

Nhìn thấy Vĩnh Phong dìu Hiểu Đồng đi lướt qua mình mà anh ta không có lấy một cái liếc nhìn mình. Cô ta bặm môi giậm chân thỉnh thoảng, tức tối vô cùng.

- Được lắm. Mà cứ tận hưởng đi, lát nữa tao sẽ ày biết thế nào là nhục nhã.

Nghĩ xong, cô vội vàng nổi gót Vĩnh Phong và Hiểu Đồng đi vào cửa.

Mấy cô tiếp tân thấy Vĩnh Phong khoát tay một cô gái ăn bận bình thường thì lấy làm tức tối lắm. Họ đâu có xa lạ gì với cậu ba của tập đoàn Nguyên Thành Phong. Họ hầu như đều là những cô gái còn rất trẻ và cũng rất xinh đẹp. Chẳng ai là không bị Vĩnh Phong thu hút cả. Bao nhiêu lần họ tìm cách bày tỏ với cậu, e thẹn có, tình tứ có, cũng có người cũng bạo dạn dám bày tỏ thẳng thừng với cậu, vấn đề là họ đều rước nhục vào thân. Biết là sẽ bị từ chối nhưng họ vẫn không nguôi hy vọng, hy vọng đến một ngày nào đó, cậu để mắt tới họ. Hy vọng và hy vọng ...

Lần trước, thấy Vĩnh Phong tay trong tay với với một cô gái cực kì xinh đẹp, cô mặc một cái váy trắng tinh khiết, tôn lên vẻ đẹp và sự dịu dàng của cô, khiến họ vừa ganh tỵ vừa ngưỡng mộ, cũng có chút thất vọng. Lần này, hình như vẫn là cô gái ấy nhưng sao cách ăn mặc lại tầm thường đến thế. Thế là trước mặt thì họ tươi cười, nhưng sau lưng thì họ đã quay đi khinh bỉ. Nhưng có một điều mà tất cả bọn họ đều phải công nhận là cô gái ấy quá đẹp. Một vẻ đẹp giản dị nhưng không tầm thường. Tuy không phải sang trọng nhưng rất thanh tao. Một vẻ đẹp không rực lửa nhưng cũng khiến người ta bồng mắt. Nói chung vẻ đẹp này dù là đứng trong bóng đêm cũng không bị lu mờ, vẫn sáng ánh sáng dịu dàng.

Tất cả quan khách ở trong phòng ăn thấy bà Mai Hoa đi vào thì đều đứng dậy, đi đến bắt tay bà. Cuộc đời vốn là thế, con người địa vị càng cao thì càng nhận được nhiều sự kính trọng.

- Chào phu nhân, bà vẫn khỏe chứ, bà vẫn đẹp như ngày nào – Sự ca tụng đến nhàm chán của những kẻ thích nịnh bợ.
- Thật tiếc là ngài chủ tịch lại không về đây, tôi rất muốn được gặp lại ngài...- Sự giả tạo đáng khinh bỉ...

.....

Đáp lại ánh mắt và lời nói của bọn người kia là một nụ cười rất lạnh lùng, một nụ cười mang tính chất xã giao. Bà Mai Hoa vẫn thẳng đầu không hề nhìn ngó nghiêng ngả, lịch sự bắt tay từng người, mỉm cười nói :” Cảm ơn”. Thái độ vô cùng tôn quý.

Cạch ... cánh cửa mở ra, Vĩnh Phong và Hiểu Đồng bước vào. Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Vĩnh Phong phong thái ung dung đỉnh đạc từ từ bước vào, rất sang trọng, rất khí khái. Sự quyền quý toát ra từ con người cậu khiến ọi quan khách sững người, họ rất muốn cúi đầu chào cậu.

Đứng trước cửa phòng ăn cao cấp, Hiểu Đồng đã rời khỏi tay của Vĩnh Phong. Nếu cứ bắt cậu dìu cô thì thật là làm giảm uy phong của cậu, mà người khác nhìn vào cô cũng có cái nhìn không tốt. Cứ để cô tự đứng trên đôi chân của mình hơn là dựa dẫm vào người khác. Cô bước sau Vĩnh Phong một bước.

Những người khách liền quay lại chào hỏi Vĩnh Phong niềm nở như bà Mai Hoa. Họ chẳng buồn để ý đến cô gái sau lưng cậu. Vĩnh Phong cũng rất lịch sự, bắt tay từng người.

- Được rồi, chúng ta mau ngồi vào bàn thôi – Ông Vũ Triết nhắc nhở.

Mọi người mới lục tục ngồi vào bàn. Vĩnh Phong kéo một cái ghế về phía sau, đưa mắt mỉm cười nhìn Hiểu Đồng. Cô hiểu ý liền cúi đầu ngồi vào ghế, một cách nhẹ nhàng từ tốn. Lúc này những người khách mới bắt đầu chú ý đến cô gái tầm thường kia. Họ nhận ra đó là một cô gái rất đẹp.

Vũ Quỳnh đi ngay sau lưng Vĩnh Phong và Hiểu Đồng, thấy Vĩnh Phong kéo ghế cho Hiểu Đồng cũng chờ đợi đặc ân giống như thế, nhưng Vĩnh Phong lại kéo ghế ngồi vào cạnh bên Hiểu Đồng. Cô ta vừa xấu hổ vừa tức giận, gương mặt chuyển từ trắng sang tím. May mắn thay, ngay lúc đó một anh bồi đã đến kéo ghế mời cô ngồi, ngay bên cạnh Vĩnh Phong. Vũ Quỳnh hậm hực ngồi xuống, mắt liếc xéo Hiểu Đồng.

- Xin hỏi, cô gái này là ...- Một vị khách thắc mắc chỉ tay vào Hiểu Đồng hỏi.

Vĩnh Phong định lên tiếng giới thiệu thì bà Mai Hoa đã lên tiếng chặn lại:

- Đây là một trong những sinh viên xuất sắc nhất của trường đại học nhà tôi, em ấy tên Hiểu Đồng. Hôm nay tôi dẫn cô ấy đến đây, một mặt để khích lệ em ấy, một mặt để em ấy có dịp học hỏi các vị giám đốc tài giỏi ở đây.

Các vị giám đốc có vẻ hài lòng về lời giới thiệu của bà Mai Hoa, họ gật gù vài cái rồi đưa mắt nhìn Hiểu Đồng chào hỏi.

Vĩnh Phong tất nhiên không bằng lòng, cậu định lên tiếng đính chính nhưng Hiểu Đồng đã đưa tay nắm chặt bàn tay dưới mặt bàn của Vĩnh Phong khẽ lắc đầu ra hiệu. Cậu miễn cưỡng im lặng ngả người ra thành ghế.

- Cháu Vũ Quỳnh nhà anh càng lớn càng xinh đẹp, nghe nói cháu mới đi du học về – Một người khác đang ngồi cạnh ông Vũ Triết nhìn Vũ Quỳnh rồi cười khen.
- Anh quá khen, con bé còn dại lắm. Chỉ là qua bên đó học hỏi vài năm rồi trở về đây học tiếp. Bây giờ con bé đang tiếp tục theo học ở trường Nguyễn Thành Phong – Ông Vũ Triết cười khà khà nói.
- Vậy là học cùng Vĩnh Phong rồi – Một người khác lại lên tiếng – Cũng đúng, nên để cho bọn trẻ ở gần nhau, tuổi trẻ bây giờ cứ hề xa nhau một chút là không sống được.

Tất cả mọi người đều cười rộ lên, Vũ Quỳnh thích trí ra mặt. Vĩnh Phong cảm thấy rất bực mình, nhưng Hiểu Đồng đá vào chân Vĩnh Phong bắt cậu im lặng.

Đúng lúc đó, thức ăn đã được dọn lên. Bảy món ăn ngon nhất của nhà hàng được đặt lên trên mặt bàn xoay. Các tiếp viên đã đặt trước mặt mọi người một đĩa Bit tét thơm lừng, và rất lớn. Bit tét ở đây là ngon nhất. Những bộ dụng cụ ăn được đặt gọn gàng hai bên đĩa. Tất cả mọi người đều bắt đầu cầm dao và nĩa lên.

Hiểu Đồng cảm thấy rất hồi hộp trước không khí sang trọng này. Không phải cô chưa từng vào nhà hàng, lúc nhỏ, cứ hễ rảnh là ba cô dẫn cả nhà đi ăn nhà hàng và cũng từng ăn Bit tét. Nhưng toàn là ba cô cắt sẵn cho cô. Hiểu Đồng cũng từng đi phục vụ trong nhà hàng, cách ăn thì cô biết rất rõ nhưng chưa bao giờ cô thật sự cảm đến nó.

Cạch ... một tiếng động phát ra từ đĩa ăn của Hiểu Đồng. Vì quá hồi hộp mà Hiểu Đồng vô tình để con dao chạm vào đĩa phát ra tiếng động. Vũ Quỳnh nhân cơ hội đó bật cười chế nhạo. Hiểu Đồng không vì sự chế nhạo của Vũ Quỳnh mà thấy xấu hổ, cô điềm đạm nói:

- Xin lỗi! Vì cháu không quen dùng dao nĩa lắm.

- Không sao! Bác đây cũng chẳng quen dùng, phải học mãi mới dùng được – Một vị khách tế nhị đỡ lời cho cô.

Hiểu Đồng chớp mắt nhìn người ấy gằm cảm ơn.

- Để anh giúp em – Vĩnh Phong quay sang đề nghị, rồi không đợi Hiểu Đồng đồng ý cậu kéo đĩa bit tét của cô về phía mình. Cắt ra từng miếng nhỏ, xong rồi lại đặt trước mặt Hiểu Đồng. Hiểu Đồng quay sang nhìn Vĩnh Phong, hai ánh mắt tình tứ truyền cho nhau.

Vũ Quỳnh cảm tức, nắm chặt con dao trong tay.

Ông Vũ Triết thấy thái độ rất rõ ràng của Vĩnh Phong dành cho Hiểu Đồng, rồi thấy sắc mặt trắng bệch của con gái, ông cũng cảm thấy khó chịu. Ý nghĩ đầu tiên của ông là muốn lãng nhục Hiểu Đồng.

Ông ta giả vờ quan tâm hỏi han tình hình nhà Hiểu Đồng. Chỉ cần nhìn cách ăn bận thì ông cũng đủ biết Hiểu Đồng thuộc tầng lớp nào trong xã hội, nhưng ông ta làm như không biết đưa ra một câu hỏi khó:

- Chẳng hay, cháu là thiên kim của nhà nào, ba mẹ cháu hiện đang kinh doanh gì ?

Vũ Quỳnh bấm bụng cười thầm khi nghĩ đến câu trả lời của Hiểu Đồng. Nếu nói thực thì sẽ bị khinh thường, nếu nói dối thì sẽ bị cô lộ mặt nạ.

Hiểu Đồng chẳng có lấy một biểu hiện nào trên gương mặt đẹp của mình, cô buông dao nĩa xuống, từ tốn trả lời:

- Dạ thưa bác, trước đây nhà cháu cũng có kinh doanh nhưng vì công xưởng chẳng may bị cháy nên phải đóng cửa. Sau này ba cháu lại chẳng may qua đời cho nên nhà cháu đã không còn kinh doanh nữa.

Mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đồng cảm với cô trước một câu trả lời thẳng thắn và gia giáo.

Nhưng ông Vũ Triết không thỏa mãn trước nét mặt của mọi người và câu trả lời này của Hiểu Đồng, ông tiếp tục hỏi.

- Thế còn mẹ cháu, mẹ cháu làm gì.

- Dạ mẹ cháu học thanh nhạc, sau khi tốt nghiệp thì lấy ba cháu, sau này mẹ cháu chỉ đi dạy đàn thôi ạ - Hiểu Đồng vừa trả lời vừa đáp lại bàn tay ấm áp đang xen vào giữ những ngón tay của cô, siết nhẹ.

- Vậy mẹ cháu vẫn tiếp tục dạy đàn chứ - Bà Mai Hoa lên tiếng hỏi, giọng lạnh lùng đáng sợ.

- Dạ không hiện tại mẹ cháu đang bệnh nên phải nhập viện ạ.

- Chắc tại bà ấy lao lực quá đó mà. Cũng phải thôi, phải cố gắng làm để trả nợ cho người chồng nghiện rượu – Vũ Quỳnh cố ý nói lớn để tất cả mọi người đều nghe thấy.

Hiểu Đồng vừa nghe Vũ Quỳnh nói thì sắc mặt chợt trắng bệch đi.

Rầm ...Vĩnh Phong quay phắt người lại liếc nhìn Vũ Quỳnh một cái, ánh mắt sắc nhọn như một mũi kim lóe lên đầy cảnh cáo.

Nhưng Vũ Quỳnh phớt lờ ánh mắt cảnh cáo của Vĩnh Phong, cô nói thầm trong bụng:” Anh càng muốn che chở cho cô ta thì tôi càng muốn nhấn chìm cô ta trong xấu hổ”. Cô ta nhìn Hiểu Đồng nhếch mép nói:

- Làm sao mà một giáo viên dạy nhạc như mẹ của cô lại có thể trả món nợ mấy tỉ đồng trong vòng có mấy năm ngắn ngủi vậy. Nghe nói, nhà trọ của hai mẹ con cô sống có rất nhiều cô từ tỉnh lên hành nghề sống dựa vào đàn ông. Dùng thân xác để đàn ông trả nợ ỉnh.

Cả người Hiểu Đồng đông cứng lại trước lời nói độc ác của Vũ Quỳnh.

Rầm ... một bàn tay đập mạnh trên bàn, làm cho cái bàn run lên, kéo theo hệ lụy là những chiếc đĩa khuya loãng xoãng.

- Cô càng nói càng quá đáng rồi đó. Phép lịch sự của cô ở đâu vậy, dù gì thì cô ấy cũng là khách của mẹ tôi – Vĩnh Phong giận dữ gầm lên. Nếu như bàn tay của Hiểu Đồng không nắm chặt bàn tay của cậu ghì lại, chắc chắn Vũ Quỳnh đã ăn một cái tát cực mạnh của Vĩnh Phong rồi. Cậu tuyệt đối không cho phép bất kì ai làm tổn thương Hiểu Đồng, ngay cả mẹ mình.

Ông Vũ Triết thấy Vĩnh Phong nổi giận thì mặt hơi thất sắc, còn Vũ Quỳnh tái cả mặt vì sợ.

- Vĩnh Phong! Đừng có vô phép như vậy. Vũ Quỳnh chẳng qua lỡ lời thôi. Đừng làm bữa tiệc mất vui – Bà Mai Hoa vội lên tiếng kìm *** cơn giận dữ của đứa con trai. Nuôi con cũng biết lòng con, bà biết Vĩnh Phong rất nóng tính.

Hiểu Đồng nhắm chặt mắt hít một hơi thật mạnh sau đó thở ra, trút bỏ hết cơn giận trong lòng ra ngoài. Thì ra cô ta đã điều tra hoàn cảnh gia đình cô rồi. Vũ Quỳnh có thể xúc phạm cô, có thể trả đũa cô nhưng cô ta không thể trả đũa mẹ Hiểu Đồng được. Hiểu Đồng dùng hết li trí của mình để trả lời trước mọi người.

- Mẹ cháu vốn là một thiên kim tiểu thư, trong cuộc sống luôn là người nho nhã thanh tao. Bà tựa như đóa sen trong hồ, không quá sáng chói nhưng cũng không bao giờ bị lu mờ. Cho đến bây giờ vẫn vậy, dù cuộc sống có vất vả đến mấy, bà vẫn là người sống không thẹn với lòng. Dù đứng giữa bùn sinh nhưng chẳng hôi tanh mùi bùn. Ngược lại có những người luôn sánh mình với mặt trăng trên cao. Mà chẳng bao giờ nhìn lại trăng có lúc tròn lúc méo, đã vậy có khi còn bị bao bọc bởi mây đen, rất dễ chìm mất. Những người như thế tuyệt đối không thể sánh được với mẹ cháu. Mẹ đã vất vả nuôi cháu khôn lớn, cháu rất kính trọng mẹ của mình.

Ánh mắt cương nghị trong veo, thẳng thắn, cô gái trước mặt các vị khách thẳng lưng, ngẩng cao đầu, khí chất bao trùm. Tự nhiên trong lòng ai cũng có một sự so sánh ngầm. Một cô gái nghèo nàn tầm thường nhưng gia giáo và một cô gái giàu sang nhưng nói năng thiếu suy nghĩ. Giữa hai người, ai mới thật sự là thiên kim tiểu thư.

- Cháu chưa từng thấy một người phụ nữ nào lại có nghị lực như bác ấy – Vĩnh Phong mỉm cười nói, ánh mắt nhìn Hiểu Đồng mỉm cười bày tỏ sự ngưỡng mộ - Bác ấy đã tự lực vươn lên, nuôi dạy Hiểu Đồng thật tốt.

Tự nhiên có những ánh mắt ái ngại nhìn về Vũ Quỳnh. Mặt cô ả từ chỗ đang đắc ý dần thành tím tái.

Ông Vũ Triết ngoài mặt vẫn cười nói vui vẻ nhưng trong lòng rất tức giận, không ngờ lại bị bẽ mặt như vậy. Đã vậy, con gái cưng của ông còn bị mắng nữa chứ. Ông ta cười giả lã với Hiểu Đồng.

- Là Vũ Quỳnh nhà bác không hiểu chuyện, không biết cách ăn nói, mong cháu bỏ qua...- Ông ta dùng một lúc ,đảo mắt nhìn quanh rồi gật đầu gian xảo hỏi – Nghe nó cháu là sinh viên xuất sắc, vậy cháu học khoa gì?

- Dạ cháu đang học năm hai khoa Quản trị - Hiểu Đồng lễ phép trả lời.

- Vậy cháu thử nói cảm nghĩ của mình trong tình hình kinh tế hiện nay ở nước mình thế nào – Ông Vũ Triết khinh thường, định đánh vào học thức chưa được vững chắc của một sinh viên năm hai như Hiểu Đồng.

Nhưng bất ngờ là Hiểu Đồng lại có thể trả lời ông một cách trôi chảy. Nhờ vào những tư liệu mà cô thu thập trong lúc giúp các giáo sư soạn đề tài nguyên cứu.

- Thưa bác, nước ta tuy chưa thật sự phát triển nhưng nước ta lại tiềm ẩn một khả năng dồi dào ...nhưng chúng ta lại quá chú trọng vào việc xuất khẩu và nhập khẩu mà không chú trọng tới thị trường cũng như thị hiếu của người dân trong nước. Chúng ta nên tổ chức lại cơ cấu lại các yếu tố tổ chức, sản xuất, thị trường...hướng đến thị trường trong nước.... Chúng ta nên tiến hành song song cùng lúc đưa những mặt hàng sản phẩm phù hợp với yêu cầu của người tiêu dùng trong và ngoài nước....

Sau đó là những câu hỏi dồn dập và Hiểu Đồng đều xuất sắc trả lời làm thỏa mãn lòng họ. Trong khi Vũ Quỳnh cũng học khoa quản trị nhưng trên Hiểu Đồng một năm, là bậc đàn chị nhưng cứ ấp úng trước các câu hỏi của các vị khách. Có người còn cố tình chế nhạo:

- Thì ra học ở nước ngoài không bằng học ở trong nước. Tốt nhất như cháu nói nên phát triển trong nước trước rồi mới phát triển ở nước ngoài.

Hiểu Đồng ngược mắt nhìn người đàn ông đó, ông ấy chính là người lúc nãy đã đợ lời cho cô. Ông ấy thấy Hiểu Đồng nhìn mình liền nháy mắt mỉm cười với cô. Hiểu Đồng cũng bày tỏ sự cảm kích của mình với ông ấy. Ông ta thò tay vào trong túi áo, rút ra một tấm danh thiếp đưa cho Hiểu Đồng.

- Hy vọng sau khi cháu ra trường sẽ ghé mắt đến công ty của bác. Bác luôn để dành cho cháu một chỗ tốt nhất trong công ty của bác.

Hiểu Đồng lí nhí cảm ơn rồi đưa hai tay ra nhận tấm danh thiếp.

- Ấy da, tôi cũng định mời cô bé nhưng đã bị ông cướp trước rồi – Một người nói đùa. Mọi người đều cười vui vẻ. Chỉ có cha con Vũ Quỳnh là tức muốn học máu, rõ ràng là muốn bĩ mặt Hiểu Đồng nhưng không ngờ lại làm cô tỏa sáng.

Bà Mai Hoa vốn dĩ muốn đưa Hiểu Đồng đến đây để cô hiểu được khó mà rút, thấy cao để cúi đầu. Bà hơi khó chịu vì bị cha con Vũ Quỳnh làm hỏng chuyện. Sắc mặt bà kém vui, bà hỏi:

- Vậy bây giờ cháu đang ở đâu.

- Dạ cháu .. – Hiểu Đồng ngập ngừng, quả thật rất khó nói.

- Cô ấy đang ở chung nhà với Vinh Phong – Vũ Quỳnh vừa nói vừa nhếch mép cười .

- Vậy sao – Bà Mai Hoa lạnh lùng nói.

- Mẹ à! Chuyện là như vậy...- Vinh Phong định lên tiếng giải thích.

- Được rồi. Chuyện chơi bởi của con mẹ không muốn nhắc đến. Bây giờ con còn đi học nên mẹ không nói nhưng sau này cưới vợ rồi nhất định phải đoàn hoàng nghiêm chỉnh. Vợ con sẽ là người tương xứng với gia đình mình – Bà Mai Hoa nghiêm giọng ngắt lời Vinh Phong. Ngụ ý rõ ràng nhằm cho Hiểu Đồng hiểu rằng cô hoàn toàn không xứng đáng làm con dâu của bà.

- Mẹ ! – Vinh Phong khó chịu gắt lên, cậu nắm lấy tay Hiểu Đồng kéo cô đứng lên, mạnh đến nỗi chiếc ghế cậu đang ngồi ngã bật ra phía sau – Tụi con xin phép ra về.

- Đứng lại ! Vinh Phong, sao con có thể vô phép tắc ra về trước các bậc chú bác như thế chứ - Bà Mai Hoa lần này không thể kiềm chế nộ khí của mình, mắt bà trừng trừng Vinh phong và Hiểu Đồng nhưng sau đó dịu lại, bà lấy giọng ôn hòa nói – Con làm vậy sẽ khiến Hiểu Đồng khó xử đó. Con hỏi xem Hiểu Đồng có muốn đi hay không mới được chứ.

Bà ta quả là một con cáo già dày dặn kinh nghiệm, chỉ cần dùng chiêu này thì đã có thể bắt Hiểu Đồng với Vinh Phong phải ở lại. Nếu Vinh Phong không nghe lời bà thì cậu cũng phải ở lại, cậu buộc phải ngồi lại vì Hiểu Đồng. Mà Hiểu Đồng chắc chắn phải ở lại. Nếu như cô muốn lấy lòng bà, muốn tạo ấn tượng trong mắt bà thì cô chắc chắn ở lại.

- Vinh Phong, chúng ta ở lại đi – Ánh mắt cương quyết của hiểu Đồng khiến Vinh Phong vừa lo lắng vừa yên tâm. Cậu muốn bảo vệ Hiểu Đồng khỏi những tổn thương, nhưng lại rất tin tưởng vào khả năng ứng phó của Hiểu Đồng. Mặt khác cậu sợ mẹ sẽ dùng thủ đoạn gây khó dễ cho Hiểu Đồng nếu cậu không nghe lời. Cậu siết chặt tay của Hiểu Đồng rồi cùng Hiểu Đồng ngồi xuống.

Hiểu Đồng rút tay mình ra khỏi tay Vĩnh Phong. Cô sẽ tự mình ửng phó và đứng vững. Hiểu Đồng đâu phải gốc nghéch mà không hiểu dụng tâm của bà Mai Hoa. Nhưng cô không sợ, sợ hãi đến với Hiểu Đồng quá nhiều, cô đã chai lì trước nó. Hiểu Đồng khi đã quyết định đến bên cạnh Vĩnh Phong là cô đã liệu trước con đường đầy chông gai mà cô phải vượt qua. Cô và Vĩnh Phong sẽ cùng nhau vượt qua nó.

Vũ Quỳnh bèn đứng lên dựng lại cái ghế cho Vĩnh Phong, giả vờ cười nói :

- Vĩnh Phong, anh đừng nổi nóng nữa. Quá trưa rồi, Hiểu Đồng cũng đã đói bụng, anh phải để cô ấy ăn xong rồi hãy đi.

Vĩnh Phong hất bàn tay trắng nõn của Vũ Quỳnh đang lả lơi đặt trên vai cậu ra, miễn cưỡng ngồi xuống. Vì Hiểu Đồng cậu phải nhẫn nhịn, Vĩnh Phong quá hiểu mẹ mình. Thương trường làm một người phụ nữ như bà cứng rắn và lãnh đạm, thậm chí là tàn nhẫn. Bà đã không còn là một bà chủ thông thường, một người mẹ bình thường như bao bà mẹ khác. Điều này khiến cho gia đình cậu ngày càng lạnh lẽo. Bởi vậy, Vĩnh Phong từ thuở nhỏ đã thèm khát một mái ấm gia đình. Khi cậu gặp Hiểu Đồng, những cử chỉ lo lắng quan tâm của cô với bé Đường khiến Vĩnh Phong ngưỡng mộ và yêu cô từ bao giờ không biết.

Ông Vũ Triết thấy con gái cưng bị đối xử thô bạo thì căm lắm. Vĩnh Phong thì ông không dám động tới nhưng Hiểu Đồng, con bé thấp hèn, làm bỉ mặt ông vài con gái cưng của ông. Ông ta cười cười nói, đôi mắt ánh lên sự gian xảo của loài cáo già ranh ma.

- Phải đó, thức ăn ở đây nổi tiếng số một. Hiểu Đồng cháu phải ăn cho thật nhiều, chẳng mấy thuở được ăn. Một món ăn có khi bằng nửa tháng lương cháu đi làm thêm đấy. Được ăn thì cứ ăn đi, kéo sau này có muốn ăn cũng không có mà ăn.

Cha con nhà này đúng là kẻ hát người hò sỉ nhục người khác quá đáng. Nhưng ai cũng biết bà Mai Hoa cũn không thích cô bé này nên chẳng ai dám lên tiếng bênh vực. Họ im lặng nhìn nhau.

Vĩnh Phong nghe thấy thì từng giận vô cùng, lửa giận tựa như nham thạch dồn nén lâu ngày, bỗng muốn bùng phát ra ngoài, diệt sách những thứ gai mắt như vậy. Cậu đứng bật dậy, định đâm cho ông ta một quả nhưng Hiểu Đồng đã đưa tay ngăn lại và kéo cậu ngồi xuống.

Hiểu Đồng quả rất giận khi nghe ông ta sỉ nhục, nhưng cô cố kìm chế, bởi vì nếu cô nổi giận thì chẳng phải cô đã thua cha con ông ta rồi sao. Cô nhìn ông không chớp mắt, môi khẽ nhếch lên :

- Cám ơn bác đã thiết đãi cháu bữa ăn thịnh soạn này. Cháu nhất định sẽ ăn hết.

Nói rồi Hiểu Đồng vợ đưa gấp một miếng thịt trên chiếc đĩa trước mặt bỏ vào miệng nhai, nuốt xong cô gật đầu khen ngợi :

- Quả thật rất ngon.

Sau đó, cô lại gấp một miếng khác ăn ngon lành.

Cha con Vũ Quỳnh gương mặt lúc này như thể bị ai tát vào mặt, hai tròng mắt muốn rơi ra. Quả là gây ông đập lưng ông.

Không khí trong phòng ăn lúc này thật ngột ngạt, mấy người khách chẳng còn ai muốn ăn gì nữa. Nhưng đứng dậy ra về thì không tiện nên tất cả bọn họ đành ngồi im chịu trận. Vĩnh Phong tức giận lừ mắt nhìn cha con Vũ Quỳnh cảnh cáo. Ánh mắt thật đáng sợ, khiến ai cũng cảm thấy lạnh run.

Bà Mai Hoa liền lên tiếng để xua tan không khí lạnh lúc này.

- Vĩnh Phong con và Vũ Quỳnh cùng nhau tặng mọi người một bài hát đi.

Nghe mẹ nói, Vĩnh Phong thu ánh mắt hình viên đạn của mình trở về, quay sang mẹ tỏ vẻ khó chịu.

- Con không thích.

- Tại sao. Chẳng phải con và Vũ Quỳnh lúc nhỏ rất thường cùng nhau đũa hát, đũa đánh đàn ọi người nghe à.

- Tóm lại là con không thích – Gương mặt khó chịu của Vĩnh Phong càng lúc càng hiện rõ, hai chân mày cau lại, lỗ mũi phập phồng.

- Mẹ muốn con lên biểu diễn - Bà Mai Hoa tức giận đưa mắt nhìn con trai cảnh cáo.

Vĩnh Phong vùng vằng không chịu đứng lên. Hiểu Đồng mới quay sang mỉm cười nói :

- Em cũng muốn nghe anh đánh đàn. Em chưa từng thấy dáng vẻ đánh đàn của anh.

- Con thấy chưa, cả Hiểu Đồng cũng yêu cầu. Con không vì mọi người cũng nên vì Hiểu Đồng – Bà Mai Hoa nhân thế ép buộc.

Vĩnh Phong miễn cưỡng đứng dậy tiến về phía sân khấu, nơi đặt một chiếc đàn piano màu trắng rất đẹp. Vũ Quỳnh hí hửng đứng dậy theo sau. Sau vài phút trao đổi , hai người quyết định chọn bài : « Như hạt mưa rơi »

Tiếng đàn thánh thót của Vĩnh Phong dạo lên, giai điệu nhẹ nhàng trầm lắng, giọng hát tuy không mượt mà nhưng có âm vực rõ ràng của Vũ Quỳnh cất lên khiến căn phòng chìm lắng trong âm nhạc. Vĩnh Phong vừa đánh vừa liếc nhìn về phía sau. Thấy Hiểu Đồng đang say mê nghe mình đánh đàn thì thấy yên tâm, cậu chuyê tâm vào từng giai điệu. lát sau, một mình cậu độc tấu, Vũ Quỳnh nhường lại sân khấu để một mình cậu tỏa sáng. Khi giai điệu cuối cùng kết thúc, Vĩnh Phong đứng dậy quay lưng lại...

Hiểu Đồng đã biến đâu mất, cả Vũ Quỳnh cũng không còn.

Vĩnh Phong hốt hải chạy lại bàn ăn hỏi, ánh mắt hoang mang cực độ:

- Hiểu Đồng đâu.

- Con đang hỏi ai vậy – Bà Mai Hoa trách.

- Con xin lỗi – Vĩnh Phong biết mình vô lễ, ăn năn nói .

- Cô ấy vừa đi vệ sinh – Bà Mai Hoa ném cho cậu một câu sau cái nhìn nghiêm nghị.

Vĩnh Phong mới dịu lại sự hốt hoảng của mình. Vừa lúc đó, có tiếng mở cửa, Vĩnh Phong nghe thấy liền quay đầu nhìn lại. Nhưng người bước vào không phải là Hiểu Đồng, mà là Vũ Quỳnh.

- Hiểu Đồng không vào cùng em à – Vĩnh Phong vội vàng hỏi.

- Cô ấy đã về rồi. Đúng là không biết phép tắc gì hết, chưa chào người lớn đã tự bỏ về rồi – Vũ Quỳnh vênh môi nói, thái độ miệt thị rõ ràng, cổ tình nhấn mạnh để ọi người nghe.

- Về rồi thì thôi, bỏ đi, không có cô ấy cũng tốt – Bà Mai Hoa mỉm lạnh nhạt nói – Mọi người tiếp tục ăn thôi nào, thức ăn đã nguội cả rồi.

- Phải đó, hay là để tôi bảo người làm lại món khác – Ông Vũ Triết vội phụ họa theo.

Nhưng Vĩnh Phong đã giận dữ đưa tay bóp cổ Vũ Quỳnh ấn mạnh cô ta vào cánh cửa sau lưng, khiến đầu cô ả đập mạnh vào cánh cửa. Vũ Quỳnh hét lên một tiếng sợ hãi làm tất cả mọi người đều khiếp đảm quay lại.

- Cô đã làm gì cô ấy – Cơn giận dữ của Vĩnh Phong bùng nổ, cậu đã mất khả năng kiềm chế của mình rồi, ánh mắt đỏ rực lạnh lùng đến tàn nhẫn, không hề mảy may chạnh lòng trước gương mặt đau đớn của Vũ Quỳnh – Nói mau – Cậu hét lên ra lệnh, vòng tay siết chặt thêm khiến Vũ Quỳnh gần như tắt thở.

Vũ Quỳnh túm lấy bàn tay đang đặt trên cổ mình đẩy ra nhưng bàn tay đó có sức mạnh kinh hồn, dù cô cố gắng thế nào nhưng bàn tay đó không hề lay động. Gương mặt thiếu oxy của cô tím lại.

- Vĩnh Phong mau bỏ Vũ Quỳnh ra – Bà Mai Hoa hét lên một cách sợ hãi.

Ông Vũ Triết và hai người khách vội vàng chạy đến kéo Vĩnh Phong ra khỏi Vũ Quỳnh, gương mặt người nào người nấy tái mét. Mẹ của Vũ Quỳnh cũng chạy đến đỡ con gái, gương mặt bà tái xanh, đôi mắt rưng rưng nước mắt.

Vĩnh Phong bị kéo, cậu buông tay ra khỏi cổ Vũ Quỳnh, cô ả ho sặc sụa, cố gắng hít thở trở lại. Vĩnh Phong vung mình ra khỏi những bàn tay đang nắm giữ mình, cậu quay phắt nhìn Vũ Quỳnh làm cô ta sợ hãi vội ôm siết lấy mẹ. Bà Kim Xuân – mẹ Vũ Quỳnh vội vàng đứng lên che chắn cho con gái, cả thân người run lên trước cơn điên của Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong chỉ nghiêm nét mặt chỉnh sửa lại chiếc áo của mình rồi lạnh lùng nhìn cô ta :

- Tôi nói cho cô biết, thà tôi lấy chó lấy mèo cũng không bao giờ lấy cô. Không phải Hiểu Đồng không xứng với tôi mà là tôi không xứng với cô ấy. Ngoài cô ấy ra, trong mắt tôi tất cả đều là cỏ rác. Hãy nhớ đến bài học ngày hôm nay, nếu cô còn dám động đến cô ấy một lần nữa, tôi sẽ cho cô biết mùi sống không bằng chết.

Nói rồi, Vĩnh Phong mở cửa bước ra ngoài đóng sầm cửa lại. Để lại sau lưng nỗi kinh hoàng vẫn chưa tan của những vị khách, nỗi xấu hổ và sự căm tức của gia đình Vũ Quỳnh, sự mất mặt của bà Mai Hoa.

Vĩnh Phong chạy thật nhanh ra ngoài tìm kiếm xung quanh, nhưng không hề thấy bóng dáng nào của Hiểu Đồng. Cậu vội chạy ra bãi đỗ xe, chiếc ba lô màu đen của cô lúc nãy để ở ngoài xe, cậu hy vọng, cô sẽ đến đó chờ cậu nhưng cảm giác hụt hẫng đến với cậu. Hiểu Đồng không hề đến đó, chiếc ba lô vẫn còn trong xe.

- Cậu Phong, có chuyện gì à – Bác tài xế thấy Vĩnh Phong học tốc chạy đến, hơi thở dồn dập, gương mặt đầy lo lắng thì vội hỏi.

Vĩnh Phong không hề trả lời, cậu đẩy bác tài xế ra rồi ngồi vào trong tay lái, lái xe bỏ đi một mạch. Bác tài xế nhìn theo ngẩn ngơ chả hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Ruột gan của Vĩnh Phong như bị thêu đốt, cậu cho xe chạy thật chậm, cố gắng quan sát xung quanh thật kỹ. Tay cầm điện thoại liên tục gọi vào số quen thuộc nhưng chỉ nhận được thông báo bận, điện thoại ở nhà cũng không ai nghe.

Vĩnh Phong vội vàng gọi cho Đình Ân.

- Alo ! Vĩnh Phong, anh gọi em có chuyện gì không ? – Giọng Đình Ân trong trẻo vang bên kia đầu dây.

- Đình Ân ! Hiểu Đồng có đến chỗ em hay không – Vĩnh Phong hấp tấp hỏi.

- Không có, có chuyện gì sao – Giọng Đình Ân lo lắng hỏi.

- Có chút chuyện – Vĩnh Phong ậm ừ nói – Em có biết, có nơi nào Hiểu Đồng có thể đến không.

- Có một vài nơi thôi... – Đình Ân vội kể cho Vĩnh Phong nghe.

Sau đó, Vĩnh Phong vội đi tìm những nơi mà Đình Ân cho biết sau khi để lại lời căn dặn : » Nếu Hiểu Đồng có tìm em thì gọi cho anh biết ». Đình Ân gật đầu hứa.

Nhưng tìm khắp mọi nơi vẫn không tìm thấy Hiểu Đồng ở đâu, ngay cả mộ của ba Hiểu Đồng, cậu cũng đến.

Cậu đảo đi, đảo lại rất nhiều vòng trước khi trở về nhà. Cho xe vào trong gara xong, Vĩnh Phong vội vàng chạy ủa vào nhà, cửa nhà vẫn còn khóa, Vĩnh Phong vẫn muốn thử tìm. Cậu mở cửa xong liền chạy lên phòng của Hiểu Đồng, nhưng căn phòng lạnh tanh. Cậu chạy tìm khắp mọi nơi, ngay cả sân thượng cũng đã tìm, diện thoại mãi vẫn không gọi được. Vĩnh Phong gần như tuyệt vọng, dù Đình Ân căn dặn là không được đến bệnh viện làm kinh động đến bà Cẩm Du. Nhưng Vĩnh Phong không còn cách nào khác, bắt buộc cậu phải đến đó.

Khi Vĩnh Phong vừa từ nhà bếp đi ra, thì điện thoại reo lên.

- Vĩnh Phong, anh có tìm thấy Hiểu Đồng không ?- Đình Ân bên kia lo lắng hỏi.

- Không – Vĩnh Phong tuyệt vọng trả lời.

- Cô ấy đi đâu được chứ - Giọng Đình Ân run run vang lên.

- Anh nhất định sẽ tìm ra cô ấy – Vĩnh Phong quả quyết. Dù là chân trời góc bể cậu tìm phải đi tìm cô.

Tắt điện thoại, Vĩnh Phong định đi ra ngoài thì qua tấm kính trong suốt nhìn ra góc vườn nơi có một cái cây to treo một chiếc xích đu. Một bóng người đang nằm trên cò ro trên đó. Gió nhẹ thổi, vài chiếc lá rơi rụng. Chiếc xích đu nhẹ đong đưa trong gió, ru một thiếu nữ vào trong giấc ngủ.

Chàng trai dáng người cao lớn từ từ tiến lại chiếc xích đu, cái bóng của cậu che phủ hết thân hình của cô gái đang nằm trên chiếc xích đu. Cảm giác nhẹ nhõm của chàng trai khi nhìn gương mặt thanh tú đang say giấc của cô gái.

Chàng trai ngồi nhõm bên cạnh chiếc xích đu đưa tay vuốt ve làn da mịn màng trên gương mặt xinh đẹp ấy. Cô gái giật mình tỉnh giấc, hàng lông mi cong cong hé mở.

Nhìn thấy gương mặt điển trai của chàng trai, cô khẽ mỉm cười, đôi môi căng mọng xinh đẹp như nụ hoa chớm nở gọi tên chàng trai.

- Vĩnh Phong, anh về rồi à.

Hiểu Đồng dụi mắt rồi đứng dậy. Bỗng nhiên một vòng tay ôm lấy Hiểu Đồng siết chặt.

- Vĩnh Phong, em sắp không thở được nữa rồi – Hiểu Đồng hồn hểnh nói không ra hơi, nhưng Vĩnh Phong càng siết chặt hơn.

Đến chừng khi Hiểu Đồng như muốn sắp ngất đi thì Vĩnh Phong mới chịu rời vòng tay. Giọng khàn khàn trầm bổng, Vĩnh Phong thì thào nói :

- Em có biết cảm giác sợ hãi khi không thấy em là như thế nào không.

- Em xin lỗi ! – Hiểu Đồng tỏ vẻ ăn năn, gương mặt chúm chím rất đáng yêu làm Vĩnh Phong không thể nổi giận với cô.

- Sao em lại bỏ về mà không báo cho anh biết, có biết anh đã chạy đi tìm em bao lâu không, gọi cho em cũng không bóc máy- Cậu trách yêu cô.

- Em để điện thoại ở trong ba lô. Cả chìa khóa nhà cũng để trong đó, cho nên khi về đây, em đành nằm ở đây đợi anh về - Hiểu Đồng giải thích.

- Có phải Vũ Quỳnh đã nói gì đó khiến em không vui nên phải bỏ về - Vĩnh Phong khẽ hỏi.

Hiểu Đồng gương mặt hơi tái khi nhớ lại sự việc lúc nãy. Cô vội lấp liếm.

- Chỉ tại lúc đó em thấy hơi nhức đầu mà anh lại đang đánh đàn nên em mới về trước. Anh giận sao – Đôi mắt trong veo của cô ngẩn nhìn cậu âu yếm làm cho Vĩnh Phong quên hết nỗi sợ hãi mất cô lúc nãy.

- Anh không thấy giận mà chỉ thấy đói thôi. Em thì thoải mái rồi, lúc nãy nhìn em ăn thật khí thế, còn anh chẳng ăn uống được gì cả. Bây giờ cái bụng đang biểu tình – Vĩnh Phong đúng là cảm thấy đói kinh khủng.

- Vậy bây giờ em đi nấu cái gì cho anh ăn – Hiểu Đồng lo lắng, định rời khỏi vòng tay của Vĩnh Phong nhưng Vĩnh Phong không chịu buông tay, cậu kéo Hiểu Đồng cùng ngồi trên xích đu.

Kề sát tai Hiểu Đồng nói nhỏ :

- Bây giờ anh chỉ muốn ăn thịt em thôi.

Hiểu Đồng đành ngoan ngoãn để cho con sói kia ăn thịt gọi là bù đắp

Lát sau, Vĩnh Phong buông Hiểu Đồng ra, cậu nâng cằm cô lên nhìn sâu vào đôi mắt to tròn trong veo một cách âu yếm, thì thào hỏi :

- Có phải mẹ anh đã nói gì đó với em phải không, dù em vẫn mỉm cười tươi khi nhìn anh đánh đàn nhưng anh cảm nhận được em chỉ là đang gượng cười mà thôi.

- Không có gì đâu, anh đừng lo – Nét mặt hơi buồn, Hiểu Đồng nghiêng mặt đi lảng tránh cái nhìn của Vĩnh Phong.

- Dù mẹ anh có nói gì hay làm gì đi nữa ... - Vĩnh Phong dùng tay quay nhẹ cằm của Hiểu Đồng lại đối diện với mặt mình, không để cô lẩn tránh, cậu muốn cô hiểu rõ tấm lòng của mình. Nhưng Hiểu Đồng đã đưa tay lên miệng ngăn cậu nói tiếp.

- Vĩnh Phong, anh nghe em nói – Hiểu Đồng nhìn thẳng vào đôi mắt màu đen lấp lánh như ánh sao của Vĩnh Phong, ngập ngừng một lát rồi nói – Em vốn là một người thận trọng, nhất là trong tình yêu, cho nên

một khi em đã đồng ý làm người yêu của anh, là em đã lường trước những khó khăn trên con đường này. Em chấp nhận đi trên nó bởi vì một lẽ, em đã yêu anh. Em không biết tình yêu của em đối với anh lớn hơn, hay tình yêu của anh với em lớn hơn. Nhưng trước những hy sinh của em vì em, thì cho dù có bắt em phải chết, em cũng cam tâm tình nguyện. Cho dù mẹ anh có gây áp lực mạnh đến thế nào, cho dù Vũ Quỳnh có nói gì thì chỉ cần anh yêu em, anh cần em, chỉ cần anh nắm chặt lấy tay em thì em sẽ không bao giờ rời xa anh đâu.

- Thật sao ! – Vĩnh Phong hỏi lại để xác định. Cảm giác vui sướng tràn ngập trong tim, cảm giác hạnh phúc không thể tả.

Hiểu Đồng khẽ chớp mắt rồi gật đầu.

Vĩnh Phong ôm chầm lấy Hiểu Đồng, nụ cười hạnh phúc hiện trên khóe miệng. Sau đó cậu buông Hiểu Đồng ra, hôn nhẹ lên bờ mi của Hiểu Đồng, lướt nhẹ lên sống mũi cao cao, rồi chạm đến bờ môi hồng gợi cảm... Nhưng Hiểu Đồng đã đẩy cậu ra, cô véo nhẹ lên mũi Vĩnh Phong, mỉm cười trêu chọc :

- Anh có biết bây giờ trông anh giống con trâu nằm sinh hay không hả. Người toàn là mồ hôi không hà, anh mau vào nhà tắm rửa sạch sẽ đi.

- Em còn nói nữa, là lỗi tại ai chứ. Tại ai báo hại anh chạy khắp nơi tìm kiếm. Lại còn bị một phen sợ hãi khi không thể tìm thấy em, anh đã gần như tuyệt vọng...

Hiểu Đồng nghe lời trách yêu của Vĩnh Phong thì rất xúc động, cô mỉm cười kiểng chân hôn nhẹ lên má Vĩnh Phong rồi cong môi nói :

- Người ta biết lỗi rồi mà, anh đúng là nhỏ mọn quá hà.

- Dám nói anh nhỏ mọn – Vĩnh Phong vừa trách vừa lấy tay cù loét Hiểu Đồng khiến cô phải bỏ chạy tránh né.

Chưa chạy được mấy bước, Hiểu Đồng đã bị Vĩnh Phong bắt lấy. Cậu ôm ngang eo cô, nhất bồng cô lên xoay mấy vòng. Tiếng cười khúc khích vang lên khắp sân vườn .

Gió rung động những chiếc lá theo cung bậc tạo ra những giai điệu hạnh phúc, chiếc xích đu cũng theo gió đong đưa vui vẻ.

- Được rồi, thả em xuống đi – Hiểu Đồng hét lên, cô bị Vĩnh Phong xoay đến chóng mặt.

Vĩnh Phong vừa bỏ Hiểu Đồng xuống là cô đã xoay người Vĩnh Phong lại và đẩy cậu đi vào.

- Anh mau vào mở cửa để em còn vào nấu cơm cho anh ăn. Anh mà chết vì đói là em mặc kệ, cứ để cho quạ rĩa thịt anh ra.

- Chỉ sợ lúc đó có người đau lòng khóc sụt sướt thôi – Vĩnh phong vừa đi vừa ngoảnh lại cười khà khà trêu.

- Thấy ghét. Ai mà thèm khóc – Hiểu Đồng hênh mũi le lưỡi nhìn theo bóng dáng của Vĩnh Phong đi vào trong nhà.

Khi bóng dáng Vĩnh Phong khuất hẳn vào trong nhà thì nụ cười trên môi của Hiểu Đồng chợt tắt. Cô ngã người trên chiếc xích đu , gương mặt buồn bã nhớ lại những chuyện xảy ra ở nhà hàng.

- Cháu thấy Vĩnh Phong và Vũ Quỳnh có xứng đôi không ? – Bà mai Hoa nhìn Hiểu Đồng nở một nụ cười giả tạo.

- Cháu không biết, bởi vì xứng hay không xứng chỉ có Vĩnh Phong mới biết rõ. Còn cháu thì nghĩ rằng phải phụ thuộc vào duyên phận. Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng – Hiểu Đồng đối đáp không chút sợ hãi, gương mặt không nhìn bà Mai Hoa mà đang mỉm cười đáp lại cái nhìn của Vĩnh Phong.

- Tại cháu không biết đó thôi, tình cảm của Vĩnh Phong đối với Vũ Quỳnh rất tốt. Chính miệng Vĩnh Phong đã nói sau này sẽ cưới Vũ Quỳnh, phải không Kim Xuân ? – Bà sắc sảo nói, quay qua người bạn thân tìm đồng minh.

Bà Kim Xuân liền gật đầu :

- Tôi nhớ là vào năm Vũ Quỳnh lên 8, còn Vĩnh Phong lúc đã lên 9. Vĩnh Phong cứ đeo theo tôi đòi sau này phải gả Vũ Quỳnh cho nó.

- Vậy sao ạ - Hiểu Đồng thờ ơ hỏi, mắt vẫn dán lên lưng của Vĩnh Phong, không để tâm lắm đến những lời của họ nói.

- Hiểu Đồng – Bà Mai Hoa gọi lớn để thu hút sự chú ý của Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng bình thản từ từ quay đầu lại nhìn bà. Cô nhẹ nhàng hỏi :

- Có chuyện gì không bác.

- Ta không ngại nói thật với cháu. Cháu cũng biết gia đình Vũ Quỳnh cũng là tập đoàn lớn ở nước mình. Gia đình bác cũng vậy, cháu hiểu không – rồi bà ngừng một lát chờ cái gật đầu hiểu ý của Hiểu Đồng rồi mới từ tốn nói tiếp -Nhưng cũng có một số vấn đề mà gia đình bác rất cần để phát triển công việc kinh doanh của mình ngày càng qui mô rộng lớn hơn. Và gia đình Vũ Quỳnh có đủ khả năng giúp tập đoàn của bác.

Nói xong bà im lặng quan sát sắc mặt của Hiểu Đồng, quả thật nét mặt của cô bây giờ tối sầm lại. Điều duy nhất khiến Hiểu Đồng không thể sánh bằng Vũ Quỳnh chính là gia thế nghèo nàn của cô. Nuốt nước mắt cay đắng vào lòng, Hiểu Đồng vẫn quả quyết nói :

- Đúng là cháu không có khả năng giúp gia đình bác phát triển việc kinh doanh. Nhưng cháu nghĩ với cá tính của Vĩnh Phong, anh ấy tuyệt đối không thích dựa dẫm vào người khác mà muốn tự xây dựng bằng chính sức mình hơn.

Ngay lúc đó, Vũ Quỳnh kết thúc bài hát của mình và bước xuống. Mọi người này giờ tập trung nghe đối thoại giữa Hiểu Đồng và bà Mai Hoa, thấy Vũ Quỳnh hát xong thì giả vờ vỗ tay tán thưởng. Vũ Quỳnh vênh váo tự mãn bước xuống, ánh mắt khinh bỉ nhìn Hiểu Đồng, rồi ngồi xuống ghế.

Hiểu Đồng đưa mắt nhìn lên thấy Vĩnh Phong vẫn đang tiếp tục dạo đàn. Cô cảm thấy ngại ngùng và lạc lõng giữa những con người sang trọng này nên giả vờ đứng lên xin phép vào nhà vệ sinh.

Khi Hiểu Đồng vừa từ nhà vệ sinh bước ra thì bất ngờ đứng bất động một giây khi người trước mặt mình. Vũ Quỳnh đứng dựa người vào thành bồn rửa tay, hai tay khoanh trước ngực, điều thuốc hút dở đang cháy, dáng vẻ kèn kiệu khó ưa. Ánh mắt được trang điểm đậm sắc bén, miệng nhả ra những đợt khói thuốc đen xì, dù cho chiếc váy tím trông đậm thắm bao nhiêu cũng không thể làm cho vẻ mặt cô ả dịu dàng được. Cô ta và cô gái dịu dàng trước mặt bà Mai Hoa thật là quá khác xa nhau.

Phớt lờ sự có mặt của cô ta, hiểu Đồng bình thản tiến lại gần bồn rửa tay.

- Cô đúng là thứ đồ mặt dày trơ trẽn.

Hiểu Đồng vẫn một mực im lặng, không thèm chấp với hạng người như cô ta. Tiếp tục rửa tay.

- Bác gái đã ngụ ý rõ ràng đến như thế mà cô vẫn có thể bình thản ngồi ăn cùng mọi người được thì đúng là thứ mặt dày vô liêm sỉ.

Đang rửa tay chợt khựng lại, Hiểu Đồng tức giận ném cho Vũ Quỳnh một ánh mắt sắc bén, nhưng sau đó cô quay đi tắt vòi nước, tiếp tục nhẫn nhịn cô ả.

Vũ Quỳnh thấy Hiểu Đồng nhìn mình thì hơi hoảng sợ, cô ả vẫn còn nhớ cái tát tai in đủ năm ngón của Hiểu Đồng dành cho ả. Nhưng thấy Hiểu Đồng không nói gì thì ả mới bình tĩnh lại rồi được nước lẩn tới.

- Tôi thấy cô nên đi khỏi đây để cho tất cả mọi người có thể thoải mái. Cô không thấy sự có mặt của cô làm ọi người khó chịu lắm hay sao. Rõ ràng đây là một buổi gặp mặt vui vẻ nhưng vì cô mà đã trở nên căng thẳng. Nếu cô còn chút lòng tự trọng thì hãy rút khỏi đây mau.

Hiểu Đồng không nói gì cả, sau khi hơ khô tay cô bỏ đi ra ngoài nhưng Vũ Quỳnh đã đứng chắn trước mặt cô.

- Cô mau rút đi cho tôi – Cô ả thét lên đầy tức giận khi thấy Hiểu Đồng cứ phớt lờ lời nói của cô ả.

Hiểu Đồng nhếch mép cười nhìn Vũ Quỳnh một cách đáng thương :

- Như Vĩnh Phong đã nói, tôi là khách của bác gái, cô không có quyền gì đuổi tôi cả. Đừng ở đây la lối như trẻ con nữa.

Rồi Hiểu Đồng bỏ mặc cô ta ở lại, mở cửa bước ra ngoài. Vũ Quỳnh cũng vội bước theo sau lưng, vừa đi vừa nhiec móc Hiểu Đồng, nhưng đều bị Hiểu Đồng bỏ ngoài tai.

Khi đi đến hàng lang để vào phòng ăn thì đột nhiên hai chân Hiểu Đồng run rẩy đứng khựng lại. Những nơron truyền từ chân lên đến đỉnh đầu của Hiểu Đồng cảm giác sợ hãi, tim cô thất lại. Hiểu Đồng thấy bàn tay mình cũng bắt đầu run lên, những ngón tay chuyển động nhẹ nhàng theo từng nơron lên xuống kia.

Người đàn ông cao lớn, hơi có bụng, mặc một chiếc áo thun xanh kẻ sọc có cổ, đứng nghiêng người về phía Hiểu Đồng, cô chỉ nhìn thấy nửa gương mặt của hắn ta mà thôi. Nhưng dù hắn có hóa thành tro, cô cũng nhận ra hắn, ký ức kinh hoàng về gã khiến cô thấy cổ họng đắng nghét. Hắn ta đang đứng trò chuyện với một cô gái trẻ gần ngay cửa vào phòng ăn mà cô định đi vào.

Đang đuổi theo phía sau Hiểu Đồng la hét, Vũ Quỳnh bỗng đâm sầm vào sau lưng Hiểu Đồng khi cô bất ngờ đứng lại.

- Nè, tự nhiên sao cô lại đứng lại như vậy chứ, làm mũi tôi đập vào đầu cô đau muốn chết nè – Vũ Quỳnh la lên, dùng tay sờ sờ chiếc mũi của mình – Tôi vừa đi phẫu thuật xong, nó mà có bề gì là cô chết với tôi. Ôi ! Cái mũi của mình – Vũ Quỳnh cảm thấy đau đớn buông tiếng rên rĩ.

Hiểu Đồng chợt quay lưng lại, ánh mắt không còn sinh khí, chỉ toàn là một áng mây đen. Bất giác Vũ Quỳnh cảm thấy rất lạ. Đôi môi run run, Hiểu Đồng nói trong sự sợ hãi :

- Cô nói đúng, tôi không nên ở lại làm phiền mọi người nữa. Tôi về đây, nhờ cô chuyển lời xin lỗi đến mọi người.

Nói rồi Hiểu Đồng vội vã bước đi, va vào Vũ Quỳnh nhưng cô không quay lại mà cứ thế bỏ chạy. Vũ Quỳnh dù cảm thấy có gì đó không ổn nhưng nhỏ được cái gai trong mắt thì dù là cái gì cô cũng không quan tâm.

Hiểu Đồng chạy một mạch ra đường, trèo lên một chiếc taxi bỏ đi. Cô còn sợ hãi quay đầu nhìn lại một lần nữa, gương mặt lúc này không còn chút máu. Hơi thở đứt đoạn, trống ngực đập thình thịch. Cô đang trốn chạy, trốn chạy khỏi quá khứ kinh hoàng mà người đàn ông đó đã tạo ra.

- Hiểu Đồng ! – Tiếng Vĩnh Phong gọi làm cho Hiểu Đồng sợ hãi, cô quay người nhìn cậu.

Vĩnh Phong đã tắm rửa và thay một bộ đồ thể thao đơn giản. Cậu nhìn xuống bếp nhưng không thấy Hiểu Đồng, đi ra ngoài vườn thì thấy Hiểu Đồng đang ngồi thừ trên xích đu như người mất hồn. Đến cả khi cậu đến gần mà cô cũng không hay biết, ánh mắt lo lắng, chần chừ Hiểu Đồng có chuyện gì giấu cậu. Vĩnh Phong khẽ lay người Hiểu Đồng.

Thấy ánh mắt lo lắng của Vĩnh Phong nhìn mình, Hiểu Đồng vội dùng gương mặt tươi tỉnh mỉm cười với cậu, nói lấp liếm :

- Xin lỗi anh, tại em thấy hơi nhức đầu nên mới ngồi đây hít thở khí trời một chút. Bây giờ em vào nấu cơm liền.

Hiểu Đồng liền đứng dậy, định bước vào trong , như Vĩnh Phong đã nắm tay cô lại nói :

- Em không khỏe thì nghỉ đi, để anh nấu cho.

- Anh đừng có lãng phí thức ăn nữa – Cô sỉ nhẹ vai trán cậu – Món ăn của anh làm khó ăn chết đi được.

- Vậy để anh gọi người đem lại.

- Thôi đi, anh đừng có lãng phí tiền bạc như thế - Hiểu Đồng gằn đi, cô thở dài. Quả thật một bữa ăn đối với Vĩnh Phong không đáng là gì cả, nhưng đối với Hiểu Đồng một hạt gạo còn quý hơn mạng sống. Cô không muốn quá lãng phí như vậy.

- Tiền bạc đâu quan trọng bằng sức khỏe của em – Vĩnh Phong ương bướng nói. Cậu thật sự rất lo lắng cho cô.

- Em khỏe rồi mà. Em thích được nấu cơm cho anh ăn, ngoan đi, đợi em một lát – Hiểu Đồng nũng nịu dỗ dành Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong đành bó tay, hễ thấy gương mặt nũng nịu cực kỳ đáng yêu của Hiểu Đồng thì cậu không thể từ chối cô bất cứ điều gì cả. Bởi vì lúc đó trái tim cậu đã trở nên hỗn loạn mất rồi.

Dù Hiểu Đồng cố gắng xua đi nỗi ám ảnh về người đàn ông đó, nhưng nó cứ đeo bám cô mãi. Hiểu Đồng tự nhủ thầm với bản thân : » Chỉ là sự tình cờ thôi, mình sẽ không gặp lại hắn ta nữa. Sẽ không gặp lại hắn ta nữa «

Đột nhiên, Hiểu Đồng thấy một cảm giác đau rát ở đầu ngón tay, một màu đỏ thẫm từ từ chạy ra, Hiểu Đồng rên khẽ :

- Ui da !

Thì ra cứ mãi trầm tư nên con dao trên aty cô đã chạm vào ngón tay trở của bàn tay trái của cô. Vĩnh Phong đang ngồi trên ghế quan sát gương mặt trắng bệch của Hiểu Đồng, thấy vậy vội đứng bật dậy chạy đến bên Hiểu Đồng. Cậu cầm ngón tay đang chảy máu của cô, đưa lên miệng, mút nhẹ vào đầu ngón tay. Biết rằng mình đã làm Vĩnh Phong lo lắng nhiều, nhưng Hiểu Đồng lại cảm thấy sự quan tâm ngọt ngào của Vĩnh Phong dành ình, bất giác thấy hạnh phúc vô cùng. Lát sau, Hiểu Đồng rút tay lại lúng túng nói :

- Em thật là hậu đậu.

- Để anh đưa em đi bệnh viện – Vĩnh Phong nhất quyết nói.

- Em không sao thật mà – Hiểu Đồng lắc đầu không đồng ý nói, cô vội lãng đi chuyện khác – Thôi thì em và anh ra ngoài ăn một bữa vậy. Ăn xong, em sẽ thấy khỏe ra thôi. Đi nha, em thấy đói bụng rồi – Cô giả vờ không nghe.

Sự lo lắng của Vĩnh phong có phần dịu lại, cậu đưa đôi mắt hút hồn người nhìn cô hỏi :

- Thật không. Không được giấu anh.

Hiểu Đồng mỉm cười gật đầu, rồi kéo tay Vĩnh Phong cùng đi.

- Mau lên, em đói hoa cả mắt rồi nè.

Khu nhà họ ở có khá nhiều nhà hàng, quán ăn ngon. Hiểu Đồng chọn một quán ăn, cả hai cùng vào. Vĩnh Phong gọi tới 5 món ăn, nếu Hiểu Đồng không cản lại chắc là trên mặt bàn sẽ không còn chỗ để nữa. Hai người mà ăn những năm món thì quả thật hết sức chứa.

Vĩnh Phong cứ liên tục gấp thức ăn cho Hiểu Đồng. Mặc dù đã no lắm rồi, nhưng vì Hiểu Đồng nói rằng mình đói hoa cả mắt, vì vậy sợ Vĩnh Phong lo lắng phải cố gắng mà ăn. Vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ thì từ đằng chiếc bàn cách đó không xa, một người đàn ông ngồi ngẩng nhìn Hiểu Đồng khá lâu. Hồi sau, ông ta quyết định đi đến bàn của họ ngồi.

- Xin chào, đã lâu không gặp – Người đàn ông đó lên tiếng chào trước.

Vĩnh Phong và Hiểu Đồng cùng quay lại nhìn người đàn ông đứng trước mặt. Gương mặt phốp pháp, bóng lưỡng như bôi dầu mỡ, chòm râu dưới cằm trông thật đáng ghét, ánh mắt dâm dăng đang chiếu tướng trên người Hiểu Đồng, nụ cười làm người khác thấy thấy thật buồn nôn.

Hiểu Đồng vừa nhìn thấy hắn, đôi đũa trên tay cô rớt xuống.

Vĩnh Phong nhìn vào mặt gã thì thấy không ưa cho lắm, cậu nhận ra lúc này ở nhà hàng có gặp gã, cậu đã va vào gã khi hồi hã chạy đi tìm Hiểu Đồng, nhưng cậu không quan tâm đến gã. Nghe tiếng đũa rơi thì quay lại nhìn, gương mặt tái xanh sợ hãi, đôi môi run rẩy, bàn tay co chặt lại, đầu cúi gằm xuống đất. Thấy thái độ kỳ lạ của Hiểu Đồng thì trong lòng không khỏi thắc mắc. Cậu quắc mắt nhìn người đàn ông kia, đang giọng hỏi :

- Xin lỗi, ông là ai ?

Gã này cười khà khà quét mắt nhìn Vĩnh Phong một cái, nhận thấy đây là một chàng trai rất đẹp, nhìn cử chỉ và cách ăn mặc của cậu thì hẳn đoán chắc rằng đây là một công tử giàu có. Hắn quay sang Hiếu Đồng đều giả nói :

- Cháu vợ được một thằng coi được lắm đó. Mẹ cháu có khỏe không ? Không ngờ cháu càng lớn càng xinh đẹp – Hắn vừa nói vừa vỗ lên vai Hiếu Đồng mấy cái. Bàn tay thô nhám gớm ghiếc làm Hiếu Đồng sờn cả tóc gáy, cả người cô căng cứng lại trước cử chỉ của gã. Hiếu Đồng vội né người qua một bên tránh bàn tay đang trượt dài trên lưng cô.

Trái đất này quả thật là quá tròn, người ta nếu có duyên gặp nhau một lần thì ắt sẽ phải gặp nhau lần thứ hai. Dù cho con người có trốn tránh đến đâu đi chăng nữa thì nhất định cũng sẽ gặp lại nhau mà thôi. Vấn đề là thời gian. Đã 5 năm rồi, cuối cùng hẳn cũng đã được thả ra. Cô đã không nghĩ là sẽ gặp lại hẳn ta, phải nói là suốt đời này cô không muốn gặp lại hẳn một chút nào cả. Suốt đời suốt kiếp không muốn gặp lại.

Vậy mà cô càng muốn tránh thì hẳn lại cứ như hồn ma xuất hiện trước mặt cô. Sợ hãi với những ký ức đáng sợ, Hiếu Đồng bỗng đứng bất động, cô không thể nói được, chỉ có thể ngồi im lặng run rẩy.

- Thật không ngờ, vừa được trở về thì gặp được cháu. Chúng ta đúng là có duyên thật – Bàn tay thô nhám kia lại lần nữa định đặt lên người Hiếu Đồng nhưng lần này bàn tay đó đã bị một bàn tay giữ chặt lại.

- Đùng có đặt bàn tay dơ bẩn của ông lên người cô ấy – Vĩnh Phong giận dữ gầm lên, ánh mắt nhìn gã trừng trừng đầy căm phẫn.

- Bỏ tay tao ra, mày là thằng nào hả - Tay gã bị Vĩnh Phong bóp chặt đến đau điếng, cũng đùng đùng hét lên. Tay kia của gã cố kéo bàn tay của Vĩnh Phong ra khỏi bàn tay đang đang của gã.

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều ngoảnh mặt nhìn hai kẻ đang to tiếng. Hiếu Đồng ngẩng nhìn hai bàn tay đang giữ chặt nhau trước mặt cô, cắn chặt môi phần uất.

Các tiếp viên vội chạy đến, họ sợ có đánh nhau trong quán nhưng chỉ đứng gần đó chứ chưa dám chạy đến ngăn cản liền.

Hiếu Đồng mệt mỏi đứng dậy , giọng thều thào nói :

- Vĩnh Phong, chúng ta đi về thôi.

Trước lời yêu cầu của Hiếu Đồng, Vĩnh Phong lờ mắt nhìn hẳn cảnh cáo :

- Tôi không biết ông là ai, nhưng từ nay về sau cấm ông lại gần cô ấy nữa bước nếu không tôi sẽ cho ông biết tay.

Nói rồi cậu hất hai bàn tay của gã ra khỏi tay mình một cách thô bạo. Rút bóp tiền ở túi sau ra, rút ra mấy tờ polyme 500 ngàn quăng xuống mặt bàn. Số tiền đó gấp mấy lần bữa ăn này, Vĩnh Phong đã quen kiểu xài tiền này. Tiền bạc đối với cậu chỉ là cỏ rác. Bình thường chắc chắn Hiếu Đồng sẽ mắng cậu một trận, nhưng hôm nay cô không còn tâm trí để lướt đến số tiền đó. Trong đầu cô chỉ nghĩ phải rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt, tránh xa khỏi hẳn, dù chỉ là một giây cô cũng không muốn ở lại.

Vĩnh Phong đẩy hẳn ra xa, cậu bước đến bên Hiếu Đồng dìu cô đi ra. Quả thật lúc này Hiếu Đồng cần bờ vai của Vĩnh Phong biết bao nhiêu. Đôi chân của cô từ lúc gặp hẳn đã không còn biết nghe lời nữa rồi.

Đặt Hiếu Đồng vào xe, Vĩnh Phong liền cho xe chạy về nhà. Khi gần đến nhà, chạy ngang qua con đường vắng vẻ ngợp bóng cây của hai hàng cây bên đường, cậu cho xe dừng lại.

Ngã người vào lưng ghế êm ái im lặng. Trầm ngâm một lát, Vĩnh Phong buông một tiếng thở dài, giọng khàn đục yêu cầu.

- Nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này anh thấy hẳn ta cũng ở nhà hàng.

Hiếu Đồng suốt dọc đường về rất im lặng, hai bàn tay bắt chặt lấy nhau. Ngón tay cái của bàn tay phải không ngừng bầu vào ngón tay của bàn tay trái, hết lần này đến lần khác. Hiếu Đồng cắn chặt môi im lặng. Gương mặt cực kì xúc động.

Vĩnh Phong chưa từng thấy Hiểu Đồng như vậy. Thật sự rất lo lắng cho cô, muốn chia sẻ cùng cô, nhưng trước sự im lặng của Hiểu Đồng, cậu cũng không còn cách nào khác. Bất lực chờ đợi câu trả lời của Hiểu Đồng, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, trạng thái vừa sợ hãi vừa bối rối của Hiểu Đồng.

Cuối cùng Vĩnh Phong thở dài chịu thua, cậu đưa tay vặn chìa khóa để về nhà thì Hiểu Đồng tự nhiên lên tiếng.

- Ông ta, trước đây là ông chủ ở chỗ em làm thêm.

Buông tay khỏi chìa khóa, Vĩnh Phong quay mặt nhìn gương mặt không xúc động của Hiểu Đồng chờ đợi.

- Nhờ chị ở gần phòng trọ xin giúp cho em công việc rửa chén ở tiệm phở của ông ấy. Lúc đó, khu vực đó chỉ có mỗi quán phở của ông ta thôi nên rất đông khách, mà phở của ông ta cũng rất ngon. Công việc rửa chén vốn rất cực vì những cái tô ở đó đều rất đắt tiền và rất nặng. Em thì còn quá nhỏ, những chồng tô đôi khi vượt quá sức của em. Nhưng vì đó là công việc duy nhất mà em có thể làm nên em phải cắn răng chịu đựng. Mỗi khi bê một chồng tô đứng lên, em rất sợ, vì nếu không cẩn thận làm bể thì phải đền tiền, em thì làm gì có tiền mà đền chứ - Hiểu Đồng cười buồn, nước mắt rưng rưng trực trào nơi khóe mắt khi nhớ lại những ngày tháng cực khổ ấy - Dần dần cũng quen với công việc, với lại lúc đó em còn nhỏ nên các anh chị trong quán cũng thương tình hay lén dầm dúi cho em chút gì đó còn dư trước khi đóng cửa. Em thường đem về ẹ ăn, luôn nói dối rằng em đã ăn rồi. Có hôm, bọn đòi tiền lại đòi, lấy hết tiền của hai mẹ con, mấy anh chị thương tình cho em một tô phở đem về để ăn, nhưng em đều nhường ẹ, vì em biết cả ngày mẹ chẳng ăn gì - Cô cười buồn kể tiếp - Thật ra em cũng chẳng có ăn gì. Tiền mẹ ua bánh mì ăn, em đều để dành mua bút và tập vở. Đành ôm bụng nhịn đói mà ngủ, nhưng bụng đói rất khó ngủ, nhưng không dám lén qua lén lại vì sợ mẹ thức giấc. Rồi sợ cái bụng sôi âm ỉm mẹ sẽ biết, nên em lấy chăn đắp kín người lại - Những giọt nước mắt đã không có gì có thể kìm chế được nữa chúng thi nhau chảy xuống trên gương mặt Hiểu Đồng, lỗi mũi cô cũng đỏ ửng lên, Hiểu Đồng đưa tay lên quệt mũi, chặn cơn xúc động của mình lại.

Im lặng một lúc, Hiểu Đồng lạc giọng kể.

- Hai mẹ con không có tiền nên mượn một phòng trọ rất nhỏ, đó là cái nhỏ nhất trong cả dãy phòng trọ, căn phòng chỉ có 5 ô gạch, vốn dĩ, bà chủ định làm kho chứa đồ. Nó là ở góc trong cùng nhất nên không có gió, rất nóng nực, em trùm mền mà mồ hôi đổ ra như tắm. Chịu không nổi đành phải chui ra, co rúm người lại, thóp bụng thật chặt để không cảm thấy đói. Có khi em ngất xỉu trên lớp vì đói, được đưa vào phòng y tế. Quả thật rất xấu hổ khi người khác biết tình trạng của mình. Nhưng lòng tự trọng không cho phép em nhận sự thương xót của các bạn lẫn thầy cô. Cẩn rằng kiên trì chịu đựng mọi chuyện.

Những giọt nước mắt lại tiếp tục thi nhau tiếp tục rơi xuống. Vĩnh Phong với tay lấy hộp giấy rút ra vài miếng đưa lên lau nước mắt cho Hiểu Đồng nhưng Hiểu Đồng đã cầm lấy, cô muốn tự mình lau nước mắt. Hít một hơi thật sâu xua đi sự xúc động, Hiểu Đồng kể tiếp.

- Ông ta thường hay sàm sỡ nhân viên trong quán lắm, nếu họ có ý phản kháng thì sẽ bị ông ta **** không thương tiếc, cố ý bắt chẹt này nọ rồi trừ lương nên ai cũng cố gắng tránh xa ông ta. Năm đó em 14 tuổi, nhân lúc vợ ông ta ra ngoài, ông ta bảo em đi theo lên lầu khuôn đồ xuống. Em đâu biết đằng sau yêu cầu đó là cả một ý đồ đen tối. Ông ta...ông ta ... định cưỡng bức em...

Hiểu Đồng nghẹn ngào nói, nước mắt tuông ra như là mưa rơi. Cả người Vĩnh Phong giật run lên, cặp đập mạnh tay vào vách kính **** :

- Đồ khốn.

- Em lúc đó, còn chưa hiểu sự đời, dù cũng có những bài học giới tính trên trường nhưng nó hoàn toàn khác với những gì ông ta đã làm với em. Lúc đó em sợ lắm, em không ngừng van xin ông ta tha cho em, không ngừng kêu cứu, nhưng mà ông ta không mảy may xúc động mà buông tha cho em. Bàn tay gớm ghiếc của ông ta chạm vào người em khiến em thấy buồn nôn vô cùng. Lúc đó em chỉ muốn chết đi cho rồi - Hiểu Đồng đưa tay ôm lấy cả người mình, run rẩy.

Vĩnh Phong chồm tới ôm chặt lấy cô vỗ về, nhưng bàn tay cậu lúc này cũng đang run lên vì giận dữ.

- Đừng kể nữa.

Nước mắt Hiểu Đồng ướt đẫm áo của Vĩnh Phong. Cô nấc nghẹn từng lời nói :

- Cũng may lúc đó chị Quyên biết ông ta gọi em lên lầu, chị rất sợ. Chị đi nói với mọi người rồi chờ xem em có xuống không, chờ lâu không thấy, mọi người bèn cùng nhau chạy lên. Nghe tiếng em vội đập cửa xông vô cứu em khỏi tay ông ta.

Vòng tay Vĩnh Phong siết chặt hơn, ủ ấm cho thân hình đang lạnh toát của Hiếu Đồng. Cơ run của cô dịu lại. Hít mạnh một cái Hiếu Đồng kể tiếp, cô muốn nói ra hết để tâm trạng nhẹ nhàng hơn.

- Ông ta giàu lắm. Gia đình đi nước ngoài hết, thường gửi tiền về cho ổng ăn xài mặc dù với tiệm phở ông ta cũng giàu lắm rồi. Ông ta dùng tiền mua chuộc công an để phủ tội. Mẹ em vì quá phần uất nên chấp nhận sự giúp đỡ của một người bạn, là người đã bán căn nhà này cho ba anh. Bác ấy giúp em đưa hấn vào tù, hấn bị xử tội 5 năm tù. Bây giờ thì hấn đã ra tù rồi, không ngờ em lại gặp hấn.

Người Hiếu Đồng lại run lên lần nữa, nhưng Vĩnh Phong đã lên tiếng :

- Đừng lo, bây giờ em đã có anh rồi, anh sẽ không để ông ta đến gần em nữa đâu. Sẽ không để ông ta làm hại em nữa.

- Em tin anh – Hiếu Đồng vòng tay ông lấy Vĩnh Phong, đặt hết niềm tin vào cậu.

- Anh yên tâm, em không sao đâu, chỉ là nhất thời xúc động. Vì em không nghĩ sẽ gặp lại ông ta nữa cho nên mới ... Từ lúc bé Đường ra đời, em đã không còn nhớ gì đến ông ta nữa ...

- Bé Đường là một cô bé ngoan, ai gặp cũng yêu hết.

Vĩnh Phong buông Hiếu Đồng ra, lau những giọt nước mắt trên mặt cô, cười nói . Rồi suy nghĩ một lát, Vĩnh Phong buộc miệng nói :

- Thật ra anh muốn hỏi em lâu rồi nhưng

- Anh hỏi đi – Hiếu Đồng nhẹ cười nói.

- Ba em mất lâu như vậy thì bé Đường

Cả người Hiếu Đồng lại căng cứng một lần nữa. Sắc mặt vừa hồng hào trở lại thì lập tức tái xanh. Cô cúi đầu tránh ánh mắt dò xét của Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong thấy câu hỏi mình vừa hỏi hình như không thích hợp lắm bèn xoay qua chuyện khác.

- Mình về nhà thôi.

- Ủ ! Mình về nhà đi, em phải tắm một cái rồi đi đến chỗ làm thêm.

Chiếc xe lại khởi động máy chạy vào nhà.

Đã hơn 10 giờ, quán cà phê Granttylove bắt đầu thưa người, chỉ còn lại một vài người còn đang luyến tiếc một ngày sắp tàn lụi. Một ông lão đầu tóc đã hoa râm, ăn mặc giản dị, bình thường bước vào nhưng một nhân viên đã đến nói nhỏ :

- Thưa bác ! Tiệm của cháu sắp đóng cửa rồi ạ.

Ông lão nhìn đồng hồ trên tay, thở dài nói :

- Đúng là đã quá trễ rồi. Bác chỉ định vào ngồi một lát thôi.

- Nhưng mà ...- Người nhân viên lúng túng không biết nên cho vào hay đuổi đi.

Hiếu Đồng đang dọn dẹp, ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra ông lão đó chính là ông lão mình gặp ở nghĩa trang lần trước. Cô nhẹ nhàng đến bên cạnh vỗ vai người nhân viên nói :

- Anh Quý, cho ông vào ngồi một lát đi, khi nào tiệm đóng cửa hấn hãy mời ông về.

Người nhân viên bèn gạt đầu rồi quay lại công việc của mình. Hiếu Đồng mời ông lão vào trong. Ông lão bảo muốn ngồi gần cửa kiếng, nhìn ra bên ngoài. Hiếu Đồng chọn cho ông một chỗ ngồi nhìn ra bên ngoài đẹp nhất. Thành phố về đêm rất đẹp với những ngọn đèn lấp lánh, nhiều màu sắc.

Hiếu Đồng chẳng đợi ông lão gọi gì, cô đi ngay vào quầy pha chế, làm ngay một ly trà hoa hồng nóng hổi đem ra. Cô đặt nhẹ nhàng xuống mặt bàn mỉm cười mời ông lão :

- Trà hoa hồng của ông. Mời ông dùng.

Ông lão ngó người nhìn kỹ cô phục vụ, tâm trạng ngạc nhiên vô cùng khi ông chưa gọi mà cô đã biết để đem ra. Nhìn gương mặt mỉm cười của Hiếu Đồng, ông ngó ra một lúc rồi mới nhận ra. Quả thật cô gái đứng trước mặt ông sắc mặt hồng hào, nụ cười tươi tắn khác hẳn với cô gái với tâm trạng bi thương ở nghĩa trang hôm nào.

- Là cháu. Quả là trái đất xoay tròn – Ông lão bật cười sáng khoái, nụ cười đôn hậu vô cùng. Lần trước ông có kể về sở thích uống trà hoa hồng của ông bắt đầu từ người vợ đã mất của ông. Ông thích uống trà do chính tay vợ mình pha, đó là ly trà rất đặc biệt.

- Ông dùng trà đi ạ.

Ông lão vui vẻ cầm ly trà lên uống một ngụm. Khi trà qua đầu lưỡi, cảm giác có một chút ngọt ngào của mật ong, một chút chua của chanh, cộng với mùi hương thơm lừng của hoa hồng, làm sáng khoái. Ông giật mình, nhìn ly trà, rồi nhìn Hiếu Đồng. Đây đúng là vị trà mà vợ ông từng pha, cái mùi vị này, ông không bao giờ quên. Rất ít người biết cách pha trà này.

- Đây chính là mùi vị trà của vợ ông, làm sao cháu có thể pha giống đến thế - Ông ngạc nhiên chăm chú nhìn Hiếu Đồng.

- Là do mẹ cháu dạy cháu pha - Hiếu Đồng bật cười nói – Ba cháu rất thích uống trà hoa hồng có vị này.

- Đúng là mùi vị này ...- Ông lão xúc động nói. Đã lâu lắm rồi ông mới lại được uống nó. Hình ảnh người vợ hiện lại hiện ra trong tâm trí ông.

- Ông cứ từ từ thưởng thức đi ạ, cháu phải tiếp tục dọn dẹp đây.

Nói rồi, cô vội vàng đi dọn dẹp. Để ông lão ngồi lại với sự xúc động khôn nguôi bên ly trà nóng ấm. Ngoài trời, mưa bắt đầu rơi.

Lát sau ông lão kêu tính tiền, nhưng ông mò tới mò lui mà không thấy bóp tiền của mình ở đâu cả. Ông lúng túng thấy rõ, nhưng Hiếu Đồng đã mỉm cười nói :

- Ly trà đó là cháu mời ông. Nhờ ông khuyên giải nên cháu đã cất được gánh nặng trong lòng mình xuống.

Ông lão nhìn cô với ánh mắt ấm áp hàm ơn, rồi đi ra ngoài. Nhưng Hiếu Đồng đã gọi với theo :

- Ông ơi ! Ngoài trời đang mưa hay ông chờ một lát để mưa tạnh rồi hẵng về.

- Ta thích đi giữa trời mưa – Ông lão cười khấn khích nói, rồi mở cửa bước ra ngoài.

Hiếu Đồng ái ngại một lát rồi thở dài, quay lại với công việc.

Ông lão vừa ra khỏi cửa, một chiếc dù đã chờ tới che cho ông. Người đó mặc chiếc áo vest đắt tiền, đeo mắt kính ,dáng điệu sang trọng tay che dù theo sau ông lão đi đến chiếc xe màu đen đang đợi sẵn. Dáng vẻ vô cùng cung kính với ông lão, nhanh nhẹn một tay che dù, một tay mở cửa cho ông lão bước vào, mặc kệ ư ướt cả bộ vest đắt tiền kia.

Vào trong xe, người đó ngồi vào ghế trước bên cạnh người tài xế, quay người ra phía sau hỏi :

- Chủ tịch ! Bây giờ người muốn đi đâu.

- Về nhà thôi, mưa rồi – Giọng ấm áp của ông lão vang lên.

Hiếu Đồng dọn dẹp bàn của ông lão, vô tình phát hiện một cái bóp tiền bị rơi vào khe ghế. Mở ra xem thì trong đó có rất nhiều tiền, vài tấm danh thiếp, chỉ có một tấm hình của người phụ nữ rất đẹp đang mỉm cười. Ngoài ra không còn gì khác, cô nghĩ chắc chắn là do ông lão làm rơi. Cô đem cất vào trong ba lô, lần sau gặp, cô sẽ trả lại cho ông lão.

Ra về, trời mưa tuy không quá lớn nhưng rất dai dẳng. Tối nào Hiếu Đồng cũng đi nhờ xe của một cô bạn làm chung để về tới đầu đường rồi đi bộ về nhà Vĩnh Phong. Mưa lớn quá, cô lại không đem theo dù, vội

chạy tránh vào trong một mái hiên gần đấy, phủi những giọt mưa đọng trên tóc, nhìn trời chán nản. mưa kiểu này chắc là cô phải đợi mưa mà về nhà thôi. Đang định chạy ù đi thì một chiếc dù che trên đầu của mình. Hiểu Đồng quay đầu nhìn lại.

Gương mặt tuấn tú đẹp trai của Vĩnh Phong ẩn hiện trong ánh đèn đường mờ ảo càng lung linh quyến rũ vô cùng.

- Sao anh lại ra đây – giọng ngạc nhiên, Hiểu Đồng hỏi.

- Anh thấy mưa nên đứng đây đợi em – Vĩnh Phong thư thái trả lời, bàn tay to lớn cầm dù che gần hết cho Hiểu Đồng.

- Còn bé Đường ...

- Yên tâm, bé Đường ngủ rồi, anh mới ra đây. Về nhà thôi – Giọng trầm ấm cậu giục, bàn tay vòng qua người Hiểu Đồng đang run lên vì lạnh.

- Ừm! - Hiểu Đồng mỉm cười gật đầu, cảm giác cái lạnh bao trùm quanh cô bị đánh tan đi từ lúc Vĩnh Phong xuất hiện.

Đột nhiên, Hiểu Đồng cảm thấy chân như bị chuột rút, cô vịn chặt cánh tay Vĩnh Phong để khỏi ngã.

- Em sao vậy.

- Chân em thấy tê quá. Tại đi lại nhiều nên hay bị tê. Đứng yên một lát sẽ hết tê thôi.

Vĩnh Phong cau mày nhớ lại lúc trước ở quán bar cũng thấy Hiểu Đồng bị tê chân một lần. Cậu ngồi xuống tay đưa cây dù lên cao ra lệnh :

- Lên đi, anh công em về.

Hiểu Đồng miễn cưỡng trèo lên, tay cầm lấy cây dù trên tay Vĩnh Phong nói :

- Để em cầm giùm anh cây dù.

Họ cứ thế đi dưới trời mưa. Cây dù quá nhỏ bé không thể che cho hai người khỏi cái ướt của mưa nhưng cái cảm giác ấm áp bao trùm xung quanh họ.

Bên hàng cây, bóng hai người đổ xuống mặt đường. Khung cảnh lãng mạn này làm người ta thấy thật hạnh phúc. Hiểu Đồng vòng tay ôm chặt lấy bờ vai của Vĩnh Phong. Bờ vai to lớn công lấy cô bước đi nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp phủ ra hòa quyện vào nhau. Hạnh phúc này xin trời ải mãi.

Về nhà, Hiểu Đồng tắm nước ấm xong cảm thấy thật khỏe khoắn. Cô bước vào phòng thật nhẹ, bé Đường đang ngủ say sưa, gương mặt như thiên thần làm cho người khác cảm thấy thích thú khi ngắm nhìn. Hiểu Đồng nằm xuống giường, ôm lấy bé Đường trong vòng tay. Bất giác đưa tay vuốt ve gương mặt đáng yêu của bé Đường, vẫn là cảm giác đó, cái cảm giác kỳ lạ khi lần đầu tiên chạm vào làn da mịn màng như sữa kia.

Hiểu Đồng luôn tự hỏi, nếu lúc đó, bé Đường không được sinh ra, liệu cô có thể thoát khỏi những ký ức khủng khiếp mà lão chủ tiệm phở gây ra hay không ?

Từng đêm từng đêm dài, nỗi kinh hoàng cứ ám ảnh trong những giấc mơ của của Hiểu Đồng tạo thành những cơn ác mộng triền miên. Để rồi từng đêm, từng đêm giật mình thức giấc với những giọt nước mắt lăn dài thấm đẫm chiếc gối bên dưới. Muốn bật khóc nức nở nhưng lại không thể đành ném vào trong lòng. Chịu đựng sự dày vò của nó một cách bất lực.

Cái cảm giác bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy ngón tay cô rất kì lạ và thân thương, làm Hiểu Đồng dâng trào bao nhiêu cảm xúc. Dường như những người có cùng giọt máu thường thích ở bên nhau, cái hình hài nhỏ bé thích được Hiểu Đồng bế bồng chăm sóc. Mà mỗi khi ở bên cạnh cái hình hài nhỏ xíu ấy, nhìn thấy gương mặt tựa thiên thần ấy, Hiểu Đồng quên đi nỗi ám ảnh của mình. Hằng đêm nằm bên cạnh bé Đường, nắm lấy đôi bàn tay xinh xắn thì cơn ác mộng bị đẩy lùi .

Đang miên man suy nghĩ thì Hiểu Đồng nghe thấy có tiếng gõ cửa. Cô bèn ngồi dậy mở cửa.

Vĩnh Phong đứng bên ngoài vẻ chờ đợi, cậu vừa tắm xong, mặc một chiếc áo thun xám giản dị và chiếc quần dài thoải mái.

- Qua phòng anh một chút.

Hiểu Đồng hơi ngạc nhiên một chút, chẳng biết có chuyện gì mà Vĩnh Phong lại gọi cô vào lúc nửa đêm thế này. Hai gò má hơi ửng hồng, đôi mắt chớp mi thanh tú, Hiểu Đồng e dè hỏi :

- Có chuyện gì sao.

- Cứ qua đi – Vĩnh Phong hất mặt về phía phòng mình giục, rồi cậu nhìn Hiểu Đồng với ánh mắt ranh ma, cười mỉm – Có phải em đang suy nghĩ bậy nên không dám qua phải không.

Bị bắt quả tang, Hiểu Đồng xấu hổ mạnh miệng nói :

- Em đâu có nghĩ bậy đâu...Qua thì qua, có gì mà không dám chứ.

Gương mặt phụng phịu hờn dỗi xen lẫn xấu hổ của Hiểu Đồng lúc này rất đáng yêu. Vĩnh Phong nhìn thấy thật chỉ muốn ôm chầm lấy cô mà chiêm hũu đôi môi đỏ hồng đang bị hàm răng trắng kia cắn nhẹ.

Không phải là Vĩnh Phong không biết chuyện nửa đêm khuya thế này, cậu gọi Hiểu Đồng sang phòng mình sẽ gây hoang mang cho cô thế nào. Là con gái, ai lại không mắc cỡ, không e dè, không á ngại chứ.

Hiểu Đồng tuy mạnh miệng nói vậy nhưng kì thực cô không dám bước qua, cứ ngập ngừng lưỡng lự, nửa muốn nửa không. Bộ dạng trông thật tức cười, Vĩnh Phong nhìn thấy phải phì cười, vội kéo tay cô vào phòng mình.

Hiểu Đồng cả kinh khi bị Vĩnh Phong kéo đi như thế, tim đập rất mạnh nhưng lại không dám thở quá mạnh, sợ Vĩnh Phong phát hiện tâm trạng của mình lúc này. Thật là đáng thương . Nhưng quả thật trong đầu cũng có chút suy nghĩ đen tối .

Vừa bước chân vào trong phòng của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng thật chỉ muốn bỏ chạy. Dù suy nghĩ thế nào thì nửa đêm nửa hôm, con gái con đũa mặc đồ ngủ chạy vào phòng một thằng chon trai thì ... Tay lại bị Vĩnh Phong giữ chặt nếu mà vùng ra thì càng xấu hổ hơn. Haiz ! Thật là chỉ muốn khóc với tâm trạng ngổn ngang này.

Vĩnh Phong kéo Hiểu Đồng lại gần giường, ấn cô ngồi xuống tấm đệm dày êm ái kia. Tim Hiểu Đồng chỉ muốn rơi ra bên ngoài. Ban ngày nằm trên chiếc giường này cùng với Vĩnh Phong rõ ràng không có chút cảm giác gì, vậy mà lúc này, nó là thứ nguy hiểm nhất mà cô cần tránh xa.

Vĩnh Phong cứ cười thâm trước thái độ của Hiểu Đồng. Lúc đến gõ cửa phòng cô quả thật không có chút suy nghĩ nào nhưng thấy bộ dạng của Hiểu Đồng thế này quả thật cậu cũng có chút ám muội.

Bước đến bên cái chậu đặt trên bàn, Vĩnh Phong bê nó lên và cúi người ngồi xuống đặt dưới chân của Hiểu Đồng. Hiểu Đồng nhìn chằm chằm thau nước, không hiểu là chuyện gì.

Bất ngờ Vĩnh Phong cầm lấy chân bên trái của Hiểu Đồng khiến cô run bắn lên khom người chụp lấy cánh tay đang nắm chân cô kéo lại.

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng tinh quái cười lớn rồi cố gắng kìm nén nụ cười lại nói :

- Em ngâm chân vào đây đi sẽ bớt nhức hơn đó.

Hiểu Đồng lúc này mới vỡ òa cơn sợ hãi trong lòng. Càng thấy xấu hổ vô cùng, quả thật là cô đã hiểu lầm một cách ngốc ghêch. Cô bèn bỏ đôi dép ra khỏi chân rồi đặt chân vào trong chậu nước. Chậu nước ấm dường như có bỏ thêm chút muối, ngâm một lát thì cô cảm thấy thật sảng khoái, dễ chịu vô cùng.

Nhìn gương mặt thư giãn của Hiểu Đồng, Vĩnh Phong cảm thấy rất hài lòng. Cậu đến ngồi bên cạnh Hiểu Đồng, nắm lấy bàn tay của cô. Hiểu Đồng nhẹ nhàng ngã đầu dựa vào vai của Vĩnh Phong, thì thâm nói :

- Cám ơn anh.

- Anh thích cái cảm giác em dựa vào anh lúc này. Sau này dù thế nào đi nữa, anh muốn em mãi dựa vào anh. Anh muốn mình là người bảo bọc, che chở cho em. Chỉ mình anh thôi.

Hiểu Đồng không nói gì bởi vì lúc này cô cảm thấy thật hạnh phúc, cô xiết nhẹ tay Vĩnh Phong. Gặp được Vĩnh Phong là điều may mắn nhất của cô. Được yêu anh và được anh yêu chính là điều mà bất cứ người con gái nào cũng mong ước. Hiểu Đồng thấy mình thật may mắn, may mắn vì đã gặp được Vĩnh Phong, gặp được một nửa còn lại của bản thân mình.

Nước trong chậu bắt đầu nguội dần, Vĩnh Phong đứng dậy định đi thay chậu nước mới nhưng Hiểu Đồng đã ngăn lại.

- Không cần đâu, em không còn cảm thấy như cũ nữa rồi.

Vĩnh Phong bèn bê chậu nước đặt lại trên bàn và cầm một chiếc khăn bông khuy một chân xuống, lại tiếp tục nắm lấy chân của Hiểu Đồng. Lần này Hiểu Đồng để mặc cho Vĩnh Phong tự nhiên nắm chân mình lên nhẹ nhàng dùng khăn bông lau hết sự ẩm ướt. Con trai khi yêu liệu có tình nguyện rửa chân cho bạn gái, tự nguyện lau chân cho bạn gái hay không? Hiểu Đồng nghĩ rằng con số đó thật sự rất hiếm. Cô cười túm túm hỏi :

- Anh không sợ mất tôn nghiêm của người đàn ông sao.

Vĩnh Phong ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt nheo nheo hút hồn, đôi môi cong quyến rũ, lấy tay nắm chóp mũi cao cao của Hiểu Đồng vuốt nhẹ, cười xòa :

- Tôn nghiêm đàn ông chỉ bị mất khi không biết và không thể chăm lo cho người yêu của mình mà thôi.

Hiểu Đồng bật cười lớn nói :

- Vậy em là người giúp anh giữ vững tôn nghiêm của mình à... Vậy thì phải thưởng cho em rồi.

Vĩnh Phong đã lau khô chân cho Hiểu Đồng, cậu văng chiếc khăn bông qua một bên. Ngồi lên trên giường rồi choàng tay ôm lấy Hiểu Đồng nhắc bổng cô cho ngồi vào lòng mình, phả những hơi thở nóng rực luồn qua mái tóc Hiểu Đồng, chạm vào làn da mịn màng của cô, khiến phần chân tóc dựng cả lên. Hiểu Đồng cảm thấy hơi thở bắt đầu dồn dập. Tiếng tim dường như đập mạnh, nhưng không chỉ có tiếng tim của cô mà còn có tiếng tim của ai kia.

Đầu Hiểu Đồng dựa vào lòng ngực vạm vỡ của ai kia, đón nhận cái ôm siết nồng nàn. Cái cảm cong quyến rũ dựa vào tóc cô, truyền thân nhiệt nóng rực sang người cô, khiến cả người Hiểu Đồng muốn bốc cháy.

Bên ngoài trời mưa vẫn trĩu hạt, hơi lạnh tràn vào nhưng không thể nào xâm nhập vài hai cơ thể đang nóng hừng hực kia. Bất giác Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn lên, bất gặp ánh mắt nồng nàn cuốn hút của ai kia. Bất giác bị nó cuốn lấy lúc nào không hay biết, đầu óc như mị đi, cả thân người khẽ run nhẹ.

Vòng tay không biết từ lúc nào đã choàng qua cổ của Vĩnh Phong, đôi môi hồng khẽ hé mở đón nhận cái chạm nhẹ nhàng của bờ môi Vĩnh Phong một cách từ từ. Bờ môi của Hiểu Đồng bị bờ môi kia chiếm đoạt càng lúc càng mãnh liệt. Cái lưỡi ướt át xâm nhập vào vào vùng khoang trống trải đào xới khắp nơi tìm kiếm sự hồi đáp.

Đầu óc Hiểu Đồng trở nên hoãn loạn, không còn có khả năng tự chủ nữa. Chỉ có thể khuất phục vô điều kiện sự chiếm hữu kia. Nụ hôn thật dài, thật sâu thật mãnh liệt đến ngộp thở. Hiểu Đồng khó khăn lắm mới bắt kịp được hơi thở của Vĩnh Phong, nhưng mỗi khi cô vừa bắt kịp thì nụ hôn ấy lại càng cuồng loạn hơn khiến trái tim Hiểu Đồng muốn bứt ra khỏi lòng ngực vì phải chịu sức ép quá lớn.

Thân thể giờ đây chẳng khác tấm lụa nhẹ, được vòng tay kia nâng lấy, nương tựa vào vòng tay ấy. Chẳng hiểu từ lúc nào đã ngã trên chiếc nệm êm ái, mịn màng, mát rượi kia, cả thân người đã bị thân ai kia kìm chặt bên dưới.

Thân thể càng lúc càng nóng bừng lên dữ dội, không khí xung quanh dường như biến mất, không để lại một chút vết tích nào. Vòng tay Hiểu Đồng không còn đủ sức ôm lấy cổ Vĩnh Phong đành buông hờ trên vai.

Đầu óc giờ đây choáng váng gần như muốn ngắt xỉu, Hiểu Đồng bóp chặt bờ vai của Vĩnh Phong. Cuống quýt đáp trả nụ hôn kia, cố gắng tìm lấy sự đồng nhịp trong hơi thở.

Nụ hôn ướt át mãnh liệt kia kịp thời rời đi trước khi Hiểu Đồng chìm vào phiêu lãng, nhưng nó không rời đi mà nhẹ nhàng vờn trên môi cô. Một cách cố gắng Hiểu Đồng từ từ lấy lại hơi thở. Đôi mắt nhắm nghiền

giờ đang từ từ hé mở, nhìn thấy trong đôi mắt ai kia tràn đầy dự vọng. Hiểu Đồng cố gắng lấy lại lí trí của bản thân nhưng lí trí của cô dường như đã bị dự vọng kia nhấn chìm.

Bàn tay Vĩnh Phong trượt dài từ chiếc eo thon lên tới bờ ngực, chiếm lĩnh nó. Hàng nút áo đã bị bung ra ở nấc đầu tiên. Đôi môi tham lam kia nhẹ nhàng đặt trên bờ mi cong của Hiểu Đồng.

- Vĩnh Phong – Hiểu Đồng cuồng quýt gọi trong hơi thở.

Nhưng Vĩnh Phong không đáp lại. Cậu đang chìm đắm trên thân thể Hiểu Đồng.

- Vĩnh Phong – Hiểu Đồng khẽ gọi lần nữa.

Lần này Vĩnh Phong chỉ « Ừ » một tiếng trong đam mê. Bàn tay tiếp tục lần xuống chiếc nút áo thứ hai.

- Anh có biết người dân chúng ta hay hò reo cổ vũ như thế nào không ?

Vĩnh Phong chợt dừng lại, cậu nhắc mình lên nhịu mảy nhì Hiểu Đồng khó hiểu. Sao cô lại hỏi một câu chẳng ăn nhập gì như vậy chứ. Hiểu Đồng liền luồn tay qua người Vĩnh Phong rồi nhắc mình đứng lên.

- Anh không biết phải không, để em làm cho anh xem.

Nói rồi Hiểu Đồng vỗ tay mấy cái, rồi vung hai tay lên cao hô lên :

- Việt Nam vô địch, Hồ Chí Minh muôn năm.

Nói rồi cô nhì người mặt đỏ ửng ra khó hiểu của Vĩnh Phong mím môi cười nhẹ nói :

- Anh làm thử đi, cùng hô với nhiều người sẽ rất thú vị.

Nói rồi Hiểu Đồng vừa đi lùi ra phía cửa, vừa vỗ tay hô lên :

- Việt Nam vô địch, Hồ Chí Minh muôn năm.

Cuối cùng cô biến mất sau cánh cửa phòng, bỏ lại Vĩnh Phong một mình bơ vơ như thằng ngốc. Vĩnh Phong bật cười một cách ngốc nghếch, bắt chước Hiểu Đồng vỗ tay reo lên :

- Việt Nam vô địch, Hồ Chí Minh muôn năm.

Sau đó cậu ngã người xuống đệm, mắt nhìn lên trần nhà thở dài than thầm :

- Haiz ! Mình lại bị xem như thằng ngốc rồi.

Trời khuya dần, càng lúc càng lạnh lẽo, bên ngoài trời vẫn còn nặng hạt. Có lẽ trời sẽ mưa suốt một đêm. Hiểu Đồng đang ngủ ngon giấc, cảm thấy hơi lạnh, cô vươn tay kéo chiếc chăn bên dưới chân lên đắp ình và bé Đường. Choàng chăn qua bên cạnh, Hiểu Đồng chợt phát giác bên cạnh trống không. Hoảng hốt, cô ngồi bật dậy, quơ tay tìm kiếm bên dưới, đôi mắt bắt đầu tìm kiếm trong đêm tối. Vẫn là cảm giác trống không kia. Một tia chớp lóe lên luồn qua khe hở của chiếc rèm nơi cửa sổ kèm theo một tiếng sấm rền vang. Ánh sáng yếu ớt càng làm cho Hiểu Đồng thấy sự trống trải bên cạnh.

Cô quay lại giật lấy sợi dây đèn ngủ, ánh đèn mờ ảo phát ra, Hiểu Đồng chăm chú nhìn kĩ nhưng hoàn toàn không thấy bé Đường đâu cả, không có một hơi thở nào khác ngoài hơi thở dầm dập của cô. Tiếng tim đập mạnh nghe rõ giữa trời khuya đang mưa sa.

Tung người ra khỏi giường, Hiểu Đồng bước đến bên công tắc đèn trên tường gần cánh cửa ra vào, tâm trạng hoang mang cực độ. Ánh đèn vừa sáng lên, Hiểu Đồng căng mắt ra soi rõ từng góc ngách trong phòng nhưng bóng dáng bé Đường hoàn toàn mất tăm. Kinh hãi Hiểu Đồng hét tên bé Đường nhiều lần nhưng trả lời cô chỉ có tiếng mưa rơi rả rích và tiếng sấm lền lền nổ ầm.

Hiểu Đồng vội mở cửa chạy nhanh đến phòng Vĩnh Phong hấp tấp gõ cửa. Gương mặt Hiểu Đồng tái xanh, nỗi lo sợ mất bé Đường làm cô muốn phát điên lên. Thời gian chờ đợi Vĩnh Phong ra mở cửa chỉ mất vài giây nhưng Hiểu Đồng lại cảm thấy dài như một thế kỉ.

Cánh cửa vừa hé mở ra, Hiểu Đồng hồi hải nói :

- Vĩnh Phong ! Bé Đường

Gương mặt Vĩnh Phong hiện ra với một ngón tay đặt trên khóe miệng nói khẽ :

- Suyt ! Bé Đường đang ở trong phòng anh. Con bé vừa mới ngủ thôi.

Nói rồi, Vĩnh Phong mở lớn cửa, đứng sang một bên cho Hiếu Đồng đi vào.

Hiếu Đồng vội bước vào trong nhìn ngắm, quả thật bé Đường đang nằm ngủ một cách ngon lành trên giường của Vĩnh Phong. Gương mặt thiên thần của bé Đường trong lúc ngủ dường như rất vui vẻ và hạnh phúc, mãn nguyện vô cùng.

Hiếu Đồng ngồi xuống giường, tâm trạng nhẹ nhõm vô cùng, thở ra một cái, cô cúi người ôm lấy bé Đường. Được ôm bé Đường trong vòng tay, Hiếu Đồng mới thấy tảng đá đè nặng trong lòng được cất đi.

Vĩnh Phong nhẹ nhàng đóng cửa lại, quan sát tâm thái của Hiếu Đồng mỉm cười nói khẽ :

- Tiếng sấm làm bé Đường giật mình thức dậy, thấy em ngủ say nên bé Đường chạy qua gõ cửa phòng anh. Nhất định đòi ngủ với anh, anh phải dỗ mãi con bé mới chịu ngủ.

Vừa nói, Vĩnh Phong vừa đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Hiếu Đồng. Hiếu Đồng hôn nhẹ lên mái tóc tơ của bé Đường rồi ngồi nhõm dậy, luyến tiếc nhìn bé Đường nói nhỏ :

- Bé Đường rất sợ sấm, trước đây con bé thường chui rúc vào lòng của em rồi mới chịu ngủ.

Gương mặt phụng phịu giận dỗi, đôi mắt xen một chút ganh tỵ, cô đấm nhẹ vào ngực Vĩnh Phong hờn mát nói :

- Từ lúc nào mà bé Đường lại thích anh hơn em vậy.

Vĩnh Phong chụp lấy cánh tay đang đấm vào ngực, kéo Hiếu Đồng vào lòng mình, trêu ghẹo :

- Có người vừa uống dấm hay sao mà lại chua như thế nhỉ.

Hiếu Đồng trước lời trêu ghẹo của Vĩnh Phong thì cảm thấy hơi xấu hổ, cô cắn nhẹ vào vai cậu. Vĩnh Phong đành gồng mình chịu đựng cái cắn yêu của Hiếu Đồng.

Hiếu Đồng ngẩng đầu nhìn bộ mặt nhăn nhó tức cười của Vĩnh Phong, có miệng nhưng không thể la đến tội nghiệp. Đành bật cười bỏ ra, đôi môi chúm chím cười :

- Để xem lần sau anh còn dám trêu em không.

- Anh không dám nữa – Vĩnh Phong vừa nhăn nhó trả lời vừa xoa xoa chỗ bị cắn .

Bỗng nhiên...

- Hắt xì ...- Hiếu Đồng bỗng nhiên nhảy mũi một cái, thân thể hơi rùn mình một cái.

Tuy là phòng Vĩnh Phong có bật điều hòa rất là ấm nhưng vì lúc này bị mắc mưa nên Hiếu Đồng bị cảm lạnh một chút.

- Em bị cảm lạnh rồi - Vĩnh Phong lo lắng nói – Để anh đi lấy thuốc.

- Không cần đâu – Hiếu Đồng vội ngăn lại – Em ngủ một giấc dậy là khỏe ngay thôi .

Vĩnh Phong miễn cưỡng gật đầu nói :

- Vậy em nằm xuống đây ngủ với bé Đường đi. Anh qua phòng khác ngủ.

Hiếu Đồng cắn nhẹ môi suy nghĩ một lát, khi Vĩnh Phong quay lưng bước ra ngoài thì Hiếu Đồng gọi với theo :

- Thật ra cái giường này đủ rộng cho ba người nằm.

Nói rồi Hiếu Đồng cảm thấy mặt đỏ tới tai, cô vội chui vô tấm chăn ôm chặt bé Đường. Vĩnh Phong ngỡ ngàng khi nghe Hiếu Đồng nói, lại thấy bộ dạng xấu hổ của Hiếu Đồng đáng yêu vô cùng. Mỉm cười một cái, khóe môi cong cong gọi cảm tiến lại gần định nằm xuống bên cạnh Hiếu Đồng. Nhưng...

- Không được nằm bên này, qua bên kia đi – Hiếu Đồng xoay người lại quát mắt nói.

- Anh không thích nằm bên kia, bên kia lạnh lắm – Vĩnh Phong lấu cá nói rồi nhanh nhẹn chui vào trong chăn ôm lấy Hiếu Đồng.

Tất nhiên là Hiếu Đồng không chấp nhận rồi, cô bèn đập một cái thật mạnh, hất Vĩnh Phong ngã lăn xuống nền gạch một cái thật đau.

- Ấy da... - Vĩnh Phong đau đớn rên rỉ.

- Nếu anh còn giở trò thì một là nằm dưới sàn nhà, hai là qua phòng khác ngủ - Hiếu Đồng không nhân nhượng nói, gương mặt lúc này thật chua ngoa đánh đá.

Căn phòng dù ấm cúng đến đâu đi chăng nữa thì sàn nhà vẫn cực kì lạnh lẽo. Vừa chạm tay xuống sàn thôi, Vĩnh Phong cũng thấy run mà cậu đầu dại gì bỏ sang phòng khác ngủ. Đành lếch thân qua bên kia nằm vậy. Dù sao được nằm cùng Hiếu Đồng trên một chiếc giường thì cũng là tu chín kiếp rồi không thể đòi hỏi thêm nữa.

Bàn tay Hiếu Đồng quàng qua ôm lấy bé Đường bị kéo sát qua bên kia, bàn tay dài của ai kia choàng qua cả hai chị em ôm lấy phần em của Hiếu Đồng.

- Không được ôm – Hiếu Đồng đánh đá nói.

- Đây là phòng anh, phải để cho anh một chút quyền lợi chứ - Vĩnh Phong ương bướng gian xảo nói.

Hiếu Đồng muốn rút người ra khỏi tay của Vĩnh Phong nhưng bị cậu giữ chặt, lại không dám giằng co vì sợ bé Đường thức dậy, đành nằm im để cho bàn tay kia ôm lấy phần eo của mình.

Hai người nhìn gương mặt say ngủ của bé Đường cảm thấy rất hạnh phúc.

- Bé Đường rất ngoan và đáng yêu, ai gặp cũng phải yêu mến - Vĩnh Phong vuốt mái tóc bé Đường nói.

Hiếu Đồng chạnh lòng một chút khi nghĩ đến việc bé Đường chạy đến phòng tìm Vĩnh Phong, bất giác buộc miệng nói :

- Thật không ngờ bé Đường lại quyến luyến anh như vậy, có lẽ bé Đường luôn cần một người cha.

Chợt thấy mình vừa nói một điều không nên nói, Hiếu Đồng vội vàng lảng đi chỗ khác :

- Buồn ngủ rồi, đi ngủ thôi.

Cô vội vàng nhắm mắt lại, để lại cho Vĩnh Phong một câu hỏi lớn về thân thế của bé Đường.

Nhà họ Vũ cũng là một dòng họ danh tiếng, nhưng ông Vũ Triết vốn là một kẻ nham hiểm, để đạt được mục đích, ông ta bất chấp mọi thủ đoạn. Không kém người bị ông ta gài bẫy dẫn đến phá sản hoặc chịu lệ thuộc vào công ty ông ta. Phải nói ông ta là một người bạn bè thì ít kẻ thù thì nhiều. Bọn họ trước mặt thì ngoài miệng tươi cười nhưng trong lòng luôn chứa đựng dao găm. Nhưng trước thế lực quá lớn của ông ta cộng thêm mối quan hệ mật thiết với tập đoàn Nguyên Thành Phong nên có lắm kẻ phải dè chừng, không dám động tới.

Mẹ Vĩnh Phong sở dĩ là bày ra bữa tiệc ngày hôm qua là do ông Vũ Triết đề nghị. Buổi tiệc đó chính là buổi lễ hứa hôn của Vĩnh Phong và Vũ Quỳnh. Vốn dĩ bà Mai Hoa và bà Kim Xuân hai người bạn thân thiết đã ngầm đứng ra tác hợp cho hai đứa con của mình. Chỉ đợi Vũ Quỳnh về nước là sẽ tổ chức tiệc đính hôn, nhưng khi Vũ Quỳnh về nước thì bà Mai Hoa phải bay qua Thụy Sĩ để giải quyết công việc, nào ngờ khi bà về nước thì bắt gặp Hiếu Đồng và Vĩnh Phong đang ở bên nhau. Cộng với cái đẳng cấp quá chênh lệch giữa Vĩnh Phong và Hiếu Đồng, họ bắt buộc phải tiến hành gấp rút buổi lễ đính hôn này.

Tất nhiên bà Mai Hoa giấu nhem chuyện này với Vĩnh Phong. Bà Mai Hoa sinh ra trong một gia đình giàu có và có thế lực trong thương trường và chính trường. Bà là doanh nhân nổi tiếng nhất bấy giờ, bác của bà là một quan chức cấp cao trong chính trị. Bà lại là con gái duy nhất nên tất cả những gì bà muốn đều có thể lấy được, xưa nay không ai dám làm trái ý bà. Bấy giờ địa vị của bà so với khi xưa càng cao hơn, cho nên bà tự mình quyền được sai khiến áp đặt người khác.

Từ nhỏ đến lớn, bà dùng sự áp đặt của mình lên hai đứa con trai: Vĩnh Thành và Vĩnh Phong. Không bao giờ bà làm theo ý nguyện của hai đứa con, luôn áp đặt hai người đi theo con đường bà đã chọn. Vĩnh Thành

từ nhỏ rất ngoan, cậu luôn làm theo ý mẹ dù cho thích hay không thích. Nhưng Vĩnh Phong thì khác, cậu là người không thích bị người khác sắp đặt. Lúc nhỏ miễn cưỡng phải vâng lời, nhưng cậu càng lớn thì bà Mai Hoa càng khó quản được cậu. Cho nên bà muốn đặt cậu vào việc đã rồi để cậu không thể phản kháng được nữa.

Việc bà dẫn theo Hiếu Đồng, tuy không phải là mục đích sỉ nhục nhưng muốn cho cô thấy sự khác biệt quá lớn giữa cô và Vĩnh Phong để cô tự biết mà rút lui. Nhưng thật không ngờ, khi không thấy Hiếu Đồng, Vĩnh Phong lại có phản ứng quyết liệt như vậy. Khi cậu dùng dùng giận dữ bỏ đi thì gia đình Vũ Quỳnh vì sót con nên đã nặng lời trách móc bà Mai Hoa. Trong lúc giận dữ lỡ lời, bà Kim Xuân đã chấm dứt tình bạn bấy lâu nay của hai người. Bởi vì bà Mai Hoa là người không thích ai động vào mình huống hồ là con trai mình. Vì bận rộn công việc nên bà ít quan tâm đến hai đứa con nhưng điều này không chứng tỏ là bà không yêu họ, mà ngược lại, bà rất yêu hai đứa con của mình. Cho nên khi ông Vũ Triết lên tiếng mắng Vĩnh Phong là đồ ngang ngược, hung bạo thì bà Mai Hoa tức giận vô cùng.

Những vị khách mời ngày hôm đó được mời đến và được thông báo lí do của buổi tiệc đó. Không ngờ lại chứng kiến sự trở mặt của hai gia đình. Có người lấy làm tiếc nhưng có người lại cười thầm trong bụng.

Không còn chỗ dựa là tập đoàn Nguyên Thành Phong thì những kẻ ghen ghét nhà Vũ Quỳnh bắt đầu hành động.

Sáng thức dậy, Hiếu Đồng như thường lệ làm đồ ăn sáng cho Vĩnh Phong và bé Đường. Bé Đường đã được Hiếu Đồng sửa soạn từ sớm. Mặc dù hôm nay là thứ bảy, bé Đường được nghỉ ở trường mẫu giáo nhưng Hiếu Đồng và Vĩnh Phong vẫn phải đến trường, cho nên Hiếu Đồng phải dẫn bé Đường đến gửi mẹ Đình Ân trông giúp vì dù sao bác ấy cũng ở nhà làm nội trợ.

Vĩnh Phong tắm tất bước xuống lầu. Chiếc áo sơ mi màu hồng, chiếc quần bò xanh bạc khiến cậu quyến rũ vô cùng. Sau khi nựng bé Đường và xoa đầu cô bé một cái, Vĩnh Phong bèn đến bên ôm lấy eo của Hiếu Đồng nhưng Hiếu Đồng đã nẩy người ra khỏi người, cô quát mắt khế hất đầu về phía bé Đường ra hiệu.

Hiếu Đồng không cho phép Vĩnh Phong có những cử chỉ thân mật với mình ở trước mặt bé Đường. Vĩnh Phong bất đắc dĩ buông tay ra thở dài than:

- Em có biết yêu em anh khổ sở thế nào không. Từ trước đến nay có bao giờ anh cam chịu thế này đâu.
- Vậy thì anh đừng có yêu em nữa là không còn khổ - Hiếu Đồng bật cười nguýt cho Vĩnh Phong một cái.
- Đâu được, người ta nói: "Yêu thì khổ, không yêu thì lỗ". Anh thà chịu khổ chứ nhất quyết không chịu lỗ
- Vĩnh Phong nói rồi liền hôn trộm lên má Hiếu Đồng một cái, lưng quay về trước mặt bé Đường che chắn khỏi tầm mắt.

Thật ra bé Đường không chú ý đến hai người lắm vì cô bé đang ngồi tô tranh vẽ.

Hiếu Đồng mắc cỡ đỏ hết mặt, nhéo Vĩnh Phong một cái rõ đau, khiến Vĩnh Phong phải ôm người suýt xoa. Đột nhiên Hiếu Đồng lại bị nhảy mũi một cái nữa.

- Không được rồi, em mau uống thuốc nếu không sẽ bị cảm - Vĩnh Phong lắc đầu lo lắng nói.
- Em không uống thuốc đâu - Hiếu Đồng lắc đầu không đồng ý nhõng nhẽo nói.
- Tại sao? - Vĩnh Phong nghiêm mặt hỏi, nhưng Hiếu Đồng đã bậm môi nhất quyết không nói.

Bé Đường đang vẽ nghe vậy thì ngẩng đầu cười tinh ranh nói:

- Chị Đồng uống thuốc thì phải có kẹo mới chịu uống.

Vĩnh Phong bật cười hiểu ra lí do, còn Hiếu Đồng xấu hổ mắng yêu bé Đường.

- Bé Đường hư. Chị Đồng không thương bé Đường nữa.
- Có anh Vĩnh Phong thương là được rồi phải không bé Đường. Chiều nay anh sẽ thưởng cho bé Đường - Vĩnh Phong cười khà khà nói.
- Hoan hô, anh Vĩnh Phong là số 1 - Bé Đường vỗ tay reo lên.

Hiểu Đồng lại đấm một cái vào ngực Vĩnh Phong mắng:

- Anh toàn chiều hư bé Đường thôi.

Vĩnh Phong mỉm cười nắm lấy tay Hiểu Đồng rồi quay qua bé Đường bảo:

- Bé Đường mau lên lầu lấy truyện và sách tô màu thêm đi, hôm nay anh Vĩnh Phong lấy xe đưa em đến nhà chị Đình Ân.

- Hay quá! – Bé Đường reo lên rồi vội chạy lên lầu.

Vĩnh Phong nhìn thấy bé Đường đi khuất rồi mới quay sang Hiểu Đồng nói, giọng ngọt ngào quyến rũ làm Hiểu Đồng say mê:

- Nghe lời anh uống thuốc nha.

Nhưng Hiểu Đồng như một đứa trẻ vẫn lắc đầu không nghe nói.

- Em không uống đâu, đắng lắm.

- Sao mấy lần trước đây, anh thấy em vẫn uống bình thường mà.

- Thì người ta cố gắng uống mà – Giọng hờn dỗi, Hiểu Đồng nói.

Vĩnh Phong bật cười, thì ra cô ngốc trước mặt cậu lúc nào cũng muốn tỏ ra mạnh mẽ trước mặt người khác.

- Ngoan đi! Uống xong lát nữa anh mua kẹo cho em – Giọng nói cực kỳ quyến rũ cất lên dỗ ngọt Hiểu Đồng như dỗ một đứa trẻ.

- Vậy thì để mua kẹo xong thì uống – Hiểu Đồng ngốc ghéch bị lời nói ngọt ngào kia mê hoặc bất giác buông ra một câu nói trẻ con xấu hổ không kịp rút lại.

Vĩnh Phong cười hà hà, cúi xuống hôn lấy bờ môi Hiểu Đồng. Hiểu Đồng thì thào trong hơi thở:

- Bé Đường ...

- Bé Đường đang ở trên lầu mà – Giọng nói đoan chắc của Vĩnh Phong lộ rõ ý đồ của mình. Cậu cố tình dụ cho bé Đường đi lên lầu để có thể ăn hiếp Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng bị đôi môi kia quấn lấy khiến đầu óc mị đi, thuần tình để mặt nhiên xâm lược mà không chút phản kháng.

- A! hai người hôn nhau – Bé Đường đang đứng bên cửa nhà bếp, hai tay che hồ mắt, cười hi ha nói.

Hiểu Đồng xấu hổ đẩy Vĩnh Phong ra, lại đấm lên ngực Vĩnh Phong một cái trách:

- Tại anh hết đó.

Sau khi đưa bé Đường gửi ở nhà Đình Ân, Vĩnh Phong lái xe đưa Hiểu Đồng đến trường. Hai người hạnh phúc cùng nhau bước vào trường nhưng không biết sóng gió đang chờ họ trong trường.

Về nhà, Hiểu Đồng tắm nước ấm xong cảm thấy thật khỏe khoắn. Cô bước vào phòng thật nhẹ, bé Đường đang ngủ say sưa, gương mặt như thiên thần làm cho người khác cảm thấy thích thú khi ngắm nhìn. Hiểu Đồng nằm xuống giường, ôm lấy bé Đường trong vòng tay. Bất giác đưa tay vuốt ve gương mặt đáng yêu của bé Đường, vẫn là cảm giác đó, cái cảm giác kỳ lạ khi lần đầu tiên chạm vào làn da mịn màng như sữa kia.

Hiểu Đồng luôn tự hỏi, nếu lúc đó, bé Đường không được sinh ra, liệu cô có thể thoát khỏi những ký ức khủng khiếp mà lão chủ tiệm phở gây ra hay không ?

Từng đêm từng đêm dài, nỗi kinh hoàng cứ ám ảnh trong những giấc mơ của của Hiểu Đồng tạo thành những cơn ác mộng triền miên. Để rồi từng đêm, từng đêm giật mình thức giấc với những giọt nước mắt lăn dài thấm đẫm chiếc gối bên dưới. Muốn bật khóc nức nở nhưng lại không thể đành ném vào trong lòng. Chịu đựng sự dày vò của nó một cách bất lực.

Cái cảm giác bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lấy ngón tay cô rất kì lạ và thân thương, làm Hiểu Đồng dâng trào bao nhiêu cảm xúc. Dường như những người có cùng giọt máu thường thích ở bên nhau, cái hình hài nhỏ bé thích được Hiểu Đồng bế bồng chăm sóc. Mà mỗi khi ở bên cạnh cái hình hài nhỏ xíu ấy, nhìn thấy gương mặt tựa thiên thần ấy, Hiểu Đồng quên đi nỗi ám ảnh của mình. Hằng đêm nằm bên cạnh bé Đường, nắm lấy đôi bàn tay xinh xắn kia thì cơn ác mộng bị đẩy lùi .

Đang miên man suy nghĩ thì Hiểu Đồng nghe thấy có tiếng gõ cửa. Cô bèn ngồi dậy mở cửa.

Vĩnh Phong đứng bên ngoài vẻ chờ đợi, cậu vừa tắm xong, mặc một chiếc áo thun xám giản dị và chiếc quần dài thoải mái.

- Qua phòng anh một chút.

Hiểu Đồng hơi ngạc nhiên một chút, chẳng biết có chuyện gì mà Vĩnh Phong lại gọi cô vào lúc nửa đêm thế này. Hai gò má hơi ửng hồng, đôi mắt chớp mi thanh tú, Hiểu Đồng e dè hỏi :

- Có chuyện gì sao.

- Cứ qua đi – Vĩnh Phong hất mặt về phía phòng mình giục, rồi cậu nhìn Hiểu Đồng với ánh mắt ranh ma, cười mỉm – Có phải em đang suy nghĩ bậy nên không dám qua phải không.

Bị bắt quả tang, Hiểu Đồng xấu hổ mạnh miệng nói :

- Em đâu có nghĩ bậy đâu...Qua thì qua, có gì mà không dám chứ.

Gương mặt phụng phịu hờn dỗi xen lẫn xấu hổ của Hiểu Đồng lúc này rất đáng yêu. Vĩnh Phong nhìn thấy thật chỉ muốn ôm chầm lấy cô mà chiếm hữu đôi môi đỏ hồng đang bị hàm răng trắng kia cắn nhẹ.

Không phải là Vĩnh Phong không biết chuyện nửa đêm khuya thế này, cậu gọi Hiểu Đồng sang phòng mình sẽ gây hoang mang cho cô thế nào. Là con gái, ai lại không mắc cỡ, không e dè, không á ngại chứ.

Hiểu Đồng tuy mạnh miệng nói vậy nhưng kì thực cô không dám bước qua, cứ ngập ngừng lưỡng lự, nửa muốn nửa không. Bộ dạng trông thật tức cười, Vĩnh Phong nhìn thấy phải phì cười, vội kéo tay cô vào phòng mình.

Hiểu Đồng cả kinh khi bị Vĩnh Phong kéo đi như thế, tim đập rất mạnh nhưng lại không dám thở quá mạnh, sợ Vĩnh Phong phát hiện tâm trạng của mình lúc này. Thật là đáng thương . Nhưng quả thật trong đầu cũng có chút suy nghĩ đen tối .

Vừa bước chân vào trong phòng của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng thật chỉ muốn bỏ chạy. Dù suy nghĩ thế nào thì nửa đêm nửa hôm, con gái con đũa mặc đồ ngủ chạy vào phòng một thằng chon trai thì ... Tay lại bị Vĩnh Phong giữ chặt nếu mà vùng ra thì càng xấu hổ hơn. Haiz ! Thật là chỉ muốn khóc với tâm trạng ngổn ngang này.

Vĩnh Phong kéo Hiểu Đồng lại gần giường, ấn cô ngồi xuống tấm đệm dày êm ái kia. Tim Hiểu Đồng chỉ muốn rơi ra bên ngoài. Ban ngày nằm trên chiếc giường này cùng với Vĩnh Phong rõ ràng không có chút cảm giác gì, vậy mà lúc này, nó là thứ nguy hiểm nhất mà cô cần tránh xa.

Vĩnh Phong cứ cười thăm trước thái độ của Hiểu Đồng. Lúc đến gõ cửa phòng cô quả thật không có chút suy nghĩ nào nhưng thấy bộ dạng của Hiểu Đồng thế này quả thật cậu cũng có chút ám muội.

Bước đến bên cái chậu đặt trên bàn, Vĩnh Phong bê nó lên và cúi người ngồi xuống đặt dưới chân của Hiểu Đồng. Hiểu Đồng nhìn chằm chằm thau nước, không hiểu là chuyện gì.

Bất ngờ Vĩnh Phong cầm lấy chân bên trái của Hiểu Đồng khiến cô run bắn lên khom người chụp lấy cánh tay đang nắm chân cô kéo lại.

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng tinh quái cười lớn rồi cố gắng kìm nén nụ cười lại nói :

- Em ngâm chân vào đây đi sẽ bớt nhức hơn đó.

Hiểu Đồng lúc này mới vỡ òa cơn sợ hãi trong lòng. Càng thấy xấu hổ vô cùng, quả thật là cô đã hiểu lầm một cách ngốc ghêch. Cô bèn bỏ đôi dép ra khỏi chân rồi đặt chân vào trong chậu nước. Chậu nước ấm dường như có bỏ thêm chút muối, ngâm một lát thì cô cảm thấy thật sảng khoái, dễ chịu vô cùng.

Nhìn gương mặt thư giãn của Hiểu Đồng, Vĩnh Phong cảm thấy rất hài lòng. Cậu đến ngồi bên cạnh Hiểu Đồng, nắm lấy bàn tay của cô. Hiểu Đồng nhẹ nhàng ngã đầu dựa vào vai của Vĩnh Phong, thì thầm nói :

- Cám ơn anh.

- Anh thích cái cảm giác em dựa vào anh lúc này. Sau này dù thế nào đi nữa, anh muốn em mãi dựa vào anh. Anh muốn mình là người bảo bọc, che chở cho em. Chỉ mình anh thôi.

Hiểu Đồng không nói gì bởi vì lúc này cô cảm thấy thật hạnh phúc, cô xiết nhẹ tay Vĩnh Phong. Gặp được Vĩnh Phong là điều may mắn nhất của cô. Được yêu anh và được anh yêu chính là điều mà bất cứ người con gái nào cũng mong ước. Hiểu Đồng thấy mình thật may mắn, may mắn vì đã gặp được Vĩnh Phong, gặp được một nửa còn lại của bản thân mình.

Nước trong chậu bắt đầu nguội dần, Vĩnh Phong đứng dậy định đi thay chậu nước mới nhưng Hiểu Đồng đã ngăn lại.

- Không cần đâu, em không còn cảm thấy nhức mỏi nữa rồi.

Vĩnh Phong bèn bê chậu nước đặt lại trên bàn và cầm một chiếc khăn bông khuy một chân xuống, lại tiếp tục nắm lấy chân của Hiểu Đồng. Lần này Hiểu Đồng để mặc cho Vĩnh Phong tự nhiên nắm chân mình lên nhẹ nhàng dùng khăn bông lau hết sự ẩm ướt. Con trai khi yêu liệu có tình nguyện rửa chân cho bạn gái, tự nguyện lau chân cho bạn gái hay không ? Hiểu Đồng nghĩ rằng con số đó thật sự rất hiếm. Cô cười túm túm hỏi :

- Anh không sợ mất tôn nghiêm của người đàn ông sao.

Vĩnh Phong ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt nheo nheo hút hồn, đôi môi cong quyến rũ, lấy tay nắm chóp mũi cao cao của Hiểu Đồng vuốt nhẹ, cười xòa :

- Tôn nghiêm đàn ông chỉ bị mất khi không biết và không thể chăm lo cho người yêu của mình mà thôi.

Hiểu Đồng bật cười lớn nói :

- Vậy em là người giúp anh giữ vững tôn nghiêm của mình à... Vậy thì phải thưởng cho em rồi.

Vĩnh Phong đã lau khô chân cho Hiểu Đồng, cậu văng chiếc khăn bông qua một bên. Ngồi lên trên giường rồi choàng tay ôm lấy Hiểu Đồng nhắc bổng cô cho ngồi vào lòng mình, phả những hơi thở nóng rực luồn qua mái tóc Hiểu Đồng, chạm vào làn da mịn màng của cô, khiến phần chân tóc dựng cả lên. Hiểu Đồng cảm thấy hơi thở bắt đầu dồn dập. Tiếng tim dường như đập mạnh, nhưng không chỉ có tiếng tim của cô mà còn có tiếng tim của ai kia.

Đầu Hiểu Đồng dựa vào lồng ngực vạm vỡ của ai kia, đón nhận cái ôm siết nồng nàn. Cái cảm cong quyến rũ dựa vào tóc cô, truyền thân nhiệt nóng rực sang người cô, khiến cả người Hiểu Đồng muốn bốc cháy.

Bên ngoài trời mưa vẫn trĩu hạt, hơi lạnh tràn vào nhưng không thể nào xâm nhập vào hai cơ thể đang nóng hừng hực kia. Bất giác Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn lên, bắt gặp ánh mắt nồng nàn cuốn hút của ai kia. Bất giác bị nó cuốn lấy lúc nào không hay biết, đầu óc như mị đi, cả thân người khẽ run nhẹ.

Vòng tay không biết từ lúc nào đã choàng qua cổ của Vĩnh Phong, đôi môi hồng khê hé mở đón nhận cái chạm nhẹ nhàng của bờ môi Vĩnh Phong một cách từ từ. Bờ môi của Hiểu Đồng bị bờ môi kia chiếm đoạt càng lúc càng mãnh liệt. Cái lưỡi ướt át xâm nhập vào vào vùng khoang trống trải đào xới khắp nơi tìm kiếm sự hồi đáp.

Đầu óc Hiểu Đồng trở nên hoãn loạn, không còn có khả năng tự chủ nữa. Chỉ có thể khuất phục vô điều kiện sự chiếm hữu kia. Nụ hôn thật dài, thật sâu thật mãnh liệt đến ngộp thở. Hiểu Đồng khó khăn lắm mới bắt kịp được hơi thở của Vĩnh Phong, nhưng mỗi khi cô vừa bắt kịp thì nụ hôn ấy lại càng cuồng loạn hơn khiến trái tim Hiểu Đồng muốn bứt ra khỏi lồng ngực vì phải chịu sức ép quá lớn.

Thân thể giờ đây chẳng khác tấm lụa nhẹ, được vòng tay kia nâng lấy, nương tựa vào vòng tay ấy. Chẳng hiểu từ lúc nào đã ngã trên chiếc nệm êm ái, mịn màng, mát rượi kia, cả thân người đã bị thân ai kia kìm chặt bên dưới.

Thân thể càng lúc càng nóng bừng lên dữ dội, không khí xung quanh dường như biến mất, không để lại một chút vết tích nào. Vòng tay Hiếu Đồng không còn đủ sức ôm lấy cổ Vĩnh Phong đang buông hồ trên vai.

Đầu óc giờ đây choáng váng gần như muốn ngất xỉu, Hiếu Đồng bóp chặt bờ vai của Vĩnh Phong. Cuống quýt đáp trả nụ hôn kia, cố gắng tìm lấy sự đồng nhịp trong hơi thở.

Nụ hôn ướt át mãnh liệt kia kịp thời rời đi trước khi Hiếu Đồng chìm vào phiêu lãng, nhưng nó không rời đi mà nhẹ nhàng vờn trên môi cô. Một cách cố gắng Hiếu Đồng từ từ lấy lại hơi thở. Đôi mắt nhắm nghiền giờ đang từ từ hé mở, nhìn thấy trong đôi mắt ai kia tràn đầy dự vọng. Hiếu Đồng cố gắng lấy lại lí trí của bản thân nhưng lí trí của cô dường như đã bị dự vọng kia nhấn chìm.

Bàn tay Vĩnh Phong trượt dài từ chiếc eo thon lên tới bờ ngực, chiếm lĩnh nó. Hàng nút áo đã bị bung ra ở nấc đầu tiên. Đôi môi tham lam kia nhẹ nhàng đặt trên bờ mi cong của Hiếu Đồng.

- Vĩnh Phong – Hiếu Đồng cuống quýt gọi trong hơi thở.

Nhưng Vĩnh Phong không đáp lại. Cậu đang chìm đắm trên thân thể Hiếu Đồng.

- Vĩnh Phong – Hiếu Đồng khẽ gọi lần nữa.

Lần này Vĩnh Phong chỉ « Ừ » một tiếng trong đam mê. Bàn tay tiếp tục lần xuống chiếc nút áo thứ hai.

- Anh có biết người dân chúng ta hay hò reo cổ vũ như thế nào không ?

Vĩnh Phong chợt dừng lại, cậu nhắc mình lên nhú mày nhíu mắt nhìn Hiếu Đồng khó hiểu. Sao cô lại hỏi một câu chẳng ăn nhập gì như vậy chứ. Hiếu Đồng liền luồn tay qua người Vĩnh Phong rồi nhắc mình đứng lên.

- Anh không biết phải không, để em làm cho anh xem.

Nói rồi Hiếu Đồng vỗ tay mấy cái, rồi vung hai tay lên cao hô lên :

- Việt Nam vô địch, Hồ Chí Minh muôn năm.

Nói rồi cô nhíu mắt nhìn ra khó hiểu của Vĩnh Phong mím môi cười nhẹ nói :

- Anh làm thử đi, cùng hô với nhiều người sẽ rất thú vị.

Nói rồi Hiếu Đồng vừa đi lùi ra phía cửa, vừa vỗ tay hô lên :

- Việt Nam vô địch, Hồ Chí Minh muôn năm.

Cuối cùng cô biến mất sau cánh cửa phòng, bỏ lại Vĩnh Phong một mình bơ vơ như thằng ngốc. Vĩnh Phong bật cười một cách ngốc nghếch, bắt chước Hiếu Đồng vỗ tay reo lên :

- Việt Nam vô địch, Hồ Chí Minh muôn năm.

Sau đó cậu ngã người xuống đệm, mắt nhìn lên trần nhà thở dài than thầm :

- Haiz ! Mình lại bị xem như thằng ngốc rồi.

Mặc dù trường Đại Học Nguyễn Thành Phong rất nổi tiếng, nhưng phạm vi tin đồn cũng chỉ bao phủ trong trường này mà thôi. Scandan ở đây không lan rộng ra bên ngoài, nên tin tức Vĩnh Phong quen Hiếu Đồng cũng chỉ là một câu chuyện phiếm của mọi người trong những lúc nhàn rỗi.

Vốn dĩ người dân Việt Nam ưa chuộng sự yên bình và luôn giữ gìn và phát huy những truyền thống tốt đẹp. Những sự việc nếu không phải quá ảnh hưởng đến thuần quan mỹ tục thì ít khi bị phơi bày ra bên ngoài nhất là qua báo chí. Đời sống riêng tư cũng ít bị người ta khai thác hay phơi bày. Cho nên với những cảnh đẹp tự nhiên và sự yên bình này, Việt Nam là nơi thu hút khách du lịch đến tham quan.

Nhưng sáng nay người dân thấy báo chí đã rầm rộ lên thông tin đời tư của một gia đình nổi tiếng từ cha tới con, với những hình ảnh và tin tức giật gân khiến mọi người đổ xô nhau đến các sạp báo.

Hiếu Đồng vừa bước chân vào lớp đã thấy các bạn túm tụm chú ý đầu vào đọc báo. Cô hơi tò mò vì không biết đã xảy ra chuyện gì khiến mọi người lại bàn tán xôn xao đến như thế. Cô nhìn thấy Đình Ân đứng dậy khỏi bàn và đi về phía mình, trên tay còn cầm một tờ báo đang đọc dở. Chưa kịp mở miệng hỏi thì Hiếu Đồng đã bị Đình Ân kéo đi ra bên ngoài. Hiếu Đồng chỉ biết ngơ ngác, đi theo Đình Ân.

Đến một góc khuất vắng người, Đình Ân khuôn mặt có vẻ khoái chí chìa tờ báo trước mặt Hiếu Đồng bảo:

- Cậu đọc đi.

- Có chuyện gì vậy – Hiếu Đồng đưa ánh mắt tò mò nhìn Đình Ân dò xét.

Đình Ân khẽ mỉm cười lắc đầu nói:

- Cậu cứ đọc đi thì tự khắc sẽ biết thôi mà.

Hiếu Đồng đành với tay cầm lấy tờ báo trước mặt mình, giở tờ báo đang ngập lại ra. Đập vào trước mắt cô ngay trang bìa là hình ảnh cô và Vĩnh Phong đang âu yếm nhìn nhau ngay trong nhà hàng ngày hôm qua. Bên trên là một hàng tít:” Buổi lễ đính hôn bất thành – Sự lựa chọn khôn ngoan”.

Ngay bên góc dưới là hình ảnh của Vũ Quỳnh đang ăn mặc cực kỳ sexy đứng nhảy nhót trong Vũ trường một cách điên dại như người phê thuốc với hàng tít: “ Sự thác loạn của những thiên kim tiểu thư giả dối”

Hết sức ngạc nhiên, Hiếu Đồng vội vàng lật vào những trang bên trong.

Hôm qua ngày ... tháng ...năm..., đã có buổi gặp mặt giữa phu nhân của chủ tịch tập đoàn Nguyên Thành Phong, một tập đoàn lớn mạnh làm cho nền kinh tế Việt Nam có thể cạnh tranh cùng với các nước châu Á và tổng giám đốc tập đoàn TQ tại nhà hàng PETAPATI, một nhà hàng nổi tiếng với phong cách cổ kính phương tây do chính tổng giám đốc Vũ Triết quản lí cùng với một vài vị doanh nhân có tiếng khác. Theo sự tiết lộ của một vài vị khách có mặt tại buổi tiệc thì lí do của buổi tiệc là để tuyên bố lễ đính hôn giữa cậu con trai thứ hai của tập đoàn Nguyên Thành Phong tên Triệu Vĩnh Phong và cô con gái cưng độc nhất của tập đoàn TQ – Vũ Quỳnh.

Theo nguồn tin cung cấp thì buổi lễ là do sự tác hợp của hai bên gia đình theo lối phong kiến cha mẹ đặt đâu con ngồi đó mà không hề có sự báo trước nào cả. Vì vậy, cậu con trai thứ hai Vĩnh Phong đã dẫn theo cô bạn gái của mình, hiện là sinh viên xuất sắc nhất của trường Đại học Nguyên Thành Phong

Vị khách có mặt trong buổi tiệc hôm đó còn cho biết thêm cậu Vĩnh Phong đã thật sự tức giận khi biết được nguyên nhân của buổi tiệc và dùng dùng nổi giận bỏ đi theo cô bạn gái sau khi buông ra một câu:” Thà lấy chó lấy mèo cũng không muốn lấy cô (tức Vũ Quỳnh)”

Chúng tôi đã tìm hiểu sâu nguyên nhân tại sao cậu Vĩnh Phong lại từ chối một gia đình môn đăng hộ đối với gia đình mình như vậy để yêu một cô sinh viên nghèo thì khám phá ra một sự thật vô cùng bất ngờ đằng sau một gia đình quyền quý, sang trọng, và được mọi người kính trọng.

Tổng giám đốc Vũ Triết từ khi tiếp quản công ty nhà mình đã không ngừng đưa công ty phát triển lớn mạnh. Nhưng không phải bằng con đường làm ăn chân chính mà bằng những thủ đoạn vô cùng tàn độc. Dẫu biết rằng trong thương trường người ta phải đạp lên nhau để chiến thắng, nhưng thủ đoạn mà tổng giám đốc Vũ Triết sử dụng quả thật là quá bỉ ổi.

Lần theo những đầu mối được cung cấp, chúng tôi đã phát hiện tổng giám đốc Vũ Triết có cấu kết với một băng nhóm giang hồ và sử dụng băng nhóm này nhằm gây khó khăn trở ngại cho những công ty cạnh tranh khác. Cho người đến đập phá công xưởng đang làm việc, đánh công nhân có tay nghề cao để hạn chế thành quả của công ty cạnh tranh. Nghiêm trọng hơn nữa là việc cho người âm thầm đốt công xưởng làm hao tổn biết bao nhiêu tiền của và công sức của người khác. Hậu quả là công ty đó phải lệ thuộc vào công ty của ông hay là phải tuyên bố phá sản. Còn nhớ cách đây 4 năm, giám đốc của công ty trách nhiệm Thịnh Phát đã bị tổng giám đốc Vũ Triết ép đến nổi phá sản và trong lúc vẫn trí giám đốc công ty Thịnh Phát đã tự tử chết một cách thương tâm, để lại mẹ già, vợ và ba đứa con còn nhỏ.....

Ngay cả vợ của tổng giám đốc Vũ Triết- bà Kim Xuân - cũng là một người phụ nữ cực kì ghê gớm. Bà ta đứng đằng sau lưng chồng chẳng những không khuyên bảo chồng mà bà còn tiếp tay cho ông bằng cách hiến ra những độc kế thâm sâu nhằm đánh bại công ty người khác.....

Cố gắng duy trì mối quan hệ tình bạn tốt với bà Mai Hoa – phu nhân chủ tịch tập đoàn Nguyên Thành Phong – hiện đang nắm trong tay hơn phân nửa số cổ phần của tập đoàn Nguyên Thành Phong. Tìm mọi

cách để kết hợp cho con gái của mình là cô tiểu thư Vũ Quỳnh và cậu Vĩnh Phong nhằm tăng thêm chỗ dựa vững chắc của mình....

.....

Có câu nói:” cha mẹ quạ thì đẻ con quạ”. Con gái của ông bà Vũ Triết – Kim Xuân cũng học được của cha mẹ mình những thủ đoạn bất minh và thói lọc lừa. Trước mặt bà Mai Hoa thì luôn tỏ ra là một cô gái con nhà học thức, nhu mì nết na. Nhưng ai biết đằng sau cô ả là những đêm cùng bạn bè thác loạn, ăn chơi thâu đêm suốt sáng. Ban ngày Vũ Quỳnh là một tiểu thư trong sáng với những bộ quần áo kín đáo tạo cho cô ta một sự nhu mì, học thức. Nhưng cứ đêm về thì cô ta lột bỏ lột cừ non của mình để trở về là một con cáo lả lơi với những bộ đồ sexy hở trước, trổng sau cùng với những vũ điệu múa may quay cuồng.

Phóng viên chúng tôi đã phục kích được một đêm múa may của cô nàng tại vũ trường Những động tác hoang dại không khác gì những kẻ đang phê thuốc và đặt ngay một câu hỏi liệu có phải cô ấy cũng đã chơi thuốc. Câu trả lời phía sau hoàn toàn không làm chúng tôi thất vọng. Tất cả đám bạn của cô ta trong vũ trường đêm hôm đó đều có thuốc trong người.

Chúng tôi đã làm một bài tường trình đầy đủ về quá trình tiếp cận các đối tượng ở bên dưới, mời các đọc giả tiếp tục theo dõi.

.....

Mẽ Hiểu Đồng – cô sinh viên nghèo biết vượt khó, luôn giành được học bổng toàn phần, được các bạn và thầy cô yêu mến chính là sự lựa chọn vô cùng khôn ngoan của cậu con trai thứ hai Vĩnh Phong.

Theo sự cho biết, cô sinh viên Hiểu Đồng đã xuất sắc trả lời những câu hỏi mà các vị doanh nhân đã đặt ra cho cô ngay trong buổi tiệc. Mà cô chỉ mới là sinh viên năm hai của khoa quản trị, trong khi cô tiểu thư Vũ Quỳnh đã là sinh viên năm ba và còn có một thời gian du học bên Mỹ.

.....

Bài báo còn khá dài nhưng Hiểu Đồng không đọc tiếp. Cô khẽ lướt vài cái vào bài báo chi tiết nói về đêm ăn chơi thác loạn của Vũ Quỳnh, trong đó có hình so sánh cô ta lúc ban ngày và ban đêm. Hiểu Đồng thờ dãi rồi gập tờ báo lại đưa trả cho Đình Ân.

- Cậu thấy sao hả - Đình Ân hí hửng hỏi .

- Mình chẳng thấy sao hết – Hiểu Đồng lắc đầu nói. Quả thật cô không có chút hứng khởi nào ngoài việc lấy làm tiếc cho Vũ Quỳnh.

- Hả- Đình Ân há hốc miệng tròn mắt nhìn Hiểu Đồng. Rồi đành lắc đầu thờ dãi nói .

- Thôi bỏ qua đi – Đình Ân quá hiểu tính của Hiểu Đồng, cô sẽ không để bụng chuyện cũ – Nhưng mình cũng tấy hã hê lắm, ai bảo lần trước cô ta hại cậu thê thảm như vậy. Mình còn đang nghi ngờ, vụ bắt cóc cậu có phải là chính cô ta thuê người hay không nữa. Bài báo có nói nhà cô ta cấu kết với xã hội đen mà. Đùng để mình biết được chuyện đó là do cô ta làm nếu không mình sẽ cho cô ta biết tay.

- Thôi được rồi, mau vào học đi kéo trễ - Hiểu Đồng cười rồi kéo tay Đình Ân trở về lớp.

Hiểu Đồng và Đình Ân đang đi thì phía sau một mũi dao nhọn hoắt và bén nhọn chia về phía Hiểu Đồng lao tới. Nhưng rất may một bóng người lao ra che chắn cho Hiểu Đồng, mũi dao đâm ngay vào lưng của người đó.

Đình Ân bị dạt qua một bên thấy mũi dao đâm vào lưng người đó chảy máu thì hoảng sợ hét lên. Hiểu Đồng bị người đó ôm chặt lấy rồi ngã xuống đất, không biết được người đã lao ra cứu mình là ai nhưng cô nhìn rõ được người muốn giết chết mình là ai.

Người đó, gương mặt tái xanh sợ hãi, đôi bàn tay cầm con dao dính máu run rẩy.

- Đại Bình – Tiếng Đình Ân hét lên khi nhìn rõ gương mặt của người lao ra cứu Hiểu Đồng, rồi quay lại nhìn kẻ thủ ác kia mắng – Vũ Quỳnh ! Cô thật là độc ác.

Vũ Quỳnh như kẻ điên chia con dao về phía Hiểu Đồng mắng :

- Tại cô ta tất cả. Tại cô ta... nếu không tại cô ta xuất hiện tôi đâu có bị mất tất cả . Đều là lỗi của cô ta, cô ta đáng chết. Hiểu Đồng tôi căm ghét cô.

Lúc này Đại Bình và Hiểu Đồng đang lồm cồm ngồi dậy, Vũ Quỳnh thấy vậy liền cầm dao xông vào Hiểu Đồng một lần nữa. Hiểu Đồng vẫn chưa đứng dậy nên hoàn toàn không thể né tránh mũi dao đang lao đến của Vũ Quỳnh. Đình Ân đã vội xông ra chụp lấy bàn tay đang cầm con dao của Vũ Quỳnh kéo về phía khác. Hai cô gái bắt đầu giằng co nhau giành con dao. Mũi dao quay tứ phía, làm Hiểu Đồng và Đại Bình không thể xám lại gần.

Nhưng Vũ Quỳnh lúc này như một người điên dồn hết sức mạnh đẩy Đình Ân vào trong tường, khiến đầu Đình Ân đập mạnh gây cảm giác vô cùng đau đớn, nhất thời rơi lỏng bàn tay. Ngay lập tức con dao chĩa mũi nhọn về phía cô. Đình Ân kinh hãi nắm lấy bàn tay cầm dao kia, cố gắng đẩy bàn tay đang ấn con dao xuống lên cao, xa khỏi người mình.

Hiểu Đồng cũng hoảng hốt ngồi bật dậy lao đến chụp lấy bàn tay cầm con dao đó phụ với Đình Ân đẩy bàn tay cầm dao đó lên. Nhìn Vũ Quỳnh mỏng manh như thế nhưng lại có sức lực kinh hồn. Cả Hiểu Đồng và Đình Ân phải cố gắng hết sức mới đẩy được bàn tay của cầm dao của Vũ Quỳnh ra khỏi người Đình Ân. Cả ba người con gái, gương mặt ai cũng tái xanh, người đầm đìa mồ hôi.

Đại Bình cũng ôm lấy cánh tay đau của mình cố gắng hết sức kéo Vũ Quỳnh ra khỏi Đình Ân và Hiểu Đồng. Mọi người nghe tiếng hét cũng chạy đến phụ giúp. Vũ Quỳnh bị kéo ra và bị tước con dao thì không ngừng la hét :

- Buông tôi ra, tôi phải giết cô ta, buông tôi ra.

Đình Ân tức giận đến tát vào mặt Vũ Quỳnh liên tiếp mấy cái thật mạnh. Đến nỗi làn da trắng nõn mím màng và mỏng manh của Vũ Quỳnh đỏ lừng lên, khóe miệng của cô ả rướm máu, Đình Ân tức giận mắng :

- Cô điên đủ chưa hả. Cô nhìn lại mình đi, cô như vậy mà đòi Vĩnh Phong yêu cô à. Đúng là quá ảo tưởng.

Vũ Quỳnh cũng mặt đỏ tía tai hét trả :

- Nếu không phải tại cô ta xuất Hiện thì Vĩnh Phong sẽ không bao giờ bỏ rơi tôi. Tôi hận cô ta, tôi hận cô ta. Lúc trước tôi cho người bắt cô ta đem bán đi nhưng vì bọn nó tham lam nên cô ta mới có thể thoát được. Lần này tôi nhất định bắt cô ta biến mất khỏi mắt tôi.

Tất cả mọi người đều ồ lên bàn tán xôn xao cả lên.

- Cô lầm rồi – Hiểu Đồng bây giờ mới lên tiếng, nét mặt điềm đạm – Nếu không phải là tôi thì sẽ có một cô gái khác vì Vĩnh Phong mãi mãi không yêu cô. Nếu như cô không sửa đổi tính tình thì sẽ không có bất cứ chàng trai nào yêu một cô gái ích kỷ và độc ác như cô.

- Cô nói dối, tôi không tin cô đâu...

Nói rồi Vũ Quỳnh vùng ra khỏi những bàn tay đang nắm giữ mình vừa chạy vừa hét. Tất cả mọi người chỉ dám nhìn theo bóng cô ả.

Hiểu Đồng và Đình Ân vội chạy đến xem vết thương trên người Đại Bình. Lo lắng hỏi :

- Cậu không sao chứ.

Đại Bình nét mặt nhăn nhó cố gắng mỉm cười trả lời :

- Mình không sao.

Nhưng ngay sau đó thì hơi loạng choạng, Đình Ân vội xem xét vết thương rồi nói :

- Không được rồi phải đến bệnh viện ngay, vết thương sâu lắm.

Hiểu Đồng và Đình Ân lập tức đưa Đại Bình đi đến bệnh viện. Bác sĩ phải khâu lại năm mũi thì mới khép được miệng vết thương. Đình Ân liền đi theo các bác sĩ làm thủ tục.

- Cám ơn cậu, Đại Bình – Hiểu Đồng vô cùng biết ơn, cô nhìn Đại Bình với ánh mắt áy náy – Vì mình mà cậu lại bị thương nặng thế này.

- Không sao, vì cậu mình có chết cũng cam lòng – Đại Bình nắm lấy tay của Hiểu Đồng, ánh mắt tha thiết nói.

Hiểu Đồng cắn nhẹ môi cúi đầu lảng tránh ánh mắt của Đại Bình. Cô không biết phải nói gì với cậu lúc này.

- Hiểu Đồng ! Mình yêu cậu – Đại Bình tiếp tục nói.

- Xin lỗi Đại Bình ! Mình ... - Hiểu Đồng e dè nói, cô rút tay mình ra khỏi tay Đại Bình.

Nhưng Đại Bình đã ôm lấy Hiểu Đồng tha thiết nói :

- Mình thật lòng yêu cậu mà. Hãy im một cơ hội đi, cái gì Vĩnh Phong làm được thì mình cũng làm được, thậm chí là sinh mạng của mình, mình cũng có thể trao cho cậu.

Hiểu Đồng vừa bối rối vừa tức giận muốn thoát khỏi vòng tay của Đại Bình nhưng không được. Đột nhiên một bàn tay đẩy mạnh Đại Bình ra khỏi Hiểu Đồng. Còn đấm cho cậu một cú thật đau khiến Đại Bình choáng váng ngã xuống.

- Vĩnh Phong – Hiểu Đồng kinh hãi hét lên.

- Cảnh cáo cậu, từ nay cấm cậu không được đến gần Hiểu Đồng nữa bước nếu không thì không chỉ đơn thuần là một cú đấm đầu – Vĩnh Phong hơi thở dồn dập chỉ tay vào mặt Đại Bình tức giận nói.

Nói xong cậu cứ thế lôi Hiểu Đồng ra ngoài bỏ mặt Đại Bình ở lại. Hiểu Đồng bị Vĩnh Phong lôi đi khổ sở quay lại nhìn Đại Bình hối lỗi.

- Các người sẽ phải trả giá – Đại Bình nhìn theo hai người lẩm bẩm nói, ánh mắt căm thù tột độ.

Hiểu Đồng bị Vĩnh Phong lôi ra bãi đậu xe, cô tức giận vung tay ra khỏi tay Vĩnh Phong, chau mày mắng :

- Anh đang làm gì vậy. Cậu ấy vừa cứu mạng em mà anh lại còn đánh cậu ấy.

Vĩnh Phong ôm lấy Hiểu Đồng thì thầm :

- Anh xin lỗi. Em có biết tâm trạng anh lúc này khổ sở thế nào không. Anh ước gì người chịu nhát dao đó là anh chứ không phải cậu ta. Anh thật có lỗi vì đã không bảo vệ được em.

Một vài người đi vào thấy hai người ôm nhau thì che miệng cười. Hiểu Đồng hơi xấu hổ, đẩy Vĩnh Phong ra nói :

- Lần sau không được nóng nảy và ngang tàng như vậy nữa.

Vĩnh Phong mỉm cười gạt đầu mở cửa xe cho Hiểu Đồng bước vào. Hiểu Đồng ngồi vào xe mà trong lòng cảm thấy lo lắng và áy náy vô cùng. Cô ngoảnh đầu nhìn về phía bệnh viện.

Bên ngoài vườn, dưới bóng cây to lớn, đối diện chiếc xích đu phía bên cây có một băng ghế dài, có đôi trai gái đang ở bên nhau. Chàng trai nhẹ nhàng gối đầu trên đùi cô gái, đưa đôi mắt đen lấp lánh say sưa ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô. Bàn tay rắn chắc đang vuốt ve những sợi tóc đen mượt mà đang bay phấp phới trong gió nhẹ. Còn cô gái đang say sưa đọc sách, cô lật từng trang sách thật khẽ như sợ một tiếng động nhỏ sẽ phá tan khung cảnh lãng mạn này.

Một chiếc lá xanh khẽ theo cơn gió nhẹ nhàng đáp lên mái tóc đen mượt của cô gái, chàng trai đưa tay vuốt nhẹ chiếc lá ra khỏi mái tóc của cô gái và đưa lên mũi ngửi, mùi hương trên tóc cô bám vào từng thớ Xnh trên lá thơm lừng.

Cô gái gấp sách lại nhẹ nhàng đặt nó xuống vào chỗ trống bên cạnh, rồi đưa mắt nhìn xuống chàng trai mỉm cười hỏi :

- Vĩnh Phong, mối tình đầu của anh là ai.

Vĩnh Phong khẽ cười ngồi dậy, đưa mắt sát vào mặt Hiểu Đồng, mũi khẽ chạm nhẹ vào mũi Hiểu Đồng hỏi :

- Sao tự nhiên em lại thắc mắc chuyện đó.

- Người đào hoa như anh, chắc chắn là có rất nhiều người theo. Vũ Quỳnh cũng là một trong số đó.

- Anh là một người chung thủy, chỉ yêu duy nhất một người con gái mà thôi. Người đó xa tận chân trời gần ngay trước mắt – Vừa nói Vĩnh Phong vừa vuốt cái chóp mũi cao cao của Hiếu Đồng – Trước đây, con gái với anh căn bản là không để trong mắt.

- Vậy chẳng lẽ... hóa ra em là con trai à – Hiếu Đồng giận dỗi nói.

- Em là một cô gái chua ngoa đánh đá. Chẳng những dám cắn dám đá còn dám tạt nước vào anh.

- Hóa ra anh thích mẫu người vừa đánh đá vừa chua ngoa à – Hiếu Đồng tủm tủm cười trêu.

Vĩnh Phong choàng tay ôm lấy Hiếu Đồng, để đầu cô dựa vào vai mình, trầm ngâm nói :

- Thật ra lúc đầu anh chỉ chú ý đến em vì em khác hẳn những cô gái khác. Nhưng khi anh bắt gặp em vừa lo lắng vừa bỏ nhà đi tìm bé Đường, rồi sự quan tâm lo lắng kiểm tra từng li từng tí trên người bé Đường để xem có vết thương nào không, khiến anh cảm nhận được sự ấm áp của tình cảm gia đình mà anh đã mất từ lâu. Rồi khi em cứu anh, nấu cháo cho anh ăn...tất cả những việc đó khiến anh cảm thấy thật hạnh phúc. Chẳng biết yêu em từ lúc nào không hay.

Im lặng một lúc kìm lại cảm xúc đang dâng trào, Vĩnh Phong mới nhìn Hiếu Đồng hỏi :

- Em yêu anh từ khi nào ?

- Từ khi em biết có người hôn trộm em trong lúc em ngủ - Hiếu Đồng cười khúc khích nói.

Gương mặt Vĩnh Phong có chút ửng đỏ khi nhớ lại lúc mình thức dậy ở trong phòng của Hiếu Đồng. Gương mặt xinh đẹp của cô lúc ngủ càng xinh đẹp và thánh thiện hơn bao giờ hết. Bất giác cậu cúi xuống hôn cô mà không chú ý.

- Làm sao em biết. Em giả đồ ngủ à.

- Là bé Đường nói cho em biết.

Vĩnh Phong khẽ cười, nhớ lại lúc đó, cậu đưa tay ra hiệu cho bé Đường im lặng, con bé liền chui ngay vào chăn nằm.

- Còn em, mối tình đầu của em là khi nào.

- Mối tình đầu của em dễ thương hơn anh nhiều, đáng yêu hơn anh nữa – Hiếu Đồng bật cười nói.

- Là ai vậy - Vĩnh Phong nhìn Hiếu Đồng chằm chằm, sắc mặt lạnh tanh rõ ràng đang ghen hỏi.

Hiếu Đồng phá ra cười lớn nói :

- Là một cậu nhóc ...

Vĩnh Phong tức giận nói :

- Em dám trêu anh.

Nói rồi đưa tay thọt loét Hiếu Đồng khiến cô vừa buồn cười vừa nẩy người tránh né.

Reng

Tiếng chuông cửa vang lên làm hai người giật mình. Hiếu Đồng cảm thấy lo sợ vì có thể bà Mai Hoa lại đến. Nhất là khi có bài báo kia. Hai người liền đi ra cổng.

Phía bên kia cổng là một phụ nữ dáng vẻ ốm yếu, đang đứng quay lưng về phía họ. Bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Két

Cánh cửa vừa mở ra, Hiếu Đồng kinh ngạc kêu khẽ :

- Mẹ.

Bà Cẩm Du từ từ quay mặt lại, sắc mặt lạnh lùng nói :

- Hiếu Đồng, thu dọn đồ đạc đi. Chúng ta sẽ dọn đi nơi khác.

- Dọn đi đâu hả mẹ - Hiểu Đồng ngạc nhiên hỏi.

- Dọn đến nhà bác sĩ Hữu Thiên – bà Cẩm Du nói một cách dứt khoát và nhìn vào Vĩnh Phong ở phía sau lưng Hiểu Đồng nói – Cậu Phong hy vọng từ nay về sau cậu đừng tìm Hiểu Đồng nhà tôi nữa. Bởi vì tôi đã hứa gã Hiểu Đồng cho bác sĩ Hữu Thiên rồi.

Cả Hiểu Đồng và Vĩnh Phong đều sững sờ tột độ.

17. Chương 17: Tình Đầu Dành Hết Cho Em .

Vĩnh Phong đứng im lặng bên cạnh cửa sổ phòng của Hiểu Đồng, bóng dáng lặng lẽ cô độc, gương mặt đau buồn trầm ngâm. Ánh mắt bi ai tột độ nhìn Hiểu Đồng đang thu dọn đồ dùng, nửa muốn đến ngăn lại, nửa lại không dám bước chân đến. Bởi vì một khi bước đến, cậu không nén được lòng mình mà ôm lấy Hiểu Đồng giữ chặt cô trong lòng bàn tay, không để cô xa rời cậu một bước.

Đám cưới ! Vĩnh Phong cũng từng mơ tưởng một buổi lễ đơn giản cùng với Hiểu Đồng trong bộ trang phục lễ cưới màu trắng. Từng mơ tưởng cùng Hiểu Đồng đi đến cuối cuộc đời này.

Cậu sẽ chọn một nơi thật lãng mạn, giăng đèn hoa khắp nơi, và trong không khí mờ ảo lấp lánh ánh đèn soi trên mặt nước cùng Hiểu Đồng khiêu vũ dưới trời đêm. Cùng cô thưởng thức một bữa ăn thật lãng mạn bên cạnh những người đánh đàn, những giai điệu du dương nhẹ nhàng ru hồn người. Cuối cùng cậu sẽ quỳ gối và cầu hôn cô trong sự ngưỡng mộ và ganh tỵ của những người xung quanh. Cậu sẽ hạnh phúc biết bao nếu nhận được cái gật đầu ưng thuận của Hiểu Đồng.

Vậy mà, cậu chưa thực hiện được thì lại nghe được cái tin khiến cho cõi lòng tan nát. Càng tan nát hơn khi cậu nghe chính miệng Hiểu Đồng nói câu : » Xin lỗi anh! Chúng ta tạm thời không nên gặp nhau »

Hahaha...Vĩnh Phong bật cười đau đớn trong lòng. Sao Hiểu Đồng lại có thể tàn nhẫn đến như vậy, sao cô lại có thể nói ra những lời nói khiến cõi lòng người khác đau đớn một cách nhẹ nhàng và lạnh nhạt đến thế. Tại sao không nhìn cậu, để cho cậu một niềm tin, để cho cậu tiếp tục chờ đợi, dù là bao nhiêu lâu cũng được.

Hiểu Đồng cúi gằm đầu thu dọn quần áo, đầu không dám ngẩng lên nhìn Vĩnh Phong. Cô biết hiện giờ Vĩnh Phong rất đau khổ, cậu đứng sững như tượng gỗ khi nghe Hiểu Đồng nói, nhưng Hiểu Đồng cũng đau khổ có thua kém gì Vĩnh Phong. Thậm chí cô còn đau hơn cậu gấp ngàn lần. Người ta nói làm người khác đau một làm mình đau mười, cô đã phải phàng nói lời xa cách với Vĩnh Phong, đón nhận ánh mắt oán trách của Vĩnh Phong với trái tim rướm máu.

Vĩnh Phong xin lỗi anh, mẹ em đối với em rất quan trọng. Bà đang bị bệnh không thể chịu quá nhiều xúc động. Chắc chắn là mẹ em có nguyên nhân của bà khi quyết định chuyện này.

Hiểu Đồng đã thu dọn xong tất cả đồ đạc, vốn dĩ đồ đạc cô đem đến cũng chẳng có nhiều nặng gì. Tất cả đều bị Vĩnh Phong bỏ hết, những bộ đồ Vĩnh Phong mua cho Hiểu Đồng và bé Đường cô cũng để lại không đem đi. Những con thú nhồi bông mà bé Đường rất thích, tối nào con bé cũng lôi chúng ra chơi trò dạy học cũng phải để lại. Bé Đường chắc chắn sẽ khóc rất nhiều vì xa chúng.

Ngẩng đầu nhìn dáng đứng cô độc của Vĩnh Phong bằng đôi mắt u buồn ngán lệ, Hiểu Đồng muốn gọi tên cậu nhưng rồi cố kiềm lại, cô cắn chặt răng nén cảm xúc từ từ quay lưng đi. Cánh tay vừa vịn nắm cửa xoay một vòng hé mở cánh cửa thì ...

Rầm ...

Một bàn tay thô bạo đẩy mạnh cánh cửa đóng sầm lại rồi bất ngờ ôm xiết lấy Hiểu Đồng, cuốn lấy đôi môi của Hiểu Đồng một cách cuồng nhiệt. Ép chặt người Hiểu Đồng vào cánh cửa phòng, thân người Vĩnh Phong và Hiểu Đồng sát vào nhau. Túi xách trên tay Hiểu Đồng rơi xuống, vòng tay gờ cao ôm lấy cổ Vĩnh Phong đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt kia . Không gian xung quanh chỉ còn lại tiếng tim đập mạnh.

Bà Cẩm Du bồi hồi ngắm nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, nơi mà một thời từng là tổ ấm hạnh phúc của bà. Bàn tay lướt khẽ qua từng món đồ vật quen thuộc, sự xúc động trong lòng dâng cao đến muốn bật khóc.

Bà đã ở nơi này rồi ra đi, trở về xong rồi lại lần nữa ra đi. Bây giờ bà lại đặt chân vào đây một lần nữa, rồi bà lại lần nữa phải rời khỏi nơi đây. Thật đau đớn.

Những ký ức ngọt ngào hạnh phúc từng ở dưới mái nhà này, giờ đây ngôi nhà vẫn hiện diện nơi này nhưng những ký ức đó đã trôi dạt nơi xa vắng....

Hơi thở dồn dập, Hiểu Đồng buông tay khỏi người Vĩnh Phong. Nhưng vẫn còn thấy những nụ hôn kia lướt nhẹ trên gương mặt mình chưa muốn rời đi.

Cô thì thào trong thổn thức :

- Cho em một ít thời gian để thuyết phục mẹ chấp nhận được không.

Vĩnh Phong chạm trán mình vào trán Hiểu Đồng, giọng khàn khàn hỏi :

- Bao lâu.

Hiểu Đồng không trả lời, cô quay mặt sang một bên tránh ánh nhìn của Vĩnh Phong. Cô hiểu rõ mẹ mình, bà tuy mỏng manh yếu đuối nhưng rất kiên định với ý nghĩ của mình, không dễ dàng thay đổi.

- Bao lâu – Vĩnh Phong dùng tay giữ lấy cằm Hiểu Đồng xoay nhẹ mặt cô lại đối diện với gương mặt cậu chưa xót hỏi.

Hiểu Đồng nhìn vào đôi mắt đau trong veo đượm buồn của Vĩnh Phong, cảm thấy Vĩnh Phong thật đáng thương, Hết lần này đến lần khác bị cô làm tổn thương, chịu nhiều đau khổ vì cô mà cô chưa từng làm việc gì cho anh cả. Tại sao Vĩnh Phong lại yêu cô say sả đến như thế, nếu không yêu cô thì giờ đây anh vẫn là một chàng công tử phong lưu có biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp quây quanh van xin tình yêu của anh.

- Anh sẽ chờ ...dù là bao lâu anh cũng sẽ chờ em – Nhìn gương mặt suy tư của Hiểu Đồng bất giác Vĩnh Phong nói. Bởi vì đời này kiếp này người cậu yêu chỉ có Hiểu Đồng mà thôi.

Vừa nghe tiếng bước chân từ trên cầu thang vọng xuống, bà Cẩm Du vội vàng lấy lại vẻ mặt bình tĩnh đưa mắt nhìn Vĩnh Phong và Hiểu Đồng từ từ bước xuống.

- Sắp xếp xong rồi chứ - Bà Cẩm Du nét mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn hỏi.

Hiểu Đồng gật đầu tiến đến bên cạnh mẹ. Bà Cẩm Du quay lưng thúc giục :

- Đi thôi ! Hữu Thiên đang chờ bên ngoài.

Vĩnh Phong định mở miệng nói gì đó nhưng hiểu Đồng lắc đầu ra hiệu kêu cậu im lặng. Vĩnh Phong bất lực buông tay đi theo hai mẹ con ra bên ngoài cửa. Nhưng bà Cẩm Du đã quay lại lạnh lùng nói :

- Không cần cậu phải tiễn, mẹ con tôi tự biết đi. Cậu đi ra chỉ khiến cho Hữu Thiên hiểu lầm mối quan hệ của cậu với Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng lại lắc đầu ra hiệu Vĩnh Phong đừng tiếp tục tiễn nữa.

Vĩnh Phong đành bất lực dõi theo bóng dáng hai mẹ con Hiểu Đồng đi ra khỏi cửa. Cậu hoàn toàn không hiểu vì lý do gì mà bà Cẩm Du lại đột nhiên thay đổi thái độ với cậu như thế. Rõ ràng những lần cùng Hiểu Đồng vào thăm bà, thái độ của bà đối với cậu rất cởi mở dịu dàng. Luôn nhìn cậu với ánh mắt hiền từ ẩn chứa một sự thích thú. Vậy mà tại sao bây giờ lại ...

Hữu Thiên đậu xe một bên đường ngay hàng cây xanh trước nhà Vĩnh Phong chờ đợi hai mẹ con Hiểu Đồng. Sáng nay, cậu đã đọc báo nói về mối quan hệ của Vĩnh Phong và Hiểu Đồng. Cậu cảm có một chút đau lòng, một chút hối tiếc, một chút thất vọng.

Nếu như cậu đừng cảm thố lộ với Hiểu Đồng, đừng cảm tìm tới cô, đừng cảm tiếp cận cô thì liệu cô có thể chấp nhận cậu không.

Hữu Thiên không thể nào ngờ ngay từ phút giây đầu tiên gặp Hiểu Đồng, cậu đã bị tiếng sét từ phía Hiểu Đồng phát ra đánh ngay vào chính giữa trái tim cậu. Để rồi bản thân ngậy người nhớ đến, để rồi ngốc ghêch cứ đảo qua đảo lại nơi phòng bệnh của bà Cẩm Du để chỉ đứng từ xa nhìn thấy bóng dáng cô mỗi khi cô đến thăm mẹ. Cậu như một tên ngốc cảm thấy vui sướng đến phát điên khi cùng cô trò chuyện dù rằng cô

chỉ đến để hỏi thăm bệnh tình của mẹ mình. Để rồi cả đêm mất ngủ chỉ vì một nụ cười của cô dành cho cậu.

Trái tim Hữu Thiên gần như vỡ ra khi biết Hiếu Đồng đã thuộc về người khác. Cậu tự trách mình quá nhút nhát, không dám nói thật lòng mình chỉ bởi vì cậu sợ. Sợ mình sẽ bị tổn thương nếu chẳng may Hiếu Đồng từ chối, sợ ánh mắt tránh né ngại ngùng của cô... Chỉ vì sợ mà cuối cùng cậu đã để vụt mất cô .

Nhưng điều ngạc nhiên nhất là bà Cẩm Du lại tìm đến cậu. Hữu Thiên không thể quên ánh mắt đau khổ của bà Cẩm Du khi gõ cửa phòng mình.

- Bác tìm con à...

Bà Cẩm Du gật đầu khi Hữu Thiên mở cửa ra hỏi :

- Có chuyện gì sao bác, bác thấy không khỏe ở chỗ nào à. Để cháu khám cho bác.

- Không cần – Bà Cẩm Du khoát tay rồi bước vào phòng hỏi thẳng – Hữu Thiên cháu có thích Hiếu D(ồng nhà bác không ?

- Ý của bác là sao ! – Hữu thiên chau mày ngạc nhiên nhìn bà Cẩm Du , ánh mắt không hiểu bà đang nói chuyện gì.

- Ý của bác là cháu có muốn làm bạn trai, làm chồng chưa cưới của Hiếu Đồng hay không ? – Bà Cẩm Du giải thích nỗi thắc mắc trong lòng Hữu Thiên.

Trái tim của Hữu Thiên đột nhiên reo lên một niềm vui sướng khó tả. Nhưng cậu cũng không dám tin vào lỗ tai của mình, cậu lập cập lập lại câu hỏi :

- Cháu là bạn trai, làm chồng chưa cưới của Hiếu Đồng ư !

- Đúng vậy ! – Bà Cẩm Du gật đầu xác định.

- Nhưng mà – Hữu Thiên ái ngại nói, cậu nhớ lại ánh mắt yêu thương của Hiếu Đồng dành cho Vĩnh Phong – Hiếu Đồng cô ấy ...

- Cháu yên tâm, chỉ cần cháu đồng ý thì Hiếu Đồng cũng sẽ đồng ý vì bác sẽ ép buộc nó phải nhận lời.

Trái tim ích kỷ của Hữu Thiên lại reo lên lần nữa. Nó đang sung sướng trước sự đau khổ của người khác. Dù là ích kỷ, Hữu Thiên cũng muốn nắm lấy cơ hội có một không hai này. Cậu chắc chắn sẽ đem lại hạnh phúc cho Hiếu Đồng, sẽ yêu thương chăm sóc cô đến suốt cuộc đời này. Sẽ dùng tình cảm chân thành mà lay động trái tim của Hiếu Đồng. Lần này cậu nhất định không chùn bước.

Đón hai mẹ con Hiếu Đồng vào xe, Hữu thiên chở hai mẹ con Hiếu Đồng đi về nhà mình. Bác sĩ Hữu Nhân có hai căn gần kề nhau, một căn vốn là nhà của bác sĩ, căn còn lại là của người anh đi định cư ở nước ngoài bán lại. Hiện thời căn nhà vẫn bỏ không, đồng thời để dành cho Hữu Thiên sau này lấy vợ sẽ dọn qua ở đó. Nay hữu thiên sắp xếp cho ba mẹ con Hiếu Đồng đến đó ở, bác sĩ Hữu Nhân cũng gật đầu đồng ý vì ông vốn mến mẹ con Hiếu Đồng.

Tại nhà họ Vũ.

Ông Vũ triết diên tiết lao vào trong nhà với vẻ mặt hằn hằm tức giận, tay cuộn chặt một tờ báo. Ánh mắt độc ác, gương mặt đỏ ao như muốn giết người trông thật ghê rợn.

Bà giúp việc hối hả từ bếp chạy lên, lúng túng hỏi :

- Ông chủ sao lại về, ông bỏ quên cái gì à.

- Gọi Vũ Quỳnh xuống đây cho tôi – Ông Vũ Triết gầm lên.

- Dạ nhưng mà cô chủ ... - Bà giúp việc sợ sệt không dám nói.

Hiện giờ Vũ Quỳnh vẫn còn đang ngủ, cô ta rất ghét ai làm phiền giấc ngủ của mình. Hễ mà bị đánh thức là cô ta gào thét um sùm, **** mắng tất cả mọi người, cho nên tất cả người làm ai cũng tránh xa cửa phòng cô ta, đi cũng phải nhón chân nhẹ nhàng.

- Còn đứng đó làm gì nữa, mau lúi đầu nó xuống đây cho tôi – Ông Vũ Triết hét lên khiến bà Giúp việc thót cả tim lú quí chạy đi lên lầu.

Bà Kim Xuân vợ ông từ trên lầu thông thả bước xuống trách :

- Có chuyện gì mà mới sáng sớm ông lại la hét um xùm như vậy chứ.

- Bà xem đi – Ông Vũ Triết quăng tờ báo xuống dưới chân bà.

Bà Kim Xuân vội nhặt lên đọc, gương mặt tái xanh khi lướt qua tiêu đề rồi tím tái khi đọc nội dung bên trong, cả thân người bà run rẩy, chao đảo ngã xuống chiếc ghế sofa êm dịu đắt tiền.

- Đẹp mặt chưa – Ông Vũ Triết hừ mạnh rồi ngã người xuống ghế.

- Cái này, cái này ... làm sao mà ... là ai ...- Bà Kim Xuân run rẩy nói không thành câu.

- Làm sao tôi biết được, nó là tin tức sáng nay – Ông Vũ Triết la lên – Con Vũ Quỳnh đâu.

- Tối qua nó thức khuya, sáng lại phải đi học sớm nên bây giờ con nó đang ngủ - Bà Kim Xuân từ tốn giải thích.

- Nó bận đi vũ trường nhảy nhót với mấy đứa không ra gì nên mới thức khuya chứ gì. Nếu nó chăm học thì tối đâu đến nỗi xấu hổ như bây giờ, bà đừng có bênh nó nữa.

Ông Vũ Triết hừ giọng rồi mỉa mai nhìn bà Kim Xuân nói :

- Thiệt đúng là con hư tại mẹ mà .

- Có chuyện gì vậy ba – Vũ Quỳnh mặc chiếc áo ngủ hai dây đầy gợn cảm bước xuống với gương mặt ngái ngủ.

- Xảy ra chuyện rồi mà mày chỉ biết ăn ngủ thôi sao – Ông Vũ Triết nhìn Vũ Quỳnh tức giận mắng.

- Xì ...ba vì mấy tờ báo lá cải này mà nổi giận đùng đùng à – Vũ Quỳnh giật tờ báo trong tay mẹ lướt sơ qua nó rồi quăng xuống đất cười nói.

Thấy thái độ của con mình ông Vũ Triết càng

thêm tức giận.

- Mày thiệt là đứa hư hỏng mà. Chuyện như vậy mà mày xem như hồng có gì à. Mày muốn ăn chơi thì mặc mày nhưng phải kín đáo chút, để người ta đồn âm lên như vậy, đẹp mặt lắm sao mà mày cười.

- Chứ giờ ba bảo con phải làm sao – Vũ Quỳnh cũng bực tức gắt lên.

- Ông ơi, bây giờ mình phải tìm cách giải quyết chuyện này chứ để như vậy thì xấu hổ chết – Bà Kim Xuân vừa nói vừa rưng rưng nước mắt.

Tấy vợ khóc, ông Vũ Triết có phần nguôi giận, nhưng sau đó ông tức giận đập tay xuống bàn.

- Tôi mà tìm được kẻ nào tung tin này ra tôi nhất định không tha cho hắn ta.

- Bà Mai Hoa có nói gì không – Bà Kim Xuân ngẩng mặt lên nhìn chồng dò hỏi.

- Chẳng phải chúng ta đã trở mặt với bà ấy lúc ở nhà hàng rồi sao, bởi vậy bọn chúng mới dám tung tin này ra bên ngoài. Chúng ta đành phải nghĩ cách giải quyết êm xuôi thôi.

Đột nhiên Vĩnh Phong từ bên ngoài xông vào. Vừa nhìn thấy Vĩnh Phong, Vũ Quỳnh hốt hoảng đứng dậy chạy đến bên cậu nhưng ...

- Bốp ...

Vĩnh Phong giang tay tát mạnh Vũ Quỳnh một cái khiến cô ta ngã xuống đất mà không kịp chống đỡ. Vĩnh Phong chỉ tay vào mặt Vũ Quỳnh đang ôm má chưa hoàn hồn.

- Tôi đã cảnh cáo cô là không được đến gần Hiếu Đồng, không được làm hại cô ấy nữa mà. Cô đúng là muốn chết nên mới không nghe lời như vậy. Đừng có chọc cho tôi điên lên, nếu không dù cô là con gái tôi cũng không nương tay đâu.

- Sao cậu lại dám đánh con tôi – Bà Kim Xuân gào lên sốt sa đứa con gái vàng ngọc, một cái tát yêu bà cũng không dám mà Vĩnh Phong hết lần này đến lần khác đánh con bà trước mặt bà.

Ông Vũ Triết giận đến tái mặt, nhưng ông không nói gì cả.

Vĩnh Phong quay qua nhìn họ, tức giận nói :

- Tôi cảnh cáo các người, đừng mong chia rẽ tôi với Hiếu Đồng ,nếu không mọi hậu quả các người tự lãnh lấy.

Vĩnh Phong nói xong thì bỏ đi không thèm nể mặt ông Vũ Triết cái nào.

Bà Kim Xuân thấy Vĩnh Phong bỏ đi thì vừa khóc nức nở vừa chạy vội lại đỡ con gái

Ánh mắt ông Vũ Triết uất hận ngút trời cao, ông ngồi xuống quay một số điện thoại, đầu dây bên kia vừa bốc máy, ông liền nói:

- Anh Giang, tôi có việc cần nhờ anh rửa hận.

Vĩnh Phong đứng chờ mãi trước cửa tiệm cà phê Grantylove nhưng chẳng thấy bóng dáng Hiếu Đồng ở đâu cả. Lòng dạ Vĩnh Phong lúc này như tờ vò, ruột gan muốn đảo lộn, cảm giác bất an lúc nào cũng xuất hiện.

Cậu bấm số điện thoại của Đình Ân, vội vả hỏi thăm tin tức của Hiếu Đồng ngay khi Đình Ân vừa bắt máy. Nhưng câu trả lời của Đình Ân làm Vĩnh Phong vô cùng thất vọng.

Đang buồn chán thì nhận được điện thoại của Thế Nam gọi cậu đến nhập băng. Nghĩ cũng đã lâu rồi cậu không cùng bạn bè gặp gỡ nên Vĩnh Phong đành thở dài rồi lên xe chạy đi đến chỗ hẹn.

Nhìn gương mặt ảm đạm của Vĩnh Phong khi bước vào thì Thế Nam biết đã xảy ra chuyện. Cậu giơ tay lên khi Vĩnh Phong đi đến gần, Vĩnh Phong vỗ vào tay Thế Nam một cái thay cho lời chào. Vừa ngồi xuống ghế Vĩnh Phong đã vớ ngay chai bia trên bàn nốc liền một chai đến cạn rồi đặt cái cạch xuống mặt bàn.

Mọi người ai cũng ngạc nhiên, chẳng phải mấy hôm nay Vĩnh Phong rất hạnh phúc hay sao. Chẳng lẽ cậu ta đang buồn phiền về bài báo sáng nay.

- Anh Phong sao không dẫn Hiếu Đồng đến chơi luôn – Quốc Bảo tươi cười nói.

- Hiếu Đồng sao rồi, bài báo sáng nay có làm cho cô ấy – Thế Nam cũng nóng ruột hỏi thì bị Vĩnh Phong cắt ngang.

- Đừng hỏi nữa, mình đang nhức đầu muốn chết đây nè – Vĩnh Phong thở dài nói.

- Đã xảy ra chuyện gì rồi – Thiên Minh giọng ồn ồn hỏi.

- Mẹ cô ấy đã bắt cô dọn đi và còn bảo sẽ gả Hiếu Đồng cho cái tay bác sĩ Hữu Thiên đang chữa bệnh cho bác ấy – Vĩnh Phong khổ sở nói.

- Vậy Hiếu Đồng nói sao – Thế Nam cũng cảm thấy khó thở khi nghe Hiếu Đồng phải lấy Hữu Thiên, cậu dồn vã hỏi.

Vĩnh Phong ngã người vào ghế rồi đưa tay lên vuốt mặt, điệu bộ khổ sở vô cùng :

- Còn nói gì được nữa chứ, Hiếu Đồng vốn rất hiếu thảo. Xưa nay cô ấy đều đặt mẹ và em gái lên trên bản thân, huống hồ mẹ cô ấy bị bệnh tim, bác sĩ bảo không được để bà xúc động mạnh, cho nên Hiếu Đồng tuyệt đối không dám làm trái ý bà.

Thế Nam nghe vậy thì trầm mặt im lặng, trái tim cậu cũng cảm thấy khổ sở như Vĩnh Phong. Nếu là Vĩnh Phong thì cậu sẽ chúc phúc cho hai người, đằng này lại là một người hoàn toàn xa lạ.

- Nhưng nguyên nhân là gì, chẳng lẽ bà ấy không thích cậu – Thiên Minh nghĩ ngợi rồi lên tiếng hỏi.

- Em không biết, lúc em và Hiểu Đồng vào thăm bác ấy thì thấy rất vui vẻ nhưng hôm nay tự nhiên lại ...-
Vĩnh Phong thở dài uất ức nói.

- Có phải tại vì bài báo hôm nay cho nên bác ấy vì lo sợ cho Hiểu Đồng mà ngăn cấm hai người – Quốc Bảo chợt reo lên.

- Cũng có thể như vậy – Vĩnh Phong gật đầu tán thành.

- Cũng tại cái con Vũ Quỳnh chết tiết kia, nghe nói lần trước cũng là do cô ta cho người bắt cóc Hiểu Đồng đem bán. Đúng là cái thứ đồ độc ác – Quốc Bảo tức giận mắng.

- Vĩnh Phong ! Những lời bài báo đăng hoàn toàn là sự thật. Cậu phải coi chừng ông Vũ Triết, vì theo anh biết ông ta đúng là có liên hệ với bọn xã hội đen . Đừng làm gì khiến ông ta nổi điên lên nếu không chẳng những cậu mà mẹ con Hiểu Đồng cũng sẽ bị hại – Thiên Minh lo lắng cảnh cáo.

Kể từ khi biết được sự thật mình đã lỡ gây ra cái chết cho cha của Hiểu Đồng, lương tâm Thiên Minh luôn cảm thấy ray rứt khôn nguôi. Cậu luôn muốn tìm cách bù đắp ẹ con Hiểu Đồng. Dù rằng Hiểu Đồng ngăn cản việc cậu đi tự thú nhưng những điều đó không cho thấy cô đã tha thứ cho cậu hoàn toàn.

- Em biết, em sẽ cảnh giác. Nhưng nếu ông ta dám đụng đến một sợi tóc của họ, em bắt ông ta sống không bằng chết – Vĩnh Phong ghiền răng nói.

- Anh sẽ giúp cậu để ý động tĩnh của ông ta – Thiên Minh vỗ vai Vĩnh Phong cổ vũ.

Cả ngày nay Vĩnh Phong gọi điện và nhắn tin cho Hiểu Đồng liên tục nhưng vì trước mặt bà Cẩm Du, Hiểu Đồng không dám bốc máy. Nếu tắt máy, cô sợ Vĩnh Phong sẽ lo lắng nên đành để chế độ im lặng.

Sau khi dỗ bé Đường ngủ xong, thấy mẹ cũng đã ngủ say, Hiểu Đồng lén lút trở về phòng mình. Cũng may là cô và mẹ ngủ riêng chứ nếu không cô khó lòng gọi điện thoại. Mà Hiểu Đồng biết rõ với tánh tình của Vĩnh Phong nếu đêm nay cô không trả lời điện thoại của cậu thì chắc chắn cậu sẽ chờ mãi đến sáng.

Tiếng chuông điện thoại vừa reo lên là Vĩnh Phong bắt máy ngay lập tức.

- Hiểu Đồng – Vĩnh Phong mừng rỡ reo lên bên kia điện thoại.

.....

- Anh nhớ em lắm, anh gần như muốn phát điên khi em không trả lời điện thoại của anh – Vĩnh Phong khỏ sở nói.

- Em cũng nhớ anh lắm. Tại vì có mẹ ở bên cạnh nên em không dám bắt máy – Hiểu Đồng cũng nức nở nói.

- Mẹ em sao rồi. Em có hỏi tại sao mẹ lại đổi ý như vậy không ?

- Cả chiều nay, sắc mặt mẹ không vui nên em chưa dám hỏi. Để khi nào tâm trạng mẹ tốt hơn thì em sẽ xin mẹ thay đổi ý định.

- Bác sĩ Hữu Thiên nói sao.

- Anh ấy không nói gì hết vì khi đưa em và mẹ về là anh ấy trở lại bệnh viện ngay – Hiểu Đồng nhỏ giọng thì thầm, cô sợ mẹ nghe thấy giật mình tỉnh giấc.

Hai người tiếp tục nhỏ to tâm sự nhớ nhưng một lúc thì sau lưng Hiểu Đồng có tiếng hét đầy tức giận.

- Hiểu Đồng.

Nghe tiếng mẹ gọi, Hiểu Đồng tái cả mặt vì sợ hãi, cô quay lại nhìn mẹ, gương mặt bà Cẩm Du đỏ ửng vì tức giận.

- Đưa điện thoại ẹ - bà Cẩm Du tiến tới chìa tay ra trước mặt Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng miễn cưỡng tắt máy rồi đưa ẹ. Lúc này cô nghe thấy hơi thở gấp gấp của bà Cẩm Du. Gương mặt bà từ đỏ chuyển sang tái xanh, một tay ôm lấy ngực bóp chặt. Hiểu Đồng hoảng sợ, cô vội đỡ mẹ ngồi xuống giường, rồi lao qua phòng bà lấy thuốc.

Nhờ uống thuốc kịp thời nên sắc mặt bà Cẩm Du đã dịu lại, hơi thở cũng chậm rãi hơn, không còn thấy đau đớn khó thở nữa.

- Mẹ đã đỡ chưa, hay con đưa mẹ quay lại bệnh viện nha – Hiểu Đồng lo lắng hỏi, tay dịu dàng xoa tim cho bà.

Bà Cẩm Du khoát tay, thì thào nói :

- Không cần, mẹ nghỉ ngơi một lát sẽ khỏe thôi.

- Con xin lỗi mẹ - Hiểu Đồng cảm thấy ăn năn khi đã làm mẹ tức giận.

Bà Cẩm Du xoa mái đầu xanh của con gái, dịu dàng nói :

- Hứa với mẹ, từ nay không được gặp Vĩnh Phong nữa. Cứ coi như mẹ cầu xin con.

- Tại sao hả mẹ - Hiểu Đồng buâng khuôn hỏi.

- Con đừng hỏi nhiều, chỉ cần biết nhà ta không xứng với nhà cậu ấy, không nên trèo cao. Với lại hai cha con bác sĩ Hữu Nhân rất tốt với gia đình ta, Hữu Thiên lại thật lòng yêu con. Hãy hứa với mẹ được không, mẹ cầu xin con – Ánh mắt bà Cẩm Du tha thiết nhìn Hiểu Đồng van xin, Hiểu Đồng đành đau khổ gật đầu.

Mới sáng sớm mà Vĩnh Phong đã đứng trước cửa lớp chờ Hiểu Đồng nhưng vừa thấy mặt Vĩnh Phong thì Hiểu Đồng đã quay mặt đi nơi khác, Vĩnh Phong thấy vậy vội đuổi theo. Cậu nhanh chóng bắt kịp Hiểu Đồng nhưng Hiểu Đồng đã rút tay lại, hai người cứ thế giằng co trước mặt bao nhiêu người. Hiểu Đồng xấu hổ vội nói :

- Được rồi. Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện đi.

Vĩnh Phong liền nắm chặt tay Hiểu Đồng lôi đi. Chuyện đã đến nước này rồi thì Hiểu Đồng đành đi theo sau Vĩnh Phong trong ánh mắt xì xào của mọi người. Hiểu Đồng bị Vĩnh Phong nhấn vào trong xe rồi chở đến một chỗ vắng vẻ. Im lặng hồi lâu, Vĩnh Phong mới hỏi :

- Tại sao lại tránh mặt anh.

Hiểu Đồng cúi đầu im lặng.

Vĩnh Phong tức giận nắm lấy hai cánh tay xoay người cô lại lắc nhẹ, ánh mắt đau khổ tột cùng gào lên :

- Trả lời anh đi.

Vĩnh Phong trong cơn tức giận không kìm chế được cảm xúc cũng như sức mạnh của mình, cậu nắm quá chặt khiến Hiểu Đồng nhắm mắt vì đau. Cô đẩy hai tay của Vĩnh Phong ra mắng :

- Anh làm em đau quá đi.

- Anh xin lỗi – Vĩnh Phong hoảng hốt vội vàng buông tay .

- Tối qua, mẹ bắt gặp em và anh nói chuyện điện thoại, mẹ rất tức giận làm bệnh tim tái phát. Cho nên em đã hứa với mẹ từ nay không gặp anh nữa.

Vĩnh Phong vừa nghe nói từ « không gặp nữa » thì tim như bị ai đâm ngàn nhát dao. Cậu đau đớn cảm bàn tay Hiểu Đồng đặt lên ngực trái của mình giọng khàn khàn nói :

- Nếu bàn tay này là một con dao đâm thủng trái tim anh lúc này cũng không đau bằng câu nói vừa rồi của em.

Cảm xúc cố kìm nén bấy giờ của Hiểu Đồng bị câu nói bi thương của Vĩnh Phong làm bộc phát, nước mắt lăn dài trên gương mặt của Hiểu Đồng, cô bật khóc nức nở.

Vĩnh Phong vội ôm chầm lấy Hiểu Đồng chưa xót nói, đôi mắt cậu đỏ hoe kìm nén những giọt nước mắt :

- Anh xin em, dù cho thế nào cũng đừng bao giờ nói rằng không gặp nữa. Em có biết không, từ khi gặp em thì anh đã biết em chính là hơi thở, là lẽ sống, là trái tim anh. Nếu như mất em anh sẽ không thể nào chịu đựng nổi, anh thà chết còn hơn là phải sống mà không có em bên cạnh. Anh yêu em Hiểu Đồng...

Nghe những lời thống khổ, những lời tỏ tình chân thành của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng càng đau xót gấp bội phần. Cô choàng tay lên cổ Vĩnh Phong siết chặt, nước mắt ướt đầm vai áo Vĩnh Phong, giọng lạc đi hẳn :

- Em cũng yêu anh. Em cũng không muốn rời xa anh ...

Rồi họ trao nhau một nụ hôn đắm nước mắt.

Biết rằng cuộc tình vụng trộm này sẽ khiến mẹ đau lòng nhưng Hiểu Đồng không làm sao dứt ra được tình cảm của chính bản thân mình. Huống hồ đứng trước tình cảm chân thành của Vĩnh Phong, cô càng không thể. Hai người cứ thế lén lút gặp nhau như hai kẻ ăn vụng.

Bà Cẩm Du không còn nằm bệnh viện nữa, cộng thêm việc bà Cẩm Du nhận đồ về nhà làm nên gánh nặng trên vai của Hiểu Đồng nhẹ bớt.

Cô thường tìm cơ bạn học ở trên trường để từ chối lời mời của Hữu Thiên. Hữu Thiên rất kiên nhẫn trong việc đeo đuổi Hiểu Đồng, theo sự đồng tình của bà Mai Hoa cậu sẽ đến trường rước Hiểu Đồng ăn trưa cùng mỗi khi rảnh rỗi. Và tối nào cậu cũng rước Hiểu Đồng ở tiệm cà phê mà cô làm thêm vì bây giờ nhà Hữu Thiên rất xa quán, cô không thể quá giang ai đi về cùng. Hiểu Đồng cũng rất cảm động trước sự quan tâm của Hữu Thiên nhưng ngoài việc xem cậu như một người anh thì không còn bất cứ tình cảm nào khác.

Hiểu Đồng rất ghét nói dối vậy mà bây giờ cô lại nói dối hết lần này đến lần khác, viện đủ lí do để từ chối ăn cơm trưa cùng Hữu Thiên để đến gặp Vĩnh Phong. Trước đây, Hiểu Đồng không thích Vĩnh Phong đến chỗ cô làm thêm để mọi người đàm tiếu nhưng bây giờ mỗi ngày cô và Vĩnh Phong đều gặp nhau ở tiệm cà phê. Nhưng hai người chỉ có thể trao nhau ánh mắt yêu thương mà thôi. Thỉnh thoảng họ cũng trao nhau những nụ hôn vội vàng ở nơi vắng vẻ, đôi lúc thấy xấu hổ khi ai đó vô tình đi tới. Nhưng Hiểu Đồng thường đuổi Vĩnh Phong ra về sớm vì cô sợ Hữu Thiên có thể đến bất chợt. Có khi Hữu Thiên còn chở bà Cẩm Du và bé Đường cùng đến đón cô về.

Cuộc tình vụng trộm cứ kéo dài qua ngày nắng rồi đến ngày mưa.

Cơn mưa tầm tã vào buổi trưa nóng nực đã là nguội đi những luồng khí nóng len lõi trong đất.

Trạm xe buýt vắng người.

Chiếc xe buýt màu xanh dừng đúng trạm để cô gái mặc chiếc áo thun màu xanh biển có gương mặt rất đẹp bước xuống. Cơn mưa rất lớn nhanh chóng bám lấy cô, cô định chạy vội vào mái hiên nhà người ta thì một chiếc ô đã chờ tới che cho cô khỏi cơn mưa.

Một chàng trai dáng người cao ráo, gương mặt khôi ngô ẩn dưới chiếc dù đã vội che cho cô gái mà để bản thân mình bị ướt.

Cô gái ngẩn đầu mỉm cười đáp lại ánh mắt yêu thương của chàng trai.

Chàng trai choàng tay qua eo cô gái dìu cô đi đến mái hiên trú. Sự ấm áp của họ xua tan cái lạnh của cơn mưa tầm tã.

Dưới mái hiên màu vàng, hai người đứng dựa sát vào nhau, những ngón tay luồn vào nhau thật chặt. Hơi ấm từ người này truyền cho người kia, không ai trong hai người họ cảm thấy lạnh.

- Hắt xì ...

Cô gái vội vàng đưa tay che mũi, rồi lau đi những giọt nước đọng trên mặt. Cái mũi nhạy cảm của cô lại biểu tình mỗi khi mưa về.

Chàng trai vội vàng dùng khăn lau những giọt nước trên hàng lông mi đen dày cong cong quyến rũ của cô gái. Những giọt nước đọng trên gương mặt và mái tóc bị bết lại vì mưa.

Trong không khí lãng mạn này, xung quanh không có lấy một bóng người, họ được che dấu trong màn mưa. Chàng trai đặt khẽ bờ môi vào mí mắt cô gái rồi trượt xuống mũi, cuối cùng đáp lại trên bờ môi đỏ hồng của cô gái. Hai vòng tay choàng qua nhau, cùng tìm kiếm sự yêu thương.

- Hiểu Đồng – Tiếng bà Cẩm Du lần nữa thét lên sau lưng Hiểu Đồng, trên tay bà là một cây dù.

Thấy trời mưa quá lớn, sợ con gái về mắc mưa dễ sinh bệnh, bà Cẩm Du vội vàng cầm dù ra bến xe chờ đợi. Ai dè bất gặp được cảnh này khiến bà vô cùng phẫn nộ.

Hiểu Đồng và Vĩnh Phong vội vàng buông nhau ra.

- Mẹ ! – Hiểu Đồng yếu ớt kêu lên sợ hãi.

- Bốp ! ...

Bà Cẩm Du tát một cái vào mặt Hiểu Đồng, cả thân mình bà run lên vì tức giận chứ không phải vì lạnh. Đây là lần đầu bà đánh con, từ trước đến giờ bà không nỡ làm tổn thương con dù là một câu mắng mỏ.

Vĩnh Phong cả kinh khi thấy Hiểu Đồng bị đánh, cậu vội vàng nói :

- Tất cả là đều lỗi của con. Nếu bác có trách phạt thì cứ trách phạt con, xin hãy bỏ qua cho Hiểu Đồng.

- Chuyện dạy con cái của tôi ra sao là quyền của tôi, cậu không có quyền ngăn cản. Nếu cậu không muốn Hiểu Đồng bị đánh thì từ nay đừng bao giờ gặp lại nó nữa. Cứ coi như là tôi van xin cậu. Xin cậu hãy buông tha cho Hiểu Đồng nhà tôi. Cậu giàu có, lại đẹp trai muốn bao nhiêu cô gái cũng được. Hiểu Đồng nhà tôi chỉ là một cô gái hèn mọn không xứng với cậu đâu.

Nói xong bà liền nắm tay Hiểu Đồng kéo đi, Hiểu Đồng quay lại quỳ lạy nhìn Vĩnh Phong lần nữa nhưng bà Cẩm Du lại nạt lớn :

- Hiểu Đồng

Hiểu Đồng đành phải lùi thủi theo bà đi về, bỏ mặt Vĩnh Phong ở đó với bóng dáng cô độc trong màn mưa.

Về nhà sau khi Hiểu Đồng tắm rửa xong bước ra thì thấy mẹ đang ngồi đó với gương mặt đau buồn, cô lại gần ngồi kế bên bà lí nhí nói :

- Con xin lỗi mẹ.

Bà Cẩm Du nghẹn ngào quay lại sờ vào gương mặt vẫn còn đỏ khi bị bà tát hỏi :

- Con còn đau không.

Hiểu Đồng lắc đầu. Bà Cẩm Du ôm chầm lấy con gái nói trong nước mắt :

- Mẹ xin lỗi con, Hiểu Đồng. Con yêu Vĩnh Phong nhiều lắm phải không.

Hiểu Đồng gật đầu. Bà Cẩm Du liền nức nở khóc :

- Đến nước này thì mẹ không thể giấu con được nữa. Sở dĩ mẹ ngăn cản hai đứa là bởi vì ...

Bà nghe ngào không thể nói tiếp được nữa. Sau đó bà đành kìm nén cơn xúc động mà nói tiếp.

- Vĩnh Phong chính là con trai của Triệu Vĩnh Nguyên, chủ tịch tập đoàn Nguyên Thành Phong. Triệu Vĩnh Nguyên chính là người đó, người mà con hay gọi là bác Nguyên...

- Nói như vậy hai người họ là

Cả vũ trụ sụp đổ trước mắt Hiểu Đồng, cả người cô sụp xuống. Ông trời thật là tàn nhẫn.

Bà Cẩm Du thấy con gái đau thương bi phẫn thì đau khổ khóc than trách móc bản thân mình.

- Lỗi là tại mẹ, do mẹ tạo nghiệt nên trời mới phạt, nhưng tại sao không trút lên người mẹ mà lại trút lên người con. Mẹ xin lỗi con, Hiểu Đồng.

- Mẹ đừng nói vậy, con mới là người có lỗi. Quá khứ đã qua nhưng vì con lại trở về - Hiểu Đồng tuy tâm trạng thương vô cùng nhưng khi thấy mẹ tự trách thì cô càng thấy mình có lỗi, vội quay sang an ủi mẹ.

Nhưng lời an ủi của Hiểu Đồng càng khiến bà Cẩm Du đau khổ hơn, càng tự trách mình nhiều hơn:

- Nếu năm xưa mẹ không vì một phút yếu lòng mà chấp nhận ông ấy dù biết ông ấy đã có vợ con rồi thì bây giờ con và Vĩnh Phong đã không ...

Bà Cẩm Du nói đến đây thì không thể nào nói tiếp nữa, bà ôm mặt bật khóc. Hiểu Đồng thấy vậy thì liền ôm mẹ vào lòng, cô trấn tĩnh lại kiềm chế giọng nói có phần run rẩy của mình nói :

- Quan hệ máu mủ là từ kiếp trước truyền đến kiếp này, dù có lẩn tránh thì những người có cùng dòng máu vẫn có thể tìm ra nhau mà mẹ. Con hứa với mẹ từ nay về sau con sẽ không gặp Vĩnh Phong nữa, mẹ có thể yên tâm, đừng khóc nữa kẻo hại sức khỏe. Bác sĩ bảo mẹ không được để xúc động mạnh sẽ ảnh hưởng đến tim.

- Nhưng mà chẳng phải con ... - bà Cẩm Du ngẩng đầu nhìn Hiểu Đồng.

- Đối với con, mẹ và bé Đường là quan trọng nhất. Huống hồ giữa con và Vĩnh Phong là không thể nào nữa rồi ...- Hiểu Đồng mệt mỏi nói, cô im lặng một chút rồi nhẹ nhàng khuyên mẹ - Trưa rồi, mẹ nằm nghỉ một chút đi cho khỏe, con thấy buồn ngủ quá, con vào tắm một chút rồi ngủ một giấc cho khỏe để đi làm. Mà mẹ chưa uống thuốc đúng không... - Không chờ bà Cẩm Du trả lời, Hiểu Đồng vội nói – Để con đi lấy thuốc ẹ uống.

Bà Cẩm Du khỏe lau nước mắt gật đầu rồi đi vào phòng nằm nghỉ, Hiểu Đồng dìu bà vào tận giường, nhìn bà uống hết nước xong rồi mới đi tắm.

Vào phòng tắm, cô xả hết nước thật lớn rồi cứ thế để nguyên đồ mà ngồi dưới vòi sen khóc một mình, không ai có thể nghe thấy tiếng cô khóc ngoài tiếng nước chảy.

Do trong thuốc của bà Cẩm Du có ít thuốc an thần nên bà dậy muộn, đã qua năm giờ rồi. Thông thường giờ này Hiểu Đồng đã nấu cơm xong và đi đón bé Đường về. Bé Đường đang tuổi ăn tuổi nói nên miệng con bé lúc nào cũng bi bô cả lên, không thì thường hay hát mấy bài hát mà cô giáo dạy ở lớp. Tuy từ dạo, dọn ra khỏi nhà Vĩnh Phong, bé Đường có hơi buồn một chút nhưng mấy ngày nay con bé đã vui vẻ trở lại.

Bà Cẩm Du rất ngạc nhiên khi không nghe thấy tiếng của bé Đường, con bé mà về thế nào cũng đánh thức bà. Bà đi xuống dưới lầu tìm nhưng chẳng thấy bé Đường ở đâu, vào nhà bếp thì thấy bếp núc lạnh tanh. Bà Cẩm Du cảm thấy có chút bất an chạy vội lên phòng Hiểu Đồng tìm kiếm.

Vừa mở cửa ra, điều đầu tiên bà thấy là hơi thở nặng nhọc của Hiểu Đồng đang nằm trên giường. Lo sợ bà vội chạy đến gần thì thấy gương mặt đỏ bừng của Hiểu Đồng, bà đưa tay sờ trán thì phát hiện Hiểu Đồng đang sốt rất cao. Bà Cẩm Du liền dùng tay lay người Hiểu Đồng nhưng chẳng thấy cô trả lời. Hoảng hốt bà vội cầm lấy điện thoại của Hiểu Đồng lên dò số của Hữu Thiên. Rồi bấm nút gọi, đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời như đang đợi sẵn.

- Alô...Hiểu Đồng ...

Đầu dây bên kia chưa kịp nói hết, bà Cẩm Du vội nói :

- Hữu Thiên !... Hiểu Đồng bị sốt rất cao, con mau tới xem giúp bác – Giọng bà Cẩm Du có chút đứm quảng.

Đầu dây bên kia không trả lời, rồi tắt máy. Bà Cẩm Du ngỡ ngác đưa điện thoại ra nhìn kỹ thì mới hay mình đã gọi nhầm vào điện thoại của Vĩnh Phong. Tra lại cái danh bạ mới hay thì ra số điện thoại của Hữu Thiên nằm ngay dưới tên của Vĩnh Phong. Trong lúc bấn loạn, bà đã gọi nhầm. Bà liền nhấn nút gọi Hữu Thiên lần nữa.

- Alô ! Hiểu Đồng, em gọi anh có chuyện gì không.

Mặc dù hai chữ Hữu Thiên hiện rất rõ trên màn hình nhưng bà Cẩm Du vẫn muốn nghe thật kỹ tiếng của Hữu Thiên để chắc chắn mình không bị nhầm lẫn lần nữa. Xác định đó chính là Hữu Thiên, bà Cẩm Du mới bắt đầu nói :

- Hữu Thiên ! Hiểu Đồng bị sốt rất cao, bác lo quá, con mau đến giúp bác khám cho nó xem sao.

- Vâng, bác chờ con một lát, con sẽ về ngay – Hữu Thiên vội vàng nói, lòng không thôi lo lắng.

- Vậy bác nhờ con – Bà Cẩm Du rầu rĩ cúp máy.

Bà Cẩm Du quay sang nhìn con gái. Nhìn con gái thở một cách nặng nhọc, bà cảm thấy xót xa vô cùng, bà cảm thấy thật hối hận. Những giọt nước mắt nóng hổi thi nhau rơi xuống trên gương mặt đẹp đang bị năm tháng làm hao mòn. Lau đi những giọt nước mắt, cố ngăn dòng lệ, bà đi lấy khăn ẩm đắp cho Hiểu Đồng.

Cẩn thận đắp khăn lên trán cho Hiểu Đồng, bà vuốt ve mái tóc đen dài của con gái. Đã lâu lắm rồi, bà không nhìn kĩ gương mặt của con mình. Hiểu Đồng rất giống bà thời trẻ, nhưng số phận của Hiểu Đồng lại bất hạnh hơn bà. Ít ra bà cũng đã sống một cuộc sống hạnh phúc bên cha mẹ và cưới một người chồng tốt. Dù tình yêu của bà và người đó không chọn vẹn nhưng lại không chứa quá nhiều sự đau khổ như tình yêu của Hiểu Đồng và Vĩnh Phong.

Nhắc tới Vĩnh Phong, bà Cẩm Du không nén được một tiếng thở dài. Ấn tượng đầu tiên khi bà gặp Vĩnh Phong, đó là một chàng trai tốt và quan trọng hơn là cậu ấy thật lòng yêu Hiểu Đồng. Bà dám khẳng định như vậy vì bà đã từng trải qua thời trẻ, thời kỳ yêu đương và điều đặc biệt là Vĩnh Phong rất giống ông ấy, từ tính tình cho tới dáng vóc.

Dù cảm thấy Vĩnh Phong rất giống cha cậu, Triệu Vĩnh Nguyên nhưng bà Cẩm Du vẫn luôn muốn phủ nhận sự thật này. Bà không tin sau bao nhiêu năm trốn tránh, bà có thể gặp lại ông ấy, huống hồ nghe Hiểu Đồng kể rằng ba Vĩnh Phong chỉ mới mua lại căn nhà đó mới bốn năm trong khi bà rời xa căn nhà đó cũng đã hơn năm rồi. Là ông ấy nói dối với gia đình mình hay vì ông ấy có nguyên nhân khác... Cả bà và Hiểu Đồng đều không mản đến thân thế và địa vị của Vĩnh Phong cho nên lúc gặp cậu, bà đã không hỏi cho rõ ràng, nên bây giờ mới xảy ra sự việc thương tâm này.

Nỗi dằn vặt làm bà Cẩm Du tự trách bản thân mình. Nhìn Hiểu Đồng bà thì thầm trong nước mắt :

- Mẹ xin lỗi con Hiểu Đồng.

- Rengggggggggg.....

Tiếng chuông cửa hồi hã vang lên, khiến bà Cẩm Du thoát khỏi nỗi dằn vặt, tưởng Hữu Thiên đã đến, bà vội lau nước mắt đi ra mở cửa, nhưng người đứng trước cửa không phải Hữu Thiên.

- Cậu đến đây làm gì – Bà Cẩm Du đánh giọng quát.

- Cháu rất lo cho Hiểu Đồng, xin bác hãy cho cháu vào thăm cô ấy một lát – Vĩnh Phong van xin với giọng khàn đục, gương mặt đầy vẻ lo âu.

- Không được ! Cậu về đi – Bà Cẩm Du trả lời dứt khoát, tay định khép cửa lại nhưng Vĩnh Phong đã nhanh tay chặn cửa lại.

Bà Cẩm Du mở to mắt nhìn Vĩnh Phong tức giận mắng :

- Cậu làm gì vậy.

- Cháu xin bác, cho cháu vào thăm Hiểu Đồng một lát thôi. Để cháu vào đưa cô ấy đi bệnh viện rồi cháu sẽ đi ngay – Vĩnh Phong van nài một cách thống thiết.

Nhưng bà Cẩm Du vẫn lạnh lùng lắc đầu một cách dứt khoát, không mảy may đoái hoài tới lời van xin của Vĩnh Phong.

- Không cần cậu quan tâm, Hữu Thiên sẽ đến đây đưa Hiểu Đồng đi bệnh viện.

Bà Cẩm Du đẩy Vĩnh Phong ra định đóng cửa lại thìMắt bà trợn lên kinh ngạc, miệng há to vì quá đỗi bất ngờ, kẻ trước mặt bà từng là một chàng trai phong độ, trọng danh dự, trọng sĩ diện mà bây giờ lại có thể quỳ gối một cách đau khổ chỉ để cầu xin được gặp mặt Hiểu Đồng. Bà hoảng hốt hỏi :

- Cậu làm gì vậy chứ. Mau đứng lên đi.

- Cháu xin bác, cho cháu vào đưa Hiểu Đồng đi bệnh viện đi. Nếu để lâu lỡ cô ấy có bề gì thì cháu thà rằng chết còn hơn sống – Những giọt nước mắt đang bắt đầu lăn dài trên gương mặt thanh tú của Vĩnh Phong. Cậu đang quỳ đó, hai tay nắm chặt những song cửa ánh mắt khẩn thiết van nài khiến cho ai cũng phải xúc động đến bật khóc nếu trông thấy.

Bà Cẩm Du nào phải là người có lòng dạ sắt đá, bà cũng rất đau lòng khi buộc phải chia cách hai đứa trẻ. Nhưng trò đời quay quanh buộc bà phải chia rẽ họ, buộc bà phải dùng lòng dạ sắt đá để ngăn cản họ. Nhưng giờ đây, trước con người đang quỳ kia, bà liệu có còn lòng dạ sắt đá được nữa hay không.

Nhìn ánh mắt thống thiết của Vĩnh Phong, bà Cẩm Du nhắm mắt lại một giây rồi thở dài gật đầu.

- Đứng lên đi.

- Cám ơn bác – Vĩnh Phong mừng rỡ vội đứng dậy, trên môi nở nụ cười sung sướng.

Bà Cẩm Du mở cánh cửa rộng ra để Vĩnh Phong đi vào.

- Phòng của Hiếu Đồng trên lầu bên trái ...- Bà Cẩm Du khẽ nhắc nhở.

Vĩnh Phong không chờ bà nói hết câu, cậu vội vàng chạy lên. Mở cánh cửa phòng Hiếu Đồng ra, Vĩnh Phong có một chút mừng rỡ, một chút lo lắng. Mừng vì sắp gặp được Hiếu Đồng, lo lắng vì bệnh tình của Hiếu Đồng.

Nhìn thấy cả người đang run lên vì lạnh của Hiếu Đồng, nhưng gương mặt thì đỏ bừng lên vì cơn sốt, Vĩnh Phong không khỏi đau xót. Không phút chần chừ, cậu vội bế Hiếu Đồng lên rồi phi nhanh xuống lầu.

Bà Cẩm Du cũng vội vàng đóng cửa chạy theo. Vĩnh Phong chở hai mẹ con đến bệnh viện thì cũng vừa lúc Hữu Thiên đang chạy ra, thấy vậy Hữu Thiên liền cùng Vĩnh Phong bế Hiếu Đồng đặt vào giường bệnh của phòng cấp cứu. Tới đây là trách nhiệm của Hữu Thiên, bà Cẩm Du và Vĩnh Phong bị yêu cầu đứng bên ngoài chờ.

Bà Cẩm Du ngồi trên băng ghế chờ đợi trong lo lắng, còn Vĩnh Phong thì cứ đi tới đi lui không ngừng trước cửa phòng cấp cứu. Nhìn về đứng ngồi không yên của Vĩnh Phong bà Cẩm Du cảm thấy thương xót nhưng bà ngay lập tức dùng sắc mặt băng lãnh nói :

- Cậu Phong, bây giờ cậu về đi cho, Hiếu Đồng đã có Hữu Thiên lo rồi. Cậu ở đây cũng không giúp được gì còn gây hiểu lầm thêm mà thôi.

- Nhưng mà ...

- Xin cậu về đi cho. Tôi chỉ cho phép cậu đưa Hiếu Đồng đến đây thôi chứ không đồng ý cho cậu ở lại đây – Ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng nhìn Vĩnh Phong của bà Cẩm Du khiến Vĩnh Phong không thể nói thêm được gì nữa.

Vĩnh Phong lo lắng ngoái đầu nhìn cánh cửa phòng cấp cứu rồi thở dài nói :

- Vậy cháu về đây. Bác ở lại lo cho Hiếu Đồng.

Vĩnh Phong biết lần này mình không thể lay chuyển ý chí của bà Cẩm Du đành ra về, trong lòng ngập tràn thương tâm lo lắng.

Nhìn dáng vẻ buồn bã của Vĩnh Phong khi đi ra, bà Cẩm Du chua xót thở dài.

Cánh cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra, Hữu Thiên bước ra thờ phào nói với bà Cẩm Du :

- Cuối cùng Hiếu Đồng cũng đã hạ sốt, để cô ấy ngủ một giấc dậy sẽ khỏe lên. Lúc này cháu định đi thì đột nhiên có ca cấp cứu cho nên mới tới trễ - Hữu Thiên giải thích lí do chậm trễ của mình.

Bà Cẩm Du mỉm cười yếu ớt gật đầu. Bây giờ bà mới cảm nhận được hơi thở của mình. Rồi vào thăm Hiếu Đồng.

Bà Cẩm Du lo chăm sóc cho Hiếu Đồng mà quên mất bé Đường vẫn đang còn ở trường mẫu giáo. Bà hốt hoảng bật dậy làm đổ nhào cái ghế, rồi vội vàng chạy ra cửa. Nhưng bà vừa mở cánh cửa ra đã thấy bé Đường và Đình Ân đang đi tới. Bà Cẩm Du mừng rỡ thở phào. Mỉm cười nhìn Đình Ân biết ơn :

- Cám ơn con Đình Ân, bác già rồi nên lẩm cẩm, quên mất chuyện đi rước bé Đường.

Đình Ân định nói gì đó, môi cô mấp máy vài cái rồi thôi, sao đó cô hỏi :

- Hiếu Đồng sao rồi bác.

- Hiếu Đồng đã bớt sốt rồi- bà Cẩm Du trả lời Đình Ân xong thì cúi xuống ôm lấy bé Đường ăn năn nói – Mẹ xin lỗi con, con chờ mẹ có lâu không ?

- Con ... - Bé Đường đang nói thì Đình Ân vội ngắt lời.

- Bé Đường mau vào thăm chị Đồng đi. Chị Đồng thấy bé Đường sẽ hết bệnh liền.

Bé Đường sung sướng gật đầu chạy vào phòng, Đình Ân và bà Cẩm Du liền đi theo sau.

Trời bắt đầu tối, Hiếu Đồng cuối cùng cũng tỉnh lại. Đình Ân, bà Cẩm Du, Hữu Thiên và bé Đường đều mừng rỡ reo lên.

Gương mặt đã bớt đỏ, cơn sốt cũng dịu lại, Hiếu Đồng mệt mỏi mở mắt ra, thấy những ánh mắt đang lo lắng ình, cô cố gắng nở nụ cười yếu ớt.

- Con xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng.

- Con đừng nói ngốc như vậy, con khỏe là mẹ mừng rồi – bà Cẩm Du nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt con gái một cách yêu thương.

- Em thấy trong người đã khỏe lên chưa – Hữu Thiên mỉm cười, ánh mắt quan tâm hỏi.

Hiếu Đồng cố gắng gật đầu để mọi người yên tâm, cô nhìn ra cửa sổ thấy trời đã tối bèn hỏi :

- Bây giờ mấy giờ rồi.

- Hơn tám giờ rồi – Hữu Thiên nhìn đồng hồ trên tay mình trả lời.

Hiếu Đồng nhăn mặt bảo :

- Mẹ mau đưa bé Đường về đi, còn tắm rửa và cho bé Đường ăn cơm để ngày mai còn đi học. Hữu Thiên anh cũng về đi, chở mẹ và bé Đường về giùm em, ngày mai anh cũng phải vào bệnh viện mà.

Đình Ân nãy giờ không lên tiếng, vội lên tiếng ủng hộ.

- Phải đó. Anh mau đưa bác gái và bé Đường về đi, Hiếu Đồng ở đây đã có em chăm sóc rồi.

- Vậy ...- Hữu Thiên đáp ứng.

- Thôi vậy thì mẹ và bé Đường về trước đây, con ráng nghỉ ngơi nha – Bà Cẩm Du miễn cưỡng nói.

- Dạ, mẹ mau về đi. Hữu Thiên, anh mua gì ẹ và bé Đường ăn giùm em nha – Hiếu Đồng mỉm cười chào nói.

- Ủ ! Em đừng lo, anh sẽ lo cho hai người chu đáo.

- Cám ơn anh.

Đình Ân vội tiễn ba người họ ra cửa, nhìn dáng họ đi xa cô mới nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. Sau đó đi đến giường của Hiếu Đồng ngồi gần cô.

- Là Vĩnh Phong đưa cậu đến bệnh viện, anh ấy rất lo cho cậu. Nhưng vì bác gái có mặt ở đây nên sau khi đón bé Đường rồi đến rước mình thì anh ấy cứ ngồi đợi bên ngoài. Mình vừa gọi cho anh ấy xong, anh ấy sẽ lên liền.

Hiếu Đồng không nói gì, cô khẽ nhắm mắt lại.

Lát sau Vĩnh Phong đi vào, cậu lo lắng bước đến bên cạnh nắm tay Hiếu Đồng vuốt ve hỏi :

- Em thấy sao rồi, còn khó chịu không.

Nhưng Hiếu Đồng không trả lời chỉ rút mạnh tay ra khỏi tay Vĩnh Phong. Đừng nói là Vĩnh Phong. Đình Ân cũng có chút ngạc nhiên, cô vội hỏi :

- Cậu sao vậy.

Nhưng Hiếu Đồng không trả lời, cô quay mặt vào tường lạnh lùng nói :

- Anh về đi, đừng bao giờ đến đây nữa.

Vĩnh Phong nghĩ Hiếu Đồng sợ bị bà Cẩm Du bắt gặp nên nói :

- Em đừng lo, anh đợi mẹ em về thì mới tới.

- Chúng ta chia tay đi...

Mấy lời Hiểu Đồng vừa thốt lên làm Vĩnh Phong kinh ngạc đến tột độ, dường như có một tiếng sét vừa đánh qua tai cậu, cậu không tin vào tai mình. Trái tim đột nhiên thất lạc.

Một cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng của Vĩnh Phong, cậu cố gắng nở một nụ cười gượng gạo hỏi :

- Em đang đùa đúng không.

Cậu thật sự không dám tin vào những lời mà cậu vừa nghe thấy, cậu mong chờ Hiểu Đồng sẽ quay lưng lại nhìn cậu rồi phá ra cười nói : » Đúng là em đang đùa, xem anh kia, nhìn mặt buồn cười chết đi được « Nhưng Hiểu Đồng không quay mặt lại, cũng không bật cười càng không nói nửa lời.

Hai bàn tay đang nắm chặt lại của Vĩnh Phong từ từ mở ra, run run hướng đến bờ vai của Hiểu Đồng nhẹ nhàng kéo cô xoay lại, ánh mắt không còn chút sinh khí nào, nụ cười ngượng cũng đã tắt từ lúc nào, Vĩnh Phong hỏi Hiểu Đồng trong tâm trạng kích động :

- Trả lời anh đi, em đang nói đùa đúng không. Hay là do anh nghe lầm.

Lúc này Hiểu Đồng nhìn thẳng vào Vĩnh Phong trả lời một cách tuyệt tình :

- Anh không nghe nhầm. Em càng không nói đùa. Chúng ta chia tay đi. Từ nay anh đừng đến tìm em nữa.

« Ầm » , một tiếng sét rất lớn vang bên tai của Vĩnh Phong khiến tai cậu ù đi, rồi đi thẳng vào trong trái tim của cậu khiến nó vỡ tung ra. Đau...rất đau...cảm giác đau đớn khó tả này là gì. Người ta thường nói » Nỗi buồn không có tên « chứ người đau có nói » nỗi đau không có tên », vậy mà Vĩnh Phong lại không biết cái cảm giác đau nhói lòng này tên gì. Cậu gần như chết sững sau câu nói của Hiểu Đồng.

Đình Ân cũng bịt chặt miệng để không hét lên khi nghe Hiểu Đồng nói, lời nói lạnh lùng đến tàn nhẫn, dường như muốn dứt khoát, muốn cắt đứt hoàn toàn mối quan hệ với Vĩnh Phong. Vốn dĩ cô muốn đi ra ngoài để cho Hiểu Đồng và Vĩnh Phong có thể tâm sự với nhau, nhưng lúc này đây, không hiểu tại sao chân cô không tài nào cất bước.

Lát sau, Vĩnh Phong đau khổ hỏi.

- Tại sao. Cho anh biết lí do đi, vì mẹ em ngăn cản à.

- Không phải – Giọng nói lạnh lùng của Hiểu Đồng lại vang lên lần nữa phủ định làm trái tim Vĩnh Phong như bị ai bóp nát.

- Vậy thì tại sao – Vĩnh Phong giận dữ hét lên, cậu đã không thể chịu đựng được nữa rồi, sự thống khổ này cứ như một con sâu cứ ngấm ngấm cắn xé trái tim cậu.

- Vì em đã quá mệt mỗi khi ở bên cạnh anh. Thân phận và địa vị của anh, mẹ anh, những cô gái bên cạnh anh, sự ganh ghét của họ làm em cảm thấy khó thở. Rồi mẹ em không thích em ở bên cạnh anh , những điều đó càng khiến em mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi. Em chịu đựng đủ rồi, thà em chấp nhận Hữu Thiên, anh ấy sẽ cho em một cuộc sống thoải mái, vui vẻ và hạnh phúc. Nếu như được quay trở lại lần đầu em gặp anh, em sẽ không quay đầu lại tìm anh, không mua thuốc cho anh. Cứ thế anh sẽ ghét em, không bao giờ quan tâm đến em. Vậy thì em sẽ có cuộc sống bình lặng mà em luôn mong muốn như từ trước khi em gặp anh. Bây giờ em mới biết rằng gặp anh là điều bất hạnh nhất trong cuộc đời em. Anh đi đi, từ nay về sau em không muốn gặp anh nữa – Hiểu Đồng ngồi bật dậy hét lên.

Vĩnh Phong không thể tin vào tai của mình được nữa, sự tức giận của Hiểu Đồng, sự oán hận của cô đang bộc phát trước mặt cậu những lời nói tàn nhẫn. Cô ấy nói ra lời chia tay sao quá dễ dàng đến thế. Cậu không muốn nghe, Vĩnh Phong nắm lấy tay Hiểu Đồng cố gắng níu kéo một chút tình cảm còn sót lại :

- Không phải đâu Hiểu Đồng, chỉ cần em nắm chặt lấy tay anh, chỉ cần em không rời bỏ anh, anh sẽ vì em vứt bỏ hết mọi thứ. Mẹ anh sẽ không thể ngăn cản hai chúng ta, anh sẽ bảo vệ không để ai làm tổn thương em, anh sẽ cầu xin cho đến khi nào mẹ em chấp nhận hai chúng ta ...

Những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt Vĩnh Phong khiến tim Hiểu Đồng đau nhói, cô muốn ôm cậu vào lòng, muốn khóc thật lớn trong vòng tay cậu để trút hết những đau khổ trong lòng mình nhưng cô không được phép làm vậy. Cẩn thận môi quay mặt đi chỗ khác, Hiểu Đồng lạnh lùng nói :

- Anh về đi, dù anh có nói gì em cũng không thay đổi ý kiến đâu.

Bàn tay Hiếu Đồng nhanh chóng rút ra khỏi bàn tay Vĩnh Phong. Bàn tay khỏe mạnh đang nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn kia giờ chỉ còn nắm không khí trên không, khiến nó rơi tự do xuống bên dưới không một chút sức sống nào.

Hai mắt trắng già, gương mặt tái xanh không còn chút máu, đôi môi nhợt nhạt, Vĩnh Phong nhìn chăm chăm vào gương mặt không chút cảm xúc của Hiếu Đồng không thể nói được điều gì nữa vì trái tim cậu đang từ từ mất đi sự sống.

- Đình Ân – Hiếu Đồng đột nhiên lên tiếng gọi – Kéo Vĩnh Phong ra khỏi đây dù mình. Mình không muốn thấy mặt anh ấy nữa.

Cô quay mặt nhìn Vĩnh Phong xua đuổi :

- Anh mau ra khỏi đây. Tôi mệt lắm , tôi cần nghỉ ngơi.

Nói rồi, cô nằm xuống kéo chăn đắp che luôn cả đầu.

Đình Ân nãy giờ vẫn đứng ngơ ngác, nghe vậy vội đến nắm áo Vĩnh Phong nói :

- Vĩnh Phong, hôm nay Hiếu Đồng bị mệt nên đầu óc không được tỉnh táo. Anh về đi, đợi khi nào cô ấy khỏe lại, thông suốt hơn hãy đến gặp nha.

Nhưng Vĩnh Phong như người có xác mà không hồn, không có chút biểu cảm nào ngoài cái chớp mắt để báo rằng cậu còn sống. Đình Ân thở dài, dùng hết sức đỡ Vĩnh Phong dậy, đưa cậu ra khỏi phòng. Thân người cao lớn của Vĩnh Phong được thân người nhỏ nhắn của Đình Ân dìu cứ bước xuyên bước xẹp, chỉ chờ dịp là ngã nhào xuống mặt đất.

Nghe tiếng đóng cửa cái cách, Hiếu Đồng mới run run bật khóc. Cô để mặc cho những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt và những tiếng lòng gào thét mà không cách nào kìm lại được.

Đình Ân vất vả dìu Vĩnh Phong ra ngoài, may sao thấy được một chiếc xe lăn, cô bèn đặt Vĩnh Phong lên đó, thở phào một hồi rồi lại tiếp tục đẩy cậu ra nhà xe. Trên đường ra bãi xe, cô gọi điện thoại cho Thế Nam, kể tóm tắt câu chuyện và bảo Thế Nam đến đón Vĩnh Phong về.

Mười lăm phút sau, Thế Nam cùng Quốc Bảo ngồi xe đến. Nhìn thấy gương mặt của Vĩnh Phong như người chết, Thế Nam thở dài, cú sốc này quá lớn, một người chưa từng chịu bất cứ trắc trở nào như Vĩnh Phong đúng là khó mà chấp nhận được. Huống hồ, cậu đã đặt hết tình cảm của mình vào Hiếu Đồng, yêu cô hơn cả chính bản thân mình.

Thế Nam nhìn Đình Ân mỉm cười biết ơn nói :

- Cám ơn em đã báo cho anh biết.

- Không có gì, Vĩnh Phong cũng là bạn của em mà – Đình Ân lắc đầu nói.

Ánh mắt âu yếm của Đình Ân nhìn Thế Nam làm cậu hơi run nhẹ cảm giác trong lòng có chút xao xuyến, Thế Nam vội hỏi :

- Hiếu Đồng sao rồi.

- Cô ấy đã bớt sốt rồi, nhưng tâm trạng bây giờ chắc là tệ lắm – Đình Ân thở dài buồn bã trả lời, có chút đau lòng trước sự quan tâm của thế Nam dành cho Hiếu Đồng.

- Vậy bọn anh về đây – Thế Nam nhẹ giọng chào tạm biệt.

Cậu và Quốc Bảo cùng dìu Vĩnh Phong vào xe mình. Quốc Bảo vừa đi vừa mắng :

- Thứ con gái xấu xa, anh Vĩnh Phong đúng là xui xẻo khi yêu cô ta.

- Được rồi – Thế Nam khẽ trách.

Quốc Bảo tuy có im lặng nhưng nét mặt vẫn nhăn nhó khó chịu.

Đình Ân nhìn Thế Nam lái xe đưa Vĩnh Phong ra về, theo sau là Quốc Bảo, cậu lái xe Vĩnh Phong về nhà dùm.

Cô thở dài, quay lưng vào trong xem Hiểu Đồng ra sao. Vào đến phòng, Hiểu Đồng vẫn chùn chần kím mím, nhưng cái chần run lên trong tiếng nứt nở của Hiểu Đồng, Đình Ân đi đến vỗ nhẹ vào chần nói :

- Cứ khóc đi, cho đến khi nào cậu thấy bớt đau khổ thì thôi.

- Hiểu Đồng xuất viện rồi – Thế Nam gập điện thoại lại rồi nhìn Vĩnh Phong đang say rượu nằm bẹp trên ghế sofa. Tay cầm chai rượu đã cạn quá nửa. Trên mặt bàn cũng đã hết bốn chai, đang nằm lẩn lóc.

Vĩnh Phong không nói gì, chỉ đưa chai rượu lên miệng chuẩn bị uống tiếp. Nhưng Thế Nam đã giật lấy. tức giận mắng :

- Đừng uống nữa, uống nữa cậu sẽ chết đó.

- Mặc kệ mình, có chết mình cũng muốn uống, trả lại ình – Vĩnh Phong ngồi dậy thét lên rồi lao đến chụp lấy chai rượu.

Nhưng cậu đã say đến choáng váng, thân thể mềm nhũn, vừa nhồm lên một chút lại lão đảo ngã xuống. Thế Nam thấy đứa bạn thân của mình như thế cũng không tránh khỏi đau lòng. Cậu tức giận nói :

- Cậu muốn uống chứ gì. Được vậy thì uống đi...

Vừa nói cậu vừa chút tất cả số rượu trong chai vào mặt Vĩnh Phong, sau đó đặt cái cạch xuống mặt bàn, thở hển hển mắng :

- Cậu là một thằng ngốc, biết trước như vậy thì mình đã không giao Hiểu Đồng cho cậu. Nếu là mình, mình mặc kệ Hiểu Đồng có nói một trăm hay một nghìn từ chia tay đi chẳng nữa thì mình cũng sẽ theo sát cô ấy, nắm chặt lấy tay của cô ấy, không để cô ấy xa mình dù một phút một giây nào.

Ngừng một lát, cậu nhìn vào biểu cảm của Vĩnh Phong rồi nói tiếp.

- Bây giờ thì sao, Hiểu Đồng nói chia tay với cậu nhưng cô ấy đâu có nói là không còn yêu cậu nữa đúng không. Thay vì nằm ở đây mà đau khổ uống rượu, cậu mau chạy đến bên cạnh cô ấy, mặc cho cô ấy **** mắng cũng tuyệt đối không từ bỏ .Dùng tình cảm chân thành của cậu để Hiểu Đồng lần nữa chấp nhận cậu. Còn hơn cứ ở đây để mặc cho cô ấy đến với người khác. Mình và Đình Ân sẽ ủng hộ cậu.

Những lời của Thế Nam làm cho Vĩnh Phong tỉnh ra. Cậu cố gắng ngồi dậy nói :

- Cậu nói đúng, Hiểu Đồng vẫn còn yêu mình, nghĩa là mình vẫn còn một tia hy vọng. Mình phải lấy lại sự tỉnh táo để Hiểu Đồng tiếp tục chấp nhận mình.

- Phải như vậy chứ - Thế Nam mỉm cười khích lệ.

Cả hai cùng vỗ tay nhau bắt đầu một chiến dịch mới.

Không để bỏ lỡ học nữa cho nên dù vẫn còn yếu nhưng Hiểu Đồng vẫn cố gắng đến trường. Cô tiến thẳng về phía dãy nhà C của mình thì từ xa đã nghe thấy những tiếng reo của các nữ sinh :

- Trời ơi, hôm nay anh Vĩnh Phong đẹp trai quá hà.

- Phải nói là cực kì đẹp trai...

.....

Cả nhóm người đi ngang trước mặt Hiểu Đồng, cười nói âm ỉ. Tất cả đều là những cô gái xinh đẹp an bần cầu lị, sang trọng đang bu quanh chàng trai. Lấy chàng trai làm trung tâm bởi vì cả người cậu dường như tỏa sáng.

Quả thật hôm nay Vĩnh Phong rất đẹp trai, đẹp trai gấp bội phần so với mọi ngày. Ắm bận chải truốt cầu kì, mái tóc rẽ ngôi bông bành, nụ cười dịu ngọt tỏa sáng. Cậu đứng giữa bầy con gái kiêu sa càng tô điểm cho sự khôi ngô của cậu bội phần.

Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau vài giây, không khí xung quanh im lặng, ngay cả tim cũng không đập. Hiểu Đồng định quay mặt đi nhưng không ngờ người quay mặt đi trước lại là Vĩnh Phong, thậm chí cậu còn mỉm cười rất vui vẻ với những cô gái quanh mình, trao cho họ ánh mắt trầm ấm. Đám con gái sau khi ném cho Hiểu Đồng mấy cái bêu môi, mấy cái nhìn khinh khi, vội vàng theo sau bước chân của Vĩnh Phong.

Từ trước đến nay, người vô tình tàn nhẫn luôn là Hiểu Đồng, người quay lưng bỏ đi chính là Hiểu Đồng. Vĩnh Phong luôn luôn là người đứng nhìn theo bóng dáng cô trong đau khổ nhưng lần này thì khác, người đứng nhìn theo bóng dáng Vĩnh Phong lại là Hiểu Đồng.

Cô đứng sững người trong một khoảng thời gian khá dài, mím chặt môi cả người run nhẹ. Cảm giác buồn dâng vào tận con tim.

- Không sao chứ - Đình Ân từ sau đi tới vỗ nhẹ vai cô an ủi.

Hiểu Đồng lắc đầu mỉm cười rồi tiếp tục tiến vào dãy lớp mình theo học.

Cả buổi học dài đang dang dở mà tâm trí của Hiểu Đồng đặt vào một nơi nào đó mà chính bản thân cô cũng không biết. Đến độ cô giáo đã đi ra từ lúc nào mà cô vẫn ngồi thừ ra đó.

Đến bây giờ Hiểu Đồng mới biết mình là người tham lam. Là chính cô nói lời chia tay, là chính cô làm tổn thương Vĩnh Phong. Vậy mà cô vẫn tham lam muốn níu kéo lấy cậu, muốn ánh mắt Vĩnh Phong luôn hướng về mình, chỉ một mình cô mà thôi.

- Cậu buồn vì chuyện ban sáng à – Đình Ân chợt hỏi, đưa Hiểu Đồng trở về thực tại.

- Đâu có – Hiểu Đồng bối rối nói, cô vội vàng thu xếp sách vở rồi đứng lên – Chúng ta về thôi.

Quán cà phê Granttylove, vào buổi chiều tà rất vắng vẻ, chỉ vài người khách ngồi say sưa bên những giai điệu nhẹ nhàng cùng tách cà phê bốc khói.

Một ông lão ăn bận giản dị bước vào, ông ngồi vào chiếc bàn quen thuộc. Rồi gọi một ly trà hoa hồng.

Thúy Nga, một cô gái cùng làm thêm chung Hiểu Đồng ra tiếp rồi nhăn nhó quay vào.

- Có chuyện gì vậy – Hiểu Đồng quan tâm hỏi.

- Chắc là vì cái ông lão kia – Chị Phương ở quầy thu ngân hắt đầu về phía ông lão cười nói.

- Thì ông ta chứ còn ai nữa – Thúy Nga lên tiếng cầu nhàu – Mấy hôm cậu nghỉ, lại là mấy hôm ông ta tới. Ông ta đòi uống trà hoa hồng, nhưng khi đem ra, ông ta chưa uống đã vội chê, chùng uống rồi càng chê dữ hơn. Nào là, tại sao không ai biết cách pha trà hoa hồng, nào là pha trà mà làm mất mùi trà... Nói tóm lại là mình chỉ muốn khóc thôi hà, có phải là lỗi của mình đâu cơ chứ, là do nhân viên pha chế làm ra mà. Lần đầu gặp ông khách khó tính như ông ta, vậy mà ông ta cứ tới hoài.

Hiểu Đồng và chị Phương bật cười trước vẻ mặt của Thúy Nga, cô nàng này tính tình hơi trẻ con một chút (giống ta đó v-v) . Nhìn cô ta quăng mẩu giấy lên bàn pha chế đầy vẻ bực bội, rồi cô ta quay qua Hiểu Đồng hỏi :

- Mà này, lần trước ông ta có hỏi thăm cậu. Cậu quen với ông lão khó tính ấy à.

Hiểu Đồng gật đầu và nói thêm :

- Lần trước là do mình pha trà giúp ông ấy.

- Vậy cậu mau vào pha cho ông ấy đi. Đem ra giùm mình luôn, cảm ơn cậu trước – Thúy Nga mừng rỡ reo lên rồi vội đẩy Hiểu Đồng đi đến quầy pha chế.

- Được rồi, được rồi, đừng đẩy nữa – Hiểu Đồng thở dài nói.

Cô pha một tách trà hoa hồng thơm lừngbung ra đặt nhẹ nhàng trên bàn.

- Con mời ông dùng trà.

Tách trà vừa được đem ra thì ông lão đã ngửi thấy mùi hương đặc biệt của nó, ông nhắm mắt hít thật sâu cảm nhận sự sáng khoái mà hương vị trà đem lại. Sau khi mở mắt ra, ông mới nhìn Hiểu Đồng nở nụ cười thật đôn hậu nói :

- Quả thật chỉ có cháu mới có thể pha được vị trà mà ông muốn.

- Chỉ là cách thưởng thức trà của ông cháu ta khác với mọi người mà thôi – Hiểu Đồng cũng bật cười đáp lời ông lão.

Chỉ mới gặp ông lão mới có hai lần mà Hiểu Đồng cảm thấy mến ông vô cùng. Một con người luôn nhìn thấu đời, có ánh mắt tinh tường, và có triết lí cuộc sống cao đẹp.

Ông lão nghe Hiểu Đồng trả lời cũng bật cười lớn, ánh mắt nhân hậu nhìn Hiểu Đồng nói :

- Vậy hóa ra hai ông cháu ta là những kẻ lập dị trên thế giới này rồi.

Hai người có một cuộc trò chuyện vui vẻ. lát sau Hiểu Đồng mới lấy từ túi ra một cái bóp da màu nâu đẩy đến trước mặt ông nói :

- Lần trước cháu nhặt được dưới chân ghế, đem cất, mãi tới bây giờ mới có dịp gửi lại cho ông – Hiểu Đồng cười áy náy – Tại vì trong bóp của ông không có địa chỉ nào hết cho nên cháu không biết ông ở đâu để trả. Cháu cũng có đến nghĩa trang đợi ông nhưng chẳng thấy ông đến.

Ông lão vừa nhìn thấy chiếc bóp thì khuôn mặt bỗng nhiên đầy xúc động trên gương mặt già nua nhăn nheo. Bàn tay cũng nhăn nheo run run cầm lấy chiếc bóp, mở chiếc bóp ra ông nhìn chăm chăm vào tấm hình trắng đen của người phụ nữ trẻ rất xinh đẹp. Đôi mắt rưng rưng, khe môi giật giật, ông lấy tấm hình trong bóp ra, xúc động nói :

- Đây là tấm hình duy nhất của vợ ông mà ông có thể giữ. Nó còn quý hơn sinh mạng của ông. Ông bỏ đi, vợ ông tần tảo nuôi con, tới khi con trai ông thất lạc, cô ấy suy sụp nên đổ bệnh rồi mất. Chỉ để lại cho ông tấm hình còn nhỏ của con trai ông.

Nói đến đây, ông lão chợt nghẹn lời, những giọt nước mắt trực trào ta. Hiểu Đồng vẫn chăm chú nghe ông kể, cô với tay lấy khăn giấy cho ông lau nước mắt, nhẹ nhàng hỏi :

- Vậy ông có đi tìm bác ấy không ?

- Có, ông có đi tìm. Ông đã đi tìm nó suốt mấy chục năm nay, nhưng ông không thể nào tìm thấy nó. Có thể là nó đã chết, cũng có thể nó bị bắt đem bán hoặc bị bắt đi ăn xin sống cuộc đời khổ sở.

- Không đâu, chắc chắn bác ấy sẽ sống hạnh phúc. Chắc chắn có một gia đình nhân hậu nào đó nhận nuôi bác ấy – Hiểu Đồng vỗ vỗ lên bàn tay cầm tấm hình đặt trên bàn an ủi , động viên ông.

- Cảm ơn cháu. Hy vọng là vậy.

Lau hết nước mắt, ông lão cười xè xòa nói :

- Ấy da ! Ông lão này làm xấu trước mặt cháu rồi.

- Cháu lại thấy đó là phút chân thật đẹp nhất của đời người ...

Đột nhiên có hai bóng người đi đến trước bàn của họ. Một người dáng cao ráo thanh lịch, gương mặt cực kì quyền rũ, hai tay đút vào hai túi quần, dáng đứng ung dung tự tại. Một người thấp lùn, bận bộ vest đen sang trọng nhưng hai tay nắm chặt, vầng trán đổ mồ hôi, cả người khúm núm lo sợ.

Hiểu Đồng và ông lão không hẹn cùng ngó lên nhìn hai người mới đến đó.

- Ở đây cho phép ngồi nói chuyện trong giờ làm việc à – Vĩnh Phong nhếch mép, ánh mắt khinh bạc nói.

- Dạ không ạ ! – Quản lí Dương lấp bắp nói.

- Vậy thì phải trừ lương, để xem ... trừ nửa tháng lương của cô ấy có được không ?

- Dạ được ạ, phải cảnh cáo để làm gương cho các nhân viên khác – Quản lí Dương vội gật đầu đồng ý.

Hiểu Đồng tức giận đứng dậy nói :

- Anh lấy quyền gì mà trừ lương của người khác chứ.

- Hiểu Đồng, cô không được vô lễ với ông chủ như vậy – Quản lí Dương vội nhắc nhở.

- Ông chủ ...- Hiểu Đồng kinh ngạc lặp lại.

- Đúng vậy, cậu ấy chính là ông chủ mới của chúng ta – Quản lí Dương xác nhận.

- Anh đã mua lại tiệm rồi sao – Vẫn chưa tin, Hiểu Đồng hỏi lại.

- Đúng vậy – Vĩnh Phong nhếch mép trả lời.

Sau đó cậu quay người sang quản lí Dương thông báo :

- Bây giờ tôi muốn kiểm tra thái độ phục vụ của các nhân viên trong quán .

- Dạ vâng, tôi lập tức kêu mọi người đến để cậu kiểm tra liền.

Vĩnh Phong không nhìn Hiểu Đồng một lần nào nữa, cậu lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Ngồi vào một cái bàn cách chỗ đó không xa. Quản lí Dương vội chạy đi thông báo ọi người đến. Hiểu Đồng quay sang ông lão nói :

- Cháu phải đi đây.

Rồi cô nhanh chóng hòa cùng các nhân viên trong quán đứng thành vòng tròn bao quanh lấy cái bàn mà Vĩnh Phong ngồi. Quản lí Dương đứng đằng sau ghế của Vĩnh Phong sẵn sàng nhận lệnh của cậu.

Hiểu Đồng nghe Thúy Nga thở thê bên tai mình :

- Anh chàng đó chẳng phải là người vẫn thường đến tìm cậu hay sao. Bộ hai người giận nhau à.

- Im lặng đi, kẻo bị mắng bây giờ - Hiểu Đồng nhắc nhở. Cô không hiểu Vĩnh Phong định làm gì. Cứ tưởng chỉ có phụ nữ là khó hiểu, không ngờ Vĩnh Phong càng khó hiểu hơn.

Tất cả các nhân viên đều hồi hộp lo lắng nhìn dáo dạt dò hỏi.

Vĩnh Phong quát mắt nhìn khắp tất cả rồi chỉ tay vào Hiểu Đồng, ra lệnh :

- Cô, bắt đầu từ cô. Dọn bàn này cho tôi.

Hiểu Đồng thở dài, biết ngay là cô sẽ bị chọn mà. Cô nhìn cái bàn trống hơ trống lốc nghễ, chẳng biết là phải dọn cái gì. Cô tiến lên trên mấy bước hỏi :

- Anh muốn tôi dọn gì ?

- Cô là nhân viên mà lại hỏi ông chủ như vậy ư. Bình thường cô không làm gì à. Chỉ lo tán dóc với khách – Vĩnh Phong nghiêm mặt hỏi.

Giận chết đi được, nhưng Hiểu Đồng đành nén giận vào lòng, môi mím chặt ném cho Vĩnh Phong cái nhìn căm tức rồi quay lưng đi đến cái rổ đựng những cái khăn trắng, lấy một cái rồi quay trở lại. Cô dùng khăn lau mạnh cái mặt bàn, vừa lau vừa liếc nhìn Vĩnh Phong giận dữ. Cứ nghĩ mặt bàn là gương mặt đáng ghét của Vĩnh Phong mà chà xát đến độ tay cô cũng thấy đau.

- Thái độ phục vụ của cô là như vậy sao. Chẳng phải lúc nào cũng phải tươi cười với khách à – Vĩnh Phong hỏi.

Hiểu Đồng bất đắc dĩ miễn cưỡng nở một nụ cười nhếch nhếch khó coi rồi định quay lưng thì...

- Cà phê.

- Tôi muốn uống cà phê – Vĩnh Phong lặp lại câu nói của mình khi Hiểu Đồng quay lưng lại.

Cậu nhân viên lập tức pha chế, rồi đưa Hiểu Đồng đem ra nhưng ...

- Lâu quá tôi không muốn uống cà phê nữa. Đổi thứ khác đi ...

Cứ như thế, Hiểu Đồng phải lần lượt bê hết cái này tới cái kia. Gương mặt đỏ ửng vì giận đáng yêu vô cùng, biết rõ Vĩnh Phong cố tình hành hạ cô, hiệp đáp cô nhưng không thể phản kháng lại. Đến khi mồ hôi bắt đầu nhỏ giọt trên mặt cô thì Vĩnh Phong mới thôi và đi về.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm liếc nhìn Hiểu Đồng thương cảm.

Trong khi Hiểu Đồng lau những giọt mồ hôi bên trong tiệm thì có kẻ bên ngoài nhớ lại gương mặt phụng phịu giận dữ của cô mà mỉm cười thích chí.

Ông lão gọi Hiểu Đồng đến tính tiền rồi hỏi trên :

- Sao cháu lại dắt tội với anh chàng đẹp trai như thế. Hai cháu đúng là đẹp đôi.

- Sao ạ - Hiểu Đồng mở to mắt hỏi.

- Cháu và anh chàng lúc này yêu nhau có phải không. Đang chiến tranh lạnh à. Hà hà ... Rồi nay mai sẽ huê thôi. Lại không thể thiếu nhau ấy chứ. Cậu ấy cố tình hành hạ để cháu chú ý đến cậu ấy hơn đó thôi.

- Dạ đâu có. Cháu và anh ấy không thể nào - Hiểu Đồng vừa bối rối, vừa xấu hổ nói.

- Đừng để tình yêu vụt mất vì bất cứ lí do gì, nếu không cháu sẽ hối hận cả đời đấy. Ông là một ví dụ... Thôi ông về đây.

Nói rồi ông lão ra về. Bên ngoài một chiếc xe hơi sang trọng chạy đến. Một người bận bộ vest đen đứng mở cửa sẵn cho ông lão đi vào.

Nhìn thấy tâm trạng ông lão vui vẻ, người đó bàn hỏi :

- Chủ tịch có chuyện gì vui à.

- Tôi tìm lại được vật báu mà mình đánh rơi, còn chứng kiến một tình yêu hết sức dễ thương. Ôi tình yêu thời trẻ ...

Rồi ông lão cười sảng khoái.

Mấy ngày sau đó, Hiểu Đồng rất thường gặp Vĩnh Phong đi ngang trước mặt mình, nhưng cậu luôn phớt qua cô. Nếu có vô tình chạm mặt nhau thì Vĩnh Phong cũng chỉ cười khẽ một cái rồi bỏ đi mà không hề quay đầu lại. Cứ hể đứng trong sân trường, ánh mắt cứ mãi tìm kiếm bóng hình của ai đó lúc nào không biết. Hiểu Đồng có cảm giác hụt hẫng và trống trải, nhiều lúc thật muốn khóc để rồi nhận ra mình giống như một con ốc.

Trên xe buýt, một tay vịn thanh cầm, một tay cầm sách, Hiểu Đồng chăm chú đọc. Chợt chiếc xe buýt thắng đột ngột, Hiểu Đồng bị bất ngờ không kịp giữ thăng bằng và ngã người ra phía sau. Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy cô khỏi ngã, kéo cô đứng thẳng lại. Sau khi lấy lại thăng bằng, Hiểu Đồng quay mặt mỉm cười định cảm ơn người đã giúp đỡ mình thì mới biết đó là một kẻ đáng ghét đang hoành hành tâm trí cô. Chẳng rõ Vĩnh Phong đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

Tự nhiên nụ cười trên môi Hiểu Đồng biến mất trở thành một sự ngượng ngạo, môi cô mấp mấp nửa muốn cảm ơn nửa hờn. Thành ra vẻ mặt phụng phịu đáng yêu khiến Vĩnh Phong muốn cười nhưng không dám.

Hiểu Đồng còn đang lưỡng lự thì tay Vĩnh Phong đã buông ra khỏi eo cô, cậu quay mặt không nhìn cô, xích ra chỗ khác, cứ như thể cậu chỉ là tiện tay giúp người mà không cần cảm ơn. Tự nhiên Hiểu Đồng cảm thấy khó chịu trong lòng, có cái gì bứt rứt ..., trong lòng cũng có một sự thắc mắc : »Tại sao Vĩnh Phong lại đi cùng chuyến xe với cô. Là cố tình hay chỉ là sự trùng hợp ... »

Đến trạm cô, Hiểu Đồng đi xuống thì Vĩnh Phong cũng xuống theo, cậu đi cách cô năm mét. Hai tay đút túi quần, bước chân thong thả, trông cậu như một lãng tử phong trần đạo bộ thường thức khí hậu buổi chiều mát mẻ. Thỉnh thoảng hít sáo những giai điệu quen thuộc. Dù Hiểu Đồng có đi nhanh hay đi chậm, Vĩnh Phong cũng giữ một khoảng cách nhất định, không tiến tới gần.

Hiểu Đồng cúi còng cũng bực dọc quay lại mắng :

- Đừng đi theo em nữa.

- Sao em lại nghĩ là anh đi theo em, em để ý anh à - Vĩnh Phong mỉm cười trêu chọc.

- Chẳng phải anh đi theo em từ trạm xe buýt đến tận đây hay sao - Hiểu Đồng vặn vẹo hỏi.

- Đường này đâu phải của em, ai cũng có thể đi, sao anh lại không thể - Vĩnh Phong cười chế giễu.

- Anh muốn đi đâu thì mặc kệ anh, em cảnh cáo anh đừng có dính dáng gì đến chuyện của em. Chuyện của em không liên qua gì đến anh - Hiểu Đồng chỉ tay vào Vĩnh Phong cảnh cáo.

Vĩnh Phong gật đầu mỉm cười nhẹ nhàng xác định.

- Em nói đúng, chúng ta chia tay rồi. Từ nay sẽ trở thành hai người xa lạ, chuyện của anh không liên quan em, chuyện của em không liên quan anh. Trừ khi em có ý gì với anh nên mới cho việc anh đi cùng đường là theo đuôi em.

Hiểu Đồng đuối lí, chẳng biết nói gì, gương mặt xu xuống, môi mím chặt xấu hổ quay lưng đi. Hai từ « xa lạ » làm Hiểu Đồng thấy khó thở. Cậu không thèm nhìn cô bởi vì đối với cậu, cô trở thành người xa lạ. Bất giác Hiểu Đồng cảm thấy đau ở trái tim khờ dại của mình. Vĩnh Phong cứ thế ung dung bước theo sau.

Hiểu Đồng bực tức dậm chân đi thật nhanh, vừa quẹo qua một hàng rào thì va phải một người đàn ông khá cao to té ịch xuống đất. Ông ta lên tiếng **** :

- Bộ đui hả, đi sao không nhìn đường.

Rồi ông ta nhìn kỹ Hiểu Đồng đang nhăn nhó dưới đất dõang lủi lủi đứng lên.

- Thì ra là cô cháu gái xinh đẹp.

Hiểu Đồng vừa đứng lên nghe ông ta nói thì giật mình quay lại nhìn chằm chằm vào ông ta hoảng sợ : » Là ông ta ». Cô vội nhặt quyển sách lên rồi bỏ sở hãi định bỏ chạy nhưng lại bị ông ta nhanh tay giữ lại.

Lời nói chứa sự giận dữ lẫn sợ hãi, Hiểu Đồng nói :

- Ông muốn gì mau buông tôi ra.

- Lâu rồi không gặp, chúng ta đi uống nước một chút đi – Gã nham nhở mời.

- Tôi không có hứng thú đi uống nước với ông – Hiểu Đồng cau có nói, cố gắng rút tay về, nhưng bị gã nắm chặt.

- Ấy da ! Cháu hại chú bị ngồi tù 5 năm trời oan uổng. Phải bù đắp lại chút gì cho chú chứ - Gã vừa nói, ánh mắt vừa chiếu lên người Hiểu Đồng – Công nhận cháu càng ngày càng xinh đẹp đó Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng sợ hãi nói lí nhí :

- Ông bỏ tay tôi ra, nếu không tôi la lên đó.

Hiểu Đồng không phải là một cô gái yếu đuối, nếu gặp trường hợp này mà ở người khác cô dễ dàng thoát được nhưng bởi vì hẳn ta là nỗi kinh hoàng đầu đời của cô, cho nên sự ám ảnh đó đã rút hút sự bình tĩnh của cô.

Cô nghĩ đến Vĩnh Phong, bất giác đưa mắt ra phía sau lưng gã chủ tiệm phở. Vĩnh Phong đang đứng dựa tường, hai tay khoanh trước ngực vừa nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Hiểu Đồng thì quay đi, giả vờ như không thấy.

Hiểu Đồng thất vọng tràn trề. Chẳng lẽ cậu chờ cô lên tiếng nhờ vả mới đến giúp sau. Đúng là hạng người ích kỷ, xấu xa mà. Cô tuyệt đối không lên tiếng nhờ vả. Lấy hết can đảm, cô hỏi lần nữa.

- Ông có chịu buông tay ra hay không hả. Nếu không tôi sẽ tố ông ngồi thêm 5 năm tù nữa về tội quấy rối đó.

- Không hề gì. Chỉ cần được tận hưởng bên người đẹp như cháu thì có đi tù thêm lần nữa cũng không sao – Gã nham nhở nói, bán tay nhám nhúa vuốt ve gương mặt trắng mịn của Hiểu Đồng.

- Bố người ta, có người xàm sở...

Con đường vắng vẻ không có ai nghe cô kêu cứu. Hiểu Đồng thấy Vĩnh Phong vẫn đứng yên ở đó, không thèm tới giúp. Tự nhiên cô không thấy ghét tên chủ tiệm phở mà lại cảm thấy ghét Vĩnh Phong vô cùng. Anh ta đúng là đồ xấu xa mà. Dù cô có nói chuyện của cô cũng không liên quan đến anh ta nhưng anh ta lại thấy chết mà không cứu.

- Bố người ta cứu tôi với ...- Hiểu Đồng cô hết sức la thật lớn – Cứ tôi với...

Nhưng xung quanh không có ai, có nhà hưng không có người. Tất cả mọi người đều đi làm chưa về. Hiểu Đồng cảm thấy hoảng thật sự khi mà gã này cười phá lên một cách nham nhở tiến lại sát người cô hơn.

Lúc này thì Hiểu Đồng đành chịu thua, cô buộc phải lên tiếng nhờ Vĩnh Phong giúp đỡ thôi. Cô hướng ánh mắt về phía Vĩnh Phong định lên tiếng cầu xin thì từ sau lưng Hiểu Đồng có một chiếc xe hơi chờ tới.

- Có chuyện gì vậy, tôi vừa nghe tiếng kêu cứu – Một người đàn ông hạ kính xe xuống nhìn Hiểu Đồng và gã chủ tiệm phở hỏi.

Hiểu Đồng mừng rỡ kêu lên, tay chỉ vào tên dê xồm nói :

- Ông ta định gỡ trò sàm sỡ tôi. Làm ơn giúp tôi với.

Người đàn ông lập tức xuống xe, thân hình ông ta to lớn hơn gã chủ tiệm, nét mặt ngầu hơn. Gã chủ tiệm nhát gan sợ hãi vội buông tay Hiểu Đồng ra.

- Tôi chỉ đùa với cô ấy chút thôi hà – Gã nham nhở cười nói. Rồi sau đó nhanh chóng biến đi.

Hiểu Đồng quay sang người đàn ông cúi đầu cảm ơn.

- Không có chi, lần sau thấy gã cháu nên tránh xa. Lần này chú đi qua nhưng lần sau cháu không may mắn như vậy đâu.

- Dạ lần sau cháu sẽ chú ý hơn. Cảm ơn chú.

Sau khi người đàn ông lái xe đi, Hiểu Đồng liền ném cho Vĩnh Phong cái nhìn uất hận rồi nhét quyển sách trong tay khi nãy cô đánh rơi khi giằng co với lão dê xồm, rồi bỏ đi một mạch.

Đang ngồi uống bia cùng các bạn, Vĩnh Phong nhận được tin nhắn của Đình Ân.

« Em thật là đáng thương khi bị đem ra làm bao cát cho Hiểu Đồng trút giận. Cô ấy đang giận anh vô cùng, nhưng bù lại, một tiếng cũng Vĩnh Phong, hai tiếng cũng anh ta. Hahaha ... anh phải đền bù cho em đó nha»

Vĩnh Phong bật cười, rồi nhắn lại : »Không tànhh vấn đề »

- Ai vậy – Thế Nam hỏi.

- Là Đình Ân – Vĩnh Phong trả lời rồi nhét điện thoại vào túi – Cạn chai nào.

Mọi người cùng đưa chai bia lên cụng côm cốp.

Đêm tối, trong con hẻm vắng người, tiếng đấm tiếng đá vang lên thình thịch. Một gã đàn ông to lớn bị ba tên đàn em đánh dở sống dở chết, máu miệng, máu mũi chảy dài, trên người đầy vết thâm tím. Gã la hét cầu xin.

- Nếu ông còn dám gỡ trò với cô ấy lần nữa thì sẽ chết biết không. Bàn tay này coi như là cảnh cáo – Chàng thanh niên khô ngô giọng trầm ấm đầy phẫn nộ, ánh mắt nhìn gã đàn ông giận dữ, chân cựa đang giẫm nát bàn tay sàm sỡ của ông ta.

- Tôi không dám nữa, không dám nữa ...- Gã dê sợ hãi run rẩy nói.

Bây giờ gã mới biết rằng ngục tù mà lão chịu còn dễ sống hơn lúc này. Gã tự xỉ vào mặt mình ngu ngốc để bây giờ chuốc lấy hậu quả.

- Tôi tạm tin lời ông nói, nhưng nếu tôi thấy ông ve vãn bất cứ cô gái nào chứ không phải là riêng cô ấy thì tôi không chỉ hành hạ ông như bây giờ đâu. Mà là lóc từng thớ thịt trên người ông xuống, nghe rõ chưa – Vĩnh Phong gần giọng nói.

- Dạ rõ

- Anh Phong, chẳng lẽ bỏ qua cho hắn ta như vậy sao – Quốc Bảo hậm hực nói.

- Bỏ đi. Coi như là cho hắn ta một bài học để lần sau không dám gỡ trò nữa – Thế Nam vỗ nhẹ vai Quốc Bảo khuyên.

- Hừ ... - Quốc Bảo hừ mũi rồi ném cho gã dê một cái nhìn cảnh cáo.

- Đi thôi ! – Vĩnh Phong ra lệnh.

Cả băng kéo lên xe máy phóng đi thật nhanh ra đến đường đua với tốc độ chóng mặt.

- Nếu là mình, mình cũng sẽ làm vậy – Đình Ân nói, cô đang nằm dài trên giường của Hiếu Đồng. Vì chỗ làm thêm của Đình Ân gần đây nên Hiếu Đồng kéo cô đến ở cùng với mình, sau khi hỏi ý kiến của Hữu Thiên.

- Nay, cậu là bạn mình hay là bạn anh ấy vậy. Tại sao từ nãy đến giờ cậu toàn bênh vực anh ấy không cơ chứ - Hiếu Đồng nổi cáu khi Đình Ân bênh vực Vĩnh Phong cho việc xảy ra hồi chiều này.

- Chứ cậu nghĩ xem, cậu bị người ta đối xử tệ bạc, xua đuổi như đuổi tà, không muốn dính líu gì đến nữa thì cậu có chạy đến giúp không. Anh ấy cũng có tự ái của mình mà. Lúc đó cậu lên tiếng nhờ vả mà anh ấy không giúp thì mới là bạc tình bạc nghĩa. Anh ấy đến giúp rồi thế nào cậu cũng sẽ nói, chuyện của tôi không liên quan gì đến anh. Lúc đó anh ấy có còn lòng tự trọng nữa không, có bị tổn thương không cơ chứ - Đình Ân lí giải.

Hiếu Đồng không còn lời nào phản bác lại, cô bực bội chui vào chăn ngủ. Đình Ân nhìn dáng vẻ của Hiếu Đồng thì cười thầm.

Hiếu Đồng và Đình Ân đang ngồi làm bài ở băng ghế đá của trường thì Vĩnh Phong đi cùng một cô gái ăn bạn rất model, cô ta cứ bằm chặt lấy Vĩnh Phong.

- Wa ...cô gái đó rất ấn tượng – Đình Ân trầm trồ reo lên khi nhìn cô gái đi cặp kè với Vĩnh Phong - Ngoài Vũ Quỳnh ra thì cô ta là người ăn bạn sành điệu nhất trường của mình. Đồ cô ta toàn hàng hiệu cao cấp, có cả thiết kế riêng nữa – Rồi Đình Ân quay sang hỏi Hiếu Đồng – Cậu thấy cô ta hợp với Vĩnh Phong không.

Nãy giờ Hiếu Đồng vẫn nhìn theo bóng Vĩnh Phong và cô gái ấy với vẻ khó chịu và một chút buồn bã. Nghe Đình Ân hỏi, bần thần một lát mới trả lời :

- Không ! Vĩnh Phong sẽ không thích cô ta đâu, người như cô ta không thể nào hợp với Vĩnh Phong. Con gái gì mà ăn bạn hờ hang và bạo dạn quá.

- Tại sao cậu biết là không hợp. Biết đâu Vĩnh Phong thật sự thích cô ấy thì sao, cậu xem họ khoát tay nhau đi rất tình tứ mà.

- Bởi vì, bởi vì- Hiếu Đồng bối rối nói, cô không biết phải nói thế nào, cô vội lảng sang chuyện khác – Lúc nãy, cậu nhắc đến Vũ Quỳnh, sao mình không thấy cô ta nữa vậy.

- Trời cậu không biết gì sao. Sau bài báo nêu xấu đó thì cô ta đi ra nước ngoài mất tiêu rồi, nói là tiếp tục du học đang dở dang nhưng thật ra là đang chạy trốn. Mình còn nghe nói, cổ phiếu của công ty nhà cô ta rớt thảm thương luôn.

- Vậy sao ...thôi tội mình làm bài tiếp đi.

Hôm sau, Vĩnh Phong đi cùng một cô gái xinh đẹp đi vào cổng trường. Nghe nói cô ấy là hoa khôi của khoa âm nhạc, con nhà gia giáo, ăn bạn rất kín đáo, nói năng nhỏ nhẹ. Là cô gái lí tưởng để kết hôn của biết bao chàng trai. Hai người còn tình tứ khoát tay nhau đi qua trước mặt hai người.

Cô nắm bàn tay của Vĩnh Phong nhìn những đầu ngón tay đầy vết thương nhỏ như bị đứt tay hỏi.

- Anh có đau không.

- Không – Vĩnh Phong nhẹ nhàng nói.

- Sao anh lại bị đứt tay nhiều như vậy – Cô gái lo lắng hỏi.

- Anh tập nấu cơm thôi mà – Vĩnh Phong bật cười nói – Anh bị mất người giúp việc rồi, toàn ăn cơm bên ngoài đến phát ngán nên phải tập tành nấu cơm thôi.

- Để lát nữa em băng bó cho anh nha.

- Cám ơn em.

Hai người đó đi xa, Đình Ân mới rón rén đến bên Hiếu Đồng.

- Cậu biết cô ấy phải không ? – Đình Ân huýt tay Hiếu Đồng dò hỏi.

- Ủ ! Mình có biết cô ta – Hiểu Đồng gật đầu xác định ...
- Mình thấy cô ấy rất hợp với Vĩnh Phong .
- Mình thấy chẳng hợp chút nào cả.
- Tại sao ?- Đình Ân giả vờ hỏi.
- Cô ấy là người rất hiền lành, Vĩnh Phong lại thích đua xe, uống rượu ... chắc chắn là không hợp với người như cô ấy , nếu quen với Vĩnh Phong chắc cô ấy sẽ đau khổ nhiều lắm – Hiểu Đồng giải thích với tâm trạng cuống quýt.
- Người này cậu bảo Vĩnh Phong không thích, người kia cậu cũng cũng bảo không hợp. Vậy cậu nói xem Vĩnh Phong thích loại con gái nào.
- Thì là ... Nói chung những cô gái đó hoàn toàn không hợp với Vĩnh Phong. Anh ta là kẻ đào hoa, nay cô này, mai cô kia, thật đáng ghét – Hiểu Đồng bức bối nói.
- Hiểu Đồng, cậu biết không ? Cậu đang ghen đó. Cậu ít khi nào nói xấu người khác, nhưng bây giờ cậu còn chửi mắng nữa chứ - Đình Ân cười bí hiểm nhìn Hiểu Đồng phán.
- Không có, tại sao mình lại ghen cơ chứ - Hiểu Đồng lập tức chối bỏ, nhưng cô biết rõ trong lòng mình như có lửa khi thấy Vĩnh Phong đi cùng các cô gái.
- Hiểu Đồng ! Thật thà thẳng thắn làm người tốt mới sống thanh thản. Cậu có biết cậu nói dối tệ lắm không – Đình Ân tiếp tục cười trên.
- Amình không biết đâu, mình đi đây.

Hiểu Đồng vội bỏ đi một nước.

Lát sau Vĩnh Phong nhận được tin nhắn :

- Có người đang nổi cơn ghen.

Cậu khẽ mỉm cười.

Cậu ngả người vào chiếc ghế dựa thật thoải mái, hai tay để đằng sau đầu, mắt nhắm nghiền, miệng nở nụ cười mãng nguyệt. Cậu nhớ lại những lời mà Đình Ân nói trong cuộc bày mưu làm Hiểu Đồng hồi tâm chuyển ý.

- Vậy anh phải làm sao ?- Vĩnh Phong không thể chờ đợi sự hướng dẫn của Đình Ân thêm được nữa cậu gấp gáp hỏi. Lòng cậu rối như tơ vò.
- Từ từ nghe em nói đi – Đình Ân từ tốn nói, mặc kệ sự sốt ruột của Vĩnh Phong .

Đến khi Vĩnh Phong ngồi yên lại cô mới nói tiếp tục :

- Phụ nữ là động vật máu lạnh nhất, lại vừa tham lam vừa ích kỷ. Nhưng lại được ông trời ban cho bản năng mẫu tử. Cho nên cô ấy dù có đối xử tàn nhẫn với anh bao nhiêu, thì cũng kèm theo sự mềm yếu. Càng đối xử lạnh lùng với anh, càng tỏ rõ sự mềm yếu của cô ấy.
- Em giải thích rõ hơn đi – Thế Nam nhú mày, lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.
- Là như vậy – Đình Ân nhẹ nhàng giải thích – Con gái dù đã chia tay bạn trai mình nhưng nếu thấy bạn trai sau khi chia tay mình liền quen với cô gái khác thì thường sinh lòng đố kỵ.
- Ý em là phải làm cho Hiểu Đồng nổi cơn ghen – Vĩnh Phong căng thẳng hỏi.

Đình Ân gật đầu.

- Nhưng liệu một người như Hiểu Đồng có thể dễ dàng ghen hay không – Thế Nam lo lắng hỏi. Quen biết Hiểu Đồng đã lâu, cảm thấy Hiểu Đồng là một cô gái điềm đạm. Dường như ghen tuông không hợp với cô ấy.

- Đúng là có một số cô gái không nổi ghen là bởi vì họ đã hết yêu bạn trai rồi, cho nên việc bạn trai quen ai thì cũng bình thường như không hề có gì xảy ra. Nhưng vấn đề là Hiểu Đồng vẫn còn yêu Vĩnh Phong. Cho nên dù cô ấy cố tỏ ra bình tĩnh, không liên quan gì đến mình thế nào đi chăng nữa cũng là để che dấu sự ghen tuông của mình thôi.

- Vậy bây giờ anh phải giả vờ có bạn gái mới à – Vĩnh Phong thở dài hỏi.

- Không ! Đầu tiên anh phải làm cho Hiểu Đồng chú ý đến anh.

Vĩnh Phong và Thế Nam cùng đưa mắt nhìn nhau, cả hai như những tên ngố đời, khiến Đình Ân phì cười.

- Ngoạn ngữ Pháp có câu « Theo tình ,tình trốn. Trốn tình ,tình theo « . Đặc biệt là những cô gái như Hiểu Đồng, anh càng theo đuổi chỉ càng khiến cô ấy dứt khoát chia tay mà thôi.

- Nghĩa là sao – Vĩnh Phong nhăn mặt, cậu bó tay trong việc thấu hiểu tâm can của phụ nữ.

- Nghĩa là anh phải làm Hiểu Đồng chú ý đến anh thường xuyên hơn.

- Xin em đó Đình Ân, đừng úp úp mở mở nữa được không – Vĩnh Phong nóng ruột muốn chết được.

- Anh hãy phớt lờ cô ấy – Đình Ân thấy tội nghiệp Vĩnh Phong quá nên đành nói.

Cả Thế Nam và Vĩnh Phong đều tròn mắt nhìn Đình Ân .

Đình Ân và Hiểu Đồng cùng xuống trạm xe buýt, Hiểu Đồng cứ đưa mắt tìm kiếm hình bóng ai đó, nhưng rồi thở dài thất vọng. Vĩnh Phong thật biết trêu người, lúc cô không biết đến sự tồn tại của cậu thì cậu lại xuất hiện quay quanh bên cạnh cô. Lúc cô mong chờ thì cậu lại biến mất.

- Cậu tìm ai vậy – Đình Ân giả vờ hỏi, nụ cười thâm làm khóe môi cô cong lên.

- Mình đâu có tìm ai đâu – Hiểu Đồng hơi đỏ mặt, cảm thấy tim đập mạnh như thể một kẻ ăn vụng bị bắt quả tang, cô vội chối bay chối biến.

- Hiểu Đồng, cậu đã nói « Thật thà thẳng thắn làm người tốt thì lương tâm sẽ thanh thản hơn « . Rõ ràng cậu đang tìm Vĩnh Phong, sao lại không chịu thừa nhận.

- Mình và anh ta chia tay rồi. Là do mình chủ động thì làm sao mình phải tìm anh ta chứ. Nếu phải tìm anh ấy thì mình cần gì chia tay – Cô cuống quýt giải thích như sợ Đình Ân hiểu lầm.

- Vậy cậu mau ình biết lí do cậu chia tay anh ấy đi – Đình Ân thức cơ hội lập tức tìm hiểu lí do.

- Không có gì – Hiểu Đồng vội quay mặt và bỏ đi.

- Nếu coi mình là bạn thì cậu mau nói ình biết nguyên nhân – Đình Ân nhất quyết không buông tha, cô vắn vẹo hỏi.

- Không thích thì chia tay, chỉ vậy thôi ...

- Cậu coi mình là đồ ngốc à ...- Đình Ân tức giận hỏi, cô định buộc Hiểu Đồng phải nói ra thì ...

Hiểu Đồng đang đi, bỗng đứng khựng lại, mắt đăm đăm nhìn về phía trước có vẻ lo sợ. Đình Ân thấy vậy vội nhìn theo tầm nhìn của Hiểu Đồng.

Một người đàn ông cao ráo, gương mặt rất đáng ghét do chòm râu của ông ta tạo nên. Trông ông ta thật giống một tên dê xồm có hạng, vì ông ta đã lớn tuổi rồi mà còn ve vãn một cô gái trẻ măng. Có điều bộ dạng gã trông thật thảm hại, gương mặt bầm tím, cả tay chân cũng đầy vết thâm. Một bàn tay bị băng bột cố định trông rất đáng thương. Nhưng tất cả lại không che giấu được cái bản mặt dâm dăng phóng túng.

Gã đàn ông đi hớn hỡ, miệng cười không ngớt nắm tay cô gái trẻ đó tiến về phía hai người. Nhưng khi gã quay lại nhìn thật kỹ hai cô gái trước mặt thì bắt đầu hoảng hốt rồi quay đầu bỏ chạy một mạch, không đối hoài gì đến cô gái đi cùng gã, mặc cho cô ta réo gọi đuổi theo.

- Cậu quen ông ta à – Đình Ân thấy lạ tò mò hỏi :

- Ông ta chính là gã chủ tiệm phở mà lần trước mình kể. Thì ra bồ nhí của ông ta ở khu vực này, cho nên mình mới gặp ông ta. Thiệt là xui xẻo mà – Hiểu Đồng bực bội nói.

Nhưng Đình Ân mỉm cười nói :

- Mình thì cho rằng kẻ xuôi xẻo chính là ông ta. Cậu không thấy người ông ta toàn là vết thương vì đã gặp cậu hay sao.
- Ý cậu là sao – Hiểu Đồng nhăn nhó hỏi.
- Chẳng phải Vĩnh Phong đã thay cậu báo đáp ông ta hay sao – Đình Ân giải thích.
- Không thể nào – Hiểu Đồng lắc đầu nói .
- Sao lại không thể, chuyện ông ta gặp cậu chỉ có cậu, mình và Vĩnh Phong biết. Mình thì không thể đánh ông ta được rồi, vậy thì chỉ có Vĩnh Phong mà thôi.
- Có thể là ông ta đắc tội với ai đó nên mới bị đánh – Hiểu Đồng biện giải.
- Vậy thì cũng thật trùng hợp, ông ta bị đánh ngay sau khi trêu ghẹo cậu, sợ hãi đến nỗi vừa thấy cậu là bỏ chạy như bị ma đuổi. Cậu không phải là kẻ ngốc, động não suy nghĩ xem.

Đình Ân nói xong thì đi tiếp để mặt Hiểu Đồng với những suy nghĩ rối bời. Vĩnh Phong trước đó rõ ràng là thờ ơ không chịu giúp cô vậy thì tại sao lại đi đánh gã đó. Cô không học môn phân tích tâm lí nên không thể nào lí giải nổi, đành thở dài bước tiếp .

Buổi tối, ánh trăng lên cao, nơi những khu đất bỏ hoang, một căn nhà trống nằm lạnh lẽo một mình.

- Chuẩn bị kế hoạch tới đâu rồi – Một gã béo đang ngồi kênh kiệu hắt mặt hỏi một tên đô con nhưng có chiều cao khiêm tốn.
- Yên tâm, kế hoạch đã được chuẩn bị chu đáo rồi. Lần này chúng ta sẽ vợ một số tiền lớn, rồi mần thịt chúng nó luôn một thể - Gã đô con vừa trả lời vừa nhìn về phía một thân thể ngơ ngáo đang ngồi trên chiếc xe lăn, tay cầm một con dao sắc bén đến độ lóe lên trong đêm đen, cầm hận đâm mạnh xuống mặt bàn gỗ dày cui kia – Tôi nhất định phải khiến thằng Vĩnh Phong không toàn mạng trở về. Liều chết với nó tới cùng.
- Tốt lắm. Tôi đã nhận tiền của người ta rồi, chúng ta phải làm cho tốt kẻ bị mang tiếng. Với lại mối thù của tôi và anh với thằng nhóc đó không thể không trả - Lão béo cười gằn nói, ánh mắt lão đầy hiểm ác, khiến cho người ta phát lạnh nhất là đứng giữa nơi vắng vẻ trong bóng đêm thể này – Nó phải chết...
- Đúng vậy.

Nói rồi hai gã cùng nhìn nhau cười lớn đến độ bầy chim trên cây và con trùng xung quanh hoảng sợ kêu lên.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ 5 của bé Đường, Hữu Thiên đã hẹn cùng Hiểu Đồng đưa bé Đường đi chơi. Chẳng kịp chờ Hiểu Đồng trở về, bé Đường đã giục Hữu Thiên đến trường đón Hiểu Đồng. Hữu Thiên chiều lòng bé Đường, cả hai đứng đợi Hiểu Đồng trước lối ra vào của dãy C.

Thấy Hiểu Đồng đi ra bé Đường vui vẻ reo lên.

- A ! Chị Đồng ra rồi ...
- Hai anh em sao lại tới đây – Hiểu Đồng nghe tiếng bé Đường reo lên thì cùng Đình Ân vội chạy đến cười hỏi.
- Bé Đường sốt ruột không chịu chờ em về, anh đành phải đưa bé Đường đến đây chờ em ...- Hữu Thiên giải thích.

Hiểu Đồng nhìn bé Đường mắng yêu :

- Bé Đường hư quá đi hà.

Nhưng bé Đường không chú ý đến lời cô mà chú ý một hướng khác, nơi có mấy anh chàng đập trai đi đến. Cô bé reo lên mừng rỡ như người ta bắt được vàng :

- A ! Anh Vĩnh Phong.

Bé Đường vội chạy đến ôm chân Vĩnh Phong giận dỗi nói :

- Bé Đường nhớ anh Phong quá chùng mà anh Phong không chịu đến thăm bé Đường gì hết.

Vĩnh Phong ngồi xuống ôm lấy bé Đường vuốt ve mái tóc của cô bé, cười nói :

- Anh Phong cũng rất nhớ bé Đường, nhưng mà anh sợ chị Đồng không cho nên đâu dám đến thăm bé Đường.

- Tại sao vậy – Bé Đường tròn xoe mắt hỏi, gương mặt thật đáng yêu khiến người vừa nhìn thấy đã thích.

- Anh không biết, em hỏi chị Đồng xem .

Bé Đường liền chạy đến dậm chân hỏi :

- Tại sao chị Đồng không cho anh Vĩnh Phong đến thăm bé Đường làm bé Đường nhớ anh Vĩnh Phong quá trời.

- Chị ... - Hiểu Đồng thật không biết nói sao, cô càng lúng túng hơn khi Vĩnh Phong và mọi người cùng tiến đến chỗ họ.

- Chào – Hữu Thiên lịch sự chào hỏi.

- Chào – Vĩnh Phong cùng Thế Nam cùng lên tiếng đáp lại.

Ba người đàn ông đứng nhìn nhau kinh dị làm không khí vô cùng căng thẳng, Đình Ân vội lên tiếng xoa dịu sự căng thẳng đó.

- Bé Đường hôm nay sinh nhật em định đi đâu.

- Chị Đồng hứa cho em đi chơi ở công viên – Bé Đường trả lời rồi quay sang Vĩnh Phong nói – Anh Vĩnh Phong cũng đi chung với em nha.

Vĩnh Phong quay lại đằng sau cầm lấy con thỏ nhồi bông màu trắng muốt rất đẹp từ tay một đàn em đưa cho bé Đường nói :

- Chúc mừng sinh nhật bé Đường, đây là quà anh tặng em. Em có thích không ?

Bé Đường mừng rỡ gật đầu, ôm chầm lấy con thỏ, dụi dụi mặt vào bộ lông mịn màng một cách thích thú.

- Nhưng mà anh Phong không thể đi cùng bé Đường được vì chị Đồng không cho – Vĩnh Phong vừa nói vừa tình quái nhìn Hiểu Đồng khiến cô đỏ bừng cả mặt.

Bé Đường liền nắm tay Hiểu Đồng lắc lắc, giọng nũng nịu năn nỉ.

- Chị ơi ! Cho anh Phong đi chơi chung nha. Hôm nay là sinh nhật bé Đường mà, chị chịu bé Đường một lần nha, nha chị.

Hiểu Đồng hét nhìn gương mặt chờ đợi hết sức đáng yêu của bé Đường rồi nhìn Vĩnh Phong không biết phải làm sao đành phải gật đầu.

- Hay quá ! – Bé Đường mừng rỡ reo lên.

Nhìn bé Đường vui mừng, Hiểu Đồng cũng thấy vui. Cô xoa đầu bé Đường rồi nói.

- Chúng ta đi thôi.

Hữu Thiên quay người định mở cửa xe cho bé Đường và Hiểu Đồng đi vào thì bỗng nhiên Quốc Bảo ôm lấy ngực ngã xuống. Mọi người hết hoảng vội đỡ cậu dậy.

- Em sao vậy – Thế Nam lo lắng hỏi.

- Em thấy khó thở quá – Quốc Bảo yếu ớt trả lời, hơi thở cậu có lúc dồn dập lúc lại im lặng.

Hữu Thiên vội đến xem xét tình trạng bệnh cho cậu. Nhưng thấy sắc mặt và hơi thở cậu không tốt liền nói :

- Phải đưa cậu ấy đến bệnh viện.

- Không được mọi người còn phải đi chơi mà, cứ mặc kệ em, em không sao đâu – Quốc Bảo xoa tay nói.

Hữu Thiên liếc nhìn Hiếu Đồng một cái, khó khăn lắm mới có cơ hội đi chơi chung với cô, cậu muốn nắm giữ cơ hội này. Nhưng lương tâm của một thầy thuốc không cho phép cậu bỏ mặc bệnh nhân như thế. Cậu tiếc rẻ nói :

- Cứ để Vĩnh Phong đưa chị em họ và Đình Ân đi là được rồi, còn tôi sẽ đưa cậu đến bệnh viện.
- Vậy tôi cùng anh đưa cậu ấy đến bệnh viện.

Nói rồi thế Nam cùng Hữu Thiên lập tức đưa Quốc Bảo đến bệnh viện. Chờ chiếc xe đi khỏi, Vĩnh Phong cũng đi lái xe đến. Đình Ân đẩy Hiếu Đồng ngồi ghế trước, còn cô với bé Đường ngồi ở phía sau.

Trên đường đi, Hiếu Đồng bối rối không biết nói gì, thỉnh thoảng liếc trông Vĩnh Phong, cô bắt gặp Vĩnh Phong cứ tùm tùm cười thâm mai. Đầu óc Hiếu Đồng lập tức thông suốt ngay. Cô liền chết vấn Vĩnh Phong:

- Có phải Quốc Bảo giả vờ bệnh không !

Vĩnh Phong không trả lời cậu chỉ khẽ cười.

- Các người thật là – Hiếu Đồng liền trách, nhưng nghĩ đến bộ dạng giả vờ khó thở của Quốc Bảo lúc này thì bật cười. Cậu ta đóng đật đến nỗi một bác sĩ giỏi như Hữu Thiên cũng bị xí gạt.

Vào đến công viên trò chơi, cả bốn người chơi rất vui vẻ từ xe điện đung, đến băng đảng

Cuối cùng bé Đường đòi chơi vòng tròn trên cao. Thế là Đình Ân kéo bé Đường và mình cùng ngồi một cái lồng, Vĩnh Phong cùng Hiếu Đồng ngồi một cái. Vòng tròn bắt đầu quay thì gương mặt Vĩnh Phong bắt đầu tái, cậu thấy hơi khó thở, không dám nhìn thẳng bên ngoài. lát sau cậu nắm chặt lấy tay Hiếu Đồng run run.

Hiếu Đồng nhìn sang thấy Vĩnh Phong đã nhắm chặt mắt, mồ hôi vã ra trên trán. Cô phì cười, thì ra anh chàng không sợ trời, không sợ đất này lại sợ độ cao, vậy mà còn theo cô lên đây. Mới vừa lên đến đỉnh thôi mà lòng ngực Vĩnh Phong thấy khó chịu vô cùng, cảm giác buồn nôn cứ chực trào. Cậu phải khổ sở kìm nén cơn buồn nôn lại.

Khi mà Vĩnh Phong không chịu nổi nữa thì đột nhiên một bờ nơi mềm mại ấm áp tiến sát vào môi cậu. Cơn buồn nôn lập tức biến mất thay vào đó là một cảm giác rạo rức. Bàn tay vòng lấy eo của Hiếu Đồng kéo sát vào người mình. Cái lưỡi bắt đầu hoạt động, đi vào khoang miệng ấm áp kia cuốn lấy một cách cuồng nhiệt.

Hiếu Đồng bị nụ hôn của Vĩnh Phong cuống lấy thì vô thức đáp trả. Sự nhớ nhung tuôn trào trong từng nụ hôn. Chẳng còn để ý gì đến quan cảnh xung quanh, chẳng biết họ đã đi bao nhiêu vòng. Chỉ đến khi chiếc lồng bỗng nẩy một cái rồi dừng lại, hai người mới hoảng hốt buông nhau ra. Cả hai đều đỏ mặt chờ đợi người mở cửa lồng.

Xuống đến nơi, Đình Ân dẫn bé Đường đi toilet để dành không gian riêng tư cho hai người.

Vào tới toilet , sau khi đi xong thì Đình Ân giúp bé Đường rửa tay rồi cô cũng rửa tay. Trong lúc ôc cúi xuống vục nước rửa mặt. Một cái gì đó nhọn nhọn có hai đầu chĩa vào lưng cô.

Xoẹt

Một luồng điện chạy khắp người Đình Ân khiến cô ngất xỉu

Người đó liền chụp thuốc mê bé Đường bắt đi

18. Chương 18: Quá Khứ Tội Ác.

Đình Ân dẫn bé Đường đi còn lại Vĩnh Phong và Hiếu Đồng ở lại. Cả hai còn đang đỏ mặt và e dè với nhau, chưa ai dám đến gần ai. Cơn buồn nôn lúc này bị lắng xuống giờ đây lại bùng lên, Vĩnh Phong bắt đầu nôn thốc nôn tháo xuống đất. Hiếu Đồng thấy gương mặt tái xanh không ngừng ói của Vĩnh Phong thì lo lắng đến gần.

Vĩnh Phong đang trong cơn ói, cảm thấy đầu óc quay cuồng, lồng ngực khó chịu. Một bàn tay nhẹ nhàng đến vỗ nhẹ vào lưng cậu khiến cậu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lát sau cậu không còn cảm thấy muốn ói nữa.

Chiếc khăn màu vàng thơm lừng được xếp ngay ngắn chìa trước mặt cậu. Vĩnh Phong đưa tay ra cầm lấy nhưng không chỉ chiếc khăn mà còn cả bàn tay nhỏ nhắn của người trước mặt. Nhưng Hiểu Đồng lập tức thu tay lại, cô quay người đi chỗ khác không muốn nhìn vào ánh mắt của Vĩnh Phong. Bởi vì mỗi khi nhìn vào ánh mắt ấy thì cô luôn thấy bản thân trở nên mềm yếu, không thể tự chủ được trước ánh mắt quyến rũ chết người đó.

Nhíu mày một cái, Vĩnh Phong lập tức giả vờ ho sặc sụa, Hiểu Đồng mắc bẫy ngay lập tức. Cô cứ tưởng Vĩnh Phong sau cơn ói làm khô cổ họng dẫn đến ho nhiều như thế, liền quay lại giúp Vĩnh Phong vượt ngực ngăn chặn cơn ho. Vĩnh Phong gian xảo đầu ngu dại gì mà bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này. Lập tức nắm chặt tay Hiểu Đồng không buông. Hai người ở vào thế giằng co nhau, kéo kéo người giữ. Vĩnh Phong nhìn gương mặt bực tức, đôi môi cong lên của Hiểu Đồng dễ thương đến nỗi cậu chỉ muốn hôn lên đó ngay lập tức.

Cười khê một cái, chẳng cần tốn quá nhiều sức lực, Vĩnh Phong kéo nhẹ một cái, Hiểu Đồng đã nằm gọn trong vòng tay của cậu. Xiết thật chặt thân hình nhỏ nhắn trong vòng tay mình, gửi vào đó sự nhớ nhung vô hạn.

- Buông em ra – Hiểu Đồng giận dữ nói.
- Không buông – Vĩnh Phong ngang tàn nói.
- Anh đúng là đồ vô loại, xấu xa mà – Hiểu Đồng mắng.
- Em đang nói là em yêu anh à – Vĩnh Phong cười khúc khích hỏi.
- Ai nói là yêu anh hồi nào chứ - Hiểu Đồng trợn mắt bó tay trước kẻ ngang ngược này.

Vĩnh Phong gian manh giải thích, nụ cười đắc chí nở trên khóe môi quyến rũ.

- Em không nghe người ta nói sao : » Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu mà » . Em mắng anh là đồ xấu xa tức là em nói em yêu anh còn gì. Trừ khi em không phải là con gái.
- Anh ... - Hiểu Đồng cứng họng trước thái độ ngang ngược của Vĩnh Phong.

Một em bé đi qua nhìn thấy hai người ôm nhau thì khúc khích cười khuyến Hiểu Đồng xấu hổ muốn chết đi được. Nhưng Vĩnh Phong thì lại tỉnh bơ như không có gì, đúng là mặt dày vô liêm sỉ mà. Càng muốn thoát ra lại càng bị ôm chặt hơn, Hiểu Đồng gần như không thở được mà nụ cười đắc ý trên mặt ai kia nở mãi. Lát sau cô thở dài nói :

- Người ta nhìn kia, anh mau buông em ra đi ...
- Kệ họ - Vĩnh Phong bĩu môi nói.
- Anh ôm chặt quá, em thở không nổi – Cô đành phải dụ dỗ.

Đúng là có hiệu quả ngay lập tức, vòng tay được nới ra, Hiểu Đồng định nhân cơ hội này thoát ra nào ngờ không dễ dàng như cô tưởng. Vòng tay vừa hé mở liền kẹp chặt, lần nữa Hiểu Đồng ngã nhào vào lòng Vĩnh Phong, môi cô vô tình chạm vào môi Vĩnh Phong lập tức bị cậu quần lấy bám miết không tha.

Hiểu Đồng xấu hổ muốn chết được, hôn nhau ở chốn đông người thế này thì ...Hé răng cắn mạnh vào bờ môi đáng ghét của Vĩnh Phong, khiến Vĩnh Phong : »Ui da » một tiếng rồi bỏ cô ra, đưa tay che miệng.

Bờ môi tuôn ra một vệt đỏ nhừ nhựa, cảm thấy một vị mẫn mẫn trên đầu lưỡi, Vĩnh Phong vệt lấy rồi đưa mắt nhìn đau khổ nói :

- Hèn chi lại đau đến vậy.
- Hiểu Đồng cảm thấy áy náy, vội đến gần xem xét.
- Không sao chứ. Em không nghĩ là sẽ chảy máu, xin lỗi anh.

Rút vội chiếc khăn giấy trong túi ra, cô đưa lên môi Vĩnh Phong chấm chấm vào vết máu nhưng :

- Á ...

- Rất lắm sao – Hiểu Đồng hoảng loạn nói – Để em thổi cho anh bớt rát nha.

Vĩnh Phong gật gật đầu đồng ý. Hiểu Đồng liền đưa mặt sát lại gần, hơi nhón gót lên dùng miệng thổi nhẹ lên vết thương của Vĩnh Phong. Đột nhiên ngẩng đầu lên thấy ánh mắt ám áp của Vĩnh Phong nhìn mình, bất giác Hiểu Đồng cảm thấy gượng, cô hạ người xuống quay mặt đi chỗ khác. Không khí trở nên vô cùng ngột ngạt.

- Anh có cái này muốn đưa cho em – Vĩnh Phong đột ngột lên tiếng phá tan không khí gượng ngạo đó.

Hiểu Đồng ngơ ngác quay đầu lại nhìn Vĩnh Phong dò hỏi. Vĩnh Phong khẽ cười đưa tay vào túi quần lấy ra một chiếc hộp vuông nhỏ màu xanh rất đẹp đưa cho Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng mở to hai mắt nhìn chằm chằm chiếc hộp một lát, sau đó khẽ đưa tay cầm.

- Mở ra xem đi – Vĩnh Phong giục.

Hiểu Đồng bậm môi từ từ kéo sợi dây nơ ra, rồi mở nắp. Một ánh sáng lóe lên từ trong hộp, một sợi dây truyền màu trắng sáng lấp lánh. Sợi dây rất quen thuộc, bất giác tim Hiểu Đồng đập mạnh. Cô nín thở đưa tay cầm lấy sợi dây từ từ kéo ra khỏi chiếc hộp. Khi sợi dây truyền đi ra khỏi chiếc hộp vuông nhỏ thì một con cá heo nhỏ hiện ra. Đó chính là sợi dây truyền hình cá heo mà ba đã tặng cô. Sợi dây truyền mà cô đã đưa cho bác tài xế taxi, rồi cô làm thất lạc số điện thoại của bác tài xế trong vụ bắt cóc. Cô đã đi tìm nhưng nghe nói bác tài xế đó đã về quê rồi, chờ mãi vẫn không thể gặp được. Cô cứ nghĩ là vĩnh viễn mất nó, vĩnh viễn mất đi sợi dây truey62n duy nhất mà ba cô để lại cho cô.

Tự nhiên những giọt nước mắt mừng rỡ rơi trên mặt cô, Vĩnh Phong nhẹ nhàng dùng tay lau nước mắt cho cô. Cậu ôm chầm lấy cô an ủi. Hiểu Đồng nói trong nghẹn ngào :

- Cám ơn anh. Em cứ tưởng là đã mất nó mãi mãi rồi. Làm sao anh biết mà ...

Sự xúc động khiến Hiểu Đồng không thể nói tiếp. Vĩnh Phong vuốt ve mái tóc dài của Hiểu Đồng nói :

- Lần trước anh thấy em cứ đến công ty taxi mãi, dò hỏi mới biết chuyện người tài xế đó. Anh cho người xuống dưới quê tìm bác ấy, cũng may ông ấy vẫn còn giữ. Nghe nói là do mẹ bác ấy bị bệnh nên bác ấy phải về chăm sóc. Bác ấy cũng là người ốt, dù thiếu tiền mua thuốc ẹ nhưng bác ấy quyết không bán sợi dây truyền của em.

- Vậy ...- Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn Vĩnh Phong buâng khuâng.

Vĩnh Phong đặt lên trán Hiểu Đồng một nụ hôn nhẹ nhàng rồi nói :

- Đừng lo, anh đã thay em gửi cho bác ấy một số tiền để cám ơn. Số tiền đó đủ để bác ấy lo viện phí ẹ bác ấy.

- Cám ơn anh – Hiểu Đồng xúc động nói, cô vùi đầu vào lòng ngực Vĩnh Phong quên mất mình đang đứng nơi đông người.

Vĩnh Phong đẩy nhẹ Hiểu Đồng ra, cười nói :

- Còn một vật nữa...

Hiểu Đồng không hiểu, cô tròn mắt nhìn Vĩnh Phong, cậu bật cười, chỉ chỉ tay vào chiếc hộp. Hiểu Đồng nhìn vào, chỉ còn một miếng xốp nhỏ. Cô nhìn miếng xốp trong đó rồi lại nhìn Vĩnh Phong, cậu chỉ cười nhưng không nói gì.

Hiểu Đồng nhắc miếng xốp ra khỏi hộp...

- Cộp

Một vật gì đó tròn tròn rơi ra khỏi miếng xốp lăn tròn trong cái hộp, xoay tròn. Sau vài cái tưng tưng tại chỗ, cuối cùng nó cũng yên vị trong hộp. Hiểu Đồng nhìn kỹ cái vật nhỏ trong hộp.

Một chiếc nhẫn bằng gỗ, một chiếc nhẫn có mặt là hình một chú cá heo, được điêu khắc bằng tay cực kỳ tỉ mỉ. Đột nhiên trong ký ức của Hiểu Đồng xuất hiện những vết thương nhỏ ở mấy đầu ngón tay của Vĩnh Phong. Cô nắm lấy tay Vĩnh Phong đưa lên quan sát để chứng thực. Cô thấy những vết thương tuy nhỏ nhưng lại rất nhiều, cô cảm thấy đau lòng.

- Là anh làm sao – Cô xúc động ngắt đầu hỏi, ánh mắt chứa chan bao điều muốn nói.

Vĩnh Phong khẽ cười rồi gạt đầu, cậu thu bàn tay về, không muốn cô nhìn thấy những vết thương đó mà áy náy .

- Lúc đầu anh định đặt làm, nhưng rồi anh nghĩ, nếu tự tay mình làm sẽ ý nghĩa hơn. Trước đây, anh trai anh có dạy anh làm. Lâu rồi không làm cho nên mới ...

- Anh đúng là ngốc – Hiểu Đồng lườm cậu một cái rồi mắng.

- Có thích không ? – Vĩnh Phong nâng cằm Hiểu Đồng nhìn vào đôi mắt u buồn của cô say đắm hỏi.

Hiểu Đồng khẽ gạt đầu.

- Để anh đeo cho em.

Vĩnh Phong nhỏ nhẹ nói, rồi cậu một tay cầm lấy chiếc nhẫn, một tay nâng bàn tay Hiểu Đồng lên nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào ngón tay giữa của cô. Cậu cảm nhận bàn tay Hiểu Đồng khẽ run lên vì xúc động.

- Hiểu Đồng đừng xa anh, có được không.

Hiểu Đồng bối rối trước lời dềnh dặt bất ngờ của Vĩnh Phong, cô đau khổ rút tay lại, quay mặt đi nói :

- Em ... em đi xem Đình Ân và bé Đường .

Sự thất vọng thấy rõ trên gương mặt của Vĩnh Phong, cậu thở dài rồi cố gắng lê bước theo chân Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng bước vào trong toilet tìm kiếm Đình Ân và bé Đường, toilet vắng tanh không có một bóng người. Cô đi từng phòng gỗ cửa, gọi khẽ tên Đình Ân và bé Đường, thử mở từng cánh cửa toilet ra tìm nhưng không thấy bất kỳ ai trong đó cả. Còn một cái cửa cuối cùng, dù có hơi chút thất vọng nhưng Hiểu Đồng nghĩ Đình Ân đưa bé Đường đi mua cái gì đó nên cô định quay ra. Nhưng dường như linh tính mách bảo cô quyết định mở nốt cánh cửa cuối cùng.

Cánh cửa hé mở một khoảng không im lặng, Hiểu Đồng phì cười bản thân ngốc ghê, cô buông tay khỏi tay vặn cửa, Vừa định xoay người bước ra thì một bàn chân xuất hiện khiến Hiểu Đồng giật cả mình. Nhìn kỹ bàn chân đó, cô nhận ra đó là chân của Đình Ân, đôi giày màu đỏ không lẫn đi đâu được.

Kính hãi vô cùng, trái tim nhỏ bé của cô co bóp liên hồi, Hiểu Đồng vội đưa tay đẩy cánh cửa ra. Nhưng cánh cửa chỉ hé thêm được một chút rồi kẹt cứng. Biết là Đình Ân ngồi ngay chỗ đó, Hiểu Đồng không dám đẩy mạnh nữa, sợ làm đau Đình Ân. Cô rên khẽ gọi Đình Ân, tâm trạng hoang mang tột độ. Nhanh chóng len người vào khe hở nhỏ nhoi đó, gương mặt của Đình Ân từ từ hiện ra trước mặt Hiểu Đồng.

Nhìn thấy gương mặt hơi tái và ngắt lịm đi của Đình Ân, Hiểu Đồng kinh sợ đến hét gọi tên Đình Ân. Cô ngồi xuống lay gọi Đình Ân, gương mặt Hiểu Đồng tái mét, hơi thở đứt quãng. Run rẩy nghĩ Đình Ân xó chuyện, Hiểu Đồng vội đưa tay lên cánh mũi Đình Ân, một hơi thở nhẹ phả ra trên tay Hiểu Đồng làm cô mừng rỡ. Đình Ân không sao cả, trái tim đang thất lại bỗng dần ra một cách nhẹ nhõ rồi đột nhiên thất mạnh trở lại. Đình Ân ở đây còn bé Đường đâu, gương mặt Hiểu Đồng giờ đây không còn tái nữa mà đã trở nên tím mét. Dầu óc Hiểu Đồng trở nên quay cuồng dữ dội, cứ như trái đất lộn vòng vòng.

- Cốc cốc ..., Hiểu Đồng có chuyện gì vậy – Tiếng Vĩnh Phong lo lắng vang lên. Cậu học tốc chạy vào khi nghe tiếng hét của Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng vội dùng hết sức kéo Đình Ân đứng lên rồi kéo cửa ra.

Vĩnh Phong vừa thấy Hiểu Đồng dìu Đình Ân đang ngắt xỉu mở cửa thì hoảng hốt hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy.?

- Em không biết, em vào đây thì đã thấy Đình Ân bị như vậy – Hiểu Đồng yếu ớt trả lời.

- Còn bé Đường đâu – Vĩnh Phong lo lắng hỏi khi nhìn vào trong mà không tìm thấy bóng dáng bé Đường ở đâu hết.

- Em không biết – Hiểu Đồng mếu máo nói, cô đang hoảng sợ tột độ khi không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vĩnh Phong vội đỡ Đình Ân cho Hiểu Đồng, cậu trấn an:

- Chúng ta ra bên ngoài đi rồi nói chuyện tiếp

Hiểu Đồng vội gật đầu theo sau Vĩnh Phong đang bồng Đình Ân.

Đặt Đình Ân nhẹ nhàng xuống băng ghế đá Vĩnh Phong để đầu cô tựa vào vai Hiểu Đồng rồi khẽ lay Đình Ân, vỗ nhẹ vào má cô gọi tên.

Khi cả hai định đưa Đình Ân đi cấp cứu vì lay mãi mà chưa thấy Đình Ân tỉnh lại thì mi mắt của Đình Ân khẽ chớp.

- Đình Ân! Cậu tỉnh rồi – Hiểu Đồng mừng rỡ reo lên.

Đầu óc còn mơ hồ sau cơn chấn động, nhìn gương mặt lo lắng của Hiểu Đồng, Đình Ân ngơ ngác hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì!

- Mình hỏi cậu mới đúng – Hiểu Đồng mở to mắt nhìn Đình Ân ngạc nhiên nói – Cậu bị sao mà ngất xỉu trong toilet, bé Đường đâu?

Thần trí của Đình Ân vội trở về khi nghe Hiểu Đồng hỏi, cô gật mình nãy người lên nói:

- Thôi đúng rồi! Mình bị ai đó chích điện từ sau lưng – Vừa nói Đình Ân không ngại vén vạt áo lên cho Hiểu Đồng xem hai vết đỏ vẫn còn đau rát nơi lưng mình như một bằng chứng – Trong lúc mơ hồ mình thấy người đó chụp một chiếc khăn lên mặt bé Đường rồi mới lịm đi. Vậy là bé Đường bị người ta bắt cóc rồi.

Một tảng đá nặng ngàn ký dường như vừa rơi xuống người Hiểu Đồng, cô đưa tay lên miệng ng8 chặn tiếng nấc. Bé Đường còn quan trọng hơn mạng sống của cô, là sinh mạng của mẹ cô giờ đây không biết đang ở phương trời nào. Cô biết ăn nói thế nào với mẹ cô đây.

- Mình xin lỗi, nếu như mình chăm sóc cho bé Đường kỹ hơn thì đâu có xảy ra chuyện gì – Đình Ân hối hận nói.

- Đồ ngốc, cậu làm gì mà phải xin lỗi. Mình mừng là cậu không sao, lúc này khi thấy cậu ngất mình lo lắng vô cùng – Hiểu Đồng vội vỗ về Đình Ân, cô biết Đình Ân đang tự trách mình vì đã không bảo vệ được bé Đường.

- Hiểu Đồng nói đúng đó. Em đừng tự trách mình nữa, điều cần thiết bây giờ là phải đi tìm bé Đường. Bây giờ em cùng Hiểu Đồng đi đến đài phát thanh nói rõ sự việc cho họ nhờ họ thông báo xem có ai đang giữ một bé gái an bạn giống bé Đường thì bắt giữ lại. Anh sẽ đánh xe đi tìm kiếm xung quanh coi tế nào đề phòng việc hấn đã đưa bé Đường ra khỏi công viên này.

Hiểu Đồng và Đình Ân vội gật đầu. Cả ba liền chạy đi theo hai hướng.

Vĩnh Phong ra ngoài hỏi thăm được bảo vệ xác nhận có thấy một gã đàn ông ẵm một bé gái trên tay đang say ngủ nhưng cứ nghĩ là con ông ta nên không có hỏi thăm gì thêm cả, hấn đi một chiếc Ferrari 4 chỗ màu xám biển số234, người bảo vệ không nhớ rõ lắm, vừa đi không được bao lâu. Vĩnh Phong lập tức lên xe đuổi theo. Nhưng không thấy bóng dáng của chiếc Ferrari nào cả.

Thất vọng cậu lấy điện thoại gọi ngay cho Quốc Bảo nhờ cậu điều tra biển số xe gấp dùm mình. Quốc Bảo đang nằm buồn chán trong bệnh viện, cậu đã giả bệnh thì giả bệnh cho chót, mục đích là ngăn cản Hữu Thiên đi đến gặp Hiểu Đồng. Nếu không vì Vĩnh Phong thì không đời nào cậu lại chịu nằm trong cái bệnh viện chẳng khác gì nhà tù này. Dù kiểm tra thấy cậu chẳng bị gì cả nhưng Quốc Bảo cứ than khó thở nhưng nhất quyết không chịu để chích thuốc cho nên làm các bác sĩ rất đau đầu đành để cậu nằm viện kiểm tra.

Hữu Thiên rất tội nghiệp cứ bị Quốc Bảo chỉ định đến khám mãi mà mục đích chẳng qua là muốn kiểm tra xem Hữu Thiên có đi tìm Hiểu Đồng hay không. Là một người thông minh đâu phải Hữu Thiên không nhận ra Quốc Bảo giả bệnh, nhưng thấy cậu nhóc này đóng kịch rên la đau đớn trông thảm thiết quá thì

không nở vạch mặt đành thuận theo thời thế cũng đóng kịch luôn. Nhưng cứ bị réo tên hoài đến phát bực Hữu Thiên quyết định nói:

- Tôi sẽ không đi tìm Hiểu Đồng nữa đâu cậu yên tâm đi. Đừng có giả vờ nữa, mau về nhà đi, và nhất là đừng có kêu tôi hoài như vậy, tôi còn phải đi khám bệnh cho các bệnh nhân khác, không rảnh để chơi trò chơi với cậu nữa.

Nói rồi Hữu Thiên bỏ đi, để mặt cho Quốc Bảo sự ngỡ ngác và thất bại. Đang định ra về thì cậu nhận được điện thoại của Vĩnh Phong.

- Cái gì bé Đường bị bắt cóc ư – Quốc Bảo kinh ngạc hét lên trong điện thoại – Được rồi, em sẽ điều tra số xe đó ngay, anh đến chỗ Thiên Minh đi.

Tắt máy xong, Quốc Bảo vò đầu bứt tóc. Lần trước giúp Vĩnh Phong dò biển số xe rồi đánh nhau bị ba cậu biết được đã thuyết pháp một phen thế là thành cãi nhau. Lần này cậu khó nhờ vả, dù có nói rằng là Vĩnh Phong nhờ vả thì cũng e là hơi khó.

Nhưng nhớ đến gương mặt đáng yêu của bé Đường mỗi khi cậu đến chơi nhà Vĩnh Phong thì lại thấy thương. Quốc Bảo cũng xem bé Đường như em gái của mình. Cậu thở dài nói:” Đàng hý sinh bản thân vậy”.

Cậu bấm số gọi điện cho ba:

- Ba à! Con có chuyện cần nhờ ba giúp, nếu ba chịu giúp con thì sau này con sẽ ngoan ngoãn nghe lời ba. Con hứa đó.

Sau khi nhận được lời hứa giúp đỡ của ba thì Quốc Bảo điện ngay cho Thế Nam.

- Cái gì, bé Đường bị bắt cóc ư – Thế Nam hét lên kinh ngạc.

Quốc Bảo lắp tức đưa điện thoại ra xa lỗ tai, cậu biết ngay là Thế Nam cũng sẽ hét lên giống như cậu khi hay cái tin bất ngờ này.

- Làm tử tặc ra viện đi – Thế Nam ra lệnh – Anh đến đón cậu.

Chỉ 10 phút sau, Thế Nam đến, Quốc Bảo đón cậu ở công bệnh viện. Cả hai lắp tức đi đến chỗ Thiên Minh.

Thiên Minh đang cùng Đình Khiêm uống bia tại cứ điểm của mình thì hay tin. Cậu thông báo ngay tin đó cho Đình Khiêm, chai bia trên tay Đình Khiêm xém chút rơi xuống. Cả hai đều bồn chồn lo lắng, Đình Khiêm cuống rất thương bé Đường, còn Thiên Minh luôn mang nặng tội lỗi trong lòng, cậu mắc nợ gia đình Hiểu Đồng. Nhưng cả hai không biết nói gì ngoài sự chờ đợi mà thôi. Cũng không có tâm trạng uống bia nữa, Thiên Minh liền kêu bọn đàn em dọn dẹp sạch sẽ trước khi mọi người tới.

Quốc Bảo và Thế Nam đến trước nhưng họ cũng mù mờ chưa rõ đầu đuôi ngọn ngành làm cho Đình Khiêm và Thiên Minh thất vọng. Cả bốn người lại tiếp tục chờ đợi, mà gọi điện thì Vĩnh Phong không bốc máy.

Cuối cùng cả ba người cũng đến, ngoài gương mặt điềm tĩnh của Vĩnh Phong thì gương mặt của Đình Ân và Hiểu Đồng đều nhợt nhạt cả. Đình Ân còn bật khóc mãi vì tự trách bản thân.

Hiểu Đồng vừa bước vào đã thấy Thiên Minh, từ lần đó, cô không gặp anh ta. Cứ ngỡ trong lòng đã tha thứ, nay gặp lại thì mới biết là không phải. Cô vẫn rất ghét anh ta, cho nên cô quay đầu định bỏ đi.

Vĩnh Phong đã nắm tay Hiểu Đồng lại nói:

- Hiểu Đồng! Muốn tìm bé Đường thì phải tiếp nhận Thiên Minh vì anh ấy có thể giúp chúng ta tìm lại bé Đường nhanh hơn. Lần trước cũng là nhờ anh ấy mới tìm được em.

Hiểu Đồng quay đầu lại gật đầu, rồi cùng Vĩnh Phong và Đình Ân bước đến bàn.

- Sao các cậu đến chậm vậy – Thế Nam lo lắng hỏi.

- Tội mình phải đi khai báo với cảnh sát – Vĩnh Phong trả lời.

Thiên Minh nhìn Đình Ân, gương mặt vẫn vật đau khổ của cô làm cậu nhăn mày, quan tâm hỏi:

- Cô ấy sao vậy .

- Cô ấy bị người ta dùng kiếm chích điện vào người nên ngất đi, cô ấy tự trách mình vì để bé Đường bị bắt đi – Vĩnh Phong thay Hiểu Đồng giải thích.

- Đồ ngốc, đó đâu phải là lỗi của em – Đình Khiêm mắng.

- Đình Ân, đừng lo chúng ta nhất định sẽ tìm được bé Đường bình an trở về - Thiên Minh an ủi, ánh mắt cậu nhìn Đình Ân lóe lên một cảm xúc khó hiểu. Không hiểu tại sao trái tim cậu đau nhói khi nghe tin Đình Ân bị tấn công, cậu tức giận nói – Anh nhất định bắt bọn kia phải trả giá. Rất may là em không sao.

- Phải đó, anh mừng là em không sao – Thế Nam cũng lên tiếng an ủi.

Đột nhiên trái tim nhỏ bé đang thổn thức của Đình Ân cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Lời an ủi của Thế Nam quả nhiên rất hữu dụng, Đình Ân đã thôi khóc.

Vĩnh Phong thấy Đình Ân đã bắt đầu bình tĩnh nên mới hỏi:

- Em còn chút ấn tượng nào về bọn bắt cóc không?

Đình Ân nhăn mặt khổ sở cố nhớ lại hoàn cảnh lúc đó. Những hình ảnh mơ hồ từ từ hiện ra, rồi cảm giác nhức nhối ở đầu xuất hiện, Đình Ân vội lấy hai tay lên đỡ đầu.

Thiên Minh cảm thấy đau lòng nói:

- Đừng nghĩ nữa ...anh sẽ cố gắng truy ra.

Đình Ân khoát tay nói:

- Em không saoEm không nhớ rõ gương mặt của kẻ đã chích điện em, nhưng em nhớ kẻ đã chụp thuốc mê bé Đường, khi hắn đưa tay lên trên tay hắn có một hình xăm màu đỏ là ...là lá bài rô ...

- Chính là thằng khốn đó – Quốc Bảo tức giận đứng lên hét.

- Lần trước chúng ta đã để hắn trốn thoát, cứ tưởng hắn ta sẽ biết sợ mà bỏ qua, không ngờ tên khốn đó lại giỏi trò tiếp... - Thế Nam cũng tức giận nói.

- Tên năm rô đó, lần trước bắt cóc Hiểu Đồng hắn cũng tham gia, tên đại ca cũng nhờ hắn mà chạy thoát. Lần này cũng là do hắn đi bắt cóc bé Đường. Tên này không diệt thì chắc chắn sẽ để lại hậu quả khôn cùng – Thiên Minh căm giận nói.

Mọi người đều gật đầu đồng ý. Tên này nhất định phải bị loại bỏ trước nếu muốn đối phó với mấy kẻ kia.

Thiên Minh bấm điện thoại gọi ột tên đàn em :

- Tụi bây đến gặp con bồ thằng năm rô, bắt luận dùng bao nhiêu tiền hay bằng thủ đoạn nào cũng bảo nó phải tra cho được thằng năm rô ở đâu. Đi ngay lập tức cho anh, báo cáo tình hình càng sớm càng tốt, nhưng phải nhớ tai vách mạch rừng nghe chưa. Tụi nó mà bị đánh động là chúng ta sẽ bị mất tất cả tin tức...

Ánh trăng mờ ảo, đọng bên ngoài cửa sổ, không gian le lói xung quanh khiến cho căn nhà bỏ hoang càng nổi bật khi có một ánh sáng tỏa ra từ đó.

- Con bé sao rồi ?- Tên đại ca nở một nụ cười lạnh tóc gáy hỏi bọn đàn em.

- Dạ, đại ca, nó ngủ rồi – Một tên đàn em khúm núm nói.

- Tụi bây đỡ nó ngủ à !- Tên đại ca lại hỏi.

- Dạ không ! Tụi em chụp thuốc mê nó, chứ nó cứ khóc hoài hà phiền phức lắm – Tên đàn em phân trần.

Gã béo nãy giờ im lặng, bây giờ mới bắt đầu lên tiếng :

- Tụi bây chụp thuốc ít thôi, chụp nhiều quá nó trở thành ngớ ngẩn thì làm sao bán được. Người ta chỉ thích nuôi những đứa bé lanh lợi mà thôi.

- Phải! Phải! Anh Giang nói đúng lắm – Tên đại ca cười khà khà nói, rồi quay qua bọn đàn em nghiêm sắc mặt nói - Tụi bây nghe chưa, cố mà đỡ nó.

- Dạ , đại ca – Bọn đàn em vội vàng gật đầu.

- Lần này, cậu không mềm lòng chứ - Tên đại ca quay mặt lại nhìn một người thanh niên đang đứng trong góc phòng im hơi lặng tiếng nãy giờ hỏi.

- Cậu yên tâm. Thằng cháu của tôi đã hạ quyết tâm rồi, nó sẽ không vì một con đàn bà mà làm chúng ta cụt hứng đâu – Lão Béo cười hà hà nói thay.

Người thanh niên dáng gầy gầy, gương mặt đăm chiêu ẩn sau cặp kính là ánh mắt căm thù, nắm tay cậu ta bóp chặt lại, nở nụ cười gian hiểm.

- Các người sẽ phải trả giá.

Tất cả mọi người đều lo lắng ngồi chờ đợi tin tức từ bọn đàn em. Hiểu Đồng mệt mỏi vì quá lo lắng cho bé Đường, cô dựa người vào vai Vĩnh Phong, cậu choàng tay qua vai cô vỗ về. Đình Ân cũng ngã người lên vai Đình Khiêm một cách mệt mỏi.

Thế Nam và Thiên Minh ngồi chằm ngâm suy nghĩ, còn Quốc Bảo thì bấm điện thoại muốn gọi cho ai đó nhưng rồi lại thôi.

Đột nhiên điện thoại của Hiểu Đồng vang lên, cô nhìn vào điện thoại rồi thở dài, cắn môi suy nghĩ. Mọi người đều quay đầu nhìn về phía cô chăm chú. Chần chừ rồi rút cuộc Hiểu Đồng cũng mở máy :

- Alô ! Mẹ à, con đây.

.....

- Dạ phải ! Bé Đường đã bị người ta bắt cóc – Hiểu Đồng thở dài xác định với mẹ.

.....

- Con không biết, chắc là bọn họ muốn tống tiền hay là muốn bắt cóc để đem đi bán – Hiểu Đồng ngược đầu nhìn Vĩnh Phong rồi cụp mắt xuống, cô không dám nói với mẹ là bọn chúng bắt cóc bé Đường nhằm mục đích báo thù.

.....

- Con đã báo công an rồi. Họ đang bắt tay điều tra.

.....

- Mẹ đừng quá lo lắng mà ảnh hưởng sức khỏe, cho con gặp Hữu Thiên đi.

.....

- Hữu Thiên, nhờ anh chăm sóc ẹ em giùm, đừng để ẹ em xúc động quá. Anh cũng biết bệnh tim của mẹ em mà. Có gì anh gọi cho em liền nha.

.....

- Cám ơn anh, nếu có tin gì em lập tức báo cho anh và mẹ ngay.

Nói rồi Hiểu Đồng thở dài gấp máy lại. Cô lại ngã đầu vào vai Vĩnh Phong. Thế Nam đưa mắt nhìn Hiểu Đồng lo lắng hỏi :

- Mẹ em không sao chứ. Em báo ẹ chuyện bé Đường bị bắt cóc à.

Hiểu Đồng lắc đầu.

- Vậy thì ai – Thiên Minh tỏ vẻ thắc mắc.

- Là Hữu Thiên nói ẹ em hay – Hiểu Đồng chán nản nói.

- Sao anh ta lại biết được chứ - Quốc Bảo chau chân mày của gương mặt trẻ con của cậu nhưng chẳng làm cậu già đi tí nào.

- Anh ấy nghe các cô y tá kể lại chuyện cậu hét lên nói bé Đường bị bắt cóc rồi đòi xuất viện. Cho nên mới biết.

- Cái tên nhiều chuyện này, phải cho hẳn ta một đấm mới được – Quốc Bảo nổi nóng nói.

- Không thể trách anh ta được. Chuyện này không thể nào giấu giếm được, bác gái biết sớm thì sẽ không trách Hiếu Đồng. Chứ nếu cứ giấu giếm đến chừng bác ấy biết được thì nguy lắm – Vĩnh Phong suy tư nói, tay siết chặt lấy bờ vai của Hiếu Đồng, truyền hơi ấm cho cô.

Gương mặt Hiếu Đồng càng lúc càng tái nhợt.

- Thôi, để anh kêu tụi nó đi mua cái gì đó ăn. Ăn no mới có sức đấu lại với bọn chúng. Anh kêu tụi nó đi dọn phòng cho các cô gái nghỉ đây - Thiên Minh đứng lên nói.

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Lát sau, Thiên Minh cùng mấy tên đàn em bưng rất nhiều đồ ăn đi vào. Sắp đầy cả bàn, những món ăn trông rất ngon, rất hấp dẫn, nhưng chẳng ai có tâm trạng ăn chút nào cả.

Thấy vậy, Thiên Minh liền giục :

- Mọi người mau ăn đi, bụng đói thì đầu óc sẽ rỗng, chẳng thể suy nghĩ gì được thì tới khi có tin tức thì làm sao đây. Ngã quy cả lũ à.

- Thiên Minh nói đúng, mọi người mau ăn đi – Đình Khiêm tán thành – Ăn để còn có sức mà chiến đấu.

Vĩnh Phong nhồm dậy gấp vài món để nuốt bỏ vào chán cho Hiếu Đồng nhưng cô lắc đầu.

- Ngoan đi, ăn một chút đi. Em đã mệt cả ngày rồi – Vĩnh Phong dỗ dành.

Nhưng Hiếu Đồng một mực lắc đầu :

- Em không ăn đâu, lúc này bao tử em không tốt, nếu ăn vào chỉ sợ lại ói ra.

Hiếu Đồng quay qua Đình Ân nói :

- Cậu ăn một chút gì đi.

Khóc nãy giờ rất lâu, Đình Ân cũng thấy đói bụng, cô khẽ gật đầu.

- Vậy anh dìu em đi nằm một chút nha – Vĩnh Phong lo lắng nói.

Hiếu Đồng gật đầu.

- Vậy mọi người cứ ăn đi – Vĩnh Phong quay qua nói với mọi người rồi đứng dậy dìu Hiếu Đồng đi. Hiếu Đồng trông chẳng còn chút sức lực nào nữa, cả người cô hoàn toàn dựa vào Vĩnh Phong.

- Anh đã cho người dọn phòng rồi, em ra bảo tụi nó chỉ chỗ cho – Thiên Minh nhắc nhở .

Vĩnh Phong quay đầu mỉm cười nói :

- Cám ơn anh.

- Cái thằng này, khách sáo với anh làm gì – Thiên Minh trách.

Dìu Hiếu Đồng nằm xuống giường, Vĩnh Phong nhẹ nhàng dùng chăn đắp cho cô. Hiếu Đồng xua tay nói :

- Mặc kệ em, anh mau đi ăn với mọi người đi.

- Anh không ăn đâu. Anh muốn ở bên cạnh em, nhất là lúc này – Vĩnh Phong giọng trầm trầm nói.

Câu nói này làm Hiếu Đồng vô cùng xúc động, trái tim đang đau khổ bỗng tiếp thêm một luồng khí mới. Cái này người ta thường bảo là : « Hoạn nạn mới biết chân tình ». Tình cảm của Vĩnh Phong dành cho cô, càng lúc càng khiến cho Hiếu Đồng khắc cốt ghi tâm.

Cô cố gắng cười yếu ớt nói :

- Vậy anh đi lấy cái gì qua đây đi, em với anh cùng ăn.

- Ủm, anh đi liền – Vĩnh Phong mừng rỡ nói rồi đứng dậy nhanh chóng bước ra ngoài. Không phải là cậu muốn ăn mà chỉ là cậu sợ Hiếu Đồng bị đói, cô sẽ bị kiệt sức mà ngã quỵ mất. Như vậy Vĩnh Phong sẽ đau lòng biết bao nhiêu.

Vĩnh Phong bê vào một khay nhỏ. Có một chén súp còn đang bốc khói, thêm vài món khác nữa. Cầm chén súp, thổi sơ qua, Vĩnh Phong đỡ Hiếu Đồng dậy nói :

- Mau ăn chén súp này đi, sẽ làm bao tử em dễ chịu hơn.

Nói rồi, Vĩnh Phong ân cần múc từng muỗng súp đưa lên miệng thổi rồi đút cho Hiếu Đồng. Cô chỉ ăn có mấy muỗng rồi thôi mặc cho Vĩnh Phong dỗ dành thế nào đi chẳng nữa. Nhưng cô bắt Vĩnh Phong phải ăn hết chỗ thức ăn còn lại nếu không cô sẽ chẳng chịu nằm nghỉ. Vĩnh Phong đành miễn cưỡng cố sức ăn hết, mặc dù chẳng thấy chút hương vị gì.

Đột nhiên điện thoại của Hiếu Đồng vang lên, Hiếu Đồng vừa bốc máy thì có một nụ cười khả ố vang lên :

- Em gái cô đang trong tay tụi tôi. Nếu muốn chuộc lại thì hãy chuẩn bị 100 tỷ cho bọn tôi.

Một 100 tỷ - Hiếu Đồng hét lên – Sao ông không đi cướp nhà băng luôn đi. Ông đã điều tra rõ trước khi ra tay bắt cóc chưa. Nhà tôi dù có làm cả đời cũng chưa chắc đào ra nổi một tỷ để đưa ông, chứ đừng nói là 100 tỷ - Rồi giọng Hiếu Đồng chột nhỏ lại, cô nghe mình run rẩy van nài – Xin ông hãy thả em gái tôi ra đi, nó chỉ là một đứa trẻ còn chưa biết gì cả. Xin ông hãy tha cho nó, đừng làm tổn thương nó. Xin hãy trả nó về với gia đình tôi.

Nhưng giọng nói bên kia chột cười phá lên:

- Tôi cũng biết mẹ con cô không có tiền. Nhưng có điều rằng, cha của đứa em cô lại là người lắm tiền nhiều của. Cứ đến gặp ông ấy mà đòi số tiền đó. Chắc chắn ông ấy sẽ vui lòng bỏ ra số tiền đó để cứu mạng đứa con gái bé bỏng chưa biết mặt của mình.

Trái tim của Hiếu Đồng bỗng nhiên thót lại, cả người cô không ai xô đẩy mà chột nghiêng ngả. Nếu không có bàn tay Vĩnh Phong đỡ chắc là cô đã ngã xuống mép giường mất rồi. Thân người bất giác run rẩy trong vòng tay của Vĩnh Phong khiến cậu càng thêm đau xót. Đầu dây bên kia chắc chắn không phải ai khác mà là tên bác cóc. Có điều cậu không nghe được người bên kia nói gì. Vì vậy trong lòng cảm tách tưởi ruột vô cùng.

- Tôi không hiểu ông nói gì cả. Ba của tôi đã mất từ lâu rồi – Hiếu Đồng thở không ra hơi cố gắng nói từng chữ.

- Ha..ha..ha. Phải ba cô mất từ lâu rồi, nhưng em gái của cô vừa mới tròn 5 tuổi – Đầu dây bên kia tiếp tục động lại tiếng cười man rợn.

- Tôi xin ông hãy tha cho chúng tôi, xin hãy tha cho em gái tôi. Quả thật số tiền đó quá lớn, tôi không thể nào đáp ứng được yêu cầu của ông – Nước mắt Hiếu Đồng rơi xuống, giọng cô khàn đục đi.

- Thôi được – Bên kia bắt đầu mềm yếu – Tôi cũng là người biết thương hoa tiếc ngọc. Dù gì mục đích của bọn tôi không chỉ là tiền cho nên tôi sẽ giảm cho cô một ít. 90 tỷ tiền mặt, có hơn không kém. Nếu thiếu đồng nào tôi sẽ lấy một bộ phận trên cơ thể em cô để bù vào. Mau chuẩn bị tiền đi, có tiền thì bọn tôi sẽ liền lạc tiếp.

Nói xong hẳn ta liền cúp máy, chiếc điện thoại trên tay Hiếu Đồng rơi xuống dưới đệm lặn hai vòng rồi nằm im một chỗ. Cô lúc này chẳng khác nào một người chết, khắp người đều không có sức sống, thân người tái nhợt và lạnh toát, dựa hẳn vào lòng Vĩnh Phong.

Thấy Hiếu Đồng như vậy thì Vĩnh Phong cả kinh, cậu vội chộp lấy điện thoại của Hiếu Đồng đưa lên miệng nói:

- Alô!

Nhưng chỉ có những tiếng tút tút trả lời. Cậu bấm ngay nút gọi lại nhưng bên kia đã tắt máy. Ném điện thoại xuống nệm, cậu khẽ lay người Hiếu Đồng gọi tên cô nhưng cô không trả lời. Vĩnh Phong vội xoay người Hiếu Đồng lại tiếp tục lay người gọi tên cô nhưng đáp lời cậu chỉ có những giọt nước mắt trên gương

mặt Hiếu Đồng. Vĩnh Phong vội ôm chặt Hiếu Đồng vỗ về, dùng hơi ấm của mình để sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của cô, giọng cậu cũng lạc đi vì sợ hãi trước biểu hiện của cô, cậu biết bé Đường là tất cả đối với Hiếu Đồng.

- Hiếu Đồng em nghe anh nói đi. Bọn anh chắc chắn sẽ tìm ra bé Đường, và giải thoát cho bé Đường an toàn. Em mau nói cho anh biết bọn chúng đã nói gì? 100 tỷ? Có phải bọn chúng đòi 100 tỷ tiền chuộc không? Em đừng lo, anh nhất định sẽ gom đủ 100 tỷ để chuộc bé Đường trở về. Em đừng có như vậy, anh sẽ đau lòng lắm.

Cầm Vĩnh Phong tựa vào đầu Hiếu Đồng, cho nên những giọt nước mắt của cậu bắt đầu rơi xuống gương mặt nhòe nước mắt của Hiếu Đồng rồi hòa làm một.

Dù gương mặt đầy nước mắt của mình, dù cơ thể gần như mất cảm giác nhưng Hiếu Đồng vẫn cảm nhận được những giọt nước mắt của Vĩnh Phong đọng trên mặt mình. Chàng trai đang ôm chặt lấy cô, một chàng công tử lạnh lùng, luôn mang dáng vẻ bất cần đời, ngạo mạn. Đường như chưa từng nếm trải đau khổ, một người luôn mạnh mẽ, chưa từng rơi một giọt nước mắt nào. Vậy mà bây giờ lại vì cô mà phải đau khổ, vì cô mà phải khóc. Bộ dạng anh trong đáng thương hơn cô gấp trăm lần.

Từ lúc hai người gặp nhau và yêu nhau, không biết đã trải qua bao nhiêu sóng gió khổ đau.

“ Vĩnh Phong ! Là em xui xẻo khi gặp anh hay là anh xui xẻo khi gặp em. Không! Là em quá may mắn, quá may mắn khi được gặp anh. Không có anh em liệu có thể vượt qua được sóng gió cứ từ từ kéo đến áp lên người em hay không nữa. Tại sao những lúc em tưởng chừng như sắp ngục ngã, những lúc em cần đến một bờ vai thì anh luôn xuất hiện đúng lúc để em tựa vào. Em chẳng có gì để đền ơn anh hết ngoài tình yêu em dành cho anh. Vĩnh Phong, có thể mẹ và bé Đường là tất cả những gì em có được, và muốn bảo vệ. Nhưng anh lại chính là trái tim em, là hơi thở của em. Mất anh có lẽ em không thể sống nữa. Em chỉ có thể cho anh tình yêu và sự chân trọng mà thôi”

Hiếu Đồng bắt giác lên tiếng gọi:

- Vĩnh Phong.

- Anh đây – Vĩnh Phong trả lời, tay siết chặt hơn nữa để cô cảm nhận được sự tồn tại của cậu.

- Cám ơn anh.

- Đồ ngốc – Vĩnh Phong mắng yêu rồi nói tiếp – Nếu muốn cám ơn anh thì hãy mạnh mẽ lên. Anh muốn thấy một Mẹ Hiếu Đồng ương bướng, to gan và lạnh lùng như một con hổ chứ không muốn thấy một con mèo chết lúc này. Em đừng lo, mau bình tĩnh nói cho anh biết, bọn chúng đã yêu cầu gì. Chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của bọn chúng thì chúng sẽ thả người thôi. Dù sao thì Việt Nam cũng không tàn bạo như nước ngoài đâu.

Hiếu Đồng nghe Vĩnh Phong nói, cô ngồi bật dậy khỏi lòng Vĩnh Phong và thôi không khóc nữa, bắt đầu lấy lại bình tĩnh. Vĩnh Phong chăm chú nhìn gương mặt đã có chút sắc hồng, rồi nhẹ nhàng dùng tay quệt đi những giọt nước mắt còn đọng trên bờ mi của cô. Rồi cậu nhẹ nhàng giục:

- Nói anh nghe xem ,bọn chúng muốn gì?

- 90 tỷ tiền mặt, có hơn không kém – Hiếu Đồng lặp lại lời tên đó nói, cô vừa chấm dứt cơn run lại bắt đầu run lên từng cơn – Nếu không chúng sẽ lấy một bộ phận trên người bé Đường.

- Chỉ là tiền thôi à – Vĩnh Phong thở phào nhẹ nhõm – Đừng lo, anh sẽ mau chóng gom đủ 90 tỷ để chuộc bé Đường ra. Có lẽ sẽ mất khá nhiều thời gian vì ngân hàng cần đếm kỹ từng tờ. Với lại 90 tỷ tiền mặt nhất thời cũng khó gom đủ trong một lúc.

- Những 90 tỷ - Hiếu Đồng nghi ngờ nhìn Vĩnh Phong làm Vĩnh Phong có chút á ngại, quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn cô nói:

- Hiếu Đồng! Trước khi gặp em. Mỗi đêm bọn anh tiêu tốn mất 1 tỷ đồng.

Nói xong, Vĩnh Phong càng không dám đối mặt với Hiếu Đồng. Cô mỗi ngày phải tiết kiệm từng đồng từng cắc, cậu cậu thì chỉ biết vung tiền không tiếc, chỉ sợ chê là không đủ. Rồi cậu vội nói:

- Bây giờ anh sẽ không như vậy nữa. Anh nói thật đó.

Nhìn bộ dạng ấp úng như trẻ con mắc lỗi của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng muốn bật cười nhưng cô lại không cười nổi nên đành im lặng không nói gì. Vợ tay với lấy cái điện thoại, cô nhìn vào phần pin trên màn hình, chỉ còn lại một vạch, cô nhìn Vĩnh Phong nói:

- Em thấy người rích quá, cả ngày nay chưa tắm rửa, anh chở Đình Ân đi mua quần áo cho em và cô ấy thay được không. Nhân tiện mua dùm em cái đồ sạc pin. Em sợ bọn chúng gọi đến mà điện thoại hết pin thì nguy.

- Anh biết rồi. Anh sẽ đi liền, em nằm nghỉ một chút đi, anh mang quần áo về rồi tắm một chút cho khỏe. Anh cũng sẽ cho người chuẩn bị tiền chuộc.

Hiểu Đồng gật đầu rồi ngoan ngoãn nằm xuống yên phận. Vĩnh Phong hôn lên trán cô một cái rồi đi ra ngoài nhưng Hiểu Đồng lại nói:

- Anh có thể kêu Thiên Minh vào đây giúp em không. Em có chuyện muốn nhờ anh ấy.

- Ừm ...- Vĩnh Phong gật đầu rồi mở cửa đi ra.

Vĩnh Phong vừa bước ra thì Hiểu Đồng bật dậy. Cô gọi điện trấn an mẹ.

- Alô.

- Mẹ! Con đây. Bọn chúng đòi 90 tỷ tiền chuộc.

- 90 tỷ - Bà Cẩm Du thốt hoảng kêu lên.

- Mẹ đừng lo, Vĩnh Phong có số tiền đó. Anh ấy đang chuẩn bị tiền, chỉ còn chờ bọn chúng cho địa điểm để chuộc lại bé Đường. Bọn bắt cóc chỉ cần tiền thôi, chúng sẽ không làm hại bé Đường đâu. Mẹ đừng lo.

Hiểu Đồng nói xong, cô nghe tiếng thở dài nhẹ nhõm của mẹ cô bên kia điện thoại.

- Mẹ mau nghỉ ngơi cho tốt nha, đừng lo lắng gì hết mà sẽ ảnh hưởng sức khỏe. Tim của mẹ không tốt đừng để xúc động mạnh, có gì phải gọi cho con và anh Hữu thiên liền nha mẹ. Con sẽ nhờ hai vợ chồng bác Đình trung đến chơi với mẹ. Mẹ mau đi nằm nghỉ đi. Có gì con sẽ gọi ẹ sau.

Nói rồi, Hiểu Đồng vội tắt máy. Cô không đợi mẹ mình trả lời, cô sợ sẽ nghe thấy tiếng khóc của bà. Cô biết hiện giờ bà đang khóc, đang lo lắng rất nhiều. Bởi vì tuy bà chẳng nói gì nhiều nhưng cô nghe giọng mà khàn đi.

Rồi cô gọi điện cho ba má Đình Ân nhờ vả họ đến chăm sóc ẹ mình. Sau khi nghe họ hứa sẽ đến đó liền, cô mới nhẹ lòng cúp máy.

Còn lại một mình, Hiểu Đồng mới thấy căn phòng này lạnh lẽo đáng sợ.

“ Dù gì mục đích của bọn tôi không chỉ là tiền...” Hiểu Đồng sợ hãi khi nghĩ đến lời nói đó. Cô biết người bắt cóc bé Đường chính là bọn người lần trước bắt cóc cô. Cho nên ngoài mục đích là tiền ra, chắc chắn mục đích còn lại của bọn chúng là trả thù.

“Trả thù”, hai từ này thật đáng sợ. Chắc chắn lần này bọn chúng có chuẩn bị trước hết rồi, sẽ không tha cho Vĩnh Phong. Hiểu Đồng nghĩ tới đây thì co người lại vì sợ hãi, chỉ cần..., chỉ cần có được số tiền đó thì sẽ là cuộc chiến của riêng mình cô. Cô sẽ không để Vĩnh Phong hay bất cứ người bạn nào của cô bị gặp nạn. Hiểu Đồng tự nhủ, đúng lúc, cánh cửa vang lên tiếng gõ.

- Cốc ...cốc ...cốc...

- Vào đi.

Cánh cửa vừa mở ra thì gương mặt Thiên Minh xuất hiện. Hiểu Đồng không quá bất ngờ vì cô đang chờ cậu.

Từ cái lần cuối cùng hai người gặp nhau sau khi Thiên Minh biết mình là người gây ra cái chết cho ba Hiểu Đồng tới nay, hai người mới bắt đầu nói chuyện với nhau. Lúc này bên ngoài, dù giáp mặt nhưng cô không hề nhìn Thiên Minh, cho nên cậu khá e dè khi hỏi:

- Em cần tìm anh à.

- Em có chuyện muốn nhờ anh – Hiểu Đồng trả lời dứt khoát.

Thiên Minh đi khỏi, Hiểu Đồng mệt mỏi ngã người nằm xuống giường, những giọt nước mắt không ngừng lăn xuống thấm ướt cả mặt gối cô nằm. Cô tự hỏi mình : » Liệu cô có thể làm được không. Vì Vĩnh Phong, vì bé Đường cô nhất định sẽ làm được. Phải nói là cô phải làm được »

Trần trở mãi Hiểu Đồng vẫn không ngủ được, cô thật sự mệt mỏi và muốn ngủ một giấc. Mong rằng khi cô tỉnh lại, tất cả chẳng qua là một cơn ác mộng khủng khiếp mà thôi. Bé Đường vẫn đang đùa giỡn trước mặt cô, réo gọi tên cô. Cô có thể vòng tay ôm cái hình hài bé nhỏ đó trong vòng tay mình, sờ vào làn da mịn màng trên gương mặt non nớt đó. Cảm nhận từng nhịp đập, từng giọt máu dính liền với cô.

Nằm mãi vẫn không tài nào ngủ được, Hiểu Đồng trở mình thức dậy ngồi thừ suy nghĩ, chờ đợi cuộc gọi lại của kẻ bắt cóc.

Nghe chùng chùng như có tiếng xe chở về, Hiểu Đồng vội đứng dậy đi ra ngoài. Mọi người vẫn còn ngồi đó, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, tất cả đều mở mắt nhìn cô chăm chú khi cô bước vào.

- Sao em không nằm nghỉ chút đi – Thế Nam mắt còn mệt mỏi nhìn cô lo lắng.

- Em nghe có tiếng xe, tưởng Vĩnh Phong và Đình Ân trở về nên ra đây xem – Cô giải thích.

- Chắc là họ về rồi, mình nghe thấy tiếng xe anh ấy – Quốc Bảo xác định với Hiểu Đồng.

Quốc Bảo vừa nói xong thì Vĩnh Phong và Đình Ân đã xuất hiện sau lưng Hiểu Đồng. Nhìn thấy Hiểu Đồng đang đứng trước mặt mình, Vĩnh Phong nổi giận nói :

- Sao em không chịu nghỉ ngơi mà lại ra đây.

- Em nghe thấy tiếng xe của anh về nên ra đón – Hiểu Đồng lại giải thích lần nữa rồi hỏi.

Hiểu Đồng đứng nép qua một bên để Vĩnh Phong và Đình Ân đi vào, vì trên tay họ đang xách những túi xách đủ màu với các nhãn hiệu nổi tiếng.

Vĩnh Phong và Đình Ân thả người ngồi phịch xuống bộ ghế sofa dáng vẻ mệt mỏi muốn đứt hơi.

- Haiz ! Cũng may là có người đem đồ đến trước mặt mình lựa chọn nếu không chắc là đi không nổi nữa – Đình Ân than thở.

- Mệt lắm à – Thiên Minh cười mà như không cười khi thấy bộ dạng than thở của Đình Ân rất đáng yêu.

- Không mệt ! – Đình Ân trả lời dứt khoát – Có điều là phụ nữ bẩm sinh thích mua sắm, nhìn thấy toàn đồ đẹp trước mắt bỗng động lòng nhưng túi tiền không cho phép.

- Anh đã bảo em cứ việc mua đi, anh tặng em mà – Vĩnh Phong ngầm trách.

- Vô công bất thọ lộc, lí nào em lại dùng tiền của anh. Anh xem mua một bộ đồ thể này mà đã tốn hết cả năm làm công của em rồi – Đình Ân xì một tiếng nói rồi sắc mặt bỗng trở nên nghiêm chỉnh nhìn Hiểu Đồng hỏi – Không đùa nữa. Có tin tức gì chưa ?

Sắc mặt Hiểu Đồng bỗng trầm lại một cách đau khổ, cô lắc đầu.

- Biển số xe đó là giả. Lần này bọn chúng có sự tính toán và phòng bị cả rồi cho nên khó mà lần ra – Quốc Bảo thở dài báo cáo việc điều tra biển số xe. Một cán bộ thân cận của ba cậu lúc này gọi đến cho hay.

- Vậy có thể điều tra được số điện thoại mà bọn chúng gọi đến là của ai không ? – Hiểu Đồng vội hỏi, lóe lên một tia hy vọng mong manh.

- Rất tiếc, đó chỉ là sim khuyến mãi. Bọn chúng không ngu dại gì mà gọi bằng số điện thoại đăng ký đâu – Thế Nam khẽ nói.

- Vậy số tiền chuộc đó ...- Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong dò hỏi.

- Em yên tâm, đến hết ngày mai, nhất định sẽ có tiền – Vĩnh Phong trả lời, dùng ánh mắt trấn an cô.

Hiếu Đồng thở dài nhẹ nhõm. Vĩnh Phong ngồi nhóm dậy khi thấy Hiếu Đồng vẫn đứng tần ngần yếu ớt bên cửa ra vào. Cậu nhanh tay xách hai túi đồ được đặt trên bàn đi đến bên cạnh Hiếu Đồng thúc giục.

- Em mau đi tắm rửa lại cho tỉnh táo rồi nghỉ ngơi, trời cũng khuya rồi. Mọi người cũng mau đi nghỉ ngơi đi.

Vậy là tất cả đều giải tán, ai về phòng người đó. Tắm rửa nghỉ ngơi để chờ đợi cuộc gọi của bọn bắt cóc.

Vĩnh Phong đưa Hiếu Đồng trở lại căn phòng lúc nãy, đưa cô đến tận phòng tắm nhưng lại không cho Hiếu Đồng chốt cửa lại, cậu sợ Hiếu Đồng trong lúc tâm trí hoang man dễ bị vấp ngã để bị thương mà cửa lại đóng. Đứng ở cửa phòng tắm nhìn vẻ mặt buồn bã của Hiếu Đồng, cậu muốn cô vui lên nên trêu :

- Hay để anh tắm giùm em.

Vĩnh Phong vừa nói xong thì cánh cửa phòng tắm đóng sầm trước mặt cậu, nhưng cậu vẫn kịp nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của Hiếu Đồng. Vĩnh Phong cười vang dựa người vào cửa bồn tắm.

Đóng cửa lại, Hiếu Đồng đưa tay bưng lấy gương mặt nóng bừng của mình, nghe tim đập mạnh, biết rằng Vĩnh Phong chỉ đùa nhưng trong lòng không thôi xấu hổ. Cô bước đến bên bồn tắm đã được Vĩnh Phong xả đầy nước, hơi nước ấm áp bốc lên, Hiếu Đồng mệt mỏi cứ thế bước vào bồn tắm ngâm người. Bộ quần áo trên người cô nhanh chóng thấm đầy nước ấm.

15 phút trôi qua, Vĩnh Phong không hề nghe tiếng xả nước trong bồn tắm vang ra. Cậu lo lắng nước trong bồn đã nguội lạnh, mới hỏi vọng vào trong.

- Hiếu Đồng em tắm xong chưa.

Hiếu Đồng cứ ngồi cuộn mình trong bồn tắm mặc cho nước từ từ lạnh đi. Đến khi nghe Vĩnh Phong gọi, cô mới tỉnh lại trả lời :

- Chưa.

Rồi chợt nhớ, cô không đem đồ vào, liền nói :

- Lấy giùm em bộ đồ.

Vĩnh Phong quay người nhìn lại mấy cái túi lớn túi nhỏ đặt dưới chân giường, bèn đến đấy xách hết đem đến bồn tắm, rụt rè nói :

- Anh để trước cửa, đợi anh quay lưng thì hãy ra lấy.

- Anh vào đi – Hiếu Đồng gọi.

Vĩnh Phong nghe Hiếu Đồng nói thế thì hơi e ngại rụt rè mở cửa bước vào. Chỗ treo quần áo trống trơn, cậu bỏ số túi xách đó lên cái bồn rửa mặt, nhìn sang bồn tắm thấy Hiếu Đồng đang cuộn mình ngồi đó thì cười trêu :

- Em có thói quen mặc đồ khi đi tắm à.

- Nếu không em lại gọi anh vào à – Hiếu Đồng không vừa đáp lại vừa liếc nhìn Vĩnh Phong một cái – Anh đừng có mà tưởng bở.

- Anh đâu có tưởng tượng gì đâu. Có em thì có – Vĩnh Phong cười mà như không cười nói.

Bước đến gần bồn tắm cậu đưa tay nhúng thử vào làn nước, lạnh tanh. Gương mặt lập tức tối sầm lại, cậu nhìn Hiếu Đồng mắng :

- Nước lạnh như vậy mà em vẫn cứ thế ngồi vào à. Không được rồi, em ngay cả tắm cũng không biết tắm nữa, em sẽ tắm giúp em.

Vừa nói cậu vừa lôi Hiếu Đồng ra khỏi bồn nước. Nhìn vẻ mặt chẳng có chút gì của Vĩnh Phong, cô biết mình đã chọc giận cậu rồi liền hết hoảng nói :

- Được rồi, em xin lỗi. Anh mau ra ngoài đi.

- Không – Vĩnh Phong ngang tàng đáp.

- Vậy thì em không tắm nữa, cứ thế này đi ngủ vậy – Hiểu Đồng giả vờ quay lưng đi ra phía cửa.

Vĩnh Phong thở dài, kéo cô lại, rầu rĩ nói :

- Được rồi, anh sẽ đi ra ngoài. Em mau trở lại tắm đi.

Hiểu Đồng khẽ cười rồi giả vờ nghiêm mặt quay người lại nói :

- Anh mau ra ngoài đi.

- Chờ anh một lát.

Vĩnh Phong nói rồi bước đến xả vang nước nóng trong bồn xuống. Cậu còn xả nước ở vòi sen đứng cho cô, thấy đủ ấm mới quay sang nhìn cô nghiêm nghị ra lệnh :

- Cứ để vậy mà tắm. Tắm xong rồi hãy tắt vòi.

Hiểu Đồng vội gật đầu, chỉ mong Vĩnh Phong mau đi ra ngoài, vì cô bắt đầu thấy lạnh, cả người khẽ run. Lỗ mũi cảm thấy nhột nhột muốn hắt xì nhưng không dám, chỉ sợ Vĩnh Phong lại cần nhân.

Vĩnh Phong vừa ra ngoài thì Hiểu Đồng hắt xì liên tục, cậu khẽ chau mày ra ngoài tìm thuốc cho cô.

Tắm xong, Hiểu Đồng cảm thấy vô cùng dễ chịu, tinh thần khoan khoái. Cô lôi một cái khăn to trong túi ra lau, rồi mới nhìn vào quần áo trong túi. Vừa nhìn số quần áo, cô đã hét to. Vĩnh Phong giật mình chạy đến hỏi :

- Có chuyện gì vậy.

- Vĩnh Phong ! Anh mua quần áo kiểu gì vậy – Hiểu Đồng hét lên.

Biết ngay mà, khi nhìn thấy số quần áo Đinh Ân chọn, Vĩnh Phong biết thế nào Hiểu Đồng cũng phản ứng như thế nhưng cậu lại không muốn ngăn cản. Cậu muốn nhìn thử xem, đáng vẻ xinh đẹp của Hiểu Đồng lúc bận những bộ đồ đầy gợi cảm này. Cậu giả vờ vô tội nói :

- Sao em lại trách anh, là do cô bạn thân của em chọn đó chứ.

Hiểu Đồng thở dài mắng thầm : » Đinh Ân đáng ghét này ». Lựa tới lựa lui mãi, cuối cùng Hiểu Đồng đành chọn bộ váy màu xanh làm bằng lụa, nhìn rất đẹp nhưng hở cả khoảng lưng phía sau. Nhưng ít ra phần trước ngực cũng không bị hở như mấy bộ kia. Bộ váy khá ngắn, cả một đôi chân dài trắng nõn của cô hiện ra. Hiểu Đồng khoát bừa chiếc khăn tắm vào người rồi mở cửa đi ra.

Nhìn thấy ánh mắt chăm chăm của Vĩnh Phong lướt trên người mình, Hiểu Đồng xấu hổ vô cùng, cô vội nắm hai mép khăn thật chặt che hết phần trên người cô lại. Nhưng phần bên dưới chẳng thế nào che được. Thấy Vĩnh Phong vẫn nhìn chăm chăm vào mình, cô thấy cả người nóng đến mang tai, hắt mặt nhìn Vĩnh Phong mắng :

- Nhìn cái gì mà nhìn.

Mái tóc dài vẫn còn ướt, chiếc váy màu xanh rất đẹp, càng tôn lên nước da trắng và vẻ đẹp của Hiểu Đồng, đặt biệt đôi chân thon dài trắng không tỳ vết của Hiểu Đồng khuyến cho Vĩnh Phong nhất thời kích động bị quyến rũ nhìn cô không chớp mắt. Chỉ đến khi nghe cô mắng thì Vĩnh Phong mới chớp mắt khẽ nuốt nước bọt cười.

- Khăn ướt như vậy mà em còn choàng, không sợ lạnh sao.

- Mặc kệ em – Hiểu Đồng phụng phịu nói, hai gò má đỏ hồng phồng lên trong càng xinh đẹp, kể nào nhìn thấy mà không động lòng thì chắc chắn kẻ đó không phải đàn ông.

Đúng là khăn tắm bị ướt nên khi choàng vào khá lạnh, Hiểu Đồng vội bước đến bên giường, chui ngay vào chăn cuộn tròn che giấu đôi chân và khoảng lưng trần của mình. Sau đó vớt khăn tắm qua một bên, cảm thấy thật là ấm, cô quay người nhắm mắt lại nói :

- Em đi ngủ đây, anh mau ra ngoài đi, tiện thể gọi Đinh Ân vào ngủ dùm em.

Vừa nói xong, cô cảm thấy tấm chăn bị lật lên, rồi một luồng hơi ấm xông đến ủ ấm khoảng lưng trần của cô, cả người bị vòng tay ai đó siết chặt.

Tim đập thật mạnh, dòng máu nóng trong người không ngừng chuyển động, Hiểu Đồng thở gấp nói :

- Anh làm gì vậy.

- Ngủ - Vĩnh Phong trả lời cộc lốc.

- Sao lại ngủ ở đây. Về phòng anh mà ngủ. Lát nữa Đình Ân còn vào.

- Đình Ân ngủ rồi, cô ấy ngủ ở phòng anh. Anh chẳng còn nơi nào để đi cả đành tá túc ở đây vậy – Vĩnh Phong thì thầm bên tai Hiểu Đồng, hơi ấm cậu phả ra bên tai của cô, làm nó đỏ ửng lên.

- Vậy anh đến ngủ cùng với Quốc Bảo hay Thế Nam đi – Hiểu Đồng khê bảo, trái tim cô đập rộn lên.

- Anh không quen ngủ hai người – Vĩnh Phong lạnh lùng nói.

Haiz ! Đúng là xảo biện mà. Cô với anh không phải là hai người sao. Biết chẳng thể nào đuổi được Vĩnh Phong ra ngoài, Hiểu Đồng bèn nói :

- Anh xích ra một chút đi, em thấy nóng quá.

- Ồ ! Nóng thật – Vĩnh Phong đáp nhưng cậu không xích ra khỏi người cô mà với tay lấy cái điều khiển máy lạnh trên đầu chỉnh xuống mức thấp nhất rồi quăng lại nó trên đầu, ngang ngược nói – Vậy là hết nóng rồi.

- Hả ! – Hiểu Đồng hét lên, miệng há ra khi thấy bàn tay cầm cái remote chỉ về hướng máy lạnh của Vĩnh Phong. Cô hoàn toàn không có ý này, tuy hai người từng có những cử chỉ thân mật nhưng không giống như bây giờ, ít ra cả người cô lúc đó hoàn toàn kín đáo.

Bên ngoài thì nhiệt độ máy lạnh khá lạnh nhưng bên trong lại nóng hoàn toàn. Hiểu Đồng như sa vào biển lửa núi băng, cô cố gắng nhích người ra khỏi người Vĩnh Phong nhưng càng muốn nhích thì lại càng bị siết chặt hơn. Chiếc váy của cô do nằm đã bị kéo cao lên một chút, lại làm lộ ra khoảng đùi non. Hiểu Đồng lúng túng đưa tay kéo xuống nhưng chẳng được bao nhiêu. Đôi tay cứ lúng túng trong chăn tìm cách kéo váy áo dài xuống một chút. Đột nhiên bàn tay cô bị tay Vĩnh Phong chụp lấy, những ngón tay ấm nóng chạm nhẹ vào đùi cô. Cả người Hiểu Đồng căn cứng lại, tim muốn nhảy ra ngoài.

- Em nằm yên đi. Có biết anh đang khổ sở vì phải kìm chế không – Vĩnh Phong bực mình nói, cả người cậu nóng lên khiến phần lưng trần của Hiểu Đồng càng bị nóng dữ dội.

Từ lúc bé Đường bị bắt cóc lòng dạ Hiểu Đồng rối bời, bây giờ lại nằm sát Vĩnh Phong như vậy khiến Hiểu Đồng căng thẳng, đầu óc trở nên ngu muội. Cô ngỡ người không hiểu Vĩnh Phong đang phải kìm chế cái gì, nhưng cô cũng chẳng buồn thắc mắc, chỉ muốn rời khỏi tay của Vĩnh Phong. Nhưng cô quên rằng tay của hai người đang ở trên đùi cô.

- Hiểu Đồng, em đang thử sức chịu đựng của anh à – Vĩnh Phong bỗng nổi cáu rên rĩ.

Vì quay lưng với Vĩnh Phong nên Hiểu Đồng chẳng rõ sắc mặt Vĩnh Phong ra sao, nhưng nghe giọng nói có vẻ khó chịu. Hiểu Đồng không hiểu liền xoay người lại hỏi :

- Em thử sức chịu đựng của anh lúc nào.

Nhưng cô chỉ thấy ánh mắt đầy rực lửa, hằn lên dục vọng của Vĩnh Phong. Hiểu Đồng bị ánh mắt đó làm cho bất động, hơi thở càng dồn dập khiến bờ ngực phập phồng. Gương mặt Vĩnh Phong từ từ rõ nét hơn khi tiến lại gần mặt cô. Nửa người của Vĩnh Phong đã đè lên người Hiểu Đồng lúc nào không biết, hơi thở ấm nóng phả trên gương mặt cô. Đôi môi mềm mại bắt đầu lướt trên bờ môi đang hé ra của cô một cách nhẹ nhàng rồi lại cuồn cuộn nhiệt tiến vào trong khoang miệng cô, cuốn lấy lưỡi cô. Bàn tay bắt đầu di chuyển trên thân thể cô khiến cảm thấy nóng lên ở nơi cậu chạm đến.

Giữa chừng điện thoại của Vĩnh Phong reo lên nhưng cậu chẳng buồn để ý, nhưng Hiểu Đồng đã dùng sức đẩy cậu ra nói :

- Anh mau nghe điện thoại đi.

Vĩnh Phong thở dài, tiếc rẻ, cầm điện thoại lên nghe, lòng thâm mắng kẻ phá đám.

- Alo ! – Cậu trả lời cộc lốc, chẳng biết đầu dây bên kia nói gì chỉ thấy Vĩnh Phong quát ầm lên – Anh không biết tự xử lý hay sao mà lại làm phiền tôi giờ này. Tôi không biết anh làm cách nào, ngày mai phải đem đến cho tôi.

Ném điện thoại xuống bàn, cậu quay lưng lại nhìn Hiểu Đồng mặt giang xảo, khê cười nói :

- Chúng ta tiếp tục chuyện khi nãy.

Nhưng Hiểu Đồng chẳng một chút khách khí, co chân đạp thẳng cậu xuống giường, quần chần kín người lại nói :

- Anh đi mà tiếp tục một mình.

Buổi sáng khi bên ngoài bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên thì Hiểu Đồng mới tỉnh giấc. Sờ tay sang bên cạnh, chỉ thấy một khoảng không lạnh toát, Vĩnh Phong đã đi mất rồi. Nhìn lại đồng hồ mới thấy đã gần mười giờ, Hiểu Đồng chưa bao giờ ngủ muộn đến vậy, phải nói là trước giờ cô luôn phải dậy sớm. Cứ nghĩ đêm qua cô sẽ rất khó ngủ vì lo lắng cho bé Đường, vậy mà cô lại có thể ngủ một giấc ngon lành đến thế, có lẽ là do có Vĩnh Phong ở bên cạnh, anh luôn cho cô cảm giác ấm áp và bình yên.

Cánh cửa bỗng mở ra, Vĩnh Phong bước vào nhìn cô khê cười :

- Em dậy rồi à.

Hiểu Đồng không nói gì, khê ngồi dậy, mắt khê nhìn Vĩnh Phong hỏi nhỏ :

- Đêm qua khi em ngủ say, anh không giở trò gì chứ.

- Anh là chính nhân quân tử, tuyệt đối không lợi dụng lúc người khác đang ngủ, có giở trò thì giờ trò ngay trước mặt – Vĩnh Phong cười cười bước lại gần Hiểu Đồng với gương mặt cực kì gian xảo.

Hiểu Đồng lập tức cảnh giác, kéo chăn đắp lên người mình. Nghiêm mặt nói :

- Không được đến gần em.

Nhưng Vĩnh Phong vẫn cứ tiếp tục lén tới, Hiểu Đồng sợ quá kêu lên một tiếng rồi bỏ chạy khỏi giường. Vĩnh Phong phá lên cười nói :

- Anh chẳng hứng thú với bộ dạng bây giờ của em đâu.

Hiểu Đồng giật mình nhìn lại bộ dạng của cô, mắt đầy ghèn, tóc tai rối nùi. Cô bèn chạy biến vào trong toilet. Lát sau trở ra, tinh thần sáng khoái, người ngòm đã tươm tất.

- Ăn sáng đi – Vĩnh Phong khê giục. cậu mua cho cô một tô cháo tổ yến thơm lừng ở nhà hàng có tên là Hảo Vị, món cháo tổ yến ở đó cực kỳ nổi tiếng.

Hiểu Đồng chỉ ăn một nửa rồi nhăn mặt nói :

- Em no rồi.

- Vậy thì ra ngoài đi, có tiền rồi.

Ra tới bên ngoài, Hiểu Đồng thấy mọi người đều có mặt đầy đủ, chỉ có Quốc Bảo là mang vẻ mặt ngái ngủ. Tên nhóc này là loài thức ban đêm, ngủ ban ngày. Ngoại trừ lúc đi học ra thì ban ngày cậu ta rất ít lộ mặt. Một va ly tiền đây áp những tờ polyme 500ngàn.

- Đủ 90 tỷ, không thiếu một xu – Thế Nam nói. Vĩnh Phong khê gật đầu.

- Bây giờ chỉ còn chờ bọn chúng gọi điện đến.

Nhìn thấy vali tiền trước mặt, Hiểu Đồng thở dài nhẹ nhõm. Thật không ngờ tập đoàn Nguyên Thành Phong lại ghê gớm đến như vậy, có thể gom 100 tỷ tiền mặt chỉ trong một đêm. Trong lòng Hiểu Đồng lại thấy hồi hộp, ngồi một lát, cô cáo từ cầm điện thoại ra ngoài.

Buổi tối, Hiểu Đồng không cho kêu thức ăn ở bên ngoài mà đích thân đi nấu. Mọi người ăn uống xong xuôi bỗng lăn ra ngủ hết, chỉ còn lại Hiểu Đồng và Thiên Minh là còn thức. Thiên Minh nhìn Hiểu Đồng hỏi :

- Bắt đầu chưa ?

Hiểu Đồng khẽ gật đầu. Cả hai xách va li đi ra ngoài, một chiếc xe Volvo màu đen đã đậu sẵn. Vào trong xe rồi, Hiểu Đồng mới nói khẽ :

- Chúng ta chờ một lát, để bọn chúng gọi điện thoại.

Thiên Minh khẽ gật đầu. Hiểu Đồng lấy ra một cái bình ủ ấm đưa cho Thiên Minh nói :

- Em có pha một chút cà phê, anh uống một chút cho tỉnh táo.

Thiên Minh gật đầu đón lấy cái bình rồi đưa lên miệng uống một ngụm rồi trả lại cho Hiểu Đồng nói :

- Cảm ơn.

Hiểu Đồng khẽ cười rồi đưa mắt nhìn vào điện thoại chờ đợi, lát sau cô thấy Thiên Minh quẹo đầu qua một bên mới mở cửa cầm theo va li tiền đi ra ngoài, quay đầu nhìn Thiên Minh đang ngủ nói :

- Cảm ơn và xin lỗi.

Cô kéo chiếc vali đi một đoạn ra tới bên ngoài một chiếc xe Mercedes màu xám 7 chỗ chờ sẵn. Một tên bước xuống nhìn Hiểu Đồng kéo chiếc vali cười đều nói :

- Đúng giờ thật.

- Đừng nói nhiều đi thôi – Hiểu Đồng không trả lời mà lạnh lùng nói.

Một tên bước xuống mở cửa sau xe, một tên xách chiếc va li tiền để vào đó, rồi kéo Hiểu Đồng ngồi vào xe, nhanh chóng phóng đi, không để lại chút dấu vết nào.

Trong căn nhà hoang vắng vẻ, bọn đàn em thì ngồi ngáp ngáp dài canh gác bên ngoài. Bên trong một người đàn ông to béo và một tên đô con có vẻ mặt bặm trợn đang ngồi phì phò thuốc bên cạnh chai rượu vang đắt tiền. Gã nào gã nấy, gương mặt đầy giang xảo, mỗi một tên đều mang trong người một ý nghĩ riêng, nhưng chẳng tên nào thể hiện ra trên nét mặt để cho tên kia biết được ý nghĩ của mình.

Không gian tràn đầy khói thuốc lá, nhưng chẳng thể xua được ánh mắt lạnh như dao găm ẩn đằng sau mắt kính của một chàng thanh niên.

Cuối cùng lão béo lên tiếng trước :

- Chuẩn bị thế nào rồi ?

- Yên tâm, mọi thứ đã đâu vào đấy, lần này nhất định không để cho thằng khốn đó chạy thoát đâu – Tên đại ca nhếch môi cười găm, tay dụi dụi thuốc vào trong cái gạt tàn, ánh mắt lóe lên cái nhìn cực kì nham hiểm.

Liếc mắt nhìn về phía một tên thanh niên khác đang ngồi lặc lờ trên chiếc xe lăn, đầu ngoe qua một bên ghế, thỉnh thoảng cả người hắn ta giật giật lên như bị động kinh. Trông bộ dạng tên này chẳng khác nào một kẻ ngờ nghệch. Tên đại ca không nén khỏi thở dài, trước bộ dạng của đứa em trai duy nhất của gã. Gã thấy hối hận vì chỉ lo chạy thoát thân mà quên mất đứa em trai còn lưu lại ở trong nhà. Gã hận Vĩnh Phong kẻ đã biến đứa em trai yêu thương nhất của gã thành một người như thế này.

« Tao sẽ ày nếm mùi ân hận như tao bây giờ, tao sẽ ày thấy cảnh người mà yêu thương nhất bị vày vò sống không bằng chết. Hãy chờ xem »

- Ông định xử sao với con bé đó – Lão béo bỗng nhiên hỏi tên đại ca, ánh mắt hắn ta có chút nham hiểm.

- Coi như là con nhỏ đó xui xẻo, ai biểu nó làm bạn gái ai không làm, lại đi làm bạn gái của cái thằng khốn đó. Cũng vì nó mà thằng em trai tôi mới bị như thế này, mất hết tương lai, phải để nó phục dịch cho em trai tôi chứ. Nếu nó dám kháng cự thì cứ đem nó đi mua vui cho những kẻ lăm tiền khác rồi chụp hình lại để cho thằng bỏ nó thưởng thức – Gã đại ca nhếch mép nói, giọng điệu khó ưa vô cùng.

Lão béo giương giương đôi mắt nhìn gã đại ca rít thêm điều thuốc bằng đôi mắt cáo.

- Kể ra tôi và con bé cũng có chút nhân duyên, nó là con của bạn tôi. Là người mà tôi đã cùng hùn vốn làm ăn.

- Là hần ta ư – Gã đại ca ngạc nhiên hỏi, rồi đột nhiên cười phá ra – Anh Giang, anh cũng thật là tàn nhẫn, hại hết cha xong rồi lại hại tới con gái.

- Ấy ! Chỉ là bất đắc dĩ thôi. Thối đời mà, người không vì mình thì trời tru đất diệt – Lão béo cười khà khà nheo nheo mắt nói.

Ngẫm một lát, lão béo dụ điều thuốc nhìn gã đại ca khuyên :

- Tôi thấy tốt nhất là cậu nên bán quách con nhỏ đó qua đài loan đi, con bé đó rất cứng đầu. Cậu giữ nó lại coi chừng lại làm mammals họa cho cậu. Nó không dễ nghe lời đâu.

- Anh đừng lo, có bao nhiêu đứa con gái cứng đầu ương bướng mà tôi chưa từng gặp chứ. Nếu nó còn không ngoan ngoan tiếp khách thì tôi đem nó làm quà tặng cho bọn đàn em, chỉ tiếc rằng bọn đàn em của tôi lâu không biết thương hoa tiếc ngọc chút nào cả. Lúc đó, nó có muốn ngoan ngoan nghe lời cũng muộn rồi .Ha ...ha...ha...

Cả hai tên xấu xa cùng nhìn nhau cười lớn, chỉ có chàng thanh niên đeo kính này giờ vẫn ngồi im lặng, bỗng nắm chặt tay lại nghe máu sôi lên cuộn cuộn. Chỉ muốn đến đấm cho gã đại ca một trận cho hả giận, nhưng cậu vẫn nể mặt lão béo mà ngồi im. Lão béo vô tình liếc mắt nhìn sang, thấy gương mặt cậu đỏ bừng, ánh mắt tóe lửa thì đưa tay quấy trước mặt tên đại ca nói :

- Thôi ! Đừng nói chuyện này nữa. Tụi nó đã đi chưa ?

- Đi rồi ! – Gã đại ca vội trả lời còn nói thêm - Con bé đó đúng là khờ dại mà, thiên đường có lối nó không đi, địa ngục không cửa nó lại vào. Thật không ngờ nó lại chủ động gửi tin nhắn cho chúng ta.

- Tôi nói rồi . Cá tính của con bé này giống y hệt thằng cha nó, tôi chỉ cần nói « Dù gì mục đích của bọn ta cũng không chỉ là tiền » là nó sập bẫy ngay. Anh xem tôi nói có đúng không ? – Lão béo cười hỏi.

Tên đại ca gật đầu cười, rồi nhìn lão béo hỏi :

- Mà anh làm sao lại quen biết với tay chủ tịch Vũ Triết vậy .

- Hần ta trước đây là đối thủ của công ty của ba Hiếu Đồng. Hần đến tìm tôi muốn mua lại hết số cổ phần mà tôi có ở công ty đó rồi nhờ tôi tìm cách hủy hoại công ty luôn một thể. Được lợi, ngu gì tôi không làm chứ - Lão béo lại cười nói.

- Hahaha...Vậy là anh kêu đàn em này ra tay đốt công ty, hốt thêm được một số tiền nữa. Chúng ta đều hưởng lợi cả.

Bên ngoài trăng bắt đầu lên cao. Gió cũng bắt đầu lạnh, không khí u ám bao quanh nơi này như dự đoán sắp có trận động xảy ra.

Tại vũ trường sôi động với những tiếng nhạc rền rĩ, những cô kiều nữ với thân hình bốc lửa và những bộ quần áo kín trên hở dưới đang lắc lư theo tiếng nhạc bên các anh chàng đại gia hay các công tử lắm tiền nhiều của thích đem tiền đi đốt.

Ba chàng trai nét mặt có vẻ hơi dữ dằn hầm hầm đi vào, đảo mắt tìm kiếm xung quanh, họ nhanh chóng tìm thấy một cô gái có gương mặt tuy không thật sự xinh đẹp nhưng đầy gợi cảm. Cô ta đang mời chào một đại gia đã có tuổi nào đó. Thân hình cứ dựa vào gã đó thì thâm to nhỏ gì đó bên tai của gã trung niên kia, để mặc cho gã sờ mó khắp người, thỉnh thoảng lại rên lên một tiếng đầy khoái cảm.

Anh chàng áo xanh và anh chàng áo xám đưa mắt nhìn anh chàng áo đen dò hỏi, nhưng đáp lại là cái hất mặt về phía cô gái như ra lệnh « Cứ tiến hành ». Hai anh chàng gật đầu tỏ vẻ hiểu ý liền đi thẳng đến bên cô gái không một chút báo trước hay khách khí, cứ thế lôi cô gái đứng dậy, cách xa người gã đàn ông kia.

Cô gái bị kéo bắt người, thì hoảng hốt hét lên đầy tức giận :

- Làm cái gì vậy.

Mấy người xung quanh nghe tiếng hét của cô gái cũng tò mò quay đầu lại nhìn, nhưng hầu như tất cả đều bị tiếng nhạc cuốn lấy, không hề để ý đến tiếng hét của cô gái.

Anh chàng áo đen lại lần nữa hất đầu về phía cánh cửa ra lệnh. Vậy là hai anh chàng áo xanh và áo xám liền kéo cô gái đi theo ra phía ngoài cửa. Để mặc kiều nữ này gào thét.

Gã đàn ông cũng bị bất ngờ không kịp phản ứng gì chỉ ngớ người ra nhìn cô gái bị kéo đi.

Cả ba người đưa cô ta đến một chiếc xe màu đen đang chờ sẵn, nhấn cô ta vào trong một cách mau lẹ rồi cho xe chạy đi. Chạy đến một căn nhà ở bên ngoài ô, đưa cô ta vào trong, lúc này gương mặt cô kiều nữ tái mét, toàn thân run rẩy, không còn dám gào thét như lúc đầu nữa.

Đẩy cô ngồi vào cái ghế sofa, cả ba mới bắt đầu ngồi vào những chỗ trống đối diện. Anh chàng áo đen nhìn cô gái chằm chằm với ánh mắt đáng sợ, cô gái vội thu mình lại, giọng run run hỏi :

- Các người muốn gì, sao lại đưa tôi đến đây.

Anh chàng áo xanh ngồi bên phải cô gái rút ra một con dao gập, thấy lên thấy xuống trước mặt cô gái, ánh mắt đầy đe dọa. Tim cô kiều nữ đập thình thịch, gương mặt tái nhợt khi thấy con dao sắc nhọn bị thấy lên thấy xuống. Cô càng thu người lại hơn nữa.

Anh chàng áo đen không nói gì chỉ hất đầu với anh chàng áo xám một cái, áo xám gật đầu liền móc ra một cục tiền rất lớn, toàn là tờ polyme 500 ngàn, ước tính cũng phải cả trăm triệu.

Dù trong hoàn cảnh hiểm nghèo, nhưng thói quen thấy tiền là sáng mắt làm cho cô kiều nữ bớt sợ hãi, đôi mắt cứ chú mục vào cục tiền trên bàn, nuốt nước miếng ừng ực thèm muốn.

Anh chàng áo đen thấy cô gái như vậy thì nhoen miệng cười ra vẻ hài lòng :

- Nó sẽ là của cô, nếu cô muốn chúng tôi có thể đưa thêm cho cô một cục như vậy, chỉ cần nói cho tôi biết bạn trai cô đang ở đâu.

Nghe đến hai từ « bạn trai » cô gái chột dạ liền, mắt lập tức rời khỏi cục tiền, ấp úng nói :

- Bạn trai nào ? Tôi chưa có bạn trai. Các người nhầm lẫn rồi.

Anh chàng áo đen không nói gì hết chỉ cười khẩy, ngã người vào thân ghế một cách thoải mái, nhưng mắt không rời khỏi cô kiều nữ. Áo xám liền lôi ra một xấp hình quăng lên bàn, động tác này vô tình làm ấy tấm hình dàn ra trên mặt bàn. Thấy rõ hết hình ảnh cô kiều nữ với một tên cũng bặm trợn, điều đặc biệt chú ý là trên tay gã có xăm hình con rô. Gã không phải ai khác mà chính là tên 5 rô từng đọ tay lái với Vĩnh Phong.

Thấy nét mặt cô gái tím lại khi thấy những tấm hình, coi bộ cô gái đã không còn đường lui nữa, áo xanh liền bồi thêm một phát nữa. Cậu ta cầm phập con dao xuống mặt bàn. Làm cô gái sợ hãi hét lên một tiếng muốn ngắt xiu.

- Đừng để tôi phải nói nhiều, cô là một người thông minh. Cô phải biết một khi đã đắc tội với bọn tôi thì khó mà sống – Áo đen đe dọa – Nói đi, thằng năm Rô, bạn trai của cô đang ở đâu ?

- Tôi không biết – Cô kiều nữ sợ lú cả lưỡi cố gắng nói.

- Đừng để tôi hỏi lại lần nữa – Áo đen đập tay xuống bàn thật mạnh đến nỗi những tấm hình rơi xuống dưới đất, còn con dao cũng nảy lên rồi lăn xuống mặt bàn.

Tim cô gái gần như thót ra ngoài, cô không dám giấu diếm nữa bèn nói :

- Tôi nghe anh ấy nói

Áo đen liền bảo áo xanh :

- Lập tức gọi điện cho anh Thiên Minh liền.

« Vĩnh Phong thấy Hiếu Đồng đang đứng phía bên kia đường vẫy tay mỉm cười với mình. Cậu vội vàng chạy sang, nắm chặt lấy bàn tay đang vẫy mình, hôn lên nó thật âu yếm. Hiếu Đồng cũng ôm lấy cậu một cách dịu dàng. Rồi hai người bước đi trên con đường có hàng cây sao trước nhà cậu thật hạnh phúc. Tay

cậu vẫn nắm chặt tay Hiểu Đồng, rồi đột nhiên bàn tay Hiểu Đồng biến mất, cậu hoảng hốt quay lại nhìn thì không còn hình dáng của Hiểu Đồng nữa. cậu đã để vụt mất Hiểu Đồng, giá như cậu nắm chặt tay cô hơn nữa thì liệu cô có biến mất hay không ? «

Bàn tay Vĩnh Phong đưa lên cao chơi với bắt lấy không khí, cậu bỗng giật mình tỉnh giấc. Đầu cảm thấy choáng váng vô cùng, đôi mắt lờ đờ từ từ hé ra nhìn khắp mọi nơi, tất cả mọi người đều đang ngủ. Thật kì lạ.

Tiếng điện thoại reo lên thu hút sự chú ý của Vĩnh Phong. Thì ra cậu bị tiếng điện thoại làm tỉnh giấc.

- Alô !.

- Báo cho anh Thiên Minh rằng tên năm rô hiện đang ở

Vĩnh Phong lập tức thoát ra khỏi cơn choáng váng, cậu xoay người tìm Hiểu Đồng nhưng không thấy. Đảo mắt nhìn kĩ lại, cả Đình Ân cũng nằm gục dưới bàn mà ngủ, cô ấy không về phòng. Thiên Minh cũng không thấy ở đây. Đột nhiên hình ảnh Hiểu Đồng vụt khỏi tay cậu trong giấc mơ hiện lên. Vĩnh Phong kinh hoàng đứng bật dậy, vội hò hét gọi mọi người thức dậy.

Tất cả đều hoang mang tỉnh giấc, đều cảm thấy khắp người uể oải choáng váng.

- Hiểu Đồng đâu ? – Đình Ân nhìn dáo dạt hỏi.

- Vali tiền ! – Quốc Bảo chợt nhớ ra.

Tất cả đều đảo mắt nhìn về nơi đặt chiếc vali. Nơi đó chỉ là một khoảng trống không.

Chiếc xe màu đen đưa Hiểu Đồng chạy đi trên một khoảng đường dài đầy im lặng đến đáng sợ. Cái tên đã giúp Hiểu Đồng xách vali khê liếc nhìn Hiểu Đồng. Bỗng hơi giật mình khi thấy gương mặt bình thản đến lạnh lùng của cô gái ngồi cạnh hắn, cô quay mặt lơ đãng nhìn bên ngoài, thông thường trong tình huống này các cô gái thường rất sợ hãi. Cô còn dám tự một mình dẫn thân vào hang cọp. Xem ra cô gái này không biết sợ là gì, tự nhiên trong lòng hắn dấy lên một chút khâm phục.

Chiếc xe cuối cùng cũng chạy đến căn nhà bỏ hoang. Hiểu Đồng bước xuống xe, có một chút kinh ngạc, chân mày hơi vểnh lên nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh đến lạnh lùng. Cô từ từ bước xuống xe, tay nắm chặt tay xách của chiếc vali tiền. Mặt đối mặt với bọn bác cóc đang xếp hàng đón chào cô.

- Em gái tôi đâu ? – Hiểu Đồng vừa bước xuống xe nhìn chằm chằm tên đại ca một lát rồi bình tĩnh hỏi.

- Trên lầu – Hắn ta đáp gọn rồi hất mặt hỏi – Tiền đâu ?

- Trong đây – Hiểu Đồng vừa đáp vừa kéo chiếc vali lại gần mình.

- Tốt lắm – Hắn ta gạt đầu rồi lại hất mặt ra lệnh – Tụi bây đến kiểm tra đi.

- Khoan đã ! Em gái tôi đâu ? - Hiểu Đồng vội ngăn lại hỏi.

- Đưa tiền trước đi rồi mới nói – Hắn ta lưỡng lự nói.

- Không được, chưa thấy em gái tôi, thì tôi sẽ không giao tiền đâu - Hiểu Đồng nhất quyết không chịu, cô kéo dây phեcmotua của cái vali lấy ra một cục tiền thả về phía bọn chúng.

Một tên đàn em nhanh tay chụp lấy đưa cho tên đại ca. Tên này cầm cục tiền nặng trĩu thấy lên thấy xuống đo cân nặng vài cái rồi hài lòng, hắn cười xéch lên nhìn Hiểu Đồng điếu cày.

- Được rồi, đem em gái nó ra đây – Hắn ta ra lệnh ột tên đàn em. Tên này vội quay vào trong, lát sau hắn đi ra, trên tay hắn bồng bé Đường. Con bé đang ngủ rất say.

Vừa nhìn thấy bé Đường, sắc mặt lạnh lùng của Hiểu Đồng lập tức thay đổi, gương mặt trở nên hoang mang cực độ khi nhìn thấy gương mặt hốc hác của bé Đường. Cô cảm phần nhìn bọn chúng hỏi :

- Các người đã làm gì em tôi ?

- Con bé thật là phiền phức, nó chẳng chịu ăn gì hết lại cứ khóc suốt ngày, bọn ta đành phải chụp thuốc mê cho nó ngủ yên. Yên tâm đi, con bé chẳng chết đâu mà lo – Tên đại ca vừa nói vừa vuốt đôi má bầu bĩnh của bé Đường. Trong lòng hắn ta cũng có chút mến đối với cô bé con dễ thương này.

- Các người là đồ khốn – Hiểu Đồng cảm phẫn mắng – Con bé còn rất nhỏ, các người lại chụp thuốc mê với liều lượng cao sẽ ảnh hưởng đến trí não của con bé sau này. Các người có còn tính người hay không hả.

- Nói nhiều quá, mau đưa tiền đây – Tên đại ca bị mắng thì nổi giận quát.

- Thả em tôi ra trước đã – Hiểu Đồng lắc đầu nói.

- Cô nghĩ, cô có thể ra điều kiện với tôi à – Tên đại ca cười đều, ánh mắt đắc thắng nhìn Hiểu Đồng.

- Vậy các người nghĩ tôi là đồ ngốc à. Xin lỗi nha ! Các người làm to rồi đó, tôi không ngốc đến nỗi tự mình đến đây nộp mạng mà không chuẩn bị gì cả.

- Ý của cô là...- Hắn ta lo ngại hỏi.

- Thả em gái tôi ra ngay lập tức – Hiểu Đồng ra lệnh nhìn bọn chúng chăm chăm.

- Lay con bé dậy – Tên đại ca cười gằn ra lệnh cho tên đang bế bé Đường.

Tên này lập tức lay bé Đường dậy, lay mãi cuối cùng bé Đường cũng tỉnh dậy. Nhưng vừa tỉnh lại, nhìn thấy bọn chúng, bé Đường lập tức khóc thét lên.

- Bé Đường ! Đừng sợ, có chị Hiểu Đồng ở đây, không ai ăn hiếp em đâu – Hiểu Đồng nhỏ nhẹ an ủi bé Đường.

Bé Đường ngừng khóc quay mặt nhìn Hiểu Đồng rồi kêu lên mừng rỡ : » Chị ». Sau đó con bé nẩy người thót xuống đất chạy lại bên cạnh Hiểu Đồng, mấy tên kia cũng không có ý ngăn cản. Ôm bé Đường vào lòng Hiểu Đồng mới cảm thấy yên tâm nhẹ nhõm, cô vuốt ve gương mặt của bé Đường hỏi :

- Bọn họ có bắt nạt em không ?

Bé Đường dụi nước mắt lắc đầu nhưng lại mếu máo nói :

- Nhưng mà ... nhưng mà mấy người đó đáng sợ lắm, ai cũng đáng sợ hết. Em sợ lắm, chị mau dẫn em về với mẹ đi.

- Bé Đường ngoan, đừng sợ, bây giờ chị dẫn em về với mẹ nha – Hiểu Đồng cố gắng nở nụ cười để an ủi bé Đường.

Mấy tên này này giờ vẫn im lặng quan sát hai chị em, nghe vậy thì bật cười nói :

- Cô tưởng có thể đi khỏi đây một cách dễ dàng như vậy sao. Cô ngây thơ quá.

Hiểu Đồng nghe bọn chúng nói như vậy, thì đứng lên quay mặt nhìn chúng. Bé Đường ôm lấy chân cô núp ở đằng sau, tay run sợ, mắt hé hé nhìn về bọn chúng.

- Tôi đã nói rồi, đừng đánh giá thấp quá người khác. Tôi biết đến đây là sẽ không còn đường thoát nhưng tôi vẫn đến vì em gái tôi. Nó còn quá nhỏ, vẫn chưa biết gì, xin các người hãy tha cho nó. Bất một mình tôi là đủ rồi.

- Ấy da, làm sao đây, cả người lẫn tiền bọn ta đều muốn. Em gái cô xinh xắn đáng yêu, chắc chắn bán được bọn tiền, cô nghĩ xem bọn ta có chịu thả nó ra hay không – Tên đại ca cười nói.

- Vậy sao. Thật tiếc quá – Hiểu Đồng cười mà như không cười khinh bỉ nhìn bọn chúng – Các người thật là ngu ngốc.

- Cô nói sao – Một tên đàn em tức giận quát, hắn ta bước lên định tiến tới bên Hiểu Đồng trừng trị nhưng tên đại ca đã khoát tay .

- Đã bảo chú mày rồi, đối với phụ nữ nên nhẹ nhàng thôi, đúng là thứ đồ không biết thương hoa tiếc ngọc.

Rồi hắn ta quay sang Hiểu Đồng giả vờ tốt bụng nhắc nhở :

- Em gái à, ăn nói nên lựa lời một chút. May mắn là có anh ở đây chứ nếu không gương mặt xinh đẹp của em sẽ bị bầm dập thảm thương lắm đó.

- Không cần ông phải lo cho tôi – Hiểu Đồng gạt phăng thái độ giả tạo của hắn ta – Tóm lại các người có chịu thả em gái tôi ra hay không !

- Em nghĩ sao ? – Hắn đều giả cười ngạo.

- Được thôi là các người ép tôi – Hiểu Đồng làm như bất đắc dĩ – Xem ra các người không cần số tiền 90 tỷ này rồi.

- Nói vậy là sao ? - Hắn ta thay đổi sắc mặt, không còn đùa giỡn nữa, danh mặt hỏi Hiểu Đồng.

- Coi lại cọc tiền trên tay ông đi – Hiểu Đồng nhếch môi cười, ánh mắt đắc ý nhìn bọn họ.

Tên đại ca bực mình giật lấy cọc tiền từ tay tên đàn em, hắn ta nhận thấy cọc tiền có chút ẩm ướt với lại có một mùi hương gì đó rất khó diễn tả. Hắn lập tức đưa cọc tiền lên mũi ngửi, mùi hương xộc vào mũi gã khiến gã hắt xì liên tục. Hắn ta đâu ngờ rằng Hiểu Đồng và Thiên Minh đã tẩm xăng vào cái vali đầy tiền này và dùng nước hoa loại nồng nhất để át đi mùi xăng dầu này. Bọn này bị tiền làm cho lóa mắt nên nhất thời không chú ý đến mùi trên chiếc vali. Quảng cọc tiền xuống đất, hắn **** thề.

- Con khốn, mày dám....

Hắn nhìn về phía Hiểu Đồng tức giận , hai mắt long lên những tia giận dữ. Nhưng rồi chợt sững lại khi thấy trên tay Hiểu Đồng là một cái bật lửa.

- Sao hả ? Nhận ra rồi à, hình như khá trẻ đó. Bây giờ ông lựa chọn đi, tôi và số tiền này, còn em gái tôi thì thả đi. Còn không thì cả tôi và em gái tôi ở lại nhưng số tiền này sẽ biến thành tro bụi- Hiểu Đồng nhìn bọn họ chế giễu.

Tên đại ca lưỡng lự , hắn ta tức giận nhìn Hiểu Đồng chăm chăm, chỉ hận không thể lột da cô ngay lúc này. Thấy hắn ta đang do dự, Hiểu Đồng biết chắc chắn hắn ta đã đồng ý, cô cố tình làm căng để hắn không kịp nghĩ ngợi. Cô bật lửa lên và bắt đầu đếm :

- Một ...hai ...

- Được tao thả - Gã đại ca vội nói, hắn ta tức giận nhìn con mồi trước mắt, sắp nuốt vào lại phải nhả ra. Dù sao thì cái giá bán bé Đường không bằng một góc số tiền trong vali, thôi thì thả cho bé Đường đi – Đưa vali tiền cho tao.

- Đợi em tôi bình an rồi tôi sẽ đưa cho các người – Hiểu Đồng trả lời.

- Vậy tao sẽ cho người đưa em gái mày trở về - Gã nói nhưng thâm nghĩ rằng giữa đường sẽ đem bé Đường đến nơi khác.

- Không cần – Hiểu Đồng xua ta nói, cô cầm điện thoại gọi – Chú ơi, vào đây đi.

Nhân lúc Hiểu Đồng gọi điện, một tên đàn em định đi vòng ra sau lưng Hiểu Đồng nhưng bị cô phát hiện, cô hét lên.

- Đứng yên đó, không ai được di chuyển. nếu không tôi đốt vali này.

Nói rồi Hiểu Đồng kéo vali và bé Đường ra xa hơn một chút. Đúng lúc đó, một chiếc taxi chạy đến, một người tài xế tuổi trung niên hơi ngạc nhiên trước đám đông tụ tập bao vây một cô gái và một bé gái.

- Có chuyện gì vậy ? – Người tài xế hạ kính xe xuống hỏi, ông hơi run nên không dám bước xuống xe.

Hiểu Đồng kéo bé Đường đi lại chiếc taxi, mở cửa xe đẩy bé Đường ngồi vào trong ghế sau, thắt dây an toàn cho bé Đường xong nói :

- Bé Đường ngoan nha, ngồi yên theo chú tài xế, chú ấy sẽ đưa bé Đường về với mẹ. Chị Đồng ở đây một chút sẽ về với em.

Bé Đường ngoan ngoãn gật đầu. Hiểu Đồng mỉm cười xoa đầu em, rồi quay lên người tài xế nói nhỏ.

- Chú mau chạy đi, chạy thẳng đến đồn cảnh sát báo án. Đừng dừng lại, đừng để bọn chúng bắt được. Cho cháu gửi em gái cháu. Xin chú đừng để em gái cháu có chuyện gì.

Người tài xế thấy giọng Hiểu Đồng run run, thì lo lắng nói :

- Còn cháu thì sao, chú thấy bọn chúng chẳng phải người tốt gì cả. Cháu mau lên xe đi, chú chở cháu đi luôn.

Hiểu Đồng mỉm cười lắc đầu nói :

- Cháu không đi đâu, cháu phải ở lại cầm chân bọn chúng cho chú và em cháu chạy thoát. Xin lỗi, cháu đã kéo chú vào vòng nguy hiểm.

Người tài xế im lặng không nói gì, Hiểu Đồng vừa nhìn mấy tên kia cảnh giác vừa móc một số tiền trong túi ra đưa cho chú tài xế :

- Chú nhận số tiền này rồi đi mau đi.

Người tài xế tốt bụng do dự, Hiểu Đồng vội thúc giục.

- Đi đi ...

Người tài xế gật đầu vội vàng đánh xe bỏ đi thật nhanh, Hiểu Đồng quay lại nhìn bọn họ cảnh giác.

- Không được đuổi theo, nếu đuổi theo tôi sẽ đốt nó.

Đứng được một lát đột nhiên một gió thổi đến làm tắt lửa, gương mặt Hiểu Đồng tái xanh, cô vội vàng mở lại nhưng một tên đàn em đã nhanh chân chạy đến nắm lấy tay Hiểu Đồng và giáng cho cô một cái tát, máu miệng cô chảy ra từ khóe môi đỏ thẫm.

Lôi nó vào trong cho tao – Tên đại ca ra lệnh rồi quay người đi vào trong.

Cái tên đã tát Hiểu Đồng một cái liền nắm tóc cô lôi vào trong khiến Hiểu Đồng đau đớn la lên hai chân cuống quẫn bước theo hắn ta đi vào trong. Vừa vào bên trong hắn ta liền hất Hiểu Đồng vào lao về phía trước rồi té ạch xuống đất, cô phải dùng hai tay chống xuống sàn, hậu quả là để lại những vết thâm đỏ.

- Ha ha ha.... Cháu gái, chúng ta lại gặp mặt nhau rồi.

Một giọng nói vang lên trước mặt Hiểu Đồng, giọng nói vô cùng quen thuộc. Cô giật bắn cả người khi nghe thấy giọng nói đó, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên kẻ có giọng nói quen thuộc đó.

- Là ông...- Gương mặt Hiểu Đồng sững sờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn không chớp mắt về lão béo.

- Bất ngờ quá hả - Lão béo cười mà như không cười nói, ánh mắt hắn ta chiếu đầy tia nguy hiểm – Chẳng phải lúc đó ta đã nói là các người hãy chờ xem mà.

Hiểu Đồng chợt nhớ tới ánh mắt căm thù của giám đốc Giang khi ông ta bị Vĩnh Phong đuổi khỏi quán bar Phong Trần. Cô thật không ngờ người đứng đằng sau vụ bắt cóc này chính là hắn ta, càng không ngờ hắn ta lại quen biết với bọn người này.

Tên đại ca nhìn cái vali tiền, ánh mắt phát sáng, hắn ra lệnh :

- Mở vali ra đi.

Tên đàn em đang xách cái vali lập tức hạ vali xuống và kéo khóa. Chiếc vali mở ra tất cả ánh mắt đều tập trung nhìn vào chiếc vali, chỉ có Hiểu Đồng không nhìn mà mỉm cười thâm trong bụng. Chiếc vali được mở toan ra, tất cả các con mắt đều đổ vào đó nhưng tất cả đều đứng tròn khi nhìn thấy chiếc vali chỉ chứa đầy giấy, mà không hề có một đồng nào.

- Như vậy là sao ?- Lão béo tức giận gầm lên, hắn nhìn Hiểu Đồng rồi nhìn tên đại ca dò hỏi, ánh mắt phần nộ vô cùng.

Tên đại ca cũng xanh cả mặt khi nhìn vào chiếc vali, hắn ta tức giận chạy đến nắm tóc Hiểu Đồng hỏi :

- Tiền của bọn tao đâu ?

Bị hấn ta nắm tóc kéo ngược về sau, Hiểu Đồng đau đớn thét lên một tiếng rồi giả vờ nói :

- Tiền ở trong chiếc vali đó.

- Không có gì hết, tất cả chỉ toàn là giấy báo – Tên đại ca gầm lên chỉ tay về phía chiếc vali nói .

- Làm sao tôi biết được, tiền rõ ràng là ở trong đó mà. Chắc là bị người ta lấy ra hết rồi – Cô giả vờ nói.

Tên đại ca và lão béo lập tức xoay ánh mắt nhìn về hướng của mấy tên đến đón Hiểu Đồng, mấy tên này sợ hãi vô cùng vội vàng thanh minh :

- Oan cho tụi em quá đại ca. Tụi em theo anh bao nhiêu lâu nay, một đồng tụi em cũng không dám qua mặt đại ca thì làm sao mà ...

- Nhưng đây là 90 tỷ đồng, có số tiền này rồi, tụi bây có thể ăn cả đời ...- Tên đại ca tỏ vẻ không tin, vẫn nhìn bọn chúng chằm chằm.

- Không có đại ca, con nhỏ đó nói láo đó ...

- Rõ ràng là tôi giao cho các người cái vali đầy tiền mà – Hiểu Đồng vội nói, ngăn lời bọn chúng lại – Tôi chỉ giữ nó khi xuống xe thôi. Nếu không có 90 tỷ đồng làm sao tôi dám đến gặp các người chứ, chẳng lẽ tôi không lo sợ cho tính mạng của em gái mình hay sao.

Tên đại ca nghe Hiểu Đồng nói có lí bèn quay phắt nhìn mấy tên đàn em đang xanh như tàu lá chuối. Hấn móc từ chỗ thắt lưng ra một cây súng lục, rồi từ từ tiến đến gần bọn đàn em.

- Nói mau, số tiền đó ở đâu ?

- Oan quá đại ca ơi, tụi em không hề chạm tới số tiền đó. Em có thể thề có trời đất chứng giám...

Nhưng tên đại ca không tin, hấn ta quyết định thử bọn đàn em xem chúng có nói thực không. Hấn chìa súng vào bọn đàn em, làm áy tên này hoảng sợ vô cùng hồn vía lên mây cả. Hiểu Đồng chứng kiến cảnh này cũng cảm thấy sợ hãi vô cùng, cô vội thu người lại, quay mặt đi không dám tưởng tượng sự việc tiếp theo. Nhưng rồi cuộc chẳng xảy ra chuyện gì cả, bởi vì có một bàn tay đã ngăn tên đại ca lại. Hiểu Đồng nhận ra hấn ta, hấn chính là tên áo xanh đã từng giao chiến với Vinh Phong mấy phen.

- Đại ca, đừng thử nữa, nhìn vào đã biết con nhỏ này nói dối rồi. Tụi nó làm sao dám qua mặt đại ca chứ.

Tên đại ca nghe vậy, cũng bỏ tay cầm súng xuống, rồi giắt súng vào thắt lưng như cũ. Mấy tên kia cũng bắt đầu thở phào nhẹ nhõm. Tên áo xanh liền hỏi mấy tên kia :

- Lúc này, các người có kiểm tra vali hay không ?

Mấy tên này ú ớ một lúc rồi mới trả lời lắc đầu, tên đại ca tức giận đá cho chúng một phát té nhào, miệng không ngừng mắng *****.

- Đồ ngu, mấy đứa bây mấy cái đầu mà bị con nhỏ lừa gạt, lại còn để cho thằng taxi theo dõi phía sau mà không biết. Thiệt là một lũ ăn hại, uống công tao nuôi tụi bây, biết vậy tao nuôi một con chó còn hơn.

Mấy tên này bị đánh, bị ***** , cảm phần lườm Hiểu Đồng, Hiểu Đồng chỉ khẽ cười trước mấy ánh mắt căm thù đó. Ngay từ đầu, kế hoạch của Hiểu Đồng là nấu một bữa cơm trong đó có trộn thuốc mê do Thiên Minh chuẩn bị để ọi người ăn, để họ tạm thời hôn mê. Cô và Thiên Minh sẽ viện cớ chưa muốn ăn để tránh bữa cơm đó. Sau đó, họ tẩm xăng dầu vào trong vali tiền, những tờ polyme không bị thấm nước nhưng lại giữ nước rất tốt, sau đó dùng nước hoa nặng mùi để át đi mùi xăng dầu, cô và Thiên Minh sẽ cùng nhau đi chuộc lại bé Đường .

Nhưng kế hoạch của Hiểu Đồng không chỉ như thế, cô vốn không muốn Thiên Minh bị lôi vào nên đã lừa cậu uống cà phê có sẵn thuốc mê, rồi lấy tất cả tiền ra khỏi vali, nhét báo vào, chỉ giữ lại một cọc tiền để làm mồi. Cô thuê một chiếc taxi chờ ở đó, nếu thấy cô đi xe nào thì đi theo xe đó nhưng phải giữ một khoảng cách thật là xa. Đến khi nào cô gọi thì mới được chạy vào. Lúc đầu người tài xế cũng hơi nghi ngờ nhưng thấy Hiểu Đồng trả một số tiền lớn bèn nhận lời. Chiếc vali tiền được cô khóa mã kỹ càng, bọn đàn em có muốn mở cũng không được. Cô chỉ cần cứu được bé Đường và không để Vinh Phong và mọi người bị liên lụy còn bản thân mình có ra sao thì ra.

- Con khôn dám nói láo – Tên áo xanh giang tay tát mạnh vào mặt Hiểu Đồng, gương mặt vốn bị đỏ vì cái tát lúc nãy giờ đây nhận thêm một cái tát nữa thì sưng phồng lên, một cảm giác đau đớn vô cùng, Hiểu Đồng vội đưa tay lên má, ngăn chặn bớt cơn đau này.

- Cậu nói đúng thật, quả là mấy tên này chẳng hề biết thương hoa tiếc ngọc gì cả - Lão béo nói với tên đại ca, cười cười nhìn Hiểu Đồng chặc lưỡi vài cái tỏ vẻ thương xót. Hiểu Đồng coi khinh cái thái độ giả tạo của ông ta.

- Cháu gái à, ta thấy cháu nên ngoan ngoãn giao tiền ra đi, trò trẻ con gạt người này của cháu chỉ có thể gạt được kẻ ngốc mà thôi – Lão cười hề hề với Hiểu Đồng tiếp tục khuyên lơn.

- Không có tiền – Hiểu Đồng ương bướng đáp – Tiền ở trong vali đó, muốn có tiền thì ông đi mà hỏi họ.

- Xem ra cháu rượu mời không uống muốn uống rượu phạt phải không ? Cứ đợi một lát đi, để xem lúc đó cháu còn dám ngang bướng nữa hay không – Lão gườm gườm nhìn cô.

Một luồng điện chạy dọc sống lưng của Hiểu Đồng, bất giác cô nổi cả gai ốc, lòng tràn đầy lo sợ. Miệng lắp bắp, cô vội vàng hỏi :

- Ông đã làm gì.

- Dem em gái cháu trở về với cháu mà thôi – Hấn cười mà như không cười trả lời.

Hiểu Đồng vừa nghe hấn nói xong thì khụy xuống , sức lực dường như bị rút hết, gương mặt tái xanh thở mạnh. Nhìn nét sợ hãi trên mặt Hiểu Đồng, lão béo cả cười nói :

- Ta nói cho cháu biết, ta ăn muối còn nhiều hơn cháu ăn cơm. Cháu tưởng làm như vậy thì có thể giải thoát cho em cháu à. Cháu lầm rồi, lầm to rồi. Ngay từ đầu ta đã cho người theo dõi các người, từ lúc gã trợ lý đi lấy tiền, giao tiền cho các người, cho đến việc chiếc taxi đi theo sau lưng, ta điều biết. Nhưng ta im lặng, ta muốn xem thử cháu muốn chơi trò gì, ta cũng muốn tham gia một chút trong trò chơi này. Cháu nghĩ hi sinh bản thân là có thể cứu được em cháu à. Người của ta bây giờ đang đuổi theo và chỉ chốc lát thôi là có thể đem em cháu về mà thôi.

Hiểu Đồng nghe hấn nói thì thất thần, cô không ngờ hấn ta có thể đoán được kế hoạch của cô một cách dễ dàng như vậy, hấn ta đúng là một con cáo già đầy gian xảo mà. Cô chỉ là một con cừu non nốt hoàn toàn nằm trong bàn tay của con cáo này.

- Ta đã nói tính tình cháu rất giống cha cháu, mà ta lại là người rất hiểu tính cha cháu. Hai cha con các người thà để bản thân bị đau còn hơn là làm hại người khác. Có biết ta ghét nhất cái tính này của cha cháu không ? Cha cháu là một thằng ngốc.

- Ông im đi, không được xúc phạm ba tôi – Hiểu Đồng tức giận mắng.

Hấn ta nghe Hiểu Đồng mắng chẳng những không giận mà còn cười to, hấn nheo nheo mắt nhìn Hiểu Đồng nói tiếp.

- Cháu đã rơi vào tay ta thì ta cũng không ngại kể cho cháu nghe toàn bộ sự thật.

Hấn nhìn Hiểu Đồng đang chăm chú nhìn hấn, lắng nghe hấn nói với vẻ mặt hài lòng , đưa tay vuốt ve chiếc nhẫn to đùng ở ngón tay giữa của bàn tay phải hấn ta tiếp tục kể.

- Năm xưa, ta và cha cháu cùng hùn vốn làm ăn. Ba cháu phải nói là rất tài giỏi, chẳng mấy chốc mà phát triển công ty lớn mạnh. Số tiền lời đã làm cho ta đủ ăn sung mặc sướng. Nhưng ta là người tham lam, ta không chấp nhận số tiền lời hàng tháng như thế, ta muốn có nhiều hơn nữa. Ta đã móc nối với các băng đảng, và cố thuyết phục cha cháu buôn lậu nhưng cha cháu nhất quyết không nghe. Còn đòi ta phải rút vốn ra, ta vô cùng tức giận. Ngay lúc đó, thì ta gặp giám đốc Vũ Triết. Ông ta muốn ta giúp ông ấy đánh bại cha cháu, vì cha cháu đã giành mất mối làm ăn lớn của ông ta. Ta nghĩ ngay đến việc mua bảo hiểm cho công ty, rồi âm thầm cho người đến đốt công xưởng. Nhìn ngọn lửa cháy to, ta cảm thấy hả hê vô cùng. Rốt cuộc công ty phá sản nhưng người được lời nhất chính là ta. Ta vừa lãnh được tiền bảo hiểm, vừa lấy được tiền từ giám đốc Vũ Triết. Rồi đến khi cha cháu mất, ta dựa vào số nợ mà cha cháu vẫn chưa trả lấy hết nhà cửa đất đai của nhà cháu. Hahaha....

Hiếu Đồng nghe hắn ta kể, giận đến phát run. Thì ra là hắn ta, chính hắn là kẻ làm tan nát gia đình cô, chính là hắn người đã cướp mất hạnh phúc vốn có của cô. Hại mẹ con cô phải sống những ngày tháng khổ sở. Hại cha cô phải ôm hận mà chết. Đang ngồi bệt dưới đất, Hiếu Đồng dùng hết sức bình sinh đứng bật dậy lao đến lão béo muốn bóp cổ cho hắn ta chết để hả cơn giận. Nhưng cô chưa kịp đến gần lão thì cô đã bị tên áo xanh nắm đầu kéo giật lại. Hiếu Đồng đau rát hết cả da đầu nhưng cô vẫn một mực muốn lao đến, cô nhất định phải giết chết tên ***** đó.

- Buông tôi ra, tôi phải giết hắn – Hiếu Đồng la hét, rồi quay lại cắn vào tay tên áo xanh, rồi miệng mắng ***** lão béo không ngừng – Ông là đồ khốn, đồ xấu xa

Nhưng tên áo xanh đã tóm lấy tay cô hất ngược cô ra đằng sau, té xuống đất một cách đau đớn. Hiếu Đồng còn chưa thoát ra khỏi cơn đau đớn tột cùng thì bị tên áo xanh lao đến tát ỳ tát, máu miệng chảy ra nhều đầy xuống mặt đất. Gò má vốn sưng lại càng sưng phồng lên, rất bồng.

Khi tưởng sẽ còn bị tên này hành hạ muốn ngất xỉu thì từ trên lầu một chàng thanh niên đeo kính chạy xuống quát :

- Đủ rồi, dừng tay đi.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn chàng thanh niên.

Cậu ta đang từng bước từng bước đi xuống cầu thang trong dáng vẻ trầm lặng nhưng thực chất bước chân sải dài mau chóng. Ánh mắt tràn đầy sự giận dữ nhìn cái tên áo xanh, trong lòng dấy lên sự đau xót nhìn Hiếu Đồng đang nằm rạp dưới đất.

Cậu bước xuống khỏi cầu thang tiến lại gần chỗ Hiếu Đồng ánh mắt gườm gườm nhìn tên áo xanh như muốn giết người. Ánh mắt này làm tên áo xanh có phần e ngại nhưng hắn ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cũng giương mắt nhìn lại, hất mặt thách thức.

Chàng thanh niên không thèm để ý về mặt thách thức của tên áo xanh, cậu vượt qua hắn đến bên Hiếu Đồng. Nhưng lại bị tên áo xanh ngăn lại, cậu tức giận quay mặt nhìn hắn ta quát :

- Tránh ra !

- Không tránh ! – Tên áo xanh bĩu môi chế giễu nói, mắt xếch lên, khoe môi cong cong, điệu bộ cực kì đáng ghét.

- Tôi bảo cậu tránh ra – Cậu thanh niên tức giận, sắc mặt thay đổi nhanh chóng nhìn tên áo xanh lặp lại lần nữa.

- Con nhỏ này dám cản tao, cho nên tao phải trừng phạt nó mới hả dạ - Tên áo xanh trừng mắt nói.

Cậu Thanh niên lúc đầu còn hòa nhã nói năn nỉ sự xung tưng tôi gọi cậu nhưng khi nghe tên áo xanh nói thì tức giận túm lấy áo của tên này lên giọng cảnh cáo :

- Tao nói ày biết, mày mà đụng vào cô ấy thêm một lần nữa thì tao sẽ không khách sáo với mày đâu. Thằng khốn.

- Tao cứ đụng đó mày làm gì tao, mày biết tao là ai không, đụng đến tao mày chết chắc – Tên áo xanh cũng ngang bướng tiếp tục thách thức, bỏ qua lời cảnh cáo.

Hắn ta vừa nói xong thì ngay lập tức, một cú đấm giáng mạnh vào mặt hắn, hắn bắt ngờ lão đảo ngã xuống. Tất cả mọi người xung quanh đều há hốc miệng kinh ngạc, nhưng chẳng ai dám bước vào can ngăn. Tên đại ca và lão béo đang ngồi ghé khệ nhịu mày nhưng không có động tĩnh gì.

Bị đấm bất ngờ tên áo xanh diên tiết đứng lao đến bên cậu thanh niên tung ra một cú đấm nhưng cậu thanh niên đã né tránh một cách dễ dàng như đã có phòng bị sẵn. Tên áo xanh đánh hụt nên mất đà lao về phía trước nhưng nhanh chóng khựng lại, quay trở lại tiếp tục tấn công. Lần này cậu thanh niên không tránh nữa mà bắt đầu phản công, cậu lấy mắt kính xuống quăng về một phía. Cái mắt kính màu nâu hình vuông rất đẹp bị văng mạnh, chạm xuống đất vỡ nát. Cả hai xông vào nhau đánh một trận thừa sống thiếu chết.

Tên đại ca đứng thấy tình hình căng thẳng thì vội đứng dậy định can ngăn nhưng lão béo đã khoát tay mỉm cười. Hắn chăm chú nhìn đứa cháu trai đang từ từ hạ ngục tên áo xanh bằng những cú đấm chính xác. Đã

lâu rồi, lão không thấy thằng cháu mình đánh nhau, không ngờ nó chưa lục nghề, vẫn ra đòn chính xác và mạnh mẽ đến thế.

Cuối cùng khi tên áo xanh bị đo đất một cách ngục ngã thì lão béo mới lên tiếng :

- Đủ rồi.

Cậu thanh niên mới dừng tay, quệt mũi một cái quay lưng bỏ đi, cậu đến trước mặt Hiểu Đồng. Cô vẫn còn nằm dưới đất, hai má sưng húp, tai bị ù đi, đau đến không thể ngồi dậy. Cô cảm nhận giọng nói vang lên đằng sau có phần quen thuộc nhưng tai bị ù đi sau những cú tát nên cô không thể nhận ra đó là giọng nói của ai. Đến khi người khom người trước mặt cô hỏi :

- Hiểu Đồng cậu sao rồi. Có đau không ?

Giọng nói có phần lo lắng đó rất quen thuộc, Hiểu Đồng cố gắng nhồm người dậy chú mục vào người trước mặt. Gương mặt mờ ảo từ từ hiện ra rõ nét khiến cô kinh hoàng.

Một chiếc BMW màu xám bạc phóng vù vù trên con đường quốc lộ vắng vẻ, gương mặt người thanh niên điều khiển chiếc xe cực kì đẹp, nó cứ lúc ẩn lúc hiện dưới những ngọn đèn đường. Nhưng gương mặt đó lại vô cùng lạnh lùng, đăm chiêu khiến cho người ngồi bên cạnh không khỏi e dè.

- Xin lỗi, Vĩnh Phong. Anh biết mình không nên giấu cậu, nhưng mà Hiểu Đồng đã yêu cầu anh như thế anh không biết làm cách nào hay hơn – Giọng Thiên Minh lạc đi vì lo lắng, cậu không dám cầu xin Vĩnh Phong tha thứ ình, nhưng cậu lại không muốn Vĩnh Phong giận mình. Cậu cảm thấy bản thân khá mâu thuẫn.

Vĩnh Phong vẫn không nói gì, im lặng tiếp tục phóng xe đi, lát sau cậu nghe tiếng Thiên Minh thở dài. Thiên Minh ngồi dựa vào trong thành ghế, mắt đăm đăm nhìn về phía trước, cảm nhận tốc độ lái xe càng lúc càng nhanh của Vĩnh Phong. Nếu Hiểu Đồng có bề gì thì liệu tình anh em giữa cậu với Vĩnh Phong có chấm dứt hay không.

Càng nghĩ càng giận bản thân quá ngốc nghếch, lại để cho Hiểu Đồng lừa mình một cách đơn giản như thế. Nếu cậu chịu động não suy nghĩ thì phải biết Hiểu Đồng đã không muốn Vĩnh Phong và mọi người lao đầu vào chỗ nguy hiểm thì chẳng lẽ cô ấy lại bắt cậu lao đầu vào sao, dù là cậu đang nợ cô đi chẳng nữa. Một cô gái tính tình tốt như thế, dù là ghét cậu đến thế nào cũng chẳng đẩy cậu vào lao tù để hả cơn giận thì làm sao đẩy cậu vào chỗ chết được. Giờ đây Thiên Minh chỉ cầu mong cho Hiểu Đồng được bình an vô sự, cậu chỉ có thể dốc hết sức mình để tìm kiếm và đưa cô trở về bình an.

Không khí trong xe chùn xuống một bầu thê lương, không ai nói gì cả. Đột nhiên từ hàng ghế sau có tiếng bật khóc.

- Liệu Hiểu Đồng có sao không ?- Đình Ân ôm lấy mặt khóc lóc lên tiếng hỏi, cô đang rất lo lắng cho hiểu Đồng- Bọn chúng sẽ làm gì cô ấy chứ.

Chẳng ai có thể trả lời câu hỏi của Đình Ân, chỉ càng làm cô khóc nhiều hơn nữa. Thế Nam ngồi bên cạnh Đình Ân đưa tay qua vai cô, kéo cô ngã vào vai cậu an ủi, vỗ về.

- Dừng khóc, Hiểu Đồng là một cô gái tốt, ông trời sẽ không để cô ấy gặp chuyện gì đâu.

Quốc Bảo ngồi bên cạnh thở dài, quay mặt nhìn xung quanh trong đêm tối. Không khí trong xe lại chùn xuống, chỉ còn tiếng thút thít của Đình Ân. Lúc mọi người chạy đi, cô cũng nhất quyết đòi đi theo, cô đã hứa bất luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ ngồi yên trong xe, không bước xuống. Mọi người miễn cưỡng đành để cô đi theo.

« Ông trời » - Vĩnh phong trầm nghĩ -« Nếu ông thật sự có ở trên đời thì xin ông hãy để cho Hiểu Đồng của con bình an, chỉ cần cô ấy được bình an thì con có thể đánh đổi tất cả, thậm chí là mạng sống của mình »

Tim bất chợt đau đến xé lòng khi Vĩnh Phong chợt nhớ đến cơn mơ lúc nãy. Bàn tay của Hiểu Đồng đã biến mất khỏi tay cậu, khiến cho cánh tay vốn dĩ ấm áp bỗng nhiên bị lạnh lẽo. Trái tim cậu gào thét gọi tên Hiểu Đồng.

- Hiểu Đồng ! Hiểu Đồng ! Em thật tàn nhẫn. Tại sao lúc nào em cũng rút tay ra khỏi tay anh trong khi anh đang hạnh phúc chứ. Tại sao ? Em có biết anh lo lắng thế nào không, đau lòng đến thế nào không. Nếu em có bề gì liệu anh có sống nổi không ... làm sao anh có thể sống mà thiếu vắng em. Hiểu Đồng em thật là tàn nhẫn mà. Sao không cho anh cơ hội được ở bên cạnh em, chăm sóc em, yêu thương em. Tại sao không để anh cùng em đối mặt với sóng gió, không để anh có cơ hội bảo vệ em. Tại sao phải một mình chịu đựng cơ chứ. Hiểu Đồng ! Hiểu Đồng ...

Trái tim Vĩnh Phong thổn thức kêu gào trong cảm lạnh, sự đau khổ này ai biết chẳng. Bất giác tay nắm chặt vô lăng, chân đạp thắng, Vĩnh Phong bắt đầu tăng tốc đến chóng mặt.

Đình Ân vốn dĩ không quen với tốc độ này, cô cảm thấy chao đảo, cả người không có điểm tựa, cũng may tềh Nam vẫn đang ôm chặt cô khiến cô yên tâm hơn.

Đột nhiên Vĩnh Phong quay đầu xe một cách bất ngờ, khiến tất cả mọi người ở trong xe đều bị lao người về một phía thật mạnh. Thiên Minh thì đã thắt dây an toàn nên cậu hoàn toàn không sao, còn Thế Nam thì nhanh chóng đạp mạnh chân vào thành ghế phía sau của Vĩnh Phong. Đồng thời ôm chặt lấy Đình Ân, bảo vệ cô khỏi những va đập. Chỉ có Quốc Bảo đang lơ mơ nhìn xung quanh nên không kịp phản ứng gì ngã chúi lúi về phía trước đập mạnh đầu vào thành ghế của Vĩnh Phong đau điếng. Cậu ôm lấy cái đầu bị đau xoa xoa nó, bắt đầu ngồi dậy, không hiểu tại sao anh Vĩnh Phong lại đột nhiên quay đầu xe như thế. Sau khi đã trở về chỗ ngồi thì cậu mới quan sát phía trước và phát hiện thì ra Vĩnh Phong đang đuổi theo chiếc xe màu trắng phía trước.

Vĩnh Phong đang chăm chú lái xe thì đột nhiên phía bên kia đường đập vào mắt cậu là một chiếc xe màu trắng rất quen thuộc. Không phải do chiếc xe có điểm gì đặc biệt khiến cậu phải ghi nhớ đến như vậy mà là do nó chính là chiếc xe mà lần trước cậu đuổi theo khi bọn chúng dùng nó để bắt cóc Hiểu Đồng. Dù có ra tro cậu cũng nhận ra nó.

Chiếc xe đang đuổi theo một chiếc taxi màu xanh rất dữ dội. Một linh cảm bỗng xuất hiện trong lòng Vĩnh Phong, cho nên cậu quyết định quay đầu xe đuổi theo. Cũng thật may mắn, đúng lúc đó đã xuất hiện một ngã tư, cho nên cậu không chậm trễ mà quay đầu xe lại và đuổi theo.

- Có chuyện gì vậy ? – Thế Nam ngạc nhiên không hiểu tại sao Vĩnh Phong lại không đi tiếp để giải cứu cho Hiểu Đồng mà lại đuổi theo chiếc xe trắng đó mà không một lời giải thích.

Vĩnh Phong không trả lời mà tập trung tốc độ đuổi theo chiếc xe trắng đó.

« Chắc chắn là tên đó, tên Năm Rô » . Cũng chính là tốc độ này mà lần trước cậu và hấn ta có dịp dạo tài sức. Nhưng lần trước là do an nguy của Hiểu Đồng nên cậu không dám ép xe hấn ta nhưng lần này thì khác, cậu sẽ cho bọn chúng biết, tốc độ của bọn chúng đối với cậu chỉ bằng con số không. Vĩnh Phong nhanh chóng bắt kịp chiếc xe trắng. Lúc này chiếc xe trắng đã đuổi kịp chiếc taxi. Nhanh chóng ép chiếc ta xi vào đường phân cách, không còn cách nào khác, bác tài xế đành thắng lại.

Bác tài xế xe taxi hoảng hốt nhìn lại phía sau lưng mình, ông lo lắng cho sự an toàn của bé Đường sau cú thắng xe đột ngột. Thật may mắn là Hiểu Đồng đã thắt dây an toàn cho cô bé, sau cú chấn động, bé Đường chỉ bị đập mạnh vào thành ghế nhưng không sao, chỉ có hơi chút sợ hãi. Đối với một cô bé xa lạ, hoàn toàn không biết này, người tài xế tự hỏi có nên vì cô bé này mà hứng chịu tai họa hay không. Chỉ cần ông mở cửa xe bỏ chạy ra ngoài để mặc chúng bắt bé Đường là xong chuyện nhưng mà ...ông nhìn thấy đôi mắt to tròn đầy sợ hãi của bé Đường, cái miệng mím chặt lại không bật ra tiếng hét nào, nhớ lại gương mặt cầu xin của Hiểu Đồng khi nhờ cậu ông chở em gái đi, nhớ lại sự hy sinh ở lại của Hiểu Đồng, người tài xế không tài nào bỏ chạy được.

Nhìn thấy bọn chúng từ trong xe lao xuống, người tài xế vội tìm kiếm cái cây gỗ vẫn thủ theo bên người nhằm đối phó bọn cướp xe taxi. Ông biết bản thân không phải là đối thủ của ba tên côn đồ đang đứng trước mặt nhưng vì bé Đường, đứa bé bằng tuổi con gái mình, ông sẽ liều mình bảo vệ nó, cũng là vì số tiền mà ông đã nợ của họ...

Ông mở khóa dây an toàn cho bé Đường, nói với con bé :” Hãy chạy đi, bác không thể bảo vệ con nữa rồi. Chạy càng xa càng tốt, đừng quay đầu lại”

Bé Đường là một đứa bé thông minh, nghe chú tài xế bảo vậy, nó lập tức gạt đầu rồi xuống xe chạy đi không quay đầu lại. Ba tên đó thấy bé Đường bỏ chạy liền hét lên:” Đuổi theo”

Chú tài xế xe taxi vung cây gây chặn đường chúng lại liều chết bám trụ không cho bọn chúng đuổi theo bé Đường. Nhưng quả thực là một đối ba là điều không thể, lại là ba tên côn đồ dữ dằn như chúng. Người tài xế nhanh chóng bị chúng dẫn một trận như tử thừa sống thiếu chết, ngã ngực xuống vệ đường, máu me đầy mình trên con đường quốc lộ vắng bóng người. Vẫn có xe đi lại nhưng chẳng ai dám chạy vào gần cản chỉ sợ bản thân bị liên lụy cho nên một là đứng từ xa quan sát, hai là cầm đầu bỏ chạy không dám quay đầu lại.

Ba tên này nhanh chóng đuổi theo bé Đường, một đứa bé vừa tròn năm tuổi, bị bắt cóc ngay ngày sinh nhật thứ 5 của mình với biết bao sợ hãi. Đôi chân run rẩy, vừa chạy vừa khóc, nhưng bé Đường không dám ngừng lại dù cho tim bắt đầu đập mạnh, hơi thở đứt quãng, cổ họng khô khốc, nhưng bé Đường vẫn tiếp tục chạy, chỉ có điều bước chân mỗi lúc một chậm lại. Bước chân nhỏ bé chạy chẳng được bao xa thì đã bị ba tên này nhanh chóng tóm lại. Chúng xóc ngang hông bé Đường vác đi chở lại chiếc xe, mặc cho bé Đường gào thét.

- Thả cháu ra, thả cháu ra, các chú là người xấu, các chú là kẻ bắt cóc. Cứu em với chị Đồng ơi, anh Vĩnh Phong ơi....mẹ ơi cứu con với ...

- Kéttttttt.....

Chiếc xe của Vĩnh Phong thẳng gấp ngay bên cạnh ba tên du côn kia khiến chúng hơi giật mình. Trong lúc chúng còn đang bần thần nhìn chiếc xe thì Vĩnh Phong đã phóng ra nhanh như một con báo và hét lên :

- Thả con bé ra.

Nhận ra Vĩnh Pong ba tên này bắt đầu thụt lùi và chuẩn bị co giò chạy, nhưng rồi chúng biết đã quá muộn để bỏ chạy, hai tên quyết định ở lại chặn đường để tên đang ôm bé Đường tẩu thoát.

Quốc Bảo, Thiên Minh cũng nhảy xuống theo sau Vĩnh Phong. Thế Nam sau khi buông Đình Ân ra và dặn dò một câu:” Em ở lại đây, đừng đi xuống” , rồi nhanh chóng xuống theo.

Ba tên này từ khi bắt gặp Vĩnh Phong và mọi người thì bắt đầu run sợ. Nếu như bình thường chúng chắc chắn chẳng mấy may lo lắng hay run sợ gì cả. Nhưng từ khi độ sức với Vĩnh Phong ở lần trước, bọn này đã biết tài cán thực sự của cậu, huống hồ lần này Vĩnh Phong còn có thêm Quốc Bảo, Thiên Minh và Thế Nam hỗ trợ. Nếu bị bắt được thì chết là cái chắc, bọn chúng ra sức vừa chạy vừa lùi, nhưng đôi chân của chúng đã phản chủ. Chúng càng ra sức chạy thì chân lại càng run . Chẳng mấy chốc đã bị mọi người bắt kịp và tạo thành một vòng tròn bao quanh.

Ba tên này bắt đầu chụm lưng vào nhau cố thủ.

Bé Đường vừa nhìn thấy Vĩnh Phong thì mừng rỡ kêu lên:

- Anh Vĩnh Phong cứu em với.

Nghe tiếng kêu cứu của bé Đường, Vĩnh Phong sôi cả ruột gan, cậu gầm giọng nói từng chữ một đầy tức giận nếu như ánh mắt có thể giết người thì ba tên này chắc chắn bị chết từ giây phút đầu tiên thấy cậu:

- Thả ...con ...bé ...ra...

Cái tên đang ẵm bé Đường trong tay lập tức chuyển vị trí của bé Đường về phía trước, rồi đưa tay lên cổ bé Đường uy hiếp.

- Không được đến gần, nếu tụi bây đến gần tao sẽ vụn gãy cổ con bé này cho xem.

Bàn tay hấn ta đưa lên, qua ánh đèn đường, Vĩnh Phong và mọi người nhìn rõ cái ký hiệu bái rô trên cánh tay hấn. Vĩnh Phong chau mày nghĩ:” Thì ra hấn chính là tên Năm Rô, thảo nào mà tốc độ xe của hấn lại nhanh như vậy. Chính hấn đã cứu tên đại ca thoát khỏi tay cậu, mới đem mầm họa đến như bây giờ, không diệt trừ tên này thì khó mong được yên ổn.”

Vĩnh Phong vừa nghĩ, ánh mắt gườm gườm nhìn tên này đến nỗi hấn ta bỗng thấy sợ hãi, biết mình đã trở thành mục tiêu đầu tiên của cậu. Hấn bắt đầu thấy run nói:

- Không được đến gần, tao nói được là làm được...

Vừa nói hẳn ta vừa đưa tay xiết mạnh cái cổ nhỏ nhắn của bé Đường bóp mạnh, khiến bé Đường đau quá giãy giụa liên hồi, nước mắt chảy thành dòng, miệng kêu:

- Anh Vĩnh phong cứu em....

Thấy bé Đường bị đau, Vĩnh Phong không dám tiến lại gần nữa, cậu tức giận nhìn tên Năm Rô.

- Để tao nói ày biết, ngay khi con bé vừa rời một sợi tóc, tao lập tức lôi cả nhà mày ra chôn sống, cả con bồ mày với cái bào thai con của mày. Mày thử làm con bé đau một cái nữa xem, tao lập tức gọi một cú d9ie5n thoại, cả nhà mày và vợ con mày sẽ tạm biệt mày mãi mãi.

Thiên Minh bao vây đằng sau lưng tên Năm Rô lên tiếng, hẳn giật mình quay lại nhìn Thiên Minh rồi hoảng hốt. Đã là người trong giới, không ai không biết Thiên Minh, tuổi còn trẻ nhưng đã là đại ca. Bằng của cậu không như bằng của chúng làm những chuyện phạm pháp nhưng sẵn sàng bỏ mạng vì anh em. Cũng từng nghe nói, Vĩnh Phong có qua lại với Thiên Minh nhưng không ngờ lại thân thiết đến độ đích thân Thiên Minh ra mặt.

Thấy sắc mặt hẳn đã thay đổi, Thiên Minh liền bồi thêm một câu:

- Tao đã nói thì tao sẽ làm, chẳng những gia đình mày, gia đình hai thằng bây nữa – Thiên Minh vừa nói vừa chỉ tay vào mặt hai tên còn lại – Tụi bây nghĩ tao không biết gia đình tụi bây ở đâu sao, đã là người trong giới, tụi bây phải biết rằng: không có cái gì tao muốn biết mà không thể biết cả. Hôm nay tụi bây tụ tập ở đâu, tao điều nhanh chóng tìm ra, huống hồ chỉ là nhà tụi bây.

Nhìn ba tên này tái xanh cả mặt, Thiên Minh khê cười, bọn này coi như cũng còn chút tính người, biết lo lắng cho an nguy của gia đình mình. Cậu nhìn chúng cười tự tin nói:

- Tao cho tụi bây một cơ hội, thả con bé xuống. Chỉ cần ba thằng bây đánh thắng một người trong số tụi tao, thì tụi tao sẽ lập tức tha cho tụi bây về với gia đình. Tụi bây chọn đi.

Ba tên này lập tức đưa mắt quan sát rồi suy nghĩ.” Vĩnh Phong thì chắc chắn là địch không nổi rồi, Thiên Minh lại càng không, chỉ còn hai tên, một nhìn dáng vẻ thư sinh (Thế Nam đó bà con ạ), một nhìn rất trẻ con (Thừa bà con, đó là Quốc Bảo). Hai tên này, chẳng biết thế nào, tên nào lợi hại hơn.”

Cuối cùng ba tên này chọn Quốc Bảo, vì gương mặt còn trẻ của cậu, vậy thì kinh nghiệm chiến đấu của cậu không nhiều.

Vừa thấy ba tên này chỉ mình thì Quốc Bả phá lên cười, cậu xoa xoa tay, bẻ khớp ngón tay tiến lại gần nói:

- Còn đang thất vọng là bọn mày không chọn tao. Giờ thấy bọn bây chọn tao, tao thiệt lấy là vinh hạnh quá. Lâu rồi không được vung tay múa chân, lần này coi như được thỏa thích. Có gì tụi bây nhẹ tay cho tay nhờ nha.

Tên Năm Rô vội vàng buông bé Đường ra, chuẩn bị cùng hai tên kia đối phó với Quốc Bảo. Bé Đường vừa thoát được liền chạy đến ôm chầm lấy Vĩnh Phong khóc nức nở. Vĩnh Phong vội vàng vỗ về lau nước mắt cho bé Đường rồi dẫn bé Đường lui ra xa khỏi trận chiến, không để những cảnh tượng khủng khiếp ám ảnh ký ức bé Đường về sau.

Nhưng bé Đường lại không chịu lùi lại, cô bé khê khàng nói:

- Anh Vĩnh Phong, mau đến cứu bác ấy, bác ấy bị bọn họ đánh rất nhiều.

Vĩnh Phong sức nhớ lại người tài xế taxi mà bọn chúng đuổi theo, chắc chắn là đã bị bọn chúng đánh trọng thương rồi. Cậu bế bé Đường quay trở lại chiếc xe taxi. Cuộc chiến đã bắt đầu, những cú đánh, đấm, những cú đá, và những pha tránh đòn rất đẹp được Quốc Bảo tung ra, dù đối phương có đến ba tên nhưng Quốc Bảo chẳng hề nao núng mà cậu ra đòn cứ như thể mèo vờn chuột, đơn giản là đang vui vẻ chơi đùa.

Vĩnh Phong bế bé Đường đi đến cái thân thể bầm dập đang nằm dưới đất kia, cậu nhìn người này có vẻ quen quen. Đặt bé Đường xuống đất, cậu lại nhìn kĩ bác tài xế và nhanh chóng nhận ra ông ta chính là người tài xế giữ sợi dây truyền con cá heo của Hiếu Đồng.

Vĩnh Phong không ngờ rằng lúc đó cậu bỏ tiền ra giúp mẹ người tài xế nằm chữa bệnh, hôm nay ông ấy đã vì món nợ đó mà xả thân giúp đỡ. Cậu vội vực người tài xế dậy, tuy khắp người bị thương tích nhưng ông ấy vẫn cố gắng nói:

- Hãy cứu... cô gái...

Sau đó, ông ta ngất xỉu. Một đoàn xe từ đằng xa chạy ồa đến, tiếng rìn ga ầm ầm, những ánh đèn lóe lên nhằm vào hướng mọi người mà lao đến.

Một rừng xe lại lao đi giữa trời khuya, khiến cho người ta nghe thấy cũng sờn gai óc.

Đại Bình nắm lấy cánh tay của Hiếu Đồng dìu cô đứng dậy. Ánh mắt sững sờ của Hiếu Đồng không rời khỏi gương mặt của Đại Bình, cậu không nhìn Hiếu Đồng, cứ thế dìu cô đi.

Tên áo xanh lồm cồm ngồi dậy, tức giận lắm nhưng không dám lao đầu vào để bị đánh thêm, hấn quay đầu tức giận nhìn tên đại ca hỏi, nhằm mong tên đại ca lấy lại công bằng ình.

- Đại ca, thằng này là ai. Tại sao anh lại để yên cho nó làm loạn chỗ này.

Tên áo xanh này mấy bữa nay toàn là đi làm việc bên ngoài nên hoàn toàn không biết Đại Bình là ai. Tên đại ca thấy vẻ tức giận của đàn em đặc lực định lên tiếng giải thích thì lão béo đã lên tiếng trước.

- Hải à ! Nó là cháu của anh, coi như nể mặt anh bỏ qua cho nó. Chẳng là đây là cô bạn học cùng trường của nó, cũng có chút giao tình cho nên nó mới đứng ra giải vây.

Tên của tên áo xanh là Hải, hấn có biệt danh là Hải điên vì rất nóng tính, hễ hấn ta nổi nóng là bất kể là ai cũng đều không nể mặt. Tuy nhiên chỉ có tên đại ca và lão béo là hấn ta không dám phạm tới. Nghe lão béo nói vậy, Hải điên đành hậm hực cho qua, lóa mắt nhìn Đại Bình dìu Hiếu Đồng đi lên lầu.

« ...cháu của anh ... », ba chữ này như sấm đánh ngang tai của Hiếu Đồng, cả người cô run lên. Đêm nay, có quá nhiều việc khiến Hiếu Đồng bị chấn động. Đầu tiên cô biết được kẻ chủ mưu chính là lão béo, rồi đến khi nghe tin lão chính là nguyên nhân khiến gia đình vốn dĩ rất hạnh phúc của cô bị tan vỡ. Bấy giờ lại biết được, Đại Bình, cậu bạn có gương mặt hiền làm ít nói của mình, người mà thường xuyên bị Quốc Bảo ức hiếp, người thường đeo bám mình lại là một tên giang hồ đáng sợ, và cũng là người tham gia vào vụ bắt cóc lần này.

Hiếu Đồng thật sự rất tức giận, cô giận đến nỗi chỉ muốn tát cho cậu ta một cái bạt tai để vạch bộ mặt giả tạo của cậu ta. Cô muốn hất đôi tay đang nắm lấy cô dìu đi, đôi bàn tay chạm vào người cô khiến cô cảm thấy ghê tởm. Nhưng lí trí của cô mách bảo rằng cô nên cố gắng nhẫn nhịn, bây giờ cậu ta chính là lối thoát duy nhất của cô khỏi tay của bọn người này. Cô cần phải bám lấy hấn, giả vờ dựa dẫm hấn chờ đợi cơ hội trốn thoát. Nhất là phải nhờ cậu ta để cứu lấy bé Đường. Nghĩ tới bé Đường, Hiếu Đồng càng run rẩy hơn, con bé sẽ bị bọn chúng bắt lại, liệu chúng có hành hạ con bé như đã hành hạ cô không. Bé Đường còn quá nhỏ, làm sao nó có thể chịu đựng được dù chỉ là một cái tát cơ chứ.

Còn chú tài xế nữa, bọn chúng có làm khó dễ gì chú ấy không ? Nghĩ đến chú ấy, Hiếu Đồng bỗng cảm thấy áy náy vô cùng, chính cô đã lôi chú ấy vào vòng nguy hiểm như vậy. Lúc nhận được điện thoại của chú ấy, Hiếu Đồng vô cùng ngạc nhiên, chú ấy gọi để cảm ơn số tiền mà Vĩnh Phong đã giúp đỡ ẹ chú làm phẫu thuật và còn nhấn mạnh một câu : » Nếu có chuyện gì cần chú, chú nhất định sẽ giúp đỡ ». Hiếu Đồng lúc đầu vẫn không định nhờ vả nhưng ngay sau đó một ý định trong đầu cô lóe lên cô liền bám vào số vừa gọi và nói :

- Xin chú giúp cháu một chuyện.

Khi Hiếu Đồng và Đại Bình chuẩn bị bước lên cầu thang thì đằng sau có tiếng nói vang lên.

- Đại Bình ! Một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, muốn gì cũng phải nhanh lên, em gái Hiếu Đồng trở về là chúng ta bắt đầu kế hoạch ngay – Lão Béo lên tiếng nhắc nhở, môi gã cong lên cười một nụ cười đáng ghét.

Tên đại ca nghe lão béo nói như vậy thì hơi giận liếc nhìn về phía cái thân thể bất động đang ngồi vắt vẻo trên xe lăn . Rõ ràng hấn ta đã nói rõ sẽ bắt Hiếu Đồng phải phục vụ cho em trai hấn, bởi vì cô cho nên em trai hấn mới ra nông nổi như thế , vậy mà giờ đây bác cháu của lão béo định hất tay trên. Hấn cung

nắm đấm lại, giằng cơn giận dữ xuống, thầm nghĩ đến kế hoạch sắp tới cho nên hẳn không muốn chọc giận lão béo. Có những chuyện hẳn phải dựa vào lão béo, do đó hẳn buông lỏng bàn tay im lặng chờ đợi.

Đưa cho Hiểu Đồng một cái khăn nóng sau khi dìu cô lên lầu vào phòng đóng cửa lại, cậu ta đau xót nhìn gương mặt sưng tấy của Hiểu Đồng nói :

- Mau chùi lên mặt cho bớt sưng.

Hiểu Đồng không nói gì chỉ đưa tay cầm lấy cái khăn áp vào mặt, mắt cô không hề nhìn cậu ta. Cái khăn vừa đưa vào má thì cảm giác đau rát ập đến, Hiểu Đồng khẽ nhăn mặt nhưng cô không bật ra tiếng rên nào, cắn chặt môi áp chiếc khăn vào má.

Thấy gương mặt khổ sở vì đau của Hiểu Đồng, Đại Bình thấy căm hận tên Hải diên vô cùng, chỉ hận không thể đánh hẳn ta thêm mấy đấm nữa. Cậu đưa tay lên định vuốt ve cái má sưng húp của Hiểu Đồng thì cô lại quay mặt đi, co người lại sợ cậu chạm vào sẽ đau thêm. Thấy vậy Đại Bình bèn bỏ tay xuống, thở dài rồi nói, trong giọng nói lộ rõ sự tức giận :

- Mình sẽ không tha cho hẳn ta.

Hiểu Đồng không nói gì, chỉ im lặng cắn chặt môi, tay vẫn đưa chiếc khăn áp vào má của mình. Đại Bình bèn quay lưng đi, lấy một cái khăn nóng khác đến, nhưng lần này cậu không đưa cho Hiểu Đồng mà nhẹ nhàng cầm nó áp vào má cô. Lúc đầu theo bản năng, Hiểu Đồng định né tránh nhưng rồi lí trí chạy đến mách bảo, cô lại ngồi yên cho cậu ta áp mặt.

Thấy Hiểu Đồng chịu nhận sự quan tâm của mình, Đại Bình mừng rỡ, lát sau cậu mới lên tiếng :

- Mình biết cậu đang giận mình.

Hiểu Đồng tiếp tục im lặng, cô chẳng biết phải nói gì với cậu ta, ngoài những lời mắng **** để thỏa cơn giận nhưng cô không thể trở mặt với cậu ta lúc này.

Thấy Hiểu Đồng không phản ứng gì, Đại Bình tiếp tục nói :

- Tại sao cậu lại ngốc như vậy, tự mình lại đến nộp mạng. Cậu có biết làm vậy nguy hiểm đến thế nào hay không hả ? Mình đã rất lo lắng khi nghe nói cậu chủ động nhắn tin cho họ đưa ra kế hoạch gặp mặt riêng này. Cậu có biết kế hoạch này chỉ nhằm vào Vĩnh Phong hay không, cậu vì hẳn ta mà lại lao đầu vào bẫy.

Đến lúc này thì Hiểu Đồng không thể im lặng được nữa rồi, nghĩ tới chuyện họ định *** hại Vĩnh Phong là cô lại nổi giận, cô mất đi lí trí giương mắt nhìn Đại Bình trừng trừng nói :

- Tại sao các người cứ muốn làm hại anh ấy, Vĩnh Phong đã làm gì các người cơ chứ.

- Vĩnh Phong ! Vĩnh Phong ! Lúc nào trong lòng cậu cũng chỉ có anh ta mà thôi. Tại sao cậu không thể để mình trong lòng cậu dù chỉ là một chút thôi – Đại Bình tức giận nói.

- Mình vẫn luôn xem cậu là bạn, vẫn luôn đối xử tốt với cậu, chẳng lẽ mình chưa đối xử đủ tốt với cậu hay sao – Hiểu Đồng giương mắt hỏi.

- Mình không cần cậu phải đối xử tốt với mình, cái mình muốn là trái tim cậu. Mình yêu cậu, lẽ nào cậu không biết mình yêu cậu chứ - Đại Bình gào lên.

Hiểu Đồng im lặng, không nói gì, cô cụp mắt xuống không dám đối diện với ánh mắt bi thương của Đại Bình. Cô biết chứ, cô biết Đại Bình yêu mình, từ rất lâu, rất lâu rồi. Từ khi cậu tiếp cận cô, giúp đỡ cô thì cô đã biết rằng cậu thích cô. Nhưng mà cô không thể và không dám tiếp nhận cái tình cảm đó được, trước sau cô chỉ có thể coi cậu là bạn.

Đại Bình buồn rầu nhìn Hiểu Đồng nói tiếp :

- Mình yêu cậu ngay cái lần đầu tiên gặp cậu. Trước giờ mình chưa từng tin có tình yêu sét đánh, nhưng mà khi vô tình va phải cậu ở nhà hàng, tối về mình mất ngủ khi nhớ đến cậu. Nhớ đến gương mặt xinh đẹp nhưng rất lạnh lùng của cậu, nhớ đến nụ cười của cậu khi nói chuyện với các nhân viên khác. Cậu có biết mình ngày ngày đến nhà hàng ăn cơm chỉ để được nhìn thấy cậu, chỉ mong cậu nhìn mình lấy một lần mà thôi, nhưng chỉ nhận được một ánh mắt vô tình mà thôi. Mình đau lòng biết bao nhiêu. Chờ ở bên ngoài

cửa nhà hàng mấy tiếng đồng hồ, đót không biết bao nhiêu điếu thuốc, mặc cho gió lạnh thổi bên mình chỉ để thấy bóng cậu ra về một lần thôi. Rồi cậu nghỉ việc, cậu có biết mình gần như phát điên khi không biết tìm cậu ở đâu hay không ?

Im lặng một lúc, Đại Bình nói tiếp :

- Rồi đến khi mình gặp lại cậu ở lớp học, cậu có biết mình vui biết bao khi nhận ra cậu trông vẻ bề ngoài quê mùa hay không. Nhưng mình không dám tiếp cận cậu, mình chỉ âm thầm quan sát, tìm hiểu tính tình của cậu. Biết cậu ghét những kẻ hút thuốc và uống rượu, mình đã phải khổ sở từ bỏ những thứ đó chỉ vì mình yêu cậu. Không dám bày tỏ với cậu, đành tiếp cận cậu với danh nghĩa bạn học, ở bên cậu chỉ mong có một ngày cậu nhận ra tình cảm của mình mà thôi. Vì cậu, mình cố gắng trở thành một sinh viên tốt, chăm chỉ học hành, chịu đựng những trò đùa ác ý của Quốc Bảo mà không phản kháng lại. Quốc Bảo nói đúng, mình chẳng hề ngoan hiền như cậu thấy nhưng mình tình nguyện vì cậu mà sửa đổi những kết quả nhận được là gì. Cậu nhận lời làm bạn gái của tên Vĩnh Phong kia, cậu có biết mình đau khổ thế nào không ? Mình hận Vĩnh Phong, chính anh ta đã cướp cậu của mình.

- Cậu sai rồi, Vĩnh Phong không cướp mình từ cậu, mình chưa bao giờ là của cậu, trước và sau mình chỉ xem cậu là bạn mà thôi – Hiểu Đồng tức giận trả lời.

Đại Bình tức giận nhìn Hiểu Đồng, nắm chặt hai bên vai của cô, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi :

- Cậu nói đi, tại sao cậu lại yêu anh ta mà không yêu mình. Mình có chỗ nào không xứng với cậu. Anh ta có gì hơn mình cơ chứ. Có phải là do anh ta giàu hơn mình, có phải là do cậu thích tiền của anh ta không ?

Bốp.....

Một bàn tay thật mạnh tát thẳng vào mặt cậu, Hiểu Đồng tức giận hất tay Đại Bình ra khỏi người mình nói :

- Cậu có biết là cậu đang xúc phạm mình hay không hả. Mình chưa bao giờ yêu tiền của Vĩnh Phong cả.

- Vậy thì tại sao ? – Ánh mắt Đại Bình hoang mang hỏi.

- Mình yêu anh ấy vì anh ấy đã vì mình mà hy sinh rất nhiều – Hiểu Đồng thẳng thắn trả lời.

- Anh ta đã hy sinh cho cậu, vậy còn mình, mình cũng có thể vì cậu mà hy sinh, dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng mình cũng không ngại. Mình vì cậu đã năn nỉ bác mình không đuổi việc cậu khỏi quán bar Phong Trần, vì cậu mà chạy khắp các nhà sách mua cho được quyển sách mà cậu muốn xem để cho cậu mượn. Vì cậu phải đến xin cho cậu vào làm ở quán cà phê Granttylove.... Thậm chí để chứng minh cho cậu thấy rằng mình có thể vì cậu mà hy sinh mạng sống, mình đã xúi giục Vũ Quỳnh đến trả thù cậu rồi lao ra cứu cậu, vậy mà cậu chẳng có một chút động lòng, nỡ bỏ đi theo tên Vĩnh Phong khốn khiếp kia.

Hiểu Đồng kinh ngạc khi biết được sự thật này, cô bỗng cảm thấy vừa kinh tởm con người này vừa thương hại cậu ta. Cô vội đứng lên nhưng đã bị Đại Bình kéo lại, ôm chầm lấy cô. Hiểu Đồng cố sức đẩy Đại Bình ra nhưng không được. Cả hai giằng co nhau cuối cùng Hiểu Đồng và cậu ta đều ngã vật xuống giường, người cậu ta đè lên người cô, Hiểu Đồng cảm thấy một luồng máu nóng đang chảy ra từ người Đại Bình. Cô cố sức đẩy người Đại Bình đứng dậy nhưng bất gặp ánh mắt điên cuồng của cậu ta chiếu trên người mình.

Mấy bộ quần áo của Đình Ân mua cho Hiểu Đồng quả thật là những bộ đồ rất đẹp, nhưng có điều những bộ đồ này lại rất hở hang. Bộ duy nhất mà Hiểu Đồng thấy đỡ nhất chính là bộ váy màu xanh mà hôm qua cô đã mặc. Hiện cô đang diện trên người bộ váy màu vàng bằng ren, hai dây áo rất nhỏ, để lộ cả một khoản ngực và khoản lưng trần. Hiểu Đồng đã khoát tạm vào một chiếc áo khoát kiểu chỉ có một nút duy nhất. Nhưng lúc tên Hải điên và cô lao vào nhau thì chiếc nút áo đã bị đứt mất. Bây giờ chiếc cúc áo duy nhất đã không còn, khoản ngực đầy đặn và trắng mịn của cô lộ ra khi té xuống giường.

Hiểu Đồng vội túm lấy hai đầu của chiếc áo khoác che lại trước đôi mắt đầy dục vọng của Đại Bình nhưng dường như tất cả đã quá muộn, bởi vì Đại Bình đã nắm lấy tay cô giật mạnh ra và nhanh chóng đè cô xuống giường.

- Cậu muốn làm gì ? – Hiểu Đồng hoảng sợ nhìn Đại Bình hỏi.

Đại Bình không trả lời, đôi mắt lướt qua gương mặt xinh đẹp của Hiểu Đồng, rồi dừng lại ở bờ môi đỏ hồng không son phấn của cô. Cậu ta cuối xuống đặt lên bờ môi mọng của Hiểu Đồng một nụ hôn cuồng nhiệt, nóng bỏng đầy khát khao.

Hiểu Đồng mím chặt môi lại chống cự lại nụ hôn bạo lực của Đại Bình. Cô cố sức đẩy mạnh cậu ta ra khỏi người mình nhưng dường như những động tác của cô càng kích thích Đại Bình, cậu ta càng chà siết đôi môi mọng hơn đến độ môi Hiểu Đồng muốn sưng tấy. Hai tay Đại Bình nắm chặt hai tay của Hiểu Đồng đưa lên đầu, đan vào nhau. Chỉ một bàn tay của cậu ta thôi cũng có thể kiềm kẹp được hai tay của Hiểu Đồng. Bàn tay còn lại của cậu ta bắt đầu di chuyển trên cơ thể cô một cách tham lam.

Cả người Hiểu Đồng nổi đầy da gà khi bàn tay của cậu ta chạm vào người mình. Một cảm giác buồn nôn trào trên cuống họng nhưng rồi nhanh chóng bị đè xuống, cô vẫn cương quyết cắn chặt răng, không cho Đại Bình xâm phạm vào bên trong. Hai chân cô liên tục giãy giụa trên tấm ra mịn màng đến độ muốn trà rách nó ra, nhưng rồi nó chẳng thể nào cựa cựa được nữa khi chân Đại Bình đã đè chặt nó bên dưới. Cô cảm thấy thân dưới của Đại Bình nóng rực lên. Cô cuống quyết kháng cự khi mà Đại Bình bắt đầu luồng tay vào trong váy áo của cô đi đến bờ ngực đang được bảo vệ bởi một lớp vải mỏng. Mồ hôi lấm tấm xuất hiện trên trán của cô và Đại Bình làm cả người cô càng nóng bừng hơn, dường như hơi thở đã ngừng lại, choáng váng.

Đột nhiên đôi môi đáng ghét kia bắt đầu buông tha cho đôi môi cô, Hiểu Đồng cố gắng hít thở không khí đang bắt đầu tràn vào nhưng ngay lập tức cô lại nín thở khi mà những nụ hôn của Đại Bình trượt dần xuống cổ cô rồi xuống xương vai cô để lại những nụ hôn đầy bỏng rát ở đó. Cuối cùng nó dừng lại ở đôi gò bồng trắng mịn đang hiện ra trong tầm mắt, Đại Bình dừng lại một lát ngắm nhìn bờ ngực phập phồng đầy quyến rũ của cô, nuốt nước miếng đánh ực một cái rồi bắt đầu cuối xuống hôn lên nó mặc kệ những cái run rẩy của Hiểu Đồng và những tiếng thét của cô. Nước mắt Hiểu Đồng không biết rơi ra từ lúc nào, đau xót, từng giọt từng giọt rơi xuống mái tóc mai rồi rơi trên mặt gối. Hiểu Đồng chớp nhẹ mi mắt rũ cho giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống, cô quyết định không khóc nữa bởi vì mục đích vẫn đang ngự trị trong đầu cô.

Ở bên dưới, lão béo khoái trá cười thầm khi nghe tiếng thét của Hiểu Đồng, tên đại ca cũng nhếch môi cười. Chúng không cười vì Đại Bình đã chiếm đoạt Hiểu Đồng mà chúng cười vì khi nghĩ đến sắc mặt của Vĩnh Phong khi biết được người con gái cậu ta yêu thương nhất đang rơi vào vòng tay của người con trai khác.

Màn đêm đã dần buông xuống, sương đêm bắt đầu lạnh giá trên vai người. Bên ngoài là một không gian yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng vì vu vài tiếng gió. Tất cả đều im lặng. Đột nhiên....

Tiếng xe lữ lướt vang lên, rồi âm âm kéo đến, kèm theo khói bụi mù mịt rồi đột ngột thảng lại tạo thành một chuỗi âm thanh đáng ghét và điếc tai.

Tai mắt của lão béo từ xa đã thông báo tin tức cho bọn họ hay, từ đầu bọn họ đã chuẩn bị lực lượng đông đảo đứng đợi sẵn băng nhóm của Vĩnh Phong kéo đến.

Bọn chúng nheo nheo mắt, khinh khỉnh nhìn từng người trong nhóm Vĩnh Phong.

Người xuống xe đầu tiên vẫn là Vĩnh Phong, hơn ai hết cậu là người muốn giải thoát cho Hiểu Đồng ra khỏi tầm tay của bọn này.

- Bốp ...bốp ...bốp..

Tiếng vỗ tay vang lên khi Vĩnh Phong và mọi người đi đến trước mặt bọn chúng. Những ánh mắt nhất loạt nhìn theo tiếng vỗ tay.

- Khá khen cho các cậu, đến rất là nhanh. Tôi còn nghĩ phải đến ngày mai các cậu mới biết được chỗ trú của tụi tôi – Tên đại ca vừa vỗ tay vừa cười mà như không cười nói.

- Thật không ngờ các người lại trốn ở chỗ này, hèn gì bọn đàn em của tôi lại tìm không ra – Thiên minh cũng nhếch môi nói, ánh mắt gườm gườm nhìn tên đại ca.

Bốn ánh mắt giao nhau, không ai chịu thua ai.

- Người ta nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất không phải sao. Các người đâu thể ngờ rằng bọn lại trốn ở chính cái chỗ mà chúng ta đã giao tranh với nhau, cho nên các người không thêm mò tới

đây tìm kiếm – Tên đại ca nhìn Thiên Minh cười nói, rồi làm bộ tiếc rẻ - Thật là đáng tiếc, phải chi lúc trước tôi cố gắng lôi kéo cậu về phía mình thì giờ đây cậu chính là cánh tay đắc lực nhất của tôi rồi.

- Ông đừng có mơ, tôi không đời nào tiếp tay cho bọn người xấu các ông – Thiên Minh bĩu môi nói.

- Hiểu Đồng đâu ? Các người đã làm gì cô ấy ? – Vĩnh Phong lên tiếng xen vào, cậu nóng lòng muốn biết tin tức của Hiểu Đồng.

- Không báo cảnh sát đó chứ ? – Tên đại ca nheo mắt nghi ngờ hỏi.

- Ông yên tâm, người còn ở trong tay ông, chúng tôi không tùy tiện báo cảnh sát. Huống hồ chúng ta là người trong giang hồ, cứ dùng luật giang hồ giải quyết đi – Thiên Minh nghiêm mặt trả lời.

- Xuất sắc lắm, anh hùng lắm – Lão Béo từ phía sau đi lên vỗ tay tán thưởng, miệng nở nụ cười đầy xảo trá.

Vĩnh Phong, Thế Nam và Quốc Bảo đều sững sốt nhìn người đàn ông có thân hình mập mạp và cái đầu hói kia. Cả ba suýt chút nữa không nhớ ra ông ta là ai, không ngờ sự việc lần đó lại làm lão ta ôm hận tới bây giờ.

- Ông chính là kẻ chủ mưu à – Vĩnh Phong tức giận hỏi.

- Ấy ấy... tôi chỉ là kẻ đồng mưu thôi chứ không phải là kẻ chủ mưu thật sự, kẻ chủ mưu thật sự chính là tay giám đốc Vũ Triết. Ai bảo cậu dám trọc giận ông ta làm gì chứ - Lão Béo giả vờ vô can nói.

- Giám đốc Vũ Triết ư ! – Vĩnh Phong lặp lại lời nói, hèn gì ...chuyện bắt cóc lần trước cũng là do con gái ông ta gây ra, lần này lại là chính ông ta. Món nợ này cậu nhất định phải đòi lại, bắt cha con họ phải trả giá gấp đôi.

- Hiểu Đồng đâu ! – Vĩnh Phong không kìm nén được hỏi.

- Cô ta...hahaha... giờ này đang tận hưởng khoái lạc ở chỗ khác rồi – Lão béo cười nói, nhưng rồi suy nghĩ một lúc hắn ta nói tiếp – Yên tâm đi, con bé không sao, chỉ cần các cậu đưa tiền thì bọn ta lập tức giao người.

Vĩnh Phong hát đầu ra hiệu cho Thế Nam, Thế Nam liền gạt đầu rồi quay lưng ra xe mở cốp sau lấy ra vali tiền. Số tiền này là do Hiểu Đồng viết giấy để lại thông báo, khi cậu đi đến xe, cậu thấy ánh mắt của Đình Ân đang ngược lên nhìn cậu dò hỏi. Cậu đưa tay ra hiệu im lặng, rồi phất tay bảo cô nằm im tại chỗ. Đình Ân vội vàng cúi đầu xuống, lòng phập phồng lo sợ.

Thế Nam đem tiền đến nhìn bọn chúng nói :

- Tiền ở đây, người đâu ?

Tên đại ca nhìn chiếc vali tiền một cách nghi ngờ dò xét, hắn đã bị Hiểu Đồng lừa một lần rồi nên rất thận trọng, cuối cùng hắn yêu cầu :

- Mở ra.

Thế Nam liền đặt vali xuống dưới đất rồi nhanh chóng mở ra. Chiếc vali đầy tiền polime mới tinh khiến cho bọn chúng đều trở mắt nhìn thèm thuồng, nuốt nước miếng đánh ực.

- Tiền các người có thể lấy, chỉ cần trả Hiểu Đồng lại cho chúng tôi , tôi sẽ bỏ qua để cho các người đi – Vĩnh Phong dùng giọng bình tĩnh để khuyên nhủ bọn chúng. Chỉ cần Hiểu Đồng bình an, cậu bằng lòng bỏ qua tất cả.

- Bỏ qua ...cái đó phải để tao nói mới đúng – Tên đại ca gầm lên, rồi chỉ tay vào cái người thanh niên đang ngồi trên chiếc xe lăn tức giận nói – Bỏ qua ày thì lấy ai đền mạng cho thằng em tao. Nó bây giờ trở thành một tên bại liệt ngớ ngẩn là do mày và con bồ mày gây ra.

Vĩnh Phong ngớ người ra khi nghe hắn ta mắng, cậu và mọi người đưa mắt nhìn về người thanh niên đang ngồi trên xe lăn, cố gắng nhớ lại gương mặt ngớ ngẩn đó, rồi như nhận ra hắn, lửa giận bùng bùng trong đáy mắt Vĩnh Phong, cậu cũng lớn tiếng xả xối :

- Đó là hậu quả hẳn tự làm tự chịu, người đánh cậu ấy là tôi không liên quan gì tới Hiếu Đồng, muốn trách thì cứ tìm tôi mà trả thù, không liên quan gì tới Hiếu Đồng, mau thả cô ấy ra.

- Không liên quan đến nó, chính nó dụ dỗ em trai tao, em tao đã uống tới năm viên thuốc để có thể chơi bời thỏa thích với con bồ của mày, nhưng cuối cùng thuốc vào nhưng chẳng có chỗ để trút ra lại còn bị mày đánh một trận cho nên nó mới ra nông nỗi này. Mày nói xem tao có tha ày và con bồ mày hay không – Tên đại ca gào lên.

- Vậy bây giờ mày muốn gì mới chịu buông tha cho cô ấy – Vĩnh Phong cảm phần hỏi.

- Tao muốn gì à – Tên đại ca cười nham hiểm nhìn Vĩnh Phong nói – Tao muốn mày phải trở thành người giống em trai tao thì tao sẽ tha cho con bồ mày.

- Mày đừng mơ tưởng, đừng hòng đụng được tới một sợi tóc của anh Vĩnh Phong – Quốc Bảo tức giận mắng.

- Tụi mày đã lọt vào tầm tay của tụi tao thì đừng hòng mà thoát – Tên đại ca cười chế giễu nói.

- Mày dám đụng đến tụi tao, bảo đảm hình tụi mày sẽ nằm ở lệnh truy nã số một của cảnh sát – Quốc Bảo mỉm cười đáp.

- Vậy sao ? Nhóc con chỉ sợ rằng cảnh sát chưa kịp làm lệnh truy nã bọn ta thì bọn ta đã cao chạy xa bay ở nước ngoài rồi, với số tiền này bọn ta sẽ gầy dựng lại một cuộc sống khác – Lão Béo lúc này mới lên tiếng rồi cười lớn.

- Không nói nhiều nữa, tiền thì bọn tao nhất định phải lấy, cả mạng của bọn mày nữa – Tên đại ca hét lên.

Lập tức bọn đàn em của hắn ta đều nhất loạt giơ tay đang cầm nào là mã tấu, nào là dao lê sắc bén sáng lóa chói lòa mắt lao đến. Đàn em của Thiên Minh cũng không phải vừa vịn gì, trên tay cũng cầm những thứ tương tự lao vào đối đầu.

Cuộc chiến diễn ra thật đáng sợ, những người chứng kiến lần đầu sẽ thấy khiếp đảm, giang hồ là chém giết lẫn nhau, là đổ máu, là không có sự khoan nhượng. Từ bi với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân mình, tuyệt đối không được nương tay, nếu không người chết sẽ là mình.

Một quang cảnh chém giết đầy hỗn loạn diễn ra bên dưới cực kì âm ỉ với những tiếng hò reo vang dội nhưng bên trên chỉ có những nỗi giục vọng dang cao.

Chỉ có một mình Hiếu Đồng lo sợ khi nghe những tiếng hò hét bên dưới, trái tim cô như muốn nhảy ra ngoài vì lo sợ, cô sợ mọi người sẽ xảy ra chuyện. Nhưng Đại Bình hoàn toàn không hề nghe thấy bất cứ cái gì ngoài hơi thở dồn dập và đục vọng điên cuồng đang bùng phát trong cơ thể mình. Chiếc váy cuối cùng đã thoát ra khỏi người Hiếu Đồng, giờ đây cô gần như khỏa thân trước mặt Đại Bình, chỉ còn lại trên người bộ đồ lót màu xanh càng kích thích đục vọng của Đại Bình.

Lần nữa, cậu ta rà đôi môi mình lên môi Hiếu Đồng, nhưng lần này cậu không gặp phải sự kháng cự của Hiếu Đồng mà là sự đáp trả từ đôi môi quyến rũ của cô. Thậm chí chính cô còn chủ động đưa lưỡi vào trong khoan miệng của Đại Bình, quấn lấy lưỡi cậu ta. Tay chân hoàn toàn thả lỏng, mặc tình cho Đại Bình lấn tới.

Đại Bình hơi ngạc nhiên trước phản ứng của Hiếu Đồng, lòng tuy có chút phần khởi nhưng cũng khựng lại dò xét. Cậu tò mò nhìn Hiếu Đồng chỉ thấy đôi mắt long lanh đầy quyến rũ của cô mời gọi, cô khẽ giọng đầy quyến rũ hỏi :

- Cậu có yêu mình không ?

Đại Bình ngỡ ngàng rồi vội vàng gạt đầu, hơi thở gấp gấp nói :

- Mình yêu cậu, mình rất yêu cậu.

- Vậy thì tiếp tục thôi.

Đại Bình cứ như người được đưa lên cung trăng sau câu nói của Hiếu Đồng, mừng rỡ ngỡ rằng tình cảm của mình cuối cùng cũng được Hiếu Đồng thấu hiểu và hồi đáp. Cậu cuối xuống hôn lên làn da mịn màng của cô. Hiếu Đồng khẽ kêu lên :

- Đại Bình ! Đây là lần đầu... mình sợ đau...

Câu nói của Hiểu Đồng làm Đại Bình chấn động khắp cả người, trong cậu ta dâng lên một niềm vui sướng khó tả. cậu cuống quýt nói với Hiểu Đồng.

- Mình sẽ không làm cậu đau.

Rồi cậu nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Hiểu Đồng, bàn tay đang nắm chặt hai tay Hiểu Đồng bắt đầu buông lỏng. Cậu từ từ cúi xuống hôn lấy đôi môi Hiểu Đồng.

Bốp...

Một vật cứng bay đến đập vào ức cậu một cái thật mạnh, Đại Bình ngã xuống đè cả người lên Hiểu Đồng.

Sau gáy Đại Bình có một vết đỏ bắt đầu chảy xuống người Hiểu Đồng, cô hoảng hốt đẩy Đại Bình ra khỏi người mình, kiểm tra lại vết thương do chính mình gây ra.

Một cảm giác tội lỗi ập đến, Hiểu Đồng thấy có lỗi với Đại Bình vì đã lợi dụng tình cảm của cậu ấy dành tình. Lúc đầu, cô nghĩ sẽ lợi dụng Đại Bình để cứu bé Đường ra, vì bé Đường cô cam tâm tình nguyện để cho Đại Bình xâm phạm. Nhưng khi cô nghe những tiếng xe lao đến, tiếng hò hét vang lên thì bản thân lại muốn chối bỏ cái ý muốn lúc đầu của bản thân và đành sử dụng cái kế mà người ta thường gọi là mỹ nhân kế để cậu ta rơi vào vòng tay với mình. Sau đó cô nhanh tay với lấy cái gạt tàn thuốc bằng thủy tinh đập mạnh vào đầu Đại Bình.

Hiểu Đồng nhanh chóng thoát khỏi cái giường chết tiệt đó và mặc váy vào, cô nhận thấy chiếc váy vốn mỏng manh nhẹ nhàng đã bị Đại Bình xé rách đôi chỗ. Khoát thêm chiếc áo khoát vào che chắn cơ thể, Hiểu Đồng để chân trần mở cửa lao xuống lầu.

Trước khi đi, cô quay đầu lại nhìn cái thân hình to lớn đang nằm ngục trên giường của Đại Bình, run run nói :

- Xin lỗi cậu, Đại Bình.

Tất cả bọn chúng đã đi ra ngoài hết rồi, Hiểu Đồng chạy xuống mà không hề gặp phải một trở ngại nào cả. Lòng thấp khởi mừng thầm vì cô sắp thoát ra khỏi cái nơi quỷ quái này và có thể gặp lại Vĩnh Phong. Trong lòng Hiểu Đồng đột nhiên lại muốn mau chóng được gặp Vĩnh Phong, được nhìn thấy cậu an toàn. Đường như trong lòng đặt an nguy của Vĩnh Phong trên cả bé Đường. Lòng không khỏi thất lại khi nghĩ đến Vĩnh Phong bị trọng thương.

Cuối cùng cô cũng chạy đến cánh cửa nhà ngăn cô và thế giới bên ngoài, lòng vui mừng khôn tả khi sắp được nhìn thấy Vĩnh Phong. Nhưng Hiểu Đồng không thể nào biết được, chờ đón cô bên ngoài là một cảnh tượng đẫm máu.

Cánh cửa vừa mở ra, một cuộc chém giết ghê rợn diễn ra trước mắt, đập vào mắt Hiểu Đồng là màu đỏ và mùi tanh của máu. Chân cô dường như bất động tại chỗ khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Trước mặt cô là một anh chàng mà có lần cô đã gặp anh ta đi chung với Quốc Bảo, cậu ta đang đánh nhau với một tên mặt mày rất bặm trợn dường như lớn tuổi hơn rất nhiều, trên tay họ là chiếc mã tấu sáng lóa nhưng cũng đã nhuốm đầy máu, cả hai người mình đều đầy thương tích nhưng vẫn lao vào nhau chém giết. Tiếng dao chạm vào nhau leng keng , tiếng rên la đau đớn. Rồi từng người từng người ngã xuống, người của phe ta và phe địch. Hiểu Đồng không biết ai là bạn ai là thù.

Đôi mắt Hiểu Đồng đảo nhanh một vòng tìm kiếm bóng hình quen thuộc, nhưng trong một dòng người dày đặc cô không thấy Vĩnh Phong ở đâu cả. Chỉ thấy Quốc Bảo đang tả xung hữu đột với một tên cao to, khắp người cậu ướt đầm mồ hôi. Tên kia dường như to lớn hơn cậu nhưng lại yếu thế hơn. Bình thường Hiểu Đồng thấy Quốc Bảo rất trẻ con, không chỉ là ở tính tình mà còn ở cả gương mặt. Nhưng giờ đây, cậu lại biến trở thành một người khác, lớn hơn, đỉnh đạc hơn.

Một kẻ từ đằng sau Quốc Bảo chém tới, Hiểu Đồng sợ hãi định kêu lên nhưng Thế Nam đã lao ra che chắn, kéo Quốc Bảo sang một bên tránh lằn dao hiểm ác nhưng chẳng may con dao sắc bén đó đã vào lưng Thế Nam một nhát. Tuy chỉ sượt qua nhưng từ chiếc áo sơ mi trắng, máu phun ra rất nhiều, chẳng mấy chốc

cả một khoảng lưng nhuộm một màu đỏ thắm. ..Hiểu Đồng sợ hãi đưa tay che miệng ngăn tiếng thét của mình, nước mắt lăn dài nhòe cả mắt.

Trước giờ cô chưa từng chứng kiến một cảnh tượng như thế này ngoài trừ phim ảnh. Nhìn thấy rồi mới biết thì ra phim ảnh và hiện thực lại vô cùng khác . Phim ảnh sẽ không làm Hiểu Đồng đau đớn đến độ muốn chết đi, không làm nước mắt cô rơi nhiều như thế này.

Lại có người ngã xuống, Hiểu Đồng không biết đó là ai, là phe mình hay phe địch. Nhưng dù là phe nào, cô cũng điều không muốn, nước mắt cô rơi nhòe cả quan cảnh trước mặt. Đây không phải là điều mà Hiểu Đồng muốn thấy, cô đã tìm cách để tránh nó, để nó không diễn ra. Cam tâm tình nguyện chịu chết để không ai bị cuốn vào cuộc chiến vô nghĩa này, vậy mà mọi toan tính của cô đều thất bại, nỗi lo lắng của cô thành sự thật.

Hiểu Đồng cứ đứng bất động như thế, hai tay ôm lấy đầu, bịt chặt hai lỗ tai để không nghe thấy âm thanh hò hét rên rỉ rùng rợn kia. Cả người đột nhiên thấy lạnh cóng, run rẩy bầy, từ từ hạ người ngồi bệt xuống đất, nước mắt không ngừng rơi.

Rồi một hình bóng quen thuộc dần dần hiện ra trước mặt cô khi mà thế cuộc giờ đây gần như ngã ngũ, hai phe tảng ra hai bên. Chỉ thấy phần đông dần em của Thiên Minh đang đứng sau lưng của Vĩnh Phong, tay lăm lăm mã tấu. Bên kia cũng le lói gươm dao bảo vệ gã đại ca , lão béo không tham gia vào cuộc chiến này giờ đây cũng sợ hãi núp sau lưng bọn đàn em.

- Nói mau ! Hiểu Đồng đâu ? – Vĩnh Phong nhấn mạnh từng chữ tức giận hỏi.

Dù rằng mình đã thua cuộc nhưng tên đại ca vẫn giữ được nét mặt không thay đổi của bản thân. Tuy vậy khí sắc của hắn không tốt như lúc đầu, nụ cười châm biếm của hắn tắt hẳn, chỉ còn lại gương mặt lạnh lùng hiểm ác và ánh mắt chật chứa đầy thù hận.

- Tao đã nói rồi, bây giờ nó đang hưởng lạc thú của nhân gian – Nụ cười của gã bắt đầu xuất hiện trên khóe môi thô kệch – Yên tâm đi, tao đã để một thằng hoàn toàn khỏe mạnh phục vụ người tình mà một cách chu đáo. Nó sẽ cảm thấy sung sướng quên đi trời đất.

Nói rồi hắn ta cười âm ỉ cả lên. Vĩnh Phong vừa nghe xong thì thấy một luồng máu nóng chạy ngang người, cơn giận bùng bùng, hai bàn tay siết chặt con dao đang cầm, muốn giết chết kẻ buông ra câu nói ghê tởm đó. Cậu vừa định tiến lên thì đã bị Thiên Minh và Thế Nam vịn vai giữ lại.

- Đừng ngốc nghếch lao đầu qua đó – Thiên Minh khuyên nhủ.

- Xem tình hình của Hiểu Đồng ra sao rồi tính – Thế Nam thì thầm bảo, vẻ mặt hơi nhăn nhó vì vết thương.

Vĩnh Phong nhắm mắt hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh nghĩ : » Mọi người nói đúng, mình cần phải biết tình hình của Hiểu Đồng ra sao đã. »

- Tao hỏi tụi bây lần nữa, Hiểu Đồng đâu ? – Vàng trán Vĩnh Phong nổi cả gân xanh vì cố gắng kìm nén cơn giận dữ.

Nhìn thấy khí sắc Vĩnh Phong như vậy tên đại ca tắt hẳn nụ cười, hắn ta biết cậu đã đến giới hạn. Khẽ liếc mắt nhìn sang lão béo ngậm hời, tại sao chưa thực hiện kế hoạch. Lão béo cũng giật mình trước ánh mắt của tên đại ca, cả người lão cũng toát cả mồ hôi, nếu bây giờ Đại Bình còn không làm theo kế hoạch thì lão chết chắc. Lão đưa mắt dò xét về phía căn nhà, vô tình hắn thấy một bóng người đang lão đảo đứng dậy.

Tên đại ca cũng liếc nhìn theo ánh mắt của lão béo, hắn thấy Hiểu Đồng một tay bám vào cánh cửa một tay vẫn đang ôm lấy đầu, dường như tinh thần cô không được tốt. Nhưng người hắn muốn thấy nhất lại không thấy đâu. Hắn tức giận ghiến răng kèn kẹt.

Vĩnh Phong và mọi người đang quan sát động tĩnh của mấy tên này thì bất giác cũng đưa mắt nhìn theo hướng nhìn của bọn chúng. Xuất hiện trước mặt họ là một Hiểu Đồng yếu đuối, gương mặt tái xanh, đang cô sức đi về phía bọn họ. Miệng cô lẩm bẩm gọi tên Vĩnh Phong.

Trái tim Vĩnh Phong như có một đợt sóng trào dâng, nỗi vui mừng không tả đậy lên trong lòng cậu, Hiểu Đồng của cậu đang đứng trước mặt cậu, vô vấn bình an dù sắc mặt rất xanh xao. Cậu không quan tâm đến những việc khác, chỉ cần, Hiểu Đồng còn sống, chỉ cần cô bình an trở về bên cậu thì cậu đã tấy mãn

nguyện rồi. Người ta thường nói » Không nên tham lam quá, nếu quá tham lam sẽ bị trời phạt » cho nên, Vĩnh Phong mặc kệ điều mà tên đại ca vừa nói. Cậu quăng con dao đang cầm trên tay xuống đất rồi chạy thật nhanh về phía Hiểu Đồng.

Lần này cậu sẽ giữ chặt lấy cô, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hiểu Đồng trong tay cậu, không để cô lần nữa biến mất. Khoảng cách giữa họ càng ngày càng ngày, Vĩnh Phong mỉm cười rạng rỡ, cậu muốn ôm chầm lấy Hiểu Đồng, cảm nhận mùi hương trên tóc cô, vuốt ve gương mặt mềm mại của cô nhưng ...

Chỉ còn vài bước chân nữa thôi, Vĩnh Phong có thể chạm vào Hiểu Đồng rồi thì từ trong nhà một ánh sáng lé lên, một con dao mũi nhọn lao tới tiến sát Hiểu Đồng, kề lên cổ cô. Vĩnh Phong tái mặt, nụ cười trên môi cậu tắt ngúm, bước chân cũng dừng lại.

Đang vui mừng vì cuối cùng cũng gặp lại Vĩnh Phong, Hiểu Đồng cố gắng gọi tên Vĩnh Phong nhưng cảm xúc đã ngăn cô nói thành lời, thì cô bỗng cảm thấy một cái gì lạnh lẽo kề trên cổ mình, kinh hãi.

Gương mặt Đại Bình từ từ lộ ra, vết máu chảy từ gáy xuống cổ, rồi chảy xuống bộ ngực trần vạm vỡ của cậu. Cậu kéo Hiểu Đồng sát vào người mình.

Hiểu Đồng muốn chống cự và thoát ra nhưng Đại Bình giữ chặt lấy cô và thì thầm bên tai cô :

- Nếu cậu muốn bị thương thì cứ việc nhúc nhích.

Hiểu Đồng bị đe dọa, lại thấy con dao ánh lân ánh sáng chói mắt thì hơi run sợ, đành đứng yên. Ánh mắt đau buồn nhìn Vĩnh Phong.

- Thả Hiểu Đồng ra, nếu cậu làm tổn thương Hiểu Đồng thì tôi sẽ không tha cho cậu – Vĩnh Phong nghiêm mặt giận dữ nhìn Đại Bình.

- Không tha cho tao. Nực cười. Cậu nói đó phải để tao nói với mày mới đúng. Hiểu Đồng đang nằm trong tay tao, nghĩa là tao là người nắm đằng cán, chỉ cần mày có bất cứ hành động nào thì cái cổ xinh đẹp của hiểu Đồng sẽ có một vết đỏ xuất hiện – Đại Bình cười khinh miệt nói.

- Mày muốn sao mới chịu thả Hiểu Đồng ra – Vĩnh Phong kìm nén cơn giận dữ hỏi.

Một nụ cười gian xảo xuất hiện trên khóe môi Đại Bình, ánh mắt cứ như một con diều tha đang chuẩn bị vỗ môi.

- Tao muốn mày biến mất, tao muốn thấy mày chết trước mặt tao.

Gương mặt Vĩnh Phong tái xanh lại, còn Hiểu Đồng kinh hãi thét lên.

- Đại Bình, cậu điên rồi.

- Ha...ha...ha...Mình điên rồi, đúng vậy mình điên rồi – Đại Bình cười như một kẻ điên thú nhận – Mình yêu cậu đến nỗi hóa điên. Vậy mà tại sao trong mắt cậu chỉ có hấn ta, hấn ta có gì tốt cơ chứ.

- Anh ấy tốt hơn cậu gấp trăm lần – Hiểu Đồng tức giận trả lời, ánh mắt ầu yếm nhìn Vĩnh Phong và gặp ánh mắt như thể đáp lại.

- Một tên như hấn ta mà cậu cho là người tốt à. Hấn là một tên khốn, một tên xấu xa ...chỉ biết dựa vào gia đình, ngang tàng hống hách.

- Nhưng ít ra anh ấy không có bụng dạ nham hiểm như cậu – Hiểu Đồng mỉa mai nói.

- Đúng vậy, cậu nói không sai, trước đây tôi là loại người như vậy. Nhưng tôi sẽ thay đổi thành một người tốt hơn trong mắt Hiểu Đồng, tôi tình nguyện làm bất cứ chuyện gì vì Hiểu Đồng – Vĩnh Phong thú nhận.

- Mày tình nguyện làm bất cứ việc gì cho Hiểu Đồng đúng không. Vậy được, vậy thì mày tự xác trước mặt tao xem – Vừa nói, Đại Bình vừa thấy một con dao từ thắt lưng ra khỏi vỏ đến trước mặt Vĩnh Phong – Chỉ cần mày chết, tao lập tức buông tha cho Hiểu Đồng.

- Dừng ! – Hiểu Đồng hét lên với Vĩnh Phong – Anh đừng nghe cậu ấy nói bậy, em thà chết chứ không muốn anh tự làm hại mình – Nước mắt Hiểu Đồng bắt đầu rơi xuống – Đại Bình, cậu mau tỉnh lại đi, đừng lún sâu vào nữa. Cậu còn rất trẻ, không nên vì mình mà hủy hoại hết tương lai như vậy.

- Nếu muốn tốt ình thì cậu hãy ở bên cạnh mình đi, hãy rời xa hẳn – Đại Bình khàn giọng nói.

Nhưng Hiểu Đồng lắc đầu, nói :

- Mình yêu Vĩnh Phong, mình muốn ở cạnh anh ấy.

- Mình nói cho cậu biết, nếu ăn không được thì mình thà đập đổ chứ nhất định không giao cậu cho hẳn ta – Đại Bình gầm lên, ánh mắt long lên như một ngọn lửa.

Một chiếc xe từ đâu lao tới, bóp còi kêu Đại Bình. Thì ra nhân lúc mọi người tập trung chú ý về phía Đại Bình và Hiểu Đồng thì tên đại ca và lão Béo đã lên xe. Đại Bình cũng từ từ kéo Hiểu Đồng đến đó. Quốc Bảo định lao ra nhưng bị Thế Nam giữ lại. Đại Bình đẩy Hiểu Đồng vào trong xe cho gã đại ca và lão Béo không chế. Quay sang nhìn Vĩnh Phong nói :

- Có giỏi thì đuổi theo bọn tao .

Nói rồi một nụ cười hiểm ác hiện lên trên môi cậu ta, chiếc xe lao đi nhanh chóng. Vĩnh Phong và mọi người lao vào xe đuổi theo. Để mặt bọn đàn em của Thiên Minh ở lại xử lí mấy tên còn lại.

Vẫn là một màn đêm buông, dường như những cuộc rượt đuổi đều diễn ra trong màn đêm. Đêm tối tĩnh lặng, bóng người thưa dần chỉ còn lại những con đường trống trải với ánh đèn đường và những cơn gió thổi lạnh ngắt.

Tốc độ của chiếc Volvo màu trắng khá nhanh nhưng chiếc xe Vĩnh Phong dễ dàng bắt kịp bởi lẽ người lái không phải là một tay đua có hạng. Nhưng mà bọn chúng dường như không có hứng thú đua xe lúc này bởi vì chúng chạy lòng vòng dẫn xe Vĩnh Phong đuổi theo đến một nơi vắng vẻ khác rồi dừng lại.

Trước khi xuống xe, tên đại ca quay đầu nhìn lại chiếc xe màu xám bạc của Vĩnh Phong khẽ mỉm cười. Hẳn ta và lão Béo bước xuống nhưng không hề thấy Hiểu Đồng bước xuống theo. Trái tim Vĩnh Phong quặn thắt lại, gương mặt tái xanh sợ hãi. Cậu vội vàng xuống xe. Nhưng ngay sau đó nhận ra Hiểu Đồng đang dựa đầu vào vai Đại Bình, đôi mắt nhắm nghiền. Thì ra trong xe, Hiểu Đồng đã kháng cự, vì bất đắc dĩ, cô bị Đại Bình đáng ngắt đi.

Bốn người vừa xuống khỏi xe, nhìn chằm chằm vào tên đại ca, sắc mặt lạnh lùng. Tên đại ca nở nụ cười nhìn bốn người họ nói :

- Chào mừng các người đến cái bẫy của ta.

Hắn vừa nói xong thì một đám đàn em tiến vào bao vây bốn người bọn họ.

- Không ngờ bọn tao lại giăng cái bẫy này đúng không ? – Lão Béo cười nham hiểm nói.

- Chỗ này mới đúng là mồ chôn xác của mấy thằng bậy – Tên đại ca đắc chí cười vang – Chỗ lúc này chỉ là nơi tiêu hao sức lực của tụi bậy.

Lần này đúng là khó khăn hơn những lần trước, bởi vì những tên trước mặt bốn người bọn họ đều là những tên bặm trợn đáng sợ. Tướng tá dữ dằn, ánh mắt gườm gườm đáng sợ, xem ra bọn này không hoàn toàn là những tay gà mờ như những tên đàn em lúc này chỉ biết liều mạng lao vào chỗ chết. Mấy tên này dường như được tuesday chọn chỉ để phục vụ cho kế hoạch trả thù của mấy tên này.

Tên đại ca quay người kéo tuột Hiểu Đồng đang ngắt khỏi tay Đại Bình khiến cô té oạch xuống đất một cách đáng thương, nhìn Vĩnh Phong cười nói :

- Nếu mày qua được ải lần này thì tao sẽ trả con nhỏ này ày.

Không chỉ có Vĩnh Phong mà ba người còn lại cũng gầm lên đầy giận dữ. Ngay cả Đại Bình cũng vô cùng tức giận khi thấy tên đại ca đối xử tàn bạo với Hiểu Đồng như thế. Nhưng tên này vẫn chẳng coi sắc mặt của mấy người bọn họ ra gì, hắn thò tay vào thắt lưng lấy ra một cái vật cứng màu đen có nòng, hắn cười khẩy rồi chĩa cây súng nhắm vào đầu Hiểu Đồng còn đang hôn mê nằm bịch dưới đất lên cò. Tất cả mọi người đều tái xanh mặt mày, ngay cả lão béo.

- Quy tắc giang hồ, chỉ cần tụi bậy có thể bình an vượt qua ba cửa ải của tao trong thời gian quy định. Tao sẽ thả nó ra, còn nếu không thì cứ để nó đi gặp diêm vương.

Nhìn mọi người không lên tiếng, tên đại ca hất mặt hỏi :

- Sao hả, chấp nhận không ?

- Được, tao chấp nhận. Nếu bọn tao thắng, lập tức thả Hiểu Đồng ra – Vĩnh Phong lập tức nhận lời, ánh mắt đau xót nhìn Hiểu Đồng.

- Tốt ! Vậy thì cuộc chơi bắt đầu. Đích đến là con sông trước mặt. Vĩnh Phong nếu trong vòng một tiếng đồng hồ mà mày không đến được đó thì cứ tìm người xuống sông vớt xác Hiểu Đồng.

Nói rồi tên đại ca lôi Hiểu Đồng đặt lên xe. Rồi hấn và lão béo cũng vào theo, chiếc xe lập tức lao đi. Vĩnh Phong muốn chạy đến chặn lại nhưng bọn đàn em đã bao vây chặt kín.

- Tốc chiến tốc thắng – Thiên Minh thì thâm bên tai.

Vĩnh Phong, Thế Nam, Quốc Bảo không hẹn mà cùng gật đầu, rồi nhanh chóng lao ra. Mấy tên chặn đường này hóa ra cũng chỉ là những tên có sức trâu chứ chẳng hề ghê gớm lắm, ấy vậy mà lại tốn khá nhiều thời gian. Khi những tên lần lượt lần lượt bị hạ đo ván chỉ còn lại vài tên cũng đã thấm đòn. Thiên Minh thấy thế mới nói :

- Ba cậu đi trước đi, để mấy tên này cho anh, lát nữa anh sẽ đuổi theo mấy đứa.

Cả ba người nhanh chóng rời khỏi trận chiến định chạy đến xe thì bị chặn lại bởi một người từ nãy giờ vẫn âm thầm đứng ngoài quan sát.

Quốc Bảo nhìn người đó gờm gờm nói :

- Xem ra, món nợ của chúng ta đã đến lúc giải quyết rồi.

Nói xong, Quốc Bảo quay người bảo Thế Nam và Vĩnh Phong :

- Hai anh đi trước đi, tên này để em xử lí.

- Giao cho cậu – Thế Nam vỗ vai Quốc Bảo cảm ơn.

Nói rồi cậu cùng Vĩnh Phong gấp gáp vào xe chạy đi, thời gian không cho phép họ chần chừ. Hai chàng trai hai cùng một tâm sự, cùng yêu một cô gái, lại là bạn thân của nhau nhưng giữa họ không có bất kỳ một tranh chấp gì mà hiện giờ họ đều một lòng một dạ giải thoát cho người mà bản thân yêu thương nhất.

Mỗi phút mỗi giây trôi qua đối với họ đều đáng sợ, bởi vì mỗi giây trôi qua cũng đồng nghĩa với tính mạng của Hiểu Đồng đang gặp nguy. Cả hai đều nhận ra tên đại ca là một tên thù hằn ghê gớm, hấn bất chấp tất cả để trả thù, hấn tuyệt đối sẽ không đối xử tử tế với Hiểu Đồng.

- Haiz ! Lần này thì mày lộ bộ mặt thật ra rồi, tao còn tưởng mày sẽ tiếp tục giả làm người tốt mãi mãi chứ - Quốc Bảo mỉa mai nhìn Đại Bình nói.

- Vậy thì sao nào, chỉ có mình mày nói, họ sẽ tin ai, tin tao hay tin mày. Ai sẽ tin vào một thằng như mày nói chứ - Đại Bình khừ mũi châm biếm.

- Có thời tao tưởng chúng ta mãi mãi là bạn thân – Quốc Bảo cảm thấy nuối tiếc.

- Chỉ có mày nghĩ như vậy mà thôi. Tao chưa từng coi mày là bạn, mày chỉ đáng bị tao lợi dụng – Đại Bình cười cợt nói.

- Thằng khốn !

Quốc Bảo tức giận lao tới, Đại Bình cũng đã sẵn sàng ghênh chiến. Cả hai lao vào nhau như hai con sư tử đực cùng tranh một miếng sơn, kẻ mạnh sẽ làm chủ rừng xanh. Bình thường có thể nói cả hai ngang tài ngang sức, ai trụ được lâu thì người đó thắng.

Quốc Bảo bị trúng đòn trước, một cú đá thật mạnh của Đại Bình nhắm ngay bụng cậu, cậu hự lên một tiếng rồi loạng choạng lùi lại sau. Sau khi lấy lại cân bằng thì Quốc Bảo bắt đầu trả đòn và lần này Đại Bình bị dính một đấm vào mặt thật mạnh đến độ mái tóc cũng lác lư theo gương mặt bị biến dạng, khóe miệng đã tuông ra máu.

Cả hai lao vào đánh nhau đến độ điên cuồng, những hình ảnh khi cả hai còn thân thiết hiện lên trong đầu. Những nụ cười sáng khoái khi cùng nhau phá phách, những cú khoát vai đầy tình anh em.

Mồ hôi nhễ nhãi trên mặt họ, thấm ướt hết lưng áo. Nhưng không ngăn được hai người họ dừng lại. Tình bạn và sự phản bội đến hôm nay cần kết thúc tất cả.

Quốc Bảo bắt đầu yếu sức hơn bởi lẽ cậu cũng đã quá phí sức trong trận đánh trước. Cậu bị dính đòn của Đại Bình nhiều hơn và khả năng ra đòn của cậu thiếu chính xác và rất chậm chạp.

Khi cả hai tách nhau ra cùng cúi người xuống, tay chống đầu gối thở dốc, rồi đưa mắt nhìn nhau, những ký ức xưa cũ lại hiện về. Hình ảnh Đại Bình và Quốc Bảo cùng nhau thi chạy, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi bóng rổ... Những khi giận nhau cũng lao vào nhau đánh một trận to vì rồi nằm dài trên thảm cỏ cười hahaha... sau đó khoát vai nhau về nhà.

Quốc Bảo đứng thẳng người dậy nhìn Đại Bình nói :

- Tiều tục đi.

Thì một mũi dao lao tới bên sườn cậu. Một tên đã bị cậu đánh gục bắt đầu tỉnh lại nắm lấy con dao ngay bên tai siết chặt, quyết trả thù. Quốc Bảo nhìn thấy sắc mặt Đại Bình thay đổi, môi cậu ta mấp máy , ánh mắt nhìn về hướng khác , quay mặt nhìn lại thì thấy một người cầm dao lao về phía mình. Sững cả người, Quốc Bảo không kịp né tránh chỉ đứng yên bất động chờ mũi dao đến thì một bàn tay hất cậu văng ra khỏi chỗ đứng té ạch xuống đất.

Rồi cậu nghe một tiếng hự rất lớn vang lên, vẫn còn chưa hết kinh hãi cậu quay đầu lại nhìn thì thấy mũi dao đã đâm vào phần bụng của Đại Bình. Máu từ nơi đó phun ra rất nhiều, Đại Bình từ từ ngã xuống đất. Tên đã đâm Đại Bình còn đang bàng hoàng không hiểu tại sao Đại Bình lại lao ra hứng chịu mũi dao này thì Thiên Minh đã xông tới đá cho hắn một cú ngã xuống đất, rồi thuận đà tiếp tục đánh cho hả cơn giận.

Quốc Bảo kinh hoàng gọi tên Đại Bình một cách yếu ớt, lúc này đây cậu nhận ra tình bạn giữa cậu và Đại Bình chưa bao giờ nguội. Cậu vẫn xem Đại Bình là người bạn tốt nhất của mình.

- Đại Bình ! Đại Bình ! Cậu sao rồi, trả lời mình đi.

Quốc Bảo nâng người Đại Bình lên, những giọt nước mắt từ trong đôi mắt rơi trên gương mặt trẻ con của cậu rồi rơi xuống người Đại Bình.

Môi Đại Bình đã bắt đầu tái nhợt, cậu nhìn Quốc bảo thều thào.

- Mình thật sự xin lỗi cậu, mình đã muốn xin lỗi cậu từ lâu rồi. Mình không cố ý, chỉ là mình vô tình nói ra. Cậu hãy tin mình. Mình luôn xem cậu là bạn tốt nhất của mình.

Quốc Bảo nước mắt lưng tròng nắm chặt tay Đại Bình nói :

- Mình tin cậu. Cậu mãi mãi là người bạn tốt nhất của mình. Cậu sẽ không sao đâu, mình lập tức đưa cậu đến bệnh viện.

Quốc bảo định nâng người Đại Bình lên nhưng bị cậu giữ lại :

- Mình chết là đáng tội, cậu hãy mau đi cứu Hiếu Đồng đi. Nói với cô ấy là mình xin lỗi.

- Mình sẽ chuyển lời của cậu đến cho Hiếu Đồng. Bây giờ mình đưa cậu đến bệnh viện.

Đại Bình định nói thêm gì nữa nhưng không thành lời rồi cậu ngắt đi. Quốc Bảo đau đớn khóc lóc gọi tên cậu. Thiên Minh vội cùng cậu đưa Đại Bình vào một chiếc xe của bọn chúng để lại. Thiên Minh định đi cùng như Quốc Bảo khoát tay bảo :

- Em sẽ đưa cậu ấy đi. Anh mau đến giúp anh Vĩnh Phong và anh Thế Nam đi.

Nói rồi Quốc Bảo phóng xe như bay ra khỏi chỗ đó. Thiên Minh cũng lao vào một chiếc xe gắn máy ở đó vừa chạy vừa gọi cho đàn em. Bảo họ đến chi viện.

Màn đêm càng ngày càng tối, sương rơi lạnh dần, thấm ướt vai lạnh giá.

Một chiếc xe máy chắn ngang đường của xe Vĩnh Phong và Thế Nam. Sắc mặt cả hai đều bình thường chỉ có sắc mặt của Đình Ân là hoảng hốt, này giờ cả người cô run rẩy vì sợ hãi.

Kể đứng chắn đầu xe không ai khác chính là tên rô-bô mà lần trước Vĩnh Phong đã đụng phải. Một tên đàn em từ đâu đi tới cầm súng bắn mấy phát vào bánh xe của họ, rồi quăng súng ra xa. Cả hai gườm gườm nhìn hấn ta đầy tức giận, chỉ có Đình Ân muốn ngắt xiủ khi nghe tiếng súng nổ bên tai, cô chẳng dám nhúc nhích, cắn chặt răng lại, đến độ, môi cô rướm máu.

- Tụi bây muốn đi cứu con nhỏ kia thì phải đoạt được chìa khóa trong tay tao – Tên rô-bô vừa nói vừa lúc lắc chìa khóa trong tay mình – Đây là chiếc xe duy nhất còn lại để tụi bây tiếp tục đi.

- Có phải là tên cậu đã nói không ?- Thế Nam thì thầm hỏi nhỏ Vĩnh Phong.

- Chính là hấn ta – Vĩnh Phong gật đầu xác nhận.

- Đi đi . Mình giúp cậu lấy chìa khóa, lấy được rồi thì mau chóng chạy đi. Hiểu Đồng đang đợi cậu – Thế Nam khẽ bảo Vĩnh Phong.

Nhưng Vĩnh Phong e ngại nhìn vết thương lúc này đỡ cho Quốc bảo của Thế Nam nói:

- Hấn ta rất mạnh, cậu lại đang bị thương.

- Đừng lo. Lần trước mình cậu đối phó với bọn chúng còn được, chẳng lẽ mình lại không đối phó nổi với tên này hay sao. Đừng do dự nữa, nếu không Hiểu Đồng sẽ nguy mất.

Vĩnh Phong nghe nhắc đến Hiểu Đồng thì giật mình vội vàng đồng ý, cậu nói thêm :

- Cậu cố gắng cầm cự đến khi Thiên Minh và Quốc bảo tới. Đừng quên, trong xe còn có Đình Ân.

- Mình biết rồi – Thế Nam gật đầu hiểu ý.

- Sẵn sàng chưa – Vĩnh Phong khẽ hỏi.

- Bắt đầu – Thế Nam hô lên.

Cả hai xông vào tên rô-bô.

Tên này cũng chẳng thèm chờ đợi họ đến gần đã nhanh tay vung ra nắm đấm cực mạnh. Vĩnh Phong và Thế Nam lập tức né ra hai bên tạo thế gọng kiềng, người tiền kẻ hậu nhất loạt nhắm vào bàn tay đang nắm chìa khóa xe của tên rô-bô.

Bị mấy cú chặt tay đau điếng của Thế Nam nhưng tên này nhất quyết không buông tay. Hấn ta gồng người thúc ngược một cú đấm nhắm ngay ngực Thế Nam một cú thật mạnh, Thế Nam hự lên một tiếng rồi bị đẩy lùi ra sau mấy bước. Vĩnh Phong đứng ở phía trước, rút kinh nghiệm giao chiến ở lần trước, cậu không phí sức mà đánh vào ngực tên này vì hấn ta chẳng cảm thấy si nhê gì, cho nên cậu nhắm ngay yếu hấu của tên trâu bò này mà đánh tới.

Đối với người học võ, mọi phần trên cơ thể đều được luyện tập rất cứng cáp nhưng yết hầu, nách, và bộ phận sinh dục là những điểm yếu dễ dàng bị tổn thương nhất. Nhưng cái trò làm tổn thương bộ phận bên dưới chỉ có phụ nữ là thích sử dụng mà thôi. Cho nên khi tên này lo đối phó với Thế Nam, cậu chọn đánh vào yết hầu, quả nhiên tên này vừa bị đánh trúng thì đã bị loạng choạng ngay. Hấn ta lùi lại sau mấy bước. Nhưng lập tức hấn ta gượng lại được ngay.

Hấn nuốt nước bọt một cái, cảm thấy cổ họng đau điếng, tức giận, hấn ta đưa tay quẹt miệng đã trào ra ít nước bọt, **** thê mấy tiếng rồi lao ngay vào Vĩnh Phong, lần này hấn ta phòng bị rất kỹ càng, không cho cậu có cơ hội phục kích. Vĩnh Phong lập tức lùi lại né tránh, « tránh voi chẳng xấu hổ nào », cậu không cần phí sức đỡ những cú phản đòn như trời giáng của hấn ta.

Lần trước, Vĩnh Phong dùng kế chặt vật mới trói được tên này trong sợ dây nịt của mình, lần này hấn ta học được một bài học rồi nên hấn ta không cho cậu có cơ hội nghỉ ngơi cũng như có thể tháo dây nịt nữa. Hấn ta liên tiếp lao ra đánh đấm Vĩnh Phong. Vĩnh Phong chặt vật né đòn của hấn ta. Thế Nam cũng gìm cơn đau lại lao đến đập cho hấn ta một cú từ phía sau, khiến hấn chúm nhui sém chút té đập mặt. Cả hai cùng nhào tới đánh ngực hấn ta, nhưng với sức khỏe như trâu, hấn ta đâu dễ bị cả hai hạ gục. Bàn tay nắm

chìa khóa vẫn bó chặt, không cách nào mở ra được. Cúi cùng hấn ta cũng có thể đứng dậy, quay lưng tức giận nhìn Vinh Phong và Thế Nam đang bắt đầu thở dốc. Những cuộc chiến đã làm hao tổn sức lực của hai người.

Cả hai gặp người thở dốc nhìn nhau, Thế Nam gật đầu ra hiệu cho Vinh Phong. Cả hai cố sức lao tới tên rô-bô này. Thế Nam nhanh chóng lao đến chụp lấy cánh tay có sức mạnh ghê gớm của hấn ta giữ chặt. Còn Vinh Phong cong hai đầu ngón tay trở và giữa lại tấn công vào nách của hấn ta. Cậu đâm liên mấy cái thật mạnh vào nách, bộ phận nhạy cảm của hấn ta, hấn ta liền quàng vại kê la, cố thoát khỏi sự kiềm chặt của Thế Nam, đồng thời bàn tay nắm chặt chìa khóa của hấn ta vô tình thả lỏng và chiếc chìa khóa rơi xuống đất cái phịch. Vinh Phong nhân lúc này đâm cho hấn ta một cú vào bụng ứ hự. Hấn ngã phịch xuống đất.

Thế Nam liền cúi người xuống nhặt chìa khóa lên rồi thả cho Vinh Phong, hất đầu về phía chiếc xe ra lệnh :

- Đi đi ! Mau lên, thời gian sắp hết rồi.

- Cần thận – Vinh Phong e ngại nói.

Thế Nam gật đầu , Vinh Phong mới quay lưng chạy thật nhanh đến bên chiếc mô tô chờ sẵn. Tra chìa khóa vào và phóng đi theo con đường thẳng tiến ra bờ sông, chỉ còn lại Thế Nam một mình đối đầu với tên rô-bô. Thế Nam nhìn tên rô-bô đang hậm hực tức giận vì bị cướp mất chìa khóa thì khê cười.

- Bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta đấu với nhau. Để xem lần trước bạn tôi đã làm cách nào để thắng anh bạn.

Thế Nam giả vờ đưa tay sờ cằm suy nghĩ, sau đó khê cười đưa tay rút dây nịt ra. Tên rô-bô thấy vậy thì cười khinh bỉ :

- Mày nghĩ, tao ngu ngốc đến độ để cho tụi bây đánh bại chỉ bằng một cách à.

Thế Nam chỉ nhả nhặn cười nói :

- Hình như vậy.

Chỉ ba chữ đơn giản nhưng hàm chứa sự khinh thường rõ rệt, tên này vừa nghe Thế Nam nói xong thì lửa giận bốc lên trên cái đầu trọc có một vết sẹo lõm, vết tích của sợi dây nịt Vinh Phong để lại. Một dấu ấn khó phai nhòa, như nhắc nhở hấn ta, càng khiến hấn điên tiết hơn nữa. Hấn ta lao đầu nhảy vào Thế Nam như một con trâu điên bị chọc tiết.

Nhưng Thế Nam ngay từ đầu hoàn toàn không muốn đối đầu trực tiếp với hấn ta. Sức lực của cậu đang yếu dần, cộng với vết thương đang hành hạ một cách nhức nhối, cậu chọn cách đánh vòng. Tức là chọc tức cho tên này lao vào cậu ra sức đánh đấm. Còn cậu chỉ nhàn nhả đứng im đợi hấn ta lao đến như điên rồi từ từ lùi lại né tránh . Hấn ta tấn công bên phải cậu né qua bên trái, hấn ta tấn công bên trái, cậu né qua bên phải. Cứ từ từ chậm rãi một cách bình tĩnh như thế khiến hấn ta càng điên máu hơn, cố gắng tấn công cậu nhiều hơn.

Nhưng mỗi khi hấn ta tung một đòn cậu né tránh một đòn mà hoàn toàn không có ý đánh trả. Còn cố ý xoay vòng vòng sợi dây nịt trong tay như con rắn uốn lượn trước mặt hấn ta, mỗi khi hấn ta nhìn cậu bằng con mắt hấn học thì cậu lại nhe răng nhún vai cười chọc tức một cách lãng tử. Cho đến khi hấn ta hồng hộc thở như con chó khát nước, khom người chống tay vào đầu gối thở một cách khó khăn, mồ hôi đầm đìa chảy cả vào mắt hấn khiến mắt hấn cay xè.

Hấn vừa đưa tay dụi mắt thì sợi dây nịt trên tay Thế Nam đã đập vào người hấn một cái đau điếng. Tuy vết thương không chảy máu nhưng mà cũng khiến cho cái chỗ bị đập trúng nhức nhối đến độ hấn gần như không thể cử động. Hấn tức tối lại bắt đầu lao vào Thế Nam lần nữa. Thế Nam làm điệu bộ như xin mời khiến cơn giận của hấn ta càng dữ dội. Cứ thế hấn ta xả hết sức trâu của mình ra cho đến khi kiệt sức.

Thế Nam mới bắt đầu phản công, vừa quất, vừa đâm vừa đá cho hấn ta một trận cho đến khi hấn ta ngã xuống. Cậu liền tung ra một cú đâm quyết định vào mặt hấn ta khiến hấn ta lịm luôn không có cơ ngóc đầu dậy.

Thế Nam hừa mũi, quệt những giọt mồ hôi trên trán nhìn cái kẻ chỉ có sức mạnh mà không hề có đầu óc nằm dưới chân mình cười nhạt.

- Sao hả ! Bây giờ thì nhà ngươi đã thấy mình là đồ ngốc chưa, dùng cách cũ vẫn có thể hạ ngục ngươi.

Nhưng chính vào lúc cậu đang đắc chí thì từ sau lưng cậu, cái tên đàn em lúc nãy đã bắn đạn vào bánh xe của Vĩnh Phong cầm một thanh gỗ từ từ tiến lại gần. Tên này nãy giờ vẫn âm thầm quan sát mà không tham gia vào trận chiến bởi lẽ tên rô bô không muốn hấn can dự vào. Nhưng bây giờ tên rô bô này đã bị một tên có dáng vẻ thư sinh như Thế Nam hạ ngục một cách nhục nhĩ, hấn đành phải lao vào mà cách nhanh nhất là đánh lén.

Khi hấn ta sắp đến gần Thế Nam, thanh gỗ trong tay hấn ta giơ lên cao chuẩn bị hạ xuống thì một bóng người nhỏ nhắn đã lao ra ôm chầm lấy lưng của Thế Nam, hứng chịu một gậy vô cùng mạnh vào sau lưng. Bàn tay bám chặt vào lưng Thế Nam khẽ kêu lên một tiếng rồi thì ngục xuống. Người con gái ấy chính là Đình Ân.

Cô ở trong xe, âm thầm quan sát trận đấu của Thế Nam và tên rô bô kia. Lòng dạ rối bởi đầy sợ hãi, chấp tay cầu khẩn cho Thế Nam không sao. Cô vui mừng khi thấy Thế Nam đã đánh bại được tên rô bô định chạy xuống đỡ cậu vì Thế Nam gần như muốn gục ngã. Tuy cậu chỉ né tránh nhẹ nhàng nhưng cũng tiêu tốn rất nhiều sức lực. Thì chính lúc này, cô thấy tên đàn em cầm thanh gỗ âm thầm đến sau lưng Thế Nam.

Đình Ân biết tên kia định làm gì, chỉ cần cô la to nhắc nhở thì Thế Nam cũng có thể tránh được. Nhưng cái tâm lý hoảng sợ, lo lắng cho người con trai mà mình yêu thương sắp bị hại, đã làm cô quên mất lý trí, đôi chân chưa được bảo đã vội chạy đến dùng thân hình nhỏ nhắn của mình đỡ một gậy kia.

Thế Nam quay người lại, nhìn thấy Đình Ân gục xuống đất, gương mặt xinh đẹp đầy đau đớn thì cảm phần nhìn tên đã gây ra tội kia bằng ánh mắt giết người. Không một phút chần chừ cậu lao đến hạ đọ ván hấn ta một cách không thương tiếc. Chưa bao giờ cậu mất bình tĩnh như thế này. Lòng ngực căng cứng, trái tim đầy nhức nhối, cậu cúi xuống ôm lấy Đình Ân khẽ gọi tên cô nhưng Đình Ân đã không thể nào nghe được tiếng gọi dịu dàng đó nữa.

Vĩnh Phong cuối cùng vẫn chạy đến bờ sông, đón chờ cậu là rất nhiều tên đầy văm võ với vẻ mặt đầy sát khí giết.

- Tao cứ tưởng mày sẽ đến muộn chứ, vẫn còn được bảy phút. Giỏi lắm – Tên đại ca vỗ tay cười đều nói – Nhưng rất tiếc, mày chỉ có thể đến một mình. Trong khi bọn tao ở đây lại có đến 5 người.

- Hiểu Đồng đâu ? – Vĩnh Phong không để ý đến lời chế nhạo của hấn ta mà chỉ muốn biết tin tức của Hiểu Đồng.

- Quả thật mày yêu con bé lắm. Nhưng tao khuyên mày một câu, đàn ông không nên xem trọng quá đàn bà như thế...

- Chỉ có những thằng bất lương như mày mới không biết quý trọng là gì, một khi mày đã quý trọng ai thì dù là mất đi sinh mạng mày cũng thấy là thích đáng – Vĩnh Phong cướp lời mắng.

- Tao đã có ý tốt muốn khuyên nhủ mày mà mày không nghe thì thôi. Nói ày biết, con nhỏ đang ở trên chiếc xe kia – Tên đại ca vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc xe đằng xa.

Vĩnh Phong nhìn theo chiếc xe chẳng thấy Hiểu Đồng đâu, chỉ thấy chiếc xe đang chạy với vận tốc rất chậm như thể em bé tập đi về phía bờ sông, khoảng cách vẫn còn khá xa.

- Thấy rồi chứ - Tên đại ca nhếch mắt cười – Bây giờ mày muốn cứu nó phải đánh gục hết tất cả bọn tao trong thời gian ngắn nhất nếu không con bé và chiếc xe sẽ cùng nhau đi thăm hà bá dưới sông.

Hấn ta vừa nói xong thì Vĩnh Phong đã lao ra đánh không hề nghĩ ngợi gì thêm một chút nào nữa. Hấn ta chưa kịp chuẩn bị thì đã ăn một nắm đấm ngã nhào xuống, mồm chứa đầy một ngụm máu. Hấn phu máu ra, tức giận ra lệnh :

- Đánh chết mẹ nó cho tao.

Bọn đàn em cũng liền lao vào đánh Vĩnh Phong. Lần này, sức Vĩnh Phong đã yếu, còn bọn này đều là một lũ trâu bò, cậu chỉ có thời gian né đòn chứ chẳng có cơ hội phản đòn, còn bị trúng nhiều đấm vào người. Trong lúc căng thẳng như thế này, đáng lẽ phải tập trung tinh thần lo đối phó mấy tên này, nhưng Vĩnh Phong lại chỉ chú ý đến chiếc xe có Hiếu Đồng đang từ từ tiến đến gần bờ sông, cho nên càng bị ăn đòn nhiều hơn.

May mắn thay, ngay lúc đó, một đoàn xe đã chạy đến bao quanh lấy bọn chúng, nhanh chóng tham gia vào cuộc chiến. Thiên Minh là người chạy đến đấm mấy đấm vào tên đại ca khiến hắn ngã xuống, rồi đỡ Vĩnh Phong kéo cậu ra khỏi cuộc chiến.

Nhưng Vĩnh Phong đã văng ra khỏi tay Thiên Minh, giựt lấy một cái cây gỗ trên tay một đàn em của Thiên Minh lao như điên đến bên chiếc xe. Tên đại ca vừa lấy lại tinh thần thấy vậy vội móc cây súng ra chĩa vào Vĩnh Phong bắn đùng một phát. Chẳng biết phát súng ấy thế nào nhưng Thiên Minh đã lao đến đá văng khẩu súng trong tay hắn ngăn không cho hắn ta nổ phát súng thứ hai. Rồi đá thêm một phát vào mặt hắn ta, khiến hắn ta gục luôn không nhúc nhích.

Tiếng súng nổ vang trời, khiến mọi người giật nảy mình, đều quay đầu nhìn theo nơi phát ra tiếng súng.

Hiếu Đồng cũng bị tiếng súng đánh thức, cô giật mình ngồi dậy, thấy tay mình bị trói ra sau, chiếc xe thì đang lao vào con sông trước mặt. Cô hoảng hốt ngồi dậy xoay lưng tìm cách mở cửa thoát ra trước khi chiếc xe lao xuống dòng sông lạnh ngắt kia. Nhưng cửa xe đã bị khóa chặt, không cách nào mở ra. Hiếu Đồng hoảng hốt dùng chân đập đập vào cánh cửa một cách hoảng loạn nhưng tất cả đều vô ích. Rồi gương mặt Vĩnh Phong hiện ra bên cạnh chiếc xe, miệng gọi tên Hiếu Đồng.

Hiếu Đồng cũng vừa khóc vừa gọi tên Vĩnh Phong. Cậu mở cánh cửa rất nhiều lần nhưng không được. Liền dùng cái cây trên tay đập mạnh vào cánh cửa nhưng cửa kiếng quá rắn chắc, vẫn chẳng si nhê gì. Cậu tiếp tục vừa chạy theo chiếc xe vừa đập nhưng khi chiếc kính vừa hiện ra những vết nứt thì chiếc xe đã lao xuống bờ sông và chuẩn bị chìm. Không một giây suy nghĩ, Vĩnh Phong lao theo chiếc xe xuống sông. Rồi lần theo dấu kính bị nứt mà tiếp tục đập. Hiếu Đồng vừa khóc vừa lắc đầu bảo cậu ngừng lại, cô không muốn cậu vì mình mà phí công như vậy, lỡ như cậu có chuyện gì thì thà rằng cô chết.

Cố gắng nín thở Vĩnh Phong vẫn tiếp tục đập, đến khi không khí bắt đầu cạn, bỗng phổi bắt đầu không chịu được áp lực của nước, thì tấm kính bể ra. Nụ cười mừng rỡ hiện ra trên nét mặt cậu. Đưa tay vào kéo Hiếu Đồng ra khỏi xe, cả hai cùng trôi lên khỏi mặt nước.

Cuối cùng cả hai đã leo được lên trên bờ, Vĩnh Phong tháo dây trói cho Hiếu Đồng rồi ôm chặt cô vào lòng, Hiếu Đồng cũng mừng rỡ ôm chặt lấy cậu, bàn tay quấn ngay vùng eo của cậu. Nhưng đột nhiên Vĩnh Phong rời khỏi bàn tay Hiếu Đồng ngã xuống. Một thứ chất nhờn nhờn đỏ thắm xuất hiện trên bàn tay Hiếu Đồng. Cô kinh hoàng nhìn vào thân thể Vĩnh Phong.

Nơi vùng eo của cậu đã dính đầy máu và nó vẫn đang tiếp tục chảy ra, Hiếu Đồng khủy xuống lay người cậu, yếu ớt gọi tên Vĩnh Phong :

- Vĩnh Phong ! Anh sao rồi, trả lời em đi.

Nhưng Vĩnh Phong không thể trả lời, đôi mắt lim dim muốn khép lại. Nước mắt Hiếu Đồng rơi không ngừng, cô mấp máy môi :

- Vĩnh Phong ! Anh đừng xảy ra chuyện gì hết. Hứa với em đi. .. Em đi kêu người đến cứu anh.

Hiếu Đồng nói xong định đứng dậy đi tìm người thì Vĩnh Phong đã nắm chặt lấy tay cô không buông, thều thào :

- Đừng đi ! Anh sẽ không buông tay em ra nữa đâu..

Vừa nói xong thì đôi mắt cậu nhắm lại, lịm dần. Hiếu Đồng nức nở hét lên, rồi không chịu đựng được, cô ngã lên người cậu ngất theo.

19. Chương 19: Will Let You Love Me Again ()

Cánh đồng trải đầy một màu vàng rực rỡ của hoa cúc, những ngọn gió mơn man thổi nhẹ qua tai, mát rượi. Làm tung bay chiếc váy trắng mỏng manh đang mặc trên người Hiểu Đồng, cô hít thật sâu đón nhận những luồng gió đang từ từ thổi qua, cái cảm giác bình yên này thật tuyệt biết bao nhiêu. Hiểu Đồng không biết tại sao cô lại đứng ở đây, một mình lẻ loi trên cánh đồng này, chỉ biết rằng khi mở mắt ra đã thấy bầu trời xanh thắm hòa vào màu vàng rực rỡ, cảnh thiên nhiên thật tươi đẹp.

- Hiểu Đồng – Giọng nói dịu dàng đầy quen thuộc đang gọi từ sau lưng cô ở khoảng cách khá xa.

Hiểu Đồng vội quay người lại, nhìn thấy một chàng trai đang bận một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần tây trắng đứng ở rất xa mình, làm da rám nắng nổi bật giữa bộ quần áo màu trắng, đang vẫy tay mỉm cười với cô. Nụ cười ấy thật rạng rỡ, gương mặt chàng trai thật đẹp, khiến cho tim Hiểu Đồng đập mạnh. Cô nhìn kỹ vào gương mặt tuấn tú ấy, mái tóc đen đang rủ xuống che một phần mắt trong hết sức quyến rũ, đôi mắt đen lấp lánh như phát sáng, cái mũi cao thanh tú, khóe môi cong tuyệt mỹ. Cô khẽ mỉm cười rồi chạy thật nhanh đến bên Vĩnh Phong, cậu vẫn đang vẫy tay với Hiểu Đồng, miệng vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

Khoảng cách vốn dĩ không xa lắm nên chẳng mấy chốc Hiểu Đồng đã chạy gần đến bên cạnh Vĩnh Phong. Cô dẫm lên những bông hoa cúc vàng rực rỡ, bỏ qua những ngọn gió lượn quanh mình để chạy đến bên Vĩnh Phong. Nhưng cô chợt khựng lại, gương mặt thoảng chút kinh ngạc....

Vĩnh Phong không đứng trên cánh đồng nở đầy hoa cúc vàng như cô mà đang đứng trên một chiếc thuyền gỗ mộc rất nhỏ giữa một dòng nước có màu đỏ thắm. Bình lặng vô cùng, chẳng hề chao đảo nhưng Vĩnh Phong đã không còn cười rạng rỡ với cô nữa, đã không còn vẫy tay với cô nữa mà bắt đầu theo dòng nước xoáy chìm dần xuống dòng sông đỏ thắm kia. Hiểu Đồng hét lên :

- Không...

Cô bật cả người ngồi dậy, toàn thân lạnh toát, mồ hôi đầm đìa, mắt từ từ mở ra. Đập vào mắt Hiểu Đồng là một màu trắng tinh khiết. Một bức tường được quét vôi trắng, chiếc rèm cửa sổ màu trắng, chiếc chăn đắp trên người cô màu trắng, chiếc giường cô nằm cũng màu trắng, trên người cô là một sợi dây truyền dịch. Hóa ra chỉ là một giấc mơ, cô thở phào nhẹ nhõm.

- Hiểu Đồng ! Con tỉnh rồi – Giọng nói vui mừng của bà Cẩm Du reo lên.

Hiểu Đồng vừa quay mặt lại nhìn thì đã nhận thấy mình bị ôm chầm trong vòng tay của bà Cẩm Du. Cô cảm nhận được những giọt nước mắt yêu thương đầy lo lắng của mẹ mình. Cô định đưa tay lên vỗ lưng an ủi bà rằng cô không sao nhưng cảm thấy bàn tay mình bị một bàn tay nắm chặt. Cô cúi nhìn bàn tay đang nắm chặt tay cô, đó là một bàn tay khỏe khắn rám nắng. Bàn tay rất quen thuộc, bàn tay này thường nắm chặt lấy tay cô, luồn từng ngón vào bàn tay cô siết chặt. Trong tim chợt có một cảm giác đau nhói, cô sợ hãi nhìn sang chủ nhân của bàn tay đó.

Một gương mặt xanh xao, tái nhợt, đôi môi trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền, trên mũi là ống thở oxi, xung quanh là đủ các máy móc, và rất nhiều dây nhợ quấn trên người Vĩnh Phong. Trái tim đột nhiên co thắt mạnh khi nhìn thấy con người đang nằm trên giường cách chiếc giường cô chưa đầy một cánh tay, Hiểu Đồng gần như không thở được kêu khẽ :

- Vĩnh Phong.

Bà Cẩm Du nghe Hiểu Đồng gọi tên Vĩnh Phong, bèn bỏ tay ra khỏi người cô, quay sang nhìn Vĩnh Phong thở dài. Mẹ vừa rời khỏi mình, Hiểu Đồng đã tung cái chăn trên người mình rồi lao đến bên cạnh chiếc giường mà Vĩnh Phong nằm. Toàn thân run rẩy, ngồi sát mép giường của Vĩnh Phong, cô nhắm mắt lại, thì ra tất cả đều là sự thật, chứ không phải cô đang mơ, môi mấp máy hỏi :

- Nói cho con biết anh ấy sao rồi.

Bà Cẩm Du lặng lẽ lau nước mắt, ngập ngừng rồi nói :

- Bác sĩ bảo nguy hiểm đã qua, nhưng viên đạn ghim khá sâu vào khoang bụng, mất máu quá nhiều, phải chờ đợi Vĩnh Phong tỉnh lại thì mới biết rõ. Cũng có thể là ...

- Là sao hả mẹ - Hiểu Đồng dồn dập hỏi.

- Cũng có thể là không tỉnh lại – Bà Cẩm Du quay mặt đi trả lời.

- Không thể nào ! Không thể nào ! – Hiểu Đồng chống hai tay xuống giường lắc đầu không tin vào chính đôi tai mình, cô chẳng muốn tin những lời nói đó.

Bà Cẩm Du đi đến bên Hiểu Đồng vỗ về an ủi :

- Hiểu Đồng, con đừng xúc động như thế, con ngất đã hai ngày rồi, bây giờ cần nghỉ ngơi au lại sức.

Hai ngày, cô đã bất tỉnh hai ngày rồi, Vĩnh Phong cũng như vậy hai ngày rồi sao. Mất máu quá nhiều, cô đúng là đã thấy máu chảy ra từ vết thương quá nhiều. Có thể là không tỉnh lại ... Hiểu Đồng nhắm chặt mắt cố kìm nén nỗi đau đang thổn thức trong lòng, bàn tay đầy ấm áp vẫn nắm chặt lấy tay cô, cô đưa bàn tay đó áp vào má mình, để cho những giọt nước mắt thấm vào làn da rám nắng kia.

Bà Cẩm Du thấy cảnh đó cũng ghen ngào nói :

- Nó đã nắm tay con như thế từ lúc ngất đi, mọi người tìm mọi cách gỡ tay ra nhưng không thể nào gỡ ra được. Các bác sĩ phẫu thuật cũng lúng túng một lát, cuối cùng quyết định để cả hai đứa vào phòng phẫu thuật luôn. Thằng bé thật ngốc ghêch, vẫn cứ nắm chặt lấy tay con không rời ra.

« Anh sẽ không buông tay em ra nữa đâu » - Đó là câu nói cuối cùng của Vĩnh Phong trước khi ngất đi. Hiểu Đồng bồi hồi nhớ lại. Một cảm giác xúc động mãnh liệt tuôn trào trong tim khi cô cảm nhận được tình yêu mà Vĩnh Phong dành ình thật quá to lớn. Còn cô chẳng thể làm gì cho cậu, ngoài những dằn vò thương tổn. Lặng lẽ lau khô những giọt nước mắt nhìn ngắm gương mặt đã gầy đi rất nhiều và đang tái nhợt kia.

Bà Cẩm Du bước đến vỗ nhẹ vai Hiểu Đồng an ủi, Hiểu Đồng liền hỏi :

- Mẹ có biết mọi người ra sao rồi không ?

Bà Cẩm Du chưa kịp nói gì thì Thiên Minh đã lên tiếng trả lời, này giờ cậu vẫn ngồi im lặng để ẹ con Hiểu Đồng nói chuyện với nhau.

- Mọi người nói chung là ổn cả.

Lúc này Hiểu Đồng mới phát giác ra sự có mặt của Thiên Minh. Rồi cậu bước đến kể cho Hiểu Đồng nghe mọi chuyện từ đầu tới đuôi. Cậu có hơi đau lòng khi kể chuyện Đình Ân bị đánh ngất xỉu. Hiểu Đồng vừa nghe xong thì lo lắng hỏi :

- Vậy bây giờ Đình Ân ra sao rồi.

- Em yên tâm, cô ấy không sao rồi. Có điều cú đánh rất mạnh cũng ảnh hưởng đến xương cốt, bác sĩ bác phải nằm tĩnh dưỡng ba tuần, không được đi lại nhiều để tránh ảnh hưởng đến sức khỏe. Thế Nam đang chăm sóc cho cô ấy. Đình Khiêm tức giận vô cùng đã đánh cho tên kia thêm một trận nữa. Anh nghĩ sau này hẳn ta sẽ không còn có thể cầm gậy đánh người được nữa.

Hiểu Đồng nghe xong thì cảm thấy yên lòng. Nhưng thật ra, Thiên Minh chỉ nói thế để Hiểu Đồng yên tâm mà thôi, chứ một cuộc chiến chém giết thế này thường để lại hậu quả và thương tật rất lớn.

- Bọn họ thì sao – Hiểu Đồng bất giác ghé tởm đến buồn nôn khi nhắc đến những kẻ độc ác kia.

- Bọn chúng điều đã bị tóm hết. Có điều vụ việc này quá lớn, luật sư của bọn anh đang thương lượng với cảnh sát. Dù sao chúng ta cũng là người bị hại cho nên mọi việc sẽ giải quyết ổn thỏa, có điều- Thiên Minh ngập ngừng.

- Có điều thế nào ? – Hiểu Đồng không thể kìm nén hỏi.

- Có điều bọn chúng đổ hết mọi tội lỗi cho giám đốc Vũ Triết , nói rằng ông ta là kẻ chủ mưu đằng sau tất cả mọi việc. Cho nên có lẽ lão Béo sẽ bị xử rất nhẹ, bởi vì lão chỉ là người trung gian và không thật sự trực tiếp tham gia vào kế hoạch trả thù Vĩnh Phong. Có lẽ hẳn ta chỉ bị phạt tù 3 năm, nhưng em yên tâm, luật sư của bọn anh đang kiến nghị gia tăng mức án.

Hiểu Đồng gật đầu, sao cũng được, chỉ cần mọi người bình an, rồi chợt nhớ ra điều gì, Hiểu Đồng vội hỏi :

- Còn bé Đường, bé Đường thế nào rồi.

- Nó không sao, chỉ hơi hoảng sợ một chút, bác sĩ bảo chỉ cần cho nó ngủ một giấc là yên ổn thôi. Con bé giống tính con, rất cứng rắn. Mẹ đã gửi nó cho vợ chồng bác Trung chăm sóc giùm – Bà Cẩm Du vội trấn an cô.

Hiểu Đồng quay lại nhìn mẹ, cô phát hiện gương mặt bà rất hốc hác, một quầng thâm đen trên mắt hiện ra rất rõ.

- Mẹ mau về nhà đi, bây giờ con không sao rồi. Chắc mẹ đã ở đây từ lúc con được đưa vào phải không ? Mẹ mau về nghỉ ngơi đi.

- Mẹ không sao.

Nhưng Hiểu Đồng nhất định không chịu cho bà ở lại, bắt bà phải về nhà nghỉ ngơi. Bà đã chịu quá nhiều cú sốc, cô sợ rằng bệnh tim của bà tái phát. Cuối cùng bà Cẩm Du cũng nhượng bộ đi về, Hiểu Đồng nhờ Thiên Minh đưa bà về. Sau đó có rất nhiều người ghé thăm hai người, có cả Quốc Bảo và Thế Nam nhưng Hiểu Đồng đều đuổi họ về nhà nghỉ ngơi. Hữu Thiên và bác sĩ Hữu Nhân cũng có ghé thăm.

Cuối cùng trời sụp tối chỉ còn lại Hiểu Đồng và Vĩnh Phong trong căn phòng vắng lặng đó. Đây là căn phòng cao cấp của bệnh viện nên có đầy đủ trang thiết bị, vật dụng cao cấp. Nhưng điều này làm cho căn phòng cô vắng hơn.

Trên bàn là tô cháo nóng còn đang bốc khói, nhưng Hiểu Đồng chẳng buồn đụng đến, cô chẳng có lòng dạ nào để ăn, bàn tay vẫn bị tay Vĩnh Phong nắm chặt, nhưng hiểu Đồng không có ý định rút ra.

Hiểu Đồng vẫn ngồi bên cạnh Vĩnh Phong, im lặng vuốt ve gương mặt hao gầy kia, gương mặt vốn nhẵn mịn của Vĩnh Phong đã xuất hiện vài sợi râu con, sờ vào nhột tay.

Cuối cùng Hiểu Đồng ngã rạp người xuống trên ngực Vĩnh Phong thì thầm :

- Vĩnh Phong, anh có nghe em gọi không. Anh mau tỉnh dậy đi, em có chuyện muốn nói với anh. Có ba chữ em muốn nói với anh, anh có muốn nghe không. Nếu muốn nghe thì anh mau tỉnh dậy đi...Ba chữ này em chỉ muốn nói với mình anh thôi, nếu anh còn không chịu mở mắt bây giờ, sau này em sẽ không nói ba chữ này nữa đâu....

Sau đó, Hiểu Đồng thì thầm kể chuyện mọi người cho Vĩnh Phong nghe, cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu. Sau đó cô đặt một nụ hôn dài lên mắt. lên mũi cậu, thậm chí cầu nguyện với ông trời cho Vĩnh Phong được tỉnh lại, dù có muốn cô đánh đổi bất cứ thứ gì cô cũng chấp nhận. Những giọt nước mắt cứ nghĩ đã khô từ lâu nay lại bắt đầu rơi xuống cùng với một nụ hôn ấm áp nơi bờ môi của Vĩnh Phong. Giọt nước mắt của Hiểu Đồng rơi trên gương mặt lạnh giá của Vĩnh Phong làm nó trở nên ấm áp.

Một tiếng pít rất lớn ở máy đo nhịp tim của Vĩnh Phong kêu lên, lát sau đôi mắt cậu từ từ mở ra, khê chớp mi mấy cái, bởi vì giấc ngủ đã quá lâu, cậu chìm trong bóng tối nên vẫn chưa thể nào quen với cái ánh sáng hừng hừng bên ngoài. Trong sự mờ ảo cậu thấy gương mặt Hiểu Đồng từ từ hiện rõ nét trước mặt mình, gương mặt cô nhòe nước mắt nhưng khóe môi cong cong nở nụ cười.

- Vĩnh Phong ! Anh tỉnh rồi – Hiểu Đồng mừng rỡ đưa tay gạt nước mắt trên mặt reo lên.

Vĩnh Phong không trả lời, gương mặt hơi nhăn lại vì vết thương bị đau.

- Anh không sao chứ ? – Hiểu Đồng lo lắng hỏi, cô quay người nhìn về vết thương của Vĩnh Phong.

Trong lòng Vĩnh Phong biết bao vui sướng khi gương mặt Hiểu Đồng hiện ra trước mặt mình một cách bình an. Cậu nhìn kỹ gương mặt mà cậu yêu thương vô cùng, rồi đưa tay lên định vuốt ve gương mặt cô, muốn hỏi cô còn đau không. Cậu vẫn còn nhớ, lúc đưa cô lên bờ, gương mặt cô hơi bị sưng đỏ hình như rất đau. Nhưng bàn tay đang định đưa lên lại dừng lại ở trên không, Vĩnh Phong nhú mày một cái rồi từ từ nhắm mắt lại, quay mặt đi chỗ khác.

Thế biểu hiện hơi khác lạ của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng tưởng cậu bị đau nên định đứng dậy :

- Anh bị đau à. Để em đi gọi bác sĩ.

Nhưng vừa định đứng lên liền bị bàn tay Vĩnh Phong giữ chặt lại, cô quay đầu nhìn cậu, cậu không nói gì cả, chỉ nhắm mắt im lặng. Hiểu Đồng cứ nghĩ cậu bị thương nên thấy mệt cũng không hỏi thêm gì, đưa tay nhân nút gọi y tá.

Lát sau y tá đến rồi, bác sĩ đến. Kiểm tra tổng quát xong, bác sĩ quay sang Hiểu Đồng nói :

- Cậu ấy đã tỉnh lại thì không còn gì nguy hiểm nữa, bây giờ chỉ cần tỉnh dưỡng cho lại sức, không được cử động quá nhiều, kéo ảnh hưởng vết mổ.

Nói rồi, bác sĩ bỏ đi ra ngoài. Không khí trong phòng tự nhiên ngọt ngào vì thái độ rất kỳ lạ của Vĩnh Phong, cậu chẳng nói gì làm Hiểu Đồng cũng chẳng thể mở miệng. Ngồi yên như vậy riết, Hiểu Đồng muốn đi vệ sinh, cô bèn rút tay ra, nhưng Vĩnh Phong vẫn nắm chặt lấy tay cô, dường như càng siết chặt hơn.

Hiểu Đồng ấp úng nói :

- Vĩnh Phong buông tay em ra có được không.

Tay Hiểu Đồng bị Vĩnh Phong siết chặt đau điếng, nhưng trả lời cô chỉ là cái siết chặt hơn. Cuối cùng Hiểu Đồng đành thở dài nói :

- Em...em muốn đi vệ sinh.

Cả người Vĩnh Phong căng cứng khi Hiểu Đồng định rút tay ra khỏi tay cậu. Nhưng khi nghe cái lí do muốn rút tay ra của cô thì cậu mới thấy nhẹ nhõm, từ từ thả tay cô ra.

Hiểu Đồng thấy vậy cũng không nói gì thêm chỉ lẳng lặng đi vào toilet, lát sau cô trở ra thì thấy Vĩnh Phong kéo tấm chăn lên phủ cả mặt. Hiểu Đồng thở dài bước đến ngồi xuống mép giường kéo tấm chăn ra nói :

- Vĩnh Phong ! Em biết là anh đang giận. Giận em không chịu nói với anh, nhưng mà tại vì em không muốn anh có chuyện gì cho nên mới làm vậy. Em biết là em sai rồi, là tại em quá ngốc, là tại em suy nghĩ quá nông cạn, khiến anh lo lắng thêm . Còn báo hại anh và mọi người lao vào nguy hiểm. Anh đừng giận nữa được không.

Vĩnh Phong chẳng thèm đáp lời Hiểu Đồng, cứ nhắm mắt im lặng.

Những ngày tiếp theo đó, Hiểu Đồng mới thấy được cơn giận của Vĩnh Phong đáng sợ đến thế nào. Dù cô có cố gắng gọi chuyện bao nhiêu, Vĩnh Phong cũng không thèm trả lời. Mọi người đến thăm, cậu thỉnh thoảng cũng nói dăm ba câu nhưng chẳng mở miệng nói với Hiểu Đồng câu nào cả. Đến khi Đình Ân khỏe hẳn vào thăm, Vĩnh Phong vẫn không thèm nói chuyện với Hiểu Đồng. Những khi chỉ còn có hai người trong phòng, Hiểu Đồng chỉ còn cách cắn môi để không bật khóc trước sự lạnh nhạt của Vĩnh Phong.

Đang thất thiếu về nhà, Hiểu Đồng vừa ra khỏi bệnh viện thì một chiếc xe bóng loáng đã chạy đến bên cạnh, một người đàn ông còn trẻ mặc một bộ ple bước xuống xe đi đến trước mặt Hiểu Đồng nói nhỏ. Cô quay người nhìn vào cái người cực kỳ sang trọng và quý phái nhưng rất lạnh lùng trong xe thở dài ngẫm nghĩ : » Cuối cùng cũng đã đến... »

Buổi tối, Hiểu Đồng lại đến bệnh viện, tay xách một cái cà mên thức ăn. Vĩnh Phong đã khỏe lại rất nhiều, đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, biết Hiểu Đồng đến nhưng cậu không quay lưng lại.

Đặt cà mên cơm xuống bàn, Hiểu Đồng bước đến ôm chầm lấy Vĩnh Phong từ sau lưng. Dụi đầu vào lưng cậu, làm nũng nói :

- Vĩnh Phong ! Anh đừng giận nữa có được không. Em biết mình sai rồi. Muốn trừng phạt em cũng không cần phải lâu như vậy. Đừng giận nữa nha nha...

Nhưng Vĩnh Phong chẳng nói gì, chỉ im lặng khoanh tay tiếp tục nhìn ra bên ngoài. Hiểu Đồng cảm thấy thất vọng tràn trề, cô thở dài buông tay ra nói :

- Nếu anh không muốn gặp em thì em về đây. Cơm em để trên bàn, anh nhớ lấy ăn nha.

Hiểu Đồng thất thiếu quay lưng đi, còn quay lại nhìn xem Vĩnh phong có phản ứng hay không nhưng cậu chẳng có một phản ứng nào. Hiểu Đồng thở dài quay đi. Nhưng cô vừa đi được mấy bước đã bị kéo lại rất

mạnh, chưa kịp hoàn hồn thì môi mình đã bị ai kia miết chặt. Vòng tay ôm lấy người cô rất chắc, bắt giặc Hiếu Đồng cũng choàng tay qua cổ Vĩnh Phong đáp lại nụ hôn của cậu.

Nụ hôn này không giống những nụ hôn trước đây. Nó cuồng nhiệt hơn, ẩn chứa sự chiếm hữu, chứ không chứa đựng sự dịu dàng. Đầu óc Hiếu Đồng choáng váng cả lên, cô không còn ý thức được gì cả. Nụ hôn khao khát đầy mãnh liệt này mong muốn đã từ lâu. Khoang miệng nhanh chóng bị hé mở, bị một cơn bão tố điên cuồng quét qua đến độ cô muốn ghệt thở. Muốn ngừng lại nhưng lại tham lam không muốn rời đi nên cứ tiếp tục cho đến khi gương mặt ửng lên cực độ, tưởng chừng như chỉ thêm một giây nữa thôi thì ngừng thở thì nụ hôn kia mới từ từ rơi lỏng ra. Hiếu Đồng hít lấy hít để không khí chung quanh. Nhưng lưỡi của cậu vẫn lượn vòng quanh bờ môi cô liếm nhẹ.

Vĩnh Phong kéo cô ngã xuống giường, cả thân trên đè lên người cô, đặt lên cổ cô những nụ hôn bỏng rát, đi khắp nơi. Một chiếc cúc áo của Hiếu Đồng bật mở, môi Vĩnh Phong trượt sâu xuống dưới. Hiếu Đồng hoảng hốt kêu lên :

- Vĩnh Phong, anh làm gì vậy, đây là bệnh viện mà.

- Tiêu độc – Vĩnh Phong cộc lốc trả lời, môi vẫn không ngừng rà sát trên người cô.

Đến lúc này Hiếu Đồng mới vỡ lẽ, hóa ra không phải giận cô vì tự ý bỏ đi một mình mà là ...GHEN. Hôm đó, lúc vào nhà vệ sinh, Hiếu Đồng đã phát giác trên người mình vẫn còn đầy những vết đỏ tuy đã lặn bớt nhưng vẫn trông thấy rõ. Đó chính là những dấu hôn mà Đại Bình đã để lại.

Hiếu Đồng bỗng cảm thấy thật ảm ức, rõ ràng cô là người bị hại mà, sao lại vô cớ giận cô cơ chứ. Làm mấy ngày nay cô thấp thỏm trong lòng không yên. Cứ tưởng là do lỗi của mình chứ nào ngờ anh chàng đang nổi máu ghen.

- Thật ra em và Đại Bình vẫn chưa xảy ra chuyện gì cả.

- Đừng nói nữa, anh không muốn nghe – Vĩnh Phong ngắt lời.

- Nhưng mà ...- Hiếu Đồng chưa kịp nói xong thì phải nuốt những lời ấy vô bụng vì Vĩnh Phong lại tìm đến môi cô quấy nhiễu.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Vĩnh Phong luyến tiếc buông Hiếu Đồng ra, kéo cô ngồi dậy.

Đình Ân và Thế Nam cùng Quốc Bảo đang đẩy cửa bước vào. Vĩnh Phong và Hiếu Đồng mỗi người một ngã không gian thật mờ ám. Vĩnh Phong sắc mặt đã vui vẻ trở lại chứ không lạnh lùng như mấy ngày trước, còn Hiếu Đồng gương mặt ửng hồng, cặp mắt long lanh, đôi môi sưng mọng, ai nấy nhìn nhau mỉm cười thâm.

- Hai người đã làm gì trước khi tụi này bước vào, khai ra mau – Đình Ân mỉm cười trêu ghẹo.

- Còn gì nữa ...haha..tất nhiên là đang.. – Quốc Bảo chụm hai bàn tay lại rồi đập vào nhau ý chỉ nụ hôn phụ họa cùng Đình Ân.

Vĩnh Phong chỉ cười không nói gì, Hiếu Đồng xấu hổ quá đành chối :

- Làm gì có, mình và Vĩnh Phong chỉ đang bàn nhau sẽ cùng đi chơi sau khi thi xong mà thôi.

Mọi người nghe vậy chỉ cười không trêu ghẹo thêm nữa. Mọi người về hết rồi, Hiếu Đồng ngã người dựa vào lòng Vĩnh Phong nhưng vẫn cố tránh vết mỡ của cậu. Vĩnh Phong ôm lấy Hiếu Đồng hỏi :

- Sao tự nhiên em lại muốn cùng anh đi chơi vậy.

- Vì em muốn cho anh cơ hội đeo đuổi em – Hiếu Đồng cười khi khi trả lời.

- Haiz ! Vậy hòa ra anh vẫn chưa theo đuổi được em à – Vĩnh Phong hôn lên tóc Hiếu Đồng nheo mắt hỏi.

- Phải để anh đeo đuổi em nhiều lần thì em mới cam tâm tình nguyện yêu anh đến suốt đời. Không chịu sao.

- Chịu, tất nhiên anh chịu rồi, anh cầu còn không được nữa là – Vĩnh Phong cười nói rồi lại nụ hôn lên môi cô.

Cuối cùng Vĩnh Phong cũng được xuất viện, hai người họ lại bận rộn với kỳ thi cử. Vì lúc trước Hiếu Đồng và mẹ tá túc ở nhà của Hữu Thiên cho nên Vĩnh Phong bắt hai người phải chuyển về nhà cậu. Bà Cẩm Du thấy tình cảm của Vĩnh Phong và Hiếu Đồng như thế cũng không nỡ bắt ép hai đứa nữa đành theo Hiếu Đồng dọn đi. Khi hai mẹ con ra đi, Hữu Thiên luyến tiếc đưa tiễn. Hiếu Đồng quay lại áy náy nhìn Hữu Thiên nói :

- Xin lỗi anh Hữu Thiên.

- Khờ quá ! Là do anh tự nguyện mà. Chúng ta không thể làm người yêu cũng có thể làm bạn mà. Từ hôm nay anh sẽ xem em như em gái, có chuyện gì cần giúp đỡ hãy đến tìm anh nha – Hữu Thiên cười nói nhưng trong ánh mắt ẩn chứa sự buồn bã.

Ngay từ đầu, cậu đã biết mình thua rồi, nhưng mà cậu không muốn từ bỏ một cơ hội nào để được ở bên cạnh cô. Nhưng khi hay tin Hiếu Đồng và Vĩnh Phong nhập viện, cậu chạy đến thì biết rằng mình đã bại trận không còn một chút hy vọng này. Bàn tay của Vĩnh Phong nắm chặt lấy tay Hiếu Đồng không rời dù đang ở trong tình trạng nguy kịch. Cậu đã biết mình không bao giờ có thể thắng được chàng trai này.

Hiếu Đồng ngập ngừng nhìn Hữu Thiên, cảm kích sự rộng lượng của cậu, lát sau cô mới nói :

- Cám ơn anh. Em đi đây.

- Ừ !

Vĩnh Phong cảm thấy rất vui vì bà Cẩm Du đã đồng ý chuyển về nhà cậu nhưng sau đó cậu mới biết rằng cậu đã tự lấy đá đập vào chân mình. Bởi vì so với trước đây, lúc chỉ có bé Đường và Hiếu Đồng thì cậu phải đứng đắn, nay lại càng phải nghiêm chỉnh hơn trước mặt bà Cẩm Du.

Hiếu Đồng cũng không tùy tiện bước vào phòng Vĩnh Phong, hai người chẳng dám đứng gần nhau chứ đừng nói đến thân mật bởi vì sợ bà Cẩm Du bắt gặp. Dù rằng bà Cẩm Du đối xử với Vĩnh Phong rất thân mật nếu không muốn nói có phần thương yêu chiều chuộng.

Chỉ có những lúc hai người cùng đi học mới có cơ hội bên nhau. Vĩnh Phong cứ nắm chặt lấy tay Hiếu Đồng nhìn cô âu yếm trong lúc lái xe. Chỉ đến giờ giải lao, hai người mới tìm một nơi yên tĩnh để bên nhau.

Hiếu Đồng ngồi trong lòng của Vĩnh Phong đưa tay đùa nghịch chiếc cúc áo của Vĩnh Phong, đùa chán cô luồn tay vào vòm ngực vạm vỡ của Vĩnh Phong vẽ vẽ những hình trái tim bên ngực trái của cậu, gương mặt mơ màng cắn nhẹ vào phần xương quai xanh của cậu khiến Vĩnh Phong bị kích động rên khẽ một tiếng, Hiếu Đồng bật cười khúc khích. Hoàn toàn không biết hành động của mình được xem là khiêu khích đối phương làm bậy. Các neuron trong người Vĩnh Phong căng cứng lại nhưng cậu cố kìm xuống, nhưng Hiếu Đồng vẫn cứ nghịch ngợm cắn hết chỗ này đến chỗ khác, bàn tay cũng chẳng chịu để yên mà cứ nghịch ngợm. Hiếu Đồng nhìn gương mặt chịu đựng khổ sở của Vĩnh Phong thì cười lớn, cuối cùng quyết định buông tha cho cậu. Cô chu rúc vào lòng Vĩnh Phong nói :

- Em muốn xin nghỉ ít hôm ở tiệm để ôn thi.

- Ừm...- Vĩnh Phong không trả lời chỉ ừ hử cho qua chuyện, bắt đầu lấy lại hơi thở vừa bị Hiếu Đồng làm rối loạn.

- Em muốn hỏi là liệu em có bị trừ lương hay không ? Anh cũng biết là đồng lương của em vốn eo hẹp mà – Hiếu Đồng nũng nịu hỏi.

Vĩnh Phong nheo mắt nhìn Hiếu Đồng rồi cười thầm. Bây giờ thì cậu hiểu ý đồ đen tối của cô rồi, cái trò quấy nhiễu này vốn là có mục đích mà.

- Sao lại hỏi anh chuyện đó – Vĩnh Phong giả vờ không hiểu hỏi.

- Thì tại vì anh là ông chủ mà...

- Vậy thì sao hả - Cậu có tình hỏi tới.

- Chẳng lẽ anh không thể cho bạn gái mình nghỉ vài ngày được sao – Hiếu Đồng phụng phịu ngược đôi mắt đẹp của mình nhìn cậu.

Hai chữ « bạn gái » thốt ra khỏi môi Hiếu Đồng khiến Vĩnh Phong cảm thấy thật ngọt ngào. Cậu siết chặt vòng tay quanh em cô, cúi xuống mỉm cười một cách tinh quái nhìn Hiếu Đồng rồi nói :

- Cái đó còn tùy thuộc biểu hiện của em.

- Biểu hiện gì – Hiếu Đồng ngơ ngẩn hỏi, đôi mắt cứ chớp chớp nhìn Vĩnh Phong khiến cậu bật cười trước vẻ đáng yêu của cô. Lấy tay nâng cằm Hiếu Đồng lên rồi cúi xuống ngậm lấy đôi môi hồng của cô mút mạnh, làm cho gương mặt Hiếu Đồng đỏ bừng lên. Đầu óc choáng váng theo từng nụ hôn của cậu.

Cuối cùng kỳ thi cũng kết thúc, hai người vui vẻ cùng nhau đi chơi, địa điểm chọn chính là bãi biển. Bà Cẩm Du chỉ dặn dò hai đứa vài câu rồi đưa tiễn ra ngoài xe. Bé Đường thì cứ khóc đòi theo mãi, Vĩnh Phong phải hứa mua thật nhiều quà về ới dỗ được con bé.

Lần này đi du lịch nên Vĩnh Phong chọn chiếc xe mui trần màu đỏ, Hiếu Đồng chẳng biết hiệu gì, cô mù mờ trước các hiệu xe. Nhưng cô phải khẳng định là chiếc xe này rất đẹp.

Chiếc xe mui trần lướt rất nhanh, gặp khả năng lái xe của Vĩnh Phong vốn rất tuyệt, chiếc xe chạy cứ như bay. Mái tóc đen mượt của Hiếu Đồng cứ tung bay trong gió không ngừng rồi rối lên. Nhưng được hít thở không khí này thì thật là tuyệt.

Hiếu Đồng nhìn ngắm chiếc xe đã đời rồi quay sang hỏi :

- Thật ra anh có tất cả bao nhiêu chiếc xe vậy.

Vĩnh Phong chỉ cười, kéo tay Hiếu Đồng ngã vào người mình. Nói về xe, bản thân cậu cũng không rõ là mình có bao nhiêu chiếc nữa, đơn giản thấy hứng thú thì mua, nhưng cũng ít khi sử dụng, chủ yếu là những chiếc xe đua mới làm bạn mỗi ngày với cậu.

Nhà Vĩnh Phong có một biệt thự rất đẹp, lại có bãi biển riêng, nhưng do người trông coi bị bệnh nên vẫn chưa quét dọn xong. Thế là hai người đành qua đêm tại khách sạn. Vĩnh Phong lại gần quầy tiếp tân đăng ký phòng, còn Hiếu Đồng ngồi ở bộ sofa chờ đợi, chăm chú vào tờ báo trước mặt.

Hiếu Đồng thỉnh thoảng nhìn về phía Vĩnh Phong xem cậu đang ký xong chưa, vì thấy lâu rồi mà vẫn chưa đăng ký xong. Cô thấy Vĩnh Phong móc trong bóp ra hết tấm thẻ này đến tấm thẻ khác nhưng đều bị trả lại. Hình như gương mặt cậu hơi nổi giận, cậu bực tức lấy tiền ra trả. Vĩnh Phong mượn hai căn phòng sang trọng nhất.

Khi cô tiếp tân đưa cho cậu hai chìa khóa thì Hiếu Đồng bước đến mỉm cười với cô tiếp tân mừng nói :

- Chị à, tụi em chỉ cần một phòng thôi, tụi em là vợ chồng mới cưới mà.

Cô tiếp tân hơi ngạc nhiên nhìn Vĩnh Phong, Hiếu Đồng cười quay sang nhìn Vĩnh Phong mừng yêu :

- Ông xã à, anh thật là, ai lại trong đêm tân hôn mà mượn hai phòng ngủ chứ.

Vĩnh Phong bị mấy chữ « vợ chồng mới cưới » của Hiếu Đồng làm cho ngơ ngẩn, rồi lại nghe thêm : « Ông xã » và « đêm tân hôn » làm cho hồn xiêu phách lạc luôn. Cậu đứng yên bất động, gương mặt e thẹn đỏ bừng. Cô tiếp tân thấy vậy cứ tưởng cậu là trai tân hay mắc cỡ chỉ cười thâm nhanh chóng đăng ký lại rồi cho bồi dẫn hai người lên phòng.

Sau khi vào phòng, Vĩnh Phong bo cho người bồi mấy trăm, rồi nhìn cậu ta đi ra, thì không khí trở nên ngưng đọng vô cùng. Ngọn lửa trong lòng hình như bùng cháy, cậu cố gắng kìm nén không dám nhìn Hiếu Đồng, đành bước đến bên cửa sổ mở ra để gió biển thổi vào, xua tan ngọn lửa trong lòng. (^ _ ^)

Hiếu Đồng háo hức muốn ra biển chơi, đã lâu lắm rồi cô không được đi biển, không được bơi lội tung tăng đón ánh nắng trải dài cùng những đợt sóng dân trào cuộn cuộn. Cho nên cô hỏi thúc Vĩnh Phong vào thay đồ để cùng chạy ra biển.

Bãi biển mùa mưa không có nhiều du khách lắm, chủ yếu là những sinh viên đi chơi sau kì thi như họ. Những anh chàng vạm vỡ mặc những chiếc quần bơi nhiều màu sắc với những thân hình vạm vỡ. Các cô gái cũng dạn dĩ và quyến rũ trong những bộ bikini đủ màu ôm sát toàn thân.

Vĩnh Phong là chàng trai có dáng người lí tưởng, thân dài, vai rộng, eo thon, bầu ngực vạm vỡ. Cậu mặc chiếc quần bơi màu đen càng làm lộ thân thể cường tráng, vết sẹo nhỏ ngay bụng càng làm cho cậu nam tính hơn. Hiểu Đồng tuy không phải lần đầu thấy Vĩnh Phong cởi trần, nhưng đây là lần đầu tiên cậu trong chiếc quần bơi. Lần trước, cô gặp cậu trong hồ bơi ở khách sạn thì cậu mặc quần sọt, còn lần này những nơi không nên thấy đều hiện rõ cả. Vừa nhìn thấy cô liền đỏ bừng mặt lên đến tận mang tai, vội che mặt lại bằng cái nón rộng vành. {{{(>_<>

Không tự nhiên như Vĩnh Phong, Hiểu Đồng không dám mặc quá hở hang, càng không dám mặc bikini. Cô vận một chiếc quần sọt jean ngắn để lộ đôi chân dài thon thả đầy gợi cảm, một chiếc áo ống màu đỏ, nhưng khoác bên ngoài là một chiếc áo sơ mi dài tân được thắt lên đến tận ngực để lộ một vùng eo thon thả và làn da trắng mịn cũng khiến người ta phải ghen tỵ. . -_-|||

Vĩnh Phong đi trước một cách ung dung lãnh đạm trong sự trầm trồ của các cô gái, gương mặt cậu ngời ngời anh tuấn. Các chàng trai thì cảm thấy ghen tỵ, lườm lườm các cô người yêu đang nhìn cậu chảy nước miếng (>_<>

Hiểu Đồng lững thững đi sau, mái tóc dài của cô tung bay trong gió, dáng điệu yêu kiều thướt tha làm các chàng trai trẻ có mặt ở bãi biển vừa nhìn đã ngẩn ngơ. Thấy cô đi một mình liền chạy đến làm quen.>O

Hiểu Đồng còn đang bối rối trước màn làm quen với các anh chàng thì Vĩnh Phong đưa tay kéo cô ôm gọn trong lòng, nhưn mảy nhìn các anh chàng kia đầy thách thức. Các anh chàng kia biết mình không phải đối thủ của Vĩnh Phong nên đành lạng lẽ rút lui. = ¬v =

Vĩnh Phong quyết định kéo Hiểu Đồng ra nơi vắng tránh cặp mắt lang sói của những anh chàng kia. Hành động ghen tuông của cậu khiến Hiểu Đồng cười mãi, rồi trêu chọc. Vĩnh Phong liền kéo cô lại ôm gọn trong lòng, bàn tay tiếp xúc làn da trần quanh eo cô khiến cậu có sự rung động nhẹ nhàng, những ham muốn lại như sóng nổi lên o(>_<>

Sau khi tung tăng dưới biển đến mệt lả cả người, hai người mới lên bờ dựa vào lòng nhau nghịch cát. Vĩnh Phong chợt nhớ lại một chuyện liền hỏi :

- Nói cho anh biết ba chữ mà em muốn nói với anh khi anh nằm trong bệnh viện.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong hỏi thì thẹn thùng đỏ mặt, ba chữ đó bay giờ muốn cô nói ra thì thật xấu hổ, cho nên cô giả vờ không biết hỏi :

- Bà chữ gì cơ.

Vĩnh Phong nheo nheo mắt nhìn Hiểu Đồng cười :

- Lúc anh còn hôn mê, anh nghe rõ em bảo em có ba chữ muốn nói với anh, bảo anh phải tỉnh lại để nghe. Anh vì ba chữ này mới chống đối với thần chết trở về. Cho nên em phải nói cho anh nghe.

Thật ra Vĩnh Phong biết rõ Hiểu Đồng muốn nói với cậu ba chữ gì nhưng cậu muốn chính miệng Hiểu Đồng nói ra để tận hưởng cảm giác ngọt ngào do nó đem lại. Cho nên cậu nhất quyết bắt Hiểu Đồng nói ra. Cậu cù vào chỗ nhạy cảm trên eo cô khiến cô cười ngất ngã lăn ra bờ cát mịn. Nhưng cô vẫn mím chặt môi không chịu nói. Vĩnh Phong thuận thế nằm đè lên người cô, dùng môi tra tấn, khiến Hiểu Đồng oằn người né tránh. Tư thế này khiến Hiểu Đồng nóng bừng cả người lên, tuy hai người từng tiếp xúc cơ thể nhưng chưa bao giờ trong bộ dạng có phần trần trụi thế này. Thấy bộ dạng e thẹn của Hiểu Đồng như thế, trong lòng Vĩnh Phong trỗi lên sự ham muốn.

Hiểu Đồng thấy ánh mắt rực lửa của Vĩnh Phong thì hiểu cậu đang muốn gì, cô liền đẩy mạnh cậu ra, béc cát biển quăng vào người cậu, le lưỡi trêu chọc rồi nhanh chóng bỏ chạy. Vĩnh Phong bị đẩy ngã ngựa nhanh chóng bò dậy đuổi theo, tay nắm theo một béc cát, chẳng mấy chốc đuổi kịp Hiểu Đồng, cậu nhét nắm cát vào trong áo của cô. Hiểu Đồng chỉ kịp á lên một tiếng rồi giận dữ nhìn Vĩnh Phong mắng :

- Anh cho cát cả vào trong áo trong của em rồi. Khó chịu quá đi.

- Vậy em mau nói cho anh biết ba chữ đó đi nếu không anh sẽ cho cát vào người em nữa cho xem.

- Không nói, có chết em cũng không nói – Hiểu Đồng làm mặt giận, ương bướng nói định quay lưng bỏ đi.

Nhưng mới đi được mấy bước thì đã bị nhấc bổng lên vác đi. Vĩnh Phong vác cô đi ra phía biển trong sự giãy giụa của cô.

- Chẳng phải em thấy khó chịu vì bị cái vô áo sao, anh giúp em rửa sạch cát.

- Không cần – Cô vội xua tay.

Nhưng Vĩnh Phong đã đưa cô ra sâu bãi biển và quăng cái bịch cô xuống nước mà không hề thương tiếc. Hiểu Đồng chưa kịp chuẩn bị gì liền uống liền mấy ngụm nước biển đến sặc sụa. Cô cố gắng trồi người lên thì đã bị Vĩnh Phong nhấc bổng lên lần nữa hỏi :

- Có chịu nói không ?

- Không nói .

Ừm...Hiểu Đồng lại bị quăng xuống lần nữa, nước biển mặn chát chảy vào lỗ tai, lỗ mũi và miệng cô, khiến cô muốn nghẹt thở. Nhưng Vĩnh Phong dường như không muốn dừng lại trò đùa dai của mình. Hiểu Đồng liền nghĩ thầm : » Anh muốn đùa dai chứ gì, em chơi với anh » (? _ ?)

Cố gắng trồi lên hít thật sâu vào, đưa không khí vào trong buồng phổi thật nhiều, cô biết Vĩnh Phong sẽ ném mình lần nữa, nhưng lần này Hiểu Đồng lặn sâu bên dưới, không thềm trồi lên nữa. (+ _+)

Vĩnh Phong đang cười thật tươi trước trò đùa của mình nhưng mấy giây sau chẳng thấy Hiểu Đồng trồi lên như lúc đầu, nụ cười vụt tắt. Gương mặt từ hồng hào trở thành tái xanh rồi biến thành trắng nhợt. Cậu vội lặn xuống kéo Hiểu Đồng lên, bỗng cô lên bờ, đặt cô nằm trên bãi cát lo lắng gọi tên :

- Hiểu Đồng ! Em sao rồi, anh xin lỗi, anh không nên đùa như vậy. Anh sai rồi.

Nhưng Hiểu Đồng vẫn nhắm mắt không mở, Vĩnh Phong thót cả tim vội vàng để hay tay lên ngực cô định làm hô hấp nhân tạo nhưng đã bị Hiểu Đồng vút một nắm cát vào người, lần nữa bị cô đẩy ngã. Hiểu Đồng đứng lên muốn cười trước gương mặt lo lắng của Vĩnh Phong nhưng cố kìm lại. Cô giả vờ làm mặt lạnh nói :

- Em không thềm nói chuyện với anh nữa.

Nói rồi cô quay người bỏ về khách sạn. Về khách sạn cô liền tắm rửa sạch sẽ, nhưng khi bước ra vẫn chưa thấy Vĩnh Phong về phòng. Đột nhiên thấy lo lắng, cô vội đi xuống dưới xem.

Vừa ra khỏi thang máy, Hiểu Đồng đã thấy Vĩnh Phong vẫn mặc chiếc quần bơi, mình chỉ khoát hờ chiếc khăn màu trắng, đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ với một cô gái trẻ xinh đẹp. Tâm trạng đang phập phồng lo lắng bỗng tối sầm lại, đứng im nhìn Vĩnh Phong và cô gái kia nói chuyện rất vui vẻ. Đột nhiên, thấy Vĩnh Phong ngẩng đầu lên nhìn thấy mình, cô quay người giận dỗi bỏ đi. Nhưng Vĩnh Phong không hề đuổi theo.

Về tới phòng, Hiểu Đồng đóng sầm cửa lại chui vào giường nằm, trong lòng cảm thấy ảm ức vô cùng. Chờ hoài vẫn chưa thấy Vĩnh Phong đi lên, những giọt nước mắt tủi hổ bỗng trào ra. Không phải không biết tình cảm của Vĩnh Phong dành ình, cũng không phải cô ghen tuông, chỉ là

Đây là lần đầu tiên hai người đi chơi riêng cùng nhau, cô cũng chỉ muốn như bao cô gái khác được bạn trai chiều chuộng . Thế mà Vĩnh Phong chẳng những không dỗ dành khi cô nổi giận, trái lại còn ngang nhiên đi nói chuyện với cô gái khác. Cho dù cô gái là bạn lâu ngày không gặp nên hai người mới ngồi lại tâm sự. Nhưng bạn bè quan trọng hơn bạn gái à. Càng nghĩ càng thấy ảm ức trong lòng.

Dù nghe tiếng mở cửa nhưng Hiểu Đồng cũng không thềm nhúc nhích. Cô nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nằm nghiêng người, hướng lưng về phía cửa cho nên cô không biết sắc mặt Vĩnh Phong như thế nào. Chỉ nghe cậu mở tủ lấy quần áo rồi đi thẳng vào nhà tắm.

Lát sau cô cảm thấy chiếc giường bị lún xuống, lại thấy có một hơi ấm tiến sát đến người mình. Vòng tay choàng qua người cô, hơi thở tiến sát bên tai cô phả vào tai cô những hơi thở ấm nóng, Vĩnh Phong thì thầm :

- Hiểu Đồng, anh yêu em.

Rõ ràng đang nổi giận nhưng khi nghe mấy lời thì thâm này thì cơn giận của cô theo gió biển bay đi mất tiêu rồi. Nhưng cô vẫn vờ nhắm mắt ngủ. Vĩnh Phong cẩn nhẹ vành tai cô, khiến cả người cô nổi cả gai ốc, nói :

- Anh biết em chưa ngủ, mau dậy đi, chúng ta xuống dưới ăn chút gì đi. Anh đói rồi.

Hiểu Đồng vốn dĩ định tiếp tục giả vờ ngủ nhưng người khê run lên trước hành động của Vĩnh Phong cho nên không thể tiếp tục giả vờ nữa.

- Em không ăn, anh đi mà ăn một mình đi.

- Em vẫn còn giận à – Vĩnh Phong cười khì khì siết chặt tay ôm lấy cô – Anh xin lỗi được chưa.

- Ai thêm giận anh – Hiểu Đồng hất tay Vĩnh Phong ra khỏi người mình rồi quán chân sát người.

Vĩnh Phong bèn chui vào chăn, kéo người Hiểu Đồng sát vào lòng mình, làm nũng cười nói :

- Vậy thì anh không thêm ăn nữa, anh ngủ cùng em.

Hiểu Đồng suất chút thì bật cười trước giọng làm nũng của Vĩnh Phong, may mà cô kìm lại được. Cô thoát khỏi tay cậu, ôm gối quay đầu xuống dưới ngủ. Vĩnh Phong liền lặc tặc quay đầu theo cô bám chặt. Cười cợt nói :

- Vợ chồng đầu giường giận, cuối giường hòa, có phải em xuống đây ngủ là hết giận anh rồi không.

Hiểu Đồng liềm lườm Vĩnh Phong một cái rồi nói :

- Ai vợ chồng với anh chứ.

- Là em nói chứ có phải anh đặt điều đâu. Là em nói tội mình là vợ chồng mới cưới mà – Vĩnh Phong nheo mắt làm càng đùa cợt nói – Đêm nay là đêm tân hôn của tội mình, nhanh lên một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng.

Vĩnh Phong vừa nói vừa kéo Hiểu Đồng lại sát người mình, Hiểu Đồng kinh sợ cả người vội nhảy xuống giường mếu máo nói :

- Anh ... anh mà như vậy... là em bỏ về liền đó.

Vĩnh Phong cười khùng khục, rồi lát sau cố gắng nín cười kéo Hiểu Đồng đến bên cạnh mình nói :

- Anh đùa thôi mà . Ai biểu bộ dạng giận dỗi của em đáng yêu quá làm chi.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm, để mặt cho Vĩnh Phong ôm lấy mình. Vĩnh Phong tỳ cằm vào tóc Hiểu Đồng hỏi :

- Hết giận chưa ?

- Chưa – Hiểu Đồng lặc tặc trả lời, kỳ thực là muốn nhõng nhẽo với Vĩnh Phong một chút chứ cô đã hết giận từ lâu rồi.

- Vậy phải làm sao cho em hết giận đây – Vĩnh Phong giả vờ khổ sở ôm mặt hỏi.

Hiểu Đồng suy nghĩ một lát, cô muốn trêu lài Vĩnh Phong cho bỏ ghét, liền nói :

- Vậy thì ngày mai anh làm pháo hoa cho em xem đi.

- Chỉ vậy thôi à – Vĩnh Phong ngạc nhiên rồi phá lên cười nói :

- Không chỉ vậy đâu, cái em muốn xem là pháo bông bắn lên trời ấy, nhưng mà em muốn xem vào ban ngày, phải đẹp thì em mới hết giận.

Nhìn gương mặt dần ra của Vĩnh Phong mà Hiểu Đồng muốn bật cười lớn, cảm giác hả giận vô cùng. Muốn bắn pháo hoa lên trời đâu phải chuyện dễ dàng gì, phải đi xin phép, rồi phải gọi xe cứu hỏa tới, rồi phải tìm nơi trống để bắn. Họ thuận lợi ở chỗ họ đang ở bãi biển trống vắng, nhưng khí hậu ở đây lại khá ẩm ướt, không thích hợp để bắn pháo hoa. Chuyện xin phép và mua pháo hoa với Vĩnh Phong cũng khá dễ, chỉ cần

có tiền thì mọi việc đều xong, nhưng vấn đề là cô muốn xem vào ngày mai. « Haha ... Vĩnh Phong, để em xem anh làm thế nào đây. »

Vĩnh Phong đau đầu nhăn nhó, Hiểu Đồng đã đưa ra yêu cầu vô cùng khó cho cậu. Nhưng cậu mau chóng khẳng định :

- Được vậy ngày mai anh cho em xem pháo hoa. Bây giờ anh đi chuẩn bị liền.

Hiểu Đồng đang mỉm cười đắc ý vì đã trả thù được Vĩnh Phong thì liền sững sốt khi nghe cậu khẳng định chắc nịch như thế. Xưa nay Vĩnh Phong không tùy tiện hứa chuyện gì mà không thể thực hiện được với bất kỳ ai, với cô lại càng không.

Cậu đẩy người cô ra nhanh chóng thoát khỏi giường, đến tủ lấy áo khoát rồi quay lại dặn dò :

- Tối nay em ngủ một mình ở đây ngoan nha, đừng đi lung tung. Nhớ khóa chặt cửa phòng lại.

- Nhưng mà anh định đi đâu ? – Hiểu Đồng ngơ ngác hỏi.

- Đi tìm pháo hoa cho em – Vĩnh Phong cười trả lời rồi hôn nhẹ lên môi cô nói – Anh xuống dưới gọi đồ ăn cho em , em hãy ăn cho no rồi ngủ ngoan nha.

Hiểu Đồng chưa kịp nói gì thì Vĩnh Phong đã mở cửa đi ra ngoài rồi. Bỏ lại Hiểu Đồng ngơ ngác với lòng dạ rối như tơ vò.

Cô vội chạy theo nhưng Vĩnh Phong đã khuất trong thang máy mất rồi. Hiểu Đồng đành trở lại phòng, ôm gối chờ đợi. lát sau, bồi phòng mang đồ ăn lên cho cô. Tắm cả buổi chiều, quả thực Hiểu Đồng cũng hơi đói, nhưng cô chỉ ăn qua loa vài miếng rồi không có bụng dạ nào ăn nữa đành bỏ đó đi đến giường nằm.

Cô thở dài một cách khổ sở, tay vỗ vỗ vào trán, bụng tự mắng ***** mình tại sao lại đặt ra yêu cầu vô lí đến thế, phá hỏng buổi đi chơi vốn rất vui vẻ của hai người. Nằm mãi trên giường, mắt cứ nhìn chằm chằm hết đồng hồ rồi đến cửa phòng, rồi tiếp tục thở dài tự trách mình. Đợi mãi vẫn chưa thấy Vĩnh Phong trở về phòng, cô đành lấy điện thoại gọi cho Vĩnh Phong. Vĩnh Phong vừa « Alô » , Hiểu Đồng liền mừng rỡ nói :

- Vĩnh Phong ! Anh mau về đi. Em chỉ nói đùa thôi.

- Anh vậy, nhớ anh à, hay là em đang sợ ma – Giọng Vĩnh Phong trêu chọc khi thấy nghe giọng lo lắng của Hiểu Đồng.

- Anh đừng đùa nữa, trời tối rồi, bên ngoài nguy hiểm lắm – Hiểu Đồng run rẩy khuyên nhủ.

- Em đừng lo, anh không có đi một mình – Vĩnh Phong vừa cười nói, vừa liếc cô gái ngồi bên cạnh mình, tay vẫn lái xe với tốc độ đều đều.

- Anh đi với ai ? – Hiểu Đồng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy bớt lo lắng một chút.

- Anh đi với cô gái mà em thấy khi ở dưới sảnh đó – Vĩnh Phong cười khùng khục nói.

Hiểu Đồng vừa nghe xong thì tái mặt, cô giận dữ hét lớn nói :

- Anh ... vậy anh đi luôn đi, đừng có về nữa.

Cô vội tắt máy điện thoại rồi quăng mạnh xuống đất, ngã mình xuống giường muốn khóc.

Ở bên kia, Vĩnh Phong cười nắc nẻ, cô gái bên cạnh liền hỏi :

- Anh trêu cô ấy như vậy, không sợ cô ấy giận à.

Vĩnh Phong không trả lời, chỉ khẽ cười. Hiểu Đồng định trêu cậu, lại bị cậu trêu lại.

Cả đêm, Hiểu Đồng mất ngủ.

Phải đến khi trời gần sáng cô mới ngủ được, đang ngủ ngon lành thì bị tiếng điện thoại của Vĩnh Phong làm thức giấc. Cô mở mắt, uể oải bò xuống giường nhặt cái điện thoại mà tối qua cô đã ném nó trong cơn giận. Cái điện thoại đáng thương đã bị cô đem ra làm thớt mà chém trút giận.

- Alô.

- Em thức dậy chưa ? Mau đánh răng rửa mặt thay đồ đi, anh lên liền .

Nói rồi Vĩnh Phong liền cúp máy mà không cho Hiểu Đồng nói lời nào. Tuy hơi giận nhưng cô vẫn nghe lời, đi rửa mặt và thay đồ. Vừa mở cửa phòng tắm ra đã thấy Vĩnh Phong thay một bộ đồ khác nghiêm chỉnh hơn, phải nói là rất đẹp, khiến Hiểu Đồng hơi ngẩn ngơ khi nhìn thấy, lại còn một nụ cười cong cong nơi khóe miệng nữa, tim cô tự nhiên lại đập mạnh.

- Đi thôi ! – Vĩnh Phong cười giục Hiểu Đồng.

- Đi đâu - Hiểu Đồng ngơ ngác hỏi.

- Cứ đi theo anh – Vĩnh Phong không trả lời mà kéo tay cô đi ra cửa.

Cánh cửa thang máy vừa mở ra dưới tầng sảnh, Vĩnh Phong liền đưa tay bịt mắt cô lại, Hiểu Đồng ngạc nhiên hỏi :

- Anh làm gì vậy.

- Bí mật, lát nữa sẽ biết, yên lặng đi theo anh.

Tuy trong lòng tò mò vô cùng nhưng Hiểu Đồng vẫn im lặng đi theo, mắt bị bịt chặt nhưng bên tai cô nghe những tiếng sầm sì.

- Kìa, cô ấy là nhân vật nữ chính đó.

- Hôm qua tôi có gặp họ ở bãi biển...rất xứng đôi.

.....

Hiểu Đồng bỗng dưng thắc mắc vô cùng, không rõ đang xảy ra chuyện gì, muốn đưa tay kéo tay Vĩnh Phong xuống thì thấy Vĩnh Phong đã kéo cô dừng lại , xoay người cô về một hướng nào đó, rồi giữ cô đứng yên. Hiểu Đồng định mở miệng hỏi thì Vĩnh Phong đã thì thầm bên tai.

- Chờ một chút nữa đi.

.....

- Bây giờ anh bắt đầu bỏ tay ra đây, đừng chớp mắt nha – Vĩnh Phong lại thì thầm bên tai cô.

Hiểu Đồng ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó Vĩnh Phong từ từ bỏ tay ra, đôi mắt bị bịt chặt này giờ được giải thoát, cô chớp chớp mắt vài cái rồi trái tim đột nhiên bị một sự xúc động mạnh khi mà trước mặt cô

Có rất nhiều màu, điều là hình trái tim, màu tím có, màu đỏ có, màu xanh, màu vàng, màu cam, dường như những gam màu đều hiện ra. Thật nhẹ nhàng từ từ bay lên bầu trời xanh trong kia, lơ lửng lơ lửng kéo theo những băng ruy băng màu đỏ dài thật dài càng làm cho chúng đẹp hơn.

- Con cũng muốn, mẹ ơi mua cho con một cái – Tiếng một em bé vang lên đòi mẹ mua cho nó một trái bong bóng như thế.

Có vài tiếng trầm trở sực xa của các cô gái đang đứng xung quanh.

- Đẹp quá, nhiều bóng bóng quá...

- Không thể đếm xuể mà, quá nhiều, cả ngàn trái chứ không ít.

Hiểu Đồng mở to đôi mắt đen lầy, lấp lánh nhìn những trái bong bóng hình trái tim bay vút lên trên trời cao rất đẹp. Bên tai vang lên những giai điệu hạnh phúc, thật nhẹ nhàng và lãng mạn.

- Có thích không, pháo hoa này có đẹp không ? – Tiếng Vĩnh Phong thì thầm bên tai.

Hiểu Đồng không trả lời, ánh mắt hạnh phúc nhìn đôi mắt sáng ngời rạng rỡ của Vĩnh Phong mỉm cười.

Bùm...

Một tiếng nổ rất lớn vang lên, một chùm bong bóng rất lớn bay vút lên, nó được kết lại với nhau ngay hàng thẳng lối, dường như là xếp chữ, nhưng chưa ai nhận ra đó là chữ gì cho đến khi nó bay lên cao, thì ba chữ : « I love you » được hiện ra rất rõ, mấy tiếng trầm trở lại vang lên.

Hiểu Đồng thấy tim mình đập mạnh, xúc động liên hồi, bàn tay khẽ siết chặt bàn tay đang nắm của Vĩnh Phong. Lúc này cô thấy nó còn đẹp hơn và rực rỡ hơn cả pháo hoa.

Bùm

Lại thêm một chùm bong bóng rất rất lớn tạo thành một hình thù gì đó và chẳng cần nó phải bay lên cao, người ta đều nhận ra nó là hình trái tim, một chùm bong bóng tạo thành trái tim màu hồng rất đẹp bay lên.

- Oaaaaaaa, tuyệt quá đi. Ước gì mình cũng được như thế.

- Lãng mạn quá....

- Ôi....

Sau đó lại là đồng loạt những trái bong bóng riêng lẻ đầy màu sắc bay lên rất đẹp khiến mọi người suýt xoa khen ngợi.

Hiểu Đồng còn đang ngây ngất nhìn những trái bóng đang dần bay lên cao thoát khỏi tầm mắt, lòng ngập tràn niềm hạnh phúc thì một bó hoa hồng đã ở trước mặt cô. Ẩn sau đó là gương mặt ngời ngời đẹp trai của Vĩnh Phong.

- Có thích không ?- Cậu cười cười dịu dàng hỏi.

Hiểu Đồng e thẹn gật đầu, cầm lấy bó hoa hồng trên tay Vĩnh Phong nhìn ngắm. Bó hoa hồng có mười một bông. Có đủ màu sắc, hai bông màu vàng, hai bông màu trắng, hai bông màu hồng phấn, hai bông màu cam, hai bông màu tím, chỉ duy nhất có bông ở chính giữa là màu đỏ.

- Là bó hoa mười một bông....- Tiếng ai đó reo lên.

Hiểu Đồng cũng có nghe nói ý nghĩa của bó hoa mười một bông này rồi nhưng bất giác lại hỏi :

- Tại sao lại là mười một bông hồng.

Vĩnh Phong cười nói :

- Con số 1...1 có nghĩa là 1 đời một kiếp anh yêu em.

- Mỗi giờ mỗi khắc anh đều nhớ em...

- 1 trái tim, 1 tấm lòng này của anh chỉ trao ôi mình em.

- Trao cho em cả tình yêu và niềm tin của anh.

.....

- Hoa hồng chính giữa – Vĩnh Phong chỉ tay vào bông hoa hồng màu đỏ duy nhất trong bó hoa nói – Nó chính là tượng trưng cho trái tim anh, là trái tim duy nhất dành cho em, đỏ thắm và tinh khiết.

Tiếng mọi người òa lên đầy ngưỡng mộ, cả nam lẫn nữ đều nhìn họ với ánh mắt rạng ngời ngưỡng mộ.

- Ôi ước gì bạn trai mình làm như thế với mình, đời này kiếp này có chết mình cũng cam lòng – Tiếng một cô gái oán than.

- Ôi trời ơi, mình chết mất vì sự lãng mạn này.

- Hôm nay đến đây đúng là quyết định đúng đắn của mình.

Hiểu Đồng nghe tiếng trầm trồ của mọi người thì trong lòng bồi hồi xúc động và ngập tràn niềm hạnh phúc. Bỗng nhiên có tiếng hô lên :

- Hôn đi ! Hôn đi

Mọi người lập tức kêu phụ họa :

- Hôn đi ! Hôn đi

Hiếu Đồng đỏ hết cả mặt gương ngừng không dám nhìn ai, càng không dám nhìn mặt Vĩnh Phong, cô cúi đầu cuống e thẹn. Một bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, Hiếu Đồng bắt gặp ánh mắt say đắm của Vĩnh Phong thì bị nhấn chìm, bờ môi đã bị người ta cuốn lấy trong tiếng cười khúc khích của mọi người. Hạnh phúc này đến thật ngọt ngào.

Sau đó, Vĩnh Phong kéo Hiếu Đồng đi đến chỗ chiếc xe của mình đậu sẵn, cả hai cùng biến mất trong sự luyến tiếc của mọi người. Cùng nhau ăn sáng xong, cả hai cùng dạo chơi quanh khu mua sắm.

Vào trong một plaza ở đó dạo chơi rất vui vẻ, Vĩnh Phong đột nhiên kéo Hiếu Đồng đến quầy bán trang sức cao cấp ở đó. Cậu nhìn ngắm một hồi rồi chọn ra một cặp nhẫn rồi bảo :

- Đeo giùm cho anh.

Hiếu Đồng ngoan ngoãn giúp cậu đeo vào. Vĩnh Phong liền lấy chiếc nhẫn dành cho nữ lồng vào ngón tay giữa của cô. Lòng cảm thấy rất hạnh phúc, mặt đỏ bừng e thẹn trước cái nhìn của cô nhân viên nhưng cô ngập ngừng nói :

- Chẳng phải khi đeo nhẫn người ta thường chọn một địa điểm lãng mạn hay sao.

Vĩnh Phong cười giang nhìn Hiếu Đồng nói :

- Cái này anh mua giùm cho người ta.

Gương mặt của Hiếu Đồng thoáng chút thất vọng, cô cúi mặt nhìn đầu ngón chân.

- Sao hả, không phải em muốn làm vợ anh rồi chứ - Vĩnh Phong cười trêu cô.

- Ai thèm làm vợ anh – Hiếu Đồng phùng má hất mặt nói.

- Vậy mau tháo nhẫn trả anh – Vĩnh Phong vừa nói xong thì cầm tay Hiếu Đồng, giả vờ rút rút chiếc nhẫn, rồi thở dài mỉm cười nói :

- Không được rồi, tháo không ra, dành cho em mượn đeo vậy.

- Xí... - Hiếu Đồng trề môi xí một cái rồi quay lưng bỏ đi, cười thầm hạnh phúc. Chiếc nhẫn rõ ràng là rộng như vậy mà bảo tháo không ra, rõ ràng là mua cho cô lại còn giả vờ.

Dạo chơi chán trường rồi Vĩnh Phong dẫn Hiếu Đồng đến một công viên. Cậu nhìn đồng hồ trên tay rồi kéo Hiếu Đồng đi đến một vòng tròn, xung quanh có nhiều cái vòi nhỏ nhỏ. Đứng ngay chính giữa vòng tròn nhìn xung quanh. Hiếu Đồng không hiểu tại sao Vĩnh Phong lại kéo cô đến đứng ở đây vì chỗ này vừa trống lại rất nắng, đã gần 12 giờ rồi.

- Sao lại đứng đây – Cô nheo nheo mắt lại vì bị ánh mặt trời chiếu vào nhãn mặt hỏi.

- Hiếu Đồng ! Anh yêu em – Vĩnh Phong không trả lời chỉ vuốt nhẹ má cô rồi nói. - Anh sẽ yêu em đến trọn kiếp này. Anh sẽ bên em trọn đời.

Vừa nói xong, cậu vòng tay kéo Hiếu Đồng sát vào lòng mình, hôn thật sâu vào đôi môi cô. Vừa lúc đó những giọt nước từ những chiếc vòi phun bắn lên, xua tan đi cái nóng bên ngoài, chỉ có cảm giác mát dịu trong hai trái tim hạnh phúc. Khi hai người buông nhau ra, toàn thân điều ứót nhẹ nhìn nhau cười ngất.

- Người ta nói, nếu như nguyện ước đúng vào lúc vòi nước phun ra thì điều ước đó sẽ thành hiện thực. Vậy thì đời này, kiếp này, em phải ở bên cạnh anh rồi – Vĩnh Phong cười hề hề nói.

Hiếu Đồng cười bẽn lẽn , lấy tay đánh vào ngực Vĩnh Phong nói :

- Nhưng mà ứót hết trơn rồi.

- Đi thôi – Vĩnh Phong nói xong kéo tay Hiếu Đồng đi đến một cửa hàng thời trang cao cấp.

Thay đồ xong, hai người cùng đi ăn, Vĩnh Phong chọn một bàn gần cửa kiếng nhìn ra bên ngoài. Hiếu Đồng ăn với tâm trạng lâng lâng đây hạnh phúc, cô vô tình nhìn sang bên kia có một cửa hàng áo cưới rất thanh lịch, có trưng một tấm biển chụp cô dâu chú rể rất đẹp. Cô nhìn chằm chằm vào tấm hình đó, đột nhiên mặt đỏ bừng lên.

- Ăn xong chúng ta qua đó – Vĩnh Phong cười nói.

Hiểu Đồng vội vàng cúi đầu ăn, không dám nhìn bên đó lần nào nữa. Chỉ nghĩ Vĩnh Phong nói đùa, ai ngờ, ăn xong cậu kéo cô qua đó thật.

Hiểu Đồng ngượng chín hết cả người, không chịu bước vào nhưng lại bị Vĩnh Phong kéo vào. Nhân viên của cửa tiệm thấy hai người họ vào liền niềm nở đón tiếp. Sau đó những mẫu áo cưới mới rất đẹp được đưa ra cho hai người họ xem, Vĩnh Phong chọn một bộ rất đẹp rồi bắt Hiểu Đồng vào thay. Hiểu Đồng bị bắt đi thay đồ, còn bị bắt trang điểm rồi làm tóc. Khi tấm màn bị kéo xuống, một cô dâu vô cùng xinh đẹp xuất hiện trước mặt Vĩnh Phong. Trái tim Vĩnh Phong bị trĩu mắt một nhịp đập khi thấy Hiểu Đồng cực kì xinh đẹp trong trang phục cô dâu. Còn Vĩnh Phong cũng chọn một bộ ple màu trắng rất đẹp. Hai người làm cho các nhân viên ở đây đều há hốc miệng ngưỡng mộ. Bà chủ thậm chí còn yêu cầu hai người làm người mẫu chụp hình. Toàn bộ hình họ chụp sẽ được miễn phí. Hiểu Đồng xấu hổ không nói gì, còn Vĩnh Phong cứ toét miệng cười đồng ý.

Ra khỏi cửa hàng áo cưới, hai người mệt muốn toát cả mồ hôi, quyết định chạy ra hướng biển đón gió. Chạy ngang qua một nhà thờ nhỏ màu trắng rất đẹp. Vĩnh Phong bỗng dừng xe lại. Quay người lại nói với Hiểu Đồng :

- Áo cưới đã mặc rồi, vậy thì chúng ta bước vào nhà thờ thôi.

Hiểu Đồng biết Vĩnh Phong nói gì, cô xấu hổ nói :

- Em đâu phải người nước ngoài, cũng đâu theo đạo thiên chúa, sao lại vào nhà thờ chứ.

- Nhưng mà từ nhỏ anh đã ở nước ngoài rồi – Vĩnh Phong cười nói kéo tay cô đi xuống.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong nói bất giác nhớ lại lúc còn ở nhà Vĩnh Phong. Khi cô vất vả tra từ điển để làm báo cáo thì Vĩnh Phong đã đến bên cạnh dụ dỗ, nếu cô để cho anh hôn thì anh sẽ giúp cô dịch bài này. Lúc đầu Hiểu Đồng không tin, một chàng công tử có vẻ ăn chơi như Vĩnh Phong mà có thể dịch được một cách trôi chảy. Thế là hai người cá với nhau, cuối cùng Hiểu Đồng thua cuộc để người ta cưỡng hôn mình. Cảm thấy ảm ức trong lòng, rõ ràng cô học ngày học đêm mà lại thua một anh chàng tối ngày rong chơi như Vĩnh Phong. Vĩnh Phong táy cô ảm ức mới tiết lộ bí mật chiến thắng của mình là do cậu từ nhỏ đã sống ở nước ngoài và mới vừa về nước mấy năm nay thôi. Bởi vậy Hiểu Đồng không chịu là mình thua, đổi Vĩnh Phong bồi thường, nhưng ngay sau đó, nhận ra bồi thường hay không bồi thường Vĩnh Phong cũng đều được lợi. Bởi vì nếu trả lại cô một nụ hôn thì đúng là cô thiệt rồi.

Nhà thờ đang làm đám cưới ột cặp vợ chồng trẻ, cô dâu chú rể rất hạnh phúc nắm tay nhau đứng trước cha. Khi cha hỏi cô dâu chú rể có đồng ý bên nhau trọn đời không, cả hai đều nói : » Con đồng ý »

Bên ngoài Hiểu Đồng dựa vào lòng Vĩnh Phong nhìn họ hạnh phúc. Vĩnh Phong bèn thì thầm nói :

- Sau này chúng ta sẽ hạnh phúc hơn họ.

Cuối cùng hai người đã ra bờ biển, gió điều hiu mát mẽ thổi vào mặt họ, làm cơn buồn ngủ trở dậy, cả hai cùng ngồi trên xe, đầu dựa vào nhau mà ngủ.

Cuối cùng khi trời sẩm tối, Vĩnh Phong đưa Hiểu Đồng đến một nhà hàng gần bờ biển rất thơ mộng và rất đẹp từ cách bài trí cho đến phong cảnh bên ngoài.

Người quản lý đưa tay hướng dẫn hai người họ đến một cái bàn bên ngoài bờ biển. Trên bàn có cắm hai ngọn nến lung linh, một lọ hoa thủy tinh chỉ có độc nhất một bông hoa hồng. Hai bên đều có bày đĩa và dao nĩa một cách sang trọng. Người quản lý định đưa tay kéo ghế cho Hiểu Đồng ngồi thì Vĩnh Phong ngăn lại. Cậu đích thân đi đến kéo ghế cho Hiểu Đồng ngồi, chờ cô ngồi vào rồi mới kê ghế đứng chỗ. Hiểu Đồng mím môi cười trước hành động ga lăng của Vĩnh Phong. Quả thật là không quen lắm với phong cách người nước ngoài nhưng trong lòng nhen nhói một sự ấm áp nào đó.

Trước khi đồ ăn được đem ra, thì một bản nhạc nhẹ được đàn bởi đàn violong vang lên, bên cạnh là tiếng gió thổi rất em dịu. Dòng sông lấp lánh phản chiếu ánh đèn, phong cảnh cực kì nên thơ và lãng mạn.

- Có thích không – Vĩnh Phong dịu dàng hỏi.

Hiếu Đồng chỉ mỉm cười gật đầu. lát sau cô mới nói.

- Thật ra không cần phải tốn tiền như vậy đâu. Em chỉ cần một bữa tối thơ mộng trong khách sạn là được rồi.

- Bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt – Vĩnh phong giọng trầm trầm cười nói.

- Là ngày gì – Hiếu Đồng trở mắt ngạc nhiên nhìn Vĩnh Phong dò xét.

- Hôm nay là kỉ niệm một trăm ngày chúng ta quen nhau – Vĩnh Phong thủng thỉnh nói.

Vĩnh Phong vừa nói xong thì Hiếu Đồng sửng sốt vô cùng. Cô hoàn toàn không để ý đến chuyện này, vậy mà..., thông thường chuyện này con gái để ý nhiều hơn con trai...Càng ngày trái tim càng thấy ấm áp, hạnh phúc vô cùng, nhưng Hiếu Đồng không biết phải làm sao trước niềm hạnh phúc này, đôi mắt long lanh trực trào đầy cảm xúc.

Cho nên, những trái bong bóng đó, vốn là chuẩn bị trước, cho nên đi mua nhẫn cũng là chuẩn bị trước, rồi lời ước ở chỗ vòi phun nước cũng là chuẩn bị trước. Đi ăn ở nhà hàng đối diện tiệm áo cưới và đ ngang nhà thờ cũng là chuẩn bị trước. Cả bữa tiệc đầy thơ mộng và lãng mạn này cũng là chuẩn bị trước để kỉ niệm 100 ngày họ quen nhau.

Hiếu Đồng chỉ có thể ngược cặp mắt đầy âu yếm và hạnh phúc nhìn Vĩnh Phong mà không nói thành lời. Vĩnh Phong nắm tay Hiếu Đồng nói :

- Sau này anh sẽ yêu thương em mãi mãi. Sau này em phải luôn ở cạnh anh. Làm vợ anh đi có được không ?

- Anh đang cầu hôn em hả - Hiếu Đồng giả vờ ngạc nhiên hỏi, miệng cười thâm trong bụng suốt.

Vĩnh Phong gật đầu.

- Vậy hoa đâu ?

Vĩnh Phong rút ngay bông hoa hồng cắm trong lọ đưa lên mũi ngửi hôn nhẹ vào nó rồi đưa cho Hiếu Đồng. Rồi cậu đưa cao bàn tay đeo nhẫn của cô cười ranh ma nói :

- Em không từ chối được đâu bởi vì em đã đeo nhẫn của anh rồi. Suốt đời này em là người của anh. Haha....

- Cái này ...cái này là em bị dụ mà , lừa gạt thì không tính là lời cậu hôn, cầu hôn phải chân thành hơn.

- Vậy thế này thì sao.

Vừa nói xong Vĩnh Phong đã đứng dậy bước đến bên ghế Hiếu Đồng rồi quỳ xuống dưới chân cô, ngược đôi mắt tỏa sáng lên cười nhìn cô. Hiếu Đồng lúng túng và mắc cỡ thấy rõ, cô vội vàng nói :

- Anh mau đứng dậy đi.

Quả thật cô vẫn không quen với phong cách tỏ tình của người nước ngoài. Nhưng Vĩnh Phong nhất quyết không đứng dậy, lắc đầu nói :

- Nếu em không đồng ý thì anh không đứng dậy đâu.

Có tiếng cười khúc khích của mấy cô tiếp viên, họ đang nhìn hai người đầy ngưỡng mộ. Hiếu Đồng đỏ bừng mặt, xấu hổ lí nhí nói :

- Em phải được mẹ đồng ý cái đã.

- Vậy coi như em đã đồng ý với anh rồi nha. Chờ xin phép mẹ em xong chúng ta kết hôn.

Hiếu Đồng không nói gì, cúi gằm mặt xuống gật đầu. Sau đó Vĩnh Phong vừa đàn vừa hát tỏ tình với cô, cô không biết bài hát đó là bài gì, chỉ biết đó là bài hát của pháp.

Sau đó hai người trở về khách sạn, Hiếu Đồng để quên bó hoa dưới xa, cô giục Vĩnh Phong lên trước còn mình quay trở lại lấy. Sau khi lấy xong cô trở lại, khi vừa mới hé cửa ra thì nghe tiếng Vĩnh Phong đang đứng ngoài ban công nói điện thoại, dường như là với Thế Nam.

- Là vậy đó, cậu mau chuyển tiền vào tài khoản ình đi. Ừm... Ừm... mình biết rồi. Cám ơn cậu trước nha.

Sau đó Vĩnh Phong tắt máy rồi gọi tiếp một cuộc điện thoại nữa :

- Anh ! Mau mở lại tài khoản cho em.....

Hiểu Đồng không muốn nghe tiếp, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi ra bờ biển.

Bãi biển vắng lặng bóng người, chỉ có tiếng sóng biển dạt dào và tiếng gió thổi vù vù bên tai. Cô nhìn mặt nước biển mông lung trước mặt, cô thấy một vật gì đó đang trôi bồng bênh trên mặt biển, rồi một cơn sóng đến đánh ập nó chìm vào trong nước biển.

Trái tim Hiểu Đồng đột nhiên se thắt lại. Tình yêu của cô với Vĩnh Phong liệu có bị sóng biển nhấn chìm hay không ?

Hiểu Đồng không biết mình đã đứng đó bao nhiêu lâu, cảm thấy đã có chút gì lạnh lạnh, bởi cô chỉ mặc một chiếc áo đồng có dây mà không mang áo khoác. Lúc này cô đi vội quá. Nhưng cô lại giang tay ra đón từng đợt gió biển thổi vào mặt. Tóc cô tung bay trong gió, cả vạt váy cũng phần phật bay.

Vĩnh Phong chạy tìm Hiểu Đồng khắp nơi, thấy cô đang đứng dang tay đón gió thì cậu mới thở phào. Cậu chạy đến ôm cô từ đằng sau nói :

- Sao em chạy ra đây mà không nói tiếng nào. Làm anh chạy đi tìm em toát cả mồ hôi.

Hiểu Đồng không quay đầu lại, cô dựa sát vào người cậu, hai tay đặt trên bàn tay ôm lấy em mình nói :

- Vĩnh Phong, nếu có kiếp sau, em muốn được làm gió, gió thổi bên anh mãi mãi. Không có gì có thể thổi em xa anh. Và cũng vì kiếp này em yêu một chàng trai tên Phong, tên của gió.

Lâu thật lâu sau, hai người quay trở về khách sạn, Hiểu Đồng bị lạnh nên hắt xì một cái, Vĩnh Phong lo lắng liền hỏi :

- Lạnh à.

Hiểu Đồng gật đầu, cứ tưởng Vĩnh Phong sẽ cởi cái áo khoác da đang mặc trên người xuống cho cô mượn nào ngờ Vĩnh Phong chỉ im lặng, khóe môi còn ánh lên một nụ cười. Hiểu Đồng hơi giận dỗi nói :

- Bình thường, vào lúc này, nam nhân vật chính phải cởi áo khoác ra cho nhân vật nữ chính mượn mới đúng chứ.

Vĩnh Phong bật cười nói :

- Anh không phải nhân vật chính, anh không ngu vậy đâu, anh sẽ không cho em mượn áo khoác đâu.

- Tại sao – Hiểu Đồng tròn mắt hỏi.

Bước chân đang đi của Vĩnh Phong bỗng dừng lại :

- Tại vì, nếu cho nữ nhân vật chính mượn áo khoác thì cô sẽ không lạnh nữa, nam nhân vật chính sẽ không thể làm như vậy.

Vĩnh Phong nói xong kéo Hiểu Đồng vào lòng, kéo áo khoác phủ lên vai cô, rồi đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi lạnh giá của cô, mát nhẹ, khe khẽ luồng vào, truyền hơi ấm cho cô, chẳng mấy chốc hơi thở Hiểu Đồng dần dập, cả người nóng lên, cơn gió lạnh đã hoàn toàn bị đánh tan.

Cuối cùng hai người cũng trở về khách sạn, tay Vĩnh Phong vẫn còn ôm eo Hiểu Đồng vào tận thang máy, đến trước cửa phòng. Nhưng khi vừa vào phòng thì không khí trong phòng mặc dù rất ấm áp nhưng lại có chút chút gì đó mờ ám.

Chẳng là khách sạn họ ở vốn là khách sạn dành cho tình nhân, phòng của họ đương nhiên là phòng tình nhân, chẳng những vậy còn là phòng tình nhân đặc biệt, bởi vì đây là phòng nệm nước. Trong công cuộc vận động mạnh mẽ của nam và nữ (>O<), chiếc=“” nệm=“” nước=“” là=“” vật=“” hữu=“” ích=“” hơn=“” so=“” với=“” những=“” chiếc=“” nệm=“” bình=“” thường=“” khác=“” (=“” mình=“” ăn=“” cấp=“” ý=“” tưởng=“” trong=“” truyện=“” của=“” người=“” ta,=“” nam=“” mô=“” a=“” di=“” đà=“” phật).=“”

lại="” còn="” chuyện="” khi="” họ="” đi="” lên="” gặp="” một="” cặp="” tình="” nhân="” cũng="” đang="” mùa="” mùa="” quán="” quít="” với="”>

Người nam vừa đi, vừa hôn lên môi người nữ nói :

- Tối nay anh phải cho em sướng đến chết lên chết xuống, van xin anh mới tha. (ăn cắp, ăn cắp ...đá)
- Đáng ghét, không cho anh đến gần – Cô gái đỏ mặt giả vờ đẩy chàng trai ra.
- Em chịu được sao - Chàng trai cười tít mắt trêu. (nói trước nha, đây ko phải suy nghĩ của mình mà là suy nghĩ của các tác giả truyện TQ)

Hai người còn nói nhiều nữa, vừa đi vừa cười vui vẻ đâu có biết phía sau họ, Vinh Phong và Hiểu Đồng đều cứng người đờ ra.

Vừa vào phòng, Vinh Phong bèn buông tay ra khỏi eo của Hiểu Đồng, đưa tay gãi gãi đầu, xoay mặt ra nơi khác không dám nhìn mặt của cô. Gương mặt của Hiểu Đồng đỏ rực như lửa, tim đập thình thịch, cũng không biết nói gì, cũng quay mặt hướng khác, đưa tay xoa xoa bờ vai trần lạnh lẽo để xoa ấm. Không khí giữa hai người đầy ngưng ngịu. (*v*)

Cuối cùng Vinh Phong bèn lên tiếng trước :

- Em đi tắm trước đi, anh ra ban công chờ.
- Ừm...- Hiểu Đồng cũng ngưng ngưng đồng ý.

Cô vội mở tủ lấy quần áo, rồi lao vào bồn tắm, khóa chặt cửa lại, rồi đưa ta lên ngực giữ lại, tim cô đập không ngừng nghỉ. Hơi thở dồn dập, chân cũng run run ngồi bệch xuống bồn tắm.

Vinh Phong cũng chạy ra ban công đón gió biển. Mong gió biển dập tắt được cái nóng trong lòng. (>_<>

Dù đã tắm rửa xong nhưng Hiểu Đồng vẫn không dám bước ra ngoài, nhưng thây mình cứ đứng mãi ở trong đây thì càng kỳ cục hơn nên cô đành mở cửa bước ra. Vinh Phong nghe tiếng mở cửa thì quay lại, Hiểu Đồng nhìn thấy Vinh Phong quay lại thì trái tim vừa dịu xuống liền nổi trống thình thịch, cô đứng run rẩy, giấu hai bàn tay đang bấu chặt nhau dưới bộ đồ dơ, môi mím chặt.

Vinh Phong đi đến trước mặt, khàn giọng hỏi :

- Tắm xong rồi sao.

Hiểu Đồng gật gật đầu, cứ tưởng là đầu muốn rớt ra bên ngoài luôn. Càng không dám thở mạnh. Cho tới khi Vinh Phong lấy quần áo, đi ngang qua người cô rồi đóng sầm cửa buồng tắm lại, cô mới thở ra một cách khó nhọc.

Hiểu Đồng chơi đùa cả ngày rất mệt mỏi, cô chỉ muốn đến bên giường nằm xuống ngủ một giấc thật thoải mái. Nhưng bây giờ cái giường càng trở nên mờ ám vô cùng. Cái giường vốn có một ý nghĩa riêng của nó, cho nên cô càng không dám đến gần. Hiểu Đồng đành đến sofa ngồi xem tivi. Cô cố tình chọn kênh hài, còn cố tình mở tivi thật lớn hòng xua đi ý nghĩ đen tối lờn quởn trong đầu mình.

Vinh Phong tắm xong ra khỏi nhà tắm, thấy Hiểu Đồng đang ngồi xem tivi liền nói :

- Khuya rồi ngủ đi.

Nói rồi cậu nằm bên một góc giường nhắm mắt lại, vẻ mặt khổ sở.

Hiểu Đồng định thoái thoát nói rằng mình chưa buồn ngủ thì cơn buồn ngủ ập đến. Cô bỗng ngáp một cái thật dài, đành cúi đầu chậm rãi thất thểu đi đến bên giường.

Người ta thường nói : » Đàn ông là loại động vật chỉ yêu bằng nửa thân dưới « . Lúc nào cũng có sự ham muốn, sự đòi hỏi với người bạn khác giới của mình. Huống hồ Vinh Phong lại là một người đàn ông khỏe mạnh, vốn dĩ vẫn thường hay kiểm chế, nhưng mà đêm nay lại thấy trong người cồn cào khó chịu (—ouo !!!). Dục vọng trong người cứ như ngọn lửa bị tắt xăng thổi bùng lên, lòng ngực nhức nhối phập phồng, hơi thở gấp gấp phả vào chiếc gối dưới mặt. Nhưng

Những dục vọng trong lòng đang như lửa bùng lên lại bị một câu nói của Hiểu Đồng dập tắt.

Hiếu Đồng đi đến bên mép giường còn lại, cuốn chăn lên chui vào, trước khi dùng chăn phủ lên người, cô nhẹ giọng nói :

- Vĩnh Phong ! Em tin tưởng anh (ói máu không ^ _ ^)

Hai người nằm im hai mép giường, đầu lưng lại với nhau, không ai nói với ai tiếng nào, chỉ tập trung lắng nghe nhịp tim và hơi thở của nhau.

Không phải là hai người chưa từng cùng nhau nằm trên một chiếc giường. Lần thứ nhất là lúc cô cứu cậu đưa về phòng trọ, phòng trọ của cô rất nhỏ, cho nên hai người cũng nằm gần nhau nhưng cách một cánh tay. Lần thứ hai, ở giữa họ là bé Đường. Lần thứ ba, là lúc bé Đường bị bắt cóc, Vĩnh phong ôm Hiếu Đồng ngủ suốt đêm. Nhưng lúc đó cô đang lo lắng sợ hãi cần một vòng tay để nương tựa. Nhưng bây giờ, hai người vốn dĩ là đi chơi riêng như bao cặp tình nhân khác. Hôm qua Vĩnh Phong không có về phòng còn hôm nay....

Đồng hồ cứ từng nhịp từng nhịp gõ, sóng bên ngoài vẫn thét gào trong tiếng gió, hai người chẳng ai có thể ngủ được. Cuối cùng Hiếu Đồng quay người lại hỏi :

- Vĩnh Phong, anh ngủ chưa.

Vĩnh Phong đang cố dỗ dành giấc ngủ, nghe Hiếu Đồng hỏi thì vẫn nhắm mắt trả lời :

- Chưa.

- Em không ngủ được – Hiếu Đồng bứt rứt nói.

- Anh cũng vậy – Vĩnh Phong quay người lại, đối mặt với trần khách sạn thờ dài nói.

- Mình chơi cái gì đó một lúc đi – Hiếu Đồng bèn nói.

- Em muốn chơi gì – Cậu xoay người lại nhìn gương mặt vẫn còn đỏ hồng của Hiếu Đồng hỏi.

- Chơi đồ đi.

- Được.

Vậy là hai người cùng ngồi dậy, dựa vào thanh giường đổ nhau.

- Anh đổ trước – Vĩnh Phong chỉ vào mình nói.

- Được, anh đổ đi.

- Làm sao để đặt một con voi vào tủ lạnh.

- Cái này dễ mà, mua một cái tủ lạnh to bằng con voi, mở tủ lạnh ra, lấy hết đồ trong đó ra rồi nhét con voi vào, cả con nít lên ba cũng có thể giải được – Hiếu Đồng bĩu môi chế giễu.

Vĩnh Phong chỉ cười, rồi đổ tiếp :

- Vậy làm sao để đặc con hươu cao cổ vào tủ lạnh.

- Thì mua thêm một cái tủ lạnh và đặt vào.

- Nếu em không đủ tiền mua hoặc giả cái tủ lạnh đó là cai duy nhất thì sao – Vĩnh Phong cười đặt giả thuyết.

Hiếu Đồng cắn môi, cúi đầu suy nghĩ, nhưng chẳng thể nào nghĩ ra, cô xụ mặt nói :

- Em chịu thua, anh giải đi.

Vĩnh Phong gõ đầu cô một cái rồi mắng :

- Ngốc, cứ việc bỏ con voi ra khỏi tủ lạnh rồi bỏ con hươu cao cổ vào là được rồi.

Miệng Hiếu Đồng há hốc không nói nên lời được luôn.

- Phượng hoàng là chúa của muôn loài, ngày sinh nhật của nó, tất cả mọi loài bắt buộc đều phải đi. Chỉ có một con không đi, đó em là con gì.

Hiếu Đồng bứt đầu bứt tai đoán hết con này đến con kia mà Vĩnh Phong vẫn lắc đầu, cúi cùng cô bực tức nói :

- Anh giải luôn đi.
- Đó là con hươu cao cổ, nó bị nhốt trong tủ lạnh thì làm sao đi.

Hiếu Đồng hóa đá toàn thân luôn. Còn Vĩnh Phong cười ngất. Sau đó Vĩnh Phong ra điều kiện.

- Phải hơn thua gì đó mới vui.
- Hơn thua cái gì.
- Nếu em thua thì phải để anh hôn.

Hiếu Đồng lườm Vĩnh Phong một cái rồi gật đầu chấp nhận, cô quyết tâm không để thua nữa.

- Vậy anh đổ em, con thỏ trắng muốn qua bờ bên kia, nhưng con sông đó tuy không sâu nhưng đầy cá sấu, hỏi em không được dùng bất cứ cái gì, làm sao thỏ trắng có thể đi qua sông được.

Suy nghĩ mãi nhưng chỉ có một đàn quạ bay ngang qua đầu, Hiếu Đồng phụng phịu chấp nhận thua.

- Anh gạt người, làm sao mà không dùng cái gì hết mà thỏ trắng vẫn qua sông được.
- Ai thêm gạt em. Thỏ trắng đang trên đường đến dự sinh nhật của chim phượng hoàng. Đàn cá sấu cũng chuẩn bị đi tham dự. Cho nên thỏ trắng đợi cá sấu đi hết rồi mới qua. Em thua rồi, ngoan ngoãn cho anh hôn.

Hiếu Đồng tức giận không nói nên lời, đành chịu thiệt thòi để người ta hôn. Sau đó cô quyết tâm trả thù nói :

- Tới lượt em .

Vĩnh Phong cười nói :

- Được, em đổ đi.
- Anh nghe cho kỹ nha, em không nói lại lần thứ hai đâu. Đây là câu chuyện tình có bốn tập.
- Tập thứ 1 : Chàng trai và cô gái nọ yêu nhau. Một hôm hai người rủ nhau về nhà chàng trai chơi, nhưng vì nghèo nên hai người đi xe đạp. Chàng trai đèo cô gái đi về lúc đầu rất vui vẻ nhưng sau đó đường rất dài và gồ ghề nên rất mệt. Nhưng cô gái cứ luôn miệng hỏi : » Sao lâu tới quá, anh chạy nhanh lên, chạy chậm quá hà ». Chàng trai tức giận mắng : » Tao chở hay mày chở » Cô gái cứng họng, không nói nữa, nhưng cô để trong lòng.
- Bây giờ em kể « tập hai » - Hiếu Đồng cố tình nhấn mạnh hai chữ « tập hai » - Lần khác, cô gái mời chàng trai đến nhà dùng cơm, món cơm rất ngon, mùi vị thơm lừng nhưng khi ném thử thì chẳng thể nào nuốt nổi. Món mặn thì cô cho nhiều đường, món ngọt cô cho nhiều muối. Chàng trai nhăn mặt nói : » Sao hôm nay em nấu ăn kì vậy », cô gái nhìn chàng trai nói : » Tao nấu hay mày nấu »

Vĩnh Phong nghe xong thì bật cười, rõ ràng cô gái cố tình trả thù chàng trai vụ đi xe.

- Bây giờ em kể cho anh nghe « tập bốn » - Hiếu Đồng cố tình nhấn mạnh hai chữ « tập bốn » rồi nhìn Vĩnh Phong chờ đợi.

Vĩnh Phong nhú mày ngăn lại :

- Khoan đã, em chưa kể tập ba mà.

Hiếu Đồng mỉm cười khi Vĩnh Phong bị lừa vào bẫy của mình, cô nhéo vào tay cậu một cái thật đau rồi nói :

- Tao kể hay mày kể.

Hiếu Đồng nói xong liền ôm bụng cười bò trên giường, Vĩnh Phong tức giận nhào đến đè lên người cô, cù loét cô, nói :

- Em dám lừa anh.

Hiểu Đồng bị Vĩnh Phong cù loét đến nỗi cười ra nước mắt, yếu ớt xin tha, nhưng khi hai người chạm mặt nhau, không khí lại chùng xuống ngọt ngào. Hai người lại vờ quay đi nơi khác. Vĩnh Phong nhồm dậy tăng hăng tiếp tục ngồi dựa vào thành giường.

- Đố tiếp đi.

Hiểu Đồng gật đầu ngồi dậy đố tiếp :

- Trong đám ma nhà cô gái nọ, cô gặp một chàng trai rất đẹp trai, cô yêu anh ta từ cái nhìn đầu tiên. Sau đám ma xong, cô cầm dao giết chị gái mình, anh giải thích tại sao đi.

Vĩnh phong suy nghĩ một lát rồi trả lời.

- Anh ta là người yêu của chị cô ấy, cô ấy ghen tức nên giết chị gái mình.

- Sai.

- Ừm... , chị gái cô ngăn cản cô đến với chàng trai đó nên cô tức giận lỡ tay giết chị gái mình.

- Sai.

- Anh chịu thua, em giải đi.

- Vì cô ấy muốn có một cái đám ma nữa để có thể gặp lại chàng trai đó.

- Biến thái – Vĩnh Phong chề môi nói.

- Anh thua rồi – Hiểu Đồng reo lên đắc thắng.

- Đây anh để cho em hôn thoải mái – Vĩnh Phong cười nham hiểm đưa mắt sát mặt Hiểu Đồng.

- Không chịu. Như vậy chẳng phải em lỗ hay sao...

Hai người cứ đố như vậy cho đến khi mệt quá ngủ lúc nào không hay biết.

Đang ngủ ngon lành, Vĩnh Phong cảm thấy một hơi ấm sát vào người mình, có một vòng tay ấm áp đang choàng qua eo mình, còn gọi hai tiếng : » Vĩnh Phong ». Cả người Vĩnh Phong bị chấn động, một luồng máu nóng chảy qua người, những ý nghĩ đen tối xuất hiện.

« Giữa đêm khuya thanh tĩnh, em như vậy là có ý gì, không phải là đang mời gọi anh đó chứ »

Dường như chẳng để ý gì đến thân người đang chuyển đổi của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng cứ dụi dụi đầu vào ngực Vĩnh Phong khiến anh chàng toàn thân cứng đờ, máu chảy rần rần.

« Rõ ràng là anh đang hết sức kìm chế mà em cứ muốn kéo anh vào cong đường phạm tội như thế sao. »

Suy nghĩ thì chỉ là suy nghĩ như thế thôi chứ thật ra Vĩnh Phong thừa biết là Hiểu Đồng đang ngủ say. Cậu quay người luồng tay qua sau gáy Hiểu Đồng, kéo cô nằm sát vào người mình ở tư thế thoải mái nhất. Đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp đang say ngủ của cô, đặt lên trán cô một nụ hôn thật nhẹ nhàng rồi vòng tay ôm chặt lấy cô nhắm mắt ngủ.

10 phút, 20 phút, chịu đựng cái nóng trong người cứ tăng dần lên, Vĩnh Phong không tài nào ngủ được. Cậu giảm nhiệt độ máy lạnh xuống thêm một chút nhưng chẳng thể nào xoa dịu cái nóng trong lòng mình. Cái thân thể nhỏ nhắn mịn màng đầy quyến rũ kia thật là cám dỗ lòng người. Không thể chịu đựng thêm được nữa, cậu đành buông Hiểu Đồng ra đi vào nhà tắm cho hạ nhiệt.

Lúc tắm xong, Vĩnh Phong không mặc áo cứ để trần lên giường ngủ, cậu nằm ra mép giường khác, cách xa Hiểu Đồng. Cố gắng nhắm mắt để ngủ.

Haiz ! Đúng là động vật khi bị lạnh chúng thường tìm nơi ấm áp để chui rúc vào. Họ đang ở ngoài biển, bên ngoài gió vẫn thét gào. Không khí vốn rất loãng gây cảm giác lạnh lẽo, Vĩnh Phong lại vừa hạ nhiệt độ xuống cho nên căn phòng lại có chút lạnh thêm. Cho nên trong khi cậu đang cố gắng dỗ giấc ngủ để xua đi cái nóng trong người thì Hiểu Đồng lại như con cún tìm hơi ấm của mẹ, tiếp tục chui rúc vào lòng cậu.

Vĩnh Phong thật tình chỉ muốn cắn lưỡi chết cho rồi, mỡ dăng đến miệng mèo lại không thể ăn. Lúc này còn cách cái áo, nhưng bây giờ đôi tay thon dài của cô ôm sát lấy tấm thân trần của cậu. Vĩnh Phong khẽ rên lên một cái thật khổ sở.

Vĩnh Phong cắn chặt răng, buông lỏng hai tay, gồng mình chịu đựng. Bàn tay Hiếu Đồng cứ di chuyển lang thang trên bộ ngực trần của cậu. Hơi thở thơm tho đầy quyến rũ của cô cứ phả vào người cậu. Vĩnh Phong đau khổ vô cùng, muốn khóc mà chẳng thể khóc được.

Cậu đành ngửa mặt lên trần nhà đếm cừu, nghĩ rằng chỉ cần đếm đến 1000 thì mình sẽ ngủ được. Chẳng biết là đếm bao nhiêu lần 999 con cừu mà vẫn không thể ngủ được. Vậy là đành đếm sao, cũng vẫn đếm đến mấy lần 999 ngôi sao. Chỉ là không tài nào đếm được đến 1000.

Cậu càng không nỡ đẩy Hiếu Đồng ra. Không dám chạm vào cô, sợ rằng nếu chạm vào thì tường thành cậu xây dựng cực khổ sẽ bị vỡ ra.

Vậy là cả đêm mất ngủ. Có phải em cố tình chơi anh hay không, vì đêm qua em mất ngủ vì lo lắng và ghen khi anh đi với cô gái khác.

Sáng sớm khi khí trời đã bị ánh mặt trời bao bọc, Hiếu Đồng mở mắt ra thấy mình đang ôm chầm lấy Vĩnh Phong, trên người cậu không có mặc áo, Chẳng những thế một chân của cô còn gác lên người cậu, chẳng biết từ lúc nào mà 1 chiếc nút áo của cô sút ra, vị trí ngủ của hai người thay đổi. Hiếu Đồng kinh hãi hét lên. Cô vội vàng tránh xa khỏi người Vĩnh Phong, tay nắm lấy phần áo của mình, tròn mắt nhìn Vĩnh Phong, ánh mắt không nén khỏi bị thương.

Nghe tiếng la của Hiếu Đồng, Vĩnh Phong mệt mỏi mở mắt, đôi mắt cậu trở nên sâu hơn, môi mệ hơn, không còn là đôi mắt tinh ánh rạng rỡ bình thường. Hậu quả của một đêm mất ngủ là hai mắt thâm quầng. Cậu ngáp một cái nhìn Hiếu Đồng.

- Có chuyện gì vậy ?

- Đêm qua...đêm qua...có phải anh đã lợi dụng lúc em ngủ mà giở trò bậy bạ hay không – Cô mím môi phồng má nhìn cậu chất vấn.

Vĩnh Phong thở dài, than trời trời không thấu, than đất, đất không nghe. Rõ ràng cậu là người bị hại, rõ ràng người bị thiệt là cậu. Nhưng bởi vì trời sinh ra cậu là con trai , chẳng có gì để mất, lại còn cho con trai cái bản tính ham muốn kia cho nên bị người ta nghi ngờ.

- Em nhìn kĩ đi, ai mới là người bị xâm phạm đây – Vĩnh Phong khẽ chỉ vào ngực mình, trên đó để lại vài vết cào nho nhỏ của Hiếu Đồng – Đêm qua là em vồ lấy anh, đến nỗi anh phải đổi chỗ nằm thấy không.

Hiếu Đồng vẫn còn chưa hết nghi ngờ, nhưng xét thấy tình huống lúc thức dậy thì rõ ràng là cô ôm lấy người ta, nhưng vẫn cố hỏi một câu để xác định :

- Thật không ?

- Thật – Vĩnh Phong gật đầu rồi lại nằm xuống ngáp dài – Em báo hại anh cả đêm không thể ngủ, anh phải ngủ thêm một chút nữa cái đã.

- Nhưng tại sao tối rồi anh lại cởi áo ? – Hiếu Đồng vẫn nghi ngờ hỏi.

- Bị em ôm sát như vậy, không nóng mới lạ.

Vĩnh Phong vừa nói xong là úp mặt ngủ tiếp vì vậy không thấy được gương mặt đỏ bừng xấu hổ của Hiếu Đồng, cô then quá chẳng biết làm sao, chỉ đành dùng tay tự đánh đầu mình, **** thâm bản thân. Cuối cùng lí nhí nói :

- Bình thường em không như vậy đâu.

Vĩnh Phong nghe như vậy thì mím cười mở mắt, chòm sát tới người Hiếu Đồng, cậu nhìn cô khẽ cười giễu cợt.

- Bình thường em không như vậy, chỉ khi ở bên anh thì em mới như vậy phải không.

Bị Vĩnh Phong tiến sát, Hiểu Đồng càng thêm xấu hổ cô vội vàng leo xuống giường một cách gấp gáp vướng tấm chăn xuýt chút nữa là té. Cũng may Vĩnh Phong chụp kịp, kéo cô cùng mình ngã trên giường càng khiến Hiểu Đồng hoảng loạn hơn, cô vùng dậy lao nhanh vào nhà tắm. Vĩnh Phong nhìn bộ dạng Hiểu Đồng như thế, ôm bụng cười lăn lộn trên giường.

Hiểu Đồng muốn đi xe đạp đôi, vì ra biển mà không đi xe đạp đôi thì thật là đáng tiếc. Hai người bèn đi thuê xe đạp. Nhưng khi nhìn chiếc xe đạp, Vĩnh Phong nhăn mặt không chịu đi. Bị Hiểu Đồng bức ép cuối cùng cậu cũng chịu khai ra là mình không biết đi xe đạp. Điều này làm Hiểu Đồng choáng nặng. Cô trừng trừng mắt nhìn cậu quan sát từ đầu tới chân cái tướng to xác này vậy mà lại không biết đi xe đạp.

- Chẳng phải ở mỹ trẻ con thường tự đi xe đạp đến trường hay sao?
- Anh không đi bằng xe đạp.
- Vậy anh đi bằng xe buýt à – Hiểu Đồng tiếp tục hỏi.
- Không . – Vĩnh Phong lắc đầu đáp.
- Không phải anh mắc bệnh thiếu gia, đi học bằng xe hơi đến trường ấy chứ - Cô nhăn mặt hỏi vẻ hơi xem thường.
- Anh đi bằng ván trượt và giày patin – Vĩnh Phong đáp cụt lủn.
- Em đèo anh vậy – Hiểu Đồng thở dài nói.

Vì Vĩnh Phong không biết đạp xe cho nên hai người không mượn xe đạp đôi mà chỉ mượn một chiếc xe có yên sau bình thường.

Hiểu Đồng đèo Vĩnh Phong trên xe dạo quanh con đường biển mát rượi . Theo sự hướng dẫn của Vĩnh Phong hai người đi đến một con đường ngợp bóng cây rất đẹp, Hiểu Đồng vừa nhìn thấy thì rất thích.

Hai hàng cây đều thẳng tắp, cành lá sum xuê, lại nở hoa thơm ngát, rất thích hợp để dạo chơi. Có rất nhiều cặp đôi cũng cùng nhau đạp xe đạp đôi đến đây dạo. Nhưng chủ yếu là xe đạp đơn vì bạn trai đèo bạn gái. Còn bạn gái thì ôm ngang eo bạn trai một cách lãng mạn. Có cô gái còn đứng dậy thả mình theo làn gió, tay vịn vai bạn trai một cách hạnh phúc.

Hai người cũng rất ư là lãng mạn, cũng một người chở một người đứng vịn vai thật tình tứ. Nhưng cái khác biệt là ở người chở và người vịn.

Hiểu Đồng đáng thương, đã chẳng được bạn trai đèo đi trong thơ mộng như người ta mà còn phải gồng vai chịu đựng sức nặng của đôi tay đang đè nặng trên vai mình. Chẳng thấy sự lãng mạn ở đâu mà chỉ thấy mồ hôi đầm đìa, cổ họng khô khốc, bắt đầu thở dốc.

Thấy Hiểu Đồng bắt đầu mệt, Vĩnh Phong cứ mỉm cười miết, cậu cố tình nói:

- Nhanh lên, em đạp thiệt là chậm, chán quá đi thôi.
- Nghe giọng điệu của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng tức muốn học máu. Cậu rõ ràng là cố tình dung câu chuyện của cô để trêu chọc cô mà. Được đã vậy cô cũng không khách sáo nữa.
- Này này, anh nặng quá đi thôi. Trâu rừng cũng chẳng nặng bằng anh. Giảm cân đi nếu không em yêu người khác chứ chẳng thêm yêu con trâu rừng anh đây,
- Em thử xem. Chỉ có thằng ngốc mới yêu em – Vĩnh Phong bĩu môi nói.
- Haha...anh đang tự mắng mình đó à – Hiểu Đồng cười lớn trêu chọc.
- Ấy da, người ta nói khôn ba năm đại một giờ mà. Trong một giờ khờ đại , anh bị em mê hoặc chứ bộ. Anh vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, mới có thể làm em một lòng một dạ yêu anh. Chẳng phải sao.
- Nghe giọng điệu chảnh chọc thấy ớn của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng bèn dừng xe lại. Cô leo ra khỏi xe nói:
- Anh là người thông minh tuyệt đỉnh, cho nên chẳng chuyện gì làm khó anh được đúng không. Vậy anh mau học lái xe đạp đi. Anh chạy được trong buổi sáng này, em sẽ công nhận anh là người thông minh –

Hiếu Đồng cười cười nói, sau đó cô nhìn vẻ mặt đau khổ của Vĩnh Phong hất mặt nói – Sao hả người thông minh, không dám à.

- Học thì học, sợ em sao.

Nhưng cái chuyện biết chạy xe mô tô và biết chạy xe đạp không hoàn toàn giống nhau. Khi còn bé, ta bắt đầu chạy xe đạp thì đương nhiên thấy chuyện chạy xe đạp dễ hơn chạy xe gắn máy. Nhưng nếu thực chất chạy xe đạp khó hơn chạy xe gắn máy. Bởi vì chạy xe đạp thì phải vận dụng toàn bộ cơ thể và phải phối hợp đều nhau.

Hiếu Đồng ngồi bên ven đường nhìn Vĩnh Phong tập chạy xe đạp ôm ụng cười nghiêng ngả. Vĩnh Phong chán quá dài, trong khi chiếc xe lại quá thấp, nhất thời không biết điều chỉnh cho nên càng khó chạy hơn, cứ nhấp nhấp mãi, đã vậy tay lái xe mô tô vững hơn bàn thạch của cậu lại bị đánh bại bởi cái tay lái nhỏ xíu của chiếc xe đạp.

Dù xung quanh cây cối rợp bóng mát, nhưng người Vĩnh Phong còn đổ mồ hôi nhiều hơn Hiếu Đồng lúc này. Trông Vĩnh Phong đau khổ nhăn nhó vật vã với chiếc xe đạp, Hiếu Đồng mỉm cười uống nước bình thần, sau đó trêu chọc cậu.

- Sao hả người thông minh tuyệt đỉnh, có học được không?

- Được rồi, anh chịu thua, em mau dạy anh đi – Vĩnh Phong nhăn nhó cầu khẩn.

- Gọi em là sư phụ đi, em dạy cho – Hiếu Đồng mỉm cười khoái chí nói.

- Sư phụ, sư phụ.... Mau dạy đệ tử lái xe đi – Vĩnh Phong sau khi lườm Hiếu Đồng một cái rồi đành xuống nước.

Hiếu Đồng bật cười lớn rồi không làm khó cậu nữa, bắt đầu dạy cậu lái xe. Thầy giỏi thì trò nên, cuối cùng chẳng mấy bao nhiêu thời gian, Vĩnh Phong đã có thể chạy xe được rồi. Hai người cứ thế dạo vòng trở về.

Hiếu Đồng ôm lấy eo Vĩnh Phong, ngả người cảm nhận mùi mồ hôi của cậu, rồi lại đứng lên thả người trong gió, mặt cho gió thổi tóc rối. Đây chính là sự lãng mạn mà cô muốn.

Chơi chán chê, hai người bụng đói meo móc đành trả xe rồi thư thả tản bộ về khách sạn. Hiếu Đồng đang đi thì bỗng thấy tê chân đành phải dựa vào người Vĩnh Phong. Vĩnh Phong âu yếm hỏi:

- Lại tê chân à.

Hiếu Đồng gạt đầu, Vĩnh phong liền nói:

- Để anh bóp chân cho em, ngồi xuống đi.

Cậu định dìu Hiếu Đồng ngồi xuống thì cô đã ngăn lại.

- Thôi! Đang ở ngoài đường, người ta nhìn, xấu hổ lắm. gần tới khách sạn rồi, anh công em đi.

- Ừm ...- Vĩnh Phong gạt đầu rồi xoay người công Hiếu Đồng trên vai.

Đi một lúc, Vĩnh phong cười nói:

- Đây, đây, em nặng như con heo mọi ấy, mau gảm cân đi nếu không anh bỏ em đi theo cô gái khác.

- Ha... anh đang trả thù em chuyện lúc này đó à. Đáng ghét, em cho anh chết luôn...

Nói rồi cô nhe răng cắn phập vào vai Vĩnh Phong, cậu bị bất ngờ chỉ có rên lên một tiếng cam chịu. Hiếu Đồng vẫn còn chưa hả giận, bèn truy vấn:

- Em còn chưa hỏi tội anh nữa mà anh dám đòi quen người khác à. Anh mau khai cho em biết, cô gái mà anh đã ngồi cùng ở sảnh khách sạn là ai.

- Không nói, cho em ghen chết luôn – Vĩnh Phong cười nói, ánh mắt nheo nheo đầy tình nghịch.

Hiếu Đồng sẵn tiện cắn thêm cho cậu vài cái trên vai. Vĩnh Phong oằn người chịu đựng cuối cùng đành phải khuất phục.

- Được rồi anh nói. Thật ra cô ấy chính là hướng dẫn viên du lịch, chỉ anh những nơi anh đưa em đến. Đừng có ghen nữa, xấu lắm.

- Ai thèm ghen – Hiểu Đồng vui mặt vào vai Vĩnh Phong cười nói, chút buồn bã trong lòng bay mất.

Buổi chiều, hai người quyết định đi mua quà lưu niệm, và mua quà ọi người. Dạo quanh khu chợ, có rất nhiều thứ rất thú vị và đáng yêu. Họ đến một quầy quà lưu niệm có bán những con búp bê nga rất đáng yêu. Hiểu Đồng thấy có một cặp búp bê nam nữ chỉ có ba lớp vô cùng dễ thương bèn hỏi giá.

Người chủ là một bà béo, thấy có khách liềm niềm nở chào.

- Bà chủ, hai con búp bê này bán bao nhiêu vậy.

- Cháu gái à, cháu thật là tinh mắt, loại búp bê này là hàng hiếm đó. Chỉ có mười lăm bộ mà thôi. Bộ này là bộ cuối cùng rồi. Cho nên bác để lại giá gốc cho cháu, chỉ lấy ba trăm thôi.

- Một triệu – Hiểu Đồng há hốc miệng ngạc nhiên nhìn bà chủ quầy – Bác đang nói đùa phải không?

Hiểu Đồng nhìn tới nhìn lui cũng không tài nào nhìn ra hai con búp bê bằng gỗ nhỏ xíu chỉ bằng độ ngón tay cái của cô giá trị đến 1 triệu đồng. Cùng lắm thì những hoa văn trên đó đẹp hơn hoa văn ở các con búp bê khác một chút, ừm, nhìn vào thì trông nó như được chạm khắc bằng tay, chứ không phải bằng máy móc như những cái kia, nhưng mà một triệu thì quả là....

Vĩnh Phong thấy Hiểu Đồng thích thì định móc bóp ra trả nhưng Hiểu Đồng đã nhanh tay giữ tay cậu lại.

- Bác ơi, tụi cháu chỉ là sinh viên nghèo, bác nói thật giá cho cháu biết đi, đừng nói thách quá như vậy – Hiểu Đồng cau mày giả bộ đáng thương kì kèo.

Nhưng bà chủ nhìn chằm chằm hai người rồi khoát tay.

- Không được, bác đã bán giá gốc rồi, đáng lí bác phải tính thêm tiền công đi lấy và tiền xăng cộ, nhưng vì thấy cháu thích, lại chỉ còn đúng một bộ nên mới để giá đó. Chứ bình thường bác bác cho người ta cũng phải trên một triệu rưỡi. Nếu giảm thêm nữa thì chắc chắc là bác bị lỗ rồi.

- Trời ơi, cái này có phải cái gì quý giá đâu bác, ở trên thành phố còn nhiều kiểu đẹp hơn nhưng lại rẻ hơn rất nhiều. Bác bớt cho cháu đi, bây giờ cháu còn muốn mua, chứ để một lát cháu đổi ý là hai con búp bê này bị dẹp xó liền đó bác. Cháu nghĩ chắc hai con búp bê này ở đây cũng đã lâu rồi đúng không. Bác nhìn xem, bụi bám đầy tay cháu rồi này – Hiểu Đồng tiếp tục mặc cả.

Nghe Hiểu Đồng nói, bà chủ có vẻ suy nghĩ, quả thật hai con búp bê này bà trưng cả tháng nay rồi . Cũng có nhiều người đến hỏi, nhưng họ chê giá mắc nên chỉ lấy những con búp bê khác giá rẻ hơn.

- Nhưng mà hai con búp bê này là hàng làm bằng tay....

- Ấy da, thời buổi này đâu ai còn chuộng hàng làm tay nữa hả bác. Làm bằng máy móc tinh xảo hơn, đẹp hơn nhiều. Bác bán cho con hơn giá gốc một tí coi như là tiền công của bác là được rồi, nha bác – Hiểu Đồng giả vờ làm nũng năn nỉ bà chủ quầy.

Thấy bà chủ quầy có vẻ lưỡng lự, Hiểu Đồng vội bồi thêm vào.

- Tại vì cháu thấy bác là người nhân hậu, hiền lành, buôn bán thật thà cho nên cháu mới đến mua. Chứ thật ra ở đây thiếu gì hàng quán, không mua được món này thì cháu mua món khác. Còn không thì về thành phố mua vừa rẻ vừa đỡ mất công mang vác thêm nặng.

(Đây là kinh nghiệm đi chơi bốn phương tứ hướng mua quà lưu niệm. Năn nỉ dù cho gãy lưỡi cũng phải năn nỉ mua cho bằng được, một là bị mắng đuổi đi, hai là lẳng nhẳng riết người ta chịu không nổi đành bán để mình đi cho khuất mắt . Kekekeee.....)

Vĩnh Phong thấy Hiểu Đồng trả giá thì cứ cười thâm trong bụng, đến đau cả bụng, suýt chút nữa là cậu đã phá ra cười . Nếu Hiểu Đồng không cau mặt lườm cậu còn thúc cho cậu một cái vào bụng, chắc là cậu đã cười ầm cả ra rồi.

Cuối cùng bà chủ quầy cũng chịu thua, bà nói :

- Thôi được, bán cho cháu với giá 600 ngàn vậy.

- Bốn trăm – Hiểu Đồng trả giá dứt khoát.

- Bác mua nó với giá bốn trăm rưỡi rồi, thôi vậy, cùng lắm bác bán cho cháu với giá 500 ngàn vậy – Bác chủ quày thờ dài nói.

Hiểu Đồng định nói gì đó nhưng mà Vĩnh Phong đã rút từ trong bóp ra tờ 500 ngàn đưa cho bà chủ rồi kéo Hiểu Đồng đi. Vừa đi cậu vừa liếc Hiểu Đồng rồi mỉm cười trên choker.

- Nói thật đi, tiền anh đưa em đi chợ, không phải em cũng trả giá như vậy chứ. Em có lạm dụng công quỹ hay không. Bỏ túi riêng số tiền trả giá được.

Hiểu Đồng nghe thấy Vĩnh Phong hỏi vậy thì cứng cả người, cô ngẩn đầu nhìn trời, chớp mắt vài cái rồi đi thẳng.

Vào quán nước, Vĩnh Phong chẳng nói gì cứ tùm tùm cười mãi, Hiểu Đồng then quá đành cúi đầu nói :

- Cái đó chỉ là con số rất nhỏ mà, hàng chợ khác với hàng lưu niệm chứ, chẳng thể bớt được bao nhiêu. Góp cả tháng trời cũng chỉ mua được một quyển sách mà thôi. Anh mua hàng cũng mất nhiều đó, em trả giá được thì nó thuộc về em là đúng rồi.

Vĩnh Phong chẳng nói gì, chỉ chống cằm che miệng tiếp tục cười, khuấy khuấy ly cà phê trên mặt bàn. Hiểu Đồng cảm thêm xấu hổ, cô cúi đầu gặm cái ống hút, rồi then quá hóa giận liền nói :

- Cũng tại anh trả lương ít quá thôi, lại không cho người ta đi làm thêm nhiều nơi, cho nên cho nên ...

- Chẳng phải, anh đã bảo sẽ trả lương cho em thêm mà em có chịu đâu. Em đó, hóa ra là người chỉ thích tham cái lợi nhỏ chứ không thích tham cái lợi lớn. Sao bây giờ lại trách anh – Nghe Hiểu Đồng trách cứ, Vĩnh Phong bèn lên tiếng phản đối.

- Vậy khi về anh lên lương cho em ha – Hiểu Đồng cười nịnh nọt.

- Không được – Vĩnh Phong từ chối dứt khoát.

- Tại sao – Hiểu Đồng bậm môi hỏi.

- Anh không thể tập cho em thói quen tham lợi lớn được – Vĩnh Phong cười cười nói.

Hiểu Đồng biết Vĩnh Phong trêu mình, cô lờm lờm cậu nói :

- Vậy thì thôi, bây giờ em xin nghỉ việc, đi làm chỗ khác lương cao hơn, lại không bị ông chủ mình lợi dụng trắng trợn.

- Anh lợi dụng em khi nào chứ - Vĩnh Phong cố cãi.

- Vậy sau này, anh phải cách xa em ba bước, không được ôm em từ phía sau. Tuyệt đối không được đến gần em ...- Hiểu Đồng nhướm mày khoái chí nói.

Vĩnh Phong nghe xong còn có thể nói thế nào nữa, chỉ có thể nói :

- Được rồi, về nhà anh sẽ lên lương cho em chịu không.

Hai người đi qua một nhà sách, Hiểu Đồng kéo tay Vĩnh Phong vào tìm sách. Vĩnh Phong để mặc Hiểu Đồng tìm sách, cậu đến lựa cho bé Đường vài quyển truyện và tập vẽ. Thấy có mấy quyển sách có mấy hình vẽ trẻ con rất ngộ nghĩnh và đáng yêu, cậu bèn cầm lấy.

Khi hai người đi ra tính tiền, Hiểu Đồng thấy mấy quyển đó bèn nói :

- Cái này chỉ dành cho trẻ dưới hai tuổi, bé Đường 5 tuổi rồi, không thích hợp đâu.

Cô định đem trả lại nhưng Vĩnh Phong đã giật lại và nhìn cô đầy khuôn khích nói :

- Anh mua để giành cho con anh đọc.

Nhưng nào ngờ, Hiểu Đồng vỗ vai cậu nói :

- Vậy khi đó em sẽ đến chúc mừng.

Hiếu Đồng nói xong quay người mỉm cười bỏ đi. Vĩnh Phong chỉ có thể thở dài tự nhắc nhở mình » Sau này không được chọc giận cô nữa. »

- Một vị bác sĩ của một bệnh viện tâm thần muốn tìm ra một bệnh nhân có tinh thần tỉnh táo nhất để họ giúp ông cai quản các phòng bệnh. Ông đi đến phòng bệnh thứ nhất. Ông chỉ vào cái tivi hỏi cái này là cái gì. Một người đứng lên trả lời đúng bèn được vị bác sĩ đó cho làm tổ trưởng ở phòng bệnh đó. Ông đi đến phòng bệnh thứ hai, ông chỉ vào cái đầu đĩa hỏi cái đó là cái gì, một người đứng dậy trả lời đúng, được ông cho làm tổ trưởng ở phòng bệnh thứ hai. Ông đi đến phòng thứ ba, ông cầm cái điều khiển tivi lên hỏi, cái này là cái gì

- Remote – Hiếu Đồng buộc miệng trả lời.

Vĩnh Phong bèn cười phá lên nói :

- Được, anh phong cho em làm tổ trưởng phòng thứ ba.

- Á thì ra

Hai chữ « anh gạt em » chưa kịp thốt ra thì đã phải nuốt lại xuống bụng bởi vì môi cô đã bị môi ai kia chiếm lấy. Nhanh chóng luồn lưỡi vào trong cửa răng cô đùa cợt. Đến khi cô gần như không thở được thì mới có thể thoát được.

- Không chơi nữa – Hiếu Đồng nằm xuống dưới giường che dấu gò má ửng đỏ và nhịp tim đập mạnh của mình – Lần nào cũng bị anh hôn đến hụt hơi. Oxi chẳng thể nào lên đến não. Anh có biết là não thiếu oxi sẽ trở thành người đần độn hay không ? Em không muốn sau này trở thành người đần độn đâu.

- Vậy em muốn chơi gì – Vĩnh Phong vẫn chưa buông tha cô, cái lưỡi vẫn lượn vòng trên bờ môi mọng của cô.

- Kể chuyện đi.

- Kể truyện – Vĩnh Phong nhìn cô chớp mắt một cái rồi nằm xuống – Anh không biết kể chuyện đâu, em kể đi.

- Vậy em kể anh nghe – Hiếu Đồng gạt đầu rồi lấy giọng trầm buồn kể .

- Lúc trước ở gần phòng trọ của em, có một cô đang mang bầu dắt theo một bé gái cũng đến trọ. Hai mẹ con cô đơn rất vất vả sống cuộc sống rất khổn khổ. Đến khi sinh nở cũng không có ai giúp đỡ, mẹ em thương tình đến giúp. Sau đó cô ấy đã kể câu chuyện về cuộc đời của mình ẹ con em nghe.

« Cô ấy có một người bạn trai thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, hai gia đình vô cùng thân thiết, người bạn trai ấy lớn hơn cô ba tuổi, thường chăm sóc cô, bảo vệ cô khỏi những kẻ bắt nạt, an ủi cô khi mẹ cô mất. Sau đó, cha mẹ người bạn đó bị tai nạn qua đời để lại người bạn trai đó một mình, cho nên ba cô đã đưa về nhà nuôi dưỡng như con trai của mình. Ba mẹ của bạn trai đó để lại gia sản khá lớn cho cậu bạn trai đó, cho nên ba cô đã dùng số tiền đó để làm ăn và thành công. Nhưng ông không hề có ý chiếm đoạt. Hai người lớn lên bên nhau, cả hai đều xinh đẹp, cuối cùng yêu nhau sâu đậm, ai cũng công nhận họ là một cặp xứng đôi. Sau khi chàng trai đậu đại học, ba cô đổ lòng cho chàng trai ra nước ngoài học hành và xây dựng sự nghiệp, nên đem toàn bộ gia sản đưa cho chàng trai. Hai người chia tay nhau, hẹn chờ đợi nhau suốt đời và vào cái ngày chàng trai đi, cô đã trao thân cho chàng trai ấy. »

Kể đến đây, giọng Hiếu Đồng có vẻ bi thương xúc động, cô cố gắng giàng cơn xúc động kể tiếp. Vĩnh Phong vẫn nằm im chăm chú lắng nghe.

« Nào ngờ sự đời không như ta tưởng, cha cô vì quá tin tưởng một người bạn cho nên bị lừa mất hết cả tiền bạc, còn có nguy cơ phải ở tù. Đúng lúc này cô phát hiện mình có thai với người bạn trai đó. Đau khổ tuyệt vọng vô cùng, lại mất liên lạc với người bạn trai đó. Cô như người sắp ngã xuống một bờ vực thẳm, nhưng rất may có một người đã giơ ra một bàn tay cứu giúp cho cô. Người đàn ông đó đã yêu cô từ lâu lắm rồi, ông ta muốn cô trở thành vợ mình để giúp đỡ cho cha cô thoát khỏi cảnh tù đầy, và để con cô không bị mang tiếng không có cha, ông còn hứa sẽ trả cô tự do cho cô khi người bạn trai chở về, cô đã gạt đầu đồng ý. Sau đó, cha cô vì đau buồn sinh bệnh mất đi, cô trong lúc cha mất lại không có tin tức gì của người yêu

cũng quá đau buồn dẫn đến việc xảy thai. Người đàn ông đó đã dịu dàng chăm sóc cho cô, khiến cô đôi lúc rất cảm động, nhưng cô không thể cho ông tình yêu của mình.

Nào ngờ, sau bao thời gian chờ đợi mỏi mòn, cô hay tin người yêu mình đã lấy vợ. Cô lại lần nữa suy sụp, cô lại được người đàn ông đó chăm sóc tận tình qua bao ngày tháng, cuối cùng cô đã tiếp nhận ông với tình yêu chân thành. Họ có với nhau một bé gái. Nào ngờ bất hạnh lại tiếp tục xảy đến, người đàn ông đó bị tai nạn mất đi. Hai mẹ con họ phải lưu lạc khắp nơi và người yêu cũ của cô đã xuất hiện. Họ nhìn nhau oán hận trách móc nhau rồi vỡ òa ra rằng bấy lâu nay họ đã hiểu lầm nhau.

Người yêu cô sau khi bị mất liên lạc, càng cố gắng làm việc, cuối cùng tạo được chút thành tựu trở về tìm kiếm cô, nhưng ông lại hay tin cô đã lấy một người đàn ông rất tài năng và giàu có. Đã phụ bạc lời thề năm xưa. Ông ta hận cô, cho nên đã chấp nhận đám cưới với một thiên kim tiểu thư giàu có nhất đang say mê ông. Và ông trở thành người thành đạt nhất, ai cũng phải kính trọng»

Kể tới đây, Hiểu Đồng bỗng hít thật sâu để dần cơn xúc động.

« Họ nhận ra tình yêu ngày xưa vẫn như ngọn lửa thổi bùng trong tim họ. Nhưng cô biết ông là người đã có vợ con rồi, cho nên cô không tiếp nhận ông. Họ chỉ đối đãi nhau như bạn, cô vẫn tiếp tục cuộc sống nghèo khổ chứ nhất quyết không nhận. Cho đến khi con gái cô bị người ta cưỡng bức, trong lúc đau khổ cô đã ngã lòng trước người yêu cũ, họ đã đến với nhau. Nhưng đó là một tình yêu thầm lặng. Cô không cho phép ông ấy vì mình mà bỏ cả vợ con, cô chỉ cầu xin được ở bên người đàn ông mà mình yêu thương suốt cuộc đời trong bóng tối mà thôi. Sau đó, cô phát hiện mình mang thai, cô đã quyết định bỏ đi mà không từ già. Rồi cô đến nhà trọ của em ở»

Kể xong, Hiểu Đồng quay lại nhìn Vĩnh Phong này giờ vẫn chăm chú lắng nghe, hơi thở dường như rất nhẹ, cô hỏi :

- Anh nghĩ sao về cô ấy.

- Anh rất cảm thông cho số phận của cô ấy nhưng anh không đồng tình việc cô ấy trở thành người thứ ba – Về mặt Vĩnh Phong bỗng thoáng tức giận, cậu mím môi đắn đo một lúc rồi hít một hơi kể - Anh đã từng kể với em là gia đình anh không hạnh phúc. Lúc đầu anh không biết vì nguyên nhân gì nhưng sau đó, anh mới biết nguyên nhân là có người thứ ba xem vào. Em không biết cái cảm giác nhìn thấy cha mẹ hờ hững với nhau, cãi vã nhau, ***** mắng nhau là như thế nào đâu – Về mặt trầm xuống, Vĩnh phong im lặng một lúc, sau đó cậu buông ra một câu – Anh hận bà ta.

Trái tim Hiểu Đồng bỗng nhiên lạnh ngắt, cô run run kiềm nén những giọt nước mắt dưới ánh đèn ngủ mờ ảo :

- Anh không thể tha thứ cho cô ấy sao ?

- Không thể. Anh sẽ không tha thứ cho bà ấy dù bất cứ lí do gì – Vĩnh Phong trả lời dứt khoát, ánh mắt ánh lên tia lửa.

- Phải ! Nếu là em, em cũng hận người đàn bà đó – Hiểu Đồng gạt đầu buồn bã nói.

Sau đó, Hiểu Đồng nhìn thẳng vào nở nụ cười Vĩnh phong hỏi :

- Vĩnh Phong, nếu sau này, chẳng may em bị mất trí nhớ, hay là em đã hết yêu anh thì anh sẽ làm sao.

Vĩnh phong lờ mờ cô một cái khó hiểu, nhưng rồi cậu trả lời.

- Nếu như em quên anh, nếu như em hết yêu anh thì anh sẽ đeo đuổi em lên nữa, sẽ để em yêu anh lần nữa.

Trên môi Hiểu Đồng thoáng nụ cười , cô tiếp tục hỏi.

- Nếu sau này vì một lí do nào đó em buộc phải rời xa anh, hay là mẹ anh ngăn cản tự mình thì anh sẽ làm sao.

Vĩnh Phong quay người nắm chặt tay Hiểu Đồng, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, Hiểu Đồng không nhìn thấy ánh mắt của Vĩnh Phong vì cậu quay lưng với ánh đèn nhưng qua giọng nói của cậu, Hiểu Đồng thấy có sự cương quyết :

- Hiểu Đồng ! Cuộc đời anh, tương lai anh, con đường anh đi, tất cả đều do bản thân anh chọn. Dù là ai cũng không thể thay đổi được. Trong cuộc đời anh sẽ luôn có hình bóng em, tương lai anh muốn có em bên cạnh, và con đường anh chọn muốn có em đi cùng. Dù bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng sẽ không buông tay em ra đâu. Em không cần làm gì hết, chỉ cần em đứng yên một chỗ đợi anh. Anh sẽ giữ chặt tay em, kéo em đi cùng anh, em tuyệt đối không được buông tay ra.

Nói rồi, cậu kéo Hiểu Đồng sát vào người mình, ôm siết lấy cô. Hiểu Đồng cảm thấy cái ôm của Vĩnh Phong thật ấm áp, chỉ chỉ muốn được cậu ôm chặt mãi mãi. Lát sau cô ngẩng đầu tỏ vẻ hỏi :

- Nếu như... em chỉ nói nếu như thôi... nếu như em buông tay thì sao ?

Vĩnh Phong buông Hiểu Đồng ra nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt chột chùn xuống bi thương, miệng tỏ vẻ dài nói :

- Nếu như em buông tay, anh sẽ hận em. Hứa với anh, em sẽ không buông tay ra được không.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu rồi cô cũng ôm chặt lấy cậu, cố kìm cho những giọt nước mắt chảy ngược vào trái tim. cảm giác đau khổ tột cùng.

« Anh hận bà ta » , » Anh sẽ hận em », mấy câu này cứ như sét nổ bên tai Hiểu Đồng khiến cô nhức nhối.

Lát sau, cô ngẩng đầu cười vui vẻ nói với Vĩnh Phong :

- Nếu sau này anh trở thành người nghèo khổ, em sẽ nuôi anh. Nhưng mà anh phải làm hết công việc nhà.

- Được, không thành vấn đề - Vĩnh Phong khẽ cười, bóp cái chóp mũi cao cao của cô – Mỗi ngày anh đều giúp em giặt giũ nấu cơm, dọn dẹp ...

- Em không thèm ăn cơm anh nấu đâu, dở òm – Cô le lưỡi nói.

- Vậy thì anh sẽ tập nấu cơm từ bây giờ. Anh sẽ nấu thật ngon để em trở thành heo mọi luôn – Vĩnh Phong cọ mụi cậu vào mũi cô ấu yếm.

- Đáng ghét – Hiểu Đồng đánh nhẹ vào vai Vĩnh Phong, rồi nhìn cậu tra khảo – Anh khai thiệt đi, lần trước khi lần đầu tiên anh nấu cho em ăn rất ngon, có phải là đi mua từ bên ngoài không ?

- Anh mà thèm làm cái trò đó – Vĩnh phong bĩu môi nguyệt cô một cái – Trước đó, anh đã học làm mấy món đó, vì bé Đường nói em thích ăn. Em có biết anh học bao nhiêu lâu không, phá tan cả cái bếp nhà anh. ** anh cực khổ thế nào để dạy anh bỏ bao nhiêu cho đủ, cho vừa, anh phải nuốt từng chữ một vào bụng. Anh phải nhím ngấm gia vị thiệt là lâu đó, nhiều quá thì bỏ ra, ít quá thì thêm vào. Chỉ hận một nỗi không thể đem gia vị lên cân để cân mà thôi.

Hiểu Đồng nghe vậy thì cười phá ra, Vĩnh Phong liền đưa tay cù loét cô khiến cô vừa oằn người tránh né, vừa cười. Cuối cùng phải xin tha, không dám chọc ghẹo nữa.

- Anh kể cho em nghe chuyện của anh lúc nhỏ đi.

- Lúc nhỏ anh nghịch lắm. Vĩnh Thành phải đứng ra can thiệp bảo vệ anh mỗi khi anh sai phạm điều gì đó. Cha mẹ không có ở nhà thường xuyên nên hai anh em vô cùng gần bó. Vĩnh Thành rất thích điêu khắc, chiếc nhẫn con cá heo anh làm tặng em cũng nhờ Vĩnh Thành đã dạy anh cách làm. Anh thì rất thích vẽ tranh, lâu rồi anh không vẽ.

- Vậy sau này anh vẽ cho em một bức chân dung được không ?

- Được, nhưng lâu rồi anh không vẽ. Ngày mai đi đến biệt thự nhà anh đi, ở đó có giá vẽ. Anh sẽ vẽ cho em một bức thiệt là đẹp.

- Ừm - Hiểu Đồng gật đầu.

Sau đó, Vĩnh Phong kể lại những chuyện nghịch phá lúc nhỏ cho hiểu Đồng nghe, khiến cô cười vỡ bụng.

Khi Vĩnh Phong đã ngủ say, Hiểu Đồng ngồi dậy, cô với lấy điện thoại Vĩnh Phong để trên bàn dò số của một người và gọi. Bên kia chưa kịp trả lời, Hiểu Đồng đã vội nói :

- Thiên Minh ! Việc mà em nhờ anh, hãy thực hiện đi.

Bên kia Thiên Minh nói gì đó nhưng Hiểu Đồng lạnh lùng nói :

- Hãy làm đi ! Đây mà món nợ em muốn anh phải trả cho em.

Ánh Bình minh vừa hé mắt đón những cơn gió lồng lộng thổi vào từ biển khơi xa xôi. Tại một khách sạn nổi tiếng, ngoài ban công của một căn phòng sang trọng, có một bóng hình mặc áo sơ mi trắng dài tay, chiếc quần jean ngắn để lộ đôi chân thon dài. Ánh mắt cô gái ẩn hiện sự buồn bã, cô đưa đôi mắt nhìn về hướng xa xăm về phía biển, để mặt cho gió biển thổi tung mái tóc dài đen nhánh, làm nó rối lên. Gió mang theo cái lạnh lẽo từ xa đến bao trùm lấy cả người cô, cô bất giác đi đưa tay ôm lấy hai bờ vai của mình, hít từng cơn lạnh đưa vào buồng phổi của mình, mong muốn đóng băng nỗi buồn trong lòng cô.

Mở mắt sau một cơn ngủ dài, Vĩnh Phong đưa mắt nhìn về phía chỗ nằm bên cạnh, không có bóng dáng của Hiểu Đồng. Cậu nhòm người dậy tìm kiếm hình bóng cô, ánh mắt lướt qua tấm kính trắng nhìn thấy bóng hình yêu thương, cậu khẽ cười mở cửa bước ra ngoài.

Hiểu Đồng đang mãi đeo đuổi theo những suy nghĩ trong lòng, vẻ mặt cô buồn bã vô cùng nên không phát hiện Vĩnh Phong đang bước đến gần.

Cậu choàng tay qua eo cô, kéo cô vào lòng mình ủ ấm, cầm đặt lên đầu cô. Giọng trầm ấm đầy yêu thương nhẹ nhàng trách cô :

- Sao lại ra ngoài này. Gió lạnh như vậy mà không mặc thêm áo khoác.

Hiểu Đồng ngả người sát vào lòng Vĩnh Phong, gương mặt cọ nhẹ vào ngực cậu, tay ôm chặt hai bàn tay đang ôm lấy em của mình. Lát sau cô thì thầm khẽ :

- Hãy ôm chặt em thêm nữa đi.

Vòng tay Vĩnh Phong liền siết chặt thêm, ôm chặt lấy cô, phủ những hơi thở ấm nóng lên tóc cô, truyền sự ấm áp của cậu vào cho cô.

- Nếu có thể được dựa vào lòng anh mãi mãi thế này thì tốt quá – Hiểu Đồng giọng buồn buồn nói.

- Ngốc quá ! Anh sẽ để em dựa vào lòng anh mãi mãi – Vĩnh Phong khẽ cười, siết chặt cô hơn nữa, như sợ chỉ cần cậu rời lỏng tay thì cô sẽ theo gió bay đi mất.

Vĩnh Phong mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, chiếc quần tây trắng ôm lấy Hiểu Đồng cùng đón những cơn gió lạnh thổi đến nhưng cả hai lại thấy sự ấm áp trong lòng. Nếu bạn đứng từ xa sẽ thấy đó là cảnh tượng rất đẹp, rất hạnh phúc. Hai người họ cứ như những giọt sương mong manh trong gió, chiếc áo trắng họ mặc tung bay trong gió càng khiến cho cảnh vật trở nên mờ ảo huyền hoặc.

Hai người trả phòng, quyết định cùng nhau đi đến biệt thự của nhà Vĩnh Phong. Chiếc xe mui trần màu đỏ lại vì vụ đưa họ đi qua con đường dài mát mẻ rất đẹp. Cuối cùng họ đi đến một cánh cửa màu đen rất lớn, đằng sau nó là một căn biệt thự rất đẹp và rất lớn. Phía bên kia biệt thự là một bãi biển xanh thẳm, chỉ có tiếng gió mà không có bóng người. Đây là bãi biển tư, không cho phép người khác đi vào.

Có người gác cửa vội vã mở cửa cho họ. Vĩnh Phong giúp Hiểu Đồng mang hành lý vào trong, nhưng bất ngờ đang dành cho họ ở bên trong.

Cửa vừa mở ra, một tiếng nổ « BÙM » vang lên, cả hai đều giật cả mình. Vĩnh Phong còn đánh rơi cả hành lý xuống đất. Hiểu Đồng đưa tay chặn lấy ngực.

Những tiếng cười sảng khoái vang lên, sau đó là điệu nhạc của bài « Happy birthday » vang lên. Rồi sau đó là bài : « Khúc hát mừng sinh nhật », một bài hát khá dễ thương. Sau đó, những con người dần dần tưng ra hai bên để cho Đình Ân đang bê trên tay một cái bánh sinh nhật rất to đi đến. Trên bánh có cắm hai cây đèn cây số 2 đang cháy rực rỡ.

Hiểu Đồng lập tức hiểu ra vấn đề, cô cúi gằm mặt xuống, bậm môi cảm thấy trong lòng khó chịu. Mọi người đang làm sinh nhật, nhưng hôm nay chẳng phải sinh nhật của cô cho nên buổi tiệc sinh nhật này là danh cho Vĩnh Phong. Mà cô, là bạn gái, là người cậu liều cả mạng để bảo vệ lại hoàn toàn không biết gì.

Vĩnh Phong nhìn thấy mọi người đều đến chúc mừng sinh nhật mình. Cậu nhìn mọi người cười vui vẻ rồi nói lời cảm ơn họ. Cậu dự định sẽ cùng Hiểu Đồng dự sinh nhật tại đây chỉ hai người nhưng giờ đây, có bạn bè càng vui vẻ hơn. Cậu kéo Hiểu Đồng đi vào phía trước.

- Mau cầu nguyện đi rồi thổi nến.

- Phải đó , mau lên kéo nến cháy hết.

Vĩnh Phong quay sang nhìn Hiểu Đồng vuốt lại mái tóc cô, đưa bàn tay đang nắm lấy tay cô lên ngang ngực, rồi nhìn cô khẽ cười nói :

- Anh ước được ở bên cạnh em mãi mãi

Mọi người ồ lên vui vẻ, chỉ có Hiểu Đồng là thấy lạnh ngắt ở con tim. Cô cố gượng cười vui vẻ với Vĩnh Phong, nhưng nụ cười của cô bị một người nhìn thấu, cậu nhìn cô chăm chăm sau đó thở dài.

- Mau thổi nến đi – Quốc Bảo thúc giục.

- Phải đó, em cầm đến mỗi cả tay rồi nè – Đình Ân giả vờ than thở.

- Em thổi cùng anh – Vĩnh Phong cười yêu cầu Hiểu Đồng và cô gạt đầu.

Những chiếc nến đã tắt, mọi người cùng vui vẻ nhập tiệc. Hiểu Đồng quan sát thấy có rất nhiều người ở đây, những gương mặt quen biết có, xa lạ có. Hầu như họ đi theo cặp. Ngay cả tên Quốc bảo nhìn trẻ con cũng mang theo người yêu, là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, ăn mặc gợi cảm, dường như là mẫu người yêu thích của cậu ta. Chỉ có Thiên Minh, Thế Nam, và Đình Ân là một mình.

Sau đó, họ cùng nhau ra bờ biển chơi bắn pháo hoa. Mọi người mua rất nhiều pháo hoa, Vĩnh Phong cũng đã cho người mua nhiều pháo hoa, cậu dự định sẽ cùng Hiểu Đồng chơi với nhau, thành ra số pháo hoa nhiều đến nỗi họ chơi suốt cả đêm rất vui vẻ.

Cả người mệt lử, cả bọn lảo đảo về biệt thự. Cuối cùng là tới việc chia phòng, dường như là do bọn họ cố ý sắp đặt cho nên số người vừa khít với số phòng có trong biệt thự. Nhưng kết quả cuối cùng là Vĩnh Phong và Hiểu Đồng vẫn phải ngủ chung một phòng.

Tất nhiên là Hiểu Đồng phản đối. Cô nhất quyết đòi ngủ với Đình Ân vì Đình Ân nằm có một mình. Nhưng Đình Ân lại dứt khoát từ chối , cô cười nói :

- Lần trước bị đánh nên lưng mình vẫn thường hay nhức mỗi lần, tối mình thường phải trăn trở qua lại, cần phải có khoảng giường rộng để nằm thoải mái. Cậu chịu khó ngủ cùng Vĩnh Phong đi, chẳng phải hai người vẫn nằm chung một phòng hay sao.

- Em vẫn còn bị đau lưng sao ?- Thế Nam cau mày ,lo lắng quan tâm.

- Em có đến bệnh viện kiểm tra chưa ? – Thiên Minh cũng lo lắng hỏi cô.

Đình Ân vốn dĩ cũng còn hơi đau nhức nhưng không đến nỗi khổ sở như cô nói, cô giả bộ nói thế để ép Hiểu Đồng và Vĩnh Phong bên nhau. Thấy Thiên Minh và Thế Nam lo lắng hỏi han thì xấu hổ nói :

- Em không sao, nhưng tóm lại là hôm nay Hiểu Đồng chịu khó ngủ với Vĩnh Phong đi. Thế Nam và Thiên Minh một phòng rồi.

- Phải đó, hai người hôm nay dùng chung phòng đi – Mọi người hòa nhau nói – Đã dùng chung phòng rồi còn giả bộ.

Hiểu Đồng nghe mọi người nói, thì xấu hổ cô lẩm bấp phân minh nói :

- Mình với Vĩnh Phong tuy ở cùng phòng nhưng rất trong sáng mà.

- E lo lắng gì chứ, người phải lo là anh mới phải, anh cứ sợ em sẽ vô anh, trinh tiết của anh cũng quan trọng lắm chứ bộ - Vĩnh Phong cười trêu chọc Hiểu Đồng.

- Đáng ghét, anh làm gì có trinh tiết mà đòi giữ chứ - Hiểu Đồng tức giận thẹn thùng đánh vào vai Vĩnh phong một cái.

Mọi người cứ cười ầm cả lên, tiếp tục trêu chọc hai người. Chỉ có một người nhìn hai người hạnh phúc mà buồn bã, lại có một người con gái nhìn nét buồn bã của người đó mà đau khổ.

- Này, cậu định biến Vĩnh Phong trở thành Liễu Hạ Huệ của trung Quốc à – Đình Ân nhìn Hiểu Đồng kinh ngạc phán.

- Cái gì mà Liễu Hạ Huệ chứ - Hiểu Đồng xụ mặt lí nhí nói, cô qua năn nỉ Đình Ân inh ngữ cùng.

- Trời ạ, Hiểu Đồng à, cậu không biết đàn ông là động vật là động vật yêu bằng nửa thân dưới hay sao. Cậu để Vĩnh Phong chịu đựng một cách đáng thương như vậy sao.

Hiểu Đồng nghe Đình Ân nói, cô ngồi im lặng không nói gì thêm. Đình Ân cười đưa cho cô một chiếc hộp quà và ẩn ý nói rằng :

- Mình đã mua quà cho Vĩnh Phong, đây là đồ ngủ đôi, trong đó có đề lót cho cậu nữa. Tối nay cậu hãy mặc cái này ở bên cạnh Vĩnh Phong sẽ làm anh ấy vui hơn. Dù gì cậu cũng chẳng mua quà cho anh ấy, thôi thì làm anh ấy vui một phen đi.

- Nhưng mà ...- Hiểu Đồng còn định nói thêm thì đã bị Đình Ân kéo dậy đuổi ra khỏi phòng.

Cô thất thủ đi lên phòng của Vĩnh Phong, trên tay cầm hộp quà Đình Ân đưa. Vừa mở cửa vào đã thấy Vĩnh Phong nằm ở trên giường xem ti vi một cách nhàn rỗi. Thấy Hiểu Đồng cầm hộp quà trên tay, Vĩnh Phong nhướn mắt hỏi.

- Ai tặng vậy ?

- Đình Ân tặng, là đồ ngủ đôi dành cho em và anh. Em đi tắm trước đây.

Bởi gì, Đình Ân đã nói là có cả đồ lót dành cho cô trong đó nên Hiểu Đồng không dám mở ra trước mặt Vĩnh Phong, cô cầm luôn hộp quà đi vào nhà tắm.

Sau khi tắm xong, cô mở hộp quà ra định lấy đồ để mặc nhưng sau đó mới phát hiện một sự thật bi thảm khiến cô nhớ đến nụ cười gian của Đình Ân khi trao cho cô hộp quà. Quay người nhìn lại bộ đồ đã bị ngâm trong nước của mình cô khẽ thở dài. Cuối cùng bất đắc dĩ, cô đành lên tiếng nói :

- Vĩnh Phong, anh có thể xuống dưới lầu lấy cho em một ly trà nóng không, em cảm cổ họng không tốt, muốn uống trà nóng để giải nhiệt.

- Ừm... chờ anh một chút - Vĩnh Phong trả lời rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Nghe tiếng sập cửa, Hiểu Đồng mới thở phào nhẹ nhõm, cô mở cửa phòng tắm bước ra ngoài. Nghĩ rằng Vĩnh Phong phải nấu nước pha trà khá lâu, cho nên cô cứ mặc bộ đồ ngủ mỏng tanh thấy cả nội y bên trong đến gần tủ quần áo. Vừa định kéo chiếc áo ra khỏi đầu để thay chiếc áo ngủ khác thì cánh cửa bỗng mở ịch ra.

Vào cái khoảnh khắc đó dường như mọi thứ đều đóng băng cả, không gian bỗng dừng lại. Chiếc áo vừa được kéo lên tới cằm thì tiếng động đã làm Hiểu Đồng quay người lại nhìn rồi sau đó vội vàng buông chiếc áo xuống. Cả người bỗng nóng rực lên, tim đập mạnh. Cô chờ người nhìn cái người cũng đứng bất động trước giây phút đó.

Vĩnh Phong mở cửa bước vào không ngờ lại thấy cảnh này. Tuy rằng chỉ là vài giây ngắn ngủi nhưng cậu đã thấy hết thân hình với những đường cong và bộ nội y đầy quyến rũ. Nhưng khi cô kéo chiếc áo xuống che người lại càng khiến cho tâm trạng cậu kích động hơn. Bởi vì chiếc áo quá mỏng, làm lộ rõ những gì ẩn chứa bên trong, càng có sức hấp dẫn đến bội phần.

Nhưng thấy gương mặt đỏ bừng xấu hổ của cô, cậu vội vàng nói :

- Anh vào để hỏi em xem em thích uống trà đậm hay trà nhạt.

- Trà nhạt – Hiểu Đồng cũng vội vã trả lời. Cô không dám nhìn mặt cậu.

Cả buổi pha trà mà tâm hồn Vĩnh Phong cứ để đâu đâu, đến khi chiếc ấm kêu còi báo hiệu cậu mới giật mình tỉnh lại. Sau đó cậu pha một tách trà đem đến cho cô. Hiểu Đồng đã thay chiếc váy ngủ khác, cô ngượng ngùng đón lấy ly trà, lí nhí nói :

- Cám ơn anh.

- Đứng khách sáo – Vĩnh Phong tặng hăng một cái rồi nói – Đi ngủ thôi khuya rồi.

Sau đó, cậu tắt đèn phòng chỉ chừa mỗi ánh đèn ngủ. Nhưng mà những hình ảnh lúc nãy cứ liên tục ập đến, nhảy nhót trong đầu cậu, khiến cậu không thể nào kiềm chế được. (thằng cha này là cầm thú nè, tiếc là mình nhỏ tuổi hơn, chứ nếu ko lấy thân phận làm chị đập nát cái đầu đen tối của Vĩnh Phong ca ra, mà thật ra mình mới là người đen tối nhất (>o<)>

Cậu xoay người nhìn phía sau lưng của Hiểu Đồng, đưa tay chạm vào những sợi tóc đen mượt của cô, cảm cảm thấy người Hiểu Đồng khẽ run lên khi cậu chạm tay vào tóc cô.

Một luồng máu nóng chạy loạn khắp người Vĩnh phong sau cái run nhẹ của Hiểu Đồng, bàn tay lần tìm cái cô thon gầy của cô vuốt ve, Hiểu Đồng bắt đầu thở gấp run rẩy. Cả người Vĩnh Phong đã tiến sát đến người Hiểu Đồng lúc nào không biết, tỏa ra hơi ấm khắp lưng Hiểu Đồng, lông cô dựng ngược cả lên, cô không dám nhúc nhích, càng không dám quay lại phản đối, cô sợ mình nhìn thấy ánh lực lửa của Vĩnh Phong mà bị cuốn lấy.

- Hiểu Đồng – Tiếng Vĩnh Phong thì thầm bên tai cô, làm trái tim cô chùn xuống, cả người mềm ra, không còn sức chống đối – Anh yêu em.

Bàn tay đã đi tới bờ vai trần của cô rồi lướt nhẹ trên cánh tay trắng ngần đi xuống bờ ngực cô. Cả người Hiểu Đồng căn cứng lại, trái tim gần thoát ra ngoài.

Vĩnh Phong xoay người Hiểu Đồng lại, nhìn sâu vào trong đôi mắt trong veo của cô bằng ánh mắt đã đục ngầu của mình, đôi môi Hiểu Đồng run rẩy, gương mặt hơi ửng đỏ. Khẽ khàng cậu đặt môi mình lên môi Hiểu Đồng nhẹ nhàng mút lấy bờ môi cô, trong lúc Hiểu Đồng còn đang hoảng loạn, cậu đã luồn lưỡi mình vào bên trong hàm răng vừa hé mở của cô trên chọc bên trong. Sau đó bờ môi của Vĩnh Phong lướt qua gương mặt cô rồi đi đến bên tai cô khẽ thì thầm.

- Hiểu Đồng ! Hôm nay là sinh nhật anh.

- Gì cơ – hiểu Đồng mơ màng, không hiểu Vĩnh Phong nói gì, cô bèn mơ hồ hỏi lại.

- Em chưa tặng quà cho anh – Vĩnh Phong vừa hôn lên xương quai xanh của cô vừa nói.

- Vậy anh thích quà gì, mai em sẽ mua – Hiểu Đồng bèn hỏi.

- Quà ở đây rồi, sao em lại chưa tặng – Vĩnh Phong khẽ cười nói, giọng điệu mờ ám vô cùng.

Hiểu Đồng nghe cậu nói xong, thì trấn động vô cùng, trong đầu cô cứ nghe thấy giọng nói của Đình Ân : » Cậu định để cho anh Vĩnh Phong làm Liễu Hạ Huệ à », « đàn ông là động vật yêu bằng nửa thân dưới ».

Bất giác đôi bàn tay của cô choàng lấy người Vĩnh Phong. Từ từ tản lỏng thân thể phối hợp với hơi thở và động tác của Vĩnh Phong.

(Nói chung là mình tưởng tượng như vậy nhưng sự thật có đúng như vậy ko thì mình chẳng thể trả lời, bởi vì mình không biết, mấy cái này toàn là đọc ở những truyện khác rồi ghép lại)

Quần áo của hai người cuối cùng cũng đã bị trút sạch nằm rơi *** quanh giường. Hai thân thể không còn mảnh giáp nào chạm vào nhau nhưng lại càng nóng rực hơn. Vòng tay càng lúc càng siết chặt hơn hơi thở càng lúc càng dồn dập.

Hai tay Vĩnh Phong ôm gọn lấy hai gò bồng đã trên người Hiểu Đồng làm cho nó căng cứng hơn. (Ăn cắp. ăn cắp trắng trợn luôn) . Môi cậu lướt khắp nơi trên người người cô để lại tàn tích.

Nhưng khi Vĩnh Phong sắp sửa « đi vào trong người » (cái này mình không hiểu nhưng thấy truyện nào cũng có từ này nên chôm vào luôn) của Hiểu Đồng thì trong đầu cô xuất hiện những lời nói :

« Cho tôi một ít thời gian đi »

« Bao lâu ? »

« 1 tháng »

« Được »

Cô vội vàng đẩy người Vĩnh Phong ra khỏi người mình, bối rối chớp mắt không dám nhìn cậu. Vĩnh Phong mắt hứng cau mày nhìn cô hỏi :

- Em sợ à !

Hiểu Đồng lắc đầu.

- Em hỏi hận.

Hiểu Đồng lại lắc đầu. Vĩnh phong nhăn mày hỏi :

- Vậy thì tại sao?

- Mẹ em, mẹ em, trước khi đi có nói – Hiểu Đồng méo máo nói.

Vĩnh Phong chợt ngừng người nhớ lại hình ảnh và lời nói của bà Cẩm Du trước khi hai người đi:

- Hiểu Đồng! Mẹ tin tưởng con.

Vĩnh Phong bắt giặc thở dài, cúi người vuốt ve gương mặt cô hỏi:

- Vậy chỉ cần không đi đến bước cuối cùng là được đúng không?

Hiểu Đồng bặm môi gật đầu, Vĩnh Phong miết nhẹ môi cô rồi thì thầm:

- Anh hứa với em, sẽ không đi đến bước cuối cùng .

Hiểu Đồng khẽ gật đầu vòng tay ôm lấy người cậu, lựa chọn sự tin tưởng. Sau đó họ lại tiếp tục sa vào nhau với những nụ hôn nhẹ nhàng hạnh phúc. Tận hưởng những gì mà cảm giác bên nhau đem lại.

Ngoài trời bắt đầu nổi giông tố, nhưng chẳng ai cảm thấy lạnh.

Sau đó, Vĩnh Phong phải đau khổ đi vào toilet, để lại Hiểu Đồng với những hơi thở đứt đoạn. Thật ra cô đã hoàn toàn rơi vào vô thức, Vĩnh Phong hoàn toàn có thể chiếm được cô, chỉ là cậu lựa chọn giữ lời hứa.

Còn lại một mình, Hiểu Đồng lặng lẽ rơi nước mắt:”Vĩnh Phong! Không phải em không thể trao cho anh mà là em sợ một khi đã trao thân cho anh , giữa chúng ta sẽ có một sợi dây buộc chặt. Em sợ rằng em không nở rời xa anh”

Sau đó, họ lại đi tìm hạnh phúc một lần nữa cho tới khi gần sáng mới mệt mỏi thiếp đi.

Cả hai đều dậy muộn, mọi người đã tập trung đầy đủ dưới phòng khách. Nhìn thấy hai người cùng nắm tay nhau đi xuống aim cũng nhìn họ cười thầm. Hiểu Đồng xấu hổ vô cùng, cô cúi đầu bước đi bên cạnh Vĩnh Phong , ngồi xuống ghé bên cạnh Đình Ân, tay Vĩnh Phong khoát qua em Hiểu Đồng, kéo cô dựa vào người cậu.

- Ấy da, hai người tối qua làm gì vậy, đừng nói là không có làm gì nha, chiến tích vẫn còn - Quốc Bảo liền trêu chọc họ.

Chiến tích đó là những dấu hôn đỏ rực của Vĩnh Phong trên người Hiểu Đồng, cô cố tình mặc áo dài tay che lại nhưng không thể che những dấu hôn trên cổ.

Mọi người cười ầm cả lên, Hiểu Đồng xấu hổ đưa mắt đáng thương nhìn Vĩnh Phong cầu cứu. Vĩnh Phong liền lấy cái gối đệm quăng vào người Quốc Bảo. Quốc Bảo nhanh chóng chụp lấy rồi nhăn răng ra nói:

- Ấy da, anh Vĩnh Phong đúng là trọng sắc khinh bạn mà.

Mọi người lại cười ầm lên. Vĩnh Phong cũng cười vui vẻ, nhìn Hiểu Đồng tình quái nói, bàn tay cứ vuốt ve trên người cô.

- Cậu ít nói lại đi, nếu không thì tối nay, Hiểu Đồng chẳng cho anh đến gần hay chạm vào cô ấy.

Mọi người lại cười rộ lên, còn Hiểu Đồng thì chết ngay tại chỗ. Vĩnh Phong nói ậy tức là đã thừa nhận tối qua họ đã làm chuyện đó rồi. Cô chỉ muốn cắn cho cậu một cái, nhưng lại sợ mọi người cho rằng hai người đang mùi mẫn với nhau nên chỉ có thể dùng tay nhéo thật mạnh bên eo của Vĩnh Phong. Dù đau đến chết

đi được, Vĩnh Phong cũng phải cẩn rằng mà chịu. Ai bảo cậu không chịu đắ tội với tiểu nhân mà lại đi đắ tội với phụ nữ chi.

- Này! Vậy anh phải cảm ơn em về bộ đồ ngủ đó mới được – Đình Ân vội chen vào.

- Ừm, cảm ơn em rất nhiều, bộ đồ ngủ đó rất đẹp – Vĩnh Phong cười nhìn Đình Ân đầy cảm kích.

Hiểu Đồng thiệt là bị tức chết với hai người này mà.

Trong tiếng cười đùa vui vẻ chỉ có một người lặng lẽ ấy thuốc hút.

Sau đó, mọi người cùng nhau đi du thuyền thưởng ngoạn vui vẻ. Thế Nam lặng lẽ đứng một góc trầm tư hút thuốc. Đình Ân nhẹ đi đến bên cạnh cậu, đưa tay lấy điều thuốc của cậu quăng xuống sông.

- Em biết là anh đang buồn nhưng anh không cần phải hủy hoại thân thể mình như thế. Anh đã hút gần một gói thuốc rồi.

Thế Nam không tức giận, cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn đàn chim hải âu từ xa đang bay lượn trên bầu trời. Ánh mắt xa xăm phản phát sự u buồn.

- Thật ra, em thấy, anh mới là mẫu người mà Hiểu Đồng thích – Đình Ân hít thật sâu một cái rồi nhẹ nhàng nói – Nếu đã yêu cô ấy, sao lúc đầu anh không tỏ tình với cô ấy đi.

- Bởi vì anh là thằng ngốc – Thế Nam trầm mặt tự xỉ vả mình – Anh luôn phủ nhận việc mình yêu cô ấy, chỉ cho rằng bản thân nhất thời bị cảm nắng, cho nên khi Vĩnh Phong hỏi, anh đã phủ nhận. Tới khi bản thân anh phát hiện mình yêu cô ấy sâu đậm đến thế nào thì cô ấy đã thuộc về người khác rồi.

- Em hiểu – Đình Ân gật đầu cảm thông – Bởi vì em biết còn có kẻ ngốc hơn anh.

- Anh như những cánh chim kia, chỉ biết bay lượn trên bầu trời, mà không dám đáp xuống. Nếu anh dám thẳng thắn tỏ tình với Hiểu Đồng, dù kết quả thế nào thì có lẽ bây giờ anh không hối hận đến thế này. Cũng không đau khổ như vậy.

- Vậy tại sao anh không chịu đáp xuống.

- Tại vì xung quanh chẳng có một hòn đảo nào để anh đáp xuống, có lẽ mãi mãi về sau cũng chẳng có một hòn đảo nào để anh đáp xuống.

- Không đâu – Đình Ân lắc đầu, rồi nhìn thẳng vào mắt Thế Nam nói – Có một hòn đảo vẫn chờ chim hải âu đáp xuống, nếu như nó chịu ngoái đầu lại.

- Hiểu Đồng, chúng ta nói chuyện chút đi – Thiên Minh vội vã nắm tay Hiểu Đồng kéo cô đến một góc vắng.

- Chuyện gì ?- Dù biết, Thiên Minh muốn nói chuyện gì nhưng Hiểu Đồng vẫn giả vờ hỏi:

- Là về chuyện đó – Thiên Minh ấp úng nói.

- Nếu anh không muốn giúp thì cứ việc đứng im lặng mà nhìn – Hiểu Đồng giận dỗi nói.

- Em không thấy làm vậy sẽ tội cho Vĩnh Phong lắm sao – Thiên Minh u uất nói.

- Vậy còn em thì sao, em không đau khổ sao. Chẳng lẽ em là người không có trái tim hay sao. Chẳng phải trong chuyện đó, người đau khổ nhất chính là em hay sao.

- Nhưng mà

- Anh có giúp em hay không ? – Hiểu Đồng vội hỏi, cắt ngang lời nói của Thiên Minh, cô nhìn cậu một cách dứt khoát.

- Giúp – thiên Minh bất lực nói.

- Tốt, sau chuyện này, chúng ta không ai nợ ai cả - Hiểu Đồng gật đầu rồi sau đó quay lưng bỏ đi.

- Vĩnh Phong! Anh có yêu em nhiều không? – Hiểu Đồng chợt hỏi vĩnh Phong khi hai người cùng nhau dạo bờ biển lúc trời tối.

- Đương nhiên là nhiều rồi , ngốc ạ - Vĩnh Phong khẽ cười, ôn lấy cô vào lòng.

- Nhiều bao nhiêu, có đủ để tha thứ cho em nếu em gây tổn thương cho anh không?
 - Bất luận em có gây tổn thương lớn thế nào cho anh, anh cũng sẽ tha thứ cho em – Vĩnh Phong khẽ cọ trán mình vào trán cô thì thào.
 - Ôm em đi. Ôm chặt vào.
- Vòng tay siết thật chặt, Vĩnh Phong cúi người hôn Hiểu Đồng và cô cũng đáp lại trong thổn thức.
- Từ trước tới giờ, chỉ toàn là anh ôm em ở đằng sau, bây giờ tới lượt em. Anh cứ tiến về phía trước, không được quay đầu lại đó nha – Hiểu Đồng cười cười xoa tay bắt Vĩnh Phong đi về phía trước.
- Vĩnh Phong vừa cười, vừa tiến về phía trước, đi được hai bước, cậu lại quay đầu nhìn cô.
- Không được quay đầu lại – Hiểu Đồng cung tay dứ về phía Vĩnh Phong cảnh cáo.
- Vĩnh Phong khẽ cười rồi bước tiếp, nhưng ngay sau đó cậu nhận được một vòng tay ấm áp. Sau đó lại đi.
- Lần này đi xa một chút – Hiểu Đồng giục.
- Cậu lại đi xa thêm chút nữa, rồi lại nhận một vòng tay ấm áp. Hai người cứ chơi trò này không biết bao nhiêu lần. Vĩnh Phong cứ thấy buồn cười trước trò chơi trẻ con của Hiểu Đồng nhưng vẫn tham gia cùng cô.
- Cậu không hiểu trò chơi này sẽ đem lại cho cậu cảm giác đau khổ mãi cho đến khi cậu chơi nó lần nữa.
- Cậu có kể với Hiểu Đồng chuyện mẹ cậu đã khóa hết các tài khoản của cậu không? – Thế Nam đưa ly rượu cho Vĩnh Phong hỏi.
 - Không – Vĩnh Phong đáp.
 - Tại sao?
 - Mình không muốn cô ấy lo lắng, dù sao thì vài ngày nữa anh Vĩnh Thành cũng mở lại tài khoản ình – Vĩnh Phong nói xong đưa ly rượu lên uống cạn. Khi đó mình sẽ trả tiền cho cậu.
 - Không cần phải tính toán như vậy – Thế Nam nhẹ nhàng trách móc.
- Vĩnh Phong khẽ cười buồn rồi rót ình thêm một ly rượu nữa.
- Trong đầu cậu nhớ lại hình ảnh của mẹ mình khi cậu trở về nhà lấy chiếc xe mui trần đỏ để cùng Hiểu Đồng đi chơi.
- Chia tay đi – Bà Mai Hoa lạnh lùng cầm tách cà phê vẫn đang bốc khói yêu cầu.
- Vĩnh Phong im lặng, không nói gì, cậu định bước tiếp
- Đừng ép buộc mẹ phải gây khó khăn cho con.
 - Mẹ đã từng yêu chưa – Vĩnh Phong quay người lại nhìn sâu ào đôi mắt lạnh lẽo của mẹ mình hỏi.
- Bà Mai Hoa im lặng, tất nhiên bà đã từng yêu và vẫn yêu cho tới tận bây giờ.
- Mẹ cũng từng yêu, tại sao lại không biết cái cảm giác của người đang yêu chứ. Cho dù là tình yêu đơn phương đi nữa thì đó cũng là tình yêu cơ mà. Sao lại phải cố tình ngăn cản con.
 - Hai đứa không xứng với nhau – Im lặng một lát, bà Mai Hoa buông ra câu nói này.
 - Vậy, ba có xứng với mẹ hay không? – Cậu chất vấn bà – Chẳng phải lúc ấy ba chỉ mới là người có chút sự nghiệp hay sao.
 - Nhưng ít ra, ba con cũng đã tự lập và có công ty riêng – Bà khẽ nhắc nhở.
 - Vậy thì chỉ có con không xứng với cô ấy mới đúng, bởi vì ngay từ nhỏ cô ấy đã tự lập và tự kiếm ra tiền so với một thằng ăn bám như con thì đúng là hơn rất nhiều.
 - Nhưng sau này con sẽ tiếp quản sự nghiệp của gia đình ta – Bà Mai Hoa giận dữ nói, đập mạnh tách cà phê xuống bàn.

- Nếu chỉ vì phải tiếp quản cái sự nghiệp này mà phải từ bỏ cô ấy thì con xin từ bỏ cái sự nghiệp này – Vĩnh Phong cũng giận dữ đáp.

- Được, vậy thì để xem nếu không có cái sự nghiệp này con sẽ sống ra sao- Bà Mai Hoa giận dữ đứng phắt dậy nhìn đứa con trai thứ hai của mình.

- Con sẽ cùng tạo dựng sự nghiệp riêng cho hai đứa con và sẽ sống hạnh phúc tròn vẹn chứ không phải là hạnh phúc giả tạo của ba và mẹ - Vĩnh Phong cương quyết nói xong liền bỏ đi.

Nhìn theo bóng dáng Vĩnh Phong khuất sau cánh cửa bà Mai Hoa đau khổ thả người xuống so fa.

Cuối cùng họ cũng kết thúc chuyến đi chơi, Hiếu Đồng nói rằng mình nhá y mệt nên muốn ngồi cùng Vĩnh Phong để dựa vào người cậu nghỉ ngơi. Vậy là hai người đi xe của Thiên Minh. Gần về đến nhà, Hiếu Đồng bảo muốn xuống đi bộ để đỡ chùng chân, hai người bèn cùng nhau nắm tay bước xuống xe, hai chiếc vali được kéo ở hai bên.

Hiếu Đồng bỗng muốn chơi trò chơi ở bãi biển. Vĩnh Phong lắc đầu khẽ cười nhưng cũng chịu theo ý cô. Cậu vừa đi mấy bước thì đã bị Hiếu Đồng ôm chặt từ sau lưng. Lần này cô ôm cậu rất chặt, cứ như bị rịn sắp phải chia xa. Cậu khẽ cười quay người lại hôn cô thật sâu, đến khi cậu rời ra nhưng cô vẫn quần lấy không chịu rời. Vĩnh Phong chỉ thấy cô lúc này thật đáng yêu.

Sau đó, họ lại tiếp tục chơi, nhưng lần này cậu đi rất lâu rất lâu, bước chân dường như muốn chậm lại cuối cùng vẫn chưa thấy cô chạy đến, cậu quay người lại, sau lưng cậu là một khoảng không gian vắng lặng.

Không hề thấy bóng dáng của Hiếu Đồng ở đâu, cả chiếc vali của cô cũng biến mất. Chỉ có những cơn gió nhẹ thổi những chiếc lá là con ở lại.

Chiếc vali trên tay cậu rơi xuống, trong lòng cậu là một khoảng trống trải, đầu óc quay cuồng

20. Chương 20: Cay Đắng Mình Em Chịu, Hạnh Phúc Dành Cho Anh.

Mười ngày, là khoảng thời gian không phải là dài, nhưng đối với Vĩnh Phong nó lại là khoảng thời gian dài vô tận. Hiếu Đồng đã mất tích mười ngày rồi.

Nói là mất tích thì cũng hoàn toàn không đúng, phải nói là cô đã bốc hơi bay đi mất tiêu rồi. Hoặc là cô vốn chưa hề tồn tại trên cõi đời này, bởi vì khi cô biến mất mang theo tất cả những gì từng thuộc về cô, từng được cô sử dụng. Chiếc tách cô hay sử dụng, cái chén cô thích dùng...cả hình ảnh của cô lưu trong điện thoại của cậu cũng đã không cánh mà bay, tất cả, tất cả mọi thứ đều biến mất.

Căn nhà lại nguyên vẹn như lúc ban đầu Vĩnh Phong đặt chân đến, cứ như thể cô chỉ tồn tại trong giấc mơ của cậu. Và rồi bây giờ cậu đã tỉnh giấc, thì hình bóng cô như trăng dưới nước đã bị phai nhòa.

Cậu đã tìm cô khắp mọi nơi, cô chẳng có nơi nào để đi cả. Ngoài trường học, chỗ làm thêm hay nhà sách cậu đã tìm kiếm mỗi ngày nhưng đều không thể thấy được dù chỉ là cái bóng của cô.

Thất vọng, tuyệt vọng rồi đau khổ, nhưng những việc này đều không làm cô trở về bên cậu. Chỉ mười ngày mà trông Vĩnh Phong thật gầy guộc, cậu chẳng buồn ăn ngủ đi khắp nơi tìm cô. Trước đây ra đường quần áo lúc nào cũng phồng phèo trên môi. Đã lâu rồi cậu không hút thuốc, khi hút lại cậu đã bị một cơn ho sặc sụa, cậu gần như đã quên cái cảm giác hút thuốc như thế nào. Thật buồn cười, cậu vì cô lại có thể dễ dàng từ bỏ thuốc, vậy mà bây giờ cậu lại vì cô mà tiếp tục hút, nhưng mà rõ ràng rằng thuốc và rượu không thể làm cậu quên đi nỗi buồn thiếu vắng cô.

Trước đây, mỗi lần cô hờn dỗi nói tiếng chia tay nhưng Vĩnh Phong không đau khổ nhiều như thế, bởi vì cậu có thể tìm được cô ở chỗ quen thuộc, có thể nhìn thấy bóng dáng cô đang ngồi học hay đang làm việc. Nhưng bây giờ cậu hoàn toàn không thấy gì dù là cái bóng của cô.

Lúc quay người lại, không thấy cô đâu, cậu cứ tưởng rằng cô đã trốn đâu đó trên cậu. Cậu đã đi tìm gọi tên cả đến khắp cả giọng nhưng không thấy cô ở đâu. Lúc đó, cậu lo sợ cô lại bị bắt đi, đã lo lắng vô cùng nhưng khi cậu mở cửa vào nhà thì sự lo lắng đó biến thành đau khổ.

Không có một bóng người nào ở trong nhà, căn nhà vắng lặng và lạnh lẽo. Đường như đây là một căn nhà, bỏ hoang lâu lắm rồi. Cậu tự dối gạt mình rằng họ đã đi đâu đó rồi sẽ về thôi, nhưng chờ mãi vẫn không thấy ai trở lại. Bà Cẩm Du và bé Đường biến mất một cách đáng sợ cùng với mọi đồ đạc có liên quan đến họ.

Vĩnh Phong đã tuyệt vọng, đã mệt mỏi vì chờ đợi, cậu như thể già đi rất nhiều, đôi mắt tinh anh giờ đây mờ đục trong khói thuốc. Không buồn ăn uống, chỉ chìm trong men say.

Điều đau khổ nhất là cô đã đưa cậu đến đỉnh cao nhất của hãnh phúc rồi thẳng thừng đạp cậu xuống chân núi một cách không thương tiếc, đến một lí do hay một lời giã từ cũng không có. Tại sao sau bao câu nói yêu thương dành cho cậu, cho cậu nếm hương vị mật ngọt đầu đời rồi lại đâm vào tim cậu một vết thương, bỏ rơi cậu.

Thiên Minh, Thế Nam, Quốc Bảo có đến thăm cậu, khuyên bảo cậu nhưng đều bị cậu đuổi về.

Thiên Minh trước khi đi quay đầu lại nói một câu lấp lửng :

- Rồi em sẽ gặp lại cô ấy, chỉ sợ rằng khi gặp lại em càng đau khổ hơn mà thôi.

Thế Nam chẳng thể khuyên nhủ Vĩnh Phong thế nào, cậu chỉ có thể ngồi lặng lẽ rót rượu cho Vĩnh Phong. Bởi vì Hiếu Đồng biến mất cũng mang theo trái tim cậu ra đi. Cô ở bên Vĩnh Phong dù cậu rất đau lòng nhưng cậu vẫn thấy được nụ cười hạnh phúc của cô, cũng đủ làm cậu mãn nguyện, nhưng giờ đây, cậu không thể thấy được hình bóng cô nữa rồi.

Quốc Bảo không như Thiên Minh và Thế Nam, cậu coi Vĩnh Phong như anh trai mình. Nhìn thấy Vĩnh Phong chỉ còn là một cái xác không hồn cậu cảm thấy đau lòng. Cậu giận Hiếu Đồng vô cùng, cậu hận không thể tìm thấy cô để giết chết. Hận một kẻ bạc tình, bạc nghĩa như cô, dứt tâm rứt bỏ mọi công sức của Vĩnh Phong.

- Anh à ! Trên đời này thiếu gì con gái, sao cứ phải vì hạng người như cô ta mà phải đau buồn đến thế. Đừng uống rượu nữa, đi với em, em sẽ giới thiệu nhiều cô gái tốt hơn cho anh – Quốc Bảo vừa nói vừa vực Vĩnh Phong dậy.

- Cậu tránh ra đi, để mặc anh – Vĩnh Phong đẩy mạnh Quốc Bảo ra – Đi đi, cậu về đi, cứ để mặc anh, ra sao thì ra. Không cần cậu quan tâm.

Quốc Bảo bị Vĩnh Phong từ chối lòng tốt thì tức giận lắm, cậu lắp bắp :

- Anh

Nhưng rồi cậu nhìn bộ dạng bi thương của Vĩnh Phong thì thờ dãi chua xót :

- Được rồi, em sẽ tìm cô ta về cho anh, dù có phải lật tung đất nước này, em cũng sẽ tìm cô ta về cho anh.

Nói rồi cậu quỳ quả bỏ đi sau khi đóng sầm cánh cửa lại đầy giận dữ.

Nghe tin con trai nghỉ học mấy bữa nay, bà Mai Hoa gác bỏ mọi công việc để bay về nước, đến thăm con trai. Vừa mở cửa bước vào thì một mùi nực nồng xông vào mũi bà, trong không khí bay phản phát mùi khói thuốc và mùi rượu nồng nặc. Vĩnh Phong nằm trên sofa say rượu không còn biết trời đất gì nữa. Xung quanh cậu là vỏ rượu nằm lán lộn và trên sàn nhà vươn *** đầy tàn thuốc.

Bà nhìn chăm chăm con trai một cái trong lòng cảm thấy nhói đau nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng, bà ra lệnh cho quản lí đang đi theo bên cạnh :

- Lấy cho tôi xô nước đá.

Anh chàng quản lí gạt đầu một cái rồi đi xuống nhà bếp xách lên một xô nước chứa mấy viên đá tủ lạnh, hai tay kính cẩn giơ trước mặt bà Mai Hoa. Đường như cậu đã quá quen với việc ra lệnh của bà và ngoan vâng lời.

- Quậy tan đá ra – Bà không thèm liếc nhìn mà lạnh lùng yêu cầu.

Cậu quản lí lập tức đưa tay quậy xô đá, quậy đến khi xô đá tan ra lạnh run nhưng chỉ có thể cắn răng quậy tiếp không dám than phiền. Bà Mai Hoa liếc nhìn cậu quản lí một cái rồi lạnh lùng cầm lấy xô đá rồi tạt thẳng vào ngay mặt của Vĩnh Phong.

Đang mơ màng say rượu, Vĩnh Phong bị nguyên một xô đá lạnh buốt xối thẳng vào người. Cậu rùng mình một cái rồi giật mình tỉnh lại. Đang định nổi giận xem kẻ nào to gan chọc giận cậu thì một giọng nói lạnh lùng ục nghiêm lên tiếng :

- Đã tỉnh chưa.

Vĩnh Phong thấy đầu nặng như chì, choáng váng mệt mỏi nhưng lại bị cái lạnh bên ngoài làm tỉnh trí. Cậu nhận ra giọng nói nghiêm trang kia, vội bật dậy rũ hết nước trên người xuống, thoáng thốt kêu lên :

- Mẹ.....

- Con còn dám gọi ta là mẹ sao ? - Bà Mai Hoa tức giận mắng – Con xem, bây giờ con ra giống gì hả. Con muốn đi theo tình yêu của bản thân mình. Được, mẹ chấp nhận, mẹ cho con đi, nhưng mà nhìn con xem, con có còn là con hay không hả.

Vĩnh Phong nghe mẹ mắng chỉ ngồi im lặng. Bà Mai Hoa càng đau xót hơn, bà nhẹ giọng nói :

- Con nghĩ mẹ là người lạnh lùng độc ác, muốn chia rẽ con với Hiếu Đồng sao. Con có biết Hiếu Đồng của con là hạng người gì hay không hả.

Bà vừa nói, vừa quăng lên bàn một cái phong bì lớn, phong bì bị quăng mạnh làm ột số bức hình trong đó rơi ra. Đập vào mắt Vĩnh Phong là một gương mặt xinh đẹp, quen thuộc. Nhưng cô gái trong hình khác rất xa với cô gái bên ngoài mà Vĩnh Phong biết.

Cô gái trong hình ăn mặc rất sexy, đầy khiêu gợi, biết uống rượu , biết hút thuốc, ngã ngón trong lòng mấy gã con trai lắm tiền nhiều của, thậm chí là cả những lão già. Bàn tay mấy kẻ kia tự do đặt trên người cô, mà cô không có chút khó chịu mà còn cười rất tình tứ với họ.

Cậu quơ tay nhanh chóng chụp lấy mấy tấm hình đó lên nhìn cho rõ những hình ảnh trước mắt mình. Sau đó, cậu nhìn từng tấm, từng tấm, lòng thấy lạnh ngắt. Nhưng những tấm hình bên dưới càng làm cho cậu choáng váng hơn. Bởi vì trong tấm hình là cảnh những đôi nam nữ đang làm tình trên giường. Rất nhiều gương mặt nam khác nhau, có già có trẻ có trung niên nhưng gương mặt nữ thì chỉ có một.

Vĩnh Phong cảm phần vô nát những tấm hình trong tay.

Bà Mai Hoa, thấy Vĩnh Phong tức giận, lấy làm hài lòng, nhẹ nhàng nói :

- Bây giờ con hiểu vì sao mẹ lại ngăn cản con đến với cô ta rồi phải không. Cô ta chỉ đang lừa con thôi. Con nhìn cho kỹ đi, đằng sau gương mặt hiền lành xinh đẹp của cô ta là một cô gái làng chơi, không từ bất cứ thứ gì để kiếm tiền. Con nghĩ cô ta thật sự yêu con sao, cô ta chỉ yêu tiền của con mà thôi. Con quá ngây thơ rồi

Sau khi bà Mai Hoa ra về, Vĩnh Phong như người phát điên, cậu ra sức đập phá không ngừng nghỉ, những thứ trước mặt cậu, cầm phân xe nát những tấm hình trong tay sau đó cậu khụy xuống đập mạnh tay xuống nền nhà, để những giọt nước mắt đau khổ rơi xuống, miện lẩm bẩm gọi tên Hiếu Đồng (Haiz ! Ta khóc đây, tội nghiệp Phong ca quá)

Đúng như Thiên Minh đã nói, rốt cuộc Vĩnh Phong cũng gặp lại Hiếu Đồng và người đầu tiên gọi điện thoại báo tin tức của Hiếu Đồng cho Vĩnh Phong chính là Quốc Bảo.

Đó là vào buổi sáng ngày thứ 11 Hiếu Đồng biến mất. Ngày hôm đó, Quốc Bảo chẳng có tâm trạng đến trường cho nên đi đến quán bar chơi, tình cờ cậu gặp một cô gái rất xinh đẹp và lại giỏi tuyệt chiêu tán gái của mình ra.

Quốc Bảo là một tên đào hoa tính tình cực kì xấu xa. Con gái quen với cậu ta chẳng được quá hai tuần, số con gái lên giường với cậu ta ngay lần đầu tiên gặp nhau đếm không hết. Cô gái này cũng không ngoại lệ, Quốc Bảo vừa tán tỉnh cô ta chưa bao lâu thì chỉ cần một cái nháy mắt của cậu, cô ta đã đồng ý cùng cậu đến khách sạn.

Đang đứng ở quầy đăng ký thì Quốc Bảo đã thấy một bóng dáng quen thuộc bước vào. Cô gái đó rất xinh đẹp, mái tóc dài đen nhánh, mặc một chiếc váy rất gợi cảm đang khoát tay tình tứ với một lão có cái bụng bia, và gương mặt dề dặt ghét.

Hai người họ cùng tiến đến quầy đăng ký, Hiểu Đồng còn lả lơi hôn gã đàn ông kia một cái trên má trước ánh nhìn khinh bỉ của các cô tiếp viên. Chuyện những cô kiêu nữ cùng các đại gia đi vào khách sạn này là chuyện rất thường tình. Nhưng mà vẫn có chút gì đó cảm thấy mất mặt phụ nữ quá.

Hai người họ bất chợt khựng lại trước cái tròng mắt đầy tức giận của Quốc Bảo. Cậu nhìn hết Hiểu Đồng rồi đến nhìn gã đàn ông bụng phệ kia, gã chẳng phải là ai xa lạ, chính là giám đốc Vương.

- Cô như vậy là sao hả ? - Quốc Bảo nhìn Hiểu Đồng với ánh mắt đầy nộ khí. Bàn tay đang ôm eo cô bạn gái bỗng buông thõng xuống rồi xiết chặt, cổ kiềm nén cơn giận dữ.

Gã giám đốc Vương thấy Quốc Bảo giận dữ thì hơi tái mặt, lão biết Quốc Bảo là ai, là con ông cháu cha trong bộ máy nhà nước, không dễ đụng vào. Nhưng Hiểu Đồng bên cạnh lão thì gương mặt lạnh lùng thờ ơ trước cơn giận dữ của cậu ta. Đã lâu rồi Quốc Bảo không thấy lại vẻ mặt này của Hiểu Đồng.

Cô với tay lấy chìa khóa phòng mà cô tiếp tân đưa cho, rồi lướt nhẹ ánh mắt qua Quốc Bảo và cô người yêu khẽ nhếch môi một cái lạnh lùng rồi khoát tay lão dề già giám đốc Vương nói :

- Có phòng rồi chúng ta đi thôi.

Hai người vừa quay lưng đi thì Quốc Bảo đã hét lên :

- Cô đứng lại cho tôi.

Hai người quay lại nhìn Quốc Bảo, cậu đã xô cô bạn gái đang ngơ ngác ra xa khỏi mình và bước đến bên Hiểu Đồng rồi nhìn giám đốc Vương ra lệnh :

- Ông mau cút đi cho tôi.

Giám đốc Vương sợ tái xanh cả mặt nhưng Hiểu Đồng vẫn nhất quyết ôm lấy cánh tay ông, không cho ông rời khỏi mình, cô nhìn Quốc Bảo mỉa mai nói :

- Cậu nghĩ mình là ai mà đòi ra lệnh cho người khác chứ hả. Tốt nhất là cậu nên lo việc của mình đi – Hiểu Đồng vừa nói vừa hất đầu về phía cô bạn gái của Quốc Bảo đang méo máo muốn khóc – Đừng quan tâm đến chuyện của người khác.

Quốc Bảo quay lưng lại nhìn cô bạn gái một cách chán ngán rồi đưa tay lấy bóp, lôi ra một xấp tiền nhét vào ta cô gái đó rồi hét ra lệnh :

- Cút đi.

Thật tội nghiệp cho cô gái đó, mặt méo máo muốn nói gì đó nhưng không dám, cuối cùng đành cầm tiền rồi vừa khóc, vừa bỏ chạy. Hiểu Đồng nhìn theo bóng dáng cô gלי cho đến khi biến mất mới quay lại cười nhạt với Quốc Bảo :

- Cậu cũng cư xử lạnh lùng thật, dù cô ấy chưa lên giường với cậu nhưng cũng không cần phải làm người ta vừa khóc vừa bỏ chạy như thế. Đối với con gái là phải nhẹ nhàng biết không.

- Cô im đi – Quốc Bảo nạt ngang – Tôi muốn cô giải thích mọi chuyện.

- Nực cười – Hiểu Đồng nhếch môi cười – Giải thích chuyện gì, tại sao tôi phải giải thích, cậu là gì của tôi mà buộc tôi phải thế này, thế nọ chứ.

Quốc Bảo đã không còn nhịn được nữa rồi, cậu tức giận nắm chặt lấy tay Hiểu Đồng kéo đi.

- Cô mau đi theo tôi.

- Buông ra – Hiểu Đồng nhanh chóng vung tay ra khỏi tay của Quốc Bảo – Cậu không thấy tôi đang tiếp khách à.

- Cô đúng là đồ đàn bà dề tiện – Quốc Bảo tức giận mắng .

- Hình như mẹ cậu cũng là đồ đàn bà đê tiện thì phải – Hiểu Đồng vừa xoa cánh tay bị Quốc Bảo bóp chặt đến đau điếng, vừa tức giận mĩa mai.

- Cô... - Quốc Bảo tức đến nỗi không nói nên lời, nếu như xưa nay cậu không đánh đàn bà thì chắc chắn là Hiểu Đồng đã chết trong tay cậu rồi.

- Cậu tốt nhất nên tránh xa tôi ra nếu không thì tôi sẽ gọi bảo vệ tới đó – Hiểu Đồng vừa nói xong thì đưa mắt nhìn hai cô tiếp tân đang sợ sệt nhìn nhau bảo – Gọi quản lý và bảo vệ các người ra đây nhanh lên, ở đây có người làm loạn nè.

Hai cô tiếp tân sợ hãi vội bấm điện thoại.

Từ đầu giám đốc Vương không dám nói câu gì cả, người ông ta toát cả mồ hôi. Ông đứng nhìn Hiểu Đồng và Quốc Bảo đấu đá nhau. Cả hai đang trừng mắt nhìn nhau.

- Cô có biết cô bỏ đi, anh Vĩnh Phong đau khổ thế nào không hả, anh ấy vì cô mà không màng ăn uống gì cả.

- Anh ta có xảy ra chuyện gì cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả - Hiểu Đồng cười nhạt, ánh mắt vô cảm, dường như cái tin đó không có gì quan trọng đối với cô cả.

- Cô có trái tim không hả. Anh Vĩnh Phong vì cô làm bao nhiêu chuyện, cả mạng sống cũng không tiếc vậy mà cô nở nào nói những lời tan nhẫn như thế hả - Quốc Bảo giận dữ mắng **** cô. Ánh mắt cậu nhìn cô cứ như thể muốn giết người, uất ức vì không thể đâm cho cô một trận hả giận.

- Anh ta có làm gì cho tôi hay không cũng là do anh ta cam tâm tình nguyện. Tôi không hề yêu cầu anh ta làm bất cứ chuyện gì cho tôi cả. Là tại anh ta quá ngu ngốc thôi.

- Cô

Lần này thì Quốc Bảo đã tức giận thật sự, cậu đã không còn đủ sức kiềm chế nữa rồi. Cậu giơ tay lên định đánh Hiểu Đồng thì một bàn tay đã chụp lấy bàn tay cậu giữ lại. Quốc Bảo tức giận nhìn lại kẻ đang cản chớ mình thì gương mặt quản lý Trung hiện ra. Ông ta chính là người quản lý lần trước đã cố tình kéo dài thời gian đến phòng của Hiểu Đồng và giám đốc Vương, cũng chính là người quản lý của khách sạn Phong Lệ. ông ta nhận được điện thoại liền cùng hai bảo vệ chạy tới.

- Cậu Quốc Bảo xin chớ làm loạn ở đây.

Quốc Bảo tức tối vung tay ra khỏi tay của quản lý Trung, chỉ vào Hiểu Đồng hỏi :

- Ông có biết cô ta là ai không hả.

Quản lý Trung đương nhiên là biết chứ, cái lần Vĩnh Phong đánh giám đốc Vương một trận tới tả làm kinh động tới khách sạn, ảnh hưởng cũng một thời gian. Ông tận tay thấy Vĩnh Phong chăm sóc cô từng li từng tí, đủ biết cậu yêu thương cô đến cỡ nào nhưng lần này, dù muốn ông cũng không thể giúp được họ. Ông thở dài một cái tiếc ột đôi uyên ương đẹp.

- Tôi không cần biết cô ta là ai cả, tôi chỉ biết hôm nay cô ta đi cùng giám đốc Vương thì là người của ông ấy.

Cậu mà gây sự là tôi sẽ cho người lôi cậu ra. Cậu phải biết, cậu có thể làm loạn ở tất cả các khách sạn khác nhưng khách sạn Phong Lệ này thuộc tập đoàn Nguyên Thành Phong, do chính tay chủ tịch phụ nhân tiếp quản, thiết nghĩ cậu không nên đắc tội.

Ông nhìn gương mặt thoáng khựng lại nghĩ ngợi của Quốc Bảo thì biết cậu sẽ nể mặt nên mỉm cười nói tiếp :

- Nếu như cậu thấy mệt muốn nghỉ thì tôi sẽ cho người dẫn cậu lên phòng, còn nếu không thì xin mời cậu lần khác ghé tới.

Quốc Bảo vẫn đứng nhìn Hiểu Đồng đăm đăm, cô phớt lờ tiếp tục kéo tay giám đốc Vương bước tới thang máy. Quốc Bảo tức giận định đuổi theo thì quản lý Trung đã đứng chặn đường, ông ông tôn nói :

- Cậu Quốc Bảo, hay là để hôm khác cậu ghé tới nha. Mời cậu về cho.

Nói rồi, ông hất đầu về phía hai bảo vệ vẫn đứng đó đợi lệnh nói :

- Mau tuyền cậu Quốc Bảo ra xe.

- Không cần – Quốc Bảo hất mặt nói, nói xong cậu quay lưng hậm hực bỏ đi.

Ra tới nhà xe, cậu tức giận đến độ đánh đấm bụi và chiếc xe của mình cho đến khi hai tay bị tê rát. Mồ hôi nhễ nhòa trên gương mặt, nhớ đến gương mặt tều tụy rất nhiều và thân hình gầy đi của Vĩnh Phong mà đau lòng. Trong lòng cậu dằn xé giữa việc cho Vĩnh Phong biết tin tức của Hiếu Đồng vừa không muốn cậu thấy cảnh này. Nhưng sau đó, trong lòng cậu nghĩ rằng thà để Vĩnh Phong nhìn thấy sự thật đau lòng này còn hơn để cậu cứ sống như một cái xác. Cuối cùng cậu quyết định gọi cho Vĩnh Phong.

Điện thoại reo liên tục, Vĩnh Phong vẫn đang say ngủ. Cả ngày cậu lại uống rượu, cậu chẳng buồn ăn uống gì, nhưng càng uống vào thì lại càng ói ra. Cậu nhìn những tấm hình bị cậu nhét túi đến nhăn nhúm một lần nữa, tim đau đốn vô cùng. Tại sao, tại sao lại như vậy... cậu cầu mong Hiếu Đồng sẽ xuất hiện nói cho cậu biết sự thật không phải như vậy, nhưng mà sống trong niềm tin thật khó, cậu muốn tin Hiếu Đồng, chỉ cần cô giải thích dù là chuyện gì cậu cũng chấp nhận, sẵn sàng bỏ qua, sẵn sàng tha thứ, chỉ cần cô xuất hiện trước mặt cậu. Cậu vẫn sẽ ôm cô vào lòng thật chặt.

Tiếng điện thoại vẫn rền vang phá ngang giấc ngủ của cậu, Vĩnh Phong cố gắng mở mắt lần tìm điện thoại, hy vọng biết đâu Hiếu Đồng đang gọi cho cậu, nhưng nhìn thấy số Quốc Bảo cậu ném mạnh điện thoại vào tường và vỗ đôi.

Đáp trả tiếng điện thoại của Quốc Bảo là những tiếng tút tút. Quốc Bảo điên tiết gọi lại nhiều cuộc nhưng không được, cuối cùng cậu gọi số để bàn.

Vĩnh Phong tiếp tục chìm vào giấc ngủ thì lại nghe tiếng điện thoại vang lên. Cậu chẳng buồn nghe điện thoại nữa, gơ tay lên đầu lần tìm cái điện thoại nhắc lên rồi đập mạnh xuống, rồi tiếp tục lăn ra ngủ.

Nhưng điện thoại vẫn tiếp tục vang lên khiến Vĩnh Phong phát bực, cậu đưa tay hất điện thoại ra khỏi chỗ đặt.

Quốc Bảo thấy Vĩnh Phong đã nhắc máy mà không trả lời, cậu cứ Alô mãi, nhưng vẫn không có ai trả lời. Cậu tức quá liền hét to lên trong điện thoại :

- Anh Vĩnh Phong mau nghe điện thoại đi. Em đã tìm được Hiếu Đồng rồi.

Hai tiếng « Hiếu Đồng » quả thực rất có công hiệu, Vĩnh Phong lập tức ngồi bật dậy, cầm lấy ống nghe, hỏi dồn dập :

- Cậu tìm thấy Hiếu Đồng ở đâu nói mau.

- Anh bình tĩnh nghe em nói. Em đang ở khách sạn Phong Lệ, Hiếu Đồng đang ở đây cùng với giám đốc Vương. Anh mau đến đây, em bị quản lý đuổi ra rồi, không thể ngăn cản họ được. Họ đã vào phòng một lúc lâu rồi...

Vĩnh Phong không kịp nghe nữa đã vội vàng thả máy. Cậu lao lên xe, phóng ra khỏi nhà không chậm trễ một giây. Vừa chạy vừa run rẩy, đầu óc choáng váng vì men rượu nhưng trái tim đau đốn không ngừng rỉ máu làm lí trí cậu tỉnh táo. Cậu phóng như bay đến khách sạn bất chấp đèn xanh đèn đỏ và dòng xe cộ. Phải nói nếu Vĩnh Phong có tay lái yếu thì chắc chắn tai nạn đã xảy ra rồi. Dù phóng như bay nhưng cậu vẫn mất thời gian không nhỏ để đến khách sạn.

Cuối cùng cậu cũng đến được khách sạn Phong Lệ. Quốc Bảo đang đứng ở cửa đón cậu. Vĩnh Phong vút cả xe ở đó đi vào. Cậu đi thẳng đến quản lí Trung tóm lấy ngực áo của ông ta giận dữ điên cuồng hét lên :

- Họ ở phòng nào ?

Quản lí Trung bình tĩnh gỡ tay Vĩnh Phong ra, từ tốn nói :

- Tôi sẽ dẫn cậu đi.

- Không cần – Vĩnh Phong nạt ngang – Nói cho tôi biết số phòng là được.

- Em đi với anh – Quốc bảo bước lên nói.

- Cậu cứ ở lại đây đi – Vĩnh Phong không muốn ai đi theo cùng cậu hết. Bởi vì dù thật sự Hiểu Đồng và giám đốc Vương có làm gì thì cậu cũng không muốn ai biết, không muốn ai nhìn cô với ánh mắt tò mò. Cậu không thấy Quản lí Trung nói gì thì lờm ông một cái/

- Phòng 502 – Quản lí Trung vội vàng đáp, cả người ông lạnh toát sau cái lờn đó.

Vĩnh Phong đi vào thang máy, rồi đi đến phòng 502, cậu chẳng một giây chần chừ, đá toang cánh cửa, mở ra. Đập vào mắt cậu là cảnh giám đốc Vương đang trần truồng nằm trên giường, chiếc ra đệm nhăn nhúm, quần áo rơi *** khắp nơi, đây chính là dấu hiệu cho thấy vừa có một cuộc giao hoan xác thịt.

Ánh mắt rực lửa nhìn giám đốc Vương, cậu tiến vào bên trong sau khi đóng sập cửa lại. Giám đốc Vương thấy Vĩnh Phong đến thì mặt trắng bệch không còn chút máu, vội vàng vợ lấy chiếc khăn tắm che nạng bụng, rồi hốt hoảng nhảy ra khỏi giường, quần chặt khăn tắm, che đi một phần cơ thể. Nhớ tới trận đòn khinh hờn lần trước mà Vĩnh Phong ban tặng, ông ta lắp bắp nói :

- Cậu Vĩnh Phong, cậu nghe tôi nói trước...

Nhưng Vĩnh Phong không còn đủ bình tĩnh để nghe ông ta nói, cậu hầm hầm lao về phía ông ta. Bỗng cánh cửa nhà tắm bật ra, tiếp sau đó, Hiểu Đồng mình quấn một cái khăn tắm che ngang ngực nhưng chiếc khăn chỉ che được một phần chân của cô nên để lộ đôi bắp đùi non trắng ngần, mái tóc ướt đẫm, trái tim Vĩnh Phong như ai bóp nghẹn

Cô nhìn Vĩnh Phong một cái rồi cười nhạt nói :

- Chuyện của chúng ta không liên quan đến người khác.

Sau đó giám đốc Vương bị Vĩnh Phong ném ra khỏi phòng trong tình trạng thật bi đát, thật mất mặt. Trên người ông ta chỉ có độc nhất một chiếc khăn quấn ngang bụng. Khổ nỗi nó chẳng thể nào che được cái bụng bìa bự xự của ông ta. Mọi người đi qua lại nhìn ông ta chỉ chỉ chỗ chỗ cười thâm. Nhiều người cho là ông ta biến thái, ngay đến bà lao công quét dọn cũng nhìn ông xem thường. Ông chỉ có thể cúi đầu nhìn xuống đất giấu mặt đi trong xấu hổ, bởi vì Vĩnh Phong đã khóa cửa phòng lại, mà ông ngàn vạn lần cũng không dám gõ cửa. Trận đòn kinh hoàng lần trước ông vẫn còn nhớ mãi, dù rằng rất căm tức nhưng ông ta lại không có gan đối đầu với tập đoàn Nguyên Thành Phong.

Còn lại hai người trong phòng, không gian bỗng nhiên vắng lặng đầy ngọt ngào, Hiểu Đồng không thêm để ý đến sự giận dữ của Vĩnh Phong, cô quay lưng lại với cậu tiếp tục lấy khăn lau tóc. Vĩnh Phong nhìn thấy thái độ thờ ơ lạnh nhạt của Hiểu Đồng thì tim đau nhói, toàn thân bỗng phát run, cậu phải siết chặt tay lại để ngăn chặn cái run toàn thân của mình. Rõ ràng cậu rất giận dữ, rất phẫn nộ nhưng khi nhìn thấy cô vẫn bình an thì những lo lắng trong những ngày vừa qua được vờ về, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, cơn giận bị không khí trong lòng xẹp xuống. Lúc này cậu chỉ muốn ôm trầm lấy cô cho thỏa lòng nhung nhớ.

Nhưng thái độ hờ hững của cô như dội một gáo nước lạnh vào mặt cậu. Cậu đau khổ rút những tấm hình trong túi ra quăng xuống giường, mệt mỏi hỏi :

- Giải thích cho anh biết những tấm hình này là sao.

Hiểu Đồng quay đầu nhìn về phía những tấm hình này rơi *** trên giường, cô đi đến ngồi xuống bên mép giường rồi cầm mấy tấm hình lên xem tỉ mỉ từng tấm hình, ánh mắt có chút u ám.

Vĩnh Phong đứng yên lặng nhìn Hiểu Đồng xem từng tấm hình, cậu hy vọng, Hiểu Đồng sẽ cho cô một lời giải thích, chỉ cần cô giải thích, dù cô có nói thật hay không cậu cũng tin. Nhưng lòng tin và sự chờ đợi của Vĩnh Phong đã bị một câu nói của Hiểu Đồng đánh bật đi, choáng váng. Cô nhìn hết mấy tấm hình rồi xéch môi cười nhạt nói :

- Chụp cũng đẹp quá chứ.

Vĩnh Phong choáng váng đến độ gần như không đứng vững được, cậu không ngờ cô lại phán ra một câu nói như thế. Như thế cái người con gái kia không phải là cô, như thế đó là tấm hình của một cô người mẫu quảng cáo nào đó vô hại.

- Em ...- Cậu run người lắp bắp, quả thật không thể nào mở lời được, trái tim như thể chết lặng.

Cô quay đầu nhìn về mặt tái xanh vì bị shock của Vĩnh Phong, lạnh lùng hỏi :

- Anh đến tìm tôi chỉ vì mấy tấm hình này à.

Vĩnh Phong muốn nói « Không phải », cậu đến đây vì nhớ cô, vì lo lắng cho cô, nhưng lời nói lại bị trôi tuột vào trong trong sự lạnh lùng của cô.

- Xem ra mẹ của anh là người đã đưa cho anh mấy tấm hình này phải không ? – Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong đứng bất động một chỗ thì cười hỏi .

Một sự run nhẹ, chạy thoảng qua trái tim của Vĩnh Phong, một niềm vui, một lí do... Nó dường như chính là đáp án mà cậu muốn biết, chính là nguyên do cho sự ra đi và thái độ lạnh nhạt của cô. Thoảng vui mừng, cậu đến bên Hiểu Đồng, nắm chặt hai vai cô, giữ cho đôi mắt lạnh lẽo của cô nhìn thẳng vào đôi mắt cậu. Sự vui mừng hiện ra nét mặt, dịu dàng hỏi cô :

- Có phải mẹ anh đã nói gì với em không ? Em đừng để ý, anh đã nói rồi, không ai có thể làm anh rời xa em cả, không ai có thể chia cắt hai chúng ta.

Nhưng Hiểu Đồng đã hất đôi tay cậu ra rồi đứng dậy đi xa khỏi cậu, làm Vĩnh Phong ngỡ ngàng.

- Bỏ đi, Vĩnh Phong ! Mẹ anh thật sự chẳng làm khó dễ gì tôi cả. Mẹ anh là một người mẹ tốt, bà rất lo cho anh, rất yêu thương anh. Bà đến tìm tôi vì muốn cho tôi biết được nỗi lòng của một người mẹ như bà. Bà đã khóc rất nhiều, đã tâm sự rất nhiều về tình yêu của bà đối với anh. Anh phải biết trân trọng bà, yêu thương bà. Tôi hiểu tấm lòng một người mẹ như bà hơn ai hết, bởi vì tôi cũng là một người mẹ.

Vĩnh Phong như bị sét đánh trúng, cả người bất động gần như muốn ngã xuống khi nghe Hiểu Đồng nói cô cũng là một người mẹ. Cậu không tin vào chính tai mình, quay đầu nhìn cô, run rẩy hỏi với anh mắt đau thương :

- Em mới nói gì, em cũng là một người mẹ ư...ý của em là em cũng sinh con như bao người đàn bà khác ư.

- Đúng vậy – Hiểu Đồng thản nhiên đáp – Anh không thấy bé Đường giống tôi như khuôn đúc ư.

Một lần nữa, lại một lần nữa, toàn thân choáng váng, gần như không đứng nổi. Bé Đường đúng là rất giống Hiểu Đồng, phải nói là giống y như đúc cô lúc còn nhỏ, nhưng cậu luôn cho rằng hai người là hai chị em nên giống nhau là chuyện bình thường. Thậm chí cậu còn cho rằng bé Đường có đôi nét giống cậu, càng đặc biệt yêu quý cô bé hơn nữa.

- Ý của em là, em chính là mẹ của bé Đường - Vĩnh Phong đau đớn hỏi.

- Đúng vậy – Hiểu Đồng gạt đầu xác định một cách mau lẹ.

Vĩnh Phong không còn chút sức lực nào nữa, cậu khụy người xuống giường, hai tay chống xuống giường đỡ lấy thân hình to lớn đang mềm nhũn ra kia.

- Có phải tin này làm anh shock lắm không – Hiểu Đồng cười hỏi, cô nhìn Vĩnh Phong một lát rồi bước đến đầu giường ngồi xuống, sau đó với tay lấy một điều thuốc đưa lên miệng, bật hộp quẹt lên.

Một làn khói mờ phả ra sau khi Hiểu Đồng rít một hơi dài, gương mặt xinh đẹp của cô ẩn hiện trong màn khói có vẻ thương tâm một chút. Sau đó cô rít thêm vài hơi nữa, nhả thêm vài luồng khói nữa mới dụi điều thuốc vào trong gạt tàn, thả người theo làn khói nói :

- Để tôi kể cho anh nghe, năm đó không phải là tôi suýt bị hấn ta cưỡng hiếp mà là chính tôi dụ dỗ ông ta. Haiz ! Cái lão già ngu ngốc, thật ngu ngốc lại háo sắc đó cứ thấy tôi là sáp tới giả đồ vô tình đụng trúng người tôi. Tôi biết lão thêm muốn tôi lắm rồi, nhưng tôi muốn đùa cợt gã ta, muốn gã ta phải phục tùng tôi. Cái hạng người như hấn quả nhiên là chỉ cần tôi cho hấn ta nắm tay một cái, ôm một cái thì tôi muốn bao nhiêu tiền hấn ta cũng cung phụng tôi. Tôi không ngu dại đâm đầu vào cho hấn hưởng lợi liền được, tôi phải moi tiền hấn ta càng nhiều càng tốt. Tôi càng làm hấn thêm muốn tôi thì tiền của hấn càng rơi vào túi tôi. Nhưng hấn ta đã có vợ rồi, vợ hấn ta lại là một mẹ chẳng cái đáng sợ. Hấn ta sợ mẹ ta. Cho nên tôi mới quyết định hiến thân cho hấn ta, để rồi ép hấn phải bỏ vợ mà đến với tôi. Có như vậy tôi mới chiếm được hết gia tài của hấn ta. Nhưng thật đáng tiếc.

Cô chắc lưỡi một cái ra vẻ tiếc rẻ, rồi lấy một điều thuốc khác ra hút, lại tiếp tục thả những làn khói mờ ảo. Vĩnh Phong nãy giờ vẫn chết sững vì hành động của cô, chẳng phải cô rất ghét hút thuốc sao, nếu cô người thấy mùi khói thuốc thì thường ho sặc sụa, cho nên cậu đã từ bỏ hút thuốc. Rồi lại nghe lời kể của cô, trái tim cậu như ai đó lấy dao đâm ra ngàn mảnh. Cô lại dụ điều thuốc xuống cái gạt tàn sau khi rít một hơi dài nhả ra luồng khói mờ đặc. Vĩnh Phong từng thích hút thuốc, nhưng giờ đây cậu lại ghét khói thuốc vô cùng.

- Đáng tiếc, vào ngay phút đó mọi người lại xông vào. Cho nên tôi đóng vai một kẻ bị hại đáng thương chỉ tội hấn ta có ý đồ cưỡng hiếp. Vậy là hấn ta phải lãnh án 5 năm tù. ...Lúc gặp lại hấn ta, anh có biết vì sao tôi sợ hấn ta không ? Là bởi vì tôi sợ hấn ta vạch trần tôi ra trước mặt anh, cho nên tôi phải tỏ ra đáng thương trong mắt anh, để anh tin tôi, để anh thay tôi trừng trị hấn ta, để hấn ta mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời tôi, không bao giờ đến phiền tôi nữa. Quả đúng như tôi nghĩ, anh đã bị tôi lừa một cách đáng thương.

Cô ngừng lại nhìn ánh mắt oai án của Vĩnh Phong dành inh. Nhếch môi cười một cái rồi kể tiếp :

- Nhưng từ khi thoát ly hấn ta thì tôi lại không có tiền. Tôi cần tiền, rất cần tiền, tôi không thích phải sống trong nghèo khổ. Vậy là tôi lợi dụng vẻ ngoài xinh đẹp của mình mà bắt đầu đi lừa tình các đại gia và các chàng công tử ham chơi hám gái. Tôi bắt đầu bán rẻ thân xác mình để kiếm tiền, tôi cho họ sự sáng khoái, còn họ đem lại cho tôi tiền. Một cuộc trao đổi công bằng, tôi rất thích cuộc đời này, không ai nợ ai, rất sòng phẳng. Nói thật cho anh biết, ngay đến bé Đường là con ai tôi cũng không biết nữa. Một ngày tôi tiếp đến mấy tên đàn ông, anh nghĩ xem tôi có thể biết cha nó là ai không !

- Đứa bé đối với tôi đúng là một gánh nặng, đương nhiên tôi không ngu ngốc mà để đứa bé ra đời. Cho nên tôi quyết định đi phá. Đáng tiếc mẹ tôi đã phát hiện ra chuyện tôi mang thai, đương nhiên tôi đổ thừa là do mình bị cưỡng hiếp. Tôi không muốn bà biết, bởi vì bà là người thân duy nhất của tôi trên đời này. Bà ấy quyết định giữ đứa bé lại, bởi vì tôi mang thai lúc còn quá nhỏ, nếu tôi phá thai, lỡ xảy ra chuyện gì thì sau này khó lấy chồng sinh con. Cho nên tôi nghe lời bà, giữ đứa bé lại. Nhưng vấn đề lại là chuyện tôi vẫn còn đi học. Cho nên nhân lúc bụng tôi còn chưa lớn, tôi đến trường thường xuyên giả đồ bị bệnh. Sau đó, tôi ít đến trường hơn với lí do nhập viện, mọi người thầy cô tất nhiên là thương xót cho tôi rồi, chẳng ai phàn nàn một lời nào về việc tôi nghỉ học cả. Tôi vốn là một học sinh gương mẫu mà cho nên dù nghỉ học nhiều nhưng vẫn không bị đình chỉ học. Tới ngày thi tôi phải chịu khó mặc thật nhiều quần áo, che đi cái bụng bầu của mình bước đi một cách khó nhọc. Nhưng như vậy thì sao chứ, cuối cùng tôi vẫn qua cửa chót lọt, dễ dàng qua mặt tất cả mọi người. Buồn cười lắm đúng không ?

Lại một điều thuốc nữa được rút ra nhưng lần này cô không hút, chỉ cầm khư khư trên hai ngón tay mà thôi. Sau đó tiếp tục kể. Vĩnh Phong càng nghe càng thêm đau xót, cậu không biết mình đang đau xót cho ai, đau xót cho cậu hay đau xót cho cô.

- Cuối cùng bé Đường cũng ra đời. Thật may mắn là con bé giống tôi. Mẹ tôi sau đó đem nó đi làm khai sanh, bà tự nhận bà chính là mẹ nó, từ đó tôi và bé Đường sống dưới thân phận là hai chị em gái. Khi tôi nhìn thấy gương mặt nó, đáng yêu quá, giống tôi quá cho nên tôi quyết không để cho nó phải sống khổ sở giống tôi. Cho nên tôi càng ra sức kiếm tiền bằng thân xác mình để nuôi nấng bé Đường.

Cô kể xong quay đầu nhìn Vĩnh Phong hỏi :

- Anh có nghe câu : » Gái một con trông mồn con mắt chưa ». Nhìn vào tôi, ai cũng nghĩ tôi là một thiếu nữ, chẳng ai biết tôi đã trở thành đàn bà rồi, làm mẹ của một đứa con. Họ càng bị vẻ đẹp của tôi chinh phục. Càng lao đầu tới tìm tôi, càng vung tiền cho tôi nhiều hơn. Nhưng mà tôi vốn không phải là một kẻ ngốc, không thể chỉ bao nhiêu đó là thỏa mãn được tôi. Tôi cần một cuộc sống lâu dài ổn định cho con gái tôi và sự an nhàn ẹ tôi.

Vĩnh Phong bị từ « Con gái tôi » làm cho đau đốn như bị ngàn nhát dao chém vào tim.

- Tôi quyết định rời xa mọi thứ, rời xa những sần nháy và vũ trường ăn chơi trác tán. Rời xa những gã đại gia lắm tiền nhiều cửa, rời xa những chàng công tử bột. Tôi biến mình thành một cô gái ngoan ngoãn hiền lành và quả nhiên có biết bao nhiêu anh chàng xin được chết vì tôi. Lúc đầu, người tôi chọn là Đại Bình, anh cũng thấy cậu ta suy mê tôi thế nào rồi đấy. Nhưng tôi vốn tham lam mà, cho nên tôi đi cầu con cá lớn Thế Nam, định làm cho anh ta phải chết vì tôi, quỳ xuống dưới chân tôi van xin tình yêu. Nhưng ai nào ngờ, con cá vàng là anh lại xuất hiện.

Ngừng một lát, cô quan sát vẻ mặt đã tím tái của Vĩnh Phong kể tiếp :

- Anh nghĩ rằng chúng ta lần đầu tiên gặp mặt chỉ là một sự tình cờ sao ? Đó không phải là một sự tình cờ, mà là do tôi cố ý sắp đặt. Tôi giả bộ giúp Đình Ân lấy lại số tiền mà cô ấy bị gạt, rồi dụ bọn chúng đến đó. Tôi biết đó là nơi các anh tụ tập. Anh nghĩ tôi không biết gì về anh sao ? Thật sai lầm, tôi đã âm thầm điều tra về anh, tôi biết anh rất giỏi đánh nhau cho nên tôi mới giả vờ lao đến xin anh cứu giúp. Rồi chuyện chúng ta lại tình cờ gặp nhau, tất cả đều một tay tôi sắp đặt tất cả.

Vĩnh Phong đã không thể nào tiếp tục nghe cô kể được nữa, cậu chụp lấy hai vai cô lắc mạnh, hét lên :

- Em nói dối, em gạt anh.

Sau đó, cậu nhìn cô với ánh mắt bi thương van nài :

- Hãy nói là em đang gạt anh đi. Anh xin em, hãy nói cho anh biết tất cả những lời em nói này giờ đều là nói dối để gạt anh. Xin em hãy nói đi, anh xin em....

Nhưng Hiểu Đồng đã gạt tay cậu ra và nói :

- Rất tiếc ! Tất cả đều là sự thật.

Vĩnh Phong đã hiểu cái cảm giác đất trời sụp đổ là như thế nào, hai tay không còn chút sức lực nào từ từ rơi xuống khỏi vai của Hiểu Đồng, hai chân bắt giặc bước lùi về phía sau, tuyệt vọng. Nước mắt đã không còn có thể kìm chế được nữa, bắt đầu rơi xuống gương mặt đầy vẻ đau khổ, cậu lắc đầu run rẩy nói :

- Anh không tin, em đang gạt anh...em đang gạt anh...Tại sao ? Tại sao ? Nếu đã gạt anh, nếu đã dối lừa anh, tại sao không tiếp tục gạt anh, tại sao không tiếp tục dối lừa anh đi. Tại sao lại nói ra. Anh thà để em tiếp tục lừa dối anh còn hơn phải biết được sự thật tàn nhẫn này.

- Có lẽ tôi vẫn sẽ tiếp tục gạt anh, nhưng trò chơi đã kết thúc rồi. mẹ anh đã phát hiện ra sự thật, anh nghĩ tôi ngu ngốc đến độ bị ngứa bài rồi mà vẫn lao đầu vào chơi ư – Cô hừ mũi cười nhạt khinh bỉ, sau đó cô đứng dậy – Tôi nghĩ chúng ta kết thúc trò chơi ở đây đi.

Nói rồi cô thản nhiên cởi bỏ chiếc khăn tắm ra trước mặt Vĩnh Phong, như thể cậu không có mặt ở đó, như thể cậu không tồn tại, xem cậu như không khí. Vĩnh Phong nhìn chăm chăm vào cô đến sững sờ, đúng là cô đã khác. Trước đây Hiểu Đồng luôn mặc cỡ, trước đây cô thường ngượng ngùng đỏ mặt, không bao giờ ăn mặc hở hang trước mặt cậu. Đến cả lúc hai người âu yếm cô cũng bắt cậu phải tắt đèn. Cái cảm giác đau không muốn sống thì ra là như thế, giờ thì Vĩnh Phong đã ném trái được rồi. Cậu cứ đứng đó bất động cùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn cô mặc quần áo vào rồi thản nhiên lướt qua người cậu đến bên cánh cửa.

Khi Hiểu Đồng vừa đưa tay vặn nắm cửa hé ra thì Vĩnh Phong lên tiếng :

- Nếu như, anh bằng lòng bỏ qua tất cả, nếu như anh bằng lòng xem như chưa có gì xảy ra. Nếu như anh nói những chuyện trước đây của em là do hoàn cảnh bắt buộc. Nếu như anh nói anh sẵn sàng tha thứ cho em. Nếu như anh nói quá khứ của em không là vấn đề để anh ghét yêu em thì sao. Nếu như anh nói chúng ta bắt đầu lại từ đầu. Em có bằng lòng không ?

Hiểu Đồng nghe thấy mấy lời của Vĩnh Phong thì giận đống sầm cửa lại mắng :

- Tôi phải nói rằng anh quá ngây thơ hay nói rằng anh quá ngu ngốc đây. Anh nghĩ mọi chuyện dễ dàng đến thế à. Anh đúng là một chàng công tử bột chưa nếm trải mùi đời. Anh nghĩ cuộc đời đơn giản chỉ là tha thứ, chỉ là bỏ qua thôi sao. Cho là bây giờ anh có thể rộng lượng bỏ qua cho tôi nhưng sau này thì sao. Ai dám đảm bảo chuyện sau này cơ chứ.

Vĩnh Phong cũng quay người lại lớn tiếng hét lên :

- Anh có thể, anh có thể bỏ qua tất cả dù là bây giờ hay là sau này. Bởi vì anh yêu em.

Ba chữ « Anh yêu em » làm cho Hiểu Đồng hơi khựng lại về suy nghĩ, nhưng sau đó, cô lại cười nhạt nhìn gương mặt trắng bệch đôi mắt đỏ hoe của Vĩnh Phong thở hắt ra một cái vẻ bất lực nói :

- Anh yêu tôi, anh nghĩ chỉ cần nói ba tiếng này thì sẽ làm tôi rung động sao. Nói cho anh biết bên ngoài còn khối thằng đàn ông nói yêu tôi, tình nguyện vì tôi mà chết chứ không chỉ riêng mình anh. Nhưng mà

có một điều đáng buồn cười là trong khi họ nói yêu tôi thì chỉ càng làm tôi phát buồn nôn thêm mà thôi. Tôi chẳng hề yêu ai cả, kể cả anh, Triệu Vĩnh Phong. Nói cho anh biết chưa bao giờ tôi yêu anh cả. Ngay từ lúc bắt đầu là tôi lừa anh, cho nên tôi chưa bao giờ yêu anh. Dù anh có làm gì cho tôi đi chăng nữa thì tôi cũng không yêu anh, cái tôi yêu chỉ là tiền của anh mà thôi.

Vĩnh Phong quay người lại, nắm chặt tau nắm lại, cổ giăng cơn tức giận :

- Em ...

- Cho là tôi quay trở về với anh đi, anh có thể nuôi tôi sao ? - Cô nhướn mày hỏi.

- Anh có thể, anh có thể lo cho em và mẹ em cùng với bé Đường – Vĩnh Phong tức giận nói.

- Anh có thể ư ? Anh có thể bằng cách nào chứ, bản thân anh cũng chỉ sống dựa vào cha mẹ anh mà thôi. Nhưng bây giờ thì sao, anh đã không còn tiền nữa rồi. Anh đã nghèo khổ đến độ phải đi mượn tiền bạn mình không phải sao – Cô lớn tiếng bắt bẻ.

Vĩnh Phong sững người nhìn cô kinh ngạc :

- Em đang nói gì vậy ?

- Tôi nói là tôi đã biết tất cả. Ngay từ lúc đầu khi anh đăng kí phòng ở khách sạn, những tấm thẻ của anh bị trả lại, tôi đã nghi ngờ rồi. Sau đó tôi vô tình nghe được anh gọi điện cho Thế Nam bảo anh ta chuyển khoản, cho đến việc anh bảo anh trai anh mở lại tài khoản cho anh thì tôi đã biết là mẹ anh đã khóa hết tất cả tài khoản của anh rồi. Nếu như anh còn quen tôi chắc chắn bà sẽ không để cho anh một xu nào.

- Cho nên em rời xa anh để mẹ anh

Vĩnh Phong chưa nói hết lời thì bị Hiểu Đồng cắt ngang :

- Anh đừng hiểu lầm, tôi không lo lắng cho anh, mà chỉ là tôi không thể đợi. Có lẽ mẹ anh rồi sẽ đầu hàng bởi vì bà rất thương anh nhưng thời gian là bao nhiêu lâu. Anh chắc không lạ gì tính tình của mẹ anh phải không. Bên ngoài người ta đồn rằng bà là người cương quyết như thế nào, không dễ dàng thay đổi quyết định của mình. Vậy thì đợi đến khi bà thay đổi thì mẹ tôi và con gái tôi sẽ sống thế nào. Tôi không muốn họ lại sống trong khổ sở, sống trong chờ đợi. Vậy thì tại sao không rời bỏ anh, vứt bỏ anh mà đi kiếm người có bản lĩnh hơn, người có thể nuôi tôi và người thân tôi một cuộc sống no đủ hơn cơ chứ.

- Người đó là giám đốc Vương à ...- Vĩnh Phong nhìn cô đầy phẫn nộ.

- Phải – Cô gật đầu đáp một cách không e sợ.

- Anh có thể đi làm để lo cho cuộc sống của mọi người – Cậu nhìn cô bi thương nói.

- Hahaha...Anh nghĩ một kẻ chưa từng trải qua bất cứ một khổ cực nào như anh có thể chịu đựng được cuộc sống lao động tầm thường à. Hạng người như anh phải sống và làm việc ở những văn phòng cao cấp, nhưng muốn vào đó thì anh cần phải có bằng cấp. Cho dù anh đã là sinh viên năm thứ tư rồi, như vậy thì sao ,ngành anh học tới 4 năm rưỡi mới tốt nghiệp, anh phải tiếp tục một năm nữa mới có thể ra trường. Trong một năm đó thì sao, cuộc sống của bọn tôi sẽ ra sao. Cho dù là tôi và gia đình tôi đồng ý chờ đợi thêm một năm nữa thì cũng chưa chắc anh có thể xin được bất cứ việc gì, bởi vì mẹ của anh sẽ dùng thế lực của bà để ép họ không được nhận anh, để anh đến bước đường cùng mà tuyệt vọng rồi trở về bên cạnh bà ta. Vậy thì sự chờ đợi của chúng tôi chẳng hóa ra uống công ư. Cho dù đến lúc đó, anh vẫn yêu tôi, vẫn không chịu trở về, anh nghĩ mình có thể sống bám vào anh trai mình suốt đời ư.

Hiểu Đồng nói một hồi rồi ngừng một lát, nuốt nước miếng một cái rồi nói tiếp :

- Còn một việc này nữa, tôi cũng đành nói ra luôn để từ nay về sau, anh không đến làm phiền tôi nữa. Lúc mẹ anh đến gặp tôi yêu cầu rời xa anh, bà có đưa cho tôi một túi tiền rất nhiều để đền bù. Anh đoán xem, nó là bao nhiêu.

Cô nhìn cậu một cái rồi đưa bàn tay lên xòe ra trước mặt cậu. Cười nhạt hỏi :

- Anh đoán xem, giá của anh là bao nhiêu : 500 triệu, 5 tỉ, 50 tỉ. So với số tiền anh bỏ ra chuộc bé Đường thì số tiền này đúng là chẳng đáng là bao nhưng mà tôi trước sau gì cũng rời bỏ anh thì ngu dại gì mà bỏ

qua số tiền này chứ. Đừng trách tại sao tôi rời xa anh, chỉ trách là anh quá thiếu bản lĩnh để lo cho tôi, cho nên tôi đành phải đi kiếm người đàn ông khác bản lĩnh hơn lo lắng chiều chuộng cho tôi chứ. Xin anh từ nay đừng đến quấy rầy tôi nữa.

Nói rồi cô mở cửa đi ra, bỏ lại Vĩnh Phong chết lặng phía sau.

Cuối cùng Vĩnh Phong cũng rời khỏi căn phòng, cậu bước đi ra ngoài, Quốc Bảo vẫn đang chờ đợi cậu ở dưới, thấy cậu thất thủ đi ra, Quốc Bảo lo lắng hỏi :

- Anh sao vậy, cô ta đã nói gì.

Vĩnh Phong không nói gì, chỉ ngược nhìn trời. Thì ra nãy giờ trời đã đổ mưa, có lẽ ông trời xót thương cho cậu. Mặc kệ Quốc Bảo cứ kêu gào bên tai cậu tiến ra bên ngoài, bước đi trong mưa, cầu mong cơn mưa có thể làm cho cõi lòng đau khổ của cậu nguôi lại. Hãy để cho nước mưa xóa đi những giọt nước mắt đau khổ của cậu.

Là một trong những vũ trường lớn nhất nước, thu hút vô số trai gái cũng như các kiều nữ và đại gia đến đây vui tung tăng. T&T Sky - vũ trường được yêu thích nhất vì phạm vi rộng lớn và hình thức cực kì sang trọng. Điều đặc biệt ở đây chính là nơi tập trung khá nhiều kiều nữ xinh đẹp, là địa bàn do Thiên Minh trực tiếp cai quản.

Một nơi được dùng làm nơi tập trung lí tưởng cho những kẻ thích ném tiền như rác. Và thỏa sức múa may điên cuồng mà không bị ai phàn nàn. Những tiếng hò hét hoan hô vang dội khắp sàn nhảy, những cú lắc mình hết sức như những con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Mấy ngày gần đây, vũ trường dường như sôi động hơn hẳn bởi sự xuất hiện của hai nàng kiều nữ cực kỳ xinh đẹp, làm đảo điên biết bao chàng trai. Làm các cô gái ghen tức, kéo đến cùng tranh tài nhằm giành lại các anh bạn trai của mình.

Một vũ trường ngoài việc để ọi người thỏa thích nhảy múa còn là nơi để họ chứng minh tài nghệ của bản thân mình thông qua trò chơi. Trò chơi có tên là « Giải cứu » có quy định như sau :

1 . Các thanh niên nam nữ đều có thể tham gia.

2. Các thanh niên nam nữ buộc phải là những người đẹp, bởi vì trò chơi này là trò chơi giấu cứu các hoàng tử và công chúa. Các hoàng tử có thể cùng tranh nhau thể hiện những điệu nhảy, những cú lộn đẹp mắt của mình để đón nhận những tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người. Ai nhận được nhiều nhất thì có quyền chọn ra công chúa mà mình yêu thích. Tất nhiên công chúa không có quyền từ chối trừ khi có người nhận được tiếng vỗ tay nhiều hơn. Và ngược lại, công chúa có thể đến giải cứu cho hoàng tử của mình. Tất cả các công chúa hoàng tử còn lại phải thi thố để chọn ra công chúa và hoàng tử còn lại để bắt đôi.

Cho nên phải là người đẹp mới được tham gia, vì nếu không chẳng có ai đến cứu thì sẽ làm mất ý nghĩa của trò chơi.

3. Tuyệt đối không được rút lui khỏi trò chơi.

Mấy ngày gần đây, trò chơi này càng sôi động hơn, nhất là phe mày râu, ai cũng muốn chứng tỏ bản lĩnh của mình để có thể giải cứu 2 người đẹp mà gần đây làm đảo điên các chàng trai. Nhưng đến nay vẫn chưa có chàng trai nào có đủ bản lĩnh để giải cứu người đẹp ra khỏi vòng chơi. Không phải là do họ không có bản lĩnh, cũng không phải là họ nhảy không đẹp chỉ có điều là họ không phải là người chiến thắng. Chẳng ai có vũ đạo đẹp như 2 cô ấy, người này sẽ giải cứu người kia và ngược lại, cho nên dù thi mãi vẫn không có dịp được gặp riêng hai người đẹp. Mà đàn ông là loài có tính chiếm hữu cao, càng khó họ càng muốn đoạt được cho nên trò chơi ngày nào cũng có người tham gia.

Hai người đẹp lại không thường xuyên tham gia vào trò chơi cho lắm. Nhưng họ lại là người trình diễn những bước nhảy đẹp trên sàn nhảy ọi người ngưỡng mộ, cho nên bọn họ ngày nào cũng đến đây để nhìn ngắm hai người đẹp.

Trời mới bắt đầu tối thì một chiếc xe Ferrari màu đen đã chờ tới trước vũ trường. Có ba chàng trai bước xuống, họ ăn mặc rất đẹp. Trên người dát toàn hàng hiệu nổi tiếng, có tiền chưa chắc mua được. Cả ba người rất đẹp, mỗi người có một vẻ đẹp nam tính riêng biệt. Một người rất lạnh lùng nhưng đôi mắt u buồn,

hai má hơi hóp lại trông rất mệt mỏi. Một người thì trầm lặng, mang đôi kính trông rất trí thức, nhưng ánh mắt xa xăm. Một người có gương mặt trắng sáng rất trẻ con, nụ cười kiêu ngạo nở trên môi.

Cả ba vừa bước vào trong vũ trường thì tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn họ. Tất cả ánh mắt ngưỡng mộ đều tập trung vào họ, nhiều người vẫy tay chào họ, nhưng họ không chào lại, dường như những chuyện này quá quen thuộc. Những tiếng xì xầm lại vang lên.

- Sao hôm nay mấy ảnh lại đến đây, lâu rồi không thấy mấy ảnh đến. Vẫn đẹp trai như xưa, tuyệt quá đi – Những cô gái vốn biết tiếng họ thì thầm với nhau.

- Trời ơi ! Phong độ quá, đẹp trai quá – Những cô nàng mới tới thì không khỏi thèm muốn mà reo lên thành lời.

Một cô nàng ăn mặc rất sexy, rất đẹp và gợi cảm vô cùng cầm trên tay một chai rượu và một cái ly thủy tinh tiến đến chặn đường ba người họ ngọt ngào cười :

- Anh Vĩnh Phong, anh Thế Nam, anh Quốc Bảo lâu quá không gặp, cạn với em một ly nào.

Mấy cô gái xung quanh thấy vậy rất ngưỡng mộ và ganh tỵ với cô gái kia vì được quen biết họ :

- Trúc Diễm, cảm ơn em. Tụi anh bận chút việc, lát nữa sẽ đến uống với em sau – Quốc Bảo cười nói với cô gái.

Cô gái nhún vai hất chân mày tỏ vẻ đành chịu vậy. Rồi quay trở về bàn của mình. Ba người họ tiếp tục tiến lên phía lầu đi về phía Thiên Minh đang ra hiệu với họ. Bên dưới là tiếng nhạc xập xình đình tai điếc óc nhưng bên trên lại như tiếng ve ngày hè kêu. Rất thích hợp để nói chuyện.

Vừa đi tới thì Thế Nam đã hỏi ngay :

- Anh có chuyện gì mà gọi tụi em đến gấp vậy.

Thiên Minh nhìn ba người họ ngồi vào bàn rồi mới xoa tay lắc đầu:

- Lát nữa sẽ biết. Vĩnh Phong lát nữa cậu phải bình tĩnh đừng có làm loạn lên được không ?

Vĩnh Phong nhướn mày tỏ vẻ không hiểu nhìn Thiên Minh dò xét. Thiên Minh thở dài nói :

- Hiểu Đồng làm vũ nữ ở đây. Lát nữa cô ấy sẽ đến.

- Cái gì cơ, Hiểu Đồng ấy à – Quốc Bảo kinh ngạc hét lên, cậu đứng bật cả người dậy.

Lần trước khi bắt gặp Hiểu Đồng đi với giám đốc Vương cậu vẫn chưa hiểu rõ vấn đề cho lắm, chỉ là lúc đó quá tức giận vì Hiểu Đồng bỏ rơi Vĩnh Phong. Nhưng bây giờ, cái tin Thiên Minh nói ra khiến cậu váng cả đầu. Có năm mơ cậu cũng không nghĩ ra có một ngày Hiểu Đồng lại trở thành vũ nữ.

Thế Nam cũng kinh ngạc không kém, nhưng cậu không bật người đứng dậy như Quốc Bảo, chỉ nhòm người lên nhìn Thiên Minh như thể cậu ta vừa mới nói một chuyện khủng khiếp. Chỉ riêng Vĩnh Phong là vẫn ngồi yên lặng, không nói gì cũng chẳng tỏ vẻ kinh ngạc gì cả. Dường như cái tin này không đủ gây sốc cho cậu.

Quốc Bảo và Thế Nam cùng đồng loạt quay đầu nhìn Vĩnh Phong. Cậu không nói gì chỉ nhếch môi cười nhạt khi thấy họ nhìn mình. Quốc Bảo và Thế Nam cùng quay đầu lại nhìn nhau ngơ ngác. Từ sau hôm gặp Hiểu Đồng Vĩnh Phong rất kì lạ nhưng hai người hỏi gì cậu cũng chẳng nói. Bây giờ thì họ hiểu sự kỳ lạ của Vĩnh Phong bắt đầu từ đâu rồi.

- Vĩnh Phong ! Anh xin lỗi, anh không thể ngăn cản Hiểu Đồng được – Thiên Minh nhìn Vĩnh Phong rầu rầu nói – cậu cũng biết nah không có tư cách ngăn cản cô ấy, huống hồ anh và cô ấy lại có- Thiên Minh nói tới đây bỗng im bặt.

- Em hiểu, em không trách anh. Nếu cô ấy không đến đây thì cũng sẽ đi đến nơi khác mà thôi – Vĩnh Phong thở dài rồi thờ ơ nói, dường như không có hứng thú nhắc đến tên cô ấy.

Quốc Bảo vừa định mở miệng nói câu gì đấy thì Thế Nam đã bấu chặt vào chân cậu một cái thật đau rồi lắc đầu bảo cậu im lặng, đừng hỏi gì hết vào lúc này. Quốc Bảo thấy vậy đành xụ mặt ngồi yên, lát sau cậu đứng lên nói :

- Em xuống dưới chơi đây...

Nói xong cậu ta đứng bật dậy chạy thật nhanh xuống dưới lầu hòa mình vào sàn nhảy với những cô gái xinh đẹp đang uốn ** theo điệu nhạc. Mấy cô nàng này nhân cơ hội ngả ngớn vào lòng cậu khoái trí cười.

Nhưng ngay sau đó là những tiếng hoan hô vang dội từ phía mấy chàng trai. Mọi người đều tập trung nơi cửa ra vào, hai cô gái cực kì xinh đẹp đang bước vào.

Thiên Minh nghe tiếng la ó liền ngó đồng hồ thử dài nói :

- Tới giờ rồi.

Cậu nói xong đứng dậy bước đến gần song chắn lầu nhìn xuống dưới. Vĩnh Phong và Thế Nam lập tức nhận ra Thiên Minh đang nói đến chuyện gì liền đứng bật dậy nhìn theo xuống dưới.

Bước đi nhẹ nhàng, gương mặt lạnh lùng bất cần đời với những nụ cười khinh bạc, lâu lâu lại ban cho bọn hám gái một nụ cười rực rỡ làm hàng loạt trái tim nhảy nhót. Hai cô gái cứ thế bước vào sàn nhảy. Họ ăn mặc rất đẹp, rất model, rất sexy, chiếc quần sọt ngắn để lộ cặp đùi thon thả trắng trẻo không tỳ vết. Chỉ có cô gái đi sau còn khoát thêm một chiếc áo khoát làm cho cô càng đẹp hơn.

Cô gái đi đầu tiên, chỉ có Thiên Minh biết cô ta là ai, nhưng Thế Nam và Vĩnh Phong không thích chồn ồn ào này nên rất ít khi ghé qua cho nên không biết. Chỉ có cô gái đi sau vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt vô hồn miệng chẳng nở nụ cười nhưng càng khiến cho người ta muốn chiếm lấy lại làm cho trái tim hai chàng trai trên lầu chua xót.

Hai người đi đến một cái bàn tròn cao cao thường dành cho hai người tâm sự, vừa ngồi xuống lập tức có ngay mấy anh chàng đến mời rượu. Cô gái kia lập tức uống cạn những ly rượu được mời, còn Hiểu Đồng cười khinh bạc.

Một tên kẻ qua tai cô nói nhỏ gì đó khiến cô cười thích thú, cô giật lấy ngay chai rượu trên tay cậu ta ngửa cổ uống cạn một hơi hết nửa chai rượu trong chai, rồi lắc lắc cái chai không trước mặt anh ta hất đầu ra hiệu nói : » Anh thua rồi ». Cậu ta vỗ tay tán thưởng và mọi người xung quanh cũng vỗ tay theo. Sau đó anh ta đưa tay ôm lấy eo cô hôn đáng chút lên má cô một cái rồi đưa tay móc bóp ra lấy mấy tờ tiền polyme 500 nhét vào tay cô. Cô nhận rồi mỉm cười, đưa ngón tay ngoắt ngoắt cậu ta lại gần. Cậu ta cứ thưởng Hiểu Đồng muốn nói liền kề tai đến gần nhưng Hiểu Đồng đã hun đánh « chọt » vào má cậu ta để lại vết son hồng trên má. Cô xoay mấy tờ tiền ra trước mặt cậu ta rồi mới cất vào bóp, ý nói cái hôn đó là cảm ơn cậu ta đã thưởng cho cô số tiền đó.

Vĩnh Phong xiết chặt cái ly rượu trên tay, mạnh đến nỗi ly rượu đã hằn ra vết nứt. Còn Thế Nam thì đứng chết lặng tại chỗ. Quốc Bảo đang nhảy bên dưới thấy vậy thì kinh ngạc đến độ miệng há hốc ra như muốn rớt cằm, thậm chí cậu còn giẫm phải chân của cô bạn phía trước khiến cô ta la lên nhưng cậu đâu thèm để ý đến nỗi đau của cô ta. Cậu chăm chú nhìn Hiểu Đồng như thể nhìn thấy một người lạ .

Hiểu Đồng cũng đã thấy Quốc Bảo nhưng cô chỉ liếc qua một cái rồi tiếp tục cười nói đón nhận sự ve vãng của những chàng trai kia.

Lúc này, cô gái đi cùng Hiểu Đồng bắt đầu đứng dậy bước ra sàn, tất cả mọi người đều de lại nhường sàn nhảy cho cô ấy. Sau đó nhạc nổi lên và cô ta bắt đầu nhảy, những điệu nhảy cực kì điêu luyện, cực kì đẹp mắt, thể hiện bản lĩnh nhà nghề của cô ta. Tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

Hiểu Đồng chăm chú nhìn cô ta nhảy khê cười rồi thỉnh thoảng vỗ tay hoan hô cùng mọi người cổ vũ cô ấy khi thực hiện những động tác cực kỳ khó và đẹp mắt.

Bỗng có một tên say rượu định thừa dịp làm càng ôm chầm lấy cô, kéo cô ngã vào lòng hắn ta, định giở trò trên môi cô nhưng ngay lập tức cô đá vào bộ hạ của hắn một cái khiến hắn ta tái mặt rồi cô hất mặt nhìn hắn khinh miệt quay đi chỗ khác.

Tên này tức quá, một tay vừa ôm lấy chỗ bị cô đá, một tay giơ lên cao lao về phía cô định đánh thì một cánh tay đã chụp lấy tay hắn hất ra đằng sau thật mạnh khiến hắn ta mất đà ngã phịch xuống đất. Thế Nam lừ mắt nhìn hắn ta.

Thiên Minh liền hất đầu ra lệnh một cái, hai tên đàn em lập tức kéo đến lôi tên này vẫn còn đang loạng choạng chưa đứng dậy được ra ngoài. Vĩnh Phong nắm lấy Hiếu Đồng định kéo cô đi ra nhưng cô đã hất tay cậu ra khỏi tay cô một cách quyết liệt.

- Em ...- Vĩnh Phong tức giận trừng mắt nhìn cô.

Hiếu Đồng cụp mắt xuống nhìn đi nơi khác, chẳng buồn quan tâm đến cậu ta. Nhưng Vĩnh Phong lần này lại chụp tay cô kéo đi lần nữa khiến Hiếu Đồng hét lên :

- Anh làm gì vậy. Mau buông tôi ra.

Tất cả mọi người đang xem nhảy múa thì nghe tiếng hét vội quay đầu lại tò mò nhìn hai người. Hiếu Đồng đang cố gắng gìm chân lại không cho Vĩnh Phong kéo mình đi.

- Mau đi theo anh – Vĩnh Phong giận dữ quát lớn, tiếng quát của cậu lớn đến độ gần như lấn áp tiếng nhạc. Đến độ cô bạn đi cùng Hiếu Đồng phải dừng lại không nhảy tiếp mà đi xuống phía cô.

- Mau buông tôi ra – Hiếu Đồng tức giận la lên, cô cố sức vùng thoát khỏi tay cậu nhưng chẳng thể nào thoát được.

- Em đừng có mơ, mau đi theo anh ra khỏi chỗ này – Lần này giọng Vĩnh Phong có phần dịu lại.

- Buông ra.

- Không buông...

Hiếu Đồng nhìn vẻ mặt cương quyết của Vĩnh Phong thì tức giận cuối đầu xuống cắn thiệt mạnh vào tay cậu, khiến cậu đau quá phải buông tay. Vừa thoát khỏi Vĩnh Phong thì cô lập tức chạy đến sàn nhảy, mỉm cười đắc thắng nói :

- Nếu anh thắng được trò chơi thì mới có thể đưa tôi đi theo anh, còn nếu không tôi sẽ thừa anh về tôi bắt cóc.

Vĩnh Phong nhíu mày một cái nhìn cô, cậu biết trò chơi cô nói nhưng vốn dĩ cậu không phải hạng người ăn chơi thích những nơi ồn ào cho nên việc nhảy nhót cậu không rành. Cậu còn đang chần chừ thì Hiếu Đồng nhếch môi cười giễu cợt hỏi :

- Sao hả, sợ rồi à.

Quốc Bảo không đợi Hiếu Đồng chế giễu tiếp, cậu lao ra sàng nhảy một hồi rất đẹp, tiếng vỗ tay không ngừng. Nhưng vẫn có vài anh chàng gọi là điếc không sợ súng, mấy anh chàng ta lao ra vì người đẹp mà nỗ lực thể hiện. Nhưng họ nhảy một bước Quốc Bảo đã nhảy mười bước, lần này cậu trông chuối, lộn người nhiều vòng đẹp mắt, tiếng hoan hô dành cho cậu như sấm rền bên tai. Quốc Bảo đứng lại nheo mắt nhìn Hiếu Đồng hỏi.

- Sao hả ! bây giờ bọn tôi có thể đưa cô đi được không.

Hiếu Đồng nhìn Quốc Bảo cười mà như không cười nói :

- Để xem sao đã.

Nói xong cô giật tung cái áo khoác của mình ra ném mạnh về phía trước. Bắt đầu nhảy trong sự phấn khích của mọi người, bởi vì cô nhảy một điệu khá sexy. Bên trong cô mặc một chiếc áo màu đen trong cổ để lộ một khoảng lưng trần trắng nõn. Cô uốn ** tới lui rất điệu nghệ, còn soạt chân dài đến thế. Tiếng vỗ tay dành cho cô hoan hô vang dậy, hơn cả tiếng vỗ tay dành cho Quốc Bảo.

Phải nói rằng Quốc Bảo nhảy cực kì đẹp nhưng cậu chỉ nhận được tiếng vỗ tay tán thưởng của con gái là đa số mà thôi. Còn Hiếu Đồng thì khác, với điệu nhảy sexy làm bao chàng trai và quý ông thành đạt càng thêm muốn cô hơn, cổ vũ cho cô nhiều hơn. Những cô gái vốn hơi ghét Hiếu Đồng vì bạn trai họ thường chắt đến tên cô nên làm các cô ấy ghét hơn nữa. Nhưng cũng phải công nhận cô nhảy đẹp mà tán thưởng.

Hiếu Đồng dừng nhảy bước đến bên Quốc Bảo cười nói :

- Xin lỗi nha. Các người không thể đưa tôi đi được . Tôi là người chiến thắng, tôi được quyền lựa chọn hoàng tử của mình.

Hiếu Đồng chọn cái anh mà đưa rượu cho cô lúc nãy, anh ta nhìn cô khẽ cười hạnh phúc . Bàn tay quần lấy eo của cô xiết nhẹ rồi đặt lên trán cô một nụ hôn. Nhưng nụ hôn chưa bắt đầu thì anh ta đã bị một cú đâm từ sau lưng Hiếu Đồng. Tất cả mọi người còn đang ngỡ ngàng thì Vĩnh Phong đã kéo Hiếu Đồng lao ra khỏi cửa . Cậu bị hai chàng trai ăn mặc rất đẹp chặn lại nhưng mà bọn họ quá yếu, không thể nào đấu lại Vĩnh Phong, chỉ cái hất tay của cậu, hai người lần lượt ngã xuống đất. Bết lực nhìn Vĩnh Phong lôi Hiếu Đồng đi ra khỏi cửa. Cũng có mấy người chạy theo định giữ lại nhưng Thế Nam và Quốc Bảo đã đứng chặn lại. Thiên Minh chỉ nhìn theo hai người lo lắng.

Hiếu Đồng bị Vĩnh Phong ra sức kéo lôi đi, tay bị siết chặt đến đau rát, cô cố gắng hét lên vùng vẫy. Vĩnh Phong lôi cô đi đến nhà xe, quăng cô dựa vào chiếc farrari màu đen bóng lộn kia. Ánh mắt nhìn cô vừa bi thương vừa phẫn nộ. Sau đó, cậu mở cửa sau xe hét lên :

- Vào xe.

Nhưng Hiếu Đồng vẫn đứng trờ trờ mắt nhìn cậu đầy phẫn nộ, không buồn nhúc nhích. Vĩnh Phong liền nắm tay cô nhét vào trong xe, cậu định đi lên tay lái ngồi lái xe đi nhưng thấy cô định đẩy cửa bước ra thì cũng theo ngồi vào, tay giữ chặt tay cô kéo lại. Rồi để mặc cô giận dữ đánh vào ngực mình mấy cái liền mà không phản kháng lại. Bởi vì chiếc xe có kính màu đen, bên ngoài không thể nhìn vào bên trong nên người bên ngoài không thể thấy cảnh hai người giằng co nhau.

Sau đó cô lại cắn thật mạnh vào tay cậu để cậu buông cô ra, nhưng lần này Vĩnh Phong không ngời yên nữa cậu nắm chặt hai tay cô bẻ ngược ra sau không cho cô phản kháng nữa, ép người cô dựa vào thành ghế, cúi đầu hôn môi cô một cách điên dại. Hiếu Đồng bị Vĩnh Phong giữ chặt miết lấy môi cô mà không thể nào phản kháng được thì tức giận mở mắt trừng trừng nhìn cậu đầy căm phẫn.

Vĩnh Phong nhìn thấy đôi mắt cô nhìn mình thì từ từ rời tay ra, nhấc người ra khỏi người cô. Cậu nhìn đôi môi cô bị cậu miết lấy sưng đỏ. Cảm giác hối hận trào lên, cậu đưa tay vuốt nhẹ trên bờ môi cô. Nhưng....

- Bóp

Hiếu Đồng đã tức giận tát mạnh vào mặt cậu một cái, rồi hét lên :

- Anh đúng là đồ vô sỉ. Anh có biết một nụ hôn của tôi đáng giá bao nhiêu hay không. Giám đốc Vương chỉ nắm tay tôi thôi mà phải trả trên chục triệu, kể ăn bám như anh thì lấy tiền đâu mà trả tôi.

Hiếu Đồng nhìn gương mặt vừa bất ngờ vừa phẫn nộ của Vĩnh Phong thì tức giận nói tiếp hỏi :

- Làm sao anh mới chịu bỏ qua cho tôi đây. Anh không biết liêm sỉ là gì hay sao. Bị người ta xua đuổi mà vẫn cứ bám theo.

- Anh vô sỉ - Vĩnh Phong cười lớn – Đúng vậy, là anh vô sỉ cứ bám lấy em đó. Em đi tới đâu, anh sẽ đi tới đó, em gặp ai, anh sẽ đánh chết kẻ đó, để xem em còn ai đến tìm em không.

- Làm thế nào thì anh mới chịu buông tha cho tôi.

- Muốn anh buông tha cho em, được thôi, trừ khi em trả lại anh trái tim – Vĩnh Phong hừ mũi nói.

Hiếu Đồng nhìn sưng Vĩnh Phong giây lát rồi cười lớn nhìn cậu nói :

- Cái anh muốn không phải trái tim anh, chẳng qua anh chưa có được tôi nên mới không cam lòng đứng không ? Được, tôi chịu anh, lại đây. Chúng ta làm ngay tại đây sau đó thì anh biến đi cho tôi.

Vĩnh Phong cảm thấy câu nói của Hiếu Đồng như đúng là đang sỉ nhục cậu, bắt giặc nhứu mày lại. Nhưng Hiếu Đồng đã lao tới hôn lấy cậu, hai tay lần tìm cúc áo cậu rồi mở tung ra, kéo cậu cùng cô ngã lên trên bộ ghế sau. Vĩnh Phong nhanh chóng bị Hiếu Đồng cuốn lấy nhưng sau đó cậu nhận thấy sự thờ ơ vô tình của cô.

Cô nằm yên , hai tay buông thõng để mặc Vĩnh Phong với những cảm xúc dâng trào. Vĩnh Phong không nhận được sự nhiệt tình của cô, cảm thấy cái thân thể bên dưới cậu như một tảng băng giá lạnh. Cảm xúc bị đứt đoạn, tâm trạng thoáng chốc trở nên nặng nề, cậu thở dài nhõm người dậy, quay mặt đi nơi khác không nhìn cô nói :

- Em đi đi.

Hiểu Đồng lập tức ngồi dậy, thoát mình ra khỏi Vĩnh Phong cô mở cửa lao nhanh ra ngoài. Đến khi Vĩnh Phong nhận ra hơi ấm của cô không còn trong xe, mở cửa đuổi theo thì cô đã vào lại trong vũ trường rồi. Hai chân đột nhiên đứng bất động, không thể nhúc nhích nữa.

Hiểu Đồng vào trong vũ trường thấy Quốc Bảo và Thế Nam vẫn đứng đó gờm gờm nhìn chàng trai được cô chọn lúc nãy. Hai bên vẫn kình nhau nhưng chẳng ai động thủ trước. Hiểu Đồng đi vào trước ánh mắt kinh ngạc của Thế Nam và Quốc Bảo cô bước qua họ đi tới bên anh chàng kia, bê lấy ly rượu trên bàn anh ta uống cạn. Rồi cười tình tứ với anh ta.

Quốc Bảo tức lắm định xắn tới tát cho Hiểu Đồng vài cái nhưng Thế Nam ngăn lại, rồi kéo cậu ra ngoài. Hiểu Đồng vờ như không thấy phản ứng của Quốc Bảo cô bình thản rót tiếp ình một ly khác, nhưng vừa mới uống được một chút thì cô gái đi cùng cô đã đưa tay giạt lấy ly rượu trên tay cô :

- Đừng uống nữa, họ đi rồi.

Cô ta vừa nói xong thì Hiểu Đồng bụm miệng lao ngay vào trong toilet. Cô ta nhú mày nhìn theo bóng dáng của Hiểu Đồng khuất bóng thì mới quay lại nói với chàng trai ngồi cùng :

- Diễn xong rồi, cậu đi đi.

Cậu ta gật đầu rồi đứng dậy ra về. Cô gái cũng vội chạy vào trong toilet xem Hiểu Đồng ra sao.

Vào bên trong, cô nghe tiếng ói liên tục của Hiểu Đồng. lát sau cánh cửa phòng toilet của Hiểu Đồng mở ra. Gương mặt Hiểu Đồng tái xanh, dùng tay lau miệng, bước đi loạng choạng. Thấy vậy cô ấy ta vội vàng đến đỡ lấy Hiểu Đồng rồi quan tâm hỏi :

- Em sao rồi.

Hiểu Đồng lắc đầu rồi đi tới phía bồn rửa mặt, cô muốn rửa thật sạch gương mặt đầy son phấn của mình. Cùng những nụ hôn tởm lợm kia. Cô xúc miệng thật sạch để đẩy đi mùi rượu nồng nặc và mùi chua trong miệng mình. Sau đó ngẩng đầu nhìn chính mình trong gương. Thật thảm hại, đôi mắt cô đỏ hoe muốn khóc.

Cô gái kia bước đến vuốt lại mái tóc cho Hiểu Đồng, đau xót dạn dò :

- Hôm nay là kết thúc rồi. Sau này đừng đụng tới rượu nữa nếu không dạ dày em chịu không nổi đâu.

- So với nỗi đau trong lòng thì nỗi đau này có là gì hả chị - Hiểu Đồng cười buồn rồi quay lại nhìn cô gái - Chị về trước đi, lát nữa em về.

Cô gái gật đầu, vỗ vai Hiểu Đồng một cái rồi bước ra cửa. nhưng cô chưa đi đến cửa thì nghe tiếng Hiểu Đồng gọi :

- Trúc Diễm.

Cô quay đầu lại nhìn Hiểu Đồng, chỉ nhìn thấy gương mặt phảng phất buồn của Hiểu Đồng.

- Cám ơn chị.

- Ngốc quá ! Đừng khách sáo – Trúc Diễm khẽ cười rồi bước ra ngoài.

Trời đã nhá nhem tối, Hiểu Đồng vẫn còn văng vất vì cơn say và khó chịu sau trận nôn, cô bước đi xiêu vẹo về nhà. Cô không thể để cho mẹ và bé Đường thấy bộ dạng kinh khủng này của mình nên đã dọn đến ở cùng với Trúc Diễm. Khi cô về tới con hẻm đầu đường thì thấy một bóng dáng rất thư sinh, lịch lãm đứng từ xa nhìn mình trong cô đơn. Cô cười nhạt tiến về phía người đó.

- Sao anh biết em ở đây – Hiểu Đồng hỏi người đó.

- Là Thiên Minh nói cho anh biết – Thế Nam giọng trầm tĩnh đáp.
- Gặp được em rồi đó, anh về đi – Cô lạnh lùng xua đuổi rồi tiếp tục bước đi.
- Hiểu Đồng ! chúng ta nói chuyện chút đi – Thế Nam giữ tay cô lại nhẹ nhàng yêu cầu.
- Anh muốn nói chuyện gì – Cô lơ đãng quay lại nhìn cậu cười cợt.
- Nói cho anh biết sự thật đi. Đã xảy ra chuyện gì. Anh sẽ giúp em giải quyết. Đừng tự hành hạ bản thân mình như vậy.
- Tôi đang tự hành hạ mình ư – Hiểu Đồng nhìn Thế Nam bật cười lớn – Anh dựa vào cái gì mà dám bảo tôi tự hành hạ mình chứ .
- Anh không tin em lại là hạng người như vậy – Thế Nam lắc đầu nói.

Hiểu Đồng tiến sát tới người Thế Nam, kéo lấy cặp mắt kính trên mặt Thế Nam vứt mạnh xuống đất vợ toang, cô vuốt ve mặt cậu khiến cho cả người Thế Nam cứng đờ :

- Đừng nhìn người qua cặp mắt kính của mình. Phải dùng mắt mà nhìn, chẳng có sự thật nào hết. Đây vốn là con người của tôi, con người trước đây anh thấy là hoàn toàn giả tạo. Anh muốn tôi sống thật với bản thân mình. Vậy còn anh, anh có sống thật với bản thân mình không ? Chẳng phải anh yêu tôi sao. Sao hả, tôi và Vĩnh Phong chia tay rồi, anh có muốn theo đuổi tôi không ? Tôi sẽ cho anh cơ hội, thế nào ?

Thế Nam ngây người trước lời nói của Hiểu Đồng. Sau đó cậu cảm thấy một vòng tay ôm choàng lấy cổ cậu, sau đó đôi môi ấm nóng áp lên bờ môi cậu nuôn lấy nó thật ngọt ngào. Bất giác cả người Vĩnh Phong run lên.

Lý trí mách bảo cậu phải đẩy cô ra nhưng trái tim cậu lại không muốn rời lấy. Đây chẳng phải là người con gái cậu rất yêu hay sao, đôi môi này chẳng phải là đôi môi cậu muốn chiếm lấy hay sao. Lý trí và tình cảm của thế nam đan xen nhau khiến đầu cậu choáng voảng, công thêm nộ hân cuồng nhiệt của Hiểu Đồng, lí trí của Thế Nam hoàn toàn bị đánh bại. Hai tay cậu choàng ra sau lưng ôm lấy eo Hiểu Đồng kéo cô sát vào người mình. Bị cô cuốn vào trò chơi cuồng nhiệt.

Lát sau Hiểu Đồng đẩy mạnh Thế Nam về phía chiếc xe, rồi cười lớn nói :

- Hoàng Thế Nam , anh cũng là đồ đàn ông xấu xa như bao kẻ khác mà thôi.

Thế Nam bị cú đẩy của Hiểu Đồng làm tỉnh trí, cậu đứng bất động ngây người trước hành động vừa rồi của mình. Đầu óc mơ hồ, xấu hổ, có lỗi.

Hiểu Đồng cười nhạt bước đến bên cậu, hôn đánh chụt vào má cậu một cái rồi thì thầm bên tai cậu :

- Nếu anh muốn em, có thể đến tìm em bất cứ lúc nào. Nể tình quen biết, em sẽ tính giá ưu đãi cho anh.

Nói xong cô quay người cười lớn bỏ đi. Để lại thế Nam với nỗi đau chua xót.

Xa xa một bóng người cao lớn trải dài dưới mặt đất theo ánh đèn le lói. Trái tim tê dại, tay bầu chặt vách tường đến độ chảy máu.

« Vĩnh Phong ! Anh nhìn thấy chưa, em là đứa con gái xấu xa thế đó. Anh mau từ bỏ em đi. Quên em đi, đừng đau khổ vì em. Em không xứng đáng.

Trúc Diễm nghe tiếng gõ cửa, cô vội vàng ra mở, nhìn thấy gương mặt vỡ òa của hiểu Đồng hốt hoảng hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì.
- Chị, chị ơi, em đau quá. Đau muốn chết đi được – Hiểu Đồng lao vào lòng Trúc Diễm khóc nức nở - Em là đứa con gái xấu xa nhất trên thế gian này. Em đã làm hai người đàn ông yêu thương em phải đau khổ. Em đã tàn nhẫn chà đạp lên lòng tự tôn danh dự của họ. Em là đứa con gái ích kỷ, chị ơi em đau như thể có hàng trăm hàng ngàn mũi kim đâm vào tim em vậy.
- Nín đi Hiểu Đồng, em không có lỗi, chỉ trách ông trời đối đãi với chúng ta quá bất công – Trúc Diễm khẽ vuốt mái tóc của hiểu Đồng an ủi

Trúc Diễm dìu Hiểu Đồng vào nhà, lấy khăn nóng cho cô lau mặt. Im lặng ngồi bên cạnh nghe tiếng khóc của Hiểu Đồng. Cô Ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp đầy nước mắt của Hiểu Đồng rồi bồi hồi nhớ lại gương mặt trẻ con của Hiểu Đồng lúc hai người ở trọ gần nhà nhau.

Nhà cô ở dưới quê rất nghèo, nhà có đông anh em, ba cô lại chẳng may mất sớm, một mình mẹ cô bươn chải nuôi các con. Mới học lớp 8 cô bỏ học theo mọi người vào thành phố bươn chải kiếm sống, với mong muốn làm giàu có tiền gửi về quê ẹ và các em nhỏ.

Nhưng vào thành phố xin việc không dễ dàng như cô tưởng, lại còn tiền ở trọ, tiền ăn uống. Một người bà con thương tình cho ở cùng nhưng cô phải tự lo kiếm cái ăn. Cô lên thành phố không một xu dính túi thì làm sao có thể lo được bữa ăn, cũng may mẹ Hiểu Đồng tốt bụng đã cho cô ăn. CƠM canh rất đậm bạc nhưng cô được ăn no, Hiểu Đồng cũng rất mến cô, cứ quần quýt bên cô gọi chị, cô cũng mến Hiểu Đồng lắm, hai chị em cô đơn nên yêu thương nhau lắm.

Nhờ trời ban cho cô gương mặt xinh xắn thân hình ở tuổi dậy thì nảy nở nên cô xin được việc làm ở tiệm phở. Chăm chỉ làm việc lại cần kiệm cho nên cô cũng góp được chút đỉnh tiền để gửi về ẹ và các em. Vào làm chưa được bao nhiêu lâu, cô đã bị lão chủ dê xồm nhắm đến, nhưng cô cũng không phải kẻ chưa từng bươn chải với cuộc đời đâu để gì để cho lão chủ lợi dụng.

Sau đó qua sự giới thiệu của cô, Hiểu Đồng được nhận vào. Nhưng nhìn thấy Hiểu Đồng ngày càng xinh đẹp thì càng lo lắng lão chủ sẽ có ý đồ với cô bé. Quả nhiên lần này lão chủ nhắm đến Hiểu Đồng. Cô thấy lão sai bảo Hiểu Đồng cùng lão lên lầu, cô không dám đi theo, một mình phập phồng lo lắng cho Hiểu Đồng. Chờ lâu vẫn chưa thấy Hiểu Đồng đi xuống cô bán loạng cùng mọi người chạy lên cứu kịp Hiểu Đồng thoát khỏi tay lão chủ.

Vì chuyện này mà mẹ con Hiểu Đồng quyết định dọn đi chỗ khác, sau khi để lại cho cô một số tiền khá lớn. Nhưng đồng thời cô cũng bị bất hạnh khi bà chủ biết cô chính là người kéo mọi người lên bắt quả tang liền đuổi cô. Ngay lúc đó cô nhận được tin mẹ bị bệnh nặng, cần tiền chữa trị. Số tiền mẹ con Hiểu Đồng để lại cho cô không đủ để làm phẫu thuật ẹ cô. Trong lúc tuyệt vọng, bị xúi giục, cô đã lao vào con đường bán thân, rồi làm vũ nữ.

Mẹ cô được cứu sống nhưng sức khỏe lại yếu kém đi, vậy là con đường bán thân của cô vẫn phải tiếp tục. Ngày ngày cô phải sống trong vũng bùn nhục nhã, nuốt nước mắt nhẫn nhịn sự chà đạp của bọn đàn ông. Cho đến khi cô gặp được Thiên Minh.

Anh đối xử với cô rất tốt, cho tiền cô gửi về gia đình, mua nhà cho cô, mở cửa hàng cho cô buôn bán. Nhưng anh lại không hề yêu cô, đến với cô chỉ là trong lúc cô đơn và muốn thỏa mãn nhu cầu mà thôi. Trong lòng anh vẫn chỉ có hình ảnh của một cô bé em một người bạn thân. Nhưng anh nói hai bên đã mất liên lạc khi anh đi ra nước ngoài.

Cô yêu anh, chấp nhận bên cạnh chờ đợi anh, nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày anh nhận ra tình yêu của mình. Nhưng rồi anh đến và bảo với cô rằng, anh đã gặp lại cô bé ấy. Tình cảm với cô bé ấy vẫn dạt dào trong anh.

Cô lặng yên không nói gì, chỉ mỉm cười tiễn anh ra về. Anh đi rồi thì cô mới bắt đầu khóc, cô biết rằng từ nay anh mãi mãi không thuộc về cô, anh sẽ không đến chỗ cô nữa.

Ngày ngày cô sống trong mỗi mòn chờ đợi. Trong nhà lúc nào cũng chuẩn bị nước anh thích uống, đồ ăn anh thích ăn, chỉ chờ anh đến là cô có thể làm cho anh ăn. Nhưng cô chỉ chờ đến tuyệt vọng anh cũng không đến. Cô muốn đi tìm anh nhưng lại không dám. Ừm, vì cô còn chút sĩ diện, cô không muốn tự làm xấu mình. Cho đến khi cô tuyệt vọng thì anh đến.

Niềm vui nho nhỏ của cô vừa nhen lên thì bị anh dập tắt ngay. Anh đến không phải vì nhớ cô mà bởi vì anh muốn cô giúp đỡ anh. Cô nên vui mừng vì được anh tin tưởng mới đúng, vì với địa vị của anh có thể tìm bất cứ người nào đó tốt hơn cô, nhưng anh lại tìm cô. Được vậy thì cô giúp anh.

Nhưng điều kiện của cô là muốn anh ban cho cô một ân huệ sau cùng, đêm đó anh miễn cưỡng ở bên cạnh cô. Dù biết anh không vui nhưng cô vẫn muốn được lần nữa ở bên vòng tay anh.

Sau đó cô biết người mà anh muốn cô giúp là Hiểu Đồng. Cô rất vui vì được gặp lại Hiểu Đồng, nhưng Hiểu

Đồng giờ đây đã là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp nhưng trầm lặng u buồn chứ không phải một bé Đồng thích quần lầy cô như xưa.

Mười ngày, cô dạy Hiếu Đồng nhảy, dạy Hiếu Đồng hút thuốc và uống rượu. Chính cô cũng vô cùng ngạc nhiên vì cô biết Hiếu Đồng không thích những thứ đó. Cô thấy ngày ngày Hiếu Đồng tập nhảy đến sắp ngất vì mệt, uống rượu đến nôn ra cả mật xanh nhưng vẫn cố tập uống, hút thuốc ho sặc sụa nhưng vẫn cứ chăm lừ.

Nhìn thấy Hiếu Đồng khổ sở vật vã với những thứ đó, cô cũng đau lòng lắm nhưng cô không dám hỏi, cô sợ chạm vào nỗi đau của Hiếu Đồng. Cho đến khi có một ngày Hiếu Đồng khóc lóc chạy về trong cơn mưa ôm chằm lầy cô nức nở. Đêm đó cô nghe Hiếu Đồng kể chuyện vì sao phải học những thứ đó. Và cô đã biết cái tên Vinh Phong mà ngày ngày Hiếu Đồng gọi trong cơn mơ là ai.

- Sao em không nói rõ cho Vinh Phong biết. Chị chắc chắn cậu ấy vì yêu em mà sẽ bỏ qua tất cả ẹ em – Trúc Diễm lắc đầu hỏi.

Hiếu Đồng vò chặt cái khăn trong tay, lắc đầu nói :

- Chị không biết đâu, Vinh Phong là người dám yêu dám hận. Anh ấy yêu em mãnh liệt có thể vì em mà hi sinh cả mạng sống nhưng khi đã hận ai thì anh sẽ chẳng thể dễ dàng tha thứ cho họ đâu. Cho dù Vinh Phong có vì em mà tha thứ ẹ em đi chẳng nữa thì nỗi hận người đàn bà phá nát hạnh phúc của gia đình anh ấy đã ngấm vào máu xương của anh ấy từ lúc nhỏ cũng không thể dễ dàng quên đi được. Dù có tha thứ thì trong lòng cũng có một cái gai, anh ấy và mẹ em sẽ khó đối mặt với nhau.

- Vậy thì đừng để cho cậu ấy biết là được rồi ...

- Có thể sao- Hiếu Đồng cười đau khổ nhớ lại cái ngày cô từ bệnh viện bước ra đã có một chiếc xe hơi sang trọng chờ cô bên ngoài và đúng như Hiếu Đồng đoán, người ngồi trong xe không phải ai khác mà là bà Mai Hoa, mẹ Vinh Phong.

Hiếu Đồng không cần bà phải lên tiếng cô đã tự động ngoan ngoãn trèo lên xe của bà ngồi. Cô bước lên xe với quyết tâm nói rõ tình cảm của mình dành cho Vinh Phong và cô quyết không rời xa cậu.

Ngồi lên xe, cả hai im lặng, không ai nói với ai cái gì cả. Cho tới khi xe ngừng chạy, Hiếu Đồng lững thững bước theo sau bà Mai Hoa lạnh lùng đi vào trong một tòa nhà lộng lẫy. Trên biển đề nguyên mấy chữ rất lớn » Tập đoàn NGUYỄN THÀNH PHONG »

Tất cả mọi người từ lluc bà Mai Hoa bước vào đều đứng nghiêm trang cúi đầu chào bà kính nể. Đi đến thang máy cũng có người mở cửa chờ sẵn, dường như là thang máy dành riêng cho bà. Đi đến phòng làm việc của bà, quản lí bên cạnh đã tiến lên phía trước mở cửa nghiêng người chờ bà bước vào.

Vào đến phòng bà ngồi xuống rồi hất tay ra hiệu bảo Hiếu Đồng ngồi xuống. Cô e dè một chút rồi ngồi xuống. Một cô gái rất xinh đẹp đứng ngay ngắn chờ bà ra lệnh :

- Cà phê.

Cô gái gật đầu nhẹ nhàng rồi quay sang Hiếu Đồng dò hỏi, bà Mai Hoa đã lên tiếng trước :

- Cô uống gì ?

- Dạ không cần, cháu không khát – Hiếu Đồng lắc đầu nhẹ giọng đáp.

- Cứ gọi đi, biết đâu lát nữa cô sẽ khát. Tôi cũng không muốn bị mang tiếng là không biết cách đón tiếp khách – Bà Mai Hoa lạnh lùng nói.

- Vậy thì cho em ly nước lọc – Hiếu Đồng quay đầu nhìn cô gái rồi mỉm cười nói.

Cô gái mỉm cười gật đầu rồi lui ra.

Trong phòng có ba người, nhưng không khí trong phòng lạnh băng. Hiếu Đồng không dám ngước nhìn ai trong số hai người còn lại. Cô căng thẳng cúi gằm đầu xuống, một tay nắm chặt, một tay chà chà lên chiếc quần bò của mình. Bà Mai Hoa quan sát thái độ của Hiếu Đồng một lát rồi lên tiếng :

- Cô biết vì sao tôi lại gọi cô đến đây chứ.

- Cháu biết – Hiểu Đồng cắn chặt môi một cái rồi trả lời.
 - Cô biết – Giọng bà Mai Hoa không quá ngạc nhiên – Cô thật sự biết à.
 - Cháu biết bác không thích cháu và Vĩnh Phong quen nhau. Bác cho rằng cháu không xứng với anh ấy, gia đình cháu cũng không môn đăng hộ đối với gia đình bác – Hiểu Đồng cúi đầu trả lời, nói tới đây cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào bà Mai Hoa – Nhưng cháu yêu anh ấy và anh ấy cũng yêu cháu. Cháu không cầu xin bác chấp nhận cháu nhưng cháu cầu xin bác đừng cản trở tụi cháu. Cháu không muốn Vĩnh Phong phải đứng giữa cháu và bác.
 - Cô có biết lời cầu xin của cô là không thể không ? – Bà Mai Hoa ngả người lạnh lùng nói :
 - Cháu biết – Hiểu Đồng lại cúi đầu nhìn xuống dưới.
 - Cô biết mà vẫn cầu xin à – Giọng bà có vẻ mỉa mai.
 - Dù biết rằng không thể nhưng cháu vẫn muốn cầu xin tấm lòng một người mẹ như bác. Cháu biết rằng cháu không thể đem lại vật chất cho Vĩnh Phong nhưng cháu xin hứa nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho anh ấy. Cháu sẽ dùng cả đời này yêu thương anh ấy.
- Khóe môi bà Mai Hoa khẽ nhếch lên rồi nhanh chóng hạ xuống :
- Khôn ngoan lắm. Chỉ có điều tôi đã gặp rất nhiều người còn khôn ngoan hơn cô gấp trăm lần, cho nên những lời vừa rồi của cô chẳng làm cho tôi cảm động chút nào cả.
- Ngừng một lát, bà quan sát sắc mặt Hiểu Đồng một cái rồi nói tiếp :
- Tôi là người làm ăn nên muốn mau chóng gọn lẹ. Cho nên nếu cô chịu rời xa Vĩnh Phong thì số tiền này thuộc về cô.
- Bà vừa nói xong thì người quản lý đặt lên trên bàn một cái va li đầy tiền, Hiểu Đồng nướn mày liếc sơ một cái rồi quyết không nhìn nó lần thứ hai. Cô ngẩng mặt nói với bà Mai Hoa.
- Xin lỗi ! Hình như bác lầm rồi. Cháu yêu Vĩnh Phong chứ không phải yêu tiền của anh ấy. Số tiền này cháu không nhận.
 - Cô chê ít à. Được ra giá đi – Bà ta nheo mắt nhìn Hiểu Đồng một cái rồi hất tay ra lệnh, người quản lý lập tức đặt xuống bàn một tấm ngân phiếu – Cô cứ việc việc giá đi.
- Hiểu Đồng giận run cả người, hai tay co chặt lại, toàn thân căng cứng, nhưng cô nhanh chóng dần cơn tức giận xuống vì Vĩnh Phong cô nhất định không được chớ mặt với mẹ anh. Hiểu Đồng nhìn tờ chi phiếu một cái rồi chồm người tới lấy trong ánh mắt hài lòng của bà Mai Hoa.
- Cô sờ nhẹ trên tờ ngân phiếu nhìn ngắm nó thật lâu, chưa bao giờ cô được cầm nó, nó thật là có sức hấp dẫn người khác, cô ngẩng đầu nhìn người quản lý nói :
- Đưa viết cho tôi.
- Người quản lý lập tức lôi cây bút được giắc trên túi áo ra đưa cho Hiểu Đồng. Cô không nói gì cúi đầu viết một mạch các con số. Viết rồi cô đẩy trước mặt bà Mai Hoa.
- Bà Mai Hoa nhìn mấy con số xong trừng mắt nhìn hiểu Đồng đầy phẫn nộ. Cô cười khịch một cái nhìn bà nói :
- Nếu bà đáp ứng đủ số tiền này, tôi sẽ lập tức rời xa Vĩnh Phong.
- Nói rồi cô liếc nhìn tờ séc một lần nữa, trên tờ séc là các con số 9 dài ngoằng đến nỗi chính bản thân cô cũng không biết nó bao nhiêu số, chỉ biết rằng cô đã ghi đến không còn chỗ nào để ghi nữa. Con số mà cô ghi có lẽ mua được cả một quả địa cầu. Cô mỉm cười khi lướt trên mặt bà Mai Hoa sự phẫn nộ không thể nói ra, khóe môi bà ta giật giật, mặt tối sầm lại, bởi vì là do bà ta muốn dùng tiền để miệt thị cô, tự cho cô đưa ra giá tiền, bà ta sẽ đáp ứng đủ. Lần này cho bà ta biết thế nào là gây ông đập lưng ông.
- Không muốn nói gì thêm, Hiểu Đồng đứng dậy buông một câu rồi quay lưng bỏ đi :
- Nếu bác đã từng yêu thì phải biết tình yêu chân thật là vô giá.

Nhưng khi Hiểu Đồng định đi thì bà Mai Hoa lấy lại phong độ vốn có của mình, bà nhìn Hiểu Đồng rồi khẽ nhếch môi cười :

- Nếu cô bước ra khỏi đây, cô nhất định sẽ hối hận.

Hiểu Đồng chột khựng lại, từ từ quay người lại nhìn bà ta nghi ngờ một hồi rồi mới lên tiếng :

- Bác nói vậy là có ý gì.

Bà ta khinh bạc nhìn Hiểu Đồng một cái rồi đưa tay ra sau, người trợ lý lập tức đặt vào tay bà một phong tài liệu. Bà ta liền quăng nó lên cái mặt bàn sang trọng bằng kính, hất đầu ra hiệu cho Hiểu Đồng :

- Cô xem cái này đi rồi nói.

Hiểu Đồng nhìn cái phong bì đựng tài liệu màu vàng kia một lúc lâu sau đó nhìn bà Mai Hoa đang đắc ý, gương mặt cô hơi tái, một cảm giác bất an bỗng trỗi lên khi nhìn thấy vẻ mặt tự tin của bà Mai Hoa.

Học ngành kinh tế cho nên Hiểu Đồng biết đối với dân làm ăn như bà Mai Hoa nếu như không nắm chắc phần thắng, nếu như không nắm được điểm yếu của địch thủ sẽ không tùy tiện đưa ra yêu cầu. Là yêu cầu chứ không phải một đề nghị. Tờ séc vừa rồi chỉ là một thủ thuật thăm dò của bà ấy dành cho Hiểu Đồng.

Cô bước đến bên bàn nhặt cái phong bì lên mở ra xem, bên trong là một sắp hình nam nữ còn rất trẻ chụp bên nhau rất hạnh phúc, cho đến những tấm hình hai người trung niên đang tổ chức sinh nhật ột bé gái, ảnh người phụ nữ dựa vào vai người đàn ông đó khóc.

Sắc mặt Hiểu Đồng tái nhợt đi khi thấy mấy tấm hình này, rồi cuối cùng tím tái khi cô thấy bệnh án của một phụ nữ. Cô run rẩy nắm chặt những thứ trong tay, nhìn bà Mai Hoa yếu ớt hỏi :

- Bà muốn gì.

- Tốt ! Cuối cùng cô cũng nhận thấy vấn đề rồi. Tôi là người mau lẹ, ý của tôi cô biết rõ – Bà Mai Hoa mỉm cười hài lòng khi thấy thái độ chịu thua của Hiểu Đồng.

- Bà muốn tôi chia tay Vĩnh Phong – Hiểu Đồng nhìn bà ta sắc mặt lạnh tanh hỏi.

- Yêu cầu của tôi với cô không chỉ có vậy. Mà là phải làm Vĩnh Phong triệt để quên cô.

Hiểu Đồng nghe thấy bà ta nói thì lòng bất giác chùn xuống, cảm giác đau nhói tận trong tim. Cô đã quyết tâm sẽ ở bên cạnh Vĩnh Phong dù có bất cứ chuyện gì xảy ra vậy mà...

Bà Mai Hoa chỉ tay vào tờ giấy nằm bên dưới bệnh án của mẹ cô rồi nói :

- Cô đọc cái đó đi.

Hiểu Đồng đưa mắt nhìn xuống tờ giấy bên dưới, khe lướt qua, mặt cô tối sầm lại, vò nát tờ giấy trong tay nhìn bà ta căm phẫn :

- Bà ...

Nhưng bà Mai Hoa không sợ hãi trước thấy độ tức giận của Hiểu Đồng mà ngồi nhồm đậy nói :

- Tôi biết Vĩnh Phong tuyệt đối sẽ không rời xa cô. Nó là con tôi nên tôi biết tính tình nó rất ngang bướng và cố chấp. Dù cô có dùng lí do gì để chia tay với nó, nó cũng sẽ không chịu rời xa cô đâu. Nhưng nếu cô chịu làm theo kế hoạch này, Vĩnh Phong chắc chắn sẽ rời xa cô, nghe theo sự sắp đặt của tôi. Vĩnh Phong có thể là một người đàn ông chung thủy nhưng cũng không dễ dàng tha thứ cho sự phản bội.

- Nếu tôi không làm theo kế hoạch của bà thì sao ?

- Tôi sẽ lập tức nói cho Vĩnh Phong biết người đàn bà năm xưa phá hoại gia đình tôi chính là mẹ cô, chẳng những thế tôi sẽ đích thân đi gặp mẹ cô. Để tôi xem tận mắt người đàn bà hồ ly cướp chồng của người khác như mẹ cô là hạng người gì.

Hiểu Đồng nghe thấy bà Mai Hoa nhục mạ mẹ mình thì lửa giận bùng bùng, vì Vĩnh Phong cô cố gắng nhẫn nhịn bà ta nhưng cô tuyệt đối không cho người khác nhục mạ mẹ mình. Cô nhìn bà Mai Hoa bằng đôi mắt đầy lửa đỏ lớn tiếng nói :

- Tôi cảm bà không được nhục mạ mẹ tôi, không được gọi mẹ tôi là hồ ly tinh. Mẹ tôi không cướp chồng bà, nếu mẹ tôi muốn cướp chồng bà thì không bà còn có thể là phu nhân của chủ tịch tập đoàn Nguyên Thành Phong hay sao. Chẳng phải mẹ tôi đã rời xa chồng bà trước hay sao. Vốn dĩ không có mặt của mẹ tôi thì gia đình bà đã không hạnh phúc rồi. Nếu bà có thể làm chồng và gia đình mình hạnh phúc thì chồng bà đâu có đến tìm mẹ của tôi. Nếu có trách thì trách bản thân bà mới đúng.

Bà Mai Hoa nghe Hiểu Đồng mắng thì tức giận đập bàn đứng bật người dậy nhìn trừng trừng Hiểu Đồng, cô cũng nhìn thẳng lại bà quyết không lùi bước.

- Cô câm miệng lại cho tôi. Năm đó tôi bỏ qua ẹ cô, không có nghĩ là lần này tôi cũng bỏ qua.

- Nếu bà dám làm gì mẹ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tah cho bà.

- Cô nghĩ cô có khả năng đó sao – Bà Mai Hoa nói giọng thách thức.

- Bà cứ thử xem – Hiểu Đồng cũng đanh mặt cao giọng đáp trả.

Bà Mai Hoa nhìn thấy vẻ mặt không hề sợ của Hiểu Đồng thì biết lời đe dọa của mình không ăn thua gì. Nhưng sau đó, bà nhếch môi cười ngời xuống.

- Cô quen là mẹ cô bị bệnh tim không chịu được xúc động mạnh à.

- Bà đang lấy tính mạng mẹ tôi ra đe dọa tôi à. Bà thật đê tiện – Hiểu Đồng mắng.

- Đúng vậy. Cô phải biết những người làm ăn thường bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích của bản thân.

- Chỉ cần tôi đồng ý làm theo kế hoạch của bà thì bà sẽ bỏ qua ẹ tôi đúng không ? – Hiểu Đồng dần cơn giận xuống hỏi.

- Đúng vậy.

- Bà nói nhất định phải giữ lời – Hiểu Đồng hỏi dò lại.

- Tất nhiên – Bà Mai Hoa bình thản trả lời, khá hài lòng khi cuối cùng Hiểu Đồng đã bị bà khuất phục.

- Nếu tôi thực hiện kế hoạch của bà xong thì bất luận như thế nào thì bà phải coi chuyện của mẹ tôi là không tồn tại. Không được lấy nó ra uy hiếp tôi nữa.

Bà Mai Hoa suy nghĩ một lát rồi gật đầu :

- Được, tôi hứa với cô.

- Được vậy thì tôi đồng ý với bà.

Đôi mắt Hiểu Đồng bỗng đỏ cả lên, cô muốn khóc nhưng không thể khóc trước mặt bà ta. Cô nghĩ đến Vĩnh Phong, nghĩ đến vẻ mặt đau lòng của cậu khi thấy cô làm những việc đó. Cô nhắm mắt lại kìm nén nỗi đau torng lòng rồi mở mắt ra nhìn bà Mai Hoa nói :

- Cho tôi một ít thời gian đi.

- Bao lâu.

- 1 tháng.

- Được.

- Quyết định vậy đi. Sau khi thực hiện xong, hy vọng sẽ không gặp lại bà nữa – Hiểu Đồng nói xong gạt đầu một cái rồi xoay lưng bỏ đi.

- Khoan đã – Tiếng gọi từ sau lưng Hiểu Đồng vang lên làm cô dừng bước quay lại.

- Cầm số tiền này đi đi, tôi sẽ dễ ăn nói với Vĩnh Phong hơn – Bà Mai Hoa hất đầu nhìn số tiền dưới mắt bàn.

Hiểu Đồng nén giận bước tới bên va li tiền trên bàn, cô cúi xuống cầm một cọc tiền lên rồi rút nhẹ một tờ trong số đó, rồi kẹp nó giữa hai ngón tay đưa lên trước mặt bà Mai Hoa nói :

- Coi như đây là số tiền mà tôi bán tình yêu của mình.

Nói rồi cô đi thẳng ra cửa rồi đóng sầm cửa lại. Ra tới cửa, một người gác cửa đã mở cửa cho cô, cô thuận tay nhét tờ tiền 500 ngàn vào trong tay anh ta trong con mắt ngơ ngác của anh ta, rồi cô mỉm cười nói :

- Thưởng cho anh.

Cô quay lưng đi bật cười lớn, lần đầu tiên trong đời cô có thể thẳng tay bỏ cho người khác một tờ tiền lớn như thế. Nhưng trong lòng lại cảm thấy mẫn đắng.

- Cho nên em làm những chuyện này là làm theo vở kịch mà bà ta vạch ra – Trúc Diễm giận dữ trả lời.

Hiếu Đồng gật đầu.

- Vậy lần trước, chuyện em và giám đốc Vương ...- Trúc Diễm lặng lẽ hỏi.

- Em và giám đốc Vương đã chờ Quốc Bảo mấy ngày ở khách sạn Phong Lệ. Cậu ta rất thích cùng bạn gái vào khách sạn này, thấy cậu ta vào thì em và ông ta giả vờ tình tứ vào theo. Quản lí đã được dặn dò từ trước nên sắp đặt mọi thứ - Hiếu Đồng xụi xụi trả lời.

- Giám đốc Vương chấp nhận sao ?

- Ông ta vừa mê gái vừa mê tiền, bà Mai Hoa hứa hẹn cho ông ta cơ hội tham gia vào việc buôn bán với tập đoàn lại còn tìm cho ông ta một cô gái trẻ để chơi bởi đương nhiên ông ta nhanh chóng đồng ý. Lúc vào phòng, em vào trong buồng tắm ngồi chờ. Để mặc ông ta và cô gái đó mây mưa với nhau chờ Vĩnh Phong đến. Chỉ cần Vĩnh Phong đến là Quản lí Trung sẽ nhá máy ọi người hay, cô gái đó sẽ trốn vào trong nhà tắm, còn em thì giả vờ như vừa tắm xong trở ra. Nhìn vào cảnh giường bị nhả nhúm, quần áo văng khắp nơi như thế thì Vĩnh Phong chắc chắn tin rằng em và ông ta vừa quan hệ xong.

- Em thật ngốc ghêch, tại sao phải chịu khổ như vậy chứ. Sao không dứt khoát bỏ đi nơi khác sinh sống chứ.

- « Bỏ đi », hai chữ này nói ra thì dễ dàng lắm, nhưng không dễ dàng như chị nghĩ đâu. Em và mẹ và bé Đường đã quen với cuộc sống ổn định ở nơi này rồi. Nếu bây giờ mà bỏ đi sẽ phải bắt đầu lại từ đầu một cách khó khăn. Em thì không sao nhưng mẹ em và bé Đường làm sao có thể chứ. Hướng hồ bé Đường còn nhỏ, em không thể bắt nó sống cuộc sống rầy đây mai đó không ổn định. Với lại ở đây có bác sĩ Hữu Nhân, và anh Hữu Thiên biết rõ bệnh tình của mẹ em, nếu đến nơi khác, bệnh của mẹ em tái phát thì sẽ phải khám lại từ đầu rất phiền phức và tốn kém. Còn ciệc học của em nữa, đó là con đường tiến thân duy nhất của em, em phải vất vả thế nào mới học tới đây, không thể vì thế mà từ bỏ. Hơn nữa, với bản tính cố chấp của Vĩnh Phong dù em có bỏ đi đến đâu, anh ấy vẫn sẽ đi tìm cho đến khi gặp mới thôi.

- Chẳng phải mẹ em đã được phẫu thuật rồi hay sao ?

- Chỉ là phẫu thuật trợ tim thôi chị ạ. Nếu muốn khỏi hẳn phải thay tim mới – Hiếu Đồng thở dài nói.

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao ?

- Không còn cách nào khác, chị à. Vì mẹ em, vì bé Đường, dù phải độc ác hơn em cũng phải làm – Hiếu Đồng đau khổ nói, nước mắt lại rơi.

Trúc Diễm nhìn Hiếu Đồng đau xót thở dài.

Chiếc xe hơi màu xám rất sang trọng dừng trước căn nhà màu xanh quen thuộc. Một người đàn ông đã ngoài 50 tuổi bước ra một cách chậm rãi khỏi xe. Theo sau lưng ông có rất nhiều người, tổ vể cung kính .

Họ giúp ông mở cửa một cách cẩn thận rồi đẩy cửa mời ông bước vào. Ông bước vào một cách ung dung, bước đi nhẹ nhàng, dáng vẻ cực kì sang trọng. Ông đưa mắt quan sát khung cảnh chung quanh, bỗng dâng lên cảm xúc mãnh liệt, dường như ông đã được trở về nơi quen thuộc nhất của mình. Ông nhìn chiếc xích đu đang đong đưa trong gió. Nhớ lại hình ảnh cô bé có gương mặt xinh xắn ngồi trên xích đu, cười vang khi được ông đẩy, bên cạnh đó có một phụ nữ hiền dịu nhìn họ hạnh phúc.

Ông buồn bã thở dài bước vào trong nhà, mùi rượu nồng nặc tỏa ra khắp căn nhà, mọi thứ trong nhà vỡ toang. Một cái cây to lớn đang nằm kẹp giữa cái bàn và cái ghế sofa, trông đến tàn tạ.

Ông Vĩnh Nguyên tức giận vô cùng khi thấy căn nhà yêu quý của mình bị đứa con trai đập phá tan nát. Ông gầm lên mấy tiếng :

- Vĩnh Phong.

Nhưng Vĩnh Phong đã say như chết, cậu hoàn toàn không nghe tiếng hét của ông. Ông tức giận quay ra sau lưng ra lệnh với những người đang mặc ple đen đi theo sau ông này giờ :

- Quăng nó ra khỏi đây cho tôi.

Hai người kia nghe lời bước đến bên cạnh Vĩnh Phong nâng người cậu dậy đưa ra ngoài, nhưng đột nhiên cả người Vĩnh Phong co giật một cái, cậu đưa ta ôm lấy miệng ụa lên vài cái rồi phun ra một luồng máu.

Sáng sớm Hiểu Đồng đến giảng đường, nhưng cố ý tránh mặt Đình Ân nên cô ngồi vào một góc khuất và tránh xa chỗ Đình Ân.

Hiểu Đồng đoán Đình Ân đã biết mọi chuyện qua lời kể của Quốc Bảo. Cho nên cô muốn tránh mặt Đình Ân, vì Đình Ân là một cô gái mộc mạc chân chất không biết nói dối nếu cô gặp Vĩnh Phong thế nào cô cũng sẽ không chịu được sẽ nói ra sự thật cho Vĩnh Phong nghe.

Khi đi ra, cô cố tình đi thật nhanh để tránh gặp Đình Ân nhưng Đình Ân đã nhanh chân đuổi theo cô và kéo cô lại.

- Hiểu Đồng ! Mình muốn nói chuyện với cậu.

- Mình không có chuyện gì để nói với cậu hết – Hiểu Đồng dứt khoát từ chối.

Nói xong cô quay lưng bỏ đi nhưng Đình Ân đã hét lên phía sau :

- Cậu có biết Vĩnh Phong xảy ra chuyện gì không hả.

Trái tim Hiểu Đồng giật thót một cái khi nghe Vĩnh Phong xảy ra chuyện. Anh đã xảy ra chuyện gì, không phải là làm chuyện khờ dại gì rồi chứ, trái tim Hiểu Đồng cảm thấy đau đớn vô cùng, nếu mà xảy ra chuyện gì với Vĩnh Phong cô sẽ đau khổ, sẽ ân hận đến không muốn sống nữa, cô hốt hoảng quay người lại hỏi Đình Ân một cách gấp gáp:

- Anh ấy đã xảy ra chuyện gì. Cậu mau nói ình nghe đi.

- Cậu cũng còn lo cho anh ấy lắm đúng không – Đình Ân nhìn Hiểu Đồng dò xét – Cậu nói ình biết đã xảy ra chuyện gì, mình không tin là cậu lại là loại người như vậy.

Hiểu Đồng cười nhạt nhìn Đình Ân nói :

- Cậu với Thế Nam thật là một cặp xứng đôi. Cả hai người đều nói giống như nhau, nhưng mà mình nói cho cậu biết, đó chính là con người thật của mình. Cậu tin hay không tin cũng được, mình không quan tâm. Và mình cũng không lo lắng cho Vĩnh Phong chỉ là mình không muốn anh ta làm chuyện khờ dại gì đó rồi mọi người lại đổ hết tội lỗi lên đầu mình.

- Cậu..., cậu làm mình thất vọng quá – Đình Ân đau buồn nói – Vĩnh Phong vì cậu mà đau buồn, uống nhiều rượu đến nỗi bị xuất huyết dạ dày rồi cậu có biết không. Anh ấy ói ra máu rất nhiều, bây giờ đang nằm trong bệnh viện.

- Chỉ có vậy thôi à, cứ tưởng có chuyện gì ghê gớm lắm. Khi nào anh ta chết thì hãy báo ình – Hiểu Đồng giả vờ lạnh lùng nói, nhưng tim cô đau đến độ như ai bóp chặt.

- Cậu đúng là đồ máu lạnh, Vĩnh Phong vì cậu mà cậu lại nở nói như vậy. Mình coi như có mắt không trông, mới làm bạn với cậu. Từ nay mình không muốn gặp mặt cậu – Đình Ân tức giận mắng.

- Tốt thôi – Hiểu Đồng quay mặt thờ ơ nói.

Đình Ân tức giận quay lưng bỏ đi. Nhìn theo bóng dáng Đình Ân, mắt Hiểu Đồng nhòa nước mắt. Cô không thể khống chế được tuyến lệ của mình được nữa rồi.

Hiểu Đồng vừa bước chân vào bệnh viện đã ngửi ngửi mùi thuốc sát trùng. Cô đi đến ngay tầng giành cho bệnh nhân vip, dò bảng tên, thấy bảng tên của Vĩnh Phong thì mừng rỡ. Cô không dám đến gần phòng

bệnh, chỉ đứng ở chân cầu thang thoát hiểm nhìn mọi người đi ra đi vào. Đến khi trời tối mịt, mọi người mới đi về hết rồi nhưng cô cũng không dám bước vào. Cô y tá vào truyền dịch cho Vĩnh Phong vừa bước ra thì Hiểu Đồng mới rụt rè đi đến hỏi :

- Chị ơi, cho em hỏi. Bệnh nhân trong phòng bệnh này giờ ra sao rồi chị.

Cô y tá nhìn Hiểu Đồng một lượt rồi mới nói :

- Bệnh nhân bây giờ không sao rồi, vừa truyền dịch xong, đã ngủ rồi. Bây giờ đã quá giờ thăm bệnh, cô về đi, ngày mai hãy đến cho bệnh nhân nghỉ ngơi.

- Cho em vào nhìn anh ấy một cái rồi sẽ ra liền, em không làm ồn đâu – Hiểu Đồng nhẹ giọng năn nỉ.

Nhưng người y tá rất kiên quyết nói :

- Không được. Bệnh viện của chúng tôi có quy định. Tôi không thể tùy tiện cho cô vào được.

Hiểu Đồng thấy cô y tá kiên quyết như vậy thì thất vọng quay lưng đi. Nhưng đằng sau nghe tiếng gọi :

- Hiểu Đồng.

Nhận ra giọng nói quen thuộc, Hiểu Đồng lập tức quay đầu lại. Bác sĩ Hữu Thiên đang từ từ tiến lại gần cô cười vui vẻ. Hiểu Đồng cũng mừng rỡ khi gặp Hữu Thiên. Cô y tá thấy Hữu Thiên thì gật đầu chào.

- Em đi đâu vậy – Hữu Thiên hỏi Hiểu Đồng sau khi gật đầu chào cô y tá.

- Em muốn vào thăm Vĩnh Phong nhưng cô y tá không cho vào – Hiểu Đồng vội giải thích với hy vọng Hữu Thiên giúp cô đi vào.

Đúng như Hiểu Đồng nghĩ, Hữu Thiên quay lại bảo cô y tá :

- Đây là người nhà của tôi, cô cho cô ấy vào thăm một chút.

Cô y tá gật đầu một cái rồi bỏ đi. Hữu Thiên nhìn Hiểu Đồng giục :

- Em mau vào thăm cậu ấy đi.

- Em cảm ơn anh – Hiểu Đồng mừng rỡ nói.

Hữu Thiên không nói gì liền bỏ đi. Nhìn theo bóng dáng Hữu Thiên khuất ở trong cầu thang, Hiểu Đồng mới mở cửa bước vào trong. Cô nhẹ nhàng bước đến bên giường bệnh, cũng không dám thở mạnh mặc dù tim cô đập rất mạnh.

Gương mặt Vĩnh Phong hốc hác rất nhiều, đôi mắt thâm quầng đầy mệt mỏi. Nhìn gương mặt tiều tụy kia, Hiểu Đồng muốn rơi nước mắt. Cô đưa tay lên muốn chạm vào gương mặt kia nhưng lại run rẩy không dám, nhưng lí trí đã không ngăn được cái cảm giác muốn chạm tay vào cậu. Cô đưa tay vuốt nhẹ những lọn tóc đang phủ xuống che mắt của Vĩnh Phong. Ngón tay theo đà trượt nhẹ lên gương mặt của cậu vuốt ve nhẹ nhàng. Hiểu Đồng cảm thấy đau khổ vô cùng. Đột nhiên một giọt nước mắt của cô rơi xuống gương mặt cậu, cô hốt hoảng lau nhẹ giọt nước mắt của mình trên mặt cậu rồi vụt đứng dậy lau khô nước mắt đọng trên mặt mình.

Mi mắt Vĩnh Phong bỗng động đậy, cậu mở mắt nhìn quanh, bỗng thấy bóng dáng thân thương quen thuộc, đột nhiên cảm thấy ấm áp vô cùng, cố gắng ngồi dậy gọi khẽ :

- Hiểu Đồng...

Cô quay lại nhìn cậu nhưng rồi nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, cô sợ Vĩnh Phong nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mình.

- Em đến thăm anh à – Vĩnh Phong hỏi nhỏ trong giọng có chút vui mừng.

Hiểu Đồng vội che giấu giọng đã khàn đục của mình, cô lớn tiếng nói :

- Tôi không đến thăm anh, chỉ muốn đến nói cho anh biết rằng anh làm ơn đừng bao giờ làm chuyện ngu ngốc này nữa, chỉ làm hại mình hại người. Tôi không muốn vì anh mà mọi người chỉ trích tôi. Thật không hiểu tại sao anh lại tự hành hạ bản thân mình như vậy, chẳng lẽ là anh muốn tôi thương hại anh, trở về bên

anh à. Nhưng xin lỗi nha, tôi không muốn ở bên cạnh của một người không có gì như anh. Cái tôi muốn chỉ là tiền mà thôi. Chỉ là tiền của anh mà thôi.

- Em ...- Vĩnh Phong đau đớn nhìn gương mặt lạnh tanh không cảm xúc của Hiểu Đồng không nói nên lời, cuối cùng cậu thở dài buông ra một câu – Em về đi, tôi không muốn nhìn thấy em.

- Yên tâm, tôi cũng chẳng muốn ở đây lâu đâu. Trước khi về, tôi muốn trả cho anh vật này .

Hiểu Đồng tháo chiếc nhẫn duy nhất trên ngón tay giữa của bàn tay trái của mình ra quăng lên chiếc giường Vĩnh Phong nằm nói :

- Từ nay tôi không muốn đeo cái thứ nặng lòng này nữa, anh đi tìm một cô gái khác mà đeo vào. Tạm biệt.

Nói rồi Hiểu Đồng vội vã đi ra ngoài, cô không dám nán lại một phút giây nào để xem sắc mặt của Vĩnh Phong. Bởi vì cô đã không thể ngăn được dòng nước mắt đang tuôn rơi của mình. Cái cảm giác đau hơn bị cắt da cắt thịt đang gặm nhấm trái tim cô.

Cửa phòng vừa đóng sầm lại thì những giọt nước mắt của Hiểu Đồng thì nhau rơi xuống, cô cắn chặt môi để ngăn tiếng nức nở, vội vàng chạy đi vào thang máy. Cửa thang máy vừa đóng lại, cô đã ngồi khụy xuống khóc nức nở.

Hiểu Đồng bước thất thiểu ra đến cửa bệnh viện thì nghe tiếng còi ở đằng sau vang tới. Quay lại là một ánh đèn chiếu thẳng vào mắt khiến cô bị chói mắt phải dùng tay che lại. Rồi sau đó cô nghe tiếng đỗ xe ngay bên cạnh, mở mắt ra thì thấy Hữu Thiên đang ngồi trong xe cười nói :

- Để anh đưa em về. Trời đã khuya lắm rồi, khó bắt xe lắm.

Hiểu Đồng cũng không từ chối, cô bước qua bên kia mở cửa xe ngồi vào, rồi nhẹ giọng nói cảm ơn.

- Đừng khách sáo. Vĩnh Phong sao rồi ?

- Anh ấy đỡ rồi ạ - Giọng Hiểu Đồng khàn đi sau câu trả lời.

Hữu Thiên lập tức nhận ra liền hỏi :

- Có chuyện gì xảy ra giữa em và Vĩnh Phong à.

- Em và anh ấy chia tay rồi – Hiểu Đồng đau đớn trả lời.

Hữu Thiên ngạc nhiên khi nghe Hiểu Đồng trả lời nhưng cậu không nói gì hết cứ im lặng chạy xe theo hướng chỉ của Hiểu Đồng. Tới nhà, Hiểu Đồng xuống xe cảm ơn và chào tạm biệt Hữu Thiên rồi định đi vào nhà thì Hữu Thiên đã nói với theo :

- Nếu muốn tâm sự hay gặp chuyện gì khó khăn hãy đến tìm anh.

Hiểu Đồng chỉ nhướn miệng cười vẫy tay chào tạm biệt với cậu.

Ông Vĩnh Nguyên tức giận nhìn Vĩnh Phong đang nằm trên giường bệnh nói :

- Ra viện thì lập tức về Mỹ ngay. Cho con tự do phóng túng nhiều quá rồi đâm ra hư hỏng bê tha như vậy đó. Nói cho con biết bất luận như thế nào, ba cũng quyết bắt con về đó cho bằng được. Con đừng mong chống cự vô ích. Ba sẽ bảo vệ sĩ đưa con đi về tận nơi, con đừng mong chạy thoát.

- Ba yên tâm , con sẽ không bỏ chạy đâu, lần này về đó con sẽ không trở lại đây nữa – Vĩnh Phong nói mà ánh mắt vô hồn nhìn xa xăm.

Ông Vĩnh Nguyên ngạc nhiên nhìn Vĩnh Phong, chưa bao giờ ông lại thấy cậu nghe lời đến như vậy, ông dịu giọng nói :

- Ba lập tức đi làm giấy tờ cho con.

- Nghe nói, Vĩnh Phong sẽ trở về Mỹ, lần này đi rồi sẽ không trở lại – Trúc Diễm vừa ăn cơm vừa nhìn Hiểu Đồng nói.

Nhưng Hiểu Đồng chẳng nói gì, chỉ bình thần gấp thức ăn. Trúc Diễm thấy vậy cũng không nói gì thêm nữa cho đến khi cả hai ăn xong thì tính tiền ra về.

Vừa đến trước cửa nhà thì đã thấy một bóng đen đang hút thuốc. Hiểu Đồng coi như không thấy cứ thế mở cửa bước vào trong nhà. Trúc Diễm nhìn Vĩnh Phong rồi nhìn bóng Hiểu Đồng thờ dãi nói :

- Cậu vào đi, có gì cứ nói hết đi. Chị sẽ đến nhà bạn ngủ nhờ một đêm.

Nói rồi cô quay đi.

Hiểu Đồng vào nhà nhưng không khóa cửa, cô để cửa chờ Trúc Diễm vào nhưng người vào lại là Vĩnh Phong. Cô đang soạn đồ chuẩn bị đi tắm thì Vĩnh Phong mở cửa bước vào. Cô trừng mắt hỏi :

- Anh vào đây làm gì. Về đi.

Nhưng Vĩnh Phong vẫn cứ tiếp tục bước vào và tiến tới chỗ cô.

- Em cần tiền của tôi phải không ? Chỉ cần ai bỏ tiền ra thì em sẽ thuộc về người đó đúng không ? Vậy thì đây ...

Cậu móc trong túi quần ra một cục tiền dày cộm rồi quăng lên trên cao, những đồng tiền polyme bay khắp nơi rồi từ từ rơi là đà xuống mặt đất che lấp gương mặt của hai người.

Hiểu Đồng còn đang sững người thì một bàn tay kéo cô lại gần mình, thô bạo hôn lên môi cô. Nhưng Hiểu Đồng cắn chặt răng lại quyết không để cho cậu xâm phạm vào trong. Nhưng không vì thế mà Vĩnh Phong bỏ cuộc. Hai bên giằng co nhau kịch liệt, Hiểu Đồng muốn đẩy Vĩnh Phong ra nhưng không được còn bị cậu đẩy ngược lên giường. Rồi nhanh chóng đè lên người cô bắt đầu chiếm đoạt.

Hiểu Đồng vẫn kiên quyết chống cự, cô dùng hết sức để đẩy Vĩnh Phong ra khỏi người mình nhưng sức cô không thể nào bì được với sức của Vĩnh Phong. Hai tay cô bị cậu túm chặt đưa cao lên đầu, bàn tay còn lại nhanh chóng luồn vào áo cô khiến Hiểu Đồng sợ hãi oằn người lên. Cô muốn thét lên ngăn hành động của cậu lại nhưng nhanh chóng bị lưỡi cậu xông thẳng vào trong cuồng quét.

Chiếc áo sơ mi cô đang mặc trên người bị giật tung các nút ra. Môi Vĩnh Phong từ từ trượt xuống bên dưới xương quai xanh của cô rồi di chuyển lên vành tai cô nói khẽ :

- Hiểu Đồng ! Tôi đã trả tiền cho cô rồi.

Cả người Hiểu Đồng như bị sét đánh, câu nói này có sức tổn thương vô cùng lớn, trái tim lần nữa bị bóp nghẹn. Cậu đang xem cô là một *****, là thật sự xem cô là một *****. Cô bất lực buông tay không chống cự nữa, cả người không còn chút sức sống. Nước mắt tự nhiên lăn xuống.

Vĩnh Phong di chuyển môi đi xuống cổ cô rồi đi xuống ngực cô, nhưng đập vào mắt cậu là sợi dây truyền mặt con cá heo của cô. Trên đó có chiếc nhẫn bằng gỗ mà cậu đã làm tặng cô. Bất chợt cậu dừng lại, tay đưa lên nắm lấy chiếc nhẫn, nắm chặt nó trong lòng bàn tay ấn mạnh rồi tay đưa tay bóp cổ Hiểu Đồng một cái khiến cô đau đến độ hự lên một tiếng.

- Có biết bây giờ tôi chỉ muốn bẻ gãy cái cổ xinh đẹp này ra làm hai không. Nhưng mà tôi lại không nhẫn tâm làm như vậy.

Rồi cậu đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt cô nhẹ nhàng như sợ làm cô đau rồi nói :

- Đừng khóc, anh đã từng hứa sẽ không làm em khóc nữa mà.

Nói rồi cậu nhồm dậy ra khỏi người cô đau khổ nói :

- Tôi hận em. Từ nay tôi không còn muốn nhìn thấy mặt em nữa.

Nói rồi cậu đóng sầm cửa bỏ đi. Hiểu Đồng lặng lẽ rơi nước mắt bi thương.

« cậu ấy sẽ đi mỹ... sẽ không trở về nữa... » - Cậu nói này chợt vang lên bên tai của Hiểu Đồng thấy lòng đau nhói, muốn chạy đến giữ cậu lại để cậu đừng đi. Không muốn từ nay không được gặp cậu nữa, muốn nói rằng cô yêu cậu nhưng mà cô không thể. Cô nắm chặt sợi dây truyền trên cổ mình « Vĩnh Phong nếu đã dứt khoát ra đi thì hãy quên em triệt để », rồi bật người dậy, thay áo đuổi theo.

Vĩnh phong đang từ từ chậm bước giữa trời đêm tối mịch không trăng không sao, mây đen che phủ. Một vòng tay ập đến ôm chầm lấy cậu từ sau lưng, vòng tay rất quen thuộc như chính trò chơi mà hai người thường chơi. Vòng tay giữ bước chân cậu lại, rồi gõ khẽ tên cậu :

- Vĩnh Phong.

Trái tim đau đớn của Vĩnh Phong run nhẹ, cái ôm nhẹ nhàng cùng tiếng gọi ấy dường như đã xóa tan mọi oán hận trong lòng cậu. Nhưng sau đó, bàn tay đang ôm cậu bỗng xòe ra , để lộ chiếc nhẫn gỗ hình con cá heo cùng với một giọng nói :

- Trả lại cho anh.

Vĩnh Phong nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, niềm hạnh phúc nhỏ nhoi vừa trời lên lại bị nhấn chìm xuống đáy biển sâu. Cậu gỡ tay cô ra, xoay người lại đau đớn nói :

- Người đã không còn thì lấy vật để làm gì.

- Vậy thì chỉ còn cách vứt bỏ đi – Nói xong Hiểu Đồng xoay người quăng chiếc nhẫn đi.

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng với chút đau khổ còn lại hỏi :

- Trong khoảng thời gian bên nhau, em đã từng có chút nào yêu anh chưa.

- Chưa từng.

Hiểu Đồng vừa nói xong thì Vĩnh Phong cười lớn, cậu cười một cách đau đớn, những giọt nước mắt đã bắt đầu rơi, cậu nói :

- Vậy thì em đi đi. Hãy về đi, từ nay chúng ta coi như chưa hề quen nhau. Từ trước đến giờ đều là do em nói chúng ta chia tay đi. Nhưng bây giờ thì tôi sẽ nói : Chúng ta chia tay đi.

Mưa đột nhiên rơi xuống rất mạnh, Hiểu Đồng đứng nhìn Vĩnh Phong lòng đau thắt, ông trời đổ mưa thật đúng lúc vì như vậy những giọt nước mắt của cô sẽ theo màn mưa rơi xuống. Vĩnh Phong không thể nào tách được những giọt nước mắt đau đớn của cô.

- Được, cứ coi như chưa hề quen nhau.

Nói rồi cô quay lưng bước đi , nghe đâu đó vang lên bên tai lời bài hát :

« Người ơi hết rồi, hết thật rồi, phút chia ly em đã muốn không quay đầu

Vì em biết rằng nếu quay lại, đôi chân em không thể nào bước nổi

Và em hiểu rằng, giữa đôi mình, chút dư âm vẫn đang cháy chưa nguội lòng

Tàn đêm mất rồi, bước đi người, cất bước đi, anh đi trước đi người ơi

1 2 3 chia đôi lối về »

« Đúng vậy, Hiểu Đồng mà tuyệt đối không được quay đầu lại, không thể quay đầu lại nếu không mà sẽ phá hết mọi thứ, mà sẽ bỏ hết tất cả mà chạy đến bên anh ấy. Tuyệt đối không thể quay đầu lại » - Hiểu Đồng vừa đi vừa tự nhủ với bản thân. Nước mắt của cô không còn hòa trong nước mưa nữa mà chảy ngược vào tim lạnh ngắt.

Nép ở một bên tường cô lặng lẽ nhìn Vĩnh Phong, đang đứng dưới trời mưa, ngẩng mặt đón những giọt mưa để xóa tan hình ảnh của Hiểu Đồng trong trái tim cậu rồi lảo đảo đi về. Hiểu Đồng vội vàng chạy lại chỗ cũ, cô ra sức bò dưới đất dùng tay tìm kiếm cái vật nhỏ xíu mà cô đã vứt đi.

Trúc Diễm này giờ vẫn đứng đó nhìn hai người, cô chạy đến kéo Hiểu Đồng đứng dậy nói :

- Bỏ đi, về nhà đi. Sáng mai hãy tìm nếu không em sẽ bệnh mất.

Nhưng Hiểu Đồng xô Trúc Diễm ra, cô lại tiếp tục bò dưới đất bàn tay lần mò dưới đất tìm kiếm, vừa khóc vừa nói :

- Em phải tìm lại chiếc nhẫn đó, đó là của vĩnh Phong làm cho em, đó là tình yêu của anh ấy dành cho em, em phải tìm lại nó.

Trúc Diễm thấy không khuyển được Hiểu Đồng bèn bỏ người dưới đất tìm phụ cô. Chẳng biết là mất bao lâu nhưng cuối cùng Hiểu Đồng cũng mò được cái vật tròn nhỏ đó, cô vui mừng reo lên, nắm chặt nó trong tay :

- Em tìm được rồi, em tìm được rồi.

Nhưng sau đó, cô cảm thấy choáng váng, đầu óc nặng trĩu, mí mắt từ từ khép lại, cô ngã xuống bất tỉnh trong tiếng kêu thất thanh của Trúc Diễm.

Trúc Diễm bê tô cháo nóng hồi đến bên giường Hiểu Đồng khuyển như :

- Em mau ăn chút gì đi, em bị sốt cao như vậy mà không chịu ăn gì, không chịu uống thuốc thì làm sao khỏi bệnh chứ.

- Chị cứ mặc kệ em đi – Hiểu Đồng mệt mỏi nói, mắt cô nhắm ghiền lại.

- Thiên Minh đến đây mà thấy em như vậy lại trách chị mất.

Nhưng Hiểu Đồng cũng không buồn cự cự.

- Hôm nay Vĩnh Phong sẽ lên máy bay – Trúc Diễm nhìn Hiểu Đồng thở dài nói – Thiên Minh đã đi tiễn cậu ấy.

Vừa nghe xong, Hiểu Đồng bèn ngồi bật dậy, cô định lao xuống giường nhưng bị Trúc Diễm giữ lại :

- Em muốn đi đâu.

- Em muốn ra sân bay nhìn anh ấy lần cuối. Lần này nữa là em sẽ không thể nhìn anh ấy được nữa rồi. Em phải đi ra sân bay – Hiểu Đồng bật khóc nói.

- Không được, chị không cho em đi đâu hết, em đang bệnh nặng như vậy – Trúc Diễm kiên quyết nói.

- Em xin chị, chị cho em đi đi – Hiểu Đồng kiệt sức đến nỗi không thể vùng tay ra khỏi tay Trúc Diễm đành khóc năn nỉ cô.

- Muốn chị cho em đi thì em phải ngoan ngoãn ăn hết tô cháo này rồi uống thuốc cho chị - Trúc Diễm thở dài nói.

- Em sẽ ăn, em sẽ ăn – Hiểu Đồng vội vàng nói, cô bê tô cháo lên nhưng dường như không còn sức nữa, sụt chút nữa đổ tô cháo xuống đất, may mà Trúc Diễm chụp kịp.

- Để chỉ dứt em ăn.

Hiểu Đồng nhanh chóng nuốt cháo, cô không còn biết được cháo có nóng hay không đến độ Trúc Diễm phải nhắc nhở.

- Coi chừng nóng.

Sân bay...

Vĩnh Phong ôm từng người từng người bạn chia tay. Quốc bảo nhìn Vĩnh Phong đau buồn muốn khóc nói :

- Anh không trở về nữa sao.

Vĩnh Phong cười buồn nói :

- Ủ - Rồi quay sang vỗ vai Thế Nam – Có rảnh thì mọi người qua thăm mình nha.

Thiên Minh nhìn Vĩnh Phong như có điều muốn nói nhưng lại thôi, nhưng rốt cuộc cậu cũng mở miệng :

- Vĩnh Phong ! Cậu nhất định phải trở về, nếu không cậu sẽ hối hận suốt đời, Hiểu Đồng có ấy...

- Đừng nhắc đến cô ấy nữa – Vĩnh Phong đã ngắt lời cậu.

Sau đó cậu tạm biệt mọi người và bước vào trong.

Ở một góc tường, Hiểu Đồng che miệng, cắn chặt môi ngăn tiếng khóc, nước mắt cô nhòe ra. Có rất nhiều người quay quanh Vĩnh Phong nhưng cô vẫn nhận ra bóng dáng cao gầy của cậu, cho đến khi cậu bước vào bên trong, cô mới dựa tường khóc nức nở. Trúc Diễm ôm chầm lấy cô chua xót.

- Mình về thôi. Chị ra ngoài gọi xe trước.

Hiểu Đồng gật đầu. Cô đứng im lặng khóc cho đến khi không thể khóc được nữa thì buồn đau vướn ra bên ngoài. Tâm trí cô đã theo Vĩnh Phong vào bên trong máy bay. Cô bước đi như người vô hồn. Cô không tìm Trúc Diễm mà cứ đi thẳng ra phía trước một cách vô thức. Cô bước ra bên đường lúc nào không hay biết, đúng lúc một chiếc xe chờ tới, đột nhiên vang lên tiếng kèn inh ỏi, nhưng đầu óc cô nóng dần lên hỗn loạn, cô không còn nhớ được gì hết, chỉ khẽ quay đầu về hướng chiếc xe kia rồi từ từ ngã xuống.

- Keétt

21. Chương 21: Nỗi Đau

Chiếc xe thắng lại kịp thời chỉ cách cơ thể đang nằm sõng soài của Hiểu Đồng 3 cm. Trong vô thức mơ màng, Hiểu Đồng nhìn thấy một người chàng trai mặc một bộ lpe màu sáng rất đẹp, bước ra khỏi xe từ từ tiến lại gần cô, nhưng hiểu Đồng không thể nhìn rõ gương mặt của người đó, cậu ta dưng cô dậy gọi khẽ :

- Này, cô gái, cô sao rồi. Không sao chứ.

Nhưng Hiểu Đồng đã nhắm nghiền mắt lại, mất dần ý thức, không còn nghe tiếng gọi vãn vãng vãng bên tai mình. Cậu ta liền bế bổng cô lên đặt nhẹ nhàng vào băng ghế sau, sau đó vào xe phóng đi.

Trong bệnh viện cậu thanh niên đó nhìn vào gương mặt xinh đẹp nhưng tiều tụy và ẩn chứa một sự đau khổ nào đó. Cậu quay sang hỏi bác sĩ :

- Cô ấy có sao không ?

- Không sao. Chỉ là bị kiệt sức mà thôi. Thể trạng và tinh thần của cô ấy bị suy yếu, cần được bồi bổ - Giọng một vị bác sĩ trả lời.

- Vậy thì phiền bác sĩ chăm sóc cô ấy giúp. Tôi sẽ chi trả toàn bộ chi phí - Cậu thanh niên nói với giọng trầm ấm.

- Vâng, cậu yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo. Cậu có thể yên tâm ra về - Bác sĩ nói xong thì chào tạm biệt đi ra ngoài.

Cậu thanh niên nhìn gương mặt nhắm nghiền của Hiểu Đồng hiện rõ hai vệt nước mắt và trên mi mắt vẫn còn đọng lại nước mắt, bỗng xúc động đưa tay lau nhẹ bờ mi của cô. Nhưng sau đó cậu chợt khựng lại rồi nhanh chóng rút tay về. Sau đó quay lưng bỏ đi.

Khi cánh tay vừa chạm lên nắm cửa, cậu nghe Hiểu Đồng gọi hai tiếng :

- Vĩnh Phong...

Cánh tay chợt dừng lại trên nắm cửa vừa mở hờ, cậu bất giác quay đầu nhìn về phía Hiểu Đồng. Cô đang hỗn loạn trong cơn mê. Gọi tên Vĩnh Phong sau đó những giọt nước mắt tràn qua bờ mi đang khép lại của cô mà lăn dài trên mặt cô, miệng đau xót nói :

- Xin lỗi anh Vĩnh Phong....

-hãy quên em đi...

-hãy hạnh phúc bên người yêu anh...

Cậu ta nhìn Hiểu Đồng chăm chú, chẳng ai biết cậu đang nghĩ gì, cho đến khi một người đứng bên ngoài cửa lên tiếng hỏi :

- Tổng giám đốc chúng ta đi khỏi đây ạ.

- Không chỉ về nhà thay đồ thôi - Cậu ta buộc miệng trả lời.

Hiểu Đồng mở mắt ra đã nằm trong bệnh viện, bên cạnh cô là một thanh niên xa lạ. Cậu ta mặc một chiếc áo khoát màu đen, đeo một cái mắt kính đen, tóc bù xù rối tung, lại còn đeo một cái cặp màu đen. Nhìn chung trông cậu ta rất ngố. Hiểu Đồng ngồi dậy, đầu vẫn còn hơi choáng, cả người mệt mỏi, cô đưa tay đỡ lấy đầu.

- Cô tỉnh rồi sao – Cậu ta tiến lại gần quan sát cô quan tâm hỏi – Cô bị đau đầu à.

Hiểu Đồng cố mở mắt nhìn anh ta rồi lắc đầu nói :

- Tôi không sao rồi. là anh đã đưa tôi vào bệnh viện sao – Hiểu Đồng nhìn xung quanh và nhận ra nơi mình đang nằm.

- Đúng vậy – Cậu ta nhìn Hiểu Đồng giọng trầm ấm đáp.

- Cám ơn anh – Hiểu Đồng nhẹ giọng nói.

- Cô tên gì ? – Cậu ta nhìn cô hỏi.

Hiểu Đồng hơi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cậu ta.

- Sao anh lại muốn biết tên tôi.

- Tôi đương nhiên là muốn biết tên của người được mình đưa vào bệnh viện rồi – Cậu ta thở dài đáp.

- Hiểu Đồng. Tên tôi là Hiểu Đồng.

Đôi mày cậu ta chau lại nhìn cô chăm chú, nhưng Hiểu Đồng không thể biết ánh mắt ẩn giấu phía sau cái kính đen của cậu ta là gì, nhưng sau đó cô thấy cậu ta gật gật đầu :

- Hiểu Đồng ! Cái tên đẹp lắm.

- Anh tên gì ? - Hiểu Đồng nhìn cậu ta khẽ hỏi

- Sao cô lại muốn biết tên tôi – Cậu ta nhìn Hiểu Đồng khước môi hơi xếch lên cười mà như không cười hỏi lại cô.

Hiểu Đồng bật cười vì biết anh ta đang nhại lại y chang câu hỏi của cô. Cô cũng nhại lại y chang câu của cậu ta.

- Tôi đương nhiên là biết tên của người đã đưa mình vào bệnh viện rồi.

- Thành Vinh. Tên tôi là Thành Vinh – Cậu ta suy nghĩ một lát rồi trả lời, cũng vẫn nhại lại câu trả lời của cô.

Hiểu Đồng phì cười cũng gật gật đầu nhại lại câu trả lời của anh ta.

- Thành Vinh. Cái tên đẹp lắm.

Lần này thì người cười lớn chính là anh ta. Hiểu Đồng thấy anh ta cười vui vẻ thì trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ hơn, có lẽ vì bị anh ta chọc cười mà tạm thời quên đi nỗi đau trong lòng mình. Cô nhìn cậu ta chân thành nói :

- Cám ơn anh, Thành Vinh.

Cậu nhìn cô khẽ nhún vai một cái rồi than thở nói :

- Không cần cám ơn, cứ ghi sổ nợ cho tôi là được rồi. Cô tự nhiên lao ra trước đầu xe của tôi, hại tôi bị một phen hoảng hốt. Chẳng biết tối về có bị ám ảnh hay không, chắc là phải uống thuốc an thần mới được.

Không biết có bị hoảng sợ đến độ sau này không dám lái xe nữa hay không.

Hiểu Đồng chớp chớp mắt nhìn cậu ta nuốt ực nước bọt một cái nói :

- Vậy, anh muốn tôi trả bao nhiêu.

Cô không ngờ mình lại ngã xuống trước đầu xe của một tên chuyên ăn vạ như thế. Cậu ta than thở như thế chẳng qua muốn cô bồi thường cho cậu ta ít tiền đó mà.

Trước ánh mắt nửa ăn năn, nửa tức giận của cô, cậu ta cười phá lên :

- Tôi chỉ muốn đùa cô thôi. Làm gì mà căng thẳng dữ vậy chứ.

Hiểu Đồng thở ra một cái vừa cảm thấy giận vừa cảm thấy buồn cười cái anh chàng trước mặt mình. Cô rút kim truyền dịch ra rồi bước xuống giường.

- Cô định đi đâu vậy ? – Cậu ta thấy vậy hoảng hốt hỏi.

- Tôi đi gọi điện cho người nhà đến đóng viện phí rồi về nhà – Hiểu Đồng vừa đi vừa trả lời.

- Tôi đã đóng rồi.

- Vậy để tôi gọi hủ đến trả tiền cho anh.

- Tôi không cần tiền của cô – Cậu ta dứt khoát trả lời rồi nói – Để tôi đưa cô về.

- Sao anh lại muốn đưa tội về ? – Hiểu Đồng ngạc nhiên hỏi cậu ta.

- Tiền phạt tiền tới tây thiên mà, làm ơn làm ơn cho chót. Để tôi đưa cô về rồi thì không ai nợ ai nữa.

Hiểu Đồng nhìn cậu ta một lát rồi gật đầu nói :

- Cũng được, tới nhà tôi sẽ lấy tiền trả anh.

Cậu ta không nói gì chỉ mở cửa cho Hiểu Đồng bước ra.

Chiếc xe màu đen bóng lờng của cậu ta chở Hiểu Đồng về trước nhà của Trúc Diễm. Cô xuống xe rồi quay đầu nói :

- Anh chờ tôi một lát. Tôi vào trong lấy tiền trả anh.

Nhưng cậu ta đã chồm tới bên cửa kính đã hạ xuống gọi :

- Này ! Cô đừng khóc nữa biết chưa, khi cô khóc trông cô tội nghiệp lắm biết không. Tôi chẳng thích thấy bộ mặt tội nghiệp của cô chút nào cả.

Nói rồi cậu ta phóng xe chạy đi bỏ lại Hiểu Đồng vẫn còn ngơ ngác đứng đó.

Trúc Diễm từ nhà chạy ra mừng rỡ ôm chặt Hiểu Đồng nói :

- Con bé này, em đi đâu vậy hả, có biết chị lo cho em lắm không ?

Hiểu Đồng nhoẻn miệng cười hồi lỗi nói :

- Em xin lỗi chị.

- Thôi được rồi, chị chỉ là lo lắng chứ chẳng giận gì em đâu, vào nhà thôi – Trúc Diễm khẽ cười rồi dìu Hiểu Đồng đi vào nhà.

Trên chuyến bay của hãng hàng không Airline bay đến mỹ, ở hàng ghế vip luôn được chăm sóc tận tình. Vĩnh Phong ngồi trên ghế gương mặt đau buồn, ánh mắt bi thương nhìn chăm chăm vào con búp bê nga hình bé gái mà lần trước Hiểu Đồng và cậu cùng mua trông chuyên đi chơi. Khi soạn vali chuẩn bị đi, cậu vô tình phát hiện ra nó. Chẳng biết tại sao nó lại nằm trong vali của cậu, nhưng nó là vật duy nhất mà cô để lại cho cậu ngoài chiếc nhẫn cầu hôn của cậu. Vĩnh Phong đặt chiếc nhẫn lên đầu của con búp bê làm thành một cái vòng. Sau đó, bóp chặt chúng trong lòng bàn tay, mắt nhắm nghiền, miệng khẽ gọi hai tiếng Hiểu Đồng.

Chuyện Vĩnh Phong đi mỹ và không trở về nữa nhanh chóng lan rộng khắp mọi nơi ở trường Nguyễn Thành Phong và trở thành đề tài bàn tán sôi nổi trong lúc chuyện phiếm của mọi người. Mà đề tài được bàn luận nhiều nhất là việc chia tay giữa hai người.

- Trời ơi ! Biết trước mà, anh Vĩnh Phong chỉ chơi đùa một lúc mà thôi, cho nên bây giờ anh ấy mới qua mỹ mà không thèm trở lại đó. Bây giờ bị anh ấy bỏ rồi thiệt mà mất mặt mà.

- Thôi đi ! Ít nhiều gì người ta cũng từng được anh ấy để ý, còn hơn khối người thèm được anh ấy ghé mắt tới cũng không được.

- Nhưng nghe nói, sợ dĩ cô ta bị anh Vĩnh Phong bỏ vì nghe nói cô ta là loại gái làm hàng, anh Vĩnh Phong biết được sự thật nên bỏ cô ta ngay lập tức.

- Ghê vậy sao ! Hèn gì người lạnh lùng như anh Vĩnh Phong lại bị cô ta lừa đảo. Cô ta có nhiều thủ đoạn để lừa trai vào bẫy quá mà.

Hiểu Đồng vừa bước chân vào trường đã gặp ngay những ánh mắt soi mói của mọi người. Người thì nhìn cô khinh bỉ, người thì nhìn cô bĩu môi cười cợt. Người lại lên lút nói xấu sau lưng cô, có kẻ lại hỏi cô đi giá bao nhiêu. Thông thường vào những khi cô bị mọi người nói xấu sau lưng thì Đình Ân luôn lớn tiếng bênh vực cô, nhưng giờ đây Đình Ân cũng phớt lờ cô. Hiểu Đồng cảm thấy đau buồn khi nghĩ đến Đình Ân.

Hiểu Đồng không thêm để ý tới họ, cô cứ cúi mặt tiếp tục đi vào trong trường. Nhưng cô đã chạm ngay vào Quốc Bảo và băng nhóm quậy phá của cậu ta. Rõ ràng là cố ý chặn đường cô. Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn cậu ta rồi quay người đi đường khác nhưng Quốc Bảo quyết không chịu tha cho cô. Cứ đi thẳng tới ngang ngay đường cô đi, cô bước qua bên phải, cậu ta cũng sang theo, khiến Hiểu Đồng không tài nào qua được. Cô tức giận hỏi :

- Cậu làm vậy là sao.

- Là tôi cố tình làm vậy đó thì sao – Quốc Bảo giương giương mặt tự đắc không thêm để ý đến vẻ mặt tức giận của Hiểu Đồng – Cô đúng là đồ mặt dày, còn dám vác mặt đến đây.

- Tôi đến đây thì sao nào. Tôi là sinh viên ở đây, đương nhiên là phải đến đây. Còn cậu, chẳng phải thích ăn chơi hơn à, sao không ở ngoài mà ăn chơi tán gái cho đã đi, đến đây làm gì – Cô tức giận mắng trả.

- Tôi cấm cô xúc phạm tôi – Quốc Bảo tức giận chỉ vào mặt Hiểu Đồng ghiến răng nói từng chữ.

- Vậy thì xin cậu hãy tôn trọng tôi một chút - Hiểu Đồng cũng hất mặt nói .

- Cô có gì để tôi phải tôn trọng – Quốc Bảo cười chế nhạo.

- Đúng vậy, tôi đúng là không có gì để cậu tôn trọng nhưng xin cậu cũng đừng tìm đến gây sự với tôi – Hiểu Đồng từ tốn nói giọng van xin.

- Muốn tôi gây sự với cô trừ khi cô biến mất khỏi mắt tôi, nếu không tôi gặp cô ở đâu là sẽ đến gây sự với cô ở đó – Quốc Bảo nhếch môi nói, quyết không chịu nhượng bộ.

- Cậu đúng là đồ đàn bà – Hiểu Đồng buông lời chế nhạo.

Mặt Quốc Bảo tối sầm lại ngay lập tức sau câu nói của Hiểu Đồng. Đàn ông có 3 câu nói là điều cấm kị.

1. Mày thua rồi – Bởi vì đàn ông luôn có bản chất háo thắng, luôn muốn chứng tỏ mình hơn người, không bao giờ chấp nhận mình là kẻ thua cuộc.

2. Đồ đàn bà – Đàn ông con trai đỉnh đỉnh đại danh, luôn muốn chứng tỏ sức mạnh và bản lĩnh của mình không bao giờ chấp nhận mình là kẻ mềm yếu như đàn bà.

3. Em có thai rồi – Đây là câu nói mà đàn ông sợ nghe nhất. Đàn ông thích yêu đương lãng nhãng nhưng lại không có tính trách nhiệm, cho nên khi quan hệ không bao giờ muốn để lại hậu quả.

Câu mắng của Hiểu Đồng trùng vào ba điều cấm kị của đàn ông, khiến máu huyết trong người cậu sôi lên. Mặc dù chưa bao giờ ra tay với đàn bà con gái nhưng vốn dĩ rất giận Hiểu Đồng đã đối xử tàn nhẫn với Vĩnh Phong như vậy rồi hôm nay còn dám mắng cậu là đồ đàn bà nữa. Quốc Bảo đã không kìm nén được nữa, cậu giơ tay lên đi đánh Hiểu Đồng thì một bàn tay đã chụp lấy tay cậu giữ lại.

Cả Hiểu Đồng và Quốc Bảo cùng nhìn chủ nhân của bàn tay đó – Chính là Thế Nam. Quốc Bảo nhìn Thế Nam thì kêu lên :

- Anh ...

Thế Nam từ từ buông tay Quốc Bảo ra . Cậu dịu dàng nhìn Hiểu Đồng nhưng cô tránh cái nhìn của cậu. Cô quay đầu bỏ đi thật nhanh, chỉ nghe tiếng hần học của Quốc Bảo và giọng ôn tồn của thế Nam sau lưng. Hình như đang cãi nhau, nhưng cô không quan tâm, chỉ muốn bỏ đi càng xa càng tốt.

- Cốc ...cốc...

- Mời vào – Tiếng thầy hiệu trưởng trong phòng vọng ra.

Hiểu Đồng mở cửa bước vào, ngập ngừng gật đầu chào thầy. Thầy hiệu trưởng bèn đứng dậy chỉ tay vào ghế sofa bảo cô ngồi xuống.

- Em đã làm đơn xong hết chưa ? – Giọng thầy đầy vẻ quan tâm.

- Em đã làm xong rồi , xin nhờ thầy giúp giùm em ạ - Hiểu Đồng gật đầu rồi mở túi lấy ra vài tờ giấy đưa trước mặt thầy hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng cầm lấy xem qua một lượt rồi gật đầu để xuống bàn, trầm ngâm nói :

- Được rồi, thầy sẽ giúp em, bà chủ tịch cũng đã nói giúp em rồi. Chuyện này không thành vấn đề đâu.

- Em cảm ơn thầy, em xin phép – Hiểu Đồng đứng dậy cáo từ đi ra.

- Hiểu Đồng – Thầy hiệu trưởng gọi ngược cô lại – Cố gắng lên.

Hiểu Đồng nhovn miệng cười buồn bã rồi đi ra ngoài.

Thầy hiệu trưởng nhìn dáng vẻ buồn bã của cô cũng thở dài. Ông lặng lẽ châm một điếu thuốc, nhưng nhanh chóng dập đi, rồi chìm trong suy nghĩ.

Ông là bạn của ông chủ tịch tập đoàn Nguyên Thành Phong – ông Vĩnh Nguyên. Cho nên ông biết hai anh em Vĩnh Thành, Vĩnh Phong từ thuở bé. Vĩnh Thành tính tình hiền lành, ngoan ngoãn rất biết vâng lời. Vĩnh Phong thì ngược lại cậu cứ như một con ngựa bất kham, nhưng cũng rất tốt bụng. Từ nhỏ đến lớn ông rất ít khi thấy nụ cười rạng rỡ của Vĩnh Phong nhưng từ khi cậu gặp gỡ và quen Hiểu Đồng, ông mới thấy cậu cười nhiều và trông rất hạnh phúc nhất là khi sóng bước cùng Hiểu Đồng.

Ông cũng biết rành tính tình của bà Mai Hoa, chuyện gì bà đã quyết thì không ai có thể thay đổi được. Cho nên dù có những tin đồn không hay về cuộc chia tay của Hiểu Đồng và Vĩnh Phong nhưng ông vẫn tin rằng chuyện này có sự nhúm tay của bà Mai Hoa, chứ Hiểu Đồng không phải là cô gái xấu xa như thế.

Cho nên khi Hiểu Đồng đến xin cho cô được theo học diện học từ xa, ông đã gật đầu đồng ý và nhiệt tình giúp đỡ cô. Để một cô sinh viên giỏi và hiền lành có thể tiếp tục yên ổn hoàn thành hết mấy năm học còn lại.

Hiểu Đồng từ phòng thầy hiệu trưởng đi về phía dãy C thì gặp Đình Ân, cả hai chạm mặt nhau, Hiểu Đồng nhìn cảnh môi mắt ngân ngấn nhìn Đình Ân. Đình Ân lướt nhẹ qua gương mặt Hiểu Đồng một cái rồi quay mặt bỏ đi. Ánh nhìn lãnh đạm, thái độ thờ ơ như thể chưa từng quen biết của Đình Ân làm Hiểu Đồng cảm thấy rất buồn, những giọt nước mắt cố kiềm nén bỗng nhiên rơi xuống. Cô nghẹn ngào cất tiếng gọi, giọng khàn khàn :

- Đình Ân.

Nhưng Đình Ân làm như không hề nghe thấy vẫn tiếp tục cất bước. Hiểu Đồng vội nắm lấy cánh tay của Đình Ân, nước mắt rơi trên gương mặt đầu đau khổ của cô, giọng nức nở :

- Cậu đừng như vậy có được không ?

Đình Ân nghe thấy giọng nức nở của hiểu Đồng thì chùn lòng, bởi vì cô thật sự rất thương Hiểu Đồng. Cô quay lại thì Hiểu Đồng mới thấy đôi mắt của cô cũng đã đỏ hoe rồi, cô cũng nghẹn ngào nói :

- Vĩnh Phong tổn thương cũng đã tổn thương rồi, ra đi cũng đã đi rồi. Bây giờ cậu mau nói hết ình nghe đi. Nếu không cả đời này mình cũng không muốn gặp lại cậu đâu.

Hiểu Đồng nghe Đình Ân nói vậy thì đau khổ càng khóc nhiều hơn, Đình Ân thương xót đến ôm chặt lấy cô an ủi rồi cũng khóc theo. Sau một hồi cả hai đã lấy lại được bình tĩnh, cuối cùng Hiểu Đồng quyết định kể lại mọi chuyện cho Đình Ân nghe. Nghe xong Đình Ân tức giận mắng :

- Bà ta đúng là quá thâm hiểm mà, chọn ngay cách độc ác nhất để bắt cậu làm. Mẹ cậu có biết chuyện này không ?

Hiếu Đồng nghe Đình Ân hỏi thì lắc đầu, thở dài nói :

- Mình không muốn mẹ mình biết, mẹ mà biết thì sẽ lo lắng dễ tái phát bệnh.
- Bác gái không hỏi cậu vì sao rời khỏi sao ? – Đình Ân thắc mắc hỏi.
- Mình nói với mẹ là mình muốn chia tay Vĩnh Phong vì cảm thấy cách sống của cả hai không phù hợp với nhau.
- Bây giờ mọi người ở đâu ? – Đình Ân nhẹ giọng hỏi.
- Mình để mẹ và bé Đường ở trong một căn nhà riêng của Thiên Minh.
- Dẫn mình đến đó đi. Mình muốn đến thăm bác gái.

Vậy là cả hai cùng nhau trở về nhà .

- Cho em một ly rượu đi – Hiếu Đồng ngồi trên chiếc ghế xoay trước quầy bar của quán bar Phong Trần cười nói với anh chàng Tuấn, chuyên viên pha chế rượu của quầy.

Cậu ta nghe xong trợn mắt nhìn Hiếu Đồng :

- Em không bị ốm đó chứ. Sao tự nhiên lại đòi uống rượu.
- Em muốn thử xem rượu có thật sự làm người ta quên đi nỗi buồn hay không ? – Hiếu Đồng mỉm cười nói, nhưng đôi mắt của cô chất chứa đầy u buồn.
- Em buồn chuyện gì vậy ? – Tuấn quan tâm hỏi.
- Trong lòng em cảm thấy đau lắm, đau đến không thở được. Làm thế nào để giảm nỗi đau này anh cho em biết đi. Mau đem rượu đến đây cho em.
- Được rồi, được rồi...chờ anh một chút – Cậu ta lật đật nói như sợ cô làm loạn lên nơi đây.

Nhanh chóng đưa đến cho Hiếu Đồng một ly nhỏ, Hiếu Đồng đưa lên miệng uống ực một cái, nhưng rượu rất nhẹ, cô hát ly và phía anh chàng Tuấn, lẩm bẩm nói :

- Nhạt quá, nhạt quá, em muốn rượu mạnh hơn.

Anh chàng Tuấn miễn cưỡng phải pha chế một ly khác. Hiếu Đồng đưa một ly lên môi nhấp một ngụm rồi gật đầu. Cô nhắm mắt , tay nhịp nhịp gõ trên mặt bàn theo tiếng nhạc nhẹ nhàng ở đây.

Anh chàng Tuấn lắc đầu nhìn cô rồi đi vào toilet.

Một tên có vẻ mặt đáng ghét thấy cô ngồi một mình thì tiến lại gần, trêu ghẹo nói :

- Em gái, làm gì mà ngồi đây một mình buồn như thế chứ. Anh mời em một ly rượu nha.

Hiếu Đồng bị men rượu làm cho choáng một chút, gương mặt ửng hồng, mái tóc dài đen nhánh xoa vai càng làm cô trông quyến rũ. Cô ngẩng đầu nhìn hắn ta nói :

- Tránh ra. Tôi không quen anh, đừng đến làm phiền tôi.
- Trước lạ sau quen mà – Hắn ta cười cợt nhã nói, bàn tay đặt trên vai cô sàm sỡ.

Hiếu Đồng tức giận hất ly rượu trong tay mình vào mặt hắn ta. Hắn ta bất ngờ sững lại nhìn cô rồi sau đó nổi giận mắng :

- Con quỷ cái, rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt à.

Hắn nói xong thì nắm tay Hiếu Đồng kéo đi, cô rụt tay lại rồi tát cho hắn ta một cái, mắng :

- Buông tôi ra.
- Mày dám đánh tao, mày có biết tao là ai hay không.

Hiếu Đồng trong cơn say, cô hoàn toàn không khống chế được lí trí, cô cười nhạo nói :

- Tôi không cần biết anh là ai hết. Tôi chỉ biết anh là một tên khốn mà thôi.

Hắn ta bị mắng thì tức giận giơ tay lên cao định đánh cô nhưng một bàn tay đã chụp lấy cánh tay đang giơ ra của hắn ta và đâm vào mặt hắn ta một cái khiến hắn ta ngã sòng soài.

Hắn ta còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì thì Hiểu Đồng bị người đó kéo ta lôi đi, quá bất ngờ cô dẫm lên người hắn ta chạy theo. Cả hai chạy một đoạn thật xa thì dừng lại, cánh tay kéo cô đi cũng buông ra. Hiểu Đồng cố gắng hít thở không khí rồi đưa mắt nhìn kẻ vừa cứu mình. Cậu ta đang chống hai tay lên đầu gối cũng thở hổn hển.

Cậu ta có mái tóc rối bù che phủ mắt, vẫn cái áo khoát đen mà cô đã thấy, chỉ khác lần trước là cái túi đeo vai, còn bây giờ trên vai cậu ta là chiếc đàn ghi ta. Cậu cũng ngẩng mặt lên nhìn cô, nhả mặt nói :

- Này, em muốn chết thật đấy à, lần trước là lao đầu vào xe anh, lần này lại chọc giận xã hội đen.
- Có anh muốn chết thì có, dám ra tay đánh người rồi bỏ chạy – Hiểu Đồng châm chích.

Sau đó cả hai cùng nhìn nhau cười lớn.

- Cám ơn anh – Hiểu Đồng nhìn Thành Vinh mỉm cười nói, cô định chào tạm biệt rồi đi về nhưng....
- Đi theo anh – Thành Vinh nắm lấy tay cô kéo cô đi đến chiếc mô tô cậu dựng ở đó.

Cậu cầm lấy chiếc mũ bảo hiểm to của mình chụp vào đầu Hiểu Đồng rồi kéo cô lên xe trong sự ngỡ ngàng chưa kịp hiểu gì của cô.

Cho tới khi Hiểu Đồng kịp định thần lại thì mới hay tay cô đã ôm lấy eo cậu ta và chiếc xe đang lao đi rất nhanh. Hiểu Đồng chồm người tới hỏi bên tai Thành Vinh :]

- Chúng ta đi đâu vậy.
- Tự tử - Thành Vinh chỉ trả lời ngắn gọn hai tiếng rồi im lặng chạy tiếp.

Hiểu Đồng nghe xong thoáng giật mình, cô không hề có ý định tự tử, nhưng mà nỗi đau trong lòng cô cứ nhói lên âm ỉ đến rã rời, khiến cô muốn thoát khỏi nó. Cô im lặng để mặc Thành Vinh lái xe đưa mình đi, thời gian trôi qua rất lâu, cô không biết hai người sẽ đến đâu, chỉ biết rằng những cơn gió ùa vào mặt khiến cô dễ chịu hơn. Cô khẽ nhắm mắt lại đón từng cơn gió mát lạnh.

Tới khi chiếc xe chạy chậm lại và thắng cái kịt, Hiểu Đồng đập mạnh đầu vào lưng Thành Vinh mới mở mắt ra xem, cậu đưa cô đến đâu.

Trước mặt cô là sóng nước mênh mông, nhấp nhô lên xuống, gió từ xa lùa về mạnh mẽ hơn. Biển – nơi kỉ niệm đẹp của hai người, nơi kỉ niệm tình yêu cuối cùng, trái tim cô càng nhói đau hơn.

Hiểu Đồng lại bị Thành Vinh kéo đi xuống bên dưới, đôi chân chạm vào làn nước nhẹ, mát lạnh, ảm ướt.

- Em hãy nhìn phía trước đi – Thành Vinh nói thầm.

Hiểu Đồng nhìn về phía mặt biển, nơi chỉ toàn là bóng tối, chỉ có vài ánh sao le lói, phản ánh nơi chân trời.

- Nếu bây giờ em muốn chết thì hãy đi đến nơi cuối cùng kia, bởi vì khi em chết sẽ phải đi qua nơi cuối chân trời kia. Nhưng em thấy đó, nơi đó chỉ là một màu đen tối mà thôi, không có một ai ở đó, em sẽ rất cô đơn. Cho nên hãy nhìn lại sau lưng mình.

- Nhưng em sợ khi nhìn lại, sau lưng mình không có ai hết thì sao – Hiểu Đồng trả lời, mắt vẫn nhìn về nơi bóng tối xa xôi kia.

- Ngốc quá, em muốn đi đến đó vì em còn mang nỗi đau trong lòng, vậy thì cứ đi đi nhưng chỉ là để vút bỏ nỗi đau ở đó, rồi quay đầu lại, sau lưng em sẽ có anh ở đó đợi . Lúc em quay đầu lại, anh nhất định sẽ mỉm cười vẫy tay chào em – Thành Vinh trả lời.

Hiểu Đồng nghe câu nói này thì cảm thấy rất xúc động, nước mắt lại bắt đầu rơi.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....- Thành Vinh bỗng nhiên hét lớn.

- Mau đi, đem hết nỗi đau trong lòng em vút bỏ sang thế giới bên kia đi – Thành Vinh nhìn Hiểu Đồng giục, rồi cậu đưa hay tay lên miệng tạo thành cái loa hét lớn – Cuộc đời này thật là đáng chán....

Hiểu Đồng nhìn cậu một lúc rồi quay đầu về phía biển bắt chước cậu đưa hai tay lên mặt hét lớn :

- Vĩnh Phong ! Em yêu anh.....
- Là em gạt anh.....
- Em xin lỗi
- Anh đừng đi, hãy trở về với em đi.....
- Anh đã nói sẽ không buông tay em ra mà
- Anh đã nói sẽ để em yêu anh lần nữa mà
- Vĩnh Phong ! Em ghét anh.....anh mau trở về điem nhớ anh lắmmau trở về đi
- Nếu anh không trở về.....em sẽ quên anh.....em nhất định sẽ quên anh

Những giọt nước mắt của cô theo cơn gió bay đi rơi xuống mặt biển, cô ôm mặt ngồi xuống đất khóc nức nở, cơn gió lạnh thổi qua đôi vai gầy khiến cô run lên trông cảnh thảm thiết hơn. Thành Vinh cởi áo khoát của mình phủ lên người cô, ôm lấy bờ vai cô vỗ nhẹ.

Cả hai cứ ngồi như thế rất lâu, cho đến khi Hiểu Đồng không còn khóc nữa và những cơn gió lạnh tràn về thì mới quay trở về.

Thành Vinh không đưa Hiểu Đồng về nhà mà đưa cô đến một con đường có đầy sỏi. Hiểu Đồng cũng để mặc cậu đưa mình đi, cô cũng không biết tại sao mình lại dễ dàng đi theo cậu. Có lẽ cô tin tưởng cậu là người tốt, cũng có lẽ cô muốn buông xuôi tất cả.

Thành Vinh kéo cô đến trước con đường lát những viên sỏi tròn nhỏ lồi lõm, cậu tháo giày ra đi chân đất dưới làn sỏi một vòng, vẫn thấy cô đứng đó nhìn mình đăm đăm thì cúi xuống cởi giày cô ra. Hiểu Đồng lúng túng không hiểu cậu định làm gì, cô định ngăn cậu lại nhưng cậu đã nhanh chóng cởi giày cô ra rồi. Cậu ngẩng đầu lên nhìn cô nói :

- Đi thôi.

Hiểu Đồng không hiểu nhưng vẫn lặng lẽ đi theo từng bước chân của cậu. Những viên sỏi dưới chân đâm vào chân cô rất đau, nhưng khi cô muốn dừng lại thì cậu lại giục :

- Đi tiếp đi.

Hiểu Đồng cắn chặt răng ngoan ngoãn đi tiếp, cứ như thế cho đến khi chân cô cảm thấy tê dại, Thành Vinh mới quay đầu lại hỏi :

- Chân có đau không ?

Cô gạt đầu nhưng không nói gì, ánh mắt nhìn cậu khó hiểu, cậu mới mỉm cười nói :

- Tốt ! Chân đau thì tim sẽ không đau.

Hiểu Đồng mới vỡ lẽ. Cậu làm tất cả chỉ vì muốn cô quên đi nỗi buồn của mình. Cô nhìn cậu hỏi :

- Sao lại vì em mà làm nhiều chuyện như thế.

- Vì anh là người chuyên đi cứu vớt những linh hồn đau khổ mà – Cậu cười nói rồi đi đến lấy chiếc đàn ghita của mình, ngồi xuống vệ đường dạo một bản nhạc.

Hiểu Đồng nhìn cậu một lát rồi cũng đi đến ngồi xuống bên cạnh, im lặng nghe tiếng đàn vang lên trầm bổng trong đêm của cậu.

Khi hai người đang say sưa trong điệu nhạc thì điện thoại của Hiểu Đồng reo lên :

- Cậu mau đến bệnh viện đi, mẹ cậu- Tiếng Đình Ân ở đầu dây bên kia nức nở.

Chiếc xe máy vừa dừng lại thì Hiểu Đồng đã nhảy phốc xuống và chạy vào bên trong phòng cấp cứu, cô thấy bác Đình trung và Đình Khiêm đang ngồi chờ đợi, còn Đình Ân đang khóc. Đình Ân lao đến bên cô nghẹn ngào nói :

- Lúc mình đến thì bác đã ...

Đúng lúc đó cửa phòng cấp cứu mở ra, hai người lập tức chạy đến. Bác sĩ từ từ mở khẩu trang ra nhìn hai người nói :

- Rất tiếc, các vị hãy vào gặp bệnh nhân lần cuối.

Cái tin đó làm Hiểu Đồng choáng váng cô run rẩy không đứng vững. Đình Khiêm vội ôm lấy cô rồi dìu cô vào bên trong, mẹ cô đang lim dim , bà mở mắt ra nhìn cô nói :

- Mẹ xin lỗi con, Hiểu Đồng, tất cả là lỗi của mẹ.

- Không đâu mẹ ơi, đừng bỏ con, con cầu xin mẹ - Cô nức nở gào lên, nắm chặt lấy tay mẹ, quỳ dưới chiếc giường bà đang nằm.

Đình Ân cũng ôm mặt dựa vào Đình Khiêm khóc nức nở.

- Hãy thay mẹ chăm sóc bé Đường....- Bà Cẩm Du thều thào khóc.

- Con biết rồi, con hứa với mẹ, con sẽ chăm sóc tốt cho bé Đường. Nhưng bé Đường còn nhỏ lắm, nó rất cần mẹ, mẹ đừng có bỏ tụi con ra đi mà mẹ.

- Đừng khóc, Hiểu Đồng, hãy cười lên....- Tay bà vén mái tóc của cô.

- Không đâu mẹ ơi – Hiểu Đồng lắc đầu hét lên.

- Hãy tha thứ- Bà thều thào nói ba tiếng này, ánh mắt nhìn Hiểu Đồng cầu xin rồi bàn tay từ từ rơi xuống khỏi mái tóc Hiểu Đồng, đôi mắt nhắm ghiền lại trở thành cái xác không hồn.

- Mẹ ...đừng bỏ con mẹ ơi – Hiểu Đồng đau đớn hét lên, cô vật lên người bà khóc nức nở, cố sức lay bà tỉnh lại. Nhưng thân xác bà đã từ từ cứng lại và mất dần hơi ấm.

Ba người còn lại cũng đau lòng rơi nước mắt.

- Là bà ta, chính là bà ta hại chết bác gái, chính bà ta, phu nhân chủ tịch tập đoàn Nguyên Thành Phong – Đình Ân cảm phẫn gào lên.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn Đình Ân, Hiểu Đồng ngẩng đầu ra khỏi người mẹ mình, quay đôi mắt sưng mọng nhìn Đình Ân chăm chăm, đôi môi run run hỏi:

- Cậu vừa nói cái gì.

Đình Ân rời khỏi người Đình Khiêm bước đến bên Hiểu Đồng rồi ngồi thụp xuống nức nở nói:

- Chính là bà ta, lúc mình đến nhà cậu, gặp bà ta đi ra. Mình sợ lắm, không ngờ bà ta lại tìm đến nhà cậu. Mình hoảng hốt chạy vào bên trong tìm bác thì đã thấy bác nằm vật dưới đất, hai tay ôm lấy ngực, thuốc văng khắp nơi. Mình không biết có phải là do bà ta hất đổ thuốc ngăn cản bác gái uống thuốc hay không, nhưng mà nếu như bà ta chịu cho tài xế đưa bác gái đi bệnh viện kịp thời thì bác gái sẽ không chết đâu.

Rồi Đình Ân chồm để ôm chầm lấy Hiểu Đồng khi cô đang ngay dại trước cái tin này.

- Dù là nguyên nhân gì thì đây là lỗi của bà ta, nếu bà ta không đến tìm thì bác gái sẽ không xúc động dẫn đến bệnh tim tái phát như vậy. Là bà ta, bà ta chính là hung thủ hại chết bác gái .

Tất cả mọi người đều im lặng ngậy người trước lời buộc tội của Đình Ân và tiếng nức nở của cô.

Có một bóng hình lặng lẽ dựa tường ngoài cửa thở dài chua xót.

Tập đoàn Nguyên Thành Phong vào buổi sáng cực kỳ sôi động do công việc bận rộn, nhất là khi bà Mai Hoa đã trở về làm việc. Ai cũng cố gắng hoàn thành công việc của mình không chút chậm trễ.

Từ bên ngoài một cô gái xinh đẹp với đôi mắt đỏ hoe gương mặt đầy sự đau thương và phần nộ xông vào. Bảo vệ thấy cô hầm hầm đi vào thì đưa tay chặn cửa hỏi :

- Cô đến đây tìm ai vậy.

- Tôi đến tìm phu nhân chủ tịch – Hiểu Đồng trả lời cặn kẽ từng chữ.

Bảo vệ nghe thấy thế thì cả kinh, vội hỏi :

- Cô có hẹn trước hay không ?

- Không.

- Vậy xin lỗi, tôi không thể cho cô vào được, xin mời cô gọi điện hẹn trước dùm tôi.

- Vậy thì anh gọi cho bà ta, nó là tôi cần gặp – Hiểu Đồng ngược cặp mắt giận dữ nhìn anh ta nói lớn.

Anh bảo vệ ngay người không biết có nên gọi điện hay không thì một anh chàng bước ra nói :

- Cô ấy là người quen của bà chủ tịch.

Anh bảo vệ và Hiểu Đồng đều quay đầu nhìn về phía sau anh bảo vệ, Hiểu Đồng nhận ra anh ta chính là người đã mở cửa cho cô và được cô bỏ cho tờ 500 ngàn lúc trước. Cô mỉm cười với anh ta cố gắng nhẹ giọng nói :

- Đúng ! Tôi là người quen của bà Mai Hoa.

- Vậy à, vậy thì mời cô vào trong, để tôi gọi báo cho bà ấy một tiếng – Anh bảo vệ mỉm cười tỏ ý nói.

- Không cần, tôi chỉ lên nói vài câu rồi đi liền, không cần phải phiền phức đâu – Hiểu Đồng khoát tay từ chối.

Anh bảo vệ lưỡng lự một chút rồi nói :

- Vậy thì cô vào đi.

Anh bảo vệ và anh chàng trực cửa đều nghiêng người nhường bước ch cô đi vào, cô mỉm cười chào họ nhưng khi quay mặt đi thì gương mặt trở nên lạnh tanh căm phẫn.

Cô đi thẳng đến thang máy bấm số tầng của bà ta vì lần trước cô đã đi rồi nên không cần phải hỏi ai nữa. Cửa thang máy vừa mở ra cô đi thẳng đến trước cửa phòng bà Mai Hoa. Những người trên tầng thấy cô lạ mặt nhưng xăm xăm đi tới nên chạy đến định chặn lại nhưng cô đã mở cửa phòng bà Mai Hoa và bước vào trong.

Bà Mai Hoa đang xem tài liệu thì thấy cửa bật ra, bà khó chịu ngẩng đầu lên xem ai lại to gan tự ý mở cửa vào như thế thì Hiểu Đồng đã đứng trước mặt bà ta.

Mấy người chạy theo vào thì thấy sắc mặt của bà Mai Hoa thì sợ hãi nói :

- Cô ấy...chúng tôi muốn ngăn cản nhưng...

Người đó chưa kịp nói hết câu thì Hiểu Đồng đã giơ tay tát mạnh vào mặt bà Mai Hoa một cái thật mạnh đến nỗi âm thanh vang khắp phòng. Làm cho những người bên ngoài giật nảy mình toàn thân lạnh toát, đứng im bất động.

Cả bà Mai Hoa cũng rất sửng sốt, từ trước đến nay chưa có ai dám chỉ trở trước mặt bà chứ đừng nói dám xúc phạm đến bà như vậy, bà mở to mắt nhìn Hiểu Đồng kinh ngạc, trong khi những người khác nhìn cô đầy sợ hãi thì ...

- Bốp.....

Cái tát tai thứ hai của cô lại vang lên ngay gương mặt bên kia của bà Mai Hoa. Tất cả những người khác chứng kiến tất thấy đều vọt tim ra ngoài, cứng đờ bất động, hoàn toàn không kịp trở tay. Gương mặt của bà Mai Hoa hai bên đều sưng lên hiện đầy đủ mười ngón tay của Hiểu Đồng.

- Cái tát đầu là của mẹ tôi, cái tát thứ hai là của tôi – Hiểu Đồng ghiến răng dần từng chữ nói.

Mấy người kia bắt đầu tỉnh lại khi nghe Hiểu Đồng nói, họ vội chạy lại định kéo Hiểu Đồng đi.

- Phu nhân, bà có sao không, chúng tôi lập tức lôi cô ta ra khỏi đây.

Nhưng Hiểu Đồng đã vùng mình ra khỏi những bàn tay nắm giữ mình, cô hét lên :

- Buông tôi ra.

Bà Mai Hoa nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh của mình, bà sữa lạ tư thế ngồi ngay ngắn. Rồi lạnh lùng hất đầu nói :

- Tất cả ra ngoài hết cho tôi.

Mọi người nghe vậy thì sợ hãi từ từ cáo lui.

Khi tất cả mọi người đã đi ra ngoài hết rồi, bà ta nhìn Hiếu Đồng hỏi :

- Cô có biết hành động vừa rồi của cô có hậu quả thế nào không hả ?

- Hậu quả - Hiếu Đồng khẽ cười – Trước khi bà kịp trừng phạt tôi thì tôi đã kịp giết chết bà rồi.

- Cô...- Bà Mai Hoa sợ hãi nhìn Hiếu Đồng, cô như một con thú hoang bị thương, đang điên cuồng tức giận.

- Bây giờ bà hài lòng rồi đúng không. Bà đắc chí lắm đúng không ? – Cô giận dữ nói.

- Tôi không hiểu cô nói gì cả - Bà Mai Hoa nhìn cô khinh miệt nói.

- Mẹ tôi chết rồi – Hiếu Đồng hét lên – Bây giờ bà vừa lòng chưa. Bà trả thù được rồi, bà tuột đi sinh mạng của mẹ tôi rồi nên vui lắm đúng không.

Bà Mai Hoa kinh hoàng nhìn Hiếu Đồng hét lên. Bà hoàn toàn không ngờ mọi việc lại xảy ra như vậy.

- Bà bức tử mẹ tôi. Bà thật là đồ độc ác. Tôi đã cầu xin bà, đã làm theo tất cả những yêu cầu của bà, chỉ để bà tha ẹ tôi. Vậy mà bà lại nuốt lời, bà hại chết mẹ tôi . Chính bà đã hại chết mẹ tôi.

Trước những lời buộc tội của Hiếu Đồng, bà Mai Hoa lặng người không nói được lời nào.

- Bà nghe cho rõ đây, những gì bà nợ tôi hôm nay, tôi nhất định đòi lại gấp đôi, cả nợ lẫn lại - Cô trừng trừng nhìn bà nói rồi quay lưng bỏ đi, đóng sầm cửa lại để mặc bà Mai Hoa đang ngồi bất động.

Hiếu Đồng lao ra khỏi cửa va vào một người, cô không ngẩng đầu nhìn người đó chỉ lấy tay quẹt đi những giọt nước mắt rồi đi vào thang máy. Người đó nhìn theo cô mới mấp má muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Bà Mai Hoa ngồi ngã người dựa vào thành ghế nhớ lại sự việc hôm qua.

Dù đã hứa với Hiếu Đồng sẽ để yên ẹ cô, nhưng mà nỗi đau khổ áp ủ bao nhiêu năm nay của bà làm sao kiềm nén đây. Vậy là bà đã đi đến tìm gặp mẹ Hiếu Đồng, người đàn bà mà chồng bà luôn thương yêu.

Xuất hiện trước mặt bà Mai Hoa là một người phụ nữ có gương mặt đẹp dù rằng thời gian và nỗi nhọc nhằn bao trùm nhưng không hề làm phai tàn nét đẹp của bà ta.

Bà Cẩm Du nhìn thấy bà Mai Hoa thì sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt. Bà vốn biết bà Mai Hoa là ai, và bà vẫn luôn luôn tránh gương mặt này vậy mà bây giờ lại xuất hiện một cách bất ngờ đến thế.

- Tôi có thể vào nhà không ?- Bà Mai Ha lạnh nhạt hỏi khi nhìn người phụ nữ nhợt nhạt trước mặt mình.

Bà Cẩm Du khẽ gật đầu rồi lùi bước nhường đường cho bà Mai Hoa vào trong. Bà Mai Hoa cũng chẳng khách khí cứ thế bước vào và ngồi vào ghế mà không cần mời.

- Bà biết tôi là ai chứ ? – Bà Mai Hoa lạnh lùng hỏi.

- Bà là mẹ của Vĩnh Phong – Bà Cẩm Du ngập ngừng trả lời.

- Còn gì nữa không ? – Bà Mai Hoa hỏi dò.

Bà Cẩm Du cúi mặt không trả lời.

- Xem ra bà biết tôi từ lâu rồi nhỉ. Tôi cũng vậy, tôi cũng biết bà từ lâu rồi – Bà Mai Hoa khẽ nhếch môi nói.

Bà Cẩm Du nghe vậy thì cảm thấy máu chảy ngược vào bên trong, vẻ mặt đầy sợ hãi và ăn năn.

- Hai mẹ con bà đúng là biết cách dụ dỗ đàn ông. Mẹ thì đi dụ dỗ cha, con gái thì đi dụ dỗ con.

- Xin bà, tất cả là tội lỗi của tôi. Không liên quan đến Hiếu Đồng, con bé hoàn toàn vô tội. Nó và Vĩnh Phong yêu nhau thật lòng – Bà Cẩm Du đau khổ nói, nước mắt bà đã rơi ra.

- Thật lòng – Bà mai Hoa cười nhạt – Vậy thì sao ? Gia đình bà xứng đáng với gia đình tôi sao.

Bà Cẩm Du cảm thấy tim rất đau, bà vội đưa tay ôm lấy phần ngực bóp chặt, ngăn nỗi đau, mặt bà tái xanh.

- Hai mẹ con bà đều là đồ hồ ly tin chuyên đi dụ dỗ người có tiền. Bà đừng mong tôi cho hai đứa đến với nhau, tôi buộc con gái bà phải rời xa con trai tôi. Vĩnh Phong đã đi mỹ rồi, con gái bà đừng mong bám lấy nó nữa. Con gái bà cũng thật hiếu thảo, vì bà mà nghe theo sự sắp đặt của tôi. Bây giờ cô ta đã trở thành một gái làng chơi cao cấp nhất – Bà Mai Hoa cố tình hạ nhục.

Bà Cẩm Du nghe xong thì không thở nổi, bà ôm chặt lấy ngực rồi thở hổn hển, bà Mai Hoa thấy vậy thì hơi ngạc nhiên nhưng cơn ghen của bà đã làm bà mất đi lí trí. Bà cảm thấy thỏa mãn khi nhìn thấy bà Cẩm Du như thế. Bà đứng dậy ra về.

- Hy vọng từ nay mẹ con bà đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.

- Thuốc ...- Bà Cẩm Du thều thào nhưng bà Mai Hoa chỉ nhìn sững một cái rồi bỏ đi

Bà Cẩm Du cố gắng đứng dậy với tay tìm thuốc nhưng khi nắp thuốc được mở ra thì bà đã không còn chịu được nữa, bà ngã xuống làm thuốc văng khắp nơi.

Bà Mai Hoa nghe tiếng ngã xuống quay lại thấy bà Cẩm Du ngã xuống thì sợ hãi lắm nhưng bà lại không muốn đến cứu giúp kẻ cướp chồng mình nên quay người bỏ đi.

Hiểu Đồng lao mình ra khỏi công ty, cô bắt một chiếc taxi đi thẳng ra biển. Đứng trước mặt biển, cô nhìn những con sóng cuộn trào , đánh ầm ầm. như thể cơn sóng giận dữ đang gào thét trong lòng cô. Cô đưa hai tay hét lên :

- Mẹ ơi ! Con nhớ mẹ.....

- Tại sao mẹ lại bỏ con. Từ nay con và bé Đường sẽ ra sao đây.

- Con cảm hận bà ta, con muốn bà ta phải ném trái nỗi đau này. Con không thể tha thứ cho bà ta được, con không thể...mẹ ơi.

- Vĩnh Phong ! Bắt đầu từ bây giờ em sẽ quên anh, em sẽ mãi mãi quên anh.

- Em sẽ coi như chúng ta chưa từng quen biết.

- Vĩnh Phong...

Cô gục xuống khóc nức nở mặc cho gió lúc thổi tung mái tóc của cô.

Ở một nơi cách đó không xa, có một chàng trai lặng lẽ dõi theo bóng của cô.

Hiểu Đồng đi đến con đường sỏi đá lần trước Thành Vinh dẫn cô đến. Cô bỏ giày đi chân không dẫm lên bãi sỏi, cô cứ thế đi đi mãi, cho đến khi chân cô chảy máu, chân đau đớn vì bị sỏi đâm vào chân. Nhưng cô vẫn cứ đi. Cô vừa đi vừa lẩm bẩm :

- Chân đau thì tim sẽ không đau. Mình cần phải gạt bỏ nỗi đau ra khỏi tim, cần phải gạt bỏ nó như vậy mình mới có thể đối mặt với bà ta.

Chân dù đã sưng tấy lên nhưng Hiểu Đồng vẫn cứ tiếp tục đi, máu vẫn cứ tiếp tục chảy nhưng cô mặc kệ. Đến khi cô muốn ngã xuống thì một đôi bàn tay đã đỡ lấy cô. Hiểu Đồng nhìn lên, đó là gương mặt với đôi kính đen to và mái tóc rối bù. Cô ôm chầm lấy Thành Vinh khóc nức nở trong lòng cậu.

Thành Vinh đưa cô về nhà, bồng cô vào trong nhà Trúc Diễm, giúp cô băng bó chân xong mới về.

Trúc Diễm nhìn Hiểu Đồng khóc nức nở nói :

- Hiểu Đồng em đừng bao giờ làm chuyện gì dại dột.

- Em sẽ không làm chuyện dại dột đâu, cho đến khi bà ta ném trái được nỗi đau này – Hiểu Đồng nói, sắc mặt lạnh băng đến độ Trúc Diễm cảm thấy sợ hãi.

Đám ma của bà Cẩm Du tỏ chức rất đơn giản bởi vì họ còn bà con họ hàng gì. Hiểu Đồng ôm bé Đường khóc nức nở, vỗ về con bé. Bé Đường đã 5 tuổi, đã biết thế nào là cái chết, đã biết thế nào là đau khổ, đã biết thế nào là chia xa. Con bé cứ khóc đòi mẹ làm trái tim Hiểu Đồng như rướm máu.

Sau đám ma cô ngã bệnh một chập một tuần lễ khiến Đình Ân và Trúc Diễm rất lo sợ. Cuối cùng cô cũng hết bệnh. Cô đứng trước gương cố gắng mỉm cười. Cô cứ tập cho bản thân phải mỉm cười, ép bản thân phải cười trước gương cho đến khi cô có thể cười một cách tự nhiên và rạng rỡ nhất. Chỉ có điều cô biết là nụ cười này không hề có cảm xúc.

22. Chương 22: Nỗi Nhớ Không Tên Và Nỗi Nhớ Mang Tên Em

New York

Một căn biệt thự nằm ở ngoại ô, cách xa thành phố một giờ xe chạy. Nơi có phong cảnh rất đẹp và yên tĩnh, nơi có một cái cây già vừa được bắt thêm một chiếc xích đu. Có một chàng trai đang ngồi đong đưa trên chiếc xích đu mắt nhắm nghiền lim dim ngủ.

Chàng trai mơ một giấc mơ rất đẹp, cậu đang dắt tay một cô gái có mái tóc dài đen mượt, mặc một chiếc váy tím không cầu kì, rất đơn giản nhưng lại có thể làm nổi bật lên vẻ đẹp của cô. Cô đi bên cạnh chàng trai im lặng không nói gì. Ánh mắt nhìn cậu rất ấm áp, nụ cười trên môi tỏa sáng, rất đẹp, rất đẹp.....

Chàng trai vuốt ve gương mặt cô gái một cách dịu dàng, họ đi đến bên chiếc xích đu quen thuộc, cô gái ngã đầu dựa vào vai chàng trai một cách hạnh phúc. Rồi môi họ lần tìm nhau, chìm đắm trong một nụ hôn say đắm.....

Reng...reng ...reng...

Tiếng điện thoại reo khiến Vĩnh Phong giật mình thức dậy, bàn tay vô thức giơ ra trên không hụt hẫng. Bàn tay nhỏ nhắn của Hiểu Đồng trong tay cậu vụt biến mất khi cậu tỉnh giấc. Một chút luyến tiếc, một chút buồn bã vờn trên nét mặt.

Vĩnh Phong uể oải bắt điện thoại.

- Alô!

- Là mẹ đây – Thì ra bà Mai Hoa đã gọi cho cậu.

- Có chuyện gì sao?- Vĩnh Phong hỏi với giọng khó chịu, cậu bực bội vì bị phá ngang giấc mơ .

- Con còn định ở đó đến bao giờ - Giọng bà Mai Hoa tuy trách cứ nhưng rất nhẹ nhàng.

- Con muốn ở lại đây cho hết kì nghỉ. Vô học con sẽ trở về - Vĩnh Phong một mồm đáp.

Từ khi qua đây, cậu luôn có cảm giác buồn chán, không bạn bè, không người than. Mặc dù ở đây cũng còn một số bạn bè lúc trước của cậu nhưng không thân cho lắm. Cậu không thích chơi với ai cả cho nên vừa được nghỉ lễ là cậu trốn về đây ở. Cứ cách vài ngày bà Mai Hoa lại gọi điện đến thăm chừng.

- Thôi được rồi, con cứ ở lại thêm vài ngày nữa đi, nhưng đến khi vào học là phải lập tức trở về có biết chưa

- Giọng bà Mai Hoa nhỏ nhẹ nhắc nhở.

- Con biết rồi – Vĩnh Phong đáp rồi tắt máy.

Cậu thở dài một cái rồi đứng dậy đi vào nhà.

Căn biệt thự rất rộng lớn, rộng gấp ba lần so với căn nhà cũ của Hiểu Đồng nhưng nó lại mang vẻ giống như căn nhà đó. Cho nên cậu muốn dọn đến đây ở, dường như chỉ có ở đây cậu mới thấy thoải mái hơn.

Vĩnh Phong tự pha ینh một tách cà phê, nhưng khi bỏ đường cậu lại vô tình cho đến ba muỗng đường. Đã trở thành thói quen rồi. Thói quen này là khi cùng sống với Hiểu Đồng, cô thường bỏ đến ba muỗng vào tách cà phê của mình. Cô rất sợ đắng, cho nên mỗi khi uống thuốc thường phải dung kẹo dẻo ngọt mới chịu uống. Hiểu Đồng rất nghịch ngợm thường hay lén đổi tách cà phê của cô cho cậu, rồi âm thầm lén lút cười khi thấy cậu đưa tách cà phê lên miệng uống, rồi phá ra cười khi thấy cậu nhăn mặt vì ly cà phê ngọt của

cô. Nhưng sau đó, cô lại bị Vĩnh Phong cười trêu lại vì cô quên rằng mình đã đổi cà phê của cậu rồi nên khi cô vừa uống vào thì lập tức mếu máo phun ra. Ly cà phê của cậu chỉ bỏ một muỗng đường cho nên rất đắng. Mỗi khi như vậy cô lại phụng phịu mắt rưng rưng, miệng không ngừng phun ra vị đắng nơi đầu lưỡi.

Hiểu Đồng thường hay bày trò này, nên dù Vĩnh Phong biết rằng cô đã tráo ly cà phê của mình, cũng giả vờ đưa lên miệng uống, rồi giả vờ nhăn mặt rồi nhìn cô cười thích thú. Chỉ có điều, ly cà phê của cậu cũng bỏ ba muỗng đường nên dù cô quên khuấy và uống nó thì vẫn không phun ra vị đắng nữa.

Nhớ đến đây, Vĩnh Phong bỗng nhắm mắt lại, cảm giác chua xót, cảm giác đau đớn lại dâng tràn trong tim. Dù đã dặn lòng phải căm hận cô. Nhưng mà sau đó cậu mới phát hiện rằng, càng hận nhiều lại càng yêu nhiều hơn. Càng muốn vứt bỏ thì càng nhớ nhiều hơn.

Nỗi nhớ này len lõi vào tim theo cậu vào mỗi giấc mơ. Mỗi đêm cậu đều mơ thấy giấc mơ ngọt ngào bên cô nhưng khi tỉnh giấc, mới hay rằng nước mắt đã rơi nhiều.

Bên cánh cửa kính rộng mở thông ra vườn, Vĩnh Phong đặt một giá vẽ, đã lâu rồi cậu không vẽ tranh. Cái sở thích vẽ tranh từ nhỏ của cậu đã bị cậu từ bỏ khi trở về Việt Nam. Bây giờ khi cô đơn, cậu lại muốn vẽ nữa.

Nhưng rõ ràng cậu muốn vẽ phong cảnh bên ngoài, vậy mà khi nhìn lại, hiện ra trước mặt cậu lại là gương mặt của Hiểu Đồng. Đã lâu rồi không vẽ, Vĩnh Phong cứ nghĩ rằng cậu không thể nào có thể vẽ giống như thật được nhưng nào ngờ gương mặt trong tranh vẽ lại giống cô đến như thế. Vĩnh Phong mới hay rằng, gương mặt cô, nụ cười của cô đã khắc sâu vào trong tim cậu, dù có nhắm mắt lại, cậu vẫn có thể vẽ lại một cách chính xác gương mặt cô.

Vĩnh Phong từ từ vẽ, nhưng càng vẽ càng nhiều, rõ ràng là muốn vẽ cảnh nhưng không hiểu vì sao trong cảnh lại có người, mà người con gái ấy luôn mỉm cười nhìn cậu. Vĩnh Phong dờ dẫm khi nhìn thấy gương mặt đó, cậu tức giận quăng bỏ cây bút qua một bên rồi đập đổ cái giá đựng khung vẽ, xe nát hết những bức tranh mà cậu đã vẽ. Để rồi đau khổ ngục xuống sàn rơi nước mắt.

Buổi chiều vắng vẻ, gió lùa vào tóc cậu, vuốt nhẹ cuốn theo một tấm hình vẽ gương mặt Hiểu Đồng trên một tờ giấy nhỏ bay vướng vào chân Vĩnh Phong. Cậu ngẩng đầu nhìn thấy tấm hình đó, nhặt nó lên mân mê một lúc, sau đó cậu nhét nó vào trong ví. Tự nhủ với lòng chỉ là để ghi nhớ nỗi đau này, nhưng thật ra cậu biết mình đang tự lừa dối bản thân, cất tấm hình vào ví vì đó là nơi người ta để ảnh người mình thương yêu nhất. Khi Hiểu Đồng bỏ ra đi, cô đã xóa hết tất cả, những hình ảnh của cô khỏi mắt cậu, chỉ là cô không thể xóa hết hình ảnh của cô trong trái tim cậu. Cho nên Vĩnh Phong giờ đây đau thương đến gục ngã.

Ở đây một thời gian dài, cậu không thích có người phục vụ, cậu tự giặt giũ tự nấu ăn. Những món ăn cậu nấu chẳng thể nào giống được mùi vị món ăn mà cô nấu. Vĩnh Phong càng cố nấu lại càng phát hiện ra hương vị món ăn do cô nấu mang hương vị hạnh phúc, ngọt ngào. Dù bây giờ cậu có nấu ngon thế nào thì cũng không thể tìm được mùi vị đó. Cậu nhớ lại ước muốn tự bản thân có thể nấu cho người mình yêu thương nhất. Cậu nhớ lại cái cảm giác tập tành nấu ăn rất vui vẻ hạnh phúc của mình và nụ cười hạnh phúc của cô khi nhìn những món ăn cậu nấu mặc dù mùi vị và màu sắc tệ không gì sánh được. Nếu là trước đây, Vĩnh Phong cũng không thể tưởng tượng được rằng sẽ có một ngày cậu lại lao vào bếp đeo tạp dề một cách tự nguyện như thế.

Đến khi giặt giũ cậu lại nhớ đến vẻ mặt nhăn nhó của cô khi cậu cứ nhét tất cả quần áo vào máy giặt mà không hề lựa chọn gì cả. Nhớ lại những ngày nghỉ bị cô dựng dậy không cho cậu ngủ nướng, bắt cậu cùng cô lên sân thượng giặt đồ thiệt là chỉ muốn khóc thôi. Chưa bao giờ cậu phải dựng tay dựng chân vào bất cứ việc gì cả vậy mà cô còn vừa cười vừa buông một câu: "Không cần đẹp trai, chỉ cần cơ bắp"

Những lúc đó thật là vui vẻ, bé Đường cũng đòi giúp cho nên Vĩnh Phong và bé Đường cùng nhau nhảy vào thao giậm giậm cứ như đang khiêu vũ làm Hiểu Đồng đứng bên ngoài cười ngất. Sau đó là một trận đại chiến nước, chia làm hai phe. Vĩnh Phong và bé Đường một phe, Hiểu Đồng một phe. Tất nhiên cuộc chiến này Hiểu Đồng là người thua cuộc nhưng sau đó lại trở thành người thắng cuộc khi cô giận lấy đôi bả dơi hai anh em vì cô bị ướt nhiều nhất. Nhưng cuối cùng người bị bỏ dơi chỉ có mình Vĩnh Phong, Cậu ngồi nhìn Hiểu Đồng đút cho bé Đường ăn với vẻ mặt cam chịu đây ăn năn hối lỗi đến độ Hiểu Đồng bật cười. Cô bĩu môi lên lút cười nhìn cậu rồi mới chịu đi làm đồ ăn cho cậu khi mà cái bụng cậu đã gõ trống liên hồi.

Nhưng sau khi để bé Đường đi ra sân chơi thì Vĩnh phong đã phạt Hiếu Đồng. Cậu làm trái tim cô đập liên hồi bằng ánh mắt áp khi cậu nhìn sâu vào mắt cô và sau đó cướp hết không khí quanh cô, làm hô hấp cô ngừng hoạt động bằng một nụ hôn sâu lắng. Sau khi cậu buông cô ra, tay chân cô đã bủn rủn cả lên, cả người không còn chút sức nào phải ngã vào lòng cậu thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng e thẹn.

Vĩnh Phong mở bừng mắt ra thoát khỏi những hồi ức ngọt ngào đó. Trái tim cậu đập liên hồi, ánh mắt đau buồn, cắn chặt môi kìm nén nỗi đau vào trong.

Dù đã nói phải quên cô, nhưng mà tại sao ký ức cứ mãi vờn hình bóng của cô. Dù làm gì, nghĩ gì đều thấy bóng dáng cô xuất hiện đến nỗi chỉ cần nhìn thấy một bóng dáng của ai đó lướt qua, cậu hối hả chạy đến để rồi thất vọng. Biết rằng mình làm người, biết rằng cô sẽ không thể nào sang mỹ nhưng không hiểu tại sao cậu vẫn cứ lao đến khi gặp một hình bóng trông giống cô.

Cậu đi đến ghé ngã người ngồi xuống, mở nhạc nghe để thư thái đầu óc. Những ca từ của bài hát lại càng làm tâm trạng cậu thêm rối loạn.

Đã cố gắng chẳng nghĩ về em, cho anh thôi cô đơn trong lòng

Mà sao lại mơ nhiều hơn, thấy bóng dáng em mỗi đêm về

Đã cố gắng chẳng nghĩ gì thêm, sao chân anh cứ mãi đi tìm

Về nơi mà ta thường qua, đã có những yêu dấu nhạt nhòa

Dù anh biết tất cả đã mãi xa rồi, chỉ có những ký ức ở lại

Nhưng dường như anh hoài chưa quên và dường như đâu đâu anh cũng thấy em

Giọt nước mắt cứ mãi rớt xuống không ngừng

Cho anh thêm cồn cào nỗi nhớ, chẳng biết phải cố quên đến bao giờ.

Đã cố gắng chẳng muốn gọi tên nữa, thế nhưng sao tim không thể nào xóa hết

Và đôi lần anh lại quên, tưởng như kẻ bên vẫn còn em

Đã có lúc bỗng thấy thoáng qua, thế nhưng xung quanh ai cũng xa lạ

Và anh lại thêm ngẩn ngơ, thấy ai đó cứ ngỡ là em

Trở lại thành phố, Vĩnh Phong càng cảm thấy cô độc và buồn bã nhiều hơn. Ban đêm cậu thường ra ngoài lần tìm men rượu cho vơi đi nỗi đau trong lòng.

Bước ra khỏi một quán bar, Vĩnh Phong say đến độ bước thấp bước cao xiêu vẹo, va phải người này, va phải người kia. Bỗng cơn buồn nôn ập đến, cậu lao vào một con hẻm nhỏ nôn hết những thứ trong người ra, nhưng ngoài rượu ra cậu còn có gì nữa chứ. Suốt ngày cậu chỉ thích uống rượu, buông thả bản thân, hành hạ chính bản thân mình. Nhưng không hiểu sao nỗi đau trong tim vẫn không vơi đi phần nào, mà lại mỗi ngày một tăng.

Cậu không biết đã bao nhiêu lần dạ dày chảy máu vì uống quá nhiều rượu. Những lúc đó lại đại dột nghĩ rằng nếu như thế mà chết đi có lẽ sẽ tốt hơn. Có thể chấm dứt nỗi đau này.

Cậu lần dò theo vách tường trong con hẻm, bước đi ra ngoài. Cậu thấy có ba tên da đen bụi con bặm trợn đi tới, chặn đường của cậu. Vĩnh Phong chẳng thêm để ý, cứ tiến thẳng về phía trước, cuối cùng va vào một tên trong số chúng rồi lao đảo ngã xuống đất. Cậu chẳng thêm để ý đến chúng cứ thế lồm cồm bò dậy bỏ đi rồi lại té xuống.

Ba tên này lập tức lôi cậu dậy mắng : (tiếng mỹ)

- Thăng chó ! Mày không có mắt à, có thấy đường đi hay không hả. Dám đụng vào bọn tao mà không biết xin lỗi à.

Vĩnh Phong hất tay bọn chúng ra khỏi người mình, rồi nói bằng giọng nhừa nhựa say:

- Tụi bây mắng tao không có mắt, vậy tụi bây có mắt sao không chịu tránh đi.

- Mày va vào túi tao rồi còn bắt bẻ à. Mày muốn chết phải không?

- Đúng đó, tao đang muốn chết đó, túi bây mau cho tao toại nguyện đi. Tao sẽ cho tiền túi bây – Vĩnh Phong cười nhạt nói trong cơn say.

- Thằng này nó điên rồi, bỏ đi - Một tên khuyen.

- Nó nói sẽ cho tiền kia. Mau lục bóp nó xem thử coi có bao nhiêu tiền – Tên bị va vào nói.

Hai tên kia liền xúm lại móc bóp của Vĩnh Phong. Chúng thấy có rất nhiều tờ đô la 100 thì reo lên:

- Thằng này nhiều tiền lắm, ha ha...hôm nay túi mình ăn chơi một bữa thả cửa luôn.

Một tên định rút tiền ra khỏi bóp thì tên kia ngăn lại:

- Mày ngu quá, cái bóp này là hàng xịn. Cứ việc lấy luôn đừng trả lại làm gì.

Tên kia gạt đầu định bỏ bóp vào túi nhưng Vĩnh Phong đã gào lên:

- Túi bây muốn tiền thì cứ lấy, nhưng trả lại tao cái bóp đó.

Tất nhiên ba tên kia không chịu, Vĩnh phong liền lao đến tên cầm bóp ra sức giật lại cái bóp của mình. Quá bất ngờ tên cầm bóp không giữ kịp, bị Vĩnh Phong giật được cái bóp, nhưng cậu đứng không vững liền bị ngã xuống, cậu ôm chặt cái bóp vào trong lòng. Giữ gìn như một vật báu.

Ba tên kia thấy cái bóp bị giật lại thì tức giận, chúng lao vào đánh Vĩnh Phong. Cơn say, cơn đau ập đến cùng một lúc, Vĩnh Phong không còn sức đánh trả bọn chúng, cậu chỉ biết ôm chặt cái bóp vào trong lòng, không muốn bị lấy mất.

Ngay lúc cậu bị bọn chúng đấm đá đến gần kiệt sức, cậu mơ hồ thấy Hiểu Đồng xuất hiện trước mặt cậu. cậu nhép miệng gọi tên cô một tiếng rồi từ từ mất dần ý thức.

Mở mắt ra Vĩnh Phong thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, nhìn cách trang trí thì chắc chắn đây là phòng con gái. Cậu đảo mắt nhìn xung quanh thì bất chợt giật mình nhồm đậy. Cậu chăm chú nhìn kỹ nơi đó.

Một cô gái có mái tóc đen dài bóng mượt rũ xuống vai, cô mặc một chiếc váy màu tím, đang quay mặt nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài trông rất thanh tịnh.

Vĩnh Phong thấy tim mình đập liên hồi trước hình bóng kia, cậu khẽ lên tiếng gọi:

- Hiểu Đồng.

Nghe tiếng gọi, cô gái từ từ quay đầu lại, nhưng cũng là lúc ánh mặt trời ập đến làm chói mắt Vĩnh Phong. Thì ra này giờ cô đứng đó che đi ánh mặt trời bên ngoài, bây giờ ánh mặt trời lại tiếp tục chiếu vào, Vĩnh Phong bị chói mắt phải nheo nheo nhìn theo bóng dáng không rõ ràng đó.

Cô gái đó nở nụ cười tươi tắn tiến bước lại gần Vĩnh phong nói:

- Vĩnh Phong! Anh tỉnh rồi sao?

Giọng nói rất nhỏ nhẹ và dịu dàng nhưng lại làm trái tim Vĩnh Phong rơi chùn xuống, một cảm giác thất vọng ập đến. Giọng nói hoàn toàn khác hẳn giọng nói mà cậu muốn nghe.

Vĩnh Phong vẫn còn bị ánh nắng đó chiếu vào mắt nên chẳng thể nhận rõ cô gái trước mặt cậu là ai, hình như cô có quen biết cậu thì phải, vì cô đã gọi:” Vĩnh Phong”

- Cô là ai – Vĩnh phong cuối cùng cũng cất tiếng hỏi.

- Anh quên em rồi sao ? – Cô gái cười nhẹ nhìn Vĩnh Phong – Anh không nhận ra em sao – Cô đưa mặt sát lại gần cậu che đi ánh nắng chiếu vào mắt cậu.

Vĩnh Phong nhìn cô một lúc rồi lắc đầu, làm cho cô gái thất vọng vô cùng. Cô đứng người dậy cười nhẹ nói:

- Em là Vũ Anh Kỳ, em họ của chị Vũ Quỳnh.

Vĩnh phong nghe nói bỗng ồ lên một tiếng ngạc nhiên. Đã lâu rồi cậu không gặp cô, từ khi cậu về Việt Nam thì đã không còn gặp nữa, cũng mấy năm rồi, bây giờ cô đã lớn, rất xinh đẹp, cái đẹp ngây thơ thuần khiết.

- Cũng may là em đi ngang qua bắt gặp anh bị bọn người đó quay đánh nếu không thì nguy to rồi – Cô cười nói – Em cũng không ngờ anh đã quay lại đây. Xém chút nữa là em đã trở về Việt Nam rồi

Vĩnh Phong nghĩ” Em trở về hay không trở về có liên quan gì đến anh”, nhưng nghĩ lại thì thấy có hơi kỳ nên thôi.

Anh Kỳ thấy Vĩnh Phong đột nhiên ngồi thừ người ra thì đưa mắt tới gần quan sát lo lắng hỏi:

- Vĩnh Phong! Anh sao vậy, không khỏe à. Có phải là còn đau không?

Vĩnh Phong mệt mỏi lắc đầu, rồi cậu chợt nhớ đến một vật vội chụp tay Anh Kỳ hỏi:

- Cái bóp của anh đâu, em có thấy cái bóp của anh đâu không.

Vĩnh Phong nắm chặt vai cô lay mạnh khiến cô nhăn nhó vì đau, cô đẩy ta anh ra nói:

- Vĩnh Phong! Anh bình tĩnh lại đi, cái bóp của anh còn nguyên, không bị gì hết. Em thiệt là không hiểu sao anh lại vì một cái bóp mà để bọn người đó đánh một trận chứ - Anh Kỳ bực tức nói.

Vĩnh Phong không nói gì, Anh Kỳ thấy vậy thì thở dài đi đến lấy cái bóp chìa ra trước mặt Vĩnh Phong.

Cậu mừng rỡ đón lấy cái bóp rồi nhanh chóng giở ra xem.

Tâm trạng bỗng bình ổn lại khi cậu nhìn thấy tấm hình bên trong không bị gì hết, bỗng nhiên cậu thở ra nhẹ nhõm. Cô gái trong tranh vẽ vẫn nhìn cậu mỉm cười thật dịu dàng

- Chắc anh đói rồi đúng không. Ăn chút gì nha. Bao tử anh không khỏe, ăn chút cháo cho dễ ăn.

Anh Kỳ từ nhỏ vẫn luôn chu đáo như thế, cô đi ra ngoài rồi bê vào một tô cháo thơm lừng. Cô ép Vĩnh phong ăn gần hết, Vĩnh Phong cũng không khách sáo cứ thế ngồi ăn tự nhiên trong phòng Anh Kỳ

Kể từ lúc gặp lại nhau, ngày nào Anh Kỳ cũng chạy đến nhà Vĩnh Phong giám sát cậu. Cô ép cậu phải ăn uống đầy đủ chất để bồi bổ cơ thể. Còn đích thân nấu cho Vĩnh Phong ăn. Vĩnh Phong nhìn cô loay hoay nấu ăn trong bếp không chớp mắt, như thể cậu sợ rằng chỉ cần mình chớp mắt thì cô sẽ như ảo ảnh tan biến mất vào không khí.

Nhìn những món ăn trên bàn đầy màu sắc mà tâm trạng Vĩnh Phong không có một chút xúc động nào. Bàn tay đang cầm đũa bỗng nhiên đặt xuống bàn, rồi cậu đưa tay bóc lấy một miếng gì đó mà bản thân cậu không biết đưa vào miệng chẳng thể nào nếm được mùi vị của nó.

Chờ đợi và chờ đợi. Rất lâu, rất lâu sau đó, một giọng nói nhẹ nhàng trên gương mặt tươi cười ngóng đợi bỗng cất tiếng hỏi:

- Có ngon không?

Tâm trạng vừa dấy lên một tia hy vọng của Vĩnh Phong lại bị rơi vào trầm mặc. Cậu thở dài đứng ra khỏi chiếc ghế trở về phòng trong sự ngơ ngác đau buồn của Anh Kỳ.

Vĩnh Phong về phòng đóng sầm cửa lại, ngã người nằm phịch xuống tấm đệm, tay bấu chặt tấm ra khiến nó nhăn nhúm, cậu nhắm chặt mắt để cảm nhận nỗi đau trong trái tim mình.

Cậu đã hy vọng, hy vọng rất nhiều nhưng rồi nhận ra mình đang tự lừa người lừa mình trong khổ đau mà thôi. Cô ấy mãi mãi không thể là Hiếu Đồng, chỉ là dáng người phía sau có chút giống Hiếu Đồng mà thôi. Nhưng tuyệt đối không phải là Hiếu Đồng.

Mỗi khi Hiếu Đồng nấu ăn xong, cậu và bé Đường thường lén lút ăn vụng. Thường hay bị Hiếu Đồng khê tay, bắt đi rửa tay cho sạch. Cô còn liếc mắt lườm cậu mắng:

- Anh toàn làm gương xấu cho bé Đường.

Những lúc đó Vĩnh Phong chỉ cười khà khà quấn chặt vòng eo của cô thì thầm:

- Vậy thì em phạt anh đi.

Lời nói có phần ám muội khiến Hiểu Đồng đỏ cả mặt thẹn thùng. Những lúc đó thật hạnh phúc.

Vĩnh Phong thở dài mở mắt rồi đứng dậy khỏi giường, cậu đến bên bàn, nơi luôn để một chai rượu và một cái ly trong suốt. Chậm rãi rót ỉnh một ly rượu, cậu đi đến bên cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài đồng thời nhấp môi ly rượu trên tay. Ánh mắt tràn ngập sự nhớ nhung.

Cánh cửa phòng cậu bật mở ra, Anh Kỳ ló đầu vào. Cô nhìn cậu rồi nói:

- Anh sao vậy, tự nhiên chạy lên đây. Hay là món ăn không hợp khẩu vị.

- Không! Chỉ là anh chưa thấy đói thôi – Vĩnh Phong uống hết ngụm rượu trong ly rồi quay đầu đáp.

Nói xong cậu đi đến bên ghế ngồi xuống rót ỉnh một ly rượu khác.

- Vĩnh Phong, anh đừng uống rượu nữa. Dạ dày của anh không chịu nổi nữa đâu – Anh Kỳ hét lên khi thấy Vĩnh Phong cứ rót hết ly rượu này đến ly rượu khác – Em ghét những kẻ hút thuốc uống rượu lại thích đua xe, cả ba hạng người em ghét anh đều hội đủ. Nếu chúng ta không quen biết nhau từ trước thì em đã bỏ mặc anh rồi.

Những lời vừa nói ra lại khiến tim Vĩnh Phong đau nhói. Có người từ trước cũng đã từng nói với cậu lời này. Vậy mà lời nói còn ghi mãi trong tâm trí cậu nhưng người thì đã mãi xa rồi. Vĩnh Phong nhìn chăm chú người con gái trước mặt mình, bất chợt đứng bật dậy ôm chầm lấy cô siết chặt. Muốn làm dịu mát trái tim nhớ nhung khôn cùng này.

Cả người Anh Kỳ run lên trong cái ôm thật chặt đó, cô khẽ gọi tên Vĩnh Phong. Nhưng ngay lập tức môi cô đã bị cậu chiếm đoạt. Một nụ hôn thật sâu nhưng lại không mang một chút cảm xúc nào.

Sau đó cả hai cùng ngã nhào lên chiếc giường trải ra trắng gần đó. Anh Kỳ sau vài giây phút ngỡ ngàng thì gương mặt bắt đầu ửng đỏ. Cô đưa tay vòng qua cổ Vĩnh Phong luồn những ngón tay qua tóc cậu, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn thô bạo của cậu. Cả người cô quẩn chặt lấy cậu, run nhẹ.

Vĩnh Phong bị rối loạn thần trí trong lúc mê màng đã nhầm lẫn người đứng trước mặt mình là Hiểu Đồng nhưng sau khi nụ hôn được đáp trả, cậu giật mình tỉnh trí. Cô gái này có nét giống Hiểu Đồng, lời cô nói cũng rất giống lời Hiểu Đồng nhưng cô mãi không thể thay thế Hiểu Đồng.

Vĩnh Phong mở mắt ra nhìn người con gái đang nằm dưới mình rồi khẽ chớp mắt thở dài đứng dậy, tránh xa cái giường kia ra.

Cậu xoay người rồi buông tiếng thở dài:

- Xin lỗi em.

Nhưng tiếp sau đó là một vòng tay ôm siết lấy eo cậu, lưng cậu bị mặt Anh Kỳ áp sát, cô nói trong thổ thức.

- Vĩnh Phong! Em yêu anh. Từ lâu lắm rồi, từ lần đầu tiên em gặp anh. Nhưng anh mãi chỉ xem em là em gái, chỉ xem em là một cô nhóc, còn không bằng chị Vũ Quỳnh. Cho nên em đã quyết tâm trở thành cô gái hoàn mỹ nhất rồi mới đến gặp anh. Xin anh hãy cho em một cơ hội để được bên anh. Có được không?

- Xin lỗi em, Anh Kỳ. Anh hiểu lòng em, chỉ là trong lòng anh sớm đã có hình bóng người con gái khác rồi – Vĩnh Phong gỡ tay Anh Kỳ ra quay người lại nhìn cô nói.

Nhưng cô tiếp tục lao vào ôm chầm lấy cậu nói:

- Em biết. Mấy ngày qua ở bên cạnh anh, thấy anh có nhiều tâm sự là em đã biết. Người có thể làm anh đau buồn như thế chỉ có thể là người con gái mà anh rất yêu thương.

Nhưng cô ấy đã rời xa anh rồi, vậy thì anh hãy quên cô ấy đi.

- Anh có thể quên cô ấy sao? – Vĩnh Phong bi thương hỏi.

- Có thể, tuyệt đối có thể. Em sẽ làm cho anh quên cô ấy. Chỉ cần anh cho em một cơ hội, chỉ cần anh để em được ở bên cạnh anh. Em tin tưởng mình có thể làm anh quên cô ấy – Anh Kỳ vừa nói vừa ôm chặt lấy Vĩnh Phong hơn nữa.

Vĩnh Phong không trả lời, chỉ khẽ vuốt tóc cô thờ dài.

Hiểu Đồng lại đứng trước gương tập cười, nụ cười của cô lúc nào cũng gượng ép, chẳng hề có chút tự nhiên nào cả, nhưng cô lại muốn tập cho đến khi mình có thể cười một cách tự nhiên, để bản thân có thể bước tiếp trên con đường đầy nghiệt ngã kia. Cô cứ đứng tập mãi đến độ Trúc Diễm sợ cô nghĩ quẩn mà tự vẫn, nếu không thì cũng bị phát điên mất.

Trúc Diễm liền gọi điện cho Đình Ân, bảo Đình Ân đưa bé Đường đến gặp Hiểu Đồng, bởi vì cô biết chắc chắn Hiểu Đồng sẽ không bao giờ bỏ rơi bé Đường một mình trên cõi đời này.

Hiểu Đồng vừa nhìn thấy bé Đường thì như là nhìn thấy tia sáng của đời mình, cô ôm chầm lấy bé Đường thật chặt. Đứa em gái vừa tròn 5 tuổi của cô thật đáng thương, chưa từng được hưởng hạnh phúc tròn vẹn bao giờ, vậy mà lại mất mẹ. Nổi mắt mắt quá lớn in hằn trên gương mặt bầu bĩnh của bé Đường khiến Hiểu Đồng chua xót. Hiểu Đồng đưa tay vuốt nhẹ làn da mịn màng của bé Đường vỗ về con bé, kể lại câu chuyện về thế giới Thiên đàng mà cô từng kể .

- Vậy bây giờ mẹ đang ở thiên đàng phải không chị - Bé Đường quay đầu hỏi Hiểu Đồng.

Cô gượng cười gật đầu.

- Mẹ có vui không chị, mẹ có thích thiên đàng không?

- Bé Đường có thích thiên đàng không? - Cô hỏi ngược lại.

- Thích, thích lắm, mai một em muốn đến thiên đàng chơi - Bé Đường vui vẻ reo lên.

- Vậy thì bé Đường phải ngoan, nếu không thì không được lên thiên đàng đâu. Sẽ không được gặp mẹ đâu, mẹ ở trên thiên đàng rất vui.

- Mẹ có nhớ em không?

- Có, mẹ nhớ bé Đường rất nhiều - Hiểu Đồng quay mặt kìm nén nước mắt nói.

- Em cũng rất nhớ mẹ - Bé Đường xịu mặt xuống nói.

- Bé Đường ngoan đi, không được khóc đòi mẹ nữa thì mẹ mới về thăm bé Đường.

- Thật không chị - Bé Đường mở to mắt nhìn Hiểu Đồng mừng rỡ.

Hiểu Đồng mỉm cười gật đầu . Nhìn bé Đường cười rạng rỡ mà trái tim Hiểu Đồng đau xót. Cô chỉ có thể lừa con bé lúc này thôi, nếu sau này con bé lớn lên, biết được sự thật đau lòng này thì không biết con bé sẽ phản ứng ra sao.

Cuối cùng Hiểu Đồng ru bé Đường ngủ trong vòng tay mình, ở bên bé Đường cô mới thấy thanh thản hơn.

Bên ngoài, Trúc Diễm và Đình Ân đang ngồi cùng nhau uống trà. Cả hai chỉ im lặng nhìn nhau ngượng ngập. Trúc Diễm quan sát cô gái trước mặt mình, đó là cô gái xinh đẹp bình dị. Không phải vẻ đẹp khiến người ta say mê nhưng là vẻ đẹp khiến người ta thấy ấm áp, cảm thấy thoải mái mỗi khi ở bên cạnh. Hèn chi, Thiên Minh lại thích cô lâu đến như thế. Lát sau, Trúc Diễm mới mỉm cười nói:

- Chị nghe nói về em đã lâu nhưng bây giờ mới có dịp gặp mặt.

Đình Ân cũng cười nhả nhận nói:

- Để chị chê cười rồi. Chắc là chị nghe Hiểu Đồng kể về em phải không.

- Không . Là Thiên Minh kể cho chị nghe - Trúc Diễm trầm mặt đáp.

Đình Ân hơi ngạc nhiên khi biết Thiên Minh kể về mình . Cuối cùng cô ngượng cười hỏi:

- Anh ấy kể với chị chuyện gì về em. Chắc là anh ấy nói xấu em nhiều lắm đúng không?

Trúc Diễm nghe vậy thì phá lên cười:

- Phải đó, anh ấy nói hồi trước em rất giống con trai, hề chút nổi nóng. Anh ấy chưa từng sợ ai cả nhưng hề gặp em là run rẩy cả lên.

Đình Ân nghe xong thì xấu hổ nói:

- Hồi trước đúng là tính em giống như con trai. Ai biểu em có hai ông anh chuyên ăn hiếp em làm chi. Nếu không dữ dằn thì sẽ bị hai anh ấy ăn hiếp mãi thôi.

Cậu chuyện trở nên vui vẻ cởi mở hơn.

Nhưng sau khi bé Đường theo Đình Ân trở về thì Hiếu Đồng lại trở lại trạng thái khiến Trúc Diễm lo sợ. Cũng may lúc đó Thành Vinh đã xuất hiện. Cậu nghe Trúc Diễm kể sơ qua tình hình của Hiếu Đồng thì đi vào lôi Hiếu Đồng đi theo mình.

- Anh làm gì vậy – Hiếu Đồng cau mày khó chịu nhìn Thành Vinh, cô muốn rứt tay ra khỏi tay cậu.

Nhưng Thành Vinh nhất quyết không buông tay, cậu giữ chặt tay cô nói:

- Đi theo anh.

Cậu lôi cô đi theo mình một cách thô bạo, không cho cô kịp mở miệng từ chối. Hiếu Đồng bị lôi đi, cứ thế chân trần chạy theo cậu, đến giày cũng không kịp mang. Đến khi chân cô bị giẫm phải một vật gì đó, khiến cô nhăn nhó vì đau thì Thành Vinh mới chú ý. Cậu quay lại vác Hiếu Đồng lên vai mình mặc cho cô phản đối cứ thế quăng cô vào trong xe của mình. Cậu lao xe đi thật nhanh.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại ở một căn nhà nhỏ. Thành Vinh mở cửa thúc giục Hiếu Đồng:

- Vào thôi.

Hiếu Đồng nhìn xung quanh một lát rồi quyết định theo Thành Vinh đi vào bên trong. Bên trong để rất nhiều nhạc cụ. Thành Vinh cầm cây dùi lên gõ gõ vài nhịp trên cái trống rồi gọi:

- Hiếu Đồng ! Đến đây.

Hiếu Đồng vừa bước đến thì Thành Vinh nhét hai cây dùi vào trong tay cô. Hiếu Đồng không hiểu nên hết nhìn Thành Vinh rồi đến nhìn hai cây dùi trong tay mình ngơ ngác. Thành Vinh nhìn gương mặt ngơ ngác của Hiếu Đồng thì cười tiến đến sau lưng cô choàng người nắm lấy hai tay cô cầm dùi đánh lên mặt trống. Tạo ra những âm thanh vang dội, hỗn tạp.

Dồn hết sức đánh thật mạnh, càng đánh càng nhanh khiến Hiếu Đồng gần như giải tỏa được những áp lực và đau buồn mà cô đang chịu. Cô ra sức đánh thật mạnh, Thành Vinh hài lòng buông tay ra. Cậu đi đến bên cây đàn ghi ta, dạo một đệm đàn hòa vào tiếng trống của cô. Cuối cùng sau những âm thanh ồn ào đình tai nhức óc, cả hai cùng nhìn nhau cười một cách thoải mái.

Cả hai cùng tới ngồi trong một công viên, Thành Vinh mua mấy lon bia và mấy lon nước ngọt đến chỗ ngồi của Hiếu Đồng. Cậu chìa một lon bia đến trước mặt Hiếu Đồng nhưng khi cô định cầm lấy thì cậu đã rút tay lại chìa lon nước ngọt bên tay kia ra, cười xòa nói:

- Trẻ con không nên uống bia.

Hành động và lời nói của cậu khiến Hiếu Đồng bật cười đón lấy lon nước ngọt. Thành Vinh ngồi xuống bên cạnh Hiếu Đồng khui một lon bia uống một hơi rồi hỏi:

- Đã thoải mái hơn chưa?

Hiếu Đồng im lặng khui lon nước ngọt ra, uống một hơi rồi trả lời:

- Cám ơn anh rất nhiều, Thành Vinh. Bây giờ em thoải mái hơn rất nhiều rồi. Em đã có thể cười vui vẻ trở lại rồi.

- Haiz! Nhìn mấy lon bia này anh bỗng nhớ lại trò chơi mà hồi nhỏ hay chơi ghê – Thành Vinh nhìn mấy lon bia cười nói – Muốn chơi lại ghê.

Nói rồi, Thành Vinh uống hết mấy lon bia còn lại rồi lôi trong túi ra một cuộn dây. Dùng nó cột những lon bia lại với nhau rồi chạy đến cột vào đuôi một chiếc xe hơi đậu gần đó. Xong rồi cậu quay lại đưa tay lên miệng tỏ dấu hiệu im lặng, cười cười trở về chỗ ngồi.

Hiếu Đồng lúc đầu không hiểu Thành Vinh định làm gì, nhưng rồi cô chợt nhận ra cậu định chơi trò gì. Trong đầu bỗng xuất hiện lại những lời của Vĩnh Phong.

- Lúc nhỏ anh và Vĩnh Thành rất thích chơi trò xâu những lon bia lại rồi cột vào phía sau xe của những kẻ đến nhà nịnh nọt. Khi họ chạy thì kéo theo những lon bia đó tạo âm thanh trông rất buồn cười. Cả hai nhìn theo mà ôm bụng cười. Có lần anh còn nhét vải vào bô xe của họ, thế là chiếc xe nổ máy mà chẳng thể chạy. Vĩnh thành thấy tội nghiệp quá nên chạy đến tháo ra, em biết cuối cùng như thế nào không. Mặt Vĩnh Thành bị khói xe làm đen thui. Buồn cười đến nỗi, mỗi khi nhớ lại là anh không nhịn được cười.

Đang chìm trong những hồi ức thì Hiếu Đồng nghe tiếng Thành Vinh gọi:

- Hiếu Đồng! Sắp bắt đầu rồi.

Cô quay lại theo hướng cái hắt đầu mỉm cười của Thành Vinh. Chủ nhân của chiếc xe bị Thành Vinh cột lon bia vào đang ngồi vào xe và bắt đầu khởi động máy xe. Khi chiếc xe bắt đầu chạy thì cũng kéo theo những lon bia chạy lon ton, tung xuống tung lên. Mọi người đi đường đều nhìn theo vừa cười vừa chỉ trỏ, mà chủ nhân chiếc xe vẫn chẳng biết gì cứ mặc nhiên chạy đi. Hiếu Đồng nhìn thấy cảnh này thì không nhịn được cười. Cô ôm bụng ngồi cười. Một nụ cười rất tự nhiên đầy vui vẻ.

Bị Anh Kỳ bám riết, Vĩnh Phong cũng đành chở cô theo. Cậu chở cô đến một bãi biển vắng vẻ, Anh Kỳ rất thích thú, vừa đến nơi cô đã lao đến đón lấy những cơn gió biển mát rượi.

- Thật là tuyệt quá đi. Không khí mát rượi thật là tuyệt.

Vĩnh Phong nhìn cảnh Anh Kỳ giang tay đón gió, mái tóc đen của cô bị gió thổi tung, chiếc váy cũng bị thổi giạt về phía sau. Hình ảnh này lạ rất giống với buổi tối nơi bãi biển trong kỳ đi chơi, làm trái tim Vĩnh Phong lại thổn thức.

- Em muốn được làm gió quá, có thể thổi mái rong chơi khắp mọi nơi. Nếu có kiếp sau, em muốn được làm gió. Có thể đi chơi khắp nơi.

Câu nói làm Vĩnh Phong chấn động vô cùng. Cậu ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng Anh Kỳ chậm chậm.

- Nếu như có kiếp sau, em muốn được làm gió. Có thể ở mãi bên anh, mà không bị ai thổi em đi ra xa anh được. Và cũng bởi vì người em yêu có tên của loài gió...

Mục đích của Hiếu Đồng và Anh Kỳ tuy khác nhau nhưng ước nguyện kiếp sau được làm gió lại giống nhau. Vĩnh Phong mỉm môi lại xúc động nhìn về phía Anh Kỳ lên tiếng:

- Tại sao em lại cứ muốn ở bên cạnh anh?

- Vì em yêu anh – Anh Kỳ trả lời – Cho nên dù anh có từ chối tình cảm của em thì cũng xin anh cho em được ở bên cạnh anh có được không – Cô quay lại nhìn thẳng vào Vĩnh Phong bằng ánh mắt thiết tha.

Vĩnh Phong cũng nhìn vào mắt cô, rồi lặng lẽ gật đầu:

- Được.

Trong một nghĩa trang thanh vắng yên tĩnh, có hai ngôi mộ màu trắng được trồng xung quanh loài hoa thạch thảo tím. Một cô gái quỳ trước hai ngôi mộ đang đốt những kỷ vật trong làn nước mắt.

- Mẹ, con xin lỗi mẹ, con không làm được. Con không thể tha thứ cho bà ấy được. Con muốn bà ấy âm nhận được sự mát mát này, con muốn bà ấy phải chịu nỗi đau khôn cùng này. Con muốn bà ấy mất tất cả những thứ bà ta yêu thương nhất.

Hiếu Đồng nghẹn ngào nói rồi quay sang mộ ba mình với đôi mắt căm giận.

- Ba, con sẽ cười, con nhất định sẽ cười thật tươi. Con sẽ sống thật vui vẻ. Con phải cho người đàn bà đó thấy rằng bà ta đã sai lầm. Sai lầm khi hại chết mẹ con. Sai lầm khi coi thường chúng ta.

- Vĩnh Phong từ nay, em sẽ quên anh, quên anh mãi mãi.

Cô đưa từng tấm từng tấm hình kỷ niệm của hai người vào trong chậu lửa một cách chậm rãi. Gương mặt tươi cười hạnh phúc của Vĩnh Phong hiện ra trong hình làm trái tim Hiếu Đồng đau như dao cắt, cô cắn

chặt rang để ngăn dòng nước mắt nhưng những dòng nước mắt cứ như lũ mãi tuôn tràn không ngừng. Nhìn tấm hình cưới của hai người chụp rất hạnh phúc, Hiểu Đồng đau đớn vuốt ve gương mặt Vĩnh Phong trong hình, nức nở nói:

- Vĩnh Phong! Em yêu anh.

Sau đó, cô ôm chặt tấm hình vào lòng đau đớn không nở đét.

Thành Vinh nhận được điện thoại của Trúc Diễm hỏi cậu có biết Hiểu Đồng đi đâu không? Thành Vinh hối hả chạy đi tìm Hiểu Đồng, cuối cùng cậu đã tìm được cô đang đứng trên một vách đá trên bờ biển.

- Hiểu Đồng! – Thành Vinh hét hoảng gọi tên cô, lo sợ cô làm chuyện ngu dại.

Nhưng Hiểu Đồng chỉ đứng yên lặng không nhúc nhích, lát sau cô mới quay lại nhìn cậu cười nhẹ.

- Em không sao, chỉ là muốn ra đây để vứt bỏ một thứ.

- Là cái gì? – Thành Vinh hỏi.

- Là tàn tro của mối tình đầu – Hiểu Đồng quay mặt đi nói, tay bóc nắm tàn tro trong chậu thả cho nó bay theo gió hòa vào biển và không khí.

- Có một câu nói” Mối tình đầu là mối tình đẹp nhất, nhưng mối tình cuối mới là mối tình bất diệt”. Đừng cố quên mối tình đầu, vì càng muốn quên sẽ càng thấy nhớ. Hãy để nó trở thành một hồi ức đẹp, đừng cố xóa bỏ nó làm gì. Sau này, em sẽ tìm thấy một người có thể cùng em bước đến nơi cuối cùng của cuộc đời.

- Nếu lỡ như mối tình đầu cũng là mối tình cuối thì sao? – Hiểu Đồng quay người lại nhìn vào mắt Thành Vinh ngập ngừng hỏi.

Cậu bước đến trước mặt Hiểu Đồng, đưa tay vuốt mái tóc đang rối tung bay trong gió của cô. Âu yếm nhìn cô nói:

- Ngốc quá! Em vẫn còn rất trẻ. Hà cố giữ phải chôn chặt một mối tình trong tim.

Hiểu Đồng quay đầu đi tránh ánh mắt của cậu, cô nhìn về phía mặt nước mênh mông trước mặt, lát sau khẽ nói:

- Anh có thích em không?

Thành Vinh không trả lời, cậu tiến bước đến sát ngang vai với cô, mắt cũng nhìn về mặt biển xa xăm kia trả lời:

- Thích thì sao? Không thích thì sao?

Hiểu Đồng không trả lời, cả hai cứ im lặng đứng ngắm những cánh chim đang lượn lờ trên mặt biển. Cuối cùng cô quay lại nhìn Thành Vinh nói:

- Đừng thích em. Vì em là một cô gái xấu xa, ai thích em cũng đều gặp bất hạnh.

Thành Vinh cũng quay lại nhìn Hiểu Đồng nói:

- Nếu như anh nói là mình tự nguyện đón nhận những bất hạnh đó thì sao.

- Nhưng trái tim em đã theo người đó ra đi rồi.

- Vậy thì sao. Anh có thể chờ, chờ cho đến khi nó quay về với em và đón nhận anh – Thành Vinh khẽ đáp.

Hiểu Đồng thở dài nói:

- Từ ngày mai, em đã không còn là chính mình nữa. Em sẽ trở thành một cô gái vô cùng xấu xa. Em muốn lưu giữ hình ảnh đẹp nhất của mình trong lòng anh. Cho nên, xin anh từ nay về sau, đừng đến tìm em nữa. ..Cám ơn anh trong những ngày em đau khổ nhất đã ở bên cạnh em, đem niềm vui đến cho em. Nhưng từ nay chúng ta hãy trở thành những kẻ xa lạ, chưa từng quen nhau. Em xin anh, hãy rời xa em, có được không?

Thành Vinh him lặng nhìn Hiểu Đồng không nói gì cả, ánh mắt của cậu đau thương vô cùng, cậu không muốn trả lời cô. Hiểu Đồng cũng không muốn nghe câu trả lời của cậu, cô quay lưng bỏ đi. Cũng chẳng muốn nói với cậu lời tạm biệt.

Nhưng trong lòng Hiểu Đồng lại vang lên tiếng nói:

- Tạm biệt anh Vinh Phong. Tạm biệt tình yêu của em.

Khi đó taxi trở về, Hiểu Đồng lấy điện thoại ra gọi:

- Thiên Minh! Xin anh hãy giúp em lần nữa, có được không?

Có những nỗi nhớ miên man vô tận, chợt đến, chợt đi không để lại dấu vết. Có những nỗi nhớ ta chưa bao giờ biết tên, càng không hiểu vì sao lại có nó. Có những nỗi nhớ như áng mây mang hình bóng rồi chợt tan biến đi. Có những nỗi nhớ xa xăm vô định hình.

Tại sao nỗi nhớ của anh lại mang tên em.

23. Chương 23: Bẫy Tình

27 tuổi, Khương Thái đã làm được đến chức trợ lý tổng giám đốc của tập đoàn Nguyên Thành Phong, đó chính là nhờ nỗ lực hết sức mình của cậu. Và cũng có thể nói là điều bất ngờ nhất của cậu. Thật ra, trước lúc đó cậu hoàn toàn chỉ là một nhân viên quen trong công ty mà thôi. Để có thể vào làm ở tập đoàn người thì cậu phải chiến thắng rất nhiều người, loại bỏ không biết bao nhiêu đối thủ nặng ký, nếu không nhờ nỗ lực hết sức của cậu thì khó có thể đặt chân vào đây.

Đúng hơn là phải nói cậu quá may mắn, có lẽ là nhờ phúc của ông bà để lại cho nên cậu mới có cơ hội chiến thắng những người có chức vụ cao hơn, có năng lực hơn để để nhận được chức trợ lý tổng giám đốc này.

Chuyện là từ lúc công ty xôn xao chuyện tổng giám đốc vừa trở về nước và chuẩn bị đến tiếp quản công ty. Các cô gái thanh tú và đầy năng lực trong công ty bắt đầu được tuyển chọn và các chàng trai đầy tài năng được đưa ra để tổng giám đốc chọn làm thư ký và trợ lý ính.

Ai cũng tranh đua thể hiện mình để cấp trên để ý và đưa họ vào danh sách tuyển chọn. Khương Thái vừa mới vào làm chưa được một năm do cậu nhảy việc, biết mình chẳng bao giờ được để mắt tới, nên cậu không quan tâm đến việc tuyển chọn cho lắm. càng không cần thể hiện mình.

Ngày đầu tiên tổng giám đốc bước vào công ty, ai cũng vội gác bỏ mọi thứ chạy ra chào hỏi tổng giám đốc. nhưng Khương Thái thì không. Chẳng phải là cậu đang tỏ ra thanh cao hay ngạo đời gì cả, đơn giản chỉ vì lúc đó cậu đang tra tài liệu giùm cho khách và họ đang chờ cậu trả lời. Với lại góc bàn cậu ngồi cách rất xa chỗ mọi người, lại ở trong góc khuất, cậu nghĩ rằng tổng giám đốc sẽ chẳng để ý đến nên an tâm ngồi tra và trả lời khách hàng. Bởi vì phương châm của mọi công ty là: “ Khách hàng là thượng đế”

Nhưng khi cậu vừa gác máy xong thì thấy tổng giám đốc đã xuất hiện trước mặt cậu, còn mọi người xung quanh ai cũng mặt mày xanh xám lo lắng. Họ sợ tổng giám đốc sẽ nổi giận vì có nhân viên không nể mặt đến chào hỏi mình. Họ hết nhìn tổng giám đốc rồi đến nhìn Khương Thái không ai dám mở miệng.

Cuối cùng giám đốc tiếp quản nhân sự vội ra hiệu cho cậu nói:

- Mọi người đã chào tổng giám đốc hết rồi, chỉ còn mình cậu thôi. Mau chào tổng giám đốc đi.

Nhưng Khương Thái chưa kịp nói gì thì tổng giám đốc đã lên tiếng:

- Cậu tên gì?

Khương Thái nghe xong thì cả người toát mồ hôi. Tuy không đến chào tổng giám đốc nhưng cậu cũng nghe mọi người chào với nhau. Ngoại trừ các vị có chức vụ lớn mới tự giới thiệu tên mình, còn những nhân viên bình thường thì chỉ chào hỏi thông thường và đón nhận cái bắt tay của tổng giám đốc mà thôi. Cũng chưa có ai được tổng giám đốc hỏi tên nhưng bây giờ tổng giám đốc lại hỏi tên cậu thì trăm phần trăm là muốn đuổi việc.

Khương Thái hít một hơi thật sâu rồi khảng khái trả lời:

- Tôi tên Khương Thái, thừa tổng giám đốc.

- Tốt! Thu dọn đồ đạc của anh đi – Tổng giám đốc lạnh lùng nói.

Mọi người xung quanh đều e dè nhìn Khương Thái, nửa thương cảm, nửa lắc đầu trách móc.

Khương Thái chẳng hề thất vọng chút nào về câu nói của tổng giám đốc. Cậu đã biết trước việc làm tổng giám đốc nổi giận thì chắn chắn bị đuổi việc. Cậu ngẩng cao đầu nói:

- Thừa tổng giám đốc bây giờ không phải tôi bị thôi việc mà là do tôi tự xin nghỉ. Tôi không muốn ở lại trong công ty thích đuổi việc nhân viên chỉ vì họ không đến chào tổng giám đốc của họ.

- Đuổi việc – Tổng giám đốc khê chau mày – Ai nói sẽ đuổi việc anh.

- Chẳng phải tổng giám đốc vừa bảo tôi thu dọn đồ đạc hay sao? – Khương Thái ngạc nhiên hỏi.

- Tôi muốn anh đến làm trợ lý cho tôi, cho nên bảo anh thu dọn đồ đạc di chuyển đến tầng làm việc của tôi – Tổng giám đốc cười mà như không cười nói, rồi cậu quay qua nhìn tất cả mọi người nói – Tôi cần một nhân viên siêng năng biết đặt lợi ích của công ty lên hàng đầu, coi khách hàng là thượng đế. Dù có là ai đến đi chẳng nữa thì cũng phải đặt lợi ích của người tiêu dùng lên hàng đầu. Làm cho họ càng tin tưởng vào tập đoàn của chúng ta hơn.

Tất cả mọi người ai nấy đều ngạc nhiên và hồi tiết. Họ âm thầm ngưỡng mộ Khương Thái. Không ngờ hành động của cậu lại được tổng giám đốc chú ý đến như vậy. Càng không ngờ tổng giám đốc lại chú ý đến những điều nhỏ nhặt đến như vậy.

Tất cả bọn họ từ già đến trẻ không ai dám lơ là công việc nữa. Sợ rằng sẽ bị tổng giám đốc chú ý.

Vậy là Khương Thái nghiễm nhiên đứng ở vị trí trợ lý tổng giám đốc, là người có quyền lực khá lớn, bởi vì tổng giám đốc không cần thư kí riêng. Cho nên mọi chuyện lớn nhỏ đều qua tay cậu rồi mới đến tay tổng giám đốc.

Cho nên Khương Thái càng không dám chểnh mảng công việc. Không muốn phụ lòng tổng giám đốc nâng đỡ. Tổng giám đốc cũng là người rất dễ chịu, không bao giờ làm khó nhân viên.

Càng ở gần tổng giám đốc, Khương Thái càng ngưỡng mộ tổng giám đốc vô cùng. Bởi không chỉ có tài lãnh đạo mà tổng giám đốc còn có óc phán đoán và khả năng kinh doanh, biết lựa chọn đúng thời điểm để giành về cho công ty những hợp đồng lớn. Mà anh chỉ mới ở vào độ tuổi 25 mà thôi.

Nhưng mấy ngày gần đây hình như tâm tình của tổng giám đốc không tốt, khiến ai ai cũng lo sợ. Mà cái người làm trợ lý như cậu còn lo sợ hơn hết thảy.

Các giám đốc khác lâu lâu lại chạy đến rỉ tai cậu hỏi thăm tin tức. Nhưng chính bản thân cậu còn không biết hỏi ai. Mấy hôm nay ngày nào tổng giám đốc cũng ở lại công ty làm việc tới khuya. Thân là nhân viên chẳng ai dám về sớm hơn, đành oai oán trách thầm.

Khi bước vào phòng cậu thấy tổng giám đốc đang đứng trước tấm kính của văn phòng tòa cao ốc mà nhìn ra bên ngoài, tay cầm ly rượu có vẻ suy tư. Điều này khiến Khương Thái không khỏi giật mình. Cậu chưa từng thấy tổng giám đốc uống rượu ở công ty bao giờ cả. Cậu bước đến gần bên cạnh hỏi:

- Tổng giám đốc có gì phiền não sao?

- Có chút chuyện vẫn chưa nghĩ ra – Vĩnh Thành đáp.

- Là chuyện công ty à.

- Không là chuyện riêng – Vĩnh Thành vừa nói vừa quay lại nhìn Khương Thái – Được rồi, về thôi, nói mọi người cũng về đi.

Cậu cứ nghĩ mọi chuyện rồi sẽ qua nhưng không hiểu tại sao trong lòng vẫn cứ bức rứt không yên. Chẳng thể nào ngủ yên, gương mặt đó cứ xuất hiện trong lòng cậu không làm sao xóa nhòa được. Dù cậu cố vùi đầu vào công việc để quên đi gương mặt đó, nhưng chẳng thể nào quên được. Cái cảm xúc cứ dâng tràn trong lòng cậu là gì, chính bản thân cậu cũng không biết rõ, cũng không tài nào giải đáp được.

- Tổng giám đốc, ngày mai có đến tham dự buổi tiệc ở nhà ngài bộ trưởng hay không ? – Khương Thái lên tiếng hỏi.

- Đi, chúng ta phải đi – Vĩnh Thành khẽ đáp.

Tại biệt thự của ngài bộ trưởng.

Có rất nhiều người đều nể mặt tham dự, từ các quan chức chính trị, các doanh nhân có máu mặt, các diễn viên người mẫu nổi tiếng. Tất cả bọn họ đều ăn mặc rực rỡ và cực kì sang trọng để đến tham dự. Họ gặp mặt và trò chuyện rất vui vẻ.

Vĩnh Thành mặc một bộ ple màu trắng, áo sơ mi xanh, caravat kẻ sọc, chiếc khăn màu xanh tiếp với màu áo sơ mi, gương mặt hoàn mỹ nhưng lạnh lùng càng khiến mọi người bị thu hút khi cậu vừa bước vào. Bước chân thông thả, thái độ trầm tĩnh, không quá gần cũng không lạnh nhạt, cậu làm cho các nữ diễn viên, người mẫu ngáy ngất.

Họ lần lượt từng người đến trước mặt cậu lễ chào, cố gắng sự thu hút ánh nhìn của cậu.

- Xin chào – Một nữ diễn viên rất xinh đẹp và quyến rũ vừa mới nổi đến trước mặt cậu nở nụ cười chết người chào cậu nhưng Vĩnh Thành chỉ đáp lại bằng một cái bắt tay thờ ơ rồi mau chóng bỏ đi nơi khác, khiến cô diễn viên kia cảm thấy mất mặt vô cùng. Nụ cười trên môi lập tức bị dập tắt.

Trong cả bữa tiệc dường như Vĩnh Thành là người nổi bật nhất vì có rất nhiều người chạy đến chào cậu. Ngay cả ngài bộ trưởng cũng thân mật vỗ vai cậu.

Sau khi chào hỏi mọi người xong, cậu mệt mỏi cầm ly rượu đứng lui về một góc khuất cho yên tĩnh. Ly rượu vừa đưa lên môi thì ánh mắt vô tình lướt qua một gương mặt .

Vĩnh Thành bắt gặp một cô gái đứng ở một góc khuất . Cô gái đó không ăn bận cầu kì, không trang điểm lòe loẹt, chỉ mặc một chiếc váy trắng đơn giản, mái tóc đen dài buông thả trên vai nhưng cô không hề thua kém bất cứ một nữ diễn viên hay người mẫu nào ở đây. Cô không giống những cô gái ở đây bao quanh lấy cậu.

Cô đứng bên bức tường nguy nga màu trắng như hòa vào nó, điểm khác biệt làm người ta nhận ra cô chính là mái tóc đen và đôi mắt đen lánh. Đột nhiên ánh mắt cậu bị cô gái thu hút hướng nhìn. Dường như cậu không hề rời mắt khỏi cô gái, mỗi cử chỉ, mỗi động tác của cô gái đều không bị cậu bỏ sót. Ngay cả ly rượu vừa đưa lên môi cũng bị hã xuống.

Nhưng không phải chỉ mình cậu đang nhìn cô, cũng có vài người đã chú ý đến sự có mặt của cô. Và ánh nhìn của họ cũng chia về phía cô. Nhưng cô gần như đứng yên không cử động làm cho người ta cứ nghĩ cô là một bức tượng đẹp và sống động. Đôi khi chiếc váy trắng và mái tóc của cô bị gió nhẹ thổi trong càng sinh động hơn.

Dường như cảm nhận thấy ai đó đang nhìn mình cho nên cô quay lại, bốn mắt họ giao nhau, cô khẽ cười chào cậu rồi nhanh chóng quay mặt đi, chìm vào không gian yên lặng vốn có của cô. Để lại cho cậu một sự nuối tiếc và một trái tim xao động.

Giữa buổi tiệc đột nhiên có tiếng trẻ em hét lên :

- Không chịu, không thêm...

Mọi người đều quay mặt nhìn đứa bé đó. Đó là một đứa bé có gương mặt bầu bĩnh dễ thương nhưng tính tình lại ngỗ nghịch do bị cưng chiều từ nhỏ. Mẹ nó dỗ dành thế nào, dỗ ngọt bao nhiêu mà thằng bé vẫn cứ nhất định không chịu ăn gì. Đã vậy nó còn hất đổ thức ăn văng khắp nơi.

Đứa bé đó chính là cháu nội ngài bộ trưởng. Nó là đứa cháu trai duy nhất trong dòng họ cho nên rất được cưng chiều. Không ai dám quát nạt nó một lời. Ai dám lớn tiếng với nó, nó sẽ càng lì hơn, khó dạy bảo hơn.

Hiếu kì, mọi người liền quay đầu đến xem có chuyện gì. Vĩnh Thành cũng bước lại xem, nhưng nào ngờ, thằng bé văng đờ ăn chúng vào người cậu và dính ngay trên bộ plr trắng tinh không tùy vết của cậu, làm cho nó bị một vết bẩn dài.

Trong lúc mọi người còn đang hoảng hốt nhìn, thì một chiếc khăn trắng tinh đã được chìa ra trước mặt cậu. Ngẩng đầu nhìn xem chủ nhân của chiếc khăn tay ấy là ai thì Vĩnh Thành gặp một nụ cười nhẹ nhàng thanh khiết làm cho cậu ngẩng người. Sau giây lát, cậu mới đón nhận chiếc khăn đó. Cô gái chỉ khẽ gạt đầu rồi bước đi.

Đứa bé vẫn vùng vằng không chịu ăn, khiến mẹ nó trông thật khổ sở.

- Bốp...bốp...bốp...

Ba tiếng động vang lên, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại. Ngay cả đứa bé đang quấy cũng nín bật nhìn về phía chủ nhân của tiếng động.

Cô gái thản nhiên như chỗ không người. Hai tay bụm chặt vào nhau đưa lên tầm mắt. He hé bàn tay nhìn vào đó rồi cô reo lên :

- Đẹp quá. Hay quá.....

- Thật là đẹp – Cô vừa reo vừa đi đến bên cậu bé.

Cô nhìn cậu bé cười rồi lại nhìn vào hai bàn tay đang chụm lại của mình huýt huýt sáo như đang trò chuyện bằng âm thanh với một động vật nào đó trong lòng hai bàn tay cô. Không chỉ đứa bé tò mò, mà cả những người lớn xung quanh cũng tò mò nhìn cô chăm chăm, chẳng ai có phản ứng gì.

Cô đưa hay bàn tay đến trước mặt cậu bé cười hỏi:

- Có muốn xem không?

Đứa bé nhìn hai tay đang chụm lại của cô một lát rồi nhanh chóng gạt đầu. Cô mỉm cười giả vờ hé tay ra nhưng sau đó nhanh chóng thu hay tay về :

- Nhưng mà chỉ có những em bé ngoan mới được xem.

- Em ngoan, em ngoan mà – Đứa bé không kìm được nổi tò mò mà không cần suy nghĩ đã vội trả lời.

- Bé ngoan thì phải ăn hết cơm, không được nhõng nhẽo, không được văng thức ăn lung tung. Em mau ăn cơm đi, nếu không chị sẽ thả nó đi đó.

Đứa bé ngậm miệng lại, gương mặt sị xuống. Cô gái nhướn mày nói:

- Vậy chị thả nó đi đây.

- Đừng mà, em ăn, em sẽ ăn. Sẽ là em bé ngoan – Đứa bé vội nói, sợ cô sẽ thả đi con vật trong tay cô mất.

- Vậy mới ngoan – Cô khẽ cười – Mau ăn đi, ăn xong thì chị sẽ đến tìm em.

Cô ra hiệu cho người mẹ mau dứt cho nó ăn. Cô ta nhanh chóng dứt cho nó và đứa bé đã ngoan ngoãn ngồi ăn mà không quấy rối nữa. Cô gái khẽ cười quay người đi, hai tay buông thõng, không có cái gì trong tay cô cả. Một trò lừa gạt thông minh mà thôi. Mọi người mau chóng giải tán.

Ấn tượng về cô gái trong lòng Vĩnh Thành sâu hơn một chút. Muốn kêu cô lại nhưng cô đã đi xa rồi.

Giải quyết hết mọi công việc ở công ty thì cả người đều thấy mệt mỏi. Vĩnh Thành nhanh bước ra cửa nhưng lại gặp ngay cơn mưa. Trong khi chờ tài xế đánh xe tới cậu đành đứng ngắm nhìn những hạt mưa đang sa xuống mặt đường rồi hòa tan vào nhau tạo thành làn nước mỏng manh.

Đột nhiên cậu thấy phía bên kia đường là một cây dù màu tím đang che một cô gái. Chính là cô gái cậu gặp ở nhà ông bộ trưởng. Hôm nay cô vẫn mặc một chiếc váy trắng và đôi giày trắng. Đứng dưới là mưa trắng xóa, than người mỏng manh của cô như được tạo ra từ gió và nước.

Một bàn tay chợt đưa ra phía ngoài ô, hứng lấy những giọt mưa mỏng manh lạnh ngắt, rồi để mặc nó chảy xuống lòng đường. Một cảnh tượng rất mê hoặc, rất thanh khiết. Đột nhiên tim cậu đập mạnh. Cậu cứ ngậy người nhìn cô, cho đến khi tài xế giương dù gọi nhỏ:

- Tổng giám đốc vào xe thôi.

Vĩnh Thành đành nuối tiếc đi vào xe, nhắm mắt thở dài. Đêm nay lại một đêm khó ngủ nữa khi gương mặt của cô cứ xuất hiện trong trí não cậu.

- Tổng giám đốc, chúng ta vẫn chưa xuất được số hàng đó đi mà thời gian giao đã đến gần – Khương Thái đi vào báo cáo.

- Tại sao vẫn chưa xuất được – Vĩnh Thành cau mày lớn tiếng hỏi:

- Có một số trục trặc nhỏ, cho nên bên hải quan vẫn chưa chịu cho chúng ta đi. Họ đòi phải có chữ ký của ngài bộ trưởng thì mới đồng ý cho chúng ta xuất hàng – Khương Thái tiếp tục báo cáo.

- Nếu chúng ta giao hàng trễ thì sao?

- Tổng giám đốc, nếu chúng ta giao trễ lô hàng này thì chúng ta phải bồi thường hàng trăm tỷ đồng cho bên kia. Cho nên bằng cách nào cũng phải có được chữ ký của ngài bộ trưởng – Khương Thái e ngại nói.

- Đã liên lạc với ngài bộ trưởng chưa?

- Dạ rồi, nhưng mà...

- Chuyện gì ?

- Nhưng mà dường như bên phía ngài bộ trưởng dường như có ý từ chối.

- Tại sao? Chẳng phải xưa nay chúng ta có quan hệ rất tốt với bên ngài bộ trưởng hay sao. Lần trước tôi đến nhà, ông ấy vẫn rất thân thiện mà.

- Nghe đâu, một người bạn rất thân với ông ấy cũng đang sản xuất một mặt hàng tương tự. Cho nên tôi nghĩ họ cố tình làm khó để chúng ta là để bên kia có thể thuận lợi ký kết hợp đồng.

- Tôi biết rồi – Vĩnh Thành thở dài, cậu đưa tay day day thái dương.

Cậu cần tìm ra biện pháp để giải quyết tình huống này ngay tức khắc nếu để chậm trễ thì vừa mất hợp đồng vừa phải bồi thường nữa.

Khương Thái thấy tổng giám đốc đau đầu thì nhẹ nhàng cáo lui.

Ra bên ngoài cửa sảnh, bất giác Vĩnh Thành đưa mắt nhìn về phía đối diện nơi có cây dù tím và cô gái đã mặc chiếc váy trắng ngày hôm qua ở đó. Nơi đó chỉ là một nơi trống không, tràn ngập ánh nắng chiều. Trong lòng cậu bỗng có chút hụt hẫng. Trong lòng cảm thấy trống trải, cậu mang cảm giác nhưic nhói trở về nhà.

Cậu chỉ có thể thấy bóng cô hòa trong làn mưa mà thôi. Chỉ có ngày mưa, cậu mới có thể gặp cô.

Trong căn biệt thự to lớn, nhưng ngoài người giúp việc ra, không còn bất cứ người thân nào ở bên cạnh Vĩnh Thành. Con người để cô đơn ngay chính căn nhà của mình.

Khi gặp cô gái đó, cậu đã biết cảm giác buồn bực khó chịu trong lòng mình mấy hôm nay là gì.

Cậu nhìn bức ảnh treo trên tường. Trong hình là hai cậu bé đang cười rất vui vẻ bên nhau. Có thể thấy tình cảm hai anh em vô cùng thắm thiết. Vĩnh Thành uống cạn ly rượu trên bàn rồi ngã vật xuống thành ghế sofa thở dài:

- Vĩnh Phong! Anh xin lỗi...

Ngồi trong văn phòng, cậu nhìn ra ngoài bên tấm kính trắng, những hạt mưa lất phất, bắt đầu rơi xuống. Lòng cậu trào lên một cảm xúc nhung nhớ, không biết cô có đứng lặng lẽ nơi đó bên cây dù tím hay không?

- Tổng giám đốc – Khương Thái khẽ gọi.

- Mọi chuyện giải quyết ra sao rồi? – Cậu lấy lại vẻ lạnh lùng trên gương mặt hỏi.

- Bên phía gia đình ngài bộ trưởng đang có chuyện. Nghe nói cháu trai của ông ấy bị bệnh không chịu ăn uống gì cả. Ông ấy rất lo lắng cho nên mấy hôm nay không đến làm. Cho nên chúng tôi vẫn chưa thể gặp được ông ấy để thương thảo. Tôi nghĩ chúng ta nên đến nhà ông ấy thăm viếng một chút.

- Tôi biết rồi. Đích thân tôi sẽ đến gặp ông ấy – Vĩnh Thành trầm khàn trả lời.

Vĩnh Thành bỗng thấy một tia sáng quét qua não bộ của cậu. Đứa bé chính là chìa khóa cho sự thương lượng của cậu. Chỉ cần cậu có thể làm đứa bé vui vẻ thì ngài bộ trưởng cũng vui vẻ mà cùng cậu ký kết.

Vĩnh Thành chợt bật dậy cậu lao nhanh ra khỏi văn phòng mình trước sự ngỡ ngàng của Khương Thái , Khương Thái cũng vội chạy đuổi theo ra ngoài trong sự bang hoàng của những người khác.

Xuống tới sảnh đường, Vĩnh Thành vội lao ra khỏi thang máy rồi chạy ra cửa, bên ngoài trời bắt đầu nặng hạt mưa. Nhưng hình ảnh cậu muốn thấy, cô gái cậu muốn gặp đã đập vào mắt cậu. Bất chấp cơn mưa, cậu băng qua mặt đường chạy đến sát bên cô gái, núp dưới thân cây dù tím. Cậu nhìn rõ gương mặt xinh đẹp của cô khi cô giật mình ngẩng đầu nhìn cậu. Vẫn là gương mặt không hề trang điểm nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp khiến người ta say đắm.

Cô không mở một lời nào, chỉ khẽ chớp mắt nhìn cậu, đôi mắt đen láy đầy u buồn chứa hàng ngàn giọt lệ tinh khiết. Vĩnh Thành bị đôi mắt đen đó cuốn lấy đến bất động, mọi ý nghĩ trong đầu bỗng nhiên bay mất, đầu óc trở nên trống rỗng. Cho đến khi cậu nhận được một nụ cười nhẹ như hoa trôi trên dòng nước, thì mới hay tim đã đập lỗi nhịp từ bao giờ.

Cậu cố kìm nén hơi thở dồn dập của mình bối rối nói:

- Chúng ta đã từng gặp nhau rồi.

- Vậy sao – Cô gái nói, giọng tỏ vẻ ngạc nhiên một chút, ánh mắt nhìn cậu xem xét.

- Trong buổi tiệc ở nhà ngài bộ trưởng – Vĩnh Thành gập gáp giải thích.

Cô gái như chợt nhớ ra vội gật đầu cười nhẹ.

- Có thể nhờ em một việc hay không?

- Là chuyện gì? – Giọng cô gái nhẹ nhàng trong trẻo hỏi khiến cậu càng thêm bối rối.

- Đứa bé lần trước – Cậu vừa nói vừa nhìn cô, cô đang im lặng nghe cậu nói – Nó đang bệnh, lại không chịu ăn gì, em có thể đến dỗ nó ăn giúp không.

- Em sợ mình không làm được – Cô gái lo sợ nói.

- Em chỉ cần thử qua một chút thôi. Nếu có thể dỗ được thì tốt, còn không thì thôi, không sao cả. Chỉ là lần trước đứa bé rất nghe lời em cho nên anh mới nhờ em đến thử xem.

Cô gái cắn nhẹ môi cúi đầu suy nghĩ, lát sau cô ngẩng đầu lên nhìn cậu trả lời:

- Được. Vậy thì để em thử xem sao, nhưng em xin nói trước là em không bảo đảm có thể dỗ được nó đâu.

- Chỉ cần em có lòng là được rồi – Vĩnh Thành cười mừng rỡ nói – Em tên gì?

- Hiểu Đồng! Em tên Hiểu Đồng.

7 giờ tối, một chiếc xe sang trọng chạy đến đậu ngay trước cổng nhà ngài bộ trưởng. Một người gác cổng chạy đến dò hỏi, lát sau mở cửa cho chiếc xe vào.

Một đôi trai tài gái sắc bước xuống xe tiến thẳng vào nhà, được chủ nhà đón tiếp nồng hậu. Bọn họ trò chuyện rất vui vẻ nhưng chỉ là cuộc trò chuyện bình thường tuyệt không có nói đến chuyện làm ăn.

Cô gái vẫn luôn khoát tay chàng trai một cách thân mật, chàng trai thỉnh thoảng quay qua cười nồng ấm với cô gái.

Bỗng nhiên trên lầu vang lên tiếng khóc la của một đứa trẻ, sắc mặt của ngài bộ trưởng đang tươi cười bỗng nhiên trầm lại rồi thở dài thành tiếng than thở:

- Thật là ...chẳng thể nào nói được nữa rồi.

Mẹ đứa bé từ trên lầu hốt hải chạy xuống, gương mặt tái mét, e dè đến gần ngài bộ trưởng nói:

- Gia Bảo lại không chịu ăn nữa. Nó lại hất đổ đồ ăn nữa....

Nói rồi người phụ nữ ấy cúi đầu cam chịu, có vẻ hơi âm ức. Vì không dám đánh, lại chẳng thể bảo ban nó được, nhưng cứ để tình trạng này mãi sẽ bị trách mắng là không nên thân, không biết nuôi con. Đúng là làm dâu trong nhà quyền quý thật khó, đi cũng phải nhìn đường, ngồi cũng phải nhìn hướng, ăn cũng phải coi nôi.

Cả Vĩnh Thành và Hiếu Đồng đều nhìn người phụ nữ tuy ăn bận cực kỳ sang trọng, và có một vẻ đẹp dịu dàng nhưng lại ẩn chứa một nỗi khắc khổ bất lực và cam chịu một cách thương cảm cho số phận của một người phụ nữ, một người mẹ, một người vợ và một người dâu con.

Ông bộ trưởng quát mắt nhìn con dâu vẻ khiêu trách càng khiến cô con dâu lo sợ cụp mắt nhìn xuống mà không dám ngẩng lên. Ông bộ trưởng nhìn Vĩnh Thành cười:

- Xin lỗi cháu! Để cháu thấy cảnh xấu hổ trong gia đình rồi. Vì mãi mới có một thằng cháu trai nên cưng chiều riết sinh hư. Chẳng thể dạy bảo được điều chi. Bác phải lên xem thế nào, kéo nó không chịu ăn gì thì lại sinh bệnh.

Vĩnh Thành cũng tỏ vẻ đồng cảm gật đầu nói:

- Bác cứ lên giỡ em bé đi. Tụi cháu ngồi chơi dưới này cũng được ạ.

Ông bộ trưởng liền đứng dậy đi lên lầu, cô con dâu cũng ngẩng đầu chào hai người rồi định đi theo bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Hiếu Đồng lần nữa. Một nỗi vui mừng hiện lên trên nét mặt của người phụ nữ ấy. Cô ta chạy đến bên Hiếu Đồng nắm lấy tay cô nói rất chân thành:

- Lần trước, em giúp chị bảo thằng bé ăn, nó đã rất nghe lời, nhưng sau đó em lại mất tích cho nên nó cứ khóc mãi, đòi đi tìm em. Bây giờ gặp được em rồi, em làm ơn giúp chị đỡ nó được không. Biết đâu em nói nó sẽ nghe lời hơn.

Hiếu Đồng không nói gì, cô lưỡng lự ngồi yên. Vĩnh Thành đã vỗ nhẹ lên tay của cô cười nói:

- Em lên giúp chị ấy thử xem, biết đâu thằng bé sẽ nghe lời em mà chịu ăn thì sao.

Hiếu Đồng nghe lời gật đầu một cái rồi theo người phụ nữ đi lên lầu. Chị ta mừng rỡ vô cùng liền dẫn Hiếu Đồng đi lên lầu. Vừa lên lầu đã nghe tiếng khóc.

- Con hỏng chịu đâu. Con hỏng thích ăn, con hỏng thích uống thuốc.

- Ngoan , Gia Bảo ngoan, ăn một chút. Ngày mai ông nổi dẫn con đi chơi sở thú – Tiếng ông bộ trưởng nài nỉ dỗ dành.

- Không chịu, con không muốn đi .

Cánh cửa phòng Gia Bảo mở ra, cô con dâu gọi nhỏ:

- Ba, ba ra ngoài này một tí đi.

Ông bộ trưởng nhíu mày rồi cũng thở dài đi ra.

Ông vừa bước ra thì ánh đèn trong phòng vụt tắt chỉ còn lại ánh đèn ngủ mờ ảo trong phòng. Bé Gia Bảo hoảng sợ định khóc thét lên thì bỗng nhiên một bóng chim bồ câu xuất hiện trên mặt tường, rồi có một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Chào bạn! Mình là chim bồ câu, mình tên Bảo Bảo. Bạn tên gì?

Bé Gia Bảo hơi sợ một chút mắt vẫn chăm chú nhìn chú chim bồ câu đang bay lượn trên tường. Đột nhiên con chim bồ câu bỗng biến thành một con chó con, rồi lại cất lên tiếng trong trẻo:

- Gâu, gâu, gâu....Chào bạn, mình là chó con.

Sau đó, chó con lại biến thành thỏ con....Bé Gia Bảo đi từ sợ hãi tới ngạc nhiên rồi bỗng nhiên thấy thích thú. Cậu bé đứng dậy cố chạy đến sờ vào con chim thiên nga trên tường nhưng cậu vừa đưa tay chạm vào thì on thiên nga đã tung cánh bay mất rồi.

Gia Bảo cảm thấy tiếc nuối vô cùng, cậu xụ mặt xuống trong buồn bã. Thấy vậy Hiếu Đồng mới đến trước mặt cậu, khom người xuống nhìn cậu hỏi:

- Có thích không?

Gia Bảo ngẩng đầu lên nhìn thấy Hiểu Đồng thì nhận ra ngay. Trẻ con vốn có trí nhớ rất tốt, cho nên cậu bé cười mừng rỡ nói:

- Thích lắm, chị làm nữa đi.

Nhưng Hiểu Đồng lắc đầu nói:

- Chỉ có những em bé ngoan thì các bạn thú mới đến chơi cùng thôi. Các bạn ấy không thích chơi với những em bé không ngoan.

Gia Bảo nghe vậy thì xụ mặt buồn bã nói:

- Em ngoan mà.

- Vậy thì Gia Bảo phải ăn cơm, uống thuốc và nghe lời mọi người. Có như vậy các bạn mới đến chơi cùng với Gia Bảo – Hiểu Đồng xoa đầu Gia Bảo nói.

Gia Bảo ngoan ngoãn gật đầu. Vậy là Hiểu Đồng liền lấy cháo dứt cho Gia Bảo ăn rồi cho thằng bé uống thuốc. Nhưng Gia Bảo lại sợ đắng, Hiểu Đồng bật cười nói:

- Nói nhỏ cho em nghe nha, chị cũng sợ uống thuốc vì thuốc rất đắng. Cho nên trước khi uống thuốc chị thường ăn kẹo trước để đầu lưỡi có vị ngọt. Khi uống thuốc vào thì sẽ không sợ bị đắng nữa.

Liền lấy trong túi ra mấy viên kẹo cho Gia Bảo ăn. Sau đó cô kể chuyện cho cậu bé nghe cho đến lúc thuốc phát huy tác dụng, làm cậu bé chìm vào giấc ngủ.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Hiểu Đồng cầm tô cháo bước ra khỏi phòng trong ánh mắt cảm kích của mẹ bé Gia Bảo. Trả lại tô cháo cho người phụ nữ ấy, Hiểu Đồng đi xuống phòng khách ngồi kể bên Vĩnh Thành.

Vĩnh Thành nắm lấy tay Hiểu Đồng kéo cô lại sát bên người mình, mỉm cười với cô và cô cũng cười đáp lại. Bỗng nhiên giọng ông bộ trưởng vang lên phá tan không khí giữa hai người.

- Cháu thật là giỏi, biết bao nhiêu người dỗ dành mà thằng bé chẳng chịu ăn gì cả. Bây giờ lại ngoan ngoãn nghe lời.

- Dạ, bác quá khen thôi. Bé Gia Bảo vốn dĩ ngoan ngoãn nhưng tại vì trong người khó chịu nên mới như vậy thôi – Hiểu Đồng cười nói.

Ông bộ trưởng nghe cô nói vậy bỗng thấy rất hài lòng, gật gật đầu. Sau đó ông nói với Vĩnh Thành:

- Nếu rảnh thì cháu cùng bạn gái đến chơi. Bé Gia Bảo dường như rất nghe lời bạn gái cháu. Hay là thứ 7 tuần này đi.

Vĩnh Thành gật đầu nói:

- Dạ, nếu rảnh, cháu và cô ấy sẽ cùng đến chơi. Nhưng mà dạo này vì việc xuất cảng cháu hơi bận rộn chắc chưa thể có thời gian đến đâu. Để dịp khác vậy.

Vĩnh Thành nói rồi chẳng kịp cho ông bộ trưởng nói thêm điều gì. Cậu đưa tay xem đồng hồ rồi kéo Hiểu Đồng đứng dậy nói:

- Cũng muộn rồi, cháu xin phép đưa bạn gái cháu về ạ, với lại còn một số việc cháu cần về giải quyết.

Ông bộ trưởng không nói gì, vẻ suy nghĩ một chút rồi đứng dậy tiễn cả hai ra về.

Vĩnh Thành và Hiểu Đồng cùng thân mật khoát tay nhau tạm biệt ông bộ trưởng đi vào xe. Khi chiếc xe vừa lăn bánh, tay hai người lập tức rời nhau ra. Không khí bỗng nhiên có phần ngưng ngập, hai người đều không ai nói gì ngoài anh tài xế hỏi Vĩnh Thành muốn đi đâu.

- Em ở đâu, để anh đưa em về - Vĩnh Thành quay sang Hiểu Đồng có nhã ý hỏi.

- Không cần đâu. Em tự về được rồi, chở em đi đến ngã tư trước mặt là được – Hiểu Đồng vội vàng từ chối.

Vĩnh Thành cũng không nài ép, nhưng lát sau cậu lại hỏi:

- Làm sao có thể liên lạc với em.

Nhưng khi thấy Hiểu Đồng nhìn cậu bối rối một chút, cậu vội giải thích:

- Chỉ là bây giờ em giả vờ làm bạn gái anh, nếu sau này ngài bộ trưởng gọi đến lại phải tiếp tục nhờ em giả làm bạn gái anh. Đến lúc đó lại không biết liên lạc với em bằng cách nào thì sẽ khó ăn nói lắm.

Hiểu Đồng như hiểu ý vội gật đầu cười. Cô đọc số điện thoại của mình cho cậu. Rồi nói:

- Em đã nhận tiền của anh rồi nên đương nhiên sẽ đến khi anh cần.

Sau đó hai người chia tay nhau. Vĩnh Thành nhìn theo cho đến khi bóng dáng Hiểu Đồng khuất xa. Rồi mới quay đầu nói với tài xế giọng lạnh lùng:

- Đi thôi.

Mấy ngày sau, khi Vĩnh Thành đang giải quyết một số công văn thì Khương Thái vui vẻ đi vào nói:

- Tổng giám đốc, hàng của chúng ta đã được xuất đi, vừa kịp lúc đến hạn định của hợp đồng. Ngài bộ trưởng có nhã ý mời tổng giám đốc với ...

Nói tới đây bỗng nhiên Khương Thái im bật. Từ lúc đi theo Vĩnh Thành làm cũng được hai tháng hơn rồi nhưng mà cậu chưa từng thấy Vĩnh Thành có một cô gái nào bên cạnh. Đi dự tiệc cũng chỉ đi có một mình, làm việc đôi khi đến tận nửa đêm mới trở về. Cho nên cậu hơi ngạc nhiên khi thấy thư kí của ngài bộ trưởng nhấn mạnh việc ngài bộ trưởng mời tổng giám đốc cùng bạn gái đến chơi.

Vĩnh Thành ngẩng đầu cau mày nhìn về lấp lửng một cách khó hiểu nhìn Khương Thái. Thấy vậy Khương Thái vội nói:

- Ngài bộ trưởng mời tổng giám đốc cùng...cùng bạn gái đến chơi.

Vàng trán Vĩnh Thành chợt giăng ra, cậu gật đầu một cái lạnh lùng rồi tiếp tục cúi đầu vào hồ sơ. Khương Thái hơi ngạc nhiên trước biểu hiện bình thản của Vĩnh Thành, nhưng là một trợ lí cậu biết bổn phận của mình là không nên tò mò về đời tư của cấp trên. Cho nên cậu cáo lui ra ngoài.

Khương Thái vừa đi ra ngoài, Vĩnh Thành lập tức cầm điện thoại bấm vào số mà cậu đã thuộc lòng. Đầu dây bên kia vừa bắt máy cậu đã lên tiếng.

- Là anh đây...

.....

- Ngài bộ trưởng mời hai chúng ta đến nhà chơi. Lại phải nhờ đến em nữa rồi.

.....

- Anh chờ em.

Cậu gấp máy lại, trong lòng bỗng nổi lên một cơn sóng mạnh mẽ. Suốt cả buổi, cậu mong cho thời gian mau chóng trôi qua.

Ra đến cửa, Vĩnh Thành không kìm nén được lòng mình khi nhìn thấy cây dù tím dưới cơn mưa lất phất kia. Lần này, cô chủ động bước đến trước mặt cậu.

- Chào anh – Hiểu Đồng cười thật tươi nhìn Vĩnh Thành, nụ cười làm trái tim cậu thổn thức.

Nhưng Vĩnh Thành đã kìm chế được cậu chỉ nhẹ nhàng cười chào cô, không vồn vã cũng không thờ ơ. Cả hai cùng vào xe, nhưng Vĩnh Thành không đưa Hiểu Đồng đến ngay nhà ngài bộ trưởng mà đưa cô đến một cửa hàng thời trang cao cấp.

Hiểu Đồng có vẻ hơi lưỡng lự một chút nhưng sau đó cô không ngần ngại thử đồ chọn ra, ỉnh một bộ đồ sang trọng. Vĩnh Thành cũng thay ỉnh một bộ đồ ple sang trọng. Trông cậu rất điển trai, rất sang trọng, toàn thân toát ra một sức hút đàn ông mạnh mẽ. Làm ấy cô nhân viên trầm trồ không ít.

Bọn họ tròn mắt nhìn hai người thẩm công nhận thật xứng đôi vừa lứa.

Cuối cùng cả hai cũng đến nhà ông bộ trưởng. Gia Bảo vừa thấy Hiếu Đồng thì mừng rỡ cứ quẩn lấy cô không rời. Hiếu Đồng nói gì thì nghe đấy, rất ngoan ngoãn, tất nhiên Hiếu Đồng cũng thưởng cho Gia Bảo rất nhiều câu chuyện cổ tích hay.

Hiếu Đồng rất biết cách kể chuyện, cô vừa kể vừa diễn tả rất sinh động làm Gia Bảo thích lắm. Thằng bé cứ cười cứ khóc sợ theo từng nhân vật chó sói và gà của Hiếu Đồng.

Ông bộ trưởng hài lòng lắm, rất quý mến Hiếu Đồng. Ông muốn nhờ Hiếu Đồng đến dạy học cho Gia Bảo nhưng cô từ chối, lấy lí do bận, chỉ có thể thỉnh thoảng cùng Vĩnh Thành đến mà thôi. Làm ông bộ trưởng vốn quý mến Vĩnh Thành vì tuổi trẻ tài cao lại càng thêm quý mến vì cậu đã khéo léo chọn người bên cạnh mình.

Sau khi ra về, Vĩnh Thành đã hỏi Hiếu Đồng:

- Sao em lại nghĩ ra cách dỗ thằng bé hay như vậy. Chẳng ai dỗ được nó cả.

Hiếu Đồng cười buồn, ánh mắt nhìn ra ngoài nói:

- Vì nhà em rất nghèo. Chẳng thể nào mua đồ chơi cho em gái nhỏ của em được. Cho nên đành bày trò chơi để hai chị em chơi với nhau. Có lẽ nhờ vậy mà em mới có thể dỗ được bé Gia Bảo. Trẻ con đôi khi không phải cứ mua nhiều đồ chơi cho nó hay là mua nhiều truyện cho nó là tụi nó sẽ vui đâu. Đôi khi những trò chơi giản dị lại hấp dẫn hơn và phải kể chuyện sao cho như chúng nó thấy thật thì chúng mới thích.

Vĩnh Thành nghe Hiếu Đồng nói như thế thì cảm thấy dâng lên một sự thương cảm mãnh liệt trước cô gái trẻ trước mặt mình. Tựa như cảm nhận được nỗi buồn và sự vất vả của cô qua lời nói.

Sau đó, Vĩnh Thành thường hẹn Hiếu Đồng gặp mặt, dù không cần đến nhà ông bộ trưởng. Hai người đơn thuần chỉ là đến một nhà hàng hay một quán cà phê nào đó để trò chuyện.

- Thật ra, là anh muốn gặp em nên mới lợi dụng việc này để hẹn em đến – Vĩnh Thành cười thú nhận.

- Thật ra là em cũng muốn gặp anh cho nên mới nhận lời – Hiếu Đồng nhìn vào mắt Vĩnh Thành cười trả lời.

Sau khi thốt ra những lời đó, cô cụp mắt nhìn xuống chiếc ly trước mắt mình, gương mặt bắt đầu đỏ lên đầy xấu hổ. Vĩnh Thành cũng không ngờ cô lại nói ra những lời đó nhất thời không biết nói gì, cậu cong tay lại nắm chặt, cũng ngượng ngùng quay mặt đi nơi khác.

- Nếu như nói, anh thích em, em có tin không? – Cuối cùng Vĩnh Thành lên tiếng phá tan không khí ngượng ngùng này. Tay cậu đã nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô, làm cô ngỡ ngàng nhìn lên bắt gặp ánh mắt chân thành của cậu.

Hiếu Đồng nhìn đáp lại ánh mắt cậu rồi lát sau cô thu bàn tay đang bị tay cậu chiếm giữ lại nói:

- Thật ra là em đang lợi dụng anh với mục đích khác – Hiếu Đồng hờ hững nhìn Vĩnh Thành vẻ đùa cợt.

Vĩnh Thành hơi bị chấn động một chút nhưng sau đó cậu bật cười, nheo mắt nhìn cô.

- Em lợi dụng anh mà lại nói cho anh biết ư. Là em thật thà hay em ngốc nghếch đây.

Hiếu Đồng không cảm thấy khó chịu trước lời giễu của Vĩnh Thành, cô còn bật cười lớn theo cậu rồi nhẹ nhàng nói:

- Vốn dĩ đàn ông sinh ra là để phụ nữ lợi dụng mà. Phụ nữ lợi dụng, sức khỏe, tình cảm, và tiền bạc của đàn ông.

Vĩnh Thành mở to mắt nhìn Hiếu Đồng, vẻ chăm chú nghe cô nói một cách thích thú, Hiếu Đồng cười nói tiếp:

- Chẳng phải khi làm những việc nặng nhọc thì phụ nữ lại lợi dụng sức khỏe cơ bắp của đàn ông hay sao, cho thấy rằng người đàn ông đó rất có bản lĩnh, có thể che chở bảo bọc cho người phụ nữ bên cạnh mình. Những khi phụ nữ cảm thấy mệt mỏi, yếu đuối, họ cần tình cảm của đàn ông để bù đắp, vỗ về họ, chứng tỏ đó là người đàn ông có sức hút.

Vĩnh thành vừa nghe vừa gật gù.

- Còn họ lợi dụng đàn ông về tiền bạc chẳng phải đang chứng tỏ người đàn ông đó thật sự thành đạt. Người phụ nữ càng xài tiền của họ càng nhiều họ càng thích vì chứng tỏ sự thành công của họ trên thương trường. Một người đàn ông có thể bị người phụ nữ lợi dụng từ sức khỏe đến tình cảm và tiền bạc, càng chứng tỏ đó là người đàn ông thật sự có bản lĩnh và phong cách. Chỉ có điều khác nhau ở chỗ, họ bị người đàn bà chân thành lợi dụng hay là người đàn bà xảo trá lợi dụng mà thôi.

Vĩnh thành nghe Hiểu Đồng nói thì cười lớn rồi gật gù nói:

- Thú vị. rất thú vị.

Sau đó, cậu nhìn cô hỏi:

- Vậy thì em là loại đàn bà nào.

- Anh nghĩ sao. Nếu em là loại đàn bà thứ hai – Hiểu Đồng nhướn mày cười hỏi.

- Được ,nếu em không sợ khi lợi dụng anh thì anh cũng không ngại để cho em lợi dụng đâu.

Nói rồi cả hai cùng nhìn nhau cười âu yếm.

Sau đó, Hiểu Đồng chính thức làm bạn gái của Vĩnh Thành. Hiểu Đồng không quan tâm đến việc Vĩnh thành có thật sự yêu cô hay không, hay anh chỉ là một chàng lãng tử phong lưu chỉ là ruغن cảm nhất thời với cô mà thôi. Mục đích thứ nhất của cô là tiếp cận cậu.

Mục đích đã đạt được, Hiểu Đồng cười nhẹ nhìn mình trong gương. Nhưng cô lại không nhận ra chính mình ở trong gương mà trong gương là một con người khác, hoàn toàn xa lạ với chính bản thân cô. Một gương mặt xấu xa, vô cảm, Hiểu Đồng cắn chặt răng nhủ thầm:

- Hiểu Đồng! Mày đã không còn con đường rút lui rồi

Rượu! Từ lúc ba cô bắt đầu uống rượu, Hiểu Đồng rất ghét rượu. Nó chính là thứ làm người ta sa đọa, chìm đắm trong men say đánh mất tất cả. Con người đã dính vào rượu thì chẳng thể nào vực dậy được ý chí mà cứ mãi để nó chìm trong men rượu.

Nhưng chỉ có người say mới hiểu được tại sao mình muốn chìm trong men rượu. Người ngoài nhìn vào có thể cảm thông có thể phê phán nhưng họ mãi mãi không hiểu được tại sao.

Hiểu Đồng bây giờ mới biết tại sao ngày xưa ba cô lại chìm trong men rượu. Là bởi vì ông muốn tìm quên đi nỗi đau, nỗi buồn của bản thân mình. Chỉ có rượu mới giúp ông quên đi nỗi đau này.

Hiểu Đồng không biết uống rượu, cho nên chỉ vài ly nhỏ thì cô đã ngà ngà say rồi. Cổ họng khô khốc, cả người bị rượu làm nóng đến độ đầu óc choáng váng, khung cảnh trước mặt cô nhòe lên. Đồng hồ đã chỉ 12 giờ, Hiểu Đồng lảo đảo bước ra khỏi quán.

Bước chập chững từng bước trên đường, đón từng cơn gió mát rượi thổi qua mặt. Nhưng cái nóng đang cào xé ruột gan cô cứ cuộn trào lên, cuối cùng không chịu nổi Hiểu Đồng đành chạy đến một góc cây bên đường bắt đầu nôn thốc nôn tháo ra ngoài.

Cô lấy tay chùi miệng cho sạch hết những chất nhờn trong miệng. Nhưng càng chùi cô lại càng thấy nó dơ bẩn, Hiểu Đồng chùi đến muốn rách môi của mình vậy mà cô vẫn cứ tiếp tục chùi.

Cô và Vĩnh Thành đã hôn nhau, là một nụ hôn rất lãng mạn, nụ cười và ánh mắt của Vĩnh Thành rạng rỡ khiến tim Hiểu Đồng đau nhói. Cô biết anh thật lòng yêu cô. Cô biết anh là một người đàn ông tốt, đáng để cho các cô gái nương tựa cả đời. Mấy ngày ở bên cạnh nhau, anh chăm sóc cô rất tốt, có những biểu hiện khiến cho bất cứ cô gái nào cũng thấy cảm động. Nhưng...

“ Anh lại là anh trai của Vĩnh Phong “

“ Anh lại là con trai của bà ấy”

“ Anh lại là công cụ trả thù của em”

Hiểu Đồng vô ý máng vào một cặp ở phía trước. Hiểu Đồng lão đảo ngã xuống đất, khi cô vừa lồm cồm ngồi dậy thì có tiếng cười ghê rợn hơi quen vang lên phía sau cô. Hiểu Đồng vẫn chưa nhận ra được giọng nói đó vì cô vẫn còn choáng voảng cả người vẫn chưa thể nào đứng thẳng dậy thì một cánh tay to béo đỡ lấy cô.

- Người đẹp, không sao chứ, uống say rồi à, có cần anh giúp không – Giọng nói của gã nghe bốn cọt vô cùng.

Hiểu Đồng vội hất bàn tay nham nhở đang đặt trên người cô ra, quay lại nhìn vào mặt của kẻ đáng ghét kia. Xong rồi cô hừ nhẹ:

- Là ông à.

- Là tôi thì sao nào – Giám đốc Vương vừa cười nham nhở vừa ôm chặt một người đẹp ở bên cạnh mình.

Hiểu Đồng không thèm trả lời, cô khinh bỉ nhìn ông ta rồi quay đầu bỏ đi. Nhưng ...

- Sao vậy, bạn trai giàu có của cô đã bỏ đi rồi à.

Hiểu Đồng nghe ông ta nhắc đến Vĩnh Phong thì khựng bước nhưng sau đó tiếp tục bỏ đi. Nhưng Giám đốc Vương đã đuổi theo cô nắm lấy tay cô nham nhở nói:

- Thành đó bỏ em thì còn anh đây. Chỉ cần em ngoan ngoãn phục vụ anh thì anh sẽ cho em những gì em cần. Em muốn gì cũng được, anh sẽ cho em tất cả. Sao hả.

- Bốp ...

Hiểu Đồng đã quay lại tát một cái thật mạnh vào mặt lão dê già này. Cô tức giận nhìn gã mắng:

- Đừng có để bàn tay ghê tởm của ông lên trên người tôi.

Lão béo bị Hiểu Đồng tát một cái thì tức giận vô cùng, lão buông người đẹp bên cạnh mình ra. Bước đến bên cạnh Hiểu Đồng nhếch môi khinh bỉ:

- Cô tưởng cô là ai. Cô tưởng cô có giá lắm à. Cô chẳng qua là một món hàng, bị cái tên công tử Vĩnh Phong kia chơi chán chê rồi bỏ. Tôi đây chỉ là thấy cô có chút nhan sắc mới muốn chiếu cố đến cô. Đừng có mà không biết điều như thế.

Hiểu Đồng tức giận nhìn hấn ta bằng ánh mắt đỏ rực trợn lên, môi mím lại như muốn ăn tươi nuốt sống lão ta:

- Đồ dê già, mau cút đi cho tôi.

- Cô ... - Giám đốc Vương tức giận tím mặt trừng mắt nhìn Hiểu Đồng – Đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à.

Nói xong lão xắn tới kéo tay Hiểu Đồng lôi đi, nhưng cô đã vùng ra:

- Buông tôi ra, nếu không tôi la lên đó. Nói cho ông biết, thà là tôi trao thân ột tên cùi hủi còn hơn là bán thân ột lão già khốn khiếp như ông.

Giám đốc Vương tái mặt, nhất là khi có một người đẹp đang đứng đó trở mắt nhìn hấn. Tuy cô ta không tỏ ý gì nhưng hấn vẫn cảm thấy nhục khi bị Hiểu Đồng nói thế. Mà một kẻ vô liêm sỉ như hấn ta có thể mất mặt trước người quyền thế hơn mình nhưng tuyệt đối không muốn mất mặt trước những cô gái dưới ta mình.

Để lấy lại danh dự của mình, lão ta muốn trừng phạt kẻ đã sỉ nhục mình để gỡ gạc lại danh dự. Lão đưa tay lên định đánh Hiểu Đồng thì một bàn tay đã nhanh chóng chụp lấy tay gã và bẻ ngoặt ra phía sau lưng. Lão béo bị đau la lên một tiếng.

- Á

Lão muốn vùng ra và nhìn ra sau xem kẻ nào đã cản trở lão nhưng cánh tay kia cứng cáp khỏe mạnh làm cho lão ta càng vùng quẫy càng đau đớn nhiều hơn.

Hiểu Đồng cũng nhìn lại người đã cứu mình. Đó là gương mặt quen thuộc với chiếc kính đen to che tới mũi, mái tóc lòa xòa phủ xuống che luôn một phần mắt kính. Vẫn là cái áo khoát da mà đen và chiếc đàn ghi ta sau lưng. Gương mặt đó nhìn cô đầy lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ?

- Em không sao – Hiểu Đồng lắc đầu cười yếu ớt nói, sau đó nhìn mặt giám đốc Vương đang nhăn nhó đến buồn cười, cô nói với Thành Vinh – Thả lão ta ra đi.

Thành Vinh miễn cưỡng thả lão ta ra, sẵn tay cậu đẩy cho lão một cái chút nhũi về phía cô tình nhân đang xanh xao sợ hãi của lão, nhếch môi lớn tiếng cảnh cáo :

- Cút! Sau này ông còn đến làm phiền cô ấy thì đừng trách tôi.

Giám đốc Vương tức lắm nhưng chẳng thể làm gì được, lão tức giận nhổ xuống đất một bãi nước bọt rồi kéo tay cô tình nhân bỏ đi.

Hiểu Đồng nhìn giám đốc Vương bỏ đi rồi quay sang ngưỡng cười với Thành Vinh nói:

- Cám ơn anh.

Thành Vinh không nói gì chỉ nắm tay kéo Hiểu Đồng đi rồi nói:

- Anh đưa em về.

- Em không muốn về - Hiểu Đồng lắc đầu nói, cô kim bước chân lại, không muốn bị Thành Vinh kéo đi.

Thành Vinh nhìn sững Hiểu Đồng một chút, rồi buông tay ra ảo não nói:

- Vậy em phải cẩn thận một chút. Sau này đừng uống rượu nữa, con gái ra đường đêm khuya lại say xỉn dễ bị người ta sàm sỡ lắm.

Nói rồi luyên tiếc nhìn Hiểu Đồng một cái rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng Hiểu Đồng đã ôm lấy eo cậu từ phía sau nức nở nói:

- Đừng đi. Anh đừng đi, ở lại đây với em thêm một chút có được không.

Cả người Thành Vinh cứng lại, nghe sóng trào trong tim, cậu vội vàng gỡ vòng tay của Hiểu Đồng ra, sợ rằng nếu cứ tiếp tục như thế cậu sẽ không thể nào từ bỏ được.

- Anh xin lỗi, anh không thể.

Bàn tay Hiểu Đồng bị gỡ ra bỗng cảm thấy hút hẫng đáng tiếc và đau buồn. Hiểu Đồng không nói gì chỉ im lặng nhìn theo thân hình đang đứng im trước mặt mình, môi run muốn nói điều gì đó.

Thành Vinh thở dài tiếp tục bước đi thì Hiểu Đồng lại lên tiếng cầu xin:

- Chỉ một chút thôi. Hôm nay là sinh nhật em, em...em không muốn một mình cô đơn trong ngày sinh nhật của mình. Là sinh nhật lần thứ 20 của em.

Thành Vinh ngạc nhiên quay lưng lại nhìn Hiểu Đồng thì bất gặp ánh mắt cô đơn tuyệt vọng đầy đau buồn của cô. Một chút quyết tâm còn sót lại của cậu cũng vỡ tan ra, trong lòng chỉ còn cảm giác muốn ôm chặt lấy cô. Thành Vinh chạy đến ôm chặt lấy Hiểu Đồng, để cô tựa vào ngực mình. Vuốt mái tóc dài của cô thở dài nói:

- Em thật là ngốc.

Hiểu Đồng cứ thế khóc nức nở trong vòng tay của Thành Vinh. Trút hết những đau khổ dằn vặt mà mấy ngày nay cô đã chịu đựng.

Hiểu Đồng cảm thấy lồng ngực kia rất ấm áp, rất bình yên, chỉ cần gặp Thành Vinh thì lòng cô cảm thấy rất thanh thản. Mọi gánh nặng trong lòng đều có thể bỏ xuống. Có lẽ vì Thành Vinh luôn đem lại nụ cười cho cô.

Lúc này Hiểu Đồng mới hiểu tại sao năm xưa mẹ cô lại ngã vào vòng tay của bác Nguyễn – ba Vinh Phong, bất chấp việc bác ấy đã có gia đình, bất chấp việc mình sẽ trở thành người thứ ba phá hoại gia đình người

khác. Bởi vì lúc đó bà cũng vô cùng tuyệt vọng, vô cùng khổ đau và mệt mỏi, cho nên bà cần vòng tay ấy. Cần một người làm điểm tựa vững chắc cho bà dựa vào, cần một người sưởi ấm trái tim đang lạnh giá của bà.

Hiểu Đồng lúc đó tuy không trách mẹ nhưng cô cũng giận bà đã quên ba cô. Nhưng giờ đây, cô cũng hiểu được cảm giác của bà lúc đó. Một người phụ nữ dù mạnh mẽ tới đâu thì cũng có lúc họ thấy cô đơn mệt mỏi cần một bờ vai để nương tựa.

Trên sân thượng của một căn biệt thự phía ngoại ô thành phố, Thành Vinh và Hiểu Đồng cùng ngồi sát bên cạnh nhau ngắm nhìn những vì sao trên trời. Bầu trời sao rất sáng, rất đẹp nhưng lại không làm Hiểu Đồng cảm thấy thích thú, bởi vì trong tâm tưởng của cô, chỉ có bầu trời ở căn nhà cũ của cô mới là đẹp nhất.

Những ký ức của Hiểu Đồng lại chập chờn trong tâm tưởng cô.

Lúc Hiểu Đồng cùng bé Đường ở lại nhà Vĩnh Phong, cô phải ngủ với bé Đường. Cô lo bé Đường thức dậy mà không thấy cô thì sẽ sợ. Cho nên Hiểu Đồng và Vĩnh Phong đến giờ ngủ là ai về phòng người ấy.

Sau đó, có bà Cẩm Du đến ở chung. Vĩnh Phong và Hiểu Đồng cứ như hai người xa lạ, chỉ có ánh mắt là có thể truyền đến nhau, chứ trước mặt bà Cẩm Du cả hai không dám có bất cứ cử chỉ thân mật nào cả. Hiểu Đồng có thể không chế bản thân mình nhưng Vĩnh Phong thì không.

Cậu muốn được ôm lấy cô, hôn lên mái tóc thơm mùi hương thoảng thoảng của cô. Nhưng mà sự có mặt của bà Cẩm Du làm cậu phải kìm nén. Có một hôm, cậu gõ cửa phòng của ba mẹ con họ. Hiểu Đồng ra mở cửa, Vĩnh Phong nhìn cô đầy yêu thương cầu khẩn, giọng khàn đặc nói:

- Chúng ta lên sân thượng đi.

Hiểu Đồng lo sợ nhìn mẹ và bé Đường đang ngủ say, e dè hỏi lại Vĩnh Phong:

- Để làm gì.

- Ngắm sao – Vĩnh Phong đáp gỏn lộn như thế rồi nắm tay Hiểu Đồng kéo ra ngoài nhẹ tay đóng cửa rồi kéo cô cùng lên sân thượng.

Vừa lên sân thượng Vĩnh Phong đã bày tỏ nỗi khao khát trong lòng mình. Cậu ôm lấy cô thật chặt rồi áp môi mình lên môi cô một cách cuồng nhiệt trút hết những nỗi mong nhớ trong mấy ngày qua.

Sau đó hai người ngồi tựa vào nhau cùng ngắm các vì sao trên bầu trời.

- Lúc nhỏ, em thường đòi ba hái sao cho em – Hiểu Đồng thì thầm – Ba liền bảo, ngày mai ba sẽ hái cho em. Sau đó, ba mua rất nhiều những ngôi sao phát sáng dán đầy trong phòng cho em. Bây giờ thì không còn nữa rồi, em nghĩ lúc sữa nhà người ta đã tháo ra hết.

Sau đó cô nghĩ đến những truyện tình kinh điển khi hai người yêu nhau cùng ngắm sao. Cô gái sẽ đòi người yêu hái sao trên trời ình và chàng trai nói :” Anh sẽ vì em hái một giỏ đầy những ngôi sao sáng để em ngắm nhìn chúng mỗi khi ngủ”

Hiểu Đồng quay sang nhìn Vĩnh Phong cười lém lỉnh hỏi:

- Nếu bây giờ em muốn anh hái một vì sao trên trời cho em ngắm nhìn thì sao.

Vĩnh Phong nghe xong quay lại nhìn Hiểu Đồng cười bí hiểm rồi kéo cô ôm thật chặt vào lòng mình nhưng không trả lời. Hiểu Đồng tất nhiên muốn nghe câu trả lời dù rằng cô biết Vĩnh Phong cũng sẽ nói như các chàng trai kia, nhưng con gái vốn dĩ thích nghe những lời ngọt ngào như thế mặc dù rằng mãi mãi chẳng ai có thể vì người con gái mình yêu hái những vì sao ấy được.

Hiểu Đồng nhéo vào eo Vĩnh Phong một cái, nghiêng răng nói:

- Mau nói đi, anh chịu hái hay là không hả.

Vĩnh Phong trân mình chịu cái nhéo của cô rồi cười nói:

- Cần gì phải hái, nếu em muốn ngắm nhìn sao trên trời thì chỉ bằng ngắm nhìn anh đây này. Bởi vì anh là ngôi sao của em, anh còn sáng và đẹp hơn những vì sao trên kia cộng lại ấy.

Nghe một câu trả lời thật khác với mong đợi nhưng lại khiến trái tim Hiểu Đồng cảm thấy ám áp hơn gấp trăm lần. Đúng là so với câu trả lời không bao giờ thành sự thật thì câu trả lời của Vĩnh Phong lại chân thật vô cùng. Anh đúng là ngôi sao sáng của lòng cô.

Tuy vậy Hiểu Đồng vẫn lờm Vĩnh Phong một cái rồi trề môi nói:

- Tự tin thấy ớn.

Nhưng Vĩnh Phong đã nhanh chóng chiếm lấy đôi môi đang cong ra của cô khiến nó chìm trong biển lửa tình yêu.

Vậy là lâu lâu hai người lén lút gặp nhau trên sân thượng ngỡ rằng không ai biết cho đến một hôm bà Cẩm Du chuẩn bị đi thăm một người bạn nói:

- Mẹ đi thăm bạn, chắc tối sẽ ngủ lại nhà thím ấy. Hai đứa cứ ở trong nhà ngắm sao đừng lên sân thượng nữa kẻo bị bệnh.

Khi bà nói xong câu đó thì Hiểu Đồng và Vĩnh Phong đỏ hết cả mặt xấu hổ, còn bà Cẩm Du nhìn cả hai người cười trêu.

- Hiểu Đồng! Em không sao chứ?

Tiếng gọi làm Hiểu Đồng thoát khỏi hồi ức của mình, cô quay sang Thành Vinh gương ngáp cười.

- Em không sao.

Cả hai lại im lặng cùng nhau ngắm nhìn những vì sao lung linh trên bầu trời đầy thơ mộng kia. Lát sau Hiểu Đồng quay sang Thành Vinh hỏi:

- Nếu như cô gái anh yêu bảo anh hái sao trên trời xuống cho cô ta thì anh sẽ trả lời thế nào.

Thành Vinh không quay lại nhìn Hiểu Đồng, cậu tiếp tục ngắm những vì sao trên trời sau đó trả lời:

- Anh là người rất thật tế. Anh sẽ trả lời thẳng với cô ấy là anh không thể. Nhưng nếu cô ấy thích thì anh có thể xây một căn phòng đầy sao cho cô ấy ngắm nhìn thỏa thích, hoặc anh sẽ cùng cô ấy ngày ngày ngắm sao trên trời.

Hiểu Đồng gật đầu tỏ ý hiểu. Nhưng Thành Vinh lại nói tiếp:

- Nhưng nếu thực tế có thể hái những vì sao trên trời kia xuống thì dù có phải vào dầu sôi lửa bỏng, anh cũng tình nguyện vì người con gái mình yêu mà nhảy vào để có thể hái những vì sao trên trời kia xuống cho cô ấy.

Những câu nói chân thật luôn có thể làm cảm động lòng người, nhất là những cô gái. Hiểu Đồng cảm thấy rất xúc động trước một Thành Vinh thẳng thắn như thế. Nhưng sau đó cô cười trêu cậu.

- Hy vọng anh còn có thể sống sót sau khi nhảy vào dầu sôi lửa bỏng nếu không cô gái đó sẽ mò coi mắt.

Thành Vinh cũng bật cười trước sự trêu chọc của Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng cũng cười lớn rồi vô tình quay sang nhìn Thành Vinh, nụ cười trên môi dần biến mất khi cô chăm chú nhìn nữa bên mặt của Thành Vinh. Gương mặt cậu có gì đó rất quen. Cậu có cái mũi rất cao và thẳng, đôi môi đầy đặn quyến rũ. Chỉ là cậu đem một cái mắt kính cỡ lỗ sĩ và có mái tóc trông rất rối phủ che cả cặp kính làm người ta nhìn cậu trông giống một thằng ngố vậy. Cả gương mặt cậu bị che dấu dưới mái tóc và cặp mắt kính kia.

Hiểu Đồng bỗng đưa tay muốn kéo cái mắt kính của Thành Vinh xuống, nhưng đã bị Thành Vinh giữ lại. Gương mặt cậu có vẻ hơi hốt hoảng. Cô ngậy người nhìn Thành Vinh.

Thành Vinh nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt của Hiểu Đồng, cậu vội vàng cười lấp liếm:

- Em có biết là đôi mắt kính này chính là sự tự tin của anh hay không hả. Nếu em lấy xuống thì anh sẽ không còn tự tin nữa.

Nhưng vẫn bắt gặp cái nhìn chăm chú của Hiểu Đồng, cậu bèn thở dài nói:

- Thôi được rồi, anh đành thú nhận với em vậy. Thật ra mắt anh vốn bị lé. Chứ em nhìn xem, anh đường đường là một thằng con trai mình cao tám thước, vai u thịt bắp thế này – Cậu vừa nói vừa làm động tác gồng người – Mũi miệng đều được cả thì phải có khối cô theo đuổi mới đúng chứ. Nhưng mà, ai cũng vừa nhìn cặp mắt anh khi tháo mắt kính xuống thì đều bỏ chạy. Riết rồi anh không dám tháo mắt kính xuống nữa. Em làm ơn để cho anh chút ấn tượng phong độ được không?

Nghe Thành Vinh than thở về đôi mắt của mình khiến Hiểu Đồng bật cười. Thật chẳng biết mắt cậu xấu đến đâu mà cậu lại nhớ đến vậy. Nhưng cô không nỡ ép buộc cậu nên đành le lưỡi cười trừ, lát sau mới nói:

- Thật ra, nhìn nghiêng thì anh rất giống một người.

Thành Vinh nuốt nước miếng khan một cái rồi tăng hắng hỏi:

- Ai vậy?

Hiểu Đồng thở dài nói:

- Là một người tốt, nhưng lại bị kẻ xấu như em lợi dụng.

Sau đó Hiểu Đồng quay người lại nhìn Thành Vinh cười:

- Nhưng thật ra, anh không thể nào là anh ấy. Phải nói là anh thua xa anh ấy gấp trăm lần về phong cách thời trang. Anh ấy lúc nào cũng mặc âu phục thẳng tắp, tóc lúc nào cũng được vuốt keo ngược ra đằng sau trông rất đẹp trai. Cách nói chuyện bước đi đều rất phong độ. Còn anh – cô thở dài nhìn cậu – Ấy da, em chẳng biết phải nói sao nữa. Nếu anh mà xách cây ghi ta ra đàn ở ngoài chợ bảo đảm người ta đi qua sẽ để tiền lại tha hồ làm giàu.

Nói xong cô run run người kìm nén nụ cười của mình.

- Đây em có cần phải hạ thấp anh xuống đến như vậy không hả. Anh đây tuy không bằng anh ta nhưng cũng đâu đến nỗi tệ như thế chứ. Mà em có biết trên đời này có bao nhiêu người giống nhau không hả. Anh và anh ta tuy có hơi giống nhau nhưng là hai người khác biệt đó nha. Em đừng có mà nhầm lẫn.

Nhưng mà cậu nhìn thấy bộ dạng kìm nén cười của Hiểu Đồng đành thở dài bất lực nói:

- Thôi được rồi em muốn cười thì cười đi, nếu nhịn dễ bị đột tử lắm.

Chỉ chờ câu nói này của cậu, Hiểu Đồng liền phá ra cười nắc nẻ. Trêu chọc cậu đúng là làm cô quên đi những đau buồn kia.

Sau đó, cả hai trò chuyện rất vui vẻ, những câu chuyện của Thành Vinh khiến Hiểu Đồng cảm thấy rất thú vị. Rồi cô mệt mỏi ngã vào người Thành Vinh lúc nào không hay biết. Chỉ cảm thấy một vòng tay ấm áp đang ôm lấy mình, xua đi những lạnh giá xung quanh. Cũng không biết từ lúc nào Thành Vinh đã gục đầu lên đầu cô ngủ thiếp đi.

Chỉ khi Hiểu Đồng giật mình thức dậy vẫn thấy vòng tay ấm áp ôm chặt lấy mình. Gương mặt say ngủ trông thật thánh thiện. Ngồi một chỗ khiến Hiểu Đồng cảm thấy đau cả người cô hơi khê cựa mình một chút nhưng không ngờ lại làm Thành Vinh thức giấc.

Ánh sáng ban mai từ từ len lỏi vào mắt cậu, khi cậu mở mắt ra, trước mặt cậu là ánh bình minh tuyệt đẹp.

- Woa! Thật là đẹp.

Hiểu Đồng cũng quay lại nhìn, một quãng hào quang ngũ sắc rất đẹp với ánh sáng nhẹ nhàng đẹp đến mắt hồn.

- Đúng là rất đẹp

Ánh mắt Hiểu Đồng chợt sụp xuống một cách buồn bã rồi luyến tiếc nói:

- Chỉ tiếc rằng vẻ đẹp ánh sáng này không hợp với em. Chỉ có vẻ đẹp của ánh hoàng hôn mới hợp với em vì nó mang màu tàn lụi, màu của sự kết thúc.

Thành Vinh nhú mày nhìn Hiểu Đồng rồi gõ đầu cô cái cốc, mắng yêu:

- Đồ ngốc! Bình minh và hoàng hôn đều có những vẻ đẹp riêng. Nếu chỉ có bình minh mà không có hoàng hôn thì con người sẽ rất mệt mỏi. Nhưng nếu chỉ có hoàng hôn mà không có bình minh thì con người sẽ chìm trong cô đơn lạnh lẽo. Cho nên hãy cứ để bình minh và hoàng hôn cùng tồn tại song song bên cạnh nhau. Đừng bao giờ mang hoàng hôn đặt vào lòng mình mà chối bỏ ánh bình minh.

Rồi cậu nhìn thẳng mắt Hiểu Đồng chân thành nói:

- Nếu không có ánh hoàng hôn tàn lụi thì sẽ không có ánh bình minh rực rỡ. Ánh bình minh này chính là tương lai của em.

Đó có phải là một lời hứa hay không? Một lời hứa hẹn của một chàng trai với một cô gái, lời hứa mang lại cho người con gái một cuộc sống hạnh phúc rạng rỡ, một tương lai tươi sáng.

Ánh mắt và lời nói êm dịu chân thành của Thành Vinh khiến Hiểu Đồng xúc động. Cô đáp lại cái nhìn trìu mến của cậu rồi nhẹ nhàng nói:

- Cám ơn anh, Thành Vinh. Nếu không có anh em không biết ngày sinh nhật lần thứ 20 tuổi này của mình phải trải qua như thế nào.

Thành Vinh bỗng phá ra cười xoa xoa đầu cô :

- Đừng khách sáo. Chúng ta là bạn bè mà.

- Ủhm, chúng ta là bạn bè – Hiểu Đồng gật đầu mỉm cười .

- Tiếc là bây giờ còn quá sớm nếu không anh nhất định phải cùng em ăn bánh kem và thổi nến – Thành Vinh luyên tiếu nói – Nhưng dù sao ngày vẫn còn dài, chiều nay anh và em sẽ gặp nhau để cùng ăn mừng sinh nhật. Còn bây giờ chúng ta phải về nhà tắm rửa thay đồ mới được – Cậu vừa nói vừa giả bộ kéo tấm áo khoác của mình lên ngửi ngửi – Em có tự tin nhưng anh không có tự tin mặc như vậy đến chiều đâu. Được không?

Hiểu Đồng bật cười gật đầu:” Được”

- Được, vậy chiều nay 3 giờ anh chờ em ở đây, chúng ta sẽ cùng nhau ăn mừng sinh nhật thật hoành tráng.

Vĩnh Thành vừa vào đến văn phòng của mình thì Khương Thái cũng vào theo, trên tay là một xấp tài liệu cần được giải quyết. Nhưng Khương Thái chưa kịp nói gì thì Vĩnh Thành đã ngẩng lên hỏi:

- Chiều nay có cuộc hẹn nào không?

Bởi vì Vĩnh Thành không cần thư ký cho nên Khương Thái phải kim luôn nhiệm vụ này. Khương Thái vội đặt xấp tài liệu lên trên mặt bàn rồi báo cáo:

- Chiều nay tổng giám đốc có hai cuộc hẹn với ...

- Hủy hết cho tôi – Vĩnh Thành vừa nghe thì cắt ngang, đầu cúi nhìn xấp tài liệu lật qua xem xét – Gọi Bích Trâm vào đây cho tôi.

Mặc dù theo Vĩnh Thành chưa lâu nhưng Khương Thái cũng hiểu rất rõ tính cách của Vĩnh Thành. Từ xưa đến nay cậu rất ít khi nào thất hẹn với khách dù bận thế nào cũng sắp xếp thời gian để đến đúng giờ. Điều bất ngờ hơn là cậu lại cho gọi nhân viên nữ vào văn phòng của mình. Từ trước đến nay chưa từng có nhân viên nữ nào bước vào phòng của Vĩnh Thành, mọi việc đều thông qua tay Khương Thái, lần này cậu đích thân gọi Bích Trâm vào.

Mang theo sự hồ nghi, Khương Thái đi ra ngoài đến bàn Bích Trâm gọi cô vào.

Công ty vốn có rất nhiều nhân tài trẻ tuổi, nam có nữ có. Không ít cô dù đã có người yêu hay chưa có đều có lòng để ý đến anh chàng tổng giám đốc đẹp trai lạnh lùng và tài giỏi của họ. Chỉ có điều, tổng giám đốc quá xa cách quá lạnh lùng cho nên chưa có ai tiếp cận được.

Hôm nay nghe tổng giám đốc gọi Bích Trâm vào phòng thì ngạc nhiên vô cùng. Cả đám người ồ lên nhìn Bích Trâm đang vừa bối rối vừa hạnh diện.

Bích Trâm vốn là một cô gái xinh đẹp học thức, đặc biệt là một người rất sành điệu, ăn mặc đúng mốt. Vì gia đình cũng có chút tiền nên cô có thể tiêu xài thoải mái vào các nhãn hàng hiệu đắt tiền. Có biết rất rõ các nhãn hàng hiệu và các cửa hàng trang sức đắt giá.

Cô kiêu hãnh đứng dậy trong con mắt ghen tị của các cô nàng, rồi từ từ tiến vào phòng tổng giám đốc.

Mọi người bên ngoài đều rất tò mò, họ nhìn chăm chăm vào văn phòng tổng giám đốc cố gắng im lặng lắng nghe động tĩnh bên trong. Cho đến khi Bích Trâm bước ra thì hồ lập tức bao lấy cô muốn biết tổng giám đốc tìm cô có chuyện gì hay là cô đã được tổng giám đốc chăm đến.

Nhưng Bích Trâm bước ra với bộ mặt sầm sập, cô đi thẳng đến bên ghế ngồi úp mặt xuống dưới bàn thút thít. Mọi người lo lắng càng hỏi dồn cô xem có chuyện gì. lát sau Bích Trâm mới ngẩng đầu lên, gương mặt đã đầm nước mắt.

- Tổng giám đốc đã có bạn gái rồi.

Một tin chấn động cho các cô gái vẫn mơ tưởng đến tổng giám đốc, họ cảm thấy hụt hẫng và đau buồn, tâm trạng lập tức trở nên ảo não.

Ngay lúc đó tài xế riêng của Vĩnh Thành đi đến bên Bích Trâm nhắc:

- Xe sẵn sàng rồi chúng ta đi thôi.

Ánh mắt mọi người đầy kinh ngạc và tò mò thêm nhìn Bích Trâm, cô chỉ thờ dài nói:

- Tôi phải đi mua quà tặng cho bạn gái tổng giám đốc đổi lại được thăng chức làm thư ký.

- Sinh nhật em anh muốn chỉ có hai đứa mình bên nhau – Vĩnh Phong ôm Hiếu Đồng thì thầm – Anh muốn cùng em tận hưởng một buổi tối thật lãng mạn. Lúc đó anh sẽ đích thân nấu cho em ăn. Anh sẽ thấp thỏm thật nhiều nến trong căn phòng, treo thật nhiều tấm thiệp chúc những lời tỏ tình của anh, để mỗi ngày em đọc một tấm thiệp. Cho đến khi em đọc hết thì đồng ý làm vợ anh.

- Vậy thì em không thềm đọc đâu – Hiếu Đồng bĩu môi nói.

- Vậy thì em muốn làm vợ anh bây giờ à – Vĩnh Phong cười khì khì nói.

- Thấy ghét, ai thềm làm vợ anh chứ....

Vĩnh Phong ngồi nhìn căn phòng mình thấp thỏm đầy nến và treo rất nhiều tấm thiệp dưới đuôi những trái bong bóng hình trái tim. Trên bàn có hai đĩa thức ăn thơm lừng chỉ có điều không có rượu vang như thường thấy mà là hai chai nước ngọt. Những ngọn nến sáng lung linh trong căn phòng được kéo rèm kín mít. Ánh sáng của nến hòa vào làn khói thuốc của cậu càng làm không gian ngọt ngào hơn. Lời hứa, cậu vẫn giữ nhưng mà người con gái đó lại không có ở bên cạnh cùng cậu ăn mừng ngày sinh nhật.

Hiếu Đồng ! Hiếu Đồng! Làm sao mới có thể quên được em, làm sao để em biến mất khỏi trái tim anh. Làm sao để nỗi nhớ này không dày vò anh từng đêm. Hiếu Đồng! Em mau nói đi.

Bên một quán nước thanh lịch có một cô gái cũng rất xinh đẹp, cô đang hồi hộp ngồi đếm thời gian, mong cho giờ hẹn mau đến. Ánh mắt cô lúc nào cũng nhìn về phía chiếc cửa ra vào cho đến khi cô nhìn thấy một bóng dáng rất thư sinh, đeo một chiếc kính đen nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp cuốn hút.

Chàng trai đó nhanh chóng nhìn thấy cô gái và vội vã bước đến bên bàn cô.

- Em chờ anh có lâu không? Xin lỗi anh đến trễ – Thế Nam nhìn Đình Ân hỏi.

- Không lâu, là do em đến sớm thôi, vẫn chưa đến giờ hẹn mà – Đình Ân tươi cười trả lời.

Thế Nam vừa ngồi xuống liền hỏi:

- Em có tin gì của Hiếu Đồng không?

Câu hỏi này làm nụ cười của Đình Ân bỗng chốc trở nên cứng lại. Một nỗi buồn dâng lên trong lòng cô, cô rất nhớ cậu, muốn gặp cậu đến phát điên. Nhưng cậu đến tìm cô chỉ để hỏi thăm tin tức của người con gái khác.

- Hiểu Đồng có đến tìm em. Trông cậu ấy rất ốm. Nhưng cậu ấy nhất quyết không cho em biết cậu ấy đang ở đâu. Em cũng không dám hỏi quá, sợ cô ấy lại biến mất – Đình Ân giọng buồn bã nói.

Thế Nam cũng buồn bã gật đầu. Sau đó cả hai chỉ im lặng ngồi uống nước.

- Hôm nay hình như là sinh nhật Hiểu Đồng – Thế Nam chột lên tiếng, trong giọng nói chứa nhiều xúc động – Không biết cô ấy có người cùng ăn mừng hay không.

- Có lẽ cô ấy sẽ không ăn mừng vì bên cạnh cô ấy không còn ai – Đình Ân nói mà giọng lạc đi, cô muốn rơi nước mắt xót xa cho người bạn thân của mình.

Thế Nam đưa tay vuốt nhẹ giọt nước mắt trên khóe mi Đình Ân, lòng cảm thương sâu sắc.

- Hiểu Đồng có một người bạn như em thật là may mắn.

- Cô ấy có hai người con trai rất yêu thương mình mới là may mắn – Đình Ân trả lời.

Ánh mắt cô nhìn Thế Nam chất chứa bao tâm sự, cậu biết chứ, chỉ là ...cậu đã trao trái tim cho người con gái khác, cho nên không muốn để người con gái bên cạnh thêm hy vọng để khổ đau. Cậu đành trả lời một câu tàn nhẫn:

- Phải! Anh yêu Hiểu Đồng. Dù cô ấy có ra sao, anh vẫn yêu cô ấy.

Những giọt nước mắt đọng ở khóe mi bỗng nhiên thi nhau rơi xuống trên gương mặt Đình Ân. Thế Nam đau khổ rút tay về, cậu không thể nào xoa dịu được những giọt nước mắt kia. Cậu nhìn Đình Ân trong đau đớn rồi đau lòng đứng dậy định bỏ đi.

- Em sẽ chờ, dù bao lâu em vẫn chờ. Đừng bảo là em ngốc nghếch, bởi vì anh còn ngốc hơn em.

Thế Nam thờ dãi rảo bước ra bên ngoài trông cái nhìn theo đầy tuyệt vọng của Đình Ân. Cô vẫn muốn nói với Thế Nam:

- Hôm nay cũng là sinh nhật em.

Đình Ân buồn bã ra khỏi quán, nước mắt vẫn cứ rơi, đâu hay có một bước chân đang chậm rãi đi sau lưng mình. Cho đến khi cô cảm nhận được hơi thở và bước chân của người đó, cô mới quay đầu lại.

Người đi sau lưng cô là Thiên Minh, vẻ mặt cậu nhìn cô rất xót xa. Giọng trầm ấm cậu hỏi:

- Có muốn mượn vai không?

Đình Ân không nói gì chỉ nhào vào vai cậu bật khóc. Thiên Minh nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô thở dài nói:

- Nhìn em như thế này, anh rất hối hận. Hối hận tại sao năm xưa lại ra nước ngoài để rồi trở thành người đến sau.

- Em muốn anh tặng quà sinh nhật gì? – Vĩnh Phong nằm bên cạnh Hiểu Đồng nhìn cô âu yếm hỏi.

- Em muốn nghe anh nói một ngàn lần: Anh yêu em

- Được.

- Cô ơi, tới nơi rồi – Giọng người tài xế gọi làm Hiểu Đồng thoát khỏi hồi tưởng. Cô trả tiền rồi bước đến cảnh cản biệt thự ban sáng.

Người gác cổng đã mở cửa cho cô vào rồi dẫn cô thẳng ra vườn bên hông nhà. Nơi đó đã bày ra một bàn tiệc rất đẹp mắt với một bình hoa đầy màu sắc. Xung quanh còn treo rất nhiều bóng bóng trên cây, còn có băng rôn để câu “Happy birthday” lấp lánh kim tuyến.

- Thế nào? Có đẹp không? – Thành Vinh nhìn cô cười hỏi.

Hiểu Đồng gật đầu cười, đưa mắt nhìn cậu. Thành Vinh đã vứt bỏ chiếc áo khoát da màu đen của mình để thay vào một chiếc áo thun bình thường giản dị nhưng rất đẹp. Hiểu Đồng lúc này cảm thấy bộ dạng ngốc nghếch của Thành Vinh đã bị vứt bỏ để thay vào đó là một vẻ đẹp và sự chừng trạc.

Cậu đeo một cái tạp dề, tay cầm một cái kẹp, đang xay trở những miếng thịt nướng thơm lừng trên lò than. Mồ hôi trên trán cậu đang bắt đầu chảy xuống. Hiểu Đồng vội rút một cái khăn giấy trên bàn lau trán cho cậu một cách dịu dàng yêu thương. Thành Vinh cũng tự nhiên đón nhận sự quan tâm của cô.

Lát sau, cậu nói:

- Được rồi, lại bàn thưởng thức thôi.

Cậu nắm tay Hiểu Đồng đi đến bên bàn, kéo ghế mời cô ngồi một cách lịch sự. Còn trái khăn lên đùi của cô như trong một nhà hàng pháp làm Hiểu Đồng phì cười.

Hai người cùng ngồi ăn rất vui vẻ nhắm nháp ly rượu vang.

- Có ngon không?

Hiểu Đồng gật đầu rồi khen:

- Không ngờ anh cũng biết nấu ăn.

- Là do em trai anh hồi nhỏ rất kén ăn cho nên anh mới đi học nấu.

- Làm em trai anh thật là hạnh phúc.

Khi hai người ăn xong thì bàn ăn được dọn dẹp để thay vào đó là một chiếc bánh kem rất đẹp có gắn 20 cây nến sáng lung linh.

- Thật ra, nên thổi nến vào buổi tối sẽ hay hơn nhưng anh nghĩ là em có hẹn với bạn vào buổi tối nên mới hẹn em giờ này.

Câu nói của Thành Vinh bỗng nhắc nhở Hiểu Đồng. Cô có hẹn, đúng là cô có hẹn. Cô có hẹn với bạn trai mình – tổng giám đốc tập đoàn Nguyễn Thành Phong – Vĩnh Thành. Bất giác cô thở dài.

- Cám ơn anh – Hiểu Đồng cười nhẹ nói.

- Được rồi mau nắm lấy cái này rồi cầu nguyện đi – Thành Vinh cười rồi đưa cho Hiểu Đồng một trái bong bóng .

Hiểu Đồng bật cười khi nhớ lại hồi nhỏ cũng từng chơi trò này. Bọn trẻ cầm bong bóng rồi nguyện ước rồi thả lên trời cao, để trái bong bóng đem ước nguyện của mình lên cho ông trời. Chỉ là bây giờ lớn rồi không tin vào nguyện ước cho lắm.

Nhưng cô vẫn đón nhận trái bong bóng trong tay Thành Vinh và nhắm mắt nguyện ước.

Nguyện ước điều gì, nguyện ước cho cô được trở lại lúc còn bé bên gia đình hạnh phúc. Nguyện ước cho ba mẹ cô sống lại ...nhưng không.

“ Em nhớ anh, Vĩnh Phong. Em muốn gặp anh”

Quả bong bóng vụt khỏi tay Hiểu Đồng rồi lao lên trời ang theo nguyện ước của cô. Hiểu Đồng ngẩn người nhìn theo trái bong bóng kia. Có người đã vì cô mà thả ngàn trái bong bóng lên trời, cũng cùng cô hẹn ước ăn mừng sinh nhật. Chỉ là giờ đây người đó đã không còn bên cạnh cô.

- Thổi nến đi – Thành Vinh khẽ nhắc.

Hiểu Đồng cười yếu ớt rồi cúi đầu thổi nến nhưng khi nến vừa tắt thì

- Á ...

Gương mặt của Hiểu Đồng đã ngập trong cái bánh kem. Có tiếng cười sặc sụa của Thành Vinh vang lên bên tai càng khiến Hiểu Đồng tức giận cô ngẩng mặt lên nhìn Thành Vinh lấp bắp nói:

- Anhanh...

- Haha... em nên soi gương đi. Mặt em đúng là tức cười chết đi được – Thành Vinh ôm bụng cười chỉ vào gương mặt đầy bánh kem của Hiểu Đồng.

- Còn không phải là do anh làm hay sao, vậy mà còn dám cười. Còn cười nữa em sẽ không thèm nói chuyện với anh nữa đâu – Cô giận dữ nói – Nhìn xem cái bánh kem đẹp là thế lại bị anh phá hủy mất rồi. Thật là uổng phí.

- Không uổng phí đâu

Thành Vinh nói xong đưa tay vệt vết bánh kem trên mặt Hiếu Đồng rồi cho vào miệng ăn ngon lành. Hành động đó làm Hiếu Đồng cứng cả người lên. Cô vội vàng quay mặt đi, kéo lấy một xấp khăn giấy vội vàng chùi mặt sạch sẽ.

Thành Vinh nhìn cô lúng túng lau mặt thì phì cười, cậu cũng lấy một tờ giấy rồi nhẹ nhàng giúp Hiếu Đồng lau mặt. Trong lòng Hiếu Đồng bỗng dâng lên một cảm xúc lạ, cô ngăn người ngồi yên cho cậu lau mặt cho đến khi Thành Vinh nói: “ Xong rồi” thì cô mới ngượng ngùng nói:

- Cám ơn.

- Quà của em – Thành Vinh thu lại tư thế ngồi rồi mới lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ được bọc giấy lụa rất đẹp và một cái nơ màu xanh được thắt cầu kì.

Hiếu Đồng ngỡ ngàng cầm lấy món quà trong tay Thành Vinh. Thì ra, lúc sáng cậu muốn chia tay là vì để chuẩn bị những thứ này.

Lúc Hiếu Đồng đến đây, chỉ nghĩ đơn giản là muốn ngồi trò chuyện cùng cậu, muốn có một người ở bên cạnh. Thật không ngờ, cậu đã vì cô chuẩn bị một bàn tiệc, bánh kem, lại còn chuẩn bị quà cho cô.

Hiếu Đồng mân mê hộp quà một lúc thì Thành Vinh giục:

- Mau mở ra xem coi có thích không?

- Hiếu Đồng đành chậm rãi tháo tờ giấy lụa được bao lại để lộ bên trong là một chiếc hộp nhưng màu xanh lá mềm mại. Bên trong chiếc hộp là một con búp bê nga. Con búp bê này ...

Hiếu Đồng chột run cả người khi nhìn thấy con búp bê quen thuộc đó. Đó chính là con búp bê mà cô đã để lại trong vali của Vĩnh Phong. Bên trong búp bê đó cô đã để lại một tờ giấy nhắn nhủ với Vĩnh Phong.

“ Chờ em. Bởi vì, em yêu anh”

Nhưng Hiếu Đồng không biết, Vĩnh Phong đã đọc chưa. Chắc là cậu sẽ không đọc, chắc là cậu đã quăng nó đi mất rồi. Bởi vì cậu hận cô.

Hiếu Đồng ngẩng đầu nhìn Thành Vinh, môi run run hỏi:

- Con búp bê này...

- Là tự tay anh làm – Thành Vinh vội trả lời – Anh thấy em rất quý con búp bê kia của em. Mà theo anh biết loại búp bê nhỏ này thường đi đôi một bé trai và một bé gái. Cho nên anh lên mạng tìm, nhưng nó đã hết hàng rồi nên anh đã tự tay làm.

- Tự tay anh làm thật sao ? – Hiếu Đồng nhìn Thành Vinh kinh ngạc .

- Ừm, hồi trước có học qua một chút. Vốn là định tặng em từ trước nhưng mãi vẫn chưa tặng được. Nhân tiện bây giờ đem tặng càng có ý nghĩa hơn – Thành Vinh gật đầu xác nhận, rồi nhắc cô – Mở bên trong ra đi.

Hiếu Đồng hồi hộp mở ra bên trong. Có cái gì đó hơi lấp lánh phát sáng. Hiếu Đồng trút nó ra khỏi con búp bê. Một sợi lác màu trắng rơi ra, đó là một sợi lác hình những ngôi sao nối liền nhau rất đẹp, sáng óng ánh. Đến độ Hiếu Đồng bật ra câu khen ngợi:

- Đẹp quá.

Hiếu Đồng ngẩng đầu nhìn Thành Vinh, gương mặt cậu đang tỏ ra thích thú vui vẻ khi thấy cô thích món quà của cậu. Cô xúc động nói:

- Cám ơn anh. Nó đẹp lắm.

Thành Vinh không nói gì chỉ nắm lấy sợi lắc rồi kéo tay cô lại đeo vào cho cô. Sợi lắc đeo vào bàn tay thon nhỏ và trắng hồng của cô càng trông đẹp hơn.

Sau đó, hai người đã cùng nhau đồng tâm hiệp lực tiêu diệt cái bóng kem không lớn lắm kia đến no căng cả bụng. Cả hai quyết định đi dạo trong khu vườn nhỏ của căn biệt thự.

Trong khu vườn này có một hồ sen rất đẹp, nước trong hồ trong suốt. Buổi chiều tà, có nhiều cơn gió miên man thổi tới làm tâm hồn con người thấy thanh thản hơn.

Vĩnh Thành nhặt lấy vài hòn sỏi nhỏ, cậu ném một cái, những viên sỏi nhảy tưng tưng trên mặt nước mấy vòng rồi mới chìm xuống. Thành Vinh đưa một viên đá cho Hiếu Đồng hỏi với vẻ thách thức:

- Có muốn thử không?

Hiếu Đồng chưa từng thử thấy đá cho nó nhảy lặn tăn như vậy bao giờ. Cô cầm lấy viên đá mím môi quăng thử hy vọng nó cũng nhảy lặn tưng được vài vòng nhưng....nó vừa đụng vào mặt nước chỉ để phá tan sự yên tĩnh vốn có trên mặt nước rồi nhanh chóng chìm xuống.

Hiếu Đồng cảm thấy thất vọng vô cùng, cô nhặt một viên nữa rồi thả tiếp nhưng chẳng có một chút hy vọng nào. Viên thứ ba, thứ tư...

Thành Vinh nhìn vẻ mặt không cam lòng của Hiếu Đồng thì cười lớn nói:

- Để anh chỉ cho em thấy.

Cậu đặt viên đá vào tay cô, rồi vòng ra sau áp sát vào người cô, một tay nắm tay cô, một tay ôm lấy vòng eo của cô. Hơi thở của cậu phả trên tóc cô, khiến cô run lên. Sau đó, cậu diu cả người cô chuyển động theo thân hình cậu nghiêng người một chút rồi quăng viên đá lên hồ.

Một vòng, hai vòng, ba vòngnăm vòng rồi lặn xuống.

Hiếu Đồng cảm thấy tim đập mạnh khi cậu áp sát người mình, cô vội nhích người ra khỏi người cậu. Áp úng nói:

- Em biết rồi, để em tự làm xem sao.

Viên đầu tiên chỉ được ba vòng, viên thứ hai thì năm vòng....mười vòng.

- Hay quá. Em thành công rồi.

Tuy cô không thấy được đến hai mươi vòng như Thành Vinh nhưng mười vòng so người mới học như cô thì đây đúng là một điều thích thú. Cô nhặt thêm một viên đá nữa, lần này quyết ném thật mạnh để nó được nhiều vòng.

Nhưng khi viên sỏi bay khỏi tay cô thì có một thứ cũng bay theo nó rơi tòm xuống mặt hồ. Hiếu Đồng tái mặt đưa tay rờ vào cái cổ trống không của mình thì giật mình la lên:

- Sợi dây truyền của ba em để lại, nó vừa rơi xuống hồ, em phải xuống tìm nó.

Hiếu Đồng toan nhảy xuống hồ thì Thành Vinh đã cản lại.

- Để anh xuống dưới cho. Ở đây em không có đồ thay để bị cảm lạnh, trời chiều xuống nước sẽ lạnh.

Hiếu Đồng ngẩng đầu lên bắt gặp ánh hoàng hôn buồn bã nhưng rất đẹp. Trong lúc cô quay lại thì Thành Vinh đã nhảy xuống nước mò tìm sợi dây.

- Hình như nó rớt ở phía này – Hiếu Đồng chỉ tay vào chỗ lúc nãy cô thấy nó rơi xuống.

Hiếu Đồng lo lắng nhìn Thành Vinh mò sợi dây truyền. Sợi dây truyền kỉ niệm của ba cô để lại, sợi dây truyền có lồng chiếc nhẫn của Vĩnh Phong ...chiếc nhẫn của Vĩnh Phong...Nghĩ tới đây, Hiếu Đồng đột nhiên thấy tim đau nhói.

Cô cắn chặt môi nhủ thầm:” Hiếu Đồng đã không thể nào quay lại được nữa rồi, sao mà lại không quên đi, sao mà cứ nhớ hoài. Chiếc nhẫn đó mà nên ném đi từ lâu rồi mới phải, vì sao cứ giữ lại. Mà phải quên anh ấy đi, phải quên anh ấy đi”

Hiếu Đồng nhìn Thành Vinh đang mò tay dưới hồ. Hồ nước không sâu nhưng vì phải khom người nên quần áo cậu bị lấm bùn rất nhiều, cả gương mặt và chiếc kính của của Thành Vinh cũng bị lấm lem bùn. Hiếu Đồng nhìn Thành Vinh đau xót nói:

- Thành Vinh bỏ đi. Em không cần nó nữa. Anh mau trở lên đây đi.

- Anh sắp tìm ra rồi, em đợi một chút nữa đi – Thành Vinh vội nói rồi cậu khẩn trương mò. Cậu tháo mắt kính ra để tìm cho dễ, rồi cứ cúi đầu mò tìm.

- Bỏ đi, anh mau trở lên đây đi .

Nhưng mặc cho Hiếu Đồng thúc giục, Thành Vinh vẫn mò tìm bên dưới, cậu xoay lưng tìm ở chỗ sâu hơn một chút. Cuối cùng cậu reo lên.

- Anh tìm ra rồi.

Cậu mừng rỡ rửa tay thật sạch dưới hồ, rửa lại mặt mũi và mái tóc dính bùn. Vuốt nhẹ mái tóc ra ngoài sau để gương mặt không bị ẩm ướt. Cậu từ từ xoay người đi lên, trên miệng cười rất vui vì đã tìm ra được sợi dây truyền.

Hiếu Đồng dù muốn vất bỏ sợi dây truyền đã mang chiếc nhẫn của Vĩnh Phong nhưng khi nghe Thành Vinh reo lên tìm thấy thì cõi lòng bỗng nhẹ nhõm. Cô nhìn Thành Vinh phì cười khi thấy cậu lấy nước bùn rửa tay chân mình.

Nhưng nụ cười của cô bỗng căng cứng lại khi Thành Vinh từ từ đi lên bờ và đến gần cô.

Trước mặt cô không phải là một Thành Vinh trông ngô ngố bụi đời, không phải là chàng trai có đôi mắt lé phải đeo kính. Mà là một người phong độ lịch lãm dù rằng bây giờ cả người cậu lấm lem bùn nhưng chẳng thể nào lấn áp được khí chất cao sang vốn có của cậu . Người trước mặt cô là Vĩnh Thành – tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Thành Phong.

Vĩnh Thành không để ý sắc mặt đang tái dần đi của Hiếu Đồng, cậu cười rạng rỡ chìa sợi dây truyền ra trước mặt cô. Nhưng thay vì mỉm cười nhận lấy thì Hiếu Đồng cứ nhìn trân trân trên mặt cậu rồi từ từ thụt lùi về sau.

Lúc này Vĩnh Thành mới để ý thấy sắc mặt Hiếu Đồng thay đổi, cậu chợt nhận ra điều gì đó. Vội vàng lên tiếng giải thích:

- Hiếu Đồng em nghe anh nói...

Nhưng Hiếu Đồng đã quay lưng bỏ chạy thật nhanh ra cổng.

Cô vừa mở cổng chạy ra ngoài thì đã bị Vĩnh Thành giữ lại:

- Hiếu Đồng em nghe anh giải thích đi.

Nhưng cô đã hất tay cậu ra, lạnh lùng quay đi. Nhưng lại bị Vĩnh thành giữ chặt không cho cô bước đi tiếp.

- Bốp...

Hiếu Đồng giằng giữ quay người tát một cái thật mạnh lên mặt Vĩnh Thành. Nhưng đánh cậu xong cô lại cảm thấy đau lòng.

- Nếu như đánh anh mà em cảm thấy dễ chịu thì em cứ đánh tiếp đi. Chỉ cần em nghe anh giải thích một chút thôi.

- Giải thích – Hiếu Đồng bật cười đau khổ nói – Giải thích cái gì. Anh đang chế nhạo tôi thì có. Có lẽ anh cảm thấy vui khi trêu đùa tôi như thế.

Cô cười đau khổ nhủ thầm:” Đáng đời mày lấm Hiếu Đồng, mày định bẫy người ta nhưng không ngờ chính mày mới là kẻ bị lừa gạt”

- Anh là thật lòng, là thật lòng với em – Vĩnh Thành nhìn Hiếu Đồng khổ sở nói.

- Thật lòng – Hiểu Đồng cười lớn đến điên dại – Anh thật lòng mà đóng hai vai để tiếp cận tôi. Anh là thật lòng khi biết tôi là người đã đá em trai anh không thương tiếc, anh là thật lòng mà đối với một người mới gặp như tôi lại rất mực quan tâm. Tôi cũng từng tự hỏi, tại sao tôi lại có thể dễ dàng tiếp cận với tổng giám đốc Nguyễn Thành Phong như thế. Nào có biết đâu, vị tổng giám đốc kia lại chính là người bạn bên cạnh mình. Anh đúng là tài giỏi, đúng là khéo che giấu.

- Đúng vậy, ngay từ đầu là anh tiếp cận em, anh muốn biết em vì sao lại chia tay với Vĩnh Phong. Muốn biết tại sao khi đã tàn nhẫn chia tay Vĩnh Phong rồi mà lại đau khổ gọi tên Vĩnh Phong trong cơn mê. Muốn biết tại sao em phải nói lời xin lỗi với Vĩnh Phong trong nước mắt... Và anh muốn xoa dịu nỗi đau trong lòng anh.

Cậu tiến thêm một bước về phía Hiểu Đồng:

- Anh không biết tại sao mình lại không muốn thấy em khóc. Muốn tìm mọi cách để em bớt đau khổ, muốn làm cho em vui lên. Muốn làm chỗ dựa cho em lúc em ngục ngã. Những điều này anh không biết tại sao lại muốn như vậy cho đến khi...- Cậu hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp – Cho đến khi em bảo anh đừng gặp lại em nữa.

Cậu nhìn Hiểu Đồng tiến thêm một bước đến gần cô.

- Anh tôn trọng ý nguyện của em. Bởi vì lúc đó anh chỉ muốn biết em còn yêu Vĩnh Phong nữa hay không. Sau đó anh biết em còn yêu Vĩnh Phong rất nhiều, biết em vì sự ra đi của Vĩnh Phong mà đau khổ, biết em vì sự ngăn cách của mẹ anh mà buộc phải chia tay Vĩnh Phong. Anh lúc đó chỉ muốn bù đắp tổn thương trong lòng em. Cho nên anh đã không bước đến bên em nữa. Nhưng sau đó, anh phát hiện trong lòng mình có gì đó khác lạ, nó cứ thổn thức, nó cứ bức rứt làm anh không thể ngủ được. Những lúc đó, anh lại nhớ đến em. Nhưng anh chưa từng yêu ai nên anh không biết cảm giác yêu là thế nào, càng không nghĩ mình sẽ yêu em. Cho đến khi anh gặp em ở buổi tiệc của ngài bộ trưởng. Tim anh đập mạnh khi trông thấy em, mắt anh chỉ dõi theo bóng hình em. Khi em ra đi, anh cảm thấy hụt hẫng. Lúc đó, anh mới biết mình đã yêu em. Mới biết cái cảm giác thổn thức đó chính là tình yêu.

Im lặng một lúc, Vĩnh Thành nói tiếp:

- Anh đã tìm mọi cách để được gặp em, để được nhìn thấy em. Và em không biết anh vui như thế nào khi em nhận lời làm bạn gái anh. Suốt cả đêm anh không thể ngủ vì nhớ đến gương mặt em, nhớ nụ cười của em. Anh mong cho ngày mai mau tới để anh có thể nhìn thấy em. Nhưng sau đó, anh nhận ra, ở em có cái gì đó rất xa lạ nhất là khi anh hôn em, dường như em đang ép bản thân mình ở bên anh. Lúc đó anh rất lo sợ, anh sợ em không yêu anh mà chỉ là muốn thấy hình bóng của Vĩnh Phong qua anh mà thôi. Cho nên anh mới muốn làm Thành Vinh một lần nữa để ở bên cảm xúc chân thật ở em. Anh yêu em, anh thật lòng yêu em, Hiểu Đồng, em tin anh đi. Anh yêu em.

Vĩnh Thành đi đến nắm lấy hai bờ vai của cô, nhìn cô thành thật nói.

- Đừng nói, đừng nói nữa, em không muốn nghe – Hiểu Đồng vội lắc đầu, dùng tay che lấy tai mình từ từ thụt lùi ra sau.

- Anh yêu em, Hiểu Đồng – Vĩnh Thành tuyệt vọng nói.

- Em bảo anh đừng nói nữa mà – Hiểu Đồng tiếp tục lùi ra sau.

Một chân của cô đã chạm xuống lề đường mà cô vẫn không có ý định dừng lại, vẫn cứ thụt lùi. Một tiếng còi vang vọng kêu lên kèm theo tiếng thắng xe tạo thành âm thanh hỗn tạp.

- Tin tin ...tintin...keettt.....

24. Chương 24: Trở Lại

2 năm sau.

Về hay không về? Vĩnh Phong cứ tự hỏi bản thân câu nói này. Cậu trần trở mãi, thao thức thở dài trên chiếc giường mãi vẫn không ngủ được. Nhắm người ngồi dậy, cậu với một điều thuốc châm lửa rồi đến bên cửa sổ ngắm nhìn những ánh đèn đang tỏa sáng bên dưới.

“Từ lúc cậu ra đi mình chưa từng gặp lại Hiếu Đồng lần nào cả. Cô ấy gần như biến mất” – Thế Nam ảo não nói.

“Sau khi em đi thì mẹ Hiếu Đồng mất, cô ấy gần như suy sụp hoàn toàn, sau đó một thời gian anh không thấy cô ấy nữa. Anh có cho người đi tìm nhưng cô ấy trốn biệt, anh không thể gặp được cô ấy. Chẳng biết hai chị em họ sống ra sao” – Thiên Minh thất vọng nói.

“Em chỉ gặp cô ta một lần duy nhất, dường như không thấy bóng dáng cô ta ở trong trường nữa” – Quốc Bảo nói.

“Biến mất”, một chút tăm hơi cũng không có. Cả ba người bạn thân lần lượt bay đến thăm cậu đều nói giống như thế, mặc dù cậu chưa từng hỏi họ về cô và càng không muốn nhắc đến cô. Nhưng mà trái tim không nghe lời lại thổn thức, lại lo lắng khi hay cái tin này. Chân chỉ muốn chạy thẳng ra sân bay trở về Việt Nam để đi tìm cô nhưng lí trí đã kiềm chế đôi chân cậu lại.

- Vĩnh Phong! Bất luận là chuyện gì cũng đều là quá khứ rồi. Đã hơn hai năm rồi, hãy để dĩ vãng trôi qua. Lần này mình đám cưới, cậu nhất định phải trở về tham dự - Một người bạn gọi điện sang cho cậu nói – Tất cả mọi người đều đến dự, không có cậu thì sẽ mất vui, cho nên mình rất hy vọng cậu trở về.

Vĩnh Phong nắm chặt con búp bê nga cùng chiếc nhẫn của Hiếu Đồng trong lòng bàn tay siết chặt. Đã hơn 2 năm rồi, không đêm nào cậu không nắm chặt nó ngay cả trong lúc ngủ.

“Hơn 2 năm rồi, có nhiều thứ đã thay đổi, cảnh vật thay đổi, con người cũng thay đổi. Có rất nhiều thứ đã phai pha kể cả nỗi buồn cũng vơi bớt. Nhưng chỉ là bản thân anh biết rõ nhất tình yêu dành cho em mãi mãi không thể nào vơi”

Hiếu Đồng! Tại sao lại bước vào cuộc đời anh, làm trái tim anh thổn thức. Tạo cho anh hạnh phúc ngọt ngào rồi lại tàn nhẫn tước đoạt nó. Làm tim anh đau đớn.

2 năm 3 tháng lẻ 5 ngày, chúng ta xa nhau. Thời gian nói ngắn không ngắn nói dài không dài. Nó có thể xóa nhòa vết thương lòng của ai đó, có thể xóa mất hình bóng của ai đó. Nhưng tại sao hình bóng của em vẫn cứ ngự trị trong trái tim anh, tại sao hình bóng của em lại xuất hiện trong giấc mơ của anh hằng đêm. Không đêm nào anh không mơ thấy ánh mắt em, nụ cười em thật ấm áp, thật ngọt ngào. Chỉ đến khi giật mình tỉnh giấc mới biết mình đã mơ để rồi nước mắt lặng lẽ rơi trong đêm dài.

Anh mới hay rằng thời gian không thể xóa nhòa hình bóng em, hay anh phải cần thêm bao nhiêu thời gian 2 năm 3 tháng lẻ 5 ngày nữa mới quên được em. Nếu như thời gian có thể làm một người quên đi một người thì sẽ không bao giờ có hai từ “mãi mãi”.

- Hiếu Đồng, nếu như anh trở về, chúng ta còn có thể gặp lại nhau, thì giữa hai chúng ta chỉ còn chữ “hận”.

Vĩnh Thành bước chân thật nhanh vào căn hộ của mình ở chung cư cao cấp. Cậu mua căn hộ này từ hai năm trước vì không muốn ở trong căn biệt thự sang trọng nhưng vắng lặng kia. Trong tim dường như mong mỗi hay chờ đợi bóng dáng ai đó bên trong cánh cửa kia. Cậu nhớ bóng dáng ấy muốn phát điên lên được.

Nhưng khi cánh cửa mở ra, nỗi thất vọng chợt ập đến. Bên trong nhà một màn đêm tĩnh mịch, lạnh lẽo. Vĩnh Thành không nén nổi tiếng thở dài. Cậu cố ý không nói cho cô biết giờ mình xuống máy bay để cô không chờ đợi, cho nên cô sẽ không chờ cậu.

Vẫn biết rằng hình bóng ấy không có ở đây nhưng cậu vẫn hi vọng được gặp khi mở cửa bước vào. Cho nên vừa xuống sân bay, cậu chạy thẳng về đây.

Cậu đưa tay bật công tắc đèn, ánh sáng nhanh chóng lan khắp phòng. Vĩnh Thành đóng cửa lại định lên lầu đi tắm, nhưng ánh mắt bất chợt quét ngang qua phòng khách. Tim bỗng nhiên đập rộn ràng, một thân hình nhỏ nhắn đang nằm ngủ say sưa trên ghế. Cậu mừng rỡ vội vàng bước đến.

Hiện ra trước mặt cậu là gương mặt xinh đẹp của Hiếu Đồng. Gương mặt khi ngủ của cô khiến người ta say đắm. Vĩnh Thành cười hạnh phúc, đưa tay vuốt ve gương mặt đang say ngủ của cô, cái gương mặt mà cậu

nhớ nhưng đêm ngày khi đi công tác. Không kìm lòng được, Vĩnh Thành đặt lên trán cô một nụ hôn dài.

Rồi khẽ khàng bế bổng cô lên từng bước nhẹ nhàng như sợ cô thức giấc đưa cô về phòng.

Đặt nhẹ nhàng Hiểu Đồng lên giường, Vĩnh Thành sửa lại gối nằm cho cô dễ chịu hơn, rồi lấy chăn đắp cho cô. Cậu định lặng lẽ quay lưng đi tắm nhưng sau lưng bỗng có tiếng nói nhẹ nhàng:

- Anh về rồi sao.

- Ừm, anh mới về. Sao em lại đến đây – Vĩnh Thành quay lưng nhẹ nhàng hỏi, mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của Hiểu Đồng vừa tỉnh ngủ.

- Em đợi anh – Hiểu Đồng vừa nói vừa ngồi dậy.

“ Em đợi anh ” – ba chữ này làm trái tim Vĩnh Thành ấm áp vô cùng. Nhớ nhớ nhưng mấy ngày nay bỗng tăng cao, cậu quay thẳng người tiến đến bên cạnh Hiểu Đồng ôm chặt lấy cô, siết mạnh.

- Lần sau không được ẵm em lên nữa, bác sĩ dặn tay anh không được dùng sức quá nhiều – Cô nghiêm chỉnh nhắc nhở.

- Em đâu có nặng – Vĩnh Thành nói rồi càng ôm siết Hiểu Đồng, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

- Em đợi anh cả ngày hôm nay. Sao anh không chịu nói cho em biết giờ anh xuống sân bay – Hiểu Đồng trách cứ nhẹ nhàng.

Vĩnh Thành vuốt nhẹ mái tóc của cô cười hồi lỗi:

- Anh về khuya sợ em đợi sẽ mệt. Em ở đây đợi anh vậy bé Đường và bé Phong ai giữ.

- Em gửi hai đứa nó sang nhà Đình Ân để thím Hà coi giúp. Anh đó, cứ hứa bậy với bé Phong làm nó cứ suốt ngày hỏi ba Thành chừng nào về - Hiểu Đồng đấm nhẹ vào vai Vĩnh Thành trách.

Vĩnh Thành cười lớn rồi buông Hiểu Đồng ra, nói:

- Anh có hứa mua nhiều quà về cho nó và bé Đường. Để sáng mai đi rước nó rồi tặng luôn, chắc nó thích lắm. Anh mua rất nhiều siêu nhân cho nó.

- Anh đó nha, chiều riết nó sẽ hư à xem – Hiểu Đồng dùng tay chỉ chỉ vào ngực Vĩnh Thành trách.

- Thằng bé còn nhỏ mà, từ từ dạy – Vĩnh Thành cười nắm tay Hiểu Đồng.

- Thôi, anh mau đi tắm rửa đi, em đi hâm đồ ăn lại. Hồi chiều em nấu cơm chờ anh về rồi ngủ quên luôn. Bây giờ cái bụng của em biểu tình quá trời nè – Cô than thở.

Vĩnh Thành bật cười lớn nhìn gương mặt nhăn nhó khổ sở của cô mà cảm thấy hạnh phúc. Chỉ cần được ở bên cạnh cô thì cậu đã mãn nguyện rồi.

Sau đó, cậu lấy đồ đi tắm. Hiểu Đồng cũng nhanh chóng xuống lấy hâm lại thức ăn.

Khi Vĩnh Thành tắm xong trở ra thì thấy Hiểu Đồng đang sắp xếp lại đồ của mình cho vào tủ. Bất giác cảm thấy hạnh phúc vô cùng, cô cứ như một người vợ đảm đang. Cậu tiến lại ôm chầm lấy Hiểu Đồng từ phía sau.

- Sao vậy? – Hiểu Đồng bị Vĩnh Thành ôm bất ngờ thì ngạc nhiên hỏi.

- Anh nhớ em – Vĩnh Thành nhắm mắt cảm nhận mùi hương toát ra từ người Hiểu Đồng – Trước đây anh nghe một chàng trai nói “ Dù gặp em, dù em đứng trước mặt anh nhưng anh vẫn thấy nhớ em ” , anh cảm thấy rất buồn cười. Nhưng bây giờ mới hiểu cảm giác đó là thế nào.

Hiểu Đồng cảm động khi nghe Vĩnh Thành nói nhưng cô vội che giấu cảm xúc của mình mà phì cười nói:

- Sến quá đi. Mau đi ăn cơm thôi.

Hai người ăn cơm xong, Hiểu Đồng rửa chén. Vĩnh Thành đứng tựa cửa nhìn cô, lát sau cậu mở lời:

- Tối nay em ở lại đây đi, khuya rồi.

Hiếu Đồng vẫn cặm cụi rửa chén nhưng gật đầu trả lời, em cũng định vậy.

Căn hộ của Vĩnh Thành chỉ có một phòng duy nhất. Trên chiếc giường đôi rộng rãi, Vĩnh Thành và Hiếu Đồng mỗi người chiếm lấy một góc ngủ. Tuy khoảng cách không xa nhưng hai người rất ít nằm sát bên nhau. Vĩnh Thành cũng chưa từng có chủ ý đến gần. Cho nên hai người cứ nằm im lặng bên nhau chìm vào giấc ngủ.

- Phó tổng giám đốc. Hiện giờ chúng ta đang tiến hành khai thác ở Việt Nam. Tuy tổng giám đốc đang ở đó nhưng cậu ấy đang mắc bận với một dự án khác. Cho nên ngài chủ tịch bảo cậu về Việt Nam để phụ trách – Trợ lí của Vĩnh Phong đứng trước mặt cậu báo cáo.

- Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi – Vĩnh Phong lạnh lùng đáp.

Khi người trợ lí ra ngoài, Vĩnh Phong ngã người vào ghế thở dài.

- Vẫn là phải trở về sao.

Sân bay, một đoàn người ăn mặc lịch sự đang đón chờ ai đó rất nghiêm trang. Trong vẻ mặt bọn họ rất sốt ruột và lo lắng.

Một chàng trai còn khá trẻ mặc một bộ vest đen dáng cao đầy sang trọng, trông rất lạnh lùng, ánh mắt băng giá nhưng lại toát ra một vẻ đẹp khiến người ta mê mẩn. Theo sau người đó là mấy người cũng ăn mặc nghiêm trang.

Đoàn người vội vàng chạy đến dẫn đầu là một người đàn ông hơi mập mạp, ông tiến đến bên chàng trai hơi nghiêng người chào nói:

- Phó tổng giám đốc. Chào mừng cậu trở về.

- Được rồi. Đi thôi – Cậu lạnh lùng nói rồi quay lưng bỏ đi. Đoàn người phía sau vội vàng đi theo

- Chúc mừng em đã tốt nghiệp – Thầy hiệu trưởng nhìn Hiếu Đồng cười.

- Em cảm ơn thầy – Hiếu Đồng khẽ cười cúi đầu cảm ơn.

- Vất vả cũng đã qua rồi, em đã rất cố gắng.

- Dạ, nhờ thầy cô giúp đỡ nhiều nên em mới thuận lợi tốt nghiệp

- Thật ra, thầy vẫn giữ lại suất học bổng đó cho em. Thầy rất mong em suy nghĩ lại, em là một người tài giỏi, nếu qua đó em sẽ phát huy tốt hơn và tiền đồ của em rộng mở hơn với lại

Thật ra, thầy hiệu trưởng vẫn còn nhớ mối tình của Vĩnh Phong và Hiếu Đồng. Nếu cô nhận lời qua đó du học thì sẽ có cơ hội cho hai người gặp nhau. Hiếu Đồng rất hiểu rõ ý định của thầy hiệu trưởng. Thỉnh thoảng thầy vẫn nhắc về Vĩnh Phong với cô. Bởi vì thầy là bạn của ba Vĩnh Phong.

- Em hiểu ý thầy và em cảm ơn thầy nhưng mọi thứ đã qua rồi không thể trở lại như lúc đầu được đâu thầy – Hiếu Đồng vội ngắt lời thầy hiệu trưởng.

- Thôi được, thầy lần nữa chúc mừng em đã tốt nghiệp với thành tích xuất sắc.

- Cảm ơn thầy.

- Chúc mừng cậu đã tốt nghiệp – Đình Ân nhìn Hiếu Đồng vừa bước vào quán cà phê Granttylove – nơi Hiếu Đồng từng làm thêm mỉm cười nói.

- Chúc mừng cậu đã dành được thêm một hợp đồng mới nữa, nữ minh tinh – Hiếu Đồng cũng cười rạng rỡ chúc mừng Đình Ân.

Hai năm trước, Đình Ân đã tham dự vào một cuộc thi tuyển diễn viên và may mắn trúng tuyển. Được một đạo diễn nổi tiếng giao một vai phụ. Bộ phim trở nên nổi tiếng và Đình Ân bắt đầu được chú ý. Trong hai năm qua, cô đã phải nỗ lực hết sức mình để có thể khẳng định được vị trí của mình ở làng giải trí kia.

- Thật ra, cơ hội này của mình đều là do cậu ban cho. Nếu hôm đó cậu không đi cùng mình thì chắc chắn mình đã bị loại ngay vòng đầu tiên rồi – Đình Ân cười ngượng nói.

- Mình đâu có giúp gì được cho cậu đâu – Hiểu Đồng gạt phất đi.

- Nếu cậu không phát hiện ra ý đồ của ban tổ chức thì mình còn lâu mới thắng được .

Đình Ân nhắc mới làm Hiểu Đồng nhớ lại cái ngày hôm đó. Lúc ở phòng đợi, tất cả những người tham gia đều được phát một bộ đồ. Nhưng khi Đình Ân mặc vào thì mới hay chiếc váy đã bị đứt một lần dài. Lúc đầu cô cứ tưởng có người xấu bụng đã lên cắt chiếc váy để loại bỏ Đình Ân. Nhưng sau đó, cô vô tình phát hiện những người khác cũng bị sút mẻ hay mất nút áo, nút quần một cách kì lạ.

Một ý nghĩ chợt chạy qua trong đầu cô, cô chạy vào dùng kéo cắt thêm vài đường đều đặn trên chiếc váy của Đình Ân một cách đều và đẹp mắt, càng làm chiếc váy thêm cá tính.

Đình Ân lúc đầu đang hoảng sợ vì nếu mặc chiếc váy bị rách ra ngoài sẽ bị mọi người cười, sẽ mất điểm trong mắt ban giám khảo ngay lập tức. Nay lại thấy Hiểu Đồng dùng kéo cắt thêm thì mặt cô càng tái thêm. Nhưng Hiểu Đồng đã nhìn cô trấn an rồi thì thắm vào tai cô mấy chữ.

Rốt cuộc, Đình Ân là người được chú ý vì đã trả lời đúng câu hỏi chủ đề ngày hôm đó của ban giám khảo.

- Tùy cơ ứng biến. Đúng là một diễn viên phải biết ứng biến đúng tình thế, có như vậy mới có thể diễn được tất cả các loại vai. Nếu lúc đó không nghe cậu nói thì mình cũng không biết mà trả lời – Đình Ân nhìn Hiểu Đồng cảm kích.

- Đồ ngốc là do cậu có tài chứ nếu không hai năm nay cậu đâu từ một người vô danh trở thành một nữ minh tinh được yêu thích như hiện nay chứ. Tất cả đều là do sự nỗ lực của cậu. Lại được đạo diễn Quang Lỗi chọn đóng vai chính trong mấy bộ phim của ông ấy.

- Thật ra, người gây ấn tượng nhất với đạo diễn là cậu. Hôm đó nếu cậu không đứng gần mình thì chưa chắc ông ấy để mắt đến mình đâu, cậu mới là người ông ấy chú ý. Đến bây giờ, ông ấy vẫn nhắc đến cậu. Hình tượng của cậu rất hợp với nhân vật trong tác phẩm của ông ấy.

- Mình đâu có biết diễn xuất đâu , chỉ tổ bị người ta cười mà thôi – Hiểu Đồng vừa cười vừa xua tay rồi cô nhìn Đình Ân về bất ngờ nói – Thật tình mình không ngờ cậu lại muốn làm diễn viên, lại làm một diễn viên nổi tiếng nữa chứ.

- Cậu đang nhạo mình à – Đình Ân cười buồn – Mình vì anh ấy mới quyết định như thế. Chỉ có dấn thân vào làng giải trí trở thành người nổi tiếng thì mình mới có thể ngẩng cao đầu khi đứng trước mặt anh ấy. Chỉ như thế thì mình mới xứng đáng với anh ấy. Mình không muốn giống như cậu và Vĩnh Phong.

Vô tình nhắc đến Vĩnh Phong, không khí giữa hai người bỗng trở nên yên lặng. Mỗi người chìm vào một suy nghĩ riêng.

Hiểu Đồng không ngờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi mà trái tim cô vẫn đập mạnh mỗi khi nhắc đến Vĩnh Phong. Thật sự là không thể quên sao? Những ngón tay đang đặt trên bàn bỗng bấu thật chặt dưới bàn.

Đình Ân nhìn thấy Hiểu Đồng như vậy thì cảm thấy rất xót xa, cô biết Hiểu Đồng vẫn còn yêu Vĩnh Phong rất nhiều. Cô thở dài vội vàng chuyển đề tài khác.

- Cậu và Vĩnh Thành vẫn tốt chứ.

- Ừm – Hiểu Đồng gạt đầu.

- Cậu thật sự lựa chọn rồi sao? – Đình Ân nghi ngờ hỏi.

- Mình vốn không còn sự lựa chọn – Hiểu Đồng thở dài nói.

- Mình tin rồi thế nào anh Thế Nam cũng nhận ra tấm chân tình của cậu – Hiểu Đồng nhìn Đình Ân động viên.

- Hy vọng là như vậy – Đình Ân cười buồn nói.

Chia tay Đình Ân, Hiểu Đồng đi lang thang trầm tư, bước chân vô định bỗng dẫn cô về nơi cũ. Vẫn là hàng cây bên đường, năm tháng trôi qua đã khiến cho những nhánh cây kia lớn thêm một chút, tán lá xum xuê. Những kỷ niệm cũ bỗng ùa về.

Ký ức của những ngày mưa, Vĩnh Phong đứng đợi cô bên cây dù tím, cậu công cô đi qua hàng cây dưới cơn mưa rào. Cũng con đường này cô đã rời bỏ cậu ra đi. Cuối cùng bước chân cô dừng lại trước cánh cửa màu xanh.

Căn nhà chứa đầy kỷ niệm hạnh phúc ủa cô bên Vĩnh Phong, bên cha mẹ. Ngôi nhà vẫn nằm đó hoài hòa yên tĩnh nhưng những người cô yêu thương đã không còn ở bên cạnh cô nữa rồi. Rõ ràng cô không có ý định khóc mà tại sao nước mắt lại rơi nhòe trên mặt cô không ngừng.

Hiểu Đồng thấy nhớ Vĩnh Phong vô cùng, nhớ nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh, nhớ ánh mắt ấm áp của cậu khi nhìn cô. Nhớ cả cái cách dụi đầu vào cô không nhéo như bé Đường khiến cô cười đau cả bụng. Nhớ những nụ hôn nhẹ nhàng nhưng khiến cô ngây ngất. Nhớ ...nhớ rất nhiều. Mọi ký ức đều tồn tại trong cô chưa bao giờ phai lãng.

“ Ông trời, xin hãy cho con một điều ước, con chỉ cầu xin một điều đơn giản thôi: Là hãy cho con gặp được anh ấy dù chỉ một lần để thỏa nỗi nhớ mong xa cách này.”

Hiểu Đồng đã đứng trước cửa nhà rất lâu, cuối cùng cô đành gạt nước mắt bước đi, nhưng cô vừa quay lưng đi thì một chiếc xe chờ tới dừng lại ngay trước cửa nhà.

Bên trong xe, Vĩnh Phong đang ngã người trên ghế đôi mắt nhắm ghiền lại mang nỗi chất chứa đau khổ vì những ký ức dày vò.

Người tài xế không biết có nên gọi nhắc cậu đã đến nơi hay không nên ngập ngừng một lát. Cuối cùng người tài xế quyết định lên tiếng.

- Cậu Phong! Chúng ta tới nơi rồi.

Nghे tiếng gọi Vĩnh Phong từ từ mở mắt ra thoát khỏi những hình ảnh đau buồn trong tâm trí. Cậu mở cánh cửa bước ra ngoài vẻ mặt lạnh băng .

Cậu đứng trước cửa căn nhà nhìn ngắм. Chiếc ổ khóa đã thay ổ, mọi thứ dường như vẫn không đổi. Từ sau lần ba cậu – ông Triệu Vĩnh Nguyên thấy cậu phá nát căn nhà thì cấm không cho ai vào nữa ngoại trừ người giúp việc đến quét dọn căn nhà.

Bầu trời mây đen đang tới, những giọt nước mưa bắt đầu rơi. Vĩnh Phong vẫn đứng yên bất động đón chờ cơn mưa đến như muốn nhờ mưa xóa hết mọi ký ức trong lòng. Nhưng những hạt mưa cứ nhẹ rơi càng làm cho cậu nhớ rõ cái cảm giác mong mỏi khi chờ cô dưới mưa. Cái cảm giác hạnh phúc khi nhìn thấy cô trở về.

- Hiểu Đồng! Em có còn nhớ đến những ký ức xưa không? Hay là em đã quên hết rồi. Cũng dưới cơn mưa này em trao anh hạnh phúc ấm áp, tại sao giờ đây mưa lại lạnh đến như thế này. Em có biết anh đang nhớ em rất nhiều hay không? Em có bao giờ trở lại nơi này không, hay là em đã quên nó. Em có chút gì nhớ đến anh không hay là anh đã quên anh rồi. Nếu có một điều ước, anh ước rằng có thể gặp lại em một lần nữa dù cho trái tim lại lần nữa đau đớn.

Mưa bắt đầu nặng hạt hơn, chiếc áo Vĩnh Phong bắt đầu ướt. Người tài xế vội cầm dù đứng che nói:

- Cậu Phong! Chúng ta về thôi, mưa rồi.

Vĩnh Phong luyến tiếc nhìn lại căn nhà một lần nữa rồi quay lưng vào xe. Người tài xế vội bật điều hòa cho ấm, sẵn tay cậu ta bật radio luôn. Trong đài bỗng vang lên giọng nói:

- Sau đây là bài hát “ Con đường mưa “ của ca sĩ Cao Thái Sơn, mời các bạn cùng nghe. (tức cái là mình ko biết post nhạc)

Nếu ngày xưa bước đi nhanh qua con đường mưa

Thì anh đã không gặp người

Nếu ngày xưa em nhìn anh nhưng không mỉm cười

Thì anh đã không mộng mơ

Nếu tình ta chẳng phải xa khi đang đậm sâu

Thì anh đã không đau buồn

Nếu lòng anh không còn yêu em hơn chính mình

Thì anh đã quên được em

ĐK: Làm sao để đường xưa đừng in dấu chân anh mỗi ngày

Làm sao cho lòng anh thôi gọi tên em trong mỗi giấc mơ

Làm sao để mưa ngừng rơi khi anh đang nhớ em

Làm sao khi thấy mưa anh không buồn

Làm sao để quên niềm vui niềm hạnh phúc khi anh có người

Làm sao quên lời chia tay lệ em rơi trên đôi mắt cay

Làm sao để thôi chờ mong

Làm sao tìm anh thôi đừng mơ rằng ngày mai thấy em quay trở về

Nếu thời gian có quay về trước khi gặp em

Thì anh vẫn xin đi cùng

Nếu ngày xưa mưa mùa thu rơi trên lối về

Thì anh đã không vội qua

Nếu ngày xưa mưa mùa thu rơi trên lối về

Thì anh đã không vội qua.

Lời bài hát cứ như nỗi lòng của Vĩnh Phong, làm cho tim cậu thắt chặt lại đau đớn. Đột nhiên nước mắt rơi.

Hiểu Đồng bỗng thấy mình đứng ở trên con đường đó, ánh mắt dại đi khi nhìn thấy một dáng người đang nằm sòng sài trên mặt đất. Khắp nơi xung quanh đều là máu, một màu đỏ thẫm, cả khúc miệng cũng đầy máu. Đôi mắt nhắm ghiền, gương mặt trắng bệch, bàn tay vẫn nắm chặt sợi dây truyền con cá heo của cô, chiếc nhẫn hình con cá heo rơi ra khỏi lòng bàn tay. Bàn tay kia đã duỗi thẳng máu từ từ chảy ra.

Hiểu Đồng sợ hãi hét lên, hai tay ôm lấy mặt, sợi lắc hình ngôi sao lấp lánh lóe qua mặt cô.

- Không.....

Hiểu Đồng bật người ngồi dậy, khắp người đầy mồ hôi, tay nắm chặt tấm ra giường. Cô mở bừng mắt ra, trước mắt cô là ánh sáng nhẹ nhẹ của cây đèn ngủ.

Giọng nói trầm ấm bên cạnh vang lên:

- Em sao vậy?

Hiểu Đồng quay đầu nhìn qua người bên cạnh, Vĩnh Thành đang đưa tay dụi mắt. Bàn tay nhìn bề ngoài vẫn lạnh lặn như bình thường, gương mặt trông vẫn còn ngái ngủ ngoài ra không hề trắng bệch hay tái nhợt. Cả thân hình là một chiếc áo thun trắng giản dị bình thường, không có chút tỳ vết nào. Hiểu Đồng mới từ từ thở phào ra.

- Sao vậy – Vĩnh Thành lo lắng hỏi lại – Em lại gặp ác mộng à.

Hiểu Đồng không nói gì, chỉ ôm chầm lấy cậu thật chặt, cảm nhận nhịp tim cùng hơi thở của cậu để biết rằng cậu vẫn ở bên cạnh cô. Vĩnh Thành cũng ôm chặt Hiểu Đồng vuốt nhẹ mái tóc cô, vỗ về cô.

- Không sao rồi, mau ngủ đi – Vĩnh Thành khẽ nhắc.

Hiếu Đồng ngoan ngoãn gặt đầu rồi nằm xuống nhưng vẫn ôm chầm lấy Vĩnh Thành cho đến khi lại chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Hiếu Đồng dọn bữa sáng cho hai người, nhìn Vĩnh Thành ăn một cách ngon lành, Hiếu Đồng nhìn cậu muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Vĩnh Thành nhận ra thái độ đó của cô, nhưng cậu không hỏi chỉ nói:

- Chúc mừng em đã tốt nghiệp.

- Cám ơn anh – Hiếu Đồng mỉm cười đón nhận lời chúc, rồi cô thử mạnh một cái bắt đầu nói ra sự kìm nén của mình nãy giờ - Vĩnh Thành! Em đã nộp đơn vào công ty anh và đã được nhận.

Vĩnh Thành nghe xong thì sững người lại, cả người đông cứng, đôi đũa trên tay rơi xuống bàn. Nhưng cậu nhanh chóng chụp lại. Hiếu Đồng thấy vậy lo lắng hỏi:

- Anh sao vậy, không phải là tay anh

- Không phải – Vĩnh Thành vội trả lời, cậu không muốn Hiếu Đồng lo lắng – Chỉ là anh hơi bất ngờ khi nghe em nói thôi.

Hiếu Đồng nghe vậy thở phào mỉm cười nhẹ nhõm. Nhưng sau đó cô không thấy Vĩnh Thành không nói thêm gì nữa chỉ im lặng ăn. Cô tưởng Vĩnh Thành giận vì cô đã không chịu bàn trước với cậu, vội vàng giải thích:

- Vĩnh Thành! Anh giận sao. Em chỉ là muốn dựa vào chính bản thân mình xin vào công ty. Em không thích người ta nói em được vào công ty là nhờ đi cửa sau.

Vĩnh Thành nghe cô nói thì vội cười trấn an nói đùa:

- Sao anh lại giận em chứ. Chỉ là anh đang lo sợ, nhân viên trong công ty toàn là sói không, chỉ sợ em vào rồi thì khó toàn mạng ra. Lúc đó anh chẳng biết phải làm sao.

Hiếu Đồng nghe Vĩnh Thành nói thì bật cười, cô lườm cậu một cái rồi bảo:

- Mau ăn đi.

Vĩnh Thành nhìn Hiếu Đồng ăn mà trong lòng thấp thỏm. Tại sao sớm không sớm, muộn không muộn cô lại vào công ty làm ngay lúc này. Ngay lúc Vĩnh Phong trở về. Là do số phận an bài như vậy sao, đến cuối cùng vẫn phải gặp nhau.

“Hiếu Đồng! Dù có lỗi với Vĩnh Phong, anh vẫn muốn giữ em bên cạnh anh. Muốn giấu kín em vào một nơi mà chẳng ai có thể chạm vào.”

- Chừng nào em đến công ty – Vĩnh Thành ngồi đối diện Vĩnh Phong cười hỏi.

Cậu đã trở về ngôi biệt thự nhà mình để thăm Vĩnh Phong.

- Để vài ngày nữa hẵng đến. Dù gì thì việc khai thác vẫn phải đợi thêm ít lâu nữa mà – Vĩnh Phong mỉm cười trả lời – Em muốn nghỉ ngơi ít hôm.

- Ủhm! Cũng được, đã lâu không về, nhân dịp này đi thăm bạn bè cũng tốt – Vĩnh Thành gặt đầu tán đồng.

- Tay anh sao rồi? – Vĩnh Phong bỗng quan tâm hỏi

- Không sao rồi – Vĩnh Thành vừa trả lời vừa đưa bàn tay lên ngắm nhìn xoay xoay mấy cái trước mặt Vĩnh Phong cho cậu yên tâm – Bác sĩ nói tay anh chỉ cần không cầm nắm đồ vật nặng thì sẽ không sao.

- Sao lúc đó anh lại không cho em biết? – Vĩnh Phong nói về trách cứ.

- Anh không muốn em và ba mẹ lo lắng cho nên mới giấu, dù sao bây giờ cũng để không có chuyện gì nữa rồi – Vĩnh Thành mỉm cười nhẹ nhàng xoa tan về trách móc và lo lắng của đứa em trai yêu quý.

- Anh dọn ra ngoài ở rồi à ! – Vĩnh Phong nhìn Vĩnh Thành dò hỏi.

- Ủ! Nếu không có em thì ở đây rất buồn – Vĩnh Thành trả lời, mắt đưa về khung hình hai anh em khoát tay vui vẻ chụp.

Câu nói của Vĩnh thành làm Vĩnh Phong rất vui, cậu nhìn anh trai một cách chân tình. Tình cảm của hai người vẫn luôn thấm thiết. Cậu rót cho Vĩnh Thành một ly rượu rồi cụng ly, rượu nồng, tình nồng.

- Haha....cuối cùng anh cũng trở về rồi – Quốc Bảo vui mừng nhìn Vĩnh Phong đi vào nói.

Vĩnh Phong đã hẹn các chiến hữu cũ của mình ở phòng vip của quán Bar Phong Trần. Tất cả vừa nghe cậu về liền có mặt đông đủ. Ai cũng vui mừng khi thấy cậu, họ đều chạy đến ôm chầm lấy cậu một cách chân thành.

- Đã lâu không gặp – Thế Nam cung tay ra trước mặt Vĩnh Phong nói.

Vĩnh Phong thấy vậy cũng cung tay đập nhẹ vào tay Thế Nam. Thế Nam cũng đập nhẹ lại rồi hai bàn tay cụng vào nhau cười lớn trong niềm vui của tất cả mọi người.

- Được rồi ngồi đi – Thiên Minh vội nhắc mọi người.

Tất cả mọi người vội ngồi xuống bắt đầu kể chuyện về những trải nghiệm của họ trong hơn hai năm qua. Nhưng chẳng ai nhắc đến cái tên Hiếu Đồng trước mặt cậu. Cho đến khi Đình Khiêm bước vào.

Đình Khiêm vừa nhìn thấy Vĩnh Phong thì chạy đến ôm chầm lấy cậu thân mật. Sau vài câu trò chuyện, Vĩnh Phong chợt hỏi Đình Khiêm.

- Nghe nói Đình Ân đã trở thành nữ minh tinh rồi phải không?

- Nữ minh tinh gì chứ - Đình Khiêm cười xoa tay nói – Chỉ là mới có chút thành tựu thôi, nếu lluc đó không nhờ Hiếu Đồng thì ...

Đình Khiêm đang nói bất chợt dừng lại, mọi người trong phòng cũng bất động. Cái tên cấm kị cuối cùng cũng bị nói ra, bầu không khí trong phòng bỗng nhiên đen sẫm lại. Đình Khiêm cũng biết mình đã lỡ lời cậu thở dài nốc cạn chai bia ướp lạnh của mình.

Cuối cùng Quốc Bảo phải lên tiếng mới xóa tan được bầu không khí. Mọi người lại trò chuyện như chưa từng có gì xảy ra. Nhưng ai cũng bắt đầu uốn lưỡi trước khi nói

Khi Đình Khiêm bước từ trong toilet ra thì thấy một bóng hình cao lớn đang trầm tư bên khói thuốc dường như cố ý đứng đợi cậu. Đình Khiêm cười yếu ớt bước đến nói:

- Lâu rồi không thấy cậu hút thuốc.

Vĩnh Phong nghe Đình Khiêm nói thế thì cười lạnh nhạt quăng điếu thuốc xuống đất rồi dùng chân dẫm tàn thuốc cho tắt ngúm. Đình Khiêm thấy vậy thì cũng không nói gì thêm nữa chỉ vỗ vai cậu một cái rồi nói:

- Anh vào trong trước đây.

Nhưng khi cậu dậm bước đi thì Vĩnh Phong đã lên tiếng hỏi:

- Cô ấy sao rồi?

Đình Khiêm hơi sững người khi nghe Vĩnh Phong rồi cậu quyết định quay lưng nhìn thẳng Vĩnh Phong bày tỏ ý kiến của mình.

- Vĩnh Phong! Anh coi cậu là anh em nên mới nói thật lòng với cậu. Anh không hiểu tại sao Hiếu Đồng lại nói như thế với cậu nhưng anh không tin và cũng không bao giờ tin. Hiếu Đồng mà anh biết chính là người mà cậu đã yêu. Nếu như Hiếu Đồng đối xử với cậu như thế, anh cho là cô ấy có nỗi khổ riêng. Nếu như cô ấy thật sự làm nghề đó, chắc chắn anh là người mà cô ấy phải nói, bởi vì con gái làm trong nghề này rất cần bảo kê để bảo vệ cho bản thân mình. Huống chi một cô gái xinh đẹp như Hiếu Đồng thì càng cần có người bảo kê trước những kẻ ganh ghét.

Đình Khiêm nhìn Vĩnh Phong một cái rồi tiếp tục nói:

- Cứ cho là cô ấy muốn giầu vì mối quan hệ với gia đình anh, không muốn mẹ cô bị xấu hổ với mọi người. Nhưng anh lớn tuổi hơn cậu rất nhiều, càng lớn tuổi hơn Hiếu Đồng. Kinh nghiệm ở giang hồ của anh không thua bất cứ ai, hạng người nào anh cũng gặp. Nếu Hiếu Đồng là một cô gái ham tiền thì trong thời gian

gặp lại Hiểu Đồng, anh chắc chắn sẽ nhận ra bản chất của cô ấy. Nhưng anh không thấy gì ngoài một cô bé ngoan chịu thương chịu khó, và rất tự trọng.

Đình Khiêm vỗ vai Vĩnh Phong một cái nữa rồi nói:

- Anh chỉ muốn vì Hiểu Đồng bày tỏ một chút ảm ức mà thôi. Thời gian đã qua lâu như vậy, chắc cậu cũng đã quên cô ấy rồi. Nhưng Hiểu Đồng lúc đó là thật sự yêu cậu chứ không phải tiếp cận cậu vì tiền đâu.

Đình Khiêm nói xong thì bỏ vào trong phòng. Vĩnh Phong ở ngoài với những lời phân trần của Đình Khiêm cảm thấy tim mình co thắt lại, một chút hạnh phúc nhỏ nhoi đang len lõi.

“ Đình Khiêm! Hy vọng được như anh nói. “

Lý trí bắt đầu đấu tranh giữa yêu và hận, Vĩnh Phong cảm thấy rất sợ. Nếu sự thật được như lời Đình Khiêm thì trái tim khô cạn và đau khổ của Vĩnh Phong như được suối nguồn tươi mát làm sống lại. Còn nếu không... Vĩnh Phong cảm thấy sợ hãi nếu như đó là sự thật, cậu sẽ không thể chịu đựng được. Lần nữa đau khổ, lần nữa xót xa.

Người tài xế chở Vĩnh Phong đi ngang một ngã tư gặp đèn đỏ, họ dừng lại. Vĩnh Phong mệt mỏi đưa mắt nhìn xung quanh, bỗng từ xa xa cậu nhìn thấy một dáng người quen thuộc.

Thần trí thoát khỏi mệt mỏi, cậu ngồi bật dậy quan sát cho rõ. Gương mặt Hiểu Đồng hiện ra ở trạm xe buýt bên kia đường, vẫn mái tóc dài đen mượt, vẫn đôi mắt u buồn, vẫn đôi môi hồng. Cô mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng giống như đồng phục của nhân viên đang đứng trạm xe buýt bên kia đường.

Vĩnh Phong lập tức lao ra khỏi xe chạy băng qua bên kia đường mặc kệ những chiếc xe đang chờ tới trong ánh nhìn ngạc nhiên không hiểu đã xảy ra chuyện gì của người tài xế và tiếng máng **** của người đi đường vì họ buộc phải thắng xe gấp.

Nhưng khi Vĩnh Phong vừa băng qua nửa con đường thì một chiếc xe buýt chờ tới, sau đó chiếc xe chạy đi mang theo hình đoàn người. Bóng dáng Hiểu Đồng cũng không còn ở nơi đó nữa.

Hụt hẫng! Đó là cảm giác lúc này của Vĩnh Phong. Cậu đã nói với bản thân là sẽ xem cô như người xa lạ vậy mà khi vừa nhìn thấy cô cậu lại như kẻ điên lao đến mặc kệ mọi thứ. Cuối cùng thì dù đã nói ngàn lần sẽ quên cô, cậu cũng không làm được. Vĩnh Phong đứng giữa lòng đường ngửa đầu nhìn trời cười điên dại thầm trách bản thân sao lại quá si tình.

Người tài xế hôm sau lại bị Vĩnh Phong bắt chờ ở một góc ngã tư ấy cũng vào giờ đó. Vĩnh Phong biết Hiểu Đồng làm việc rất có giờ giấc, hôm qua cô đã đi giờ này thì hôm nay cũng đi vào giờ này. Cậu không đứng ở ngay trạm xe mà đứng ở đó một khoảng khá xa. Vĩnh Phong chỉ muốn được nhìn thấy hình bóng Hiểu Đồng mà không dám đến gần, cậu sợ, sợ một lần nữa lại ôm chầm lấy cô, tha thứ cho cô tất cả.

Người tài xế thấy Vĩnh Phong cứ trú mục vào trạm xe buýt như tìm ai đó, cậu cũng ngoái đầu nhìn theo. Cậu chú ý, cứ thấy một cô gái mặc chiếc áo hồng đồng phục thì Vĩnh Phong lại nhồm người ngồi thẳng lên nhìn ra rồi thất vọng ngã người ngồi xuống.

Đợi hơn hai tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy bóng dáng Hiểu Đồng đâu, Vĩnh Phong cảm thấy thất vọng vô cùng. Cậu không hiểu được bản thân mình nữa. Rõ ràng ý chí bảo cậu không được gặp cô nữa, đừng đi tìm cô. Nhưng trái tim lại bảo muốn nhìn thấy cô thêm lần nữa.

Nhìn thấy nét mặt Vĩnh Phong chất chứa sự thất vọng, người tài xế hắng giọng một chút nói:

- Phó tổng giám đốc, nếu cậu muốn tìm một cô gái mặc áo sơ mi màu hồng đồng phục kia thì xin hãy đến công ty. Bởi vì đồng phục đó là của nhân viên mới đến của công ty ta.

25. Chương 25: Gặp Lại

Hiểu Đồng vốn dĩ thực tập ở công ty, trưởng phòng thấy cô thông minh lanh lợi nên đề nghị cô đến làm. Cho nên khi vào làm, cô không hề có cảm giác xa lạ. Mọi người trong phòng cũng khá thân thiện và vui vẻ. Nhưng thông thường mọi người chờ đúng giờ mới đến, chỉ có Hiểu Đồng và một vài người đến trước để dọn dẹp và pha cà phê ọ người vì họ là lính mới.

Nhưng hôm nay, Hiếu Đồng vừa vào phòng thì tất cả mọi người đều tập trung đầy đủ và trên nét mặt ai nấy đều lộ rõ vẻ căng thẳng. Hiếu Đồng hơi ngạc nhiên khi thấy ai nấy cũng tự dọn dẹp bàn làm việc của một cách ngăn nắp sạch sẽ. Mọi giấy tờ đều được sắp xếp ngay ngắn và phân loại rõ ràng. Ngay cả chị Hoàng – tổ trưởng cũng tỏ vẻ sốt sắng vô cùng.

Không rõ là đã xảy ra chuyện gì, muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt căng thẳng của mọi người nên cô không dám hỏi. Hiếu Đồng đưa mắt nhìn Mai Thi dò hỏi nhưng Mai Thi cũng lắc đầu. Hai người bèn ngồi vào chỗ ngồi của mình và cũng bắt chước dọn chỗ ngồi. Vì bình thường cô luôn sắp xếp bàn làm việc ngay ngắn cho nên cũng không phải dọn dẹp gì nhiều. Cô bèn đi pha cà phê ọi người.

Bên ngoài cửa một chiếc xe đỗ xích ngay cửa, người tài xế vội vàng ra khỏi ghế lái chạy vòng qua bên kia mở cửa một cách cẩn thận, cúi đầu mời người trong xe bước ra.

Một chàng trai mặc bộ ple màu đen trông phong độ cực kì, mái tóc vuốt keo bóng mượt để lộ quầng trắng cao tỏa sáng. Gương mặt hoàn mỹ với làn da trắng nhưng lại mang khí sắc lạnh lùng. Đặc biệt là đôi mắt rất sáng, nhưng phát ra tia lạnh lẽo, đôi chân mày rậm và cái miệng xếch lên đầy vẻ cao ngạo.

Cả sảnh đứng hai hàng người, thấy cậu bước ra khỏi xe vội vàng chạy đến cúi đầu chào:

- Phó tổng giám đốc, cậu đã đến – Giám đốc Điền phụ trách bộ phận kinh doanh chạy đến nói.

Vĩnh Phong không nói gì, chỉ khẽ gật đầu rồi sải bước nhanh vào bên trong. Mọi người đều khúm núm cúi chào cậu nhưng cậu vẫn bước tiếp đi, ánh mắt thờ ơ lãnh đạm. Chiếc cửa thang máy dành cho vip đã mở cửa chờ sẵn, Vĩnh Phong lạnh lùng bước vào bên trong rồi xoay người nhìn ra ngoài. Mọi người ở bên ngoài sợ hãi liếc nhìn sắc mặt cậu một cái rồi vội vàng bước theo vào bên trong đứng sau lưng cậu, không một ai dám đứng ngang hàng của cậu, càng không dám lên tiếng.

- Giám đốc Điền – Vĩnh Phong vội gọi.

- Dạ có chuyện gì không Phó tổng giám đốc – Giám đốc Điền nghe Vĩnh Phong gọi thì giật thót mình vội nhích người lại gần Vĩnh Phong hỏi, sau đó ông ta lật đật thưa - Văn phòng của phó tổng giám đốc đã được sắp xếp xong, lát nữa phó tổng giám đốc vào xem có chỗ nào chưa vừa ý thì nói để tôi sửa lại.

- Chuyện phòng để sau đi, tôi muốn đến quan sát từng bộ phận trước đã.

Giám đốc Điền vừa nghe xong thì toát cả mồ hôi, toàn lưng thấy lạnh. Tối qua khi nhận được tin sáng nay Vĩnh Phong sẽ bắt đầu đến công ty, ông vội vàng thức cả đêm để gọi điện thông báo và nhắc nhở mọi người. Nhất là những người phụ trách ở những bộ phận quan trọng của công ty. Nhưng ông tuyệt không ngờ rằng Vĩnh Phong lại đến sớm như vậy và càng không ngờ ngay ngày đầu tiên mà cậu đã đòi đi thăm từng phòng.

- Vâng, thưa phó tổng giám đốc – Giám đốc Điền run run trả lời.

Tinh...toong

Tiếng cửa thang máy mở ra, giám đốc Điền thấy tim mình nhảy phóc ra khỏi lồng ngực. Quả thật là khi tổng giám đốc Vĩnh Thành chở về tiếp quản ông cũng không thấy căng thẳng như thế này.

Vì theo tin tức từ công ty bên kia thông báo lại thì Vĩnh Thành tuy nghiêm nghị nhưng vẫn là một người dễ tiếp xúc nhưng phó tổng giám đốc lại là một tảng băng lạnh không thể đến gần. Ông quả thật không biết phải phục tùng Vĩnh Phong như thế nào mới đúng ý. Quả thật quá nan giải.

Nói chung, Vĩnh Phong chỉ đến chào hỏi mọi người, bắt tay với các vị tổ trưởng và nhìn mặt nhân viên một lượt rồi quay người bỏ đi nhanh chóng sang phòng khác. Nói chung là mọi việc đều ổn thỏa, giám đốc Điền cảm thấy an tâm phần nào. Cuối cùng là đến phòng kế hoạch.

Chị Tinh tổ trưởng chạy đến bắt tay với Vĩnh Phong một cách thận trọng, nhưng nhìn gương mặt không chút cảm xúc nào của cậu, chị bỗng cảm thấy chột dạ.

Sau khi lướt nhìn hết một lượt nhân viên trong phòng, Vĩnh Phong vẫn hỏi một câu giống như ở mấy phòng kia.

- Nhân viên phòng này không có ai nghỉ phép chứ ?

- Dạ! Mọi người đều đi làm đầy đủ và đúng giờ - Chị Tình e dè trả lời và cố ý nhấn mạnh hai từ: “đầy đủ” và “đúng giờ”

- Tốt! – Vĩnh Phong buông thõng một câu nhưng trong giọng có phần hơi lạc đi, hình như có chút gì thất vọng thì phải.

Khi Vĩnh Phong vừa định xoay người lại bỏ đi thì cánh cửa phòng bật mở ra, Hiểu Đồng tay cầm một bình cà phê bằng thủy tinh bước vào. Cô hơi sững người khi thấy rất nhiều người trong phòng, có giám đốc và các nhân viên có chức vụ lớn, đặc biệt mọi người trong phòng đều đứng sắp hàng xung quanh.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô khiến cô bối rối, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, Hiểu Đồng đưa mắt nhìn chị Tình, chị đang mím môi nhìn lại cô, ánh mắt hơi hoang mang.

Tất cả mọi người hơi nín thở khi thấy Vĩnh Phong quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cô nhân viên mới của công ty, hai tay đang nắm chặt chiếc bình cà phê.

Hiểu Đồng đang nhìn chị Tình rồi bỗng nhiên thấy một bóng hình quen thuộc đang quay lại và gương mặt dần hiện ra trước mặt cô.

Người ta thường dùng câu:” Sét đánh giữa trời quang “ để hình dung tình huống bất ngờ không kịp phòng bị của họ, thì giờ đây Hiểu Đồng không chỉ bị một cơn sét thông thường đánh trúng. Cơn sét này còn đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần ,bởi vì nó mang theo nỗi đau, nỗi mong nhớ kéo đến.

Gương mặt đó, dáng người đó vẫn không hề thay đổi, gương mặt mà cô khắc sâu vào trong tâm trí, dáng người đã quen thuộc từ lâu. Vĩnh Phong đứng đó nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo vô hồn, tựa hồ cô không hề tồn tại, tựa như họ chưa từng quen biết nhau.

Trong mấy giây ngắn ngủi họ nhìn nhau, Hiểu Đồng ngấm nhìn toàn diện gương mặt mà cô nhung nhớ. Một Vĩnh Phong với làn da rám nắng, mái tóc rũ phủ trán , vẻ mặt bất cần đời nhưng ánh mắt lúc nào cũng rạng ngời ấm áp đã không còn nữa. Thay vào đó là một Vĩnh Phong nghiêm trang đạo mạo đầy phong độ, mái tóc vuốt keo ngược ra sau, ánh mắt lạnh lùng như băng giá, làn da trắng sang, hai tay chấp ra sau lưng khiến người ta không dám đến gần.

Đã từng rất nhiều lần tự hỏi bản thân, nếu tình cờ gặp lại Vĩnh Phong thì cô sẽ thế nào. Chạy đến ôm chầm lấy cậu, kể cho cậu tất cả sự thật và nói cô vẫn yêu cậu tha thiết. Hay là lạnh lùng quay lưng bỏ đi. Cô đã từng hi vọng sẽ được gặp lại cậu nhưng cũng từng dập tắt hi vọng của chính bản thân mình khi nhớ lại câu nói “ mãi mãi không trở về nữa” mà đau xé tâm can.

Giờ đây, họ tình cờ gặp lại nhau, sau khi cậu nói “mãi mãi không trở về nữa” và cô đã đến đây làm. Hiểu Đồng chỉ đứng trước mặt Vĩnh Phong mà cảm nhận sự run rẩy từng cơn của bản thân, cơn xúc động dào dạt tràn về. Cô không thể ôm chầm lấy cậu mà khóc nức nở, cũng không thể quay lưng bỏ đi. Cô chỉ biết đứng yên bất động nhìn cậu không chớp mắt, môi mím chặt lại, bàn tay lóng ngóng ôm chiếc bình cà phê.

Vĩnh phong nheo nheo mắt nhìn cô, ánh mắt chất chứa sự lạnh lùng, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh ngắt tựa như không. Cậu chậm rãi bước đến trước mặt cô, chìa một bàn tay ra cười như không cười nói:

- Xin chào.

Giọng nói trầm nhẹ nhưng mang ngữ âm lạnh lẽo càng làm cho toàn thân Hiểu Đồng run mạnh hơn, cô cắn chặt môi muốn bật máu, đôi tay rờ ràng muốn siết chặt hơn chiếc bình cà phê thủy tinh trong tay nhưng cô lại chẳng còn chút sức lực nào để nâng nó trong bàn tay mình và cứ thế chiếc bình rời khỏi tay cô và rơi xuống đất vỡ toang, cà phê văng tung tóe. Làm bắn bộ ple sách bong và lảng mịn của Vĩnh Phong. Một mảnh sành văng vào đôi chân trần của cô làm chảy máu.

Hiểu Đồng không hề cảm nhận được nỗi đau đang chảy máu bên ngoài kia, bởi vì nỗi đau trong lòng cô lại bắt đầu chảy máu đau đớn vô cùng.

Tất cả mọi người trong phòng đều cả kinh, ai nấy đều xanh mặt. Giám đốc Điền chỉ muốn ngất xỉu cho khỏe đời. Ai ngờ được ngày đầu tiên Phó tổng giám đốc đi làm lại bị nhân viên hất đổ cà phê làm văng lên đồ. Ông muốn lên tiếng trách Hiểu Đồng nhưng thấy Vĩnh Phong không lên tiếng mà bàn tay chìa ra vẫn chưa thu về. Ông vội chạy đến bảo Hiểu Đồng:

- Mau chào Phó tổng giám đốc đi – Ông dung khủy tay hát nhẹ tay Hiểu Đồng .

Hiểu Đồng bị tổng giám đốc Điền thúc giục, cô nhìn Giám đốc Điền một cái rồi quay lại nhìn Vĩnh Phong. Bàn tay đang nắm chặt dây bối rối run rần đưa ra phía trước, bàn tay bắt đầu xòe ra. Nhưng khi tay cô vừa chạm nhẹ vào tay cậu, cảm giác ấm áp của đôi bàn tay này không còn nữa mà thay vào đó là sự lạnh lẽo.

Bàn tay chỉ vừa bị tay Hiểu Đồng chạm nhẹ liền thu về nói với giọng lãnh khốc:

- Được rồi.

Làm bàn tay vừa đưa ra lập tức cảm thấy chơ vơ, Hiểu Đồng vô thức hít mạnh một hơi thật sâu. Không khí tràn nhanh vào buồng phổi làm máu dồn về tim, ép chặt tim gây cảm giác đau nhói.

Giám đốc Điền nuốt khan nước miếng một cái đầy lo lắng vội nói đỡ cho Hiểu Đồng:

- Phó tổng giám đốc, cô ấy là nhân viên mới vào làm, còn chưa có kinh nghiệm. Mong phó tổng giám đốc bỏ qua, sau này chúng tôi sẽ bảo ban thêm cho cô ấy.

Vĩnh Phong không nói gì, khẽ chớp mắt một cái rồi bỏ đi sau khi buông ra một câu:

- Dọn dẹp sạch sẽ chỗ này đi.

Khi thấy Vĩnh Phong bước ra khỏi phòng tất cả mọi người mới dám thở mạnh. Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Có người mồ hôi chảy đầm đìa mà bây giờ mới dám đưa tay ra lau. Tim mới bắt đầu bình tĩnh, lấy lại nhịp đập ban đầu. Ai cũng nhìn nhau than thở “ Sau này sẽ khó sống đây”

Tất cả mọi người đều mệt mỏi ngã người ngồi xuống ghế của mình cố xua tan đi nỗi ám ảnh này. Chẳng ai buồn để ý đến việc Hiểu Đồng vừa gây ra lỗi lầm lớn.

Chị Tình tổ trưởng là người dễ thông cảm, chị bước đến bên Hiểu Đồng vỗ vai cô trấn an:

- Không sao, ai cũng căng thẳng chứ không phải một mình em đâu, đừng áy náy. Từ nay về sau cẩn thận hơn là được.

Hiểu Đồng yếu ớt mỉm cười gật đầu rồi đi thu dọn các mảnh vỡ. Mai Thi cũng chạy đến phụ Hiểu Đồng thu dọn. Cùng là người mới với nhau nên Mai Thi luôn xem Hiểu Đồng là bạn, cùng quan tâm giúp đỡ lẫn nhau.

Cả hai vào đến phòng pha trà bỏ rác thì Mai Thi bắt đầu nói liên thăng:

- Trời ơi, cứ ngỡ tổng giám đốc chúng ta là đẹp trai nhất rồi, không ngờ phó tổng giám đốc còn đẹp trai hơn nữa. Hai anh em họ, một chín một mười. Mà phải nói, công nhận công ty mình toàn là trai đẹp không hà. Tự nhiên mình thấy may mắn khi được nhận vào công ty này ghê.

Hiểu Đồng đang trong tâm trạng rối bời nhưng mà nghe mấy lời của Mai Thi thì phì cười. Cái cô nàng này, bình thường thì như con thỏ cứ chui rúc một chỗ mà bây giờ thấy trai đẹp thì nói liên hồi.

Mai Thi đang nói bỗng đập tay cái bốp nói:

- Mình quyết định rồi, trong tháng tới nhất định phải cưới được một anh chàng đẹp trai nào đó mới được .

Nói xong cô nàng nhí nhảnh chạy tuốt ra ngoài phòng, Hiểu Đồng nhìn nhau lắc đầu mỉm cười.

Còn lại một mình cô ở lại trong phòng, cảm giác run rẩy lại ùa về.

“ Anh đã trở về, anh đã trở về, cuối cùng em cũng được nhìn thấy anh rồi. Vĩnh Phong, em rất nhớ anh. Từng đêm từng đêm trong giấc ngủ em đều mong được thấy anh, được nhìn thấy nụ cười của anh, được anh ôm trong vòng tay ấm áp. Nhưng mà bây giờ, ánh mắt anh đã không còn dành cho em nữa, nụ cười của anh cũng không còn dành cho em, và vòng tay kia cũng xa rời em rồi. Hơn hai năm qua, anh có nhớ em không hay là anh đã quên em rồi. Chắc là bây giờ anh hận em lắm đúng không. Xem em như người xa lạ chưa từng quen biết. Vậy thì tốt, chúng ta dù gặp lại nhau cũng nên xem nhau như hai người xa lạ”

Hiểu Đồng tự nói thầm trong lòng nhưng lời nói đau lòng này, trái tim rướm máu không còn chỗ để kìm nén được những giọt nước mắt mà để mặc cho nó tràn ra ngoài. Cô ngồi xuống chiếc bàn gần đó gục đầu lặng lẽ rơi nước mắt. Cứ tưởng rằng bản thân vốn là người mạnh mẽ, vậy mà nước mắt cứ thi nhau rơi xuống.

- Hiểu Đồng! Cậu sao vậy? – Mai Thi từ đâu chạy vào thấy Hiểu Đồng thì lo lắng hỏi.

Nghe tiếng Mai Thi Hiểu Đồng vội ngẩng đầu lên lau khô nước mắt trên mặt mình. Cô ngưng cười trả lời:

- Mình không sao, cậu đừng lo.

Mai Thi nhìn đôi mắt đỏ hoe và hai lần nước mắt trên mặt Hiểu Đồng tỏ vẻ không tin nói:

- Mau nói ình biết có chuyện gì nếu không mình giận đó.

- Là tại vết thương này nó làm mình đau thôi – Hiểu Đồng vội trưng cái chân một lần cắt chảy máu cười nói:

Mai thi nhìn vết thương Hiểu Đồng thì phì cười nói:

- Này! Cậu còn thua một đứa con nít ấy. Vết thương bé tí tẹo thế này mà cũng khóc rờn như thế. Đừng lo, mình vừa vào lấy băng keo cá nhân băng cho cậu nè .

Nói xong cô nhanh chóng giúp Hiểu Đồng lau sạch vết máu và dán băng cẩn thận.

- Cám ơn cậu – Hiểu Đồng cảm kích nói.

- Đừng khách sáo – Mai Thi cười nhẹ nhàng nói.

Vĩnh Phong lạnh lùng đi thẳng về văn phòng của mình theo sự hướng dẫn của giám đốc Điền. Cậu chẳng buồn quan sát văn phòng của mình được sắp xếp ra sao mà đi thẳng đến bàn làm việc ngồi vào ghế và bắt đầu giờ tài liệu đã chuẩn bị sẵn từ trước đó.

Vĩnh Phong cắm cúi đọc tài liệu mà không hề quan tâm đến giám đốc Điền vẫn đứng đó trong tâm trạng lo lắng. Bấy giờ Giám đốc Điền mới thắm thía câu nói: “Làm việc cho người ta thì phải cúi đầu xem sắc mặt”. Ông tự nhủ:” Sau này phải đối xử với nhân viên tốt một chút.”

Chờ một chút, giám đốc Điền bạo gan lên tiếng hỏi:

- Phó tổng giám đốc, chẳng hay có gì không vừa lòng không?

Lúc này Vĩnh Phong mới ngẩng đầu lên nhìn giám đốc Điền một cái rồi trả lời:

- Được rồi, ông ra ngoài đi. Có gì tôi sẽ báo.

Giám đốc Điền vội vàng cúi chào lui ra ngoài thở phào nhẹ nhõm. Đúng là mũi đại lái chịu đòn, bây giờ mà giận tội thì ông sẽ là người chịu trước. Ngẫm nghĩ cũng cảm thấy bực mình với con bé nhân viên mới đó. Được rồi, lần sau mới tính sổ. Nghĩ vậy, giám đốc Điền liền đi về văn phòng của mình.

Giám đốc Điền vừa đi khỏi thì bàn tay đang nắm tài liệu bỗng siết chặt lạ khiến ớ tài liệu đang thẳng bỗng nhăn nhúm lại, rồi đột nhiên buông thõng ra khiến từng tờ giấy rơi xuống mặt bàn rời rạc. Cả người đều ngã ra sau một cách bất lực như không còn chút sức lực nào cả. Một tiếng thở dài vang vọng khắp căn phòng.

Vẫn gương mặt ấy, nét yêu kiều ấy, vẫn đôi mắt buồn xa xăm và làn môi đỏ hồng mà đêm ngày cậu khắc khoải mong nhớ. Nhưng mà giờ đây khi cô đứng trước mặt cậu lại thấy xa vời đến thế. Thật sự quá xa vời, tựa hư hai người vốn thuộc hai đầu thế giới không có cách chi chạm vào nhau.

Bàn tay nhỏ nhắn chạm nhẹ vào tay cậu khiến cậu như bị điện giật, cậu vội vã thu tay về, bởi vì cậu sợ. sợ rằng bản thân không thể dẫn lòng mà ôm trảm cô sau cái bắt tay ấy.

Vẫn nghĩ rằng khi gặp lại em giữa hai chúng ta sẽ trở thành hai người xa lạ có chăng thì chỉ là chữ hận. Nhưng bây giờ anh mới phát giác rằng bản thân mình không nỡ buông tay. Nhưng lại không thể nào nắm chặt lấy tay em được. Bây giờ anh phải làm sao?

Nhìn thấy cô run rẩy mà không thể ôm chặt cô vào lòng xoa dịu sự hoang mang của cô, tim bỗng thấy nhói đau. Nhìn thấy chân cô chảy máu lại hận bản thân chẳng thể nào giúp cô băng bó.

Vĩnh Phong dựa hẳn người vào ghế, mắt nhắm lại thở dài:

“ Cuối cùng anh đã có thể gặp lại em rồi.”

Chị Tình vừa từ phòng giám đốc Điền trở về sắc mặt tối sầm lại. Chị mệt mỏi thả người ngồi xuống ghế một cách ảo não, mắt khê liến nhìn Hiếu Đồng một cái rồi lắc đầu. Mọi người thấy vậy thì hết nhìn Hiếu Đồng rồi đến nhìn Hiếu Đồng. Ai cũng thăm nghĩ Hiếu Đồng tiêu chắc rồi. Hiếu Đồng cũng không nói gì chỉ cúi đầu im lặn làm việc rồi lén lút thở dài. Vì nghĩ cậu mãi mãi không trở về nên cô mới đến làm. Bây giờ lạ phải ra đi rồi.

Mọi người vừa giảm được căng một tí thì lại tiếp tục đau tim thêm lần nữa khi mà phó tổng giám đốc lại lần nữa bước vào phòng của họ. Ánh mắt lạnh lùng nhưng dường như ánh mắt đã quét một lượt khắp cả căn phòng.

Chi Tình lo lắng đứng lên hỏi:

- Phó tổng giám đốc có chuyện gì cần sao?
- Tôi muốn tìm tài liệu chi tiết của kế hoạch xây dựng ở khu X – Vĩnh Phong lạnh lung bảo.
- Tập tài liệu đó ... - Chị Tình áp úng, đầu óc rối loạn nên chị chẳng nhớ rõ tập tài liệu đó đã giao cho ai nữa.
- Tổ trưởng, tập tài liệu đó đang ở chỗ em – Hiếu Đồng vội đứng lên nói.

Vĩnh Phong xoay người nhìn Hiếu Đồng một giây rồi ra lệnh:

- 5 phút sau cô đem lên phòng cho tôi.

Rồi như cơn gió chợt đến chợt đi, cậu nhanh chóng biết mất khỏi phòng. Tất cả mọi người lại thêm một trận kinh hãi. Phó tổng giám đốc có việc lấy tài liệu mà đích thân tới đây, tại sao không gọi một cú điện thoại sai người đem tới chứ. Chắc chắn là phòng này đã bị để ý rồi, bất giác ai cũng đưa mắt nhìn Hiếu Đồng oán trách. Hiếu Đồng cảm thấy rất áy náy trước ánh nhìn của mọi người.

- Xin lỗi mọi người - Cô lí trí nói.
- Thôi bỏ đi, bây giờ không phải lúc trách móc. Em mau đem tài liệu đưa cho phó tổng giám đốc, nếu chậm trễ lại sinh chuyện thì gay to.
- Phải đó, mau đi đi – Mọi người đồng thanh thúc giục.

Cô vội vàng xem lại tài liệu đã đầy đủ chưa rồi đem đến cho Vĩnh Phong.

- Cốc ...cốc ...cốc ...

Im lặng, không có tiếng trả lời. Hiếu Đồng nín thở chờ đợi. lát sau cô lại đưa tay gõ tiếp:

- Cốc ...cốc ...cốc ...

Vẫn im lặng. Hiếu Đồng vẫn im lặng chờ đợi. Cô không biết bên trong có người hay không, càng không dám tự ý mở cửa bước vào. Cô thở dài nghĩ, nếu gõ một lần nữa mà không được thì đem đến cho giám đốc Điền.

- Cốc ...cốc ...cốc ...

Vẫn không có tiếng trả lời, Hiếu Đồng định xoay người bỏ đi thì bên trong đã lên tiếng:

- Vào đi.

Cô mở cửa dè dặt bước vào, Vĩnh Phong đang xem xét tài liệu, gương mặt cậu ẩn sau mấy tờ tài liệu. Hiếu Đồng tiến gần bàn làm việc lên tiếng:

- Phó tổng giám đốc tôi đem tài liệu đến rồi.

Vĩnh Phong không trả lời, lát sau cậu từ tốn đặt tài liệu xuống, gương đôi mắt khinh miệt nhìn Hiếu Đồng, giọng khàn khàn nói:

- Để xuống đó đi.

Hiếu Đồng thẩn thờ nhìn gương mặt trước mặt mình, tài liệu đã để xuống bàn nhưng cô vẫn đứng bất động. Trái tim đập liên hồi, mắt vẫn nhìn người kia không rời, môi mấp máy, nửa muốn nói nửa lại thôi.

- Còn chuyện gì à – Vĩnh Phong nheo mắt nhìn Hiểu Đồng hỏi.

- Không còn – Hiểu Đồng cúi đầu đáp.

- Vậy thì ra ngoài đi – Vĩnh Phong thờ ơ nói.

Hiểu Đồng mím môi cúi đầu xoay người bước ra ngoài. Cô không biết đằng sau có đôi mắt chú mục vào vết thương trên chân cô thở phào nhẹ nhõm.

Tại sao một Phó tổng giám đốc như cậu phải đích thân đến đòi tài liệu như thế. Là bởi vì cậu muốn xem vết thương trên chân cô đã được băng chửa mà thôi.

- Vĩnh Phong! Mày thật là ngốc.

Chiều hôm đó, Vĩnh Thành hẹn với Hiểu Đồng cùng nhau đi uống nước, hai người cùng nhau trò chuyện trong một quán cà phê sang trọng.

- Em đã gặp Vĩnh Phong rồi phải không? - Vĩnh Thành nhìn Hiểu Đồng dò hỏi.

Hiểu Đồng không trả lời vẫn chú mục vào ly cà phê của mình gật đầu.

- Nhanh thật – Vĩnh Thành thở dài, rồi cậu nhìn Hiểu Đồng nói - Xin lỗi, vốn dĩ anh muốn nói với em sớm hơn nhưng mà ...

- Không sao, gặp lại cũng chẳng có gì để nói. Dù gì cũng trở thành hai người xa lạ - Hiểu Đồng vội ngắt lời Vĩnh Thành, cô không muốn cậu thấy khó xử.

Nói xong cô mỉm cười nhìn Vĩnh Thành nhẹ nhàng, nụ cười làm Vĩnh Thành cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều. Suốt buổi sáng hôm nay cậu cứ thấp thỏm không yên.

- Reng.....

Điện thoại Vĩnh Thành bỗng vang lên, cậu nghe máy sau đó cau mày nói:

- Được, chờ một lát tôi đến rồi nói tiếp.

- Anh phải trở về công ty để họp một chút, em tự về được không? – Vĩnh Thành nhìn Hiểu Đồng áy náy.

- Em tự về được, anh mau đi đi – Hiểu Đồng vội giục.

Vĩnh Thành vừa đi, Hiểu Đồng tiếp tục nhấp nhấp ly cà phê của mình. Cô định uống hết thì đi về nhưng ngay lúc đó có một người bước đến bên bàn của cô, giọng lạnh lùng hỏi:

- Tôi có thể ngồi đây không?

Vừa nghe giọng nói, Hiểu Đồng đã thấy tim mình đập mạnh. Giọng nói quá quen thuộc, Hiểu Đồng ngẩn đầu nhìn lên bắt gặp ánh mắt chờ đợi của Vĩnh Phong. Cô không trả lời cúi đầu không nói gì.

Vĩnh Phong cũng tự nhiên ngồi xuống không khách sáo nữa. Vừa ngồi xuống cậu đã cười khinh miệt nói:

- Xem ra, anh trai tôi đã trở thành con cá vàng của cô phải không?

Hiểu Đồng rất muốn khóc, nhưng cô không thể khóc trước mặt cậu, cô cắn chặt môi không dám ngẩng đầu lên. Cô sợ cậu bắt gặp đôi mắt đang đỏ lên của mình.

- Cô sợ à, sợ tôi nói lại với anh trai tôi cô là hạng người gì à – Vĩnh Phong tiếp tục hỏi với giọng khinh bỉ.

Hiểu Đồng hít một hơi thật sâu, quyết định ngẩng đầu nhìn cậu:

- Tôi không sợ, anh thích thì cứ việc nói. Nhưng tôi không xem Vĩnh Thành là con cá vàng của mình. Tôi xem anh ấy là người đàn ông của mình.

Nắm tay của Vĩnh Phong bỗng nắm chặt lại, vẻ mặt thờ ơ của cậu hơi biến sắc, cậu mím môi hỏi:

- Tại sao?

Ngay lúc đó một cô nhân viên đi đến rót thêm cà phê vào ly của Hiếu Đồng. Cô cầm chặt ly cà phê quấy nhẹ một cái rồi nhấp môi uống. Uống xong cô nhẹ nhàng đặt ly xuống. Không hề động đến hũ đường trước mặt.

Vĩnh Phong nhìn sắc mặt không thay đổi của Hiếu Đồng sau khi uống, cậu cười mỉa nói:

- Cô thay đổi nhiều nhỉ.

Hiếu Đồng chăm chú nhìn Vĩnh Phong, không biết cậu nói vậy là có ý gì, thì Vĩnh Phong nói:

- Trước đây cô sở đắc, lúc nào cũng bỏ nhiều đường, còn bây giờ cô uống cà phê không?

- Phải – Hiếu Đồng xác nhận – Lúc trước tôi không biết mùi cay đắng là như thế nào nên ông trời mới muốn cho tôi biết thế nào là cay đắng. Bây giờ thì mỗi ngày tôi đều uống cà phê đắng để nhắc nhở mình không cần phải chịu thêm nhiều đắng cay nữa.

Vĩnh Phong im lặng không nói gì, sau đó cậu lại lên tiếng nói:

- Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi.

- Tôi coi Vĩnh Thành là người đàn ông của mình bởi vì anh ấy đối xử với tôi rất tốt – Hiếu Đồng bèn cúi đầu trả lời. Trái tim cô run rẩy rất nhiều, giọng nói có phần lạc đi. Cô không biết mình có thể đối mặt với Vĩnh Phong thêm bao nhiêu phút nữa.

- Vậy à, vậy là khi xưa tôi đối xử với cô không đủ tốt à – Vĩnh Phong phá lên cười hỏi.

Hiếu Đồng thấy mình không thể đối mặt với cậu nữa rồi, cô đã kìm nén quá lâu rồi, nếu còn ở lại, cô sẽ khóc trước mặt cậu mất. Cô đứng bật dậy nhìn thẳng Vĩnh Phong nói:

- Đúng vậy trước đây, anh đối xử với tôi rất tốt. Nhưng anh lúc đó và Vĩnh Thành hoàn toàn ở hai địa vị khác nhau. Anh chỉ là một công tử ăn chơi mà thôi, còn Vĩnh Thành là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn. Cho nên từ trước đến giờ tôi chưa từng hối hận vì đã bộ lộ bản chất của mình cho anh thấy. Chưa từng hối hận với quyết định của mình. Bởi vì cho tới bây giờ thì địa vị của anh vẫn hơn hẳn anh.

- Cô – Vĩnh Phong tức giận nhìn Hiếu Đồng.

- Tạm biệt. Dù anh có nói với Vĩnh Thành sự thật ấy, tôi cũng sẽ bám chặt anh ấy, vì chỉ có anh ấy mới cho tôi được một cuộc sống sung sướng.

Nói xong, cô không quay lưng bỏ đi không dám ngoái nhìn phản ứng của Vĩnh Phong. Ra ngoài cô mới biết bên ngoài trời đang mưa. Hiếu Đồng mặc kệ, cô nhào người bước đi trong mưa.

“ Vĩnh Phong , chúng ta gặp lại nhau chỉ có hai con đường: một là lướt qua nhau. Hai là làm tổn thương nhau. Xin lỗi anh vì em đã lựa chọn làm tổn thương anh.”

“ Cà phê đắng bỏ đường thì ngọt

Tình yêu cay đắng bỏ gì được đây”

Hiếu Đồng đi dưới cơn mưa rào nhẹ, muốn khóc nhưng lại không thể khóc, bởi vì nếu như bây giờ cô khóc thì cô sẽ mãi mãi không thể đối diện với Vĩnh Phong về sau được. Cho nên bây giờ tuyệt đối không thể khóc.

Cô ngẩng đầu nhìn trời mưa cười một mình tự hỏi: “ Tại sao những lúc thế này ông lại mưa, có phải vì con không thể khóc nên ông khóc thay con không?”

Ông trời tất nhiên không trả lời cô, chỉ là lặng lẽ tiếp tục rơi nước mắt thay cô nhiều hơn. Mưa cứ rơi để đóng băng con tim của cô, để nó trở nên lạnh lẽo, để nó không còn cảm xúc nữa, vậy thì nó sẽ không biết đau và nỗi đau không còn dày vò cô nữa.

- Tin....tintin...

Tiếng xe từ sau lưng Hiếu Đồng vang lên, Hiếu Đồng với gương mặt đau khổ bơ phờ quay đầu nhìn lại. Người ngồi trong xe là Vĩnh Thành, cậu đã mở cửa chào người qua gọi cô:

- Mau lên xe đi.

Hiếu Đồng nhìn Vĩnh Thành với ánh mắt đau buồn rồi ngồi vào trong xe, cô mệt mỏi tựa người vào ghế nhắm mắt lại. Vĩnh Thành vội lấy khăn lau sạch nước trên mặt trên tóc cô, cậu còn cởi chiếc áo khoác của mình khoác lên người cô, sau đó điều chỉnh điều hòa trong xe cho ấm.

Hiếu Đồng cảm nhận sự yêu thương chăm sóc của Vĩnh Thành, cô mở mắt ra nhìn cậu hỏi:

- Sao anh lại quay lại?

- Anh định quay lại nói em chờ anh tan họp mình cùng về thì thấy Vĩnh Phong đến trước mặt em - Vĩnh Thành thờ dãi trả lời, cậu cũng mệt mỏi ngả người lên ghế - Anh định vào nhưng lại không biết có nên hay không. Anh cũng không biết phải đối mặt với Vĩnh Phong thế nào. Anh đã nghĩ, Vĩnh Phong và em sẽ không còn gặp lại nhau nữa, anh đã nghĩ Vĩnh Phong rồi sẽ quên em. Nhưng hình như, anh đã sai, anh đã sai ngay từ đầu. Anh không biết phải làm sao nữa, biết rõ đó là hố sâu nhưng vẫn cam tâm tình nguyện nhảy vào.

- Vĩnh Thành, ngay từ đầu là em tiếp cận anh, người có lỗi là em không phải anh – Hiếu Đồng vội lên tiếng nói.

- Không phải, là anh tiếp cận em trước – Vĩnh Thành cãi lại.

- Khi anh là Thành Vinh, anh tiếp cận em vì chúng ta là bạn. Còn bây giờ ở bên anh là do em cam tâm tình nguyện – Hiếu Đồng nói.

- Vĩnh Phong đã nói gì với em? – Vĩnh Thành hỏi.

- Cũng không có gì cả, bỏ đi. Tất cả đều đã qua rồi. Anh đừng bao giờ cảm thấy có lỗi với em hay Vĩnh Phong. Bởi vì anh thật sự không có lỗi, anh đến với em khi em và Vĩnh Phong chia tay rồi, chứ không phải anh cướp đoạt tình yêu của anh ấy. Mà chắc gì Vĩnh Phong còn yêu em, có chăng chỉ là quá khứ mà thôi.

Hiếu Đồng quay sang nhìn Vĩnh Thành:

- Hứa với em một điều. Hãy làm như anh không biết gì về mối quan hệ của em và Vĩnh Phong. Cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên vì như vậy mới là điều tốt nhất cho ba chúng ta.

Vĩnh Thành nhìn Hiếu Đồng mấy giây, cậu nhìn thấy đôi mắt trong veo u buồn như cầu khẩn của cô thì chậm rãi gật đầu. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh trong cơn mưa, hai người trong xe đều im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ.

Lát sau Hiếu Đồng lên tiếng:

- Tại sao anh không hỏi lí do thật sự em chia tay Vĩnh Phong là gì? Tại sao anh không hỏi, tại sao em lại tiếp cận anh.

Vĩnh Thành nghe Hiếu Đồng hỏi như thế thì thần sắc thay đổi, tay b1p chặt tay lái, cuối cùng cậu tắt xe vào ven đường rồi quay người nhìn Hiếu Đồng nói:

- Chẳng phải lí do em chia tay Vĩnh Phong là vì mẹ của anh sao! Anh không hỏi vì anh biết rõ tính của mẹ anh, dù không phải vì lí do này thì cũng vì lí do kia, mẹ anh là người không từ thủ đoạn để có thể chia rẽ cho được em và Vĩnh Phong. Còn lí do vì sao em tiếp cận anh, anh không quan tâm....

Im lặng một lát, Vĩnh Thành mới nói tiếp:

- Từ nhỏ đến lớn anh luôn là một đứa con ngoan trong mắt của mẹ anh. Mẹ bảo gì, anh nghe đấy, chưa từng làm trái ý mẹ một lần. Chỉ cần mẹ thích thì bắt buộc anh phải làm cho bằng được, còn những thứ anh thích thì mẹ không bao giờ cho phép. Anh cứ sống như vậy cho đến lúc trưởng thành, vô cảm nhạt nhẽo như một con rối bị giật dây. Đôi lúc anh thấy rất mệt mỏi, chán trường nhưng anh không thể nào phá hủy hình ảnh của mình trong mắt mẹ. Anh khác với Vĩnh Phong, vì anh là con trai lớn, cho nên mẹ đặt nhiều kì vọng lên anh. Với lại chỉ cần anh làm mẹ vui lòng thì Vĩnh Phong sẽ thoải mái hơn. Nó có thể sống theo ý thích của mình, không bị gò bó hay bắt buộc. Hai anh em, chỉ cần mình anh chịu đựng cuộc sống như trong ngục tù này là được rồi hà tất phải kéo Vĩnh Phong vào. Vĩnh Phong như một cơn gió càng quét và ngang ngược, từ nhỏ tính tình hiếu động. Anh rất thương nó, vì nhà chỉ có hai anh em trai, anh luôn muốn

Vĩnh Phong được vui vẻ. Cho nên anh bằng lòng vì Vĩnh Phong mà chấp nhận sự gò ép của mẹ. Bằng lòng nhường tất cả mọi thứ của mình cho nó.

Sau đó Vĩnh Thành nâng cằm của Hiểu Đồng lên nhìn sâu vào trong mắt cô:

- Em là thứ duy nhất anh muốn có, là người giúp anh thoát khỏi lao tù. Vì em anh mới muốn sống cuộc sống mà bản thân mình muốn, làm mọi thứ mà mình thích. Vì em anh mới dám dọn ra bên ngoài ở đều mà từ trước tới giờ anh chưa từng làm. Bởi vì anh yêu em, em có hiểu không Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng đáp lại ánh mắt chân thành của Vĩnh Thành bằng một nụ cười tươi tắn đầy nhẹ nhàng. Đây là người đàn ông mà cô đã thể mãi mãi ở bên cạnh. Là người đàn ông mà cô muốn bao bọc chở che suốt cuộc đời.

- Lần này, mẹ anh sẽ không thể bắt em rời xa anh như rời xa Vĩnh Phong được đâu. Vì vậy em sẽ luôn ở bên cạnh anh – Hiểu Đồng bày tỏ ý định của mình.

Vĩnh Thành bỗng thấy một làn gió nhẹ thổi ào tim khiến cậu hạnh phúc vô cùng, cậu ôm chầm lấy Hiểu Đồng, hôn nhẹ lên tóc cô nói:

- Anh sẽ bảo vệ em. Anh không còn là một đứa trẻ để mặc ẹ mình điều khiển nữa. Vì em, anh sẽ kiên cường tạo ra con đường hạnh phúc cho hai chúng ta. Chỉ cần em không buông tay anh ra.

“ Chỉ cần em không buông tay anh ra” – Câu nói này như nhát dao đâm nhẹ vào tim Hiểu Đồng. Vĩnh Phong từng từng yêu cầu cô đừng buông tay cậu ra, cô cũng đã hứa sẽ mãi mãi không buông tay cậu ra. Vậy mà cuối cùng cô đã buông tay cậu ra để rồi trao tay mình ột bàn tay khác. Bất giác nước mắt lại rơi, cô ôm chầm lấy Vĩnh Thành để cho nước mắt thấm vào áo cậu.

Từ đằng xa, một chiếc xe màu đen đang gạt mưa nhìn về phía họ. Một tay người đó nắm chặt tay lái, tay kia ôm chặt lấy tim mình:” Tim ơi đừng đau nữa”

Hiểu Đồng tối hôm đó ở lại nhà Vĩnh Thành. Cô giúp cậu giặt giũ và ủi quần áo phẳng phiu. Sau đó cô xếp chúng ngay ngắn vào trong tủ. Vĩnh Thành cứ đứng nhìn cô tất bật giúp mình, lòng cảm thấy hạnh phúc. Vĩnh Phong trở về rồi, cậu không biết rồi đây ba người bọn họ sẽ như thế nào. Cậu thật sự không muốn có lỗi với Vĩnh Phong nhưng lại không thể buông tay Hiểu Đồng ra. Dù cậu biết trong tim Hiểu Đồng vẫn chỉ có hình bóng của Vĩnh Phong, nhưng cô Vĩnh Phong, cậu không biết, cũng không dám hỏi. Bởi vì cậu sợ, sợ rằng Vĩnh Phong vẫn còn tình cảm với Hiểu Đồng, và Hiểu Đồng muốn trở về với Vĩnh Phong. Lúc đó với hai con người mà cậu đều rất mực yêu thương này, cậu liệu có thể nào buông tay không. Cậu không biết, cũng không dám nghĩ tới.

Vĩnh Thành nhìn lại bàn tay đã khiếm khuyết của mình thở dài. Nếu không vì vậy, Hiểu Đồng sẽ không ở bên cậu, nếu không vì vậy, có lẽ Hiểu Đồng đã trở về với Vĩnh Phong rồi.

Hiểu Đồng đã hứa sẽ ở bên cậu mãi mãi, cậu có lời hứa này cảm thấy nhẹ nhõm nhưng lại bị tình cảm đè nặng.

Vĩnh Thành bỗng đến ôm chầm lấy Hiểu Đồng, tựa cằm lên vai cô thủ thỉ:

- Anh yêu em.

Bên ngoài trời vẫn mưa, chiếc xe màu đen đã đậu dưới đó, có người ngược mắt nhìn lên trên can hộ chung cư của ai đó, chờ mãi chờ mãi cho đến khi căn hộ đó tắt đèn. Người đó gục đầu duoi vô lăng chua xót.

Sáng hôm sau, trên bàn ăn, Hiểu Đồng len lén nhìn gương mặt xanh xao của Vĩnh Thành, tối qua cậu không ngủ được, nhưng chẳng dám nhúc nhích, đợi tới khi Hiểu Đồng ngủ say mới len lút thở dài. Nhưng tối qua Hiểu Đồng cũng không ngủ được, cho nên cô đã nghe tiếng thở dài của Vĩnh Thành. Cô biết bây giờ người khó xử nhất chính là Vĩnh Thành, cậu đang đứng giữa hai người, vô cùng khó xử.

Hiểu Đồng quyết định nói rõ ý nghĩ để Vĩnh Thành quên đi nỗi lo trong lòng cậu.

- Vĩnh Thành! – Cô gọi.

Vĩnh Thành ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt cậu hiện rõ sự ưu tư.

- Chúng ta hãy chính thức đến gặp mặt Vĩnh Phong đi. Coi như là một sự tình cờ, anh muốn giới thiệu bạn gái mình với em trai .

Vĩnh Thành không ngờ Hiểu Đồng lại đề nghị với cậu chuyện này. Cậu vẫn tưởng cô sẽ lần tránh Vĩnh Phong, nào ngờ....

- Em không ngại sao? – Vĩnh Thành nghi ngờ hỏi lại.

- Em đã quyết định trọn đời này ở bên cạnh anh, chuyện gặp nhau chỉ là sớm muộn mà thôi. Gặp sớm thì sẽ đỡ khó xử về sau – Hiểu Đồng cười giải thích.

Vĩnh Thành mỉm cười “ừ “ một tiếng.

Nhưng hai người không ngờ rằng, hai người vẫn chưa đến tìm Vĩnh Phong thì

- Kính....kong.....

Nghe tiếng chuông cửa, Hiểu Đồng định đi ra mở cửa nhưng Vĩnh Thành đã ngăn lại cười nói:

- Em cứ tiếp tục rửa chén đi, để anh mở cho.

Thế là Hiểu Đồng cứ tiếp tục công việc của mình, còn Vĩnh Thành đi ra mở cửa. Sở dĩ , Vĩnh Thành không muốn Hiểu Đồng đi ra là vì cậu biết người bên ngoài là ai.

Từ lúc cậu chuyển đến đây, chỉ có hai người lui tới: Một là Hiểu Đồng, hai là bà ** Năm. Nhưng ** Năm thường không đến giờ này, vậy thì người đến chỉ có thể là Vĩnh Phong mà thôi, vì đã cho Vĩnh Phong địa chỉ nhà cậu.

Quả đúng như Vĩnh Thành dự đoán, người bên ngoài cửa là Vĩnh Phong. Dù biết trước nhưng mặt Vĩnh Thành cũng hơi nhợt một chút nhưng vốn đã quen với thương trường đối trá cậu nhanh chóng lấy lại gương mặt bình thường của mình rồi cười tươi chào Vĩnh Phong.

- Sao em biết anh ở đây – Dù đã biết câu trả lời nhưng Vĩnh thành vẫn giả vờ hỏi:

- ** nói. Nghe nói anh chuyển ra đây để sống với bạn gái – Vĩnh Phong nửa đùa nửa thật nói:

- Cái thằng này dám trêu anh à – Vĩnh Thành cười rồi đập nhẹ vai Vĩnh Phong một cái nhẹ, sau đó hất đầu nói – Vào nhà đi.

Vĩnh Phong đi thẳng vào trong nhà một cách tự nhiên, cậu bình thản thả người trên salon rồi nói:

- Hôm nay, bạn gái anh có ở đây không, sớm giới thiệu cho em biết để làm quen coi.

- Thằng này, mới đến mà định dọa cho người ta sợ à – Vĩnh Thành có ý ngăn lại.

Vĩnh Phong chỉ cười, không nói tiếp, cả hai an hem bắt đầu thủ thỉ tâm sự chỉ có Hiểu D(ồng đứng trong bếp chết lặng từ bao giờ.

Cô không ngờ Vĩnh Phong lại đến đây, ngay lúc này. Mặc dù cô đã bảo sẽ cùng nhau đến gặp Vĩnh Phong nhưng là khi cô đã chuẩn bị sẵn tâm lí rồi nhưng còn bây giờ.

Hiểu Đồng cảm thấy rất run, tim đập liên hồi, càng nghe giọng nói của Vĩnh Phong vọng vào cô càng thấy khó thở. Cô không muốn cậu gặp cô trong tình cảnh này, cậu chắc chắn sẽ hiểu lầm hai người.

“ Nhưng đây chẳng phải là điều mà muốn sao, chẳng phải càng hiểu lầm thì càng tốt sao, như vậy sẽ dễ dàng quên hơn.”

Nghĩ vậy, Hiểu Đồng hít một hơi thật sâu, cô quyết định bước ra.

Vĩnh Thành và Vĩnh Phong đang trò chuyện vui vẻ thì thấy Hiểu Đồng bước ra, cả hai đều im bật. Sắc mặt cả hai đều thay đổi, không còn hồng hào nữa mà là tái nhợt.

Hiểu Đồng bước ra, tay bê một khay nước, cô vờ như không quen biết hỏi:

- Ai vậy anh?

- Đây là em trai anh – Vĩnh Thành thấy Hiếu Đồng giả vờ như không nên cậu cũng làm như không có gì trả lời – Còn đây là Hiếu Đồng.

Hiếu Đồng đặt nhẹ nhàng khay nước xuống bàn, lấy nước mời Vĩnh Phong xong cô ngồi xuống bên cạnh Vĩnh Thành, khoát lấy tay cậu nhìn Vĩnh Phong cười nói:

- Chào anh! Em vẫn thường nghe kể về anh rất nhiều.

Vĩnh Phong đã nhanh chóng lấy lại vẻ mặt thản nhiên lạnh lùng của mình, cậu nhếch môi khẽ cười, ánh mắt lạnh nhạt:

- Anh ấy kể gì về tôi, có kể rõ về con người tôi với cô không?

Hiếu Đồng hơi tái mặt sau câu hỏi nhưng cô cố kìm nén mỉm cười nói:

- Anh ấy thường chỉ kể chuyện lúc nhỏ của hai người, vì sau này hai người sống ở hai nơi, nên cũng không có gì nhiều để kể.

- Vậy à – Vĩnh Phong gật đầu tỏ vẻ hiểu, sau đó cậu quay lại nhìn Vĩnh Thành nói – Vậy bây giờ anh em ta nên gặp nhau thường xuyên hơn. Nghe nói bạn gái anh nấu ăn rất ngon, không biết em có dịp được thưởng thức không. Hay là em nên ghé đến đây thường xuyên hơn nhỉ, dù gì anh em ta nên giống như hồi xưa than thiết với nhau. Anh nghĩ có được không?

- Tùy ý em – Vĩnh Thành nhã nhặn trả lời.

Sau đó, ba người cùng nhau trò chuyện, Vĩnh Thành và Hiếu Đồng xoay qua nói chuyện về bé Phong và bé Đường, cả hai nói chuyện rất vui vẻ, Vĩnh Phong cảm thấy đau nhói, cậu như một người thừa. Hai người đó, đã bước vào thế giới của riêng họ, thế giới mà cậu chưa từng và không thể đặt chân vào.

Sau hi cánh cửa nhà khép lại, Vĩnh Phong bước vào thang máy, cậu dựa hẳn người vào thành thang máy, đầu đốn nhắm mắt lại tự hỏi:

- Đã không còn gì nữa rồi sao. Đã hết thật rồi.

Hiếu Đồng vừa vào công ty, vẫn như thường lệ cô dọn dẹp sau đó đi pha cà phê ọi người. Vừa bước vào thì đã thấy giám đốc Điền ở đó. Ông vừa nhìn thấy cô liền nói:

- Sau này cô cũng phụ trách pha cà phê cho phó tổng giám đốc uống, có biết không?

Quả là làm khổ cho Hiếu Đồng mà, cô vừa gặp cậu lúc này, đã cảm thấy khó đối mặt rồi. Vậy mà bây giờ lại phải ngày ngày đối mặt. Hiếu Đồng lí nhí hỏi:

- Giám đốc Điền, có thể thay người khác không ạ.

- Không được, vì hôm qua phó tổng giám đốc có uống cà phê do cô pha, cậu ấy thấy hài lòng cho nên mới bảo cô tiếp tục pha – Giám đốc Điền gắt lên.

Hiếu Đồng cũng không dám nói thêm gì, cô cúi đầu định đi về chỗ ngồi thì:

- Cô mau đến gặp Phó tổng giám đốc đi, cậu ấy cho gọi cô – Giám đốc Điền đã vội nói – Tôi phải đích thân đến đây gọi cô lên đó, cho nên liệu mà cư xử nếu không tôi cho cô thôi việc.

Hiếu Đồng thở dài chậm rãi bước đi đến phòng Vĩnh Phong. Buổi sáng này thật là khiến người ta mệt mỏi. Cả ba người họ đều phải nói dối, đều là những người đau khổ.

- Cốc ...cốc ...cốc...

Vẫn là sự im lặng không trả lời, Hiếu Đồng thở dài gõ cửa lần nữa.

- Vào đi.

Hiếu Đồng mở cửa bước vào, Vĩnh Phong đang hí hoáy viết cái gì đó đầu không ngẩng lên. Hiếu Đồng mím nhẹ môi lên tiếng hỏi:

- Phó tổng giám đốc cho gọi tôi có việc gì.

Vĩnh Phong ngẩng đầu nhìn lên một cái lạnh lùng rồi với tay lấy xấp tài liệu trên bàn thầy lên trước mặt Hiếu Đồng lãnh đạm nói:

- Cô về làm lại toàn bộ kế hoạch này cho tôi. Sáng mai đem đến cho tôi.

Nói rồi cúi đầu tiếp tục viết, không đợi phản ứng của Hiếu Đồng càng không cho Hiếu Đồng có cơ hội biện bạch.

Hiếu Đồng nhìn tập tài liệu trên bàn, đó là tập tài liệu hôm qua cô đã mang đến. Tập tài liệu này được làm cách đây 3 tuần lễ, trong khi cô mới vào làm mười ngày, và tất nhiên người làm không phải là cô. Vĩnh Phong chắc chắn biết điều đó, cho nên người cần làm lại không phải là cô nhưng cậu vẫn bắt cô làm.

Hiếu Đồng không nói gì chỉ lặng lẽ cầm tài liệu đi ra ngoài. Nhìn thấy Hiếu Đồng đã ra ngoài, Vĩnh Phong mới ngẩng đầu nhìn lên ngã người dựa vào ghế mệt mỏi, tay buông thõng cây bút xuống khiến nó rơi xuống đất. Cậu đưa mắt nhìn vào những chữ mà cậu mới viết. Chẳng rõ là những từ nào cả, không đầu không đuôi, có có nghĩa.

Những người trong phòng kế hoạch thấy Hiếu Đồng trở về vội tranh nhau hỏi. Cô cũng thật tình kể rõ mọi chuyện, ai nấy nghe xong đều nhất ý một lòng rằng: “Hiếu Đồng đang bị đi sói trán rồi”

Hiếu Đồng phải đến nhờ anh Thắng, người đã phụ trách làm báo cáo này cho cô xem các tài liệu liên quan để làm lại kế hoạch. Cậu ta vội vàng giúp đỡ cô một cách tận tình, dù gì thì bão cũng đổ lên đầu cô một phần cũng vì cậu làm chưa tốt. Mặc khác trong lòng thấy nhẹ nhõm vì người chết không phải là mình.

Kế hoạch này dài vô cùng, vừa tham khảo vừa tường trình, Hiếu Đồng đành phải ở lại làm đêm. Cô nhờ thím Hà – mẹ Đình Ân giữ bé Đường và bé Phong dùm mình, cũng nói dối Vĩnh Thành để cậu không lo lắng. Cứ thế một mình ở lại làm cho xong bản kế hoạch.

Tất cả mọi người đều lần lượt ra về, chị Tình và Mai Thi vỗ vai Hiếu Đồng động viên. Cô chỉ nhẹ cười đáp lại. Sau đó Mai Thi đã quay trở lại trên tay còn có một phần cơm và mấy bịch bánh.

- Này! Mình chẳng rành mấy cái này nên chẳng biết giúp cậu cái gì đâu. Chỉ có thể mua cơm cho cậu thôi. Đói bụng thì lấy mà ăn đừng có nhịn đói. Còn bánh này thì để khuya đói bụng ăn. Kiểu này cậu phải làm tới sáng quá – Mai Thi chắc lưỡi thở dài.

- Cám ơn cậu – Hiếu Đồng mỉm cười.

Sau đó Mai Thi ra về, Hiếu Đồng tiếp tục công việc, thỉnh thoảng cô ra ngoài lấy nước mới hay mọi người đã ra về hết, không gian tắt đèn tối thui. Chỉ có đèn phòng cô là còn sáng.

Hiếu Đồng chỉ ăn vội vài miếng cơm rồi cúi đầu làm tiếp, khi làm xong thì cũng đã hơn hai giờ sáng rồi. Chẳng còn xe buýt hay taxi để về. Hiếu Đồng đành ngủ lại ở công ty đợi sáng về nhà sớm tắm rửa thay đồ. Cô mệt mỏi gục đầu lên bàn ngủ lúc nào chẳng hay.

Trời bên ngoài mưa bắt đầu rơi xuống lạnh, một bóng người bước vào cầm theo chiếc chăn choàng lên người cô, mở lại điều hòa cho ấm, sau đó đứng nhìn gương mặt say ngủ của cô rất lâu, rất lâu...sau đó lặng lẽ đau lòng bỏ đi.

Trời vừa hừng sáng, Hiếu Đồng đã thức dậy, một vật gì đó từ trên người cô rơi xuống đất. Hiếu Đồng quay người nhìn cái vật đó, cô nhận ra cái chăn đó là cái chăn ở phòng y tế, cô ngơ ngác tự hỏi:

- Ai đắp cái chăn này ỳnh nhỉ. Đêm qua chẳng phải mọi người về nhà hết rồi sao. Chắc là bác bảo vệ đã đắp ỳnh.

Hiếu Đồng từ khi thực tập ở đây đã quen than với bác bảo vệ ở đây. Bởi vì cô luôn chào hỏi bác mỗi khi ra vào, bác bảo vệ cũng rất quý cô. Hôm nay lại đúng ca trực của bác ấy.

Hiếu Đồng thu dọn ra về, cô phải tắm rửa thay đồ rồi quay lại công ty. Cô ra cổng gặp bác bảo vệ để cám ơn bác ấy nhưng bác bảo vệ cũng ngơ ngác như cô:

- Hôm qua khi bác lên kiểm tra lần cuối thấy cháu vẫn còn thức bác bỏ đi xuống dưới này.

Hiếu Đồng chau mày suy nghĩ rồi chào tạm biệt bác bảo vệ. Bác bảo vệ nhìn theo bóng cô môi mấp máy nhưng không nói ra :” Thật ra đêm qua còn một người ở lại”

- Làm lại – Vĩnh Phong lướt sơ qua bản báo cáo của Hiếu Đồng mấy cái rồi quẳng trả cho cô – Sáng mai nộp cho tôi.

Hiếu Đồng nhìn Vĩnh Phong một cái không nói gì, thu hồi bản báo cáo rồi đi ra ngoài. Đêm nay lại phải ở lại nữa rồi. Nhưng lần này, Hiếu Đồng không vất vả như lần trước, cô đã hiểu qui trình kế hoạch. Nhưng lần này cô kiểm tra cẩn thận, bổ sung một cách đầy đủ hơn.

Ra về cũng đã hơn mười giờ, cô quay đi ngoảnh lại tìm taxi, chờ mãi vẫn không có taxi, Hiếu Đồng thở dài. Cô định gọi Vĩnh Thành đến đón thì một chiếc xe màu đen chờ tới.

- Lên xe – Vĩnh Phong lạnh lùng ra lệnh.

- Không cần – Hiếu Đồng nhìn Vĩnh Phong một cách âm ỉ nói, sau đó quay lưng bỏ đi nhưng...

Người ở trong xe bỗng nhào ra nắm tay cô lôi đến mở cửa thắng tay nhéo cô vào trong xe. Rồi nhanh chóng đi vào phóng xe vút đi. Xe chạy rất nhanh, làm cho người ngồi bên cạnh tái mặt. Hiếu Đồng vội vàng thắt dây đai lại, một tay nắm chặt dây đai một tay nắm chặt phần ghế dưới chân, môi mím lại nín thở sợ hãi. Tài lái xe của Vĩnh Phong không phải cô không biết nhưng chỉ là cô không quen với việc chạy nhanh như thế này. Cô thỉnh thoảng đưa mắt nhìn sang Vĩnh Phong, sắc mặt cậu lạnh tanh, tay nắm chặt vô lăng, chăm chú lái xe.

Chiếc xe chạy vào con đường quen thuộc, băng qua hàng cây đậu trước cánh cửa màu xanh vô cùng quen thuộc. Không gian bỗng nhiên im lặng, bởi vì mỗi người đều dâng lên trong lòng một cảm xúc vừa ấm áp vừa đau đớn.

- Sao lại đưa tôi đến đây – Hiếu Đồng chợt lên tiếng hỏi.

Nhưng Vĩnh Phong không trả lời, mắt cậu vẫn nhìn về phía trước, ánh đèn đường mờ ảo, chỉ có đôi mắt cậu là phát sáng. Cô không muốn ở cùng Vĩnh Phong trong một không gian gần gũi thế này. Càng không dám thở mạnh, sợ rằng Vĩnh Phong sẽ nhận ra cảm xúc thật đang đè nén trong lòng cô. Sợ cậu nghe được tiếng tim đập của cô. Cho nên cô quyết định mở cửa bước ra.

Nhưng vừa đặt một chân xuống đất thì tay đã bị người kéo lại. Cô quay qua nhìn cậu, đôi mắt trực trào muốn khóc nhưng Vĩnh Phong không nhìn thấy, ánh mắt cậu vẫn nhìn về phía trước.

- Cô có từng trở lại đây không ? – Vĩnh Phong lên tiếng hỏi, giọng chứa nhiều cảm xúc mong mỏi.

- Có.

Trong lòng Vĩnh Phong bỗng thấy một cơn gió thổi qua nhưng đó lại là một cơn gió nóng bởi vì Hiếu Đồng đã nói tiếp.

- Dù gì đây cũng từng là nhà của tôi. Dù căn nhà này thuộc về anh hay thuộc về một người nào khác thì tôi cũng sẽ đến đây nhìn nó. Trước đây vẫn vậy, hôm nay vẫn vậy, và sau này vẫn vậy. Cho đến lúc nào đó tôi có đủ khả năng mua lại nó.

- Cô nghĩ tôi sẽ bán nó cho cô à – Vĩnh Phong lạnh lùng quay sang nhìn Hiếu Đồng, ánh mắt chất chứa xa xăm.

- Vậy thì tôi đành nhờ người đàn ông bên cạnh mình giúp thôi. Dù gì cũng là người quen biết, chắc là thương lượng dễ hơn – Hiếu Đồng mỉm cười trả lời, cô cố ý nói ra những lời làm đau lòng Vĩnh Phong.

Ánh mắt Vĩnh Phong nhìn Hiếu Đồng lúc này như một ngọn lửa chất chứa sự giận dữ. Bàn tay nắm lấy tay cô bóp chặt khiến Hiếu Đồng cảm thấy đau nhưng cô im lặng cố không biểu hiện ra nét mặt. Dần dần bàn tay đó lỏng ra, cuối cùng rời khỏi tay cô. Vĩnh Phong quay đầu đi, không muốn để Hiếu Đồng nhìn thấy nét mặt của cậu nữa.

Hiếu Đồng cụp mắt xuống, cảm nhận nỗi đau trong lòng Vĩnh Phong. Cô mở cửa bước ra ngoài, lần này Vĩnh Phong không cản cô nữa. Cứ thế cô từng bước từng bước rời đi, nước mắt chẳng thể rơi được nữa bởi vì nó đã chảy ngược vào tim đau nhói.

Cho đến khi Hiểu Đồng đi tới khúc quẹo thì bước chân cô xiêu quẹo. Cô chỉ muốn Vĩnh Phong thấy cô đã quên, đã quên cậu từ lâu rồi cho nên cố bước đi mạnh mẽ nhưng giờ đây, cô đã đi khá xa tầm mắt cậu. Cô không cần phải gồng mình chịu đựng nữa. Cô dựa vào một bức tường rồi từ từ sụp xuống. Nước mắt từ tim được dốc ngược ra.

Một chiếc xe đậu ở đó không xa bỗng mở cửa, người trong xe bước đến bên cô. Ôm chặt lấy cô vỗ về.

- Cứ khóc đi cho nhẹ long – Vĩnh Thành chua xót nói.

Lúc Vĩnh Thành dìu Hiểu Đồng ngồi vào xe, cô mới chợt tỉnh vội hỏi:

- Sao anh biết em ở đây?

- Tan tiệc xong anh mua chút bánh cho bé Đường và bé Phong. Nhưng chẳng thấy ai ở nhà cả, gọi điện cho bác Hà mới biết em đã gửi hai đứa nó ở nhà bác Hà hai hôm nay rồi. Anh gọi điện đến công ty thì được hay em đã ở lại làm thêm hai hôm nay rồi. Cho nên anh định đến đón em sẵn mau chút gì cho em ăn. Nào ngờ vừa mới đến thì thấy Vĩnh Phong lôi em vào xe nên anh đi theo hai người đến đây. Mà công ty có việc gì à.

- Vĩnh Phong bắt em làm lại báo cáo kế hoạch thôi, cho nên em phải ở lại làm – Hiểu Đồng giải thích, cô không muốn Vĩnh thành nghi ngờ rồi hiểu lầm.

- Có cần anh giúp không – Vĩnh thành đề nghị.

- Được rồi, em có thể tự làm

Nói xong bất giác cô thở dài. Vĩnh Thành đau xót nhìn cô đề:

- Hay là anh chuyển em đến chỗ anh quản lý nha.

- Thôi đi, tránh được nhất thời không tránh được cả đời đâu. Bây giờ mà đi còn khó xử hơn – Hiểu Đồng vội phản bác .

- Nhưng mà- Vĩnh Thành vẫn lo lắng nói.

- Đừng lo, em đâu phải là người không biết bảo vệ mình đâu. Nếu bị bức ép quá em nhất định phản kháng lại. Dù gì em cũng có tổng giám đốc chống lưng rồi còn lo gì bị đuổi việc – Cô nhìn Vĩnh Thành nói đùa.

- Được. Vậy thì anh sẽ làm bù hộ mạng cho em – Vĩnh Thành cũng cười nói, sau đó hai người lái xe trở về nhà cậu.

- Làm lại lần nữa cho tôi – Vĩnh Phong chỉ cầm tập tài liệu lật ra trang đầu tiên thì lập tức quăng trả lại cho Hiểu Đồng.

Lần này thì Hiểu Đồng thấy tức giận vô cùng, rõ ràng là cậu cố ý, chứ nếu không thì tại sao sửa tới sửa lui vẫn không hài lòng lại chẳng thèm xem qua lấy một cái. Cô đã bỏ biết bao công sức và tâm huyết ra làm (mình cũng giống vậy đó (^_^), bởi vậy ko thank là ta chém) , Hiểu Đồng tức giận vụn lại:

- Phó tổng giám đốc, xin anh nói rõ cho tôi biết chỗ nào chưa tốt, tôi sẽ sửa lại. Chứ anh đừng có lấy việc công để trả thù riêng như vậy.

- Lấy công trả thù riêng – Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng bằng ánh mắt dữu cợt – Cô nghĩ cô đáng sao?

“ Cô đáng sao?” – có câu nói nào làm đau người bằng câu nói này không ? Đúng vậy, cô không đáng, không đáng chút nào, không đáng để anh quan tâm, không đáng để anh để ý, không đáng? – Hiểu Đồng cảm thấy rất đau, nhưng rõ ràng cô mới là người đi đâm vào tim người khác cơ mà. Tại sao tim cô lại đau chứ. Cô không để cậu thấy nổi đau này.

- Vậy anh nói đi. Rốt cuộc là anh không hài lòng ở chỗ nào chứ - Hiểu Đồng sẵn giọng hỏi lại.

- Cô có biết cách để làm một nhân viên hay không vậy. Nhân viên là để phục tùng cấp trên, làm mọi việc cấp trên yêu cầu. Phục vụ cho đến khi cấp trên hài lòng chứ không phải là đi hỏi lại cấp trên cái này cái nọ - Vĩnh Phong khinh miệt nói, rồi cậu nhìn thấy nét mặt đông cứng của Hiểu Đồng mới nói – Được rồi, cô trở về phòng đi, gọi cậu Thắng vô đây cho tôi.

Hiếu Đồng thất thểu đi về phòng. Vừa vào phòng cô liền đưng mặt giám đốc Điền, ông thấy cô liền vồn vã hỏi:

- Sao rồi, phó tổng giám đốc đã duyệt chưa?

Hiếu Đồng lắc đầu, vẻ mặt bí xị. Giám đốc Điền gơ tay lên trời thở dài:

- Trời ơi, tôi sắp sửa về hưu rồi không ngờ còn bị gặp nạn này. Đầu tôi vì cô mà bây giờ tiếp tục hói rồi.

Nói xong ông ta tiếp tục thở dài bỏ về phòng mình. Đợi ông ta đi xa mọi người bắt đầu cười phá lên. Hiếu Đồng và Mai Thi không hiểu đã xảy ra chuyện gì ngỡ ngàng nhìn mọi người. Ngay cả chị Tình vốn điềm đạm cũng đang run người vì cười.

- Chuyện gì mà mọi người cười dữ vậy – Mai thi không nén nổi tò mò hỏi.

Một người cố nén cười giải thích cho hai người hiểu:

- Giám đốc Điền, từ lúc anh vào làm đã thấy cái đầu hói bong lưỡng của ông ta. Nhưng chưa bao giờ ông ta thừa nhận mình bị hói đầu cả. Ai mà dám nói thế là chết với ông ta. Nhưng hôm nay vì Hiếu Đồng mà ông ta tự thừa nhận bản thân mình bị hói. Anh phải nói là anh rất khâm phục em – Nói xong anh ta còn gơ ngón tay cái về phía Hiếu Đồng.

Mai Thi nghe vậy cũng bật cười, còn Hiếu Đồng thì chẳng thể nào cười nổi, cô đi đến bên anh Thắng nói nhỏ:

- Anh thắng, phó tổng giám đốc cho gọi anh.

Nụ cười trên môi cậu Thắng tắt ngay thay vào đó là mồ hôi vã ra, cậu ta lắp bắp:

- Có phải vì bản kế hoạch không?

Hiếu Đồng gật đầu, mọi người ai nấy cũng nín cười, vẻ mặt lo sợ. Cậu Thắng thở dài, cứ tưởng mình thoát nạn nào ngờ. Lần này cậu chết chắc, cả một cô bé xinh đẹp như Hiếu Đồng mà còn bị mắng tơi bời thì thân cậu còn bị trà đạp đến đâu. Cậu Thắng ừ ừ đi ra.

Lát sau cậu trở về gương mặt đầy nhẹ nhõm, thấy ánh mắt tò mò của mọi người, cậu nói:

- Báo cáo không có vấn đề, vấn đề nằm ở bảng số liệu. Tôi không kiểm tra kỹ mà đưa vào. Giám đốc bắt Hiếu Đồng làm lại vì nghĩ cô ấy sẽ phát hiện ra bảng số liệu bị sai, ai ngờ Hiếu Đồng lại đi vào vết xe đổ của tôi. Cho nên phó tổng giám đốc mới nổi giận. Cũng không trách Hiếu Đồng được, đến người có đầy đủ kinh nghiệm như tôi mà còn sai sót, huống hồ là người mới như Hiếu Đồng. Cũng may, phó tổng giám đốc không nói gì, chỉ bảo đi sửa lại số liệu mà thôi. Không ngờ, phó tổng giám đốc vừa nhìn một cái nhận ra bảng số liệu này có vấn đề, đúng là khâm phục.

Nghe anh Thắng nói Hiếu Đồng mới giật mình nhận ra đúng là cô không kiểm tra bảng số liệu. Cô cứ nghĩ bảng số liệu anh Thắng đã tra kỹ rồi. Lúc này còn nổi giận mắng Vĩnh Phong, bắt giặc thở dài hối hận.

- Vậy chúng ta kết thúc bài phỏng vấn tại đây, cảm ơn cô đã nhận lời phỏng vấn của chúng tôi – Người phóng viên cúi đầu chào Đình Ân một cái rồi thu dọn ra về.

Đình Ân cũng cúi đầu chào rồi cùng đạo diễn Quang Lỗi đi ra về. Vừa vào trong xe, đạo diễn Quang Lỗi đã khen Đình Ân:

- Lúc này con trả lời hay lắm.

- Là nhờ chú dạy thôi – Cô mỉm cười nói – Con cảm ơn chú đã luôn nâng đỡ cho con.

- Thật ra cũng nhờ con có chút tài năng mà thôi. Chú vẫn nhớ ấn tượng vào ngày đầu tiên gặp cháu – Quang Lỗi cười nói.

Trước mắt ông là cảnh tượng các thí sinh tham dự cuộc thi tuyển diễn viên năm đó.

Trước mắt ông là các cô gái trẻ rất xinh đẹp và gợi cảm. Nhưng chẳng có ai làm cho ông chú ý cả. Bởi vì chẳng ai trong lúc này tỏ ra rất lúc túng trước trang phục của mình. Trang phục bị ban giám khảo cố tình làm rách. Họ hoàn toàn không biết ý đồ của ban giám khảo, có người mếu máo giải thích không phải mình

làm rách. Có người tự ý thay đồ khác, có người cứ thản nhiên mặc đồ rách như thế xuất hiện. Nhưng chỉ có cô thí sinh số 17 là khác biệt.

Chiếc váy của cô không chỉ bị rách một nơi như mấy người kia mà còn bị rách rất nhiều nơi. Hay nói chính xác hơn đó không phải một chiếc váy rách mà chẳng qua đó là một kiểu thiết kế mới lạ của một nhà thiết kế lập dị nào đó.

Cho nên ông đã cầm micro lên hỏi các thí sinh:

- Trong buổi thi ngày hôm nay chúng tôi không công bố cho các cô biết chủ đề là gì. Vậy ai trong các cô có thể cho biết chủ đề của buổi thi ngày hôm nay là gì không. Dựa vào trang phục mà chúng tôi đã đưa cho các cô.

Các cô gái bắt đầu nhìn lại trang phục của mình, lật tới lật lui, nhưng chẳng tìm thấy gì cả. Còn những người đã thay đồ ra thì tiếc nuối vì đã không mặc nó lên đây đành nhìn qua trang phục của người khác tìm hiểu.

Cuối cùng, họ đành trả lời đại, nhưng vẫn chẳng có ai trả lời đúng. Ban giám khảo bắt đầu thấy chán nản và mệt mỏi trước đồng thí sinh này. Chỉ có thí sinh số 17 vẫn im lặng lắng nghe các thí sinh khác trả lời. Thấy vậy ông mới cầm micro nói:

- Thí sinh số 17 câu trả lời của cô là gì?

Lúc này Đình Ân mới mạnh dạn tiến lên, cô mỉm cười chào ban giám khảo và tất cả mọi người. Rồi mới bắt đầu cầm micro trả lời:

- Theo em nghĩ chủ đề hôm nay là:” Tùy cơ ứng biến”.

Tất cả các giám khảo bắt đầu ngồi nhòm dậy nhìn vào cô thí sinh số 17. Một người lên tiếng hỏi:

- Tại sao em nghĩ chủ đề là “Tùy cơ ứng biến”

- Lúc em thay đồ, phát hiện váy mình bị rách, em lo lắng lắm. Nhưng sau đó em phát hiện những bạn khác cũng bị giông em. Lúc đó em bỗng phát giác ra hình như tất cả những việc này là có chủ đích.

- Vậy em có thể giải thích ý nghĩ của bốn từ này không? – Một giám khảo hỏi.

Đình Ân liếc mắt nhìn Hiếu Đồng một cách kính đáo, cô thấy Hiếu Đồng nhìn mình cười rồi đưa hai tay lên làm động tác cổ vũ cô cố gắng lên. Đình Ân thu hết sức mình nắm chặt micro bắt đầu trả lời.

- Em nghĩ là sau này nếu em trở thành một diễn viên, có lúc vô tình sơ ý mà làm rách váy như thế này mà không thể về nhà thay đồ kịp thì phải thật bình tĩnh, tự nghĩ ngay ra cách giải quyết. Biến cái bị động thành chủ động, cho thấy mình là người làm chủ tình hình. Có thể thể hiện được nhiều mặt cũng như nhiều vai diễn trước mặt công chúng. Như vậy mới trở thành diễn viên thực thụ được.

- Tuy đây không phải là một câu trả lời xuất sắc nhất nhưng là câu trả lời hay mà tôi được nghe.

Ban giám khảo đã lên tiếng tất cả mọi người có mặt đều vỗ tay hoan hô không dứt. Nhưng Đình Ân lại cầm micro lên tiếng:

- Thật ra, em không phải là người nghĩ ra chủ đề mà là bạn em. Cố ấy đang đứng ở đằng kia .

Đình Ân chợt chỉ tay về phía Hiếu Đồng đang đứng, ánh sáng lập tức quay về phía Hiếu Đồng. Gương mặt xinh đẹp cùng mái tóc dài đen nhánh của cô được thu lại và hiện ngay trên màn hình. Tất cả mọi người đều ồ lên trước sự xinh đẹp của cô gái này. Trong đầu ai cũng đặt ra câu hỏi:” Tại sao cô ấy lại không dự thi, nếu không thì chẳng cần phải chọn nữa”

Đạo diễn Quang Lỗi vừa nhìn thấy Hiếu Đồng, lúc này cô hơi lung túng nhưng vẫn cố cười nhẹ. Đột nhiên ông thấy cô mới chính là diễn viên chính mà ông cần tìm.

Sau khi mọi người còn đang bàng hoàng trước sắc đẹp của Hiếu Đồng thì Đình Ân lại tiếp tục nói:

- Thật ra, bạn ấy vừa nhìn danh mục đề thi liền nhận ran ngay vòng thi này không có chủ đề cho nên nhìn thấy chiếc váy bị rách thì bạn ấy đã nghĩ ra chủ đề, trong khi em học thuộc lòng danh mục mà không nhận

ra, còn nữa, chiếc váy này cũng là do bạn ấy tạo nên. Em hoàn toàn không biết, cho nên em thấy mình không xứng đáng nhận lời khen của mọi người càng không xứng dự cuộc thi này.

Nói xong cô trả micro cho người dẫn chương trình và bước xuống nắm tay Hiếu Đồng đi vào trong hậu trường. Nghĩa là cô bỏ cuộc.

- Haha...vì thấy con thật thà rất giống vai diễn bạn của nhân vật chính nên chú quyết định mời con hợp tác. Nhưng chú lại bị khả năng diễn xuất của con chinh phục. Điều hối tiếc nhất là Hiếu Đồng không chịu diễn vai nhân vật chính nếu không rating chắc chắn còn cao nữa – Đạo diễn Quang Lỗi nhớ lại xong liền cười nói với Đình Ân.

- Quả thật rất đáng tiếc – Đình Ân cũng tỏ ý luyến tiếc.

- Được rồi chú đưa cháu về nhà, tối rồi.

- Khoan đã chú, chú cho cháu đến một nơi được không?

- Cậu thật sự từ bỏ cô ấy sao? – Thế Nam nhìn Vĩnh Phong ngờ vực.

- Tội gì phải ôm khư khư một bông hoa trong khi xung quanh cậu là một vườn hoa chứ - Vĩnh Phong cười nói.

- Nhưng mà

- Còn cậu, cậu có thể từ bỏ cô ấy không? – Vĩnh Phong chợt hỏi.

- Mình không từ bỏ được. Vĩnh Phong mình yêu Hiếu Đồng, cho tới bây giờ trong lòng mình vẫn chỉ có cô ấy mà thôi. Vì Hiếu Đồng yêu cậu nên mình chấp nhận rút lui. Nhưng bây giờ là cậu từ bỏ cô ấy. Mình không muốn lại hối tiếc lần nữa – Thế Nam thở dài nói.

Cậu đã hối tiếc vì đã không bày tỏ tấm lòng của mình với Hiếu Đồng để rồi nhìn cô trong vòng tay Vĩnh Phong.

- Vì sao lại không thể từ bỏ. Vì hai người đã hôn nhau ư – Vĩnh Phong mỉa mai hỏi.

Thế Nam trợn mắt nhìn Vĩnh Phong. Cậu ấy biết ư, biết rằng cậu và Hiếu Đồng đã từng hôn nhau.

Bên ngoài cánh cửa khép hờ, một người con gái đau khổ rời tay khỏi cánh cửa bước ra ngoài. Nước mắt rơi trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Thì ra yêu thầm là một điều rất đau khổ. Yêu thầm một chàng trai mà trong lòng chỉ có hình bóng bạn thân của mình là điều đau khổ vô cùng.

Nhưng yêu đơn phương còn đau khổ hơn nhiều lần. Nhất là vẫn yêu đơn phương sau khi bộc bạch tấm lòng mình cho người con trai đó biết và bị người đó “nhẹ nhàng” từ chối. Là “nhẹ nhàng” từ chối. Nếu người đó thẳng thừng từ chối thì ít ra cô cũng có thể từ bỏ mà không đau lòng.

Đình Ân lôi điện thoại ra nhắn tin cho Hiếu Đồng:”Mình mệt mỏi rồi, mình sẽ từ bỏ anh ấy”

Sau đó cô gọi điện cho Thiên Minh:” Có thể cho em mượn vai không?”

Hiếu Đồng nhìn tin nhắn của Đình Ân cảm thấy tim như bị kim xuyên qua. Những người ở bên cạnh cô đều bị cô làm tổn thương. Vĩnh Phong, Vĩnh Thành, Thế Nam, Đình Ân, tất cả bọn họ, nếu như không quen biết cô, liệu họ có bước vào còn đường đầy đau khổ này không. Có lẽ họ sẽ bước trên con đường hạnh phúc ngập tràn ánh sáng. Tất cả đều là vì cô....

Vĩnh Phong nằm thao thức trở mình trên chiếc giường của mình. Cậu nhận ra khoảng cách giữa cậu và Hiếu Đồng càng ngày càng cách xa. Khi chưa trở về, hằng đêm cậu đều mơ thấy Hiếu Đồng, có thể chạm vào cô, ôm cô vào lòng hôn lên đôi mắt long lanh ấm áp mỗi khi cô nhìn cậu, dù rằng khi tỉnh giấc còn lại chỉ là cảm giác hụt hẫng. Còn bây giờ, cô đứng trước mặt cậu, cậu cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cô nhưng lại không thể chạm vào, trong lòng lại mang cảm giác đau khổ vô cùng. Vậy thì thà rằng không gặp lại để dù rằng nhưng nhớ trong giấc mơ còn hơn gặp lại chỉ thêm đau lòng.

Cũng trong không gian này, Thế Nam đang ngồi trầm tư bên khói thuốc. Cậu nghĩ đến tình cảm của Vĩnh Phong của Hiếu Đồng, của cậu và Đình Ân. Tình cảm của bốn người bị trôi vào một lòng lẫn quẩn. Hiếu Đồng và Vĩnh Phong yêu nhau nhưng không đến được với nhau, cậu yêu Hiếu Đồng còn Đình Ân thì yêu cậu. Bốn người họ đều là những kẻ suy tình không lối thoát.

Nghĩ đến Hiếu Đồng, Thế Nam cảm thấy tiếc nuối vì tình cảm của mình không sớm nói rõ với cô. Khi Hiếu Đồng hơn cậu, Thế Nam biết trái tim cậu mãi mãi thuộc về Hiếu Đồng. Vì một nụ hôn đó có bắt cậu chết cậu cũng cam tâm tình nguyện.

Nghĩ đến Đình Ân, cậu cảm thấy có lỗi với cô, là cậu phụ tấm chân tình của cô để đuổi theo một bóng hình mà mãi mãi không có được.

- Cậu thật sự từ bỏ anh ấy sao. Đã xảy ra chuyện gì vậy – Hiếu Đồng nhìn Đình Ân lo lắng hỏi.

Hôm nay cô đến đón bé Phong và bé Đường ở nhà Đình Ân. Vô tình Đình Ân có nhà vậy là hai người cùng vào phòng Đình Ân trò chuyện.

- Không có gì cả, chỉ là do mình mệt mỏi rồi – Đình Ân cười buồn trả lời.

Hiếu Đồng nhìn nét buồn trên gương mặt bạn, cô biết Đình Ân không muốn cô nghĩ nhiều nên mới không kể, cô rụt rè hỏi:

- Có phải vì mình không?

Đình Ân cúi đầu không trả lời, không gian bỗng chìm vào im lặng, chỉ nghe tiếng thở dài của cả hai. Lát sau Đình Ân ngẩng đầu lên nói.

- Thật ra trước đây mình rất ganh tỵ với cậu. Lúc nhỏ mình ghen tỵ vì cậu được sống trong căn nhà to và đẹp. Được mặc quần áo đẹp, được ở trong căn phòng như một nàng công chúa. Sau này gặp lại, dù chúng ta rất thân nhau nhưng mình vẫn thấy ganh tỵ, đi bên cậu lúc nào mình cũng thấy mặc cảm. Bởi vì cậu vừa xinh đẹp vừa thông minh, dù cậu không cần làm gì vẫn thu hút biết bao ánh mắt của người khác. Mình đi bên cạnh cậu, vô tình làm phong nền cho cậu, là đối tượng để người ta so sánh và khen ngợi cậu. Lúc trước mình cũng để ý đến một cậu bạn hồi trung học nhưng bạn ấy lại thích cậu, còn lợi dụng mình để tiếp cận cậu nữa chứ -Đình Ân cười khổ khi nhớ lại.

Hiếu Đồng ngỡ người bang hoàng nghe những lời Đình Ân nói. Cô không biết, cô không hề biết là Đình Ân luôn ganh tỵ với cô. Càng không biết Đình Ân vì cô mà bị tổn thương đến như vậy. Vì cuộc sống Hiếu Đồng không để ý đến mọi thứ xung quanh, không quan hệ với bất cứ ai, bỏ ngoài tai tất cả mọi lời thì thầm của mọi người. Cô chỉ chăm chỉ làm việc kiếm tiền và cố gắng học hành.

Nhưng Đình Ân thì khác, cô có cha mẹ khỏe mạnh chăm lo, có anh trai đỡ đần yêu thương bảo vệ nên cô không cần phải vất vả như Hiếu Đồng, cho nên có quan hệ với tất cả mọi người và càng để ý đến những lời người xung quanh nói.

Hiếu Đồng đau khổ ngược mắt nhìn Đình Ân với đôi mắt đầy nước, lắp bắp nói:

- Đình Ân, mình....

- Đồ ngốc, mình không trách cậu. Cậu đâu có lỗi gì đâu. Ganh tỵ thì ganh tỵ nhưng đó là lúc còn nhỏ, bây giờ mình lớn rồi, mình hiểu rõ nỗi vất vả của cậu, nỗi cực nhọc của cậu. Mình thương cậu rất nhiều, chỉ hận bản thân không thể san sẻ được hết nỗi nhọc nhằn trên vai cậu làm gì có thời gian mà ganh tỵ với cậu nữa.

- Vậy tại sao cậu lại từ bỏ - Hiếu Đồng vụng vẹo hỏi lại.

- Vì bản thân mình thôi. Hiếu Đồng mình nói thật, cậu vẫn còn rất yêu Vĩnh Phong. Lúc trước là vì còn bác gái, cho nên cậu chia tay Vĩnh Phong nhưng bây giờ bác gái đã mất, cậu không nghĩ hai người nên quay lại với nhau hay sao. Mình nghe Đình Khiêm kể, Vĩnh Phong chắc chắn còn yêu cậu rất nhiều, anh ấy chưa từng quên cậu.

- Mình không thể quay lại với Vĩnh Phong được nữa – Hiếu Đồng vội ngắt lời Đình Ân.

- Vì Vĩnh Thành sao?

- Đúng vậy, trong tâm mình bây giờ người mà mình chọn là Vĩnh Thành.
- Vậy thì mình cũng nói với cậu, mình quyết định đến với Thiên Minh – Đình Ân đột ngột nói.
- Cái gì – Hiểu Đồng đứng bật dậy ra khỏi giường trở mắt nhìn Đình Ân – Cậu vừa nói gì?
- Mình quyết định nhận lời làm bạn gái Thiên Minh – Đình Ân quả quyết lặp lại .
- Không được – Hiểu Đồng lớn tiếng phản đối.

Đình Ân mở to mắt nhìn Hiểu Đồng bỗng nhiên kích động như thế. Cảm nhận ánh mắt khác thường của Đình Ân, Hiểu Đồng vội vàng giải thích:

- Mình...mình không muốn cậu đi theo vết xe của mình ở bên cạnh người cậu không yêu.
- Mình khác cậu rất nhiều. Vĩnh Phong yêu cậu, còn Thế Nam không yêu mình. Cậu chọn ở bên Vĩnh Thành vì cậu cảm thấy mình nợ anh ấy. Còn mình ở bên Thiên Minh vì anh ấy yêu mình, anh ấy có thể che chở ình, đem lại niềm vui ình. Chẳng phải người ta thường nói, lấy người yêu mình, chứ đừng lấy người mình yêu hay sao. Đáng lí cậu nên mừng cho mình chứ sao lại phản đối. Cậu không muốn mình vui vẻ hạnh phúc sao.

Hiểu Đồng nghe Đình Ân nói, cô từ từ ngồi xuống giường, nhìn Đình Ân dụi dụi nói:

- Tất nhiên mình muốn cậu vui vẻ và hạnh phúc. Cậu đã quyết định như vậy rồi thì mình chỉ có thể ủng hộ cậu mà thôi.
- Cám ơn cậu, Hiểu Đồng – Đình Ân ôm lấy Hiểu Đồng cười nói.

Hiểu Đồng cũng ôm lại Đình Ân, cả hai cùng nhận ra tình bạn của họ còn hơn cả tình chị em. Không ai có thể thiếu ai. Nhưng Hiểu Đồng trong lòng lại cảm thấy khổ sở.

Khi đưa bé Đường và bé Phong về nhà ngủ, cô hôn nhẹ nhàng lên má hai đứa. Cô nhìn bé Phong đang ngủ say, nhớ lại những lời Đình Ân nói, cô không biết phải làm sao đành thở dài.

Cô nhớ trong lúc cô đau buồn trước cái chết của mẹ và sự ra đi của Vĩnh Phong, Trúc Diễm từ ngoài trở về ấp úng nói:

- Hiểu Đồng, chị phải làm sao đây – Nét mặt Trúc Diễm vừa vui vừa buồn – Chị có thai ba tháng rồi.

26. Chương 26: Để Quên Một Người

Vĩnh Phong đang ngồi giải quyết các công văn thì Thế Nam gọi đến.

- Vĩnh Phong! Không phải cậu nói công ty cậu đã nắm trong tay lô đất ở cuối quận X rồi à – Giọng Thế Nam rất nghiêm trọng.
- Đúng vậy – Vĩnh Phong trả lời, trong lòng lấy làm khó hiểu tại sao Thế Nam lại hỏi ại cậu câu này.
- Vậy sao – Thế Nam trầm tư nói – Nhưng bên mình vừa nhận được tin lô đất đó đã được thuộc chủ quyền của tập đoàn Vĩnh Phát rồi. Hôm nay họ chính thức tiếp nhận nó.
- Cái gì – Vĩnh Phong hét lên, cậu đứng bật dậy khỏi chiếc ghế đang ngồi khiến nó bật ra sau một khoảng rồi mới trở lại vị trí cũ – Cậu chắc chứ - Vĩnh Phong lửa giận bùng bùng hỏi lại Thế Nam.
- Chắc chắn – Thế Nam khẳng định – Chính mình làm thủ tục mà. Đáng lí ra mình không nên tiết lộ ra bên ngoài nhưng vì tụi mình là bạn nên mình mới thông báo cho cậu. Cậu mau chóng giải quyết đi để chậm e rằng hậu quả sẽ khó lường. Có gì liên lạc với mình.

Thế Nam nói xong cúp máy. Vĩnh Phong đứng chết lặng tại chỗ, cậu không ngờ chuyện lại xảy đến bất ngờ như vậy.

Công ty Thế Nam là công ty bất động sản lớn nhất. Phải nói là bá chủ cả một phương. Mọi vấn đề về đất đai, cũng như qui mô xây dựng của tất cả các tập đoàn lớn nhỏ họ đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Từ ngày Thế Nam tiếp quản, công ty càng phát triển rộng.

Vốn dĩ tập đoàn của Vĩnh Phong mua khu đất ở lô X để xây dựng nơi sản xuất. Máy móc trang thiết bị đều đã đặt hợp đồng cả. Cũng đã có công ty đứng ra nhận thầu xây dựng, nói chung mọi việc đều đã chuẩn bị xong chỉ còn chờ lô đất đó đến tay là bắt đầu xây dựng ngay, sau đó kéo máy móc về đưa vào sản xuất.

Nếu bây giờ lô đất đó bị người ta phỗng tay trên chắc chắc tập đoàn sẽ bị lỗ nặng, còn chưa tính đến bồi thường hợp đồng hàng trăm triệu đô.

Nếu cậu và Thế Nam không phải bạn bè thân, nếu Thế Nam không nghĩ tình bạn bè thì không biết đến bao giờ cậu mới hay biết cái tin này. Và khi cậu biết được thì tất cả đã quá muộn rồi.

Vĩnh Phong lập tức dập máy điện thoại rồi lại cầm nó lên bấm số:

- Lập tức mở cuộc họp các cấp lãnh đạo cho tôi – Vĩnh Phong lớn tiếng ra lệnh – Nội dung là ...

Sau đó cậu gọi điện lại cho Thế Nam:

- Có thể anh biết họ đã thua mua lô đất đó để làm gì không?

- Cái gì. Cậu nói sao, lô đất đó đã bị thu mua. Tại sao lại có chuyện này chứ - Vĩnh Thành giật mình khi nghe Khương Thái thuật lại mọi việc.

- Thưa Tổng giám đốc, chuyện là bên ta vẫn chưa kịp ký hợp đồng với bên kia, cho nên....- Khương Thái nhìn gương mặt tức giận của Vĩnh Thành sợ hãi nói – Chỉ tại bên kia lật lọng.

- Bên kia lật lọng ...- Vĩnh Thành ghiến răng lập lại từng chữ - Các người có biết thương trường dối trá hay không hả. Tại sao sự việc chưa đi đến đâu mà các người đã đưa đơn xin mua máy móc chứ hả. Các người làm việc cho công ty mà như thế thì chuẩn bị nộp đơn từ chức là vừa.

Cậu đập mạnh tay xuống bàn, mặt đầy tức giận, hơi thở dồn dập. lát sau cậu quay đầu lại hỏi:

- Đã biết ai là người thu mua lô đất đó chưa.

- Dạ, đó là tập đoàn Vĩnh Phát ạ - Khương Thái cẩn thận trả lời.

- Họ mua lô đất đó để làm gì – Vĩnh Thành nhíu mày hỏi khi nghe đến tên Tập đoàn này.

Đây cũng là một tập đoàn lớn, phát triển mạnh ở Hồng Kông, không ai là không biết đến. Mấy năm gần đây mới đầu tư vào Việt Nam, nhưng cũng tạo ra ưu thế cạnh tranh khốc liệt với các công ty tập đoàn trong nước.

Vĩnh Thành vẫn chưa biết mặt người lãnh đạo của tập đoàn là ai. Xưa nay hai tập đoàn ai đi đường đó, chưa từng tiếp xúc nhau.

- Dạ, vẫn chưa biết rõ ý định của họ.

- Liên lạc ngay cho tôi với đại diện của tập đoàn Vĩnh Phát, chúng ta phải thương lượng mua lại lô đất đó – Vĩnh Thành ra lệnh.

- Nhưng tổng giám đốc, chỉ e là- Khương Thái e dè sợ sệt nói.

- E là cái gì, anh mau nói cho tôi biết – Vĩnh Thành bực bội nhìn Khương Thái ra lệnh.

- Hơn hai năm trước đây, chúng ta có cạnh tranh với bên Vĩnh Phát, lúc đó hàng của chúng ta không thể xuất cảng được. Tổng giám đốc đã phải đến nhờ ngài bộ trưởng cho nên chúng ta mới thắng. Chỉ e là họ vẫn nhớ thù xưa mà không chịu nhượng lại.

Vĩnh Thành bỗng ngả người nhớ lại chuyện đó, vì chuyện đó mà cậu có cơ hội tiếp cận với Hiếu Đồng.

- Triệu tập cuộc họp chưa? – Vĩnh Thành mệt mỏi hỏi.

- Dạ, phó tổng giám đốc đã triệu tập rồi. Nửa tiếng sau chúng ta sẽ họp – Khương Thái trả lời.

- Chúng ta đi thôi – Vĩnh thành đứng bật dậy nói.

Sau đó, cậu đứng dậy ra khỏi phòng, Khương Thái vội vã theo sau.

Tập đoàn Nguyên Thành Phong là tập đoàn lớn nằm ngay trung tâm thành phố. Tòa nhà có hai dãy sau và trước đều là giáp mặt với đường quốc lộ. Vĩnh Phong phụ trách dãy sau và Vĩnh Thành phụ trách dãy trước. Bình thường họ đều đi con đường ở dãy mình phụ trách. Nhưng phòng họp lớn lại nằm ở dãy sau. Và lúc này Vĩnh Phong và Vĩnh Thành đang chủ trì cuộc họp với các cấp lãnh đạo trong công ty.

Trong khi các cấp lãnh đạo đang tham dự cuộc họp gặt gao của công ty thì giám đốc Điền lại cực kì nhàn rỗi. Ông nhàn rỗi đến độ hết đi ra rồi đi vào, nhưng về mặt thì như ăn phải ớt cay. Đổ bưng bưng vì tức giận.

Tại sao trong buổi họp lại gát phăng tên ông ra, tại sao Giám đốc bộ phận kinh doanh thì được tham dự còn giám đốc bộ phận kế hoạch như ông thì bị đá qua một bên. Chuyện gì đã xảy ra mà ban lãnh đạo lại triệu tập cuộc họp khẩn cấp như thế. Ngay cả những người đang ở bên ngoài cũng phải mau chóng trở về để tham dự, còn ông ở ngay tại chỗ mà không được tham dự. Càng nghĩ thì cái đầu hói của ông càng hói thêm, tóc càng lúc càng bị bạc nhiều thêm. Tuy ông không phải là một giám đốc xuất sắc nhưng ông đã làm việc ở công ty này hơn 30 năm rồi, cũng chưa từng sai phạm điều gì lớn lao, cho nên trước nay chưa từng xảy ra chuyện này bao giờ cả, vậy mà hôm nay...

Chuyện này bắt đầu từ lúc nào nhỉ, ông suy nghĩ một chút rồi nhận ra là từ ngày phó tổng giám đốc trở về. Mà nguyên nhân chính chính là cô nhân viên mới, cô ta gây ra hậu quả cho nên ông làm sếp phải gánh hết.

Nghĩ như vậy, giám đốc Điền mặt hầm hầm xông thẳng vào phòng kế hoạch trước sự ngạc nhiên của bao nhiêu cặp mắt. Ông ta đặt xấp tài liệu Hiểu Đồng vừa nộp lên bắt đầu mắng xối xả vào mặt cô. Ông đưa ra rất nhiều vấn đề mà ông ta cho là sai trong con mắt kinh ngạc của mọi người. Bởi vì tài liệu đó, chị Tình tổ trưởng và anh Trương phụ trách đã duyệt qua rồi còn trình bày những ý kiến đó và được giám đốc Điền gật đầu đồng ý rồi. Cho nên họ không khỏi ngạc nhiên khi ông lại lôi ra mà mắng Hiểu Đồng. Hiểu Đồng ngơ ngác ngồi trên mình chịu trận.

Vào cơ quan làm việc lúc nào cũng như vậy cả. Cấp trên có quyền sai bảo, hay quát nạt cấp dưới một cách tùy thích. Cấp dưới dù đúng hay sai cũng không thể cãi lại, chỉ có thể im lặng chịu trận mà thôi.

Ngay lúc đó cuộc họp của các cấp đã xong cánh cửa phòng họp đã mở ra, sắc mặt ai nấy đều xanh lè tái mét vì tổng giám đốc và phó tổng giám đốc của họ vừa nổi cơn thịnh nộ và giáng xuống đầu những kẻ làm sai và những người không liên quan cũng vô tình chịu trận chung. Cuộc họp khá nặng nề vẫn chưa tìm ra được hướng giải quyết. Những người sai phạm sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm nếu như tập đoàn vẫn không thể mua lại được lô đất.

Mọi người ra ngoài hết, chỉ còn Vĩnh Thành và Vĩnh Phong ở lại.

- Em nghĩ chuyện này có nên báo với ba mẹ hay không? – Vĩnh Thành lên tiếng hỏi.

Vĩnh Phong trầm tư một lúc rồi nói:

- Em nghĩ chưa cần nói với ba mẹ lúc này. Bây giờ họ về đây cũng vậy thôi. Chúng ta bây giờ cần phải tìm ra cách giải quyết. Em nghĩ chúng ta hãy trực tiếp gặp ông chủ tịch của tập đoàn Vĩnh Phát. Thương lượng với ông ta xem sao.

- Được, chúng ta thử gặp ông ấy thương lượng xem sao. Nếu không được thì phải báo ngay cho ba mẹ. Để ba mẹ nhờ người quen giúp đỡ xem sao.

- Quyết định vậy đi – Vĩnh Phong gật đầu.

Vĩnh Thành lập tức quay sang nói với Khương Thái nói:

- Bằng mọi giá phải liên lạc với bên Vĩnh Phát, xin một cuộc hẹn với chủ tịch của họ .

- Dạ - Khương Thái gật đầu rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

- Anh về văn phòng đây – Vĩnh Thành quay sang nói Vĩnh Phong.

- Anh đi trước đi, em sắp lại giấy tờ này rồi sẽ đi sau – Vĩnh Phong gật đầu cười nói.

Vĩnh Thành bước ra định vào thang máy nhưng chợt nghĩ đến Hiểu Đồng, cậu dừng bước chân lại. Từ lúc Hiểu Đồng đến đây thực tập và vào làm, cậu chưa từng đi đến đây. Bởi vì Hiểu Đồng không muốn cậu đến,

cô càng không muốn ai biết mối quan hệ của họ. Cô không muốn ai nói cô vào đây là do có ô dù chứ không có thực lực. Dù hai người cùng nhau đi đến công ty nhưng Hiếu Đồng luôn bắt Vĩnh Thành phải dừng lại một đoạn khá xa và cô đi bộ vào công ty, chứ không muốn để ai bắt gặp cảnh cô đi cùng xe với cậu.

Vĩnh Thành chỉ muốn giả bộ vô tình đi ngang qua nhìn thấy cô đang làm việc mà thôi. Chỉ muốn thấy cô cho thỏa nỗi nhớ và muốn thấy cô để xoa dịu tâm trạng không vui của mình.

Vừa đi đến bên cửa sổ của phòng kế hoạch, cậu đã thấy một dáng người với mái tóc dài, mặc chiếc áo hồng đồng phục đang đứng cúi đầu nghe giám đốc Điền mắng.

Bước chân tự nhiên dẫn cậu vào thẳng cửa phòng đi đến bên cạnh Hiếu Đồng trong ánh mắt hốt hoảng của mọi người, kể cả giám đốc Điền.

- Tổng giám đốc, có chuyện gì mà đến đây – Giám đốc Điền lắp bắp hỏi, ông chưa từng thấy Vĩnh Thành đến đây bao giờ.

Tất cả mọi người trong phòng đều đứng dậy chào hỏi. Kể cả Hiếu Đồng cũng rất ngạc nhiên khi thấy Vĩnh Thành bước vào đây mà còn đến bên cạnh cô nữa, cô cúi đầu im lặng.

Vĩnh Thành vẫn phớt lờ mọi ánh mắt mà tiến thẳng đến bên Hiếu Đồng, giám đốc Điền một phen đứng tim. Cả người ông run lên cầm cập nhưng rồi ông nhìn thấy nụ cười của Vĩnh Thành nở ra trên miệng nhưng không phải dành cho ông mà cho người này giờ bị ông mắng.

Hiếu Đồng thấy Vĩnh Thành bước đến bên cạnh mình tự nhiên miệng lại thốt ra câu hỏi vẻ hơi khó chịu:

- Sao anh lại đến đây.

- Anh gọi cho em nhiều lần mà không được nên ghé đến đây để xem sao – Vĩnh Thành cười nói.

Hiếu Đồng nhú mày, cô vội chạy đến xem điện thoại, màn hình sáng trưng, không hề có cuộc gọi nào. Cô hiểu là Vĩnh Thành thấy cô bị mắng nên đến giải vây, cũng không còn khó chịu khi Vĩnh Thành phá vỡ giao ước giả vờ không quen biết nhau của họ. Cô bèn giả vờ nói:

- Điện thoại em hết pin – Rồi cô hỏi thêm – Tan họp rồi sao.

- Ủhm, về nhà em sẽ nói với em – Vĩnh Thành gạt đầu mỉm cười – Anh đi đây.

Rồi cậu quay sang giám đốc Điền nói:

- Đã quấy rầy lúc mọi người làm việc rồi.

- Dạ, không có – Giám đốc Điền vội nói.

Tất cả mọi người đều chứng kiến cảnh thân mật của Vĩnh Thành và Hiếu Đồng, khi Vĩnh Thành ra đi, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Hiếu Đồng. Có cuối đầu quay về chỗ ngồi. Giám đốc Điền cũng hoảng hốt quay về phòng mình.

Bên ngoài, ở một góc khuất, có người chứng kiến cảnh đó, tay siết chặt tài liệu, lòng đau nhói.

Tập đoàn Vĩnh Phát.

- Thưa chủ tịch, đại diện bên tập đoàn Nguyên Thành Phong muốn gặp ngài ạ - Người trợ lý cao lớn mặc bộ vest đen trang trọng nhưng đang thận trọng báo cáo từng lời của mình cho chủ tịch của mình nghe.

Vị chủ tịch già, mái tóc đã điểm sương nhưng đầu óc vẫn vô cùng minh mẫn, nét mặt hiền hòa nhưng cũng chất chứa sự gian hùng của người lăn lộn thương trường lâu năm. Điều đặc biệt ở ông mà người trợ lý thấy ấn tượng đó là đôi mắt sáng nhưng phản phát u buồn, như luyến tiếc một điều gì đó.

Vị chủ tịch nghe trợ lý báo cáo ông khẽ cười, ông biết tập đoàn Nguyên Thành Phong tìm ông vì chuyện gì. Lô đất đó đối với ông chẳng có giá trị gì cả, nhưng về lâu dài nhà nước sẽ mở rộng đô thị về hướng lô đất đó. Vậy thì nếu đặt thêm một trụ sở công ty nằm ở đó thì về sau sẽ vô cùng thuận lợi.

Tập đoàn Nguyên Thành Phong đương nhiên cũng biết, lô đất đó có thể mạnh gì cho nên họ mới quyết tâm mua nó và chuẩn bị xây dựng thành nhà máy khai thác.

Từ trước đến nay, hai tập đoàn vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng, ai đi đường nấy. Nhưng vì tập đoàn ông đang mở rộng phương thức kinh doanh nên cần thêm người hợp tác. Nhưng tập đoàn Nguyễn Thành Phong hơn hai năm trước quá mạnh về mặt hàng đó nên tập đoàn ông bị đánh bại. Lần này ông quyết tâm giành lại thế đứng ình. Và giờ đây ông đã thắng.

Lô đất đó, có thể nhường lại nhưng cái chính là ông muốn dập tắt cái nhuệ khí đang bùng bùng của tập đoàn Nguyễn Thành Phong, hạ bệ nó để họ biết rằng núi cao còn có núi cao hơn.

Người trợ lý vẫn nhẫn nại đứng đó chờ đợi vị chủ tịch của mình cho câu trả lời, vị chủ tịch cuối cùng cũng lên tiếng nói:

- Thông báo với họ, tôi đi công tác bên Hồng Kông rồi, hai tuần nữa mới về. Có gì đợi sau hai tuần rồi mới tính đi.

- Dạ! tôi đi thông báo ngay thưa chủ tịch.

- Gọi tổng giám đốc vào đây cho tôi – Vị chủ tịch già ra lệnh.

- Dạ, tôi sẽ gọi tổng giám đốc đến – Người trợ lý đứng nghiêm trang nói.

- Được rồi, cậu ra ngoài đi – Vị chủ tịch khoát tay.

Người trợ lý cúi đầu chào rồi lui ra. Vị chủ tịch còn lại một mình, nỗi buồn chợt ập đến, ông bỗng thở dài.

“ Hơn 40 năm rồi, người tóc bạc còn nhưng người tóc xanh đã mất. Ông nhất định tìm lại giọt máu cú cùng của con trai ông trở về. Đây là điều ông luôn canh cánh trong lòng, khiến cho ông quyết định ở lại làm việc ở Việt Nam mà không trở về Hồng Kông nữa.”

Ông Tuấn Khanh – nguyên là tổng giám đốc của tập đoàn Vĩnh Phát cũng là con trai của vị chủ tịch kia. Ông mở cửa bước vào phòng thấy chiếc ghế xoay xưa ba mình đang xoay lại nhìn về phía tấm kính trong suốt kia. Ông biết ba mình đang nhớ đến người con trai thất lạc của ông, người anh mà ông chưa từng biết mặt. Ông nhẹ nhàng bước đến, trầm giọng hỏi:

- Ba cho gọi con.

Nghe tiếng nói vị chủ tịch bỗng giật mình, thoát khỏi sự buồn bã trầm mặc xoay người lại nói:

- Tới rồi à.

Ông Tuấn Khanh khẽ gật đầu.

- Việc điều tra tới đâu rồi?

Ông Tuấn Khanh thở dài, ông biết ngay là ba ông cho gọi ông tới là vì chuyện này mà.

- Vẫn chưa tìm được thừa ba. Hai mẹ con họ luôn thay đổi chỗ ở để tránh bọn cho vay nên rất khó dò la. Nhưng sang nay con vừa nhận được tin đã tìm ra nghĩa trang chôn cất “ anh hai”. Cũng là nơi chôn cất mẹ lớn. Con vừa định thông báo cho bà thì ba gọi con đến.

- Thật sao? – Ông Văn Trác vừa nghe con trai báo cáo tin đó, lòng ông chợt trào lên cảm xúc vui mừng. Cuối cùng ông cũng biết được nơi chôn cất con trai ông. Đứa con mà ông đã bỏ rơi, đứa con mà ông có lỗi biết bao. Vậy là ông cũng có thể ăn nói với người vợ đã khuất của mình rồi. Nhưng, ông vẫn chưa tìm ra giọt máu mà con trai ông để lại. Vậy thì ông làm sao ăn nói với con trai ông đây. Ông chợt thở dài đau long.

- Ba đừng buồn nữa, con đã chuẩn bị mọi thứ rồi. Bây giờ con đưa ba đi đến thăm mộ “anh Hai” – Ông Tuấn Khanh thấy vẻ mặt bi thương của cha mình liền an ủi, mặc dù ông chưa biết mặt và cũng chẳng có cảm tình gì với người anh hai chưa biết mặt của mình. Nhưng ông vẫn rất kính trọng người đó.

Ông Văn Trác khẽ gật đầu đứng lên rồi ra đi.

Tại nghĩa trang.

Ông Văn Trác đứng trước mộ của đứa con trai rất lâu trong xúc động. Một người vốn cứng cỏi đã. Lâu chưa từng rơi nước mắt như ông vậy mà bây giờ nước mắt cứ tuôn rơi.

Ông nhìn hình của đứa con trai trên mộ, đứa con trai rất giống ông thời còn trẻ. Tấm lòng mong nhớ đứa con trai chưa từng gặp mặt của ông bỗng vỡ òa trong cảm xúc. Thì ra bấy lâu nay con trai ông và vợ ông cùng nằm một nơi mà ông không biết. Ông ngẩng đầu nhìn trời than khóc:

- Bà ơi, chắc bà và con đã nhận ra nhau rồi. Chắc là hai người đã gặp nhau rồi. vậy mà bà lại không cho tôi biết. Có phải bà vẫn còn giận tôi giận tôi đi mãi mới trở về. Cho nên bà đã để cho tôi đau khổ bằng ấy năm trời. Đằng vạch bằng ấy năm, đến bây giờ mới chịu cho tôi biết.

Sau khi điều tra rất lâu, ông mới biết đứa con trai ông đã mất, ông chết lặng cả người khi nghe hung tin ấy. Lòng đau đớn tự trách vô cùng.

Nước mắt của một ông lão như ông không biết có còn được nhiều hay không, nhưng ông Văn Trác cứ thế đứng khóc rồi khụy sụp xuống trước mộ đứa con trai mình. Ông đưa tay vuốt nhẹ gương mặt con trai trên ngôi mộ, long tự nhủ.

- Con yên tâm, ba nhất định tìm cho ra vợ con con. Ba sẽ chăm sóc cho họ, bù đắp cho họ.

Ông ngồi đó rất lâu. Ông Tuấn Khanh đứng bên cạnh, ông cũng thấp ch anh trai mình một nén nhanh rồi nói:

- Dù chúng ta chưa từng gặp mặt, anh vẫn là anh trai của em. Em nhất định sẽ tìm ra con gái anh và chăm sóc nó như con gái em. Anh cứ yên tâm.

Lát sau, ông đưa ông Văn Trác về vì ông sợ bệnh tim của ông Văn Trác tái phát vì kích động quá nhiều.

Đi tới những bậc cầu thang ông nhìn về mộ vợ quá cố của mình thương cảm một lần. Rồi bỗng nhiên một gương mặt đã lâu lắm rồi ông không gặp chợt quét qua đầu ông. Cái cô bé có gương mặt thánh thiện u buồn mà ông đã gặp. Không hiểu tại sao ông lại cảm thấy rất gần gũi. Cũng có nhiều lần hỏi thăm nhưng cô bé ấy vẫn bật tắt.

- Hiểu Đồng, giờ cháu sao rồi?

Khi vào trong xe, ông Văn Trác sắc mặt tuy nhợt nhạt nhưng giọng lạnh lùng hỏi:

- Thăng quý kia chừng nào mới về.

- Dạ! Con đã gọi điện báo nó về rồi. Nay mai nó sẽ về thôi.

- Cái thằng chỉ biết lêu lổng bên ngoài. Gọi nó về, bảo nó lập tức về công ty làm. Nếu không thì bảo nó dẹp luôn cái sở thích đó đi – Ông Văn Trác hừ mũi mắng.

- Dạ, con sẽ cho người lôi đầu nó về.

Hiểu Đồng tan sở vừa ra khỏi công ty đã nhận được tin nhắn.

- Hiểu Đồng, làm ơn giúp chị. Chị đợi em ở chỗ cũ, em trở nhanh nha.

Hiểu Đồng nhìn tin nhắn liền vội bắt taxi đi ngay. Vừa đến nơi cô đã gặp ngay chị Hồng đang đứng đợi cô. Vừa thấy chị Hồng, Hiểu Đồng lập tức gọi:

- Chị Hồng!

Chị Hồng vừa thấy Hiểu Đồng thì mừng rỡ chạy đến, mắt rưng rưng nói:

- Chị biết là gây phiền phức cho em lắm nhưng mà chị ngoài em ra chị không còn biết nhờ ai hết.

Hiểu Đồng nhìn chị cảm thương nói:

- Không sao đâu chị, chị là bạn chị Trúc Diễm, em giúp chị cũng như chị Trúc Diễm giúp chị thôi. Chị cần bao nhiêu?

- Em có thể cho chị mượn 3 triệu hay không. Tại vì con chị bị bệnh cần tiền đi khám - Chị Hồng e ngại nói.

Hiểu Đồng không ngần ngại móc bóp lấy tiền đưa cho chị Hồng 5 triệu. Chị Hồng thấy vậy vội rút tay lại từ chối:

- Không được đâu, 3 triệu kia không biết khi nào chị mới trả được. Em đưa cho chị 5 triệu làm sao chị trả được.

- Chị, 3 triệu kia là em cho chị mượn. Còn 2 triệu kia là em thay chị Trúc Diễm cho con chị để chữa bệnh. Chị cứ cầm lấy đi, nhưng dấu đờng để cho anh ấy biết nha chị.

Nghe hiểu Đồng nhắc tới chồng, chị Hồng vội ôm mặt khóc nức nở. Hiểu Đồng biết chị đang rất đau khổ. Cô lặng người thở dài.

Chị Hồng và Trúc Diễm là hai người cùng quê. Chị Hồng sớm lấy chồng rồi theo chồng vào đây lập nghiệp, ai dè lấy phải tên *****. Hắn ta chẳng những không chịu đi làm mà thậm chí còn bắt chị phải làm gái kiếm tiền về nuôi hắn. Con của họ cứ ốm đau bệnh tật, hắn ta chẳng những không thương mà còn cớp tiền chữa bệnh của con để đi ăn nhậu.

Trúc Diễm đã nhiều lần khuyên chị nên bỏ chồng ẵm con đến nhà Trúc Diễm cùng nhau nương tựa. Nhưng chị Hồng bảo:” Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó”. Chị cũng không dám đến chỗ Trúc Diễm làm vì sợ chồng đến đó gây phiền phức. Cho nên chị vẫn theo đuổi cái nghề bán thân nhục nhã.

Hai chị em trò chuyện hồi lâu, cuối cùng chia tay. Nhìn tấm lưng gầy gò của chị Hồng, Hiểu Đồng thấy thương xót vô cùng. Nhìn lại trời thì đã tối, cô vội vàng đi ra về.

Chờ hoài mà không thấy bóng chiếc taxi nào. Hiểu Đồng vừa lo lắng vừa dòm ngó tìm xe taxi. Gọi điện này giờ mà taxi vẫn chưa đến. Đang lúc lo lắng thì cô nghe tiếng gọi:

- Này em gái! Một giờ của em mất bao nhiêu tiền.

Nghe tiếng gọi ở phía sau, Hiểu Đồng lặng cả người, toàn thân lạnh toát. Bởi cô biết nơi này là nơi nào, có những hạng người nào.

Hiểu Đồng giả vờ không nghe thấy, cô cầm túi bỏ đi. Nhưng đằng sau lưng vẫn tiếp tục vang lên tiếng gọi:

- Này, tôi có thể trả gấp đôi, em ra giá đi.

Hiểu Đồng tái cả mặt, môi run run, chân sải bước thiệt nhanh, dần dần bước chân đã thành bước chạy. Nhưng vừa chạy được mấy bước thì Hiểu Đồng tông sầm vào một người đàn ông. Hiểu Đồng bị bật lại phía sau, suýt tí nữa là đo đất. Cô vội cúi đầu xin lỗi rồi rút định tiếp tục chạy ra khỏi chỗ này. Nhưng...

- Ô cô em xinh ghê, anh chưa từng gặp em, em mới vào nghề à. Đừng sợ, sau này anh sẽ bảo kê cho em, chỉ cần em chịu khó hầu hạ anh thoải mái thì anh bảo đảm không có đứa nào dám động vào em đâu – Giọng nham nhở của gã đàn ông mà Hiểu Đồng vừa tông vào vang lên cùng với nụ cười dâm dăng.

Hiểu Đồng sợ hãi nhìn ông ta. Ông ta đang nhìn cô với cặp mắt háu đói, đem ở đây vắng lặng vô cùng, mặc dù trời chưa đến 8 giờ, càng khiến cho Hiểu Đồng sợ hãi. Cô nhìn người đàn ông trước mặt, hắn có cái mặt to bè, một hàm râu gớm ghiếc không được cắt tỉa gọn gàng. Đặc biệt là cánh tay của gã đầy lông, trên vòm ngực cũng có. Trông gã nhớp nhúa hệt một tên ăn mày ghê tởm cả tuần chưa tắm rửa.

Hiểu Đồng thụt lùi lại mấy bước, cô không biết phải làm sao, phía sau có người, đằng trước cũng có người, lại không có ai đáng tin cậy để cô kêu cứu, tình thế tiến thoái lưỡng nan. Hiểu Đồng đưa tay vào túi, mò mẫm cái điện thoại. Cô không dám ngang nhiên cầm điện thoại ra để kêu cứu cho nên theo thói quen, cô mò bàn phím bấm số 1 rồi gọi. Nhưng Hiểu Đồng chợt nhận ra, số điện thoại đó dường như đã không còn nữa rồi. Nỗi thất vọng dâng trào cũng nổi tuyệt vọng dâng cao.

Trong khi cô còn đang sợ hãi thì cánh tay của gã đàn ông trước mặt đã tóm lấy tay cô, gã khê cười nham nhở nói:

- Ngoan đi, theo anh, sau này anh sẽ ưu tiên cho em.

Hiểu Đồng hoảng hốt cô định vùng aty ra khỏi tên đó, nhưng tay hắn ta vừa to vừa khỏe nắm chặt lấy tay cô không cách nào thoát được. Mặt cô đã tái xanh vì sợ hãi. Đang lúc cô đang run cầm cập thì ...

- Bóp....

Một cú đấm từ đầu bay thẳng vào mặt gã đàn ông này. Gã bị đấm bất ngờ không kịp trở tay nên ngã xuống. Một bàn tay nắm lấy tay Hiếu Đồng kéo cô giật ngược về sau và hô to:

- Chạy

Hiếu Đồng không kịp suy nghĩ, cứ để mặc cho người đó kéo cô chạy. Hai người chạy một quãng xa mới dừng lại, bắt đầu thở hồng hộc.

Hiếu Đồng vừa thở vừa, vừa ngẩng đầu lên nhìn người đã cứu mình. Đó là một chàng trai có gương mặt đẹp, thanh tú, ăn mặc có vẻ rất bụi. Chiếc quần của cậu ta treo lửng lẳng mấy sợi dây xích, cậu mặc một chiếc áo thun trắng bên ngoài là chiếc áo khoác có nón phía sau. Trước ngực đeo một cái máy chụp hình, bên hông là một chiếc túi da lớn, trông như một nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp.

- Cám ơn anh đã giúp đỡ - Hiếu Đồng nuốt khang một tiếng, nãy giờ chạy khiến cổ họng cô khô khốc.

- Nếu muốn cám ơn thì dành cho tôi chút thời gian đi, tôi sẽ trả công cho cô - Cậu ta vừa cười vừa nháy mắt với Hiếu Đồng nói.

Hiếu Đồng giật thót người lần nữa, hóa ra anh ta cũng là hạng bỏ tiền đi chơi gái. Giờ thì cô nhận ra cái giọng đã gạ giá với cô khi nãy. Hiếu Đồng tức giận nói:

- Tôi không phải là hạng gái như anh nghĩ, nếu anh cần thỏa mãn nhu cầu thì xin lỗi, anh nên tìm người khác.

- Nhưng tôi đã tìm rất nhiều người, chẳng ai thích hợp ngoài cô cả - Anh ta vừa nói vừa đưa chiếc máy chụp hình lên xem xét .

- Tôi không phải là gái bán than, anh tìm nhầm người rồi - Hiếu Đồng tức giận hét lên, rồi quay lưng bỏ đi.

Cậu thanh niên kia ngó người nhận ra nãy giờ hai người đã nói những lời không ăn nhập nhau kiểu “bà nói gà, ông nói vịt”, cậu bỗng bật cười haha.

Hiếu Đồng nghe cậu ta cười lớn thì khựng lại, từ từ quay đầu nhìn cậu ta. Cậu ta cũng cố gắng nín cười nói:

- Cô hiểu lầm rồi. Tôi không đến đây tìm gái để chơi, tôi chỉ là đi ngang qua đây tìm phong cảnh để chụp hình thôi. Tôi chỉ muốn cô làm người mẫu cho tôi mà thôi.

Hiếu Đồng nhướn mày nghi kỵ hỏi lại:

- Làm người mẫu khóa thân à.

- Nếu tôi nói tôi muốn cô làm người mẫu khóa thân thì sao? - Ánh mắt cậu ta nheo lên rõ ràng là đang cố ý trêu ghẹo cô.

- Bốp ...

Hiếu Đồng cung tay đấm cho cậu ta một cú vào ngực thật mạnh. Làm cho cậu ta phải cúi gập người ôm ngực. Dù đau nhưng cậu ta cũng phá ra cười vẻ thích thú.

- Này, sao lúc nãy cô không dung cú đấm này với gã kia mà lại dung với tôi chứ.

Hiếu Đồng không thèm để ý đến lời cậu ta, cô lườm cậu ta một cái rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng đã bị cậu ta nắm tay lôi lại.

- Được rồi, tôi không trêu cô nữa, tôi nghiêm túc mời cô làm người mẫu cho tôi. Chỉ làm một người mẫu bình thường, tôi sẽ không có bất cứ ý đồ nào với cô đâu.

- Xin lỗi, nhưng tôi không có ý định làm người mẫu, cho nên anh có muốn trả bao nhiêu tiền cũng vậy thôi - Hiếu Đồng trả lời dứt khoát.

Cậu ta nhướn mày nhìn Hiếu Đồng rồi gật đầu:

- Được, vậy thì không làm người mẫu nữa, làm bạn đi.

- Lí do?

- Vì hình như tôi hơi thích cô thì phải – Cậu ta tình nghịch trả lời.

Hiểu Đồng cười nhạt nhìn cậu ta nói:

- Em trai em bao nhiêu tuổi rồi. Cái trò tán gái của em, chị đã quá quen rồi. Đáng tiếc chị đây có chồng và có con rồi.

- Có chồng, có con rồi, cô bao nhiêu tuổi rồi ? – Cậu ta kinh ngạc nhìn Hiểu Đồng, cậu không ngờ một cô gái trẻ thế này đã vội kết hôn.

- 36 tuổi – Hiểu Đồng buộc miệng nói đại.

- 36 tuổi – cậu ta há hốc miệng nhìn Hiểu Đồng kinh ngạc – Tôi không tin, trông cô còn trẻ như vậy mà đã 36 tuổi rồi.

- Cái này người ta gọi là “ người đẹp không tuổi” đó chú em. Chị đây không muốn bị người ta nói “ Phi công trẻ lái máy bay bà già đâu – Hiểu Đồng đột ngột thay đổi cách xưng hô khiến cậu ta bối rối.

Vừa lúc đó xe taxi chạy đến, Hiểu Đồng vội vẫy ta nói:

- Thôi tạm biệt em trai nha, chị đi đây.

Nói xong cô chui vào xe taxi để mặc cậu ta ở đó nhìn theo ngẩn ngơ. Nhưng khi chiếc xe khuất bóng cậu ta phì cười :” Cô gái này cũng thú vị ghê”

Vừa tắm xong, Vĩnh Phong đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại, bài hát vang lên khiến cậu khựng lại. Tiếng chuông này cậu cài đặt chỉ dành cho người đó. Đã lâu rồi cậu không nghe lại âm thanh phát ra từ nó:

Anh không biết bắt đầu yêu em từ khi nào.

Chỉ biết rằng trái tim lỗi nhịp vì em.

Trái tim băng giá bỗng chốc ấm áp.

Đôi mắt dịu dàng chiếm lĩnh hồn anh.

Cảm giác này có phải là yêu.

Dù có phải chết ngàn kiếp.

Vẫn sẽ để em yêu anh lần nữa...

Số điện thoại này khi sang bên mỹ, Vĩnh Phong đã bỏ nó. Cậu muốn vứt bỏ hết tất cả mọi thứ về cô, nhưng cũng đồng thời cắt luôn liên lạc với anh bạn bè ở Việt Nam.

Bởi vì, họ sẽ làm cậu nhớ đến cô. Nhớ đến chuỗi ngày hạnh phúc của hai người mà thêm đau khổ. Nhưng sau đó, Vĩnh Phong không nở bỏ. Ý nghĩ ngốc ghêch trong đầu vang lên biết đâu Hiểu Đồng sẽ gọi cho cậu. Cho nên cậu đã lấy lại số này và tiếp tục chờ đợi. Một cuộc gọi mãi mãi không có.

Một thoáng ngập ngừng, cậu không biết có nên bốc máy hay không. Tâm trạng thấy vui mừng vì cô vẫn còn giữ lại số cậu hay ít ra cô vẫn còn nhớ số máy cậu. Nhưng tự ái không cho cậu bốc máy. Chẳng phải hai người đã chấm dứt rồi sao. Chẳng phải cô đã xem cậu là người xa lạ rồi sao. Chẳng phải cậu đã nói hàng ngàn lần :” Minh hận cô ấy” rồi sao. Nhưng điều đáng nói nhất chính là cậu đang sợ, một nỗi sợ mãnh liệt. Sợ rằng chỉ cần nghe thấy tiếng cô thì sự lạnh lùng cậu cố tạo ra, cái vỏ bọc mà cậu tạo ra trong chuỗi ngày nhớ nhung và đau khổ ấy sẽ vỡ tung ra.

Sợ rằng chỉ cần nghe giọng nói ấm áp của cô hay giọng nói nắc nhen của cô, cậu sẽ gác bỏ một thứ mà chạy đến bên cô. Gác lại những tổn thương mà cô đã gây cho cậu để rồi ôm chầm lấy cô, hôn lấy đôi môi ngọt ngào ấy, nắm lấy bàn tay ấy mãi không buông.

Dù sau đó là một chuỗi tổn thương đau khổ cậu cũng mặc.

Cuối cùng Vĩnh Phong cũng bốc máy. Nhưng khi cậu alô thì không có tiếng trả lời, chỉ nghe tiếng bước chân chạy bình bịch. Trong lòng bỗng thoáng chốc lo lắng, lo lắng cô xảy ra chuyện. Vội “Alô” thêm vài lần nhưng không ai trả lời ngoài tiếng bước chân. Sau đó cậu nghe tiếng Hiểu Đồng, rồi nghe tiếng ai đó,

hai người nói gì đó mà cậu không nghe được. Sự lo lắng bùng nổ, nỗi bất an dâng cao khiến tim như thắt lại. Nếu lỡ cô xảy ra chuyện gì ...

Vĩnh Phong không dám tắt máy, cậu lao nhanh về phòng bạn quần áo. Miệng luôn hỏi:

- Hiểu Đồng! Đã xảy ra chuyện gì vậy.

Vẫn là tiếng bước chân chạy trả lời cậu, lòng Vĩnh Phong như lửa đốt. Ra đến bên ngoài, mà hai tay run rẩy đến độ tra chìa khóa vào ổ cũng bị trật mấy lần.

Nhưng sau khi phóng xe lao ra bên ngoài, Vĩnh Phong mới chợt thấy hoảng hốt. Đi đâu tìm cô bây giờ. Vĩnh Phong nhìn dòng xe cộ đông đúc trên dòng đường rồi thở dài. Cậu đâu biết cô đang ở đâu mà chạy đến chứ. Nếu là trước đây, cậu nhất định biết cô đang ở đâu làm gì. Nhưng bây giờ, giữa họ là khoảng cách hơn 2 năm.

Cuối cùng Vĩnh Phong quyết định lái xe đến nhà cô xem sao. Căn nhà cô tối thui, không có sức sống cho cậu biết Hiểu Đồng vẫn chưa về. Điện thoại gọi lại cho cô Vĩnh Phong xuống xe rút một điếu thuốc hút chờ cô về mà trong lòng phập phồng lo lắng và sợ hãi.

Hiểu Đồng bước lên xe taxi mới thấy thở phào nhẹ nhõm, cô hỏi người tài xế mau chóng ra khỏi nơi này. Quay đầu nhìn lại cái anh chàng kia vẫn còn đứng đó nhìn theo, Hiểu Đồng khẽ cười. Hiểu Đồng chợt nghe điện thoại reo lên. Nhìn số màn hình điện thoại, bất giác run lên, hơi thở gấp gáp, bàn tay vội nắm chặt điện thoại sợ rằng nó sẽ rơi mất.

Lúc này trong lúc hoảng sợ, cô đã bấm số 1, con số được Vĩnh Phong cài đặt trong máy cô, con số thể hiện vị trí của cậu trong lòng cô. Con số đã lâu cô không gọi đến.

Thật ra, có rất nhiều lần, Hiểu Đồng không tìm lòng được, cô đã bấm con số này. Nhưng đầu dây bên kia chỉ có tiếng tít lặng câm, sau đó buông ra một tràng dài tiếng nữ phát viên của tổng đài. Hiểu Đồng đành thở dài buông điện thoại xuống.

Cô chỉ muốn được nghe giọng nói của cậu, chỉ muốn biết cậu có khỏe không. Cô luôn tự nhủ với mình: "Đây chỉ là một cuộc gọi bình thường, chỉ là một cuộc gọi hỏi thăm mà thôi". Dù biết rằng là đang dối lòng, nhưng cô mặc kệ, chỉ cần được nghe tiếng cậu dù chỉ một từ alô mà thôi.

Nhưng mà, không thể nghe được. Cô biết Vĩnh Phong đã bỏ nó, bởi vì cậu hận cô, cậu không muốn có bất cứ thứ gì làm cậu nhớ đến cô. Sau đó, Hiểu Đồng đã không gọi nữa nhưng cô không nỡ xóa bỏ nó. Vậy là nó vẫn nằm mãi trong máy của cô.

Giờ đây, số máy này đang gọi cho cô sau khi cô đã gọi vào nó. Hiểu Đồng mỉm cười chua xót nghĩ: " Chắc là ai đó dung số máy này, nên đã gọi lại cho cô.

Hiểu Đồng không bắt máy, cô chuyển máy vào chế độ im lặng để không làm phiền người ta xé.

Hiểu Đồng đâu biết rằng Vĩnh Phong đã xài lại số điện thoại đó và hàng ngày chờ mong cuộc gọi của cô. Cô càng không biết rằng, người vừa mới gọi cho cô là Vĩnh Phong chứ không phải là một ai khác.

Cuối cùng đã trở về nhà. Hiểu Đồng xuống xe định đi vào nhà thì bước chân chợt khựng lại vì phía tay trái của cô có một người mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, gương mặt lạnh lùng nhưng rất đẹp, đang hút thuốc, một tay đút túi dựa hẳn vào xe. Dường như là chờ đợi ai đó.

- Về rồi à – Hiểu Đồng chưa kịp lên tiếng thì Vĩnh Phong đã nói.

Hiểu Đồng gật gật đầu rồi bước vài bước e dè về phía cậu.

- Sao anh lại ở đây?

Nhưng Vĩnh Phong chưa kịp trả lời thì từ xa đã vang lên tiếng gọi:

- Mẹ

Tiếng gọi không to cũng không nhỏ bởi vì đây là giọng của trẻ con. Nghe tiếng gọi bất giác cả Vĩnh Phong và Hiểu Đồng đều quay đầu nhìn lại phía bên hông họ, nơi phát ra tiếng gọi. Một người đàn ông ăn bận lịch sự bế trên tay một bé trai cực kì dễ thương.

Đứa bé liền vùng vẫy thoát ra khỏi tay người đàn ông, người đàn ông cũng khẽ khàng đặt đứa bé xuống đất. Đứa bé chạy thật nhanh lại ôm chầm lấy chân Hiếu Đồng, ngẩng đầu nhìn lên cô với nụ cười hết sức đáng yêu và đôi mắt to tròn xoe lấp lánh gọi:

- Mẹ! Con nhớ mẹ quá.

Vĩnh Phong đứng chết lặng sau tiếng mẹ của đứa bé. Rõ ràng đó là một đứa bé, giọng nói trong trẻo dễ nghe vô cùng nhưng Vĩnh Phong nghe cứ như tiếng súng nổ âm âm bên tai mình. Mẹ! Mẹ! Mẹ! Rõ ràng chỉ một chữ mẹ nhẹ nhàng nhưng tại sao lòng Vĩnh Phong lại cảm thấy nặng như chì, như thể cậu đã bị một tảng núi đè lên người. Tim không ai đâm mà bị thương, lòng không ai dày xéo mà lại quặn, cõi lòng tan nát.

Hiếu Đồng nhìn bé Phong nở nụ cười rạng rỡ với mình, cô tự nhiên cũng cười với bé. Nhẹ nhàng cúi người ngồi xuống hỏi:

- Sao con lại ở đây?

- Là ba Thành đưa con về - Giọng bé Phong hơi ngọng trả lời.

Vừa lúc đó Vĩnh Thành đi tới, cậu cười nói:

- Anh hứa với bé Phong là sẽ dẫn nó đi mua đồ chơi, cho nên anh mới chở thằng bé đi một vòng. Định ghé qua nhà coi em về chưa, chúng ta cùng đi ăn tối. Chắc là em chưa đi ăn gì phải không?

- Ừm, em chưa ăn gì? - Hiếu Đồng gật đầu trả lời Vĩnh Phong. Cô bối rối không dám ngẩng đầu lên, cô sợ, cô sợ nhìn thấy ánh mắt và gương mặt của Vĩnh Phong lúc này. Cô nữa sợ Vĩnh Phong hiểu lầm bé Phong là con của cô, nữa như muốn để cậu hiểu lầm. Hiếu Đồng giả vờ vuốt ve lên má bé Phong.

Vĩnh Thành lúc này mới nhìn qua Vĩnh Phong hỏi:

- Sao em lại ở đây?

- Em đang chờ bạn - Vĩnh Phong ngập ngừng nói dối.

- Vậy à - Vĩnh Thành gật đầu, cậu làm như không biết mối quan hệ giữa Hiếu Đồng và Vĩnh Phong, cố tỏ vẻ rằng cậu tin Vĩnh Phong đang chờ bạn.

- Đứa bé này là...- Vĩnh Phong vờ hỏi.

- Nó là con trai tôi - Hiếu Đồng siết chặt tay bé Phong trả lời.

Hiếu Đồng nhìn thẳng Vĩnh Phong trả lời cố gắng kìm chế nỗi sợ trong lòng. Nhưng ánh mắt của cô ngược sáng, Vĩnh Phong không thể nhìn thấy cảm xúc trong đôi mắt cô nhưng cô lại nhìn thấy cảm xúc trong đôi mắt Vĩnh Phong. Một cái nhìn đau đớn, xót xa, chua cay sau một cái chớp mắt đã trở nên vô hồn lạnh lẽo.

- Mẹ, con đau - Bé Phong bị Hiếu Đồng siết chặt tay quá nên nhăn mặt kêu lên.

Hiếu Đồng hốt hoảng buông tay bé Phong ra nói:

- Mẹ xin lỗi. Mẹ làm con đau à.

Cô cảm nhẹ bàn tay bé Phong vuốt ve thối nhẹ nhàng trên cánh tay của thằng bé.

- Bé Phong của ba là con trai, cho nên không được khóc - Vĩnh Thành xoa đầu khích lệ bé Phong - Chào chú đi con.

Bé Phong nhìn Vĩnh Phong một cái rồi nở nụ cười trẻ thơ hồn nhiên đáng yêu.

- Con chào chú.

Vĩnh Phong nhìn chăm chú đứa bé trước mặt mình. Đó là đứa bé có gương mặt bầu bĩnh, đôi mắt tròn xoe, cái miệng nhỏ xíu, trông cực kì dễ thương ai gặp cũng đều yêu mến. Vĩnh Phong khẽ cúi người nhìn đứa bé hỏi.

- Chào con, con tên gì?

- Con tên Thiên Phong – Bé Phong trả lời đầy tự tin.

- Thiên Phong – Vĩnh Phong lẩm nhẩm lặp lại cái tên sau đó cụp nheo mắt nhìn Hiếu Đồng.

Hiếu Đồng thoáng bối rối, cô cảm thấy tim đập mạnh, sợ rằng Vĩnh Phong nhận ra điều gì đó. Cô nép người sau lưng Vĩnh Thành. Hành động đó làm ắt Vĩnh Phong tới sầm lại, cụp cúi đầu nhìn bé Phong. Lúc này, bé Phong cũng lúm liếm cười nói:

- Tên con là gió trời. Gió trời mạnh lắm, không gì cản được nó. Con là con trai nên phải mạnh mẽ như gió.

Hiếu Đồng cảm thấy giật mình khi bé Phong nói một tràng dài như thế. Bởi vì bình thường thằng bé hay hỏi nhiều nhưng dù sao thì vẫn là một đứa trẻ chưa đầy hai tuổi. Sao lại có thể nói nhiều đến thế, cô nhìn thằng bé thờ dài, có lẽ bình thường cô hay nói lời này với nó. Cho nên nó mới lặp lại không sót chữ nào.

Đôi mày Vĩnh Phong chau lại nhớ lại cái ký ức lúc hai người ở bãi biển. Trái tim bỗng run lên dữ dội.

“ Vĩnh Phong, nếu có kiếp sau, em muốn được làm gió, gió thổi bên anh mãi mãi. Không có gì có thể thổi em xa anh. Và cũng vì kiếp này em yêu một chàng trai tên Phong, tên của gió. »

Lời nói năm xưa vẫn còn đọng lại trong ký ức không phai tàn. Người nói lời nói đó vẫn còn đây. Là em thích người con trai tên Phong hay em chỉ thích cái tên Phong đó. Là có người thổi em ra xa anh hay là em đã tự rời bỏ anh.

Vĩnh Phong tự cười mỉa mình trong lòng. Cậu đang hy vọng cái gì vậy, thật ngốc nghếch.

- Có lẽ bạn em sẽ không tới, em về nhà đây – Vĩnh Phong nhìn ba người họ một cái rồi nói.

- Ủhm, đi cẩn thận – Vĩnh Thành gật đầu khẽ nói.

Hiếu Đồng im lặng nhìn Vĩnh Phong, tay nắm lấy tay bé Phong.

Vĩnh Phong nhìn Hiếu Đồng lần nữa rồi nói tạm biệt. Đi thẳng vào trong xe.

- Đi thôi – Vĩnh Thành giục hai mẹ con - Hôm nay ba sẽ mua nhiều đồ ăn ngon cho con chịu không?

- Dạ chịu – Bé Phong hớn hở reo lên.

Vĩnh Thành một tay bế bé Phong, một tay choàng qua vai Hiếu Đồng cùng nhau đi về xe cậu. Trông cả ba người như một gia đình hạnh phúc.

Cảnh tượng này, Vĩnh Phong cũng từng trải qua. Lúc đó là cậu bé bé Đường, nắm tay Hiếu Đồng đi trong hạnh phúc. Bây giờ chỉ có thể nhìn cô cùng người đàn ông khác cùng nắm tay đi trong hạnh phúc. Chỉ là người đó là anh trai cậu, thà là một người đàn ông khác, có lẽ cậu cũng không thấy đau nhiều như thế. Chiếc xe Vĩnh Phong lao nhanh ra khỏi chỗ đỗ. Đi ngược hướng của họ.

Hiếu Đồng đau đớn quay đầu nhìn lại phía chiếc xe đang lao đi, rồi nhìn lại bé Phong và Vĩnh Thành gượng cười. Có lẽ Vĩnh Phong đã hiểu lầm bé Phong là con của cô và Vĩnh Thành.

Vĩnh Thành nhìn vẻ mặt trầm tư của Hiếu Đồng, cậu biết cô nghĩ gì, khẽ khàng vuốt tóc cô mỉm cười nói:

- Đừng lo, Vĩnh Phong không nghĩ bé Phong là con của anh và em đâu.

“ Vậy anh nghĩ bé Phong là con của em với ai?” – Hiếu Đồng chua xót nghĩ thầm những lời này trong đầu.

Chiếc xe đã lao đi nhưng hình ảnh của ba người vẫn hiển rõ trong kính xe của Vĩnh Phong. Cậu cắn chặt răng cố gắng kìm nén nỗi đau này. Đã không còn có thể khóc được nữa rồi, nhưng mà tại sao vẫn còn cảm giác đau lòng.

Nhìn Hiếu Đồng thương yêu lo lắng cho đứa bé, cũng giống như cô yêu thương lo lắng cho bé Đường. Vĩnh Phong tin đứa bé là con của Hiếu Đồng, nhưng cậu biết đứa bé không phải là con của Vĩnh Thành. Cậu biết rõ, Vĩnh Thành là người đàn ông chân chính, dám làm dám chịu. Nếu đứa bé đó là con của anh ấy, Vĩnh Thành nhất định sẽ cưới Hiếu Đồng làm vợ, yêu thương chăm sóc cô, làm một người cha yêu thương con cái.

Vĩnh Phong cảm hận nghĩ, đứa bé đó không phải là con của Hiểu Đồng với Vĩnh Thành thì nó là con của cô với một gã đàn ông khác. Càng nghĩ càng thấy đau, càng thấy cảm hận cô. Thà rằng đứa bé đó là con của Vĩnh Thành thì có lẽ cậu không hận nhiều như thế.

Vĩnh Thành biết rõ cô có con mà anh ấy vẫn chấp nhận cô, vẫn yêu thương cô như vậy. Còn cậu, nếu như lúc đó, cậu biết rõ bé Đường là con của Hiểu Đồng, liệu cậu có chấp nhận được không? Vẫn yêu thương cô không ngần ngại hay không?

Vĩnh Phong không biết, cậu không trả lời được. Lí trí trở nên rối loạn bởi những suy nghĩ vằng vặc này. Cậu tấp xe vào một bên lề đường, đầu gục xuống vô lăng thẫn thức.

Lát sau Vĩnh Phong ngẩng đầu dựa vào lưng ghế thở dài. Cậu sẽ chấp nhận, chắc chắn cậu sẽ chấp nhận dù cho bé Đường là con của cô, bởi vì cậu hiểu đó không phải lỗi của cô, và cũng là bởi vì cậu quá yêu cô. Đàn ông có thể chấp nhận một người phụ nữ đã từng có một thời yêu, đã từng chót đại khờ, đã từng lờ gánh sang ngang, chấp nhận yêu thương chăm sóc cho đứa con riêng của vợ. Nhưng họ không chấp nhận sự lừa dối.

Nhưng giờ đây còn có bé Phong, lần này lỗi vẫn không phải ở cô sao. Vĩnh Phong cười điên dại, cười cho sự đau khổ này bay đi, nhưng rõ ràng là đang cười, tại sao lại có những hạt nước mắt rơi.

Để quên một người cách tốt nhất là buông tay.

- Vĩnh Phong đã đến lúc mà buông tay rồi, còn đợi gì nữa”

Hiểu Đồng đỡ bé Phong ngủ xong đi xuống dưới, Vĩnh Thành vẫn còn ngồi đó đợi cô. Hiểu Đồng bước xuống ngã đầu vào vai Vĩnh Thành dựa dẫm. Cô cảm thấy thật mệt mỏi, cần một bờ vai để nương tựa. Để đối mặt với Vĩnh Phong cô đã dùng hết sức lực mà bản thân có. Lát sau, cô ngẩng đầu lên hỏi:

- Sáng nay, công ty có chuyện gì à?

- Ừm, có chút chuyện – Vĩnh Thành mệt mỏi trả lời, cậu vẫn đang suy nghĩ cách giải quyết.

- Tiếc rằng em chẳng giúp được gì cho anh cả - Hiểu Đồng thở dài nói.

- Có lẽ em giúp được anh – Vĩnh Thành sau một lúc im lặng nghĩ ngợi cuối cùng lên tiếng.

- Chuyện gì – Hiểu Đồng nhíu mày hỏi.

Vĩnh Thành liền đem chuyện kể ra. Lát sau, cậu nói:

- Anh định nhờ ông bộ trưởng hẹn ông ấy giúp.

- Cũng được, hai tháng nay bận rộn không đến thăm bé Bảo, em cũng nhớ thằng bé lắm. Ngày mai em đi mua mấy quyển truyện đến tặng bé Bảo rồi mình cùng đi.

Vĩnh Thành mỉm cười ôm chặt Hiểu Đồng vào lòng. Vĩnh Thành cảm thấy thật hạnh phúc, cậu chỉ cần thế này thôi, chỉ cần như vậy thôi, hạnh phúc vốn đơn giản mà.

Lúc Hiểu Đồng mua sách cho bé Bảo, cô cũng muốn mua mấy quyển cho bé Phong. Đi đến quầy sách cho trẻ em dưới hai tuổi. Cô chợt nhìn thấy mấy quyển truyện có hình màu dễ thương:

- Đây là sách dành cho trẻ em dưới hai tuổi, bé Đường đã 5 tuổi rồi không hợp đâu.

- Anh mua để dành cho con anh.

- Đến lúc đó em sẽ đến chúc mừng.

Lúc đó cô muốn trêu Vĩnh Phong, biết rõ con mà Vĩnh Phong nói là con của cô với cậu nhưng cô vẫn giả vờ như không hiểu trêu ghẹo anh. Nhưng giờ đây cả tư cách đến chúc mừng cô cũng không có.

Thật sự là không có tư cách

27. Chương 27: Buông Tay

Một tạp chí thời thượng có tên “Thành công”, tạp chí chuyên viết về các doanh nhân thành đạt và cách thành công của họ. Nhưng đề tài khiến cho tờ tạp chí này được người ta săn đón nhiều nhất là những bài viết nói về các doanh nhân thành công, đầy tài năng trên thương trường và có địa vị cao trong xã hội nhưng vẫn còn độc thân.

Mấy bài báo gần đây thường đăng tin tức về hai anh em nhà họ Triệu, nguyên là tổng giám đốc và phó tổng giám đốc của tập đoàn Nguyên Thành Phong. Hai anh chàng đẹp trai, tài giỏi, có địa vị cao khiến cho bao cô gái ngưỡng mộ vô cùng. Họ ngẫm so sánh giữa hai anh em với nhau xem ai hơn ai.

Những cô gái chín chắn thì nghiêng về Vĩnh Thành bởi vì cậu tạo cho họ cảm giác vững chắc, ấm áp. Những cô gái trẻ thì nghiêng về phía Vĩnh Phong bởi vì họ bị thu hút bởi sự lạnh lùng cao ngạo của cậu. Hai anh chàng đều khiến các cô gái khó quyết định.

Từ lúc Vĩnh Thành tỏ rõ mối quan hệ của cậu với Hiểu Đồng, rồi công khai đưa đón cô trước cổng dãy nhà B thì các nhân viên nữ trong công ty thì nhất quyết nghiêng về Vĩnh Phong.

Cô trở thành đề tài bàn tán của các chị trong công ty vào giờ ăn trưa, nhất là ở căn teen.

- Cái con bé mới vào làm đó cũng ghê thật, chưa chi đã câu ngay tổng giám đốc của chúng ta.
- Bậy, nghe đâu là hai người gặp nhau từ trước rồi.
- Chà, vậy chắc là nó vào đây làm là do có ô dù trước à.
- Thì chắc vậy rồi. Đừng nghĩ xin vào đây là dễ, nhìn xem, chị Trang muốn đưa đứa cháu vào đây làm phải bỏ ra cả chục triệu đó thôi. Cái con bé đó, ăn bận bình thường, chỉ có mỗi gương mặt là xinh thôi.

Cũng có người đứng ra bênh vực cô.

- Thôi đi mấy bà, người ta tốt nghiệp đại học hạng ưu đó. Chứ làm như tốt nghiệp Trung cấp như cháu chị Trang hay sao. Tui từng gặp con bé mấy lần rồi, tính tình nhỏ nhẹ dễ thương, làm việc thì siêng năng. Nhìn con bé ăn bận bình thường thì sao, con trai của công ty này chẳng phải cũng đồ rầm rầm đấy sao. Quen với tổng giám đốc thì có sao đâu, chẳng lẽ là tổng giám đốc thì không được quen à, Còn ở đó mà nói xấu người ta, không sợ tổng giám đốc đuổi việc à.

Nhờ vậy, những cái miệng soi mói mới im lặng, Hiểu Đồng mới dám từ từ bước chân vào căn teen. Mà thật ra, Vĩnh Thành đến đón Hiểu Đồng chỉ có một lần duy nhất mà thôi. Đó là lần hẹn nhau cùng đến thăm nhà ông bộ trưởng, nhờ ông ấy hẹn gặp với ông Văn Trác của tập đoàn Vĩnh Phát. Ông bộ trưởng nhìn bé Bảo vui vẻ khi gặp Hiểu Đồng cũng vui vẻ nhận lời giúp đỡ.

Nhưng sau đó lại rộ lên một tin đồn khiến các cô gái trong công ty lao đao. Phó tổng giám đốc đẹp trai của họ tay trong tay với một cô người mẫu nổi tiếng nào đó, rồi cùng nhau bước vào trong khách sạn cao cấp. Họ không phải là lên lút cặp kè nhau mà là công khai đi bên nhau.

Nhưng có điều là sau đó, họ lại bắt gặp Vĩnh Phong cặp kè với một cô diễn viên, rồi một cô hoa hậu. Lâu lâu lại thay đổi một người.

Mai Thi trong lúc ăn cơm đã đem chuyện này kể cho Hiểu Đồng nghe. Dù biết rõ, Vĩnh Phong làm vậy là vì cô, vì muốn quên cô nhưng sao trong lòng vẫn cảm thấy đau. Vẫn biết rằng người rời xa là cô, người bỏ rơi là cô nhưng sao vẫn ích kỷ muốn chiếm giữ. Tình yêu quả thật là khiến cho người ta thấy đau đớn vô cùng.

Hiểu Đồng cố mỉm cười nói với Mai Thi:

- Đó là chuyện của phó tổng giám đốc. Cậu mà nhiều chuyện đến tai phó tổng giám đốc, bảo đảm cậu sẽ bị đá ra khỏi công ty ngay lập tức.

Mai Thi nghe Hiểu Đồng khuyên như thế thì le lưỡi rụt cổ tỏ ý sợ hãi khiến Hiểu Đồng phì cười. Sau đó hai người lại tiếp tục ăn cơm, nhưng mà Hiểu Đồng không làm sao nuốt trôi được cơm qua cổ họng.

Cứ nghĩ, Vĩnh Phong cùng người con gái khác ở bên nhau, cùng vào khách sạn, tìm cô lại nhói đau. Rõ ràng người bị tổn thương là Vĩnh Phong, vậy mà sao cô lại thấy đau cơ chứ.

Cái tin đồn phó tổng giám đốc Vĩnh Phong của tập đoàn Nguyên Thành Phong là một công tử lăng nhăng nhanh chóng lan tỏa khắp công ty. Các cô gái lúc đầu nghiêng về phía Vĩnh Phong bây giờ quay đầu lại nghiêng về phía anh chàng tổng giám đốc nghiêm trang chững trạc. Mọi ánh mắt lại dồn về phía Hiểu Đồng, cô gái may mắn được tổng giám đốc để mắt đến.

Hiểu Đồng vừa mới thở phào vì tin đồn đã lắng dịu nay lại bị khuấy trộn lên lần nữa. Cô về nhà trách Vĩnh Thành thì cậu chỉ ôm cô cười nói:

- Ai bảo Hiểu Đồng của anh xinh đẹp quá làm chi. Anh đành phải mau chóng công khai kéo ong bướm kéo đến tặng quà sau lưng anh.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Thành nói thì biết người cậu ám chỉ là ai thì phì cười. Chẳng là lúc vào thực tập trong công ty. Hiểu Đồng bị anh chàng trưởng phòng đeo đuổi. Có lần đi công tác về mua quà cho tất cả mọi người trong phòng, nhưng chỉ có món quà của Hiểu Đồng là đẹp nhất và đắt tiền nhất. Mặc dù Hiểu Đồng đã từ chối không nhận nhưng vẫn bị ép nhận, sau đó, anh chàng còn săn đón cô rất nhiều. Bảo cô tiếp tục làm ở công ty cũng là anh chàng trưởng phòng này. Chẳng những vậy mà mấy anh chàng độc thân ở các bộ phận khác cũng công khai theo đuổi cô.

Lúc Vĩnh Thành nghe tin, cậu chỉ muốn ọi người biết ngay lập tức để không còn ai theo bám cô nữa nhưng Hiểu Đồng không cho. Nhưng bây giờ, khi biết Hiểu Đồng là bạn gái của tổng giám đốc thì mấy anh chàng đó lặn mất tăm. Anh chàng trưởng phòng gặp Hiểu Đồng thì cứ sượng sùng ngại ngùng. Ngay cả giám đốc Điền cũng phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Chẳng là hôm đó, trên đường đi, xe bị kẹt, Hiểu Đồng đến muộn. Cô vội vàng chạy đến thang máy khi nó đang chuẩn bị đóng, cô la lên:

- Khoan đã, chờ một chút.

Thang máy bỗng dừng lại, vậy là Hiểu Đồng lủi vào trong. Nhưng khi vào bên trong thì cô chết sững, bởi vì trước mặt cô là Vĩnh Phong và xung quanh cô là những vị lãnh đạo cấp cao. Họ cũng trở mắt nhìn Hiểu Đồng. Hiểu Đồng lúc đó lung túng biết mình đã đi nhầm vào thang máy vip, chẳng dám nói gì, chỉ cúi gằm mặt xuống. Vô tình đầu cô chạm vào tay Vĩnh Phong, cậu chỉ quay đầu nhìn cô lạnh lùng không nói gì. Các vị khác thấy vậy cũng chẳng nói gì, cứ im lặng cho yên chuyện.

Khi thang máy mở cửa, Hiểu Đồng chỉ muốn khóc, nhưng cô nhận ra mình bị trễ giờ, cô vội vàng chạy vào phòng, thấy Mai Thi cũng đang bị giám đốc Điền mắng thậm tệ tội đi trễ. Hiểu Đồng than thầm trong bụng, thế nào cũng bị ông ta mắng một phen.

Giám đốc Điền đang hào hứng nói chuyện nội qui không được đi trễ của công ty quay đầu thấy Hiểu Đồng đang cúi đầu im lặng thì im bật. lát sau ông ta đằng hắng vài cái rồi nói:

- Từ nay không được đi trễ nữa.

Thấy giám đốc Điền đã đi khỏi, Mai Thi mới thở phào nói:

- Rõ ràng là thiên vị mà, lúc này mắng mình té tát luôn. Không được từ nay nếu lỡ có đi trễ, mình sẽ gọi điện cho cậu ra đón mình mới được.

Hiểu Đồng nghe Mai thi nói, chỉ cười nhẹ một cái rồi đi làm việc.

Hiểu Đồng vừa băng qua đường thì đã thấy Minh Thùy vẫy tay với mình ở trước cửa nhà hàng gọi lớn.

- Chị Hiểu Đồng bên này nè.

Hiểu Đồng bèn đi lại bên Minh Thùy, thấy Hiểu Đồng đến gần, Minh Thùy vội ôm chầm lấy cô nói:

- Chị, em nhớ chị quá hà. Dạo này em và chị Đình Ân bận ghê gớm luôn, chẳng có thời gian gặp chị gì cả. Em nhớ bé Phong và bé Đường quá hà, bữa nào chị dẫn hai đứa nó đến chơi.

- Ừ, dạo này chị cũng bận lắm. Em muốn gặp hai đứa nó thì phải đến nhà chị Đình Ân, bởi vì chị toàn phải gửi hai đứa cho bác Hà chăm sóc giùm.

- Ừm, để bữa nào rảnh rồi, em với chị Đình Ân về nhà – Minh Thùy gật gật đầu rồi bảo – Thôi chị em mình vào trong đi, chị Đình Ân chờ nãy giờ.

Hiểu Đồng gật đầu rồi cô nhìn thấy dáng vẻ tung tăng đi vào của Minh Thùy mà lắc đầu mỉm cười. Cái cô bé này lúc nào cũng như một đứa trẻ.

Nhớ lúc Hiểu Đồng gặp Minh Thùy thì cô bé này đang bị một tên con trai trêu ghẹo trong quán bar. Lúc đó, Hiểu Đồng ngồi trong quán uống cạn một chai bia bởi vì cô rất nhớ Vĩnh Phong và cũng bởi vì cô quyết định ở bên cạnh Vĩnh Thành. Thấy Minh Thùy với bộ dạng lấm la lấm lét là cô biết, cái cô bé này là lần đầu tiên đi vào đây. Cho nên mới đi đến giải vây giúp cô bé.

Hiểu Đồng gạt hết ly bia còn lại trên người của tên kia. Tất nhiên tên kia rất tức giận nhưng khi hắn nhìn thấy Hiểu Đồng thì gương mặt tức giận bỗng trở thành một gương mặt dè xòm. Hắn cười một cách nham nhở tiến lại gần Hiểu Đồng đưa tay định vuốt má cô nói:

- Hay là em muốn đi với anh.

Hiểu Đồng lạnh lùng hất tay tên này ra, còn tát cho hắn một cái thiệt mạnh khiến hắn ngã xuống, tên này tức giận muốn đứng lên đánh cho Hiểu Đồng một trận. Nhưng Hiểu Đồng đã vỗ tay mấy cái rồi nhìn hắn cười nói:

- Nếu anh dám rạt aỵ, tôi bảo đảm, anh sẽ chết ngay lập tức. Anh có biết tôi là gì với ông chủ ở đây không? Chỉ cần tôi ra lệnh, mấy người kia sẽ lôi anh đi liền.

Hiểu Đồng vừa nói vừa hất đầu về phía mấy người đang đi đến. Thiên Minh đã ra lệnh họ phải để mắt đến Hiểu Đồng, và nghe lời cô cho nên khi thấy cô vỗ tay họ lập tức đi đến. Một người nhìn Hiểu Đồng hỏi:

- Có chuyện gì vậy.

Cái tên kia từ lúc thấy mấy người kia đến thì sợ không dám đụng tới Hiểu Đồng cho nên khi nghe họ hỏi Hiểu Đồng với lời lẽ cung kính thì càng bấn loạn. Hắn nghĩ Hiểu Đồng sẽ sai bọn họ cho hắn một trận cho nên cả người run lên.

Nhưng Hiểu Đồng chỉ xoay người đi và nói:

- Lôi hắn ra ngoài đi, tôi không muốn thấy hắn nữa.

Mấy người kia lập tức lôi tên này ném ra ngoài và cấm hắn từ nay không được đến nữa. Vì vậy Hiểu Đồng mới quen Minh Thùy và đó cũng là lần cuối cùng Hiểu Đồng đến quán bar. Sau này cô và Trúc Diễm cùng tránh Thiên Minh.

Cô bé Minh Thùy này vì thi rớt đại học mà trở nên buồn bã, định vào quán bar tập tành uống rượu quên sầu nào ngờ lại bị một trận hoảng hồn. Cô bé rất cảm kích hành động của Hiểu Đồng nên hay lui tới gặp mặt. Cô bé này cũng có chút tay nghề trang điểm, lần Đình Ân đi dự thi tuyển diễn viên cũng nhờ cô bé trang điểm giúp. Cho nên về sau cô bé đi theo làm trợ lý cho Đình Ân.

Đình Ân thấy Hiểu Đồng và Minh Thùy đi vào thì nở nụ cười thật tươi. Hiểu Đồng thấy bạn vui vẻ thì cũng cười theo, cô nói:

- Chúc mừng cậu đã dành được hợp đồng làm đại diện cho sản phẩm mới của tập đoàn Nguyên Thành Phong.

- Là do mình may mắn mới được – Đình Ân cười nói – Mà này, không phải là do cậu nói gì với anh Vĩnh Thành đấy chứ.

- Không có, chuyện này mình cũng vừa mới nghe Minh Thùy nói thôi. Vĩnh Thành không hề nói gì hết.

Chuyện của công ty mình ít hỏi tới lắm – Hiểu Đồng phân bua – Mình nghe nói bộ phim vừa rồi của cậu rất thành công, cho nên họ không mời cậu thì còn mời ai.

Đình Ân nghe nói, cô thấy nhẹ nhõm và vui mừng vì mình giành được hợp đồng dựa vào chính tài năng của mình. Cô vui đến độ cười tít cả mắt.

- Chị xem, chị ấy vui đến nỗi tôi qua không chớp mắt cứ thế nằm cười. Chị ấy chỉ mong được gặp chị để hỏi rõ mà thôi – Minh Thùy liếc mắt nhìn Đình Ân cười trêu chọc.

- Em cứ trêu chị thoải mái. Ai cũng biết, tập đoàn Nguyên Thành Phong là một tập đoàn lớn, được làm đại diện cho họ rất có lợi, không chỉ được biết khắp nơi trong nước mà còn vươn xa ra các nước khác, với lại thù lao hợp đồng rất cao. Với lại còn được tập đoàn nâng cao hình tượng của mình. Việc lợi như vậy ai mà không ham – Đình Ân bỏ ngoài tai lời trêu chọc của Minh Thùy.

- Được rồi, nhất cậu rồi. Vậy thì chừng nào khoa tụi mình đây? – Hiểu Đồng hỏi đùa.

- Thì bây giờ mình khao nè – Đình Ân nói.

- Hả, ở đây á. Biết vậy em sẽ đi tới nơi sang hơn. Chị Hiểu Đồng, hôm nay em và chị nhất định phải gọi món mắc tiền nhất mới được. Phải móc hết hầu bao của chị Đình Ân em mới chịu – Minh Thùy cười gian nhìn Đình Ân nói.

Hiểu Đồng và Đình Ân nhìn Minh Thùy một cái rồi cùng cười. Cái cô bé này lúc nào cũng sôi nổi như vậy, trông đáng yêu hết sức.

Cả ba người đang ăn vui vẻ thì từ xa có một chàng trai khoát tay một cô gái đi tới.

Minh Thùy ngẩng ngơ nhìn thêm mấy cái rồi nói:

- Em mà quen biết anh ta, em sẽ làm quen ngay lập tức. Người đâu àm đẹp trai dễ sợ.

Hiểu Đồng và Đình Ân nghe Minh Thùy reo lên thì cùng ngẩng đầu quay lại nhìn xem anh chàng mà cô nàng khen ngợi là ai, thì thấy Quốc Bảo và một cô nàng ăn mặc rất model đi về phía cả ba người họ, gương mặt và ánh mắt của Quốc Bảo đầy sự khinh bỉ và chế giễu. Chỉ có Hiểu Đồng và Đình Ân là biết ánh mắt đó dành cho ai, Minh Thùy không biết cho nên cô cảm thấy hơi khó chịu vì ánh mắt đó, trong lòng thấy hơi bực bội.

- Đã lâu rồi không gặp, không ngờ có kẻ mặt còn dày thêm – Quốc Bảo cười khinh miệt.

Hiểu Đồng từ lúc thấy Quốc Bảo tiến lại gần thì trở nên lúng túng vô cùng, không ngờ Quốc Bảo vừa mở miệng ra là công kích cô liền làm cô cứng đờ người ra, mặt cúi gằm xuống bàn. Đình Ân nghe Quốc Bảo nói cảm thấy tức giận, bất bình thay cho Hiểu Đồng, nhưng cô nghĩ Quốc Bảo không hiểu rõ sự tình và vì cậu ấy quá quý Vĩnh Phong, giận Hiểu Đồng làm Vĩnh Phong đau khổ cho nên mới công kích Hiểu Đồng như vậy, cho nên cô nén giận ngồi yên.

Nhưng Minh Thùy thì không biết cho nên nghe Quốc Bảo nói vậy thì cảm thấy giận vô cùng, cô buông đũa hất mặt gặng hỏi lại:

- Này, anh nói ai mặt dày vậy.

- Tôi nói ai liên quan gì đến cô – Quốc Bảo không thèm liếc Minh Thùy một cái nào chỉ nhếch môi khinh bỉ trả lời.

Minh Thùy tức giận đứng phắt dậy bực tức nói:

- Sao lại không liên quan đến tôi, anh đến chỗ chúng tôi gây sự mà bảo không liên quan đến tôi à.

- Là tôi nói cô ta – Quốc Bảo chỉ vào Hiểu Đồng hằn học nói – Cô ta làm anh tôi đau khổ rồi còn mặt dày chạy đến công ty anh ấy làm việc – Sau đó, Quốc Bảo quay mặt nhìn lại Hiểu Đồng dè dặt nói – Nếu tôi mà là chủ công ty đó, tôi sẽ đá cô ta ra ngay lập tức.

- Thật may không phải là công ty anh, nếu không thì là ăn mày chứ cũng không thêm đến làm ở công ty anh – Minh Thùy nhếch môi cười chế giễu nói.

- Cô ...- Quốc Bảo tức giận quay sang nhìn Minh Thùy, cậu nhìn thấy hai cái má lúm đồng tiền rất đáng yêu trên gương mặt của cô bé này khi cô đang cười chế giễu cậu.

Thấy Hiểu Đồng mệt mỏi thở dài, Đình Ân cảm thấy xót xa cho bạn trước lời trách của Quốc Bảo. Lại thấy Quốc Bảo và Minh Thùy bắt đầu bắn pháo vào nhau, Đình Ân vội lên tiếng can ngăn:

- Quốc Bảo, coi như nể tình mình một lần có được không. Đừng cãi nhau nữa, hôm nay là ngày vui của mình, để mình có một ngày vui trọn vẹn có được không. Dù gì mọi chuyện cũng đã qua lâu rồi, hãy quên hết đi. Bây giờ mà nhắc lại thì chỉ khiến Vĩnh Phong đau lòng thêm thôi.

Lời Đình Ân vừa nói khiến cho gương mặt đang bừng bừng tức giận của Quốc Bình dịu xuống, cậu ném cho Hiếu Đồng cái nhìn đầy lửa lần nữa rồi quay người bước đi, kéo theo cô bạn gái này giờ chỉ biết im lặng đứng nhìn.

- Xí, cái tên khó ưa. Em rút lại lời khen của mình lúc nãy – Minh thù biểu môi nhìn theo bóng dáng của Quốc Bảo nói.

Sau đó, cô quay mặt nhìn Hiếu Đồng và Đình Ân tò mò hỏi:

- Hai chị quen với cái tên lúc nãy à. Hắn ta và hai chị đã xảy ra chuyện gì vậy? Mà Vĩnh Phong là ai vậy?

- Em mau ăn đi, còn hỏi nữa đồ ăn nguội hết ngon – Đình Ân vội vàng ngăn cô bé này lại, rồi nháy mắt ra hiệu cho Minh Thùy im lặng.

Minh Thùy cũng là người thông minh cho nên cô cúi đầu im lặng ăn. Không khí vốn vui vẻ của ba người họ đã trở nên ảm đạm cho đến khi cả ba ra về.

Hiếu Đồng từ chối đi chung với Đình Ân và Minh Thùy, cô muốn đi bộ cho tâm trạng thoải mái hơn, nghe vậy Đình Ân cũng không ép buộc cô nữa.

Hiếu Đồng nhìn theo chiếc xe chở Đình Ân và Minh Thùy dần khuất xa thì quay người bước đi. Lòng cảm thấy buồn với vợ. Quốc Bảo **** cô rất đúng, đáng lí cô không nên mặt dày đến công ty đó làm việc dù cho Vĩnh Phong sẽ không bao giờ trở về đi chăng nữa. Nếu không bây giờ, tìm cô đâu có nặng trĩu như vậy.

Khi đi ngang qua một khách sạn, Hiếu Đồng thấy một người bán bong bóng đang đẩy xe đạp đi ngay qua. Nhìn những trái bong bóng đang tung tăng làm Hiếu Đồng nhớ lại ngày hôm đó. Cái ngày mà Vĩnh Phong đã vì cô mà thả lên trời rất nhiều quả bóng hình trái tim đầy màu sắc. Những quả bóng đem lại hạnh phúc cho cô.

Người đẩy xe bóng bóng đã lướt qua rồi, Hiếu Đồng bỗng nhiên muốn chạm vào những quả bóng đó, cô quay người lại gọi. Cuối cùng Hiếu Đồng đã mua hết số bong bóng đó. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại muốn mua số bong bóng này nữa. Đây không phải là những quả bóng hình trái tim tuyệt đẹp của Vĩnh Phong, cũng không bằng một góc số bóng mà Vĩnh Phong đã thả nhưng ít ra nó cũng gợi lên ký ức ngọt ngào đó, xua tan bớt nỗi nhớ trong lòng cô. Hiếu Đồng nâng niu ngắm nhìn những quả bóng từ từ xoay người lại.

Vì cô bất ngờ xoay người lại, lại cầm trên tay một chùm bong bóng cho nên đã va vào hai người vừa từ khách sạn bước ra. Khiến cô gái bị va vào kêu lên. Hiếu Đồng hốt hoảng, cầm chum bong bóng đưa qua một bên, đưa tay đỡ cô gái đó. Nhưng dường như cô gái đó đã được người kế bên đỡ rồi. Hiếu Đồng định mở miệng xin lỗi thì bỗng nhiên lời nói chẳng thể nào thoát ra khỏi miệng được nữa rồi.

Bởi vì người đứng trước mặt cô là Vĩnh Phong, ánh mắt họ chạm vào nhau. Trái tim Hiếu Đồng bỗng ngân lên nhưng đã bị ánh mắt lạnh lùng hờ hững của Vĩnh Phong làm cho chìm xuống. Cô đứng bất động nhìn Vĩnh Phong tay trong tay với một cô gái xinh đẹp khác. Cô gái này khá quen mặt, hình như là người mẫu hay diễn viên nào đó. Hiếu Đồng không nhớ rõ lắm, bởi vì cô vốn không quan tâm cho lắm.

- Nè, cô đi đứng kiểu gì vậy hả. Va vào người ta đau muốn chết – Cô gái kia bực tức mắng Hiếu Đồng.

Nhưng Hiếu Đồng không còn sức nghe cô ta nói gì nữa. Cô đứng bất động nhìn Vĩnh Phong, cậu đã quay mặt đi nơi khác, làm như chưa từng quen cô. Sau đó, cậu quay qua cô gái kia cười dịu dàng, kéo cầm cô ấy kề sát mặt mình than mặt nói:

- Thôi bỏ đi, đừng chấp nhứt với cô ta làm gì nữa. Em đau ở đâu, anh xoa giúp em.

- Thiệt hả - Cô gái kia cười vui vẻ rồi nũng nịu nói – Vậy tối nay, anh phải ở bên cạnh em không được về nhà.

- Được – Vĩnh Phong gật đầu.

Sau đó hai người họ bỏ đi, bỏ lại một mình Hiểu Đồng vẫn đứng im ở đó, phía sau cô còn vang lại tiếng cười và tiếng nói.

- Bây giờ mình đi Parkson nha anh.

- Được, em muốn mua gì anh cũng chịu .

Sau đó họ bỏ lại những tiếng cười vang vọng vào trong tim của Hiểu Đồng. Đau quá, sao tim cô lại thấy đau đến vậy. Người ta đồn ầm lên chuyện Vĩnh Phong cặp kè với các cô người mẫu xinh đẹp ra vào trong khách sạn. Hiểu Đồng luôn tự nhủ với bản thân là chuyện đó không liên quan gì đến cô cả. Nhưng mà, tai đã nghe rồi, mắt đã thấy rồi, lại cảm thấy như kim đâm vào tim đau nhói. Nếu như không liên quan gì đến cô, tại sao cô lại thấy đau như thế, nước mắt tại sao lại rơi.

Vĩnh Phong và những cô gái đó họ cùng bước vào khách sạn, ai cũng hiểu rõ là để làm gì. Họ vào đó tìm sự vui vẻ với nhau dù cho có phải là tình yêu hay không cũng được.

Hiểu Đồng đứng yên tại chỗ tựa như toàn thân không còn chút sức lực nào cả. Chùm bong bóng trong tay, cô không còn đủ sức để giữ nữa, vậy là nó đã bay lên cao.

“ Bóng ơi, nếu như có thể mang điều ước của tôi đến thượng đế, hãy nói rằng tôi muốn quên đi sự đau khổ này”

Cô nhìn theo những quả bóng bay trên cao, càng bay càng cao, bóng nhẹ như thế và cũng đã bay xa rồi nhưng sao lòng cô lại thấy nặng trĩu đến như vậy. “Không được!” , Hiểu Đồng lắc đầu xua tan đi nỗi đau và hình ảnh của Vĩnh Phong ra khỏi đầu. “Mày đã chọn rồi, mày phải toàn tâm toàn ý tập trung vào người đó, phải quên Vĩnh Phong đi”

Hiểu Đồng cố gắng đi đến cái bồn hoa trước khách sạn ngồi xuống, cô lấy điện thoại gọi cho Vĩnh Thành.

- Đến đây rước em đi...

Vĩnh Thành đang bận họp, cậu nhận cuộc gọi của Hiểu Đồng, cảm thấy giọng cô có cái gì đó bất thường. Đột nhiên cậu thấy lo lắng vô cùng, vội vàng bỏ đi, chạy xe đến chỗ Hiểu Đồng.

Vừa đến nơi, cậu thấy Hiểu Đồng đang ngồi thẩn thờ, ánh mắt đau khổ và mệt mỏi. Cậu vội chạy đến bên cạnh:

- Hiểu Đồng! Em sao vậy.

Vừa nghe tiếng Vĩnh Thành, Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn lên gương mặt lo lắng của cậu. Cô vội đứng dậy ôm chầm lấy Vĩnh Thành thổ thổ nói:

- Ôm em đi, xin anh hãy ôm em chặt vào.

Vĩnh Thành cảm thấy rất ngạc nhiên vì Hiểu Đồng lại chủ động ôm cậu ở nơi đông người. Cậu biết cô vừa xảy ra chuyện gì đó, trong lòng thấy bất an. Vả lại cô ngồi dưới trời sương nhiều gió lạnh nên người cô hiện rất lạnh.

- Có chuyện gì vậy – Vĩnh Thành vừa hỏi vừa vòng tay ôm chặt lấy cô.

- Không có chuyện gì cả, chỉ là em thấy mệt mỏi quá, em nhớ anh, muốn nhìn thấy anh mà thôi.

Vĩnh Thành nghe vậy chỉ biết ôm chặt cô vào lòng hơn nữa. Dùng hơi ấm của mình xua tan cái lạnh của cô

Cuối cùng hai người cũng lên xe bỏ đi, chỉ là ở một góc nào đó, có người cung vòng tay siết chặt lại đau khổ mà thôi.

Ngay khi vừa đi xa, Vĩnh Phong đã bỏ rơi cô nằng bên cạnh mình và quay lại. Cậu đứng từ xa nhìn Hiểu Đồng ngồi im lặng, trong lòng dấy lên cảm giác xót xa vô hạn. Thấy ánh mắt buồn của Hiểu Đồng mà buồn theo, thấy tiếng thở dài của cô mà cảm thấy chua xót trong lòng, thấy sự cô đơn của cô mà thấy hiu quạnh, thấy cái lạnh bao trùm cô mà chỉ muốn bỏ hết lòng tự trọng để đến ôm lấy cô, ủ ấm cho cô.

Nhưng khi Vĩnh Thành đến và ôm lấy Hiểu Đồng thì cái cảm giác đau đớn trong lòng không thể nào diễn tả được, bởi vì quá đau lòng, bởi vì cô không còn thuộc về cậu, bởi vì cậu không thể tranh giành, bởi vì họ là hai người mà cậu yêu quý nhất, bởi vì cậu muốn họ hạnh phúc.

Mím cười cay đắng, Vĩnh Phong quay mình bước đi.

Vừa lên xe, Hiểu Đồng mệt mỏi nhắm mắt lại, Vĩnh Thành thấy vậy nên vòng xe đi thẳng về nhà mình. Về đến nhà, thấy Hiểu Đồng đã ngủ say, cậu không nỡ đánh thức cô dậy cho nên mở cửa vòng qua bên kia. Vuốt nhẹ mái tóc đang lòa xòa trên mặt Hiểu Đồng, cậu nhẹ nhàng luồn tay qua gáy cô, tay kia luồn qua chân cô, định bế cô vào nhà. Nhưng mà đột nhiên bàn tay trái gần như không có sức, một cảm giác đau đớn chạy dọc cánh tay thẳng vào tim khiến Vĩnh Thành thấy đau vô cùng, vô tình làm Hiểu Đồng thức giấc. Vĩnh Thành vội rụt tay lại, và thu lại nét mặt nhăn nhó vì đau đớn của mình, cậu sợ Hiểu Đồng nhìn thấy, cậu sợ cô lo lắng. Cậu mím cười nhìn Hiểu Đồng giả vờ như người mắc lỗi nói:

- Haha...định nhân lúc em ngủ say mà hôn trộm, không ngờ em lại thức dậy nhanh đến thế.

Nhưng Hiểu Đồng đã nhìn thấy nét mặt đau đớn của cậu, biết Vĩnh Thành không muốn mình lo lắng cho nên Hiểu Đồng cũng không tỏ vẻ gì. Cô chỉ cười nhẹ nói:

- Lên nhà thôi, em mệt quá nên ngủ quên mất.

- Ủ - Vĩnh Thành gật đầu.

Hiểu Đồng xuống xe, cô nắm lấy bàn tay bị thương của Vĩnh Thành một cách nâng niu, rồi nhìn Vĩnh Thành nói:

- Em thích cảm giác này.

Nhưng Vĩnh Thành biết Hiểu Đồng đã biết cánh tay cậu bị đau. Cậu ôm lấy cô, vuốt ve mái tóc, thì thầm trong hơi thở:

- Anh không sao đâu, em đừng lo.

- Ngày mai em xin nghỉ cùng anh đến bệnh viện nha – hiểu Đồng dựa vào lòng Vĩnh Thành lo lắng nói.

- Không cần đâu, anh tự đi được. Ngày mai anh cũng muốn gặp bạn, lâu rồi không gặp cậu ấy – Vĩnh Thành nghe Hiểu Đồng yêu cầu, cậu vội vàng từ chối. Cậu sợ Hiểu Đồng nghe được lời bác sĩ nói sẽ lo lắng thêm. Bởi vì dạo gần đây, cậu thấy tay mình thường hay bị run và đau.

- Ủhm!

Khi Vĩnh Thành đến bệnh viện khám lại, khi trở ra sắc mặt cậu không được tốt. Cậu đi thẳng đến phòng làm việc của một bác sĩ.

- Cốc...cốc...cốc...

- Mời vào – Tiếng nói trong phòng vọng ra.

Vĩnh Thành mở cửa bước vào, một bác sĩ có gương mặt sáng thanh tú, đeo một cặp mắt kính, áp blouse trắng toát đang chăm chú xem bệnh án. Thấy người bước vào, anh chàng bác sĩ đó ngẩng đầu lên nhìn rồi sững người lại một giây, sau đó khước môi bỗng nở nụ cười.

Vĩnh Thành cũng cười đáp lại.

- Cái thẳng này, bây giờ mới chịu đến thăm mình à – Hữu Thiên đứng dậy bước ra khỏi phòng làm việc.

- Xin lỗi! Mình bận quá – Vĩnh Thành cười hối lỗi.

Hữu Thiên đi đến bá vai rồi ôm chèoàng lấy người bạn thân đã lâu không gặp.

- Vậy còn cậu, cũng chẳng thèm đến thăm mình – Vĩnh Thành cũng giả vờ trách lại.

- Hà hà ...cậu cũng biết mình là bác sĩ mà, bận rộn hết bệnh nhân này đến bệnh nhân khác. Đi, tụi mình xuống căn tin, uống chút gì đó đi.

Hữu Thiên vừa cười vừa giục Vĩnh Thành cùng mình đi ra ngoài.

Căn tin bệnh viện

- Đạo này cậu sao rồi, hôm nay rãnh rồi nên đến thăm mình à – Hữu Thiên lên tiếng trước, sau khi nhìn thấy trên tay Vĩnh Thành là hồ sơ bệnh án.

- Ủhm, hôm nay mình đến thăm cậu, sẵn tiện có chuyện tìm cậu – Vĩnh Thành vừa nói vừa đưa bệnh án ra trước mặt Hữu Thiên.

Hữu Thiên đón nhận bệnh án bằng ánh mắt ngạc nhiên, cậu mở ra xem chăm chú rồi kinh hoàng ngẩng đầu nhìn lên Vĩnh Thành khẽ nói:

- Cậu...gia đình cậu đã biết chuyện này chưa.

Vĩnh Thành lắc đầu.

- Cậu sợ họ biết được sẽ lo lắng à.

- Không phải, mình vì sợ cô ấy biết được sẽ lo lắng – Vĩnh Thành thở dài đáp, cậu thật sự sợ nếu Hiểu Đồng biết được, cô ấy sẽ thế nào.

- Cô ấy...Ai? Người yêu cậu à – Hữu Thiên ngạc nhiên hỏi.

- Cũng không phải là người yêu. Cô ấy không yêu mình, cô ấy chỉ cảm thấy có lỗi với mình thôi – Vĩnh Thành cười khổ sở.

Hữu Thiên nhìn nét mặt buồn bã của Vĩnh Thành trong lòng cảm thấy thương cảm. Một Vĩnh Thành luôn điềm tĩnh tự tin, nay lại trở nên bi thương thế này.

- Cậu yêu cô ấy? – Hữu Thiên khẽ hỏi.

- Ủ! Mình rất yêu cô ấy – Vĩnh Thành gật đầu.

- Cậu muốn mình giúp cậu chữa trị ?

- Đúng vậy. Mình không muốn cô ấy biết mà lo lắng ình. Cho nên mình muốn nhờ cậu sửa lại bệnh án ình. Tạm thời giấu cô ấy.

- Vĩnh Thành ...- Hữu Thiên kêu lên.

- Mình xin cậu, Hữu Thiên, hãy giúp mình lần này đi – Vĩnh Thành trầm giọng khẩn cầu.

- Thôi được – Hữu Thiên nhìn thấy ánh mắt đầy tuyệt vọng của Vĩnh Thành thì thở dài – Nhưng cậu nhất định phải nghe lời mình trong việc chữa trị. Nếu không mình sẽ không giúp cậu che giấu đâu.

- Cám ơn cậu – Vĩnh Thành thở phào nói.

- Hạ Khanh có biết cậu có người yêu không? – Hữu Thiên đột ngột hỏi.

- Đã lâu rồi mình không gặp cô ấy – Vĩnh Thành khẽ đáp.

- Mình nghe nói cô ấy sắp về nước – Hữu Thiên liếc nhìn Vĩnh Thành rồi quyết định nói.

- Vậy à .

- Chắc chắn cô ấy vì cậu mà trở về - Hữu Thiên nói tiếp.

- Mình và cô ấy chỉ có thể là bạn .

Hiểu Đồng vừa ra khỏi công ty thì đã thấy Thế Nam đang đứng dựa trên chiếc xe màu đen sang trọng chờ đợi ai đó. Cậu phớt lờ những ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh. Hiểu Đồng định lướt qua cậu mà đi nhưng không ngờ Thế Nam đã lên tiếng gọi.

- Hiểu Đồng.

Nghe tiếng gọi Hiểu Đồng biết là không thể tránh được, cô miễn cưỡng đi đến bên cạnh Thế Nam. Ngượng cười lên tiếng đáp:

- Chào anh.

- Chúng ta nói chuyện một chút đi – Thế Nam nhìn Hiểu Đồng nói.

Tại quán nước .

Hiểu Đồng không dám nhìn trực diện Thế Nam, cô cúi đầu nhìn ly cà phê trước mặt, bàn tay thừa thãi chỉ biết xoay xoay chiếc đĩa dưới ly, làm cho cà phê trong ly cứ bị song sánh.

Thế Nam nhìn Hiểu Đồng lòng đầy xúc động. Cô gái mà cậu nhung nhớ, cô gái mà cậu luôn bỏ công tìm kiếm, cuối cùng cũng đã xuất hiện trước mặt cậu rồi. Thế Nam thấy tim mình nhảy nhót vui mừng.

- Lâu nay em sống thế nào.

Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn Thế Nam mím môi một lúc rồi trả lời:

- Vẫn tốt...Em nghe nói anh đang tiếp quản công ty nhà anh phải không?

- Ừ - Thế Nam khẽ đáp, ánh mắt cậu không rời khỏi Hiểu Đồng. Ánh mắt nhìn cô trĩu mến yêu thương, dần hết tất cả những tình cảm nhớ mong trong hơn 2 năm qua vào lúc này.

Cuối cùng Thế Nam quyết định lên tiếng :

- Hiểu Đồng thật ra anh...

- Đình Ân rất yêu anh – Hiểu Đồng biết Thế Nam định nói gì, cô nhanh chóng lên tiếng chuyển đổi đề tài.

- Anh biết – Thế Nam thờ dãi nói – Nhưng từ trước tới giờ, anh chỉ xem Đình Ân như em gái mà thôi. Em biết rõ người mà anh yêu là ...

- Em biết. Nhưng mà không thể được. Chúng ta là không thể nào. Em là một cô gái xấu xa, anh là một chàng trai tốt. Anh xứng đáng với một cô gái tốt hơn em, yêu anh hơn em như Đình Ân.

- Nhưng mà anh không quan tâm cô ấy là người như thế nào, anh chỉ biết mình yêu cô ấy mà không hề hối tiếc – Thế Nam kiên quyết nói.

- Nhưng mà em không yêu anh – Hiểu Đồng nhìn Thế Nam dứt khoát nói.

“ Xin lỗi anh, Thế Nam. Là em làm tổn thương anh” – Hiểu Đồng tự trách thầm bản thân mình.

- Phải anh biết. – Thế Nam đau khổ tuyệt vọng nói – Cho nên anh rất hối hận, hối hận tại sao anh lại rút lui, hối hận tại sao không mạnh dạn theo đuổi em ngay từ đầu. Anh đã rất hối hận, nhất là khi thấy em và Vĩnh Phong chia tay trong đau khổ. Nếu như anh là người theo đuổi em từ đầu, có lẽ chúng ta sẽ không đau khổ và hối hận như hôm nay.

- Tất cả đã không thể quay lại được nữa rồi. Anh hãy hướng đến tương lai đừng chìm vào quá khứ nữa. Hãy quên em đi, hãy đón nhận người con gái khác, bởi vì anh xứng đáng được như thế. Đình Ân là một cô gái tốt, hãy thử đón nhận cậu ấy, biết đâu anh nhận ra cô ấy mới là người con gái anh chờ mong – Hiểu Đồng nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Trả lời anh một câu thôi – Thế Nam đau đớn hỏi – Nếu như lúc đó, anh quyết định theo đuổi em, em có chọn anh không?

- Biết được câu trả lời rồi thì sao – Hiểu Đồng nhìn Thế Nam kiên quyết nói – Quá khứ là cái mà ta không thể nào lấy lại được. Nếu em trả lời là có sẽ để lại trong lòng anh một sự hối tiếc không nguôi. Còn nếu em trả lời là không sẽ để lại trong anh một nỗi đau vô hạn. Vậy thì biết câu trả lời để làm gì.

Hiểu Đồng nói xong, cô đứng dậy bỏ đi, không quay đầu lại. Chỉ để lại một mình Thế Nam với nỗi đau dài.

“ Xin lỗi anh Thế Nam. Bốn người chúng ta: em, anh, Vĩnh Phong và Đình Ân đã rơi vào cái vòng đau khổ của tình yêu. Nếu như lúc đó em chọn anh thì sao? Đình Ân cũng từng hỏi em như thế. Nếu như lúc đó, em chọn anh, có lẽ bốn người chúng ta đã không đau khổ như vậy. Không ai bị tổn thương vì em. Cái bi kịch của chúng ta chính là do em mà ra. Nếu ngay từ đầu các anh không gặp em, hay ngay từ đầu em nên giữ vững trái tim vô cảm của mình thì có lẽ chúng ta sẽ sống hạnh phúc hơn.”

Tại một hội trường của một nhà hàng lớn, nơi đang diễn ra một buổi tiệc ăn mừng ra mắt tác phẩm mới của các diễn viên. Một chàng trai trẻ mặc một bộ ple màu xanh viền trắng trông rất đẹp, rất phong độ bước vào. Rất nhiều cô diễn viên trẻ đều đến dự nhìn thấy cậu liền đến chào.

Quốc Bảo từ khi ra trường, cậu không thích theo sự nghiệp chính trị của gia đình, cậu mãi miết theo đuổi các cô diễn viên trẻ. Bản tính vui vẻ, phóng khoáng cho nên đi tới đâu cậu cũng được người ta chào hỏi. Bất trò chuyện rất lâu, không ai không biết cậu.

Đình Ân là nữ diễn viên chính của buổi ra mắt phim này, cho nên cô luôn bận rộn trò chuyện với các ký giả xung quanh. Còn Minh Thùy, một trợ lý nhỏ nhoi rảnh rỗi, cho nên cô cứ vui vẻ hưởng thụ những đồ ăn thức uống ngon lành của buổi tiệc.

Vì cũng làm trong nghề, tình tình cởi mở nên Minh Thùy cũng quen biết khá nhiều diễn viên. Cho nên cô hóp lại ngồi vào cùng một bàn với họ trò chuyện rôm rả.

Quốc Bảo sau cuộc trò chuyện, liếc mắt thấy một cô diễn viên đang cặp kè với mình thì đi đến chào hỏi. Tật đúng là trời xui đất khiến, đó lại là cái bàn Minh Thùy ngồi. Cũng trùng hợp là chỉ có cái ghế bên cạnh ghế của cô là còn trống.

Minh Thùy thấy nữ diễn viên bỗng nhiên đưa tay vẫy thì bất giác quay người lại nhìn theo. Cái tên trước mặt cô cực kì quen mặt, phải nói là cực kì đáng ghét. Từ sau hôm gặp Quốc Bảo, cô đeo bám Đình Ân bất Đình Ân kể rõ mọi chuyện cho cô nghe. Nghe xong cô khóc nức nở thương cho số phận hẩm hiu của Hiếu Đồng. Càng nghĩ càng giận cái tên Quốc Bảo đáng ghét không hiểu rõ mọi chuyện cứ chạy đến ức hiếp chị Hiếu Đồng của cô.

Minh Thùy lên lút thò một chân qua chiếc ghế trống bên cạnh. Quốc Bảo đi đến chào hỏi ác cô gái xinh đẹp trước mặt thì định ngồi xuống ghế. Mông vừa hạ xuống nhưng thay vì là mặt ghế thì lại là một khoảng trống không, mắt cậu ngã phịch xuống đất, đầu đập mạnh vào thành ghế.

Cái ghế đã bị Minh Thùy dung chân đá ra phía sau. Cô còn reo thảm mừng rỡ nghĩ: “Ha đúng là ghế cao cấp có khác, kéo đi êm ru không tiếng động”. Thấy Quốc Bảo bị té chổng vó. Cô không nhịn được cười thành tiếng.

Quốc Bảo bị té vừa đau vừa cảm thấy mặt mặt trước các người đẹp. Lại nghe tiếng cười nhạo của ai đó thì xấu hổ đứng dậy nhìn người đang cười mình.

Gương mặt đang cười cậu có cảm giác rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải. Cái gương mặt bầu bĩnh cũng khá dễ thương lại có hai cái lúm đồng tiền càng khiến cô dễ thương gấp bội phần. Cậu chột nhó ra cái cô gái hung hổ khi cậu đến chằm chọc Hiếu Đồng.

Vậy là đã biết nguyên nhân tự nhiên cái ghế bị di chuyển, rõ ràng là do cô ta làm. Quốc Bảo tức giận chỉ Minh Thùy nói:

- Là cô cố ý đúng không?

Minh Thùy cũng không chối, cô hất mặt trả lời:

- Là tôi cố ý đó thì sao hả. Có ngon thì ăn cứ đá lại cái ghế của tôi đi.

- Cô thách tôi đấy à, tưởng tôi không dám sao.

- Ủ, đó thì sao.

Vốn dĩ đang ở nơi đông người, Minh Thùy lại là con gái cho nên Quốc Bảo không muốn làm ầm ĩ, chỉ cần cô nhận lỗi cái là xong nhưng nào ngờ Minh Thùy chẳng muốn nhận lỗi mà còn lên giọng thách thức. Vốn tính trẻ con, nghe Minh Thùy nói xong, cậu tức quá, đến đá vào cái ghế của Minh Thùy để trả thù hả giận. Nhưng....

Minh Thùy vốn đã chờ đợi, khi Quốc Bảo giơ chân đá cái ghế thì cô đã nhanh chóng đứng dậy. Làm Quốc Bảo vốn dung lực rất mạnh để đá cái ghế thì lại đá vào một cái ghế nhẹ không làm nó bay sang bàn bên cạnh gây ra một trận đổ vỡ. Minh Thùy càng cười đắc ý, cô quay nhìn Quốc Bảo đang ngây người, vì hụt chân cười ngạo châm chọc:

- Tôi phải đi đây, anh cứ ở lại giải quyết hậu quả do mình gây ra đi nha.

Nói rồi cô cứ bình thản bước đi trong ánh mắt đầy giận dữ của Quốc Bảo và ánh mắt xăm xoi nhìn vào họ của mọi người. Nhưng Minh Thùy không ngờ khi cô vừa bước ra khỏi hội trường thì Quốc Bảo đã đi theo nắm tay cô lại.

Minh Thùy thấy Quốc Bảo hai mắt đỏ ngầu đầy giận dữ, tay cung lại hận đến độ chỉ muốn giết chết cô mà thôi, nên vội nói:

- Được rồi, chúng ta từ từ nói chuyện, ở đây đông người, không nên gây ồn ào như vậy. Anh đi theo tôi.

Nói rồi, cô bước đi, để mặc Quốc Bảo theo sau. Quốc Bảo ngạc nhiên đâu biết cậu bị Minh Thùy dẫn đi đâu vì bây giờ cậu tức giận đến độ mất đi lí trí. Chưa bao giờ cậu táhy mắt mặt như hôm nay.

Chỉ có Minh Thùy vừa đi vừa cười thầm trong bụng, cho đến khi hai người họ bước vào một gian phòng, trên cánh cửa có ghi :” WC WOMAN” (toilet nữ ấy bà con ạ)

Thấy Quốc Bảo không nghi ngờ theo mình vào tận toilet thì Minh Thùy mỉm cười vô cùng nhưng cô không dám để Quốc Bảo biết. Vậy là cô cố gắng mím môi nhịn cười nhưng mà không thể nào che dấu được cả thân hình cô đang run lên vì cười.

Quốc Bảo vì bị mất mặt nên muốn lấy lại sĩ diện mình mà không thèm để ý đến mình đang ở đâu, trong mắt cậu chỉ có cái lưng của Minh Thùy, nhưng cậu thấy cô đứng im toản thân run run thì lo lắng gọi:

- Này!

Minh Thùy nghe tiếng gọi thì cô gắng nín cười, ưỡng người hất đầu quay người lại định đốt chat với Quốc Bảo. Nào ngờ cậu đang ở sát sau lưng cô cho nên

Minh Thùy vốn dĩ không cao lắm nhưng bởi vì hôm nay cô mặc váy cho nên mang giày cao gót, lại không muốn chịu lép mình trong việc đối đầu với Quốc Bảo. Cho nên cô ngẩng cao đầu hất mặt lên

Kết quả là môi hai người chạm vào nhau, chóp mũi đụng nhau, bốn mắt giao nhau, cả người cô tựa sát vào người Quốc Bảo. Không gian xung quanh họ bỗng nhiên đứng lại rồi nóng dần lên. Vì bất ngờ, cả hai đều cứng đờ nhìn nhau. Sau đó

Một cái chớp mắt, hai cái chớp mắt, ba cái

Tiếp đó, cả hai cảm nhận được hơi thở nóng dần lên của nhau, cảm thấy một chút gì đó khi hai bờ môi chạm vào nhau. Tay bắt đầu lạnh toát, máu dồn lên não rồi chảy mạnh về tim làm tim đập thình thịch. Làm cho mặt cả hai đỏ bừng lên cuối cùng cả hai hoảng hốt cùng lùi lại cách xa nhau mấy bước. Cùng lúc quay mặt đi chỗ khác, đưa ta lên ôm lấy ngực cố ngăn cho tiếng tim đập nhẹ lại.

- Nói đi – Quốc Bảo xoay người lên tiếng trước phá tan không khí nóng bức xung quanh họ.

- Nói gì – Minh Thùy quay người lại ngơ ngác hỏi.

- Nói xin lỗi đó, tôi cũng không phải người nhỏ mọn gì mà chấp nhất con gái – Quốc Bảo tỏ vẻ rộng lượng nói.

Nhưng Minh Thùy đã chề môi nói:

- Xin lỗi là cái gì vậy, tôi không biết. Nếu anh không phải người nhỏ mọn thì cần gì tôi phải xin lỗi.

- Vấn đề là sĩ diện. Cô có biết sĩ diện đàn ông cáo như thế nào không hả? – Quốc Bảo bực tức nói.

- Sĩ diện đàn ông của anh đáng bao nhiêu tiền, tôi trả cho – Minh Thùy hất mặt ngông nghênh nói.

Quốc Bảo không ngờ cô gái này lại dám nói với cậu như thế, cậu trừng trừng mắt nhìn cô đầy vẻ tức giận. Cậu chậm rãi tiến sát Minh Thùy với sắc mặt hầm hầm. Minh Thùy cũng cảm thấy có một sự nguy hiểm phát ra từ Quốc Bảo cô sợ hãi từ từ lùi lại phía sau.

- Nè, nè...không phải anh muốn ra tay đánh con gái chứ.

Quốc Bảo không thềm nói gì mà cứ thế im lặng tiến lại gần cô. Minh Thùy thấy vậy không thềm lùi nữa, cô đứng thẳng người cho Quốc Bảo đến gần. Cô cũng là cao thủ Judo, cho nên chẳng lả lại sợ một gã đàn ông có gương mặt baby như vậy sao. Lần trước khi bị tên kia sàm sỡ mà cô không cho hắn ta vài đòn để Hiểu Đồng phải cứu giúp là vì lúc đó cô đang buồn và đang say rượu. Còn bây giờ cô hoàn toàn tỉnh táo. Minh Thùy đang chuẩn bị tư thế, chuẩn bị nắm lấy tay Quốc Bảo ra một đòn vật ngã cậu ta thì cánh cửa phòng toilet mở ra.

Người bước vào sững sờ khi thấy có một tên con trai ở trong này, Minh Thùy thấy vậy bèn thu hồi tư thế của mình, cười gian một cái rồi giả vờ ngây thơ nói:

- Chị ơi, mau gọi bảo vệ đi chị, cái tên biết thái này dám vào tận đây rình con gái.

Quốc Bảo nghe Minh Thùy nói như vậy thì tức giận đến nghẹn lời, chỉ tay vào Minh Thùy kêu lên:

- Cô ...

- Còn không mau đi, anh định đợi bảo vệ đến à – Minh Thùy đắc ý nói.

Lúc này, Quốc Bảo mới để ý thấy mình đang ở trong toilet nữ. Cậu quay lại nhìn người mới vào, cảm giác xấu hổ vô cùng, lung túng đến nỗi không biết nói gì khi bị người đó trở mắt nhìn mình. Cậu hậm hực nhìn Minh Thùy một cái rồi nhanh chóng bỏ ra ngoài.

Minh Thùy thấy Quốc Bảo quay đầu nhìn mình thì vẫy tay chào tạm biệt cậu. Sau đó cười thật lớn vì trò đùa của mình khi thấy Quốc Bảo đi ra ngoài. Nhưng hậu quả là cô không dám ra ngoài ngay, mà đứng thiệt lâu trong đó cho đến lúc chắc chắn Quốc Bảo không chờ mình bên ngoài mới dám đi ra.

Thật ra Quốc Bảo đã đứng bên ngoài đợi Minh Thùy ra tính sổ nhưng sau đó người ra lại chính là người bước vào khi nãy, người đó thấy Quốc Bảo vẫn đứng bên ngoài thì trở mắt nhìn chăm chăm cứ như thể cậu là tên biến thái thật sự vậy. Quốc Bảo thấy xấu hổ quá đành hậm hực ra về, coi như xui xẻo, ra đường bị chó cắn vậy. Cả đời cậu chưa bao giờ xấu hổ đến như thế

Minh Thùy và Đình Ân mệt mỏi trở về nhà. Minh Thùy cứ nhớ lại bộ dạng của Quốc Bảo bị mình chơi khăm thì ôm bụng cười ngả vật ra sofa. Đình Ân không hiểu bèn hỏi, vậy là cô kể lại mọi chuyện. Nghe xong Đình Ân liền bảo:

- Em đó, có biết mình đụng vào ổ kiến lửa rồi không. Chi Hiểu Đồng không phải là tấm gương trước mắt à. Sau này cậu ta sẽ tìm em trả thù cho coi.

- Em sợ gì chứ, giặc đến xây thành, nước đến đắp bờ thôi. Chỉ tại chị Hiểu Đồng hiền quá mới bị ăn hiếp. Là em thì còn lâu – Minh Thùy tự tin nói.

- Nhưng mà chị cảnh cáo em, từ nay đừng động đến cậu ấy nữa. Chúng ta làm trong nghề này rất nhiều kẻ ganh tỵ ghen ghét, cho nên thà thêm bạn chứ đừng thêm thù.

- Em biết rồi, từ nay sẽ không gây sự với hắn ta nữa. Thấy hắn ta là em sẽ tránh đi – Minh Thùy vội vàng hứa cho Đình Ân an tâm. Cô cũng biết Đình Ân vất vả lắm mới leo lên được vị trí này, cho nên không thể vì một mây thuận nhỏ mà bỏ hết bao tâm huyết xuống sông được.

Minh Thùy tự hứa từ nay sẽ tránh xa Quốc Bảo ra, nào ngờ mọi chuyện lại không như mong muốn

28. Chương 28: Sông Trăng Đáy Giếng

Hiểu Đồng vừa vào công ty đã nhận ngay quyết định chuyển từ chị Tình. Cô ngạc nhiên hết sức, nhìn tờ giấy quyết định chuyển đọc từ đầu tới cuối một lượt rồi ngẩng đầu nhìn lên hỏi:

- Là quyết định của ai vậy chị.

- Chị không biết? Là giám đốc Điền đưa xuống cho chị, em đi hỏi ông ấy thử xem – Chị Tình tỏ vẻ tiếc rẻ trả lời.

Tuy tiếp xúc với cô bé này chưa lâu nhưng ấn tượng về cô bé rất tốt. Chị Tình cảm thấy Hiểu Đồng là một cô bé chăm chỉ thông minh, lại an phận. Bây giờ bị thuyết chuyển, chị cũng thấy rất tiếc. Nhưng cấp trên đã ra lệnh, thân phận nhỏ bé như chị đâu dám có ý kiến gì, đành an ủi cô bé mà thôi.

Hiểu Đồng cảm quyết định thuyết chuyển đi đến phòng Giám đốc Điền.

Vừa thấy cô, giám đốc Điền đã lên tiếng trước.

- Đã nhận được quyết định thuyết chuyển chưa?

Hiểu Đồng gật đầu, nhưng giám đốc Điền nhìn thấy vẻ mặt e dè như muốn hỏi gì đó của Hiểu Đồng ông liền ngừng đầu lên đăm chiêu hỏi:

- Có chuyện gì à.

- Chú cho con hỏi . Là ai đã đưa ra quyết định thuyết chuyển này. Tại sao lại thuyết chuyển con, con làm sai điều gì à – Hiểu Đồng không ngần ngại hỏi luôn.

- Sao? Cháu không hài lòng à – Ông nheo mắt nhìn Hiểu Đồng hỏi lại.

- Dạ, không phải chỉ là....- Ngập ngừng một lát, Hiểu Đồng quyết định nói tiếp – Cháu nghĩ cháu hợp với phòng kế hoạch hơn là phòng kinh doanh ạ.

- Tôi thấy cháu là người rất có năng lực, bộ phận kinh doanh hiện nay còn đang thiếu người cho nên mới chuyển cháu sang đó. Qua đó, cháu sẽ có cơ hội thăng tiến nhiều hơn, đối với người mới như cháu, cơ hội chỉ có lần này. Cháu là người khôn ngoan chắc hiểu ý chú – Giám đốc Điền nhẹ nhàng khuyên giải.

Hiểu Đồng biết thuyết qua phòng kinh doanh thì cơ hội thăng tiến của cô rất cao. Người mới như cô thì đây đúng là cơ hội tốt chỉ là

Nhìn nét mặt vẫn còn đang phân vân của Hiểu Đồng, giám đốc Điền tăng hấn một cái rồi giả vờ hỏi:

- Quyết định thuyết chuyển là do chính tổng giám đốc đưa ra. Chẳng lẽ cậu ấy không nói cho cháu biết à.

- Sao ạ - Hiểu Đồng bàng hoàng hỏi lại – Là do Vĩnh Thành đưa ra ạ.

- Đúng vậy! – Giám đốc Điền gật đầu xác nhận.

Hiểu Đồng chẳng còn gì để hỏi nữa, cô đành cáo lui ra ngoài. Vừa ra ngoài, Hiểu Đồng đã gọi điện thoại cho Vĩnh Thành. Vĩnh Thành bóc máy ngay lập tức như thể cậu đang chờ cuộc gọi này của Hiểu Đồng. Vừa có tín hiệu là Hiểu Đồng hỏi ngay luôn với vẻ hơi tức giận.

- Sao anh lại chuyển em qua phòng kinh doanh.

Vĩnh Thành nghe điện thoại biết Hiểu Đồng đang nổi giận, cậu thở dài nói:

- Chuyện này để ra về anh nói cho em sau. Giờ anh phải chuẩn bị cuộc họp. Em mau thu dọn đồ để chuyển qua phòng kinh doanh đi.

Vừa nói xong thì đã nghe tiếng tút, Vĩnh Thành biết Hiểu Đồng rất giận, cậu thả điện thoại xuống bàn rồi đưa tay day day thái dương. Khi ra quyết định xong cậu đã rất hối hận, nhưng mà Vĩnh Thành muốn đánh cược. Một vụ đánh cược duy nhất trong đời mình.

Hiểu Đồng quay về phòng miễn cưỡng thu dọn đồ đạc bỏ vào hộp cacton đem đi. Mọi người xung quanh nhìn cô an ủi, Mai Thi có vẻ rất buồn, cô lặng lẽ giúp Hiểu Đồng thu dọn. Hiểu Đồng cảm nhận được tấm lòng của Mai Thi cô nhẹ nhàng vỗ vai bạn nói:

- Đâu phải mình bị đuổi việc, tội mình cũng có thể gặp nhau lúc rảnh rỗi hay là vào giờ ăn trưa mà.

Mai Thi nghe Hiểu Đồng nói thì vui vẻ trở lại, cô mỉm cười gật gật đầu.

Hiểu Đồng chậm chậm bê hộp cacton đi đến phòng kinh doanh, những bước chân thật nặng nề. Cô hoàn toàn không hiểu tại sao Vĩnh Thành lại quyết định như vậy. Dù là cậu có muốn nâng đỡ cô đi chăng nữa thì vẫn còn có nhiều cách khác cơ mà, có thể chuyển cô đến bất cứ phòng khác, tại sao lại là phòng kinh doanh.

Phòng kế hoạch là nơi Hiểu Đồng cảm thấy thoải mái nhất từ khi Vĩnh Phong trở về bởi vì nó nằm cách xa văn phòng của Vĩnh Phong. Còn phòng kinh doanh lại nằm ngay trước cửa phòng của Vĩnh Phong. Cho nên Hiểu Đồng hoàn toàn chẳng muốn bị chuyển đến đó chút nào cả. Cô muốn tránh Vĩnh Phong còn không được mà đằng này Vĩnh Thành lại còn đưa cô đến đối diện với Vĩnh Phong hằng ngày nữa.

Bước chân vào phòng kinh doanh, Hiểu Đồng gặp ngay những ánh mắt xăm xoi nhìn mình. Cô cảm thấy có chút không tự nhiên.

Cái tin cô là bạn gái của tổng giám đốc gần như lan rộng trong công ty mặc dù cô và Vĩnh Thành chẳng ai lên tiếng xác nhận cả. Mà phòng kinh doanh vốn là nơi khó vào nhất trong công ty, cho nên khi Hiểu Đồng chuyển vào có không ít kẻ ghen ghét và ganh tỵ. Họ nhìn Hiểu Đồng với ánh mắt chẳng thân thiện tí nào. Trưởng phòng theo lệnh của Vĩnh Thành sắp xếp cho Hiểu Đồng một bàn làm việc, nhưng khi đến cái bàn lại làm cho Hiểu Đồng cảm thấy choáng váng. Cái bàn nằm ngay trước một cánh cửa, trên cửa đề :” Phó tổng giám đốc”

Chỗ làm mới, công việc mới, vậy là Hiểu Đồng phải học hỏi lại từ đầu. Cũng may trưởng phòng đã cất nhắc một người đứng ra chỉ dạy cho Hiểu Đồng. Người này là một cô gái chỉ lớn hơn Hiểu Đồng vài tuổi nhưng nghe nói kinh nghiệm rất nhiều. Hiểu Đồng cũng nhanh chóng tiếp thu được công việc và mau chóng quên đi cái lo lắng này giờ của mình cho đến khi cánh cửa đó bật mở.

Vĩnh Phong bước ra trong bộ vest màu xám sang trọng, rất đẹp, rất phong độ và rất oai nghiêm. Vẻ mặt lạnh lùng của cậu khẽ lướt qua chiếc bàn trước mặt mình một giây rồi nhanh chóng quay đi. Dường như không có sự bất ngờ nào, xem như người đó không tồn tại.

Hiểu Đồng cũng vậy, từ khi cánh cửa đó mở ra cô không hề ngẩng đầu nhìn lên. Vẻ mặt dường như rất tỉnh lặng nhưng trong lòng lại nổi sóng.

Cả ngày dài sống trong hồi hộp và lo âu, cuối cùng Hiểu Đồng và Vĩnh Thành cũng cùng nhau ngồi trong xe. Cô nghiêm nét mặt ngồi im lặng chờ đợi sự giải thích của Vĩnh Thành. Vĩnh Thành thấy Hiểu Đồng nổi giận thì kêu khổ, cậu lắc đầu thở dài nói:

- Hôm nay, em ở lời nhà anh đi.

Hiểu Đồng muốn biết tại sao Vĩnh Thành làm vậy nên cô đồng ý. Trên đường về hai người tạt qua siêu thị mua ít đồ, Vĩnh Thành muốn được ăn cơm do Hiểu Đồng nấu.

Về nhà Hiểu Đồng im lặng nấu cơm, sắc mặt không vui hiện rõ. Vĩnh Thành bất lực đành đến ôm lấy eo cô từ sau thử thử nói:

- Đừng giận nữa, giận nữa sẽ mau già lắm.

- Kệ em – Hiểu Đồng bực tức nói, cô gạt tay Vĩnh Thành ra nhưng bị cậu giữ rịt lại.

- Em không muốn biết lí do vì sao anh lại chuyển em đến đó à.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Thành nói vậy thì đứng im. Vĩnh Thành mỉm cười tựa cằm vào đầu cô nói:

- Em cũng biết Đình Ân sẽ là người mẫu đại diện cho sản phẩm mới của công ty mà đúng không. Cho nên anh mới chuyển em đến phòng kinh doanh. Bởi vì phòng kinh doanh sẽ phụ trách đợt quảng cáo này. Như vậy em và Đình Ân sẽ có cơ hội làm chung với nhau. Em có thể giúp Đình Ân một tay. Em cũng biết, ngoài Đình Ân ra vẫn còn rất nhiều diễn viên người mẫu sáng chói chấp chờ cơ hội để được làm người mẫu đại diện cho cả tập đoàn. Nếu như anh không đồng ý thì Đình Ân cũng chưa chắc có cơ hội này. Cho nên em phải giúp cô ấy.

Nghe Vĩnh Thành nói như vậy, Hiểu Đồng cảm thấy cơn giận đã tiêu tan, nhưng cô vẫn vờ hỏi:

- Vậy thì tại sao lại sắp xếp cho em ngồi trước phòng Vĩnh Phong.

- Oan ức quá. Chỗ em ngồi vốn dĩ là của người khác, nhưng cô ấy đã đến tuổi về hưu. Cho nên anh mới nhét em vào chỗ trống đó. Với lại, em và Vĩnh Phong trước sau gì cũng gặp mặt nhau hoài, không thể tránh mãi được. – Vĩnh Thành tỏ vẻ oan ức nói – Thôi mau làm cơm đi, anh đói rồi.

Trong lúc ăn cơm, Vĩnh Thành nói:

- Ngày mai anh đi công tác.

Vì quá quen với việc bay đi bay về của Vĩnh Thành nên Hiếu Đồng thờ ơ đáp:

- Vậy à.

- Ba anh bị bệnh, mẹ muốn anh qua đó quản lý cho đến khi ba hết bệnh – Vĩnh Thành nói tiếp.

- Bác có sao không? – Hiếu Đồng ngạc nhiên trước tin này, cô lo lắng hỏi.

- Không sao. Anh đi sẽ mau về thôi – Vĩnh Thành trấn an.

Hiếu Đồng gật gật đầu mỉm cười yếu ớt.

Cả hai người nằm trên chiếc giường rộng lớn, nhưng mãi mà vẫn không ngủ được. Dường như cả hai đều theo đuổi những ý nghĩ riêng. Hiếu Đồng bỗng nghe tiếng Vĩnh Thành thở dài. Cô quay người lại hỏi:

- Anh sao vậy, lo lắng cho bác trai à?

- Nằm cạnh anh đi – Vĩnh Thành khẽ yêu cầu.

Hiếu Đồng liền xích lại gần, Vĩnh Thành đưa tay ôm chầm lấy cô kéo cô vào lòng mình thật chặt.

- Anh không muốn xa em.

Bàn tay cậu vuốt ve gương mặt mềm mại của Hiếu Đồng, sau đó môi cậu đỡ lên môi cô thật nhẹ nhàng. Hiếu Đồng biết rõ nỗi lòng của Vĩnh Thành, từ lúc Vĩnh Phong trở về, cậu luôn bất an, sợ Hiếu Đồng sẽ quay về với Vĩnh Phong. Giờ đây cô lại ngày ngày đối mặt với Vĩnh Phong trong khi cậu đi xa. Hiếu Đồng đã đáp lại nụ hôn của Vĩnh Thành rất nhiệt tình. Nụ hôn nồng ấm và sâu đậm khiến hai trái tim thổn thức cùng rung lên đồng điệu.

Sau đó, Hiếu Đồng cảm thấy bàn tay Vĩnh Thành luồn vào trong áo mình. Cô hoảng hốt gồng mình lại, hai tay đặt trước ngực Vĩnh Thành định đẩy cậu ra nhưng lí trí lập tức bắt cô dừng lại. Chẳng phải cô đã nguyện cả đời này sẽ ở bên cạnh Vĩnh Thành hay sao. Vậy thì chuyện này trước sau gì cũng đến, cô không thể lại làm tổn thương đến Vĩnh Thành nữa. Hai tay đang đặt trước ngực bỗng trượt dài trên cổ Vĩnh Thành, ôm lấy cậu.

Nửa đêm Vĩnh Phong đang ngủ say bỗng giật mình thức giấc. Trong không gian vắng lặng là tiếng điện thoại reo. Cậu bắt máy. Là tiếng Vĩnh Thành.

- Bây giờ anh bay à – Vĩnh Phong hỏi

- Ủ - Vĩnh Thành khẽ đáp.

- Cho em gọi lời hỏi thăm ba. Thay em chăm sóc ba, có gì thì gọi cho em ngay.

- Anh biết rồi.

Im lặng một lúc, Vĩnh Thành mới thều thào trong điện thoại.

- Vĩnh Phong! Đây là cơ hội cuối cùng, hãy nắm bắt nó, nếu không sau này có hối hận cũng không kịp.

Vĩnh Phong nghe Vĩnh Thành nói cảm thấy rất lạ, cậu định hỏi lại nhưng Vĩnh Thành đã cúp máy rồi.

Sáng sớm thức dậy, Hiếu Đồng đưa mắt nhìn sang bên cạnh, Vĩnh Thành không có bên cạnh. Hiếu Đồng bất ngờ giật mình ngồi dậy, vẫn còn sớm, bình thường vào giờ này Vĩnh Thành vẫn chưa thức dậy, nếu có thức dậy thì thế nào cũng kéo Hiếu Đồng vào lòng cậu.

Hiếu Đồng nhớ ra thái độ tối qua của Vĩnh Thành rất lạ. Cả hành động đêm qua nữa. Mặc dù Hiếu Đồng luôn tự nhủ rằng bản thân phải chấp nhận Vĩnh Thành nhưng mà cảm xúc của cô lại phản bội lí trí của chính cô. Mặc dù cô vòng tay quanh cổ Vĩnh Thành gâm chấp nhận hành động của anh. Nhưng cô lại hoàn toàn không thể thả lỏng bản thân mình để hòa làm một với Vĩnh Thành. Có lẽ Vĩnh Thành cũng cảm nhận được phản ứng này của cô cho nên anh đã buông tay và rời cô ra.

Hiếu Đồng khá bối rối khi Vĩnh Thành rời khỏi người cô. Nhưng Vĩnh Thành chỉ nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô nói:

- Ngủ đi. Anh mệt rồi.

Rồi ôm gọn cô trong vòng tay của cậu chìm vào giấc ngủ. Hiểu Đồng sau một lúc vẫn còn nghe tim mình đập mạnh rồi từ từ dịu lại mới chìm vào giấc ngủ.

Nhưng bây giờ, Vĩnh Thành đã không còn ở đây, Hiểu Đồng lao nhanh ra khỏi phòng tìm Vĩnh Thành, nhưng không thấy cậu ở đây cả. Hiểu Đồng bắt đầu lo sợ, sợ rằng đêm qua cô lại làm tổn thương Vĩnh Thành. Nhưng sau đó chuông điện thoại reo lên:

- Em tỉnh rồi à – Giọng Vĩnh Thành nhẹ nhàng vang lên trong điện thoại.

- Anh đang ở đâu? – Hiểu Đồng lo lắng hỏi.

- Máy bay – Vĩnh Thành khẽ đáp.

- Anh sang mỹ sao? – Hiểu Đồng ngỡ ngàng hỏi.

- Ừ!

- Sao anh không nói gì với em hết vậy – Hiểu Đồng khẽ trách.

- Vì anh không muốn em tiễn anh. Chẳng biết anh phải ở đây bao lâu nữa, nếu em tiễn anh, anh sẽ chẳng muốn đi nữa. Cho nên đành ra đi một mình, rồi gọi điện thoại về cho em thông báo. Có giận anh không?

- Anh đi vì công việc mà sao em lại giận chứ. Có điều em cũng không muốn xa anh quá lâu – Hiểu Đồng cũng thẹn thùng đáp lại.

- Ừhm, vậy em ở nhà ngoan nha. Nhớ giữ gìn sức khỏe có gì thì gọi điện cho anh. Anh cho người đến giúp. Nói với bé Đường và bé Phong ở nhà nghe lời, anh về sẽ mau quà cho hai đứa nó.

- Dạ. Anh cũng phải giữ gìn sức khỏe nha.

- Anh biết rồi. Em mau chuẩn bị đi làm đi, nhớ ăn sáng đó, không được để bụng rỗng đến công ty. Anh mà biết được sẽ phạt em.

- Em biết rồi mà – Hiểu Đồng phì cười nói.

Sau đó cô cúp máy chuẩn bị đi làm.

Trên đường tắc nập người qua kẻ lại. Một chiếc xe máy bị hư dọc đường, một cô gái nhỏ nhắn có gương mặt bầu bĩnh đang bực tức nhìn nó trân trân rồi dáo dác nhìn xung quanh. Bỗng cô tìm thấy nơi cần tìm, mừng rỡ vội vàng dẫn xe đến chỗ sửa xe. Nhưng dường như có khá nhiều người đến trước cô.

Minh Thùy nhìn đồng hồ trên tay mà nhăn nhó, cô lại gần anh chẳng thợ sửa định dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ anh ta xem giúp xe ình trước.

- Anh ơi, em có chuyện gấp lắm. Sắp trễ giờ rồi, anh làm ơn giúp em sửa trước nha, nếu không em bị đuổi việc mất – Cô mỉm cười nhẹ nhàng khoe hai cái lúm đồng tiền duyên dáng của mình, còn chớp chớp mắt tỏ ra ngây thơ trước anh chàng thợ sửa dễ thương kia, định bụng thể nào anh ta cũng sẽ mắc câu mà sửa giúp cô trước.

Anh chàng thợ sửa đúng là bị cô dùng mỹ nhân kế dụ được cũng định bụng đến xem giúp cô trước nào ngờ, một bà thím mập mạp đã lên tiếng phản đối:

- Này này, tôi cũng có chuyện gấp phải đi, tôi chờ từ nãy giờ rồi. Bây giờ tới lượt tôi chứ.

- Cô ơi, cô nhường cháu trước đi cô. Cháu có chuyện gấp thật mà cô – Minh Thùy khỏ sở van xin.

Nhưng bà thím kia vẫn nhất mực lắc đầu:

- Cháu gái à, cháu còn trẻ, mất việc này thì có thể xin việc khác. Còn thím già rồi, chỉ còn chờ ngày nghỉ hưu thôi. Nếu mà bị đuổi việc thì nữa đời sau thím biết dựa vào cái gì mà sống.

Lời lẽ của bà thím kia khiến Minh Thùy cứng họng. Cô bất lực nhìn đồng hồ trên tay, quả thật là không thể chờ thêm được nữa. Cuối cùng cô đành để xe ở lại mà chạy đi đón xe taxi mà đi thôi. Chuông điện thoại reo lên, Minh Thùy lập tức bắt điện thoại. Đầu dây bên kia có vẻ giận dữ.

- Dạ anh! Em tới liền, tại xe em bị hư – Cô rới rít phân bua cho sự chậm trễ của mình – Em sẽ tới liền đây.

Minh Thùy vừa đi vừa nghe điện thoại rồi sau đó tắt máy nhét vào túi xách. Vô tình đâm sầm vào một người phía trước, đồ đạc rơi ra, túi đựng hồ sơ cũng bay đến một góc.

- Ui da – Minh Thùy la lên sau khi đụng vào người phía trước một cái . Dường như cái kẻ đứng trước mặt cô là bức tường cứng ngắc thì phải.

- Đi đứng không dòm đường à. Bộ không có mắt sao? – Kẻ bị cô đụng phải bực tức quay mặt lại mắng.

Biết mình có lỗi, Minh Thùy định lên tiếng xin lỗi nhưng nào ngờ kẻ trước mặt cô lại là kẻ mà cô muốn tránh nhất.

- Là cô à. Đúng là quý ám mà, gặp cô lúc nào cũng bị xui xẻo hết – Quốc Bảo lờm mắt nhìn Minh Thùy biểu môi dè giọng nói.

- Gặp tôi thì sao hả? Có tôi gặp anh thì xui xẻo mới đúng – Minh Thùy cũng chu mỏ đáp trả.

Nói rồi cô cúi người xuống lượm đồ lên, nhưng Quốc Bảo đã nhanh chân giậm lên một món đồ của cô. Cậu muốn trả thù vụ bị cô làm mất mặt lần trước.

- Nhắc cái chân thúì của anh lên mau – Minh Thùy gằn giọng đầy tức giận nói.

- Không nhắc, vậy thì sao? – Quốc Bảo cười đắc chí nói.

- Nhắc lên mau ! – Minh Thùy hét to ra lệnh .

Nhưng Quốc Bảo vẫn dùng vẻ mặt tỉnh bơ giương giương tự đắc của mình thách thức Minh Thùy. Cô bực tức cúi người cố gắng kéo cái thứ đó ra khỏi chân Quốc Bảo nhưng không được, vậy là cô cố gắng đẩy chân Quốc Bảo ra nhưng Quốc Bảo chỉ hừ nhẹ một cái mà không hề nhúc nhích tí nào cả. Minh Thùy dùng hết sức của mình, cô thở hồng hộc nhưng vẫn không lay chuyển được Quốc Bảo. Cô cảm thấy máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu, tức giận ngẩng đầu lên rồi nắm lấy áo của Quốc Bảo :

- Tôi cảnh cáo anh đừng có chọc tức tôi.

Vốn dĩ Minh Thùy đứng rất sát Quốc Bảo, rồi hành động ngẩng người lên nắm lấy áo cậu ta kéo lại làm cho hai người sát vào nhau hơn, mặt đối mặt, cảm nhận được hơi thở của nhau. Thoáng chốc Minh Thùy nhớ lại lúc hai người chạm phải môi nhau ở trong toilet. Tự nhiên bối rối đỏ cả mặt lên.

- Tôi mà sợ cô sao – Quốc Bảo cười hà hà nói.

Nhưng sau đó cậu phát hiện Minh Thùy đột nhiên bất động, mặt đỏ lên. Cậu nhận ra khoảng cách giữa hai người, cũng trở nên lúng túng. Nhưng sau đó cậu cười gian nói:

- Sao hả? Sao tự nhiên im lặng vậy. Không phải là cô thích tôi rồi đấy chứ.

Minh Thùy nghe Quốc Bảo hỏi liền bưng tĩnh, trấn tĩnh người lại nhìn cậu chề môi nói:

- Em trai à. Cho chị xin đi, chị đây không muốn mang tiếng là người phá hủy mầm non tổ quốc đâu.

Choáng! Quốc Bảo vẫn biết gương mặt mình rất trẻ con nhưng cậu dường dường là một thanh niên cao 1m8. Nặng 71kg lại bị một con nhóc nói là mầm non tổ quốc. Vậy hóa ra cậu là trẻ con à.

Cảm thấy tức giận, nhưng cậu cố gắng kiềm chế nói:

- Cô nhìn lại đi, tôi dường dường là một người cao to khỏe mạnh như thế này mà cô gọi là mầm non tổ quốc à.

- Vậy à nói chi xem cưng đã thành niên chưa – Minh Thùy thay đổi cách xưng hô để chế giễu Quốc Bảo.

- Tôi gần 23 tuổi rồi, chị nói coi tôi thành niên chưa. Còn bà chị, bà chị đã tiền măng kinh chưa – Quốc Bảo cũng xốc lại

Minh Thùy tức giận vô cùng. Cô chỉ mới 20 tuổi thôi. Dù xưng là chị nhưng cậu ta đâu cần phải xốc lại ví cô như các bà thím thế chứ.

- Anh đúng là đồ đáng ghét. Cố tình tỏ ra ta đây hay lắm vậy. Đồ kiêu căng tự phụ - Minh Thùy tức giận mắng.

- Haha, cảm ơn nha. Nhưng trước giờ tôi đi tới đây cũng được mọi người quý trọng hết. Không cần phải tỏ ra ta đây với ai cả.

- Phải rồi, anh là Quốc Bảo mà. Là bảo vật của quốc gia mà. Cố môn là rác mới đúng.

Quốc Bảo nghe Minh Thùy lấy tên mình ra chế nhạo cậu tức giận nhìn cô nhưng vô tình nhìn thấy thể nhân viên mang tên cô. Cậu mỉm cười đáp trả:

- Còn cô. Minh Thùy, chắc ba má cô muốn cô vừa thông minh vừa thùy mị chứ gì. Nhưng nhìn cô mà xem, vừa hung dữ như sư tử hà đông, vừa ngu ngốc. Thật là làm nhục cái tên ba mẹ cô đặt cho.

Minh Thùy tức giận vô cùng, cô định đáp trả nhưng bất ngờ chuông điện thoại lại reo lên lần nữa. Cô biết mình đã quá trễ rồi liền nói:

- Không tranh cãi với anh nữa. Mau nhắc chân lên cho tôi lấy đồ.

- Có bản lĩnh thì lấy lại đi – Quốc Bảo nhớn nhạo nói.

Minh Thùy nhìn Quốc Bảo tức giận rồi gật đầu nói:

- Được rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt phải không?

Nói xong cô nhào ngay cái chân đang dẫm lên đồ của cô mà đạp mạnh. Cô còn giئين răng chà cho nó dập luôn. Quốc Bảo bị bất ngờ không kịp phản ứng đành ôm chân rên rỉ. Minh Thùy còn nhân cơ hội đó nắm lấy tay cậu vật xuống một thế Judo khiến Quốc Bảo bị đo đất. Rồi cô nhanh tay cầm lấy đồ của mình cho vào túi. Rồi bỏ chạy.

Quốc Bảo bị vật xuống đau điếng. Cậu lồm cồm ngồi dậy thấy Minh Thùy bỏ chạy thì hét lên:

- Cô đợi đó, tôi nhất định sẽ trả thù này.

- Được tôi sẽ về nhà bế quan luyện công, chờ anh xuất kích thì tôi sẽ tiếp chiêu – Minh Thùy đang bỏ chạy nghe Quốc Bảo hét lên thì quay đầu lại đáp.

Nói xong cô cười hả hê còn vẫy tay chọc tức Quốc Bảo nữa. Quốc Bảo tức giận đứng phắt dậy nhìn theo Minh Thùy. Đột nhiên cậu nhìn thấy cô cười rất tươi, nụ cười hồn nhiên để lộ chiếc răng khểnh. Ánh mắt sáng ngời và hai cái lúm đồng tiền dễ thương, cô đang vẫy tay với cậu như chào một người bạn. Cậu thấy tim mình đập rộn ràng, mặt đỏ ửng, hai tai nóng hổi. Cảm giác này là gì? (Chỉ có thể là yêu thôi (^_^))

Trong cuộc họp báo cáo tiến độ kinh doanh, trưởng phòng đã hỏi Hiếu Đồng:

- Tại sao không thấy báo cáo của cô.

- Dạ, báo cáo gì vậy anh? – Hiếu Đồng ngơ ngác không hiểu nhìn trưởng phòng rồi nhìn tất cả mọi người, nhưng ai cũng ngó lơ, cô bất đắc dĩ phải đứng dậy hỏi lại.

- Báo cáo tiến độ kinh doanh của mặt hàng quảng cáo mới. Tôi đã bảo mỗi người phải làm một bảng báo cáo nộp cho tôi mà. Tuy cô là người mới nhưng vẫn phải làm, chẳng lẽ Mai Phương chưa nói với cô à.

Mai Phương chính là người mà trưởng phòng giao việc hướng dẫn công việc cho Hiếu Đồng. Cô ta nghe trưởng phòng trách Hiếu Đồng thì lên tiếng thanh minh:

- Em đã nói cho em ấy biết rồi. Nhưng chắc là em ấy không thềm nghe.

Hiếu Đồng lúc bị trưởng phòng hỏi liền đưa mắt nhìn Mai Phương dò hỏi, nào ngờ nghe cô ta nói vậy thì ngơ cả người ra. Cô cố nhớ lại xem Mai Phương có phải đã nói mà cô không để ý hay không, nhưng rõ ràng cô ta không hề nói. Nhưng điều mà Hiếu Đồng thấy khó hiểu là tại sao cô ta lại cố tình cho rằng Hiếu Đồng không thềm nghe cô ta nói.

Hiếu Đồng cảm thấy rất tức giận nhưng cô hiểu rõ mình là người mới không nên tranh luận với người cũ, càng không nên tranh luận trước mặt sếp. Cô miễn cưỡng nói:

- Xin lỗi, chắc là lúc chị Phương nói em không nghe thấy. Em sẽ về làm ngay rồi nộp cho anh sau.

Thấy Hiểu Đồng xin lỗi, sắc mặt của mấy người đó nhìn cô một cách dè bĩu khinh thường. Nói gì thì nói họ cũng vào phòng này bằng chính năng lực của mình chứ không phải dựa dẫm như ai kia.

Ngay lúc đó cánh cửa phòng họp bật mở, người đó bước vào, ánh mắt lập tức quét lên người đang đứng cúi gằm mặt xuống dưới, trong khi những người kia đều quay lại nhìn cậu.

- Phó tổng giám đốc có chuyện gì vậy.

- Tôi cần một tách cà phê nóng ngay bây giờ .

Mai Phương lập tức đứng dậy nói:

- Tôi sẽ pha ngay.

- Được! Nhưng tôi không thích lặp lại chuyện lần trước đâu – Vĩnh Phong lạnh lùng nói.

Mai Phương tái cả mặt nhớ lại chuyện ngày hôm qua. Vĩnh Phong đã nổi giận khi uống một ngụm cà phê do cô pha rồi. Trong phòng này, Mai Phương là người pha cà phê ngon nhất mà còn bị chê, đủ biết Vĩnh Phong khó tính thế nào rồi. Mấy bữa nay không thấy Vĩnh Phong đòi uống nữa cô cũng thấy mừng, nào ngờ bây giờ cậu lại đòi một lần nữa. Cô lo lắng sẽ bị mắng một trận nữa à xem, nhưng sau đó cô nghĩ đến một người có thể chết thay cô. Cô liền nói:

- Hay là để Hiểu Đồng đi pha đi. Cả phòng chỉ có mỗi cô ấy là rảnh rỗi thôi.

Hiểu Đồng bây giờ nhận ra rõ ràng là cô ta cố ý chơi mình. Rõ ràng cô vừa mới nói rằng sẽ về làm báo cáo ngay lập tức vậy mà cô lại bảo rằng cô rảnh rỗi. Hiểu Đồng bậm môi ném cái nhìn về phía cô ta. Nhưng cô ta cố tình ngó chỗ khác.

- Làm nhanh đi – Vĩnh Phong thờ ơ đáp rồi bỏ đi ra ngoài.

Vĩnh Phong vừa ra ngoài thì Mai Phương lập tức quay người nhìn trừng trừng Hiểu Đồng nói với giọng hách dịch:

- Còn không mau đi pha cà phê.

Hiểu Đồng đành nén giận đi pha cà phê.

Mai Phương đặc ý nhìn Hiểu Đồng bưng tách cà phê vào trong phòng của Vĩnh Phong, cô ta chờ đợi tiếng mắng vang lên từ căn phòng.

- Cốc. ...cốc ...cốc...

- Vào đi.

Hiểu Đồng bưng cà phê vào đặt nhẹ nhàng lên bàn của Vĩnh Phong rồi nhẹ nhàng nói:

- Cà phê của anh. Em chỉ bỏ một muỗng đường.

Vĩnh Phong đưa mắt nhìn Hiểu Đồng một cái rồi khẽ cười:

- Cô nghĩ rằng tôi vẫn giữ thói quen cũ à. Tôi cũng giống như cô, đã thay đổi thói quen của mình rồi.

Nhưng cậu nhìn Hiểu Đồng đang đứng im lặng, cảm giác thật cô đơn. Lúc này vô tình đi ngang qua phòng họp thấy cô đang bị chỉ trích, nước mắt đã ngân ngấn, biết rằng cô đang bị uất ức nhưng cũng không thể ra mặt được đành phải giùm cách này.

- Được rồi, cô đi ra đi.

Khi Hiểu Đồng đã đi ra ngoài, Vĩnh Phong nhìn ly cà phê trước mặt. Ly cà phê vẫn còn đang bốc khói thaong thoảng mùi hương lẩn vị đắng. Quả thật cậu đã thay đổi, thay đổi khẩu vị. Đã không còn uống ly cà phê chỉ có một muỗng đường nữa mà là ba muỗng đường. Vĩnh Phong ngả người ra ghế:

- Anh đã thay đổi khẩu vị vì nỗi nhớ em, em có biết không.

Vĩnh Phong cười nhạt, cầm tách cà phê lên uống. Cà phê có vị đắng nhưng vẫn có vị ngọt. Đây là ly cà phê có ba muống đường.

Tại sân bay.

Có rất nhiều phóng viên của các tờ báo đứng chật cứng trước cửa sân bay, bởi vì hôm nay, nữ diễn viên người mỹ gốc Việt nổi tiếng ở Hollywood quyết định trở về Việt Nam sinh sống. Việc những người ở xa trở về luôn được mọi người trong nước đón chào, huống hồ lại là một nữ diễn viên đã thành danh.

Nữ diễn viên có vẻ đẹp rất tây theo kiểu cổ điển, có dáng người cao, và gương mặt trông chẳng khác nào búp bê xinh đẹp. Cô đã làm say mê rất nhiều đàn ông. Thành danh khi chỉ mới 13 tuổi. Cô được một đạo diễn chú ý khi cùng cha mẹ đi ăn nhà hàng. Sau đó cô bắt đầu dần thân vào điện ảnh và nổi danh. Rất nhiều bộ phim có cô tham gia nổi tiếng trên toàn thế giới.

Việc cô trở về khiến rất nhiều người tò mò, ai cũng muốn mình là người được cô đồng ý trả lời phỏng vấn đầu tiên.

Cuối cùng cô nữ diễn viên đó cũng từ cửa sân bay bước ra. Theo sau cô có rất nhiều vệ sĩ và trợ lí. Tất cả mọi người từ phóng viên đến người hâm mộ đều nahu nhao gọi tên:

- Anh Kỳ. Anh Kỳ

Tại cuộc họp báo.

Nữ minh tinh Anh Kỳ ngồi ngay giữa bàn, trước rất nhiều phóng viên bắt đầu cuộc phỏng vấn. rất nhiều chiếc mic chìa về phía cô, những ánh đèn flash cứ nhăm cô mà chớp sáng, không khí cả hội trường rộn ràng cả lên.

- Cô Andy, xin cho tôi hỏi lí do nào mà cô quyết định trở về Việt Nam.

- Cô Andy lần này cô định về đây bao lâu?

- Cô Andy, cô có dự định gì sau khi về đây không?

Rất nhiều câu hỏi đặt ra, các phóng viên tranh nhau phỏng vấn. Anh Kỳ không những không khó chịu trước sự ồn ào này mà còn mỉm cười vẫy tay chào các phóng viên, dường như đây là một cảnh quá quen thuộc với cô. Sau đó cô bình tĩnh kéo mic đặt ở trên bàn và đưa tay ra hiệu cho tất cả mọi người im lặng.

Cả hội trường nhón nháo bắt đầu im lặng.

- Mời mọi người ngồi xuống – Nữ quản lý của Anh Kỳ lên tiếng .

Tất cả các phóng viên đều lần lượt ngồi vào ghế của mình, ngoại trừ những người quay phim. Anh Kỳ mỉm cười rất tươi, nụ cười của cô đẹp đến mê hồn, chẳng những các phóng viên nam mà cả các phóng viên nữ cũng găm khen ngợi.

- Tôi sẽ lần lượt trả lời câu hỏi của mọi người – Anh Kỳ nói tiếng Việt rất chuẩn khiến các phóng viên rất bất ngờ.

Họ không nghĩ nữ diễn viên người Mỹ gốc Việt này lại có thể nói tiếng Việt rành rẽ đến thế, giọng nói không hề bị đờ hay pha lẫn chút tiếng Mỹ nào. Họ ồ lên khen ngợi.

- Cám ơn mọi người, đã là người Việt thì nói đúng giọng mẹ đẻ của mình là điều cần thiết. Thật ra, lúc nhỏ tôi đã có thời gian dài sống ở Việt Nam. Tôi sống ở nhà bác của mình. Sau đó tôi mới về lại Mỹ.

Anh Kỳ im lặng đón nhận những ánh đèn của máy chụp hình về phía mình một cách vui vẻ rồi bắt đầu nói tiếp.

- Chắc mọi người muốn biết lí do tôi quyết định trở về Việt Nam lắm phải không?

Cô im lặng nhìn sự tò mò hiện lên trên nét mặt của các phóng viên.

- Thời gian sống ở Việt Nam, tôi đã mến một chàng trai. Nhưng vì lúc đó còn nhỏ nên nghĩ là nhất thời cảm nắng mà thôi. Cho nên tôi quay trở về Mỹ và bắt đầu theo đuổi con đường diễn viên của mình. Thời gian đó, tôi cũng đã quen biết với rất nhiều người nhưng chẳng ai làm cho tôi thấy run động cả. Tôi phát

hiện mình thật sự thích chàng trai đó. Nhưng sự nghiệp của tôi đang bắt đầu phát triển, cho nên tôi không thể bỏ dở được. Tôi cứ nghĩ mối tình đó trở nên vô vọng rồi, càng thấy buồn hơn khi nghe tin anh ấy đã có người yêu. Nhưng không ngờ sau đó, tôi gặp lại anh ấy bên Mỹ sau khi anh ấy và người yêu chia tay. Khi nhìn thấy anh ấy đau buồn tôi cũng thấy rất đau buồn theo. Càng gặp lại anh ấy, tôi càng biết mình yêu anh ấy rất nhiều. Hiện giờ anh ấy đã về lại Việt Nam để tiếp quản công việc gia đình. Cho nên lần này tôi trở về Việt Nam là quyết định theo đuổi anh ấy. Tôi muốn dùng tình cảm chân thành của mình để anh ấy chấp nhận tôi.

Tất cả các phóng viên ò lên ngạc nhiên trước sự thú nhận của Anh Kỳ. Thông thường đối với một diễn viên mà nói chuyện tình cảm điều bị giấu kín. Ít ai dám công khai tình cảm của mình trước mọi người. Nhưng Anh Kỳ thì lại khác, dám thẳng thắn công khai như vậy trước toàn báo chí. Một phóng viên lập tức đứng lên hỏi:

- Cô Andy, cô công khai chuyện tình cảm của mình như vậy không sợ sự nghiệp của cô sẽ bị lung lay hay sao?

- Ai cũng có quyền theo đuổi ước mơ và hạnh phúc cho riêng mình cả. Tôi cũng vậy. Tình cảm của tôi với anh ấy là tình cảm chân thật, anh ấy là ước mơ và hạnh phúc của tôi. Vì anh ấy tôi đã từ bỏ cả hollywood để trở về đây, mọi người nói xem tôi có sợ bị ảnh hưởng hay không? Với lại tôi tin tưởng dân tộc mình, là một dân tộc lấy tình yêu giữa người và người làm nền tảng. Tôi tin mọi người sẽ hiểu và sẽ ủng hộ tôi.

Tất cả mọi người nghe vậy đều vỗ tay hoan hô.

- Tất cả chúng tôi sẽ ủng hộ cô theo đuổi tình yêu chân thành của mình. Vậy cô định ở đây trong bao lâu?
- Một phóng viên viên tiếng nói.

- Điều này phải phụ thuộc vào trái tim của anh ấy. Tôi e là mình phải đánh du kích trong thời gian dài.

Một câu trả lời dí dỏm của Anh Kỳ khiến mọi người cười ò lên.

- Cô có thể tiết lộ về chàng trai mà cô đang theo đuổi hay không? Anh ta là ai, là người thế nào?

- Xin lỗi, trước khi chưa được phép của anh ấy tôi không thể tiết lộ điều gì cả - Anh Kỳ đứng dậy nói - Những câu hỏi sau của mọi người sẽ được quản lý của tôi trả lời. Vì mới xuống máy bay nên tôi hơi mệt, tôi muốn lui về khách sạn nghỉ ngơi trước. Cảm ơn mọi người đã tổ chức buổi họp báo chào mừng tôi như hôm nay.

Anh Kỳ nói xong liền đứng dậy đi về phía trong, các bảo vệ đều đi theo cô ngăn cản sự đuổi theo của phóng viên. Quản lý của Anh Kỳ liền cầm micro lên trả lời từng câu hỏi của các phóng viên. Sau đó có một phóng viên đã lên tiếng hỏi nhỏ quản lý của Anh Kỳ sau khi buổi phỏng vấn kết thúc:

- Nhìn cô rất quen, không biết trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ?

Người quản lý có vẻ bối rối trả lời:

- Xin lỗi tôi không trả lời những câu hỏi có tính chất cá nhân.

Nói xong, người quản lý lập tức cáo lui bỏ lại sau lưng người phóng viên với cái nhìn thắc mắc. Cô ta rõ ràng là rất quen.

Đạo gần đây Vĩnh Phong ăn uống rất thất thường, bệnh đau dạ dày của cậu lại thường xuyên tái phát khiến ** Năm rất lo lắng. Bà là người đã trông coi hai anh em Vĩnh Phong từ nhỏ đến lớn, cho nên có thể nói bà là người mẹ thứ hai của họ, bà rất thương hai người họ và hai anh em cũng rất kính trọng bà. Từ khi hai anh em trở về, bà thường xuyên bận rộn, hai anh em chẳng có đứa nào chịu về nhà mà đều dọn ra ngoài ở riêng. Cũng may có Hiếu Đồng phụ bà chăm sóc cho Vĩnh Thành, cho nên gần đây bà thường xuyên đến nhà Vĩnh Phong, chỉ thỉnh thoảng mới ghé nhà Vĩnh Thành. Nhờ vậy bà mới biết tình trạng đau dạ dày của Vĩnh Phong đang ngày càng nghiêm trọng.

- Con không thương ** phải không. Cho nên con mới để ** lo lắng như thế này - ** Năm nhìn Vĩnh Phong đang ôm bụng nhăn mặt giận dữ trách .

- ** à, ** biết con thương ** mà, con chỉ đau một chút thôi. Lát nữa con hết đau liền hà, con hứa với ** từ hôm nay con sẽ ăn uống đoàng hoàng mà – Vĩnh Phong vội làm nũng để bà nguôi giận.

- Không được, từ hôm nay con chuyển về nhà để ** chăm sóc cho con mới được - ** Năm dứt khoát nói.

- Đừng mà **, ** biết là con không thích sống ở nhà mà – Vĩnh Phong vội ôm lấy bà nhõng nhẽo.

Từ nhỏ đến giờ, Vĩnh Phong thường ôm lấy bà như thế.

- Vậy thì ** sẽ chuyển đến đây, chứ ** không yên tâm tình trạng con bây giờ .

- **, ** chuyển qua đây thì chuyện nhà ai quản lí , không có **, mấy người kia làm việc không đâu ra đâu. Đến khi mẹ con về thì sẽ la ầm lện cho xem. Với lại nhà này chỉ có một phòng ngủ, ** đến đây thì ngủ ở đâu, con không đành lòng để ** ngủ trên sofa đâu. Con lớn rồi, con biết tự chăm sóc mình mà. Con hứa từ bây giờ, con sẽ ăn cơm ngày ba bữa mà.

Nghe Vĩnh Phong luyên huyên một hồi, ** Năm đành thở dài nói:

- Được rồi, vậy ** không ép con nữa. Con mau xuống ăn sáng đi, ** dọn dẹp chỗ này đã.

Vĩnh Phong ngoan ngoãn xuống ăn sáng, bữa sáng đã được ** Năm chuẩn bị trên bàn. ** Năm ở lại giúp cậu gấp chăn đệm cho ngay ngắn. Vô tình bà làm rơi cái bóp tiền Vĩnh Phong đặt ở trên bàn cạnh giường, bà liền nhặt lên. Lấy khăn chùi chùi sạch sẽ mặt bóp cho cậu, bà định chùi luôn bên trong nhưng khi mở ra bà thấy một bức chân dung rất nhỏ của một cô gái. ** Năm ngẩn người nhìn kỹ cô gái trong bức hình. Gương mặt đó, gương mặt đó chẳng phải là ...

Bà lôi bức chân dung ra khỏi bóp, nhìn nét vẽ bà biết là do chính Vĩnh Phong vẽ. Chỉ là cô gái trong bức ảnh quá quen thuộc. Bên dưới có dòng chữ ghi:” Hiểu Đồng! Yêu thương , năm 20xx”. ** Năm sững sờ ngồi phịch xuống giường. Những ký ức hơn hai năm về trước bỗng ùa về.

Đó là một buổi sáng đau thương khi Vĩnh Thành bị tai nạn trở về nhà. Vĩnh Thành không muốn ở lại bệnh viện điều trị vì không muốn gặp bất kì ai cho nên cậu chọn điều trị ở nhà. Các bác sĩ giỏi đều được mời đến để chữa trị cho cậu. Nhưng mà, hai chân bị gãy, một cánh tay dập nát. ** Năm đau lòng như cắt từng khúc ruột. Bà cứ ở bên cạnh chăm sóc cho Vĩnh Thành một bước cũng không rời. Cho nên việc đi chợ bà gia hết cho người làm.

Lúc đó bà nghe nói có một cô gái muốn xin gặp nhưng Vĩnh Thành không cho nên bà cũng không để ý tới. Nhưng nghe nói, cô gái đó ngày nào cũng đến và đợi rất lâu bên ngoài, kiên trì đến ba tuần lễ ròng rã. Bà cũng thấy tội nhưng không còn cách gì giúp được. Sau khi, Vĩnh Thành đã khỏe lại nhưng phải ngồi xe lăn. Ngày nào bà cũng thấy Vĩnh Thành vén màn nhìn ra cánh cửa bên ngoài, nơi có một cô gái trông đáng thương ngồi bó gối nhìn vào bên trong, ánh mắt Vĩnh Thành tràn ngập yêu thương với cô gái. Lúc đó, ** Năm cũng bắt đầu tò mò nhìn ra.

Vĩnh Thành nói muốn ăn cơm do bà nấu nên bà đích thân đi chợ mua đồ ăn về. Khi về đến nhà, bà đã thấy một cô gái đứng ngẩn ngơ nhìn vào bên trong. Vừa thấy bà, cô gái bỗng kêu lên:

- ** ơi!

** Năm ngạc nhiên lắm, tại sao cô gái này lại biết bà. Bà quay lại nhìn cô gái, thấy cô có vẻ rất quen nhưng bà không tài nào nhớ được đã gặp cô ấy ở đâu.

- Có chuyện gì ? – Bà mỉm cười nhẹ nhàng hỏi.

- Cho cháu hỏi, anh Vĩnh Thành ra sao rồi ạ - Cô gái nhẹ nhàng hỏi, giọng chất chứa nhiều cảm xúc gần như run rẩy khiến bà già như bà cũng động lòng.

- Vĩnh Thành đã đỡ rất nhiều rồi. Cháu không cần lo nữa, cháu về đi – ** Năm vội nói, bà không muốn cô phải khổ sở thêm nữa, ở lại chỉ thêm mất công.

Nhưng cô gái lại nắm tay bà níu lại, gương mặt đã đầy nước mắt, giọng yếu ớt van xin:

- ** ơi! Con xin **, xin ** hãy cho con vào gặp anh ấy một chút thôi, chỉ cần thấy anh ấy không sao là con sẽ đi liền. Con chỉ đứng từ xa nhìn anh ấy thôi, con sẽ không làm phiền anh ấy và ** đâu.

Nghe cô gái nói, ** Năm cảm thấy rất thương cảm nhưng bà vẫn lắc đầu. Bà nhìn nét mặt đã xanh xao của cô gái, thân hình tiều tụy, gần đuối sức của cô gái thì lo lắng nói:

- Cháu mau về đi. Mấy tuần nay cháu đều ở đây, sức khỏe cháu đã suy giảm rồi. Nếu còn ở lại đây, bác sợ cháu sẽ ngã bệnh mất.

- ** ơi, con xin **, xin ** thương mà cho con vào thăm anh ấy chỉ một chút thôi **.

Nhưng bà bất lực, bà không thể cho cô vào:

- Ta không phải là chủ cháu à.

Bà vừa nói xong, bàn tay đang níu tay bà bỗng buông rơi, nét mặt hy vọng của cô gái bỗng sụp xuống thấy rõ sự thất vọng. ** Năm cũng chẳng thể làm gì hơn đành đi vào trong. Bảo vệ thấy bà đi vào liền mở cửa cũng nhìn Hiếu Đồng thương cảm.

Một lúc sau, trời bắt đầu đổ mưa, nhưng Hiếu Đồng vẫn ngốc ghếch ngồi đó chờ đợi, cô chờ đợi vì biết đâu Vĩnh Thành sẽ ngồi xe đi ra. Chỉ cần cô được nhìn thấy cậu chỉ một lát thôi cũng được. Vì vậy Hiếu Đồng ngồi co ro trong cơn mưa đang lớn dần. Người bảo vệ chạy ra đưa cho cô một cây dù che đỡ. Nhưng cơn mưa tầm tã cuối cùng cũng hạ gục cô sau bao ngày chờ đợi, Hiếu Đồng ngã vật xuống đất bất tỉnh, cây dù văng qua một bên.

Vĩnh Thành vẫn ngồi bất động trên xe lăn nhìn Hiếu Đồng. Thấy cô vẫn ngồi im lặng dưới cơn mưa liền gọi bảo vệ đem dù ra cho cô. Người bảo vệ cũng thương xót đem dù ra và khuyên Hiếu Đồng về nhà, nhưng cô sợ chỉ cần mình rời đi thì lỡ như Vĩnh Thành đi ra, cô không thể gặp được, cho nên nhất quyết không đi.

Vĩnh Thành thấy Hiếu Đồng vẫn ngồi đó dưới cây dù trong giá lạnh thì đau lòng biết mấy. Cậu muốn mở cửa để cô vào nhưng lại sợ mình không kiềm lòng được nếu để cô vào. Cậu bây giờ nếu gặp cô chỉ càng làm cô hối hận nhiều hơn. Cậu không thể ...

Nhưng khi Hiếu Đồng ngã xuống thì Vĩnh Thành hốt hoảng gọi người đem Hiếu Đồng vào. Chính bà đã giúp Hiếu Đồng thay đồ, bà không biết Hiếu Đồng đã nói gì để thuyết phục Vĩnh Thành để cô ở bên cạnh nhưng từ đó bà mới có dịp gặp gỡ Hiếu Đồng thường xuyên hơn. Bà cũng biết đây là một cô gái tốt cho nên rất yên tâm giao Vĩnh Thành cho cô chăm sóc.

Nhưng giờ đây bà đã biết, tại sao khi gặp Hiếu Đồng bà lại thấy quen quen, thì ra bà cũng từng giúp cô thay đồ. Lúc đó, Vĩnh Phong đưa cô về và rất mực lo lắng, ánh mắt tràn đầy yêu thương lẫn xót xa. Bà biết Vĩnh Phong rất yêu cô. Vì bà chưa từng thấy cậu đem bất cứ cô gái nào về nhà cũng như chưa từng thấy cậu lo lắng cho ai nhiều đến thế. Năm đó thấy Vĩnh Phong khổ sở, uống rượu say sưa rồi quyết định bỏ đi nước ngoài, bà đã nghĩ nguyên nhân chắc là cô gái đó, nhưng bà không ngờ cô gái đó lại là

** Năm run rẩy cầm bức chân dung đặt vào trong túi. Mặt bà tràn ngập sự đau khổ, lẽ nào đây là oan nghiệt. Hai đứa bé bà thương như con ruột, hai anh em ruột rất yêu thương nhau lại cùng yêu một cô gái. Nếu sự thật này được phơi bày ra, cả ba đều đau khổ. Dù Hiếu Đồng chọn ai, bà cũng đều không muốn bởi vì người còn lại sẽ rất đau khổ.

Hiếu Đồng lại phải thức cả đêm để làm báo cáo kinh doanh. Bài báo cáo không cần dài nhưng lại phải dùng tiếng anh. Bởi vì còn phải đem gửi đi. Tuy tiếng anh của Hiếu Đồng cũng rất khá nhưng lại có rất nhiều từ mới, Hiếu Đồng phải tra cả đêm mới làm xong. Cuối cùng cô cũng có thể ưỡn người xoay cổ thoải mái. Cô nhìn phần báo cáo mình vừa đánh xong cười thỏa mãn. Cần thận chép vào trong USB, để ngày mai đến công ty in ra đem nộp. Nhìn bài báo cáo tiếng anh tự nhiên tim cô thất lại. Đã từng có người giúp cô làm báo cáo tiếng anh như vậy. Cô nhớ lại lúc đó Vĩnh Phong tỏ ra đặc chí vô cùng, dù sao thì cũng có một môn cậu có thể hơn cô. Cảm giác lúc đó thật ngọt ngào, dường như chuyện đó chỉ mới vừa xảy ra ngày hôm qua mà thôi.

Nhìn điện thoại đã khuya lắm rồi Hiếu Đồng đành đứng dậy đi ngủ. Cô cảm thấy rất kì lạ, tại sao Vĩnh Thành vẫn chưa gọi điện về cho cô. Bình thường vừa xuống sân bay là cậu gọi cho cô ngay. Chắc là bệnh tình của ông Vĩnh Nguyên không tốt nên Vĩnh Thành mới không có thời gian gọi cho cô.

Sáng sớm vào công ty, Hiếu Đồng nhanh chóng cắm USB vào máy tính định in ra. Nhưng mọi người bắt đầu ủa vào công ty. Cho nên cô đành bỏ dở việc để đi pha cà phê ọi người uống. Đó luôn là công việc của

một người mới như cô.

Sáng sớm báo chí đã đưa tin tức:” Nữ minh tinh Anh Kỳ về nước là để đuổi theo người trong mộng”

Tất cả mọi người trong công ty đều bắt loa tám với nhau đoán xem ai sẽ là nam nhân vật chính trong câu chuyện tình vượt không gian này. Hiểu Đồng vừa pha cà phê vừa nghe mọi người bàn tán âm ỉ, tất cả những nhân vật đình đám đều được lôi ra. Kể cả người đã lớn tuổi, người có vợ con, Vĩnh Thành và Vĩnh Phong cũng được lôi vào. Hiểu Đồng chỉ khẽ cười lắc đầu rồi đem cà phê vào ọi người trong phòng, nhưng cô vừa vào đến nơi thì thấy Mai Phương đang ngồi ở bàn của mình. Cô ngạc nhiên giương mắt nhìn thì Mai Phương đã vội lên tiếng:

- Chị ngồi chờ em để đưa tài liệu này cho em.

Cô ta chỉ sắp tài liệu trên bàn xong thì bỏ đi. Hiểu Đồng cảm thấy có điều gì đó không ổn nhưng cô không biết đó là điều gì. Bởi vì cả hai tuy không ngồi gần nhau nhưng cùng chung một phòng mà, Mai Phương cần gì phải đến chỗ cô ngồi đợi. Huống hồ nếu Hiểu Đồng đi vào thể nào cũng đi ngang bàn Mai Phương ngồi vì cô ta ngồi gần cửa ra vào. Sau đó Hiểu Đồng lập tức hiểu ra nguyên nhân vì sao ngay lập tức khi cô mở file văn bản của mình ra để in. Nó chỉ là một màu trắng không!

Đã đến giờ họp, Hiểu Đồng đành đi tay không vào, trưởng phòng nhìn cô trân trân, nhất là cuộc họp này lại có mặt phó tổng giám đốc tham dự. Ông không thể nào im lặng để chính bản thân bị quở trách đành lên tiếng trách Hiểu Đồng:

- Báo cáo của cô đâu?

Hiểu Đồng cung tay mím chặt môi lại cố gắng kìm nén cơn tức giận và uất ức của mình lại rồi mới lên tiếng nói:

- Xin lỗi, hôm qua em làm rồi nhưng chắc là em quên save lại nên không có.

- Không có, không có thì lấy gì báo cáo đây – Trưởng phòng bực tức lên tiếng mắng – Cô đến công ty làm việc chứ không phải đến để chơi. Chỉ là một bản báo cáo mà cô cũng làm không xong thì làm sao làm những việc quan trọng hơn cơ chứ.

Hiểu Đồng chỉ có thể cúi gằm mặt kìm nén cơn giận của bản thân lại. Gồng mình chịu đựng sự xỉ vả của trưởng phòng. Không ai lên tiếng giúp cô.

- Được rồi. Nếu cô đã làm báo cáo rồi thì chắc là cô vẫn nhớ chứ. Cứ báo cáo trực tiếp ở đây đi – Vĩnh Phong đột nhiên lên tiếng.

Trưởng phòng nghe vậy cũng đành nói:

- Cô mau báo cáo đi.

Báo cáo thì không vấn đề gì chỉ là những từ tiếng anh mới cô vẫn chưa học thuộc cho nên khi báo cáo có phần lấp lững rất nhiều. Mọi người ở đây hầu như đều từng đi du học, cho nên tiếng anh của họ khá tốt. Hiểu Đồng nhìn vẻ mặt nhăn lại của họ thì lúng túng, cô chỉ có thể vụng vụng cây bút trong tay.

- Được rồi, trong đây đều là người Việt cả, cứ nói tiếng Việt đi – Vĩnh Phong lại lên tiếng.

Hiểu Đồng như người chết vớ được phao, cô vội lấy lại tự tin báo cáo rành rẽ bằng tiếng Việt. Bài báo cáo khá tốt được trưởng phòng tán dương.

- Dù là người mới nhưng cô làm được như vậy là rất tốt. Cứ tiếp tục phát huy tinh thần này đi nghe chưa.

- Dạ, em xin cảm ơn – Hiểu Đồng cúi đầu khẽ nói.

- Từ nay, phải luôn cẩn thận. Nhớ save cho kỹ rồi cất đi kẻo bị ai đó xóa mất – Vĩnh Phong vừa nói vừa liếc mắt nhìn về phía Mai Phương khiến cô ta toàn thân lạnh toát.

Tan họp, đợi mọi người ra ngoài hết, Hiểu Đồng mới đến gần Vĩnh Phong nói:

- Cảm ơn anh.

Nhưng Vĩnh Phong chỉ hừ nhẹ rồi bỏ đi. Hiểu Đồng đành đi theo ra ngoài. Vừa ra cô đã thấy Mai Phương trừng mắt nhìn mình, Hiểu Đồng cũng tức giận trừng mắt nhìn lại. Mai Phương chột dạ, cô ta biết Hiểu Đồng đã biết việc làm của cô ta nên quay mặt đi chỗ khác.

Hiểu Đồng vì không có bằng chứng gì nên cô im lặng, nhưng từ bây giờ cô nhất định phải đề phòng cô ta. Mà không chỉ cô ta, dường như cả cái phòng này đều là kẻ xấu. Bởi vì việc Mai Phương đụng vào máy tính của cô thì họ cũng phải nhìn thấy, nhưng chẳng ai lên tiếng nói.

Vĩnh Phong về phòng nhìn ra phía cửa, thấy Hiểu Đồng nhìn Mai Phương chằm chằm thì cười nhạt. Cô ấy biết người hại mình mà vẫn im lặng được.

Thật ra, tối đó Vĩnh Phong đã không cầm lòng được, cậu chạy đến trước nhà Hiểu Đồng, bản thân cậu cũng không rõ tại sao mình muốn đến đó, chỉ là muốn biết xem giờ này cô đã ngủ chưa, nhưng không ngờ nhà vẫn sáng đèn. Nhìn thấy bóng cô bên cửa sổ, vậy là cậu ngồi nhìn bóng cô cho đến khi, đến tận khi cô tắt đèn đi ngủ mới thôi. Vĩnh Phong biết cô đã hoàn thành bản báo cáo của mình rồi. Sáng nay, khi Vĩnh Phong vào phòng mình thì Hiểu Đồng đã đi pha cà phê rồi, lát sau cậu thấy Mai Phương đến ngồi vào bàn Hiểu Đồng hý hoáy cái gì đó. Hiểu Đồng vốn là người cẩn thận, cô luôn save lại kỹ càng rồi mới tắt máy, cho nên Vĩnh Phong đoán ra ngay Mai Phương đã giả trò. Nhưng cậu không muốn vạch trần, không muốn Hiểu Đồng nghĩ rằng cậu vẫn chú ý đến cô. Nhưng tấy vẻ tội nghiệp của cô cậu lại không đành lòng àm ra tay giúp đỡ.

- Đúng là đáng giận mà! Đúng là người hiền bị ăn hiếp, người tài bị ghen ghét mà – Minh Thùy đập tay lên bàn hét lên khiến mọi người xung quanh nhìn bàn của họ. Cô bé nổi giận và bất bình khi nghe câu chuyện của Hiểu Đồng vừa kể.

Hiểu Đồng và Đình Ân đành phải kéo cô bé ngồi xuống vuốt giận.

- Từ nay cậu phải cẩn thận hơn. Cái phòng kinh doanh này thật đáng sợ, họ cạnh tranh khốc liệt thật, không ngần ngại hại nhau. Không liên quan đến mình thì ai làm gì mặc kệ họ. Không hiểu anh Vĩnh Thành nghĩ gì mà lại đưa cậu sang đó – Đình Ân nói.

- Phải đó, đợi anh Vĩnh Thành về đây, em nhất định phải đánh cho anh ấy một trận tơi bời vì dám làm chị Hiểu Đồng mệt mỏi thế này.

Vĩnh Thành cũng thường hay cùng Minh Thùy và Đình Ân dùng bữa nên xem như cũng thân thiết. Cho nên cô bé này không sợ trời không sợ đất mới dám mạnh miệng đòi xử Vĩnh Thành.

Hiểu Đồng chỉ phì cười trước hành động của cô bé. Còn Đình thì lắc đầu thở dài, cô phải chịu đựng cái tính này hàng ngày. Cũng may Minh Thùy cũng là cô bé tốt lại chân thành.

- Em đó, ở đó mà lo cho người khác, em mau lo ình đi. Đã tìm được hồ sơ đó chưa hả - Đình Ân lên tiếng trách hỏi.

Minh Thùy lập tức nhăn mặt rồi co người lại:

- Em vẫn chưa tìm được. Nhưng lúc đó em nhớ là mình có cầm theo mà. Nhưng không biết là biến mất từ lúc nào.

Về nhà Minh Thùy lục tung phòng ra tìm bìa đựng hồ sơ mình cần tìm thì cô nhận được một cuộc gọi điện thoại:

- Bà chần, có phải đang một bìa hồ sơ màu tím phải không?

- Phải! Anh là ai?

- Là ai cũng được, mau đến quán ... chuộc lại hồ sơ của cô đi . Haha... - Đầu dây bên kia cười một tràng rồi cúp máy.

Giọng cười rất quen, nhưng Minh Thùy không có thời gian nghĩ ngợi nhiều nữa. Cô vội mặc áo rồi lao ra ngoài.

Chẳng mấy chốc cô đã đến nơi, cô đi vào dáo dác nhìn xung quanh. Nhưng cô cũng chẳng rõ ai là người đã gọi điện ình nữa. Cô liền lấy điện thoại gọi lại cho người đó.

- Alô! Tôi đến rồi, anh đang ở đâu?

- Cô đi thẳng vào trong nhìn ghế bên phải – Người đó liền đáp.

Minh Thùy vội đi vào trong nhìn ghế bên phải, có rất nhiều ghế, ghế nào cũng có người ngồi. Minh Thùy bỗng thấy cái tên đáng ghét Quốc Bảo kia đang tay trong tay với một cô gái trẻ, ăn mặc rất sành điệu và phải nói là kín trước hở sau.

Minh Thùy quét mắt nhìn Quốc Bảo cái liền quay mặt đi, lúc này cô chẳng muốn tay đôi với hắn ta chút nào cả. Cô quay mặt đi ngo quanh tìm kiếm người thì điện thoại của cô reo lên. Cô bốt máy.

- Quay người lại phía sau đi.

Minh Thùy quay lưng lại thì thấy Quốc Bảo đã gơ hai ngón tay hơ hơ chào mình, khóe môi nở nụ cười đểu nhìn cô cười cợt. Minh Thùy trừng trừng mắt từ từ tiến lại bàn Quốc Bảo.

Quốc Bảo nhìn Minh Thùy giận dữ đến gần mình thì rất khoái chí. Lần trước bị cô quật ngã, cậu tức tối vô cùng khi cô bỏ chạy. Sau đó, cậu phát hiện dưới đất gần đó có một bìa đựng hồ sơ để tên :”Minh Thùy” và còn kèm theo số điện thoại. Cô nhóc này chỉ lo lấy đồ dưới chân cậu rồi bỏ chạy mà không thèm nhìn xem mình đã nhặt hết đồ chưa. Cậu mở ra xem bên trong, đó là hợp đồng quảng cáo của Đình Ân với các công ty. Trong mắt Quốc Bảo bỗng ánh lên tia nhìn nham hiểm. Cậu khẽ cười nói:” Để xem cô làm cách nào thoát khỏi bàn tay phạt tổ của tôi”

- Trả đây – Minh Thùy hất mặt ra lệnh .

- Em yêu, hình như anh nghe ai đó đang sửa thì phải – Quốc Bảo quay sang cô bạn gái lấy tay nâng cằm của cô ta lên đặt nhẹ một nụ hôn .

“ Sửa” – Minh Thùy tức đến nghẹn họng, muốn sấn đến dấn vào bộ mặt đều đặn của Quốc Bảo một đấm cho học máu nhưng nghĩ đến bì sơmi đó cô nén cơn giận xuống.

- Mau trả lại cho tôi – Minh Thùy cố gắng dịu giọng nói.

Quốc Bảo lúc này mới quay lại nhìn cô cười đểu hỏi:

- Tôi nợ gì cô à?

- Cái bìa hồ sơ anh nhặt được – Minh Thùy ngược mặt hít một hơi dài tổng hết cục tức ra ngoài.

- Ô! Nhặt được. Cô cũng biết nói là nhặt được. Ai nhặt được thì là của người đó. Tôi nhặt được thì nó là của tôi – Quốc Bảo nháy mắt cười nói.

- Cái gì mà của anh chứ. Rõ ràng là anh cố ý chiếm lấy mà. Anh mà không mau trả lại tôi sẽ thừa anh tôi chiếm đoạt của người khác làm của riêng đó – Minh Thùy tức giận lớn tiếng nói.

- Đi thưa? Cô cứ việc, khi nào đi thưa nhớ báo tôi một tiếng, tôi sẽ đi hầu – Quốc Bảo nhớn nhớn giương gương mặt khiêu khích đáp.

Minh Thùy tức đến đứt ruột. Nếu như không phải là hồ sơ quan trọng gì thì cô sẽ đập thẳng tay với Quốc Bảo nhưng cô không thể làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của Đình Ân được. Cố gắng hít sâu thở mạnh để vượt giận cho bản thân. Hễ gặp mặt tên này là cô thấy tức giận. Cô tăng hắng một chút rồi cố gắng nhỏ nhẹ nói:

- Chọc giận anh là tôi không đúng. Nhưng đây là chuyện riêng của chúng ta. Hồ sơ đó là của chị Đình Ân, anh mau trả lại cho tôi để tôi đưa cho chị Đình Ân.

Quốc Bảo thấy Minh Thùy đột nhiên hạ giọng thì mắt hứng thú nhưng nhìn thấy vẻ mặt buồn buồn cam chịu của cô dễ thương quá, trong lòng đột nhiên như có cơn gió thổi qua. Cậu ngừng mặt cười một nụ cười cuốn hút:

- Cô đang cầu xin tôi à.

- Phải – Minh Thùy cố gắng nói.

- Muốn tôi trả lại cũng được, chỉ cần chấp nhận điều kiện của tôi

V.ú Năm rảnh rỗi nên đến nhà Vĩnh Thành định giúp cậu dọn dẹp trông khi cậu vắng nhà. Nào ngờ khi bà vừa bước vào đã thấy Hiếu Đồng ở đó.

- Sao con lại đến đây – Bà hơi ngạc nhiên nhìn Hiếu Đồng.

Vì dạo này cô rất bận rộn cho nên bình thường Hiếu Đồng ít ghé đây vào ban ngày lắm vì Vĩnh Thành đi làm. Khi Vĩnh Thành đi công tác nước ngoài cô chỉ ghé đây dọn dẹp khi Vĩnh Thành chuẩn bị về nhà.

- Hôm nay là chủ nhật nên bác Hà và bác Trung dẫn bé Đường và bé Phong đi chơi công viên, con ở nhà rảnh rỗi nên đến đây giúp Vĩnh Thành ủi mấy cái áo và dọn dẹp nhà cửa.

V.ú Năm cũng không nói gì nữa, bà lẳng lặng đem đồ vào trong rồi nhìn Hiếu Đồng lui cui dọn dẹp. Nhìn cô gái đẹp người đẹp nét như Hiếu Đồng bà cũng cảm thấy thương mến vô cùng. Ai có phúc lắm mới cưới cô về làm vợ. Nghĩ tới đây tự nhiên bà thấy đau lòng, hai anh em nhà này đều yêu cô. Bà cũng không biết nói sao nữa. Bà thương Vĩnh Thành là một đứa trẻ hiền lành ngoan ngoãn rất biết nghe lời. Bà thương Vĩnh Phong là đứa trẻ cô độc. Cả hai đứa bà đều không biết thương ai ghét ai. Bà biết Vĩnh Phong vẫn còn yêu Hiếu Đồng sâu đậm, nhưng còn Hiếu Đồng, cô có còn yêu Vĩnh Phong hay không.

Năm đó, bà vô tình nghe bà chủ gọi điện thoại, bà nghe không rõ lắm nhưng đại khái là muốn chia rẽ Vĩnh Phong và một cô gái. Bà không biết cô gái đó là ai, nhưng bà đoán cô gái đó là người mà mình đã giúp thay đồ, là người mà Vĩnh Phong nhìn bang ánh mắt chiu mến ấm áp.

Rồi bà thấy Vĩnh Phong đau khổ ra đi, bà biết bà chủ đã thành công khi chia rẽ hai người họ.

Bà biết Hiếu Đồng tự nguyện ở bên cạnh Vĩnh Thành là vì cô đã làm Vĩnh Thành bị tai nạn. Lúc bà biết được nguyên nhân là do cô, bà cũng giận lắm, nhưng thấy Hiếu Đồng hết lòng chăm sóc Vĩnh Thành, còn Vĩnh Thành mỗi khi ở bên Hiếu Đồng thì nét mặt tươi vui hạnh phúc vô cùng nên bà đã nguôi giận.

Vậy thì trong những năm tháng đã qua, Hiếu Đồng đã quên đi tình yêu với Vĩnh Phong hay chưa? Cô đã yêu Vĩnh Thành hay chưa? Bà rất muốn hỏi thẳng cô nhưng bà sợ, bà sợ sẽ làm tổn thương cô.

Bà muốn làm một phép thử, đem tình yêu trở về bên nhau, bởi vì bà không muốn cả ba người đều chìm trong đau khổ. Nhất là khi bà thấy Vĩnh Phong vẫn còn đau khổ nhiều như thế. Bà vờ như vô tình nói:

- Vậy con giúp dì dọn dẹp nha, dì đi nấu chút đồ ăn mang đến cho Vĩnh Phong, từ sáng đến giờ nó bị đau nhiều lắm.

Bà nói xong liền lén lút quan sát sắc mặt của Hiếu Đồng, quả nhiên khi nghe Vĩnh Phong bị đau thì gương mặt trầm lại đầy lo lắng, cô vội vàng hỏi:

- Vĩnh Phong bị đau, anh ấy bị đau gì vậy bác?

- Nó bị đau dạ dày.

“Đau dạ dày” Hiếu Đồng nghe thấy bỗng thấy đau vô cùng. Năm đó Vĩnh Phong vì đau khổ mà uống rất nhiều rượu đã bị xuất huyết dạ dày.

- Cái thằng lại không chịu ăn uống bình thường cứ chúi đầu vào công việc, bỏ bữa hoài nên dạ dày thường xuyên bị đau. Nó lại ở một mình không ai chăm sóc cả. Mà V.ú lại phải chăm lo nhà cửa bên kia, không thể thường xuyên qua bên nó.

- Sao V.ú không tìm cho anh ấy một người giúp việc ạ? – Hiếu Đồng hỏi.

- Nó không thích có người lạ trong nhà.

Hiếu Đồng gật đầu tỏ ý đã biết. Đúng là cô đã biết. Lúc trước khi Vĩnh Phong đưa Hiếu Đồng về căn nhà cũ. Vĩnh Phong cũng nói chỉ có mỗi V.ú Năm là đến dọn dẹp cho cậu mà thôi.

- Anh không thích người lạ ở trong nhà mình

- Vậy em không phải người lạ à – Lúc đó Hiếu Đồng cười trêu chọc.

- Em không phải người lạ, em là trái tim của anh – Vĩnh Phong ôm chặt Hiếu Đồng vào lòng, tựa cằm lên tóc cô hạnh phúc nói.

Ký ức hiện về đột ngột như bóp nghẹt trái tim Hiểu Đồng. Đôi mắt đen bỗng long lanh ngấn lệ nhưng cô cố kìm lại không thể tự nhiên khóc trước mặt V.ú Năm được.

- Vậy V.ú định nấu gì cho anh ấy ăn ạ.

- V.ú định nấu vài món ăn nhẹ rồi đem qua cho Vĩnh Phong. Nhưng dạo này già cả rồi nên vị giác không còn tốt như trước nữa. Chỉ e Vĩnh Phong bị đau mà còn phải ăn đồ dở nữa thì khổ - V.ú Năm giả vờ than.

Hiểu Đồng nghe vậy, cô cắn môi một cái rồi nói:

- Vậy để con nấu giúp V.ú nha.

- Thật à. Vậy con nấu giúp V.ú đi. Cảm ơn con nhiều lắm – Bà làm bộ vui mừng nói.

- Đâu có gì đâu V.ú, dù sao Vĩnh Phong cũng là em của Vĩnh Thành mà.

Hiểu Đồng nói xong liền bắt tay vào làm thức ăn. Cô cố tình nấu những món mà Vĩnh Phong thích ăn. Nhìn những món ăn trong lòng bỗng ấm áp, trái tim đập rộn ràng khi nghĩ tới việc Vĩnh Phong sẽ ăn những món ăn mà cô nấu. Ánh mắt cô long lanh niềm hạnh phúc.

V.ú Năm nhìn thấy biểu hiện của cô, bà khẽ cười. “Người có tình thì nên kết duyên giai ngẫu”. Khi Hiểu Đồng nấu xong liền bỏ vào hộp đóng kín cẩn thận rồi đưa cho bà. Bà mỉm cười cầm lấy đi ra nhưng lát sau Hiểu Đồng nghe tiếng thét của bà, cô vội chạy ra, thấy bà đã ngồi bệch xuống đất. Cô lo lắng hỏi:

- V.ú sao vậy?

Hiểu Đồng chạy đến đỡ bà dậy.

- Già rồi chân càng yếu, đi mấy bước đã bị ngã, bây giờ chân V.ú đau quá.

- Để con đưa V.ú đi bệnh viện – Hiểu Đồng vội nói.

- Không cần đâu – Bà xua tay nói – Đi bệnh viện về thức ăn sẽ nguội hết, mà Vĩnh Phong đang bị đau nằm ở nhà chờ V.ú đem đồ ăn đến.

Hiểu Đồng nghe vậy cũng bối rối không biết tính sao, bà đã lên tiếng:

- Hay là để V.ú tự đi bệnh viện. Con giúp ** đem đồ ăn đến cho Vĩnh Phong đi có được không?

Nghe bà nói, Hiểu Đồng thoáng giật mình, sắc mặt trắng bệch. Cô cắn môi cúi đầu suy nghĩ. Cô không dám đối mặt với Vĩnh Phong, cô sợ phải gặp cậu. Nhưng Vĩnh Phong đang bị đau. Lòng cô như có lửa đốt, cảm giác đau đớn như là chính mình vậy. Cuối cùng cô quyết định đi.

Sau khi giúp V.ú Năm đón taxi. Hiểu Đồng cũng đón xe đến nhà Vĩnh Phong. Khi cô đến trước cửa nhà, cô chần chừ không dám bấm chuông, nhưng nhìn thức ăn trên tay mình lại muốn biết tình trạng Vĩnh Phong ra sao, cô đành run run đưa tay lên bấm chuông.

Rất lâu sau mới có tiếng mở cửa, cả người trong và người ngoài đều sững người nhìn nhau, không ai nói gì với ai cả. Cô lúng túng giải thích mọi chuyện với Vĩnh Phong, giọng nói cứ bị ngắt quãng vì trái tim đập mạnh. Gương mặt Vĩnh Phong lạnh lùng nhìn cô rồi khẽ tránh qua một bên cho cô vào.

- Em.... – Hiểu Đồng ngập ngừng nói, đây là lần đầu tiên cô bước vào căn nhà này. Cảm giác không thoải mái cho lắm, hai tay cô nắm chặt cái bị đựng thức ăn.

- Tôi đói rồi, mau dọn đồ ra đi – Vĩnh Phong lạnh nhạt ra lệnh.

Hiểu Đồng cúi đầu đi vào trong, theo sự hướng dẫn của Vĩnh Phong cô đi vào bếp. Cô im lặng trút đồ ăn ra đĩa, Vĩnh Phong ngồi dưới ghế nheo mắt nhìn cô làm, không bỏ sót động tác nào của cô.

- Reengggggggggggg.....

Tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Vĩnh Phong đứng dậy mở cửa. Cậu lại bị bất ngờ một lần nữa, trước cửa là Anh Kỳ với nụ cười rạng rỡ. Vừa nhìn thấy Vĩnh Phong cô liền lao đến ôm chầm Vĩnh Phong.

- Em nhớ anh lắm.

Hiểu Đồng vô tình bước ra nhìn thấy cảnh tượng này, trái tim như bị ai thò tay bóp nát.

Vĩnh Phong bị Anh Kỳ ôm chặt thì thấy khó chịu liền xô cô ra. Cậu nhũm mày nhìn Anh Kỳ nói:

- Sao em lại đến đây.

- Em đến thăm anh không được sao – Anh Kỳ nghiêng đầu cười nói, bộ dạng của cô trong dáng yêu vô cùng.

- Lần sau có đến thì gọi điện cho anh trước, anh không thích người ta tự tiện đến nhà mình đâu – Vĩnh Phong cau có nói.

Anh Kỳ vẫn cười hi hi chạy đến bám chặt vào cánh tay của Vĩnh Phong, nhưng lần này cậu không xô cô ra như lúc nãy, chỉ lạnh lùng xoay người lại, đột nhiên thấy Hiểu Đồng đang đứng đó trên mắt nhìn, môi cắn chặt lại. Gương mặt cậu bỗng khựng lại một lát rồi liếc mắt nhìn cô một cái, bàn tay đang bị Anh Kỳ bám chặt buông thõng.

Anh Kỳ nhìn thấy Hiểu Đồng cũng thoáng ngạc nhiên, sắc mặt cũng trầm lại hết nhìn Hiểu Đồng rồi đến nhìn Vĩnh Phong dò xét. Nhưng sau đó cô nhanh chóng nhovn miệng cười chào Hiểu Đồng. Hiểu Đồng cũng vô thức gật đầu đáp lại.

Ngay lúc đó điện thoại trong túi của Hiểu Đồng vang lên, nhưng cô vẫn đứng yên không động đậy. Vĩnh Phong nhìn cô khẽ nhắc:

- Nghe điện thoại đi.

Hiểu Đồng lúng túng vội cho tay vào túi lấy điện thoại ra bắt.

- Alô! Vĩnh Thành.....- Tiếng Hiểu Đồng gọi nhỏ.

Vĩnh Phong bắt giắc cung tay lại rồi vòng tay ôm chặt lấy eo của Anh Kỳ siết mạnh.

.....

- Em biết rồi, tối em sẽ ở nhà chờ anh gọi lại.

Khi Hiểu Đồng cúp máy cho vào túi thì nghe tiếng Anh Kỳ hỏi:

- Cô ấy là ai vậy ?

- Cô ấy là người giúp việc của anh – Vĩnh Phong lạnh lùng đáp, phớt lờ ánh mắt sừng sờ đau khổ của Hiểu Đồng mỉm cười nhìn cô giới thiệu – Đây là bạn gái ở bên Mỹ của tôi – Xong rồi ôm chặt lấy Anh Kỳ lướt qua cô đi vào trong.

Cả hai đi vào trong, Hiểu Đồng đứng lại cảm thấy như có hàng ngàn con kiến đang cắn nát tim cô. Cái lạnh bao trùm khắp thân thể cô khiến cô run lên. Lạnh rất lạnh, đau rất đau

Cái cảm giác đau đớn nhất trên thế gian này không phải là cái chết, cũng không phải là cái cảm giác mất đi người yêu, hay là xa cách người mình yêu mà cảm giác đau đớn nhất chính là khi thấy người mình yêu tay trong tay với người con gái khác. Cái cảm giác này đúng là sống không bằng chết.

Hiểu Đồng cảm thấy đau lòng phát khóc, nước mắt đã quanh vòng mí mắt nhưng lại không thể rơi. Cô không có tư cách rơi nước mắt. Thật sự không có một chút tư cách nào. Nếu như có người có thể trách mắng cô thì người đó chỉ có thể là Vĩnh Phong. Bởi vì cô cũng tay trong tay với Vĩnh Thành trước mặt Vĩnh Phong, cũng làm tan nát lòng anh như thế.

Cô cắn cắn môi kìm nén nỗi đau vào trong lòng, nhét sâu vào trong trái tim. Cô biết rằng cô đã tạo ra một vết thương rất sâu ,rất sâu trong trái tim của Vĩnh Phong mãi không bao giờ lành. Vết thương không thể nào liền lại, nó tạo ra một vết sẹo sùi sùi xấu xí.

Lát sau cô cố gắng bước chân vào nhà bếp, cảnh tượng đập vào trong mắt cô là cảnh ảm áp tình tứ của hai người kia. Vĩnh Phong đang ngồi ung dung trên ghế để mặc Anh Kỳ gấp thức ăn đưa vào tận miệng cho cậu, ánh mắt Anh Kỳ chiu mến nhìn cậu. Vĩnh Phong tuy vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhưng không hề từ chối cử chỉ thân mật của Anh Kỳ. Hai người thấy Hiểu Đồng bước vào thì dừng lại, quay lại nhìn cô.

Sắc mặt Hiểu Đồng đã tái nhợt, cô yếu ớt nhìn họ cười nói:

- Vậy tôi không làm phiền hai người nữa. Tôi xin phép đi về.

- Ủ! – Vĩnh Phong lãnh đạm đáp.

Anh Kỳ không nói gì chỉ nhìn theo dáng quay lưng của Hiểu Đồng, ánh mắt từ từ chuyển sang tối sầm lại.

Hiểu Đồng ra ngoài bước đi gần như không đủ sức, cô tựa người vào tường cố gắng bước đi. Cô biết cô gái đó là ai: Nữ minh tinh Anh Kỳ vừa trở về nước đã tuyên bố ý định theo đuổi ý trung nhân của mình. Hiểu Đồng cũng không để tâm đến mấy chuyện này lắm nhưng Minh Thùy cứ nói mãi làm cô cũng để ý. Chỉ là cô không ngờ ý trung nhân mà Anh Kỳ nói đến lại là Vĩnh Phong.

Cô mỉm cười chua chát, hai người họ rất xứng đôi, rất đẹp. Là một đôi tình nhân lý tưởng khiến người người ngưỡng mộ lẫn ghen tỵ. Nghĩ đến đây, Hiểu Đồng đau như bị ai cắt.

Hiểu Đồng gọi điện biết bé Phong và bé Đường đi chơi chưa về, cô cũng không muốn về nhà. Lại chẳng biết đi đâu cả, cô sợ phải ở một mình trong cô độc cho nên đã gọi điện cho Đình Ân.

Đình Ân vừa kết thúc buổi quảng cáo thì cùng Minh Thùy đến chỗ hẹn với Hiểu Đồng. Cả hai vừa bước vào thì đã thấy bóng dáng cô độc đau thương của Hiểu Đồng, lúc này lại nghe giọng Hiểu Đồng thấy khác lạ, Đình Ân nhận thấy có gì đó vừa xảy ra.

Đến bàn, cô bắt gặp ánh mắt trầm buồn của Hiểu Đồng, cô biết nhận định của mình là đúng. Nhưng Đình Ân không vội bắt ép Hiểu Đồng nói ra, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống nhìn bạn chân thành.

Chỉ có Minh Thùy tuổi trẻ vô tư, cô không nhìn thấy biểu hiện của Hiểu Đồng, cô bé vô tư ngồi xuống rồi quẩy tay với phục vụ.

Cả ba trò chuyện một lúc, cuối cùng Minh Thùy vô tình nhắc đến tên Anh Kỳ khiến nét mặt Hiểu Đồng khựng lại. Đình Ân phát giác liền gặng hỏi. Cuối cùng Hiểu Đồng cũng kể hết mọi chuyện. Người đầu tiên có phản ứng là Minh Thùy.

- Cái gì! Là sự thật sao? – Cô bé la lên vẻ không thể tin được.

Hiểu Đồng mỉm cười khổ sở xác nhận. Nhìn thấy nụ cười của Hiểu Đồng, Minh Thùy cảm thấy có lỗi vô cùng, cô quá vô tư không hề phát hiện ra nỗi buồn của người chị em tốt của mình. Cô ngồi im không nói gì thêm nữa.

- Nếu muốn khóc thì khóc đi, khóc cho nhẹ lòng – Đình Ân vỗ dành an ủi Hiểu Đồng.

- Mình đâu có muốn khóc – Hiểu Đồng yếu ớt phủ định.

- Vậy gương mặt đáng thương tội nghiệp này là gì. Ở đây chỉ có mình và Minh Thùy, cậu cứ mặt tình khóc đi – Đình Ân khuyên nhủ.

Hiểu Đồng như được thể, những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống ở khóe mi buồn.

Nghe tiếng đóng cửa lại, Vĩnh Phong im lặng nuốt hết chỗ thức ăn trong miệng mà Anh Kỳ gấp cho cậu. lát sau nhìn Anh Kỳ nói:

- Anh no rồi, em về đi, anh muốn nghỉ ngơi.

Gương mặt đang tươi cười của Anh Kỳ bỗng vụt tắt, cô phụng phịu bỏ đôi đũa xuống.

- Người ta trốn việc đến đây gặp anh, chưa gì anh đã đuổi người ta về.

- Anh Kỳ - Vĩnh Phong nạt lớn.

Anh Kỳ lập tức tái mặt im bật, cúi đầu xuống li nhí nói:

- Xin lỗi anh, anh đừng giận em.

Vĩnh Phong bỗng thấy mình nổi giận vô cô liền dịu giọng nói:

- Là lỗi của anh, chỉ là anh mệt quá muốn nghỉ ngơi mà thôi.

- Vậy anh nghỉ ngơi đi, em về đây, lần sau gặp.

- Ủ! – Vĩnh Phong khê gật đầu.

Cậu chỉ muốn Anh Kỳ biến mất thật nhanh trước khi tim cậu còn chịu đựng được. Anh Kỳ vừa ra về, Vĩnh Phong đã thả mình ngã phịch xuống ghế mệt mỏi và đau đớn.

Khi cậu mở cửa ra, trước mặt cậu là gương mặt yêu kiều đó, trái tim cậu đập lên rộn ràng. Rồi khi thấy cô lúng túng giải thích lí do cô có mặt ở đây, cậu chỉ muốn ôm chầm lấy cô thật chặt, không muốn buông ra. Khi thấy cô từ từ dọn thức ăn ra trước mặt cậu, mùi hương xộc lên mũi cậu khiến cậu ngất ngây. Cảm giác đã lâu rồi chưa có được bỗng xuất hiện khiến tâm trạng cậu vui vẻ lạ thường. Được ở một mình bên cô khiến cõi lòng Vĩnh Phong tấy thật ấm áp.

Nào ngờ tin hy vọng vừa lóe lên trong cậu bỗng vụt khi Anh Kỳ xuất hiện, sợi dây hạnh phúc vốn mỏng manh bị cắt đứt khi điện thoại của Vĩnh Thành gọi tới. Vĩnh Phong hiểu rằng cậu và Hiếu Đồng là hoàn toàn không thể trở lại bên nhau.

Vĩnh Phong muốn cắt đứt triệt để tình cảm với Hiếu Đồng, nhưng làm sao để cắt đứt. Cậu không biết phải làm sao mới cắt đứt được tình yêu dành cho cô. Phải làm sao?

Chia tay Đình Ân và Minh Thùy, Hiếu Đồng đi bộ về nhà vì chỗ hẹn cách nhà cô không xa. Đi được một đoạn thì trời bắt đầu mưa, những hạt mưa rất nhẹ rơi xuống. Trong khi mọi người chạy tìm chỗ trú mưa thì Hiếu Đồng vẫn cứ bước trong mưa. Sau khi khóc một trận đã đời cô bỗng thấy rất mệt mỏi, chỉ muốn về nhà thật nhanh, cô muốn nằm được vùi mình trong chăn để ngủ một giấc thật sâu để rồi thức dậy nhìn thấy hóa ra nỗi đau này chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Không ngờ một giấc ngủ dài đến tận giữa khuya, hơi thở gấp gáp, thân nhiệt tăng cao, cô lại chìm sâu vào trong giấc ngủ.

- Con bé đó hôm nay không đi làm – Một người trong phòng nhìn về chiếc bàn trống của Hiếu Đồng thì thầm nói với Mai Phương. Cô ta hừ nhẹ một tiếng.

- Mà nè, tại sao em lại ghét Hiếu Đồng như thế, chị thấy con bé cũng hiền lành mà – Một người khác lên tiếng hỏi Mai Phương.

- Hiền lành cái gì mà hiền lành. Cô ta đạo đức giả cho có, giả vờ hiền lành mà thôi, mọi người đừng bị cô ta gạt – Mai Phương bĩu môi nói.

Nghĩ một chút thì Mai Phương mới nói tiếp:

- Cô ta đó, ỷ mình đẹp rồi dụ dỗ tổng giám đốc cho cô ta vào đây. Tuy hiện thời chỉ là một nhân viên bình thường thôi nhưng mà mọi người nhìn đi, chỗ cô ta ngồi tại sao lại là ở chỗ đó, phòng này còn thiếu gì chỗ trống chứ. Chỗ đó thông thường chẳng phải để dành cho thư ký hay trợ lí riêng hay sao.

Lúc này mọi người mới hiểu ra vì lí do gì mà Mai Phương ghét Hiếu Đồng đến thế, thì ra cô ta đang nhắm đến vị trí thư ký cho anh chàng phó tổng giám đốc đẹp trai kia. Tất cả cười thầm trong bụng nhìn cô ta, ai mà chẳng như cô ta muốn làm trợ lí riêng hay thư ký cơ chứ. Nhưng vì làm việc chung đã lâu nên mọi người giả vờ hòa theo cô ta.

- Em nói chị mới nghĩ đến, đúng là con bé đó không thật .

Sau đó, người một câu bàn luận không tốt về Hiếu Đồng. Vĩnh Phong đi tới nghe được trong lòng cảm thấy phẫn nộ, cậu đẩy mạnh cửa vào khiến mọi người đều bị giật mình quay đầu nhìn lại rồi thấy ngay vẻ mặt hầm hầm đáng sợ của Vĩnh Phong. Cậu hung hăng quét ánh mắt khắp phòng rồi nói lớn:

- Xem ra mọi người rảnh rỗi đến mức trò chuyện phím trong giờ làm việc. Chắc là công ty không đủ việc để mọi người làm, cho nên mọi người đến công ty ngồi chơi hưởng lương phải không. Được, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ giảm biên chế, ai cảm thấy mình ít việc thì nên tự giác nộp đơn từ chức đi là vừa.

Nói xong, Vĩnh Phong đi thẳng vào phòng của mình đóng mạnh cửa lại khiến ai cũng thót cả tim, mồ hôi đầm đìa, không ai dám hó hé thêm điều gì nữa.

Khi đi qua bàn làm việc của Hiếu Đồng, bàn lạnh ngắt, Vĩnh Phong cau mày một cái. Cậu vào phòng liền gọi điện cho phòng tổ chức nhân sự.

- Cô ấy không đến cũng không gọi điện xin nghỉ phép ạ. Điện thoại cũng không gọi được.

Vĩnh Phong trong lòng cảm thấy bất ổn không yên tâm gác máy xuống. Cậu đưa tay day day hai thái dương thở dài khổ sở. Chẳng phải hôm qua cô vẫn bình thường hay sao. Vĩnh Phong nhớ lại gương mặt tái nhợt của cô khi Anh Kỳ bám lấy cậu. Cậu không hiểu cảm xúc của cô lúc ấy là thế nào (=> Đồ ngu). Lòng Vĩnh Phong thấy rối loạn vô cùng. Trong lòng nhen lên một cảm xúc gì đó mà chính bản thân cậu cũng không hiểu rõ. (Ngu không thuốc chữa luôn)

Cầm lấy điện thoại muốn nhắc máy gọi cho cô nhưng chần chừ mãi vẫn không tài nào nhấn số được.

Lần thứ hai thức giấc là đã ba giờ chiều rồi. Hiểu Đồng hoảng hốt bật người dậy, cô không đi làm cũng không xin phép nghỉ, thế nào cũng bị trừ điểm. Cô muốn lấy điện thoại để gọi nhưng phát hiện ra cô đã để điện thoại ở dưới nhà. Hiểu Đồng muốn đi xuống dưới, nhưng bàn chân không có sức, đầu choáng váng, cả người nóng ran. Cô rót một ly nước để uống, nước vừa vào người thì Hiểu Đồng thấy có chút dễ chịu. Cố gắng hết sức cuối cùng cô cũng cầm được điện thoại trong tay nhưng nó đã bị hết pin. Hiểu Đồng đành từ bỏ ý định xin phép để ngày mai trực tiếp đưa đơn rồi cầm điện thoại đi lên lầu sạc.

Cô đặt người xuống giường là lại chìm vào mê man. Nửa đêm cô bỗng nhận được cuộc gọi của Vĩnh Thành. Cậu nghe giọng của hiểu Đồng có vẻ khàn khàn liền hỏi:

- Hiểu Đồng! Em sao vậy, có phải không khỏe trong người không?

- Em không sao, chỉ là hơi mệt thôi – Hiểu Đồng khó khăn trả lời, cổ họng cô khô khốc, cả ngày nay cô chỉ uống có một ly nước mà thôi, cả người quả là không còn chút sức lực nào, cô bỗng ho lên một tràng dài.

- Hiểu Đồng, em vẫn để chìa khóa ở dưới chậu hoa chứ?

- Ừm!

- Vậy em ngủ đi, anh sẽ cho người đến đưa em đi bệnh viện – Vĩnh Thành ra lệnh.

- Không cần đâu – Hiểu Đồng vội ngăn cản nhưng sau đó lại là một tràng ho dài nữa.

Vĩnh Thành đau xót hận không thể bay về bên cạnh cô, :

- Em đừng nói gì nữa, cứ nằm nghỉ đi, lát có người đến dừng ương búng mà không đi bệnh viện.

Hiểu Đồng cũng không từ chối nữa, cô tắt máy rồi đi ngủ. Người Vĩnh Thành kêu đến chắc chắn là Khương Thái. Lần nào cũng là anh ta giúp đỡ cô đưa bé Phong hay là bé Đường đi bệnh viện, lần này là cô.

Nửa đêm, Hiểu Đồng cảm thấy có một bàn tay ấm áp sờ trên trán cô, cái trán đang lạnh bỗng thấy dễ chịu vô cùng. Một chiếc khăn ướt nhẹ nhàng lau khắp mặt cô, Hiểu Đồng khẽ mở mắt, nhìn thấy một gương mặt lạnh lùng quen thuộc mang vẻ đau đớn, mở to mắt nhìn cô, Hiểu Đồng cảm thấy run lên, đôi môi khô nứt khẽ lên tiếng gọi:

- Vĩnh Phong

Nếu nói một người khi bệnh tật, người đó sợ nhất là cái gì: Sợ chết, sợ máu, sợ bóng tốiTất cả đều không phải, mà là họ sợ nhất là cô đơn. Người bệnh thường rất yếu đuối, cả người tựa hồ như không có sức họ thường muốn dựa dẫm vào người nào đó nhất là người mà mình yêu thương nhất.

Người đứng trước mặt Hiểu Đồng là người mà cô yêu thương nhất, muốn dựa dẫm nhất. Lúc nhìn thấy Vĩnh Phong, Hiểu Đồng muốn quên đi tất cả để dựa vào cậu, để ôm chầm lấy cậu, muốn được ủ mình vào trong hơi ấm của vòng tay rắn chắc ấy. Nhưng mà tim cô lại thấy đau nhói khi nhìn cậu. Bởi chỉ vì một câu nói:” Cô ấy là người giúp việc của anh”.

Dù là không phải Vĩnh Phong cố tình, dù là chỉ muốn che giấu mối quan hệ giữa hai người, dù là Vĩnh Phong không muốn Anh Kỳ hiểu lầm thì cũng không cần phải nói ra câu tàn nhẫn đến vậy. Có rất nhiều việc để lí giải ối quan hệ của họ, lí giải cho sự xuất hiện của cô trong nhà cậu. Hay cứ đúng như sự thật cô được người ta nhờ vả đem thức ăn đến cho cậu. Nhưng Vĩnh Phong lại chọn cách gây tổn thương cho cô nhất, chà đạp lòng tự trọng của cô nhất.

Hiểu Đồng bắt giắc hắt mạnh bàn tay của Vĩnh Phong đang lau mồ hôi trên trán cô, khiến bàn tay trở nên hệt hăng. Vĩnh Phong cau có nhìn thái độ vừa rồi của Hiểu Đồng trong lòng có chút tức giận, cậu quay lưng đứng dậy với tay lấy bộ đồ trong tủ ra thấy trước mặt cô, giọng lạnh lùng ra lệnh:

- Mau thay đồ đi tôi đưa cô đi bệnh viện.
- Không cần – Hiểu Đồng gạt đi bộ đồ trước mặt, quay đầu đi nơi khác.

Vĩnh Phong nheo nheo mắt hỏi:

- Tại sao?
- Không thích – Hiểu Đồng trả lời cộc lốc.
- Trẻ con – Vĩnh Phong giễu giọng chế nhạo.

Hiểu Đồng tức giận ngược mắt nhìn Vĩnh Phong giận dữ nói:

- Tôi có bệnh tự tôi tự biết đi bệnh viện. Không phiền phó tổng giám đốc lo lắng ột người giúp việc như tôi. Anh mau về mà chăm sóc cho bạn gái của anh.

Hiểu Đồng nói xong, đôi mắt ngân ngấn nước mắt, cô cúi đầu không để Vĩnh Phong nhìn thấy nhưng cậu đã thấy rồi.

Khi Vĩnh Phong nghe Vĩnh Thành nói rằng Hiểu Đồng đang bệnh, mà Khương Thái đang bận nên không thể đến đưa cô đi bệnh viện được đành nhờ Vĩnh Phong đến đưa cô đi. Vĩnh Phong chần chừ hồi lâu rồi mới lên xe chạy đến.

Rõ ràng là hận cô, rõ ràng là muốn bỏ cuộc, rõ ràng là muốn buông xuôi nhưng khi thấy gương mặt cô đầm đìa mồ hôi và đau đớn thì nỗi hận kia phút chốc tiêu tan. Chỉ còn lại nỗi lo lắng xót thương mà thôi.

Khi cô hắt tay cậu ra, trong lòng cậu bùng lên một ngọn lửa giận dữ. Nhưng khi nghe cô thốt ra câu nói giận dữ thì ngọn lửa trong lòng bị dập tắt ngay tức khắc. trong lòng vang lên một ý vị ngọt ngào của hôn ghen. Vĩnh Phong trong bụng cười thầm, chỉ muốn chạy đến ôm cô thật chặt, hôn thật sâu lên đôi môi hồng đỏ kia. Nhưng cậu biết Hiểu Đồng như con nhím xù lông, nếu cậu đối xử dịu dàng chỉ càng làm cô xa lánh hơn mà thôi.

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng khóe môi nhếch lên cười khinh bạc một cái rồi nói:

- Cô hiểu lầm rồi đó, tôi không lo lắng cho cô mà là do tôi nhận lời nhờ vả của Vĩnh Thành giúp anh ấy chăm sóc cô. Mau mặc đồ đi, hay là cô muốn tôi mặc giúp cô, tôi rất sẵn lòng.

Hiểu Đồng cắn môi lườm Vĩnh Phong một cái lớn tiếng xua đuổi:

- Còn không mau ra ngoài.

Vĩnh Phong làm mặt lạnh quay lưng đi ra ngoài. Nhưng khi vừa quay lưng đi, nụ cười đã nở trên khóe môi.

Cuối cùng Hiểu Đồng bị Vĩnh Phong đưa đến bệnh viện, bác sĩ giúp cô truyền liền ba chai nước biển, cô mệt mỏi nhắm mắt ngủ ngon lành. Vĩnh Phong đứng bên cạnh nhìn cô ngủ say tràn ngập yêu thương. Sau đó cậu thở dài bước đến bên cửa sổ cách xa giường cô nằm, lặng lẽ rút một điếu thuốc ra hút. Cậu nhớ từng đợt thuốc, trầm tư suy nghĩ, lòng thở dài đau khổ.

Đột nhiên Hiểu Đồng ho nhẹ vài tiếng, Vĩnh Phong vội vàng đi điếu thuốc cho tắt tiện tay ném xuống đất, rồi mở rộng cửa sổ cho khói thuốc bay ra ngoài. Cậu hít thở mạnh, tổng hết khói thuốc trong miệng ra ngoài, cho đến khi cảm thấy miệng không còn khói thuốc thì mới nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hiểu Đồng đắp chăn lại ủ ấm cho cô. Cậu lặng người nhìn cô rất lâu mới khẽ vuốt ve gương mặt cô.

Khi tay cậu chạm vào cô, cả người cậu run nhẹ như bị điện giật. Đã bao lâu rồi cậu ước ao được hạm vào cô dù chỉ một lần, nhưng cậu không dám, cậu sợ. Quả đúng là như vậy, khi cậu chạm được vào người cô thì càng tham lam, muốn chạm nhiều hơn, muốn giữ chặt cô trong vòng tay cậu mãi mãi không buông. Vĩnh Phong không thể kiềm lòng mà hôn nhẹ lên môi cô.

- Cô mau đến tiệm bánh ABC ở đường Z (biết ở đâu chết liền >o<) mua="" bánh="" cho="" tôi="" -="" giọng="" quốc="" bảo="" oang="" oang="" trong="" điện="" thoại.="" nói="" xong="" cậu="" tắt="" máy,="" không="" kịp="" cho="" mình="" thùy="" nói="" một="" lời="">

Minh Thùy nhìn cái điện thoại trở lại màn hình chính thì tức đến nghẹn họng, cô muốn quăng cái điện thoại này vào tường cho vỡ nát để cô không cần phải nghe cái giọng đáng ghét của Quốc Bảo nữa. Nhưng cô lại không có can đảm đó, bởi vì cô chưa lấy được bìa hồ sơ từ tay Quốc Bảo đành nín nhịn lái xe đi mua bánh cho hắn ta.

Khi cô mua bánh xong liền gọi lại cho Quốc Bảo:

- Tôi mua bánh rồi, anh đang ở đâu để tôi mang bánh tới.
- Tôi đang ở quán bar đối diện, cô đi thẳng vào trong là gặp tôi thôi.

Minh Thùy nhìn về phía đối diện quả nhiên là có một quán bar ở đó. Cô ghiền rằng chèo chèo mắng:

- Đồ khốn ! Anh ta ở gần đến thế mà không chịu bước ra mua, lại bắt mình chạy gần chết đến đây

Minh Thùy nuốt cục tức xuống bụng rồi đi qua quán Bar bên kia đường, đi thẳng vào rồi ném bịch bánh lên trên bàn trước mặt Quốc Bảo.

Quốc Bảo đang ôm trong tay một cô gái khác cô gái lần trước, cô này ăn bận sexy cực kỳ, vừa nhìn vào đã be1t hạng gái gì. Minh Thùy khinh bỉ nhìn cả hai người trước mặt, rồi cao giọng nói:

- Tôi mua bánh rồi đó, mau trả bìa hồ sơ lại cho tôi.
- Haha...tôi đâu có nói, cô mua bánh về cho tôi thì tôi trả cho cô đâu – Quốc Bảo cười gian xảo nói.

Minh Thùy tức giận vô cùng, thật tình chỉ muốn dẫm cho Quốc Bảo mấy cái chết tươi. Nhìn bộ mặt đắc chí của Quốc Bảo mà cô muốn lộn gan lên đầu, nhưng cô cố gắng kìm xuống.

- Vậy anh muốn tôi làm gì nữa thì anh mới trả.
- Ngày mai cô đến địa chỉ này cho tôi – Quốc Bảo quăng về Minh Thùy một tờ giấy nói.
- Được – Minh Thùy cúi người cầm lấy tờ giấy không quên ném cho Quốc Bảo một cái nhìn sắc bén rồi quay lưng bỏ đi.
- Hẹn gặp lại, nhóc con – Quốc Bảo đắc ý cười vẫy vẫy tay chào.

Thấy Minh Thùy đã ra ngoài, cậu cười thầm nói:” Nhóc con kỳ này cô chết chắc trong tay tôi”

29. Chương 29: Giả Vờ Yêu

Hiểu Đồng nghỉ ngơi thêm một ngày ở bệnh viện rồi mới về nhà. Bác Hà mẹ Đình Ân là người chạy đăm chăm sóc cho cô. Cả một ngày Hiểu Đồng trông ngón bóng hình ai nhưng Vĩnh Phong tuyệt không hề đến lấy một lần (ọi người một phen mừng hụt chơi), cô cuối cùng thất vọng xuất viện ra về.

Sáng hôm sau, Hiểu Đồng đi đến công ty, cô trong lòng bồn chồn thấp thỏm không yên. Hai ngày cô nghỉ việc mà không hề xin phép. Thế nào vào phòng cũng bị mọi người soi mói. Nhưng khi cô vào phòng không ai nói gì với cô cũng chẳng ai soi mói cô lấy một lần. Ngay cả phòng quản lí nhân sự cũng không lên tiếng. Hiểu Đồng cảm thấy hơi lạ, ánh mắt bồn chồn lướt nhẹ về phía cửa phòng kia. Nhưng người trong đó hình như chưa đến.

Đêm kia khi cô lại mê man lần nữa trong bệnh viện, cơ hồ cảm nhận được bàn tay ấm áp vuốt ve gương mặt mình, rồi cảm nhận được làm môi ấm áp chế trụ trên môi cô, trong lòng cảm thấy thật ấm áp, khiến tim cô lần nữa run động. Khi thức dậy, chỉ thấy một màu trắng, mà không hề thấy bóng dáng Vĩnh Phong ở đâu, trong lòng có chút hụt hẫng, nuối tiếc và thất vọng.

Cuối cùng Vinh Phong cũng đến nhưng thái độ vẫn như trước thờ ơ lãnh đạm không hề nhìn cô lấy một cái. Tự nhiên Hiểu Đồng thấy một nỗi buồn xâm chiếm vào tim.

Hết giờ làm, Hiểu Đồng buồn bã đi đến trạm xe buýt đợi xe đến thì một chiếc xe màu đen quen thuộc chờ tới dừng lại ngay bên cạnh cô. Tầm kính xe hạ xuống, người trong xe không thèm quay mặt lại nhìn cô mà lạnh lùng ra lệnh:

- Lên xe đi.

- Không cần – Hiểu Đồng cắn môi nói – Tôi tự đón xe được.

- Cô đừng hiểu lầm, là tại tôi có chuyện muốn nói với cô. Lên xe – Vinh Phong hất hàm ra lệnh lần nữa.

Hiểu Đồng đứng trờng mắt nhìn Vinh Phong, một bước cũng không chịu nhúc nhích. Thấy vậy Vinh Phong cũng trờng mắt nhìn cô rồi nói.

- Lên xe hay để tôi bế cô lên.

Hiểu Đồng nghe nói thế, đành miễn cưỡng bước lên xe. Chiếc xe nhanh chóng lao vút đi. Trên đường đi, cả hai đều im lặng, không ai nói gì, chỉ có tiếng thở đáp lời nhau. Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại, Hiểu Đồng đưa mắt nhìn ra. Cô hơi ngạc nhiên khi thấy Vinh Phong đưa cô đến bên dưới nhà chung cư của cậu. Cô nhăn mặt hỏi:

- Sao lại đưa tôi đến đây?

- Lên nhà đi rồi nói.

Hiểu Đồng lại phải cùng Vinh Phong đi lên, trong thang máy, Vinh Phong im lặng tựa người vào vách thang máy, Hiểu Đồng cũng đứng vào một bên, âm thầm quan sát Vinh Phong. Hình như sắc mặt Vinh Phong không tốt lắm, hơi xanh và mồ hôi rơi ra nhiều. Dường như cậu đang kìm nén cái gì đó. Hiểu Đồng muốn mở lời hỏi nhưng lại không tài nào nói ra miệng được.

Vừa vào đến nhà, Vinh Phong thả người lên ghế nhắm mắt lại, răng cắn nhẹ môi hơi thở bắt đầu gấp. Hiểu Đồng vẫn đứng ở cửa nhà nhìn vào, không biết là có nên vào trong hay không?

Lát sau Vinh Phong thấy một bàn tay nhỏ cầm một chiếc khăn lau mồ hôi trên mặt cho cậu. Giọng dịu dàng lo lắng:

- Vinh Phong! Anh sao rồi, đau lắm à, anh để thuốc ở đâu để em đi lấy cho anh.

Vinh Phong vẫn im lặng không trả lời. Bàn tay Hiểu Đồng rời khỏi gương mặt cậu, giúp cậu nới lỏng cà vạt và áo khoác để cậu thấy dễ chịu hơn. Lát sau, cô lại lên tiếng:

- Anh ngồi nghỉ một chút đi. Em đi mua thuốc cho anh.

Hiểu Đồng vừa định quay lưng bỏ đi thì Vinh Phong đã nắm lấy tay cô kéo cô vào lòng, ôm chầm lấy cô thì thào nói:

- Em đừng đi.

Hiểu Đồng kinh hãi vội đẩy tay Vinh Phong ra, nhưng đã bị cậu giữ chặt.

- Hiểu Đồng! Anh rất đau. Chỉ một chút thôi, em ngoan ngoãn ngồi yên một chút thôi – Vinh Phong thì thào, trong hơi thở phảng phất mùi rượu.

Nghe Vinh Phong nói, lại thấy cả thân người hơi run rẩy vì đau của cậu, Hiểu Đồng cảm thấy rất đau lòng. Vinh Phong bị đau dạ dày nhưng gần đây ăn uống thất thường lại phải thường xuyên tham dự tiệc tùng, uống rượu vào càng khó chịu nhiều hơn. Cô không giãy giụa nữa mà ngoan ngoãn ngồi yên cho Vinh Phong ôm vào lòng.

Một lát sau, dường như cơn đau đã dịu đi rất nhiều. Vinh Phong buông Hiểu Đồng ra rồi nói:

- Có thể nấu cơm cho anh không? Anh đói bụng rồi, cả ngày hôm nay anh chưa ăn gì.

Hiểu Đồng nhẹ gạt đầu rồi đứng dậy đi nấu cơm cho Vĩnh Phong ăn. Hôm nay cô xả tóc cho nên cô đã quần tóc lên và dùng một chiếc đũa xuyên qua. Để lộ cái cổ cao cao trắng ngần đầy gợi cảm. Cô chuyên tâm nấu cơm, nấu nhừ thức ăn nhẹ để tiêu cho Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong đứng dựa tường nhìn Hiểu Đồng nấu ăn, ánh mắt lóa lên ánh cười hạnh phúc. Cái cảm giác này đã lâu rồi cậu không thấy, cái cảm giác đã mong chờ từ lâu. Vĩnh Phong rất muốn giữ lại khoảng khắc này mãi mãi. Cậu muốn chạy đến ôm lấy eo cô từ phía sau như trước nhưng cậu không dám. Cậu sợ, sợ rằng mình quá tham lam, được một lần lại muốn được lần thứ hai, rồi lại tiếp tục muốn, mãi mãi ham muốn này không thể dừng lại.

Bởi vì cậu biết, Hiểu Đồng không còn thuộc về cậu, cô thuộc về một người khác. Nghĩ đến đây, ánh mắt hạnh phúc vụt tắt, nét mặt trở nên tối sầm lại. Nhưng khi Hiểu Đồng quay lưng lại rồi cười dịu dàng với cậu nói:

- Chờ một chút nữa thôi, cơm sắp chín rồi.

Vĩnh Phong gạt đầu rồi cười đáp lại cô. Giây phút đó, cậu muốn rũ bỏ tất cả để ở mãi bên cạnh cô. Cậu biết mình có lỗi với Vĩnh Thành, nhưng chỉ hôm nay thôi, Vĩnh Phong tự nhủ, chỉ hôm nay thôi, cậu chỉ muốn độc chiếm cô hôm nay mà thôi.

Bữa cơm này Vĩnh Phong ăn rất ngon miệng, lâu lắm rồi cậu mới ăn ngon như vậy. Lần trước, có Anh Kỳ, dù là cơm cô nấu cậu cũng không cảm nhận được điều gì hết. Lần này, cô tự tay làm, tự tay gấp đồ ăn bỏ vào bát cậu, Vĩnh Phong cảm thấy ấm áp lắm.

Hiểu Đồng thấy Vĩnh Phong ăn ngon miệng, trong lòng thấy hạnh phúc và vui vẻ. Cô liên tục gấp thức ăn cho Vĩnh Phong. Vĩnh Phong ăn sạch sẽ những gì Hiểu Đồng gấp cho cậu. Không gian quanh họ toàn màu hồng hạnh phúc. Khi mắt họ gặp nhau cô không lẩn tránh, Vĩnh Phong cũng không lẩn tránh, hai người nhìn nhau triu mến, cơ hồ như có rất nhiều điều muốn nói cùng nhau.

Khi Hiểu Đồng rửa chén xong, đi ra thì thấy Vĩnh Phong đang ngồi xem tivi, thấy cô ra cậu lạnh lùng nói:

- Xong rồi, em về đi.

Hiểu Đồng bỗng thấy buồn, cô cúi đầu nhìn xuống dưới, giây phút bên nhau quá ngắn ngủi, gần như không thể thỏa mãn bao nhớ thương chờ đợi trong cô. Nhưng Vĩnh Phong đã lạnh lùng xua đuổi, cô cũng không thể mặt dày ơ lại được nữa. lặng lẽ cầm giỏ xách đi ra.

Khi cánh cửa dần khép lại, bóng Hiểu Đồng khuất sau cánh cửa, Vĩnh Phong ngã vật xuống ghế thở hổn hển. Lúc này cậu ăn quá nhiều nên dạ dày vì thế lại đau. Mắt nhắm ghiền, răng cắn chặt nhưng cơn đau vẫn không chịu dứt. Vĩnh Phong toàn thân đổ mồ hôi run rẩy.

Bỗng bàn tay thân quen lại vuốt nhẹ trán cậu, lau đi mồ hôi đang rịn trên đó. Vĩnh Phong mở mắt nhìn Hiểu Đồng, môi mấp máy, rồi không chờ cô lên tiếng cậu ngã đầu vào đùi cô tìm chỗ thoải mái, cũng không hỏi vì sao cô lại quay trở lại. Hiểu Đồng cứ để yên cho Vĩnh Phong gối đầu trên đùi mình, gương mặt lo lắng, dùng tay xoa xoa nhẹ bụng Vĩnh Phong. Hiểu Đồng nói với vẻ ăn năn tội nghiệp:

- Em xin lỗi, em quên mất là anh bị đau dạ dày không nên ăn quá nhiều.

Là vì lời nói hối lỗi của cô nghe tha thiết quá, hay là vì cử chỉ âu yếm của cô mà Vĩnh Phong dầm cảm thấy khỏe hơn, cơn đau dịu bớt, rồi cậu chìm vào giấc ngủ.

Hiểu Đồng bước ra khỏi cửa, ngẫm nghĩ về mặt của Vĩnh Phong có gì đó cho nên cô lo lắng quay trở lại. Quả nhiên cô đoán đúng, Vĩnh Phong lại bị đau dạ dày lần nữa. Mà là lần này là do cô bắt cậu ăn quá nhiều. Cắn chặt môi tự trách bản thân mình rồi cô vội vàng chạy đến bên Vĩnh Phong mà không khép chặt cửa.

Cho nên khi Vĩnh Phong cứ thế ngủ vùi trong chân Hiểu Đồng, qua khe cửa kia, có ánh mắt đầy giận dữ.

Quốc Bảo cứ đi tới đi lui trong căn biệt thự của mình, cậu đã cho người làm nghỉ việc về nhà chơi. Ở nhà đặc ý chờ đợi Minh Thùy đến để đùa giỡn cô. Nhưng nào ngờ cậu chờ hoài vẫn không thấy Minh Thùy đến, tức giận gọi điện thoại cho cô, nào ngờ bị cô quát lớn:

- Kêu cái gì mà kêu. Tôi có nói với anh là đến bây giờ à. Tôi cũng phải làm việc để kiếm cơm chứ. Nếu không anh bảo tôi tôi ăn không khí à. Có việc gì thì đợi tôi hết việc rồi nói. Vậy đi nha.

Nói xong Minh Thùy ngang nhiên gác máy, mặc kệ cơn giận dữ của Quốc Bảo bốc lên. Quốc Bảo trừng mắt nhìn cái điện thoại đã tắt, cậu giơ tay lên định quăng cái điện thoại vào tường cho hả cơn giận nhưng sau đó một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cậu, làm cậu bỏ tay xuống. Khóe miệng nở nụ cười gian.

- Ranh con, để xem lần sau cô dám không nghe lời tôi nữa hay không.

Khi Minh Thùy làm xong việc cô chạy xe vù vù đến địa chỉ mà Quốc Bảo đã đưa. Cô quyết tâm hôm nay nhất định phải lấy lại được bìa hồ sơ.

Khi đến nơi, trước mặt cô là căn biệt thự to đùng và một mảnh vườn rộng. Cô sững sờ nhìn ngắm một lúc rồi mới bình tĩnh bấm chuông. Quốc Bảo là người ra mở cửa, cậu lừ mắt nhìn Minh Thùy từ đầu tới chân rồi kéo rộng cửa hất đầu ra hiệu cho cô đi vào.

Minh Thùy lưỡng lự theo Quốc Bảo vào bên trong, không ngừng suýt xoa trước những hiện vật trưng bày bên trong nhà. Mọi tiện nghi đều sang trọng và rất đẹp, Minh Thùy há hốc miệng sững sờ vì chưa bao giờ cô bước chân vào một ngôi nhà thế này.

- Ngậm cái mồm của cô lại đi, kéo nước miếng của cô làm dơ nhà của tôi – Quốc Bảo nói giọng giễu cợt.

Minh Thùy vội vàng khép miệng lại rồi sau đó lớn giọng hỏi:

- Anh gọi tôi đến đây làm gì?

- Cứ đi theo tôi – Quốc Bảo ra lệnh.

Hai người cùng đi lên lầu, rồi bước vào một căn phòng rất rộng rãi nhưng mà nó lại rất là....Thật là một sự khác biệt rõ ràng giữa bên trong và bên ngoài.

- Biết phải làm gì rồi chứ? – Quốc Bảo quay lưng lại cười cười hỏi.

- Dọn dẹp – Quốc Bảo trả lời ngắn gọn.

- Ai? – Minh Thùy trở mắt hỏi.

- Cô chứ ai nữa hả đồ ngốc.

- Tôi!Anh bị thần kinh à. Sao tôi phải dọn dẹp cho anh chứ - Minh Thùy khinh khỉnh hỏi.

- Tại vì cái này – Quốc Bảo cầm cái bìa hồ sơ màu tím giơ lên vẩy vẩy trước mặt Minh Thùy.

Minh Thùy vừa thấy bìa hồ sơ liền lao đến bên Quốc Bảo đoạt lại, nhưng Quốc Bảo nhanh tay đưa lên trên cao.

- Trả đây! – Cô tức giận gằn từng chữ nói.

- Có bản lĩnh thì lấy lại đi – Quốc Bảo cười lớn nói.

Minh Thùy tức quá, cô nhón chân cố lấy nhưng không được. Nhìn về mặt gương gương tự đắc của nhìn cô trên ghẹo :

- Haha...bí đao lùn à, tốt nhất nên về mua sữa hươu cao cổ mà uống đi rồi quay lại đây lấy lại cái này.

Vừa nói cậu còn làm động tác dùng tay đo chiều cao trên trán cô rồi đặt ngay thất lưng của cậu, ý nói Minh Thùy lùn chỉ đứng tới eo của cậu mà thôi.

Đó coi như là một sự sỉ nhục cho chiều cao khiêm tốn của Minh Thùy. Cô tức giận đến xám cả mặt, quyết tâm lấy cho bằng được, cô túm lấy áo của Quốc Bảo cố kéo cho cậu thấp xuống rồi nhảy lên lấy lại, nhưng Quốc Bảo nhanh tay truyền qua tay kia rồi. Cả hai giằng co một lát, Minh Thùy vô tình trượt chân trên tấm thảm ngã người về phía sau. Cứ tưởng là ngã đập đầu đến nơi, Minh Thùy đành nhắm mắt lại chờ đợi cú ngã.

Nhưng sau đó, cô thấy có một vòng tay ôm lấy cô, kéo cô về phía người đó, cứu cô thoát khỏi cú ngã, cô cũng nhanh tay ôm chặt lấy người đó để khỏi ngã. Nhưng sau đó, Minh Thùy thấy cái gì đó chạm vào môi

cô rất mềm. Mở mắt ra nhìn, cô thấy mình và Quốc Bảo đang môi chạm môi, mắt nhìn mắt. Trong giây phút đó, cả hai đều đỏ mặt, tim đập thình thịch, lỗ tai nóng bừng.

Một lát sau, hai người xấu hổ buông nhau ra. Họ đều quay lưng lại với nhau, đứng im không nói gì, chỉ nghe tim mình đập mạnh. Cuối cùng Quốc Bảo lên tiếng trước:

- Cô mau dọn dẹp cho sạch đi, lát nữa tôi vào kiểm tra. Nếu cô làm không xong thì đừng mong tôi trả lại cho cô.

Quốc Bảo nói xong thì đi ra ngoài phòng đóng sầm cửa lại để mặc Minh Thùy với một đồng nhùn nhần đến chóng mặt mà cậu tạo ra để ức hiếp cô. Minh Thùy tức giận đá mạnh đồng đồ mà Quốc Bảo quăng dưới đất, mỗi cái một nơi. Sau đó trong đầu xuất hiện một ý tưởng tinh nghịch.

- Bắt tôi làm cu li không công cho anh à, đừng hòng – Minh Thùy hướng cửa mắng.

Cô chẳng những không dọn dẹp cho sạch sẽ mà còn chà sát chúng dưới chân cô. Nhìn nhẵn mấy cái cáo sơ mi, cô biết nó đắt tiền thế nào, cô dùng tay vò nát chúng làm chúng nhăn nhúm đến không thể nhận ra.

Cô đá hết tất cả mền gối xuống đất, nhảy lên đó dẫm dẫm vài cái cho đỡ ghét. Nhớ lại trong túi mình còn mấy chai keo màu dùng để làm tóc, cô lấy ra phun đầy một tấm thảm dày rất đẹp và mấy cái áo được cho là đắt giá nhất.

Sau đó, Minh Thùy còn phá hoại thêm một chút nữa rồi mới đắc chí phủ tay đi xuống dưới nhà. Quốc Bảo vừa nhìn thấy cô bước xuống thì nhìn đồng hồ. Mới hơn nửa tiếng, cậu nhăn mặt hỏi:

- Cô dọn xong rồi à.

- Xong rồi. Trả cho tôi – Minh Thùy lừ mắt đáp, rồi xéo tay trước mặt Quốc Bảo.

Cậu gạt tay cô ra nói:

- Tôi phải kiểm tra đã. Nếu không ưng bụng thì đừng hòng tôi trả.

Nói xong cậu đi lên phòng, Minh Thùy ở dưới này nhìn theo bóng Quốc Bảo cười thầm đếm nhịp. Chẳng được mấy nhịp cô đã nghe thấy tiếng gầm gừ thét lên ở trên lầu rồi thấy Quốc Bảo lao xuống nhanh như một con báo. Cậu chụp lấu tay cô siết chặt, giằng dữ nói:

- Cô đã làm gì cái phòng của tôi hả.

- Tôi có làm gì đâu chứ - Minh Thùy giương đôi mắt tròn đen chớp chớp tỏ vẻ ngây thơ vô tội nói.

- Còn nói không, phòng của tôi lúc này đâu có tệ như vậy đâu. Còn mấy màu sơn đó là gì hả.

- Nè, anh có bằng chứng gì nói rằng tôi làm hả, biết đâu anh làm rồi nhưng không nhớ thì sao – Minh Thùy ngông nghênh cãi lại.

Khóe môi Quốc Bảo lập tức cong lên cười gian xảo nói:

- Tôi sẽ cho cô xem bằng chứng.

Nói xong cầm cái remote bấm bấm một lát, hình ảnh Minh Thùy phá hoại hiện rõ ra khiến cô đó lười lấp bắp nói:

- Cái đó...cái đó ...

Minh Thùy vừa nhìn thấy thì chỉ muốn cắn lưỡi chết quách đi cho xong. Không ngờ trong phòng ngủ của hần ta mà cũng đặt camera. Cô hết đường chối tội, nhưng cô nhất quyết không chịu để bị ép cho nên đành cố gắng ưỡng ngực lên nói:

- Tôi làm đó thì sao.

- Tôi có thể đem bằng chứng này đến đồn cảnh sát kiện cô – Quốc Bảo cười xảo quyết nói.

Minh Thùy vừa nghe xong thì nuốt khan nước miếng một cái, cô sợ sệt nói:

- Bất quá tôi dọn dẹp sạch sẽ lại giúp anh. Còn mấy cái áo hàng hiệu và tấm thảm của anh tôi sẽ đền cho anh được không.

- Đền cho tôi. Chỉ e cô lực bất tòng tâm. Mấy cái áo thì chưa tính tới đi, nhưng tấm thảm đó cô biết đáng giá bao nhiêu hay không hả. Tôi mua trong một cuộc đấu giá, giá của nó là 250 triệu. Cô liệu có đền nổi không hả.

- Cái gì? – Minh Thùy mở to mắt nhìn Quốc Bảo kinh ngạc – Cái tấm thảm đó mà tới 250 triệu ư.

- Cô không tin, tôi có thể lấy hóa đơn cho cô coi.

- Tấm thảm đáng giá như thế mà anh lại để dưới chân à.

- Tôi thích đó thì sao, của tôi, tôi muốn làm gì thì làm – Quốc Bảo giương mắt cười nói – Bây giờ cô tính sao, nếu không ngày mai tôi đi báo công an.

Minh Thùy vừa sợ hãi vừa tức giận, cô cắn môi tự trách cho hành động nhất thời nông nổi của mình. Sau đó cô lí nhí nói:

- Tôi không có đủ tiền trả cho anh, tôi càng không muốn vào tù. Cho nên tôi sẽ viết giấy nợ cho anh, tôi sẽ cố gắng trả cho anh cho tới khi nào hết thì thôi.

Quốc Bảo cười thầm trong bụng khi mà cô từ từ rơi vào cái bẫy của cậu.

Vĩnh Phong mở mắt tỉnh lại thì đã hơn 10 giờ tối. Cậu ngẩng đầu nhìn lên người con gái phía trên. Hiểu Đồng đã ngủ quên. Người cô tựa vào thành ghế, an lành ngủ. Vĩnh Phong nhìn ngắm gương mặt say ngủ của cô, cậu cảm thấy thật ấm áp. Vĩnh Phong không ngồi dậy, cậu muốn tận hưởng khoảng thời gian hạnh phúc này.

Đột nhiên tiếng điện thoại reo lên phá tan không gian hạnh phúc đó, Hiểu Đồng giật mình tỉnh giấc, nét mặt hơi bàng hoàng. Vĩnh Phong nhanh chóng ngồi dậy lãnh đạm nói:

- Nghe điện thoại đi.

Hiểu Đồng lúng túng đứng dậy tìm điện thoại trong túi xách, vừa nhìn thấy điện thoại, cô quay người nhìn Vĩnh Phong một cái, cậu thấy vậy quay lưng đi, Hiểu Đồng cúi đầu nói:

- Mẹ đây, hôm nay con đi chơi vui không.

Tiếng bé Phong và bé Đường ở đầu dây bên kia ồn ào. Vui vẻ khoe chuyện trên trường.

- Mẹ cũng nhớ con nhiều lắm. Bé Đường đừng giành đồ chơi với bé Phong nghe chưa.

.....

- Ủhmm, mẹ cũng nhớ bé Phong. Ngày mai mẹ sẽ đón con về ngủ với mẹ. Con mau đi ngủ đi, phải nghe lời ông bà nghe chưa.

.....

Vĩnh Phong nghe mấy lời vừa rồi thì cảm thấy chua xót vô hạn. Từng lời nói như lưỡi dao cứa vào tim cậu. Vĩnh Phong chua xót nhận ra, vách ngăn giữa cậu không phải chỉ có Vĩnh Thành mà còn hai đứa con của cô nữa. Vĩnh Phong thấy tim mình bắt đầu lạnh ngắt, đôi mắt còn chìm trong hạnh phúc lúc nãy đã trở thành một màu đen tối sẫm.

Hiểu Đồng nói điện thoại xong thì tắt máy quay lại nhìn Vĩnh Phong lo lắng hỏi:

- Anh đã hết đau chưa.

- Cô mau về nhà đi – Vĩnh Phong không trả lời mà chỉ đáp.

- Em lấy thuốc cho anh uống xong thì về - Hiểu Đồng liếc nhìn đồng hồ một cái rồi nói, không hề để ý sắc mặt của Vĩnh Phong, cô chỉ nghĩ rằng cậu còn đau nên khó chịu.

- Không cần. Mau về đi – Vĩnh Phong lớn tiếng xua đuổi.

Hiếu Đồng thấy thái độ Vĩnh Phong thay đổi, cũng không biết nói gì nữa, chỉ lặng lẽ cầm túi ra về.

Vĩnh Phong thấy Hiếu Đồng đã đi khỏi nhà trong lòng buồn bã thở dài, ngã xuống sofa ngược mặt nhìn trần nhà mà cảm thấy đắng lòng. Sau đó cậu bật dậy chạy ra phía ban công đảo mắt tìm, cuối cùng cũng thấy được cái bóng đánh nhỏ bé cô đọc kia đang đứng đón xe. Nhưng chiếc xe taxi lao nhanh qua, mặc kệ bàn tay giơ lên ngoắc của cô. Cậu muốn chạy xuống lái xe đưa cô về, nhưng cậu sợ quyết tâm của mình lần nữa bị lung lay. Nên đành đứng trên cao nhìn xuống cho đến khi cô bước lên một chiếc taxi và đi mất.

Vĩnh Phong tức giận đấm mạnh vào tường mấy cái cho đến khi tay tê dại đi, trầy trụa, rướm máu. Nhưng sao tim vẫn cứ đau.

Hôm sau, thái độ Vĩnh Phong càng lạnh lùng hơn trước nữa khiến cho các nhân viên ai cũng sợ hãi, vừa làm việc vừa thật thò ngó vào phòng của cậu. Cho tới khi Vĩnh Phong bỏ đi họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Vĩnh Phong đi tiếp khách rồi lảo đảo trở về nhà, dạ dày lại bị đau dữ dội. Cố gắng mãi mới về tới nhà. Vừa vào nhà, ánh sáng đèn đã ập vào mắt cậu và mùi hương thơm lừng bao vây lấy mũi cậu.

Hiếu Đồng nghe tiếng mở cửa thì vội chạy ra. Vĩnh Phong nhìn cô mặc tạp dề, mái tóc búi cao rất xinh đẹp thật sự chỉ muốn ôm lấy cô cho thỏa lòng mong nhớ. Nhưng cậu biết giữa họ mãi mãi không thể nào, cậu lạnh lùng hỏi:

- Sao cô lại ở đây.
- V.ú Năm đưa chìa khóa nhà cho em, em nhận lời V.ú chăm sóc anh.
- Chăm sóc tôi, tôi có phải đưa trẻ lên ba đâu mà cần cô chăm sóc – Vĩnh Phong cười nhạt.

Cậu đi lảo đảo vào trong, Hiếu Đồng vội chạy đến đỡ cậu nhưng Vĩnh Phong gạt ra.

- Tránh ra đi. Tôi không cần ai thương hại. Cô mau về đi.

Hiếu Đồng định mở miệng nói câu gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô thấy Vĩnh Phong ngã người xuống ghế thì vội đến giúp cậu nói lỏng cà vạt ra nhưng Vĩnh Phong lại gạt ra nói:

- Sao còn chưa về.

Hiếu Đồng nhìn bộ dạng Vĩnh Phong như thế thì đau lòng lắm. Cô liền nói:

- Em nhìn thấy anh ăn cơm uống thuốc xong rồi em về.
- Tại sao, tại sao phải làm vậy, vì lời hứa với V.ú à.
- Vì em là người giúp việc cho anh – Hiếu Đồng đáp.

Vĩnh Phong nghe Hiếu Đồng nói vậy thì ngạc nhiên nhìn cô, lát sau cười nhạt nói:

- Lần trước tôi không muốn bạn gái tôi hiểu lầm mới nói cô là người giúp việc, cô cũng đừng tin là như thế.
- Hồi trước, anh đưa em một số tiền, số tiền đó vẫn chưa dùng hết cho nên coi như em tiếp tục làm.
- Số tiền đó ...Được, vậy thì một lần trả dứt luôn đi.

Nói rồi cậu kéo Hiếu Đồng lại đè cô xuống ghế sau đó thô bạo chiếm lấy môi cô. Hiếu Đồng bị bất ngờ nên không kịp phản ứng, đành nằm im bất động. Nhưng Vĩnh Phong không chỉ dừng lại ở đó, bàn tay cậu bắt đầu xâm chiếm cơ thể cô. Bàn tay tiến sâu vào ngực cô dằn vò một cách thô bạo, đôi môi không một chút thương tình hành hạ môi cô khiến Hiếu Đồng đau đớn, cô dùng hết sức đẩy mạnh Vĩnh Phong ra rồi tát vào mặt cậu một cái mắng:

- Vô sĩ...

Nói rồi cô tháo tạp dề ra quẳng xuống đất bỏ đi.

Vĩnh Phong bất động ngồi đó rồi cười điên dại.

- Vô sĩ, cậu đúng là vô sĩ.

Rõ ràng là cậu làm đau Hiểu Đồng, vậy mà tim cậu lại thấy đau gấp trăm ngàn lần. Con đau dạ dày lại ập xuống khiến cậu phải chạy vào toilet tống hết những thứ trong bụng ra. Cô họng khô khang và đắng ghét nhưng vẫn không bằng vị đắng trong lòng.

Hiểu Đồng leo lên xe taxi trở về, cô cảm thấy rất đau đớn. Cô không phải đau vì bị Vĩnh Phong hành hạ thân xác, mà đau vì bị Vĩnh Phong xem thường. Trong mắt cậu, cô vẫn là một cô gái bán hoa vô liêm sỉ. Cái cảm giác vừa tức giận vừa đau đớn này làm tim cô nhứt nhối.

Về đến nhà, Hiểu Đồng mệt mỏi vùi mình trong chăn, lòng đau như cắt, cô cứ để mặc nước mắt lăn dài qua khóe mi.

- Cuối cùng cũng đã có tin tức từ bên công ty Vĩnh Phát – Khương Thái đến nói với Vĩnh Phong. Bây giờ cậu tạm thời chuyển qua làm trợ lý cho Vĩnh Phong trong khi Vĩnh Thành đi công tác, vì có rất nhiều việc mà Vĩnh Thành vẫn chưa giải quyết hết, cần Vĩnh Phong giải quyết.

- Được, vậy anh mau sắp xếp một cuộc hẹn với ông ấy đi – Vĩnh Phong ra lệnh.

- Ông ấy nói ngày mai sẽ đích thân đến đây nói chuyện – Khương Thái trả lời.

- Tốt! Vậy thì anh mau chuẩn bị cho thật tốt cho cuộc đàm phán ngày mai. Chúng ta nhất định phải lấy được lô đất đó – Vĩnh Phong gật gù vui mừng nói.

Khi Vĩnh Phong về nhà, trên bàn đã bày đồ ăn vẫn còn bốc khói, trên bàn còn để thuốc đau bao tử và một ly nước lọc, nhưng lại không hề thấy bóng dáng Hiểu Đồng đâu hết. Vĩnh Phong thở dài khi nhìn những thứ đó. Chẳng phải cậu cố ý làm tổn thương cô hay sao, chẳng phải cậu cố ý làm cho cô ghét cậu hay sao. Tại sao cô vẫn quan tâm đến cậu, tại sao vẫn tỏ ra ân cần như thế. Vậy thì làm sao cậu có thể quên cô, vậy thì làm sao cậu có thể thôi nhưng nhớ.

“ Hiểu Đồng! Em có biết em mang đến cho anh nhiều mật ngọt, nhưng cũng chính em mang đến đắng cay cho anh. Nếu như có thể chung hòa mật ngọt và cay đắng vào nhau thì có lẽ tình yêu không tồn tại. Nhưng nỗi cay đắng này lại khiến anh đau đến điên dại. “

Nước mắt lặng lẽ lăn dài khi cậu cầm đũa. Vĩnh Phong cũng không ngờ rằng, bản thân mình lại có thể rơi nhiều nước mắt như thế. Trước khi gặp Hiểu Đồng, một thời gian dài đằng đằng hai mươi năm cậu không hề khóc. Vậy mà khi gặp cô, bị cô làm tổn thương, Vĩnh Phong khóc thật nhiều, như khóc cho 20 năm chưa hề được khóc. Nếu như khóc có thể làm cậu quên đi Hiểu Đồng thì bắt cậu khóc khô nước mắt, cậu cũng cam lòng.

Đời người có thể khóc bao nhiêu để cạn lệ

Đời người phải trải qua bao nhiêu lệ mới thôi đau lòng nữa.

Sáng hôm sau, Vĩnh Phong tới sớm để chuẩn bị cuộc gặp mặt với chủ tịch Vĩnh Phát. Vẫn là một phó tổng lãnh đạm nhưng oai phong đẹp trai khiến ấy cô nhân viên bị hấp hồn. Nhưng cậu ngày càng lạnh lùng hơn nữa. Càng làm người ta chỉ dám đứng từ xa nhìn ngắm chứ không dám đến gần.

Cậu đi ngang qua bàn Hiểu Đồng, cô không ngồi ở đó, nhưng chiếc ghế cô vẫn đeo thì đang nằm trên ghế. Một chút dao động thoáng qua nhưng nhanh chóng bị chìm xuống, Vĩnh Phong đi thẳng vào phòng mình. Hôm nay là ngày thứ hai họ không gặp nhau.

Từ khi xảy ra chuyện đó, Hiểu Đồng luôn tránh mặt Vĩnh Phong. Trước khi cậu đến, cô lấy cớ đi pha cà phê ọi người, cho tới khi Vĩnh Phong vào phòng, cô mới quay trở lại. Khi Vĩnh Phong đi ra thì cô cúi đầu xuống mặt bàn vờ chăm chỉ làm việc. Sau đó, Hiểu Đồng xung phong đi đến kho hàng để kiểm tra hàng. Việc này rất mệt nhọc nên rất ít người chịu đi, cho nên khi Hiểu Đồng đề nghị thì được phép ngay. Vậy là cả chiều hôm đó, Vĩnh Phong không nhìn thấy Hiểu Đồng.

Các cấp lãnh đạo đều đi theo Vĩnh Phong vào phòng họp để đón tiếp chủ tịch Lâm Văn Trác của tập đoàn Vĩnh Phát. Đúng giờ hẹn, ông Văn Trác cùng con trai là ông Tuấn Khanh oai phong bước vào. Họ được chào đón như những vị khách vô cùng quý.

- Chào ngài! Rất hân hạnh được đón tiếp ngài – Vĩnh Phong đưa tay ra bắt, vui vẻ chào ông Văn Trác.

- Chào cậu! Vẫn nghe đồn cậu tuổi trẻ tài cao. Hôm nay được gặp mặt thật là may mắn – Ông Văn Trác cũng đưa tay ra bắt lại cười nói.

- Ngài quá khen. Mời ngài ngồi – Vĩnh Phong chỉ tay vào ghế lịch sự ngồi.

Vĩnh Phong cũng quay sang bắt tay ông Tuấn Khanh.

Sau mấy lời xã giao khách sáo, ba người cùng ngồi xuống nhìn nhau, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ. Sau cùng Vĩnh Phong hỏi:

- Chẳng biết các vị thích dùng chi, tôi lập tức cho người đem đến.

- Không cần khách sáo làm gì. Chỉ cần một tách trà là được – Ông Văn Trác cười hahaha trả lời.

- Ba tôi chỉ thích uống trà thôi – Ông Tuấn Khanh giải thích.

- Chẳng hay ông thích uống trà gì. Tôi sẽ cho người pha ngay – Vĩnh Phong liền hỏi.

- Trà tôi uống rất đặc biệt. Chắc công ty không thích uống loại trà đó đâu. Cứ pha một tách trà bình thường là được – Ông Văn Trác cười cười nói.

- Lần đầu chúng ta gặp mặt lại không thể tiếp đãi ngài chu đáo rồi – Vĩnh Phong tỏ vẻ hối lỗi.

- Thật kì lạ là, tôi lại có cảm giác đã gặp cậu ở đâu rồi thì phải – Ông Văn Trác nhìn Vĩnh Phong một lát rồi trả lời.

- Tuổi trẻ nông nổi, thường hay rong chơi, quậy phá. Chắc là bị chủ tịch nhìn thấy rồi, xin đừng chê cười.

- Khàkhàrất thẳng thắn. Vừa gặp mặt tôi đã thích cậu rồi.

- Tôi cũng vậy – Vĩnh Phong đáp. Sau đó cậu quay đầu bảo – Mau cho người pha trà mời chủ tịch và tổng giám đốc nhanh lên.

- Vâng! - Khương Thái gạt đầu rồi vội vàng đi ra ngoài.

Vì phòng tiếp khách gần ngay phòng kế hoạch cho nên Khương Thái ra bảo họ đi pha trà. Mai thi là người được lệnh đi pha. Cô cũng biết đây là cuộc gặp mặt quan trọng nên vội vàng đi pha. Nhưng chẳng may trong lúc lúng túng cô làm đổ nguyên hộp trà xuống đất. Hoảng hốt, tìm trà khác để pha, nhưng chẳng còn loại trà nào nữa, cô lạnh trí vội chạy đến tìm Hiếu Đồng.

- Hiếu Đồng! Cậu vẫn còn trà hoa hồng hay không?

Hiếu Đồng ngẩng đầu lên ngạc nhiên hỏi:

- Để làm gì, cậu tới ngày rồi à.

- Không phải, mình làm đổ hết hộp trà xuống đất rồi. Không còn trà nào hết, cũng may mình nhớ cậu thích uống trà hoa hồng nên hay mang theo liền chạy đến đây. Mau đưa mình đi, cậu cũng biết phó tổng đang bàn công việc với chủ tịch Vĩnh Trác.

- Nhưng mà dùng trà hoa hồng để đãi khách thì có phải là

- Có còn hơn không? Nếu không mình sẽ bị đuổi việc mất – Mai Thi lo lắng nói.

- Được rồi để mình pha cho nếu không cậu lại làm đổ nữa – Hiếu Đồng vội trấn an Mai thi.

Mai Thi gạt đầu. cả hai nhanh chóng đi đến phòng pha trà.

Vĩnh Phong và ông Văn Trác nói thêm vài câu xã giao rồi liền xoay vào vấn đề lô đất đó.

- Cậu hy vọng tôi sẽ nhường lô đất đó cho cậu – Ông Văn Trác mỉm cười hỏi.

- Vâng - Vĩnh Phong gạt đầu.

- Nếu tôi không nhường thì sao – Ông Văn Trác vẫn nụ cười bí hiểm nhìn Vĩnh Phong hỏi.

Sắc mặt Vĩnh Phong hơi tối lại, cậu cũng biết ông ta không dễ gì nhường lại lô đất đó. Vẫn còn chưa kịp nói gì thì có tiếng gõ cửa.

Mai Thi đã đem trà vào, cẩn thận đặt xuống bàn trước mặt từng người. Vĩnh Phong nhân cơ hội nói:

- Mời chủ tịch và tổng giám đốc dùng trà.

Ông Văn Trác lịch sự cầm ly trà lên thưởng thức. Mùi vị trà quen thuộc xông lên mũi ông. Ông nhìn Vĩnh Phong cười nói:

- Xem ra quý công ty có điều tra một chút về sở thích ủa tôi thì phải.

Nói xong ông liền uống thử một ngụm. Vừa uống xong ông liền đưa ly trà ra nhìn chăm chú. Sau đó uống một hơi cạn ly rồi cười một cách sáng khoái nhìn Vĩnh Phong cười hỏi:

- Có thể cho tôi gặp người pha trà không?

Vĩnh Phong quay đầu nhìn Mai Thi hỏi:

- Là cô pha trà à.

- Tôi... - Mai Thi nét mặt đầy sợ hãi ấp úng không dám trả lời. Cô không biết tại sao ông Văn Trác lại muốn gặp người pha trà, không biết có phải do trà có vấn đề hay không. Cô vừa sợ bị đuổi việc vừa sợ liên lụy Hiếu Đồng càng không dám nói.

Vĩnh Phong nhìn vẻ ấp úng của Mai Thi thì liền uống thử ly trà xem có phải là có vấn đề gì hay không. Nhưng khi cậu vừa uống vào. Vị ngọt thấm ngay đầu lưỡi lại thêm một chút vị chua tỏa hương thơm nhẹ nhàng cùng với hương hoa hồng khiến người ta sáng khoái. Cậu biết ngay người pha trà là ai:

- Mau ra gọi cô ấy vào đây.

Mai Thi luống cuống vội lui ra ngoài. Vĩnh Phong nhìn ông Văn Trác nghi ngại, rồi với tay rót thêm một tách trà khác cho ông ta. Ông Văn Trác không ngần ngại cầm ngay tách trà uống cạn, rồi cười sáng khoái:

- Đã lâu không được uống trà này rồi, cũng hơn hai năm rồi. Thật không ngờ quý công ty lại hiểu rõ khách của mình đến vậy.

Vĩnh Phong nhìn thần thái ông Văn Trác như thế thì kinh ngạc lắm, ông Tuấn Khanh thấy vậy mới nói:

- Đây là loại trà đặc biệt mà lúc nãy ba tôi nói đến.

- Vậy thì mời ngài uống thêm tách nữa - Vĩnh Phong cười nói rồi ra hiệu cho Khương Thái.

Khương Thái hiểu ý liền rót thêm một tách trà nữa. Tách trà đầu, Vĩnh Phong vì khách sáo và cũng để bày tỏ lòng hiếu khách của mình. Nhưng tách thứ hai, cậu tuyệt không thể rót bởi vì cậu không thể để ông Văn Trác cho rằng cậu đang hạ mình trước ông ấy. Như vậy khi thỏa hiệp mới không bị ông ấy xử ép.

Ông Văn Trác với con mắt lão luyện của mình cũng hiểu rõ ý tứ này. Ông nheo nheo mắt nhìn Vĩnh Phong:”
Thằng nhóc này xem ra rất có bản lĩnh”

- Cốc...cốc ...

Cánh cửa mở ra, Hiếu Đồng bước vào. Đập vào mắt của cô là gương mặt của Vĩnh Phong, cậu đang mở to mắt nhìn cô, khóe miệng khe khẽ cười. Cậu quay sang nhìn ông Văn Trác nói:

- Cô ấy chính là người đã pha trà.

Sau đó rất tự nhiên cậu đứng dậy kéo Hiếu Đồng vào sát người mình tỏ vẻ âu yếm. Hành động của cậu khiến tất cả mọi người đều sửng sốt. Ngay cả Hiếu Đồng cũng bị kinh ngạc trừng mắt nhìn cậu ngỡ ngàng.

Chỉ có ông Văn Trác ngồi nhìn thấy thì cười vang:

- Haha...lúc nãy ta đã nói là cảm thấy cậu rất quen. Quả nhiên là không sai mà.

Hiếu Đồng nghe tiếng quen quen thì liền quay đầu lại nhìn, thấy ông Văn Trác đang nhìn mình cười thì kinh ngạc kêu lên:

- Ông...

- Hiếu Đồng! Con bé này còn nhớ ông sao? - Ông Văn Trác cười vui vẻ nữa như trách móc.

- Con rất nhớ ông – Hiểu Đồng cười hồi lỗi.

- Ông đã tìm cháu mấy chục lần nhưng không thấy. Sao cháu đột ngột nghỉ làm thế, làm ông thèm uống trà mà chẳng có ai pha cho uống. Chẳng ai pha hợp ý ông cả.

Hiểu Đồng cũng không biết nên nói gì, cô cúi đầu cười nhẹ. Sau đó, cô bắt đầu ý thức được rằng mình đang bị Vĩnh Phong ôm chặt, thì cảm thấy xấu hổ đi nhích người ra xa thì nào ngờ càng bị Vĩnh Phong ôm chặt và kéo cô cùng ngồi xuống. Hiểu Đồng bất đắc dĩ phải ngồi xuống cùng cậu.

Sau khi đã giữ Hiểu Đồng yên phận trong tay mình thì Vĩnh Phong cười làm ra vẻ ngạc nhiên nói:

- Thì ra ông quen biết với người yêu của cháu.

Lại thêm một lần nữa, tất cả mọi người trong phòng bị kinh ngạc tột độ, Hiểu Đồng thì cảm thấy toàn thân run lên đây xúc cảm khi Vĩnh Phong giới thiệu cô là người yêu của cậu công khai trước mặt mọi người.

- Hai đứa trẻ này quả thật rất xứng đôi phải không? – Ông Văn Trác cười quay sang con trai hỏi.

- Dạ, đúng vậy – Ông Tuấn Khanh gật đầu cười.

- Xem ra, chúng ta rất có duyên với nhau – Vĩnh Phong chớp lấy cơ hội này liền đề ra yêu cầu – Chủ tịch, mong ngài suy nghĩ lại đề nghị của chúng tôi. Chúng tôi sẽ thu mua lại với giá cao, tuyệt đối không để ngài chủ tịch bị lỗ đâu.

- Về vấn đề này thật khó trả lời – Ông Văn Trác giả vờ ra chiều suy nghĩ.

- Ngài chủ tịch theo tôi được biết các ngài mua lô đất đó cũng chẳng để làm gì cả, vậy sao không nhượng lại cho chúng tôi.

- Cậu cũng biết chính phủ đang ra dự án xây dựng đô thị mới ở lô đất đó. Bây giờ có lẽ chúng tôi không sử dụng lô đất đó, nhưng sau này biết đâu có lúc lại cần.

- Nhưng theo tôi được biết thì hình như toàn bộ vốn đầu tư của các vị đang đổ vào kế hoạch đầu tư ở mỹ. Có lẽ còn khá lâu mới có thể tiến hành dự án tiếp theo. Vậy thì lô đất đó bỏ hoang rất phí. Nếu công ty chịu nhượng lại cho công ty tôi thì sau này công ty của ngài muốn tiến hành kế hoạch khác, công ty tôi sẽ hỗ trợ cho các ngài lô đất khác. Bảo đảm không thua gì lô đất này.

- Cậu thật là người mau lẹ - Ông Văn Trác cười nói, xong quay lại nhìn Hiểu Đồng nói – Tôi xem Hiểu Đồng như cháu gái của mình cho nên tôi mong cậu đối xử tốt với con bé. Chuyện hợp tác tôi sẽ suy nghĩ lại xem. Nhưng trong thời gian đó mong cậu cho tôi mượn Hiểu Đồng ít hôm. Lâu rồi không được uống trà do con bé pha, tôi cũng muốn cùng con bé hàn huyên tâm sự.

- Được! Lúc nào ngài rảnh rồi cứ gọi Hiểu Đồng đến chơi.

Vĩnh Phong trả lời xong liền quay qua Hiểu Đồng, dùng tay vịn cằm của Hiểu Đồng xoay mặt cô lại nhìn âu yếm tình tứ nói:

- Em yêu, em thấy vậy được không?

Hiểu Đồng không biết tại sao Vĩnh Phong lại làm vậy, nhưng trước mặt ông Văn Trác, cô không tiện hỏi cũng không dám bày tỏ gì cả đành ngoan ngoãn gật đầu, còn phối hợp cùng cậu mỉm cười nhìn nhau.

Ông Văn Trác nhìn hai đứa trẻ thì khẽ cười đứng dậy:

- Được, hai tuần sau tôi sẽ trả lời cho cậu.

- Hy vọng được nhận sự đồng ý của ngài – Vĩnh Phong cũng đứng dậy chào, tay vẫn ôm chặt eo Hiểu Đồng không rời.

Khi ông Văn Trác vừa đi ra ngoài. Bàn tay đặt lên eo của Hiểu Đồng buông thõng xuống, gương mặt dịu dàng lúc này lập tức trở lại lạnh băng. Cậu quay lại nói như ra lệnh:

- Mọi người nghe đây, chuyện này chỉ là vì công ty thôi. Cho nên tôi không hi vọng mọi người đồn đại lung tung ra bên ngoài, ảnh hưởng đến công ty. Có biết chưa.

- Chúng tôi biết rồi phó tổng – Tất cả mọi người đồng loạt nói.

- Mọi người ra ngoài đi – Vĩnh Phong nhẹ nhàng nói.

Tất cả mọi người đều lần lượt ra ngoài. Hiểu Đồng cũng định ra cùng nhưng Vĩnh Phong đã gọi lại:

- Cô ở lại, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Tất cả mọi người nhìn hai người một cái rồi nhanh chóng biến đi. Hiểu Đồng đứng yên tại chỗ chờ mọi người ra hết cô mới xoay người về phía Vĩnh Phong. Nhưng Vĩnh Phong xoay lưng lại phía cô, im lặng không nói gì. Hiểu Đồng cũng không thúc giục, cô cũng im lặng chờ đợi. Nhưng không gian xung quanh như bao trùm lấy họ đến nghẹt thở. Dường như chỉ còn lại tiếng tim đập.

Khi Vĩnh Phong khẽ xoay người lại, dường như ánh sáng sau lưng cậu tỏa ra hai bên.

- Có biết vì sao tôi giữ cô ở lại không?

- Biết – Hiểu Đồng cắn nhẹ môi rồi bật ra.

- Tốt, hy vọng trong hai tuần này cô và tôi sẽ hợp tác tốt với nhau – Vĩnh Phong khẽ gật đầu hài lòng.

- Tại sao? – Hiểu Đồng cuối cùng cũng lên tiếng hỏi ra những điều giấu kín này giờ.

- Vì cô chính là bàn đạp của tôi để tiếp cận chủ tịch Văn Trác – Vĩnh Phong trả lời thẳng thừng, vẻ mặt không chút thay đổi, dường như trong lòng không có chút cảm giác gì.

“Bàn đạp” – Hiểu Đồng cay đắng nghĩ. Trong lòng cậu cô chỉ là bàn đạp không hơn không kém. Lúc trước, Hiểu Đồng từng kể cho Vĩnh Phong nghe về ông Văn Trác, chỉ là lúc đó hai người đều không biết ông ta chính là chủ tịch tập đoàn Vĩnh Phát. Lúc Vĩnh Phong tự nhiên tỏ ra thân mật với cô, Hiểu Đồng đã đoán ra, Vĩnh Phong muốn giả vờ để ông Văn Trác vui vẻ đồng ý điều kiện của cậu. Nhưng cô không ngờ cậu lại nói thẳng ra cô chỉ là cái bàn đạp. Tim cảm thấy rất đau, cô muốn kìm nén nỗi đau lại, không muốn cho Vĩnh Phong phát giác ra cõi lòng đau đớn của cô nhưng mà nỗi đau ập đến qua nhanh khiến cô không thể kìm lại. Nét đau buồn thể hiện rõ trên nét mặt và đôi mắt, chỉ là cuối cùng cô không rơi nước mắt.

- Tôi không đồng ý – Hiểu Đồng chợt buông nhẹ một câu.

Vĩnh Phong liền giương đôi mắt bén nhọn nhìn Hiểu Đồng. Cậu hừ nhẹ một cái rồi nói:

- Chẳng phải cô nói cô là người giúp việc của tôi hay sao. Cô vẫn còn giữ tiền của tôi mà. Vậy thì chỉ cần cô đồng ý thì sau khi xong tôi sẽ xóa hết nợ nần cho cô.

- Tiền của anh tôi không hề sai đến một đồng. Tôi sẽ trả lại cho anh – Hiểu Đồng chỉ còn cách giữ lại inh chút lòng tự trọng mà thôi.

- Tôi không cần cô trả lại – Vĩnh Phong liếc nhìn cô nói – Cô quên rằng trong hợp đồng cô đã nói sẽ làm bất cứ việc gì tôi yêu cầu sao.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong nói thì thất thần, cô không ngờ Vĩnh Phong vẫn còn giữ tờ hợp đồng đó. Lúc Vĩnh Phong đưa thẻ cho cô, Hiểu Đồng không nhận, cho nên trong lúc vui đùa cô mới nói, nếu muốn cô nhận thì phải làm hợp đồng rõ ràng. Đó là hợp đồng thuê người giúp việc. Trong hợp đồng Vĩnh Phong cố ý thêm vào câu: “Bên B nhất định phải làm theo bất cứ yêu cầu nào của bên A”. Lúc đó, Hiểu Đồng nghĩ cả đời cô muốn ở bên cạnh Vĩnh Phong, với lại lúc đó cả hai hạnh phúc bên nhau, tờ hợp đồng đó chỉ là nhất thời đùa vui. Không ngờ cậu lại dùng nó vào việc ép buộc cô.

Vĩnh Phong cũng không ngờ cậu lại dùng điều khoản đó để ép cô nhận lời. Chỉ là lúc Hiểu Đồng nhắc đến số tiền đó, Vĩnh Phong đã lôi tờ hợp đồng ra đọc lại, chỉ để ôn lại những hồi ức đẹp ngày xưa mà thôi. Nào ngờ lại vận dụng những điều khoản đó bây giờ.

- Anh- Hiểu Đồng chỉ thốt lên được một lời rồi im bật.

- Với lại, cô là người của công ty, cô phải có trách nhiệm giúp đỡ công ty trong lúc khó khăn – Vĩnh Phong sắc lạnh nói với Hiểu Đồng, sau đó nhìn cô một cái kìm nén mới nói tiếp – Điều này cũng là làm vì Vĩnh Thành. Anh ấy là tổng giám đốc của công ty. Nếu có bề gì thì anh ấy là người chịu trách nhiệm nhiều nhất.

Vĩnh Phong nhắc đến Vĩnh Thành làm Hiểu Đồng tỉnh ra, cô đã quên mất rằng mình đã quên cả đời chăm sóc Vĩnh Thành. Cô nhìn Vĩnh Phong kiên quyết nói:

- Nếu là vì Vĩnh Thành thì tôi đồng ý.

Vĩnh Phong nghe Hiểu Đồng đồng ý thì cười nhạt.

- Không có chuyện gì nữa đúng không? Vậy tôi đi ra ngoài đây – Nói xong Hiểu Đồng lập tức đi ra.

Vĩnh Phong cung tay dấm mạnh xuống mặt bàn. Bàn tay lần trước dấm vào tường, nay lại tiếp tục chảy máu đến tê dại.

Các tờ báo đang xôn xao về việc nữ minh tinh Anh Kỳ vừa mới về nước đã tham gia hoạt động từ thiện rất nhiều. Rất nhiều nơi được cô đến thăm quà trao quà cũng như tài trợ. Mặt khác, Anh Kỳ cũng là con gái duy nhất của một công ty lớn bên mỹ cho nên dưới sự hỗ trợ và tài trợ của công ty đó. Những trại trẻ mồ côi được tăng cường thêm những trang thiết bị tốt hơn, hiện đại hơn. Mọi hành động của cô từ khi trở về rất được người dân ủng hộ. Danh tiếng của cô ở trong nước chẳng mấy chốc trở nên cao. Chẳng những vậy, chính phủ còn trao tặng bằng khen công dân vì tổ quốc cho cô (hổng biết có cái bằng này không nữa – tất cả chỉ là trí tưởng tượng của con nhỏ tác giả mà thôi) . Cho nên tivi và báo chí ngày nào cũng đăng tải hình ảnh cô đang làm từ thiện.

Rất nhiều buổi tiệc lớn đều mời bằng được cô đến tham dự. Cho nên Anh Kỳ vô cùng bận rộn. Cuối cùng cô quyết định trốn khỏi một bữa tiệc để đến nhà Vĩnh Phong. Quả như cô định liệu, Vĩnh Phong mở cửa cho cô với vẻ mặt khó chịu.

- Anh đã bảo em đừng tùy tiện đến đây mà.

- Mấy ngày nay em mệt muốn chết, hôm nay trốn đến nhà anh để được nghỉ ngơi, anh không thể tiếp đón em một chút à - Anh Kỳ nũng nịu nhào đến ôm chặt Vĩnh Phong nói.

Vĩnh Phong bực bội xô cô ra khỏi người mình, mắt khế lướt nhìn đồng hồ trên tường, vẫn chưa tới giờ, cậu bỗng thấy nhẹ nhõm trong lòng.

- Em đừng có như vậy nữa, phải biết giữ hình tượng của mình chứ. Để người ta nhìn thấy thì sao? – Vĩnh Phong khó chịu cắn nhằn.

- Để người ta thấy thì sao. Thấy thì càng tốt. Dù gì em cũng công khai theo đuổi anh trước báo đài rồi còn gì – Anh Kỳ cười cười trả lời.

Vĩnh Phong bất lực đành nói:

- Vào nhà ngồi đi.

Anh Kỳ cười hì hì theo Vĩnh Phong vào nhà. Hôm nay Vĩnh Phong tham dự một bữa tiệc, tiệc xong cậu cảm thấy dạ dày khá đau nên về thẳng nhà mà không đến công ty. Cậu cứ thế ngồi vào ghế xem tivi để mặc Anh Kỳ muốn làm gì thì làm. Anh Kỳ cũng ngoan ngoãn ngồi xem tivi, thỉnh thoảng ngo nguậy chọc phá Vĩnh Phong. Vĩnh Phong tuy giả vờ bình thản xem tivi nhưng mắt cứ liếc nhìn đồng hồ. Vĩnh Phong không biết hành động này của cậu đã bị Anh Kỳ để ý. Cuối cùng đồng hồ cũng sắp đến giờ, cậu vội đứng dậy đuổi Anh Kỳ về.

- Em không muốn về - Anh Kỳ giả giọng nhõng nhẽo.

- Không được, trễ rồi em về đi – Vĩnh Phong kiên quyết xua đuổi.

- Trễ thì có sao đâu, em ngủ lại ở đây – Anh Kỳ đề nghị.

- Ở đây em ngủ không quen đâu – Vĩnh Phong từ chối.

Cả hai giằng co một hồi, cuối cùng Anh Kỳ cũng đành phải chịu thua, cô nói:

- Vậy anh phải hôn em một cái, hôn xong em sẽ ra về - Anh Kỳ cười gian ra điều kiện.

Vĩnh Phong lại nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm. Nhưng cậu không muốn Anh Kỳ rầy rà ở lại, nên đồng ý. Cậu cúi mặt định hôn lại má Anh Kỳ, nào ngờ cậu lại bị Anh Kỳ ôm chầm lấy hôn lên môi. Cô giữ chặt lấy cổ Vĩnh Phong không chịu rời. Ngay lúc đó cánh cửa nhà Vĩnh Phong bật ra.

Chiều nay, Hiểu Đồng có hẹn cùng ông Văn Trác gặp mặt trò chuyện, vì việc lấy lòng ông cho nên Hiểu Đồng có thể tự ý rời khỏi công ty để đến gặp ông. Khi ra về cô ghé siêu thị đi chợ, vì từ siêu thị đến nhà Vĩnh Phong phải qua mấy lượt xe buýt nên Hiểu Đồng đi taxi đến cho tiện. Cho nên cô đến sớm hơn mọi ngày. Dự định nấu cơm sớm rồi đi rước bé Phong và bé Đường cùng về nhà. Cô vừa mở cửa bước vào thì chứng kiến Anh Kỳ và Vĩnh Phong đang hôn nhau. Tim cô như chết đi một nửa.

Hai người kia cũng bị bất ngờ vội buông nhau ra. Nhưng Vĩnh Phong lãnh đạm thờ ơ như không có gì. Anh Kỳ thì thẹn thùng đỏ mặt.

- Xin lỗi! Tôi làm phiền hai người rồi, tôi đi ra ngoài một lát.

Anh Kỳ nhìn thấy Hiểu Đồng tay xách đồ ăn thì nói:

- Không cần đâu. Bây giờ tôi phải về rồi, vừa rồi chỉ là hôn tạm biệt thôi. Nếu lúc này cô mà đến sớm thì đúng là ngược chết được – Anh Kỳ giả vờ mắt cỡ nói, giọng điệu rõ là cố tình gây hiểu lầm. Cô ta cố ý làm cho Hiểu Đồng hiểu rằng cô ta và Vĩnh Phong vừa làm chuyện mờ ám xong.

Hiểu Đồng cắn môi cười ngược rồi đứng nép qua một bên nhường lối cho Anh Kỳ. Nhưng Anh Kỳ không đi ra liền mà chạy đến hôn trộm một cái lên má Vĩnh Phong rồi cười nói:

- Em đi về đây, anh phải gọi điện thoại cho em đó nha.

Vĩnh Phong vẫn im lặng không nói gì. Còn Anh Kỳ đi ngang qua Hiểu Đồng cố ý cười nói:

- Nhờ cô chăm sóc anh Vĩnh Phong của tôi dùm.

Khi Anh Kỳ đi về, Vĩnh Phong khẽ lườm Hiểu Đồng một cái rồi đi thẳng lên lầu. Hiểu Đồng gương mặt tái nhợt nhìn theo bóng dáng Vĩnh Phong buồn bã. Rồi xách đồ đi xuống bếp.

Cả buổi nấu cơm, tâm hồn Hiểu Đồng đều để nơi khác. Tay liên tục bị cửa đứt, lẫn lộn gia vị, cô thở dài thần thờ đứng yên một chỗ cho đến khi nồi canh sôi tràn ra ngoài cô vội vàng dùng tay bốc nắp nồi lên, quên mất cái nóng khiến bàn tay bị bỏng ửng đỏ lên ran rát. Chỉ đến khi tay cô bị ai đó nắm kéo đến bên vòi nước xả mát cô mới thấy dễ chịu lại.

- Cô là đồ ngốc à – Vĩnh Phong tức giận mắng – Nồi nước sôi như vậy mà dùng tay không bốc.

Hiểu Đồng ngược mắt nhìn Vĩnh Phong, gương mặt vẫn lạnh lùng như thế, chỉ có ánh mắt là có chút đau lòng. Cô để yên tay mình trong tay Vĩnh Phong, bàn tay cậu vuốt nhẹ chỗ bỏng rát dưới vòi nước làm tay cô dễ chịu vô cùng, dường như chưa từng bị bỏng.

Vĩnh Phong dùng khăn nhẹ nhàng lau sạch tay cho cô rồi lại bôi thuốc cho cô, hành động rất ân cần, rất dịu dàng, cậu nhẹ nhàng thổi vào tay cô cho thuốc mau thấm vào. Hiểu Đồng vội rút tay lại. Cô sợ mình không thể kìm nén cảm xúc trước sự ân cần của cậu.

- Tôi đi dọn cơm cho anh.

- Cô ngồi nghỉ đi, tôi sẽ tự dọn.

Vĩnh Phong ăn cơm xong, cậu cũng dành phần rửa chén. Hiểu Đồng ngồi đó lặn lẽ quan sát cậu. Khi Vĩnh Phong rửa xong, cô đứng dậy cáo từ ra về.

- Để tôi đưa cô về - Vĩnh Phong vội nói khi Hiểu Đồng định mở cửa.

- Không cần đâu. Nhưng mà hi vọng sau này, nếu anh và bạn gái ở cùng nhau thì hãy gọi điện thoại báo cho tôi biết một tiếng – Hiểu Đồng nói xong thì mở cửa định đi ra ngoài.

- Rầm ...

Cánh cửa vừa mở ra liền bị một bàn tay mạnh mẽ đóng sầm lại. Một hơi thở ám sát sau lưng Hiểu Đồng làm cho tóc gáy cô dựng lên. Cô cố gắng kéo cửa ra nhưng lực của người kia mạnh hơn khiến cô không tài nào mở ra được.

- Tôi phải về rồi – Hiểu Đồng xoay mặt lại đối diện với Vĩnh Phong nói.

Lúc này cô mới biết mặt cô và mặt Vĩnh Phong kề sát nhau, đến độ mũi hai người chạm vào nhau. Ánh mắt của Vĩnh Phong nhìn cô một cách cuồng dại, hơi thở dồn dập. Ngay sau giây phút đó, Vĩnh Phong cúi xuống hôn chặt lấy đôi môi Hiểu Đồng như muốn nuốt chuẩn môi cô vào cậu. Một nụ hôn thật sâu, thật mãnh liệt. Hiểu Đồng dùng tay đẩy mạnh Vĩnh Phong ra nhưng đã bị cậu bắt lấy rồi bẻ quặt ra sau lưng giữ chặt. Cuối cùng Hiểu Đồng cũng bị Vĩnh Phong hạ gục, cô đã không còn phản kháng nữa, bắt đầu đón nhận nụ hôn của Vĩnh Phong. Hai bàn tay bị Vĩnh Phong giữ chặt được dần thả lỏng ra, hai bàn tay bất giác đưa lên cổ Vĩnh Phong ôm chặt. Giờ phút này Hiểu Đồng đã để mặt cho trái tim lẫn át lí trí. Cô để mặc cho tình cảm dồn nén bùng phát, không muốn suy nghĩ nhiều về những chuyện trước kia, muốn quên đi tất cả lại lại từ đầu bên cạnh Vĩnh Phong. Giờ phút này cô chỉ muốn hòa làm một với Vĩnh Phong.

Cuối cùng khi mà sắc mặt cả hai đều đỏ bừng lên vì hô hấp nhanh, Vĩnh Phong mới rời khỏi môi Hiểu Đồng. Cả hai đứng sát vào nhau cùng thở hổn hển. Vĩnh Phong dùng ngón tay cái quệt lên môi Hiểu Đồng rồi cười nói:

- Cũng không tệ. Cô làm bạn gái tôi bỏ đi, tôi đành lấy cô bù vào. Vậy thì sau này, nếu bạn gái tôi không có ở đây trong lúc tôi có nhu cầu thì tôi sẽ sử dụng cô.

Hiểu Đồng vừa nghe thì liền thấy choáng váng vô cùng, đau đớn vô hạn. Gương mặt từ đỏ bừng chuyển sang tím xanh giận dữ, cô xô Vĩnh Phong ra tát mạnh vào mặt cậu. Rồi nhìn trừng trừng cậu với ánh mắt đầy giận dữ và bi thương, cuối cùng cô đã khóc, khóc trong đau đớn, khóc vì bị xem thường, khóc vì bị làm kẻ thay thế, khóc vì tình yêu cô vẫn còn dành cho cậu, khóc vì sự đau khổ chờ đợi bấy lâu nay. Cuối cùng cô quay lưng mở cửa bỏ đi.

Vĩnh Phong muốn giữ Hiểu Đồng lại, muốn nói rằng tất cả đều không phải, không phải là sự thật. Cậu không xem cô là người thay thế. Nụ hôn lúc đó cũng không phải là nụ hôn đùa cợt mà xuất phát từ tình yêu của cậu dành cho cô, từ nỗi xót xa của cậu khi thấy cô bị thương, từ nỗi nhung nhớ mong chờ bấy lâu nay.

Nhưng Vĩnh Phong chỉ có thể cười đau khổ nhìn Hiểu Đồng bỏ đi.

Hiểu Đồng nằm ở lại nghe tim mình chảy máu. Cô cười, cười rất nhiều, cười đến dạ dày quặn thắt lại, đua đón. Cô nghiêng người ôm lấy bụng, không ngờ những giọt nước mắt cô kiềm chế bấy giờ, lại bắt đầu thi nha chảy xuống gối, ướt đầm. Cô muốn ngồi dậy nhưng lại không còn sức. Cảm giác cơ thể ngày càng nóng bừng lên gần như bốc cháy, cái nóng xé nát ruột gan cô. Cô cố gắng thở nhưng dường như không còn sức. Cuối cùng khé mắt nhắm nghiền lại cho chìm vào mê man.

Vĩnh Phong lái xe phóng thật nhanh ra đường quốc lộ, trời khuya nhưng vẫn nhiều xe, nhất là xe tải. Cậu điên cuồng bóp còi khiến những nơi cậu đi qua đều đọng lại âm thanh đinh tai nhức óc. Cuối cùng cậu cũng chạy ra ngoài ô vắng vẻ. Dưới ánh trăng mờ ảo cậu không ngừng la hét, muốn xé toạt buồng phổi ra, muốn hét cho đến khi tim vỡ nát. Cuối cùng cậu gục xuống đất, nước mắt rơi xuống đầy đau khổ và tuyệt vọng.

Khi cậu trở về, trời đã qua ngày mới. Căn nhà lạnh ngắt không một hơi người, cô đơn tịch liêu. Nhưng Vĩnh Phong phát hiện một đôi giày nữ vẫn còn để ở cạnh cửa. Đôi giày của Hiểu Đồng:” Cô vẫn chưa đi”

Vĩnh Phong liền chạy ù lên trên, cậu nhẹ nhàng mở cánh cửa ra, cảm thấy vô cùng hồi hộp. Cậu cũng chẳng biết bản thân đang chờ đợi gì sau cánh cửa. Nhưng cậu nhìn thấy Hiểu Đồng đang nằm gập người lại, hơi thở đứm quẳng, phả ra hơi nóng đáng sợ. Vĩnh Phong đưa tay sờ trán cô, trán cô rất nóng. Vĩnh Phong lạnh cả người vội vàng bế Hiểu Đồng đến bệnh viện.

Khi Hiểu Đồng mở mắt ra, cô đã thấy mình nằm ở bệnh viện, tay đang truyền dịch. Đình Ân đang ngồi bên cạnh cô, gương mặt lấm lem nước mắt, trên ghế sofa, Thiên Minh và Minh Thùy đang ngồi im lặng. Đình Ân vừa thấy Hiểu Đồng thức dậy, Đình Ân mừng rỡ reo lên:

- Cậu tỉnh rồi. Cậu làm mình lo chết đi được.

- Sao mình lại ở đây – Hiểu Đồng cố gắng ngồi dậy, nhìn xung quanh hỏi.
- Cậu bị sốt cao nên ngất đi, là...là Vĩnh Phong đưa cậu vào đây. Anh ấy đã ở với cậu cả đêm, tới sáng thì gọi điện cho Thiên Minh và mình đến – Đình Ân trả lời rồi nhìn Hiểu Đồng cảm kích đến muốn khóc - Cậu thật là ngốc, hà tất vì chuyện của mình mà đứng đợi dưới mưa để rồi phát bệnh thế này.
- Ngốc quá! Đâu hăng là mình vì cậu đâu – Hiểu Đồng cười khuyên nhủ Đình Ân để cô không áy náy .
- Hiểu Đồng! – Thiên Minh đi đến bên họ lên tiếng – Anh đã hỏi Vĩnh Phong rồi. Không phải lỗi của cậu ấy đâu. Là bà Mai Hoa gọi điện yêu cầu các cổ đông phải thay đổi người đại diện. Vĩnh Phong chỉ bị buộc phải đưa ra yêu cầu đó mà thôi. Em cũng đừng trách họ, họ là những người kinh doanh, chạy theo lợi nhuận là chính. So với Đình Ân, Anh kỳ có độ nổi tiếng hơn. Chuyện hợp đồng, em đừng lo nữa, anh và Vĩnh Phong sẽ giải quyết.
- Mai Hoa – Cái tên này đã lâu rồi cô không nghe thấy. Bây giờ nghe nhắc đến trong lòng cô bỗng như dậy sóng. Ánh mắt lóe lên một ngọn lửa. Cô quay sang nhìn Đình Ân, rồi Thiên Minh và Minh Thùy, chậm rãi buông ra một câu:
- Mình nhất định giúp cậu lấy lại hợp đồng đó.
- Tập đoàn Vĩnh Phát.
- Mời cô vào đây. Chủ tịch đang ở trong đó – Cô thư kí giọng nhẹ nhàng mời Hiểu Đồng vào phòng ông chủ tịch một cách lịch sự.
- Hiểu Đồng cũng mỉm cười nhẹ nhàng lịch sự gật đầu chào cô rồi thẳng lưng đi vào phòng ông Văn Trác. Đây là lần đầu tiên cô bước chân vào đây. Cô vừa mở cửa ra thì đã thấy nụ cười của ông Văn Trác , trong phòng còn có tổng giám đốc, con trai ông Văn Trác – ông Tuấn Khanh .
- Con bé này, cháu làm ông bất ngờ quá.
- Con chào ông.
- Mau đến đây ngồi – Ông Văn Trác đứng dậy đi lại ghé sofa và chỉ tay bảo Hiểu Đồng ngồi xuống.
- Hiểu Đồng ngoan ngoãn bước đến và ngồi xuống. Ông Văn Trác với tay định rót trà cho cô nhưng Hiểu Đồng đã chặn lại, cười nói:
- Phải là cháu rót trà mời ông mới đúng ạ.
- Quả nhiên là cháu có chuyện muốn nhờ vả ông rồi. Được cháu mau nói đi, giúp được thì ông sẽ sẵn sàng giúp cháu – Ông Văn Trác cười phá lên, ánh mắt hiền từ nhìn cô.
- Hiểu Đồng cẩn thận rót cho ông Văn Trác một tách trà, rồi rót ình một tách khác, mới nhẹ nhàng đặt bình trà xuống, cô ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng ông Văn Trác nói:
- Không phải nhờ vả. Cháu muốn cùng ông giao dịch.
- Ông Văn Trác khá bất ngờ trước câu nói của Hiểu Đồng, ông nhưn mày nhìn cô quan sát. Hiểu Đồng không hề bối rối trước ánh mắt của ông Văn Trác, cô bình thản, ánh mắt vẫn nhìn thẳng, đôi mắt trong suốt. Sau một hồi quan sát, thấy Hiểu Đồng không có vẻ gì là đang đùa với ông, ông Văn Trác mới nghi ngờ hỏi:
- Cháu muốn cùng ông giao dịch cái gì?
- Chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn Nguyên Thành Phong – Hiểu Đồng trả lời ngay lập tức.
- Ông Văn Trác quá bất ngờ trước lời đề nghị của Hiểu Đồng. Ông dựa hẳn vào thành ghế nhìn cô đăm đăm một lần nữa đầy nghi ngờ. Sắc mặt Hiểu Đồng vẫn kiên định không hề thay đổi.
- Cháu có biết, chủ tịch Triệu Vĩnh Nguyên là người nắm giữ 25% số cổ phần, vợ ông ta nắm giữ 15 % số cổ phần, hai người con trai của họ mỗi người nắm giữ 10% cổ phần. Cháu nghĩ xem làm sao cháu có thể thay đổi được chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn họ chứ - Ông Văn Trác bình tĩnh phân tích.

- Vậy cháu hỏi ông, trong tay ông nắm giữ bao nhiêu % cổ phần của tập đoàn Nguyên Thành Phong – Hiểu Đồng mỉm cười nhìn ông hỏi thẳng.

Sắc mặt ông Văn Trác bỗng tối sầm lại, ông khàn giọng hỏi:

- Làm sao cháu biết.

- Cháu không biết. Chỉ vì trên đời này có cái gọi là gián điệp kinh tế cho nên cháu đoán như vậy.

Ông Văn Trác vẫn trầm ngâm nhìn Hiểu Đồng không nói gì. Cô mỉm cười khẽ một cái rồi nói tiếp.

- Xét theo tình hình của tập đoàn ông mà thấy, việc ông mua lô đất đó thì đúng là quá kì lạ. Nhưng một người lão luyện trên thương trường như ông lại tìm mọi cách mua bằng được lô đất đó. Nhất là khi tập đoàn Nguyên Thành Phong đang dự định thu mua để lập nhà máy. Vấn đề là, tập đoàn đang vẫn chưa tiến hành xong thì đã bị ông hót tay trên rồi. Vấn đề đặt ra là, tại sao ông lại biết khi mà cuộc họp đó chỉ toàn là các cổ đông với nhau. Suy ra một trong các cổ đông đó là gián điệp của ông. Vậy thì cổ phần của người đó cũng thuộc về ông.

- Hiểu Đồng, cháu quả là một người thông minh. Cháu còn biết gì nữa.

- Khi tổng giám đốc chúng cháu cho người liên lạc với ông, ông đã hẹn hai tuần, ông đã cố tình để họ nóng ruột chờ đợi, sẽ dễ dàng chấp nhận những yêu cầu của ông đưa ra để đổi lấy lô đất đó.

Ông Văn Trác nhíu mày nhìn Hiểu Đồng, cô chỉ cười nhẹ nhàng nói tiếp.

- Khi ông đích thân đi đến tập đoàn là quyết định không để cho họ một cơ hội suy nghĩ nào. Nếu không thì chỉ vì một chuyện như vậy thì không cần ông phải đích thân đi, mà chỉ cần một người đại diện đến thông báo là được rồi. Yêu cầu của ông chắc chắn là đổi lô đất đó để lấy một số cổ phần của công ty. Nhưng khi ông nhìn thấy cháu, ông đã quyết định hoãn lại ý định của mình.

- Tại sao cháu lại nghĩ ta hoãn lại ý định của mình vì cháu.

- Cháu hỏi ông, có phải ông đã cho người điều tra về cháu hay không?

Ông Văn Trác tái xanh cả mặt, ông nhìn Hiểu Đồng chằm chằm, rồi sau đó thở dài:

- Làm sao cháu biết.

- Cháu đã nói ông rồi, tất cả đều là suy đoán của cháu. Ông là bạn của ông bộ trưởng thì chắc chắn ông biết cháu là bạn gái của Vĩnh Thành – tổng giám đốc của tập đoàn. Nhưng khi ông đến, Vĩnh Phong và cháu lại diễn một màn kịch âu yếm trước mặt ông. Cho nên ông biết cháu có quan hệ mật thiết với hai anh em nhà này. Nói chính xác hơn là cả hai người họ đều yêu cháu. Cho nên ông bảo sẽ suy nghĩ thêm hai tuần nữa rồi mới trả lời. Mục đích là có thời gian để điều tra cháu, rồi sau đó lợi dụng cháu.

Mặt ông Văn Trác tối sầm lại, nụ cười gượng gạo mà ông cố thể hiện tắt ngúm, lát sau ông thở dài nói:

- Xin lỗi cháu, Hiểu Đồng. Ông thật lòng rất quý mến cháu nhưng thương trường là nơi đâm đạp nhau, lợi dụng ;ấn nhau và *** hại nhau. Ông buộc phải làm như vậy.

- Cháu biết, cho nên cháu không trách ông. Cháu tình nguyện để ông lợi dụng.

- Cháu nghĩ bây giờ khi bị cháu biết rõ tất cả mọi chuyện, ông còn mặt mũi lợi dụng cháu sao.

- Bởi vậy cháu mới đến để giao dịch với ông. Bởi vì cháu cũng muốn lợi dụng ông để đạt được mục đích của mình – Hiểu Đồng đáp, sau đó cô nhìn thẳng ông Văn Trác – Cái ông cần bây giờ là một gián điệp có thể tiếp cận trực tiếp tổng giám đốc của tập đoàn Nguyên Thành Phong. Mà cháu chính là người lí tưởng nhất.

Hiểu Đồng nhìn ông Văn Trác đang ngậy người im lặng. Cô lặng lẽ đặt lên bàn một tờ giấy:

- Đây là số điện thoại của cháu. Nếu ông cần thì hãy gọi điện cho cháu.

Nói xong cô đứng dậy quay lưng bỏ đi. Ông Văn Trác nhìn theo cô hỏi:

- Cho ông biết lí do cháu lại làm như vậy.

- Vì cháu muốn trả thù – Hiểu Đồng đáp mà không quay đầu lại.

Sau đó cô mở cửa ra về mà không chờ đợi thêm phút nào nữa. Ông Tuấn Khanh nãy giờ vẫn im lặng, bỗng nhìn theo dáng Hiếu Đồng rồi lên tiếng:

- Cô bé đó dường như đang mang nặng mối thù.

- Phải, nghe nói trong thời gian qua, con bé sống rất vất vả - Ông Văn Trác trả lời - Ba cảm thấy hổ thẹn khi có ý định lợi dụng con bé.

- Ba nghĩ tâm hồn con bé có bị vẩn đục hay không?

- Ba không biết, nhưng chắc chắn con bé sẽ phải chịu đau đớn rất nhiều nếu tiếp tục trả thù. Bởi vì ánh mắt nó không hề đen tối mà lại sáng ngời. Dù hận thù nhưng trong lòng nó vẫn có tình yêu bất diệt.

Ông Văn Trác và ông Tuấn Khanh đều thở dài.

- Cốc...cốc ...

- Vào đi - Ông Tuấn Khanh lên tiếng.

Một cô gái xinh đẹp, ăn mặc sang trọng và lịch sự bước vào. Cô nhìn hai người đàn ông trong phòng cười nói:

- Ông, ba, hai người cùng ở đây à.

- Là cháu à - Ông Văn Trác thấy đứa cháu yêu bước vào thì mỉm cười.

Cô gái vừa vào thì sà đến ôm ông Văn Trác không nhẽo. Ông Tuấn Khanh thấy con gái làm nũng thì lên tiếng trách:

- Hạ Khanh! Con gái lớn rồi mà còn làm nũng, người ta biết được thì sẽ không ai dám cưới đâu.

Hạ Khanh cười hìhì nói:

- Không ai cưới càng tốt, con ở mãi bên ông và ba, để hai người nuôi con suốt đời.

- Cháu gái của ông xinh đẹp giỏi giang như vậy thì lo gì mà không có người cưới - Ông Văn Trác cười lớn vỗ vai cháu mình nói.

Hạ Khanh buông ông Văn Trác ra rồi ngồi xuống bĩu môi nói:

- Ông ơi! Ai lại khen cháu gái mình chứ. Vậy chẳng hóa ra mèo khen mèo dài đuôi à.

Cả hai người đàn ông nghe cô nói vậy thì phá ra cười. Đột nhiên Hạ Khanh quay sang ông Tuấn Khanh nói:

- Ba, lần này ba cho con làm luật sư đại diện cho việc hợp tác của tập đoàn mình với tập đoàn Nguyên Thành Phong nha.

- Hôm nay con có hứng thú làm việc cho công ty à - Ông Tuấn Khanh lờm con gái.

- Ba này ! Thì con đã làm luật sư cho công ty rồi còn gì - Hạ Khanh nhõng nhẽo với a mình.

- Cháu gái của ông là ngoan nhất. Ai như cái thằng trời đánh kia. Tại sao nó chưa chịu về nhà hả - Ông Văn Trác tức giận hỏi.

- Dạ, nó về Việt Nam rồi nhưng chắc đi loanh hoanh đâu đó vẫn chưa về nhà thôi - Ông Tuấn Khanh lo sợ nói.

- Mau lôi đầu nó về đây. Nếu cần cứ bẻ gãy tay chân nó luôn rồi đem về - Ông Văn Trác giận dữ nói.

Hạ Khanh khẽ liếc nhìn ba mình rồi nhún vai.

Tại nghĩa trang, một cô gái mang sắc mặt buồn bã đang quỳ trước hai ngôi mộ, được bao quanh bởi hoa thạch thảo tím.

- Mẹ! Con xin lỗi, con không thể quên được. Con cứ tưởng là mình có thể quên đi. Nhưng bây giờ con mới phát hiện là không phải con quên mà là con đang chờ đợi cơ hội. Cơ hội để trả thù. Con muốn người đàn

bà đã hại chết mẹ phải thân bại danh liệt. Con muốn bà ta phải sống đau khổ hơn nỗi đau mà con phải chịu. Cơ hội của con đến rồi. Kế hoạch trả thù của con vừa mới bắt đầu thôi.

- Ba! Xin ba hãy phù hộ cho con.

Hiểu Đồng xuống xe buýt, cô đi dạo để thư thả, không biết tại sao chân lại đưa cô đến trước quán cà phê GRANTTYLOVE. Hiểu Đồng đứng nhìn thật lâu trước cửa tiệm. Cô và Vĩnh Phong có rất nhiều hồi ức ở quán cà phê này. Trời phun nhẹ những hạt mưa xuống đất. Hiểu Đồng quyết định bước vào bên trong.

Cảnh vật trong quán vẫn không thay đổi, chỉ là những người cũ đã không còn. Trước mặt cô đều là những nhân viên mới. Họ vẫn lịch sự, vẫn ân cần. Cây đàn piano vẫn còn y chỗ cũ, vẫn sáng bóng. Hiểu Đồng đưa tay bấm thử, âm thanh quen thuộc vang lên. Đã lâu rồi cô không động đến phím đàn. Trước đây, khi quán đã đóng cửa, cô và Vĩnh Phong vẫn ở lại cùng nhau đánh đàn, tiếng đàn còn đó nhưng người xưa đâu còn.

Hiểu Đồng chọn cái bàn bên cửa kính, lúc trước cô hay cùng Vĩnh Phong ngồi ở đây ngắm nhìn mọi người qua lại, có khi ngắm nhìn mưa. Nhân viên mang đến cho cô một tách cà phê, mùi cà phê nóng ấm thơm lừng bốc lên mũi. Một bài hát nhẹ trữ tình vang lên:

Ngồi lặng thinh quán vắng tên em một mình

Chẳng còn anh nhưng vẫn kêu cafe đắng

Cành hoa trắng mong manh

rụng trên phím cây dương cầm

như chính e buồn heo hắt những chiều mưa.

Bài nhạc xưa em đã nghe bao nhiêu lần

Là nỗi cô đơn nỗi nhớ anh nhiều bấy nhiêu

Cafe đắng ở trên môi mà em đắng ở trong lòng

Không hiểu sao em chẳng khóc mà mắt nhạt nhòa

Bỗng vỡ òa vì những xót xa

Khi nhận ra mình rất nhớ

Ngỡ đã quên hình bóng thân quen

mà hôm nay lại nhớ thêm

Trách trái tim mình chẳng đủ vô tình

để phai màu ký ức

Đã lâu rồi mà cứ mãi hy vọng

Anh biết không em chắc sẽ chờ mong

Bài nhạc xưa em đã nghe bao nhiêu lần

Là nỗi cô đơn nỗi nhớ anh nhiều bấy nhiêu

Cafe đắng ở trên môi mà em đắng ở trong lòng

Không hiểu sao em chẳng khóc mà mắt nhạt nhòa

Bỗng vỡ òa vì những xót xa

Khi nhận ra mình rất nhớ

Ngỡ đã quên hình bóng thân quen

mà hôm nay lại nhớ thêm

Trách trái tim mình chẳng đủ vô tình

để phai màu ký ức
Đã lâu rồi mà cứ hy vọng
Anh biết không em chắc sẽ
Bỗng vỡ òa vì những xót xa
Khi nhận ra mình rất nhớ
Ngỡ đã quên hình bóng thân quen
mà hôm nay lại nhớ thêm
Trách trái tim mình chẳng đủ vô tình
để phai màu ký ức
Đã lâu rồi mà cứ hy vọng
Anh biết không em chắc sẽ thôi chờ mong...

Nghe bài hát xong, Hiểu Đồng khẽ cười: “ Đúng vậy, cô vẫn chưa đủ vô tình nên không thể quên được Vĩnh Phong. Đã đến lúc phải quên đi”

Cô uống một hợp cà phê, quả thật lòng thấy đắng vô cùng.

30. Chương 30: Sự Thật

- Giám đốc Việt, cảm ơn ngài đã đến – Vĩnh Phong cười nhếch môi chào. Ánh mắt lộ rõ sự xem thường đối với cái tên giám đốc trước mặt mình. Gã này là một tên háo sắc, chuyên dùng thủ đoạn trong làm ăn. Vĩnh Phong không muốn làm ăn với hắn ta cho lắm. Nhưng có rất nhiều việc, hắn ta có thể giải quyết mau chóng. Cho nên đôi khi hợp tác với hắn rất có lợi.

- Hà hà...phó tổng đừng nói vậy chứ. Được hợp tác với quý công ty là vinh hạnh của chúng tôi – giám đốc Việt cười nham nhở nói.

Ngay lúc đó, hiểu Đồng bưng nước vào. Giám đốc Việt vừa nhìn thấy cô thì không chớp mắt, miệng há ra, ánh mắt lộ rõ sự ham muốn.

- Giám đốc Việt, mời ông dùng trà – Hiểu Đồng đặt tách trà trước mặt ông ta, cười lịch sự nói.

Hắn ta liền chộp lấy bàn tay đang định rút lên của cô. Tay kia của hắn sờ sờ mu bàn tay của cô, cười nham nhở nói:

- Công ty của phó tổng chẳng những toàn nhân tài mà còn toàn là mỹ nhân.

Hiểu Đồng rất tức giận, cô muốn rút tay lại và giáng lên mặt hắn ta một cái nhưng cô cố gắng kìm chế nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Giám đốc Việt quá khen rồi.

Vừa nói, cô vừa từ từ rút tay lại, nhưng tên này cứ nắm chặt không buông. Hiểu Đồng tức giận vô cùng, cô mím chặt môi nín nhịn. Đang nghĩ cách rút tay ra thì Vĩnh Phong đã lên tiếng:

- Giám đốc Việt mời ngài dùng trà. Chúng ta tiếp tục bàn. Xong việc ông có thể mời cô ấy đi uống nước.

Nghe Vĩnh Phong nói vậy, giám đốc Việt khoái chí gật đầu nói:

- Phó tổng nói rất phải.

Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong nói vậy, cô tức giận nhìn Vĩnh Phong trừng trừng, nhưng đáp lại cô là sự thờ ơ lạnh nhạt. Cậu không hề nhìn cô mà chồm đến cầm tách trà trên mặt bàn từng nhấp từng nhấp hưởng thụ. Hiểu Đồng tức giận mím môi bỏ ra ngoài.

- Phó tổng, cậu xem qua đi, có gì không được tôi sẽ cho người sửa lại – Giám đốc Việt cười nói.

Vĩnh Phong nhếch môi rồi cầm lấy tài liệu trên bàn xem xét qua một cái rồi thả xuống nhìn giám đốc Việt cười khinh bạc nói:

- Giám đốc Việt, tôi đã xem xong tài liệu này, tôi nghĩ công ty tôi không phù hợp với cách thức của công ty ngài. Cho nên chuyện hợp tác của chúng ta dừng lại ở đây đi.

Nói rồi cậu đứng lên nói với Khương Thái:” Tiễn giám đốc Việt ra ngoài”. Giám đốc Việt cứng cả họng, không thể nói gì được chỉ ú ớ mấy câu:

- Phó tổngchuyện này là.

- Giám đốc Việt, xin mời ngài – Khương Thái đi đến bên ông ta chìa tay ra hướng cửa lịch sự mời.

Giám đốc Việt tức giận cũng đành bỏ đi. Thấy giám đốc Việt đi khỏi, Khương Thái mới e dè bước đến bên cạnh Vĩnh Phong hỏi:

- Phó tổng, cậu làm vậy có khi nào....

- Không sao, tôi tự lo liệu được – Vĩnh Phong tự tin trả lời.

Cuối cùng nữ diễn viên Anh Kỳ cũng giành được quyền làm người mẫu đại diện cho tập đoàn Nguyên Thành Phong. Trở thành người mẫu đại diện cho tập đoàn cũng đồng nghĩa với việc tất cả các sản phẩm từ mỹ phẩm, thời trang, trang sứcđều gắn hình ảnh của cô. Xem như trong tay cô ta đang nắm tiền tỉ do hợp đồng mang lại.

Tất cả các báo đều chụp hình và đăng tin tức này.

Minh Thùy cầm tờ báo trong tay siết chặt, ghiến răng tức giận nói:

- Thật là tức chết được mà. Rõ ràng hợp đồng đó là của chị mà cô ta lại cướp lấy.

Đình Ân sau thời gian buồn bã, được Thiên Minh an ủi chở che cô đã bớt buồn. Bây giờ nghe tin tức này cô cũng thấy bình thản. Thấy Minh Thùy tức giận, cô chỉ khẽ cười bảo:

- Thôi bỏ đi. Chuyện cũng đã qua, dù không có hợp đồng này thì cũng còn hợp đồng khác. Từ nay chị em mình chăm chỉ hơn thì lo gì người ta không biết đến.

- Nói vậy nhưng em vẫn thấy tức – Minh Thùy vẫn cảm thấy ầm ứ.

- Cậu xem, vua không gấp mà thái giám lại gấp kìa – Đình Ân cười trước bộ dạng trẻ con của Minh Thùy rồi quay lại nhìn Hiếu Đồng nói.

- Em đừng lo, vẫn chưa chính thức kí hợp đồng thì Đình Ân vẫn còn có cơ hội giành lại hợp đồng đó – Hiếu Đồng cười nhạt rồi chậm rãi nói.

Minh Thùy và Đình Ân kinh ngạc nhìn Hiếu Đồng.

- Cậu nói thật sao? – Đình Ân nghi ngại hỏi.

- Chị, làm cách nào mà giành lại được - Minh Thùy không giống Đình Ân. Nghe đến việc có thể lấy lại hợp đồng thì mắt sáng rỡ, vội hỏi dồn – Chị nhờ anh Vĩnh Thành à?

Hiếu Đồng lắc đầu, cô khẽ cười nói:

- Bây giờ vẫn chưa tới lúc, khi nào tới lúc mình sẽ nói.

Tuy Hiếu Đồng nói như thế nhưng mọi việc vẫn chưa có gì chắc chắn cho nên Minh Thùy vẫn cảm thấy ăn năn vô cùng. Dù rằng việc đền bù đã được Vĩnh Phong giải quyết nhưng việc làm mất hợp đồng đều là lỗi của cô. Nhưng càng nghĩ cô càng thấy giận cái tên khốn khiếp kia hơn. Nếu không phải hấn ta hành hạ cô đến mệt mỏi thì cô đâu có lười biếng đến nỗi không đi xem kỹ lại lịch mà mắc bẫy người ta như vậy. Cô cần thiết mạnh vào cái gối trên sofa, nghĩ đến tên Quốc Bảo đó mà ra sức cắn.

Đúng lúc đó thì điện thoại reo lên, Minh Thùy sẵn giọng nói:

- Có chuyện gì?

- Tại sao giờ này mà cô chưa đến. Bộ cô muốn chết à – Tiếng Quốc Bảo vang lên trong điện thoại.

- Phải đó, tôi đang muốn chết đây. Nói cho anh biết từ bây giờ tôi sẽ không bao giờ đến dọn dẹp cái sở rác của anh đâu. Anh muốn thì cứ đi kiện đi, tôi đi hầu. Tôi thà ở tù còn hơn là nhìn thấy cái bản mặt của anh – Minh Thùy cũng tức giận quát lên trong điện thoại, trong giọng có phần vỡ òa muốn khóc.

Minh Thùy nhìn điện thoại một cái rồi đưa tay tắt, sau đó cô khóa máy luôn rồi quyết định đi ngủ một giấc dài bù cho bao nhiêu ngày lao động vất vả kia.

Đến khi Minh Thùy thức dậy thì trời chỉ mới tờ mờ sáng mà thôi. Vẫn còn quá sớm, Minh Thùy lười biếng tiếp tục nhắm mắt. Nhưng hôm qua ngủ quá sớm nên bây giờ nằm hoài mà vẫn không ngủ tiếp được. Thở dài thức dậy, Minh Thùy quyết định đi chạy bộ. Nhưng mà khi cô vừa ra khỏi cửa thì thấy một chiếc xe ô tô màu xám bạc rất quen đập trước cửa nhà.

Vừa thấy cô bước ra thì cánh cửa xe liền bật mở. Một chàng trai cao ráo, gương mặt bơ phờ, mái tóc rối, quần áo đầy nếp gấp, nhưng vẫn không làm giảm đi khí chất và gương mặt sáng ngời của cậu. Nhìn vào cậu cũng có thể đoán được dường như cả đêm qua cậu đều đợi ở đây. Vừa thấy cậu ta thì Minh Thùy nghênh mặt một cái rồi quay lưng định bước vô nhà. Cửa cổng chưa kịp mở ra thì bị người ta giữ chặt.

- Anh làm vậy là ý gì?

- Đã xảy ra chuyện gì. Chẳng phải trước giờ đều ngoan ngoãn hay sao. Tại sao hôm qua lại như vậy – Quốc Bảo nhìn gương mặt tức giận thờ ơ của Minh Thùy hỏi.

- Chuyện gì thì cũng kệ tôi, không liên quan đến anh – Minh Thùy gạt tay Quốc Bảo ra rồi trả lời, cô quyết định mặc kệ Quốc Bảo.

- Ai chọc ghẹo em à, hôm qua em khóc à? - Quốc Bảo nhẹ giọng quan tâm hỏi.

Nghe giọng Quốc Bảo nói, Minh Thùy ngẩn người mất một lúc. Cái tên này tại sao hôm nay lại nhỏ nhẹ đến như thế. Hắn đang quan tâm lo lắng cho cô sao. Đúng là giọng cô hôm qua hơi run như muốn khóc, sáng nay mắt cô cũng hơi sưng lên do ngủ nhiều cho nên Quốc Bảo mới nghĩ hôm qua cô khóc.

- Nói đi, ai đã chọc ghẹo em, anh sẽ thay em rửa hận – Quốc Bảo lại nhẹ nhàng lên tiếng.

- Được, anh muốn thay tôi rửa hận à. Vậy anh cứ dùng tay vả mặt mình đi. Anh có biết vì anh mà tôi đã hại chị Đình Ân mất hợp đồng quan trọng hay không, còn suýt nữa phải bán hết gia tài để bồi thường. Nếu không phải anh cứ bắt tôi đến nhà anh để anh sai bảo này nọ đến một nhồi thì tôi đâu có lười biếng đi xem lịch lại. Đâu có lười biếng nhờ người khác đi xem hộ để rồi mắc bẫy người ta đến sai giờ. Ảnh hưởng đến cả đoàn, khiến họ nổi giận cất hợp đồng của chị Đình Ân. Anh có biết tôi áy náy với chị Đình Ân thế nào không hả - Nỗi ấm ức dồn nén mấy hôm nay như được thể tuông ra.

Đáng lí nói ra được hết những ấm ức trong lòng thì Minh Thùy phải thấy nhẹ nhõm hơn nhưng không ngờ cô lại khóc, vừa khóc, vừa mếu mào nói:

- Là do anh hại tôi cả. Tôi khiến tôi không còn mặt mũi nào nhìn chị Đình Ân. Bây giờ anh vừa lòng chưa, anh hại tôi thê thảm như vậy. Anh muốn kiện hi cứ kiện đi, chỉ cần sau này anh đừng tới làm phiền tôi nữa, dù bắt tôi đi tù hay đi đày tôi cũng chịu.

- Tôi ghét anh, tôi ghét anh ...- Minh Thùy càng khóc nức nở hơn mắng.

Quốc Bảo thấy Minh Thùy vừa khóc vừa trách cứ thì trong lòng bỗng thấy đau. Hôm qua nghe giọng cô như muốn khóc, cậu đã lo lắng cả đêm, chạy đến trước nhà cô và Đình Ân, thấy đèn phòng cô đã tắt, cậu không biết cô đã về chưa, cho nên đứng đợi suốt cả đêm bên ngoài.

Cậu đã tiếp xúc với vô số con gái, nhưng cậu chưa từng thấy con gái khóc, nhất là ở cô gái mạnh mẽ như Minh Thùy, bị cậu ức hiếp bao nhiêu lần vẫn cắn răng chịu đựng. Nhưng lần này cô lại khóc nức nở như vậy thì chắc chắn sự việc rất nghiêm trọng, cậu trở nên lúng túng, không biết làm gì. Đưa ta lau nhẹ nước mắt trên mặt Minh Thùy, Quốc Bảo chua xót nói:

- Đừng khóc nữa, anh xin lỗi.

Nói xong cậu có vẻ bối rối, chưa bao giờ cậu lại như thế, Minh Thùy cũng ngỡ ngàng nhìn cậu nhưng rồi sau đó gạt tay cậu ra nói:

- Tôi khóc là chuyện của tôi, ai bảo anh quan tâm chứ.

Nói rồi cô tiếp tục thút thít khóc. Nhưng sau đó cô bỗng thấy bàn tay ôm chặt lấy sau gáy mình. Một tay ôm lấy eo cô kéo lại sát người mình, một nụ hôn ấm áp tỏa trên môi cô thật nhẹ, thật nhẹ. Chỉ là một nụ hôn rất đổi bình thường, không phải là một nụ hôn sâu nhưng lại khiến tim Minh Thùy đập mạnh. Không biết vì qua bất ngờ hay vì cái gì mà cô lại đứng yên bất động để mặc cho người ta hôn mình.

Sau đó, cảm giác ấm áp nơi bờ môi rời đi, khiến Minh Thùy có chút luyến tiếc. Nhưng nhờ vậy cô phát hiện mặt mình đang nóng bừng lên, tim đập rất mạnh và hơi thở gần như đứt quãng. Bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt những giọt nước mắt trên mặt cô, rồi một giọng nói ấm áp dịu dàng vang lên bên tai cô:

- Anh thích em.

Vào giây phút mà ba từ đó buôn ra, trái tim Minh Thùy muốn nhảy khỏi lồng ngực. Cô mở to đôi mắt đen vẫn còn lấp lánh nước của mình nhìn gương mặt đẹp trai trước mặt, gương mặt đó rất thành khẩn và nghiêm túc.

Nhưng sau vài giây ngỡ ngàng Minh Thùy đã trấn tĩnh ngay, cô hít một hơi thật sâu, sau đó co chân về phía sau đá mạnh vào chân Quốc Bảo (chết em rồi em ơi). Cô bĩu môi nói:

- Tin anh thì tôi đúng là đồ ngốc. (QB chỉ có thể nói: Ánh trăng không hiểu lòng tôi)

Quốc Bảo bị đá đau quá, khom người ôm chân về mặt nhăn nhó khó coi. Ngẩng đầu nhìn Minh Thùy , miệng lắp bắp...

- Em...

Nhưng Minh Thùy đã nhanh chóng biến vào nhà.

- Cốc ...cốc ...

- Vào đi .

Cánh cửa vừa mở ra thì Khương Thái bước vào, Vĩnh Phong lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì?

- Người của bộ phận tin tức của chúng ta vừa thông báo về nói rằng: Nhà nhiếp ảnh Lâm Tuấn Kiệt đã đến đây. Cho nên các cổ đông rất muốn cậu ấy làm người chụp hình cho sản phẩm mới của chúng ta. Nếu như có cậu ấy chụp cho chúng ta, chắc chắn chúng ta có thể đưa sản phẩm mới này ra thị trường nhanh chóng.

Vĩnh Phong gấp phần tài liệu đang đọc dở lại tựa người vào ghế, xoay người nhìn ra cửa kính bên ngoài, suy tư một chút rồi xoay lại nói:

- Được! Cứ làm như vậy đi.

- Nhưng mà nghe nói cậu ấy rất khó mời, mời đến chưa chắc chịu làm việc cho chúng ta đâu – Khương Thái phân vân nói.

- Cậu cho người mời cậu ấy về đây bằng mọi giá. Đáp ứng tất cả yêu cầu của cậu ấy – Vĩnh Phong ra lệnh.

- Tôi hiểu rồi phó tổng – Khương Thái gạt đầu rồi lui ra.

Trong phòng khách của tập đoàn Nguyên Thành Phong, một chàng trai còn khác trẻ, ăn mặc rất phong trần, mái tóc để rũ che một bên mắt. Gương mặt tỏ vẻ bất cần đời, lạnh đậm, ngồi ung dung trên sofa phòng khách, ngón tay đeo một chiếc nhẫn nam mặt đen lớn cỡ nhíp nhíp trên thành ghế.

- Cậu thấy sao? – Khương Thái lên tiếng hỏi cậu thanh niên sau khi đưa cho cậu các người mẫu mà mình dự định đưa vào chụp hình.

- Quá tệ - Cậu ta chỉ phán đúng một câu.

Khương Thái giật mình nhìn anh chàng nhiếp ảnh gia nổi tiếng này. Rồi nhìn lại các cô người mẫu trong hình lần nữa. Cậu thật sự kinh ngạc trước thái độ của anh chàng này. Tất cả các người mẫu này đều vô cùng xinh đẹp, lại có rất nhiều kinh nghiệm chụp ảnh vậy mà anh ta lại chê quá tệ. Tuy cậu biết anh chàng này vô cùng khó tính và kiêu ngạo bởi vì anh ta thật sự có tài. Mới 16 tuổi đã có nhiều tác phẩm đạt giải cao. Tham gia chụp hình rất nhiều cho các tạp chí lớn ở mỹ. Đi rất nhiều nơi tạo nên bộ sưu tập của mình, và các bộ sưu tập đó đều làm cho người ta ngưỡng mộ vô cùng.

- Lần này người mẫu chính của chúng tôi là cô diễn viên Andy mới vừa từ hollywood về - Khương Thái kiên nhẫn nói thêm.

- Vậy thì sao? - Anh ta cười hừ một cái rồi hỏi.

Khương Thái cứng cả họng, cả Andy mà anh ta cũng không coi ra gì, quả thật là quá cao ngạo và tự phụ.

- Anh Tuấn Kiệt, lần này tập đoàn tôi rất có thành ý mời anh hợp tác. Chỉ cần anh đồng ý thì dù đưa ra bất kì yêu cầu nào, tập đoàn tôi cũng đáp ứng - Cuối cùng Khương Thái cô gắng đề nghị thêm chút nữa.

- Không cần đâu, lần này tôi về đây là để du lịch chứ không có hứng thú với việc hợp tác với bất kì công ty nào cả, kể cả quý tập đoàn - Tuấn Kiệt vẫn lạnh nhạt nói.

Khương Thái thở dài, bất lực.

- Nếu không còn gì nữa thì tôi về được chưa? - Tuấn Kiệt hỏi.

Khương Thái bối rối không biết làm sao, giữ cũng không xong mà không giữ cũng không xong, cậu liền nói:

- Xin cậu nán lại một chút. Phó tổng giám đốc của chúng tôi muốn nói chuyện với cậu một chút, cậu ấy tới ngay bây giờ.

- Không cần đâu, cứ dẫn tôi đến gặp anh ta. Đích thân tôi sẽ từ chối với anh ta, như vậy anh sẽ không khó xử lí không hoàn thành sứ mệnh - Tuấn Kiệt vội ngắt lời Khương Thái, nói xong cậu đứng dậy.

Khương Thái nhìn bộ dạng cậu ta như vậy đành thở dài dẫn cậu ta đến phòng Vĩnh Phong, nhưng vừa đến gần thì thấy Vĩnh Phong đi ra. Khương Thái vội giới thiệu:

- Cậu Tuấn Kiệt, đây là phó tổng giám đốc của tập đoàn chúng tôi.

- Chào cậu - Vĩnh Phong lên tiếng trước, cậu chìa tay ra trước mặt Khương Thái.

- Chào anh - Tuấn Kiệt cũng lịch sự bắt tay lại.

- Hi vọng anh đồng ý hợp tác với tập đoàn chúng tôi - Vĩnh Phong cười nhã nhặn nói.

- Xin lỗi ... - Tuấn Kiệt vừa định lên tiếng từ chối thì cậu thấy phía sau Vĩnh Phong có bóng một cô gái đang ngồi làm việc chăm chỉ, mái tóc đen dài xõa trên vai, nhưng đã được cô vén sau màng tai, để lộ ra nửa gương mặt xinh đẹp.

Tuấn Kiệt không nói không rằng, lướt qua người Vĩnh Phong tiến đến bên cô gái. Cậu nhìn kỹ gương mặt cô gái rồi khẽ cười:

- Đi mòn gót giày nhưng không thấy, hóa ra xoay đầu có thể gặp mặt.

Hiểu Đồng ngẩng đầu lên nhìn cái anh chàng đang đứng trước mặt cô. Đôi mắt to đen lấp lánh nhìn anh ngờ ngạc hỏi:

- Anh là ai. Tôi không quen anh .

- Người đẹp không tuổi, quên tôi rồi sao - Anh chàng cười nhe hàm răng trắng đều của mình ra gợi ý.

Sau vài giây ngỡ ngàng, Hiểu Đồng chợt nhớ lại cái buổi tối cô đi gặp chị Hồng đựng phải một tên dê xồm cũng nhờ một chàng trai giúp đỡ. Nhưng lúc đó, cô có phần sợ hãi rồi vội vàng bỏ chạy, không nhìn kỹ mặt anh ta. Nhưng khi nghe cậu "người đẹp không tuổi" cô liền nhớ ra. Cô chỉ nói câu này một lần duy nhất ở đó mà thôi. Hiểu Đồng khẽ cười biểu hiện như vừa nhận ra nói:

- Là cậu à.

- Thật ra nhà cô ở đâu vậy, tôi đã đứng đợi ở đó suốt cả tuần, hỏi thăm khắp nơi cũng không tìm ra cô – Tuấn Kiệt làm vẻ như rất vất vả nói.

- Tìm chị làm gì, lại muốn mua một giờ của chị nữa à – Hiểu Đồng nghiêng người cười hỏi.

- Đúng vậy – Tuấn Kiệt nhún mày trước lối xưng hô của Hiểu Đồng nhưng rồi cậu nghĩ cô hơn tuổi mình nên cũng thật thà đáp.

- Xin lỗi nha, nhưng chị nói rồi, giá một giờ của chị cao lắm, em trai à, em trả không nổi đâu – Hiểu Đồng cố tình nói giễu cậu.

- Vậy xin hỏi chị gái, giá một giờ của chị đắt bao nhiêu – Tuấn Kiệt cũng mỉm cười vui vẻ hỏi lại .

Hiểu Đồng ngược nhìn cậu ta mấy giây rồi cả hai cùng phá ra cười. Họ quên mất rằng có mấy chục cặp mắt đang nhìn về phía họ.

Hiểu Đồng mỉm cười khi mà anh chàng này bị mắc lừa cô, nhưng cô nén lại định tiếp tục trêu chọc thì ánh mắt anh chàng bỗng nhiên lướt xuống phía dưới ngực cô. Nơi đó treo một tấm thẻ nhân viên ghi tên cô và ngày tháng năm sinh. Tuấn Kiệt ngẩng đầu nhìn Hiểu Đồng rồi “Haiz!” một tiếng. Sau đó, lấy tay vỗ trán, ngửa cổ về phía sau, chép miệng than:

- Không ngờ mình lại bị một cô bé mới lớn trêu chọc.

Hiểu Đồng biết mình bị lộ tẩy rồi không nói gì thêm chỉ nhe răng cười hỏi lỗi. Tuấn Kiệt thấy nụ cười xinh xinh của cô thì hỏi:

- Em là nhân viên mới ở đây à.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu. Tuấn Kiệt cũng gật gật đầu vẻ hài lòng. Rồi đột nhiên cậu nắm lấy tay Hiểu Đồng kéo đi.

Hiểu Đồng bị bất ngờ không kịp phản ứng đã bị kéo đi, nhưng ngay khi họ định bước qua mấy người kia thì một bàn tay chụp lấy tay cô kéo lại. Cả hai đều khựng lại, nhìn người phía sau.

- Cậu định lôi nhân viên của tôi đi đâu ? – Vĩnh Phong giận dữ lên tiếng.

- Xin lỗi, phó tổng giám đốc nha. Tôi đã suy nghĩ lại rồi, tôi sẽ đồng ý lời đề nghị của công ty chỉ cần công ty cho tôi mượn cô nhân viên ày một chút – Tuấn Kiệt mỉm cười bình thản nói, tay vẫn không chịu buông tay Hiểu Đồng ra.

- Cậu nghĩ sự đồng ý của cậu quan trọng đến mức tôi cho phép nhân viên của mình đi theo cậu à – Vĩnh Phong bực tức chằm chằm, ánh mắt cậu nhìn chằm chằm vào tay hai người kia.

- Anh ...- Tuấn Kiệt nhìn Vĩnh Phong cảm thấy khó chịu.

Hai người không ai nhường ai, cứ giữ chặt lấy tay Hiểu Đồng, khiến cô đau đến nhăn mặt nhưng thấy tình hình khá căng thẳng nên cô đành lên tiếng:

- Được rồi. Hai người đang làm tôi đau quá, mau buông tay ra đi.

Vừa nói, Hiểu Đồng vừa vùng tay thật mạnh ra khỏi tay hai người họ. Cả hai lườm mắt nhìn nhau hậm hực buông tay. Hiểu Đồng quay sang Tuấn Kiệt nói:

- Xin lỗi, bây giờ là giờ làm việc của tôi, tôi không thể đi cùng anh được. Chúng ta hẹn nhau lúc 4h30 nha. Giờ đó tôi tan sở rồi, tôi sẽ mời anh bữa cơm để cảm ơn lần đó anh giúp tôi. Được không?

- Được, 4h30 anh chờ em – Tuấn Kiệt quay sang Hiểu Đồng cười nói rồi quay lưng bỏ đi.

Hiểu Đồng cũng bỏ qua ánh mắt của Vĩnh Phong và mọi người đi trở về bàn làm việc.

Tới sẩm tối, Hiểu Đồng mới bước ra khỏi công ty, cô không ngờ Vĩnh Phong đã ra lệnh họp, buổi họp kéo dài hơn 6 giờ tối. Vừa ra tới nơi nhìn ngó xung quanh nhưng chẳng thấy Tuấn Kiệt đâu, cô nghĩ cậu chờ không được nên bỏ đi rồi, đang định đi đến trạm xe nào ngờ bị ai đó kéo đi. Nhìn lại thì ra là Tuấn Kiệt.

- Cứ tưởng anh đã về mất rồi chứ - Hiểu Đồng phì cười nói.

- Có biết anh đi tìm em bao lâu hay không, chờ em vài tiếng thì nhầm nhò gì. Đi thôi.

Hai người đi vào một quán ăn, vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ, dường như hai người rất hợp nhau. Bên ngoài một chiếc xe màu đen đậu rất lâu bên kia đường nhìn về phía hai người họ. Tay bóp chặt vô lăng.

- Thật vậy sao? – Hiểu Đồng phì cười xém chút nữa là bị sặc trước câu chuyện của Tuấn Kiệt. Sau buổi nói chuyện lần trước, Tuấn Kiệt thường hẹn Hiểu Đồng cùng đi ăn cơm, cô cũng vui vẻ nhận lời. Cả hai như hai người bạn rất hợp tính.

- Đúng vậy đó, lần đó anh cũng cười đến vỡ bụng – Tuấn Kiệt vui vẻ gật đầu.

- Mà này, chừng nào anh mới bắt đầu làm album vậy?

- Còn hỏi nữa, nói mãi mà em không nhận lời, làm sao anh bắt đầu được – Tuấn Kiệt nhìn Hiểu Đồng trách cứ.

- Thôi bỏ qua đi, anh mau nói lí do hẹn em đến đây đi – Hiểu Đồng vội đánh trống lảng sang chuyện khác.

- Vì cái này – Tuấn Kiệt lấy từ túi xách ra một tấm thiệp mời.

- Tham dự tiệc à! – Hiểu Đồng nhíu mày nhìn tấm thiệp màu vàng trước mặt, cô không cần xem cũng biết bên trong ghi gì. Vì Đình Ân cũng có một tấm thiệp mời y như thế.

- Ủ! Anh muốn em đi cùng anh – Tuấn Kiệt cười nói.

- Tại sao lại muốn em đi cùng anh? – Hiểu Đồng nhíu mày hỏi.

- Em nhìn anh đi, đường đường là một người anh tuấn như vậy mà đi đến đó một mình thì thật mất mặt. Cho nên anh mới nhờ em đi cùng anh – Tuấn Kiệt làm ra vẻ bất đắc dĩ khiến Hiểu Đồng phì cười.

- Nhưng em đã có người yêu rồi, đi với anh sợ người ta hiềm lắm – Hiểu Đồng cười cười nói giả vờ từ chối.

- Làm ơn đi mà . Chúng ta đi với nhau như bạn bè. Chẳng phải chúng ta là bạn bè tốt à – Tuấn Kiệt vội năn nỉ.

Hiểu Đồng đành làm ra vẻ miễn cưỡng nhận lời.

Đó là buổi tiệc ăn mừng ngày trở về và nhận hợp đồng đầu tiên ở Việt Nam của người đẹp Anh Kỳ được tổ chức tại biệt thự của phó tổng giám đốc tập đoàn Nguyễn thành Phong – người được xem là bạn trai trong tin đồn của cô. Có rất nhiều người nổi tiếng trong các giới chính trị, kinh doanh, nghệ thuật đến chúc mừng và có rất nhiều ký giả báo chí đến quay phim và chụp hình.

Đình Ân khoát tay Thiên Minh đi vào bên trong, tất cả các ánh đèn đều lóe lên vì họ. Đây là lần đầu tiên họ chính thức bên cạnh nhau trước mặt tất cả mọi người. Thiên Minh từ khi trở về tiếp quản việc của gai đình đã trở thành người nổi tiếng trong giới truyền thông, tiếp quản ngôi vị ông trùm của ngành điện ảnh. Ai được cậu đánh giá đều gặt được những thành tựu cao trong điện ảnh, nhận được vô số hợp đồng cũng như kịch bản gửi đến. Đình Ân khoát tay đi cùng cậu chính là tuyên ngôn cô đang là người nổi bật nhất trong giới nghệ sĩ trong nước.

Có rất nhiều người thấy họ đi đến thì chào họ một cách kính trọng, cả hai cũng vui vẻ đáp lời. Bỗng sau lưng họ vang lên tiếng chào:

- Lâu quá không gặp.

Cả hai quay đầu nhìn lại người phía sau, hóa ra là Thế Nam. Thiên Minh choàng tay ôm lấy Thế Nam cười thân mật bày tỏ tình huynh đệ thân thiết của họ. Thế Nam cũng vui vẻ ôm lấy Thiên Minh.

Đình Ân cũng ngượng ngùng lên tiếng chào:

- Chào anh, lâu quá không gặp.

- Chào em! Dường như em ngày càng đẹp ra – Thế Nam cũng hơi bối rối nhìn Đình Ân – Đạo này em sao rồi.

- Cũng tốt, có Thiên Minh bên cạnh luôn giúp đỡ em. Em thấy mình thật hạnh phúc – Đình Ân vừa trả lời vừa khoát tay Thiên Minh cười, Thiên Minh cũng quay lại nhìn cô cười, vỗ vỗ lên tay cô.
- Thấy em hạnh phúc, anh thấy rất vui – Thế Nam gật đầu nói.
- Cám ơn anh – Đình Ân gật đầu cười xa cách, rồi cô làm như nhìn thấy ai đó bèn nói – Xin lỗi anh, tụi em đi chào hỏi một người bạn một lát.
- Ủ, hai người đi đi – Thế Nam gật đầu đáp.
- Bữa nào rảnh chúng ta cùng đi uống một ly – Thiên Minh vỗ vai Thế Nam nói.
- Được .

Cả hai người họ đi rồi, Thế Nam bỗng cảm thấy trong lòng có chút gì đó mất mát, hụt hẫng. Cậu nhìn thấy Đình Ân cười nói vui vẻ trước mặt người khác nhưng trước mặt cậu lại trở nên xa cách. Cô ấy không còn là cô gái ngồi chờ đợi cậu mỗi cuộc hẹn, không còn là cô gái đứng dậy vẫy tay cười tươi tắn với cậu mỗi khi cậu bước vào quán. Không còn là cô gái ngồi ngủ gục trước nhà cậu chỉ vì muốn đưa cho cậu một món ăn ngon mà cô đã nấu cho cậu. Không còn là cô gái kéo cậu đi mua sắm khắp nơi nhưng chỉ là mua sắm cho cậu, rồi vui vẻ khen những chiếc áo khoát trên mình cậu thật hợp. Trong lòng Thế Nam bỗng dấy lên điều gì đó thật khó tả.

Bỗng mọi ánh đèn lại sáng lên đồng loạt lần nữa khi một chàng trai cùng một cô gái khoát tay nhau bước vào. Chàng trai không phải là một người có vẻ đẹp đáng ngưỡng mộ nhưng lại là một nhà nhiếp ảnh rất tài năng. Còn cô gái đi bên cạnh lại rất xinh đẹp. Cô không ăn bận cầu kỳ, chỉ bận một chiếc váy màu xanh rêu hai dây tôn lên làn da mịn màng trắng sáng của mình. Mái tóc đen được quấn xoắn nhẹ quấn sang một bên rất đẹp.

Mọi ký giả liền lao đến trước mặt họ, chìa ra những chiếc micro và bắt đầu đặt câu hỏi cho chàng trai. Nhưng họ từ chối trả lời và đi vào trong. Họ cũng như bao người khác, gặp mặt trò chuyện chào hỏi nhau. Lát sau cô gái lặng lẽ rút lui khỏi buổi nói chuyện. Cô đi thẳng đến bên cạnh anh chàng cao ráo đẹp trai thỉnh thoảng nhìn về phía mình. Nhưng sau đó lại bị một đám con gái bao quanh đến nỗi phải lui vào một góc.

- Chào anh, lâu quá không gặp – Hiểu Đồng mỉm cười lên tiếng.

Thế Nam liền quay lại khi nhận ra giọng cô.

- Lâu quá không gặp – Thế Nam cũng cười đáp lời – Đạo này anh khá bận.
- Ủhm – Hiểu Đồng gật đầu tỏ vẻ hiểu.
- Anh chàng hôm nay em đi cùng là ai vậy? – Thế Nam nhìn Tuấn Kiệt rồi hỏi.
- Anh ấy là người đã giúp em khi em gặp mấy kẻ xấu, cho nên quen biết. Anh ấy mới từ nước ngoài về chưa có nhiều bạn nên nhờ em đi cùng hôm nay.

Thế Nam gật gù đầu rồi im lặng. Sau đó không khí xung quanh hai người khá ngưng ngập, Hiểu Đồng cũng không biết nói gì thêm cùng Thế Nam nhìn mọi người, thỉnh thoảng bình luận vài câu.

- Hai người gặp nhau rồi à – Đình Ân đang cùng Thiên Minh khoát tay nhau đi đến.
- Chào hai người – Hiểu Đồng mỉm cười khi thấy hai người họ đến bên cạnh.
- Chào em – Thiên Minh cũng lên tiếng chào Hiểu Đồng.
- Mình đến được một lúc rồi, tìm mãi không thấy cậu – Đình Ân cười nói, cô phớt lờ ánh mắt của Thế Nam.
- Mình mới tới thôi. Mình Thùy không đến à – Hiểu Đồng nhìn ngó xung quanh tò mò hỏi. Cô bé này rất ưa náo nhiệt, làm gì bỏ qua bữa tiệc này.
- Con bé đó đang lẩn tránh người theo đuổi – Đình Ân cười lớn rồi nháy mắt khi nói về Minh Thùy.

- Lẩn tránh người theo đuổi à! – Hiểu Đồng chau mày khó hiểu. Cô hơi ngạc nhiên vì điều này. Cái cô bé Minh Thùy này từng tuyên bố như vậy: “ Con gái sinh ra là để con trai theo đuổi. Cứ để họ săn đón mời mọc cho đã đi rồi sẽ bỏ cuộc, chứ cứ lẩn tránh thì chỉ tổ khiến họ muốn chinh phục cho bằng được thôi”

- Cậu có biết cai người theo đuổi đó là ai không? – Đình Ân cười hỏi.

- Ai?

- Hai người cũng biết người đó – Thiên Minh cười híp mắt bảo Thế Nam và Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng và Thế Nam cùng nhìn nhau một lát rồi Hiểu Đồng chợt nhận ra người đó là ai. Cô thoáng thất kêu lên:

- Không phải là Quốc Bảo chứ?

Thiên Minh và Đình Ân không nói gì chỉ ôm bụng cười miết. Làm Hiểu Đồng và Thế Nam cũng bật cười theo. Chẳng ai có thể nghĩ đến việc có ngày anh chàng Quốc Bảo này lại ngày ngày đứng trước cửa nhà một cô gái chờ đợi. Trao đổi thêm vài câu rồi Thiên Minh và Đình Ân cũng rời bước. Thế Nam không hiểu vì sao bản thân cậu lại dõi theo bóng hình hai người đó. Hiểu Đồng tinh ý phát hiện, cô mỉm cười hỏi:

- Có phải cảm thấy hơi khó chịu không?

- Ý em là sao? – Thế Nam nghe tiếng Hiểu Đồng hỏi thì giật mình quay lại hỏi.

- Em hỏi anh, để Đình Ân đi như vậy anh có thấy buồn không, có thấy đau lòng không? – Hiểu Đồng hỏi thẳng.

- Anh mừng cho Đình Ân, anh thiên Minh là một người tốt, anh rất quý anh ấy.

- Thế Nam hãy tự hỏi bản thân mình đi. Hơn hai năm qua, Đình Ân lúc nào cũng ở bên cạnh anh, không lẽ trong lòng anh không có chút tình cảm nào với cô ấy sao?

Thế Nam im lặng không nói, Hiểu Đồng nhìn cậu im lặng một lát rồi nói tiếp:

- Trước đây, anh đã hỏi em, nếu như anh ngỏ lời với em trước, liệu em có chọn anh không? Câu trả lời là có. Một người trầm tĩnh như anh thích hợp với em hơn một người sôi nổi như Vĩnh Phong. Nhưng năm xưa vì anh nhất gan không dám ngỏ lời với em, cho nên trong lòng em có hình bóng Vĩnh Phong trước. Còn bây giờ, anh lại tiếp tục trở thành kẻ hèn nhất để đánh mất Đình Ân lần nữa hay sao.

- Bây giờ Đình Ân đã có Thiên Minh. Anh ấy có thể đem lại hạnh phúc cho Đình Ân.

- Anh nói đúng, Thiên Minh quả thực rất tốt với Đình Ân. Nhưng người cô ấy yêu lại là anh, anh biết rõ mà.

Có lẽ anh cho là đã quá muộn. Nhưng anh có biết không phụ nữ họ thường rất ngu ngốc trong chuyện tình cảm. Người ta nói thà lấy người yêu mình còn hơn lấy người mình yêu. Nhưng phụ nữ họ rất ngốc nghếch, rõ ràng biết không hạnh phúc nhưng họ vẫn muốn lấy người mình yêu hơn là lấy người yêu mình.

Nói xong Hiểu Đồng vỗ vai Thế Nam khuyên nhủ:

- Hãy thẳng thắn nhìn lại trái tim mình. Sau đó hãy giành lại cô ấy cho anh.

- Tại sao em lại muốn anh giành lại, nếu anh làm vậy thì người tổn thương là Thiên Minh.

- Phải! Thiên Minh sẽ bị tổn thương nhưng nếu cứ như thế cả ba người đều đau khổ. Em chỉ muốn Đình Ân hạnh phúc mà thôi. Cả anh và Thiên Minh cũng thế.

- Vậy còn em, rõ ràng em còn yêu Vĩnh Phong, tại sao cứ ở bên Vĩnh Thành? – Thế Nam chợt hỏi lại.

Hiểu Đồng không ngờ Thế Nam lại hỏi quặt lại cô như thế. Cô khựng lại giây lát rồi quay lại nhìn Thế Nam cười nói:

- Bởi vì em là người phụ nữ thông minh, chứ không phải là người phụ nữ ngốc nghếch.

Nói rồi cô bỏ đi.

Cuối cùng nữ nhân vật chính cũng xuất hiện từ trên lầu đi xuống. Hôm nay Anh Kỳ diện bộ váy màu đỏ trông rất kiều sa. Đi bên cạnh cô là Vĩnh Phong, cậu mặc bộ âu phục màu trắng trông cực kì lịch lãm. Mọi ánh đèn từ phía ngoài liên tiếp hướng từ họ chớp tắt. Anh Kỳ nở nụ cười tươi tắn còn Vĩnh Phong rất lạnh lùng, chỉ thỉnh thoảng mới nở nụ cười. Họ với tư cách chủ nhà đi chào hỏi từng vị khách mời.

Hiểu Đồng cũng nhanh chóng đến bên cạnh Tuấn Kiệt. Khoát tay cậu chờ cho Anh Kỳ và Vĩnh phong đến. Nhưng Tuấn Kiệt lại choàng tay ôm lấy eo của cô. Hiểu Đồng lập tức nhận ra thái độ khác thường của Tuấn Kiệt.

- Xin chào – Anh Kỳ mỉm cười nói với Tuấn Kiệt, ánh mắt cô hiện rõ sự bất ngờ khi thấy Hiểu Đồng và Tuấn Kiệt đang ôm nhau – Không ngờ gặp lại anh ở đây.

- Hai người quen nhau à – Hiểu Đồng nhìn Tuấn Kiệt thân mật hỏi.

- Trước đây tụi anh làm việc cùng nhau, cô ấy chỉ là người mẫu của anh thôi – Tuấn Kiệt giả vờ kẻ sát mặt Hiểu Đồng thân mật nói.

- Phó tổng chào anh – Tuấn Kiệt chìa tay chào.

Vĩnh Phong cũng lịch sự bắt tay chào lại, mắt lạnh lùng lướt qua Hiểu Đồng một cái rồi nhanh chóng kéo Anh Kỳ đi nơi khác.

Hiểu Đồng vừa ra khỏi toilet, trên tay cầm chiếc xoắn tay nhỏ. Thì bên trong toilet đã vang lên tiếng thét:

- Có trộm ...

Tiếng thét đã làm kinh động tới mọi người. Từ trong toilet hai cô gái bước ra, một người là Anh Kỳ, người còn lại là quản lí của cô ta.

- Có chuyện gì vậy? – Một người lên tiếng hỏi.

- Tôi bị mất một chiếc nhẫn, lúc nãy tháo ra để ở bồn rửa tay, nào ngờ khi đi ra đã thấy mất rồi. Chỉ vài giây thôi – Anh Kỳ lên tiếng rồi làm vẻ mặt muốn khóc – Chiếc nhẫn đó là quà mà một người bạn rất quý của tôi tặng, tôi rất quý nó. Nếu ai đã lấy nó thì xin hãy trả lại cho tôi, tôi sẽ trả số tiền gấp đôi chiếc nhẫn đó.

Nói rồi cô ta ngã vào lòng Vĩnh Phong khóc nức nở, ai cũng ngầm hiểu chiếc nhẫn đó là hẹn ước giữa hai người cho nên cô không muốn để mất.

Hiểu Đồng đang đứng bên cạnh Tuấn Kiệt nghe tiếng khóc thì cả hai cùng quay người lại nhìn. Thì một cánh tay chỉ về phía cô nói:

- Chính là cô ấy, lúc nãy chỉ có cô ấy ở đó mà thôi.

Hiểu Đồng hơi ngạc nhiên nhìn về phía chủ nhân của cánh tay đó. Người đó chính là quản lí của Anh Kỳ. Cũng là một người quen mà lâu rồi Hiểu Đồng không gặp. Cô chau mày cau có nhìn Vũ Quỳnh hỏi:

- Cô nói vậy là có ý gì?

- Tôi nghi ngờ cô đã lấy chiếc nhẫn của Anh Kỳ - Vũ Quỳnh lớn tiếng nói.

- Cô có bằng chứng gì à ! – Hiểu Đồng nhếch môi hỏi.

- Chiếc nhẫn Anh Kỳ để ở bồn rửa tay. Tôi và Anh Kỳ cùng vào toilet chính lại y phục khi quay ra thì chiếc nhẫn biến mất. Mà lúc đó, trong toilet ngoài cô ra thì chẳng còn ai vào đó cả.

- Vì vậy cô khẳng định là tôi lấy ư? – Hiểu Đồng vẫn bình tĩnh hỏi lại.

- Đúng vậy. Tôi đề nghị được xét giở xách của cô – Vũ Quỳnh nhướn mày nhìn toàn thân Hiểu Đồng dò xét.

- Tôi không đồng ý – Tuấn Kiệt bỗng từ sau lưng Hiểu Đồng bước đến choàng tay ôm lấy eo cô lên tiếng bênh vực – Cô ấy là bạn tôi, tôi bảo đảm cô ấy không làm như vậy.

- Cô ta có lấy hay không tự cô ta biết. Nếu cô ta không lấy thì tại sao không cho tôi xét – Vũ Quỳnh thừa thễ tiếp tục nói.

Tất cả mọi ánh mắt đều vì lời nói của Vũ Quỳnh mà bắt đầu soi mói Hiểu Đồng. Cô lửa giận bùng bùng nhìn Vũ Quỳnh đang định lên tiếng thì.

- Vũ Quỳnh, thôi bỏ đi. Mất thì cũng mất rồi, đừng làm lớn chuyện nữa – Anh Kỳ bỗng lên tiếng can ngăn.
- Không được, chẳng phải em rất quý chiếc nhẫn đó hay sao. Sao có thể bỏ qua như thế được – Vũ Quỳnh lập tức phản đối.

Hiểu Đồng lúc đầu vẫn kiên quyết không cho xét bở vì lòng tự trọng không cho phép cô nhún nhường, không cho phép cô cúi đầu trước sự sỉ nhục đó nhưng khi Anh Kỳ lên tiếng như thế, nếu bây giờ cô vẫn cố chấp không cho xét chẳng khác nào thừa nhận mình đã lấy nên lo sợ không dám cho xét. Cô cắn môi một cái rồi lên tiếng nói:

- Cô muốn xét thì cứ việc xét.

Nói xong cô chìa cái xoắn tay của mình ra trước mặt Vũ Quỳnh, Vũ Quỳnh nhanh chóng cầm lấy rồi đi đến cái bàn gần đó. Tất cả mọi người đều hồi hộp chờ đợi sự khám xét của Vũ Quỳnh.

Chiếc xoắn tay của Hiểu Đồng rất nhỏ chỉ chừa hộp phấn, cây son và chiếc điện thoại, có thêm một bịch khăn giấy nữa mà thôi, ngoài ra chẳng còn có một cái gì hết. Nhưng Vũ Quỳnh vừa trút tất cả những thứ đó ra thì một chiếc nhẫn lấp lánh ánh bạc rơi ra, lăn vài vòng trên mặt bàn rồi yên phận nằm xuống. Tất cả mọi người hết nhìn chiếc nhẫn rồi lại nhìn Hiểu Đồng.

Hiểu Đồng từ lúc chiếc nhẫn rơi ra thì sắc mặt tái nhợt, cô hiểu rằng mình lại bị rơi vào một cái bẫy nữa của Vũ Quỳnh. Cô bỗng bật cười, vừa cười cô vừa nhìn Vũ Quỳnh. Cô không ngờ cái người mà vừa lúc này trong toilet ngưng ngưng nhìn cô rồi đột nhiên nói lời xin lỗi. Hiểu Đồng nhìn về mặt đầy hối lỗi của cô ta qua tấm kính trong toilet, bỗng cảm thấy thương hại. Cô ta từ một thiên kim tiểu thư phải trở thành một người quản lí chạy đôn chạy đáo lo lắng mọi việc vặt vãnh thì rất đáng thương. Cô hiểu cái cảm giác sau một đêm mất tất cả đáng thương đến chừng nào. Nỗi hận trong lòng đối với Vũ Quỳnh đã không còn nữa, Hiểu Đồng cũng gạt đầu cười tỏ vẻ tha thứ. Sau đó cô đi vào toilet.

Khi cô bước ra đã thấy Anh Kỳ và Vũ Quỳnh đang đứng đó chỉnh sửa y phục, thấy cô bước ra mới bỏ đi vào phòng đóng cửa lại. Lúc lấy cái xoắn tay từ trên bồn rửa mặt, Hiểu Đồng thấy nó bị dịch chuyển ra một chút nhưng cô không để ý. Bây giờ thì cô đã biết thì ra lúc đó, có người âm thầm làm cái việc đổ vạ cho cô.

Bằng chứng đã rõ ràng cô cũng không còn gì để nói, cô chỉ bật cười nói:

- Người ta không bao giờ để mình bị vấp ngã cùng một chỗ. Vậy mà tôi lại bị hại hai lần bởi cùng một người. Tôi quả thật là quá ngốc.
- Bây giờ cô đang cho rằng tôi hạm hại cô à. Không phải cô thẹn quá nên định quay qua cắn người đấy chứ – Vũ Quỳnh cười mỉa mai nói.
- Cô ấy không làm gì phải hổ thẹn cả, người hổ thẹn phải là cô mới đúng – Đình Ân tức giận lên tiếng mắng
- Cô là thứ đồ xấu xa, hại người ta hết lần này đến lần khác.

Từ này giờ các phóng viên đã bao vây lấy họ không ngừng chụp hình. Nghe Đình Ân lên tiếng họ đều quay đầu về phía Đình Ân cố gắng chụp lấy về mặt cô lúc này thì đột nhiên có hai bàn tay cùng lúc kéo Đình Ân lui lại và hai thân hình cùng bước lên phía trước che cho cô. Hai thân hình đó không ai khác chính là Thiên Minh và Thế Nam.

Hiểu Đồng cũng thấy tình cảnh này sẽ không tốt cho Đình Ân liền lên tiếng nói với Thiên Minh và Thế Nam:

- Hai người mau đưa cô ấy về đi. Chuyện này em tự xử lí được.
- Anh ở lại với em - Thế Nam lên tiếng cự tuyệt.
- Không cần – Hiểu Đồng phản đối – Anh giúp Thiên Minh đưa Đình Ân về đi. Không nên để cô ấy dính vào rắc rối này. Một mình Thiên Minh không thể nào trấn áp cô ấy được đâu.

- Hiểu Đồng nói phải đó, ở đây còn có tôi. Tôi sẽ không để ai ức hiếp bạn của tôi đâu – Tuấn Kiệt kiên định lên tiếng nói. Cậu quét mắt nhìn Vũ Quỳnh đang đắc ý vì dồn được Hiểu Đồng vào góc chết, rồi Vĩnh Phong vẫn lạnh lùng không nói tiếng nào. Sau đó cậu chiếu tướng nhìn Đình Anh đầy giận dữ.

Thiên Minh và Thế Nam gật đầu giao Hiểu Đồng lại cho Tuấn Kiệt. Vậy là, Đình Ân bị hai người đàn ông giải đi. Anh Kỳ bị cái nhìn của Tuấn Kiệt làm sợ hãi, cô lí nhí nói:

- Thôi chuyện này hãy gác lại tại đây đi. Chiếc nhẫn cũng tìm lại được rồi, chỉ cần cô ấy xin lỗi là được.

Mục đích hạ nhục Hiểu Đồng trước mặt mọi người đã thành công, Vũ Quỳnh cũng không nói gì thêm nữa chỉ trăn mắt nói:

- Được rồi, chỉ cần cô xin lỗi thì tội tôi sẽ bỏ qua.

Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn tên tội phạm là cô. Hiểu Đồng không màng tới ánh mắt của họ, cô quát mắt nhìn về một người duy nhất trong đó.

Vĩnh Phong vẫn im lặng từ đầu tới cuối, khi thấy mắt cô nhìn mình thì đột nhiên buông một câu: "Xin lỗi đi"

Câu nói của cậu làm Hiểu Đồng thấy đau lòng vô cùng, ánh mắt kiên định nãy giờ của cô bỗng nhòa đi. Môi cô bị chính răng mình cắn đến rách, Hiểu Đồng nghe mằn mằn trên đầu lưỡi. Cô nhìn Vĩnh Phong không chớp mắt nói:

- Tôi không có lấy việc gì phải xin lỗi.

Vĩnh Phong nhìn thấy ánh mắt oán hận của Hiểu Đồng thì trong lòng xót xa vô cùng. Không phải cậu không biết là Vũ Quỳnh đang đổ tội lên đầu cô. Nhưng từ lúc thấy cô trò chuyện thân mật với Tuấn Kiệt, thấy cô khoát tay hất ta, tay hất ta ôm chặt lấy eo cô thì ngọn lửa hờn ghen, đố kị trong lòng cậu sôi lên sùng sục. Để ngọn lửa không bộc phát ra ngoài cậu chọn cách thờ ơ, lạnh nhạt xem cô không tồn tại. Chỉ cần không thấy mặt thì tim sẽ không đau. Cho nên dù thấy cô bị oan khuất nhưng Vĩnh Phong vẫn nhẫn tâm cho cô thêm một nhát dao để làm giảm ngọn lửa trong lòng mình.

- Cô không lấy – Vũ Quỳnh bật cười - Chẳng lẽ chiếc nhẫn đó có chân tự động nhảy vào túi của cô à.

- Nằm trong túi xách của tôi nghĩ là tôi lấy cắp à – Hiểu Đồng cũng cười bình tĩnh nói – Nói không chừng là cô đổ vạ cho tôi thì sao.

- Tôi đổ vạ cho cô, tại sao tôi phải làm như vậy chứ? – Vũ Quỳnh bật cười hỏi vặn lại.

Hiểu Đồng nghe Vũ Quỳnh hỏi thì khẽ cười nói:

- Cô quên rồi sao? Chuyện xấu trước đây cô làm với tôi vẫn có rất nhiều người biết. Lần trước cô *** hại tôi, lần này cũng vậy thôi, chiếc nhẫn tự nhiên nhảy vào túi tôi, phải hỏi lại cô mới biết được.

Vũ Quỳnh nghe nhắc lại chuyện trước kia thì tái mặt, cô ta ấp úng một lát rồi nổ giận đùng đùng nói:

- Cô im đi. Chiếc nhẫn nằm trong túi xách cô, bằng chứng rõ ràng cô hỏi xem ai tin là cô không lấy.

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn hết Vũ Quỳnh tới Hiểu Đồng, không biết nên tin ai. Cho nên khi Vũ Quỳnh lên tiếng. Hiểu Đồng và Vũ Quỳnh đều đưa mắt nhìn người xung quanh, ai cũng lăm lét quay đầu đi giữ im lặng là cách tốt nhất. Ánh mắt Hiểu Đồng quét qua mọi người xung quanh rồi dừng lại ở Vĩnh Phong.

Cô không quen biết ai ở đây cả, ngoài Tuấn Kiệt ra thì chỉ còn lại Vĩnh Phong mà thôi. Nhưng mà người mà Hiểu Đồng muốn dựa dẫm nhất, muốn được che chở nhất chính là Vĩnh Phong. Nhưng Vĩnh Phong lạnh nhạt quay đi, không dám xia đến ánh nhìn của cô. Hiểu Đồng tự cười khổ với vính bản thân mình, lại một lần nữa, Vĩnh Phong quay lưng lại với cô. Hiểu Đồng thà là Vĩnh Phong không tin tưởng cô, xem cô là kẻ trộm còn hơn là ánh mắt lạnh nhạt, xem như cô không tồn tại của Vĩnh Phong.

Trong không khí trầm lặng, chưa ai dám lên tiếng đưa ra phán quyết thì từ phía sau, một giọng nói trầm âm nhưng uy nghiêm vang lên.

- Tôi tin.

Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu nhìn về phía sau. Một chàng trai mặc bộ vest xám rất trang trọng, đỉnh đạc, điềm đậm bước về phía trước. Cậu khẽ cười chào tất cả mọi người rồi bước đến gần Hiếu Đồng, khẽ cười đáp lại ánh nhìn đầy ngạc nhiên của cô. Sau đó nhìn về phía trước hỏi vô định mà lạnh lùng:

- Có thể cho tôi xem chiếc nhẫn bị mất một chút được không?

Vũ Quỳnh là người giữ chiếc nhẫn cô xòe bàn tay ra trước mặt Vĩnh Thành:

- Anh Vĩnh Thành, chính là chiếc nhẫn này.

- Một chiếc nhẫn tầm thường – Vĩnh Thành liếc mắt nhìn chiếc nhẫn trong tay Vũ Quỳnh một cái thì cười nhạt bĩu môi khinh thường.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Vĩnh Thành. Chiếc nhẫn trên tay Vũ Quỳnh là chiếc nhẫn vô cùng đắt như thế mà cậu lại bảo là một chiếc nhẫn tầm thường. Cả Anh Kỳ cũng nhồm đầu ra khỏi người Vĩnh Phong ngược mắt giận dữ nhìn Vĩnh Thành.

- Anh ...anh.... Đây mà là chiếc nhẫn tầm thường à – Vũ Quỳnh tức tối nói.

Vĩnh Thành nhếch môi cười nhạt đưa tay vào túi áo móc ra một chiếc hộp nhung màu xanh rất đẹp hình trái tim. Cậu khẽ mở chiếc hộp ra, ánh sáng phát ra từ chiếc hộp lấp lánh. Trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương rất lớn, viên kim cương lớn gấp mấy lần viên kim cương của chiếc nhẫn Anh Kỳ. Không cần nói, ai cũng biết giá trị của chiếc nhẫn này giá trị thế nào, họ hiểu được lí do vì sao Vĩnh Thành xem thường chiếc nhẫn trong tay Vũ Quỳnh.

Vĩnh Thành đưa cao chiếc nhẫn trong tay mình lên trước mặt mọi người đảo một vòng rồi dừng lại trước mặt Hiếu Đồng. Hiếu Đồng chớp chớp mắt nhìn Vĩnh Thành ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì. Vĩnh Thành nhìn cô cười, nụ cười khiến cô cảm thấy vững tâm vô cùng. Bất giác muốn đặt hết cuộc đời mình vào tay Vĩnh Thành.

- Tôi tin cô ấy không lấy cắp chiếc nhẫn đó. Bởi vì nếu cô ấy muốn chiếc nhẫn này đã thuộc về cô ấy – Vĩnh Thành nhìn mọi người nói xong rồi quay lại nhìn Anh Kỳ hỏi - Nghĩ xem tại sao cô ấy không muốn lấy chiếc nhẫn này mà phải ăn cắp chiếc nhẫn của cô. Cô nghĩ chiếc nhẫn của cô giá trị bằng chiếc nhẫn này à. Chỉ cần cô ấy muốn dù là cái gì tôi cũng có thể cho cô ấy.

Vĩnh Thành vừa nói xong câu này thì Anh Kỳ và Vũ Quỳnh tái cả mặt vì xấu hổ. Còn mọi người thì ồ lên ngưỡng mộ nhìn Hiếu Đồng, người con gái được tổng giám đốc tập đoàn Nguyên Thành Phong yêu thương. Chỉ có Vĩnh Phong lòng đầy chua chát, nhìn Vĩnh Thành và Hiếu Đồng.

Vĩnh Thành bất ngờ quỳ xuống trước mặt Hiếu Đồng :

- Hiếu Đồng! Trước sự hiện diện của tất cả mọi người, anh chính thức cầu hôn em. Mong em nhận lời làm vợ anh.

Mọi ánh chớp lóe lên. Mọi người xung quanh im lặng nhìn hai người bọ họ, chờ đợi câu trả lời của Hiếu Đồng. Hiếu Đồng khá bối rối, cô lúng túng lùi một bước về phía sau, cũng may Tuấn Kiệt ở sau lưng khiến cô tỉnh táo hơn. Hiếu Đồng biết rõ, Vĩnh Thành làm vậy là muốn giúp cô lấy lại danh dự. Giúp cô có thể ngẩng cao đầu trước mọi người nên không ngại quỳ gối trước mặt mọi người. Cô cũng không thể làm Vĩnh Thành mất mặt trước mọi người được. Bất giác cô đưa mắt nhìn về phía Vĩnh Phong, lúc này Vĩnh Phong cũng không thể thờ ơ được nữa, lòng cậu như lửa đốt chỉ muốn bước đến nắm tay Hiếu Đồng bỏ chạy ra khỏi nơi này. Nhưng lí trí đã kiềm *** cậu lại.

Khi mà bốn mắt họ giao nhau, môi Vĩnh Phong mấp máy không thành lời. Hiếu Đồng khẽ cười thở ra một cái rồi quay đầu lại nhìn thẳng Vĩnh Thành trả lời:

- Em đồng ý .

Mọi người trong biệt thự đều ồ lên suýt xoa, chỉ có một người âm thầm rơi nước mắt trong tim. Có một ánh mắt nhìn về phía Hiếu Đồng vừa ghen tức vừa thỏa mãn. Cô ta khẽ cười thâm trong lòng nắm chặt lấy bàn tay đang trở nên lạnh lẽo của người bên cạnh.

Tất cả mọi người đều trầm trồ vỗ tay chúc mừng khi mà Vĩnh Thành đeo nhẫn vào trong tay Hiếu Đồng. Năm tay Vĩnh Phong bị nắm chặt lại. Anh Kỳ vội tiến đến chúc mừng Hiếu Đồng.

- Chúc mừng hai người.

- Cám ơn - Vĩnh Thành gật đầu lịch sự đáp.

- Xin lỗi vì trợ lí của tôi lỡ mãng quá – Anh Kỳ nhìn Hiếu Đồng cười hời hợt.

- Không sao! Nhưng từ nay tôi sẽ chú ý hơn nữa. Sẽ không để ai *** hại mình, nhất là những người càng làm ra vẻ tốt bụng càng khó lường – Hiếu Đồng nhếch môi cười khinh bạc nói, cô nhìn vào màu son đỏ trên môi Anh Kỳ, trong ánh mắt lóe lên một ý nghĩ.

Khi Hiếu Đồng và Vĩnh Thành đã yên vị trong xe thì hiếu Đồng liền quay sang hỏi:

- Làm sao anh biết mà đến giúp em thế. Mà sao anh về lại không báo cho em.

Nghe Hiếu Đồng hỏi, Vĩnh Thành khẽ cười quay lại vuốt ve gương mặt mà ngày đêm cậu mong nhớ rồi kéo Hiếu Đồng vào lòng mình, hôm nhẹ lên mái tóc cô rồi mới trả lời.

- Anh vừa mới xuống sân bay thôi, định tạo bất ngờ cho em. Chỉ muốn ghé nhà đưa quà cho ** Năm rồi đến nhà em luôn. Không ngờ lại thấy mở tiệc, anh không muốn vào, nên ở ngoài gọi cho **, đúng lúc em bị người ta vu oan nên đành đi vào giấu vậy.

Hiếu Đồng dựa toàn thân vào Vĩnh Thành, cảm thấy lòng bình an, cô dung tay vẽ vẽ trên áo khoát của Vĩnh Thành nũng nịu nói:

- Thật may là anh về kịp lúc nếu không ...

Rồi Hiếu Đồng bỏ lỡ câu nói ngẩng đầu nhìn lên, đưa bàn tay đang đeo chiếc nhẫn kim cương sang lấp lánh lên trước mặt Vĩnh Thành hỏi:

- Làm sao anh có chiếc nhẫn này?

Vĩnh Thành nắm lấy bàn tay đưa ra của hiếu Đồng khẽ hôn lên từng ngón tay rồi lại kéo cô vào lòng mình rồi trả lời:

- Anh mua chiếc nhẫn này lâu rồi. Anh vẫn luôn mang theo bên mình. Anh đã nghĩ nếu sau chuyến đi này mà em không thay đổi thì anh sẽ chính thức ngõ lời cùng em. Chỉ là không ngờ phải ngõ lời sớm đến thế, thật may mà em bằng lòng.

Những lời của Vĩnh Thành đã đâm thẳng vào tim của Hiếu Đồng. Cô hiếu Vĩnh Thành có ngụ ý gì. Nếu như trong thời gian cậu đi mà Hiếu Đồng trở về bên cạnh Vĩnh phong thì Vĩnh Thành sẽ bỏ cuộc. Hiếu Đồng biết cô lại làm tổn thương Vĩnh Thành lần nữa, cô ôm chầm lấy Vĩnh Thành đặt lên môi cậu một nụ hôn ấm áp.

Tàn bữa tiệc, Vĩnh Phong trở về căn nhà của mình, cậu ngã vật ra giường. Đầu cảm thấy choáng váng đau nhức. Cậu không biết đau đầu bởi vì rượu hay bởi vì cái hình ảnh Vĩnh Thành đeo chiếc nhẫn vào tay Hiếu Đồng. Chỉ biết rằng tim giờ đau đã vỡ ra thành ngàn mảnh nhức nhối. Cậu nắm chặt con búp bê nga và chiếc nhẫn trắng sáng mà cậu lúc nào cũng để bên cạnh mình. Cậu nhìn chiếc nhẫn trong tay mình. Nó chỉ là một chiếc nhẫn tầm thường mà cậu mua trong tiệm nữ trang, cho nên nó không sánh bằng chiếc nhẫn kim cương to lớn kia, không xứng đeo vào ngón tay nhỏ nhắn kia.

Vĩnh Phong vùng mình ngồi dậy tức giận văng mạnh chiếc nhẫn và con búp bê nga kia vào tường. Con búp bê va mạnh vào tường rồi vỡ nát rơi xuống đất, để lộ ra một tờ giấy nhỏ được nhét bên trong. Chiếc nhẫn bị rơi xuống lăn vào một góc nằm im lặng. Vĩnh phong ngẩng đầu nhìn trần nhà ngăn co nước mắt chảy xuống gặm nhấm sự đau đớn trong lòng rồi cười điên dại ngã vật xuống giường. Cảm thấy cơn đau dạ dày ập đến, cậu oằn mình nằm ôm lấy bụng. Cứ để mặc cho nước mắt rơi, nó rơi vì cơn đau dạ dày mà thôi chứ không phải vì người con gái đó.

Hiếu Đồng nằm trên giường thao thức nhìn chiếc nhẫn trên tay mình. Chiếc nhẫn sang lấp lánh trong ánh đèn ngủ mờ mờ. Chiếc nhẫn có vẻ rộng hơn so với ngón tay cô. Đã từng có một chiếc nhẫn rất vừa, rất vừa với ngón tay của cô. Nước mắt lặng lẽ rơi, cô tháo chiếc nhẫn chân chừ hồi lâu rồi đem cất .

Sau khi cái tin cô nhân viên tầm thường trong công ty được tổng giám đốc của tập đoàn Nguyên Thành Phong cầu hôn được đăng tin rầm rộ trên các mặt báo, cô bé lọ lem đã tìm được một chàng hoàng tử. Khi thấy người yêu bị vu oan là ăn cắp, tổng giám đốc đã trở thành anh hùng cứu mỹ nhân và còn ngỏ lời cầu hôn trước tất cả mọi người. Hiểu Đồng vô tình trở thành tiêu điểm của sự ngưỡng mộ và đổ kỵ. Người thì cười giả lã với cô, hồ hởi nói chuyện dù chẳng quan biết là bao. Tất cả mọi người dường như đều mỉm cười chào cô, làm cho Hiểu Đồng cảm thấy phiền não vô cùng.

Sau khi được Mai Phương đưa cho bảng báo giá bảo làm, Hiểu Đồng ngồi cặm cụi hơn một tiếng đồng hồ tỉ mỉ tính từng con số. So sánh tới lui nhiều lần một cách chính xác thì đem đến cho Mai Phương nhưng nào ngờ chỉ vài phút sau cô ta cầm bảng báo giá lớn tiếng mắng mỏ Hiểu Đồng thậm tệ. Nói Hiểu Đồng làm sai, lơ là chức trách của mình, ý mình được tổng giám đốc để ý nên mới được ngồi lên chiếc ghế này – chiếc ghế của thư ký thân cận của phó tổng giám đốc.

Cô ta làm ồn ào đến nỗi tất cả mọi người đều ủa nhau đến xem, trưởng phòng phải vào báo cáo với Vĩnh Phong để cậu đích thân đi xử lý. Khi Vĩnh Phong vừa đi ra thì Mai Phương liền thu lại thái độ chua ghóa của mình rồi hóa than thành một cô gái mềm yếu cần cù, khéo mắt đo đũa, miệng chum chím, giọng nhỏ nhẹ, ánh mắt mang theo chút tình tứ nhìn Vĩnh Phong khiến Hiểu Đồng suýt chút nữa thì phì cười ra trước mặt mọi người.

Cô ta nói với Vĩnh Phong giọng đầy ai oán :

- Phó tổng giám đốc, anh xem, đây là bảng báo giá của Hiểu Đồng làm, chỗ này chỗ này và chỗ này đều sai cả. Tính sai một cách ngớ ngẩn không chấp nhận được. Không biết cô ta nghĩ gì mà để sai lỗi nghiêm trọng đến như vậy. Trị giá bảng hợp đồng làm công ty ta tổn thất hơn trăm tỷ, phó tổng, anh phải gánh vác số tổn thất này đó ạ.

Vĩnh Phong lướt nhìn bảng báo giá rồi ngẩng đầu hỏi:

- Tổn thất cụ thể là bao nhiêu?

Mai Phương như chỉ chờ đợi câu hỏi này của Vĩnh Phong nên cô ta lập tức đưa ra con số cụ thể. Nghe xong con số này tất cả mọi người đều xanh mặt nhìn Hiểu Đồng. Mai Phương nhìn Hiểu Đồng đăt thẳng, mỉm cười chế giễu rồi chờ đợi Vĩnh Phong khen thưởng.

Vĩnh Phong không nói gì chỉ xem xét bảng báo giá một cách tỉ mỉ lần nữa rồi ngẩng đầu lên hỏi Hiểu Đồng:

- Cô giải thích thế nào?

Hiểu Đồng chỉ khẽ cười nhạt, biết rõ đây là một âm mưu, nhưng cô không hề chỉ trích bất cứ ai, cứ bình tĩnh trả lời:

- Đây không phải bảng báo giá mà tôi làm, bảng báo giá tôi làm lúc này đã đối chiếu so sánh nhiều lần từng con số, những chỗ này chắc chắn không phải những con số này. Nhưng rất tiếc tôi không giữ bản sao.

- Tại sao không giữ? – Vĩnh Phong lạnh lùng hỏi, ánh mắt có phần giận dữ.

- Vì đây không phải là công việc của tôi, tôi chỉ làm giùm chị ấy mà thôi cho nên không giữ bản sao lại – Hiểu Đồng bình tĩnh nhìn thẳng Vĩnh Phong trả lời.

Vĩnh Phong cau mày nhìn Hiểu Đồng, nhưng cô đã không kịp cho cậu nói đã quay sang nhìn Mai Phương hỏi:

- Lúc này em đưa cho chị bảng báo giá này là 9h 20 phút đúng không?

- Đúng vậy – Mai Phương ngênh mặt đáp.

- Lúc chị phát hiện em làm sai là khi nào? – Hiểu Đồng tiếp tục truy vấn.

- 10 phút sau thì tôi phát hiện – Mai Phương đăt ý trả lời.

Hiểu Đồng cười nhạt nhìn sự đăt ý của Mai Phương, cô cầm bảng báo giá trong tay Vĩnh Phong xem xét tỉ mỉ rồi nói:

- Theo như tôi biết, phải tính trong cả bản hợp đồng, không thể tính ra trong vòng 10 phút như thế được vì nó khá phức tạp. Tôi phải làm hơn 1h đồng hồ mới xong. Cho dù chị có dung phần mềm chuyên nghiệp thao tác trên máy tính, ít nhất cũng phải mất 20 đến 30 phút mới xong.

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý với lời của Hiếu Đồng, mọi ánh mắt tập trung nhìn Mai Phương, mặt cô ta lập tức tái lại, vẻ đăt ý lúc nãy biến mất.

- Từ lúc em đưa cho chị chỉ cách nhau 10 phút mà chị đã nhanh chóng tính lại chính xác mấy con số này, vậy thì hỏi chị, chị tính làm sao mà hay như thế, làm cách nào để tính? – Hiếu Đồng tiếp tục truy vấn, Mai Phương nét mặt đầy hoảng hốt.

Vĩnh Phong liền ra lệnh:

- Lấy lại đây một bảng báo giá.

Một người nhanh chóng đi lấy đưa đến trước mặt Vĩnh Phong. Nhưng Vĩnh Phong xem qua một cái rồi hất mặt về phía Mai Phương nói:

- Đưa cho cô ta đi. Đưa cho cô ta đi.

Khi Mai Phương cầm lấy bảng báo giá trên tay, Vĩnh Phong mới lên tiếng:

- Bảng báo giá này dễ hơn bảng báo giá lúc nãy, tôi cho cô 20 phút. Cô bắt đầu làm cho tôi một bảng báo giá hoàn chỉnh. Để xem trong 20 phút này cô nhắm ra như thế nào.

Vừa nghe xong, Mai Phương xanh cả mặt, cô ta thấy lạnh tít cả

người vội vàng đi làm bảng báo giá liền. Tất cả mọi người trong phòng đều nín thở nhìn cô ta mồ hôi vã trán làm bảng báo giá. Nhưng 20 phút sau cô ta chẳng thể làm được 1 phần 10 bảng báo giá, cũng có thể một phần do cô ta quá lo lắng mà không tập trung làm, nhưng chỉ điều này cũng đủ chứng minh vừa rồi cô ta vu oan giá họa cho Hiếu Đồng. Mọi ánh mắt dè bĩu đều hướng về phía cô ta.

Mai Phương cứ nghĩ sẽ bị kiểm điểm trừ lương hay bị cho thôi việc nhưng nào ngờ Vĩnh Phong chỉ lừ mắt cảnh cáo:

- Tôi không muốn sự việc này tái diễn lần nữa đâu. Công ty này không phải là nơi các người ganh ghét *** hại nhau.

Nói xong cậu bỏ đi về phòng, tất cả mọi người cũng ai về chỗ nấy. Về tình về lý thì Mai Phương cũng phải nói một tiếng xin lỗi với Hiếu Đồng. Cô ta bầm bụng tiến đến bên Hiếu Đồng lí nhí xin lỗi. Nhưng cô ta vẫn ngoan cố không thừa nhận mình đã vu khống cho Hiếu Đồng mà nói:

- Xin lỗi em, là do chị nhìn nhầm bảng báo giá em làm với bảng báo giá khác.

Trước thái độ cố chấp của cô ta, Hiếu Đồng chỉ cười nhạt mà nói:

- Chuyện đã qua rồi thì bỏ đi. Nhưng xin chị từ nay về sau đừng nhìn nhầm bảng báo giá của cùng một công ty, cùng một vật liệu, cùng một số liệu mà vu khống em như vậy nữa. Cũng cảm ơn trời, bắt đầu từ bữa tiệc ngày hôm qua, tôi đã quyết không bao giờ để người khác *** hại mình nữa, cho nên sự việc ngày hôm nay mới bị tôi lộ trần.

Nghe Hiếu Đồng nói Mai Phương tức giận cô ta ném cho Hiếu Đồng một cái nhìn căm tức rồi bỏ đi về chỗ ngồi. Không khí trong phòng làm việc ngột ngạt vô cùng, những cái đầu chụ lại thập thò nhìn về phía Hiếu Đồng bàn tán. Hiếu Đồng cảm thấy mệt mỏi, cô quyết định xách túi đến tổ trưởng báo cáo mình đi xuống kho kiểm tra, rời xa chỗ này.

Vì chuyện lần tránh mặt Vĩnh Phong mà cô tình nguyện đi kiểm tra kho. Hôm nay vừa nhập một lô hàng mới, Hiếu Đồng có nhiệm vụ kiểm kê lại tất cả. Trong lúc đang kiểm tra đột nhiên họ thấy có khói bốc ra, rồi chuông báo cháy vang lên, mọi người hoảng hốt thi nhau chạy ra ngoài. Tiếng la hét ầm ĩ khắp mọi nơi, mọi người chen lấn nhau mà chạy, khói càng lúc càng nhiều. Đang chạy Hiếu Đồng chợt nhớ ra bảng hợp đồng vẫn còn để lại trong kho, nếu mất bảng hợp đồng thì sẽ phải bồi thường, cô liền quay đầu trở lại lấy mặc ọi người ngăn cản.

Cuối cùng cô cũng lấy được bản hợp đồng, bọc lại cẩn thận cô cho vào túi ôm chặt trong người vội vàng chạy ra. Nhưng những thùng hàng dường như bị trấn động nên lần lượt rơi xuống khiến Hiểu Đồng sợ hãi lùi lại. Cô dẫm phải cái gì đó làm ngã nhào xuống đất, mấy cái kệ đựng hàng cũng bắt đầu rơi xuống nhưng may mắn đã bị những thùng hàng chặn lại nên không đổ ập lên người cô. Nhưng một chân của Hiểu Đồng lại bị kẹt vào trong một kệ kệ không tài nào rút chân ra được. Hiểu Đồng cố gắng hết sức nhưng càng cố riết chân chỉ càng làm cho các kệ càng nghiêng xuống nhiều hơn. Mồ hôi đã thấm đầy áo, khói bắt đầu bao quanh, Hiểu Đồng tuyệt vọng để mặc cho sự sống chết đến gần mình. Cô cố hết sức kêu cứu nhưng tất cả mọi người đã chạy ra ngoài hết rồi, vớ lại trong không khí âm ỉ này thì chẳng còn ai nghe thấy tiếng kêu nhỏ bé của cô.

Hiểu Đồng cuối cùng tuyệt vọng nghĩ đến cái chết của mình. Lần lượt từng gương mặt hiện ra trong đầu cô. Cô run rẩy mở tìm điện thoại trong túi, cô gọi điện cho Đình Ân nghe ngào nói:

- Giúp mình, giúp mình chăm sóc bé Đường...

- Hiểu Đồng! Đã xảy ra chuyện gì vậy – Tiếng Đình Ân lo lắng hét lên trong điện thoại.

Nhưng Hiểu Đồng đã tắt máy, cô không còn nhiều thời gian nữa, khói càng lúc càng nhiều, lửa cũng lớn dần, Hiểu Đồng bị khói làm ho sặc sụa và cay mắt. Cô bấm số gọi cho Trúc Diễm:

- Chị! Em xin lỗi, em không thể tiếp tục chăm sóc bé Phong được nữa, chị hãy mau lên đây đi.

Lần nữa, Hiểu Đồng cố gắng hít thở tìm kiếm không khí sống trong làn hơi bụi nhưng mà không khí dường như bị đốt sạch, Hiểu Đồng cảm thấy không thể chịu được nữa. Cô muốn gọi điện cho Vĩnh Phong bởi vì giờ đây gương mặt mà cô nhớ nhất là Vĩnh Phong. Nhưng cuối cùng cô không đủ can đảm để gọi điện cho Vĩnh Phong. Cô quyết định nhắn tin, tin nhắn chỉ vồn vẹn có 5 chữ: “ Vĩnh Phong! Em yêu anh” . Nhưng cô vẫn còn chưa kịp gửi thì đã ngã xuống đất ngất đi.

Ngay lúc đó một một bóng người bắt chấp ngọn lửa bên trong vẫn xông vào, bóng dáng cao lớn khỏe mạnh của cậu nhanh chóng tìm thấy Hiểu Đồng, cậu thấy cô đang nằm lay lắt dưới nền gạch thì hoảng hốt gọi tên cô. Vội vàng nâng hết những cái kệ đang ngã xung quanh cô giải thoát cho cái chân của cô. Nhanh chóng bế cô lên chạy khỏi nơi biển lửa. Miệng vẫn không ngừng gọi tên cô mặc cho khói tràn vào cổ họng. Hiểu Đồng nghe tiếng gọi, cô mơ hồ hé mắt, trong làn khói mỏng manh cô nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của Vĩnh Phong đã bị đen vì khói và đầy mồ hôi. Cô khẽ mỉm cười nghĩ rằng trước khi mình chết cũng có thể nhìn thấy mặt Vĩnh Phong thêm lần nữa, cô đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của Vĩnh Phong, sau đó lại chìm vào im lặng.

Cuối cùng hai người cũng thoát ra dưới sự giúp đỡ của những người lính cứu hỏa. Tất cả mọi người bên ngoài đều mừng rỡ khi thấy hai người bọn họ trở ra.

Bên ngoài Vĩnh Thành khi hay tin cũng vội chạy đến, khi cậu biết Hiểu Đồng vẫn còn bị kẹt lại ở bên trong, cậu cũng muốn lao vào bên trong để tìm cô nhưng tất cả nhân viên đều cố sức ngăn cậu vì lửa đang lớn dần. Vĩnh Thành không ngừng gào thét gọi tên Hiểu Đồng, ra sức vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn tay níu giữ của mọi người. Chẳng còn là một tổng giám đốc điềm đạm mọi ngày, cậu đã trở thành một kẻ liều lĩnh chỉ uồn xông vào cơn biển lửa kia cho tới khi trong làn khói mỏng manh, Vĩnh Phong bế Hiểu Đồng từng bước từng bước bước ra, Vĩnh Thành mới bình tĩnh trở lại.

Cậu mừng rỡ khi thấy Hiểu Đồng vẫn bình an, thở phào nhẹ nhõm rồi vội chạy đến bên cạnh Vĩnh Phong. Cậu nhìn chăm chăm vào bàn tay đang ôm chặt lấy cơ thể bất động của Hiểu Đồng rồi từ từ gỡ hai tay ra muốn bế lấy Hiểu Đồng.

Vào cái giây phút, hai người con trai, hai anh em cùng yêu một cô gái cùng muốn giữ cô gái trong vòng tay mình, chẳng ai muốn nhường ai cả. Nhưng Vĩnh Thành đã lên tiếng trong giọng nói rõ ràng vẫn còn ẩn chứa sự hoảng sợ tột độ:

- Cám ơn em đã cứu Hiểu Đồng.

Giây phút đó Vĩnh Phong đã buông tay, cậu biết rằng mình không có đủ tư cách để bên cạnh cô. Tay cậu rời khỏi người cô rồi lặng lẽ đứng yên nhìn Vĩnh Thành bế Hiểu Đồng quay đi. Một chiếc băng ca được chờ tới, Vĩnh Thành đặt Hiểu Đồng lên đó và đi theo lên xe cấp cứu.

Đình Ân nghe tin cũng vội chạy tới, cô nhìn thấy cảnh đó mà đau lòng thay cho cả ba người bọn họ. Cô im lặng nhìn Vĩnh Thành bế Hiếu Đồng đi, rồi nhìn Vĩnh Phong từ từ ngồi bịch xuống đất. cô thở dài muốn tiến đến an ủi Vĩnh Phong nữa không dám lại gần.

Ngay khi nghe cái tin kho hàng đột nhiên bốc cháy, Vĩnh Phong không nói không rằng lái xe lao đến kho hàng. Hai tay cậu không ngừng run lên, chỉ muốn nó biến thành đôi cánh để cậu có thể bay đến đó ngay lập tức. Cậu không ngừng cầu mong Hiếu Đồng cùng mọi người chạy thoát ra ngoài. Nhưng khi đến nơi, cậu đảo mắt tìm khắp nơi tìm cô nhưng không thấy, cậu thét gào tên cô cho đến khi có người bảo rằng cô vẫn còn kẹt lại trong kia.

Ngay khi biết rằng Hiếu Đồng có thể đã chìm trong biển lửa, Vĩnh Phong mới biết rằng cậu không thể nào quên cô.

Dù bị cô làm tổn thương cũng mặc, lãng quên cậu cũng mặc, cậu chỉ biết rằng bản thân mình không thể nào buông tay được, không thể nào coi như cô chưa từng tồn tại trên đời. Thì ra con người khi đối diện trước cái chết của người mà mình yêu thương nhất thì mọi oán hận đều tan biến tất cả.

Mặc kệ sự ngăn cản của mọi người, Vĩnh Phong vẫn lao vào bên trong, cậu chạy tìm từng kho hàng, thét gọi tên cô đến khản cổ họng. Tìm quặng thắt đến ghệt thở, long không ngừng cầu khẩn cô bình yên cho đến khi cậu nhìn thấy cô. Lòng vừa mừng rợ vừa sợ hãi vô cùng, toàn thân run rẩy.

Khi cậu ôm lấy cô, bế cô trong vòng tay mình, cảm nhận được thân nhiệt của cô, cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô, vẫn không ngừng run. Bàn tay ôm cô thật chặt, khẳng định sự tồn tại của cô.

Nhưng khi cậu nhận ra tất cả những điều này thì đã quá muộn rồi. Cô đã không còn thuộc về cậu nữa.

Hiếu Đồng đã khỏe hơn rất nhiều nhưng Vĩnh Thành vẫn ép buộc cô phải nằm thêm một ngày nữa. Đang lúc đọc sách cho đỡ nhàm chán thì Đình Ân đi vào, nhìn thấy Đình Ân, Hiếu Đồng mừng rỡ vô cùng.

- Cuối cùng cũng có người đến nói chuyện với mình rồi. Minh Thùy không đến cùng cậu sao.

- Mình sai con bé đi mau chút trái cây rồi – Đình Ân cười nói.

Hiếu Đồng nghiêng đầu nhìn Đình Ân, Đình Ân vội vàng tránh né ánh nhìn của Hiếu Đồng. Hiếu Đồng gấp quyển sách lại đặt xuống đầu giường, nghiêm túc nhìn Đình Ân nói:

- Cậu có chuyện gì muốn nói với mình à?

- Đầu có – Đình Ân vội chối.

Nhưng Hiếu Đồng đã nhìn thẳng Đình Ân dò xét.

- Được rồi – Đình Ân thở dài thú nhận, cô đi đến bên cạnh giường rồi ngồi xuống nhìn Hiếu Đồng rồi nói – Thật ra lúc hỏa hoạn mình có chạy đến. Cậu có biết người đã lao vào biển lửa cứu cậu là ai không?

- Không phải là lính cứu hỏa à – Hiếu Đồng ngạc nhiên hỏi.

- Là Vĩnh Phong – Đình Ân liền phủ nhận.

- Là anh ấy – Hiếu Đồng bản thân xác định lại. Vậy mà cô cứ tưởng đó chỉ là ảo tưởng trong mơ hồ của mình.

- Lúc Vĩnh Thành bế cậu ra khỏi bàn tay Vĩnh Phong, cậu có biết nét mặt Vĩnh Phong trông như thế nào không? Mình nhìn thấy mà không khỏi xót xa. Anh ấy đã ngồi rất lâu trước bậc thềm của kho hàng, gương mặt đau khổ đáng thương đến độ phát khóc, mình muốn đến an ủi anh ấy lắm nhưng lại không biết an ủi bằng cách nào cả. Cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn anh ấy mà thôi.

- Đừng nói nữa - Hiếu Đồng vội ngắt lời Đình Ân, tim cô đau như bị ngàn mũi kim châm vào, nhức nhối muốn vỡ vụn ra. Cô không dám nghe tiếp, nếu như còn nghe tiếp, cô sợ mình sẽ bị lay động mất.

- Hiếu Đồng, hà tất phải cố chấp như vậy chứ. Hãy quay lại với Vĩnh Phong đi. Anh ấy còn rất yêu cậu, cậu cũng vậy, tại sao cứ lẩn tránh, làm khổ nhau như thế - Đình Ân vội khuyên nhủ.

- Đình Ân, cậu không hiểu đâu. Mình đã nhận lời Vĩnh Thành rồi, dù có muốn quay lại cũng đã không còn kịp. Chiếc cầu giữa mình và Vĩnh Phong đã không còn nữa, cậu bảo mình quay về bên anh ấy bằng cách nào.

- Hiểu Đồng, cậu nghe đây. Thời gian qua lâu như vậy mà tình cảm của Vĩnh Phong vẫn không phai nhạt. Cả mạng mình anh ấy cũng không cần, vậy thì xá gì một cái cầu bắc qua. Chỉ cần cậu gạt đầu, dù bắt Vĩnh Phong xây ngàn cái cầu anh ấy cũng làm.

- Tổng giám đốc, đây là bản báo cáo của cũ hỏa hoạn ạ - Khương Thái cầm một bản báo cáo đưa trước mặt Vĩnh Thành.

- Để xuống đó đi – Vĩnh Thành gạt đầu nói – Tổn thất thế nào?

- Dạ, cũng may là đám cháy phát sinh ở kho hàng phía tây cho nên tổn thất cũng không nặng, chỉ có vài người bị phỏng nhẹ, tôi đang lo phần bảo hiểm.

- Thay tôi đến thăm những người người đó.

- Vâng – Khương Thái gạt đầu rồi lấy trong túi quần ra một cái điện thoại đưa cho Vĩnh Thành – Đây là điện thoại của Hiểu Đồng, mộ người lính cứu hỏa đã nhận được. Theo lời người đó, hình như trước khi ngã đi, cô ấy có nhắn tin cho ai đó nhưng chưa kịp gửi. Người đó đã lưu vào hộp dự thảo rồi.

- Được rồi, để đó cho tôi.

Khi Khương Thái đi ra, Vĩnh Thành liền mở máy ra xem, cậu muốn biết cô muốn nhắn tin cho ai. Trong lòng cậu có cảm giác bất an, cậu run run mở hộp dự thảo của điện thoại Hiểu Đồng ra. Chỉ có một tin duy nhất. cái tin đó chỉ có 5 chữ. Vĩnh thành chua xót nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, cậu nhắm mắt lại, ngã người cười đau khổ.

Khi Vĩnh Thành trao trả điện thoại lại cho Hiểu Đồng thì cô lập tức nhận được điện thoại của ông Văn Trác. Ông ấy hẹn Hiểu Đồng cùng đi uống trà, Hiểu Đồng lập tức nhận lời.

- Nghe tin cháu bị kẹt trong hỏa hoạn, ông vô cùng lo lắng.

- Dạ, đã để ông lo lắng rồi – Hiểu Đồng cười cười nhìn ông Văn Trác.

- Bây giờ cháu sao rồi ?

- Cháu đã khỏe rồi ạ.

- Suốt thời gian qua, ông đã suy nghĩ rất nhiều về lời đề nghị của cháu – Ông Văn Trác trầm ngâm nói.

Hiểu Đồng nghe ông nói vậy thì nóng lòng muốn biết câu trả lời của ông, cô ngồi thẳng lưng, mắt nhìn ông chờ đợi. Nhưng ông Văn Trác lại hỏi Hiểu Đồng một câu:

- Cháu có hối hận không?

- Trong lòng cháu đã không còn chỗ trống để chứa hai từ hối hận – Hiểu Đồng đáp không hề do dự.

Ông Văn Trác gạt đầu, có vẻ hài lòng với câu trả lời của Hiểu Đồng, ông mỉm cười nhìn Hiểu Đồng rồi nghiêm nghị nói:

- Vậy thì ông nhận lời đề nghị của cháu, hy vọng hai ông cháu ta hợp tác vui vẻ.

Hiểu Đồng nhìn ông Văn Trác khẽ cười trong lòng: “ Thiên thời, địa lợi, nhân hòa cô đã có đủ. Bây giờ là lúc giúp Đình Ân lấy lại hợp đồng”

Khi Hiểu Đồng vừa mở cửa vào nhà thì bị một bóng đen khá cao lớn kéo mạnh cô vào nhà đóng sầm cửa lại. hiểu Đồng kinh hãi trong lòng, tim gần như rơi ra ngoài, cô định hét lên kêu cứu nhưng một bàn tay đã bịt chặt lấy miệng cô. Hiểu Đồng sợ hãi đến run cả người cô định phản kháng lại nhưng một giọng nói quen thuộc vang lên phẳng phất mùi rượu và thuốc lá.

- Là anh....

Sau khi Hiểu Đồng nhận ra được giọng nói đó và không còn giãy giụa phản kháng thì bàn tay đặt trên miệng cô dần dần lỏng ra. Hiểu Đồng lúc này mới thở hắt ra, đưa tay chặn ngực từ từ thở, ổn định nhịp tim của mình.

Lát sau khi ánh mắt đã quen dần với bóng tối, cô mới đưa tay lần mò công tắc đèn. Ánh đèn sang lên gương mặt Vĩnh phong cũng dần hiện ra. Cậu đang ngồi bên bậc thềm chỗ kệ dép. Hiểu Đồng nhìn cậu lo lắng hỏi:

- Sao anh lại đến đây. Có chuyện gì à.

Vĩnh Phong ngồi im lặng nhìn Hiểu Đồng, lát sau cậu đứng lên kéo hiểu Đồng vào lòng giữ chặt, mắt nhắm nghiền, môi mím chặt. Lát sau cậu nói:

- Anh đã rất hối hận. Ngay khi đặt chân ra sân bay, anh đã rất hối hận. Ngay khi đặt chân lên đất mỹ, anh đã nhớ em vô cùng, chỉ muốn quay trở về bên cạnh em. Từng ngày từng phút từng giây anh đều nhớ đến em.

Những lời nói xuất phát từ tim của người kia làm Hiểu Đồng thấy đau vô cùng. Như thể máu từ trong tim đang nhỏ nhỏ từng giọt ra ngoài. Cái đau đớn này khiến người ta khó chịu vô cùng, rõ ràng là muốn đón nhận những lời nói này nhưng lại không thể nhận.

Hiểu Đồng cố tỏ ra lạnh lùng hỏi:

- Anh hối hận thì có liên quan gì đến tôi.

Nói rồi cô xô Vĩnh Phong ra xa, rồi nhìn Vĩnh Phong cười nhạt:

- Từ bữa vũ hội tôi có thể coi như chính thức là chị dâu của anh. Cho nên từ nay về sau mau anh lịch sự hơn một chút. Anh có thấy chiếc nhẫn mà Vĩnh Thành đã đeo trên tay tôi không? Đó mới chính là chiếc nhẫn mà tôi muốn, con gái cần kiếm những người đàn ông có thể vì mình mà bỏ cả một gia tài. Đời này cứ sống dựa vào tình yêu thì chỉ có nước chết đói mà thôi.

Ánh mắt Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng vừa bi phẫn vừa đau đớn vừa xót xa, môi cậu nhấp nháy không nên lời.

Hiểu Đồng đau lắm, cô thấy đau đến không thở nổi. Nhưng mà cô đành phải nhẫn tâm thôi, đành phải trở thành kẻ xấu xa trong mắt Vĩnh Phong. Nắm chặt tay lại, Hiểu Đồng nhướn mày liếc nhìn Vĩnh Phong lạnh lùng nói:

- Làm ơn đi ra khỏi nhà tôi. Tôi không muốn có lời dị nghị không tốt nào tới tai chồng chưa cưới của tôi.

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng rồi cười, cười cho sự nhục nhã của mình. Dù cậu gạt bỏ tất cả, bắt chấp mọi thứ lao đến bên người ta, nhưng người ta lại không cần cậu. cậu chẳng khác nào một miếng giẻ rách cần quăng bỏ. Cậu lặng lẽ bỏ đi.

Hiểu Đồng chờ nghe tiếng bước chân của Vĩnh Phong đi xa rồi mới ngồi sụp xuống bật khóc. Cô chỉ có thể nói ba từ:” Em xin lỗi”

Đạo gần đây nhân viên làm việc với tổng giám đốc cảm thấy rất thoải mái. Ai cũng biết nguyên nhân là do đâu. Đã vậy không sợ phải làm bù giờ nữa vì tổng giám đốc bận đưa rước vợ chưa cưới. Trông hai người vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ. Ai nhìn vào cũng thấy họ thật xứng đôi.

Nhưng những người làm việc bên dưới phó tổng giám đốc thì lại rất khổ cực. Lúc nào cũng giống như là đang ở biển lửa núi băng, thấp thỏm không yên, lo trước sợ sau. Làm việc đâu tắt mặt tối lại phải làm thêm giờ. Ai cũng oán than trong lòng nhưng không nói ra.

Hôm nay Vĩnh Phong có hẹn với giám đốc công ty NK, Vĩnh Phong ngồi trên ghế xoay người nhìn ra tấm kính bên ngoài chờ đợi.

Đúng hẹn, giám đốc NK đi đến, Vĩnh Phong vẫn ung dung nhìn ra bên ngoài. Giám đốc NK là một người có bề ngoài béo ú, cái bụng bia của ông ta to gần bằng phụ nữ mang bầu chín tháng. Gương mặt thì đầy khả ố. Lúc đi vào ông ta còn nhấp mắt trêu ghẹo cô nhân viên đứng ở dưới quầy tiếp tân.

Vừa bước vào trong phòng ông ta liền cười giả lã chào:

- Chào phó tổng giám đốc, thật vinh hạnh khi hôm nay mới được gặp mặt.

Chiếc ghế liền nhẹ nhàng xoay lại, nụ cười nửa miệng rất đẹp của Vĩnh Phong xé lên, mắt cậu nheo lại nhìn giám đốc NK mở miệng nói:

- Lâu quá không gặp, giám đốc Vương.

Nghe tiếng chào và nhìn thấy Vĩnh Phong giám đốc Vương gần như á khẩu không nói thêm được điều gì cả. Dưới ánh mắt sắc bén hơn dao và lạnh lùng như băng giá, sự im lặng đáng sợ của Vĩnh Phong, giám đốc Vương thấy lạnh toát toàn thân, trời không nóng lại đổ mồ hôi, miệng không ngừng nuốt nước bọt.

Đã hơn 2 năm rồi nhưng ông không thể quên được trận đòn năm nào của Vĩnh Phong và ánh mắt giận dữ muốn giết người của cậu khi bắt gặp ông và Hiểu Đồng ở cùng khách sạn.

Nhìn thấy dáng vẻ thảm hại đến đáng thương của giám đốc Vương, Vĩnh Phong khẽ cười, cậu đứng dậy khi ghế tiến tới bàn tiếp khách nhếch môi cười lần nữa nói:

- Giám đốc Vương mời ngồi.

Giám đốc Vương dè dặt ngồi xuống, lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, cầm tách trà cũng run rẩy. Vĩnh Phong nhìn cái lão già nhát cáy sợ chết này thì muốn cười lớn nhưng cậu lịch sự rót trà rồi nói thẳng vào vấn đề công việc, không mấy may nhắc đến chuyện xưa, làm giám đốc Vương đã bớt căng thẳng vui vẻ bàn công việc, còn thịnh ý mời Vĩnh Phong cùng đi ăn cơm một bữa, nhưng Vĩnh Phong đã lịch sự từ chối.

Mấy ngày sau, khi có kẻ kinh hãi tìm gặp Vĩnh Phong rất nhiều lần nhưng không được. Cuối cùng ông ta chạy thẳng đến nhà Vĩnh Phong tìm kiếm. Vừa mở cửa ra, Vĩnh Phong đã nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ông đến đây làm gì?

- Cậu Phong, à không phó tổng, tôi xin cậu. Xin cậu chừa cho tôi con đường sống.

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì cả, ông về đi – Vĩnh Phong khoát tay xua đuổi và định đóng cửa lại nhưng giám đốc Vương đã nắm lấy cánh cửa không buông.

- Tôi không nghĩ ông hành động một cách ngu dại như vậy đâu – Vĩnh Phong lừ mắt cảnh cáo.

Giám đốc Vương sợ hãi rút tay lại, nhưng đột nhiên ông ta quỳ xuống trước con mắt kinh ngạc của Vĩnh Phong.

- Tôi xin cậu, xin hãy tha cho tôi con đường sống. Tôi còn cha mẹ già và vợ con cần nuôi. Nếu tôi đi tù họ sẽ sống rất khổ sở. Tôi xin cậu, tôi biết cậu vẫn còn hận tôi chuyện năm xưa nên mới làm như vậy nhưng mà- Nói đến đây ông ta bỗng im bặt.

- Ông làm ơn về cho, ông còn làm phiền tôi nữa thì càng khiến ông vào tù nhanh hơn – Vĩnh Phong lạnh lùng xua đuổi mặc kệ sự van xin của giám đốc Vương.

Cậu định khép cửa lại nhưng lại bị giám đốc Vương chặn lại lần nữa, lần này ông ta không giấu diếm gì nữa, quyết định khai ra toàn bộ sự thật.

- Tất cả đều là do mẹ cậu sắp đặt, năm xưa tôi và Hiểu Đồng chỉ là những diễn viên trong vở kịch của mẹ cậu mà thôi. Tôi và cô ấy không có bất cứ mối quan hệ nào với nhau cả.

Cánh cửa đang khép lại bỗng khựng lại, Vĩnh Phong sững sờ khi nghe giám đốc Vương nói, ông ta bèn nuốt nước bọt nói tiếp toàn bộ câu chuyện.

- Tất cả đều là một vở kịch do mẹ cậu sắp đặt. Vì biết cậu Quốc Bảo thường thường cùng bạn gái đến đó, cho nên mẹ cậu bắt tôi và Hiểu Đồng vào như cũng đến đó để cho cậu ta bắt gặp cảnh âu yếm cùng bước vào phòng của chúng tôi. Trong phòng, mẹ cậu đã sắp đặt sẵn một cô gái, Hiểu Đồng cứ ẩn mình bên trong toilet để tôi và cô gái này cùng tạo hiện trường ân ái hoan lạc. Nếu cậu đến, quản lý của khách sạn sẽ gọi điện báo cho chúng tôi biết, cô gái kia sẽ trốn vào trong toilet. Còn Hiểu Đồng cứ thể chờ cậu đến rồi bước ra ngoài, làm như vừa cùng tôi làm chuyện ấy xong.

Vĩnh Phong quá đỗi bàng hoàng trước sự thật mà giám đốc Vương đã kể. Cậu đứng bất động bên cánh cửa, sắc mặt thay đổi làm giám đốc Vương hơi hoảng, ông ta vội lôi trong túi ra những tấm hình mà năm xưa ông ta đã bị chụp lén và ghép hình Hiếu Đồng vào cùng.

- Cậu xem xem, đây là những tấm hình năm xưa của tôi và các cô tình nhân. Mẹ cậu đã cho người chụp lại và ghép hình Hiếu Đồng vào.

Vĩnh Phong run rẩy cầm lấy mấy tấm hình đang lơ lửng trước mặt mình. Cậu nhận ra không gian căn phòng trong mấy tấm hình đó, cả tư thế âu yếm nhau của hai nhân vật trong hình. Chỉ khác là trong hình là gương mặt của cô gái khác.

- Cậu Phong, tôi đã nói hết ra rồi. Mong cậu hãy bỏ qua cho tôi lần này, tôi xin cậu.

Nhưng Vĩnh Phong đã không còn muốn nghe thêm nữa. Cậu đóng sầm cánh cửa lại, cầm mấy tấm hình đi thẳng về phòng. Giám đốc Vương dường như cũng hiểu tâm trạng cậu lúc này, ông ta không dám làm phiền nữa cũng lặng lẽ ra về.

Cậu đã rất oán hận, cậu đã sống trong nỗi hận, giận dữ, đau khổ và nhung nhớ. Nhưng tất cả hóa ra chỉ là một màn kịch. Vĩnh Phong ngẩng người lên giường cậu đưa mắt nhìn lần lượt lần lượt những tấm hình mà giám đốc Vương đưa. Toàn bộ đều giống như những tấm hình trước đây cậu đã thấy. Nhưng gương mặt thì hoàn toàn khác biệt.

Nộ khí phát ra, Vĩnh Phong vò nát mấy tấm hình trong tay quăng mạnh đi vào một góc tường. Những tấm hình bị vo tròn quăng mạnh đập vào tường rồi rơi xuống nằm ngay bên cạnh đồng hồ của con búp bê nga. Vĩnh Phong xúc động bước đến bên con búp bê, thứ duy nhất cô để lại cho cậu. Vô tình cậu phát hiện trong đó có một tờ giấy nhỏ. Vĩnh Phong vội vàng nhặt lên xem. Trong đó có một hàng chữ: "Chờ em! Bởi vì em yêu anh"

Tim kích động vô cùng, nó có thắt lại rồi đột ngột đập mạnh, khiến toàn thân Vĩnh Phong run lên và đau đớn. cậu không còn trần chờ một phút giây nào nữa, vội vàng tung cửa lên xe chạy đến nhà Hiếu Đồng, nhưng cánh cửa nhà cô khép kín. Vĩnh Phong liên tục gọi điện cho Hiếu Đồng nhưng cô không bốc máy. Mọi kí ức bỗng ùa vào trong trí óc của Vĩnh Phong.

"Tất cả đều là một vở kịch do mẹ cậu sắp đặt"

"Bởi vì tôi sợ đáng cho nên ông trời mới luôn mang lại cay đắng cho tôi"

"Em muốn được làm gió cuốn quanh bên anh. Không có bất cứ thứ gì có thể thổi em rời xa anh..."

"Nếu em phạm phải lỗi lầm lớn với anh, anh có tha thứ cho em không?"

"Nếu như em vì lí do nào đó mà rời xa anh, ...thì anh sẽ làm sao? – Anh... sẽ để em yêu anh lần nữa "

"Vĩnh Phong! Em yêu anh, lời nói này xuất phát từ trái tim em, bất luận sau này có xảy ra chuyện gì, anh cũng phải tin rằng em yêu anh"

Từng đoạn từng đoạn kí ức chạy qua đầu Vĩnh Phong, khiến cậu khó thở. Tại sao bây giờ cậu mới hiểu ra những lời nói đó.

Tất cả đều do mẹ cậu làm. Vĩnh Phong nghĩ tới đây, cậu tức giận quay đầu xe phóng thiệt nhanh về nhà mình. Vì bệnh tình ông Vĩnh Nguyên, bà Mai Hoa và ông quyết định về nước dưỡng bệnh.

Vĩnh Phong vừa đến trước cửa nhà đã nghe tiếng cãi nhau của bà Mai Hoa và Vĩnh Thành.

- Con yêu Hiếu Đồng, con sẽ bảo vệ cô ấy. Con sẽ không để mẹ chia rẽ con và cô ấy giống như chia rẽ Vĩnh Phong và cô ấy đâu. Con sẽ giữ cô ấy bên cạnh con mãi mãi. Nếu mẹ dám làm hại cô ấy, con sẽ mãi mãi căm hận mẹ.

- Con đúng là một đứa con bất hiếu, vì một cô gái mà chống đối lại mẹ mình. Từ xưa tới nay, con luôn nghe lời mẹ, chính vì con bé ấy xúi giục cho nên con mới trở nên bất hiếu như vậy. Cái con bé xấu xa ấy...- Bà Mai Hoa tức giận mắng.

- Mẹ thôi đi, con không cho phép mẹ sỉ nhục cô ấy – Vĩnh Thành phẫn nộ cắt lời bà Mai Hoa.

- Bốp.....

- Bây giờ con dám lớn tiếng với mẹ sao. Từ trước đến nay, con chưa bao giờ dám cãi lại lời mẹ, nay con dám quát mắng mẹ. Con làm mẹ quá đau lòng rồi. Con đừng mong mẹ tác hợp cho con và con bé đó.

- Con lặp lại lần nữa. Con yêu Hiểu Đồng, con sẽ không từ bỏ cô ấy. Con không như Vĩnh Phong để mẹ tùy tiện sắp đặt chia rẽ, làm hại Hiểu Đồng. Con nhất quyết bảo vệ cô ấy.

Bà Mai Hoa định lên tiếng mắng thì ...

- Rầm.....

Cánh cửa nhà bị một lực khá mạnh phá tung ra, bà Mai Hoa và Vĩnh Thành kinh ngạc nhìn về phía cửa. Gương mặt đầy căm giận của Vĩnh Phong từ từ hiện ra sau cánh cửa. Cả hai mẹ con Vĩnh Thành và bà Mai Hoa không hẹn mà cùng tái mặt rồi im lặng.

- Tất cả đều là sự thật sao – Vĩnh Phong bước vào, giọng chua xót hỏi.

- Chính mẹ, chính mẹ đã bày kế chia rẽ con với Hiểu Đồng. Chính mẹ sắp đặt tất cả sao? – Vĩnh Phong giận dữ hỏi.

Bà Mai Hoa trước câu chất vấn của con thì không dám lên tiếng. Hiểu con không ai bằng mẹ, nếu bây giờ bà lên tiếng thì chỉ càng châm thêm cơn cuồng nộ của Vĩnh Phong mà thôi.

- Tại sao? Tại sao mẹ làm vậy, mẹ nói đi – Vĩnh Phong nhìn bà bằng ánh mắt đau đớn hỏi.

Bà Mai Hoa quay mặt đi nơi khác không trả lời. Vĩnh Phong cười đau khổ nhìn bà rồi chuyển sang Vĩnh Thành.

- Tại sao anh biết rõ sự thật lại không cho em biết chứ. Anh có biết em đau khổ thế nào trong mấy năm qua hay không. Còn anh, anh lại âm thầm tiếp cận cô ấy, chiếm lấy cô ấy. Anh đúng là đồ khốn.

Vĩnh Thành trước câu mắng của Vĩnh Phong thì tức giận quay qua nhìn cậu nói:

- Đúng vậy, anh là đồ khốn. Biết rõ em yêu Hiểu Đồng nhưng vẫn tiếp cận cô ấy. Nhưng Vĩnh Phong tại sao em không nghĩ nếu không phải là anh thì cũng sẽ là một người đàn ông khác đến bên Hiểu Đồng. Hiểu Đồng là một cô gái tốt nhưng lại khổ mạng. Bất cứ người đàn ông nào gặp cô ấy cũng đều muốn vươn tay ra che chở. Anh cũng chỉ là một thằng đàn ông bình thường như bao thằng đàn ông khác. Nếu có trách thì hãy tự trách mình, tại sao em không chịu giữ chặt cô ấy, tại sao lại bỏ đi.

Vĩnh Phong bị đã kích lớn sau câu hỏi lại của Vĩnh Thành. Toàn thân chao đảo phải lùi về sau mấy bước. Đúng vậy, không có Vĩnh Thành thì sẽ có một người đàn ông khác đến bên Hiểu Đồng, người sai duy nhất chính là cậu.

- Anh gặp cô ấy khi cô ấy ngã trước đầu xe của anh ở sân bay khi đi tiễn em. Nếu như cô ấy không gọi tên em thì có lẽ anh cũng chẳng quan tâm đến cô ấy. Nhưng vì em, vì em nên anh mới tiếp cận cô ấy. Muốn biết lý do vì sao nhẫn tâm làm tổn thương em mà rồi còn đau khổ gọi tên em trong giấc mơ khi mà nước mắt lại rơi như thế. Và rồi anh phát hiện mình yêu cô ấy lúc nào không hay biết. Anh sợ hãi, anh rất sợ hãi, anh tự sỉ vả mình. Nhưng rồi tình cảm lấn áp lý trí của bản thân, mỗi ngày anh đều thấy nhớ cô ấy, muốn bảo vệ cô ấy. Nhưng anh vẫn nghĩ đến em, anh đã gọi điện hỏi em có còn yêu cô ấy hay không? Nhưng em đã trả lời thế nào hả.

Vĩnh Thành đột ngột hỏi lớn, càng làm Vĩnh Phong thấy đau khổ.

- Em bảo em đã quên cô ấy rồi, hiện giờ em đã có người yêu khác. Cô ấy chỉ là một trò chơi, bây giờ thì em đã chán rồi. Anh không tin, cho nên anh cho người kiểm tra lại. Kết quả là những tấm hình gửi về cho anh đều là cảnh âu yếm của em và Anh Kỳ. Em nói xem, lúc đó em vì cái gì mà làm vậy. Anh vì cái gì mà không thể tiến đến với Hiểu Đồng.

- Vì em muốn quên Hiểu Đồng, muốn gạt bỏ hình bóng cô ấy mới chấp nhận Anh Kỳ. Nhưng sau đó em đã nhanh chóng nói rõ với Anh Kỳ rồi. Trong trái tim em chỉ có một mình hình bóng Hiểu Đồng mà thôi. Nếu như anh nói rõ cho em biết mọi chuyện là do mẹ sắp đặt thì em nhất định sẽ quay về. Nhất định sẽ ở bên cô ấy.

- Đúng! Anh thừa nhận lúc đó anh ích kỷ. Bởi vì anh đã quá yêu Hiếu Đồng rồi. Nhưng mà em có biết không, nếu như anh nói rõ toàn bộ sự thật với em, em trở về thì sao hả. Mẹ vẫn tiếp tục tìm cách chia rẽ hai người, tiếp tục làm Hiếu Đồng đau khổ. Em lấy gì bảo vệ cô ấy chứ hả.

Vĩnh Phong như không còn sức lực nữa, đúng là cậu không có cách nào bảo vệ cô ấy cả. Yêu thương cô ấy, có thể hy sinh mạng sống vì cô ấy nhưng lại không có cách nào bảo vệ cô ấy khỏi chính mẹ mình. Một Triệu Vĩnh Phong lúc đó chỉ là một anh chàng công tử có mẽ bề ngoài mà thôi, hoàn toàn sống bám vào gia đình. Thì có tư cách gì chăm sóc lo lắng cho Hiếu Đồng, thậm chí là người nhà cô ấy. Vĩnh Phong cay đắng nhận ra sự vô dụng của mình.

- Không phải anh không nghĩ đến tình anh em giữa chúng ta. Anh đã từng cho em cơ hội, đã đau khổ thế nào em biết không hả. Vì sao anh lại sắp xếp cho Hiếu Đồng đến làm ở phòng kinh doanh. Vì sao khi Hiếu Đồng bị bệnh, người mà anh gọi là em chứ không phải trợ lý của mình. Là ai bảo ** yêu cầu Hiếu Đồng đến chăm sóc cho em. Anh đã cho em rất nhiều cơ hội, nhưng em lại không biết nắm bắt. Em làm khổ Hiếu Đồng, làm cô ấy đau đớn, làm cô ấy khóc, những điều đó anh điều biết. Lúc đó anh chỉ muốn chạy về kéo cô ấy rời xa khỏi em mà thôi. Nhưng anh không làm vậy, vẫn muốn tiếp tục cho em cơ hội. Lần này trở về, anh vẫn muốn cho em thêm một cơ hội nữa nên mới không nói với cô ấy. Cuối cùng thì sao, em trở mắt ngó cô ấy bị người ta vu oan mà không một tiếng bênh vực. Đến lúc này nếu anh còn cho em thêm cơ hội nữa chỉ là làm khổ Hiếu Đồng thêm mà thôi. Cho nên em không thể trách anh được.

- Vậy tại sao anh không nói với em. Nếu lúc trước em vẫn còn là một thằng nhóc dựa dẫm vào gia đình. Tại sao bây giờ khi anh đã chấp nhận cho em thêm một cơ hội, tại sao không chịu kể rõ mọi chuyện với em
- Vĩnh Phong đau khổ chất vấn.

- Vĩnh Phong! Anh nghĩ em phải biết điều này. Yêu là phải tin tưởng lẫn nhau. Lần này em không tin tưởng cô ấy, vậy thì chỉ cần mẹ lại tạo một hiểu lầm khác, em lại tiếp tục không tin tưởng cô ấy nữa. Vậy thì tại sao anh lại phải cho em biết sự thật chứ - Vĩnh Thành bình thản nói.

Câu nói này như ngọn núi từ trên trời rơi xuống đè thẳng vào lòng Vĩnh Phong. Thêm lần nữa chứng minh người sai là cậu.

- Lần này anh sẽ không từ bỏ Hiếu Đồng – Vĩnh Thành quả quyết nói, cậu nhìn thẳng Vĩnh Phong anh mắt đầy kiên quyết.

- Em sẽ giành lại cô ấy, em sẽ bù đắp lại mọi đau khổ mà em đã gây ra cho cô ấy – Vĩnh phong cũng cương quyết nói, cậu đã có câu trả lời cho trái tim mình ngay lập tức.

Bà Mai Hoa từ nãy giờ vẫn sững sốt nhìn hai đứa con trai bà, hai anh em lúc nào cũng yêu thương nhau. Mà giờ đây, chúng đang bắt đầu trở mặt với nhau bởi vì một cô gái. Không! Bà không muốn thấy cảnh này, bà quyết định lên tiếng:

- Hai đứa hãy thôi đi. Mẹ sẽ không cho phép con bé đó bên cạnh bất cứ đứa nào cả. Có nghe rõ chưa?

- Mẹ! Con đã là người độc lập. Con vẫn chưa trách mẹ năm xưa đã chia rẽ chúng con. Nếu mẹ còn cố tình làm khó dễ cô ấy, mẹ sẽ mất luôn con – Vĩnh Phong lập tức nói. Nói rồi cậu quay lưng bỏ đi.

- Con cũng vậy, con chấp nhận vì cô ấy mà mang tội bất hiếu – Vĩnh Thành cũng lên tiếng sau đó cũng theo chân Vĩnh Phong bỏ đi ra khỏi nhà.

- Hai đứa mau đứng lại đó – Bà Mai Hoa hét lên nhưng chẳng ai đứng lại cả.

Bà Mai Hoa chết lặng nhìn hai đứa con trai của bà từ từ bỏ đi. Hai đứa vì Hiếu Đồng mà dám cãi lại bà, vì Hiếu Đồng mà oán trách bà, vì Hiếu Đồng mà rời bỏ bà. Bà ngồi phịch xuống ghé tự hỏi:” Chẳng lẽ hành động năm xưa của bà là sia lầm sao? Để bây giờ không chỉ một mà những hai đứa con của mình bị cướp đi.”

“Không! Bà nhất quyết không thể ngồi yên như vậy được”.

Vĩnh Phong lái xe thật nhanh đứng trước cửa nhà của Hiếu Đồng. Từng giờ từng phút từng giây lúc này cậu đều mong ngóng.

Trong lúc cậu đang châm lửa hút thuốc thì từ phía bên người có tiếng hét lên gọi tên mình:

- Anh Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong quay lại nhìn. Một cô bé có khuôn mặt xinh xắn, cột tóc hai cùm đong đưa trong gió đang chạy như bay về phía mình, miệng nở nụ cười đầy rạng rỡ. Gương mặt vô cùng quen thuộc nhưng đã lâu rồi cậu không gặp.

- Bé Đường! – Vĩnh Phong ngỡ ngàng gọi.

- Anh Vĩnh Phong! Anh Vĩnh Phong ! - Bé Đường vui mừng réo gọi tên cậu không ngừng.

- Em vẫn còn nhớ anh – Vĩnh phong ngạc nhiên hỏi, cậu nhìn bé Đường thật kỹ, con bé lớn rất nhiều. Lúc cậu đi con bé vẫn chỉ là cô bé 5 tuổi.

- Dạ, tất nhiên em vẫn nhớ anh rồi. Chị Đồng vẫn thường lấy hình anh ra nhìn rồi khóc mà. Lúc em hỏi, chị ấy chỉ bảo, anh đi nước ngoài thôi – Bé Đường hồn nhiên ngây thơ hỏi.

Ngay lúc đó, một phụ nữ bế trên tay một đứa trẻ tiến về phía họ. Đứa bé đó chính là bé Phong còn người phụ nữ, Vĩnh Phong cảm thấy rất quen mặt.

- Chị Trúc Diễm! Đây là anh Vĩnh Phong – Bé Đường hồ hởi giới thiệu.

- Chào cậu! còn nhận ra tôi không? – Trúc Diễm mỉm cười nhã nhặn hỏi.

- Cô chính là cô gái- Vĩnh Phong chợt nhớ ra nói.

- Phải! – Trúc Diễm gật đầu.

- Mẹ! Con muốn ăn bánh – Bé Phong đột nhiên lên tiếng.

- Được rồi, vào nhà mẹ cho con ăn – Trúc Diễm nựng nịu bé Phong rồi nói.

Vĩnh Phong ngạc nhiên khi nghe tiếng mẹ của đứa bé và tiếng đáp lời của Trúc Diễm. Trúc Diễm nhìn cậu giới thiệu:

- Đây là con trai tôi, tôi phải về quê chăm sóc ba mẹ bị bệnh nên gửi con cho Hiếu Đồng. cậu vào nhà ngồi chơi đi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Đi anh Vĩnh Phong, vào nhà em chơi đi, lấy nữa chị Hiếu Đồng về, gặp anh chắc chị ấy vui lắm. Chị cứ nhìn hình anh rồi khóc hoài – Vĩnh Phong chưa kịp nói gì thì bé Đường đã kéo tay cậu lôi đi.

Vừa vào nhà thì bé Đường đã chạy thẳng lên lầu lấy xuống một chiếc hộp. Cô bé háo hức mở ra cho Vĩnh phong xem.

- Anh xem nè, chị Hiếu Đồng quý tấm hình này lắm, chị ấy hay nhìn nó rồi khóc.

Bé Đường chìa ra trước mặt Vĩnh Phong một tấm hình, cậu nhận ra tấm hình cưới của hai người. Tim vô cùng xúc động, cậu đã nghĩ cô đốt hết rồi, không ngờ cô vẫn còn giữ lại nó. Bàn tay khẽ run theo nhịp tim.

- Bé Đường mau dẫn bé Phong lên lầu ăn bánh vẽ tranh đi. Chị Trúc Diễm có chuyện muốn nói với anh Vĩnh Phong – Trúc Diễm cắt ngang câu chuyện của hai anh em.

Bé Đường ngoan ngoãn dẫn bé Phong lên lầu. Trúc Diễm lúc này mới nhìn Vĩnh Phong rồi nói:

- Đáng lí ra tôi không định nói ra chuyện này. Nhưng khi thấy cậu đứng trước cửa nhà, tôi đã không thể giữ trong lòng được nữa....

Trúc Diễm nhìn Vĩnh phong đang im lặng nghe mình nói thì nói tiếp.

- Tôi không biết đến giờ phút này cậu còn yêu Hiếu Đồng không nhưng tôi vẫn muốn nói ra toàn bộ sự thật năm xưa.

Nói rồi Trúc Diễm bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện. Về cuộc tình giữa bà Cẩm Du và ông Vĩnh Nguyên, về lí do Hiếu Đồng buộc phải chấp nhận làm theo điều kiện của bà Mai Hoa.

- Chắc cậu cũng biết, Hiếu Đồng rất ghét hút thuốc và uống rượu đúng không. Nhưng để có thể diễn được màn kịch trước mặt cậu, con bé đã tập uống rượu đến độ phải nhập viện vì bị ngộ độc. Ói nữa đến ra cả

mặt xanh, mặt mày tái mét. Cuối cùng phải làm loãng rượu ra để con bé uống trước mặt cậu. Cái tên lúc đó cũng là một diễn viên mà thôi chứ chẳng phải công tử ăn chơi gì. Để trở thành một vũ nữ sành điệu, con bé phải theo tôi tập nhảy đến tróc hết đầu ngón chân, rộp hết cả da. Khi hút thuốc thì ho sặc sụa, cho nên chỉ hút vài cái rồi tắt ngay.

Vĩnh phong nghe Trúc Diễm nói, cảm thấy xót xa vô tận, cậu nhớ lại lúc trong khách sạn, cô cứ lấy thuốc hút rồi lại dụi tắt, rồi lại lấy ra hút rồi dụi tắt. Lúc đó, cậu không để ý đến hành động bất thường đó vì cậu đang bị cơn ghen lấn áp lí trí.

- Hiểu Đồng nói với cậu, bé Đường là con của nó với ông chủ quán phở phải không? Nhưng thật ra ông ta bị vô sinh. Làm gì có khả năng đẻ con, vì việc này vợ ông ta mới làm nơ cho ông đi tặng tịu với người khác.

- Cậu có biết con bé đã đứng dưới trời mưa hơn nửa tiếng đồng hồ để tìm chiếc nhẫn của cậu. Đến nỗi bị sốt cao nhưng dù vậy vẫn chạy ra sân bay nhìn cậu lần cuối.

Đôi mắt của Vĩnh Phong đã đỏ ao. Nếu không phải vì tôn nghiêm trước mặt người lạ, cậu đã khóc rồi.

- Lần này Hiểu Đồng xem bị chết cháy, tôi phải lên đây mới gặp cậu. Quyết định kể hết cho cậu vì tôi biết Hiểu Đồng còn rất yêu cậu. Con bé đã kể, khi đối mặt với cái chết, người mà nó muốn gặp chính là cậu. Con bé đã nhắn tin nói rằng nó yêu cậu, chỉ tiếc rằng nó không kịp gửi.

Nói rồi, Trúc Diễm nhìn Vĩnh Phong hỏi:

- Cậu có còn yêu Hiểu Đồng không?

Hiểu Đồng vừa mở cửa bước vào nhà thì đã thấy một ánh lửa lập lòe đang ngồi bệch ở bậc tam cấp. Lần này cô không còn thấy hoảng sợ như trước nữa, cô đưa tay mở công tắc rồi nhìn Vĩnh Phong đánh mặt nói:

- Sao anh lại đến đây nữa. Anh mau về đi, trả lại chìa khóa nhà cho tôi, nếu không thì tôi sẽ đi thay khóa khác.

Vĩnh Phong không nói gì chỉ lặng lẽ dập tắt điếu thuốc rồi lấy sấp hình trong túi ra quăng xuống đất. Hiểu Đồng cúi xuống nhìn mấy tấm hình đã rơi rải lung tung dưới mặt đất, cô hơi đỏ mặt ngẩng đầu lên.

- Anh làm vậy là sao, sao lại đưa tôi mấy tấm hình này – Hiểu Đồng tức giận khi thấy mấy tấm hình khỏa thân dưới đất.

- Đó là mấy tấm hình của em và giám đốc Vương trước đây – Vĩnh Phong nheo nheo mắt trả lời.

Tim cô đập dữ dội, không ngờ những tấm hình này vẫn còn tồn tại. Cô kiềm nén tiếng thở dài, làm ra vẻ bình thản nói:

- Thì ra là vậy.

Nhưng Vĩnh Phong như người điên bỗng đứng dậy lao đến bên cô đẩy ép cô vào cánh cửa phía sau lưng, rồi tức giận gầm lên:

- Tại sao, tại sao lại gạt anh.

- Sao đây, vẫn còn trách năm xưa tôi đã gạt anh à – Hiểu Đồng cố bình thản nhếch môi khiêu khích hỏi

- Anh đã biết hết tất cả - Vĩnh Phong siết chặt cánh tay cô, gục đầu vào va cô thì thào.

Tim Hiểu Đồng đập mạnh đến nỗi, cô không còn nghĩ nó là tim mình. Cô lơ mơ đoán ra điều gì đó nhưng vẫn cố gắng nói:

- Chẳng phải lúc trước, tôi đã nói hết cho anh rồi hay sao. Anh còn thắc mắc điều gì à.

- Anh đã biết em gạt anh – Vĩnh Phong thì thầm bên tai Hiểu Đồng, cô cảnh nhận được hơi thở của Vĩnh Phong đang phả lên vai lên cổ mình – Anh đã biết chuyện của mẹ em và ba anh, chuyện mẹ anh ép buộc em rời xa anh, chuyện mẹ anh dựng lên màn kịch buộc em phải diễn theo. Chuyện em và giám đốc Vương ở bên nhau trong khách sạn. Những tấm hình năm xưa là ảnh ghép.

Tim Hiểu Đồng như rơi xuống, toàn thân cô từ trước đến nay đều phải dùng sức để gồng lên chịu đựng nỗi oan này nay đã không còn lực nữa, nước mắt đột nhiên lãng xuống.” Cuối cùng sự thật cũng phơi bày ra,

cúi cùng Vĩnh Phong cũng đã biết”. Hiểu Đồng lặng lẽ rơi nước mắt, sau đó trở thành những tiếng nấc ghen.

- Tại sao! Tại sao em không cho anh biết. Tại sao quyền biết được sự thật em lại không cho anh, tại sao quyền được lựa chọn em cũng tước đoạt chứ. Tại sao ...tại sao ... - Vĩnh Phong ngẩng đầu gào lên, hai tay siết chặt hai tay cô, lay mạnh người. Cô cứ để mặc Vĩnh Phong lay mình, chỉ có thể khóc mà thôi.cô

Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng với đôi mắt đầy oán hận nói:

- Em có biết anh đã đau khổ biết bao nhiêu hay không? Có biết anh đã hận e biết bao nhiêu hay không. Có biết từng đêm từng đêm anh đều mơ thấy em, ôm em trong vòng tay, nhưng khi tỉnh lại biết rằng đó chỉ là một giấc mơ. Em có biết cảm giác hụt hẫng ra sao hai bàn tay giữ ra chỉ có thể chạm vào không khí. Nhìn thấy bất kỳ cô gái nào có dáng giống em anh đều đuổi theo như một kẻ điên dù biết rằng người đó không thể nào là em. Em có biết anh càng hận em thì càng nhớ em. Tại sao lại gạt anh.

Hiểu Đồng trước lời trách móc của Vĩnh Phong, cô đau đớn như muốn nổ tung. Những đau khổ dồn nén trong lòng như trào ra, cô tc giận đẩy mạnh Vĩnh Phong ra rồi hét lên:

- Em gạt anh. Phải em đã gạt anh. Vậy thì sao, em còn có thể làm cách nào chứ. Em đã từng muốn nói rõ cho anh biết, nhưng mà em phải nói làm sao đây. Chẳng lẽ anh bảo em chỉ thẳng vào mẹ mình nói với anh rằng bà ấy chính là người đã chen vào hạnh phúc gia đình anh hay sao, chính bà ấy đã làm tan vỡ gia đình của anh. Em đã từng thăm dò anh, từng kể cho anh nghe một câu chuyện nhưng chỉ đổi lại một câu nói:” Anh hận bà ta”. Anh có biết chính vì chữ hận của anh mà em buột lòng phải làm như thế.

Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong, nước mắt cô không ngừng rơi ra, giọt rơi vào miệng mặn đắng, giọt rơi xuống đất vỡ tan.

- Anh tưởng rằng chỉ có mình anh đau khổ sao. Triệu Vĩnh Phong, em nói cho anh biết em còn đau khổ hơn anh gấp mười lần. Khi anh hận em, anh có thể chút hết nỗi oán hận của anh lên người em. Vậy còn em thì sao, phải ngậm một nỗi oan khuất to lớn, bị anh oán hận, bị anh khinh bỉ xem thường, bị anh dùng tiền sỉ nhục, bị anh dày vò thân thể. Anh nói xem em có đau không. Rồi anh bỏ đi, anh có biết em đứng từ xa nhìn anh trong sân bay đau đớn thế nào không. Anh có biết chính mẹ anh, người đã chia cắt chúng ta, khiến em phải ngậm một nỗi oan đã đan tâm bức tử mẹ em không. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, em vừa mất đi người yêu, vừa mất đi mẹ, cả hai chỗ dựa của em đồng thời mất đi, anh nói xem em có phải sống không bằng chết không. Nỗi hận này anh bảo em phải trút lên ai.

Vĩnh Phong sửng sốt khi nghe Hiểu Đồng trách, cậu lúc này mới nhận ra người đau khổ nhất trong mối tình này là ai. Nhìn thấy Hiểu Đồng khóc nức nở, cậu đau lòng khôn siết, vội vươn tay định ôm lấy cô nhưng Hiểu Đồng đã xô cậu ra tiếp tục nói:

- Là ai, ai đã nói sẽ không buông tay em ra. Là ai đã nói dù cho em có bất cứ lỗi lầm nào cũng tha thứ cho em, là ai nói sẽ chờ em, là ai đã nói sẽ để em yêu anh lần nữa. Là anh...chính là anh. Em thật là đồ ngốc nên mới tin vào những điều anh nói. Em cứ nghĩ rằng, chỉ cần làm theo lời mẹ anh để bà buông tha ẹ em. Sau đó chờ bệnh tim của mẹ khỏe hơn, em sẽ nói rõ với bà, sẽ nói rõ với anh. Nhưng anh không cho em một chút thời gian nào hết, anh vội vã lên đường bỏ đi, vứt bỏ lại em với nỗi đau trong tim.

Nước mắt rơi nhòe mắt, đôi mắt cô đỏ hoe, gương mặt thắm đẫm nước mắt giọng nói cũng đã lạc đi, Hiểu Đồng cô gắng hít sâu để nói:

- Anh có biết anh đi rồi, anh đi đến ở phương trời mới thoải mái biết bao nhiêu. Còn em ở lại với biết bao kỷ niệm. Anh có biết em ngày nào em cũng đứng trước ngôi nhà cũ tưởng niệm lại từng ký ức bên, gọi tên anh biết bao nhiêu lần ngoài bờ biển. Ngôi biệt bao nhiêu tiếng dưới nắng chờ cho vòi phun nước phun lên. Anh có biết em khóc bao nhiêu lần khi đứng trước cửa tiệm áo cưới nhìn tấm hình hai đứa mình hay không – Sau đó cô bật cười – Trông khi em đau khổ sống không bằng chết thì anh lại tay trong tay với Anh Kỳ thật vui vẻ bên mỹ.

Đến lúc này Vĩnh Phong không thể chịu đựng được nữa, mặc cho Hiểu Đồng phản kháng cậu vẫn quyết ôm chặt cô vào lòng, để cho nước mắt cô thấm vào tim cậu. Hôn lên mái tóc đen tuyền của cô nhẹ nhàng nói:

- Anh xin lỗi. Anh xin lỗi...

Cuối cùng nỗi oan của mình cũng được rửa sạch, lòng Hiếu Đồng đã thấy nhẹ nhàng hơn, lại được ở trong vòng tay á áp của Vĩnh Phong, nhưng Hiếu Đồng vẫn chưa thấy thỏa mãn với nỗi đau mà mình phải chịu. Cô đưa tay đấm mạnh vào ngực Vĩnh Phong tiếp tục trách:

- Anh là đồ xấu xa, đồ đáng ghét, em ghét anh, em hận anh.

Những lời trách mắng như là lời nũng nịu của Hiếu Đồng làm Vĩnh Phong càng ôm chặt lấy cô thở dài nói:

- Anh biết, anh xin lỗi.

- Anh có biết vì sao em lại vào làm ở đó không, vì em muốn nghe tin tức về anh. Em muốn biết anh thế nào, sống có tốt không? Có biết em vui thế nào khi nhìn thấy anh không. Vậy mà toàn bị anh đối xử lạnh nhạt và đầy dọ.

- Anh sai rồi.

- Lúc anh bảo em pha cà phê, có biết tại sao em vẫn cho ba muỗng đường dù biết anh không thích uống ngọt hay không? Vì em muốn nói với anh em không hề thay đổi. Nhưng anh đâu có chịu hiểu, anh cùng Anh Kỳ bên nhau âu yếm hạnh phúc, có biết tim em đau biết bao nhiêu không – Cô lại đánh vào ngực cậu mấy cái. Vĩnh Phong đứng yên cho Hiếu Đồng đánh, tay nhất quyết ôm chặt lấy cô, sau đó khàn giọng nói:

- Anh chỉ muốn dùng Anh Kỳ chọc giận em mà thôi. Bây giờ anh biết lỗi rồi, từ nay anh không làm như vậy nữa.

- Lúc em bị người ta vu oan là ăn cắp, em mong anh tin em biết bao nhiêu, nhưng anh lại bảo em phải xin lỗi. Có biết lúc đó em hận anh biết bao nhiêu không.

- Anh sai rồi. Anh xin lỗi...

Biết bao nỗi lòng, hôm nay Hiếu Đồng trút ra hết. Vĩnh Phong để cho Hiếu Đồng trút giận hết lên mình nỗi đau khổ mà cô phải chịu. Sau khi Hiếu Đồng đã khóc ướt hết áo của cậu, Vĩnh Phong mới khẽ nâng mặt cô lên, dung tay lau hết những giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt cô. Khi những ngón tay chạm nhẹ vào môi, một cảm xúc bùng lên. Vĩnh Phong cúi xuống chiếm lấy đôi môi mà cậu ngày đêm nhung nhớ. Từng chút, từng chút một thật dịu dàng.

Không còn nỗi oán hận, không còn sự trút giận, không còn sự cưỡng ép, hai đầu lưỡi khẽ quấn lấy nhau như hòa làm một. Dịu dàng như gió thoảng, nhẹ nhàng như nước, êm ái như tơ. Một nụ hôn của sự nhung nhớ khát khao mong đợi, một nụ hôn của yêu thương mãnh liệt, nụ hôn trút bỏ mọi oán hận. Cả hai ôm lấy nhau, trao và đáp trả nụ hôn của nhau như muốn hòa vào nhau làm một, mãi mãi không xa rời. Muốn vứt bỏ những ngày tháng đau khổ năm xưa để xây lại tương lai hạnh phúc khác.

Nhưng rồi hình ảnh Vĩnh Thành mỉm cười đưa chiếc nhẫn trước mặt Hiếu Đồng làm cô bừng tỉnh. Cô vội vàng đẩy Vĩnh Phong ra xa, còn mình thì lùi lại. Hiếu Đồng nhìn Vĩnh Phong đau khổ lắc đầu nói:

- Quá muộn rồi, quá muộn rồi, em đã nhận lời kết hôn với Vĩnh Thành trước mặt biết bao nhiêu người, em không thể nào rút lại được.

- Nhưng mà ...

- Vĩnh Phong, anh không biết đâu. Trong những ngày tháng em đau khổ sống không bằng chết đó. Chính nhờ có Vĩnh Thành mà em mới có thể đứng dậy được. Chính anh ấy đã chìa tay về phía em, chính anh ấy đã nâng em đứng dậy, chính anh ấy đã đưa em bờ vai để nương tựa. Nếu không có Vĩnh Thành, em không biết mình sẽ ra sau nữa. Anh ấy đối xử với em còn tốt hơn bản thân mình, nếu không có anh ấy, em đã bị người ta cười chê trong buổi tiệc.

- Hiếu Đồng! Anh biết là anh đã sai, anh phải lên tiếng bảo vệ em khi bị người ta vu oan... - Vĩnh Phong đau đớn nói.

Nhưng Hiếu Đồng đã cắt ngang lời cậu.

- Không, Vĩnh Phong! Dù lúc đó anh có lên tiếng, sự thật vẫn không thay đổi được. Trước khi em gặp anh, em luôn dựa vào bản thân mình, rồi khi nói chia tay không có anh bên cạnh, em vẫn có thể tự đứng lên được. Nhưng khi anh ra đi, em như người bị vấp ngã không thể đứng dậy nổi. Chính Vĩnh Thành đã kéo

em lên, cho em thêm một đôi chân nữa để đứng vững. Cho nên không có anh em vẫn sống được, nhưng không có Vĩnh Thành, có lẽ em đã chết lâu rồi.

Sống mũi đã cay đến không thể thở được, Hiểu Đồng đưa tay quệt lát giọt nước mắt trên mặt, lấy sức nói:

- Cho nên chúng ta không thể nào quay lại được nữa rồi. Đời này kiếp này chúng ta có duyên không phận, chỉ trách ông trời sao nỡ chia rẽ mà thôi.

Nghe những lời của Hiểu Đồng, Vĩnh Phong chết lặng. Cậu nhắm mắt ghiền ngẫm nỗi đau này, Hiểu Đồng không có lỗi, Vĩnh Thành cũng không có lỗi, lỗi là ở cậu, là ở người đã đan tâm chia rẽ họ. Vĩnh Phong tự cười chính bản thân mình, chính vì yêu mà không tin tưởng cho nên đành mất cô. Nước mắt khê lã xuống gương mặt đầy đau khổ của cậu.

Hiểu Đồng cũng không thể nhìn thẳng vào cậu được nữa, cô lặng lẽ quay mặt đi nơi khác, ngăn những giọt nước mắt bi ai của mình.

- Trả lời anh một câu...”Em có còn yêu anh nữa không?” – Vĩnh Phong bỗng mở mắt ra, nuốt cay đắng vào trong hỏi.

- Vĩnh Phong! Yêu hay không yêu đâu còn quan trọng nữa. Tất cả đã là quá khứ, hãy quên nó đi. Hãy xem nhau như người xa lạ, chúng ta chưa từng quen nhau, chưa từng cò quá khứ bên nhau có được không? – Hiểu Đồng nghe Vĩnh Phong hỏi mà lòng chua xót, cô muốn hét lên thật to rằng:” Em vẫn còn yêu anh, chỉ yêu duy nhất anh thôi”, nhưng cô quyết định quay lại nhìn thẳng Vĩnh Phong nói.

Vĩnh Phong nhìn ánh mắt đầy bi ai, đầy van xin, đầy đau khổ của Hiểu Đồng không nhẫn tâm từ chối, cậu khê gật đầu

- Được! Từ ngày mai, chúng ta sẽ xem nhau như người xa lạ.

Nói rồi Vĩnh Phong khê bước qua Hiểu Đồng mở cửa, quay người bỏ đi.

31. Chương 31: Yêu Lại Từ Đầu.

Hiểu Đồng hẹn với Tuấn Kiệt gặp nhau tại quán cá phê, cô đến sớm nhưng không ngờ Tuấn Kiệt lại đến sớm hơn. Cô thấy Tuấn Kiệt thì mỉm cười giả vờ hỏi:

- Sao anh đến sớm vậy, nôn nóng muốn gặp em thế sao, nhớ em à.

Tuấn Kiệt nghe cô hỏi thì phá lên cười nói:

- Anh có nên nhớ người đã bỏ rơi anh mà ra về với người yêu hay không.

- Em xin lỗi, anh cũng biết tình huống lúc đó mà. Em đâu còn lựa chọn nào khác - Hiểu Đồng cười hỏi lỗi.

- Anh đùa thôi, là tại anh hại em. Nếu anh không đưa em đến đó thì em làm sao bị người ta vu oan như thế. Đã vậy anh còn không thể đứng ra giúp gì được cho em.

Tuấn Kiệt cười buồn nói, ngừng lại một lát, cậu nheo mắt nhìn cô trêu chọc:

- Không ngờ em lại là bạn gái của tổng giám đốc tập đoàn. Nếu đám cưới phải gửi thiệp cho anh đó. Mà này, nếu không nhờ anh đưa em đến đó thì làm sao em lại được nhận một lời cầu hôn như thế chứ. Có phải em nên cảm ơn anh không?

- Anh đang trêu em à – Hiểu Đồng cong môi hỏi.

Tuấn Kiệt phá lên cười trước gương mặt có vẻ giận dỗi của Hiểu Đồng. Rồi cậu cố gắng nín nhịn không cười nữa nói:

- Anh quyết định nhận lời làm nhà nhiếp ảnh cho sản phẩm lần này.

- Vậy sao – Hiểu Đồng mừng rỡ nói – Vậy lời đề nghị của em anh thấy sao.

- Này! ANh có cảm giác mình đang bị lợi dụng thì phải – Tuấn Kiệt nhăn mày làm ra vẻ ầm úc.

Hiểu Đồng cười hì hì nói:

- Có qua có lại, chẳng phải anh đã dung em để chọc tức Anh Kỳ hay sao? Em còn chưa truy vấn mối quan hệ của hai người nữa.

- Được rồi, anh thua. Xem như em lợi hại....- Tuấn Kiệt muốn lảng tránh vấn đề này nên đầu hàng sớm.

Cả hai người đều phá ra cười.

Trong công viên mát mẻ vào buổi sáng trời, Hiểu Đồng dắt bé Phong và bé Đường vào đây dạo chơi. Bầu không khí thật thanh tịnh, mát mẻ, họ chọn một bãi cỏ ngồi chơi. Hiểu Đồng ngồi đọc truyện cho hai đứa bé nghe. Bỗng từ xa có một chàng trai đánh người cao lớn, gương mặt cực kì đẹp trai, nụ cười nửa miệng nhếch lên khiến ấy cô gái đi dạo gần đó phải ngẩn ngơ ngắm nhìn. Cậu tiến thẳng đến chỗ ba người ngồi một cách chậm rãi bình thản.

- Xin chào – Chàng trai lên tiếng khi còn cách họ ba bước nữa.

Cả ba người nhìn lại người đó. Nụ cười tươi rói hút hồn, mái tóc bồng bênh phất phơ dưới gió đầy sức sống. Một chiếc áo sơ mi đi chung với cái quần bò đầy giản dị nhưng lại làm nổi bật sự quyến rũ của người bạn.

Hiểu Đồng hơi ngạc nhiên trước sự xuất hiện của chàng trai, cô mím môi chớp mắt nhìn. Nhưng bé Đường thì mừng rỡ reo lên:” Anh Vinh Phong” rồi nhảy chân sáo đến bên Vinh phong. Cậu cúi đầu cười xoa đầu bé Đường nói:

- Bé Đường ngoan lắm, anh có món quà muốn tặng bé Đường, đi theo anh.

Nói rồi nắm tay bé Đường bỏ đi, không thèm hỏi ý kiến Hiểu Đồng một câu. lát sau cậu và bé Đường trở lại, bên cạnh có một chiếc xe đạp nhỏ vừa vặn với bé Đường. Bé Đường từng bước tập tễnh trên bàn đạp, còn Vinh Phong đang giúp bé Đường giữ vững tay lái, cả hai đều cười thích thú, nhất là bé Đường. Bé Phong thấy thế cũng chạy đến đòi, được Vinh Phong đặt ở sau xe. Chỉ có Hiểu Đồng ngồi đó lặng lẽ nhìn ba người chơi vui vẻ, bất giác khẽ cười.

Trước đây, khi Hiểu Đồng tập xe đạp cho Vinh Phong, cả hai quyết định khi về sẽ mua cho bé Đường một chiếc xe đạp làm quà. Nhưng họ chẳng có dịp đi mua thì đã chia tay nhau. Sau này Hiểu Đồng cũng có mua cho bé Đường một chiếc nhưng mà cô lại bận rộn không thể dạy bé Đường tập, cho nên chiếc xe đành dẹp bỏ. Không ngờ Vinh Phong vẫn nhớ. Hiểu Đồng thấy bé Đường thích chiếc xe như vậy cũng không từ chối món quà này.

Khi đi về, Vinh Phong vẫn đi theo ba người bọn họ, thấy vậy Hiểu Đồng mới lên tiếng:

- Anh đi theo làm gì? Mau về đi.

- Anh là bạn bé Đường mà, lúc này bé Đường đã mời anh đến nhà ăn cơm, phải không bé Đường – Vinh Phong cố ý trả lời lớn và hỏi bé Đường làm bé Đường nghe thấy liền trả lời:

- Dạ phải.

Rồi bé Đường đang ngồi trên xe đạp được Hiểu Đồng dắt về liền lắc lắc tay Hiểu Đồng nũng nịu nói:

- Chị, chị bảo rằng nhận quà của ai thì phải biết cảm ơn. Anh Vinh Phong bảo muốn cảm ơn anh thì mời anh đến nhà ăn cơm. Mình mời anh ấy ăn cơm nha chị.

Hiểu Đồng nghe thấy thế liềm liếc Vinh Phong một cái thật sắc, Vinh Phong vờ như không nhìn thấy, ngẩng mặt nhìn trời huýt sáo.

- Được rồi. Nhưng chỉ lần này thôi đó nha – Hiểu Đồng cố ý nói lớn để kẻ đi bên cạnh nghe thấy.

Nhưng sau khi ăn cơm xong, Vinh Phong vẫn không chịu về mà còn ở lại chơi đùa với bé Phong. Hiểu Đồng rửa chén xong trở ra thấy vậy thì cau mày nhìn Vinh Phong hỏi:

- Sao anh còn chưa chịu về.

- Em cũng thấy lúc nãy anh đi bộ đến đây mà. Anh vừa mới ăn xong, không thể vận động nhiều được, sẽ ảnh hưởng đến dạ dày. Mà dạ dày anh vốn không tốt – Vĩnh Phong mỉm cười giải thích.

- Vậy thì đi taxi.

- Anh không đem theo tiền – Vĩnh Phong nheo mắt nhìn cô cười trả lời.

- Em cho anh mượn vậy.

- Anh không thích nợ ai.

- Vậy em cho luôn anh được chưa.

- Anh không tùy tiện nhận ơn huệ của người xa lạ - Vĩnh Phong nhún vai trả lời.

Hiểu Đồng bực tức nhìn Vĩnh Phong, cô chẳng thể nào nói lại anh. Đành giận dữ xua bé Đường và bé Phong lên lầu đi ngủ. Nhưng đến khi cô trở xuống, Vĩnh Phong vẫn còn ngồi gác chân xem tivi thật thoải mái.

- Sao anh còn chưa chịu đi nữa, giờ này bao tử anh cũng đã tiêu hóa hết rồi – Hiểu Đồng khó chịu lên tiếng hỏi.

Vĩnh Phong mỉm cười đứng dậy, cho hai tay vào túi quần, nở nụ cười quyến rũ đầy mê hoặc nhìn Hiểu Đồng nói:

- Anh tên là Triệu Vĩnh Phong, là bạn của bé Đường. Lần đầu tiên gặp mặt anh đã thích em rồi, anh quyết định sẽ đeo đuổi em.

- Anh ấy nói như vậy à – Minh Thùy và Đình Ân đều ngạc nhiên kêu lên.

- Ủhm – Hiểu Đồng gạt đầu rồi cầm tách cà phê đưa lên mũi hương thơm của cà phê rồi mới nhấp một ngụm.

- Woa....Anh Vĩnh Phong thật là tuyệt, em thiệt là ngưỡng mộ chị quá đi. Cứ như trong mơ vậy – Minh Thùy chấp hai tay lại mắt lim dim, vẻ mặt mơ màng khiến Hiểu Đồng và Đình Ân nhìn cô bé mà phì cười.

- Cậu tính sao? – Đình Ân ngược mắt nhìn Hiểu Đồng hỏi.

- Mình đã chọn rồi – Hiểu Đồng cười buồn nói.

- Chọn rồi thì chọn lại – Đình Ân bèn nói – Mình biết anh Vĩnh Thành rất tốt, vì cậu mà anh ấy phải chịu nhiều thiệt thòi, nhưng hiến thân không phải là cách báo đáp tốt nhất đâu. Cái anh ấy cần là trái tim cậu, nhưng cậu lại không thể cho anh ấy. Vậy thì hãy chọn cách báo đáp khác đi, nếu không thì chỉ càng làm anh ấy đau khổ nhiều hơn mà thôi.

- Mình biết, nhưng ngoài lựa chọn ở bên anh ấy mãi mãi mình còn gì có thể báo đáp anh ấy đây chứ

Anh ấy là người có tất cả, vậy thì làm sao mình báo đáp cái khác đây – Hiểu Đồng đau buồn nói – Huống hồ cái anh ấy cần chính là mình.

Đình Ân nghe Hiểu Đồng nói thì đành thở dài, im lặng. Minh Thùy vẫn cứ nghĩ Hiểu Đồng sẽ quay về với Vĩnh Phong, nghe vậy thì không khỏi hụt hẫng, cuối đầu buồn bã.

- Thật trùng hợp – Tiếng nói vang sau lưng cả ba người con gái làm họ giật mình.

Họ quay đầu nhìn lại thì thấy ba anh chàng vô cùng đẹp trai đang cười với họ: Vĩnh Phong, Quốc Bảo và Thế Nam.

- Có thể ngồi chung không? – Vĩnh Phong cười hỏi.

- Dạ được – Minh Thùy mừng rỡ nói, cô bé vẫn chưa có dịp diện kiến Thế Nam và Vĩnh Phong, nhưng bấm sinh thấy trai đẹp là mê, liền gạt đầu đồng ý, nhưng mắt liếc nhìn Quốc Bảo nói – Nhưng không có chỗ cho những kẻ theo đuôi.

- Vậy anh tự tìm chỗ ngồi – Quốc Bảo không hề phật ý trước câu nói của Minh Thùy, cậu kéo một cái ghế ngồi kế bên Minh Thùy, chưng ra bộ mặt nham nhở nói – Theo đuôi con gái cần mặt dày, càng dày càng tốt. Đó là phương châm của anh.

Minh Thùy nguyễn cậu một cái rồi quay qua nhìn hai anh chàng đẹp trai còn lại. Vĩnh Phong cũng nhanh chóng kéo ghế lại ngồi cùng Hiếu Đồng. Chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Đình Ân, Thế Nam cũng không khách sáo mà ngồi ngay vào. Minh Thùy nhìn hai anh chàng đẹp trai đã yên vị thì liền lên tiếng:

- Xin chào! Em là Minh Thùy, hai anh có thể tự giới thiệu không?

- Chào em! Anh là Vĩnh Phong.

- Anh là Thế Nam.

- Hả vậy là ... - Minh Thùy vừa kêu lên vừa nhìn về phía Đình Ân và Hiếu Đồng với vẻ thất vọng vô cùng.

Quốc Bảo phá lên cười trên:

- Có cần anh cho em mượn thao úp mặt không?

Minh Thùy lườm Quốc Bảo một cái khiến cậu im lặng, nhưng sau đó nhướn mày thách thức. rồi hai đứa trẻ này thi nhau đấu mắt, chẳng ai chịu thua ai.

- Mình có chút chuyện, mình về trước đây – Hiếu Đồng vội vàng lẩn tránh, cô đứng dậy ra về.

- Vậy, mình cũng về trước đây – Vĩnh Phong cũng đứng dậy thông thả cười chào mọi người – Lần khác chúng ta nói chuyện.

- Anh Vĩnh Phong cố lên, em ủng hộ anh – Minh Thùy hớn hờ reo lên.

- Cám ơn em, em gái, em dễ thương lắm - Vĩnh Phong quay đầu nhìn Minh Thùy nháy mắt cười khen ngợi.

Được Vĩnh Phong khen Minh Thùy khoái chí cười tươi nhưng sau đó cô gặp ngay bộ mặt nham nhở của Quốc bảo liền bĩu môi nói:

- Đúng là quý ám mà.

Cô bực tức đứng dậy nói:

- Chị! Em về trước đây.

Nói rồi cô đứng dậy bỏ đi một nước. Quốc Bảo cũng đứng dậy gãi đầu nói:

- Thật ngại quá, em cũng về trước đây.

Nói rồi vội vàng đuổi theo Minh Thùy. Minh Thùy ra tới đường liền quấy tay tìm taxi, một chiếc taxi chờ tới, cô vừa mở cửa ra thì bị một cánh tay kéo lại. Quốc Bảo đưa một tờ polime 200 ngàn cho tài xế nói:

- Làm phiền chạy đi.

Tất nhiên người tài xế liền rồ ga chạy mất. Minh Thùy tức giận trợn mắt nhìn Quốc Bảo hỏi:

- Anh làm vậy là sao.

- Anh chở em về - Quốc Bảo chỉ đáp gọn lọn 4 chữ.

- Không thêm, chẳng thà tôi đi xe buýt – Nói rồi cô quay lưng bước đến trạm xe buýt.

- Anh thật không hiểu, một người vừa đẹp trai thông minh sáng sủa như anh mà em lại không ưng thì thật là lạ. Chắc không phải em thích người cùng giới chứ - Quốc Bảo cười trên – Chắc là vậy rồi, nếu vậy em phải dán giấy lên trán báo cho người ta biết tránh tình trạng bị theo đuổi như vậy.

Minh Thùy tức giận vô cùng, cô đứng lại bậm môi nói:

- Anh nói ai bị đồng tính hả.

- Thì em chứ ai .

- Xíiiiiiiiiiiii! Anh mà thông minh sáng sủa à. Phải rồi sáng sủa, chiều sủa tối sủa, nửa đêm tru.

- Em.....

- Không phải sao? Anh nói anh thông minh. Vậy tôi hỏi anh con chuột nào đi bằng hai chân.

- Chuột Mickey – Quốc bảo nghiêng đầu nghĩ một cái liền trả lời.
- Vậy con vịt nào đi bằng hai chân.
- Vịt Donan – Quốc Bảo không cần suy nghĩ cũng đưa ra được câu trả lời nhanh chóng.

Nhưng Minh Thùy đã phá ra cười:

- Haha....vậy mà bảo mình thông minh. Ngay cả con nít lên ba cũng biết được tất cả các con vịt đều đi bằng hai chân. Hóa ra trí thông minh của anh chỉ bằng một đứa bé ba tuổi mà thôi.

Quốc Bảo bị Minh Thùy chơi khâm, cậu tức lắm nhưng cũng đành nước cục tức xuống bụng. Sau đó cười ranh ma nói:

- Ít ra thì em cũng công nhận là anh đẹp trai đúng không?

Minh Thùy liền bị tất nụ cười ngay lập tức, cô hậm hực đi tới trạm xe buýt. Quốc Bảo cười đắc ý ung dung bỏ tay vào túi bước theo sau.

Khi cả hai cùng lên xe buýt, Minh Thùy để mặc Quốc Bảo trả tiền xe, còn cô tìm ghế ngồi. Thật may là còn một cái ghế, cô liền ngồi xuống, mặc kệ cho Quốc Bảo đứng kế bên. lát sau, xe bắt đầu chật chội, Quốc Bảo bị ép đứng sát vào người Minh Thùy khiến cô bực bội. Cô nghĩ ra một kế chơi khâm cậu, cô đưa tay về phía trước. Một cô gái cũng khá xinh mặc một chiếc váy đứng trước Quốc Bảo bị Minh Thùy đưa tay vỗ vào hông một cái. Cô ta quay lại nhìn thấy Quốc Bảo thì hiểu lầm là cậu làm. Quốc bảo nhìn thấy cái trò của Minh Thùy nhưng chẳng biết nói sao, đành cười ngượng với cô gái. Cô gái này thấy anh chàng trước mặt quá đẹp, lại thấy nụ cười hút hồn của cậu thì thẹn cả mặt, cúi đầu. làm Minh Thùy một phen mừng hụt.

Nhưng sau đó, cô gái làm như vô tình cứ dựa sát người vào Quốc Bảo khiến cậu đỡ khóc đỡ cười chẳng biết làm sao. Tuy rằng từ trước đến nay con gái tiếp cận cậu khá nhiều, nhưng chưa bao giờ có tình huống này. Cho nên cậu chỉ biết trăn mình chịu trận.

Xuống đến xe, Minh Thùy không còn lấy tay che miệng nín cười nữa, cô nhìn bộ mặt đỏ bừng xấu hổ của Quốc Bảo thì cười thật to, đến chảy cả nước mắt. Quốc Bảo vừa tức giận, vừa xấu hổ quát:

- Không được cười nữa.
- Tôi cứ cười đây – Minh Thùy nhướn mày thách thức.

Ngay sau đó cô bị một bàn tay khỏe mạnh lôi lại, một nụ hôn đã nhanh chóng đặt trên môi cô.

Vĩnh Phong theo đuôi Hiếu Đồng đi qua phía bên kia đường chờ đợi xe buýt trông thấy Quốc Bảo và Minh Thùy đi ra. Vĩnh Phong đứng sát sau lưng Hiếu Đồng cố tình gợi chuyện:

- Em có thấy hai người đó đẹp đôi không?

Nhưng thái độ của Hiếu Đồng vô cùng lạnh nhạt, cô không nói gì, còn cố ý nhích người tránh xa Vĩnh Phong. Vĩnh Phong cũng không nói gì, miệng khẽ mỉm cười, hai tay chấp sau lưng, huýt sáolại tiến sát sau lưng Hiếu Đồng. Hiếu Đồng tức giận quắc mắt nhìn về phía sau mình, nhưng gương mặt kia vẫn đứng đưng huýt sáo, vẻ không hề để ý gì đến cô.

Hiếu Đồng hậm hực chờ xe buýt tới, cô cố thể tiến lên xe buýt không thèm nhìn về kẻ phía sau. Xe buýt rất trống, nhưng Hiếu Đồng cố tình ngồi vào phía bên trong một chiếc ghế có người rồi. Người ngồi đó là một bà cô xồm xồm, trông vẻ mặt rất phờ phợt. Hiếu Đồng cứ nghĩ như thế thì sẽ thoát được cái tên mặt dày kia, nào ngờ ...

- Chị ơi, chị có thể nhường em ghế này không? Em muốn ngồi gần “chị gái” mình .

Bà cô xồm xồm nghe Vĩnh Phong gọi mình là chị thì thích lắm, lại thấy đó là một chàng trai vô cùng khôi ngô, nụ cười tỏa sáng hút hồn người. Lại nghe giọng nói ngọt ngào với quan hệ chị em với cô gái ngồi cạnh mình. Nên vui vẻ nhường ghế.

Hiểu Đồng nghe cái kẻ dẻo miệng kia nói thế, cô tức đến ghen hòng nhưng chẳng thể làm gì được. Muốn bỏ đi nhưng đã bị Vĩnh Phong ngồi vào chặn lại. Cô quyết định không ngó ngang gì tới kẻ đeo bám kia. Nhưng lát sau cô thấy Vĩnh Phong đưa tay lên xoa xoa trán, mặt nhăn nhó có vẻ khó chịu, cô vội hỏi:

- Anh bị say xe à.
- Chắc thế, lâu rồi anh không đi – Vĩnh Phong khó nhọc trả lời.
- Vậy thì trạm tới anh xuống đi – Hiểu Đồng bèn khuyên.
- Không thích – Vĩnh Phong hờn dỗi nói.
- Vậy bây giờ phải làm sao – Hiểu Đồng thở dài nói, cái thói ngang bướng này cô biết rõ lắm.
- Đưa tay cho anh – Vĩnh Phong cười gian xảo nói, rồi không đợi Hiểu Đồng cậu đưa tay nắm chặt lấy tay cô, đầu tựa nhanh vào vai cô.
- Này – Hiểu Đồng quát lên.
- Aaaaaaaa, nhưc đầu quá ... - Vĩnh Phong bèn giả vờ khở sở nói.

Hiểu Đồng đành ngồi im, để mặc tên này giở trò. Cho đến khi về đến nhà, Vĩnh Phong còn lẻo đẻo đi theo, nhưng Hiểu Đồng đã nhanh chóng đóng cửa lại.

Tại quán nước, Thế Nam và Đình Ân vẫn còn ngồi lại bên cạnh nhau, im lặng không ai nói với ai lời nào. Lát sau, Đình Ân mới lên tiếng:

- Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp 3 người ở đây.
- Thật ra bọn anh thấy các em ở đây nên mới vào – Thế Nam trả lời.
- Vậy à ...

Sau đó lại là một khoảng im lặng rất dài. Cuối cùng Đình Ân đứng dậy nói:

- Em phải về rồi.
- Để anh đưa em về - Thế Nam cũng vội đứng dậy yêu cầu.
- Không cần đâu – Đình Ân từ chối.
- Chỉ lần này thôi, có được không – Giọng Thế Nam có vẻ thành khẩn khiến Đình Ân không nỡ từ chối nữa, cô gật đầu.

Trong cả chuyến đi, hai người chẳng ai nói gì chỉ im lặng. Tới khi xe dừng lại, Đình Ân mới tạm biệt xuống xe, thì Thế Nam lên tiếng hỏi:

- Em và Thiên Minh có tốt không?
- Rất tốt. Em cảm thấy may mắn khi được gặp Thiên Minh – Đình Ân vội trả lời, cô đóng sầm cửa lại đi thật nhanh vào nhà.

Thế Nam nhìn theo bóng dáng Đình Ân đi vào nhà, cảm thấy như bản thân vừa vượt mất một thứ gì đó khiến tim đau nhói. Cậu ngã người ra sau ghế, khẽ nhắm mắt thở ra một tiếng. Cảm giác này có phải là yêu không? Thế Nam không rõ. Cậu đưa bàn tay áp lên trái tim mình, dường như nó đang đập mạnh.

- Chị mau đến đây đi – Tiếng bé Đường vang lên hồi thúc trong điện thoại khi Hiểu Đồng vừa tan sở. Hiểu Đồng ngỡ đã xảy ra chuyện gì vội hỏi chỗ rồi đón taxi chạy đến. Khi tìm thấy bé Đường thì mặt mày đã bơ phờ đứng thờ không ra hơi. Ngoài bé Đường còn có bé Phong nữa, nhưng hai đứa bé lại đi cùng Vĩnh Phong, đang chơi trò chơi rất vui vẻ.

Thấy Hiểu Đồng chạy đến, bé Phong và bé Đường liền reo lên gọi, chạy đến gần. Đàng xa xa, Vĩnh Phong cho hai tay vào túi quần thong dong đi tới, miệng nở nụ cười hút hồn.

- Mau về thôi – Hiểu Đồng nhìn nụ cười của kẻ đáng ghét kia thì quay lưng đi, cô sợ mình sẽ bị nụ cười ấy thu hút, bèn lạnh lùng nói.

- Ừm, chúng ta cùng về - Vĩnh Phong cười cười đáp. Rồi nhanh chóng, tay bế bé Phong, tay nắm tay bé Đường, tay kia của bé Đường nắm tay Hiểu Đồng, trong cả bốn người như một gia đình hạnh phúc.

Mọi người nhìn họ đầy ngưỡng mộ.

- Chị đã lâu rồi, mới có cảm giác gia đình – Bè Đường vui vẻ nói, ánh mắt trong sáng cực kì hạnh phúc.

Hiểu Đồng bất giác thấy buồn. Cảm giác gia đình cô không thể nào cho bé Đường được.

Hiểu Đồng cũng không phản đối gì, vì cô biết dù có đuổi Vĩnh Phong cũng không chịu đi. Với lại có kẻ tình nguyện làm tài xế không công cho mình thì dại gì mà không nhận. Nhưng cô tự nhủ lòng, chỉ đến cửa nhà mà thôi... Nhưng cuối cùng Vĩnh Phong vẫn là vào nhà ăn cơm rồi mới thông thả ra về.

Hôm sau, bé Đường và bé Phong được Trúc Diễm dẫn đi chơi bên ngoài sẽ không về nhà. Cho nên Hiểu Đồng cũng không vội về nhà, cô làm hết công việc rồi mới ra về. Nhưng khi vừa đến cửa nhà đã thấy một bóng người ngồi gập xuống bên cạnh cửa. Không cần nghĩ, cô cũng biết là ai. Cô lạnh nhạt nói:

- Hôm nay không có bé Đường và bé Phong làm cố cho anh vào nhà nữa đâu.

Vĩnh Phong ngẩng đầu nhìn cô không trả lời, cũng không buồn nhúc nhích, trong ánh sáng mờ mờ, Hiểu Đồng không biết rõ Vĩnh Phong nghĩ gì. Hiểu Đồng đứng ngẩn người ra một lúc rồi sau đó mở cửa bước vào nhà. Khi đóng sầm cửa lại. Hiểu Đồng cảm thấy có chút gì đó là lạ, không giống với Vĩnh Phong mọi ngày. Sau đó cô nghe tiếng thở mạnh đầy khổ sở phía sau cánh cửa. Hốt hoảng Hiểu Đồng vội mở cửa ra, lay nhẹ Vĩnh Phong hỏi:

- Có phải anh lại bị đau dạ dày rồi không?

- Em đỡ anh vào nhà – Không chờ Vĩnh Phong trả lời, Hiểu Đồng vội dìu cậu vào nhà.

Khi dìu Vĩnh Phong vào ghế sofa, Hiểu Đồng vội nói:

- Em đi mua thuốc cho anh.

Nhưng Vĩnh Phong đã nắm tay cô kéo ngồi xuống ghế rồi ngã đầu lên chân cô.

- Để anh nằm nghỉ một lát sẽ khỏe thôi.

Hiểu Đồng đành ngoan ngoãn ngồi yên, cô dùng khăn giấy lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt cậu. Lát sau gương mặt hơi tái của Vĩnh Phong dịu lại có chút hồng hào, hơi thở khó nhọc cũng đều đều trở lại.

- Để em đi nấu chút gì cho anh ăn – Cô dịu dàng nói.

- Ừm! - Vĩnh Phong khẽ gật đầu.

Hiểu Đồng liền đi nấu một chút cháo. Vĩnh Phong đứng tỳ người bên cánh cửa nhìn dáng vẻ lui cui của cô khẽ cười hài lòng. Lát sau tiến đến ôm chặt lấy eo cô, cảm tỳ lên vai của Hiểu Đồng, hít mùi thơm từ cháo.

- Tối nay anh ngủ ở đây được không – Cậu hỏi nhẹ bên tai Hiểu Đồng.

- Anh có thể ra khỏi đây được rồi đó – Hiểu Đồng trừng mắt nhìn cậu nói.

- Anh là bệnh nhân mà – Vĩnh Phong giả vờ yếu đuối nói – Lỡ như anh về nhà mà lại bị đau thì sao. Nhà anh chẳng có ai cả. Còn ở đây có phòng trống mà.

- Vậy thì tốt nhất anh nên vào bệnh viện mà nằm – Hiểu Đồng lạnh nhạt đẩy Vĩnh Phong ra.

- Nếu phải nằm bệnh viện thì anh thà chết còn hơn – Vĩnh Phong quyết liệt cự tuyệt, rồi cậu giả vờ gập người xuống giả vờ bị đau khiến Hiểu Đồng lo lắng, cô thở dài nói:

- Được rồi. Ở lại thì ở lại. Ăn xong rồi nói.

Vĩnh Phong cười híp cả mắt khi nghe Hiểu Đồng đồng ý.

- Mặt em làm sao mà khó chịu vậy – Vĩnh Phong cười cười hỏi.

- Tại vì em bị một con đĩa đeo bám suốt ngày nên khó chịu chứ sao Hiểu Đồng lườm nụ cười xảo quyệt trên môi của Vĩnh Phong một cái rồi cong cớn trả lời.

- Có cần anh bắt nó ra giúp em không? – Vĩnh Phong áp sát Hiếu Đồng, ôm chặt lấy eo cô vuốt nhẹ dọc sống lưng xuống khiến toàn thân Hiếu Đồng đông cứng lại, tim đập loạn cả lên, mặt đỏ như gấc.

- Không cần anh giúp – Hiếu Đồng xấu hổ đẩy Vĩnh Phong ra xa nói – Con đĩa này mặt dày lắm.

- Nhưng anh biết có người mặt dày hơn – Vĩnh Phong tiếp tục cười nói, giang tay ôm chặt Hiếu Đồng lại, không cho cô có cơ hội thoát thân, sau đó hôn nhẹ lên môi cô.

Rồi từ từ liếm nhẹ vàng môi cô, lượn đi mấy vòng thăm dò, cuối cùng xông thẳng vào bên trong khoang miệng cô. Hiếu Đồng bị Vĩnh Phong bất ngờ tấn công, vừa run rẩy vừa xấu hổ, lại bị cậu đùa giỡn ở đầu môi. Cô không còn sức kháng cự, chỉ đưa tay nắm chặt tay áo Vĩnh Phong giữ không cho bản thân khụy xuống. Rồi lại bị Vĩnh Phong bất ngờ tấn công vào bên trong, không kịp phòng bị, đành để mặc cái kẻ đáng ghét kia thừa thế xông lên, quét sạch bên trong, cô chỉ có thể cố gắng hít thở không khí đã bị ai kia cướp sạch.

Tới khi Vĩnh Phong buông cô ra, cô đã bị kẻ kia hút cạn hết sức lực rồi đành để mặc kẻ kia ôm lấy mình vuốt ve.

Vĩnh Phong ngồi xuống giường, đặt Hiếu Đồng trên chân mình, đầu cô tựa vào ngực cậu. Cảm giác vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc này khiến Vĩnh Phong cười mãi không thôi, càng siết chặt cô vào trong vòng tay như sợ lỏng quá cô sẽ biến mất.

Cậu vuốt ve mái tóc đen mượt của Hiếu Đồng một lát, cảm nhận sự yên bình rất ngọt ngào này. Lát sau Vĩnh Phong cúi đầu nhìn Hiếu Đồng cười gian nói:

- Hiếu Đồng, anh quên bắt con đĩa ra rồi.

Hiếu Đồng biết ý Vĩnh Phong nói gì, cô đỏ bừng mặt mắng:

- Anh đúng là đồ mặt dày.

- Em nói đúng rồi, da mặt anh dày thật, dày đến nỗi râu không mọc được. Không tin em sờ thử xem - Vĩnh Phong chẳng những không xấu hổ mà còn cười trêu .

Nói rồi Vĩnh Phong cọ mặt mình vào mà Hiếu Đồng, hôn nhẹ lên đó rồi trượt dần xuống hóm cổ cô. Hiếu Đồng bị Vĩnh Phong hôn đến đầu óc choáng váng, không còn biết gì nữa cứ để mặc Vĩnh Phong từng bước từng bước xâm chiếm .

Đột nhiên điện thoại reo lên, nhưng Vĩnh Phong làm như không nghe thấy vẫn tiếp tục cuốn lấy Hiếu Đồng, tay mở từng nút áo của cô. Nhưng Hiếu Đồng nghe điện thoại reo lên thì bừng tỉnh. Cô với tay cầm điện thoại nhưng Vĩnh Phong đã chặn lại rồi thì thầm bên tai cô:” Mặc kệ nó đi”

Nhưng Hiếu Đồng đã đẩy Vĩnh Phong ra, cô vội vàng ấn nút trả lời.

- Bé Phong, con gọi ẹ có chuyện gì? – Giọng dịu dàng cô hỏi.

.....

- Con với mẹ Trúc Diễm và chị Đường đi chơi có vui không?

Khi Hiếu Đồng đang nói chuyện thì một bàn tay không yên phận vòng qua ôm lấy cô kéo vào lòng. Cái miệng hư hỏng cắn nhẹ vào vành tai cô, rồi tới chiếc cổ thanh mảnh của cô. Làm Hiếu Đồng suýt tí nữa phát ra âm thanh của sự khoái lạc, rất may cô kìm lại được. Cô lờ mắt nhìn Vĩnh Phong cảnh cáo, Vĩnh Phong đành nhe răng cười tinh nghịch.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với bé Phong, Hiếu Đồng vùng đứng dậy, cô trừng mắt nhìn Vĩnh Phong nói:

- Anh mà còn giở trò xấu ra nữa là em đuổi anh về liền đó.

- Được rồi , được rồi anh sẽ ngoan, anh sẽ ngoan – Vĩnh Phong liền giấu bém nụ cười của mình rồi đưa ra bộ mặt hối lỗi.

Hiếu Đồng lườm cậu một cái rồi ra lệnh:

- Mau trở về phòng kia đi.
- Giường kia vừa nhỏ vừa cứng, anh nằm thấy đau cả lưng, không thoải mái chút nào – Vĩnh Phong vội kêu ca than thở.
- Nhưng Hiểu Đồng không dễ bị mắc lừa, cô nghe vậy liền nói:
- Có phải ở đây nằm thoải mái hơn không?
- Ừm, giường vừa êm vừa rộng nằm rất thoải mái – Vĩnh Phong mỉm cười gật đầu.
- Vậy em nhường anh phòng này, em đến phòng kia – Hiểu Đồng nhưn vai nói.
- Rồi xoay người bỏ đi, chưa tới cửa thì đã nghe tiếng rên:” Ui da”. Cô xoay người lại nhìn thấy Vĩnh Phong đang gập người lại ôm bụng, mặt nhăn nhó. Biết thừa là Vĩnh Phong giả vờ nhưng cô vẫn đến gần hỏi:
- Anh đau à!
- Vĩnh Phong không nói chỉ gật gật đầu, Hiểu Đồng bèn cầm điện thoại nói:
- Không được rồi để em gọi cấp cứu đến.
- Không cần, anh hết đau rồi – Vĩnh Phong vội ngăn lại.
- Thật sao – Hiểu Đồng mỉm cười thấy Vĩnh Phong trúng kế - Hết đau rồi thì ngủ đi – Nói rồi bỏ ra ngoài, mặt cái kẻ giờ trò kia một mình ở lại.

32. Chương 32: Vẻ Đẹp Thiên Thần.

Khi Vĩnh Phong thức dậy, đi xuống lầu đã thấy Hiểu Đồng đang ngồi trầm lặng bên bàn ăn, vẻ mặt cô đầy ưu tư. Vĩnh Phong cảm thấy một cảm giác bất an tràn về. Cậu từ từ đi đến bên cạnh Hiểu Đồng, kéo ghế ngồi gần cô, Hiểu Đồng bèn nói:

- Ăn sáng đi.

Vĩnh Phong cũng im lặng ngồi ăn cũng không nói gì thêm. Cậu chỉ ăn qua loa vài miếng rồi ngẩng đầu nhìn cô một cái rồi khàn giọng hỏi:

- Em có chuyện muốn nói với anh đúng không?

Hiểu Đồng từ lúc Vĩnh Phong đi xuống rồi ngồi kế bên cô vẫn cúi đầu im lặng. Nhưng khi nghe Vĩnh Phong hỏi thì cô mới ngẩng đầu lên, không ngờ gặp ngay anh mắt của Vĩnh Phong đang chiếu vào mình, cô bối rối chớp chớp mắt bặm môi một cái rồi mới nói:

- Chúng ta đừng như thế này nữa. Đừng gặp nhau nữa...

- Anh không làm được – Vĩnh Phong trầm giọng buông nhẹ một câu rồi quay mặt đi.

- Vĩnh Phong! Chúng ta xa nhau hơn hai năm trời, trong hai năm đó có rất nhiều việc xảy ra, có rất nhiều việc đã thay đổi. Chuyện của anh và em ...

- Anh chưa từng thay đổi – Vĩnh Phong đã gắt lên ngắt lời Hiểu Đồng.

- Nhưng em thì có – Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong nói, mắt cô sau câu nói này thì đỏ lên, giọng nói nghe uất nghẹn.

Vĩnh Phong trừng trừng nhìn Hiểu Đồng, cảm thấy tim mình rất đau, tựa hồ như đã rơi ra. Cậu nuốt nước bọt cái ực, mi mắt khẽ khép lại rồi từ từ quay mặt đi. Hiểu Đồng nhìn thấy biểu cảm đau đớn của Vĩnh Phong thì thấy đau lòng vô cùng, cô cảm nhận một luồng nước đang chực trào trong vòng mắt chực rơi ra ngoài, cô vội vàng ngẩng mặt lên ngăn dòng hai dòng nước mắt.

- Vĩnh Thành đã từng bị tai nạn, anh có biết không?

Vĩnh Phong nghe Hiểu Đồng hỏi thì quay lại nhìn cô. Vĩnh Thành bị tai nạn cậu có biết, nhưng đó là chuyện rất lâu, khi gặp lại thì Vĩnh Thành đã khỏe mạnh bình thường rồi. Cậu im lặng nghe Hiểu Đồng nói tiếp.

- Tai nạn năm đó là do em, là vì em...Anh ấy vì cứu em mới bị.

Gương mặt Vĩnh Phong bỗng hơi tái khi nghe tin Hiểu Đồng xem chút bị nạn rồi cảm giác nhẹ nhõm trong lòng khi biết cô được Vĩnh Thành cứu.

- Di chứng của tai nạn đó là bàn tay phải của anh ấy rất yếu, không thể dùng sức nhiều... - Hiểu Đồng tiếp tục kể, rồi cô đau đớn khi nghĩ đến việc vì mình mà Vĩnh Thành phải chịu đựng nỗi đau lớn này – Lúc em nhìn thấy Vĩnh Thành nằm bên vũng máu, anh có biết em khổ sở thế nào không. Em chẳng thà rằng người nằm đó chính là mình. Nhưng em lại an toàn, thậm chí là không có lấy một vết trầy xước. Mạng em là do Vĩnh Thành cứu lấy, cho nên em phải ở bên cạnh anh ấy, em không muốn làm việc có lỗi với anh ấy, khiến anh ấy đau lòng.

Vĩnh Phong lặng lẽ nhắm mắt, cậu biết mình đã không còn cơ hội.

Hiểu Đồng cùng Vĩnh Thành cùng đi uống cà phê tại một quán cà phê khá sang trọng và yên tĩnh. Hiểu Đồng nhấp từng ngụm cà phê thấp thỏm nhìn Vĩnh Thành đang xem tài liệu, môi mấp máy điều gì đó nhưng rồi lại thôi. Cô cắn môi cuối đầu im lặng.

Vĩnh Thành xem xét tài liệu thêm một chút nữa thì gấp lại nhìn Hiểu Đồng mỉm cười nhẹ nhàng hỏi:

- Em muốn nói với anh chuyện gì à.

Nghe Vĩnh Thành hỏi, Hiểu Đồng giật thót mình như người có lỗi bị bắt quả tang, cô nhìn Vĩnh thành lưỡng lự nói:

- Thật ra...hôm qua Vĩnh Phong...anh ấy đã ngủ lại ở nhà em.

- Vậy à – Vĩnh Thành khẽ cười gật đầu, trong ánh mắt chẳng hề thay đổi, cậu tiếp tục giở tài liệu ra xem.

- Hôm qua Vĩnh Phong bị đau dạ dày, cho nên em mới để anh ấy ở lại nhà. Anh ấy ngủ ở phòng em, em ngủ ở phòng bé Đường – Hiểu Đồng vội vàng lên tiếng giải thích.

Vĩnh Thành thấy bộ dạng hối hả giải thích của Hiểu Đồng thì khẽ cười nháy mắt với cô nói:

- Anh đâu có nghi ngờ gì em, vậy sao em lại cố giải thích cho anh hiểu. Em sợ anh hiểu lầm à.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu. Vĩnh Thành cười như không cười xếp tài liệu bỏ vào trong cặp da màu đen của mình rồi đứng phắt dậy nói:

- Em đi theo anh.

Vĩnh Thành đưa Hiểu Đồng đi đến bệnh viện, cậu không nói gì chỉ lặng lẽ nắm tay Hiểu Đồng kéo cô xăm xăm đi vào bên trong. Đi đến phòng của một bác sĩ, cậu không gõ cửa mà đi thẳng vào tựa hồ người bên trong vô cùng thân thiết.

Hiểu Đồng còn đang buồn khuâng không hiểu vì sao Vĩnh Thành lại đưa mình vào bệnh viện, rồi cô bàng hoàng đến sững sờ khi thấy một vị bác sĩ mặc chiếc áo Blouse trắng vô cùng quen thuộc. Người đó không ai khác chính là Hữu Thiên.

Hữu Thiên thấy hai người xông xông vào phòng mình thì hơi sững lại, nhưng khi nhận ra Vĩnh thành thì liền nở nụ cười, nhưng nụ cười liền trở nên đông cứng lại khi cậu thấy người phía sau Vĩnh Thành là ai. Cây bút trên tay cậu chực rơi thõm xuống mặt bàn lăn long lóc. Cậu đứng bật dậy, gương mặt đã thay đổi, cả người cũng có một luồng máu nóng chạy qua khiến tim không khỏi run lên từng cơn.

Hiểu Đồng cũng giương mắt ngỡ ngàng nhìn Hữu Thiên môi mấp máy ...

- Thăng này, làm gì mà bất ngờ đến sững sờ như thế hả - Vĩnh Thành không biết mối quan hệ giữa Hữu Thiên và Hiểu Đồng nên cười trêu chọc Hữu Thiên.

Nhưng rồi Vĩnh Thành bắt gặp ánh mắt của hai người kia, cậu sững sờ một lúc rồi cười hỏi:

- Hai người quen nhau à.

Tiếng Vĩnh Thành làm cho hai người bọn họ thoát khỏi những giây ngỡ ngàng ban đầu. Hiểu Đồng bèn nhẹ nhàng cười rồi gật đầu chào Hữu Thiên nói:

- Anh Hữu Thiên! Đã lâu không gặp.

- Chào em, đã lâu không gặp – Hữu Thiên cũng mỉm cười chào Hiểu Đồng rồi im lặng nhưng ánh mắt cậu lại như có rất nhiều điều muốn hỏi.

- Nếu hai người đã quen biết rồi thì mình khỏi giới thiệu tên nữa . Cô ấy là bạn gái anh – Vĩnh Thành quay sang Hiểu Đồng nói – Cậu ấy là bạn thân của anh.

- Vậy à – Hiểu Đồng gượng cười đáp. Cô không dám nhìn thẳng Hữu Thiên, cô biết trong lòng Hữu Thiên đang cảm thấy gì. Phần nữa đất nước này đều biết Vĩnh Thành và Vĩnh Phong là hai anh em. Và Hữu Thiên biết Hiểu Đồng và Vĩnh Phong có quan hệ gì, nhưng bây giờ cô lại tay trong tay trở thành bạn gái Vĩnh Thành.

- Tìm mình có chuyện gì – Hữu Thiên đột nhiên nhìn từ Hiểu Đồng sang Vĩnh Thành hỏi.

- Mình muốn cậu nói cho cô ấy nghe về việc điều trị của cánh tay mình, để cô ấy không còn lo lắng nữa – Vĩnh Thành nghe hỏi liền giải thích lí do mình đến.

Hữu Thiên nghe xong, đột nhiên hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt không còn nhìn Hiểu Đồng dặt nghi vấn nữa, cậu quay sang nhìn Hiểu Đồng với ánh mắt nghiêm túc:

- Cho đến hiện nay thì bàn tay của Vĩnh Thành đã hoàn toàn hồi phục rồi, có thể sinh hoạt bình thường rồi. Cậu ấy không cần phải đến bệnh viện nữa, chỉ thỉnh thoảng ở nhà tập vật lí trị liệu một chút thôi. Em không cần lo lắng nữa.

- Vậy sao – Hiểu Đồng reo lên, ánh mắt thoáng mừng rỡ.

Hữu Thiên bèn gật đầu xác nhận, nhưng ánh mắt cậu ném cho Vĩnh Thành một cái nhìn cảnh cáo, Vĩnh Thành hiểu ý chỉ khẽ gật đầu.

- Hiểu Đồng! Có biết lí do anh đưa em đi gặp bác sĩ là gì không? – Vĩnh Thành đột nhiên hỏi khi đưa Hiểu Đồng quay lại công ty.

Hiểu Đồng quay sang nhìn Vĩnh Thành chớp chớp mắt vài cái rồi lắc đầu.

- Bởi vì, anh không muốn em vì bổn phận mà ở bên anh. Anh không muốn em vì cảm thấy nợ anh mới ở bên anh. Nếu lúc trước em nợ anh thì bây giờ em đã trả hết nợ rồi. Tay anh đã bình thường trở lại.

Sau đó Vĩnh Thành im lặng nhìn Hiểu Đồng nói tiếp:

- Đúng là mỗi khi em và Vĩnh Phong ở bên cạnh nhau, anh đều biết và cũng rất đau lòng. Nhưng em có biết không, anh chỉ vì câu nói của em năm xưa :” Bây giờ em không thể trao trái tim mình cho anh, nhưng trong lòng em có anh” – Vĩnh Thành lặp lại câu nói năm xưa của Hiểu Đồng. Khi mà cô nhìn thấy Vĩnh Thành phải ngồi trên xe lăn và cậu đã xua đuổi cô trở về, không muốn gặp lại cô nữa, cô đã khóc nhiều và nói câu này – Chính vì câu nói này của em mà anh quyết định giữ em bên cạnh mình. Anh biết hình bóng Vĩnh Phong trong lòng em quá lớn, nhưng dù sao trong một góc nào đó của em có hình bóng của anh. Cho nên anh muốn dùng thời gian và tâm tư mình để làm hình bóng của anh trong lòng em lớn dần lên. Vì vậy anh quyết định cùng Vĩnh Phong cạnh tranh công bằng.

Hiểu Đồng kinh ngạc nhìn Vĩnh Thành, cậu không nhìn cô mà nhìn thẳng về phía trước.

- Em đã không còn nợ anh, cho nên em có quyền tự do lựa chọn.

- Vẻ đẹp thiên thần – Đình Ân ngạc nhiên thốt lên.

- Là tên do chị đặt à – Minh Thùy cũng hét lên.

- Ừm ! Chính là bộ trang điểm lần trước mình tặng cậu. Vĩnh Thành đã đem về ình dùng thử. Mình đã đặt cho nó cái tên đó. Vĩnh Thành thấy hay nên đã đặt cho nó tên này.

- Woa! Bộ mỹ phẩm đó thực sự là rất đẹp, dùng rồi mới thấy câu nói:” Không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp thôi”. Câu này chính xác vô cùng. Lúc em dùng thử, mọi người cứ tấmtắc khen, chạy lại hỏi em là mau ở đâu, còn nhờ em mua dùm nữa cơ chứ - Minh Thùy hớn hỏ khoe.

- Này chẳng phải đây là chuyện bí mật sao, hàng vẫn chưa được tung ra thì bị cảm tiết lộ mà – Đình Ân lo lắng vội nói.
 - Giữa tụi mình mà cậu lại lo lắng thế à. Nhưng dù sao thì cậu cũng phải biết thôi, vì biết đâu cậu sẽ là người đại diện cho loạt sản phẩm này thì sao – Hiếu Đồng ý nhị cười bí hiểm.
 - Chẳng phải người đại diện đã chọn là Anh Kỳ hay sao. Cái vụ hợp đồng vừa mới lắng xuống mà – Đình Ân cau mày khó hiểu hỏi.
 - Mình từng nói sẽ giúp cậu giành lại hợp đồng mà. Bây giờ thời cơ đến rồi, chỉ còn chờ một cú điện thoại nữa thôi – Hiếu Đồng cười nhẹ nhàng, đáy mắt tự tin hiện lên.
 - Bỏ đi, chuyện cũng đã qua rồi, với lại mình đâu thể sánh bằng cô ấy. Nếu là cậu còn có thể – Đình Ân âu sầu nói.
 - Sao mà bỏ được chứ - Minh Thùy dậm chân nói – Lần trước em nghe mọi người thì thầm to nhỏ nói cười cợt chị phía sau mà tức dễ sợ luôn. Phải giành lại hợp đồng để cho những kẻ nói xấu chị được dịp căm hòng.
 - Phải đó Đình Ân, Minh Thùy nói đúng. Cậu phải mạnh dạn tự tin lên. Cô ấy đúng là rất xinh đẹp, nhưng cậu cũng là một cô gái xinh đẹp mà. Có Minh Thùy và mình ủng hộ cậu mà – Hiếu Đồng nhìn Đình Ân ánh mắt tỏ trần đầy sự cổ vũ.
 - Phải đó chị - Minh Thùy cũng đốc vào cổ vũ.
- Đình Ân cắn nhẹ môi suy nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu.
- Hoan hô – Minh Thùy vỗ tay vui mừng.
- Ngay sau đó, một đôi trai gái sánh vai nhau bước tới. Chàng trai bận chiếc áo sơ mi trắng mái tóc bồng bênh, tác phong nghiêm chỉnh nhưng nhẹ nhàng tinh tế hết như một thiên sứ. Còn cô gái thì xinh đẹp trong bộ đồ công sở vừa vặn ôm sát thân hình để lộ ba đường cong gợi cảm. Họ tiến đến bên bàn của Hiếu Đồng. Hiếu Đồng đang cười vui vẻ thì thấy hai người đi đến, cô tắt ngúm nụ cười, ngẩng đầu nhìn lên nói:
- Hữu Thiên! Chào anh, thật trùng hợp.
 - Chào em! Thật trùng hợp – Hữu Thiên cũng mỉm cười chào lại rồi cậu thấy ánh mắt Hiếu Đồng tò mò nhìn về phía cô gái đi cùng mình bèn giới thiệu – Đây là Hạ Khanh, cô ấy là đàn em cùng trường của anh và Vĩnh Thành bên mỹ.
 - Vậy à – Hiếu Đồng gật nhẹ đầu rồi mỉm cười chào Hạ Khanh – Chào chị.
 - Chào em – Hạ Khanh cũng lịch sự đáp lời – Chị có nghe nói về em.
- Hiếu Đồng hơi nghiêng người nhìn Hạ Khanh, cô ấy vẫn chưa biết tên cô, vậy mà lại nghe nói về cô rồi. Thật kì lạ. Nhưng Hiếu Đồng cũng không muốn hỏi lại, cô chỉ nói:
- Hy vọng lúc nào đó có dịp trò chuyện với chị.
 - Chúng ta sẽ gặp nhau nhanh chóng thôi – Hạ Khanh liền nói.
- Cậu trả lời của Hạ Khanh làm cho sự thất mắc của Hiếu Đồng càng dâng cao. Cô nhú mày nhìn Hạ Khanh, Hạ Khanh cũng cảm nhận được ánh mắt của Hiếu Đồng nhưng cô chỉ cười bí hiểm.
- Hai anh chị trông thật đẹp đôi – Minh Thùy đột nhiên lên tiếng.
 - Mọi người đừng hiểu lầm, anh và cô ấy chỉ là bạn bè thông thường thôi. Cô ấy mới từ mỹ trở về, hôm nay anh và cô ấy là lần đầu gặp lại – Hữu Thiên vội vàng giải thích.
 - Này! Làm bạn trai em làm anh mất mặt lắm à, làm gì mà vội vàng thanh minh như thế - Hạ Khanh cười huýt trở vào bên sườn Hữu Thiên trêu.
 - Đâu có, anh làm gì có cái phúc đó cơ chứ - Hữu Thiên cười trả lời.
 - Hữu Thiên! Chào anh, lâu quá không gặp – Khi ánh mắt Hữu Thiên lướt qua mình, Đình Ân bèn lên tiếng chào.

- Chào em, lâu quá không gặp, anh cũng biết một vài tin tức của em. Bây giờ em là người nổi tiếng rồi – Hữu Thiên cười nói.

- Để anh chê cười rồi.

Đột nhiên Hạ Khanh đưa ta lên mũi rồi ho nhẹ một cái, Hữu Thiên thấy vậy bèn nói:

- Thôi! Bọn anh đi trước đây.

Khi Hữu Thiên và Hạ Khanh chuẩn bị quay người đi thì Hạ Khanh bèn gọi:

- Hiểu Đồng! Hẹn gặp lại.

Hiểu Đồng ngơ ngàng nhìn Hạ Khanh khi cô ấy gọi tên mình. Nhưng sau đó cô nhanh chóng thu lại tầm mắt mình.

- Mà này, em mới ăn món gì mà có mắm tôm vậy – Hiểu Đồng nhìn Minh Thùy hỏi. Nãy giờ cô nghĩ thấy mùi mắm tôm nồng nặc, bây giờ thì thấy biểu hiện của Hạ Khanh như thể đang hỏi – Cái mùi của em làm người ta sợ quá bỏ chạy thấy không.

- Vậy sao chị - Minh Thùy hốt hoảng đưa tay che miệng.

- Con bé này dạo gần đây kì lạ lắm, ngày nào cũng ăn những món nặng mùi hết. Hôm thì ăn tỏi, hôm thì ăn hành, hôm lại ăn mắm. Làm nhiều lúc mình cũng muốn không thở nổi với mấy cái mùi của nó.

- Tại vì...tại vì ...- Minh Thùy bỗng nhiên ấp úng, hai má đỏ rực lên.

- Tại vì sao – Hiểu Đồng tròn mắt nhìn Minh Thùy dò hỏi, Đình Ân cũng nghiêng đầu nhìn Minh Thùy vẻ chờ đợi sự giải thích.

- Vì...- Minh Thùy bẻ bẻ mấy ngón tay, cho đến khi gần bẻ gãy lìa mới xấu hổ nói – Vì để ngăn ngừa bị cưỡng hôn.

Vì việc mấy lần bị Quốc Bảo cướp đi nụ hôn nên cô luôn trong tâm trí đề phòng.

Hiểu Đồng và Đình Ân nghe Minh Thùy giải thích thì phá ra cười đau cả bụng, rơi cả nước mắt. Chưa bao giờ họ thấy một cách ngừa cưỡng hôn kì lạ đến thế này.

Nhưng ngay sau đó tiếng chuông điện thoại của Hiểu Đồng reo lên. Hiểu Đồng nhìn màn hình điện thoại đặc ý reo lên:

- Cuối cùng cũng đến rồi .

Điều mà Hiểu Đồng không sao ngờ đến là người đại diện cho tập đoàn Vĩnh Phát đi đến tập đoàn Nguyên Thành Phong lại chính là cô gái kì lạ hôm qua – Hạ Khanh.

Cô ấy bước ngang chỗ Hiểu Đồng thì dừng lại, nháy mắt cười nói với Hiểu Đồng lần nữa:

- Chị đã nói là chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.

Nhưng có một người bất ngờ không kém Hiểu Đồng chính là Vĩnh Thành.

Trong đoàn người của tập đoàn Vĩnh Phát thì người đi vào đầu tiên chính là Hạ Khanh. Cô đến đây với tư cách là luật sư đại diện cho tập đoàn. Cô bình thản đến trước mặt Vĩnh Thành cười nói:

- Chào anh! Lâu rồi không gặp.

Vĩnh Thành sau một thoáng kinh ngạc thì lấy lại sắc mặt của mình, rồi chìa tay vui vẻ ra bắt tay Hạ Khanh.

- Không ngờ người đến lại là em, em về nước lâu chưa?

- Em cũng mới vừa về - Hạ Khanh cười trả lời – Lần này em sẽ là luật sư đại diện cho tập đoàn Vĩnh Phát, em đến đây bàn với các anh về chuyện lô đất đang thuộc quyền sở hữu của Vĩnh Phát mà Nguyên Thành Phong muốn có.

- Chúng ta vào bên trong bàn đi – Vĩnh Thành khẽ gật đầu, cậu làm động tác lịch sự mời Hạ Khanh và người của cô vào bên trong phòng họp.

- 3 phần trăm cổ phần – Vĩnh Thành ngạc nhiên kêu lên về đầy tức giận, mọi người trong công ty cũng trừng mắt nhìn khi Hạ Khanh đưa ra lời đề nghị.

- Cô nghĩ lô đất đó xứng đáng để đổi 3 phần trăm cổ phần của tập đoàn chúng tôi à – Vĩnh Phong khinh miệt nói.

Hạ Khanh chẳng hề bối rối chút nào trước những cặp mắt đang trừng trừng nhìn mình, cô cười lạnh nói:

- Đúng là lô đất đó không đáng 3 phần trăm cổ phần nhưng nếu các vị đổi cho chúng tôi, các vị sẽ có được những lợi ích thực tế.

- Lợi ích gì – Vĩnh Thành cau mày hỏi.

- Thứ nhất: Các vị sẽ tránh được một tổn thất lớn do đã kí hợp đồng thu mua máy móc và nguyên vật liệu. Thứ hai, các vị sẽ được hỗ trợ vốn đầu tư từ tập đoàn chúng tôi, nhất là về phía Ngân hàng. Thứ ba, các mặt hàng xuất khẩu của các vị sẽ dễ dàng được hải quan thông qua – Hạ Khanh mạnh dạn trình bày, nói xong cô hất đầu một cái, trợ lí của cô lập tức hiểu ý, mở cặp táp lấy ra mấy tờ hợp đồng đặt trước mặt Vĩnh Thành.

- Đây là hợp đồng do tôi soạn sẵn, các vị cứ từ từ tham khảo các điều khoản trong đó. Nếu các vị xem xong mà đồng ý thì chúng ta lại gặp nhau tiếp – Hạ Khanh nói xong thì quay lưng bước đi đầy tự tin.

Đoàn người theo sau cũng lặng lẽ theo sau để lại bầu không khí ngột ngạt phía sau lưng của mình.

- Lập tức gọi điện thoại cho chủ tịch ngay – Vĩnh Phong ra lệnh với anh mắt sắc bén.

Mấy người còn lại hồi hả đứng lên, hấp tấp gọi điện. Ngay sau đó, một bản fax được gửi đến cho ông Triệu Vĩnh Nguyên.

Ngay chiều đó, Vĩnh Thành đã hẹn gặp Hạ Khanh và cô cũng nhanh chóng nhận lời. Sau vài câu xã giao, họ nhìn nhau im lặng.

- Sao em về mà không gọi cho anh – Vĩnh Thành cuối cùng cũng lên tiếng hỏi.

- Em cũng mới về thôi. Bận rộn quá nên chưa có thời gian gặp anh – Hạ Khanh cười nói.

- Vậy mà có thời gian gặp Hữu Thiên à – Vĩnh Thành cố tình chất vấn.

Hạ Khanh cúi đầu nhìn tách cà phê nóng vẫn còn đang bốc khói im lặng, hai mi mắt rũ xuống như che giấu xúc cảm trong lòng. lát sau cô mới lên tiếng, nhưng giọng nói có phần lạc đi:

- Thật ra là vì em chưa có đủ dũng khí gặp anh.

Nghe Hạ Khanh nói, trái tim Vĩnh Thành bị chấn động nhẹ, cậu đưa mắt nhìn Hạ Khanh cả người cô run nhẹ.

- Xin lỗi em, Hạ Khanh – Vĩnh Thành thở dài nói, giọng nói trầm đi rất nhiều.

- Ngốc quá! Lúc đó anh cũng đã nói lời xin lỗi với em rồi mà. Nhưng anh đâu có lỗi đâu. Sao cứ mãi xin lỗi em chứ - Hạ Khanh cố gắng kìm chế nỗi buồn trong lòng mà ngẩng đầu nhìn Vĩnh Thành cười, cô muốn xua đi sự áy náy của Vĩnh Thành.

Từ lúc gặp Vĩnh Thành ở trường đại học bên mỹ, Hạ Khanh đã bị anh chinh phục. Anh trầm lặng ít nói, nhưng anh rất thông minh, tuy không nói anh là sinh viên xuất sắc nhất của trường nhưng có thể nói anh là sinh viên Việt Nam xuất sắc nhất theo học ở trường. Cô yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

Anh để cô bên cạnh mình, không xua đuổi, nhưng cũng không ân cần. Cô đối với anh như một người bạn, một cô em gái đồng hương. Nhưng ít nhiều mà nói, cô vẫn hơn rất nhiều cô gái quay quanh anh. Điều đó với cô là quá đủ. Tình cảm của cô dành cho anh có thể anh không biết, cũng có thể anh biết nhưng không thể chấp nhận nên đành tỏ ra không quan tâm. Chỉ khi tiễn anh về Việt Nam, lời cuối cùng anh nói với cô là:” Anh xin lỗi”. Lúc đó cô đã biết, anh hiểu tình cảm của cô nhưng không cách nào đáp lại.

Chỉ có điều cô không ngờ, khi mình chở về thì bên cạnh anh đã có một cô gái mà anh yêu thương sâu sắc đến như vậy.

Vĩnh Thành nghe Hạ Khanh nói vậy cũng chỉ cười không nói tiếp.

- Sao em lại chọn vào làm ở tập đoàn Vĩnh Phát vậy – Vĩnh Thành đột nhiên nghiêm mặt hỏi.

- Thật ra... - Hạ Khanh cười ngược – Đó là tập đoàn của gia đình em.

- Ồ ... – Sự ngạc nhiên tột độ hiện lên trên nét mặt Vĩnh Thành. Sau đó cậu thoáng đỏ mặt, quen biết nhau cũng lâu mà cậu hoàn toàn không biết gì về cô cả.

Hạ Khanh chỉ khẽ cười, một chút buồn bã, một chút thất vọng thoáng hiện ra trong đáy mắt. Cô cảm tách cà phê lên trên môi nhấp, vị cà phê thật đắng, hay vốn dĩ cô cảm thấy đắng trong lòng.

- Thật ra ...- Vĩnh Thành vốn định nói về việc cổ phần nhưng cảm thấy hơi ngại nên bỏ lửng câu nói của mình.

Hạ Khanh nhìn vẻ mặt bối rối của Vĩnh Thành thì khẽ cười. Cô liền lên tiếng, háy mắt cười tinh nghịch trêu Vĩnh Thành:

- Đây, em là người công tư phân minh lắm đó nha. Dù là quan hệ thân thiết nhưng em cũng không để việc công việc tư lẫn lộn đâu.

Vĩnh Thành biết cô nói đùa nên chỉ nhếch môi cười một cái rồi xoay qua hỏi han mọi việc lúc Hạ Khanh còn bên Mỹ. Hạ Khanh cũng vui vẻ kể lại tin tức của một số bạn bè mà Vĩnh Thành có quen. Cả hai trò chuyện bắt đầu vui vẻ hơn mấy phút đầu gặp mặt.

Hai ngày sau, tập đoàn Vĩnh Phát nhận được một cuộc gọi điện thoại từ phía Nguyễn Thành Phong. Chiều đó, Hiếu Đồng nhận được điện thoại hẹn gặp của ông Văn Trác. Hai người gặp mặt tại quán cà phê Granttylove.

- Nghe nói sáng nay, bên cháu đã gọi điện thoại cho người của ông – Hiếu Đồng vừa đến thì hỏi ngay, vẻ mặt hỏi hộc cực độ.

- Đúng vậy, họ chấp nhận sang nhượng cổ phần để đổi lấy lô đất đó – Ông Văn Trác khẽ mỉm cười gật đầu, đẩy ly cà phê còn nóng sang chỗ cô.

Hiếu Đồng khẽ nhếch môi nhưng cô không tỏ vẻ vui mừng cũng không tỏ bất kì dấu hiệu nào. Vẻ mặt tĩnh tại vô cùng, đón nhận ly cà phê khuấy thêm chút đường.

- Nhưng mà ...- Ông Văn Trác sau khi nhấp một ngụm cà phê thì nói.

Hiếu Đồng nhướn mày nhìn ông.

- Họ chỉ chấp nhận sang nhượng lại 2 % cổ phần.

Hiếu Đồng khẽ gật đầu, dường như cô đã đoán được việc này từ trước. Cô cười nói:

- Nhiều hơn cháu nghĩ, chắc là những món lợi trong hợp đồng khiến họ chấp nhận. Vậy thì bước tiếp theo, đành nhờ ông lên tiếng vậy.

- Không, người lên tiếng chính là cháu.

Đoàn người của tập đoàn Vĩnh Phát lại một lần nữa đến tập đoàn Nguyễn Thành Phong, khí thế lần này còn hơn cả lần trước. Lần này họ nắm chắc con cờ trong tay. Hợp đồng giữa đôi bên nhanh chóng được xác lập. Ngay khi vừa được ký kết xong thì Hạ Khanh lập tức nói:

- Chúng tôi sẽ thực hiện đúng lời cam kết trong hợp đồng. Theo như cam kết chúng tôi phải điều người sang đây để tiếp quản. Nhưng vì tôn trọng và tín nhiệm quý công ty, chúng tôi không cho người sang đây mà để cử người của chính công ty.

- Người của chúng tôi – Vĩnh Phong vô cùng ngạc nhiên nhưng vẫn cố giữ sắc mặt trầm tĩnh hỏi lại.

- Đúng vậy. Người mà chúng tôi là cô nhân viên của phòng kinh doanh. Tên cô ấy là Hiếu Đồng – Hạ Khanh bình thản nói, cô khẽ cười thầm khi thấy sắc mặt của toàn bộ lãnh đạo của tập đoàn đầy vẻ kinh ngạc, kể cả người mà cô biết rõ là Vĩnh Thành cũng để lộ ánh mắt hoang mang.

- Tại sao là cô ấy – Vĩnh Thành buộc lòng phải lên tiếng hỏi.

- Điều này chắc là phó tổng giám đốc của tập đoàn biết rõ mối quan hệ của cô ấy với chủ tịch tập đoàn của chúng tôi – Hạ Khanh lia mắt nhìn về phía Vĩnh Phong nhẹ nhàng trả lời.

Dưới ánh mắt vừa khiêu khích vừa đắc ý của Hạ Khanh, Vĩnh Phong buộc lòng đứng lên cho hai tay vào túi vẻ uy phong xác nhận:

- Đúng vậy, tôi biết rõ.

- Tốt! Vậy thì chúng tôi về đây. Nhưng xin lưu ý các vị một điều, Hiểu Đồng là người đại diện của tập đoàn chúng tôi, nên bất cứ lời nói nào của cô ấy cũng là ý của tập đoàn chúng tôi. Nếu có ai gây khó dễ cho cô ấy dù chỉ là trong ý niệm tức là đang xỉ nhục tập đoàn chúng tôi. Chúng tôi nhất định không bỏ qua – Hạ Khanh đứng giữa phòng họp lớn tiếng nói, giọng nói đầy sắc bén ra chiều cảnh cáo. Ánh mắt của cô quét từng người trong phòng khiến ai cũng im bật.

Nói xong cũng như lần trước, cô quay người bỏ đi.

- Thì ra em và ông ấy quen biết như thế à – Vĩnh Thành khẽ cười vuốt ve mái tóc của Hiểu Đồng nói.

- Ông cũng là một người tốt – Hiểu Đồng dựa vào vai của Vĩnh Thành thì thầm nói – Nếu lúc đó không có ông khuyên giải em chắc sẽ rơi vào hoang mang cực độ.

- Đường như em và ông rất hợp ý nhau.

- Ừm, nếu ai không biết còn tưởng em là cháu ruột của ông nữa. Không ngờ ông lại cho em một cơ hội tốt như vậy – Hiểu Đồng bông cười lớn. Chợt nhớ lại lời ông Văn Trác nói với cô, ánh mắt của cô lóe lên một tà niệm, người run nhẹ, cô vội cup mắt xuống trần tĩnh lại, xua đi ý niệm của mình.

Nhưng biểu hiện của cô không lọt khỏi mắt của Vĩnh Thành. Cậu nhìn cô không chớp mắt, trong đầu bỗng nhớ lại những lời nói mà mình vô tình nghe được. “ Có thể không?”- Vĩnh Thành tự hỏi thầm trong lòng, đột nhiên cảm thấy nhói đau, nếu những gì cậu nghĩ là sự thật, cậu sẽ lựa chọn thế nào đây. Bàn tay bắt giác nắm chặt lại, sắc mặt đột nhiên xấu đi.

- Vĩnh Thành! Anh sao vậy – Hiểu Đồng nhẹ nhàng lay người cậu lo lắng hỏi.

- Anh không sao – Vĩnh Thành sực tỉnh nhìn cô cười nhẹ đáp.

- Sắc mặt anh xanh quá – Hiểu Đồng vẫn lo lắng, cô lấy tay vuốt nhẹ gương mặt Vĩnh Thành.

- Chắc là anh hơi mệt. Em cũng biết việc chuyển nhượng sẽ gây ra thay đổi lớn về nhân sự. Nhưng cũng may người đó là em – Vĩnh Thành khẽ kéo Hiểu Đồng vào lòng mình, choàng tay ôm trầm lấy cô siết nhẹ.

Hiểu Đồng cũng ngồi yên để Vĩnh Thành ôm lấy mình, trong lòng cảm thấy dường như có điều gì đó, nhưng cô cảm thấy không tiện hỏi. Nhưng lát sau, Vĩnh Thành từ từ buông cô ra, nhưng hai tay vẫn đặt trên vai cô, siết nhẹ.

- Có thể dừng lại không...? Có thể vì anh mà dừng lại ý nghĩ đó không – Vĩnh Thành có vẻ kích động hỏi, hơi thở cậu dồn dập, bàn tay khẽ run nhẹ, ánh mắt nhìn cô buồn bã.

- Anh sao vậy – Hiểu Đồng chăm chú nhìn Vĩnh Thành ánh mắt hoang mang, sợ hãi.

- Không có gì – Vĩnh Thành buông lỏng hai tay khỏi vai Hiểu Đồng ngã người dựa hẳn vào sofa, tay day day thái dương thở dài mệt mỏi – Giúp anh pha một ly nước cam.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu rồi nhanh chóng đi xuống nhà bếp.

Tại cuộc họp quan trọng bàn về vấn đề giới thiệu sản phẩm mới ra bên ngoài. Ngoài các vị lãnh đạo quen thuộc, hôm nay lại có mặt một người mới tinh, mà lại còn rất trẻ.

Hiểu Đồng hôm nay đã trút bỏ bộ đồng phục quen thuộc mà bận một chiếc áo somi trắng, chiếc váy bó sát thân làm gợi nên vẻ đẹp vô cùng. Mái tóc dài được buộc chặt gọn ghẽ, nét mặt nghiêm trang đầy lạnh lùng, ánh mắt sắc bén trầm tĩnh dường như không hề run sợ hay lo lắng khi đối diện với những vị có chức quyền như thế.

- Hôm nay, chúng ta bàn lại vấn đề giới thiệu sản phẩm mới – Giám đốc bộ phận kinh doanh đứng lên trình trọng nói – Về vấn đề hợp đồng, giám đốc Lâm của bộ phận tài chính đã làm xong. Về việc đưa sản phẩm đến các nơi tiêu thụ thì phòng kế hoạch đã trình bày xong. Chỉ còn lại phần quảng cáo, bộ phận kinh doanh của chúng tôi đã ký hợp đồng với diễn viên Anh Kỳ rồi. Cũng đã mời được nhiếp ảnh gia Tuấn Kiệt đến chụp. Bản kế hoạch đã xong, chỉ cần mọi người thông qua chúng tôi sẽ tiến hành. Có ai có ý kiến gì không?

- Tôi có ý kiến – Một giọng nói trầm nhẹ vang lên, không nhỏ cũng không lớn, vừa đủ đến tai tất cả mọi người trong phòng.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn cô gái trẻ suy nhất trong phòng. Cô vẫn bình thản, ánh mắt vẫn trong sáng vô cùng, chẳng có lấy một giây e dè, cũng không có lấy một giây sợ hãi nào. Khi tất cả ánh mắt tập trung về phía mình, Hiểu Đồng mới ngồi thẳng lưng chậm rãi nói:

- Tôi cho rằng diễn viên Anh Kỳ không phù hợp với loạt sản phẩm mới lần này. Nét đẹp của cô ấy quá Tây, quá mạnh mẽ. Không phù hợp với loạt sản phẩm có tính chất nhẹ nhàng phù hợp với người phương đông chúng ta. Tôi cho rằng diễn viên Đinh Ân đang nổi tiếng trong nước rất phù hợp với loạt sản phẩm này. Tôi đề nghị quay lại mời cô ấy hợp tác.

- Nhưng mà chúng ta đã ký hợp đồng với cô Anh Kỳ rồi – Giám đốc Điền khẽ hắng giọng nói.

- Chẳng lẽ trước đây chúng ta chưa từng ký hợp đồng với Đinh Ân hay sao. Chẳng phải cũng chỉ một câu mà hủy hợp đồng hay sao – Hiểu Đồng nghiêng người nhìn giám đốc Điền chất vấn. Nghe lời bắt bẻ của Hiểu Đồng có chút khinh miệt, giám đốc Điền đỏ mặt im lặng.

- Ý kiến của tôi là thế, không biết ý kiến của tất cả mọi người ra sao? – Hiểu Đồng lại ngồi thẳng mạnh dạn hỏi.

Mấy cái đầu chụm lại thì thầm, vẫn chưa có ai lên tiếng. Hiểu Đồng liền đưa mắt khẽ nhìn Vĩnh Thành, cô biết cậu nhất định sẽ ủng hộ ý kiến của cô. Dù bất luận thế nào thì đây cũng là ý kiến đầu tiên của cô, nếu bị gạt bỏ dễ dàng, sau này cô sẽ khó mà có tiếng nói ở nơi này. Đúng như Hiểu Đồng dự định, Vĩnh Thành nhanh chóng đáp lại ánh mắt của cô bằng một nụ cười rồi lên tiếng:

- Tôi tán thành, quả thật sản phẩm lần này, chúng ta tung ra ở trong nước và chỉ đưa ra châu Á. Cứ lấy nét đẹp phương Đông làm chuẩn. Diễn viên Đinh Ân là gương mặt thích hợp nhất. Trước đây chúng ta vì việc cô ấy đến trễ một chút mà hủy hợp đồng, tôi thấy cũng hơi quá đáng. Nhưng lần này chúng ta có mời, chỉ e cô ấy không nhận lời.

- Yên tâm, cô ấy là một cô gái rộng lượng. Tôi nghĩ cô ấy sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt đó mà từ chối. Tôi nghĩ cô ấy sẽ cố hết sức để giúp cho sản phẩm của chúng ta đến được với tất cả mọi người – Hiểu Đồng lập tức lên tiếng.

Tổng giám đốc đã lên tiếng như thế, chẳng còn ai dám có ý kiến gì nữa, tất cả đều gạt đầu về tán thành. Nhưng có một người, từ đầu vẫn im lặng, bỗng nhiên lên tiếng nói:

- Tôi phản đối.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía đó. Người đó nãy giờ vẫn xoay xoay cây bút trong tay bỗng dừng lại ngẩng đầu nhìn lên, dáng vẻ uy phong vô cùng.

Hiểu Đồng nhìn về phía Vĩnh Phong trừng trừng, tay siết chặt lại,

Phó tổng giám đốc, có thể cho biết lí do anh phản đối kiến nghị này của tôi không? – Hiểu Đồng gắng từng chữ hỏi, giọng vô cùng nặng nề, ánh mắt không khoan nhượng nhìn Vĩnh Phong.

- Tôi thấy mọi người đã lên kế hoạch xong xuôi tất cả rồi. Không nhất thiết phải thay đổi nữa. Làm như vậy vừa tốn công sức vừa kéo dài thời gian tung sản phẩm ra thị trường – Vĩnh Phong chấp hai tay lại với nhau. Đặt trên mặt bàn, ánh mắt có phần tối lại nói.

- Tôi chỉ căn cứ vào thị hiếu và sự phù hợp của sản phẩm với mọi người đưa ra quyết định này. Tuy tốn chút công sức và thời gian nhưng bù lại, sản phẩm được mọi người ưa thích, dễ dàng đến với mọi người mới là điều kiện cần thiết. Đinh Ân là sự lựa chọn tốt nhất – Hiểu Đồng phản bác lại.

- Vậy sao, tôi lại nghĩ rằng lí do đưa ra sự lựa chọn tốt nhất đó vì hai người là bạn – Vĩnh Phong cười nói nhả ý trêu chọc.

Hiểu Đồng cảm thấy rất giận khi nghe Vĩnh Phong nói thế, gương mặt cô từ ửng hồng sang trắng, nhưng cô nhanh chóng lấy lại sắc mặt của mình nói:

- Phó tổng, chúng tôi đúng là bạn với nhau. Thậm chí thân thiết như chị em ruột. Nhưng tôi là người công tư phân minh, tôi sẽ không vì cô ấy là bạn của mình mà đưa ra kiến nghị lần này. Tôi chỉ là lặp lại cái kiến nghị của mọi người trước đây mà thôi. Đình Ân là một diễn viên nổi tiếng rất được mến mộ, cho nên lúc trước mọi người mới dự định mời cô ấy cùng hợp tác, mà xin nhắc cho anh nhớ, lúc đó tôi chỉ là một nhân viên mới vào làm mà thôi. Tôi nghĩ người công tư không phân minh chính là anh, phó tổng ạ. Tất cả mọi người ai cũng biết nữ diễn viên Anh Kỳ tài giỏi, xinh đẹp và thông minh là bạn gái của anh. Người ta thậm chí còn bỏ tất cả sự nghiệp của mình bên Hollywood để theo đuổi anh về tận đây – Hiểu Đồng cố ý kéo dài mấy câu cuối cùng để chế giễu.

- Được rồi, ý kiến đối lập như thế thì hãy tiến hành bỏ phiếu đi. Tôi sẽ bỏ cho Đình Ân – Vĩnh Thành lên tiếng ngăn cản cuộc đối đầu của hai người họ, nhưng bày tỏ lập trường ủng hộ Hiểu Đồng rõ rệt.

- Tôi bỏ cho Anh Kỳ - Vĩnh Phong hậm hực nói, ánh mắt của cậu nhìn Hiểu Đồng như muốn bày tỏ điều gì đó, lại như muốn ngăn cản kiến nghị của cô, Hiểu Đồng tức giận liền ngoảnh mặt đi.

Tất cả mọi người trong phòng đều cảm thấy khó xử vô cùng. Tổng và phó tổng giám đốc của họ lại chia làm hai phe đối lập. Khương Thái đã nhanh chóng đưa đến trước mặt bọn họ một tờ giấy trắng vuông nhỏ để họ ghi vào đó người mà mình bình chọn.

Tất cả mọi người lại đưa mắt nhìn nhau dò hỏi, nhưng rồi ai cũng thở dài cúi đầu ghi người mình chọn. Vĩnh Phong cứ nhìn vào Hiểu Đồng như muốn nói điều gì đó, nhưng cô cương quyết không nhìn cậu.

Cuối cùng Khương Thái cũng bắt đầu công bố phiếu bầu. Ai cũng hồi hộp, chờ đợi. Hiểu Đồng cũng hồi hộp vô cùng, hai bàn tay bắt giác cung lại, lòng bàn tay đổ mồ hôi đầy lạnh toát. Chỉ có một người là bình thản vô cùng, chính là Vĩnh Thành.

- Thưa tổng giám đốc, sĩ số phiếu bầu có 12 phiếu. Chúng ta có tất cả 14 người quyết định. Ngoài tổng giám đốc và phó tổng giám đốc ra thì có 6 phiếu bầu chọn cô Đình Ân, 6 phiếu còn lại bầu chọn cô Anh Kỳ - Khương Thái tiến lại bàn báo cáo.

Như vậy tức là hòa nhau, tất cả mọi người lại thêm một lần nữa hoang mang và khó xử vô cùng. Chỉ có Hiểu Đồng thì khẽ nhếch môi cười. Kết quả đúng như cô liệu định. Xem ra Đình Ân vẫn còn cơ hội rất nhiều.

- Kết quả là hòa nhau. Chúng ta phải làm sao đây, các vị có ý kiến gì không? – Vĩnh Thành lên tiếng hỏi.

- Tôi đề nghị, lá phiếu còn lại hãy để cho nhiếp ảnh gia Tuấn Kiệt đưa ra. Dù sao, anh ấy cũng là người trong nghề, sẽ đưa ra con mắt nhìn nhận chính xác hơn – Hiểu Đồng lập tức lên tiếng đề nghị.

- Tôi không cho là vậy, trong bữa tiệc mà tổng giám đốc chúng ta đã cầu hôn với “cô đây”. Ai cũng thấy rõ người đi vào cùng nhiếp ảnh gia Tuấn Kiệt là ai. Nếu đưa cậu ấy ra quyết định thì chẳng phải người được chọn sẽ là Đình Ân hay sao – Vĩnh Phong lập tức phản bác.

Hiểu Đồng liềm ném cho Vĩnh Phong một ánh mắt đầy lửa giận, sau đó mới nhếch môi cười nói:

- Xem ra, phó tổng chưa thật sự hiểu bạn gái mình cùng với những mối qua hệ của cô ấy lắm thì phải. Tôi và nhiếp ảnh gia Tuấn Kiệt chỉ mới làm bạn với nhau một thời gian thôi, cũng chưa phải là mối quan hệ thân thiết gì. Nhưng cô Anh Kỳ và anh Tuấn Kiệt từng cùng nhau hợp tác nhiều lần, quan hệ vô cùng mật thiết. Nói không chừng lá phiếu lần này sẽ nguyên về người quen biết cũ thì sao – Nói xong Hiểu Đồng nhướn mày nhìn về mặt hơi bất ngờ của Vĩnh Phong đặc ý nói tiếp - Phó tổng, nếu còn gì chưa rõ thì xin ngài hãy hỏi lại bạn gái mình.

Vĩnh Phong không còn gì để nói, cậu im lặng nhìn Hiểu Đồng, về mặt cô lúc này vô cùng hờ hững. Buổi họp tranh luận cuối cùng cũng kết thúc. Ai nấy đều mừng rỡ hồi hả chạy khỏi trận địa này. Trong phòng chỉ còn lại có ba người.

- Hiểu Đồng chúng ta nói chuyện một chút đi – Vĩnh Phong bước đến bên cạnh Hiểu Đồng nắm tay Hiểu Đồng lay nhẹ, ánh mắt vẻ cầu khẩn nói.

- Xin lỗi phó tổng, những lời có thể nói tôi đã nói hết rồi. Tôi không còn gì để nói với anh cả - Hiểu Đồng hất tay Vĩnh Phong ra, lạnh nhạt trả lời.

- Không phải đâu, Hiểu Đồng. Em nghe anh giải thích đi - Vĩnh Phong khổ sở nói.

Nhưng Hiểu Đồng phớt lờ cô kéo tay Vĩnh Thành bỏ đi một mạch. Vĩnh Phong nhìn theo bóng dáng hai người hỏ ra ngoài cảm thấy thật bất lực. Cậu tức giận đập cái “rầm” trên mặt bàn.

Đến khi, Vĩnh Thành đưa Hiểu Đồng ra về thì đã thấy chiếc xe màu đen quen thuộc của Vĩnh Phong đậu ngay bên đường. Hiểu Đồng vừa bước xuống xe tạm biệt Vĩnh Thành thì quay lưng lại thấy Vĩnh Phong đang ngồi hút thuốc chờ đợi. Nhìn thấy Hiểu Đồng, Vĩnh Phong liền đứng bật dậy nhưng Hiểu Đồng đã quay lưng mở cửa xe của Vĩnh Thành và nhanh chóng chui vào.

- Hôm nay em đến nhà anh ngủ - Hiểu Đồng quay sang nói với Vĩnh Thành.

Vĩnh Thành liếc nhìn vẻ mặt sầu thảm của Vĩnh Phong thờ dãi một cái khế gật đầu. Chiếc xe nhanh chóng chạy đi để lại một không gian trống trải với những trận gió lùa lạnh lẽo. Vĩnh Phong nhìn theo chiếc xe thờ dãi. Cậu muốn giải thích cho Hiểu Đồng biết nguyên nhân cậu phản đối nhưng cô dường như không cho cậu một cơ hội nào.

Ngày hôm sau, Tuấn Kiệt trước khi nhận lời đến Nguyên Thành Phong thì Hiểu Đồng đã gọi điện thoại trước cho cậu, Tuấn Kiệt cười như không cười qua điện thoại:

- Ngày, em định mua chuộc anh trước giờ bỏ phiếu à.

- Không! Em muốn làm một vụ cá cược với anh – Hiểu Đồng mỉm cười đáp lời.

- Ồ... Anh rất hứng thú với những vụ cá cược. Thế nào, em định cá cược với anh cái gì – Tuấn Kiệt cười lớn hỏi ra chiều thích thú vô cùng – Không phải cá cược vụ bỏ phiếu đó chứ.

- Đúng vậy, em chính là đánh cược với anh việc đó – Hiểu Đồng xác nhận.

- Vậy nói xem, em định đánh cược với anh cái gì?

- Em đánh cược rằng anh sẽ ...

- Cậu Tuấn Kiệt, thật cảm ơn cậu đã nhận lời đến giúp chúng tôi – Giám đốc Lâm cười rạng rỡ bắt tay Tuấn Kiệt khi cậu bước vào trong đại sảnh – Một người bạn như cậu mà lại bị chúng tôi làm phiền.

- Đừng khách sáo, tôi cũng muốn mình là người ra quyết định, bởi vì tôi muốn làm việc với những người chuyên nghiệp và phù hợp. Nếu như lựa chọn một người không xứng đáng, chẳng những làm ảnh hưởng đến danh tiếng tập đoàn mà còn làm ảnh hưởng đến danh tiếng của tôi – Tuấn Kiệt lạnh nhạt nói, thái độ tỏ rõ sự xa cách.

Giám đốc Lâm cũng chỉ gật đầu rồi mời cậu cùng đi vào. Quyết định của Tuấn Kiệt sẽ làm sự căng thẳng ngày hôm qua xẹp xuống. Tất cả mọi người ở trong phòng đều chờ cậu, khi cánh cửa vừa mở ra thì tất cả đồng loạt nhìn về phía đó. Tuấn Kiệt từ từ bước vào, cậu được mời ngồi vào cái ghế rất gần với Vĩnh Thành, nhưng lại là vị trí xa hiểu Đồng nhất. Và hai người tuyệt không có bất cứ một cử chỉ nào cho thấy hai người đang quen nhau.

Sau khi xem xét tài liệu và hình ảnh về hai nữ diễn viên này. Tuấn Kiệt nhanh chóng đưa ra lá phiếu quyết định của mình. Cậu không bỏ phiếu vào trong thùng, mà cầm viết xoay xoay mấy vòng rồi quăng lá phiếu đã mở ra ngay chính giữa bàn. Lá phiếu mỏng manh nhẹ nhàng rơi xuống, ngay chính giữa chiếc bàn họp dài. Mọi người gần như nín thở chờ đợi nó rơi xuống.

Khi lá phiếu nằm ngay ngắn trên chiếc bàn, tất cả mọi người lại một phen tròn mắt ngỡ ngàng bởi vì bên trong lá phiếu không có một chữ nào. “ Một lá phiếu trắng”

- Cậu bỏ phiếu trắng – Giám đốc Lâm hoảng hồn, mồ hôi rơi *** ra miệng lấp bắp hỏi.

- Đúng vậy - Tuấn Kiệt khẽ cười đáp.

- Tại sao ?

- Tôi cho rằng cả hai người này ai cũng đủ tiêu chuẩn cả. Dù tôi có bỏ phiếu nghiêng về bên nào thì chắc chắn vẫn sẽ gây tranh cãi giữa hai bên. Chi bằng để hai người bọn họ cùng thi thố với nhau. Lấy chủ đề sản phẩm làm đề tài. Ai được các ban giám khảo công nhận thì sẽ làm là người mẫu đại diện.

Vậy là cuối cùng quyết định tổ chức một cuộc thi lấy đề tài: “Vẻ đẹp thiên thần”.

Tất cả các bài báo đều rầm rờ trước cuộc thi của hai nữ diễn viên này, tất cả mọi người đều hồi hộp chờ đợi ngày cuộc thi diễn ra.

33. Chương 33: Ánh Sáng Mờ Áo

- Chị à, phải thi sao ? – Minh Thùy tròn hai mắt nhìn Hiểu Đồng, miệng mím lại kinh ngạc để lộ hai cái lúm đồng tiền duyên dáng.

Hiểu Đồng gật đầu. Làm Minh Thùy nuốt nước bọt ớn lạnh. Sắc mặt Đình Ân bỗng tái xanh, hai tay run lên. Cô vẫn biết mình không xinh đẹp bằng Anh Kỳ, lại không nổi tiếng bằng. Cho nên cô cũng chưa từng hy vọng việc có thể giành lại hợp đồng từ trong tay Anh Kỳ, chỉ có chút không cam lòng khi bỏ công sức ra nhiều thế mà bị lỗ mất.

Hiểu Đồng vội nắm lấy tay đang run của Đình Ân siết nhẹ làm cô ngẩng đầu nhìn mình. Hiểu Đồng nhìn Đình Ân ánh mắt thiết tha thành khẩn nói:

- Đình Ân hãy tin mình.

Chính ánh mắt ấm áp và bàn tay mang hơi ấm của Hiểu Đồng làm trái tim e dè của Đình Ân bớt run sợ. Cô nhìn Hiểu Đồng ánh mắt kiên định gật đầu.

- Mình tin cậu.

Cả hai cùng nhìn nhau cười nhẹ, tình bạn của họ còn hơn tình chị em ruột thịt. Họ lựa chọn tin tưởng yêu thương, bảo vệ nhau.

- Nếu nói là thiên thần, vậy thì bộ váy trắng lần trước chị Đình Ân đã đặt sẽ có dịp mặc rồi. Em phải giúp chị trang điểm thật đẹp cho giống với một thiên thần rồi. Chắc là Anh Kỳ cũng sẽ nhờ một nhà thiết kế nổi tiếng ở nước ngoài làm giúp cho cô ta một bộ rồi – Minh Thùy lo lắng nói.

Hiểu Đồng ngồi im lặng không nói gì, vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, linh tính báo cho cô biết dường như họ sẽ gặp khó khăn. Một bộ váy mới với thời gian quá ngắn, khó có thể thực hiện. Nhưng mà...

Quả nhiên linh tính của Hiểu Đồng không sai, hai ngày sau cô được biết bộ váy được thiết kế riêng cho Đình Ân đã bị Anh Kỳ mua lại, bên nhà thiết kế mở lời xin lỗi và bồi thường số tiền đặt cọc của Đình Ân.

- Thiệt là quá đáng mà – Minh Thùy tức giận la lên – Bọn họ thật hèn hạ, dám ngang nhiên tước đoạt cái áo của người khác. Chị Đình Ân đã tốn bao nhiêu tâm tư cho chiếc váy lần này.

Đình Ân không nói gì, cô chỉ khẽ nhìn Hiểu Đồng buông một câu:

- Mình tin cậu.

Hiểu Đồng bèn gật đầu. Ngay lúc đó Thiên Minh và Thế Nam nghe tin cũng cùng nhau chạy đến nhà Đình Ân.

- Nếu em không ngại, anh sẽ nhờ chị anh thiết kế giúp em một bộ váy khác – Thế Nam nhìn Đình Ân nói.

- Phải đó, dù gì chị của Thế Nam cũng là một nhà thiết kế tên tuổi trong nước. Nhờ cô ấy giúp em sẽ không thành vấn đề gì đâu – Thiên Minh cũng gật đầu nói.

- Được, vậy thì nhờ chị anh giúp vậy – Hiểu Đồng gật đầu đồng ý.

Cuộc chạy đua trong cuộc thi sắp diễn ra trong 7 ngày tới đang đến gần. Điều không ngờ rằng chỉ là một thi nhỏ mà lại mời những người nổi tiếng làm giám khảo. Có bậc thầy thời trang Andre người mỹ, siêu mẫu

Việt Nam Như Lan, nhà thiết kế Robert Taylor người Anh, con dâu của ngài bộ trưởng. Nhiếp ảnh gia Tuấn Kiệt, nhà điêu khắc nổi tiếng Châu Á – Nguyễn Hưng, và phu nhân chủ tịch tập đoàn Nguyễn Thành Phong – bà Mai Hoa.

Trong một nhà hàng sang trọng, một phụ nữ xinh đẹp mặt chiếc váy đen ôm sát người đang trò chuyện với bác thầy thời trang Andre.

(Họ trò chuyện bằng tiếng Anh) – Làm biếng ngồi đánh tiếng Anh quá nên ghi vậy đi. (Tiếng Anh của mình cũng chẳng tốt ^^)

- Thầy! Lâu quá không gặp thầy, trông thầy vẫn phong độ như xưa – Người phụ nữ nở nụ cười ngọt ngào nhìn người đàn ông có mái tóc hoa râm trên đầu.

- Con bé này lâu quá không gặp không ngờ em vẫn dẻo miệng như thế.

Cả hai người đang trò chuyện vui vẻ, ôn lại những chuyện cũ. Thì từ xa có một chàng trai và hai cô gái cùng tiến lại gần họ.

- Xin chào. Thật trùng hợp.

Hai người kia đang trò chuyện thì ngẩng đầu nhìn lên. Thấy mặt ba người họ thì cô gái bỗng đứng dậy giới thiệu:

- Đây là em trai của em. Còn đây là hai người bạn của cậu ấy.

- Xin chào – Ông Andre tươi cười chào.

- Không phiền nếu chúng tôi ngồi cùng chứ - Thế Nam lịch sự hỏi.

- Tất nhiên là không – Ông Andre nhún vai chìa tay về ghế trống lịch sự mời.

Ngay lập tức bồi bàn liền đem đến một cái ghế nữa cho ba người họ.

- Thật ngại quá, tôi từng nghe danh tiếng của ngài. Nhưng trông ngài bên ngoài còn phong độ hơn trong hình rất nhiều – Đình Ân khen ngợi.

- Đúng là phong độ hơn trong hình – Hiểu Đồng tỏ vẻ tán đồng – Đến ngay chúng tôi là người tổ chức cuộc thi này mà còn không nhận ra ngài nữa là... Sao ngài lại đến sớm vậy?

- Tôi rất thích Việt Nam. Trước đây tôi vẫn thường đến đây, tôi thích những nét truyền thống của Việt Nam và phong tục của mọi người. Nhân chuyến đến đây tôi muốn đi tham quan lần nữa.

- Ô! Nếu như ngài không ngại, tôi tình nguyện hướng dẫn ngài – Hiểu Đồng lập tức chớp lấy cơ hội trước mặt.

- Được đi cùng cô gái xinh đẹp như cô thì còn gì bằng – Andre cười trả lời.

Sau đó họ tiếp tục câu chuyện với nhiều đề tài văn hóa.

Mấy ngày sau đó, Hiểu Đồng gác bỏ mọi công việc xin nghỉ phép đưa ông Andre đi thăm quan khắp mọi nơi. Cô đã tìm hiểu kỹ từng nơi trước khi đến, do đó dễ dàng trong việc hướng dẫn ngài Andre tham quan. Cô thấy ngài Andre đặc biệt thích hội họa. Cho nên dẫn ngài tham quan những khu trưng bày triển lãm. Khi nhìn thấy một bức tranh, ngài Andre đứng lại nhìn có vẻ thích thú. Hiểu Đồng chăm chú nhìn bức tranh nhưng cô không nhận ra bức tranh đó có điểm nào gây thích thú cho ông ấy đến vậy.

Đồng thời cô cũng đưa bé Đường đến chơi với bé Bảo, cháu trai ngài bộ trưởng. Hai đứa bé vốn thích chơi với nhau. Trong lúc trò chuyện với mẹ bé Bảo, Hiểu Đồng chỉ làm như vô tình nhắc đến Đình Ân là bạn thân của mình.

Khi Hiểu Đồng đến nhà Đình Ân đón bé Đường và bé Phong, thì mới biết hai đứa đã được Vĩnh Phong đón đi chơi rồi. Cô vội gọi điện thoại cho Vĩnh Phong, Vĩnh Phong nhận máy ngay lập tức.

- Bé Đường và bé Phong đang ở đâu – Hiểu Đồng hỏi ngay lập tức.

- Hai đứa đang ở nhà anh, chơi xong mệt quá nên ngủ rồi – Vĩnh Phong trả lời.

- Mau đưa hai đứa về nhà em mau – Hiểu Đồng bực tức gắt lên.
- Nếu em muốn thì tự đến đưa về - Vĩnh Phong đáp tỉnh rụi rồi cúp máy.

Hiểu Đồng tức giận chạy ra đường đón taxi nhanh chóng đến nhà Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong cúp điện thoại xong thì cười, cậu tưởng tượng ra vẻ mặt tức giận của Hiểu Đồng khẽ lắc đầu, lát nữa cô đến sẽ nổi cơn hồng thủy cho xem. Mấy ngày nay, Hiểu Đồng cứ tránh mặt cậu, lại không thèm nghe điện thoại, cậu đành ra hạ sách này. Đang ngồi đợi một lúc thì chuông cửa reo lên, Vĩnh Phong cứ nghĩ là Hiểu Đồng vội ra mở cửa, trên môi vẫn nở nụ cười đắc ý.

Nhưng người ở phía sau cánh cửa lại không phải Hiểu Đồng, nụ cười đang tươi tắn của Vĩnh Phong bỗng vụt tắt. Cậu sầm mặt lại khi nhìn thấy gương mặt của Anh Kỳ.

- Em đến đây làm gì – Sau một cái nhú mày, Vĩnh Phong lạnh lùng hỏi.
- Em đến thăm anh mà – Anh Kỳ cười hi hi nói
- Anh đã nói là không thích em đến nhà anh vào giữa đêm thế này mà – Vĩnh Phong đưa tay chặn cửa, không muốn cho Anh Kỳ bước vào bên trong.
- Tại sao chứ. Có phải là vì cô ta không – Anh Kỳ tức giận hỏi.
- Anh Kỳ - Vĩnh Phong bực tức ngắt lời cô – Anh đã nói rồi, anh yêu cô ấy. Anh chỉ xem em là một người bạn.
- Cô ta có gì hơn em chứ, tại sao anh lại yêu cô ta. Chẳng phải bây giờ cô ta là vợ chưa cưới của Vĩnh Thành hay sao. Anh còn tơ tưởng đến cô ấy làm gì – Anh Kỳ gào lên.
- Đó là chuyện riêng của anh, không liên can gì đến em. Em về đi – Vĩnh Phong đưa tay đẩy Anh Kỳ ra xa cánh cửa.

Anh Kỳ bị đẩy bất ngờ, tuy lực không mạnh nhưng cũng làm cô phải lùi lại mấy bước. Người cô đập vài hành lang sau lưng vô tình nhìn xuống phía dưới nhìn thấy một bóng dáng vừa bước xuống taxi. Ánh mắt bỗng hần lên một ý nghĩ, môi khẽ nhếch lên.

- Á ... - Anh Kỳ vờ bị đau hét lên.

Vĩnh Phong nghe tiếng hét thì giật mình, cậu tưởng mình dùng lực mạnh khiến cô bị đau. Vội vàng chạy đến đỡ Anh Kỳ, Vĩnh Phong ăn năn nói:

- Anh xin lỗi, anh không cố ý.
- Hình như xương sống bị va chạm rồi – Anh Kỳ làm vẻ mặt nhăn nhó đau đớn, càng khiến Vĩnh Phong áy náy.

Vĩnh Phong vội dìu Anh Kỳ vào bên trong ngồi nghỉ. Anh Kỳ tính toán thời gian vừa đủ, cô vội ôm chầm lấy Vĩnh Phong nói:

- Vĩnh Phong, em yêu anh.

Nhưng Vĩnh Phong định đẩy Anh Kỳ ra thì cô liền nói:

- Em biết mình không có cơ hội được ở bên anh nữa. Hãy để em ôm anh thêm một chút đi – Anh Kỳ van xin giọng khổ sở vô cùng.

Vĩnh Phong nghe xong thì mũi lòng, cậu không nỡ đẩy cô ra, vì dù sao cậu cũng rất có lỗi với cô. Đành ngồi yên cho Anh Kỳ ôm lấy mình, nhưng ngay sau đó một tiếng tăng hắng vang lên sau lưng hai người họ.

Vĩnh Phong giật bắn người quay mình nhìn lại, Anh Kỳ thì đắc ý cười thềm trong bụng. Vĩnh Phong hoảng hốt vô cùng vội đẩy Anh Kỳ ra lấp bắp nói:

- Hiểu Đồng, em đừng hiểu lầm.

Cậu vội vàng đứng dậy chạy lại nắm lấy bàn tay đang lạnh ngắt của Hiểu Đồng, giữ chặt lấy cô để cô không rụt tay lại rồi bỏ chạy. Nhưng không ngờ Hiểu Đồng không có bất cứ biểu hiện nào, cứ để mặt Vĩnh Phong

giữ chặt bàn tay của mình mà không hề kháng cự. Vĩnh Phong thấy thái độ Hiểu Đồng như vậy thì nữa yên tâm nữa lại phập phồng lo sợ.

- Lúc này Anh Kỳ bị ngã nên anh mới dìu cô ấy đi vào trong này ngồi – Vĩnh Phong tiếp tục giải thích.

- Em đâu có hiểu lắm gì đâu mà anh lại lo lắng như vậy – Hiểu Đồng quay sang Vĩnh Phong cười nói, cô lấy tay xoa xoa vàng trán đang nhú lại của Vĩnh Phong – Xem anh lo lắng như ông già vậy.

Gương mặt Vĩnh Phong từ lo lắng chuyển sang trạng thái nhẹ nhõm. Nhìn thấy cử chỉ âu yếm của Hiểu Đồng dành ình, cậu vui vẻ nhìn cô cười rạng rỡ. Nhưng gương mặt của Anh Kỳ từ đặc ý chuyển sang tối sầm lại, thất vọng đến uất nghẹn. Hiểu Đồng nhìn thấy sắc mặt cô ta như vậy thì khẽ cười.

- Vậy bây giờ em nên đi vào hay ra về đây – Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong cố ý lớn tiếng hỏi.

- Anh và Anh Kỳ không còn gì để nói cả, bây giờ anh sẽ tiễn cô ấy về ngay lập tức – Vĩnh Phong sợ Hiểu Đồng bỏ đi vội vàng nói, cũng chẳng nể mặt Anh Kỳ chút nào.

Anh Kỳ tức đến hộc máu, cô vốn dĩ muốn gây hiểu lầm giữa Hiểu Đồng và Vĩnh Phong nào ngờ lại thấy được màn âu yếm của hai người bọn họ. Cô cố gắng gượng cười nói:

- Không cần, em tự về được.

Nói rồi cô vùng vằng đứng dậy bước ngang qua hai người ra về, không quên ném cho Hiểu Đồng một ánh mắt đầy hỏa khí. Hiểu Đồng khẽ cười trêu tức trước ánh mắt của cô ta. Cánh cửa đóng sầm lại thật mạnh mang theo nỗi tức giận của người đóng. Tới khi Anh Kỳ bỏ đi, Hiểu Đồng liền rụt mạnh tay ra khỏi tay Vĩnh Phong, làm cậu bất ngờ.

Hiểu Đồng không nói không rằng liền xông thẳng lên lầu, Vĩnh Phong thờ dài khổ sở vội vàng đuổi theo. Hiểu Đồng xông thẳng lên phòng Vĩnh Phong tìm bé Đường và bé Phong nhưng cái phòng trống hơ không một bóng người. Vừa định quay đầu đi sang phòng khác thì một bàn tay ôm trầm lấy cô từ sau.

- Bé Đường và bé Phong ngủ rồi, em hà tất đánh thức hai đứa nó dậy chứ.

Hiểu Đồng lạnh lùng hất tay Vĩnh Phong ra, cô đi tới chiếc giường ngồi xuống thở, lúc này chạy vội đến nỗi không kịp thở. Vĩnh Phong liền nhanh chóng đi lại ngồi cùng cô.

- Anh cố tình dẫn hai đứa nó đến đây đúng không? – Hiểu Đồng lên tiếng chất vấn.

- Đúng vậy – Vĩnh Phong đáp tỉnh rụi, chân còn khẽ nhịp ra chiều ung dung.

Nhưng sau đó cậu bắt gặp ánh mắt giận dữ của Hiểu Đồng nhìn mình, cậu nhún vai nói:

- Ai bảo em không chịu nghe anh giải thích. Cho nên anh đành phải bày trò bắt cóc này thôi – Vĩnh Phong gãi gãi đầu cười hối lỗi.

- Anh muốn giải thích chuyện gì? Chuyện anh và cô ấy đã từng quen nhau nhưng rồi hắt hủi người ta nên cảm thấy có lỗi, muốn bù đắp cho cô ấy bằng hợp đồng này. Hay là chuyện cô ấy vốn là người do mẹ anh đề cử cho nên không thể hủy hợp đồng với cô ấy được, vì anh sợ mẹ anh biết được sẽ làm khó dễ em.

Vĩnh Phong ngớ người khi nghe Hiểu Đồng nói, không ngờ chuyện mà cậu che giấu trong lòng chưa kịp nói ra thì đã bị cô biết, cậu nhìn cô với ánh mắt sững sốt hỏi:

- Sao em lại biết.

Hiểu Đồng ngồi thẳng người thở một hơi rũ bỏ sự mệt mỏi, rồi bắt đầu giải thích.

- Có biết vì sao em không bỏ đi khi thấy anh và cô ấy ôm nhau không. Bởi vì em đã biết rõ bản chất con người cô ta . Nếu là trước đây em chắc chắn sẽ hiểu lắm, bây giờ thì không - Hiểu Đồng cười như không cười, ánh mắt ánh lên cái nhìn xuyên thấu – Bây giờ anh và cô ấy có quan hệ gì với nhau, em không quan tâm.

- Thật sao? – Vĩnh Phong nheo nheo mắt nhìn cô, miệng khẽ nhếch lên ẩn chứa một ý cười – Em thật không quan tâm.

- Sao em phải quan tâm chứ - Hiểu Đồng vội vàng lẩn tránh ánh mắt của Vĩnh Phong trả lời.

- Em không quan tâm khi anh làm thế này với cô ấy chứ - Vĩnh Phong kề sát mặt Hiểu Đồng hỏi, bàn tay đưa lên mặt cô vuốt ve, hơi thở cậu phả lên mặt cô nóng rực.

Hiểu Đồng cảm thấy tim đập dồn dập khi Vĩnh Phong tiến sát lại người mình, cảm nhận được hơi thở nóng rực của cậu trên mặt mình, mặt cô đỏ ửng lên nhưng vẫn cố nói:

- Em không quan tâm.

- Vậy thế này thì sao – Vĩnh Phong cắn nhẹ lên rái tai của Hiểu Đồng khiến cô run bần bật, hơi thở hỗn loạn, máu dồn lên trên, cả người gần như muốn bốc cháy.

- Không...qu..a..n... - Cô bỗng lấp bắp nói.

Nhưng ngay sau đó, môi cô đã bị môi Vĩnh Phong phủ kín, lời chưa nói xong đành nuốt vào trong. Một tay Vĩnh Phong luồn vào tóc cô, tay kia ôm lấy eo cô kéo cô sát vào người mình. Chìm đắm trong nụ hôn đầy khát khao. Đầu óc Hiểu Đồng quay cuồng, chỉ biết cố gắng bắt kịp hơi thở của Vĩnh Phong. Lưỡi hai người quện chặt vào nhau, tay Hiểu Đồng choàng ra sau cổ Vĩnh Phong cố gắng khống chế cả thể gần như mềm nhũn của mình.

Cho đến khi không khí cạn sạch, Hiểu Đồng gần như không thể thở được nữa thì Vĩnh Phong đột ngột đã rời đi. Cậu đặt cô nằm xuống giường thật nhẹ nhàng, dùng tay vuốt ve gương mặt đỏ ửng của Hiểu Đồng, sau đó lại tiếp tục hôn lên đôi mắt, chóp mũi cô, lùi dần xuống hóm cổ cô. Lát sau cậu kề vào tai cô nói:

- Tối nay em ở lại đây với anh, có được không?

- Được – Hiểu Đồng khẽ cười nói, gương mặt Vĩnh Phong mừng rỡ. Nhưng sau đó cô đẩy Vĩnh Phong dậy nói – Nhưng anh phải chịu khó ra sofa ngủ.

- Nhất định phải vậy sao – Vĩnh Phong nhăn nhó , mặt đầy khổ sở và thất vọng.

- Phải đó, đi ngay bây giờ. Em mệt rồi, em muốn ngủ - Hiểu Đồng gạt đầu cười nói, hất mặt ra phía cửa về xua đuổi.

Vĩnh Phong chân chừ do dự chưa chịu rời thì Hiểu Đồng liền nói:

- Anh không đi thì em về.

Vĩnh Phong đành thở dài nói:

- Anh ở chơi lát nữa sẽ ra là được chứ gì.

Hiểu Đồng đành miễn cưỡng đồng ý.

Sau bao nhiêu ngày khổ sở đeo đuổi nhưng vẫn bị Minh Thùy lạnh nhạt, Quốc Bảo ôm đầu khổ sở tự mắng chính mình, tại sao lại phải khổ sở đi yêu một cô gái như thế trong khi còn biết bao cô gái xinh đẹp xung quanh. Sau khi Minh Thùy tuyên bố thà yêu chó yêu mèo chứ không yêu cậu. Vừa cảm thấy mất mặt vừa cảm thấy tự ái, cậu tự nhủ sẽ không thêm để ý đến Minh Thùy nữa. Quyết đẩy lùi hình bóng Minh Thùy ra khỏi đầu, cậu bèn cặp kè với một cô người mẫu mới vào nghề khá là xinh đẹp.

Nào ngờ tiếng chuông điện thoại reo lên, bài nhạc cậu cài đặt riêng cho người đó. Quốc Bảo vui mừng đến phát khóc vội vàng bốc máy, đây là lần đầu tiên Minh Thùy gọi điện cho cậu. Nhưng cậu cố tình làm ra vẻ hồ hững nói:

- Có chuyện gì.

- Cho anh 20 phút để đến....Nếu sau 20 phút anh không đến thì sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi – Nói xong Minh Thùy liền cúp máy, chẳng để Quốc Bảo một giây quyết định nào.

Quốc Bảo vội vàng nhìn vào đồng hồ trên tay, sau đó quẳng ngay cô bạn gái đang cặp kè chạy như bay ra chỗ để xe. Cậu chăm chú chạy đến độ không có lấy một giây để nhìn đồng hồ. Hộc tốc chạy vào quán, vừa hay thấy Minh Thùy vẫn còn ngồi ở một góc bàn, cậu thoáng mừng rỡ.

Cố chần chỉnh lại vóc dáng của mình, cậu tỏ ra ung dung bình thản bước đến, hơi thở dồn dập bị kìm ***, nhưng cậu quên mất mấy giọt mồ hôi trên trán mình.

- Chẳng phải bảo anh phiền phức không muốn gặp mặt hay sao – Cậu giả vờ hỏi khi ngồi xuống cái ghế đối diện với Minh Thùy – Hay là con gái các em thích tỏ ra thanh cao khi được theo đuổi, còn khi người ta bỏ cuộc thì thấy tiếc mà muốn nín kẻo.

- Nếu anh suy nghĩ như vậy thì biến được rồi đó – Minh Thùy nghinh mặt nói.

Quốc Bảo tức lắm, chưa có ai dám nói với cậu bằng cái giọng điệu đó. Nhưng mà tại sao qua giọng điệu của Minh Thùy cậu đều thấy thích. Quốc Bảo đầu đầu nghĩ:” Không lẽ mình có vấn đề về thần kinh. Đúng là biến thái”

- Vậy gọi anh đến làm gì? – Quốc Bảo rầu rĩ hỏi:

- Cho anh cơ hội làm bạn trai của em – Minh Thùy đột nhiên cười tươi, nụ cười rạng rỡ để lộ chiếc răng khểnh có duyên của mình – Nếu anh giúp em một việc.

- Việc gì. Anh bằng lòng ...- Quốc Bảo lập tức nhận lời.

Cuối cùng thì bộ váy của Đình Ân cũng xong, tuy bộ váy rất đẹp, Đình Ân mặc vào vô cùng xinh đẹp, trang điểm rất giống một thiên thần nhưng Hiếu Đồng lại cảm thấy có điều gì không ổn lắm. Thành phần ban giám khảo là điều cô không ngờ nhất dường như khá bất lợi cho họ, nhưng cô lại không muốn Đình Ân lo lắng, nên chỉ có thể giấu trong lòng. Ông Andre thì cô chưa rõ tâm tư nhưng cô nhất định sẽ làm ông chọn Đình Ân. Người quyết định duy nhất chính là bà Mai Hoa. Bằng mọi giá cô phải giúp Đình Ân hòa với Anh Kỳ.

Nước cờ cô đã đánh ra, nhưng đối phương vẫn chưa có bất cứ động tĩnh nào. Hiếu Đồng đành phải lấy tính chế độ, chờ đợi cho đối phương đến tìm mình.

Quả nhiên trước ngày thi một ngày, chiếc xe của bà Mai Hoa đã dừng lại trước cửa nhà cô. Vẫn là một người đàn ông bận đồ vest đen sang trọng và lịch sự cúi chào cô, mời cô đến gặp nữ chủ nhân bên trong xe. Hiếu Đồng không chần chừ bước đến mở cửa xe nhanh chóng ngồi vào trong, không đợi bà Mai Hoa lên tiếng cô đã lên tiếng trước:

- Bà đến muộn hơn tôi nghĩ.

Khi hai người ngồi an tọa trên bộ sofa tuyệt đẹp của căn biệt thự của nhà họ Triệu. bà Mai Hoa vẫn dáng vẻ sang trọng, cao quý ngồi ngay ngắn nhìn cô. Bàn tay bà đeo một chiếc nhẫn ngọc trai trong rất quý phái, nhưng ngón tay được chăm chút tỉ mỉ trông chẳng khác nào bàn tay thiếu nữ.

Bà đặt tách trà xuống mặt bàn rất khê không để vang ra một tiếng động nào. Bà đưa ánh mắt sắc bén nhìn Hiếu Đồng nói:

- Không ngờ cô lại biết tôi sẽ đến tìm cô.

- Cũng không khó đoán lắm – hiếu Đồng nhếch môi cười, ánh mắt khinh miệt.

- Vậy cô nói xem, tôi tìm cô để làm gì – Bà Mai Hoa nhẹ nhàng đan hạt tay đặt trên đầu gối bắt chéo cười nh7 không cười hỏi.

- Để uy hiếp – Hiếu Đồng thẳng thừng đáp.

- Vậy cô nghĩ sao – Bà Mai Hoa nhướn mày nói. Bà không ngờ Hiếu Đồng lại thẳng thừng nói ra như vậy.

- Tôi chẳng nghĩ gì cả - Hiếu Đồng đáp, ánh mắt nhìn bà Mai Hoa vẻ khiêu khích.

Một thoáng qua, bà Mai Hoa bỗng run nhẹ trước ánh mắt đó. Một ánh mắt khó dò, vừa trong suốt lại vừa ẩn chứa rất nhiều thứ. Bà đã gặp hàng trăm hàng ngàn người, nhưng bà chưa từng gặp ai có ánh mắt như thế. Ánh mắt nếu nhìn bình thường sẽ không thấy gì nhưng nếu nhìn kỹ sẽ khiến người ta sợ hãi.

- Xem ra cô không biết sợ thì phải .

- Bà sai rồi, chỉ vì trải qua quá nhiều nỗi sợ nên tôi đã biết cách bình thần đón nhận nó mà thôi.

- Cô có thể đón nhận nó, còn bạn cô thì sao? – Bà Mai Hoa bắt đầu bày tỏ sự uy hiếp của bà đối với Hiếu Đồng.

- Cho nên tôi mới đợi bà đến ra điều kiện – Hiểu Đồng không những không sợ hãi mà còn tỏ ý khinh thường. Đối với sắc mặt quá ư bình thản của Hiểu Đồng, bà Mai Hoa có phần e dè run sợ. Nhưng một người từng trải như bà đâu dễ dàng để ột cô gái mới lớn uy hiếp như thế.

- Tránh xa hai đứa con của tôi, rời khỏi công ty. Tôi sẽ để bạn của cô làm người mẫu đại diện không những sản phẩm lần này mà còn những sản phẩm sau này.

- Một điều kiện thật béo bở, nhưng mà tôi từ chối – Hiểu Đồng khẽ cười từ chối.

Bà Mai Hoa lập tức nhੌm người ngồi thẳng lưng nhìn Hiểu Đồng. Nhưng cô chậm rãi uống trà rồi từ tốn nói:

- Thứ nhất, không phải là tôi bám lấy hai đứa con của bà mà là họ tìm đến tôi. Thứ hai, bây giờ tôi không còn là người của công ty bà mà là người đại diện cho tập đoàn Vĩnh Phát. Thứ ba, Đình Ân thật sự tài giỏi, cô ấy có thể tử đứng trên đôi chân của mình mà không cần dựa dẫm vào ai. Cuộc thi lần này cô ấy sẽ dùng hết khả năng của mình để chiến thắng.

- Cho dù cô ấy có tài năng thế nào, thì chỉ cần cái phẩy tay của tôi cô ấy cũng không bao giờ giành được phần thắng đâu. Chẳng những vậy, cô ấy mãi mãi không thể nào bước chân được vào làng giải trí dù chỉ một giây.

Rầm.....

Tiếng vỗ bàn thật mạnh khiến bà Mai Hoa giật bắn cả mình. Bà đưa mắt nhìn Hiểu Đồng thì bất gặp đôi mắt đỏ như ánh lửa của cô đang nhìn bà như muốn thiêu đốt. Ngay sau đó, cả thân người phía trên của Hiểu Đồng gần như đổ về phía bà, cô ghiến răng nói:

- Để tôi nói cho bà biết. Tôi không còn là một cô bé không có gì dễ dàng bị bà uy hiếp. Mẹ Hiểu Đồng năm xưa đã chết từ khi bà hại chết mẹ của tôi. Bà có biết chính bà, chính là bà đã hại chết mẹ của tôi. Bà có biết mẹ tôi trước khi chết ra sao không? Khi bà ngủ, có bao giờ bà mơ thấy mẹ tôi không.

Sau đó cô đứng thẳng người dậy rồi cười lớn:

- Bà nghĩ bà còn có khả năng uy hiếp được tôi sao. Tôi sẽ không để bà hại bất cứ người thân nào của tôi nữa. Nếu bà dám hại họ, tôi sẽ cho bà ném mùi mắt người thân là như thế nào. Tôi chẳng những cướp đi hai đứa con trai của bà trên tay bà. Mà cả người chồng mà bà tôn trọng cũng sẽ bị tôi cướp đi.

- Cô... cô... - Bà Mai Hoa tức giận nói không nên lời, bà nhớ đến nét mặt đau đớn của bà Cẩm Du khi ngã xuống, làm tim bà run sợ, bà khẽ nhắm mắt hít một hơi thật sâu trấn tĩnh nói, chưa bao giờ bà chịu sự uy hiếp đến thế - Cô nghĩ mình đủ tư cách để gặp ông ấy sao.

Hiểu Đồng lại thêm một lần nữa cười lớn.

- Tôi nói cho bà biết, chỉ với ba chữ “ Mẹ Hiểu Đồng” tôi có thể làm cho Triệu Vĩnh Nguyên đích thân đến tìm tôi. Bà chẳng phải nói rằng tôi rất giống mẹ tôi sao. Ông ấy sẽ nghĩ sao khi mà chính bà đã hại chết mẹ tôi hả.

Hiểu Đồng từ một người bị uy hiếp chuyển thành người đi uy hiếp chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

- Bà có biết tôi hận bà đã gây ra cái chết ẹ tôi biết bao nhiêu hay không? Nhưng vì Vĩnh Thành, tôi đã từng có một thoáng suy nghĩ bỏ qua tất cả mọi chuyện. Nhưng qua lần này, tôi nghĩ rằng nếu như tôi tiếp tục nhẫn nhịn bà, người thân của tôi sẽ tiếp tục bị bà làm tổn thương . Tôi nghĩ tôi đã nói xong rồi.

Hiểu Đồng quay lưng đi, nhưng cô không bước đi mà đứng lại nói:

- Nếu như ngày mai, bà bỏ phiếu chống lại bạn tôi, tôi sẽ lập tức đi tìm Triệu Vĩnh Nguyên.

Câu uy hiếp cuối cùng của Hiểu Đồng làm bà Mai Hoa chấn động. Bà biết rằng ván cờ này bà không thể thắng.

Ngày thi cuối cùng cũng đã bắt đầu, mọi người đều lo lắng, chỉ có Hiểu Đồng là bình tĩnh. Cô chậm rãi thu xếp mọi việc, hướng dẫn mọi người làm việc đâu vào đó. Để chắc ăn cô còn đi đến chào ngài Andre và chị Quỳnh (vì mới trò chuyện với chị nên lấy tên chị đặt luôn ^^), con dâu ngài bộ trưởng, chị cũng là chủ một

cửa tiệm thời trang có tiếng trong thành phố, tham dự rất nhiều show trình diễn, là người nổi tiếng trong ngành.

Rồi lại được thông báo rằng bà Mai Hoa do không được khỏe nên rút lui khỏi thành phần ban giám khảo. Hiểu Đồng khẽ cười thầm, nếu bà Mai Hoa rút lui sẽ có lợi cho Đình Ân.

Còn hai tiếng nữa mới bắt đầu cuộc thi, Đình Ân và Minh Thùy đang trong tâm trạng thấp thỏm không yên. Ngay lúc đó, Hiểu Đồng nhận được cuộc gọi của Thiên Minh. Mấy hôm nay cậu đang dùng quan hệ của mình thâm dò phía siêu mẫu Như Lan xem cô ta sẽ bầu chọn ai. Khi biết cô ta là bà con của nhà Quốc Bảo, đành nhờ Minh Thùy chiêu dụ Quốc Bảo để cậu về bỏ nhỏ với chị mình. Đường như Như Lan cũng đã đồng ý nhận lời giúp đỡ Đình Ân vì dù sao cũng từng quen biết nhau qua các bữa tiệc. Nhưng nào ngờ hôm nay cậu nhận được tin, Như Lan thay đổi quyết định, dường như cô đang nghiêng về phía Anh Kỳ mà việc này liên quan đến một thế lực phía sau.

Cái tin này gây shock cho Hiểu Đồng vô cùng. Cô thật không ngờ con cáo già đó lại gian xảo như vậy. Bà ta vì lời đe dọa của cô mà rút lui, nhưng cô chỉ nói là nếu bà ta bỏ phiếu chống, nhưng lại không nói là những người khác không được bỏ phiếu trống. Con cáo già đó lại dùng thế lực và tiền bạc của mình để lôi kéo họ về phía Anh Kỳ. Một cơn giận bùng lên khiến toàn thân cô run rẩy.

Hiểu Đồng hít một hơi cố trấn tĩnh và suy nghĩ, ngài Andre quay mấy ngày tiếp xúc, cô không nghĩ ông ta lại al2 người dễ bị mua chuộc bằng tiền. Còn chị Quỳnh với cô giao tình rất tốt, lại là con dâu ngài bộ trưởng, chắc chắn bà ta không dám đắc tội. Con bài còn lại của cô là Tuấn Kiệt, anh và cô đã cá cược, cô đã thắng, lá phiếu của anh chắc chắn sẽ nghiêng về phía Đình Ân. Chỉ còn lại 6 người trong thành phần ban giám khảo. Cô chỉ có hai lá phiếu bảo đảm, nhất định phải có được lá phiếu của ngài Andre, nhưng bằng cách nào...

Nghĩ vậy, Hiểu Đồng ra khỏi phòng chờ của Đình Ân, cô không muốn thấy tâm trạng lo lắng của mình ảnh hưởng đến Đình Ân. Không để ý cô va vào một chàng trai đang đi đến, khiến cô suýt chút ngã ra sau, may mắn thay người đó đã kéo cô lại kịp thời. Định thần nhìn lại thì đó là Quốc Bảo. Cô vội vàng tìm nắm lấy áo Quốc Bảo kéo đến một góc thì thầm vào tai cậu một điều rồi vội vã đi tìm ngài Andre.

Tuấn Kiệt đang ngồi trong phòng nghỉ xem lại số hình ảnh mà cậu vừa mới rửa thì có tiếng mở cửa. Cậu cứ nghĩ là Hiểu Đồng, nào người đằng sau cánh cửa lại là Anh Kỳ. Nét mặt đang tươi vui của cậu bỗng biến mất.

- Ngọn gió nào thổi em đích thân đến tìm anh vậy – Tuấn Kiệt châm biếm hỏi.

- Vì em muốn chiến thắng – Anh Kỳ trả lời không chút do dự.

- Haiz! Em nghĩ tôi là ai vậy. Là người thích thì em gọi đến, không thích thì em đá đi à. Năm xưa em tiếp cận tôi, nhờ tôi giúp em lên đỉnh vinh quang. Sau đó bị em đá một cách thảm thương, em nghĩ bây giờ tôi vẫn còn tiếp tục để em lợi dụng sao – Tuấn Kiệt bật cười chua xót nói.

- Năm xưa là em có lỗi, nhưng vì lúc đó em nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại Vĩnh Phong nữa cho nên mới quen anh. Nhưng em đã gặp lại anh ấy, anh ấy chính là mối tình đầu của em, em mãi mãi không quên được anh ấy .

- Vậy thì cô cứ tìm hắn mà nhờ giúp đỡ - Tuấn Kiệt bực tức gắt lên. Cậu đã thất vọng vô cùng khi cô đến tìm cậu vì muốn chiến thắng cuộc thi này, giờ lại nghe cô bày tỏ tấm lòng của mình, thử hỏi làm sao cậu không đau đớn. Năm xưa cậu yêu cô nhiều như thế, vì cô mà chấp nhận hứng chịu cơn giận dữ của ông nội. Để rồi bị cô cho ăn trái đắng.

- Em và anh ấy đã chia tay rồi – Anh Kỳ nói trong giọng ghen ngào – Anh ấy không yêu em. Anh có biết em đau khổ thế nào hay không. Em đã hối hận, hối hận năm xưa lại chia tay anh.

Tuấn Kiệt bỗng khựng lại trước lời nói của Anh Kỳ. Trái tim mềm yếu của cậu lại run lên lần nữa trước những giọt nước mắt của Anh Kỳ. Còn đang bất động thì cậu đã cảm nhận được một hơi ấm áp sát lồng ngực mình, bàn tay Anh Kỳ vòng ôm lấy cậu. Mặt cô vùi vào lồng ngực cậu.

- Anh biết không, em rất luyến tiếc những ngày chúng ta bên nhau. Khi em biết Vĩnh Phong không yêu em, em mới thấy mình thật ngốc ghêch, tại sao lại buông tay anh ra. Em nhận ra rằng trên thế gian này không

có ai tốt với em hơn anh. Chúng ta bắt đầu lại được không anh – Anh Kỳ dịu dàng nói.

Tuấn Kiệt bị lời nói của Anh Kỳ làm run động, cậu yêu cô, sẵn sàng tha thứ cho cô chỉ cần cô về bên cậu. Nhưng lời hứa với Hiếu Đồng thì sao. Còn đang mải đấu tranh thì cậu đã thấy Anh Kỳ vòng tay ra sau cổ cậu, áp đôi môi quyến rũ của cô vào môi cậu, cuồng nhiệt quấn lấy cậu, không để cho cậu thêm giây phút suy nghĩ nào nữa. Cô ta từ lúc hay tin bà Mai Hoa rút lui thì lo sợ vô cùng. Bằng mọi giá cô không để thua cuộc, không từ thủ đoạn nào.

- Em không muốn thua, anh giúp em được không – Sau khi rời nhau ra, Anh Kỳ liền thở thở bên tai Tuấn Kiệt, cậu đã bị tình yêu nhấn chìm lí trí, cậu nhắm mắt khẽ gật đầu.

Khi Anh Kỳ rời đi thì Tuấn Kiệt mới phát giác phía bên kia cánh cửa có một bóng người đang đứng dựa tường nét mặt trầm tư. Cậu thoáng giật mình rồi sau đó ngượng ngập cúi đầu nói:

- Xin lỗi em Hiếu Đồng.

Hiếu Đồng khẽ nhắm mắt thờ dài một hơi. Sau đó cô mở mắt nhìn về mặt bối rối và ăn năn của Tuấn Kiệt nói:

- Em không trách anh.

- Nhưng mà ...

- Không sao, dù không có anh giúp, em vẫn có thể làm Đình Ân chiến thắng, ít ra là tỷ số hòa.

Nói rồi Hiếu Đồng quay lưng đi, ý định tìm ngài Andre cũng bỏ dỡ. Ngay sau đó, Minh Thùy hốt hải chạy đến nói:

- Bộ váy của chị Đình Ân đã biến mất rồi.

- Sao lại mất – Hiếu Đồng kinh ngạc hỏi.

- Em và chị Đình Ân căng thẳng quá nên cùng nhau đi toel, nào ngờ khi quay lại thì bộ váy biến mất tiêu – Minh Thùy giải thích với bộ mặt xanh mét.

- Được rồi, bây giờ em đi nói với Thiên Minh cho người đi tìm và lấy lại bộ váy về - Hiếu Đồng bình tĩnh nói.

- Em chỉ e là khi lấy lại thì bộ váy đã không còn nguyên vẹn nữa – Minh Thùy lo lắng nói.

Hiếu Đồng cũng biết điều này chứ, nhưng cô cũng không biết phải làm gì vào lúc này. Ván cờ của cô đã bị ăn sạch sẽ, chỉ cần một bước nữa thì cô sẽ thua. Ngay lúc đó, Quốc Bảo lại đến mang theo cho Hiếu Đồng một tin không tốt nữa:

- Chị ta không mặc chiếc áo đã cướp của Đình Ân mà mặc bộ váy của nhà thiết kế Robert Taylor, cũng là giám khảo lần này. Không lí nào ông ta lại chấm điểm cho người mặc bộ váy của mình thua cuộc.

Thì ra việc giành lấy bộ váy của Đình Ân chỉ là chiến thuật tung hỏa mù. Mục đích của cô ta là không muốn Hiếu Đồng dò ra được bộ váy của cô ta mặc trong đêm thi. “Thiên thần đen – thiên thần bí hiểm – vẻ đẹp bí hiểm”, thật đúng là thông minh. Hiếu Đồng thấy toàn thân đuối sức. Cô từ từ bước đi trong im lặng, Minh Thùy và Quốc Bảo thấy cô như vậy cũng không làm phiền.

Hiếu Đồng bước đến một chỗ vắng từ từ khụy người xuống. Cô thua rồi. Thua rồi.

Cô đã hứa với Đình Ân là sẽ giúp cô ấy giành chiến thắng, nhưng mà kết cục lại như thế này. Cô không còn mặt mũi nào để nhìn Đình Ân.

Trong lúc Hiếu Đồng gục mặt muốn khóc thì Vĩnh Thành chạy đến bên cạnh cô, cậu vươn tay vỗ lưng cô nhẹ nhàng nói:

- Sao em lại trốn ở đây, làm anh tìm muốn hụt hơi. Cũng may gặp được Minh Thùy, con bé nói em ở đây anh mới có thể tìm được .

- Sao anh đến sớm vậy – Hiếu Đồng ngẩng đầu nhìn Vĩnh Thành, đôi mắt cô đầy u buồn lẫn tuyệt vọng khiến Vĩnh Thành chua xót. Cậu cũng vừa hay tin chuyện của mẹ và Anh Kỳ làm nên chạy vội đến đây.

- Em xem, anh đưa đến cho em một thứ - Vĩnh Thành vừa nói vừa đưa đến cho Hiểu Đồng một chiếc hộp màu xanh. Cô nhận ra chiếc hộp này, cũng biết bên trong là gì nhưng cô không hiểu tại sao Vĩnh Thành lại muốn đưa nó cho cô vào giờ phút này. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt cô vội sáng rực lên, cô ngỡ ngàng nhìn Vĩnh Thành hỏi:

- Ý anh là...

Vĩnh Thành không trả lời chỉ nhìn cô cười. Nhưng sau đó gương mặt vừa có chút khởi sắc của Hiểu Đồng lại lập tức xám trở lại, cô thở dài nói:

- Nhưng mà bây giờ đã muộn rồi. Đinh Ân đã mất chiếc váy, và Anh Kỳ cũng đưa ra một ý tưởng rất hay cho vẻ đẹp thiên thần.

- Hiểu Đồng, dễ dàng bỏ cuộc không phải là tác phong của em - Vĩnh Thành cố ý nói khích Hiểu Đồng.

Cô nhìn thẳng vào mắt Vĩnh Thành, đôi mắt trong suốt nhìn cô cười đầy tin tưởng khiến cho cô an lòng. Tại sao trong những lúc cô tuyệt vọng nhất, anh đều xuất hiện nâng đỡ cô, cho cô điểm tựa.

Đã có lúc cô muốn ích kỷ lãng quên cậu để mặc cho trái tim mình nghiêng ngã. Cô vẫn biết mình có lỗi với Vĩnh Thành rất nhiều, nhưng cô không thể nào chối bỏ được tình yêu của mình dành cho Vĩnh Phong. Nhiều lúc cô muốn buông xuôi để mặc cho trái tim như con thuyền xuôi theo dòng nước, tự tìm đến bến đỗ của mình. Lúc Vĩnh Thành nói rằng muốn cho cô sự tự do chọn lựa, Hiểu Đồng biết Vĩnh Thành phải rất đau khổ vẫn vật rất nhiều mới đưa ra quyết định đó, cô càng cảm thấy có lỗi với Vĩnh Thành nhiều hơn, nhưng trong lòng cô đâu đó nhen nhóm sự vui mừng, vì cô lại có thể tiếp tục ở bên cạnh Vĩnh Phong.

Nhưng mà trong lúc cô lần nữa tuyệt vọng thì cậu lại lần nữa đưa bàn tay về phía cô. Tại sao lại là Vĩnh Thành mà không phải là Vĩnh Phong. Tại sao vẫn là bàn tay này, vậy thì ân tình này làm sao cô có thể trả hết, làm sao cô có thể ích kỷ bỏ rơi cậu được.

Hiểu Đồng choàng tay qua người Vĩnh Thành khẽ thắm nói:

- Cám ơn anh luôn ở bên em mỗi khi em gặp khó khăn .

Vĩnh Thành không nói gì yên lặng ôm lấy cô vỗ về, trao cho cô sức mạnh.

Vừa lúc đó, một bóng hình chạy đến với vẻ mặt lo lắng. Cậu nhìn thấy cảnh tượng đó thì khựng lại nép vào một bên tường âm thầm đau khổ. Tại sao lại oan trái như vậy, tại sao lại là người anh mà cậu yêu thương và kính trọng.

Trước cửa phòng chờ của nhà điêu khắc Nguyễn Hưng, một cô gái xinh đẹp đưa tay gõ cửa. Nhà điêu khắc Nguyễn Hưng là một nhà nghệ thuật tài ba, vô cùng được yêu mến. Những tác phẩm của ông luôn được người ta mến mộ và tranh nhau mua. Nghe tiếng gõ cửa ông liền ra mở.

- Chào ngài - Cô gái xinh đẹp thấy ông mở cửa liền nở nụ cười quyến rũ - Tôi là người của ban tổ chức cuộc thi được cô Đình Ân nhờ cậy đem đến đưa cho ngài vật này.

Ông ta nghi hoặc nhìn vào hộp quà trên tay cô nhú mày.

- Xin lỗi, trước giờ thi, ban giám khảo không thể nhận bất cứ thứ gì từ thí sinh. Là người tổ chức chắc cô biết rõ điều này.

- Đúng vậy thưa ngài. Nhưng mà cô Đình Ân không hề ép buộc ngài phải nhận lấy, chỉ cần ngài nhìn vào món đồ bên trong, rồi tùy ngài định đoạt - Cô gái vẫn bình tĩnh không lo sợ gì trước sức ép của ông ta, vẫn bình thản nói.

Nhà điêu khắc Nguyễn Hưng miễn cưỡng mở hộp quà ra, vừa nhìn thấy món quà bên trong ông ta sầm mặt lại, rồi ngẩng đầu nhìn cô gái với vẻ bối rối:

- Cái này ...

- Vậy bây giờ ngài nhận hay không nhận ạ - Cô gái cố tình hỏi dồn.

Ông ta im lặng không trả lời nhưng hai tay đã cầm khư khư hộp quà, cô gái mỉm cười nói:

- Vậy tôi đi đây, chào ngài.

Hiểu Đồng quay lưng đi, khoe môi nhếch lên một ý cười. Bên trong hộp quà chính là một tác phẩm của ông ấy. Năm đó trong một buổi đấu giá từ thiện, Hiểu Đồng đã cùng Vĩnh Thành tham dự. Cô buộc miệng khen tác phẩm đó đẹp. Vậy là Vĩnh Thành đã mua nó tặng cho cô. Nhưng sau đó, cô phát hiện, tác phẩm này bị khuyết.

Tác phẩm này là do ông Nguyễn Hưng tạo ra, ông vốn biết nó bị khuyết nên chưa từng đem ra trưng bày. Vào lúc ông đang ở nước ngoài tham dự một buổi triển lãm, con gái ông đã tự ý lấy tác phẩm này đem đến buổi đấu giá. Khi ông trở về biết được, có cho người đến tìm mua lại với giá cao. Nhưng vì chỗ khuyết không đáng kể, lại phải nhìn rõ mới thấy, huống hồ nó còn là món quà Vĩnh Thành tặng cho cô nên Hiểu Đồng đã từ chối đề nghị mua lại.

Nhưng một bậc thầy như ông lại không muốn tác phẩm của mình có chỗ khuyết lại được đem ra bên ngoài cho nên hết lần này đến lần khác yêu cầu mua lại với giá gấp mấy lần, đều bị Hiểu Đồng từ chối. Không ngờ lần này lại là một dịp tốt, Hiểu Đồng trả lại cho ông ta, chắc chắn ông ta sẽ bỏ phiếu để cảm ơn, sự may mắn này Vĩnh Thành mang lại. Trong tay cô hiện giờ có được hai lá phiếu, chỉ còn lá phiếu của ông Andre, chiếc váy của Đình Ân cũng tiêu tan, chỉ hơn 1 tiếng nữa là bắt đầu.

- Chiếc váy sao rồi – Hiểu Đồng trở về phòng nghỉ của Đình Ân hỏi.

- Chị của anh Thế Nam đang giúp mình lựa chọn một bộ váy thích hợp. Dù thua cuộc, nhưng ít nhất mình cũng đã cố gắng hết mình rồi – Đình Ân cười nói, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Hiểu Đồng vì mình mà bôn ba như vậy, cô không thể phụ lòng Hiểu Đồng.

- Đúng vậy, tụi mình đã cố gắng hết sức mình – Hiểu Đồng cười buồn nói – Nhưng vẫn còn thời gian, chưa đến phút cuối cùng mình quyết không bỏ cuộc.

- Chúng ta cùng cố gắng – Đình Ân gật đầu, ánh mắt phát sáng đầy tự tin.

- Phải đó, ba chị em mình cùng liên kết lại nhất định có thể dời núi – Minh Thùy từ nãy giờ buồn bã ngồi đọc báo để quên đi sự chán nản trong lòng. Cô chạy đến que quấy tờ báo trước mặt Hiểu Đồng, một hình ảnh đập vào mắt cô. Cô nhớ tới bức tranh mà ngài Andre đứng ngắm, ông ta từng nói là yêu thích nét truyền thống Việt Nam. Vẻ đẹp thiên thần. “Tìm ra rồi” – Hiểu Đồng reo lên trong lòng.

Cuối cùng giờ thi cũng đã đến, khán phòng chật kín người, ai cũng muốn vào trong xem cuộc thi giữa hai mỹ nữ nổi tiếng trong và ngoài nước. Có rất nhiều phóng viên đến sẵn tin, ánh đèn họ chớp nhoáng quanh các vị giám khảo rồi chụp sân khấu, trên sân khấu là hình ảnh của các sản phẩm mới.

Vốn dĩ chỉ là cuộc thi của hai người trong việc giành quyền làm người đại diện. Nhưng các cổ động cho rằng đây là thời cơ tốt để giới thiệu sản phẩm trước mọi người nên đã PR ột cuộc thi vô cùng ngắn ngủi trở thành đề tài nóng bỏng trên khắp các mặt báo. Kết quả là khiến nhiều người rất tò mò.

Đến giờ, nữ MC của chương trình bận một chiếc váy trang nhã bước lên giới thiệu.

- Mọi người xin mời im lặng trở về chỗ ngồi của mình đi ạ - Tiếng người MC vang lên, rất trầm bổng khiến mọi người im lặng ngay lập tức và bắt đầu trở về chỗ ngồi của mình.

- Chắc mọi người rất háo hức xem hai người đẹp chúng ta sẽ thể hiện vẻ đẹp thiên thần như thế nào đúng không? Vâng ...trong khi chờ đợi chúng tôi xin giới thiệu ọi người sản phẩm được mang tên “Vẻ đẹp thiên thần”. Và sau đây là mẫu sản phẩm vẻ đẹp thiên thần của chúng tôi.

Nữ MC vừa giới thiệu xong thì lui xuống hậu đài. Ngay sau đó là những người mẫu xinh đẹp xuất hiện, trên tay mỗi người là một mẫu sản phẩm khác nhau. Một người mẫu bước ra, thì MC lại giới thiệu về mẫu sản phẩm trên tay người mẫu đó. Lần lượt lần lượt cho đến hết.

Cuối cùng người MC cũng bước ra nói:

- Vừa rồi là hoàng loạt mẫu sản phẩm của “Vẻ đẹp thiên thần”. Sau đây là sự thể hiện vẻ đẹp thiên thần của hai mỹ nhân của chúng ta.

Cuối cùng giờ thi cũng đã đến, khán phòng chật kín người, ai cũng muốn vào trong xem cuộc thi giữa hai mỹ nữ nổi tiếng trong và ngoài nước. Có rất nhiều phóng viên đến sẵn tin, ánh đèn họ chớp nhoáng quanh các vị giám khảo rồi chụp sân khấu, trên sân khấu là hình ảnh của các sản phẩm mới.

Vốn dĩ chỉ là cuộc thi của hai người trong việc giành quyền làm người đại diện. Nhưng các cố gắng cho rằng đây là thời cơ tốt để giới thiệu sản phẩm trước mọi người nên đã PR ột cuộc thi vô cùng ngắn ngủi trở thành đề tài nóng bỏng trên khắp các mặt báo. Kết quả là khiến nhiều người rất tò mò.

Đến giờ, nữ MC của chương trình bận một chiếc váy trang nhã bước lên giới thiệu.

- Mọi người xin mời im lặng trở về chỗ ngồi của mình đi ạ - Tiếng người MC vang lên, rất trầm bổng khiến mọi người im lặng ngay lập tức và bắt đầu trở về chỗ ngồi của mình.

- Chắc mọi người rất háo hức xem hai người đẹp chúng ta sẽ thể hiện vẻ đẹp thiên thần như thế nào đúng không? Vâng ...trong khi chờ đợi chúng tôi xin giới thiệu ọi người sản phẩm được mang tên “Vẻ đẹp thiên thần”. Và sau đây là mẫu sản phẩm vẻ đẹp thiên thần của chúng tôi.

Nữ MC vừa giới thiệu xong thì lui xuống hậu đài. Ngay sau đó là nhưng người mẫu xinh đẹp xuất hiện, trên tay mỗi người là một mẫu sản phẩm khác nhau. Một người mẫu bước ra, thì MC lại giới thiệu về mẫu sản phẩm trên tay người mẫu đó. Lần lượt lần lượt cho đến hết.

Cuối cùng người MC cũng bước ra nói:

- Vừa rồi là hoàng loạt mẫu sản phẩm của “ Vẻ đẹp thiên thần”. Sau đây là sự thể hiện vẻ đẹp thiên thần của hai mỹ nhân của chúng ta.

- Và người mở màn cho cuộc thi ngày hôm nay chính là người đẹp Anh Kỳ.

Mc vừa lui vào khán đài thì một luồng khói bốc ra phủ dày sân khấu, trong luồng khói bỗng phát ra ánh sáng lấp lánh từ từ tiến ra sàn T. Khói cũng từ từ bị rút lại, hiện ra trước mặt mọi người là một thiếu nữ rất xinh đẹp bận một chiếc váy màu đen đính kim sa lấp lánh đầy quyến rũ và sang trọng. Sau lưng là đôi cánh màu đen huyền tuyệt đẹp, ở cô toát ra một vẻ đẹp bí hiểm, ẩn ẩn hiện hiện trong làn khói. Mái tóc nhuộm vàng nhạt được uốn lượn như dòng suối càng làm tăng thêm vẻ đẹp mờ ảo của cô. Khi cô khẽ cười, nụ cười tỏa sáng với hàm trắng đều tuyệt đẹp nổi lên giữa bộ váy màu đen càng khiến cô đẹp hơn.

Tất cả mọi người đều ồ lên trước vẻ đẹp của cô đầy ngưỡng mộ, những ánh đèn chớp tắt liên tục, mọi máy quay đều tập trung vào cô.

Rõ ràng màu đen không phải là màu của những thiên thần. Nhưng Anh Kỳ đã tạo ra một thiên thần đen hết sức thu hút và đẹp rực rỡ, một vẻ đẹp bí ẩn. Sau khi cô đi hết sàn T, xoay người trở lại rồi đón nhận cái micro từ tay nữ MC thì cô quay lại nhìn tất cả mọi người bắt đầu nói:

- Các vị, người ta thường nói :” Bí mật tạo nên sự quyến rũ của phụ nữ, bí ẩn tạo làm ra phong cách của đàn ông” (cái câu bí mật ...là do mình chôm được trong thám tử conan, còn câu bí ẩn...là do mình chế ra, nếu ko đúng bỏ qua cho nha ^^) . Mọi người phụ nữ đều có thể thu hút người khác phái bởi vẻ đẹp bí ẩn của họ. Vì vậy hãy tạo ra sự bí ẩn của mình bằng những sản phẩm này mới này, bởi vì những sản phẩm này sẽ giúp bạn ngày càng xinh đẹp và quyến rũ hơn.

Cô vừa dứt lời thì một tràng vỗ tay lớn vang lên, Anh Kỳ khẽ cười chào mọi người rồi lui vào bên trong.

- Trời ơi chị ấy làm đẹp quá hà – Minh Thùy đứng trong hậu đài suýt xoa reo lên rồi chợt nhớ ra gì đó liền im lặng lén lút nhìn Đình Ân.

Đình Ân vẻ mặt đã tái xanh từ lúc nào, nghe Minh Thùy nói vậy thì lòng thấp thỏm không yên.

- Phải chi chúng ta được ra trước thì hay biết mấy - Minh Thùy cảm thấy tiếc rẻ nói.

Hiếu Đồng bước đến nắm chặt bàn tay đã lạnh toát của Đình Ân trấn an:

- Đừng căng thẳng, thả lỏng người đi. Cô ấy đúng là lợi thế hơn chúng ta rất nhiều, nhưng mà chỉ cần cậu bình tĩnh trình bày hết ý nghĩa của của vẻ đẹp thiên thần thì chúng ta sẽ không thua đâu. Minh nói rồi cuộc thi ngày hôm nay không cần phải giành phần thắng, chỉ cần giữ được vị thế ngang bằng thì lần sau cậu nhất định thắng. Tin mình đi.

Đình Ân cắn môi nhìn Hiếu Đồng rồi khẽ gật đầu. Cô đứng lên khẽ nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu rồi thở mạnh ra. Khi cô mở mắt ra thì trước mặt cô là ba chàng trai tuấn tú. Đình Ân ngạc nhiên hỏi:

- Sao mọi người lại ở đây.

- Bọn anh đến để cổ vũ em – Thiên Minh đáp.

- Cám ơn – Đình Ân nhìn Thiên Minh rồi Thế Nam, hai người đàn ông chiếm vị trí quan trọng trong tim mình, cảm thấy sự cổ vũ và niềm tin lớn lao trong đôi mắt họ, lại nhìn thấy ngón tay cái chỉ lên biểu tượng sự cổ vũ của Quốc Bảo, cô khẽ cười nói:

- Em sẽ cố gắng hết mình.

Thiên Minh bước đến ôm lấy cô một cái nhẹ nhàng nói:” Chúc em may mắn”. Nhưng Đình Ân lại nhìn thấy đôi mắt to đẹp với chân mày rậm của Thế Nam đang nhìn cô, tim cô đập mạnh. Thế Nam nhìn cô nhoẻn miệng cười, nụ cười thật đẹp nói:” Cố gắng lên”. Câu nói này có lẽ là sự cổ vũ lớn nhất dành cho cô. Câu nói mà cô muốn nghe nhất vào giây phút này.

Ngay sau đó, nữ MC bắt đầu giới thiệu Đình Ân, mọi người đang chụm đầu bàn tán về sự xuất hiện vừa rồi của Anh Kỳ nghe vậy thì ngồi ngay ngắn lại mắt nhìn lên sàn.

Trên sân khấu, ba bóng người xuất hiện. Một người mặc đồng phục học sinh cấp hai, tóc thắt bím hai bên, chiếc áo sơ mi với chiếc váy xanh, xách trên tay chiếc cặp da nhẩy chân sáo đi ra đầy sự nghịch ngợm của tuổi học trò. Một cô gái khác mặc chiếc áo dài trắng thướt tha yểu điệu, mái tóc được tết thành bím quàng sang một bên, cài thêm một đóa hoa huệ trắng, ôm trong tay cái bìa gập trong thật e ấp và đầy dịu dàng. Cô gái còn lại ăn bận giản dị, chỉ một cái áo thun và quần jean đơn giản, buộc tóc gọn gàng sau lưng, vai đeo ba lô màu đen tự tin bước đi. Ba người đều rất xinh xắn, cảm giác từ lúc họ xuất hiện như một cơn gió nhẹ nhàng thoảng qua.

Không gây kinh ngạc, không lộng lẫy, không huyền ảo. Họ xuất hiện vô cùng bình dị nhưng lại gây cho người xem một sự ngỡ ngàng ngọt ngào. Cuộc sống không cần sự nóng bỏng kiêu sa, chỉ cần một sự giản dị trôi qua cũng là điều hạnh phúc. Cho nên khi cả ba người đều đồng loạt nở nụ cười như ánh mặt trời chiếu sáng trong sự bình dị đó đều khiến cho người xem ngất ngây.

Đến cả các phóng viên cũng quên mất việc chụp hình.

Vĩnh Phong nhìn cô gái đeo ba lô kia khẽ cười, dáng vẻ ấy cậu mãi mãi không bao giờ quên.

Đình Ân đón nhận micro từ tay nữ MC, cô cười chào khán giả rồi bắt đầu nói.

- Có lẽ trong số các cô gái, có người rất tự tin vào vẻ đẹp của mình. Nhưng cũng có người lại luôn mặc cảm với bề ngoài của mình. Trong những cô gái không xinh đẹp, có người cam chịu với vẻ ngoài của mình, có người lại không cam chịu nên than thân trách phận. Nhưng theo tôi thì không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp mà thôi. Ngay cả bản thân tôi cũng không hẳn là một cô gái xinh đẹp, nhưng tôi may mắn được chỉ dạy cách làm đẹp. Và muốn làm đẹp mọi người cần có những sản phẩm để hỗ trợ tô lên vẻ đẹp cho bản thân mình. Đây chính là lí do mà tập đoàn chúng tôi đã tạo ra toàn bộ những sản phẩm này để giúp cho phái nữ đã đẹp nay còn đẹp hơn. Những người không xinh đẹp cũng có thể trở nên xinh đẹp. Cái tên “Vẻ đẹp thiên thần “ của bộ sản phẩm này không phải ý nói dùng sản phẩm này bạn sẽ xinh đẹp như thiên thần. Mà nó dùng để chỉ vẻ đẹp của sự ngây thơ trong sáng – Đình Ân chỉ tay về Minh Thùy trong bộ dạng học sinh cấp hai – Sự dịu dàng tinh khôi – Cô chỉ vào mình với bộ áo dài trắng – Sự tự tin đầy khát vọng – Cô chỉ vào Hiếu Đồng – Vẻ đẹp của các thiếu nữ : chưa, đang và đã trưởng thành. Đây mới chính là vẻ đẹp thiên thần do thượng đế tạo ra.

Tiếng vỗ tay hoan hô vang dội cả hội trường. Các phóng viên không bỏ lỡ cơ hội nữa, liên tiếp chớp tắt những máy quay phim, máy chụp hình soi về ba cô gái trên sân T. Mọi ánh mắt đều hướng về ba cô gái đang cười tươi tắn nắm tay nhau tạo dáng chụp hình. Rồi cùng rút lui trong chiến thắng.

Nữ MC lại tiếp tục vai trò của mình:

- Vâng thưa các vị, vẻ đẹp thiếu nữ mới thật sự là vẻ đẹp thiên thần. Sau đây mời các vị tiếp tục nhìn lại một loạt các sản phẩm của chúng tôi trong khi các vị giám khảo bàn bạc. Cũng xin nói thêm, theo lời yêu

cầu của cô Đình Ân thì trong ba tháng đầu từ khi sản phẩm bắt đầu được tung ra thì ai mua trọn bộ sản phẩm sẽ được một chuyên viên nổi tiếng hướng dẫn bạn kỹ thuật trang điểm giúp bạn ngày càng xinh đẹp hơn.

Tiếng vỗ tay lần nữa vang lên và các sản phẩm lại được các người mẫu lần lượt đưa ra giới thiệu. Sau đó là phần bình chọn của giám khảo.

- Vâng, thưa các vị. Trên tay ban giám khảo là một tấm biển hai màu, màu đỏ sẽ là cô Anh Kỳ, còn màu xanh sẽ là cô Đình Ân.

Cả khán đài vừa hồi hộp chờ đợi, mà người phía hậu đài cũng lấp ló nhìn ra, ai cũng đều chờ đợi sự bình chọn của giám khảo. Hiểu Đồng khẽ vỗ tay trấn an sự lo lắng của Đình Ân.

- Giám khảo thứ nhất là siêu mẫu Việt Nam: Như Lan – MC bắt đầu gọi tên. Cô ta giơ cao tấm biển màu đỏ .

- Nhiếp ảnh gia Tuấn Kiệt – MC gọi tên nhưng Tuấn Kiệt vẫn chần chừ chưa đưa ra biển chấm điểm khiến tất cả mọi người đều chờ đợi, cuối cùng cậu giơ tấm biển màu đỏ, khiến mọi người đều reo lên: 2 – 0.

- Bà chủ shop thời trang nổi tiếng nhất nước ta, cô Như Quỳnh – Chị Quỳnh nhanh chóng giơ cao tấm biển màu xanh. Về mặt đây hài lòng với sự chọn lựa của mình.

- Nhà điêu khắc Việt Nam nổi tiếng Đông Nam Á: Nguyễn Hưng – Ông giơ lên tấm biển màu xanh.

Tất cả mọi người đều được một phen hồi hộp khi tỉ số cân bằng.

Hiểu Đồng khẽ cười với tỉ số cân bằng này.

- Nhà thiết kế nổi tiếng Robert Taylor – Ông giơ lên tấm biển màu đỏ, sau đó nói một tràng tiếng anh và người MC đã dịch ra – Tôi rất thích lời phát biểu của cô Đình Ân và cũng ấn tượng với sự xuất hiện của cô ấy, nhưng đây là cuộc thi giữa Anh Kỳ và Đình Ân. Anh Kỳ chỉ xuất hiện một mình, trong khi Đình Ân lại cần hai người hỗ trợ. Cho nên tôi thấy Anh Kỳ xứng đáng hơn.

- Ngụy biện, sao không nói, ông không chấm rớt vì cô ta mặc bộ váy do ông thiết kế đi – Minh Thùy nghe xong tức giận nói.

- Còn ngài Andre nữa – Đình Ân lo lắng nắm chặt tay Hiểu Đồng.

- Lúc mình đưa ông ấy đi tham quan triển lãm tranh. Cậu có biết bức tranh mà ông ấy chăm chú nhìn là bức nào không? Chính là bức tranh thiếu nữ bên hoa huệ trắng. Cô thiếu nữ mặc áo dài trắng có mái tóc đen dài, lúc đầu mình chưa nghĩ ra, nhưng lúc nhìn tờ báo thấy giới thiệu cảnh quan Hà Nội với những người mẫu mặc áo dài mình liền nghĩ ra ngay. Nét đẹp truyền thống của chúng ta mà ngài Andre thích chính là áo dài. Cho nên khi cậu xuất hiện trong dáng vẻ ấy, ông ta rất thích. Mình thấy ông ta chú ý đến cậu rất nhiều – Hiểu Đồng tự tin nói.

- Vâng, thật hồi hộp thưa các vị, tỉ số đang nghiêng về phía nữ diễn viên Anh Kỳ. Chỉ còn một lá phiếu nữa thôi. Lá phiếu này sẽ quyết định, hai người họ sẽ tiếp tục tranh đấu trong cuộc thi tiếp theo, hay là kẻ thắng người bại. Xin mời ngài Andre đưa ra tấm biển của mình.

Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, sự im lặng đến nghẹt thở. Ông Andre từ từ đưa tấm biển của mình lên cao, tấm biển màu đỏ...

Nhưng khi ông giơ ra rồi dừng lại, tấm biển đã được xoay lại thành màu xanh. Tiếng hò reo vui mừng vang lên của tất cả mọi người khi tỉ số hòa nhau.

Minh Thùy vui sướng ôm chầm lấy Quốc Bảo đang đứng bên cạnh rồi hôn lên má cậu một cái, khiến Quốc Bảo đỏ bừng cả mặt. Sau đó, Minh Thùy nhận thức được hành động vừa rồi của mình thì ngượng ngùng vô cùng, vội cúi đầu xuống giấu đi gương mặt đã đỏ bừng của mình. Quốc Bảo nhìn cô, ánh mắt ánh lên nụ cười yêu thương.

- Lần sau, chúng ta nhất định sẽ thắng – Hiểu Đồng đứng dậy khẽ chấp tay sau lưng thông thả bước đi cười nói.

Ngày hôm sau, báo chí đăng âm ỉ về cuộc thi. Ở tờ báo nào cũng đều nằm trang nhất. Tấm hình của ba cô gái xinh đẹp to hơn hình của Anh Kỳ, lời bình về họ cũng nhiều hơn.

Anh Kỳ cầm tờ báo trên tay đọc xong đầy giận dữ. Cô tức giận xé nát tờ báo, rồi quăng đi, tiếp đó đập phá đồ đạc trong phòng mình. Vũ Quỳnh lo sợ vội chạy vào xem. Nhưng Anh Kỳ trong cơn giận dữ đã chỉ ta vào mặt cô mắng:

- Cút, chị mau cút đi cho tôi. Toàn một lũ ăn hại, tôi muốn các người về phục vụ cho tôi. Cuối cùng thì sao, các người đứng trợ ra đó nhìn tôi thua một cách nhục nhã.

- Xin lỗi Anh Kỳ, chị không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Bác Mai Hoa đã nói với chị là bác sẽ giúp em giành chiến thắng, không ngờ vào phút cuối bác ấy lại rút lui, cho nên....- Vũ Quỳnh bồng im bật khi bắt gặp ánh mắt sắc bén của Anh Kỳ nhìn mình.

- Chị ...chị...nghĩ em bây giờ hãy đến thăm bác gái xem sao. Vĩnh Phong là con chắc chắn sẽ nghe lời bác ấy. Dù sao thì mục đích của em cũng là Vĩnh Phong mà, hướng hồ lần này là do bọn họ may mắn thôi. Lần sau chúng ta nhất định sẽ chiến thắng bằng mọi giá – Vũ Quỳnh vội tìm cách làm dịu cơn giận của Anh Kỳ. Mặc dù cô biết Vĩnh Phong như con ngựa chững không dây cương, không ai có thể kìm chế được cho dù là bà Mai Hoa đi chăng nữa. Nhưng cô phải giả bộ nói thế để Anh Kỳ không chút mọi tức giận lên đầu một quản lý như cô.

- Còn không mau chuẩn bị xe – Anh Kỳ nạt lớn khiến Vũ Quỳnh hoảng hốt vội đi ra ngoài.

Chiếc xe đỗ ngay trước căn biệt thự của nhà họ Triệu. Bà Mai Hoa với vị thế chủ nhà đã ung dung ngồi uống trà chờ đợi họ vì đã được hẹn trước.

- Bác ...- Anh Kỳ vừa nhìn thấy bà Mai Hoa liền đỏ hoe đôi mắt nhõng nhẽo nói – Con hòa với cô ta rồi. Bác mau giúp con chiến thắng đi.

- Cháu gái ngoan, chắc chắn bác sẽ giúp cháu mà – Bà Mai Hoa nhìn Anh Kỳ khê chiều chuộng nói. Bà và ba của Anh Kỳ mấy năm nay qua lại làm ăn rất tốt với nhau, cho nên bà cũng yêu thích Anh Kỳ rất nhiều và tán đồng cô tiến tới với Vĩnh Phong. Nhưng bà lại chẳng thêm để Vũ Quỳnh trong mắt. Trước đây bà cũng khá chiều chuộng Vũ Quỳnh, nhưng từ sau sự việc âm ỉ đó, bà không thêm để mắt tới cha con Vũ Quỳnh nữa.

- Lần sau sẽ thi thế nào hả bác – Anh Kỳ dài giọng nhõng nhẽo hỏi.

- Là người mẫu, đồng thời là người đại diện phát ngôn cho sản phẩm. Cho nên lần này sẽ để tất cả mọi người chăm điểm. Ai dành được sự yêu quý của mọi người thì sẽ thắng. Yên tâm đi, bác sẽ giúp con.

Đề tài cuộc thi nhanh chóng được công bố. Anh Kỳ từ lúc về nước đã tham gia từ thiện rất nhiều, bây giờ càng tham gia nhiều hơn. Danh tiếng và hình ảnh của cô ngày càng rầm rộ, nhất là có sự giúp đỡ từ hai tập đoàn: một là của nhà cô, hai là Nguyễn Thành Phong.

Nhưng trong khi Anh Kỳ lao đầu tham gia từ thiện thì Đình Ân bình chân như vại, cô tham gia vào các kế hoạch mà công ty đã ký kết trước đó. Mà không hề tham gia bất cứ hoạt động từ thiện nào. Số bình chọn của cô chỉ tăng lên chút xíu, trong khi cột bình chọn của Anh Kỳ lại khá cao.

- Chị, chúng ta mau làm gì đi, nếu không thì muộn mất – Minh Thùy sốt ruột lo lắng nói.

- Mau làm tốt việc của em đi – Đình Ân khê cười lắc đầu trước vẻ mặt sắp thua tới nơi của Minh Thùy.

- Đừng lo, cái gì tới sẽ tới, bây giờ cứ cho cô ấy dẫn đầu đi. Bây giờ Anh Kỳ là Tú Xuất, chúng ta là Ba Giai. Không có gì phải vội cả - Hiếu Đồng cười dõ dành Minh Thùy.

- Ba Giai, Tú Xuất ...- Minh Thùy ngớ ra. Cuộc thi của họ liên quan gì đến cuộc thi của hai người kia chứ.

Báo chí hằng ngày theo dõi đưa tin tức về hai nữ diễn viên này. Trong khi hình ảnh của Anh Kỳ tới giúp đỡ trao quà cho từng người già cô đơn và trẻ em mồ côi, giúp họ có thể sinh hoạt được tốt hơn thì Đình Ân chỉ xuất hiện với những hợp đồng quảng cáo và tham gia đóng phim. Tất cả mọi người yêu mến Đình Ân đều lo lắng cho hình ảnh của cô sẽ bị thua đậm. Các phóng viên theo đuổi cô sẵn tin đã hỏi cô rất nhiều về việc này, cô chỉ cười khiêm tốn nói:

- Chưa đến phút 90 thì chưa biết ai thắng ai thua cả.

Cậu trả lời của cô càng khiến phóng viên và độc giả tò mò rất nhiều, nhờ vậy lượt bình chọn của cô cũng tăng thêm một chút. Qua nửa thời gian cuộc thi, ai cũng bắt đầu cho rằng Anh Kỳ chiến thắng. Anh Kỳ thích thú mỉm cười. Cô tìm gặp Hiểu Đồng.

- Cô hẹn tôi đến đây có chuyện gì – Hiểu Đồng bước vào chỗ hẹn thì thấy Anh Kỳ đang giương giương tự đắc, cô lạnh lùng hỏi.

- Đến xem sắc mặt của kẻ thua cuộc ra sao – Anh Kỳ chế giễu nói.

- Bây giờ xem đủ chưa – Hiểu Đồng cười lạnh ngồi xuống chiếc ghế đối diện Anh Kỳ, tự tin nhìn đáp lại vẻ đắc ý của Anh Kỳ - Nếu chưa thì xem cho đã đi.

- Cô ...- Anh Kỳ tức giận khi thấy Hiểu Đồng bình tĩnh như thế, cô cứ nghĩ có thể chọc tức Hiểu Đồng một phen nào dè....

- Sao hả ...- Hiểu Đồng nhướn mày nhìn Anh Kỳ tức tối rồi nhếch môi cười hỏi.

- Tôi nhất định không nhường Vĩnh Phong cho cô đâu – Anh Kỳ giận dữ không biết nói gì.

- Cám ơn, tôi không cần cô nhường cho tôi. Bởi vì Vĩnh Phong chưa bao giờ là của cô cả - Hiểu Đồng giương mắt cười nói.

Anh Kỳ giận đến đỏ bừng mặt mũi, ghen lời trừng mắt nhìn Hiểu Đồng. Cô bình thần uống ly trà mà nhân viên vừa đem tới rồi đứng dậy nói:

- Nếu cô không còn gì nói nữa thì tôi đi đây . Thanh toán tiền giúp tôi nha – Hiểu Đồng lạnh lùng bước ra trong tâm trạng vui vẻ.

Anh Kỳ tức giận vô cùng cô ta hất tay làm cho ly rơi xuống đất bể hết.

Hiểu Đồng ra tới cửa thì gọi cho Thiên Minh.

- Chuyện em bảo anh làm, anh làm tới đâu rồi.

.....

- Tốt, chúng ta bắt đầu thôi.

Hiểu Đồng lại gọi cho Thế Nam:

- Anh đã giúp em liên hệ hết chưa.

.....

- Cám ơn anh.

Bây giờ mới là bắt đầu cuộc thi.

Mấy ngày tiếp theo Hiểu Đồng bận rộn giúp Đình Ân đến nỗi toàn thân muốn rã rời. Khi về đến nhà, cô bước đi một cách mệt mỏi. Khi ngẩng đầu nhìn lên đã thấy một dáng vẻ đứng nghiêng người dựa vào cửa xe rất đẹp. Sóng mũi cao, mái tóc bồng bềnh phủ trước trán, khóe miệng cong cong đầy gợi cảm. Vừa nhìn thấy cô người đó liền đứng thẳng dậy, nở nụ cười rạng rỡ đầy thu hút khiến người ta ngây ngất đến quên cả mệt mỏi.

- Mệt lắm sao? – Vĩnh Phong vuốt những sợi tóc lòa xòa trên mặt Hiểu Đồng giọng âu yếm hỏi. Cô khẽ gật đầu.

Vĩnh Phong liền kéo Hiểu Đồng vào lòng, để cô dựa vào mình mà giảm bớt mệt mỏi. lát sau cậu nắm tay Hiểu Đồng kéo đi. Hiểu Đồng vốn rất mệt, cô chỉ muốn về nhà tắm rửa và ngủ vùi một giấc thì thấy Vĩnh Phong kéo mình đi vội ngăn lại:

- Anh muốn đưa em đi đâu, hôm nay em mệt lắm.

Nhưng Vĩnh Phong không nói gì chỉ mở cửa ép Hiểu Đồng ngồi vào, rồi nhanh chóng ngồi vào ghế lái phụ quay qua nhìn Hiểu Đồng nói:

- Em mệt thì cứ nhắm mắt ngủ. Khi nào tới nơi thì anh sẽ gọi em dậy.

Hiểu Đồng cũng không muốn nói nhiều cô lặng lẽ khép đôi mắt lại nghe tiếng động cơ khởi động rồi vút đi. Quá mệt mỗi cô ngủ thiếp đi. Vĩnh Phong chạy rất đều không nhanh cũng không chậm, không làm giấc ngủ của Hiểu Đồng bị đứt đoạn.

Khi Hiểu Đồng còn đang mơ màng thì cô nghe tiếng gọi:

- Hiểu Đồng mau dậy đi.

Đang ngủ ngon nghe tiếng gọi, Hiểu Đồng mơ màng mở mắt ra. Nhưng hình như cả người vẫn còn mệt mỗi chưa muốn thức dậy, cô đành lấy tay dụi mắt. Chợt cô cảm thấy có những ánh sáng lẹt xẹt ẩn hiện lọt vào mắt mình. Hiểu Đồng liền mở choàng đôi mắt ra, trước mặt cô là một cảnh tượng rất đẹp. Hàng chục ánh sáng bắn ra bay về nhiều hướng với nhiều màu sắc rực rỡ. Dưới nền đất được cắm rất nhiều cây pháo hoa đang cháy theo một vòng trái tim rất đẹp.

Hiểu Đồng không ngờ mình lại có thể nhìn thấy một cảnh đẹp như thế, cô quay lại nhìn Vĩnh Phong đang ở ngoài cửa xe. Cậu đang nhìn cô với nụ cười rạng rỡ và ánh mắt phấn khích.

- Ra ngoài đi – Vĩnh Phong giục.

Hiểu Đồng liền mở cửa xe bước ra ngoài, Vĩnh Phong nắm tay cô tiến về phía những tia pháo hoa đang cháy kia, Vĩnh Phong hỏi thăm:

- Có đẹp không?

- Đẹp lắm – Hiểu Đồng gật đầu đáp.

Vĩnh Phong khẽ cười siết chặt tay cô cùng nhìn những cây pháo hoa sắc màu kia cho đến khi chúng dần tắt. Vĩnh Phong lại kéo Hiểu Đồng sang một góc, nơi có đặt hai chiếc ghế nhỏ và một bếp than. Trên bếp than có hai phiến giấy bạc bọc cái gì đó.

- Chờ một chút nữa – Vĩnh Phong cười khi nhấc Hiểu Đồng ngồi xuống ghế. Rồi cậu dùng kẹp xoay trở hai cái phiến giấy bạc kia cười bí hiểm khiến Hiểu Đồng tò mò cực độ.

Lát sau Vĩnh Phong gấp hai cái phiến giấy bạc đồ xuống rồi từ từ mở ra, bên trong là hai củ khoai lang thơm lừng. Hiểu Đồng nhìn hai củ khoai kia thì bật cười. Đã lâu rồi cô không ăn khoai lang nướng. Mùi vị khoai lang nướng mà họ từng nướng cùng nhau cô chẳng thể tìm được ở bất kì đâu cả, cho nên cô không còn muốn ăn nó nữa.

Vĩnh Phong cẩn thận bóc vỏ rồi dùng giấy quấn quay cho khỏi nóng để Hiểu Đồng ăn, cô nhận lấy vừa thổi vừa ăn ngon lành. Mùi vị thơm lừng khiến người ta không cưỡng lại được. Ăn hết rồi Hiểu Đồng còn luyến tiếc hỏi:

- Hết rồi à.

- Ừ!

Hiểu Đồng bèn gơ tay cướp lấy củ khoai của Vĩnh Phong nhưng đã bị cậu đoán được liền giấu đi.

- Cho em cắn một cái đi – Hiểu Đồng nhõng nhẽo nói.

- Không cho – Vĩnh Phong cười lắc đầu nói.

- Keo kiệt – Hiểu Đồng bĩu môi nói – Đường đường là một phó tổng giám đốc mà chỉ đãi người ta có một củ khoai lang nướng. Đúng là kiệt sĩ mà.

- Hừm, nếu em không thích thì có thể trả lại cho anh mà – Vĩnh Phong làm ra vẻ miễn cưỡng nói sau đó chìa tay trước mặt Hiểu Đồng lớn tiếng đòi – Mau trả đây.

- Được trả anh – Hiểu Đồng gom mấy cái vỏ trong giấy bạc đặt vào tay Vĩnh Phong.

Thấy vẻ mặt phụng phịu đầy hờn dỗi của Hiểu Đồng, Vĩnh Phong cảm thấy tim đập rộn ràng liền cười nói:

- Thôi được rồi, anh nhường em phần của anh vậy.

Hiểu Đồng hớn hởi đón lấy nửa củ khoai trong tay Vĩnh Phong, ăn ngon lành. Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng ăn khê cười đưa tay lấy chai nước cho cô uống. Hiểu Đồng nhanh chóng diệt sạch nửa củ khoai đó rồi đón lấy chai nước uống, nhưng khi cô đang uống nữa chừng thì Vĩnh Phong cười ranh ma nói:

- Thật ra anh cũng chẳng tốt bụng nhường em nửa củ khoai đó đâu. Anh sợ ăn nhiều sẽ phải chùm mền mắt. Em anh nhiều như vậy tốt nhất đừng đến gần anh. (Có ai hiểu nghĩa của từ chùm mền ko vậy, mình cười đau cả bụng vì vụ này ^^)

Hiểu Đồng xem tí nữa là bị sặc nước chết. Vĩnh Phong đáng ghét này, rõ ràng là cố ý mà. Hiểu Đồng lườm Vĩnh Phong nhưng chỉ bắt gặp nụ cười đến tận mang tai của Vĩnh Phong khiến cô tức ói máu. Cô chụp lấy tay Vĩnh Phong ôm chặt nói:

- Em cứ bám lấy anh đó.

- Vậy anh đành chịu thiệt thòi một chút vậy – Vĩnh Phong cười gian nói.

Sau đó Hiểu Đồng biết mình bị người ta lừa vào tròng không hay liền buông tay ra tiện thể cắn cho Vĩnh Phong một cái. Nhưng vẫn chưa đủ tức, cô nhìn thấy mũi Vĩnh Phong có một vết lõm liền nói:

- Mũi anh dính lõm rồi.

Vĩnh Phong liền đưa tay chùi. Hiểu Đồng liền nhanh nhẩu nói:

- Để em giúp anh.

Vĩnh Phong liền ngồi yên để Hiểu Đồng lau giúp mình, kì thực Hiểu Đồng đã đưa tay vệt lấy một ít lõm lên tay mình, cô quẹt chúng lên gương mặt trắng sáng của Vĩnh Phong, chẳng mấy chốc gương mặt đã dính đầy lõm.

- Ở đây cũng bị dính nữa – Hiểu Đồng vừa nói vừa nhân cơ hội quẹt thêm vài vết, răng cắn chặt môi nhịn cười. Toàn thân vì vậy mà run lên.

Vĩnh Phong đột nhiên cảnh giác liền đưa tay chùi, quả nhiên mặt cậu đầy lõm. Hiểu Đồng biết mình đã bị lộ tẩy định đứng dậy bỏ chạy. Nào ngờ bị Vĩnh Phong nhanh tay giữ lại, cười nói:

- Mặt em cũng bị dính rồi để anh chùi giúp em – Nói xong cậu cũng vệt một đường lõm trét lên mặt Hiểu Đồng, Hiểu Đồng sợ hãi hét lên:

- Không cần, em tự chùi là được.

Nhưng mặt đã bị Vĩnh Phong chùi đen. Cô tức giận quẹt thêm nói:

- Vậy em giúp anh chùi tiếp.

Nhưng khi bốn bàn tay áp lên hai gương mặt, tạo cảm giác như đang vuốt ve. Hai gương mặt sát gần nhau có thể nhận thấy hơi thở nóng ấm của nhau. Hai trái tim cùng run lên một nhịp đập. Bờ môi tự tìm đến nhau, cuốn lấy nhau với những cảm xúc dịu dàng ngọt lịm khiến người ta ngất ngây.

- Chúng ta là hoàng tử ăn mày và cô bé lọ lem - Vĩnh Phong cười nhìn mặt hai người nói.

Khi cả hai buông nhau ra, Hiểu Đồng tựa người vào vai Vĩnh Phong tận hưởng cảm giác ngọt ngào trong thế giới của hai người. Lát sau Hiểu Đồng lên tiếng hỏi:

- Sao hôm nay anh lại bày ra trò này vậy.

- Chẳng phải anh đã nói sẽ để em yêu anh lần nữa sao, chẳng phải anh đã nói sẽ theo đuổi em lại từ đầu sao – Vĩnh Phong cười đáp, sau đó cậu đưa tay vuốt cái mũi cao cao của Hiểu Đồng – Anh đã giới thiệu mình rồi mà em chẳng chịu giới thiệu về mình gì cả. Thật là bất lịch sự mà.

Hiểu Đồng bật cười ngồi dậy tăng hắng vài cái nói:

- Xin chào! Tôi là Mễ Hiểu Đồng. Chị của bé Đường.... – Ngừng một lát Hiểu Đồng nói tiếp – Nhưng mà bé Đường mới hơn 7 tuổi thôi. Anh là bạn bé Đường, vậy thì anh chỉ là một cậu nhóc thôi. Nếu em chấp nhận sự theo đuổi của anh, hóa ra anh là phi công trẻ lái máy bay bà già sao. Cho nên em từ chối sự theo đuổi của anh.

Hiểu Đồng nói xong hất mặt cười thách thức, Vĩnh Phong không thèm chấp liền nói:

- Chẳng phải em nói, mối tình đầu của em là một cậu nhóc sao.

- Đúng là thù dai – Hiểu Đồng cong môi nói – Chuyện em nói xưa như vậy mà vẫn nhớ.

- đương nhiên rồi, anh mà gặp thằng nhóc đó, anh nhất định lột hết đồ biêu xấu nó.

- Anh đúng là vô lại mà – Hiểu Đồng nguýt cậu mắng.

- Em làm anh nổi máu vô lại nữa rồi – Vĩnh Phong cười nói rồi tóm chặt Hiểu Đồng trong vòng tay, không cho cô kịp lên tiếng.

Cuối cùng hai người cùng nằm trên mui xe, dựa người vào kính chắn gió nhìn những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

- Đẹp quá – Hiểu Đồng reo lên.

- Lúc ở bên Mỹ, anh thường hay nhìn bầu trời đầy sao bên đó, nhưng anh lại chẳng thấy nó đẹp chút nào cả – Vĩnh Phong bỗng trầm giọng nói.

- Tại sao vậy? – Hiểu Đồng hiểu rõ ý tứ trong câu nói đó, nhưng cô giả vờ không hiểu buồn bã hỏi:

- Vì bầu trời ở đó không có em – Vĩnh Phong khẽ đáp.

Giọt nước mắt cố kìm nén cuối cùng cũng rơi xuống trên gương mặt Hiểu Đồng, cô nắm chặt tay Vĩnh Phong, khẽ nhích người sát về phía cậu im lặng tiếp tục thưởng thức ánh sáng lấp lánh tỏa ra trên bầu trời kia. Hiểu Đồng ngủ lúc nào không hay. Vĩnh Phong khẽ cười áo khoát khoát lên người cô, luồn tay ra sau ót cô kéo cô tựa vào lòng mình, ôm chặt lấy cô truyền cho cô hơi ấm xua tan cái lạnh của bóng đêm. Mặt Hiểu Đồng vùi sâu vào lồng ngực Vĩnh Phong, hít thở hương thơm trên người cậu an lành chìm vào giấc ngủ.

Hạnh phúc thật đơn sơ. Có người đi tìm mãi vẫn không thấy được hạnh phúc trong khi nó luôn nằm gần bên. Hạnh phúc là thứ dễ dàng có được, nhưng chúng ta có biết nắm giữ hay không.

Sự ủng hộ Anh Kỳ tăng rất nhanh, cô ta gần như nắm phần thắng trong tay. Nhưng ngay sau đó một phóng sự được tung ra ngay trong tin thời sự quan trọng của đài thành phố.

Đầu tiên là những hình ảnh của những con ghien ốm yếu xanh xao, nằm co rút vào một chỗ, không nhà không cửa rất đáng thương và khiến người ta khiếp sợ.

Phóng sự đó nói về sự kêu gọi mọi người tự giác đi cai ghien. Phóng sự đã mời vài nhân vật phỏng vấn. Đầu tiên là hình ảnh của một cô bé, gương mặt đã được che phủ.

- Do em ham chơi, nghe lời bạn nên thử. Nghĩ rằng chỉ một lần thôi thì không sao, không ngờ lại bị ghien. Từ trước tới giờ em luôn ngoan ngoãn cho nên em rất sợ ba mẹ biết được. Lúc nào cũng phải giấu diếm. Mỗi khi lên cơn ghien em luôn tìm cách đi ra khỏi nhà để mua thuốc. Dần dà tiền ba mẹ cho không đủ để mua thuốc, phải lén lút ăn cắp đồ đem bán. Còn nói dối để xin tiền. Sau này ba mẹ biết được, em xấu hổ đành bỏ nhà đi. Đi theo tụi bạn ăn cắp để có tiền tiêu xài và hút chích, bị công an đuổi bắt. Sau đó em gặp được chị Đình Ân, chị ấy đã khuyên em tự giác đi cai ghien để sống tốt lên. Em thấy mình hồi trước thật là ngốc, không biết tự đi cai ghien, vì xấu hổ mà không dám nói ra, cho nên càng lún càng sâu. Bây giờ em đang tham gia cai ghien cùng với rất nhiều người. Nghe nói một số bạn cỡ tuổi em cũng được chị Đình Ân khuyên nhủ mà tự tham gia cai ghien. Em hy vọng sau khi cai xong, sẽ tiếp tục được mọi người, gia đình tiếp nhận lại em.

Sau đó lại hiện lên rất nhiều bạn trẻ vì lỡ lầm đường lạc lối và xấu hổ mà không dám nói ra đã được Đình Ân khuyên nhủ tự giác đi cai ghien.

Phóng viên đã tường thuật lại mọi hoạt động cai nghiện của các em ấy trong trại cai nghiện. Những gương mặt lúc trước xanh xao, nay đã dần hồng hào, những gương mặt buồn bã nay đã trở nên vui tươi hơn.

Sau đó lại hiện lên hình ảnh của những người thân của các em ấy.

- Gia đình tôi có một đứa con, tôi thương nó lắm và cũng rất tin tưởng vì nó rất nghe lời. Có một dạo tôi thấy nó rất kì lạ, nhưng vì bận rộn và nghĩ con mình đang trong giai đoạn phát triển nên mới có những hành động lạ trên. Nào ngờ con của tôi bị bạn bè xấu xúi giục đi hút chích. Còn về nhà ăn cắp tiền hết lần này đến lần khác. Gia đình tôi vì xấu hổ với bà con hàng xóm nên giận mà đuổi nó đi. Tới chừng người giận thì hối hận vô cùng. Tìm con nhưng chẳng biết nó ở đâu. Sau đó mới biết tin, con tôi đã được nữ diễn viên Đình Ân khuyên nhủ tự giác đi cai nghiện còn thông báo về gia đình chúng tôi nữa. Tôi rất vui mừng và rất cảm ơn cô Đình Ân đã giúp đỡ con tôi và gia đình.

Thời sự còn đưa ra một số ý kiến của người dân:

- Xóm tôi hồi trước rất an bình, từ dạo cái bọn buôn heroin tới đây. Mấy đứa trẻ học đòi bị dụ dỗ. Rồi sinh ra trộm cắp. Thành thử, mọi người đều lo sợ nhà mình bị trộm mà sống không yên. Đến cả cái mặc áo tôi phơi ngoài sào cũng bị tụi nó lấy đi thiệt là khổ mà.

.....

- Tôi có nghe về hành động của diễn viên Đình Ân, tôi rất ủng hộ. Lớp trẻ con em chúng ta ngày càng sa đọa thiếu ý thức. Cần phải được khuyên nhủ tự giác đi cai như vậy đất nước này mới được yên ổn giàu đẹp được. Cứ để tình trạng trộm cắp diễn ra khắp nơi, người dân sống không yên mà đất nước cũng thiếu người chống đỡ, mất đi những mầm non tương lai.

.....

- Tôi cũng có nghe về cuộc thi của hai nữ diễn viên này. Lúc đầu tôi đã bình chọn cho cơ Anh Kỳ vì những hành động giúp đỡ người giá neo đơn và trẻ mồ côi của cô ấy. Nhưng sau này, tôi được biết cô Đình Ân đã tham gia cùng mọi người khuyên nhủ mọi người tự giác đi cai nghiện. Tôi thấy hành động này của cô ấy thiết thực hơn rất nhiều. Bởi vì đây là chuyện trước mắt cần phải giải quyết để xã hội tốt đẹp hơn. Còn về các đoàn thể, nếu cô Anh Kỳ không tài trợ thì còn thiếu gì tập đoàn công ty khác tài trợ chứ. Cho nên tôi cùng mọi người xung quanh đều nhất quyết bầu cho cô Đình Ân.

- Con tôi đã được cô Đình Ân giúp đỡ, tự giác đi cai nghiện, tương lai của nó sau này cũng sáng lạng hơn. Gia đình tôi rất biết ơn cô ấy, cho nên tôi và gia đình quyết định cùng nhấn tin bầu chọn cho cô Đình Ân.

Sau cùng là hình ảnh của Đình Ân :

- Tất cả mọi người, hãy cùng nhau đẩy lùi ma túy, kẻ gây hại cho cuộc sống của chúng ta. Đừng vì mặc cảm xấu hổ mà tiếp tục sai lầm làm bạn với ma túy mà nhận lấy hậu quả xấu. Đánh chó chạy đi không ai đánh người chạy lại. Chỉ cần bản thân mọi người dám tự nguyện đi cai nghiện để thể hiện sự dũng cảm đáng để mọi người khen ngợi. Còn hơn cứ tiếp tục sai lầm khiến mọi người xa lánh. Hãy biết tự yêu thương bản thân mình.

Sau đó, bài phóng sự còn cho biết thêm từ việc các em nhỏ tự giác đi cai nghiện đã khai ra những địa điểm buôn bán ma túy giúp cơ quan điều tra bắt trọn ổ. Tin này khiến ọi người vui mừng vô cùng.

Ngay sau khi bài phóng sự xuất hiện thì cột bình chọn cho Đình Ân chỉ một ngày mà tăng vọt. Chẳng mấy chốc đuổi kịp Anh Kỳ. Sau đó là vượt lên trên một cách nhanh chóng.

- Tuyệt quá đi - Minh Thùy nhìn cột điểm phấn khích reo lên – Chị Hiếu Đồng, chị tài thật, tìm được đề tài hay như vậy.

- Chỉ là tình cờ chị đi xe buýt nhìn thấy băng rôn kêu gọi mọi người tự nguyện đi cai nghiện thôi. Cho nên mới lấy nó để tham dự thôi – Hiếu Đồng mỉm cười khiêm tốn nói, cô nhìn vẻ mặt rạng rỡ của Đình Ân mà lòng cũng thấy vui theo.

- Làm sao mà cậu tìm thấy những em nhỏ bị nghiện đó hay vậy – Đình Ân cười vui vẻ hỏi.

- Vậy thì cậu phải cảm ơn Thiên Minh mới được – Hiếu Đồng đáp – Chính anh ấy đã cho đàn em đi tìm đó.

- Nhưng thời gian ngắn như vậy mà cậu và anh ấy tra ra được nhiều việc như vậy sao? – Đình Ân tiếp tục thắc mắc. Minh Thùy cũng tò mò yên lặng lắng nghe.

- Không! Minh và Thiên Minh đã điều tra trước đó rồi. Ngay khi bắt đầu cuộc thi, mình đã bảo anh ấy cho người điều tra – Hiểu Đồng từ tốn giải thích.

- Thật sao! – Đình Ân và Minh Thùy cùng hỏi một lúc.

Hiểu Đồng mỉm cười gật đầu.

- Vậy là ngay từ đầu, cậu đã định mình và Anh Kỳ sẽ tiếp tục thi đấu à – Đình Ân kinh ngạc hỏi

- Đúng vậy. Ngay từ đầu, mình đã định tỷ số hòa.

- Vì lẽ gì ?

- Vì Vĩnh Thành nói mình biết, bà Mai Hoa và chủ tịch cũng về nước. Cho nên mình đoán, bà Mai Hoa nhất định sẽ có động thái với mình. Nhưng con cáo già như bà ta sẽ không trực tiếp đánh vào mình tránh bị thương, nên sẽ dùng người bên cạnh mình để uy hiếp mình. Mà người đó chắc chắn là cậu. Sở dĩ bà ta để trận đấu này hòa là vì mục đích muốn gây chú ý cho sản phẩm mới, và uy hiếp mình, một mũi tên bắn trúng hai đích. Tiếc rằng lần này bà ta tính sai nước cờ. Cậu đã là người chiến thắng. Chỉ có điều, mình không tin bà ta chịu để yên như vậy.

Rồi Hiểu Đồng nhìn gương mặt thất thần thoáng chút lo lắng của Đình Ân và cái rùng mình của Minh Thùy cười nói:

- Yên tâm đi, mục tiêu của bà ấy là mình. Mình tuyệt đối không để bà ấy hại những người thân của mình.

Ngay sau đó, một cuộc họp đã diễn ra khi cột bình chọn của Đình Ân cao hơn Anh Kỳ. Ngay khi tất cả cổ đông đều nhất trí chọn Đình Ân vào vị trí đại diện cho sản phẩm mới thì cánh cửa phòng họp mở ra

Tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa, ai là người dám mở cửa khi mà các cấp lãnh đạo đang hội họp như thế. Nhưng người bước vào lại khiến mọi người một phen kinh ngạc đứng bật dậy chào đón. Người đó không phải ai khác chính là bà Mai Hoa.

- Mẹ - Vĩnh Thành và Vĩnh Phong cùng lúc kêu lên.

- Chào bà chủ tịch – Tất cả mọi người đều lần lượt lên tiếng chào.

Bà Mai Hoa dáng vẻ sang trọng đầy kiêu hãnh từ từ bước vào, tháp tùng bà chính là vị trợ lý trung thành. Từ lúc bà bước vào không khí vốn nghiêm trang của buổi họp càng căng thẳng hơn. Bà tiến lại ngay cái ghế cao nhất bên trong và ngồi xuống, Vĩnh Thành liềm lùi lại nhường ghế cho bà và ngồi vào cái ghế bên cạnh vừa được một nhân viên nhanh nhẹn đem đến.

- Mọi người ngồi đi – Bà mỉm cười nói, nhưng ánh mắt bà quét ngay đến vị trí cuối cùng của bàn họp, nơi có một ánh mắt vừa như băng giá vừa như núi lửa phun trào nhìn bà, nhưng nét mặt lại thấp thoáng nụ cười vừa chế nhạo vừa tự tin, vừa xem thường.

Chỉ vài giây phút chạm mắt nhau, hai ánh mắt vừa như thách thức nhau, vừa như kiên dè nhau. Cuối cùng, một tiếng nói vang lên cắt ngang ánh mắt của bà Mai Hoa, trước khi bà thu lại ánh nhìn của mình, bà thấy một nụ cười chiến thắng trên khóe môi người đó.

- Mẹ, sao hôm nay mẹ lại đến đây – Chính là Vĩnh Thành lên tiếng cắt ngang.

- Mẹ đến để nghe mọi người bàn về việc chọn người đại diện – Bà nhẹ nhàng cười nói, khí chất cao sang trong giọng nói khiến người ta kính trọng – Mọi người bàn đến đâu rồi, tiếp tục đi.

- Chúng tôi đã bàn xong rồi rồi. Vì cô Đình Ân đã thắng trong cuộc bình chọn này nên người đại diện cho sản phẩm mới của chúng ta chính là cô Đình Ân – Giám đốc Điền đứng lên báo cáo.

Bà Mai Hoa nghe xong gật gù đầu. lát sau bà nghiêng đầu nhìn mọi người hỏi:

- Có ai có ý kiến gì không?

Tất cả mọi người đều im lặng. Vĩnh Thành bèn lên tiếng:

- Mẹ! Tất cả đều đồng ý cả rồi, con thấy chúng ta cứ thế tiến hành thôi.
 - Vĩnh Phong, con thì sao? – Bà đưa mắt nhìn Vĩnh Phong.
 - Con không có ý kiến gì hết – Vĩnh Phong lạnh nhạt trả lời.
 - Được, mọi người không ai có ý kiến gì, nhưng tôi có ý kiến – Bà Mai Hoa nhẹ nhàng gật đầu mỉm cười nói.
 - Vâng, phu nhân cứ nói, chúng tôi xin lắng nghe – Giám đốc Lâm lên tiếng tán thành. Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý với lời của giám đốc Lâm. Điều này cho thấy, lời nói của bà vô cùng quan trọng.
 - Mọi người cũng biết – Bà Mai Hoa háng giọng nói – Anh Kỳ vốn là diễn viên nổi tiếng được rất nhiều người biết đến. Nếu để cô ấy làm người mẫu đại diện cho chúng ta, chắc chắn khi sản phẩm này của chúng ta được tung ra thị trường bên ngoài sẽ dễ dàng được mọi người đón nhận hơn là một diễn viên chỉ được biết đến ở trong nước như Đình Ân. Nhưng tôi cũng không thể phủ nhận hình ảnh và sự cố gắng của cô Đình Ân trong thời gian vừa qua. Cho nên tôi đề nghị: Hãy để cho Đình Ân làm người mẫu đại diện cho chúng ta trong nước, còn người mẫu đại diện cho chúng ta ở nước ngoài chính là Anh Kỳ. Không biết các vị nghĩ sao.
- Lời bà Mai Hoa vốn luôn được mọi người nể trọng, nay bà lại nói rất có lý khiến mọi người gật đầu tán thành. Có người vừa nghe xong liền trầm nghĩ:” Cáo già cuối cùng cũng ra khỏi hang” liền lập tức phản đối.
- Tôi phản đối.
- Hiểu Đồng đứng lên lên tiếng phản đối. Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.
- Nghe nói cô là đại diện của tập đoàn Vĩnh Phát – Bà Mai Hoa làm như nửa tôn trọng, nửa khinh thường một kẻ đại diện nhỏ mọn như cô.
 - Đúng vậy – Hiểu Đồng đáp không một chút khách khí.
 - Được, vậy thì cô cho biết lí do cô phản đối yêu cầu của tôi là gì – Bà Mai Hoa trừng mắt hỏi, khóe môi giật giật.
 - Bởi vì Anh Kỳ đã thua cuộc. Huống hồ sự việc lần này được công bố rộng rãi như thế, bây giờ lật lọng bảo người ta chỉ có thể làm người mẫu đại diện ở trong nước thì mặt mũi người ta để ở đâu. Nếu ngay từ đầu không muốn người ta thắng thì đừng chấp nhận cuộc thi làm gì. Có chơi có chịu. Thắng là thắng, thua là thua – Hiểu Đồng không một chút sợ hãi nói thẳng một cách khinh miệt, ánh mắt bày tỏ rõ sự khinh thường.
- Bà Mai Hoa tái cả mặt, ánh mắt trừng trừng giận dữ. Tất cả cổ đông trong đó đều hoảng sợ, họ liếc nhìn cô gái bé nhỏ kia như một con thỏ trắng hiền lành lại dám đương đầu với một con hổ to lớn. Chẳng ai dám nói gì, lặng lẽ nuốt nước bọt, bịn rịn mồ hôi. Có người còn lặng lẽ nhìn Hiểu Đồng ra hiệu ngầm, nhưng cô phớt lờ, còn cố tình giương mắt lên thách thức.
- Được rồi – Vĩnh Phong chột lên tiếng cắt ngang không khí căng thẳng này – Chuyện này chúng ta bàn sau đi.
 - Đúng đó – Tất cả mọi người bèn hòa nhau tán thành.
 - Tôi không đồng ý – Hiểu Đồng lại tiếp tục lên tiếng – Chuyện này sớm muộn cũng phải bàn. Bàn trước hay bàn sau thì đều như nhau. Tốt nhất nên dứt khoát một lần để còn tiếp tục những công việc khác. Tôi không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ột việc đơn giản thế này. Thời gian làm việc khác để tăng lợi nhuận tập đoàn lên, như vậy Vĩnh Phát của tôi cũng được hưởng lợi – Hiểu Đồng biết, nếu lần này không đạt được thỏa thuận thì lần sau dưới sức ép của bà Mai Hoa, họ chắc chắn sẽ thay đổi quyết định ngày hôm nay, cho nên cô cần phải ra đòn quyết định trước.
 - Cô ...- Bà Mai Hoa tức giận ra mặt.
 - Thế nào? – Hiểu Đồng khẽ cười ánh mắt chế giễu hỏi.

- Cô đúng là không biết điều – Bà Mai Hoa tức giận đến độ đánh mắt cả phong độ thường thấy của mình mà tuông ra một câu mắng.

- Ồ ... - Hiểu Đồng cảm thán một cái rồi giương mắt cười đáp trả - Biết điều kiểu lật lọng như bà chủ tịch đây mới đúng sao.

- Ý cô là sao – Bà Mai Hoa giận dữ đập tay lên bàn cái rầm khiến cho tất cả mọi người được một phen hồn ví lên mây .

- Ý tôi là bà cố tình làm ột cuộc thi nhỏ trở nên rầm rộ, mời những nhân vật lớn đến chấm điểm, muốn làm bẽ mặt người ta. Cuối cùng không ngờ người ta lại thắng rồi thì lật lọng nói chỉ là người mẫu đại diện trong nước – Hiểu Đồng cố tình nói thẳng chọc giận bà ta.

Bà Mai Hoa tức đến run người. Chưa bao giờ bà bị sỉ nhục như hôm nay, lại còn là một con nhóc hỉ mũi chưa sạch nữa. Thế này thì mặt mũi thể diện của bà còn để đâu được nữa. Nhưng bà lại không thể phản bác lại lời của Hiểu Đồng được nữa.

- Hiểu Đồng! – Tiếng Vĩnh Thành vang lên, cậu nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo. Cậu sợ rằng nếu cô tiếp tục đối đầu với mẹ cậu thì sẽ có hậu quả khôn lường.

Hiểu Đồng hít một hơi thật sâu rồi thở ra thật mạnh, đáp lại ánh mắt của Vĩnh Thành:” Nể mặt anh, em không làm khó bà ta nữa”.

Bà Mai Hoa nghe Vĩnh Thành lên tiếng, cho rằng Vĩnh Thành đang bênh vực mình thì thấy vui vẻ hơn một tí. Cơn giận đã nguôi đi một phần, cố lấy lại phong độ nghiêm trang hòa nhã để nói:

- Sở dĩ tôi đưa ra đề nghị như vậy là vì Anh Kỳ mới về nước chưa thông hiểu được tình hình trong nước cho lắm. Nên Đình Ân mới dễ dàng thắng cuộc, cho nên vì sự công bằng tôi mới đề nghị như vậy.

- Thì ra là vậy- Tất cả mọi người luôn có chiều hướng xua nịnh bà ta nên lập tức hòa theo – Làm như vậy rất đúng.

Hiểu Đồng tức giận vô cùng, con cáo già này trước sau cũng nhất định không buông tha con mồi của mình. Được, vậy thì không cần nể mặt nữa.

- Ý của bà chủ tịch là chỉ cần thi lại lần nữa thì Anh Kỳ nhất định sẽ không thua ?

- Đúng vậy – Bà Mai Hoa cười gật đầu xác nhận.

- Được, vậy thì thi lại thôi – Hiểu Đồng nhếch môi khê cười nói.

- Cái gì, phải thi lần nữa sao – Minh Thùy vừa kinh ngạc, vừa hoảng hốt kêu lên.

- Ừ ... - Hiểu Đồng khê cười.

Đình Ân không nói gì, cô quyết định tin tưởng mình sẽ thắng bởi vì cô tin Hiểu Đồng.

- Vậy lần này thi như thế nào? – Minh Thùy sốt ruột hỏi.

- Vẫn như vậy – Hiểu Đồng đáp gọn

- Vẫn kế hoạch tuyên truyền về ma túy ?

- Không.

- Vậy thì là cái gì?

- Chị chưa biết – Hiểu Đồng thông thả trả lời, nhưng thấy vẻ mặt mắt chữ A miệng chữ O của Minh Thùy khê cười nói tiếp – Người thông minh ắt có cách thông minh.

Khi Minh Thùy ra tiễn Hiểu Đồng về thì thấy anh chàng Quốc Bảo đã đứng đợi trước cổng nhà từ lúc nào không biết .

- Sao anh lại đến đây? – Minh Thùy há mắt nhìn Quốc Bảo đầy khó chịu hỏi. Cô vẫn còn nổi giận vì chuyện người mẫu Như Lan đột nhiên thay đổi thái độ, khiến họ một phen khốn đốn.

- Đến rủ em cùng đi chơi – Quốc Bảo không hề để ý đến thái độ của Minh Thùy, cậu mỉm cười rạng rỡ nói.
 - Sao tôi phải đi chơi với anh! – Minh Thùy trở mặt nhìn Quốc Bảo gườm gườm hỏi.
 - Vì bây giờ em là bạn gái của anh rồi – Quốc Bảo cười thích chí, tất cả mọi người đều thấy được niềm hạnh phúc dâng lên trong đáy mắt cậu.
 - Ai là bạn gái của anh – Minh Thùy bĩu môi, chớp mắt lơ đãng nói.
 - Chẳng phải em đã nói...- Quốc bảo ngỡ ngàng nói.
 - Anh còn dám nhắc lại. Ai cam đoan với toi6là chị anh sẽ giúp chứ, còn nói, chị anh thương anh nhất, cuối cùng thì sao, chị anh quay lại nói giáo cho giặc khiến bọn tôi khổ sở thế nào biết không hả. Cũng may là anh Thiên Minh biết tin kịp lúc, nếu không chúng tôi thua nhục nhã lúc nào không hay rồi.
 - Nhưng mà ... - Quốc Bảo khổ sở nói, cậu cũng không ngờ lại bị bà chị họ bán đứng một cách thâm thúy như vậy.
 - Được rồi – Hiểu Đồng thấy vậy bèn lên tiếng – Minh Thùy truyện đó cũng không phải lỗi Quốc Bảo, cậu ấy cũng lấy công chuộc tội, giúp chúng ta chạy đi trang phục rồi.Nếu không có cậu ấy giúp, chúng ta đã thua từ lâu rồi.
 - Phải đó, phải đó ...cô như lấy công chuộc tội rồi đi – Quốc Bảo mừng rỡ hòa theo, ánh mắt nhìn Hiểu Đồng đầy cảm kích.
 - Em mặc kệ, lần thi này chị Đình Ân thắng thì em sẽ nghỉ lại, còn nếu thua, bảo anh ta cách xa em ba bước – Minh Thùy nguýt một hơi dài nói rồi đóng sầm cửa lại bỏ đi vào trong nhà.
- Về mặt Quốc Bảo tiu nghỉ từ lúc Minh Thùy đóng sầm cửa lại. Hôm nay biết Minh Thùy được nghỉ, cậu đã kì công chuẩn bị rất nhiều cho buổi hẹn hò đầu tiên này, chẳng dè mọi sự lại như thế. Hiểu Đồng thấy thế cũng không đành lòng, cô biết Minh Thùy cũng bắt đầu thích Quốc Bảo rồi, chỉ là trẻ con không chịu thừa nhận mà thôi. Cô nhún vai một cái nói:
- Được rồi, nể tình giao hảo của chúng ta nhiều năm nay. Mình giúp cậu theo đuổi Minh Thùy vậy.
 - Thật sao? – Mắt Quốc Bảo sáng rực lên hỏi.
 - Thật – Hiểu Đồng gật đầu đáp – Nhưng bây giờ phiền cậu làm tài xế đưa mình về nha.
- Hiểu Đồng đã chui vào xe, thấy Quốc Bảo còn đứng ngó ra đó thì liền giục.
- Này mau lên, mình không giúp không công đâu. Phí tiết kiệm tiền đi xe coi như lợi phí trả công mình bỏ ra giúp cậu.
- Quốc Bảo thở dài chui vào xe. Không ngờ Hiểu Đồng lại thực dụng đến vậy. Hiểu Đồng nhìn Quốc Bảo thì nhăn răng ra cười, giúp đỡ thì giúp đỡ nhưng thấy lợi cũng không nên bỏ qua.
- Hôm sau, Đình Ân rủ Hiểu Đồng đi đến trung tâm mua sắm để mua tặng Thiên Minh một chiếc áo vì cậu đã vất vả giúp cô chạy ngược chạy xuôi cho cuộc thi. Cả hai người đi rất vui vẻ, đang lựa chọn một chiếc áo sơ mi thì nghe tiếng của một người bên cạnh:
- Bác gái, bác xem chiếc áo này anh Vĩnh Phong mặc vào có đẹp không?
 - Đẹp lắm, con đúng là có mắt nhìn. Cái áo lần trước con tặng, Vĩnh Phong mặc vào trông rất đẹp – Lại một giọng nói quen vang lên.
 - Đâu có, đâu có, tại anh ấy vốn dĩ đẹp trai cao ráo, bần gì cũng đẹp mà – Cô gái then thùng nói.
- Hiểu Đồng và Đình Ân ngẩng đầu nhìn lên thì hóa ra là bà Mai Hoa và Anh Kỳ.
- Thật trùng hợp – Anh Kỳ lên tiếng trước.
 - Đúng vậy, thật trùng hợp – Hiểu Đồng khẽ cười chào nói, ánh mắt quét nhẹ lên người bà Mai Hoa.
 - Hai người đúng là rảnh rỗi nhỉ, đang trong giai đoạn thi đấu mà còn có thời gian đi mua đồ - Bà Mai Hoa cười châm biếm.

- Tôi lại nghĩ, người bận rộn phải là cô Anh Kỳ mới đúng. Phải suy nghĩ làm sao để có thể đánh bại tôi. Không ngờ cô ấy lại có thời gian đi lấy lòng mẹ của người khác – Lần này Đình Ân len tiếng đáp trả. Cô không muốn hai người trước mặt ức hiếp bạn mình.

Hai người kia không ngờ Đình Ân lại nói thế thì tái mặt. Anh Kỳ tức giận nói:

- Cô...

Nhưng bà Mai Hoa đã đưa tay chặn lại, khiến cô đành hậm hực im lặng ném ánh nhìn đầy tia sét về phía Hiếu Đồng và Đình Ân.

- Cô nên lo cho chính mình đi. Không chừng lần này người thua chính là cô – Bà Mai Hoa mỉm cười hòa nhã nói.

- Vậy sao. Vậy chắc lần này cô Anh Kỳ đã tìm hiểu kỹ tình hình trong nước rồi phải không? – Hiếu Đồng cười mỉa mai hỏi, rồi nhằng đầu nhìn bà Mai Hoa đang giọng nói – Hy vọng lần này, bà chủ tịch không lật lọng lần nữa.

Bà Mai Hoa giận run cả người, nhưng đành nén giận bảo với Anh Kỳ:

- Chúng ta đi thôi.

Hai người vừa đi ngang qua Đình Ân và Hiếu Đồng thì cô đã thì thầm nói:

- Có biết tại sao tôi thà mạo hiểm thi lần nữa cũng không chịu đề nghị của bà chủ tịch không?

Bước chân hai người kia bỗng khựng lại, mắt lập tức quay sang nhìn Hiếu Đồng. Cô khẽ cười bình thản nói:

- Ngay từ đầu tôi đã nghĩ đến việc để cô làm người mẫu đại diện bên ngoài, còn Đình Ân làm người mẫu đại diện trong nước bởi vì tôi biết Vĩnh Phong nợ cô. Nhưng ngay giây phút cô cố tình vu oan tôi ăn cắp. Tôi đã quyết không để cô được một món lợi nào thêm nữa, bởi vì tôi không nợ cô – Hiếu Đồng khẽ nghiêng người kẻ sát Anh Kỳ nói. Nắm tay Anh Kỳ siết chặt lại, rồi bỏ đi.

Nhưng sau đó, họ nghe tin Anh Kỳ đã cướp đi kế hoạch kêu gọi mọi người tự nguyện cai nghiện. Cô ta cho người đầu tư vào trong các trại cai nghiện rất nhiều thứ tù máy móc thuốc men. Thậm chí là việc cai nghiện không tốn tiền. Trước đây, khi con cháu bị nghiện, gia đình phải đưa đi cai và đóng không ít tiền để các bác sĩ ở đây giúp con cháu mình cai thuốc. Nhưng giờ đây, họ không cần đóng tiền, bởi vì cơ sở vật chất đã được đài thọ một cách đầy đủ. Các thanh niên cai nghiện cũng có được những phương thức thể thao lành mạnh để đẩy lùi cơn nghiện. Có các bác sĩ, y tá tận tâm. Báo chí đăng tin rầm rộ. Nhưng lần này tất cả mọi người không vội bả chọn cho Anh Kỳ như lần trước nữa mà im lặng chờ động tĩnh từ Đình Ân.

- Rầm... - Minh Thùy tức giận đập mạnh tờ báo trong tay xuống mặt bàn – cái gì mà điều tra kỹ tình hình trong nước chứ. Cướp cạn kế hoạch của người ta như vậy mà còn trở trên lên báo.

- Bình tĩnh đi – Đình Ân vội vuốt giận Minh Thùy, cô bé này vốn bộc trực nóng tính mà, sau đó quay sang Hiếu Đồng hỏi – Bước tiếp theo chúng ta làm gì?

- Cô ta cướp của mình thì mình sẽ cướp lại của cô ta – Hiếu Đồng khẽ cười nói – Hôm nay được nghỉ, phải dẫn bé Đường à bé Phong đi chơi thôi. Hai người cũng cùng đi luôn đi.

- Đi đâu – Đình Ân và Minh Thùy cùng lên tiếng hỏi.

- Đi rồi khác biệt - Hiếu Đồng ra vẻ bí mật nói.

Trời tối, Hiếu Đồng dẫn bé Đường và bé Phong về nhà. Hai đứa bé hôm nay chơi rất vui, trên đường kể rất nhiều chuyện khiến Hiếu Đồng cười rất nhiều. Vừa đến nhà thì thấy một bóng người thật tao nhã đứng dựa lưng vào xe một cách bình thản nhìn về phía ba người bọn họ.

- Anh Phong! - Bé Đường mừng rỡ reo lên, rồi chạy vội đến ôm chầm lấy Vĩnh Phong.

Vĩnh Phong cũng cúi người giang tay ôm lấy bé Đường ẵm lên cao. Hai anh em quấn quýt vô cùng. Hiếu Đồng khẽ cười. Bé Đường lúc trước luôn sợ người lạ, chỉ có mỗi Vĩnh Phong là không, thậm chí có lúc Hiếu Đồng thấy con bé còn thích Vĩnh Phong hơn cả mình. Điều lạ là, tuy bé Đường cũng thích Vĩnh Thành nhưng không quấn quýt mừng rỡ như Vĩnh Phong, mặc dù Vĩnh Thành cũng khá chiều chuộng bé Đường.

Hiếu Đồng đã cho rằng vì Vĩnh Phong là người tạo cho bé Đường cảm giác của một người cha trước nên mới thế. Cô không ngờ rằng đằng sau còn có một việc không thể ngờ tới.

- Con cũng muốn ...- Bé Phong cũng lấm chằm chạy tới giơ cao hai tay đòi.

Vĩnh Phong khẽ cười cúi người bế luôn bé Phong lên.

- Sao anh lại đến đây ? – Hiếu Đồng đi đến gần cười hỏi.

- Đến cùng mọi người ăn cơm – Vĩnh Phong cười trả lời.

- Nhưng hôm nay em không nấu cơm, định gọi đồ ăn đem ới – Hiếu Đồng bối rối nói.

- Vậy chúng ta cùng nhau đi ăn. Hai đứa muốn ăn kem gì nào? – Vĩnh Phong quay qua nhìn hai đứa bé chịu chuộng hỏi.

- Em muốn ăn kem dâu – Bé Đường mừng rỡ reo lên.

- Kem...kem...- Bé Phong cũng đòi theo.

Hiếu Đồng khẽ cười nhìn ba người họ ngồi vào xe. Đây chính là hạnh phúc. Chỉ tiếc rằng hạnh phúc này quá mong manh.

Trong cuộc bán đấu giá từ thiện của tháng, một bức tranh phong cảnh biển khá lớn được đưa ra đấu giá. Bức tranh đó là do các em nhỏ trong trại trẻ mồ côi đã cùng nhau tạo ra từ hàng ngàn vỏ sò rất nhỏ, bức tranh vô cùng sắc xảo, tỉ mỉ và rất đẹp. Bức tranh nhanh chóng được đưa ra với giá rất cao.

Một em bé gái khoảng 15 tuổi mặc một chiếc váy xanh nhạt xinh xắn đứng ra nói:

- Đây là tác phẩm mà tất cả chúng làm đã bỏ công sức ra hoàn thành hơn 1 tuần lễ. Những vỏ sò này đều được chúng em lựa chọn kỹ mỹ và nhặt về rất cực khổ. Đây chính là ước mơ và hy vọng về tương lai của chúng em.

Các nhà doanh nghiệp đã tranh đấu liên tiếp để lấy cho được bức tranh phong cảnh biển vô cùng độc đáo và rất đẹp này. Một phần nữa, nhờ vào việc này sẽ có thể nâng cao hình ảnh công ty trước mặt công chúng khi mà những buổi đấu giá từ thiện thế này rất thu hút sự chú ý của báo chí truyền hình và công chúng quan tâm.

.....

- 7 tỷ - Tiếng người chủ tọa vang lên, chiếc búa trên tay ông ta giáng xuống.

- 10 tỷ – Một bàn tay giơ lên nói.

Tất cả mọi người đều ồ lên, qua lại nhìn mạnh thường quân vô cùng rộng rãi kia. Người đó không phải là ai khác mà chính là anh chàng tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn bất động sản lớn Phương Thế.

Sau đó cái tin bức tranh vỏ sò được mua lại với giá khá ang lại cho trại trẻ mồ côi một kinh phí lớn. Tất cả mọi người trong trại trẻ đều vui mừng. Ngay sau đó, một bản tin thời sự lại lần nữa đưa tin liên quan tới nữ diễn viên Đình Ân. Lần này, cô không hoạt động trong phòng trà cổ vũ mọi người tự động cai nghiện mà là cùng các em nhỏ đi tham quan biển.

Hình ảnh các em nhỏ lần đầu tiên được chạm chân vào làn nước mát lạnh của biển thật khiến người ta xúc động. Hình ảnh Đình Ân cùng các em nhỏ chơi đùa thật vui vẻ khiến người ta cảm thấy thật thoải mái và vui vẻ. Rồi hình ảnh cô và các em nhỏ cùng nhau nhặt vỏ sò, cùng nhau tạo nên bức tranh vỏ sò tuyệt đẹp.

- Em rất vui, ở trại trẻ tuy được ăn được chơi, nhưng đây là lần đầu tiên em được đi biển. trước đây nhìn trên tivi thích lắm, nhưng em biết là không có kinh phí. Lần này thỏa ước mong rồi – Giọng một em bé gái run run đây cảm xúc lên tiếng phát biểu khi phóng viên đến phỏng vấn, sau đó vài em khác cũng tỏ ý thích thú như thế.

Sau đó là một phóng sự ở một viện dưỡng lão. Các em nhỏ ở trại mồ côi được đưa đến giao lưu với các cụ già. Những câu hỏi ngô ghê được đặc ra hỏi của các em với các cụ được các cụ trả lời cặn kẽ. Bọn trẻ chăm chú nhìn các cụ tạo ra các món đồ thủ công tuy đơn sơ nhưng rất đẹp, và học hỏi theo.

- Tôi xa gia đình và con cháu lâu lắm rồi. Nhớ chúng lắm, nhưng bị chúng bỏ mặc không đến thăm nữa.

Buồn lắm. Nhớ mấy đứa cháu nội lắm, tôi ước khi mình sắp chết có thể gặp chúng một lần – Một cụ già nói trong nước mắt, vừa nói vừa lấy khăn lau nước mắt kể lại nỗi đau trong lòng mình.

Vài cụ già kể lại lí do buồn mà mình hiện phải ở viện dưỡng lão chứ không được sum họp với gia đình.

- Cô Đình Ân đưa mấy đứa bé này tới đây chúng tôi rất vui. Nhìn chúng mà đỡ nhớ tới con cháu, chúng tôi cũng bớt tủi thân .

.....

Sau đó là rất nhiều lời cảm ơn của mọi người tới Đình Ân. Một người quản lí của viện dưỡng lão đã đứng ra phát biểu:

- Tuy trước đây chúng tôi luôn được cô Anh Kỳ giúp đỡ tài trợ mọi mặt. Chúng tôi rất cảm kích cô ấy. Nhưng mà cô Đình Ân lại đem đến cho chúng tôi rất nhiều niềm vui, tuy rất nhỏ nhưng đó lại là điều mà tất cả mọi người đều mong đợi. Hơn thế nữa, cô ấy còn chú ý đến tình trạng sức khỏe cuộc sống của chúng tôi. Vốn dĩ trại dưỡng lão là đất tư không hoàn toàn thuộc về chúng tôi, bên cạnh lại có nhà máy xí nghiệp sản xuất, với cường độ khá lớn. Các cụ già vốn đã khó ngủ lại bị đánh thức vì nhà máy hoạt động quá sớm. Nhiều cụ vì vậy mà sinh ra rất nhiều bệnh, không thể thoải mái nghỉ ngơi. Tổng giám đốc Phương Thế Nam của tập đoàn bất động sản Phương Thế là một người bạn của cô Đình Ân, nể lời cô đã tặng cho chúng tôi một mảnh đất thuộc về riêng chúng tôi và vô cùng yên tĩnh thích hợp cho cuộc sống an dưỡng của các cụ. Thiết nghĩ đây mới chính là điều mà chúng tôi mong muốn nhất. Vì vậy chúng tôi vô cùng biết ơn và cảm kích cô ấy.

34. Chương 34: Hãy Buông Tay Em.

Hiểu Đồng có hẹn với Tuấn Kiệt, vừa ra về cô liền đón xe đến chỗ hẹn. Lâu rồi cô và Tuấn Kiệt không liên lạc với nhau, không ngờ lần này cậu lại hẹn gặp cô trước. Vừa bước vào, Hiểu Đồng bỗng khựng lại vì quá bất ngờ với người ngồi cạnh Tuấn Kiệt. Cô gái mà cô vừa mới quen – Hạ Khanh.

Gạt bỏ sự bất ngờ cô mỉm cười tiến lại bàn của họ, khẽ mỉm cười chào Hạ Khanh rồi quay sang Tuấn Kiệt cười trừ:

- Haiz! Em còn tưởng bị người bạn tốt bỏ rơi nữa chứ.

Tuấn Kiệt cười buồn không nói gì, đầu cúi xuống nhìn ly cà phê trong tay mình.

- Không ngờ hai người quen thân như vậy. Cứ tưởng chỉ là hợp tác trong công việc thôi – Hạ Khanh bắt ngờ lên tiếng, rồi nhìn Hiểu Đồng khẽ cười nói – Chúc mừng em, bài phóng sự vô cùng xúc động khiến tất cả mọi người đều khóc mà bầu chọn cho Đình Ân. Chiến thắng thật oanh liệt với tỷ số gần như 100%.

- Chị quá lời rồi – Hiểu Đồng không tỏ vẻ khiêm tốn, nhưng cũng không tỏ vẻ tự cao, cô mỉm cười rạng rỡ, ánh mắt long long của sự chiến thắng – Chỉ là em và họ có cuộc sống khá giống nhau mà thôi. Những người có cuộc sống đầy đủ trong nhung lụa như Anh Kỳ sẽ không thể nào hiểu được ước mơ và hy vọng của mọi người đâu. Với lại, suy nghĩ vốn khác nhau nữa, Anh Kỳ chỉ chăm chăm lợi dụng họ tạo sự nổi tiếng cho bản thân cô ta, còn bọn em đều nghĩ ọi người.

- Sao em lại biết bọn trẻ thích đi biển. Anh nghĩ tụi nó thích đi khu trò chơi hơn chứ - Tuấn Kiệt đột nhiên hỏi chen vào.

- Em đã dẫn em gái của em và con của một người chị đến thăm trại trẻ. Bọn trẻ con luôn được dạy là không được đòi hỏi quá nhiều, cho nên chúng không bao giờ nói ra ước mơ của chúng. Cho nên em để bé Đường em gái của em chơi cùng chúng và hỏi về ước mơ của chúng. Anh cũng biết đó, trẻ con với nhau không có ngại ngần gì, chúng nó thi nhau nói sợ thích được nhìn biển. Em và Đình Ân cứ thế mà thực hiện ước mơ cho chúng.

- Còn bức tranh, sao em lại nghĩ sẽ tạo một bức tranh như thế - Hạ Khanh lên tiếng.

- Vì...- Hiểu Đồng đột nhiên im lặng, môi mím lại, mi mắt sụp xuống phảng phất nỗi u buồn, đó chính là nỗi đau của cô. Ước mơ cùng ba tạo nên một bức tranh vẽ sò tặng mẹ, ước mơ làm một bức tranh tặng sinh nhật Vĩnh Phong. Chẳng có ước mơ nào cô thực hiện được.

Hạ Khanh thấy Hiểu Đồng có vẻ buồn, không muốn nói đến , cô bèn xoa tay nói:

- Thôi chuyện cũng qua rồi, chúng ta đã thắng. Bỏ qua chuyện này đi.

Hiểu Đồng cười gật đầu rồi quay sang nhìn Tuấn Kiệt:

- Anh hẹn em đến đây có chuyện gì không? Mà hình như anh chưa giới thiệu cho em biết mối quan hệ của hai người.

- Đây là chị gái sinh đôi của anh: Hạ Khanh – Tuấn Kiệt chỉ tay về phía Hạ Khanh giới thiệu rồi im lặng một lát mới tiếp tục lên tiếng – Thật ra anh muốn nói lời xin lỗi với em cho nên mới hẹn em ra đây.

- Bỏ đi, hôm đó, em đã nói em không trách anh. Tình yêu vốn ích kỷ mà. Chỉ hy vọng, anh và Anh Kỳ được vui vẻ bên nhau thì em mừng rồi.

- Thật ra, từ lúc đó tới nay, anh không còn gặp lại cô ấy nữa. Anh biết cô ấy chỉ lợi dụng anh để chiến thắng mà thôi, nhưng mà anh lại ngốc nghếch cam tâm tình nguyện để cô ấy lợi dụng. Chỉ vì anh không muốn cô ấy phải đau khổ khi thất bại, cho nên anh chọn cách ích kỷ phản bội em. Anh cảm thấy có lỗi với em cho nên anh không đến gặp cô ấy nữa – Tuấn Kiệt nói với giọng trầm khàn buồn bã.

- Còn cô ấy, cô ấy muốn quay lại với anh mà, cô ấy phải đi tìm anh chứ - Hiểu Đồng hơi ngạc nhiên hỏi lại, cô không nghĩ Anh Kỳ trợn lợi dụng Tuấn Kiệt như vậy.

- Cô ấy không có đến tìm anh, đã biết cô ấy lừa dối nên anh cũng chưa từng nuôi hy vọng cô ấy đến tìm anh.

- Cái thằng này – Hạ Khanh bỗng xen vào, cô dùng tay bẹo má Tuấn Kiệt nói – Uống công chị từ nhỏ luôn che chở cho em, nhường em cả cái mền....sao lại vì một cô gái không đáng mà buồn bã thế chứ. Ngoan ngoan đi, chị đây sẽ giới thiệu cho em hàng tá cô khác – Hạ Khanh xoa xoa đầu Tuấn Kiệt như một đứa trẻ.

- Chị ...- Tuấn Kiệt kêu lên đầy xấu hổ, tuần tử này mà còn bẹo má và xoa đầu như đứa trẻ thì thật là mất mặt, lại còn ở ngay nơi công cộng.

Mặc dù biết Hạ Khanh cố tình làm vậy để an ủi Tuấn Kiệt nhưng Hiểu Đồng cũng không nhịn được mà cười phá lên, khiến Tuấn Kiệt càng thêm xấu hổ. Cậu bèn gất lên:

- Hai người thôi ngay đi.

Nhưng càng bị Hiểu Đồng và Hạ Khanh trêu ghẹo thêm nữa. Không khí nhờ vậy mà đã bớt phần u buồn. Hiểu Đồng không nữa ăn hiếp Tuấn Kiệt thêm nữa cho bèn nói:

- Được rồi, em tha cho anh với điều kiện là phải giúp Đình Ân có những tấm hình đẹp đó nha.

- Thật ra, anh hẹn em ra cũng vì chuyện này – Tuấn Kiệt ngồi ngay lại nhìn Hiểu Đồng nói - Sau khi hoàn thành xong, anh sẽ từ bỏ sự nghiệp.

- Tại sao – Hiểu Đồng nghe vậy thì ngạc nhiên vô cùng.

- Trước đây, anh cãi lời gia đình đi học nhiếp ảnh cũng vì cô ấy. Bây giờ cô ấy không còn bên cạnh anh nữa thì nhiếp ảnh cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Anh sẽ trở về giúp gia đình anh.

Hiểu Đồng gật gù vẻ đồng cảm. Hạ Khanh vỗ vỗ vai Tuấn Kiệt nói:

- Em trai chị cuối cùng cũng lớn rồi.

- Chị hơn em có ba phút thôi, đừng làm như hiểu đời hơn em chứ - Tuấn Kiệt cự nự lại phản đối, thái độ xem mình như trẻ con của Hạ Khanh. Hạ Khanh cười không nói gì. Sau đó họ lại tiếp tục trò chuyện vui vẻ. Hiểu Đồng cảm thấy hai chị em nhà này vô cùng dễ thương.

Đến khi ra về, Hạ Khanh quay đầu nhìn Hiểu Đồng lần nữa, môi mấp má muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại lắc đầu bỏ đi. Hiểu Đồng cũng chú ý từ đầu đường như Hạ Khanh có điều gì muốn nói với mình, nhưng

cô không lên tiếng mà đợi Hạ Khanh nói. Khi thấy Hạ Khanh quay đầu nhìn mình muốn nói điều gì đó rồi thôi, cô cũng im lặng không hỏi thêm.

Thật không ngờ trên đường về cô lại gặp Anh Kỳ, vốn dĩ chỉ muốn tấp vào mua tặng Đình Ân một món quà mừng chiến thắng. Cô lên trên quầy mỹ phẩm cao cấp của Plaza ... đang lựa chọn quà thì phía trước bỗng ồn ào tiếng mắng ****. Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một dáng vẻ nặng nề sát khí và một dáng vẻ cực kì thảm hại đến đáng thương.

- Đã nói với chị rồi, ngoài Strawberris Champagne tôi không thích bất kì loại nước hoa nào cả. Đừng có xịt lung tung trên người tôi – Anh Kỳ không cần giữ hình tượng của mình nữa, và cũng không giữ thể diện cho Vũ Quỳnh mà cứ quát nạt ầm ĩ chỗ đông người.

- Chị xin lỗi, chị không cố ý, để chị giúp em lau cho bớt muội – Tiếng Vũ Quỳnh sợ hãi, cô lúng túng dùng khăn lau vào vùng tay đã bị xịt nước hoa của Anh Kỳ.

- Không cần, tôi tự lau. Chị đúng là vô dụng mà, làm có chút chuyện cũng không xong – Anh Kỳ giận dữ giật cái khăn trên tay Vũ Quỳnh, lau sạch vết nước hoa rồi quăng mạnh cái khăn vào mặt Vũ Quỳnh.

Bất chợt Anh Kỳ quay đầu nhìn thấy Hiểu Đồng, cô sững người, nhìn Hiểu Đồng đầy cảm tức. Hiểu Đồng chỉ cười nhạt tiếp tục bước đi không thèm để ý. Anh Kỳ ném chi Hiểu Đồng cái nhìn đầy lửa rồi quay sang mắng Vũ Quỳnh.

- Mau xách đồ đem xuống cho tôi. Cẩn thận đó, chị mà làm hư là không yên với tôi đâu.

Cô ta vùng vằng đi ra khỏi chỗ đó, còn cố tình va vào Hiểu Đồng một cái rõ đau. Hiểu Đồng lắc đầu cười, bất chợt nhìn thấy gương mặt của Vũ Quỳnh đang tay xách nách mang khệ nệ đi tới. Vũ Quỳnh nhìn thấy Hiểu Đồng cũng khựng lại, gương mặt lúng túng và xấu hổ. Cô từ một đại tiểu thư giờ đây sa cơ đến nông nỗi này thật nhục nhã. Vì lúng túng nên cô làm rớt đồ.

Hiểu Đồng thấy vậy, không tính toán chuyện cũ, hướng hồ cô ta cũng đáng thương lắm rồi còn chấp nhặt chuyện cũ làm gì, bèn cúi xuống giúp cô ta nhặt đồ lên. Nhạ nhận đặt vào tay Vũ Quỳnh, cô ta nhìn Hiểu Đồng không chớp mắt, Hiểu Đồng bèn cười nói:

- Cẩn thận, kéo rớt nữa lại bị là đó.

Vũ Quỳnh nhìn Hiểu Đồng mặt đầy cảm kích cô e dè nhận lấy mấy túi giấy từ tay Hiểu Đồng. Hiểu Đồng cũng không nói gì thêm định bỏ đi nhưng Vũ Quỳnh đã gọi lại.

- Xin lỗi... - Vũ Quỳnh lắp bắp nói – Trước đây là do tôi cạn nghĩ cho nên mới phạm phải sai lầm. Trong thời gian vừa qua tôi rất hối hận. Chuyện lần trước, tôi không cố ý đâu, chỉ tại vì Anh Kỳ ép buộc. Tôi thật sự xin lỗi.

Hiểu Đồng cười nhẹ gật đầu không nói gì bỏ đi.

Ngồi xe buýt trở về nhà, Hiểu Đồng bản thân cả người. Vì tình yêu, Tuấn Kiệt đã lựa chọn sự ích kỷ, nhưng không ích kỷ cho bản thân mà ích kỷ cho người mình yêu. Còn cô, cô cũng là đang ích kỷ, ích kỷ cho bản thân mình. Cô như một người chân đạp hai xuống, vừa không nở làm tổn thương Vĩnh Thành, vừa tham lam muốn bên cạnh Vĩnh Phong. Lý trí và con tim vốn không cùng tiếng nói, cô phải làm sao đây?

Đột nhiên, Hiểu Đồng nhận được một tin nhắn:” Em tới chưa”. Chỉ ba từ thôi mà luôn có cảm giác ngọt ngào đến lạ thường. Cô đã hứa hôm nay sẽ đến nhà Vĩnh Phong làm cơm cho cậu. Hình ảnh Vĩnh Phong hiện ra với nụ cười rạng rỡ thu hút, luôn tỏa ra ánh hào quang ấm áp bao phủ lấy cô. Hiểu Đồng khẽ nhắm mắt thở dài, cô biết rằng giờ đây mình đang ích kỷ cho bản thân, bởi vì cô vẫn chọn ở bên người mình yêu. Hiểu Đồng nhắn một tin cho Vĩnh Phong:

“ Em quyết định sẽ nói rõ với Vĩnh Thành.”

“ Anh đợi em. “

Ba từ này tưởng chừng như đang mang đến cho họ một hạnh phúc mỹ mãn, nhưng không ai biết rằng, ba từ này lại là thứ khiến họ day dứt.

Khi Hiểu Đồng quyết định đến nhà gặp Vĩnh Thành nói rõ tâm sự của mình, hy vọng Vĩnh Thành tha thứ cho sự ích kỷ của cô. Cô không gọi điện, chỉ đứng lặng lẽ chờ bên ngoài cho đến khi nụ cười ấm áp của Vĩnh Thành hiện ra khi nhìn thấy cô. Ở cậu dường như có điều gì phiền muộn bởi hai hàng chân mày đậm chiếu châu lại, chỉ giãn ra khi nhìn thấy gương mặt Hiểu Đồng.

- Sao em đến mà không gọi cho anh? – Vĩnh Thành nhìn gương mặt hơi tái vì lạnh của cô thương xót trách.

- Em để quên chìa khóa ở nhà. Lại sợ anh bận họp nên em không làm phiền. – Hiểu Đồng cười bẽn lễn nói.

- Vào nhà đi – Vĩnh Thành vội giục, cậu sợ cô lại bị lạnh. Tay đưa vào túi lấy vội chùm chìa khóa ra tra vào ổ. Nhưng chùm chìa khóa lại bất ngờ rơi xuống. Vĩnh Thành thoáng sững người, cậu lo sợ Hiểu Đồng phát hiện được điều gì đó, bèn giả vờ nói:

- Em xem, đến tay anh còn bị lạnh run mà cầm chìa khóa cũng không xong, vậy mà em lại đứng bên ngoài lâu như vậy.

Hiểu Đồng còn đang suy nghĩ phải bắt đầu sao với Vĩnh Thành nên không chú ý đến thái độ lúng túng của cậu khi làm rơi chìa khóa thì nghe Vĩnh Thành hỏi cô giật mình rồi nói:

- Không sao mà. Thôi vào nhà đi anh.

Cửa nhà được mở ra, Vĩnh Thành vội kéo Hiểu Đồng vào trong đẩy cô ngồi ghé phủ lên người cô một tấm chăn, điều chỉnh lại điều hòa cho ấm và đi rót cho cô một ly trà nóng. Thái độ quan tâm của Vĩnh Thành làm Hiểu Đồng không sao mở lời được.

Cô cuối cùng chỉ trò chuyện vài câu với Vĩnh Thành, đến tối Vĩnh Thành đưa cô về mà Hiểu Đồng vẫn không thể mở lời được. Khi về đến nhà, Hiểu Đồng xuống xe, cô hít một hơi thật sâu quyết định nói rõ thì Vĩnh Thành đột ngột ôm chặt lấy cô, giọng khàn buồn thảm vô cùng nói:

- Hiểu Đồng, anh chẳng còn gì cả, chỉ còn có em thôi. Xin em, đừng rời xa anh có được không?

Lời nói tha thiết khiến trái tim vừa căng phồng đầy quyết tâm của hiểu Đồng bị xẹp xuống. Làm sao cô nỡ nói ra những lời tuyệt tình gây đau đớn cho anh vào lúc này được chứ. Hiểu Đồng lặng lẽ gạt đầu. Vĩnh Thành đẩy cô ra rồi cười vuột mũi cô nói:

- Anh đùa thôi, em mau vào nhà đi.

Lúc nói, đôi mắt Vĩnh Thành chất chứa nhiều tâm sự thâm kín của sự đau thương và mất mát, nhưng Hiểu Đồng không biết là chuyện gì, cô định hỏi thì Vĩnh Thành đã lái xe đi mất.

Vì một người là đại diện, còn một người là luật sư của tập đoàn Vĩnh Phát, cho nên Hiểu Đồng và Hạ Khanh có dịp gặp nhau thường xuyên. Một hôm hai người cùng hẹn ở một quán bar. Khi Hiểu Đồng đến thì Hạ Khanh đã có mặt ở đó, trên bàn đã có hai chai bia uống cạn. Dường như Hạ Khanh đã đến rất sớm, vẻ mặt cô chìm vào trầm tư, dáng vẻ cô động khi cô nhìn chăm chú vào ly bia đã cạn đá trên tay mình. Thấy Hiểu Đồng tiến tới, Hạ Khanh bèn ngược đầu nhìn lên, thái độ dứt khoát mạnh mẽ, dường như cô đã trải qua một quãng thời gian khá lâu mới có thể quyết tâm.

Đợi Hiểu Đồng ngồi xuống và gọi nước, Hạ Khanh mới nhìn thẳng Hiểu Đồng hạ giọng nói:

- Chị có chuyện muốn nói với em.

- Vâng – Hiểu Đồng liền gạt đầu, thái độ bình thản như đã đoán sẽ có cuộc nói chuyện thế này.

- Em biết chị và Vĩnh Thành quen nhau chứ ?

- Em biết. Anh ấy có kể với em.

- Haiz..., xem ra anh ấy rất yêu em, cho nên không hề giấu em bất cứ chuyện gì – Hạ Khanh reo lên một cách cảm thán, gương mặt có chút buồn bã.

Hiểu Đồng chỉ cười không nói gì cả.

- Chị yêu anh ấy. Lần đầu tiên gặp, chị đã yêu anh ấy rồi – Hạ Khanh trầm tư một lát rồi mới quyết định nói ra nỗi lòng của mình.

- Vĩnh Thành là một chàng trai tốt. Anh ấy xứng đáng được nhiều người ngưỡng mộ - Hiểu Đồng gật đầu tỏ vẻ hiểu.

- Nhưng người có thể làm anh ấy chú ý chỉ có một mình em. Trong mấy năm quen biết anh ấy, chị chưa từng thấy anh ấy ở bên bất cứ người phụ nữ nào cả. Cho nên nhìn thấy Vĩnh Thành hết lòng chăm sóc cho em, chị rất ganh tỵ.

Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn Hạ Khanh, đôi mắt cô chứa đầy u buồn, đôi mắt Hạ Khanh cũng vậy. Hiểu Đồng cảm thấy tim rất nhói đau. Cô được những người phụ nữ yêu Vĩnh Thành ghen tỵ, nhưng cô lại có lòng rũ bỏ anh, nỗi hổ thẹn trong lòng Hiểu Đồng lại dâng lên.

- Thật ra, Vĩnh Thành đã giấu em một chuyện, chị cũng chỉ được biết gần đây thôi – Hạ Khanh nhìn Hiểu Đồng, trong đáy mắt thể hiện sự quyết tâm lần nữa – Tay anh ấy thật sự chưa khỏi mà còn có dấu hiệu nghiêm trọng hơn. Nếu chữa không khéo thì có khả năng bị liệt mãi mãi.

Hiểu Đồng như người vừa bị sét đánh trúng toàn thân khiến cả cơ thể bị tê liệt, rồi như một luồng điện chạy qua khiến cả người run lên bần bật, tim cũng vì thế mà trở nên rối loạn đầu óc quay cuồng. Hai chân cứ run lên như thể đã bị ai đó rút mất gân. Bàn tay nhúc nhích vì run không sao kiểm soát được. Lát sau cô cố gắng để hỏi lại, môi cũng khẽ run khiến cho lời nói bị đứm quãng:

- Lời chị...vừa nói..là ...sự thật ...sao?

- Đúng vậy – Hạ Khanh gật đầu xác nhận.

Hiểu Đồng cảm thấy dường như sức lực còn lại trong thân thể đã bị rút cạn.

- Nhưng mà chính anh Hữu Thiên đã nói với em là tay Vĩnh Thành đã không sao rồi. Anh ấy là một bác sĩ giỏi, lẽ nào anh ấy đã chuẩn đoán sai – Hiểu Đồng không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy, cô liền đưa ra chứng cứ để biện giải.

- Hữu Thiên là một bác sĩ giỏi, nhưng đồng thời cũng là một người bạn tốt. Bạn bè giúp đỡ nhau giấu giếm cũng là lẽ thường – Hạ Khanh chậm rãi nói.

Nước mắt Hiểu Đồng đột nhiên rơi ra lúc nào cũng không hay.

- Cho nên Hiểu Đồng, chị cầu xin em, cầu xin em hãy ở bên cạnh Vĩnh Thành đừng rời xa anh ấy – Hạ Khanh khuôn khổn van cầu.

“Hiểu Đồng, anh chẳng còn gì cả, chỉ còn có em thôi. Xin em, đừng rời xa anh có được không?” Câu nói hôm trước như vang vọng vào tai Hiểu Đồng. Là vì việc này sao, là vì việc này cho nên lúc đó anh đã đau buồn đến như thế sao?

Nhưng chợt một ý nghĩ lướt qua trong đầu cô. Chuyện cánh tay và chuyện hôm đó dường như là hai chuyện khác nhau. Đã có một chuyện gì đó xảy ra khiến cho Vĩnh Thành kích động đến như vậy.

- Em có biết vì sao Vĩnh Thành lại cho em tự do lựa chọn ở bên anh ấy hay Vĩnh Phong hay không? – Hạ Khanh đột nhiên hỏi, nhưng không đợi Hiểu Đồng trả lời cô bèn nói tiếp – Là vì tin nhắn của em lúc xảy ra hỏa hoạn, anh ấy đã đọc tin nhắn đó. Vĩnh Thành đã cho em và Vĩnh Phong rất nhiều cơ hội ở bên nhau. Và giờ cho em sự lựa chọn. Cho nên xin em đừng trở về bên Vĩnh Phong mà rời xa Vĩnh Thành có được không?

- Hạ Khanh, chị yêu Vĩnh Thành, sao lại muốn em và anh ấy ở bên nhau?

Hạ Khanh nghe Hiểu Đồng hỏi thì sững người lại cười buồn rồi trả lời:

- Phải chị yêu anh ấy. Nhưng Hiểu Đồng, một cô gái thông minh như em chắc hiểu đạo lý:” Yêu một người là muốn cho người mình yêu hạnh phúc”. Cho nên chị sẽ không vì sự ích kỷ chiếm hữu mà bám lấy anh ấy. Vì người chị yêu chị sẵn sàng đứng bên cạnh giúp đỡ, vực anh đứng dậy, gánh chịu mọi đau buồn bất hạnh cho anh ấy. Chị biết khi chị yêu cầu em ở bên cạnh Vĩnh Thành là rất ích kỷ vì em yêu Vĩnh Phong. Nhưng chị không nỡ nhìn anh ấy đau khổ, cho nên chị quyết định nói ra sự việc lần này.

Sau khi tạm biệt Hạ Khanh, Hiểu Đồng yêu cầu Hạ Khanh đừng nói với Vĩnh Thành là cô đã biết tất cả sự thật. Hiểu Đồng cứ thế đi như kẻ mất hồn, lang thang dọc trên con đường, cô không chú ý đến người đi đối

diện mình, cô vô ý va phải một người đi đường, người đó nhìn cô định mắng, nhưng bắt gặp đôi mắt vô hồn gương mặt trắng bệch của cô thì nhăn nhó cuối xuống nhặt chùm chìa khóa bị rơi xuống lên lạng lẽ bỏ đi.

Hiểu Đồng nhìn chùm chìa khóa trên tay người đó, bất giác nhớ lại lúc Vĩnh Thành làm rơi chìa khóa. Những giọt nước mắt vừa cạn lại tiếp tục rơi, sao cô lại không để ý, có rất nhiều việc cho thấy tay Vĩnh Thành không bình thường nhưng vì cô quá vui mừng, cảm giác tội lỗi trong lòng nhẹ đi khi biết tay cậu đã bình phục nên đã chối bỏ những sự việc đó.

Bây giờ cô biết được sự thật rồi, sự đau khổ chồng chất lên nhau. Nếu cô đến với Vĩnh Thành thì Vĩnh Phong sẽ ra sao. Cô từng làm tim anh tan vỡ một lần, giờ đây cô lại cho cậu một tia hy vọng, lẽ nào lại tiếp tục dập tắt hy vọng của cậu. Nhưng nếu cô chọn Vĩnh Phong thì nỗi đau mà Vĩnh Thành phải gánh chịu sẽ khiến cô day dứt không yên.

Hữu Thiên đang làm xem nốt số hồ sơ bệnh án của hôm nay thì cánh cửa phòng cậu bật mở. Hiểu Đồng bước vào với đôi mắt vừa đau buồn vừa giận dữ tiến lại phía bàn cậu ngồi. Hữu Thiên thấy Hiểu Đồng tự tiện xông vào phòng cậu mà không báo trước lại nhìn thấy vẻ mặt của cô thì trong lòng cảm thấy bất an vô cùng. Cậu nhìn Hiểu Đồng đợi chờ. Nhưng ánh mắt Hiểu Đồng đột nhiên trở thành van nài khi hai chân cô khụy xuống quỳ xuống trước mặt cậu.

Hữu Thiên giật nảy mình trước hành động của Hiểu Đồng, cậu vội bật dậy chạy đến nắm tay Hiểu Đồng kéo cô đứng dậy hỏi:

- Hiểu Đồng em sao vậy, đã xảy ra chuyện gì. Mau đứng lên đi.

Hiểu Đồng lắc đầu rứt tay khỏi tay Hữu Thiên, nước mắt rơi xuống, cô nói trong tiếng nấc:

- Hữu Thiên! Em xin anh hãy nói rõ bệnh tình của Vĩnh Thành cho em biết có được không?

- Em đứng dậy trước đi rồi nói – Hữu Thiên thở dài nói rồi dứt khoát kéo tay Hiểu Đồng đứng dậy.

Hiểu Đồng bước ra khỏi bệnh viện trong trạng thái mơ hồ không sức sống. Cái sự thật mà cô không dám tin, cái sự thật mà cô đã đi tìm đáp án cuối cùng cũng được làm rõ. Hiểu Đồng bị sự giằng xé trong lòng làm đau đớn khôn cùng. Lời Hữu Thiên cứ vang vọng bên tai cô: “Thật ra lần trước Vĩnh Thành đi công tác, thật chất là đi khám lại cánh tay của cậu ấy. Vốn dĩ cần phải phẫu thuật lại thêm vài lần nữa, nhưng khi cậu ấy trở về lại là lúc em xảy ra chuyện. Cho nên cậu ấy đã bỏ qua cơ hội phẫu thuật cho bản thân, cậu ấy không nỡ rời bỏ em trong lúc em khó khăn thế này.” Ngay lúc đó, Vĩnh Phong nhấn tin đến.

Vẫn chỉ có 3 chữ: “Anh chờ em”. Trước đây ba chữ này khiến Hiểu Đồng cảm thấy ngọt ngào vô cùng, nhưng giờ này ba chữ này như một nhát dao chém thẳng vào tim Hiểu Đồng, chẻ nó ra làm hai phần. Dù cô chọn phần nào thì vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng, bởi vì cả hai đều là tim của chính cô.

Cuối cùng Hiểu Đồng cũng đến nhà Vĩnh Phong, cô cố giấu đi nỗi buồn trong lòng để đối diện với Vĩnh Phong. Đón nhận cái ôm ấm áp và cái nhìn trìu mến của Vĩnh Phong nhưng cô đã không còn cái cảm giác hạnh phúc như mọi khi nữa. Cô đẩy Vĩnh Phong ra cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng mình nói:

- Em đi nấu cơm cho anh.

Khi cả hai đã ăn xong, Hiểu Đồng đang xắt trái cây thì Vĩnh Phong đột nhiên lên tiếng với vẻ e dè ngập ngừng:

- Hiểu Đồng! Em có thể... ừm, để Anh Kỳ làm người đại diện ngoài nước ầu sản phẩm mới lần này được không? Chỉ lần này thôi...

- Cách

Vĩnh Phong giật mình vội chạy đến xem xét ngón tay bị cắt trúng của Hiểu Đồng, giọng lo lắng hỏi hận nói:

- Anh xin lỗi, đáng lí anh không nên nói ra. Bỏ qua chuyện này đi.

Vĩnh Phong định đưa ngón tay Hiểu Đồng vào miệng để ngăn chặn những giọt máu đang tuôn ra từ vết cắt nhưng Hiểu Đồng đã rứt tay lại. Cô nắm chặt ngón tay chảy máu của mình trong lòng bàn tay, mắt khẽ khép lại cảm nhận sợi dây giằng co trong lòng cô đã đứt đứt rơi xuống đáy lòng cô. Lời Vĩnh Phong nói

như một giọt nước tràn ly, đã không có cách gì lấy lại được. Hiểu Đồng mở mắt nhìn Vĩnh Phong, không có sự oán trách, không có sự đau khổ, chỉ có sự thất vọng tột cùng.

Lời đã nói ra không cách gì rút lại. Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong đau đớn nói:

- Em thật thất vọng về anh – Nói xong cô quay lưng bỏ đi một mạch, không kịp để Vĩnh Phong có sự nứu kéo.

Hiểu Đồng chạy như bay ra khỏi nhà Vĩnh Phong, cô cũng không biết mình chạy bao lâu, chỉ đến khi chân cô gần như đuối sức rồi té huych xuống đất. Khi cô ngẩng đầu lên, trước mặt cô là một tiệm nữ trang cao cấp...

Sau đó Hiểu Đồng đã tránh gặp mặt Vĩnh Phong, cũng không nhận điện thoại của cậu.

Khi Hiểu Đồng đến nhà Vĩnh Thành, cánh cửa nhà không đóng lại mà mở hờ. Hiểu Đồng cảm thấy rất kì lạ, cô vội vàng đẩy cửa bước vào trong. Cô nhìn thấy phòng khách bị đập phá đổ vỡ khắp nơi, nỗi sợ hãi trong lòng khiến tim cô đập mạnh. Vĩnh Thành đang ngồi im lặng trên sofa, nét mặt dường như đau đớn lắm. Nhìn thấy Vĩnh Thành không sao Hiểu Đồng thở dài trút hết nỗi sợ hãi lúc này ra. Cô bước nhanh đến bên Vĩnh Thành hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy anh!

- Không có gì, chỉ là có chút bực mình thôi – Vĩnh Thành giật mình khi nghe Hiểu Đồng hỏi. Cậu ngẩng đầu nhìn Hiểu Đồng, trong ánh mắt đang che giấu một điều gì đó. Cậu lảng đi chuyện khác.

- Để anh dọn dẹp lại một chút – Vĩnh Thành vội vàng đứng lên thu dọn những bệ bộn bên dưới – Em cứ ngồi đó đi.

Hiểu Đồng nhìn dáng vẻ lui cui dọn dẹp của Vĩnh Thành đột nhiên thấy thương cảm vô cùng. Dường như cánh tay Vĩnh Thành không đủ sức để bê chồng sách đã được sắp ngay ngắn. Cậu đặt từng cuốn từng cuốn lên kệ, Hiểu Đồng nhìn thấy cảnh đó cắn chặt răng để không bật khóc. Cô nén những giọt nước mắt vào lòng cố tỏ vẻ không có gì nói:

- Vĩnh Thành, anh xem nè.

Vĩnh Thành quay lưng lại nhìn, Hiểu Đồng đã giơ một bàn tay ra phía trước, mu bàn tay giơ về phía Vĩnh Thành, ngay ngón áp út là chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, cổ tay cô là chiếc lắc hình ngôi sao rất đẹp. Hiểu Đồng nhoèn miệng nhìn Vĩnh Thành cười dịu dàng nói:

- Lần trước em nói với anh, chiếc nhẫn hơi rộng, em sợ nó bị rơi mất nên đem cất. Hôm kia em đã đem đến tiệm nữ trang cao cấp bảo họ thu nhỏ lại. Sẵn làm lại chiếc lắc bị đứt này luôn.

- Vậy à – Vĩnh Thành cười yếu ớt nói – Sao em không nói để anh cho người đi làm.

- Anh bận nhiều việc nên em không muốn làm phiền. Hôm nay làm xong là em đến đây liền, em có chuyện muốn nói với anh...- Hiểu Đồng ngừng một lát rồi quyết tâm nói - Chúng ta kết hôn đi.

Cuốn sách trên tay Vĩnh Thành rơi xuống, cậu ngạc nhiên nhìn Hiểu Đồng, chỉ bắt gặp nụ cười dịu dàng của cô. Vĩnh Thành vội quay mặt lại nơi khác, cậu không muốn Hiểu Đồng nhìn thấy gương mặt đầy kích động của cậu lúc này. Lát sau, Vĩnh Thành lên tiếng:

- Hiểu Đồng, hãy trở về với Vĩnh Phong đi.

- Tại sao, chẳng phải anh cho em sự chọn lựa hay sao. Vậy tại sao khi em chọn lựa, anh lại rút lui – Hiểu Đồng thắc mắc lên tiếng hỏi vặn lại.

- Nói tóm lại, anh không muốn kết hôn với em nữa. Em về đi – Vĩnh Thành lớn tiếng xua đuổi.

- Vậy thì anh nói lí do không muốn kết hôn với em đi – Hiểu Đồng nhất quyết nói.

Vĩnh Thành hít một hơi thật sâu rồi quay lưng nhìn thẳng vào mắt Hiểu Đồng:

- Tại vì tôi không muốn cô thương hại tôi. Tại vì tôi không muốn làm người để cô lợi dụng đối phó với mẹ tôi. Nhiều đó lí do đã đủ chưa.

Hiếu Đồng choáng váng khi nghe Vĩnh Thành nói, cô suýt chút té xuống ghế, đầu xót, hồi hận vô cùng, Hiếu Đồng bật khóc nói:

- Vĩnh Thành, em thừa nhận, em từng có ý nghĩ lợi dụng anh để trả thù mẹ anh. Nhưng từ cái giây phút anh cứu em thì nỗi hận thù đó dường như cũng biến mất. Không có lẽ nó không biến mất, em vẫn hận bà ấy, nhưng cái ý nghĩ trả thù bà ấy đã gần như không còn. Em chỉ dùng việc trả thù bà ấy làm động lực sống, làm động lực để bản thân mạnh mẽ hơn, để em không gục gã. Ở bên cạnh anh là thật lòng mong muốn của em, không phải lợi dụng, càng không phải thương hại. Em đã từng nói :”trong lòng em có anh”, điều này hoàn toàn là sự thật. Có lẽ tình cảm của em đối với anh chưa đủ nhiều nhưng em có thể cam đoan ý muốn kết hôn với anh không phải là thương hại anh.

- Dù cô muốn kết hôn với bất kỳ lý do gì, tôi cũng đều từ chối. Cô về đi – Vĩnh Thành ánh mắt lạnh lùng, thái độ thờ ơ nói, xong rồi quay lưng bỏ đi vào phòng của mình. Đóng sầm cửa lại .

Hiếu Đồng đứng nhìn theo bóng dáng Vĩnh Thành bàng hoàng bất động, cảm giác chua xót trong lòng. Là cô đã phạm sai lầm, là cô đã lừa dối trước cho nên Vĩnh Thành không tin cô. Là cô tự làm tự chịu, không thể trách ai. Hiếu Đồng lặng lẽ lau nước mắt ngồi xuống giúp Vĩnh Thành thu dọn lại nhà cửa. Đang thu dọn, Hiếu Đồng thấy một tờ giấy bị vò lại, có dấu mộc của bác sĩ, cô bèn mở ra xem, cô nghĩ chắc là giấy ghi lại bệnh tình của Vĩnh Thành, chính vì có biến cố nên cậu không dám tiếp nhận cô, sợ làm cô khổ sở, cho nên mới nói những lời như thế.

Nhưng khi Hiếu Đồng đọc tờ giấy đó, gương mặt cô hoàn toàn sững sốt. Cô không ngờ, mọi việc làm như thế. Thảo nào mà Vĩnh Thành luôn trầm tĩnh đến thế, lại trở thành người nóng nảy đập vỡ đồ đạc trong nhà. Cái sự thật này đến cô còn không chấp nhận được, huống hồ là Vĩnh Thành. Tại sao lại như thế. Hiếu Đồng run rẩy nhìn về căn phòng đã đóng kín cửa Vĩnh Thành.

Cánh cửa phòng của Vĩnh Thành mở ra, Hiếu Đồng bước vào, cô nhìn thấy Vĩnh Thành đang ngồi bệch dưới đất, tựa lưng vào thành giường, đầu gục vào hai cánh tay đặt trên đầu gối. Dáng vẻ cô đơn tội nghiệp đến đáng thương như một đứa trẻ bị bỏ rơi, trái tim Hiếu Đồng cảm thấy xúc động vô cùng. Cô lặng lẽ nhìn Vĩnh Thành rồi rơi nước mắt. Vĩnh Thành cũng không ngẩng đầu nhìn cô, có lẽ cậu đang khóc, có lẽ cậu không muốn cô thấy mình khóc. Hiếu Đồng chưa từng thấy dáng vẻ này của Vĩnh Thành bao giờ, đáng vẻ yếu đuối vô cùng.

Lát sau, cô quyết định bước đến bên cạnh Vĩnh Thành, dù cho cậu có xua đuổi, cô cũng mặc. Hiếu Đồng quỳ xuống trước Vĩnh Thành choàng tay ôm lấy người cậu, thổ thổ cất giọng nói:

- Vĩnh Thành không sao đâu, là giả thôi, là giả thôi. Không phải sự thật đâu – Hiếu Đồng cố gắng an ủi Vĩnh Thành, cô hy vọng, những thứ đó đều không phải sự thật.

Vĩnh Thành không nói gì, Hiếu cảm nhận được sự run rẩy toát lên từ cậu. Hiếu Đồng vuốt nhẹ lưng Vĩnh Thành như vỗ về:

- Dù đó là sự thật thì anh vẫn còn có em mà, chẳng phải anh đã nói chỉ cần một mình em thôi sao. Em sẽ không rời khỏi anh đâu.

Vĩnh Thành lúc này mới ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe có hai đường nước rơi trên gương mặt đã tiều tụy của cậu, môi run rẩy gọi tên Hiếu Đồng, cậu choàng tay kéo cô vào lòng mình, đầu cậu đặt lên vai Hiếu Đồng, tay siết chặt người Hiếu Đồng như thể sợ cô biến mất. rồi Vĩnh Thành bắt đầu kể trong nước mắt.

- Lúc nhỏ, mẹ dường như là không thương anh, mẹ chưa từng ôm anh lấy một lần, dường như đối với anh ** Năm mới là mẹ. Anh luôn mong mỗi mẹ nhìn anh dù chỉ một lần, khát khao được nằm trong vòng tay mẹ một lần, nhưng mẹ dường như chỉ yêu thương một mình Vĩnh Phong. Anh luôn tự an ủi mình, chỉ vì Vĩnh Phong còn nhỏ nên mẹ yêu thương em hơn, cho nên anh cũng rất yêu thương Vĩnh Phong, luôn chăm sóc nhường nhịn nó, chỉ vì muốn một câu khen ngợi của mẹ. Nhưng ngoài ép buộc anh phải làm điều này, không được làm điều kia, mẹ dường như không đoái hoài gì đến anh... Anh cứ nghĩ, anh chưa đủ ngoan, nên càng ra sức cố gắng, chưa từng có một lần anh cãi lời mẹ, cố gắng học thật giỏi để khiến mẹ tự hào. Nhưng cuối cùng chỉ nhận được sự hờ hững của mẹ khi anh cầm bằng khen trở về, còn Vĩnh Phong chỉ cần hạng cao hơn một chút cũng khiến mẹ vui mừng ra mặt. Anh lại tự an ủi mình, chỉ vì anh lúc nào cũng đứng đầu, cho nên mẹ mới không vui bằng việc Vĩnh Phong được lên hạng. Điều duy nhất khiến anh cảm thấy

an ủi là ba rất yêu thương anh. Chưa từng để anh chịu thiệt thòi bất cứ thứ gì, hệ thứ mà mẹ mua cho Vĩnh Phong, ba cũng sẽ mua cho anh thứ ấy.

Vĩnh Thành kể một lúc thì giọng đã lạc đi, nhưng cậu vẫn tiếp tục lên tiếng kể:

- Khi lớn thêm một chút, anh biết được cảnh mẹ ghe hắt hủi con chồng, anh đã nghĩ sợ dĩ mẹ chưa từng yêu thương anh là bởi vì anh là con riêng của ba, chịu đựng anh chắc bà cũng thấy khổ sở. Ai lại yêu thương con chồng bao giờ, mẹ không trách móc, ghét bỏ anh cũng là tốt lắm rồi. Cho nên anh càng cố gắng ngoan hơn để một lúc nào đó mẹ nghĩ lại mà yêu thương anh. Có ai ngờ ...- Vĩnh Thành rời khỏi người Hiếu Đồng dựa vào giường cười điên dại nói - ...có ai ngờ anh chẳng những là một đứa con hoang mà còn là một đứa con hoang bị bỏ rơi. Vốn dĩ trong người anh không có dòng máu họ Triệu. Anh chỉ là một đứa bé do họ nhặt về nuôi mà thôi.

- Vĩnh Thành, ai đã nói cho anh biết chuyện này – Hiếu Đồng ngồi xuống ngay bên cạnh Vĩnh Thành nhẹ nhàng hỏi.

- Có ai đó đã gửi cho anh bản xét nghiệm AND, chứng minh anh và ba không cùng huyết thống – Vĩnh Thành đau khổ đáp, lời nói nghẹn ngào vô cùng, như thể có tảng đá chắn ngang. Người cha luôn yêu thương anh, người cha mà anh tưởng là cùng huyết thống, cuối cùng lại nhận ra là một người hoàn toàn xa lạ, làm sao mà không khiến cậu shock cho được.

- Vĩnh Thành, biết đâu là ai đó cố tình làm vậy, họ cố tình lừa anh, gây chia rẽ cho gia đình, bản báo cáo xét nghiệm này chưa chắc là chính xác – Hiếu Đồng chợt cảm thấy có một tia hy vọng.

- Không đâu – Vĩnh Thành lắc đầu nói – Lúc đầu anh cũng không tin vào bản xét nghiệm đó, lợi dụng ba anh còn đang dưỡng bệnh, anh đã cho người tiến hành kiểm tra. Bảng xét nghiệm này là do người của anh làm, nó xác nhận chính xác anh không phải là con của ba. Khi anh nhìn thấy bốn chữ:” Không cùng huyết thống” trong tờ giấy xét nghiệm AND này, anh cảm thấy vũ trụ này dường như đã sụp đổ – Vĩnh Thành cố kiềm nén nước mắt nhưng nước mắt vẫn cứ rơi.

Hiếu Đồng cảm thấy thương Vĩnh Thành vô cùng, cô hiểu cái cảm giác xót xa mất mát tình thương là như thế nào. Cô đưa tay qua kéo đầu Vĩnh Thành dựa vào vai mình, đưa tay vuốt hết những giọt nước mắt của Vĩnh Thành, cố gắng an ủi Vĩnh Thành.

- Vĩnh Thành anh đừng buồn, không cùng huyết thống cũng đâu phải vấn đề lớn. Chẳng phải bác Nguyễn vẫn rất yêu thương anh hay sao. Dù là cha ruột hay là cha nuôi thì trước sau gì bác ấy vẫn xem anh là con trai của mình. Nếu anh vì tờ giấy xét nghiệm này mà cứ xem bác ấy như người xa lạ thì sẽ khiến bác ấy đau lòng.

- Em nói đúng – Vĩnh Thành dường như đã trút hết nỗi lòng của mình ra, tâm trạng đã đỡ buồn hơn trước, ngẩng đầu nhìn Hiếu Đồng cố gượng cười – Dù ba có là ba ruột hay ba nuôi, anh cũng đều kính trọng ông ấy.

- Cho dù, họ không còn yêu thương anh, thì anh vẫn còn có em mà. Chúng ta kết hôn đi – Hiếu Đồng nói.

Vĩnh Thành nhìn thẳng vào mắt Hiếu Đồng thăm dò, Hiếu Đồng mỉm cười tỏ rõ ý niệm của mình.

- Em có hối hận không? – Vĩnh Thành chợt lên tiếng hỏi.

- Chỉ cần anh cho em hạnh phúc thì em sẽ không hối hận – Hiếu Đồng nhẹ nhàng trả lời.

- Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa – Đình Ân nhìn Hiếu Đồng vừa thương vừa ái ngại hỏi.

- Mình không cần suy nghĩ nữa, dù đưa ra quyết định gì, mình cũng sẽ chịu trách nhiệm với nó đến cùng – Hiếu Đồng cười như không cười trả lời.

- Được rồi – Đình Ân thở dài nói – Vĩnh Thành cũng là một người tốt, mình tin anh ấy sẽ làm cậu hạnh phúc.

- Chị à, còn anh Vĩnh Phong thì sao – Minh Thùy lên tiếng hỏi, cô bé cảm thấy Vĩnh Phong thật đáng thương.

- Chị và Vĩnh Phong có duyên nhưng không nợ, đành chịu thôi – Hiểu Đồng làm như không có gì trả lời, nhưng hơn ai hết, cô biết cõi lòng mình tan nát.

- Bốp ...

Trong căn biệt thự vang lên tiếng tát tai xé lòng, Bà Mai Hoa đang đứng giữa phòng khách, sắc mặt đầy vẻ tức giận, bàn tay vừa đưa lên cao giáng một bạt tai lên mặt Vĩnh Thành vẫn chưa đưa xuống, nhưng ngay sau đó là một phen kinh ngạc vô cùng, bà nhìn lại bàn tay mình run run, chưa bao giờ bà đánh con, nhưng không ngờ trong một phút nóng giận bà đã lỡ tay.

Vĩnh Thành đưa tay lên xoa mặt, ánh mắt nhìn về người mẹ mà mình luôn tôn trọng cảm thấy đau lòng vô cùng. Tuy từ trước đến giờ bà luôn xa cách cậu, nhưng cũng chưa hề nặng nề quá lời, càng chưa từng đánh cậu một lần.

- Dù mẹ có trách thế nào, con cũng sẽ lấy Hiểu Đồng – Vĩnh Thành cương quyết nói.

Bà Mai Hoa tức giận giơ tay lên lần nữa, nhưng rồi khựng lại, bất lực thả lỏng tay xuống dưới. Nhưng rồi bà chậm rãi nhưng đầy cương quyết nói:

- Nếu như con muốn lấy con bé đó, thì mẹ sẽ từ con .

Vĩnh Thành mỉm cười, nụ cười chua chát ánh mắt chứa đầy sự tổn thương, Vĩnh Thành khôn ngoan sau cái tát tai đó lại là lời nói tuyệt tình. Sau đó là một nụ cười lạnh, Vĩnh Thành nhìn bà Mai Hoa nói:

- Vốn dĩ người cũng không phải mẹ con.

Hiểu Đồng vừa bước xuống xe của Vĩnh Thành đã thấy Vĩnh Phong đứng ở trước cửa, khói thuốc mờ ảo che phủ gương mặt cậu. Dưới chân cậu là vô số tàn thuốc lá, chắc chắn Vĩnh Phong đã đợi ở đây khá lâu, dường như không gặp được cô, cậu sẽ không về.

Vĩnh Thành nhìn về cổng chờ của Hiểu Đồng liền hỏi :

- Hay là đến nhà anh đi.

- Không cần - Hiểu Đồng dứt khoát đáp rồi mở cửa bước ra – Trước sau cũng phải nói rõ thôi, anh về đi, em muốn tự mình nói với Vĩnh Phong.

Thấy thái độ của Hiểu Đồng, Vĩnh Thành cũng không muốn hỏi thêm gì nữa, cậu nhìn Vĩnh Phong một cái rồi cho xe chạy đi, nhanh chóng biến mất.

Hiểu Đồng đứng nhìn xe Vĩnh Thành đến khi mất dạng mới quay lại đi về phía cửa nhà mình. Vĩnh Phong thấy bóng dáng Hiểu Đồng xuống xe, cậu cũng không vội vã đi đến. Cho đến khi Hiểu Đồng quay đầu tiể về phía mình, cậu mới quăng điếu thuốc xuống đất, dùng tay dụi mắt rồi mới bước về phía Hiểu Đồng.

Hai người giáp mặt nhau, bốn mắt nhìn nhau dường như có rất nhiều điều muốn nói nhưng mà lại không thể nói ra. Cuối cùng Vĩnh Phong đưa tay lên vuốt ve gương mặt đầy cảm xúc của Hiểu Đồng, bàn tay thật lạnh lẽo vô cùng cùng những cái run nhẹ, chua xót hỏi :

- Tại sao ? Tại sao lại ra quyết định đó.

Hiểu Đồng đưa tay gạt tay Vĩnh Phong ra, mặt quay đi nơi khác, cô không muốn ánh mắt và hành động của Vĩnh Phong chi phối đến quyết định của cô nữa. Sau đó, Hiểu Đồng lạnh lùng nói :

- Không tại sao cả .

Vĩnh Phong đưa tay nâng cằm của Hiểu Đồng lên, buộc mắt cô nhìn vào mắt cậu. Cậu thều thào nói với giọng khổ sở, hai hàn chân mày chau lại :

- Chỉ vì một câu nói đó thôi sao. Chỉ vì anh nói muốn Anh Kỳ làm người mẫu đại diện thôi sao ? Chỉ vì một câu nói khiến em nổi giận đến mức đồng ý lấy Vĩnh thành sao.

- Phải – Hiểu Đồng lạnh lùng buông câu xác nhận.

Bàn tay Vĩnh Phong bỗng rút xuống thình không, người cậu hơi chao đảo, cậu không ngờ chỉ vì một câu nói có vẻ miễn cưỡng của bản thân mà tạo ra khoảng cách giữa hai người. Vĩnh Phong lắc đầu, lùi lại sau mấy bước, rồi nhìn Hiểu Đồng chằm chằm nói :

- Anh không tin, em vì một câu nói như thế mà dứt bỏ tình cảm của chúng ta.

- Vĩnh Phong ! Anh biết không, em luôn biết khoảng cách giữa anh và em là rất xa. Em luôn nghĩ, chỉ cần chúng ta yêu nhau, em sẽ vì anh mà cố gắng rút ngắn khoảng cách, còn anh sẽ vì em mà đi chậm lại. Đến một lúc nào đó, chúng ta có thể nắm chặt lấy tay nhau cùng bước song song bên cạnh nhau tận hưởng hạnh phúc ngọt ngào. Nhưng rất tiếc, khoảng cách giữa hai ta lại có vô số sự cản trở, đường đi lại quá gồ ghề. Trong khoảng thời gian tạo ra khoảng cách đó, giữa em và anh lại xuất hiện hai con đường khác. Con đường đó dù anh không chọn đi, nhưng vì tò mò, anh cũng đã chạm chân vào. Còn em, chỉ vì muốn nhanh chóng đuổi kịp anh mà chọn con đường bên cạnh mình, con đường này quá êm đềm lại toàn bóng mát. Cho đến khi anh và em gặp nhau trên con đường mà chúng ta đã chọn, nhưng mỗi người lại có thêm con đường riêng của mình.

Nói xong cô ngừng lại nhìn Vĩnh Phong thở dài cười khổ một cái rồi nói tiếp :

- Dù rất luyến tiếc con đường bằng phẳng kia nhưng chỉ cần được nắm lấy tay anh, em nguyện cùng anh tiếp tục đi trên con đường gồ ghề kia, em đã bỏ rơi con đường kia. Nhưng anh thì khác, anh nắm lấy tay em, nhưng lòng vẫn trăn trở về con đường mà anh đã gặp.

- Không phải, anh nói như vậy là vì ...- Vĩnh Phong vội lên tiếng phản đối nhưng sau đó cậu im lặng mà không thể nói tiếp cúi cùng cậu khổ sở nói – Xin em tin anh có được không ? Anh chưa hề yêu Anh Kỳ, chỉ là vì ... - Vĩnh Phong không thể nói tiếp được.

Hiểu Đồng nhìn thấy biểu hiện đó của Vĩnh Phong đau lòng đến rơi nước mắt, cô gạt tay nói :

- Đủ rồi, là gì cũng được, em không muốn nghe nữa. Khi em gần sắp thua cuộc trong cuộc thi, em thật sự muốn có anh bên cạnh làm chỗ dựa nhưng anh lại không đến...

- Không phải, lúc đó- Vĩnh Phong bỗng nhớ lại lúc mình chạy đến Hiểu Đồng đang ôm lấy Vĩnh Thành khiến cậu nói không nên lời.

- Em không trách anh, bắt anh lựa chọn giữa mẹ anh và em, em biết anh sẽ khó xử vô cùng. Cho nên từ đó tới giờ em chưa từng trách anh. Nhưng mà điều em không ngờ là anh lại đi nói giúp cho Anh Kỳ. Anh có biết em thất vọng đến cỡ nào không ? Anh có thể đứng ngoài cuộc, anh có thể làm người bàn quang, nhưng anh lại chọn đứng về phía Anh Kỳ....- Hiểu Đồng cười nhạt một cái nhìn Vĩnh Phong, hít một hơi nói – Thật ra ngay từ lúc đầu em đã nghĩ đến việc để cô ấy làm người mẫu đại diện ở nước ngoài vì cho rằng chúng ta nợ cô ấy. Nhưng ngay khi cô ấy vu oan em ăn cắp trong buổi tiệc, em đã không còn thấy nợ cô ấy chút nào cả.

- Anh Kỳ không xấu đến như vậy đâu. Biết đâu người hại em là Vũ Quỳnh thì sao.

- Khi em bước ra khỏi toilet , trên xoắn tay của em có một vệt màu đen, lúc đầu em nghĩ ai đó vô ý vệt trúng. Nhưng khi bị nghi là kẻ cắp thì em mới nghĩ đến việc đó. Trng toilet ngài em thì chỉ có Vũ Quỳnh và Anh Kỳ, à sơn móng tay của Vũ Quỳnh màu xanh, còn Anh Kỳ thì màu đen. Anh nói xem người hại em là ai.

Hiểu Đồng hừ mũi cười một cái đau đớn nhìn Vĩnh Phong, cậu đang trầm ngâm im lặng.

- Từ lúc mẹ em mất, em đã thề sẽ không để ai làm tổn thương đến mình nữa, kể cả khi người đó là anh... Vĩnh Phong. Cho nên khi thấy anh vẫn còn lưỡng lự không dứt khoát giữa em và Anh Kỳ, thì em đã đưa ra chọn lựa của mình để không bị tổn thương vì anh. Con đường bên cạnh Vĩnh Thành không phải con đường khiến em hạnh phúc nhất, nhưng ít ra đó là con đường mà em không bị tổn thương. Cho nên hãy quên em đi.

Nói xong Hiểu Đồng bước qua Vĩnh Phong đang đứng bất động bỏ đi, nước mắt cô bắt đầu rơi : » Xin lỗi anh Vĩnh Phong, em lại gạt anh lần nữa »

Vĩnh Phong đứng yên nhìn Hiểu Đồng bước qua mình, cậu khẽ nhắm mắt lắng nghe sự đau đớn của con tim. Là cậu đã sai, trong một phút sai lầm cậu đã đánh rơi bản thân và đánh mất tình yêu. Trong đầu cậu

vanh lên lời đe dọa của Anh Kỳ :

- Nếu em không làm được người mẫu đại diện nước ngoài thì em sẽ nói ra toàn bộ sự thật với cô ấy, là anh đã nợ em, đây là món nợ em đòi anh phải trả cho em.

Sau đó, mấy ngày liền ở công ty, Phó tổng giám đốc không hề bước chân tới, trong khi đó hôn sự của tổng giám đốc Vĩnh Thành ngày càng gần kề.

Có rất nhiều dự án và việc mà Vĩnh Phong phụ trách, đang đến lúc phải giải quyết, sự vắng mặt của cậu gây hoang mang cho tất cả mọi người, họ như rỗng mắt đầu. Vì tuy Vĩnh Thành là tổng giám đốc, có quyền quyết định cao hơn, nhưng những việc này cậu chưa từng xem tới nên không thể đưa ra quyết định ngay được. Cho nên thư kí trưởng của chủ tịch Triệu Vĩnh Nguyên đã báo cáo tình hình cho ông nghe. Và ông đích thân đi đến công ty để giải quyết các vấn đề tồn đọng đó.

Tất cả các cấp lãnh đạo nghe tin chủ tịch đích thân chủ trì cuộc họp thì ai nấy đều đều tới sớm để chờ đợi. Cánh cửa phòng mở ra, triệu Vĩnh Nguyên bước vào, phía sau là thư kí cấp cao và Vĩnh Thành. Tất cả mọi người đều đứng lên chào ông với vẻ kính trọng. Ông Vĩnh Nguyên cùn thân mật bắt tay họ như những người bạn cũ.

Hiểu Đồng nhận được điện thoại của thư kí cấp cao bảo rằng phải đến họp một cuộc họp khẩn, cô chưa kịp hỏi thêm gì thì thư kí đã cúp máy. Hiểu Đồng đành gác máy và thu xếp đến tham dự cuộc họp. Vì đường tắt nên cô bị kẹt xe và đến trễ cuộc họp, cho nên khi cô mở cửa bước vào thì dường như buổi họp đã bắt đầu. Hiểu Đồng theo thói quen đưa mắt nhìn vị chủ trì buổi họp, đang định bước vào ghế mình ngồi thì bất ngờ khựng lại. Cô nhìn chằm chằm vào gương mặt của người ngồi vào chiếc ghế mà bình thường Vĩnh Thành hay ngồi. Đó là một khuôn mặt khá quen thuộc, nhưng dường như cũng không thay đổi nhiều so với trong trí nhớ của cô. Đó là một gương mặt rất điềm đạm và phong độ so với tuổi của ông. Mái tóc đã điểm hoa râm hai bên thái dương, hai bên mắt tuy có vết chân chim, nhưng lại làm cho gương mặt ông thêm thông tuệ sáng suốt, cho thấy ông là người từng kinh qua phong ba thương trường và rất thành công. Dáng người quắt thước nghiêm nghị khiến người ta kính nể và ngưỡng mộ vô cùng.

Hiểu Đồng bỗng thấy một sự xúc động trào dâng trong lòng cô, nỗi xúc động ấy khiến cánh mũi cô thấy cay cay, hai chân như có luồng điện chạy qua, gương mặt cô từ từ tái xanh, môi run lên. Những ký ức ùa về như sóng bão.

« Bàn tay ấy rất ấm áp đã chìa ra cho cô bé Hiểu Đồng còn đang hoảng loạn sau vụ cưỡng hiếp, nụ cười áp áp hiền lành khiến người ta tin tưởng, giọng nói êm ái dễ dàng :

- Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì nữa đâu. Bác sẽ bảo vệ con, bác sẽ đuổi người xấu đi.

Bàn tay đó ấm áp như bàn tay của ba cô bé, nụ cười cũng hiền hòa như nụ cười của ba cô bé. Cô bé Hiểu Đồng bỗng có cảm giác tin tưởng đến lạ kì. Cả người đang quẩn một chiếc chăn, chỉ để lộ đôi mắt tròn xoe bỗng nhúc nhích, một bàn tay nhỏ bé rụt rè đưa ra khỏi chăn, từ từ tiến đến chạm khẽ vào bàn tay đang đưa ra cho cô bé. Bàn tay liền nắm chặt lấy bàn tay cô bé vỗ về.

Những ngày tháng sau đó thật hạnh phúc, cô bé Hiểu Đồng tuy trong tiềm thức vẫn còn ẩn chứa nỗi khiếp đảm đối với vụ cưỡng bức kia, nhưng trong lòng lại cảm thấy một cuộc sống hạnh phúc mới đang bắt đầu. Bác Nguyên trong mắt Hiểu Đồng là một người đàn ông dịu dàng, trước đây, bác vẫn thường đến thăm hai mẹ con, nhưng chỉ nán lại vài phút mà thôi, nhưng giờ đây, bác ở lại rất lâu, cùng ăn cơm, cùng trò chuyện, thậm chí còn dạy Hiểu Đồng học bài cứ như một người cha mà Hiểu Đồng đã mất và khao khát có lại.

Hiểu Đồng nhìn thấy gương mặt đẹp của mẹ không còn u sầu, mệt mỏi như trước, mẹ cười nhiều hơn và rạng rỡ hơn. Trước đây vì không có thời gian, lại không dư dả tiền bạc, những món ăn mà Hiểu Đồng rất thích rất ít khi được làm, hầu như chỉ là những món ăn thanh đạm. Nhưng giờ đây, trên bàn có rất nhiều món ăn ngon mà Hiểu Đồng rất thích. Chiếc xích đu yêu thích của Hiểu Đồng được thường xuyên sử dụng hơn, thích nhất là khi bác Nguyên đẩy cho cô như thể họ là hai cha con rất vui vẻ và hạnh phúc. Mặc dù trong lòng Hiểu Đồng vẫn luôn nhớ về ba mình, nhưng cô hiểu, mẹ đang hạnh phúc và cô không có quyền cắt đứt hạnh phúc đó cho đến một ngày mẹ nắm tay cô rời đi khỏi căn nhà của cô lần nữa và sau đó bé Đường ra đời trong bí mật. «

Khi những tờ giấy trên tay Hiểu Đồng rơi xuống, bởi sự bất ngờ này khiến cô không còn đủ sức để cầm chúng. Chúng rơi tự do xuống mặt đất gây sự chú ý cho tất cả mọi người trong phòng họp. Hiểu Đồng hơi hoảng hốt, cô bước lùi về phía sau định quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

- Bé Đồng ...- Phía sau cô vang lên tiếng gọi khiến Hiểu Đồng khựng lại. Lâu lắm rồi cô mới lại được nghe giọng nói này, lại được nghe hai từ « bé Đồng », Hiểu Đồng nắm chặt hai tay lại, môi mím lại, mắt khẽ nhắm ghìen.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhiên hết nín chủ tịch Triệu Vĩnh Nguyên cho đến cô gái có tên là Mễ Hiểu Đồng. Ngay cả Vĩnh Thành cũng ngạc nhiên không kém. Cậu không biết mối quan hệ giữa Hiểu Đồng và cha mình, cậu luôn nghĩ Hiểu Đồng và bà Mai Hoa đối nghịch nhau vì bà Mai Hoa không muốn Hiểu Đồng và Vĩnh Phong yêu nhau, còn Hiểu Đồng hận bà vì bà đã nói nặng khiến mẹ Hiểu Đồng suy tim mà chết.

Ông Vĩnh Nguyên không thềm để ý đến những ánh mắt xung quanh, gương mặt ông đầy xúc động, không còn giữ dáng vẻ ung dung điềm đạm mọi ngày. Mà ông gạt mọi người ra, bước thật nhanh đến bên Hiểu Đồng, miệng xúc động gọi : » Bé Đồng »

Hiểu Đồng run rẩy nói :

- Chủ tịch, người nhận nhầm người rồi.

Nói rồi cô vội vàng mở cửa ra định bỏ đi nhưng một giọng thề thào nói :

- Đứng đi, con đứng đi ...

Sau đó là tiếng thét của mọi người :

- Chủ tịch...

- Ba – Tiếng Vĩnh Thành vang lên.

Hiểu Đồng giật mình quay đầu lại, cô nhìn thấy Triệu Vĩnh Nguyên đang từ từ ngã xuống , phía sau ông, người vội vàng chạy đến đỡ và kêu lên. Cô hoảng hốt nhìn gương mặt xanh xao của ông. Ánh mắt ông nhìn cô như cầu khẩn van nài . Có tiếng ai đó kêu lên :

- Mau gọi xe cấp cứu .

Nhưng ông Vĩnh Nguyên xua tay tỏ ý không đồng ý, nếu không nói chuyện được với Hiểu Đồng thì ông thà chết chứ không để cô đi. Hiểu Đồng thấy sự việc đã nghiêm trọng như thế đành nói :

- Bác Nguyên, xin hãy đến bệnh viện, đợi bác khỏe lại, chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Hiểu Đồng ngồi trước dãy ghế chờ của bệnh viện khá lâu. Cô vẫn biết khi quyết định đám cưới với Vĩnh Thành thì việc gặp mặt với Triệu Vĩnh Nguyên là điều không tránh khỏi. Chỉ là cô cứ nghĩ mình sẽ có thể bình thản đối mặt với gương mặt kia, nhưng bây giờ cô biết, mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để giáp mặt và trả lời những câu chất vấn của ông. Cuối cùng điện thoại của Vĩnh Thành vang lên kéo theo sự sợ hãi nổi dài của Hiểu Đồng.

Trước và sau đều phải đối mặt, điều cần biết cô sẽ không che giấu, nhưng có những bí mật cô sẽ vùi lấp nó dưới mồ. Hiểu Đồng bước thật nhanh về phòng bệnh của ông Vĩnh Nguyên.

Ông Vĩnh Nguyên sau khi được các bác sĩ cấp cứu xong, nhưng ông vẫn một mực không chịu nghỉ ngơi mà nhất quyết đòi gặp Hiểu Đồng, Vĩnh Thành đành phải gọi điện cho Hiểu Đồng tới nhưng cậu không dám báo cho bà Mai Hoa hay.

Khi Hiểu Đồng bước vào, ông Vĩnh Nguyên kích động vô cùng, vội vàng muốn ngồi dậy để nói chuyện với cô. Nhưng sức khỏe đang yếu, ông loạng choạng ngã xuống may mà có Vĩnh Thành đỡ kịp và dựng một cái gối phía sau giúp ông thoải mái hơn. Ông nhìn Hiểu Đồng một tay giơ về phía cô.

Hiểu Đồng hít một hơi rồi bước đến cô ngồi xuống nắm lấy bàn tay dang giơ ra của ông. Tâm trạng kích động của ông Vĩnh Nguyên dường như dịu lại, ông nhìn Hiểu Đồng một cái rồi quay sang Vĩnh Thành nói :

- Ba muốn nói chuyện riêng với Hiểu Đồng.

Vĩnh Thành gật đầu rồi nhìn Hiểu Đồng như dận dò, Hiểu Đồng khẽ gật đầu tỏ ý hiểu, cậu mới từ từ bước ra.

Ông Vĩnh Nguyên không chờ Vĩnh Thành bước ra mà nôn nóng hỏi ngay :

- Bây giờ con đang sống với ai ?

- Con sống chỉ một mình - Hiểu Đồng mím môi trả lưỡng lữ trả lời. Vĩnh Thành đang đặt tay trên nắm cửa bỗng khựng lại khi nghe câu trả lời của Hiểu Đồng, nhưng sau đó nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài.

- Mẹ con ...- Ông Vĩnh Nguyên vội hỏi, giọng vô cùng khẩn trương.

- Mẹ con mất rồi – Hiểu Đồng bùi ngùi đáp, đấm mắt long lên.

Bàn tay đang nằm trong tay Hiểu Đồng rơi xuống.

Đôi mắt ông Vĩnh Nguyên khẽ nhắm lại, ở ông có biểu hiện dường như đã biết trước, lại dường như chấp nhận số phận mà dòng đời đã mang lại.

Hiểu Đồng khẽ nhìn người đàn ông đã lâu rồi không gặp. Nét u buồn dù cố che giấu nhưng vẫn biểu hiện rất rõ trên nét mặt của ông. Cô biết ông dành tình yêu sâu sắc ẹ cô, một mối tình thanh mai trúc mã không sao quên được. Cô khẽ nắm lấy bàn tay của ông ấy vỗ nhẹ. Cảm nhận sự an ủi vỗ về của Hiểu Đồng, ông Vĩnh Nguyên mở mắt nhìn cô âu yếm, gương mặt Hiểu Đồng rất giống mẹ, làm ông thấy cảm xúc dâng lên khi nhìn vào gương mặt quen thuộc đó.

- Con thật là giống mẹ con. Bác vẫn nhớ như in gương mặt lúc trẻ của mẹ con, không khác gì con lúc này.

Hiểu Đồng mỉm cười gượng rồi cúi mặt xuống.

- Bác có nghe nói chuyện của con và hai đứa con trai bác – Ông Vĩnh Nguyên nhìn Hiểu Đồng rồi lên tiếng, cô bối rối ngẩng đầu lên nhìn ông – Bác vốn không muốn xen vào chuyện tình cảm của con cái, cho nên vẫn im lặng để bọn trẻ tự giải quyết. Điều bác không ngờ cô gái mà hai anh em nó yêu lại là con.

Hiểu Đồng không biết giải thích ra sao nên cúi đầu im lặng. Ông Vĩnh nguyên nắm chặt tay Hiểu Đồng hỏi :

- Người con yêu thật sự là Vĩnh Phong đúng không ? Bác sẽ đứng ra tác hợp cho hai đứa, bác muốn vì mẹ con mà bồi đắp cho con. Con cứ yên tâm, bác sẽ không để bất cứ điều gì cản trở hai đứa đâu. Bác đã cho phép Vĩnh Phong sống ở nhà cũ của con. Năm xưa vì để thuận tiện cho việc tu sửa, nên bác đã chuyển sang tên mình.

Thì ra là vậy. Năm xưa, khi bá Cẩm Du dắt Hiểu Đồng bỏ đi đã để lại ngôi nhà và giấy tờ đất cho ông Vĩnh Nguyên, vì ông đã giúp họ trả nợ. Nhưng ông Vĩnh Nguyên vẫn giữ nguyên tên của bà, hơn một năm sau ông mới sang tên lại ình, nên Vĩnh Phong nói rằng ba cậu chỉ mới mua lại căn nhà bốn năm gần đây thôi.

- Bác cũng biết, con đã nhận lời đám cưới với Vĩnh thành rồi mà – Hiểu Đồng lắc đầu nói.

- Bác biết, cho nên bác sẽ bù đắp cho Vĩnh Thành thay con. Nếu con và Vĩnh Phong bên nhau, bác sẽ để lại toàn bộ cổ phần của bác cho Vĩnh Thành. Chỉ cần con hạnh phúc, bác sẽ không luyến tiếc bất cứ điều chi cả. Bác không muốn con và Vĩnh Phong giống như bác và mẹ con năm xưa, chỉ vì một chút hiểu lầm mà phải hối tiếc mãi mãi.

Những lời chân thành của ông Vĩnh Nguyên khiến Hiểu Đồng rất xúc động, hai mắt cô long lanh cố kiềm chế nước mắt đang trực trào. Cô cười mà như không cười buồn bã đáp :

- Con đã chọn rồi, người con chọn là Vĩnh Thành.

- Con có thể lựa chọn lại mà. Hãy nắm lấy hạnh phúc cho bản thân mình con à – Ông Vĩnh Nguyên thật tâm khuyên.

- Con biết chứ, nhưng con nợ Vĩnh Thành quá nhiều rồi, cũng như năm xưa mẹ con nợ ba con quá nhiều.

Chỉ có thể ở bên cạnh để trả món nợ này. Mẹ cũng có những giây phút hạnh phúc bên ba con, cho nên con tin, ở bên Vĩnh Thành con cũng được hạnh phúc.

- Thôi được, tùy con. Bác mong con đã lựa chọn đúng – Ông Vĩnh Nguyên bắt lực thở dài nói.
- Con sẽ sống thật hạnh phúc, Vĩnh Thành là một chàng trai tốt.
- Con nói đúng, Vĩnh Thành là một đứa con ngoan, nó chắc chắn sẽ đem lại hạnh phúc cho con – Ông Vĩnh Nguyên gật đầu nói.
- Bây giờ con sống có tốt không ? – Ông Vĩnh Nguyên đột nhiên hỏi về cuộc sống của Hiểu Đồng khiến cô kinh sợ, cô vội vàng nói.
- Con sống « một mình » rất tốt – Hiểu Đồng cố tình nhấn mạnh hai chữ một mình. Cô không muốn ông biết đến sự tồn tại của bé Đường. Con bé là người thân duy nhất của cô, là vật báu của cô, cô tuyệt đối không để ai đưa bé Đường ra khỏi cô.

Ông Vĩnh Nguyên nghe Hiểu Đồng nói vậy thì vỗ tay cô nói :

- Chắc con đã rất vất vả.

Sau đó ông ta hỏi thăm vài chuyện hàng ngày của Hiểu Đồng. Hiểu Đồng cũng vui vẻ trò chuyện cùng ông rất thân mật.

Khi Hiểu Đồng cáo từ ra về, ông Vĩnh Nguyên bỗng nhiên nói một câu :

- Đừng trách bà ấy, nếu muốn hận, hãy hận bác. Vì bác mới là người gây ra mọi tội lỗi, bác có lỗi với bà ấy và mẹ con. Bà ấy cũng là một người phụ nữ đáng thương, đau khổ vì bị chồng phản bội. Mấy năm nay, bà ấy thường hay gặp ác mộng, bà ấy thường hay nói mớ, cho nên dù biết rằng mẹ con đã mất, nhưng bác vẫn không tin vào sự thật. Bác cũng không muốn hận người đàn bà đã gây ra cái chết cho người phụ nữ mà mình yêu thương nhất... Bác không có tư cách để hận người đàn bà ấy, càng không có tư cách để ngăn con hận bà ấy. Nhưng xin con hãy đem mọi nỗi oán hận trút lên người bác.

Bước chân đang đi về hướng cửa, bỗng khựng lại, Hiểu Đồng không quay lại, cô không muốn đối diện với ông Vĩnh Nguyên lúc này. Ngẩng đầu lên cao, Hiểu Đồng không muốn rơi nước mắt lúc này, không muốn quên đi nỗi hận bao năm nay của mình đối với người đàn bà đó. Mở nhanh cánh cửa ra, cô bước thẳng ra ngoài.

Hiểu Đồng biết chứ, cô biết rõ người đàn bà ấy rất đáng thương khi tình yêu dành cho chồng hết mực nhưng tình yêu của chồng lại không giành ình. Cô cũng biết bà ấy không cố ý gây ra cái chết ẹ mình, bà ấy chỉ là người như bao người phụ nữ khác, cũng ích kỷ , cũng ghen tuông trong tình yêu, không chấp nhận người đàn bà phá hủy gia đình mình. Nhưng mà, nếu không hận bà ấy, nếu cứ nhắm mắt bỏ qua mọi chuyện thì làm sao cô có thể chịu đựng được nỗi đau trong mấy năm qua như vậy. Cô mang nỗi hận để tiếp tục sống, để có thể tự đứng lên, lấy nỗi hận làm sức mạnh ình.

Bây giờ, nếu bảo cô quên đi nỗi hận với bà ấy chẳng khác nào bảo một con nhím hãy vứt bỏ hết những gai trên người nó xuống, như vậy nó sẽ chết, cô sẽ gục ngã trước vết thương lòng của mình. Từ khi ba mất, tình yêu cô đều dồn hết ẹ, nỗi mất mẹ thêm nỗi đau mất Vĩnh Phong khiến cô không còn sức lực để tồn tại, cô dùng hận thù với bà ấy để làm gậy chống cho bản thân mình. Nếu vứt bỏ cây gậy chống đi, liệu cô có thể đứng vững hay không ?

Hiểu Đồng luôn tự hứa với lòng sẽ có ngày khiến bà ấy phải thân bại danh liệt, cô ở bên Vĩnh Thành rất nhiều lần cô có thể làm cho công ty chao đảo, nhưng cô lại sợ làm tổn thương đến Vĩnh Thành, tổn thương lòng tin mà cậu dành cho cô. Cho đến khi cô gặp ông Văn Trác, cô cứ ngỡ, lần này cô có thể danh chính ngôn thuận khiến bà ấy suy sụp, nhưng cô lại phát hiện mình chưa đủ nhẫn tâm.

Bây giờ cả Triệu Vĩnh Nguyên cũng van xin cô tha thứ cho bà ấy. Người phụ nữ duy nhất của nhà họ Triệu mắc nợ cô, nhưng ba người đàn ông của nhà họ Triệu lại ban ơn cho cô. Ba người họ đều không muốn cô làm tổn thương bà ấy, cô phải làm sao đây, làm sao để có thể tha thứ cho bà ấy mà bản thân không gục ngã đây. Hiểu Đồng thấy trong lòng đầy mâu thuẫn đến rối loạn.

Khi cô vừa bước xuống bậc tam cấp đầu tiên ở cửa bệnh viện, một chiếc xe màu đen loáng cóng khá quen thuộc chạy đến đậu trước cổng bệnh viện, không đợi người tà xế kịp mở cửa, một quý bà ngồi phía sau tự động mở cửa bước ra, dáng vẻ vội vã và lo lắng. Nhưng rồi bà ta nhìn thấy Hiểu Đồng đang bước xuống thì

khựng lại. Ánh mắt bà ta gườm gườm nhìn Hiểu Đồng vừa bất ngờ vừa sợ hãi, vừa hoảng hốt, sau đó biến thành giận dữ. Gương mặt bà ta đỏ lên đầy tức giận hỏi :

- Cô đến đây làm gì ?

- Bà đoán xem – Hiểu Đồng khẽ nhếch môi cười khiêu khích, chọc tức khiến bà Mai Hoa càng tức giận, ánh mắt bà nhìn Hiểu Đồng như bốc hỏa.

Ngay lúc đi Vĩnh thành chạy đến.

- Mẹ.... – Vĩnh Thành buồn tiếng gọi – Sao mẹ biết mà....

- Con tưởng con không báo thì hông có ai báo ẹ biết sao hả - Bà Mai Hoa giận dữ cắt ngang.

- Hai người – Vĩnh Thành bối rối khi thấy bà Mai Hoa và Hiểu Đồng đang nhìn nhau .

- Không có gì đâu, anh đừng lo. Bác gái chỉ hỏi thăm em một chút về chuyện đám cưới của chúng ta mà thôi – Hiểu Đồng cười giả lả nói.

Bà Mai Hoa định phản đối nhưng nhìn cái nhón mày của Hiểu Đồng liền ngưng lại. Trông bà có chút e dè sợ hãi, bà nuốt nước bọt nhìn Vĩnh Thành, rồi nhớ lại câu nói cuối cùng của Vĩnh Thành khi gặp bà thông báo sẽ đám cưới với Hiểu Đồng : » Vốn dĩ người không phải mẹ con »

Câu nói này khiến bà Mai Hoa rất sợ hãi, cái sự thật mà bà không bao giờ nhắc tới, cái sự thật mà bà không muốn nhớ lại dù chỉ một chút. Khi Vĩnh Thành nói ra câu nói đó, bà cảm thấy mơ hồ dường như cái sự thật đó đang dần hé mở, cảm thấy Vĩnh Thành đã biết được chuyện gì rồi. Bà cố gắng trấn tĩnh, lấy lại vẻ bình tĩnh bình thường nói :

- Hai đứa chuẩn bị đám cưới tới đâu rồi ?

Nghe bà Mai Hoa hỏi, Hiểu Đồng khẽ cười không trả lời, nhưng Vĩnh Thành thì mừng rỡ vui vẻ trả lời :

- Con đã chuẩn bị xong hết cả rồi. Tuần sau tụi con sẽ làm đám cưới.

- Nhanh vậy sao ?

- Chỉ là một buổi tiệc đơn giản mà thôi. Hiểu Đồng không thích cầu kì.

- Chuyện lần trước mẹ nói, mẹ muốn rút lại. Con đã chọn cô ấy, dù mẹ có phản đối cũng vô ích. Nhưng mẹ sẽ không đến tham dự buổi lễ - Bà Mai Hoa lạnh lùng nói, khi bà nói không « đến tham dự », bà cố ý nhấn mạnh, mắt khẽ liếc nhìn Hiểu Đồng, cô thờ ơ như không có gì xảy ra.

Nói rồi bà đi vào trong, Vĩnh Thành sắc mặt hơi buồn nhìn theo bà. Hiểu Đồng vỗ vai cậu an ủi.

Hiểu Đồng đi rồi, ông Vĩnh Nguyên ngồi dựa ưng vào hành giường nhớ lại ký ức năm xưa.

« Năm đó, ông Quốc Kiệt sau khi bị phá sản, mác nợ ngập đầu, ông đau buồn nên chìm trong men rượu. Bà Cẩm Du một mình sức yếu không thể trả hết số nợ kia, và ông Quốc Kiệt nếu không trả hết nợ trong vòng hai tháng thì sẽ phải đi tù. Cho nên vì không muốn chồng lâm vào cảnh tù tội, bà Cẩm Du cắn răng chạy đến nhờ Triệu Vĩnh Nguyên giúp đỡ.

Triệu Vĩnh Nguyên bao lâu nay vẫn không thể quên được người phụ nữ trước mặt mình, người bạn thanh mai trúc mã của ông. Vẫn nét đẹp ấy, vẫn dáng vẻ yêu kiều ấy, nhưng có phần tiêu tụy đi khá nhiều khiến ông chua xót. Nhưng chính vì yêu, cho nên ông hận con người phụ bạc ấy, con người phụ bạc mà khi năm xưa ông vừa đi xây dựng sự nghiệp tìm tương lai hạnh phúc cho hai người thì bà đã vội lấy chồng. Tham sang phụ bản.

Trước những lời trách móc của ông, bà Cẩm Du đau đớn khóc mà nói :

- Vĩnh Nguyên, sở dĩ năm xưa em đám cưới với Quốc Kiệt là vì em đã mang thai con của chúng ta. Khi anh đi rồi, em mới hay mình đã mang thai, ngay lúc đó, ba em vì bị bạn lừa gạt mà thiếu nợ khắp nơi lại không thể liên lạc với anh. Em chỉ là một cô gái yếu đuối có thể làm cách gì giúp cho ba em đây, em càng không thể đứng nhìn ba mình đi tù. Ngay lúc đó thì Quốc Kiệt xuất hiện, anh ấy đã giang tay giúp đỡ cho em và ba. Em và anh ấy cưới nhau chỉ là hình thức để che dấu cho cái bào thai đang tượng hình trong bụng em

anh có hiểu không ? Nhưng kể từ lúc đó, sức khỏe ba em yếu dần đi rồi mất, em vì không chịu đựng nổi cú shock này nên đã ngất đi. Cái thai cũng vì thế mà bị mất. Mặc dù em biết Quốc Kiện yêu em nhưng trong thâm tâm em vẫn chờ đợi anh trở về, Quốc Kiện cũng đồng ý sẽ cùng em li dị. Nào ngờ khi anh trở về thì lập tức cưới vợ. Anh không cho em một lời giải thích mà đặt dấu chấm hết cho sự chờ đợi của em. Anh có biết em đau đớn thế nào không ?

Ông Vĩnh Nguyên nghe bà Cẩm Du nói thì cả người chao đảo, sững sốt, boàng hoàng, sau đó là cảm giác hồi hận và đau khổ ập đến. Ông vì quá hận nên đánh mất lý trí, không tìm hiểu rõ ràng sự tình. «

Cánh cửa phòng bệnh bỗng mở ra cắt đứt dòng suy nghĩ của ông, quay qua nhìn thì thấy gương mặt lo lắng của bà Mai Hoa hiện ra, ông bỗng cảm thấy xúc động vô cùng, bao nhiêu năm qua, bà vẫn dành cho ông tình cảm chân thành nhất.

Vì Hiểu Đồng đám cưới cho nên Trúc Diễm quyết định lên ở luôn trên đây để tiện bề chăm sóc bé Phong.

- Vậy em và bác Trung sẽ bàn giao lại toàn bộ công việc cho chị - Hiểu Đồng nghe Trúc Diễm nói ra quyết định thì bèn nói.

Năm đó, khi Vĩnh Phong ra đi, Trúc Diễm lại mang thai, Hiểu Đồng đã xin thầy hiệu trưởng cho phép mình học theo diện từ xa. Hiểu Đồng và Trúc Diễm dọn đi nơi khác, rồi thay thế Trúc Diễm quản lý công việc làm ăn, để Trúc Diễm an tâm dưỡng thai. Sau khi Trúc Diễm sinh em bé, Hiểu Đồng đành nhờ cậy bác Hà, mẹ Đình Ân chăm sóc. Bác Trung, ba Đình Ân vì lớn tuổi, không thể tiếp tục làm tài xế lái xe cho người ta, nhưng lại không chịu được cảnh nhàn rỗi nên Hiểu Đồng kéo bác về phụ giúp mình. Sau đó vì bận thực tập nên Hiểu Đồng giao hết công việc cho bác Trung quản lý. Lợi nhuận một nửa gửi về cho Trúc Diễm chăm lo cho gia đình, nửa còn lại, Hiểu Đồng chia inh vá bác Trung.

- Từ từ đi, bây giờ chị chưa muốn làm việc bây giờ, chú Trung đang quản lý rất tốt mà – Trúc Diễm khoát tay nói – Chị muốn dành thời gian cho bé Phong một chút, chị bỏ mặc thằng bé cũng lâu, phải bù đắp cho nó một chút. Mà bây giờ em cứ lo việc đám cưới trước đi.

Rồi Trúc Diễm quay sang Đình Ân và Minh Thùy, cũng đang có mặt ở đó :

- Chị cứ nghĩ một trong hai đứa sẽ là phù dâu chứ.

- Vì Đình Ân đang rất bận, Minh Thùy phải theo giúp cậu ấy, nên em nhờ cô bạn Mai Thi cùng làm trong công ty làm phù dâu. Cái cô nàng này rất tốt bụng và nhiệt tình, giúp em rất nhiều – Hiểu Đồng vội giải thích, rồi phì cười – Mọi người biết không, hôm trước, cô ấy và em cùng đến đưa thiệp cho bác sĩ Hữu Thiên, nào ngờ cô ấy bị tiếng sét đánh trúng. Ngày nào cũng hết nhức đầu đến đau bụng đến nhờ Hữu Thiên cho thuốc. Thiệt là

Ba người kia nghe Hiểu Đồng cũng phì cười, sau đó họ bàn đến việc đám cưới thì chuông cửa reo lên inh ỏi. Minh Thùy đi ra mở cửa, cô vô cùng ngạc nhiên khi thấy Quốc Bảo. Quốc Bảo không nói không rằng xông thẳng vào trong nhà nhìn Hiểu Đồng hùng hổ nói :

- Cô có biết cô làm vậy, bây giờ anh Vĩnh Phong thế nào không ? Anh ấy đau buồn đến điên rồi, anh ấy đã nhận lời tham gia đua xe với người ta. Cô mau đi khuyên anh ấy đi.

- Anh ấy nhận lời đua xe vì anh ấy thích đua xe, sao tôi có thể khuyên anh ấy được – Hiểu Đồng cố tỏ ra lạnh lùng nói.

- Hiểu Đồng, cô có biết đã lâu rồi anh Vĩnh Phong không đua xe hay không, hơn nữa nghe nói lần này là ở một con đường đèo nguy hiểm. Tôi mặc kệ cô làm cách nào cũng được, mau đi khuyên anh ấy hủy bỏ đi. Nếu không, anh ấy mà xảy ra chuyện gì thì tôi không bỏ qua cho cô đâu – Quốc Bảo ghiền răng ghiền lợi nhìn Hiểu Đồng cảnh cáo, nói xong cậu bỏ đi.

Hiểu Đồng ngồi chết lặng tại chỗ sau khi nghe Quốc Bảo nói, cô không ngờ mọi việc lại như thế. Minh Thùy, Trúc Diễm và Đình Ân đều nhìn Hiểu Đồng nhưng không biết nói gì trước sự việc này.

Bên dưới con đường có một hàng cây xanh rợp bóng, một cô gái đứng nép mình vào thân cây, những cơn gió khuya lạnh lẽo vẫn thổi từng cơn lạnh lẽo vào người cô, nhưng cô vẫn không muốn dời đi.

Cuối cùng cũng có một chiếc xe quen thuộc chạy đến đỗ trước cánh cửa màu xanh quen thuộc. Cô cảm thấy may mắn khi vẫn nhớ ông Vĩnh Nguyên đã nói : » Bác đã cho phép Vĩnh Phong trở về căn nhà cũ của cháu « , nếu không cô không biết đi đâu tìm Vĩnh Phong.

Bóng dáng quen thuộc cuối cùng cũng hiện ra trước mặt Hiểu Đồng, dường như Vĩnh Phong gầy đi rất nhiều. Dù trong đêm tối cô vẫn nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm thẳm đầy u buồn của cậu, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Hiểu Đồng đưa tay lên miệng cắn chặt cổ kiềm tiếng khóc đau xé trong lòng mình, nước mắt thi nhau rơi xuống. Quốc Bảo muốn cô khuyên Vĩnh Phong, nhưng cô lại không có can đảm để gặp mặt, cô sợ..., cô sợ trái tim ngốc ghêch của cô sẽ lại chạy về bên cạnh cậu. Cô không thể, không thể làm như vậy, nếu làm vậy, cô sẽ rất có lỗi với Vĩnh Thành.

Bây giờ Hiểu Đồng mới hiểu được cái cảm giác lặng lẽ nhìn người mình yêu thương từ xa mà không thể đến gần, càng không thể chạm vào. Vĩnh Phong đã bao nhiêu lần lặng lẽ nhìn cô thế này. Cảm giác của cậu cũng đau xót như cô thế này hay còn đau hơn gấp bội phần.

Vĩnh Phong lặng lẽ tra chìa vào trong ổ, mở cửa đi vào bên trong. Hiểu Đồng không còn đủ sức nhìn cậu thêm giây phút nào nữa, cô quay lưng bước đi. Những cơn gió dường như lạnh lẽo hơn, đóng băng sự đau đớn của cô càng làm cho nó đau đớn hơn. Tiếng bước chân dìu dặt vô hồn nên xuống nền gạch vang lên những âm thanh trong đêm tĩnh mịch.

- Hiểu Đồng – Tiếng âm thanh trầm lắng vang lên trong đêm phá tan cái lạnh giá.

35. Chương 35 : HÃY ĐỂ TÌNH YÊU LÊN TIẾNG

Bước chân Hiểu Đồng bỗng dừng lại, trái tim thất lại khi cô nhận ra giọng nói vang lên sau lưng. Ngay sau đó là một vòng tay ôm chặt lấy cô từ phía sau. Vòng tay rắn chắc, mạnh mẽ và ấm áp vô cùng. Hơi thở mạnh mẽ gấp gấp theo nhịp đập mạnh mẽ của con tim phả vào mái tóc xõa dài của cô. Đầu Vĩnh Phong gục xuống, trán cậu tựa vào tóc cô khẽ run nhẹ. Cả hai đứng lặng yên như thế rất lâu rất lâu ... trên con phố vắng vẻ, chỉ có ngọn gió lạnh lùa đến.

Bàn tay Hiểu cuối cùng cũng nhúc nhích, cô khẽ áp vào cánh tay đang ôm lấy mình từ từ kéo nó ra, nhưng Vĩnh Phong không buông, cậu siết tay chặt hơn rồi chậm chậm nói:

- Một chút ...chỉ một chút thôi.

- Vĩnh Phong đừng ngốc ghêch nữa, thêm một chút nữa cũng sẽ không có gì thay đổi. Hà tất phải gây thêm luyến tiếc cho bản thân, ngày mai em và Vĩnh Thành sẽ đám cưới – Hiểu Đồng cố gạt tay Vĩnh Phong nói.

Vĩnh Phong buông Hiểu Đồng ra rồi xoay người cô lại đối mặt với cậu, Hiểu Đồng cúi gầm đầu xuống không dám ngẩng mặt nhìn Vĩnh Phong. Vĩnh Phong sa sầm mặt nhìn Hiểu Đồng rồi đưa tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô hỏi với giọng trầm khàn.

- Nếu ngày mai em đám cưới, vậy thì còn đến đây để làm gì, làm vậy chẳng phải là gây thêm sự luyến tiếc cho bản thân hay sao.

Trước sự bất bẽ của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng không thể nói lại cô xoay mặt nhìn đi nơi khác, cố ngăn sự đau đớn cồn cào trong lòng.

- Hãy cho anh một lí do để thật sự từ bỏ em đi. Anh sẽ để em đi – Vĩnh Phong lại lần nữa ôm chặt lấy Hiểu Đồng ngậm ngùi nói.

Hiểu Đồng khẽ nhắm mắt lại cuối cùng cô quyết định nói:

- Vì em nợ Vĩnh Thành quá nhiều. Em phải trả cho anh ấy.

Nói xong cô đẩy Vĩnh Phong ra. Vĩnh Phong đau đớn nhìn Hiểu Đồng rồi nói:

- Em nợ Vĩnh Thành nên phải trả cho anh ấy. Vậy còn anh thì saoem không nợ anh sao – Vừa nói Vĩnh Phong vừa kéo vạt áo lên, phía trên thắt lưng là một vết sẹo dài . Đó là vết sẹo đã để lại từ phát súng oan nghiệt – Đây chính là nợ mà em phải trả . Sao em không trả cho anh.

Hiếu Đồng rơi nước mắt khi nhớ lại từng ký ức đau buồn đầy kinh hoàng trước đây. Cô lùi lại mấy bước, rồi nói với giọng nghẹn ngào:

- Vĩnh Phong, anh không hiểu. Cái nợ mà em nợ anh và cái nợ mà em nợ Vĩnh Thành rất khác nhau. Em nợ anh, em đã dùng trái tim để trả. Nhưng em nợ Vĩnh Thành lại không thể trả cho anh ấy bằng trái tim, vậy thì chỉ có thể trả cho anh ấy bằng cái thân xác này mà thôi.

Hiếu Đồng đau đớn nhìn Vĩnh Phong, Vĩnh Phong đưa tay ra muốn nắm lấy tay cô, nhưng Hiếu Đồng lùi lại lắc đầu nói tiếp:

- Anh không hiểu đâu. Anh vẫn là một người khỏe mạnh không khiếm khuyết, vẫn là một người có tất cả mọi thứ, nhưng Vĩnh Thành rất đáng thương, anh ấy có rất nhiều nỗi khổ không thể nói với ai, anh ấy cũng có thể trở thành một người tật nguyền, có thể sẽ mất tất cả mọi thứ. Cho nên em đã chọn ở bên cạnh anh ấy, làm điểm tựa cho anh ấy. Cho nên ...Vĩnh Phong hãy quên em đi...

- Em đến đây để nói với anh điều này sao?

- Không phải – Hiếu Đồng liên tục lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi, ánh mắt đầy lo lắng nói – Em đến tìm anh vì muốn khuyên anh đừng tham dự cuộc đua xe nữa, nguy hiểm lắm.

- Cho anh một lí do để không tham dự đi – Vĩnh Phong cười nói.

- Coi như là vì em đi, coi như em cầu xin anh đi – Hiếu Đồng khổ sở nói.

- Em lấy tư cách gì để yêu cầu anh, em nói đi – Vĩnh Phong cười nhạt hỏi lại.

Hiếu Đồng cảm thấy hụt hẫng sau câu hỏi, đúng vậy...cô không có tư cách gì để anh phải từ bỏ vì cô.

- Sống chết của anh không liên quan gì đến em. Em về đi.

Vĩnh Phong đau buồn xoa đuối rồi quay lưng bỏ đi.

Hiếu Đồng ngồi đối diện với chiếc gương trang điểm ở phòng cô, đôi mắt u buồn môi cắn chặt để không làm nước mắt rơi trên gương mặt đã được trang điểm hoàn hảo để trở thành cô dâu. Áo cưới, thứ mà cô và Vĩnh Phong đã cùng nhau mặc thử, cùng nhau mộng ước, cùng nhau vẽ nên một tương lai đẹp. Cô sẽ là một cô dâu hạnh phúc rạng rỡ nụ cười. Nhưng tất cả giờ đây như bong bóng xà phòng chỉ hiện lên thật đẹp để với nhiều màu sắc rồi vỡ tan không dấu tích.

Hiếu Đồng mở ngăn tủ lôi chiếc hộp gỗ ra, cô sờ nhẹ nó rồi mở chiếc hộp ra. Bên trong là tấm hình cưới của cô và Vĩnh Phong, gương mặt của cả hai đều rạng ngời hạnh phúc. Hiếu Đồng đưa tay vuốt ve gương mặt Vĩnh Phong trong bộ dạng chú rể rồi đau xé lòng đến rơi nước mắt. Hạnh phúc vốn chỉ là ảo ảnh phù du, tựa như những làn khói mờ, có thể đưa tay chạm vào, nhưng mãi mãi không thể nắm giữ và không thể cảm nhận được.

- Đồ ngốc này, em cứ như vậy sao có thể trở thành cô dâu được đây – Trúc Diễm từ ngoài bước vào nhìn thấy cô khóc thì bước đến nói giọng trách móc nhưng thật ra là muốn an ủi cô. Trúc Diễm dùng khăn giấy lau mặt cho cô.

Minh Thùy thở dài giúp cô dậm lại phần che phủ vệt nước mắt trên mặt. Đình Ân ngồi vào mép giường nghiêng người hỏi Hiếu Đồng:

- Hiếu Đồng, mình hỏi cậu lần nữa. Cậu có hối hận không?

- Bây giờ có hối hận cũng muộn rồi – Hiếu Đồng mím môi thở dài chua xót nói.

Khi tất cả mọi người ra ngoài chơ xe hoa đến, Hiếu Đồng nhận được một tin nhắn của Vĩnh Phong.

- Anh đang ở nơi hạnh phúc nhất của chúng ta, qua ngày hôm nay anh sẽ quên em mãi mãi.

Hiếu Đồng khẽ nhắm mắt sau đó xóa bỏ tin nhắn.

- Vĩnh Thành, cậu làm vậy liệu hai người có hạnh phúc không? – Hữu Thiên bước đến bên cạnh Vĩnh Thành nhìn gương mặt không có chút gì rạng rỡ của một chú rể hỏi.

Vĩnh Thành không trả lời, ngược mặt lên cao thở dài. Bản thân cậu cũng từng hỏi, liệu sau này hai người họ có hạnh phúc hay không? Cậu không biết, càng không muốn biết, có lẽ là do trong cậu có một chút ích kỷ, cũng có lẽ là do cậu sợ cái cảnh tượng sẽ mất đi tất cả vì thế mới muốn chiếm giữ lấy cô chẳng.

- Vĩnh Thành, miễn cưỡng không hạnh phúc đâu. Nhưng mình vẫn mong sau này hai người sẽ hạnh phúc bên nhau – Hữu Thiên vô vai người bạn thân rồi bước ra ngoài.

Cuối cùng xe hoa cũng đưa Hiểu Đồng và Vĩnh Thành đi đến nơi diễn ra lễ cưới. Chẳng ai có tâm trạng nhìn ngắm lễ đường như thế nào. Hiểu Đồng ngồi ở phòng chờ cho đến khi buổi tiệc sắp bắt đầu. Mọi người cũng đi ra để phụ giúp để lại một mình cô. Hạ Khanh bỗng nhiên bước vào.

Cô nhìn Hiểu Đồng hỏi:

- Em đã suy nghĩ kỹ chưa?

Hiểu Đồng quay đầu lại nhìn Hạ Khanh, hôm nay cô rất khác mọi ngày, cô mặc chiếc váy màu xanh nhạt, tóc uốn qua một bên trong rất đẹp, không còn khoát trên người những bộ đồ công sở nghiêm nghị nữa.

- Chẳng phải đây là suy nghĩ mà chị mong muốn sao? – Hiểu Đồng cười nhạt hỏi.

- Chị đã hối hận – Hạ Khanh buồn rầu nói – Chị cứ nghĩ mình rất cao thượng, có thể vì Vĩnh Thành mà giúp cho anh ấy hạnh phúc, chỉ cần anh ấy được hạnh phúc là chị mãn nguyện. Nhưng khi hay tin hai người đã kết hôn, chị mới biết mình rất ích kỷ, chị ước hai người không thể kết hôn, chị biết bản thân đang ghen tỵ với em.

- Em hiểu mà, con người dù có rộng lượng đến đâu thì cũng không thể nhìn thấy người yêu mình bên cạnh người khác được. Nhưng mà dù không có chị, em cũng sẽ quyết định ở bên cạnh Vĩnh Thành, bởi vì em nợ anh ấy quá nhiều.

- Hứa với chị, hãy làm anh ấy hạnh phúc có được không? – Hạ Khanh nhìn Hiểu Đồng, ánh mắt chất chứa u buồn, nhưng lại ẩn chứa nhiều xúc cảm van nài.

- Em hứa.

Ngay khi Hạ Khanh bước ra thì ông Vĩnh Nguyên bước vào. Ông nhìn Hiểu Đồng một cách yêu thương, cô quá giống mẹ, ông cũng từng cùng với bà Cẩm Du ước mơ một đám cưới hạnh phúc thế này. Tiếc rằng ông mãi mãi không có dịp nhìn thấy.

- Dù cháu chọn lựa thế nào, bác cũng chúc cháu hạnh phúc. Hai đứa đều là con của bác, tấm lòng người cha như bác đều mong muốn con mình hạnh phúc. Rồi Vĩnh Phong cũng sẽ quên được cháu thôi, cho nên cháu cứ yên tâm mà ở bên cạnh Vĩnh Thành – Ông nắm tay Hiểu Đồng vỗ về như một người cha trước khi con gái lấy chồng.

- Cháu hiểu, cháu hy vọng như thế – Hiểu Đồng cười nhẹ đáp lời ông.

Ngay lúc đó, Vĩnh Thành cùng mọi người bước vào, đã tới giờ làm lễ. Hiểu Đồng cố mỉm cười thật tươi nhìn Vĩnh Thành, rồi bước đến khoát tay cậu khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Vĩnh Thành cũng mỉm cười gật đầu, đát tay cô bước ra cửa. Đột nhiên từ xa, tiếng bước chân dồn dập chạy đến. Quốc Bảo và vài người cùng chạy đến chặn đường hai người hỏi:

- Hiểu Đồng! Chiếc xe của Vĩnh Phong có vấn đề rồi, không thể đưa được. Cô có biết anh ấy sẽ đưa ở đâu không?

Khoảng cách xa nhất của hai người yêu thương nhau là khi ở bên cạnh nhau nhưng lại không thể thuộc về nhau. Hiểu Đồng vẫn cứ cho rằng chỉ cần cô cố gắng thì khoảng cách giữa hai người sẽ được rút ngắn lại. Nhưng khi càng đến gần Vĩnh Phong, cô mới nhận ra rằng có một tấm kính vô hình nào đó ngăn cách giữa hai người, càng muốn chạm vào thì nó càng dày thêm.

Khi Vĩnh Phong ra đi, Hiểu Đồng cứ nghĩ khoảng cách xa nhất là khi hai người ở hai bờ đại dương không thể nhìn thấy nhau. Khi Vĩnh Phong trở về, khoảng cách giữa hai người không rút ngắn lại mà tăng thêm.

Nhưng giờ đây, Hiểu Đồng mới thấy, khoảng cách xa nhất của hai người chính là khoảng cách giữa sinh lý và tử biệt.

- Có hối hận không? – Rất nhiều người đã hỏi cô câu hỏi đó. Hiểu Đồng không thể trả lời được. Bởi vì, cô không có sự lựa chọn nào cả thì làm sao có thể hối hận được, cũng không có tư cách để nói câu hối hận.

“ Hối hận ” – Con người thường rất hay hối hận về những việc mình đã làm, có người hối hận kịp thời, có người khi hối hận đều đã muộn, cũng có người mãi mãi không hối hận. Hiểu Đồng từ trước đến giờ luôn là người tự tin vào bản thân mình, cô rất ít khi hối hận về những gì mình đã lựa chọn. Và lần này, cô cũng không hối hận khi quyết định đám cưới với Vĩnh Thành.

Có sự khác biệt giữa ân hận và hối hận không? Cậu trả lời là có. Đôi khi người ta cho chúng làm một, nhưng thật ra hai cái cũng có chút khác biệt.

Trước cái tin như sét đánh này, Hiểu Đồng cảm thấy vô cùng ân hận, cô ân hận vì đã không dùng cảm để đối mặt với Vĩnh Phong khuyên cậu đừng tham gia cuộc đua nếu không thì đã không xảy ra chuyện.

Khi ba chết, Hiểu Đồng không rơi nước mắt, vì ba cô dặn cô đừng khóc. Khi mẹ mất, cô rất đau khổ, nhưng cô dùng nước mắt để hận người đàn bà đó. Nhưng khi hay tin Vĩnh Phong có chuyện thì Hiểu Đồng lại không thể khóc. Cái cảm giác nước mắt chảy ngược này thật khiến người ta sống không bằng chết. Cô không thể khóc vì trái tim cô đã vỡ vụn ra thành những hạt bụi và lặn xuống đáy vực sâu thẳm. Tim không còn thì sự sống cũng không còn vậy thì sẽ không đau nữa ư. Có ai hiểu được cái cảm giác không đau vì quá đau này hay không?

Nếu như cô có thể khóc, thì ngực không thể đau đến không thở được, máu cũng sẽ tiếp tục chảy mà không ngừng lại.

“ Anh không sợ xuống địa ngục, chỉ sợ địa ngục không có em ” – Câu nói này Vĩnh Phong đã nói ra lúc cậu bị đạn xuyên vào người. Tình yêu thật đáng sợ, khi yêu nhau họ chẳng màng đến những trắc trở hiểm nguy, dù biết đó là con đường chết vẫn cứ lao đầu vào. Thật ngốc biết bao.

“ Vĩnh Phong! Anh thật ngốc, em cũng thật ngốc, chúng ta là hai kẻ ngốc nghếch trong tình yêu. Bị thần tình yêu lừa bỡn hết lần này đến lần khác. Để rồi thần chết đến chia lìa chúng ta.”

Khi con người ta hối hận người ta thường nói : “ Giá như ...”. Hiểu Đồng không hề hối hận nhưng cô lại muốn nói “ Giá như...”. “ Giá như có thể quay lại, cô sẽ học cách hối hận, nếu cô biết hối hận, cô sẽ không để mất Vĩnh Phong ”

Hiểu Đồng mở mắt ra, xung quanh cô là một màu trắng toát, tay cô đang được truyền nước , Quốc Bảo đang ngồi trên ghế khách hai tay ôm đầu sàu sảo.

- Quốc Bảo – Hiểu Đồng thều thào gọi, cô nhận ra mình không còn sức nữa.

Quốc Bảo nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên, đôi mắt cậu đỏ hoe, gương mặt thất thần không còn vẻ điển trai thường ngày, không còn dáng vẻ lóc chóc trẻ con mà trông cậu già dặn, nghiêm nghị rất nhiều.

- Tỉnh rồi sao – Quốc Bảo lên tiếng hỏi.

- Vĩnh Phong ...anh ấy ... – Hiểu Đồng thều thào cố gắng ngồi dậy, nhưng sức lực đã cạn kiệt, chúng đã bỏ cô đi hết, Hiểu Đồng cố gắng khóc nhọc hắt tẩm chăn phủ ngang người mình ra định bước xuống.

Quốc Bảo thấy vậy vội bước đến ngăn cản:

- Cậu cứ nằm nghỉ đi.

- Không được, mình muốn đến xem. Người ta có tìm được... – Hiểu Đồng không dám nói tiếp, cô run cả người vì sợ hai khi nghĩ đến việc Vĩnh Phong có chuyện.

- Vẫn chưa có tin tức gì, cậu cứ nằm nghỉ đi, nếu có tin tức gì thì sẽ có người cho chúng ta hay . Tôi đã báo ọi người biết chuyện, nhưng tạm thời báo mọi người cứ ở nhà chờ đợi tin tức – Quốc Bảo ấn người Hiểu Đồng nằm xuống, quyết tâm không để Hiểu Đồng ngồi dậy. Sau đó cậu bỏ đi đến ghế sofa ngồi, không nhìn Hiểu Đồng thêm lần nào.

Hiếu Đồng biết, Quốc Bảo đang kiềm chế cơn giận dữ đối với cô. Nếu như cô chịu nghe lời Quốc Bảo đi khuyên can Vĩnh Phong thì...cô thật đáng trách. Hiếu Đồng khẽ nhắm mắt, nhưng trong lòng cô đang có một cơn bão dâng xé giữ dội. Nước mắt lại không thể rơi... đau quá, cảm giác đau không gì có thể tả được. Cái chết có thể làm giảm cơn đau này không?

Thời gian từng giây từng giây trôi qua thật chậm càng khiến cho lòng người tê tái không ngừng. Hiếu Đồng cảm thấy căm ghét cái cảm giác bất lực không thể làm gì để cứu vãn này.

Xoạch, cánh cửa phòng bỗng bật mở, một chàng trai bước vào. Quốc Bảo và Hiếu Đồng không hẹn mà cùng nhìn ra phía cửa. Đó là chàng trai đã báo tin chiếc xe Vĩnh Phong lao thẳng xuống vực.

- Sao rồi – Quốc Bảo vội hỏi nhanh.

- Tìm được rồi, tiếc là đã chết – Chàng trai bình thản trả lời, tâm trạng có chút vui mừng nhẹ nhõm – Chiếc xe có vấn đề nên mới xảy ra chuyện.

Quốc Bảo chơi với thả phịch người xuống sofa, mặt tái nhợt đau đớn, nước mắt rơi xuống. Lần đầu tiên Hiếu Đồng thấy cậu khóc. Cô vừa cố nhồm người lên thì nghe vấp cả người bỗng lặng đi.

Chàng trai đó không hề để ý đến phản ứng của Quốc Bảo và Hiếu Đồng bình thản ngồi xuống châm trà uống một ngụm rồi nói tiếp:

- Cũng may mắn là Vĩnh Phong đột nhiên thấy chán không muốn đua nữa nên đi về nhà. Mình giúp cậu ấy đem xe về sau, nên định ở lại xem hết cuộc đua. Ai dè có một thằng nhân lúc cuộc thi hào hứng, mình không để ý mà ăn cắp chiếc xe. Chiếc xe xịn quá mà. Vậy là tên đó lãnh đạn. Thiệt là may mắn. Mà lần này về phải dẫn cái thằng sửa xe một trận mới được, làm ăn ẩu tả, xem chút là mất mạng oan uổng – Chàng trai vẫn bình thản nói trông khi Quốc Bảo và Hiếu Đồng nhìn cậu đăm đăm.

Sau đó, Quốc Bảo sắc mặt đùng đùng nắm áo chàng trai này kéo lên, tay cung lại giơ lên cao. Hiếu Đồng cứ tưởng Quốc Bảo sẽ đấm cho anh ta một đấm, nào ngờ cánh tay giơ lên chỉ mấy giây rồi thả xuống ôm lấy người cậu ta, reo mừng.

Hiếu Đồng cũng như người tháo bỏ xiềng xích địa ngục ra, cô thở một cái như muốn lấy lại toàn bộ sức lực của mình.

Thì ra mọi chuyện là như vậy, anh chàng này chỉ nói là chiếc xe Vĩnh Phong lao xuống vực mà không nói rõ Vĩnh Phong không sao. Khi cô ngất xỉu, Quốc Bảo hoảng hốt đưa cô đi bệnh viện nên cũng không hỏi kỹ mới có sự Hiếu lầm thế này ^^ (làm mọi người một phen đau tim >o<)>

Khi Quốc Bảo đang đưa Hiếu Đồng trở về, đột nhiên cậu ngừng xe lại nói:

- Lúc cậu ngất xỉu, Minh Thùy đã nhắn tin bảo rằng: Đám cưới bị hủy bỏ vì chủ tịch đột nhiên tái phát bệnh – Nói rồi, cậu xoay người nhìn qua Hiếu Đồng – Bây giờ anh Vĩnh Phong không sao hết, cậu định thế nào, quay về với Vĩnh Thành à hay làMình để cậu xuống đây, cậu hãy tự quyết định đi.

Nói rồi Quốc Bảo đợi Hiếu Đồng xuống xe thì phóng xe lao đi.

Hiếu Đồng đứng giữa con đường có hai ngã rẽ, ngã bên phải là về nhà Vĩnh Thành, ngã bên trái là về căn nhà cũ của cô, nơi Vĩnh Phong đang ở. Bây giờ cô phải lựa chọn, Hiếu Đồng nhìn về hai phía đầy lưỡng lự .

“ Giá như có thể quay lại ...”

“ Có hối hận không? “

“ Giây phút này hãy để trái tim lựa chọn”

“ Tim bảo rằng: hãy để tình yêu lên tiếng . “

“ Tình yêu bảo rằng: Vì tim ở bên trái, hãy đi về bên trái đi” (Khúc này viết cho vui một chút ^__^)

Hiếu Đồng không lưỡng lự nữa cô quay đầu chạy nhanh về con đường bên trái của mình với cảm giác hạnh phúc.

Hiểu Đồng mở cánh cửa cổng màu xanh quen thuộc, chạy thật nhanh đến trước cửa nhà, hơi thở cô dồn dập, tim không ngừng đập mạnh, cô cố gắng hít thở đều hòa nhịp tim của mình rồi run rẩy đưa tay bấm chuông. Tiếng chuông vang lên...1 tiếng2 tiếng ...3 tiếng chuông ...

Cô lùi lại hai bước nín thở chờ đợi, chờ đợi niềm hy vọng bước ra từ bên trong. Giây phút chờ đợi chỉ vài giây ngắn ngủi mà sao cô cảm thấy thật dài, cứ như thể vừa đi hết một vòng trái đất. Cô không biết mình đã chờ đợi bao lâu nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích...Là không có nhà sao...

Hiểu Đồng cố đưa tay bấm chuông thêm lần nữa, nhưng cánh cửa bỗng mở ra ...

Người bên trong và người bên ngoài đều bất ngờ nhìn nhau. Trong lòng họ giây phút này thật khó diễn tả, bóng tối bao trùm hai người lại, chỉ để đôi mắt long lánh phát sáng.

- Sao em lại đến đây – Vĩnh Phong bất giác hỏi.

- Em nghe nói, có tai nạn xảy ra... – Hiểu Đồng run rẩy nói đứt quãng.

- Vậy à, anh bỗng không muốn đưa nữa nên về sớm, không biết đã xảy ra chuyện – Vĩnh Phong tỏ vẻ ngạc nhiên đáp.

- Em ... – Hiểu Đồng nắc nhen nói.

- Anh không sao, em về được rồi – Vĩnh Phong lạnh nhạt nói.

Nói xong, cánh cửa bỗng khép lại. Nước mắt vốn dĩ không thể chảy được của Hiểu Đồng bỗng tuôn trào, cô đứng bất động nhìn cánh cửa đã khép chặt, lòng quặng đau, muốn cất tiếng nói nhưng lại không thành lời.

Hiểu Đồng không về, cô vẫn đứng im ở đó chờ đợi. Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra lần nữa trong sự ngạc nhiên của hai người.

- Em cứ nghĩ đã mất anh ...- Hiểu Đồng nói trong nước mắt khi nhìn Vĩnh Phong, cô nhào đến Vĩnh Phong ôm chặt cậu vào lòng.

- Bởi vì em đã khóc, bởi vì địa ngục không có em – Vĩnh Phong ghì chặt lấy cô thoảng thốt nói.

Ngay sau đó là một nụ hôn cuồng dại, hay người họ đã trải qua quá nhiều nước mắt, trải qua quá nhiều đau đớn. Khi nhận ra họ sắp mất nhau, họ mới biết tình yêu dành cho nhau nhiều đến thế nào.

Những nỗi mong chờ, những nỗi đau khổ, những oán hận khóc than giờ đây bị nhấn chìm thay cho sự nhớ nhung, và khát vọng ở bên nhau. Họ cùng nhau hào nhịp thở trong từng nụ hôn, khóa chặt môi nhau bằng sự yêu thương vô bờ, hai bờ lưỡi quấn lấy nhau siết chặt mãi mãi không muốn xa lìa.

Vĩnh Phong nhẹ nhàng đặt Hiểu Đồng lên giường, ánh mắt say đắm yêu thương nhìn cô. Hiểu Đồng cũng đáp trả lại cậu bằng một nụ cười hạnh phúc. Từng chút từng chút một những thứ quấn quanh người họ bị cởi ra rơi xuống thành giường thật nhẹ.

Hai cơ thể quấn lấy nhau thật chặt, dường như giữa họ đã không còn một khe hở (còn chóng mặt quá mẹ ơi T_T) Từng nụ hôn nóng bỏng chạm khẽ vào người Hiểu Đồng (xiu luôn) , mỗi nơi cậu đi đến đều để lại vết tích và Hiểu Đồng cảm thấy nóng bừng lên cả cơ thể. Vĩnh Phong cắn nhẹ lên xương quai xanh của Hiểu Đồng khiến cô không thể kiềm chế được mà khẽ rên nhẹ. (Mẹ ơi hãy giết con đi T_T) Lát sau môi cậu lần tìm môi cô , hai cánh môi mỏng chạm vào nhau lặp đi lặp lại xoay vần không chừa một chỗ nào. Nụ hôn của Vĩnh Phong thật nhẹ, thật êm ái nồng nhiệt chiếm từng tấc da thịt trên người Hiểu Đồng. Hiểu Đồng cảm thấy như da thịt đang bùng cháy, toàn thân nóng rực bừng bừng như thiêu đốt , Hiểu Đồng chọt gọi khẽ:

- Vĩnh Phong...

Hiểu Đồng mơ màng nhìn vào gương mặt Vĩnh Phong thì bất gặp cái nhìn đầy mãnh liệt của Vĩnh Phong. Cô mơ hồ cảm nhận một nỗi đau đớn tột cùng, một giọt nước mắt rơi xuống, là đau hay là hạnh phúc. Người ta thường nói:” Phụ nữ có thể quên đi mối tình đầu tiên, nhưng lại không thể quên người đàn ông mang đến ình nỗi đau đầu đời”. Nỗi đau này mãi mãi Hiểu Đồng không bao giờ quên. Nỗi đau của sự ngọt ngào và hạnh phúc.

Hai tay Hiếu Đồng vươn ra quấn chặt lấy cô Vĩnh Phong cùng hòa nhịp với cậu.

Khi Vĩnh Phong bắt đầu đi vào trong cơ thể Hiếu Đồng cậu bỗng khựng lại, cậu nhìn Hiếu Đồng với ánh mắt mãnh liệt. Người con gái cậu yêu thật toàn vẹn và tinh khiết, cậu khẽ ôm chặt lấy Hiếu Đồng, muốn cùng cô san sẻ nỗi đau đầu đời. Vài giọt màu đỏ rơi xuống thấm vào tấm đệm trắng và lan ra tạo thành một vệt như chứng nhận cho tình yêu trọn vẹn của hai người.

Một phen rồi một phen, họ quấn lấy nhau hết lần này đến lần khác trải nghiệm niềm hạnh phúc có nhau.

Trong cơn mơ ngủ, Hiếu Đồng cảm thấy những ngón tay đang lướt nhẹ trên gương mặt cô, khẽ lau đi những vệt nước mắt đang đọng trên làn da trắng mịn của cô. Hơi thở ấm áp phả ra phủ đầy gương mặt cô, thật nhẹ thật nhẹ. Tình yêu như một trái anh đào chín mọng sẽ vừa đỏ vừa ngọt, nhìn là muốn cắn.

Bàn tay đó từ từ di chuyển thật nhẹ xuống cơ thể Hiếu Đồng. Chớp khẽ mi mắt, Hiếu Đồng nhìn Vĩnh Phong mỉm cười. Cô rút vào lòng ngực Vĩnh Phong, cả nhận mùi hương đầy nam tính của cậu, vòm ngực vạm vỡ, bắp tay cuộn cuộn đầy vạm vỡ và mạnh mẽ kia choàng lấy eo cô siết chặt cô vào lòng cậu hơn nữa. Cầm Vĩnh Phong cả nhẹ trên mái tóc Hiếu Đồng, cậu thì thào trong đêm tối :

- Có phải là anh đang nằm mơ không ?

Hiếu Đồng im lặng, càng rút người vào người Vĩnh Phong chặt hơn như muốn chứng minh sự tồn tại của cô lúc này, như chứng minh đây không phải một giấc mơ.

- Anh ước gì thời gian sẽ ngừng lại từ phút giây này. Cứ để bóng tối bao trùm chúng ta mãi mãi – Vĩnh Phong khẽ thở dài buồn bã nói. Bởi vì khi trời sáng họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề. Vách ngăn giữa hai người họ quá nhiều.

- Em yêu anh – Hiếu Đồng khẽ thì thào trong lòng ngực cậu, sau câu nói của mình, cô nghe tim Vĩnh Phong đập mạnh, trong lòng cậu đang bùng phát những cảm xúc vừa hạnh phúc vừa lo lắng. Cô khẽ nghĩ thầm :» Em sẽ không hối hận. Nếu ngày mai có ra sao, em cũng sẽ không rời xa anh. Em không muốn mất anh lần nữa, dù phải có lỗi với Vĩnh Thành, dù phải đánh đổi mọi thứ, em cũng muốn có anh bên cạnh »

- Hãy hứa với anh, dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đừng để nó ngăn cách tình yêu của chúng ta có được không – Vĩnh Phong xoay người cúi đầu nhìn vào đôi mắt Hiếu Đồng, ánh mắt đăm đăm nhìn cô như mong mỏi như yêu cầu như ra lệnh lại như cầu xin.

« Hứa »- Hiếu Đồng đã từng hứa với Vĩnh Phong rất nhiều, nhưng cuối cùng lần nào cô cũng thất hứa khiến Vĩnh Phong vô cùng đau khổ. Cô không thể hứa thêm một lời hứa nào nữa. Hiếu Đồng nấc lên từng hồi rồi nói :

- Vĩnh Phong ! Em không còn tư cách để hứa gì với anh. Nhưng em chỉ có thể nói đời này kiếp này em chỉ yêu mình anh. Trao thân cho anh, em không hề hối tiếc.

Những lời cô nói khiến Vĩnh Phong vô cùng xúc động, lòng cậu trào dâng bao niềm xúc cảm. Cậu hôn vào trán cô một cái thật sâu. Cậu biết, năm xưa Hiếu Đồng phá vỡ lời hứa chỉ vì mẹ cậu, vì mẹ cậu mà bà Cẩm Du chết, Hiếu Đồng mang nỗi án hận trong lòng. Nhưng dù bà ấy có thế nào, dù tình cảm mẹ con giữa hai người càng trở nên lạnh nhạt thì bà vẫn là mẹ cậu.

- Có thể vì anh, vì tình yêu của hai chúng ta mà tha thứ ẹ anh không ? Hãy để anh bù đắp những mất mát tổn thương trong lòng em có được không ? – Vĩnh Phong nâng cằm Hiếu Đồng lên hỏi.

Hiếu Đồng nhìn vào đôi mắt đầy thiết tha của Vĩnh Phong, so với hận thù, mất Vĩnh Phong càng khiến cô đau khổ nhiều hơn. Vậy thì hận thù đối với cô còn ý nghĩa gì chứ. Giờ đây Vĩnh Phong mới là lẽ sống của cô. Hiếu Đồng nhìn Vĩnh Phong mỉm cười rồi gật đầu. Vĩnh Phong cười rạng rỡ siết chặt lấy cô trong vòng tay vững chắc của mình, đôi mắt cậu nhìn cô như ngây dại, ánh mắt nóng bỏng dán chặt vào đôi môi đỏ mọng kiêu diễm khiêu khích khát vọng trong trái tim cậu tăng vọt....

Bàn tay cậu nhẹ nhàng mân mê lên đôi môi của cô, sự mềm mại ấm áp làm trái tim cậu thổn thức. Vĩnh Phong đã khát khao điều này biết bao nhiêu trong mỗi giấc mơ... Điều này có thể là sự thật ? Vội vã cúi xuống tận hưởng lấy sự ngọt ngào bấy lâu mình mong nhớ, cảm xúc trong tim cậu nhảy vọt từ đỉnh đầu cho

đến tận gót chân. Bàn tay càng thêm mạnh mẽ siết chặt lấy từng đường cong cong mềm mại không xương quỳến rũ.

Không hề nhẹ nhàng, cũng không hề báo trước, cậu mạnh bạo tách hai hàm răng trắng bóng tiến thẳng vào bên trong âm áp ngọt ngào. Sự mềm mại càng làm dục vọng trong cậu vượt ra khỏi vòng kiểm soát. Từ lúc nào gương mặt cô đã đỏ bừng trước nụ hôn cháy bỏng của cậu, cái lưỡi mềm tham lam càn quét trong miệng cô, trêu đùa lưỡi cô, dây dưa cùng bờ môi cô đến sưng đỏ. Toàn thân bị cậu giữ chặt làm cho từng luồng nhiệt lượng mạnh mẽ từ trái tim đang đập rộn rã của cậu truyền sang làm trái tim cô cũng muốn hưởng ứng.

Bàn tay mạnh mẽ của cậu luồn vào trong chăn, tiến đến từng miền da thịt êm ái, sự mát mẻ run rẩy đầy mong chờ trên làn da của cô lại càng giống như một chất kích thích làm bàn tay cậu trở nên xúc động, mạnh bạo tiến đến lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì như mân mê, lúc lại như cuồng dã chiếm đoạt từng tấc da thịt thuộc về cậu

Không đợi cô có phản ứng, cậu ngay lập tức cúi xuống, những nụ hôn rơi xuống như mưa làm làn da cô bừng đỏ, những dấu đỏ hồng dần dần hiện ra. Thân hình cậu nhẹ nhàng chuyển động, chẳng mấy chốc phủ phục trên người cô, làn da cậu nóng như có lửa thiêu đốt áp bức xuống làm cô phải hít một hơi thật sâu, sự xúc động làm cô run rẩy....Bàn tay cậu không hề nhàn rỗi tiến xuống phía dưới, động chạm đến miền cấm địa ẩm ướt.

Dù cố cắn môi thật chặt, nhưng từng đợt cảm xúc dần dần như thủy triều dâng khiến những tiếng rên rỉ không cách nào kiềm giữ thoát ra khỏi khóe môi xinh đẹp. Vĩnh Phong nhẹ nhàng cúi xuống hôn Hiếu Đồng, dịu dàng triển miên dẫn dắt cô đến tận cùng miền hoan lạc xa lạ... Cô ấy là thuộc về cậu, cô ấy là của cậu.

Cảm giác đau đớn giống như bị rách toạc làm cô phải tóm chặt lấy vai anh, toàn thân gồng lên căng thẳng vì đau đớn ập đến quá nhanh. Trên vai anh cũng đã bị cô cắn để lại một dấu răng nho nhỏ.

- Bình tĩnh..... – Vĩnh Phong cố gắng trấn áp cảm giác bị buộc chặt cộng với dục vọng càng lúc càng dâng lên, trấn an cô. – Đừng sợ.

Phải mất 1 phút cô mới có thể thở ra, cơ thể hơi thả lỏng. Bên trên người cô, cậu giống như đã bị khát vọng bấy lâu đè chặt làm cho không thể kiềm nén cảm xúc trên người cô. Từng đợt từng đợt tiến vào mạnh mẽ làm cô phải rên rỉ vì đau đớn

Nước mắt rịn ra, nhưng cô càng cố đẩy ra thì cơ thể mạnh mẽ của cậu càng cố áp sát xuống. Những tiếng phản đối của cô nhanh chóng bị nụ hôn của cậu cúi xuống nuốt sạch. Dưới chân bị Vĩnh Phong giữ chặt đến không nhúc nhích được, Hiếu Đồng chỉ còn cách bất lực cấu chặt lấy lưng cậu chịu đựng từng đợt đau đớn.

Hiếu Đồng khê khê mở đôi mắt của mình nhìn người con trai mình yêu thương đang hòa vào làm một với mình. Thân hình Vĩnh Phong nhấp nhúm chuyển động bên trên cô lúc thì nhẹ nhàng như một điệu nhạc, lúc lại mạnh mẽ như những đợt sóng tràn. Mỗi lúc Vĩnh Phong đi vào trong cơ thể mỏng manh của cô, cảm giác vừa đau nhức vừa ngập tràn hạnh phúc khiến cô rên khê. Âm thanh này như mời gọi, như khiêu khích càng khiến Vĩnh Phong nóng bừng lên, càng muốn tiến sâu vào bên trong cô, chiếm lấy nó từng chút từng chút không chừa không gian nào.

Ánh trăng bên ngoài thật tròn thật đẹp, sáng bừng bên cửa sổ soi rọi niềm hạnh phúc của đôi trai gái yêu nhau, cuối cùng cũng đã có được nhau.

Khi Hiếu Đồng thức dậy, trời đã quá trưa, ánh nắng chiếu thẳng qua những tấm màn hoa màu vàng nhạt xuyên soi rọi khắp phòng. Hiếu Đồng mệt mỏi mở mắt, khê cựa mình một lát cô mới thấy toàn thân đau nhức vô cùng. Khê rên nhẹ một tiếng rồi đưa tay sang bên cạnh, chỉ là một sự lạnh lẽo trống vắng. Cả người cô tuy đau nhức nhưng dường như đã được lau sạch sẽ, cả bộ ra trắng cũng đã được thay bằng một bộ ra màu vàng.

Hiếu Đồng muốn ngồi dậy nhưng cơn đau nhức đã gần như rút hết toàn bộ sức lực của cô, không tài nào nhúc nhích. Hiếu Đồng bậm môi oán hận Vĩnh Phong đáng ghét làm cô ra nông nổi này. Đành nằm im trên giường chờ đợi.

Lát sau, Vĩnh Phong mở cửa bước vào, trê tay cậu là một tô súp bốc khói nghi ngút. Cậu nhìn Hiểu Đồng cười rạng rỡ nói:

- Dậy rồi sao.

Nhưng Hiểu Đồng phụng phịu gương mặt xinh đẹp của mình không thèm nhìn cậu tỏ ý giận dỗi. Cô đâu biết bộ dạng cô lúc này càng khiến cho Vĩnh Phong nóng bừng lên, nhưng cậu cố kiềm nén khẽ cười bước đến bên cạnh dỗ dành:

- Sao vậy, còn mệt à. Mau ngồi dậy ăn chút súp lấy lại sức.

- Hừ ...- Hiểu Đồng lườm cậu một cái rồi xoay người đi chỗ khác nhưng...

- Á ...- Cơn đau nhức ập đến theo chuyển động của cô.

Vĩnh Phong lo lắng vội đặt tô súp xuống tiến sát đến cô hỏi:

- Em sao vậy....

- Còn hỏi...không phải tại anh à – Hiểu Đồng tức giận trừng mắt nhìn cậu nói.

- Được rồi là lỗi của anh, mau ngồi dậy ăn chút súp đi – Vĩnh Phong khẽ cười chiều chuộng nói.

Vĩnh Phong giúp Hiểu Đồng ngồi dậy, thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng đặt cô ngồi dựa vào chiếc gối đặt sát thành giường. Cẩn thận thổi từng muỗng súp cho cô rồi đút cho cô ăn.

Nhìn thái độ ân cần đầy yêu thương của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng bỗng nhớ lại lúc cô bị bệnh bị Vĩnh phong vác ra khỏi quán Bar Phong Trần rồi ngất xỉu được cậu đưa về nhà. Cậu đã đút cho cô một tô cháo cũng ân cần như vậy. Hiểu Đồng khẽ cười hỏi.

- Súp này ** Năm nấu à ? – Vì tô cháo lần trước cũng do ** năm nấu.

- Là anh nấu – Vĩnh Phong khẽ cười lắc đầu.

- Rất ngon – Hiểu Đồng gật đầu khen thưởng. Từ lúc hai người yêu nhau, Vĩnh Phong thỉnh thoảng cũng phụ nấu cơm giúp cô, nhưng hầu như cô đều phải nếm lại. Nhưng tô súp này được nêm nếm rất cẩn thận, rất vừa miệng.

- Anh là người kén ăn mà, ăn quen món em làm rồi. Khi qua bên Mỹ, không hạp khẩu vị cho nên đành tự mình vào bếp nấu. Bây giờ anh cũng lành nghề lắm đó , không chừng còn hơn cả em – Vĩnh phong vênh mặt tự sướng.

Hiểu Đồng để Vĩnh Phong đút thêm vài muỗng nữa thì nhăn mặt lắc đầu nói:

- Em không ăn nữa đâu.

Vĩnh Phong nhìn tô súp mới vơi đi một ít thì nhăn mặt dỗ dành:

- Em ngoan đi, ráng ăn cho hết, nếu không em không dậy nữa đâu.

- Em không muốn ăn súp – Hiểu Đồng lắc đầu nũng nịu nói, giọng nhõng nhẽo như trẻ con.

- Vậy em muốn ăn gì?

Hiểu Đồng nói ra tên vài món ăn rồi cười gian nhìn Vĩnh Phong nói:

- Anh mau đi mua đồ về nấu cho em ăn đi. Chẳng phải anh nấu ăn còn ngon hơn em sao.

Vĩnh Phong lúc này đã hiểu thế nào là lấy đá tự đập chân mình. Cậu nhìn cô, bất gặp nụ cười tinh nghịch của cô thì khẽ cười, nựng má cô một cái rồi nói:

- Được rồi, hôm nay anh sẽ trở tài cho em xem. Nhưng mà...

Ngay sau câu nói, cậu cúi xuống gặm lấy đôi môi cô, cuồng nhiệt chiếm lấy. Cho đến khi cô dường như muốn ngừng thở cậu mới chịu buông tha. Nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Hiểu Đồng, vẻ hỗn hĩnh thở của cô càng khiến cậu say đắm. Vĩnh Phong cười nói:” Đây là phần thưởng của anh”. Hiểu Đồng lườm cậu một cái,

nhưng Vĩnh Phong đã nhanh chóng quay lưng đi, sau đó mắt hút sau cánh cửa, Hiểu Đồng nhìn theo bóng dáng Vĩnh Phong khẽ cười rồi nằm xuống nghĩ ngợi, lòng ngập tràn hạnh phúc như nắng mùa xuân ấm áp.

Sau khi Vĩnh Phong nấu ăn xong, Hiểu Đồng cũng ngủ thêm được một giấc, cơn đau nhức cũng được đẩy lùi bớt. Cô mặc lại bộ quần áo cũ rửa mặt rồi đi xuống lầu, chưa xuống hết đã ngửi được mùi thơm vang dậy từ bếp vọng ra.

- Thơm quá.

- Mau ngồi xuống ăn đi – Vĩnh phong quay lưng lại nhìn cô cười nói

Hiểu Đồng nhìn những món ăn trên bàn rất đẹp mắt, cô biết là Vĩnh Phong đã tỉ mỉ làm để cho cô thưởng thức. Hiểu Đồng rất xúc động, cô ngồi ăn rất ngon lành, Vĩnh Phong yêu thương nhìn cô ăn, liên tục gấp đồ ăn cho cô. Hạnh phúc của họ lúc này đều khiến người khác phải ghen tỵ.

Ăn xong, Hiểu Đồng tựa người vào lòng Vĩnh Phong ngồi trên ghế sofa trò chuyện. Lâu rồi họ chưa có dịp trò chuyện nhiều. Vĩnh Phong kể cho cô nghe thời gian bên mỹ của cậu. Hiểu Đồng cũng kể cho cậu nghe thời gian cô một mình ở lại. Lát sau Hiểu Đồng đưa tay ôm chặt lấy Vĩnh Phong nói, giọng gần như lạc đi:

- Thật may mắn là anh đã không tham gia thi đấu. Nếu anh có mệnh hệ gì, em cũng không thiết sống.

- Thật ra anh cũng từng nghĩ đến cái chết, anh đã từng nghĩ nếu chỉ có cái chết mới khiến anh quen được em, mới có thể là anh bớt đau khổ thì tốt biết mấy. Nhưng anh sợ mình chết rồi, em sẽ càng đau khổ hơn, day dứt hơn. Nhưng để làm sao quên em được. Trong những ngày đầu chúng ta gặp lại, đêm nào anh cũng đến trước nhà em nhìn cho đến khi đèn tắt, sau đó đau khổ phóng xe như điên trên đường để quên em. Cho nên anh muốn tham gia cuộc đua này để có thể quên em. Anh muốn đi qua tất cả những nơi từng ghi dấu hạnh phúc của hai chúng ta lần cuối cùng rồi sẽ vĩnh viễn quên em. Khi anh ra biển, anh đã đi đến từng nơi giống như em, hét gọi tên em ngoài bãi biển. Ngồi chờ nước phun lên dưới trời nắng, và ngắm nhìn tấm ảnh cưới của chúng ta. Rồi anh nhận ra, anh không tài nào quên được em. .. Khi bạn anh gọi anh đến giờ tham gia, anh chợt nghe tiếng em gọi, chợt nhìn thấy em khóc... Là em đã cứu mạng anh – Vĩnh phong vừa kể vừa ôm chặt lấy Hiểu Đồng

Hai người bên nhau quên mất thời gian trôi, chẳng mấy chốc đã khuya. Hiểu Đồng nhìn bộ dạng mình rồi nói:

- Em quên dặn anh mua quần áo cho em.

- Em không mặc gì sẽ đẹp hơn – Vĩnh Phong cười khùng khục nói.

- Đáng ghét, đồ nham nhở – Hiểu Đồng lườm cậu một cái rồi cắn vào bắp vai cậu thật mạnh rồi đứng dậy – Em mặc áo của anh.

Cô đi thẳng lên lầu, Vĩnh Phong cười nhìn theo cô, lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, thật may mắn vì cậu chưa mất cô.

Khi Hiểu Đồng tắm ra thì Vĩnh Phong cũng đã chỉnh tề trong bộ đồ mới, mái tóc ướm rũ xuống trông càng quyến rũ. Hiểu Đồng mặc chiếc áo sơ mi trắng của Vĩnh Phong bước ra, chiếc áo phủ phục xuống dưới nhưng vẫn để lộ đôi chân trần tuyệt mỹ đầy gợi cảm. Mái tóc dài ướm rũ sang một bên theo cái nghiêng người của cô nhỏ từng giọt nước xuống sàn nhà đầy gợi cảm. Không người đàn ông nào nhìn thấy cô lúc này mà không khao khát có được cô.

- Anh giúp em sấy tóc – Vĩnh Phong đề nghị.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu, ngồi xuống giường để Vĩnh Phong giúp mình sấy tóc. Vĩnh Phong cẩn thận giúp cô sấy tóc, sau đó lặng lẽ tiến đến vòng tay ôm lấy cô, cậu hôn nhẹ lên cái cổ trắng ngần mảnh khảnh.

- Anh làm gì vậy ? – Cô giật mình khẽ run lên máng yêu anh một câu.

Nhưng Vĩnh Phong chỉ mỉm cười, hít nhẹ một hơi mùi hương thơm ngát trên da cô, giọng cậu rất nhẹ:

- Thơm quá!

Hai má Hiếu Đồng bỗng chốc lại đỏ bừng, lườm Vĩnh Phong một cái nhưng khóe môi cũng không tự chủ được mà cười nhẹ. Vĩnh Phong cọ má trên cổ cô, sự mát mẽ mềm mại làm hai bên má cậu giống như đang được cọ vào nhung lụa, rất thoải mái... Cùng vì sự thoải mái mà trong trái tim cậu bỗng xuất hiện cảm xúc quen thuộc.... Một nụ hôn âm ấm ướt át đặt nhẹ lên gáy làm cô bỗng rung mình, rất nhanh cảm giác được người đằng sau đang có phản ứng.

- Anh ...- Chưa dứt lời cô bỗng có cảm giác mình bị nhấc bổng lên, và rất nhanh đã được đặt xuống giường một cách nhẹ nhàng, Hiếu Đồng cảm nhận được hơi thở của Vĩnh Phong bao phủ lấy mình.

- Anh làm gì ? – Bàn tay cô yếu ớt chống lên trước ngực cậu nhưng cậu chỉ mỉm cười – Anh muốn ăn.... Từng đợt xấu hổ làm hai má cô bừng đỏ, chiếc áo đã bị tháo vài khuy làm lộ ra làn da trắng ngần đã có chút bừng đỏ

Gương mặt cậu tiến lại thật gần, hơi thở lượn lờ quanh chóp mũi dồn dập nóng bừng làm trái tim cô bỗng đập thật nhanh. Toàn thân cô trở nên run rẩy, cậu nhận ra điều đó khẽ nắm lấy bàn tay cô hôn nhẹ như rất nâng niu.

- Lần này anh sẽ nhẹ nhàng....

Nụ hôn của cậu dịu dàng đến từng ngón tay bé nhỏ của cô, ai đã nói “ Ngón tay liền với tim”, làm cho trái tim run rẩy của cô cũng trở nên ướt át, lần nhẹ theo cánh tay đi lên, mỗi nơi nụ hôn của cậu đi qua đều dấy lên một ngọn lửa đầy mê hoặc... Đôi mắt cô xúc động nhìn vào đôi mắt chứa đầy tình cảm, sự trân trọng nâng niu cậu dành cho cô làm cô thật hạnh phúc, khẽ mỉm cười....

Gương mặt cậu tiến lên nhìn cô, trong đôi mắt cậu là một vầng lửa nóng nhưng cũng là một tình yêu đầy mãnh liệt... Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cổ cậu trong sự hưởng ứng ngọt ngào, cô khẽ nói – em yêu anh

Cảm nhận được sự mong chờ của cô làm đôi mắt bỗng trở nên long lanh đầy vui mừng. Nụ hôn của cậu rơi xuống vội vã, bàn tay cũng không ngừng những động tác hấp tấp, lúc nhanh lúc chậm trên người cô, khiêu khích từng tiếng kêu khe khe qua bờ môi yêu kiều...

- Hiếu Đồng, anh cũng yêu em – Vĩnh Phong thì thầm bên tai cô.

Lửa nóng như được tràn ra trên đồng cỏ, từng đợt từng đợt bùng cháy làm cả hai thân thể nóng bừng, quần quýt nhau không rời,.....

Sáng hôm sau, khi Vĩnh Phong và Hiếu Đồng đang hạnh phúc bên nhau cùng dựa vào nhau ngồi xem phim thì cánh cửa nhà cậu bỗng mở ra, người bước vào chính là Anh Kỳ, phía sau còn có Vũ Quỳnh tay xách nách mang rất nhiều đồ.

Anh Kỳ nhìn thấy cảnh tượng hai người tình tứ dựa vào nhau, trên người Hiếu Đồng là chiếc áo của Vĩnh Phong, nút áo lại bị hở ra thì tức giận đến tím mặt chỉ tay vào hai người họ nói không nên lời:

- Hai người

- Cô đến đây làm gì...- Vĩnh phong buông Hiếu Đồng ra đứng dậy nhìn Anh Kỳ lạnh lùng hỏi – Sao cô lại có chìa khóa nhà tôi.

Khi Anh Kỳ hay tin Vĩnh Thành và Hiếu Đồng hủy buổi lễ cưới thì trong lòng phập phồng lo lắng. Cô chạy đến kể với bà Mai Hoa, năn nỉ bà Mai Hoa cho cô phép cô đến nhà Vĩnh Phong tự do chăm sóc cậu để cậu có thể thuộc về cô. Bà Mai Hoa đồng ý, cho nên hôm nay cô bắt Vũ Quỳnh đi mua đồ thật nhiều rồi đem đến.

Anh Kỳ không trả lời câu hỏi của Vĩnh Phong mà đi ngay đến trước mặt Hiếu Đồng giơ tay tát một cái vào má Hiếu Đồng. Vì quá bất ngờ nên Hiếu Đồng lãnh trọn cái tát tai đó. Cô ta còn định giơ tay tát thêm cái nữa nhưng đã nhanh chóng bị Vĩnh Phong giữ lại. Sau đó cậu thay Hiếu Đồng tát trả Anh Kỳ cái bạt tay khi này rồi gầm lên:

- Cô có biết mình đang làm gì không hả.

Anh Kỳ từ nhỏ vốn dĩ là một tiểu thư được cưng chiều, không ngờ lại bị Vĩnh Phong tát ột cái đau điếng, cô đưa tay ôm lấy mặt nhìn Vĩnh Phong đầy oán giận rồi bật khóc.

- Anh...anh vì cô ta mà đánh em.

- Phải! Vậy thì sao – Vĩnh Phong lạnh lùng thờ ơ đáp, ánh mắt vẫn còn đầy giận dữ nhìn cô.

- Anh có biết cô ta sắp làm chị dâu của anh rồi không? – Anh Kỳ phẫn nộ thét lên, rồi co ta quay sang Hiếu Đồng nói – Còn cô, có có biết liêm sỉ không? Cô làm vậy không thấy có lỗi với Vĩnh Thành à.

- Cô im đi, chuyện của chúng tôi không cần cô can thiệp vào. Mau ra khỏi nhà tôi – Vĩnh Phong tức giận quát lớn.

- Được, tôi đi. Nhưng các người nhớ đó, tôi không để yên cho hai người đâu – Anh Kỳ tức giận nói, ánh mắt cô ta như một ngọn lửa đầy căm thù.

Vĩnh Phong chụp lấy hai bên má của Anh Kỳ bóp chặt khiến cô ta đau đớn vô cùng. Cậu gần từng chữ nói:

- Tôi nói cho cô biết, nếu cô làm hại đến một cọng tóc của cô ấy, tôi sẽ không để cho cô sống tốt đâu. Chuyện chiếc nhẫn lần trước, cô vu oan cho cô ấy, tôi còn chưa tính với cô. Bây giờ thì rút ra khỏi nhà tôi.

Nói rồi Vĩnh Phong hất Anh Kỳ ra, cô ta bị mất đà lùi lại mấy bước. Trước ánh mắt đầy sát khí của Vĩnh Phong, Anh Kỳ cảm thấy đầy sợ hãi, người cô ta run lên rồi quay lưng bỏ đi nhưng vẫn ném lại ánh mắt đầy căm hận của mình về phía Hiếu Đồng. Vũ Quỳnh thấy Anh Kỳ bỏ đi thì lúng túng, cô không biết có nên để lại những túi đồ này hay xách đi. Cuối cùng cô đành xách túi đi.

Vĩnh Phong thấy hai người họ đi rồi thì đóng sầm cửa lại, sà ngay đến bên Hiếu Đồng lo lắng vuốt ve bờ má đang đỏ của cô hỏi:

- Em không sao chứ?

- Em không sao, em đáng bị như vậy mà – Hiếu Đồng lắc đầu buồn bã nói.

Nhìn gương mặt đau buồn của Hiếu Đồng, Vĩnh Phong cảm thấy đau buồn vô cùng, cậu vội ôm chặt Hiếu Đồng vào lòng nói:

- Hãy tin anh, anh nhất định sẽ giải quyết mọi việc ổn thỏa mà.

Hiếu Đồng không nói gì chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy Vĩnh Phong rồi nhắm mắt lại.

Anh Kỳ tức giận vứt tất cả đồ đạc xuống dưới đất, cô không ngừng mắng **** Hiếu Đồng, Vũ Quỳnh vừa né vừa nhặt những thứ Anh Kỳ vứt xuống đất lên để cô ta có cái để tiếp tục quăng cho hả giận. Ngay lúc đó, Đình Ân và Minh Thùy bước vào. Hôm nay Đình Ân và Anh Kỳ cùng được mời đến tham dự một tiết mục. Nhà đài sắp xếp cho hai người cùng dùng chung một phòng nghỉ.

- Hay qua, cuối cùng anh Vĩnh Phong và chị Hiếu Đồng đã bên nhau rồi – Minh Thùy vừa bước vào vừa hớn hờ nói. Nhưng sau đó cô và Đình Ân cùng khựng lại khi nhìn thấy Anh Kỳ và Vũ Quỳnh.

- Đúng là cá mè một lứa mà – Anh Kỳ mỉa mai nói.

- Cô nói ai vậy – Minh Thùy tức giận hỏi.

- Tôi nói cô ta – Anh Kỳ chỉ tay vào Đình Ân cười châm biếm nói – Ai không biết cô ta cặp kè với người được xem là ông trùm trong ngành, vậy mà còn bắt cá với cậu chủ của tập đoàn bất động sản Thế Nam nữa chứ. Nếu không nhờ hai người này giúp thì cô ta có thể thắng được tôi sao.

Minh Thùy tức giận định tiến đến cãi lên nhưng bị Đình Ân ngăn lại. Anh Kỳ được thể càng làm già, cô ta tiếp tục mỉa mai nói:

- Bây giờ bạn của cô cũng rất hay, vừa tuyên bố sẽ đám cưới với người anh, quay lưng lại đi dụ dỗ em trai. Bắt cá cả hai tay.

- Bốp...

Cái bạt tay của Đình Ân giáng vào má Anh Kỳ đúng vào chỗ mà Vĩnh Phong tát, làm cho vết đỏ trên mặt cô ta vừa dịu xuống và được che phủ bởi son phấn giờ đây lại hiện ra.

- Cô...- Anh Kỳ sững sờ nhìn Đình Ân, cô không ngờ Đình Ân lại có phản ứng như thế.

- Tôi nói cho cô biết, tôi nhin cô không phải để cô được nước làm tới đâu. Nếu cô còn dám nói xấu bạn tôi thì lần sau không chỉ là cái bạt tai đâu – Đình Ân chỉ thẳng vào mặt cô ta cảnh cáo, rồi xoay lưng nói với Minh Thùy – Chúng ta ra khỏi đây đi.

Minh Thùy hất mặt trêu chọc nhìn hai người kia rồi nhún nhảy bỏ đi theo Đình Ân. Anh Kỳ nhìn hai người bỏ đi, tức giận hét lên:

- Các người phải trả giá.

Cuối cùng cũng kết thúc chương trình, vì Minh Thùy giúp các chị trong đài vài việc nên họ về rất muộn. Đang chờ xe đến thì đột nhiên từ phía sau có người lao đến đẩy Minh Thùy té ngã xuống đất rồi lao đến đưa tay bắt lấy Đình Ân lôi vào trong một chiếc xe đang chờ tới. Minh Thùy hoảng sợ bật dậy đuổi theo kêu cứu nhưng không tài nào kịp. Chiếc xe đã nhanh chóng lao đi xa.

Minh Thùy nhìn theo bóng dáng chiếc xe hơi chạy đi, biết rằng dù mình có đuổi theo cũng không thể đuổi kịp, cô dừng lại chăm chú nhìn biển số xe và nhanh chóng khắc nó vào trong đầu. Nhưng khi chiếc xe biến mất cô lại thấy hoảng hốt sợ hãi vô cùng. Phải làm sao đây, cô chưa từng gặp tình huống thế này bao giờ. Tuy rằng xem phim nghe tin tức nhiều nhưng đây là lần đầu tiên cô tận mắt thấy một cảnh bắt cóc, quá nhanh, gọn và lẹ, khiến người ta không kịp trở tay mà lại là người thân của cô.

Trong nhất thời cô không biết phải làm gì, trong lòng bỗng cảm thấy cô đơn trống trải vô cùng, hoảng hốt sợ hãi chỉ muốn nương tựa vào ai đó. Ngay lúc đó trong đầu cô chỉ xuất hiện hình ảnh Quốc Bảo, chàng trai có gương mặt trẻ con, tuy có lúc ranh ma, ngang ngược và hống hách, nhưng đôi lúc lại ngu ngơ một cách ngốc nghếch trước mặt cô. Đeo bám theo cô khiến cô bực mình, nhưng khi không thấy thì cô lại nhớ. Biết làm mọi cách khiến cô vui, làm cô cười nghiêng ngả, tuy đôi lúc nóng tính rồi gây nhau nhưng cũng mau chóng tìm cách làm lành với cô.

Nghĩ đến đây, Minh Thùy vội vàng cho tay vào túi run rẩy tìm chiếc điện thoại của mình rồi máy móc bấm dãy số quen thuộc. Giọng nói vui mừng ở đầu dây bên kia vang lên khi cô chủ động gọi:

- Anh đây, nhớ anh à...

Minh Thùy không nói gì chỉ thút thít khóc. Hồi lâu mới khê gọi:

- Quốc Bảo...

Giọng nói chứa đầy nước mắt cùng hoảng sợ của Minh Thùy khiến Quốc Bảo hoảng sợ, cậu vội hỏi:

- Em sao vậy, đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ em đang ở đâu.

Nhưng Minh Thùy lại không nói được gì, cô nghe giọng nói đầy lo lắng của Quốc Bảo khiến cô xúc động vô cùng, lòng cảm thấy ấm áp lạ kì.

- Ngoan, đừng khóc, nói cho anh biết em đang ở đâu, anh sẽ tới ngay lập tức – Quốc Bảo dịu dàng dỗ dành Minh Thùy nhưng lòng cậu như lửa đốt theo tiếng khóc của Minh Thùy.

Minh Thùy cố gắng giàng cơn xúc động của mình xuống, cố gắng lấy lại bình tĩnh nói:

- Em đang đứng ở trước cửa đài truyền hình.

- Được, anh tới ngay – Quốc Bảo liền nói rồi cúp máy.

Minh Thùy ngồi trên bệ hoa trước cửa đài truyền hình chờ đợi, nỗi sợ hãi dường như đã bị đẩy lùi rồi, tâm trạng dường như ổn định trở lại. Là tại sao nhỉ? Minh Thùy tự hỏi bản thân, có phải vì Quốc Bảo sẽ đến, là vì Quốc Bảo tạo cho cô một niềm tin vững chắc, một chỗ dựa tuyệt vời.

15 phút sau, một tiếng thảng kít trước mặt Minh Thùy khi cô đang ngơ ngác suy nghĩ. Quốc Bảo xuất hiện với chiếc mô tô sành điệu nhưng bộ dạng hốt hải vô cùng. Cậu cởi bỏ chiếc mũ bảo hiểm ra, hai hàng chân mày chau lại đầy lo lắng nhìn Minh Thùy, và một cái thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô không sao. Cậu nhẹ nhàng bước đến trước mặt cô. Minh Thùy sau giây phút ngẩn người nhìn Quốc Bảo thì vụt đứng lên lao về phía cậu ôm chặt lấy khóc thút thít trong lòng ngực cậu.

Quốc Bảo nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô đỡ dành. Lúc này trông cậu chín chắn trưởng thành rất nhiều, một người đàn ông thực thụ.

Lát sau Minh Thùy bình tĩnh lại, cô mới bắt đầu kể lại sự việc một cách rõ ràng. Lập tức Quốc Bảo gọi điện thoại cho Thiên Minh và mọi người.

Khi Thế Nam nghe tin Đình Ân bị bắt cóc, cậu cảm thấy trong lòng hụt hẫng, đau đớn như thể tim bị ai xé ra. Nó không giống với cảm giác lo lắng cho bạn bè, nó giống như cảm giác khi cậu biết Hiểu Đồng gặp chuyện. Vì sao lại như thế? Thế Nam nhắm mắt lại, cảm nhận nỗi đau, nỗi lo lắng, nỗi sợ hãi đang dần bao quanh mình. “Lẽ nào...lẽ nào...” Thế Nam vội vàng lắc đầu phủ nhận. “Không thể nào...không thể nào “

Vĩnh Phong một tay nắm chặt tay Hiểu Đồng trấn an cô, một tay lái xe thật nhanh đến chỗ hẹn của Thiên Minh. Nhưng Hiểu Đồng làm sao không lo lắng cho được. Đình Ân cũng như chị em ruột của cô.

Cuối cùng chiếc xe cũng tới nơi, Hiểu Đồng hấp tấp mở cửa lao ra ngoài, cô muốn biết rõ tình hình hơn. Đến nỗi xém chút ngã lạng xuống đất, cũng may Vĩnh Phong đỡ kịp, cô đành để Vĩnh Phong dìu mình bước vào.

Khi hai người bước vào thì thấy Thế Nam cũng mới đến. Cả ba đi vào thì thấy Minh Thùy đang dựa vào lòng Quốc Bảo gương mặt xanh xao, đôi mắt đỏ hoe. Thiên Minh đang ngồi hút thuốc một cách trầm lặng.

Minh Thùy thấy Hiểu Đồng bước vào thì rời khỏi lòng Quốc Bảo đứng bật dậy lao đến ôm chặt lấy cô.

- Chị ...chị Đình Ân bị bắt rồi, làm sao đây.

- Được rồi, ngồi xuống rồi nói – Vĩnh Phong bèn nói, cậu tránh làm Hiểu Đồng kích động hơn khi thấy Minh Thùy khóc.

Sau khi ngồi xuống, Minh Thùy bèn kể lại sự việc một lần nữa. Đây là lần thứ ba cô kể lại vụ việc.

- Em chẳng biết làm cách nào hết, đành học thuộc biển số xe mà thôi – Minh Thùy nức nở nói.

Quốc Bảo choàng tay qua vai cô an ủi.

- Đã điều tra chưa – Vĩnh Phong hất mặt hỏi Quốc Bảo. Nhưng người trả lời là Thiên Minh:

- Đang chờ kết quả.

Cả gian phòng đều chìm trong im lặng và lo lắng, chờ đợi là cách duy nhất họ có thể làm. Thời gian chờ đợi như đang giết dần họ, khi mà tính mạng của Đình Ân đang ngày nguy kịch, khi mà bọn bắt cóc không có một động tĩnh nào.

Đột nhiên điện thoại Quốc Bảo vang lên, cậu nghe máy rồi nhìn mọi người thở dài nói:

- Tra ra rồi, nhưng đó là xe ăn cắp. Hai hôm trước, chủ xe đã đến trình báo.

Gian phòng lại chìm trong nỗi thất vọng. Minh Thùy lần này đứng lên hét:

- Báo cảnh sát đi. Nhờ họ điều tra giúp chúng ta.

- Vô ích thôi. Bây giờ có báo cũng chẳng làm được gì. Một chút tin tức cũng không có, người của thiên Minh cũng không có chút tin tức gì thì cảnh sát cũng khó lòng tìm ra – Thế Nam lên tiếng ngăn lại – Nếu báo cảnh sát làm đánh động bọn chúng thì sẽ càng làm hại đến Đình Ân.

- Vậy bây giờ phải làm sao – Minh Thùy chơi với như người mất phương hướng hỏi:

- Chờ! Bây giờ chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Một là chúng sẽ gọi đến, hai là chờ đến khi người của anh tìm ra. Nếu không- Thiên Minh không dám nghĩ tiếp.

Ai cũng đau đớn khi nghĩ đến Đình Ân có thể sẽ... Thế Nam lại cảm thấy đau đến không thở được. Đến thở mà cũng có thể đau như vậy.

Chờ cả một đêm khiến ai cũng mệt mỏi. Thiên Minh đành nói:

- Chúng ta báo cảnh sát thôi.

36. Chương 36

Trước giờ Thiên Minh đều không thích dính vào cảnh sát, nhưng lần này cậu đành phải nhờ họ giúp đỡ mà thôi. Bởi vì Đình Ân rất quan trọng với cậu.

Nhìn Minh Thùy vừa khóc vừa tường trình lại toàn bộ sự việc lần nữa. Lần này cô đã bình tĩnh hơn nên tường trình rất rõ ràng đầy đủ và không bị vấp như những lần tường thuật trước. Cảnh sát sau khi bị một phen hoảng hốt khi mà tất cả các nhân vật có tiếng cùng lúc kéo đến đồn, sau đó ghi nhận đầy đủ về vụ bắt cóc và nhanh chóng tiến hành điều tra. Nhưng đây là sự điều tra trong im lặng vì lần này chẳng những Đình Ân là người nổi tiếng, sợ rằng sẽ xảy ra tin đồn thất thiệt đánh động bọn bắt cóc sẽ nguy hiểm cho cô.

Nhưng sự việc điều tra của cảnh sát dường như lâm vào bế tắc vì sự việc diễn ra vào buổi tối, ít người qua lại, không ai chứng kiến toàn bộ quá trình bắt cóc ngoài Minh Thùy, nhân dạng mấy tên bắt cóc cũng không rõ. Lại không thể công khai điều tra càng làm việc điều tra đậm chân tại chỗ. Chỉ có thể chia mũi dùi vào những nghi vấn mâu thuẫn gần đây. Và nghi vấn số một chính là Anh Kỳ.

Tất nhiên họ không thể công khai mời cô đến điều tra, vì dù sao cô cũng là một người nổi tiếng, với lại sau lưng cô là một tập đoàn hùng mạnh. Không thể điều tra làm quá lên được.

- Chúng ta phải tự mình điều tra thôi – Thiên Minh bực tức nói. Sắc mặt đầy căm giận cái bọn cảnh sát bắt tài đó.

- Chúng ta phải sắp xếp lại kế hoạch cho thật tốt. Lần này không có mục tiêu xác định đúng là khó khăn rất nhiều – Vĩnh Phong nói.

- Em chắc chắn Anh Kỳ là thủ phạm chứ chẳng ai hết – Minh Thùy nói giọng quả quyết. Sau từng ấy va chạm, cô chắc chắn Anh Kỳ chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau vụ việc này.

- Anh không cho là vậy – Vĩnh Phong chậm rãi nói.

Minh Thùy tức giận khi nghe Vĩnh Phong phản bác lại lời của mình, cô quay qua nhìn cậu với ánh mắt gay gắt, nghiêng răng trách móc:

- Anh có biết vì ai mà chị Đình Ân bị Anh Kỳ ghét bỏ hay không hả? Anh có biết cô ta đã đe dọa thế nào hay không, dù đã ra khỏi phòng nhưng giọng của cô ta vẫn còn văng vẳng ra tới bên ngoài. Đúng năm chữ: “ Các người phải trả giá”, ngay sau đó chị Đình Ân bị bắt cóc. Anh nói xem, nếu không phải là cô ta thì là ai chứ. Vậy mà anh còn bênh vực cô ta.

- Anh không bênh vực cô ấy, chỉ là anh biết cô ấy không phải là loại người chuyên đi bắt cóc người khác – Vĩnh Phong lên tiếng phản bác lại.

- Anh biết...anh biết rõ cô ta thế nào. Đúng, cô ta từng là bạn gái anh, cho nên anh biết rõ về cô ta, cho nên dù rằng cô ta vu oan cho chị Hiếu Đồng ăn cắp thì anh vẫn chọn cách tin tưởng cô ta. Haha...tôi đã lầm anh rồi – Minh Thùy giận dữ nhìn Vĩnh Phong chật vắn, trước tới giờ cô vẫn luôn ngưỡng mộ và sùng bái Vĩnh Phong vì tình yêu của cậu giành cho Hiếu Đồng. Nhưng giờ đây cô lại thấy bực tức khi Vĩnh Phong cứ một mực bảo vệ cho Anh Kỳ, mù quáng tin vào cô ta trông khi sự thật rành rành như thế.

Vĩnh Phong thở dài, đúng là lúc đó cậu cho rằng người hại Hiếu Đồng là Vũ Quỳnh chứ không phải Anh Kỳ. Cậu cũng chưa từng một lần chắt vắn Anh Kỳ về chuyện đó. Nhưng chuyện này, cậu không tin là Anh Kỳ làm.

- Anh vẫn không tin là cô ta làm đúng không? – Minh Thùy gặng hỏi lần nữa, rồi nhanh chóng quay sang Hiếu Đồng lúc này đang mím môi ngồi bất động – Chị Hiếu Đồng, chị nói đi, chị có tin Anh Kỳ là kẻ chủ mưu hay không?

Nghe Minh Thùy hỏi, Hiếu Đồng từ từ ngẩng lên, cô nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Minh Thùy phần vì khóc nhiều phần thì giận dữ lúng túng, cô không thể phủ nhận Anh Kỳ không có liên quan trong việc này, nhưng cũng không thể khẳng định cô ta là kẻ chủ mưu được.

- Được rồi – Tiếng Thiên Minh vang lên đã giúp Hiếu Đồng tránh được câu hỏi của Minh Thùy. Cô nhìn về phía Thiên Minh cảm kích. Thiên Minh nhìn cô một cái rồi quay sang Minh Thùy nói – Đừng tranh cãi

nữa, chúng ta cứ tranh cãi như vậy thì sẽ càng làm rối thêm thôi. Điều tốt nhất bây giờ là phải tìm cách điều tra ra kẻ nào đã bắt cóc Đình Ân. Một mặt tôi sẽ cho người theo dõi Anh Kỳ – Vừa nói Thiên Minh vừa liếc nhìn Vĩnh Phong rồi nói tiếp – Mặt khác tôi sẽ cho người điều tra xem có ai biết bọn bắt cóc hay không? Mọi người có ý kiến gì nữa không?

Không ai có ý kiến gì nữa. Mỗi người dường như đang theo đuổi một suy nghĩ. Thế Nam thì trầm lặng. Minh Thùy cũng buông người ngồi xuống ghế, Quốc Bảo kéo cô lại gần mình, để cô dựa vào lòng mình, xoa tan cơn giận dữ lo lắng và sợ hãi trong cô. Vĩnh Phong cũng im lặng không nói gì thêm, cậu cảm nhận bàn tay Hiếu Đồng đang từ từ lạnh lẽo và rời khỏi tay cậu. Cậu muốn nắm chặt lấy nhưng lại không thể.

Khi tất cả giải tán, Hiếu Đồng theo Vĩnh Phong ngồi vào xe. Vừa ngồi vào xe, Vĩnh Phong liền lên tiếng:

- Thật ra anh....

- Em mệt rồi. Đưa em về nhà đi...- Hiếu Đồng lên tiếng cắt ngang lời Vĩnh Phong.

- Được rồi, về nhà anh chúng ta nói chuyện tiếp – Vĩnh Phong thở dài nói.

- Không, đưa em về nhà em – Hiếu Đồng mệt mỏi đáp. Sau đó cô khẽ nhắm mắt lại, dựa người vào ghế, hai chân mày nhíu lại, dường như có sự đau khổ không có tên đang đeo bám cô. Vĩnh Phong vốn muốn nói thêm thì đành im lặng lái xe đưa cô về nhà.

Xe vừa dừng lại, Hiếu Đồng đã mở cửa bước xuống, cô đi thẳng vào nhà mà không một lần ngoảnh lại, Vĩnh Phong khổ sở nhìn theo bóng cô. Cậu không biết phải làm sao, những điều cậu nói không phải để phủ định mối quan hệ của hai người. Chỉ là cậu biết Anh Kỳ có chút ngang bướng nhưng không phải loại người thủ đoạn nếu không năm xưa.... Vĩnh Phong khổ sở gục đầu vào vô lăng thở dài.

Thế Nam về đến nhà, tâm trạng cứ như người mất hồn, cậu ngồi bên ghế đá ngoài sân, cậu muốn hít thở không khí trong lành bên ngoài để suy tan đi tâm trạng này của mình. Nhưng có cái gì đó rất lạ, tim cứ như bị ai bóp chặt, càng lúc càng chặt đến nghẹt thở. Máu cứ chảy từng khúc từng khúc đứn quảng gây cảm giác đau nhói. Tại sao lại như vậy?

Cậu khẽ nhắm mắt lại, cố quên đi cái cảm giác đau đớn này. Nhưng thật khó, và trong bóng tối của đôi mi khép lại đó, xuất hiện hình bóng của Đình Ân. Lúc cô nhovn miệng cười, lúc cô buồn bã, lúc cô chờ đợi, lúc cô hy vọng, lúc cô vui mừng...tất cả những hình ảnh ấy cứ lần lượt xuất hiện trong tâm trí Thế Nam. Càng gây nhức nhối trong trái tim cậu...

- Xin lỗi cô, vị khách này đã uống say, làm phiền cô đến đưa anh ta về dùm – Tiếng một thanh niên khác vang lên bên tai Hiếu Đồng khi cô nghe điện thoại của Thế Nam.

Hiếu Đồng vội vàng bắt taxi chạy đến sau khi hỏi thăm tên nơi đó. Cô vừa vào đã thấy Thế Nam đang nằm sõng soài trên mặt bàn quầy bar. Hiếu Đồng hơi ngạc nhiên vì cô chưa từng thấy bộ dạng này của Thế Nam. Thế Nam luôn là người có chừng mực, không khi nào cậu để bản thân sa đọa đến thế này. Cô thở dài bước đến bên cạnh Thế Nam cố gắng dìu cậu đứng dậy. Nhưng người ta nói:” Người sống thì nhẹ, người chết thì nặng”, Thế Nam cứ như một người chết, nặng trình trịch, cô không tài nào đỡ nổi. Anh chàng lúc này gọi điện cho cô thấy vậy vội đến giúp cô. Anh chàng tốt bụng này lấy điện thoại của Thế Nam bấm số 1 gọi thử thì gặp được cô.

Anh giúp Hiếu Đồng đưa Thế Nam lên taxi, Hiếu Đồng sau khi rút vại tờ tiền nhét vào tay anh chàng này gọi là cảm ơn liền cho xe chạy đi. Khi đến trước nhà Thế Nam, Thế Nam đột nhiên cảm thấy khó chịu, cậu vội mở cửa chạy ra và bắt đầu nôn thốc nôn tháo. Hiếu Đồng cũng rất lo lắng vội chạy đến xem. Nhưng Thế Nam sau khi nôn xong cũng có phần tỉnh, cậu nhìn Hiếu Đồng cười khổ nói:

- Là em à.

- Anh sao vậy, sao lại uống say đến thế – Hiếu Đồng nhìn bộ dạng Thế Nam thì nhíu mày hỏi.

Thế Nam không trả lời, cậu nhìn cô đăm đăm, khiến cô đỏ mặt lúng túng, cậu nhìn dáng vẻ của cô thì cười nhẹ rồi hỏi:

- Nói cho anh biết, yêu là gì?

Hiểu Đồng hơi bất ngờ khi Thế Nam đột nhiên hỏi mình câu đó, cô háng giọng rồi mới trả lời.

- Tình yêu vốn không có định nghĩa. Có người định nghĩa tình yêu rất dài, có người lại rất ngắn. Nhưng yêu chính là yêu. Nếu anh cố định nghĩa tình yêu chỉ khiến cho anh đau đầu mà thôi. Cứ để trái tim tự định nghĩa tình yêu ình.

- Có thể cho anh ôm em một cái được không? – Thế Nam đột ngột hỏi.

Hiểu Đồng hơi sững người, nhưng cô cảm thấy Thế Nam có lí do nào đó nên cô không từ chối mà khẽ gật đầu. Thế Nam liền giang tay ôm lấy Hiểu Đồng, thật chặt, Hiểu Đồng cứ đứng yên mặc cho cậu ôm. Lát sau cậu buông Hiểu Đồng ra nhìn cô và nói:

- Anh đã từng yêu em.

- Có phải bây giờ anh yêu Đình Ân rồi không – Hiểu Đồng chầm chậm hỏi.

- Nếu anh đã yêu rồi thì sao – Thế Nam cười khở – Con người ta khi có được thì không biết trân trọng, đến khi mất đi thì mới biết thứ mình không trân trọng kia lại cực kì quý. Khi nghe tin cô ấy bị bắt cóc, anh cảm thấy rất đau, đau ở đây – Thế Nam vừa nói, vừa nắm tay Hiểu Đồng đặt vào lồng ngực bên trái của cậu, nơi trái tim cậu đang chảy máu. Nước mắt cậu rơi xuống ...

Hiểu Đồng cảm thấy xót thương cho Thế Nam quá, cậu đáng thương quá. Cậu ấy từng yêu cô, từng vì cô mà đau khổ, vì cô mà chối bỏ tình yêu của Đình Ân để rồi khi cậu nhận ra cậu đã yêu cô ấy thì cô ấy lại có người khác, cô ấy đang gặp nguy hiểm. Trắc trở làm người ta nhận ra tình yêu của mình. Cô giang tay ôm lấy Thế Nam muốn vỗ về cậu trong sự đau khổ này.

Vĩnh Phong cảm thấy mệt mỏi, cậu vừa muốn đến gặp Hiểu Đồng, vừa không dám đối mặt với cô. Cậu đã phạm phải một sai lầm, cậu ăn năn, cậu áy náy, điều đáng sợ hơn cậu không dám cho Hiểu Đồng biết. Cậu lo sợ khi cô biết được sự thật sẽ rời bỏ cậu. Cậu uống rất nhiều rượu, cậu muốn trút hết tất cả bí mật trong lòng ra nhưng trút vào đâu. Cậu quyết định đến gặp Thế Nam, tâm sự với người bạn thân nhất của cậu.

Nhưng khi Vĩnh Phong lái xe đến, cậu sững sờ nhìn thấy Thế Nam ôm lấy Hiểu Đồng, sau đó cậu lại thấy Hiểu Đồng ôm lấy Thế Nam, tay cậu xiết chặt vô lăng...

Khi Hiểu Đồng về đến nhà thì trời đã quá khuya rồi, cô ủ rũ mở cửa nhà thờ dài đầy mệt mỏi. Nhưng khi cô vừa mới bước vào thì đã bị ai đó kéo mạnh. Một vòng tay mạnh mẽ quấn lấy cô kéo cô sát vào vòng ngực quen thuộc. Hiểu Đồng muốn đẩy ra nhưng vòng tay rắn chắc rất cương quyết, nụ hôn của Vĩnh Phong cuốn chặt lấy môi Hiểu Đồng. Trong khoảnh khắc ấy, Hiểu Đồng không còn khả năng kháng cự nữa, cả người nhũn ra, chỉ có thể hòa vào làm một với cậu. Lát sau cô hồn hển đẩy Vĩnh Phong ra rồi nói:

- Vĩnh Phong em mệt lắm...

Nhưng những lời cô nói càng như quả bom kích thích, Vĩnh Phong càng quấn chặt lấy cô. Bàn tay càng lúc càng trở nên gấp gáp hơn, thô bạo hơn lần vào trong áo cô. Ánh mắt cậu nhìn cô thể hiện sự ham muốn mãnh liệt. Cuối cùng cậu nhấc bổng cô lên từng bước từng bước đi vào trong phòng. Cậu đưa tay lần từng chiếc cúc áo trên người cô rồi nhanh chóng chiếm lấy phần mềm mại nhất trên cơ thể cô. Đôi môi khiêu khích lượn quanh bờ môi cô, kích thích sự ham muốn đang bùng lên trong cô... (em đầu hàng >0<, *mặt="” đở="” ý="” a="” mặt="” đở*,"=“” hôm="” nay="” không="” tìm="” được="” sư="” phụ="” chỉ="” dạy,"=“” tự="” viết="”> thăm TT_TT, viết thì viết vậy chứ cũng ko rõ là đúng hay không nha.)

Khi cả người Vĩnh Phong nhẽ nhại mồ hôi đổ phịch xuống người cô, những cơn lửa nóng bùng lên trong cơ thể cô mới từ từ dịu lại. Vĩnh Phong đưa tay vuốt ve gương mặt có phần mệt mỏi của cô thì thầm:

- Anh xin lỗi!

Cô không nói gì, rúc người vào trong lòng ngực Vĩnh Phong cảm nhận mùi hương nam tính đầy mạnh mẽ của cậu. Vĩnh Phong đưa tay ôm chặt lấy bờ lưng trần của cô kéo cô sát vào lòng ngực cậu hơn nữa, cứ như sợ sự tồn tại của cô hiện giờ chỉ là một giấc mơ. Lát sau cậu khẽ thì thầm:

- Anh đã rất sợ...rất sợ... – Cậu khẽ run nhẹ khi nghĩ đến điều sắp nói.

Hiểu Đồng rời khỏi lòng ngực Vĩnh Phong lặng lẽ nhìn cậu một lát rồi lại rúc đầu vào lòng Vĩnh Phong:

- Lúc này em gặp Thế Nam... – Nói đến đây cô ngừng lại chờ đợi nhưng Vĩnh Phong không nói gì chỉ có tim là đập mạnh, Hiểu Đồng khẽ nói tiếp – Anh ấy nhận ra tình cảm của mình đối với Đình Ân, nhưng lại rơi vào đau khổ khi nhận ra điều này, khi mà bên cạnh Đình Ân đã có Thiên Minh. Con người là vậy, khi mất rồi mới biết quý trọng. Cho nên khi nghĩ anh xảy ra chuyện em mới biết em không thể mất anh. Vì vậy cho dù anh và Anh Kỳ từng xảy ra chuyện gì thì đó đều là quá khứ, thứ em trân trọng là hiện tại và tương lai. Em muốn hiện tại và tương lai của mình đều có anh bên cạnh...

Câu nói của cô đã đánh lụi nỗi sợ hãi trong lòng Vĩnh Phong, cậu thổn thức nói:

- Hứa với anh, từ nay hãy nói hết suy nghĩ trong lòng mình ra, đừng giấu diếm. Anh rất sợ khi em cứ giữ trong lòng những ý nghĩ riêng. Có lẽ người ngoài nhìn vào thấy anh là kẻ đa tình quá bi lụy yếu đuối trong chuyện tình cảm. Nhưng chỉ khi họ ở vào vị trí của anh mới có thể cảm nhận được tình yêu anh dành cho em nhiều đến thế nào, sâu sắc đến thế nào. Anh cũng chưa từng nghĩ rồi sẽ có ngày anh vì một cô gái mà yêu điên cuồng, vì một cô gái mà đau khổ đến mất đi lí trí. Nhưng bởi vì cô gái đó là em, anh tình nguyện làm kẻ si tình ngu ngốc.(Sến quá >0<)>

Nước mắt Hiểu Đồng trào ra rơi xuống lòng ngực Vĩnh Phong ấm áp. Cô vòng tay ôm chặt lấy cơ thể mạnh mẽ của cậu. “ Vĩnh Phong! Trong mắt em anh là người đàn ông mạnh mẽ nhất. Anh đem hết tất cả dũng khí để yêu em, mạnh mẽ chấp nhận sự đau khổ vì em, anh khiến em cảm động biết bao nhiêu”

- Vĩnh Phong! Em yêu anh.

Khi Hiểu Đồng thức dậy thì Vĩnh Phong vẫn còn chìm trong giấc ngủ an lành. Cô nhẹ nhàng trở mình rút ra khỏi lòng ngực cậu, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc đang rũ xuống mặt cậu. Gương mặt thanh thoát của Vĩnh Phong hiện ra thật nhẹ , hơi thở cậu chậm chậm đều đặn, vẻ mặt bình an hạnh phúc. Hiểu Đồng khẽ cười rồi bước xuống giường, cô muốn đi dạo cho thư thái, mấy ngày nay vì chuyện Đình Ân mà lo lắng vô cùng. Cô mở cửa đi dạo một vòng bên ngoài. Trời mới vừa hừng sáng , con đường vắng hoe lạnh tanh.

Đi dạo được một lát, Hiểu Đồng cảm thấy lạnh, sương đang thấm từ từ vào chiếc áo mỏng manh của cô. Lúc này cô đi mà quên mặc thêm áo khoác Hiểu Đồng đành quay về nhà. Cô thấy một bóng người đang đi về phía mình, Hiểu Đồng nghĩ chắc là người đó đang đi tập thể dục buổi sáng. Nhưng dường như có gì đó rất lạ.

Người đó đi khá nhanh, nhưng cứ ngoái trước ngoái sau, sợ hãi điều gì đó . Cảm thấy nghi ngờ Hiểu Đồng đứng yên quan sát . Không ngờ người đó lại đi quá nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt cô và như không nhìn thấy cô mà đâm sầm vào.

Hơi bất ngờ nên Hiểu Đồng bị đẩy lùi lại mấy bước, còn người đó ngã giữa xuống đất. Khi cả hai cùng định thần lại, Hiểu Đồng nhận ra người trước mặt mình chính là Vũ Quỳnh. Vũ Quỳnh cũng nhận ra Hiểu Đồng, cô hốt hoảng vội đứng dậy gật đầu nói xin lỗi rồi nhanh chóng bỏ đi. Hiểu Đồng thấy thái độ Vũ Quỳnh như vậy thì thấy lạ, muốn lên tiếng gọi nhưng lại thôi, chỉ lặng lẽ nhìn bóng dáng Vũ Quỳnh từ từ biến mất. Đang định đi về nhà, Hiểu Đồng chợt ngửi thấy một mùi hương thơm nồng, cô dừng người lại, cảm thấy có một chút sợ hãi len lỏi trong lòng. Vội vàng bước nhanh về nhà.

Vừa mở cánh cửa cổng, Hiểu Đồng thấy một cái gì trắng trắng rơi xuống chân mình. Cô nhíu mày nhìn kỹ thì phát hiện đó là một phong thư, giật mình quay lại nhìn ngó xung quanh, nhưng đáp lại cái nhìn của cô là một con đường vắng hoe . Chẳng lẽ...

Cảm thấy có điều gì đó ẩn chứa bên trong phong thư mỏng manh kia, Hiểu Đồng vội vàng xé phong thư ra. Trong đó chỉ có một mảnh giấy ngắn. Hiểu Đồng chăm chú đọc những hàng chữ trên tờ giấy đó xong liền lao nhanh vào nhà đánh thức Vĩnh Phong dậy.

Vẫn trong cơn mơ ngủ, Vĩnh Phong mơ màng nhìn Hiểu Đồng, cô thở hổn hển chìa ra trước mặt cậu một tờ giấy. Vĩnh Phong cau mày cố mở mắt nhìn rõ hàng chữ bên trong của tờ giấy, thoáng giật mình tỉnh ngủ, cậu mở mắt to nhìn cô :

- Cái này ... – Sau đó nói như ra lệnh – Em mau thay quần áo đi, chúng ta đi liền.

Hiểu Đồng liền gật đầu quay lưng đi thay đồ, Vĩnh Phong nhanh chóng bật dậy nắm lấy điện thoại bấm số.

- Mọi người, đã biết Đình Ân ở đâu rồi.

Ngồi trên xe Vĩnh Phong, Hiểu Đồng nắm chặt tờ giấy ghi địa chỉ nơi giam giữ Đình Ân, tâm trạng thấp thỏm lo lắng. Cô thầm cầu mong địa chỉ trong đây là chính xác, như vậy thì mọi người có thể cứu được Đình Ân. Cả người Hiểu Đồng run lên khi nghĩ tới viễn cảnh Đình Ân xảy ra chuyện, Vĩnh Phong đưa tay sang nắm lấy bàn tay lạnh toát của cô trấn an :

- Sẽ không sao đâu ? Đình Ân là một cô gái tốt, ông trời không để cô ấy xảy ra chuyện đâu.

Hơi ấm từ bàn tay Vĩnh Phong khiến Hiểu Đồng cảm thấy an tâm, cô khẽ gật đầu rồi ngã người dựa vào ghế thư giãn.

Chạy được một lát, Vĩnh Phong đã thấy chiếc xe màu xám bạc của Thiên Minh phía trước. Đoạn đường phía trước dường như bị tắt đường bởi chuyện gì đó. Những tiếng còi in ỏi, những tiếng la ó ầm ĩ làm náo động cả một con đường.

Khiến cho họ càng cảm thấy sốt ruột, lo lắng và bất an vô cùng. Cuối cùng một đám khói bốc lên đen kịt cả một bầu trời. Sau đó là giọng Quốc bảo vang lên trong điện thoại :

- Không xong rồi, căn nhà đang giam giữ Đình Ân bốc cháy.

Cả hai người đều tấp xe vào lề và vội vã chạy đến căn nhà đang cháy. Có rất nhiều người tụ tập đến xem, xe cứu hỏa vẫn chưa đến được, mà lửa cháy ngàng càng cao.

Căn nhà đó là một căn nhà lầu 4 tầng rất sang trọng. Nhìn từ ngoài có thể cho thấy nội thất bên trong đều bằng gỗ cao cấp. Cho nên cho thể nói, căn nhà rất dễ bén lửa và bốc cháy nhanh chóng. Thiên Minh đang đứng sững nhìn ngọn lửa cháy bùng lên, Vĩnh Phong nắm tay Hiểu Đồng dắt dòng người đông nghẹt xán tới rồi cũng đứng sững lại như Thiên Minh. Lửa đã cháy phủ tầng 1 không cách gì vào được.

Bên ngoài xe cảnh sát giao thông đang dẹp đường, để xe cứu hỏa có thể vào được. Tất cả những gương mặt đều lo lắng nhìn căn nhà bốc cháy, họ tự hỏi liệu bên trong có người hay không. Ngay lúc đó Minh Thùy và Quốc Bảo cũng bắt đầu chạy đến, cả hai đều thở dốc cũng sững sờ nhìn căn nhà đang bốc cháy.

- Liệu...Đình Ân có trong đó không? – Quốc Bảo phập phồng hỏi. Câu hỏi này ai cũng lo sợ chưa dám thốt ra cuối cùng cũng có người nói.

Cả Hiểu Đồng và Minh Thùy như nhũn ra sắp ngã xuống, may mà Quốc Bảo và Vĩnh Phong đỡ kịp.

- Không đâu...Đình Ân không có trong đó đâu – Hiểu Đồng lắc đầu, nước mắt bắt đầu rơi ra, cô không muốn tin.

Ngay lúc đó, có một người đàn ông cũng đứng nhìn đám cháy một cách chăm chú, Nét mặt hẩn ta co giãn một cách kì lạ, Minh Thùy lập tức nhận ra hẩn ta là một trong những kẻ bắt cóc, cô run rẩy chỉ tay vào hẩn:

- Hẩn...chính là hẩn đã bắt cóc chị Đình Ân.

Nghe tiếng nói, tên này quay mặt lại, thì thấy đám người bọn họ đang nhìn về hẩn, mặt hẩn lập tức tái xanh quay đầu định bỏ trốn nhưng Thiên Minh đã nhanh chóng tóm lấy hẩn.

Đình Ân đang ngủ say, bỗng cảm thấy nóng bức, khắp người cô nhẽ nhại mồ hôi. Đầu vẫn còn choáng vì bị bọn chúng cho uống thuốc ngủ, cô mơ màng mở mắt ra. Trước mặt cô là một biển lửa đỏ rực. Cô kinh hoàng bật dậy, run rẩy nhìn biển lửa bao quanh mình.

Nhìn xung quanh, gần như là không có lối thoát nào khác ngoài cái cầu thang dẫn lên tầng trên, nơi mà lửa vẫn chưa bén tới. Không kịp suy nghĩ gì nữa, cô lao lên tầng trên tìm kiếm một lối thoát. Rồi cô nhìn thấy một ban công, vội vàng lao ra bên ngoài xem thì khựng lại.

- Nói mau, cô gái mà tụi mày bắt cóc hiện giờ ở đâu – Thiên Minh gầm lên, túm chặt lấy cổ áo tên này sau khi đánh cho hẩn ta một trận bần dập.

- Các người nói gì, cô gái bị bắt cóc nào – Tên này giả vờ ngờ ngác hỏi.

- Ông còn chối, chính mắt tôi nhìn thấy ông bắt chị Đình Ân đi – Minh Thùy đứng ra vạch tội hẩn.

Hắn thấy Minh Thùy bèn ngậm họng lại. Thiên Minh tức giận đấm cho hắn ta một phát vào mặt. Rồi siết chặt cổ áo hắn hơn nữa. Cậu nhìn hắn bằng ánh mắt căm thù đến đáng sợ khiến tên này run rẩy. Cho đến khi cổ áo hắn bị siết chặt đến không thở được, hắn mới ú ớ quơ chân thều thào nói:

- Tôi nói ...tôi nói...

Nghe hắn nói Thiên Minh bèn thả lỏng tay ra rồi đứng thẳng dậy lườm mắt nhìn hắn. Tên này nuốt nước miếng đánh ực một cái rồi đứng lên. Hắn sợ hãi nhìn mọi người rồi run run chỉ tay vào căn nhà đang bốc cháy:

- Cô ấy ở trong đó.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn theo hướng tay hắn chỉ. Nhân cơ hội này, hắn ta định bỏ chạy nhưng đã bị Thế Nam vừa đến đấm ột phát cực lực vào ngay phần ngực ngất xỉu tại chỗ. Đồ ịch xuống như một bao cát.

Cả Thiên Minh và Thế Nam đều muốn lao vào biển lửa đó nhưng đều bị Vĩnh Phong và Quốc Bảo giữ lại.

- Thả anh ra – Thế Nam gầm lên với Quốc Bảo.

- Anh muốn vào cứu cô ấy – Thiên Minh cũng gất lên với Vĩnh Phong.

- Không được, lửa lớn lắm, anh vào đó chỉ mất mạng thôi – Vĩnh Phong kiên quyết nói.

- Đúng đó, mấy anh vào trong đó, chẳng những không cứu được Đình Ân và còn thiệt mạng vô ích – Quốc Bảo cũng lên tiếng khuyên nhủ.

Ngay lúc đó, mọi người reo lên khiến cả bọn quay phắt lại. Nơi ban công tầng ba, Đình Ân đang hoảng hốt nhìn xuống. Tầng ba quá cao, nếu nhảy từ đó xuống không chết cũng tàn phế. Cô sợ hãi nhìn bên dưới, nước mắt lưng tròng, khói lửa khiến cô ho sặc sụa. Cô tuyệt vọng nhìn xuống đám đông đang đứng đó nhưng chẳng ai có thể cứu lấy cô.

Thiên Minh và Thế Nam càng sợ hãi, chỉ muốn lao vào cứu cô ấy. Cả hai đều giằng co với Vĩnh Phong và Quốc Bảo. Minh Thùy đứng nhìn bốn người họ giằng co rồi nhìn thấy Đình Ân đang hoảng sợ trên cao thì chỉ biết khóc. Hiểu Đồng chứng kiến cảnh đó thì đau lòng tột độ. Cô xem Đình Ân như chị em gái ruột, nhìn thấy cô ấy từ từ đi đến con đường chết mà bất lực đứng nhìn, nhưng cô càng không muốn Thế Nam và Thiên Minh la đầu vào đó, nhưng không thể nào ngăn cản họ được.

Cô nhìn thấy người cảnh sát đang đứng cầm loa hò hét mọi người giải tán để chừa đường cho xe cứu hỏa tới. Không kịp suy nghĩ gì nữa cô lao nhanh đến giật lấy chiếc loa trong tay người cảnh sát rồi lao nhanh về phía bên dưới căn nhà đang cháy. Hướng chiếc loa về phía mọi người hét lên:

- Tất cả mọi người im lặng đi.

Mọi người đang nói chuyện ầm ĩ thì bỗng im lặng hết. Họ nhìn về phía cô, cả bốn người đang giằng co cũng ngừng lại nhìn cô. Hiểu Đồng mặc kệ những ánh mắt đang nhìn mình, cô hướng cái loa lên phía Đình Ân đang cúi xuống nhìn cô cầu cứu. Hiểu Đồng nghẹn ngào rơi nước mắt nhìn Đình Ân nói:

- Đình Ân! Cậu tin mình không? Nghe lời mình quay vào trong, đi thẳng lên tầng bốn. Có nhớ Đình Khiêm cho chúng ta xem bộ phim “Thượng Đế cũng phải cười” không? Lúc đó tụi mình đã ôm bụng cười lăn ra giường – Hiểu Đồng cố tình kể để trấn an tinh thần đang hoảng loạn của Đình Ân – Có nhớ khi khu rừng cháy, người cha đã làm gì không? Ông ta tạo một cái vòng lửa tự bảo vệ mình, ngăn cho lửa cháy lan đến nơi ông ta đứng. Đi đi...lên tầng bốn, tạo một cái vòng lửa bảo vệ mình đi. Tụi mình sẽ ở đây chờ xe cứu hỏa tới. Nhanh lắm, xe cứu hỏa sẽ tới liền. Cậu sẽ không sao đâu, đi đi...

Đình Ân khẽ nhìn Hiểu Đồng rơi nước mắt rồi gật đầu.

Cô quay lưng vào trong, nhanh chóng chạy lên tầng 4, cũng may tầng bốn là một nơi khá rộng, dường như để dành vui chơi khiêu vũ. Cô liền cố sức đẩy mọi thứ dạt qua xung quanh mình, dường như không đủ, cô lại lao xuống tầng ba, gom được thứ gì cô đều gom lấy đem lên trên. Lửa từ tầng hai bắt đầu cháy nhanh lên tầng ba nhanh chóng khiến Đình Ân ho sặc sụa.

Cô lấy mấy tấm mềm đem vào trong phòng tắm xả ướt, cho nước chảy lên láng khắp nơi. Còn mình tiếp tục thu dọn những thứ trong tầm tay đem lên tầng bốn. Cuối cùng khi đã thấm mệt, và lửa đã nóng bùng lên, khói bụi tràn vào trong cuốn họng kiến cô không thể nào thở nổi. Cô vào trong bồn tắm cố sức lôi chiếc mềm nặng trình trịch vì ướt lên lâu, đem vào cái vòng tròn lớn mà cô tạo ra. Lửa đã cháy đến tầng bốn, Đình Ân châm một mồi lửa vào trong vòng tròn của mình rồi chui tọt vào trong tấm chăn ướt. Cô nằm co quắp trong tấm chăn có thể ngăn được khói bụi và sức nóng. Nhưng hơn hết cô không ngừng run rẩy cầu mong, cầu mong ọi việc thuận lợi, cầu mong cho bản thân thoát chết. Cô còn quá trẻ, còn gia đình, còn sự nghiệp, còn tình yêu. Và hơn tất cả mọi thứ, cô không muốn chết.

Con người khi sắp chết, thường nghĩ đến nhiều sự việc mà mình từng trải qua, từng gương mặt mà mình yêu thương. Trong đầu Đình Ân, người hiện ra trước nhất chính là Thế Nam. Cô không rõ, mình yêu cậu từ lúc nào. Có lẽ là khi cậu giúp cô trong quán bar Phong Trần, cũng có lẽ, là cái kéo tay cô choàng qua eo cậu khi đi cứu Hiếu Đồng hoặc có lẽ nụ cười dịu dàng của cậu nhìn cô khi họ giáp mặt ở trường. Cũng có lẽ...Đình Ân bỗng rơi nước mắt chua xót ...chua xót ối tình cảm lặng không hồi đáp.

Cô nghĩ tới Thiên Minh, cậu đã làm rất nhiều chuyện vì cô, nếu nói cô không cảm động thì đúng là lắm. Nhưng cô cũng như Hiếu Đồng, trái tim chỉ có một và đã dành ột người, không dễ dàng trao cho người khác, cô cảm thấy có lỗi với Thiên Minh rất nhiều.

“Mình sẽ không chết, mình tin tưởng Hiếu Đồng, luôn luôn...” – Không khí càng lúc càng ít, Đình Ân mệt nhọc thở gấp rồi từ từ lịm đi.

Hiếu Đồng đứng nhìn Đình Ân quay vào bên trong, rồi từ từ hạ bàn tay đang cầm chiếc loa xuống. Cô chờ đấng nhìn ngọn lửa đang cháy bùng bùng đến nổi, cô cảm thấy cái nóng phả lên mặt cô như muốn thêu đốt cô, vậy mà Đình Ân lại đang ở trong lòng ngọn lửa đó. Hiếu Đồng khóc, cô cảm thấy đau đớn khi sắp mất người chị em thân thiết của mình. Cô nhìn ngọn lửa một cách bất lực thật lâu rồi quay đầu lại nhìn mọi người, khe nhắm mắt thở dài chậm chậm bước đến bên mọi người trong vô thức.

Mọi người lúc Hiếu Đồng chạy đến gần căn nhà thì cũng muốn chạy theo nhưng lại bị cảnh sát ngăn lại. Thấy Hiếu Đồng quay lại mọi người thở phào nhìn cô. Thế Nam sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Có thể không? Cách đó có thể giúp Đình Ân thoát khỏi ngọn lửa không ?

Hiếu Đồng cúi đầu im lặng, cô không dám ngẩng lên sợ nhìn thấy những đôi mắt nhìn cô đầy kì vọng. Bởi vì cô đang lừa họ, lừa cả Đình Ân.

Thiên Minh thấy Hiếu Đồng không trả lời cậu nhất thời không kiềm chế nắm chặt lấy hai vai Hiếu Đồng siết chặt, gầm lên hỏi:

- Hiếu Đồng! Em mau trả lời đi, cách đó có được không?

Hai vai bị siết chặt đến đau nhức, Hiếu Đồng nhăn mặt đau đớn. Vinh Phong vội kéo Thiên Minh ra khỏi Hiếu Đồng, ôm lấy cô vào lòng. Hiếu Đồng dựa đầu vào lòng Vinh Phong khóc nức nở. Thiên Minh, Thế Nam, Quốc Bảo và Minh Thùy đều chơi với, họ đã nghĩ cách đó có thể giúp Đình Ân thoát chết, hóa ra chỉ là một sự lừa gạt.

Hiếu Đồng kìm nén tiếng khóc quay lại nhìn mọi người nói, giọng nghẹn ngào:

- Xin lỗi! Em xin lỗi! Em chỉ là không muốn mọi người lao vào đó một cách ngốc nghếch thôi. Em cũng không muốn Đình Ân sống trong sợ hãi trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Trong sự tuyệt vọng của mọi người thì tiếng còi của xe cứu hỏa từ xa vang tới càng lúc càng gần. Trong họ ánh lên một tia hy vọng, hy vọng còn kịp, hy vọng tất cả chưa muộn. Nhưng nhìn ngọn lửa đã cháy phừng phừng ở lầu bốn, cả đám người bọn họ đều thấp thỏm lo sợ mọi chuyện đã quá muộn. Chỉ có thể đánh cược với số mạng, đánh cược với ông trời, mong rằng Đình Ân phước lớn mạng lớn mà thôi.

Xe cứu hỏa cuối cùng cũng chạy được vào bên trong, những nhân viên cứu hỏa nhanh chóng tạo ra vòi rồng phun nước. Hiếu Đồng vội vàng cầm cái loa trong tay hét lên:

- Cô ấy ở lầu bốn, làm ơn cứu cô ấy.

Nghe tiếng hét, nhân viên cứu hỏa nhanh chóng lập thang và cùng nhau đưa chiếc vòi phun nước đầy mạnh mẽ kia bắt đầu dập tắt cơn bão lửa đang đốt cháy từng chút từng chút một ở lầu bốn. Cơn bão lửa cũng nhanh chóng dịu lại. Trong lúc mọi người đang chú ý đến nhìn từng ngọn lửa bị đẩy lùi, cảnh sát cũng nói lỏng vòng tay, hai bóng người liềm lao ra khỏi vòng vây, chạy thẳng vào bên trong.

Tất cả mọi người ở bên ngoài rộ lên, cảnh sát phải một lần nữa thắt chặt vòng vây, không cho ai mạo hiểm xông vào bên trong nữa. Các nhân viên cứu hộ cũng vội chạy vào bên trong định ngăn cản, nhưng hai bóng người kia đã chạy một mạch lên tầng bốn không một chút do dự, mặc kệ cơn bão lửa vẫn chưa bị dập tắt hoàn toàn, mặt kệ cho cái nóng bao trùm, mặc kệ cho làn khói mờ mịt bao phủ mắt họ cay xè và xộc vào cuống họng họ khiến cả hai ho sặc sụa.

Họ mau chóng tìm thấy Đình Ân đang vùi mình trong tấm rèm nóng rực. Vội vàng chạy đến bên cô, Thế Nam kéo tấm rèm dày đang nóng dần lên ra khỏi người Đình Ân, Thiên Minh nhanh chóng bồng Đình Ân lao xuống dưới lầu, trước khi cô không còn đường khí để thở. Khi họ đi đến tầng hai, một chiếc kệ đang cháy dở đột nhiên đổ sập về phía họ. Thế Nam vội lao đến dùng thân đỡ lấy chiếc kệ, che cho Thiên Minh và Đình Ân, ngay lúc đó hai nhân viên cứu hỏa cũng chạy đến giúp đỡ cái kệ ra. Tất cả họ nhanh chóng thoát ra ngoài trong sự mừng rỡ của mọi người.

Một cái băng ca nhanh chóng chờ tới, Thiên Minh vội đặt Đình Ân lên trên đó, các nhân viên y tế liền dùng ống thở để Đình Ân hô hấp dễ dàng hơn rồi. Chiếc xe cấp cứu nhanh chóng chạy đi.

Vĩnh Phong, Hiếu Đồng, Quốc Bảo và Minh Thùy nhanh chóng quay trở lại xe của mình và chạy theo xe cấp cứu. Cuối cùng Đình Ân cũng thoát chết. Nghe nói là nhờ cách của Hiếu Đồng mà Đình Ân mới có thể chịu đựng được đến giây phút đó. Lửa khi lan đến vòng tròn bao quanh Đình Ân thì dừng lại, chỉ phả lên người cô sức nóng khủng khiếp của nó chứ không thêm đốt.

Sau khi tỉnh lại, Đình Ân không muốn bất cứ ai vào thăm cô hết ngoại trừ gia đình và Hiếu Đồng ra. Khi Hiếu Đồng vừa bước vào, cô thấy Đình Ân đang ngồi bên cửa sổ, mình mặc bộ đồ bệnh nhân, toàn thân bị quần băng kín mít. Đình Ân nhìn ra phía bên ngoài một cách buồn bã, tuy thoát chết nhưng cô cũng bị phỏng khá nhiều. Lửa quá lớn làm cho chiếc chăn cô quấn trên người cũng nóng hực lên phả lên làn da của cô bỏng rát. Điều tệ hại nhất là, mặt cô có một vết phỏng khá nặng, là lúc cô lo kéo tấm chăn ướt đi lên đã bị một vật rơi trúng mặt. Nhưng lúc đó quá hoảng loạn, cô không hề cảm thấy đau rát. Vết phỏng đó nếu không xử lý tốt sẽ để lại sẹo. Đối với một cô gái như Đình Ân, vết sẹo trên mặt thật là một điều tàn nhẫn.

- Cậu sao rồi...- Hiếu Đồng nhẹ nhàng đặt bà tay lên vai Đình Ân.

- Mình không sao – Đình Ân cười buồn nói – Bác sĩ bảo hai hôm nữa có thể tháo băng ra rồi. Chỉ là phòng ngừa mình thấy ngứa mà gãi trầy nên băng nhiều vậy thôi.

- Ủ, mình tin cậu sẽ trở lại như cũ mà – Hiếu Đồng cười nhẹ nhõm nói.

- Sẽ không thể trở lại như cũ đâu – Đình Ân đưa tay lên bên mặt bị phỏng nặng của mình rơi nước mắt nói.

Hiếu Đồng đau đớn ôm lấy bạn vỗ về:

- Không sao đâu, chắc chắn có thể hồi phục mà, cậu sẽ lại xinh đẹp như xưa mà thôi.

- Tại sao! Tại sao lại đối xử với mình như thế chứ, mình đã làm sai điều gì mà ông trời lại nỡ đối xử với mình như vậy? – Đình Ân ôm lấy Hiếu Đồng khóc nức nở bên vai của cô.

Khi Hiếu Đồng bước ra, mọi người liền xúm quanh cô hỏi chuyện, nhưng Hiếu Đồng lắc đầu buồn bã.

- Em có biết người đưa địa chỉ đó là ai không? – Thiên Minh nhìn Hiếu Đồng hỏi.

- Hình như là Vũ Quỳnh, em cũng không chắc cho lắm – Hiếu Đồng dè dặt trả lời. Rồi cô kể lại sự việc mình gặp Vũ Quỳnh rồi sau đó nhận được phong thư ra sao. Ai cũng không hiểu được nguyên nhân vì sao, đành im lặng chờ kết quả điều tra của cảnh sát.

Chuyện Đình Ân xảy ra chuyện cuối cùng cũng bị báo chí biết được, họ nhanh chóng đăng tin. Những hợp đồng của Đình Ân bị hủy hết, và nhanh chóng rơi vào tay của Anh Kỳ. Đình Ân biết chuyện, tinh thần suy sụp vô cùng.

- Vậy thì Anh Kỳ chắc chắn là chủ mưu, cô ta cho người bắt cóc chị Đình Ân vì tức giận chị ấy đã giành được những hợp đồng béo bở từ tay cô ta, cô ta ganh tỵ. Nhưng bị Vũ Quỳnh biết được, mà Vũ Quỳnh lại không dám báo trực tiếp cho chúng ta nên mới lén lút như vậy. Căn nhà đó chủ sở hữu là nhà họ Vũ – Minh Thùy vừa nói vừa liếc về phía Vĩnh Phong.

Trước những lời cáo buộc và bằng chứng quá ư chân thật, Vĩnh Phong chẳng thể nào phủ nhận. Trong khi mọi người còn đang cảm phẫn thì Hiếu Đồng đã lên tiếng nói:

- Em tin Anh Kỳ không làm chuyện này.

Khi tháo băng ra, quả nhiên phần da tay da chân của Đình Ân trở lại như cũ, nhưng vết sẹo trên mặt vẫn chưa thể lành lại. Đình Ân đau buồn đến không muốn ăn nữa, cô ngày càng gầy đi, khiến bác Hà mẹ cô khóc rất nhiều. Rất nhiều người đã khuyên nhủ Đình Ân, nhưng cô lại vẫn không muốn ăn, chỉ có Thế Nam là không đến.

Thế Nam đến thăm Đình Ân nhưng cậu chỉ đứng lặng lẽ bên ngoài nhìn cô từ khe cửa, cảm thấy tim mình đau như đang chảy máu, rồi sau đó mới quay lưng đi. Nhưng sau lưng cậu là Hiếu Đồng.

- Sao anh không vào thăm cô ấy – Hiếu Đồng hoài nghi nhìn Thế Nam, cậu nghiêng người qua một bên rồi im lặng không nói.

- Người Đình Ân yêu là anh, nếu có anh bên cạnh chăm sóc an ủi cô ấy, có thể Đình Ân sẽ vui vẻ trở lại.

- Anh ...

- Thế Nam! Nếu anh thật sự yêu Đình Ân thì hãy dừng cảm lên. Em biết anh không muốn có lỗi với Thiên Minh, nhưng tình yêu vốn ích kỷ mà. Thiên Minh là người tốt, anh ấy cũng không nở nhìn thấy Đình Ân đau khổ thế này đâu. Nếu như tình yêu của anh có thể làm cho Đình Ân vui vẻ trở lại thì ích kỷ một lần có sao đâu. Chẳng lẽ anh định làm con rùa rụt cổ suốt đời hay sao? Anh đã hèn nhát một lần rồi, chẳng lẽ lại muốn hối hận lần thứ hai, huống hồ lần này người Đình Ân yêu là anh.

- Nhưng mà...- Thế Nam vẫn lo sợ, cậu quay lại nhìn Hiếu Đồng thì thoáng giật mình bởi vì phía sau Hiếu Đồng, Thiên Minh đi tới tụt bao giờ.

Hiếu Đồng cũng quay lưng lại nhìn theo ánh mắt Thế Nam, cô cũng sửng người lại, Thiên Minh từ từ quay người bỏ đi.

Thiên Minh biết chứ, biết người con trai trong lòng Đình Ân là Thế Nam, biết là cô yêu cậu rất nhiều, biết là cô vì cậu mà đau khổ. Nhưng mà cậu nguyện ở bên cạnh cô yêu thương bảo vệ đùm bọc cô. Cậu không quên cái thời còn nhỏ, lúc cậu gặp cái con nhóc gầy gò dễ bắt nạt kia. Thường hay bị cậu và Đình Khiêm trêu chọc đến phát khóc rồi nổi giận dùng dùng lao vào họ đuổi đánh, nhưng chẳng lần nào đuổi kịp. Cậu cảm thấy trêu đùa cô là một chuyện rất thú vị. Nhưng khi gặp lại, cô đã trở thành một người khác: xinh đẹp hơn, e thẹn hơn. Từ lúc đó trái tim cậu thoáng xao động.

Vậy mà giờ đây mọi chuyện lại thành ra thế này, cậu phải làm sao đây. Lựa chọn sự ích kỷ chiếm lấy cô, biến cô thành vật sở hữu của mình hay là trả cô về với người đàn ông cô yêu.

Thiên Minh khổ sở nghĩ, cậu chỉ có thể ngồi lặng lẽ bên ly rượu cười buồn một mình trong quán bar. Cảm thấy chán nản cậu đưa mắt nhìn xung quanh, cậu thấy một cô gái đang phủ phục bên quầy rượu. Một gã đàn ông bước đến gần cô mời chài, cô gái đã say rượu liên tục xoa tay nhưng vẫn bị gã đó ôm lấy đưa đi. Cô đã quá say không còn đủ sức phản đối nữa. Cô bước đi khập khễnh, mái tóc che phủ gương mặt dần dần được hiện ra, gương mặt khá quen thuộc với Thiên Minh nhưng cũng là gương mặt lâu rồi không gặp lại.

Cậu liền bước đến ngăn tên kia lại, trừng mắt nhìn hắn rồi kéo cô gái lại phía mình. Gã này thấy ánh mắt đe dọa của Thiên Minh thì sợ hãi liền buông tay bỏ đi. Thiên Minh nhìn cô gái khẽ gọi:

- Trúc Diễm....

Nghe giọng nói quen thuộc gọi tên mình, Trúc Diễm cố mở đôi mắt đang lờ lờ vì say của mình ngẩng lên nhìn rồi không tìm được cơn nôn, cô nôn thốc nôn tháo lên người cậu sau đó lịm đi.

Không còn cách nào khác, Thiên Minh đành đưa Trúc Diễm về nhà. Giúp cô lau người rồi tắm rửa đi ngủ, cậu cũng khá mệt mỏi .

Khi Trúc Diễm mở mắt ra, cô vẫn thấy đau đầu nhưng cô vẫn nhớ rõ người đã giúp mình là Thiên Minh. Vốn dĩ cô định im lặng ra về nhưng đi ngang qua một căn phòng có cửa khép hờ, gương mặt say ngủ của Thiên Minh lọt qua khe cửa khiến cô dừng chân. Đã lâu rồi cô không gặp lại cậu, nhưng Trúc Diễm biết cậu vẫn luôn ngự trị trong trái tim cô. Không nén nổi trái tim, cô khẽ đẩy cửa bước vào, tiến đến bên giường của Thiên Minh.

Gương mặt cậu không thay đổi chút nào, tuy nhiên trên mặt vàng trán khê chau lại chứng tỏ cậu có điều phiền muộn. Bất giác cô đưa tay xoa vàng trán cậu đánh an sự phiền muộn kia đi. Khi bàn tay ấm áp chạm vào gương mặt cậu như có một luồng điện chạy đến trái tim cô, khiến nó run rẩy. Cô muốn rút tay ra khỏi mặt cậu nhưng tay lại không nghe lời mà tham lam lướt nhẹ trên gò má cậu.

Đi đến bờ môi ngọt ngào mà cô hằng mong đợi, bất chợt cô khum xuống hôn nhẹ vào bờ môi khát khao ấy rồi giật mình hoảng hốt đứng bật dậy lui về sau mấy bước. Trúc Diễm đưa tay lên che miệng ngăn cho tiếng nấc bật ra từ cuống họng, nước mắt khê rơi, cô đau lòng quay lưng bỏ đi.

Khi tiếng chân Trúc Diễm dần xa, Thiên Minh mới mở mắt thở dài.

Khi Thiên Minh vào thăm Đình Ân, cậu thấy cô đang ngồi gục đầu vào hai tay, dưới đất là mảnh gương đã bị vỡ. Cậu cảm thấy rất đau lòng. Cậu khẽ gọi:

- Đình Ân!

Nhưng Đình Ân không ngẩng lên mà nói:

- Em không muốn gặp ai hết, anh đi ra đi.

- Được rồi, em nghỉ ngơi đi. Lúc khác anh lại tới – Thiên Minh thở dài nói, có lẽ lúc này Đình Ân cần yên tĩnh, cho nên cậu không muốn làm phiền. Nhưng khi Thiên Minh quay lưng đi thì Đình Ân đã nói:

- Xin lỗi Thiên Minh! Em muốn chia tay với anh.

Từ sau khi chia tay với Thiên Minh, Đình Ân càng ít nói hơn. Khi về nhà, cô chỉ núp mình ở trong phòng không nói năng gì, càng khiến mọi người đau lòng.

Trong khi đó, những hợp đồng quảng cáo của cô từng cái từng cái lọt vào tay Anh Kỳ khiến Minh Thùy rất tức giận, nhưng dù cô nói thế nào Hiếu Đồng cũng không cho là Anh Kỳ hại Đình Ân. Hiếu Đồng đã nhờ Thiên Minh giúp mình dò la nhiều việc, cô chờ mọi việc dò la xong mới quyết định.

Thế Nam thấy Đình Ân như thế thì đau lòng vô cùng, cậu quyết định thổ lộ nỗi lòng của mình với Đình Ân. Nhưng Đình Ân khẽ cười nói:

- Không cần phải thương hại em như thế.

Thế Nam nắm chặt hai vai của Đình Ân không cho cô tránh né, cậu nhìn thẳng vào mắt cô nói:

- Anh không thương hại em mà là thật lòng. Lúc hay tin em bị bắt cóc anh thấy lo sợ vô cùng đến không ngủ được. Đến khi nhìn thấy em trong biển lửa, anh mới biết mình rất sợ mất em. Anh ước gì người đứng trong biển lửa đó là anh chứ không phải em – Thế Nam một lần nữa nhìn thẳng vào mắt Đình Ân và thốt ra ba chữ – Anh yêu em.

Đình Ân nghe thấy một cái gì đó vỡ òa trong tim cô, một vật chặn lấy cổ họng cô nghẹn đắng. Cô nhìn Thế Nam nước mắt tuôn rơi, môi run rẩy muốn nói nhưng lại chẳng thể nói thành lời. Nhưng ngay sau đó nụ hôn của Thế Nam ập đến vừa như cơn gió mạnh lại vừa như cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho cả người Đình Ân run lên, càng làm nước mắt cô rơi nhiều hơn.

Những giọt nước mắt chảy vào hai bờ môi đang kề sát nhau nghe mẫn đắng. Thế Nam nhẹ nhàng buông Đình Ân ra, cậu hôn nhẹ lên bờ mi đọng nước của cô thật khê, cuốn lấy những giọt nước mắt thuần khiết ấy, xoa dịu trái tim đau đớn của cô. Nhưng Đình Ân đã đẩy cậu ra, cô lắc đầu về mặt đầy đau khổ nói:

- Cám ơn anh, Thế Nam. Giờ phút này, anh đã xoa dịu sự đau khổ trong lòng em rất nhiều. Nhưng mà em không cần sự thương hại của anh đâu, em có thể tự mình đứng lên. Thật đó, em có thể tự mình đứng lên mà không cần phải có bất kì sự thương hại nào cả, không cần ai dìu dắt che chở. Em không yếu đuối như vậy đâu.

- Anh đã nói, anh không thương hại em. Anh yêu em – Thế Nam nhắc lại lời bày tỏ của mình lần nữa.

- Thế Nam! Người anh yêu là Hiểu Đồng – Đình Ân khổ sở nhắc.

- Ly rượu đầu làm người ta nhớ, ly rượu cuối làm người ta say – Thế Nam xoay người nhìn thẳng vào đôi mắt đang đọng những giọt nước mắt của Đình Ân, cậu trầm giọng – Có lẽ hình ảnh của Hiểu Đồng đã in đậm trong tâm trí của anh, nhưng mà người con gái vì anh mà khóc, vì anh mà đợi chờ, vì anh mà đau khổ lại khiến anh khắc cốt ghi tâm.

Câu nói của Thế Nam khiến trái tim Đình Ân như vừa được ẩn trong làn nước mát lành êm dịu, nhưng cô đã không còn là Đình Ân như trước nữa rồi, cô đã trở thành một cô gái xấu xí với một gương mặt thẹo. Cô nhìn Thế Nam cười buồn khê lác đầu:

- Nhưng mà Thế Nam, anh có nghĩ tình cảm của em với anh giống như bát nước hắt đi, không thể lấy lại. Như gương vỡ không bao giờ lành hay không? Nếu như câu nói này trước đây anh nói ra, em chắc chắn sẽ thấy vô cùng hạnh phúc, nhưng hiện giờ em không đủ can đảm để đón nhận tình yêu đó. Em đã từ bỏ tình cảm em dành cho anh từ rất lâu rồi.

- Không sao cả – Thế Nam nhẹ nhàng đáp – Nếu như bát nước hắt đi không thể lấy lại thì anh sẽ thêm nước khác cho đầy bát. Nếu như những mảnh gương đó không lành lại thì anh sẽ dùng những mảnh gương vỡ đó đi làm thành những chiếc gương nhỏ hơn, xinh đẹp hơn. Chỉ cần em còn chút tình cảm với anh, anh nhất định sẽ nắm bắt nó để em lại tiếp tục yêu anh. Lần này là anh theo đuổi em, là anh đợi chờ em.

- Nhưng mà ...- Đình Ân khê chớp nhẹ mi mắt xoay mặt đi nơi khác, bàn tay run rẩy ôm lấy phần má bị phồng của mình, nước mắt lại rơi ra.

Thế Nam nắm lấy bàn tay đang che phủ vết sẹo bị bỏng của cô, từ từ xoay mặt cô lại ,nghiêng mình hôn lên vết sẹo trên mặt cô ,rồi nhìn cô với ánh mắt thiết tha cười nói:

- Đồ ngốc! Anh yêu con người của em, cho dù em có xấu xí hay già nua thì anh vẫn yêu em, hơn nữa vết thẹo này không thể làm lu mờ vẻ đẹp của em trong trái tim anh.

Lời nói vừa bông đùa vừa chân thật này đã phá tan bức tường mặc cảm của Đình Ân. Cô ôm chầm lấy Thế Nam bật khóc lớn, cuối cùng tình yêu thâm lặng của cô cũng đã có hồi đáp. Đình Ân vui sướng vui người vào trong lòng ngực của Thế Nam. Thế Nam nhẹ nhàng ôm lấy cô rồi siết chặt, cảm giác hai trái tim cuối cùng cũng hòa chung nhịp đập, cuối cùng cũng có một cánh cửa.

Thiên Minh lặng lẽ khép cánh cửa phòng Đình Ân lại, cậu chọn cách buông tay. Chỉ cần Đình Ân được hạnh phúc, cậu sẽ rút lui. Khê cười đau khổ, Thiên Minh quay người lại định bỏ đi, nhưng bắt gặp Hiểu Đồng đã đứng sau lưng mình từ bao giờ. Cậu nhìn Hiểu Đồng không nói gì, lặng lẽ bước qua người cô. Hiểu Đồng nhìn dáng vẻ đau buồn của Thiên Minh thâm thương xót, cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng quyết định quay lưng lại lên tiếng:

- Thiên Minh! Em có chuyện muốn nói với anh.

37. Chương 37 : ĐỐI MẶT

Công viên vào buổi sáng chủ nhật thường rất đông người. Bé Phong cùng mẹ Trúc Diễm đi dạo chơi rất vui vẻ. Đang chơi vui vẻ, bé Phong chợt dừng lại khi thấy một cậu bé cười rất lớn được ba tung hứng chơi rất vui. Tuy mới đầy hai tuổi, nhưng bé Phong là đứa bé lanh lợi hiểu biết hơn so với những đứa trẻ bằng tuổi. Cho nên khi thấy các bạn khác gọi “ ba...ba”, bé Phong cũng liên tục gọi theo. Rồi có khi bé Phong lại quay lại hỏi:” Ba đâu”. Chỉ hai từ ngắn ngủi nhưng lại khiến Trúc Diễm và Hiểu Đồng bối rối đành nói dối ba đi làm xa .

Thấy bé Phong cứ nhìn hai cha con nhà đó vui đùa với gương mặt buồn bã, lòng Trúc Diễm quặng đau, thương con nhưng cô lại không biết phải làm sao để bù đắp cho con. Cô đành dỗi dằn:

- Bé Phong muốn ăn kem không? Mẹ mua kem cho bé Phong nha.

Nghe nói tới kem, mắt bé Phong sáng lên, bé Phong liên tục reo: "Kem...kem..." Bình thường Trúc Diễm và Hiếu Đồng ít mua kem cho bé Phong ăn lắm vì sợ bé ăn lạnh sẽ bị viêm họng, chỉ thỉnh thoảng nhấp nhấp được chút xíu của bé Đường mà thôi. Lần này có thể xem là một ngoại lệ vì muốn bù đắp nỗi mất mát của bé Phong.

Trong lúc mua kem, Trúc Diễm thả tay bé Phong ra để lấy tiền trả, rồi chờ lấy tiền thối, nào ngờ khi cô quay lưng lại thì không thấy bé Phong đâu. Cô hốt hoảng vội chạy đi tìm nhưng vừa chạy được mấy bước thì thấy bé Phong đang chơi tung hứng với một người đàn ông. Ly kem trên tay cô chợt rơi xuống. Cô đứng bất động khi nụ cười bé Phong vang vọng bên tai cô.

Cho đến khi tiếng bé Phong vang lên: "Mẹ Trúc Diễm" thì người đàn ông đó mới dừng lại và bế bé Phong từ từ tiến về phía cô. Trúc Diễm run run hỏi:

- Thiên Minh! Sao anh lại ở đây.

- Anh vừa đi ngang qua đây – Thiên Minh nhún vai trả lời .

Trúc Diễm vội bước đến bế bé Phong trong tay Thiên Minh rồi nói:

- Trễ rồi, mẹ con em về đây. Tạm biệt anh.

Nói rồi Trúc Diễm bế bé Phong đi thật nhanh không quay đầu lại. Nhưng cô chưa đi được bao lâu thì có bước chân sải nhanh về phía hai mẹ con họ Trúc Diễm cảm thấy vô cùng hồi hộp và lo lắng, lòng bàn tay cô đổ rất nhiều mồ hôi, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại anh trong trường hợp này. Bước chân cuối cùng cũng bắt kịp hai mẹ con, một bàn tay đưa ra kéo hai mẹ con trở lại. Trúc Diễm mặt mày xanh xao quay lại hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tại sao lại giấu anh? – Thiên Minh lập tức hỏi.

- Ý anh là sao? – Trúc Diễm nhìn Thiên Minh nghi ngại.

- Tại sao lại không nói cho anh biết em đã có thai – Thiên Minh điềm tĩnh hỏi.

- Tôi có thai thì sao? Liên quan gì đến anh chứ? – Trúc Diễm bực tức hỏi.

- Nhưng anh là cha của nó – Thiên Minh kiên nhẫn nói.

- Nó không có cha – Trúc Diễm qua mặt đi nói, cô không dám nhìn cậu, cô sợ mình sẽ khóc, sợ mình không đề nén được tình cảm khi nhìn thấy cậu.

- Trúc Diễm! Em hiểu không có cha sẽ buồn thế nào mà, em nỡ để bé Phong bị gọi là đồ không có cha sao – Giọng cậu trầm ấm nhẹ nhàng nói khiến Trúc Diễm run lên, cảm giác yêu thương tràn về. Nhưng cô hiểu, Thiên Minh không yêu cô, cô lắc đầu nói:

- Không cần anh quan tâm, tôi có thể tự tìm cha cho con mình.

- Cha dượng sao bằng cha ruột chứ, bé Phong là con của chúng ta.

"Con của chúng ta" – bốn từ này vừa thốt ra lập tức làm trái tim Trúc Diễm mềm ra. Cô từng khao khát được ở bên Thiên Minh, sanh cho cậu nhưng đứa con dễ thương rồi cười nói vui vẻ cùng nuôi dưỡng dạy dỗ con chúng ta nên người. Nhưng mà, Thiên Minh không yêu cô, thứ anh để lại cho cô chính là bé Phong. Cô luôn giấu giếm việc này, cô sợ cậu biết được sẽ cướp đi tất cả tình yêu mà cô dành cho cậu.

- Bé Phong là con của em, anh không được cướp nó ra khỏi em – Cô giận dữ nhìn cậu nói.

- Anh không cướp bé Phong, an chỉ cướp mẹ bé Phong thôi – Thiên Minh cười nói đùa, nụ cười hạnh phúc khiến Trúc Diễm ngớ người ra, lời cậu nói có ý gì?

- Về với anh đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, cùng nhau nuôi dạy bé Phong thật tốt . Cả ba chúng ta cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc – Thiên Minh vừa nói vừa đưa tay bế bé Phong ra khỏi Trúc Diễm còn đang ngơ ngác.

- Nhưng mà....

- Bây giờ trong lòng anh chỉ có em và con thôi – Thiên Minh vừa nói vừa dùng tay còn lại kéo cô vào lòng mình. Lặng lẽ đứng yên để mặc Trúc Diễm với niềm hạnh phúc ập đến rơi đầy nước mắt. Thì ra cái hạnh phúc lâu nay cậu tìm kiếm đã có sẵn từ lâu.

Hiểu Đồng và Vĩnh Phong đứng từ xa nhìn gia đình họ khẽ mỉm cười âm áp. Hiểu Đồng khẽ dựa người vào lòng ngực Vĩnh Phong, hạnh phúc đó cô cũng muốn có.

Khi trở lại làm việc, Hiểu Đồng mới biết trong mấy ngày mình nghỉ đã xảy ra một trận xôn xao. Cô từ nhân viên tập sự được vào làm ở phòng kinh doanh. Rồi sau đó làm người đại diện cho tập đoàn Vĩnh Phát. Đùng một cái có quan hệ với chủ tịch của tập đoàn sau đó tiến hành đám cưới với tổng giám đốc tập đoàn nhưng buổi lễ bất thành. Bây giờ, cô vừa được thăng lên vị trí giám đốc phòng điều hành. Quả là một chuyện không tưởng. Rất nhiều tin đồn thổi xung quanh cô:

- Hình như buổi hôn lễ không thành là do bà chủ tịch không đồng ý.

- Nghe nói cô ta là con riêng của chủ tịch nên không thể cùng tổng giám đốc thành hôn được vì họ là hai anh em.

- Bậy nào, có người chính mắt nhìn thấy cô ta cùng chủ tịch ra vào khách sạn.

.....

Nghe những lời của mọi người nói, Mai Thi có phần bực bội. Tuy gặp Hiểu Đồng chưa lâu nhưng cô cảm thấy con người của Hiểu Đồng rất tốt, chính chắn, tuyệt đối không có những chuyện như vậy. Khi cô phân nân thì Hiểu Đồng chỉ cười nhẹ bảo:” Mặc kệ họ, nói đã thì sẽ im thôi”

Vậy là bắt đầu từ hôm nay cô chính thức là giám đốc điều hành của tập đoàn. Hiểu Đồng biết cô được làm giám đốc ở cái tuổi còn quá trẻ này cũng là do bác Nguyễn đã cất nhắc cô lên. Cô cũng không tiện từ chối tấm lòng của bác ấy, với lại cô cũng khá rành tính cách của bác ấy, chuyện gì ông đã quyết, tuyệt không thay đổi. Cô chỉ có thể cố gắng chinh phục họ bằng năng lực của mình mà thôi.

Nhưng công việc của một giám đốc điều hành không phải là dễ, không phải cứ một sớm một chiều là có thể tiếp thu được, hưởng hờ, Hiểu Đồng vẫn chưa rành rẽ công việc của tập đoàn. Cho nên đêm nào cô cũng thức khuya để đọc tài liệu. Vĩnh Phong thấy cô như vậy thì cảm thấy xót xa vô cùng. Cậu đem hết hiểu biết của mình nói cho cô nghe. Nhưng có rất nhiều việc ngay cả Vĩnh Phong cũng không nắm được, vì những việc đó là do Vĩnh Thành phụ trách.

Nghĩ tới Vĩnh Thành, Hiểu Đồng thở dài. Cô biết mình có lỗi rất nhiều với cậu, đã phụ cả một tấm chân tình của cậu. Cô quả thật không dám đối mặt với cậu, thật may mắn là cậu đã ra nước ngoài công tác trước khi cô trở về làm việc.

Nhưng dù công việc có vất vả đến mấy, chỉ cần được nằm trong vòng tay ấm áp của Vĩnh Phong cô lại cảm thấy hạnh phúc và mệt mỏi bị đánh lùi.

Nhưng điều cô lo sợ cuối cùng cũng đến, Vĩnh Thành đã trở về. Hiểu Đồng bản thân không biết phải đối diện với Vĩnh Thành như thế nào. Suy nghĩ mãi cuối cùng cô cũng lấy hết can đảm gọi điện thoại hẹn Vĩnh Thành ra nói chuyện. Nhưng trước khi Hiểu Đồng mở lời, Vĩnh Thành đã lên tiếng:

- Đừng xin lỗi, cũng đừng cảm thấy áy náy với anh. Cứ coi như là giữ lại cho anh chút thể diện có được không? Từ nay về sau chúng ta coi nhau như anh em. Chích em hạnh phúc là anh mãn nguyện rồi.

Hiểu Đồng không biết nên nói gì, cô đã suy nghĩ rất nhiều về việc cần nói với Vĩnh Thành cái gì, vậy mà trước lời nói của Vĩnh Thành, những ý chuẩn bị trước đó đã bay đi mất rồi. Cô chỉ có thể bật khóc trước mặt Vĩnh Thành mà thôi.

Trước khi chia tay, Vĩnh Thành nhìn Hiểu Đồng lặng lẽ nói:

- Hứa với anh em nhất định phải hạnh phúc bên cạnh Vĩnh Phong.

Hiểu Đồng khe khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Vĩnh Thành đầy cảm kích và ăn năn.

Khi ra khỏi quán nước, Vĩnh Thành đã gọi điện cho Hạ Khanh nói vắn vắn có vài chữ: “ Em nói đúng, buông tay cũng là cách để yêu”

Hạ Khanh tiến vào trong quán bar với vẻ mặt lo lắng, khi cô nhìn thấy Vĩnh Thành ngồi yên lặng ở một góc tối đang hút thuốc, cô chưa bao giờ thấy cậu hút thuốc nhưng thấy cậu không sao thì mới thở phào nhẹ nhõm rồi đi nhanh lại phía cậu. Cô không nói gì chỉ bước đến ôm lấy cậu, để cho đầu cậu ngã vào người mình chia sẻ nỗi đau buồn.

- Công việc có vất vả lắm không? – Ông Vĩnh Nguyên nhìn Hiểu Đồng đầy yêu thương và quan tâm như cô là con gái ruột của ông.

Hiểu Đồng mỉm cười nhưng không trả lời, nhưng bờ mắt có nhiều vết thâm chứng tỏ cô đã làm việc vất vả trong thời gian gần đây

- Bác xin lỗi! Chỉ là bác muốn cho con tất cả những gì còn lại của bác, không ngờ càng làm con vất vả thêm.

- Không đâu, con cũng quen dần rồi, không còn thấy vất vả nữa – Hiểu Đồng vội nói, cô không muốn phụ lòng tốt của ông Vĩnh Nguyên.

- Con và Vĩnh Phong sao rồi?

Câu hỏi quan tâm của ông Vĩnh Nguyên khiến Hiểu Đồng thấy xấu hổ, mặt cô đỏ bừng lên, cô vội cúi đầu xuống che giấu. Thấy cô như vậy, ông Vĩnh Nguyên bật cười.

- Hai đứa định bao giờ làm đám cưới? – Ông Vĩnh Nguyên không muốn trêu cô nữa nên nghiêm túc hỏi.

- Chuyện này ...- Hiểu Đồng ngẩng đầu lên nhìn ông bối rối, hai tay cô chà vào đầu gối.

Ông Vĩnh Nguyên hiểu tâm sự của cô, ông liền vỗ vai cô nói:

- Con đừng lo gì hết. Có bác ở đây, bác không để ai ngăn cản hai đứa nữa đâu. Bà ấy rồi sẽ chấp nhận thôi, chỉ cần hai đứa mau sinh con cho bác và bà ấy những đứa cháu nội thật dễ thương là được.

Bị ông Vĩnh Nguyên trêu, Hiểu Đồng càng thấy xấu hổ, cô mắc cỡ đến đỏ cả mặt kêu nhỏ:”Bác...”. Ông Vĩnh Nguyên chỉ cười.

Ông Văn Trác đích thân pha trà cho Hiểu Đồng uống khi hai người hên gặp nhau trong căn biệt thự của ông. Đây là một ngôi nhà bằng gỗ được xây dựng tỉ mỉ rất đẹp, hợp với tính cách bình lặng của ông, Hiểu Đồng đã đến đây mấy lần nhưng vẫn chưa thấy quen.

- Lúc nghe tin con và Vĩnh Thành hủy hôn lẽ ông khá ngạc nhiên, chẳng phải con đã đến tìm ông để hủy bỏ giao kèo giữa chúng ta vì cậu ấy rồi hay sao – Ông Văn Trác nhìn Hiểu Đồng dò hỏi.

Lúc trước, khi cô quyết định kết hôn với Vĩnh Thành, không muốn làm tổn thương Vĩnh Thành nên cô đã đến gặp ông Văn Trác xin rút lại ý định chiếm lấy tập đoàn Nguyên Thành Phong. Nhưng kết quả cuối cùng vẫn là cô làm tổn thương Vĩnh Thành.

- Vì Vĩnh Phong sao? – Thấy Hiểu Đồng không trả lời, ông Văn Trác hỏi tiếp. Hiểu Đồng khe khẽ gật đầu.

- Vậy còn mối thù của mẹ con ? – Ông Văn Trác tiếp tục gặng hỏi. Hiểu Đồng cắn chặt môi lại, lát sau có quyết định:

- Con cũng không biết nữa – Hiểu Đồng thở dài bất lực – Đối với bà ta, con vừa hận vừa thấy thương hại. Huống hồ con và Vĩnh Phong đã trải qua quá nhiều đau khổ mới đến được với nhau. Bây giờ con chỉ muốn nắm lấy hạnh phúc nhỏ nhoi này.

- Vậy cũng tốt, một cô gái còn nhỏ như con không nên gánh mối hận thù quá sâu như thế – Ông Văn Trác gật đầu nhưng ông nhìn cô với ánh mắt lạnh nói – Nhưng Hiểu Đồng! Con như vậy thì khó đứng vững trên thương trường lắm. Bởi vì con quá mềm yếu không đủ nhẫn tâm, con phải biết, trên thương trường không

có sự thương hại, nhất là với kẻ thù của mình. Cho nên dù con có rút lui, không có nghĩa là ông không tiếp tục chiếm lấy tập đoàn Nguyên Thành Phong.

Lâu lắm rồi, ba cha con của ông Vĩnh Nguyên mới có dịp ngồi xuống nói chuyện thân mật với nhau. Sau vài câu thăm hỏi, ông Vĩnh Nguyên quyết định nói:

- Ba biết mối quan hệ của hai đứa với Hiếu Đồng.

- Ba... - Cả hai anh em cùng kêu lên nhìn ông với ánh mắt lo lắng.

- Yên tâm, ba không có ý gì đâu. Vĩnh Thành con nói trước đi - Ông nhìn Vĩnh Thành ra lệnh.

- Ba ... - Vĩnh Thành nhìn ông đầy tuyệt vọng nhưng bắt gặp ánh mắt kiên định của ông cậu đành thở dài rồi nói - Chuyện đã đến nước này rồi, con cũng không có gì để nói - Rồi cậu quay qua nhìn Vĩnh Phong môi run run một cái rồi nói tiếp - Dù sao Vĩnh Phong cũng là em trai của con.

- Em xin lỗi! - Vĩnh Phong nhìn Vĩnh Thành đau buồn nói.

- Vốn dĩ ba định vài năm nữa sẽ rút chân khỏi công ty, chia đều số cổ phần của ba cho hai đứa. Nhưng bây giờ ba muốn sửa lại di chúc một tí - Ông Vĩnh Nguyên chợt dừng lại đưa mắt quan sát hai đứa con trai của mình. Vĩnh Thành im lặng, nét mặt trầm tư, còn Vĩnh Phong lại với vẻ mặt chẳng quan tâm đến điều này.

- Tại sao? - Một giọng nói vừa lạnh vừa đầy giận dữ vang lên sau lưng của ba cha con khiến họ thoáng giật mình. Bà Mai Hoa bước từng bước thật mạnh mẽ giáng xuống nền nhà với tất cả sự giận dữ của mình. Khi bà bước đến gần, bà liền nhìn ông Vĩnh Nguyên chất vấn:

- Là vì con bé đó phải không?

- Phải, bà nói không sai, chính là vì Hiếu Đồng - Ông Vĩnh Nguyên khảng khái đáp lời bà không một chút e sợ, thể hiện quyền lực của một người đàn ông, một người chủ gia đình và là một ông chủ lớn của thương trường.

Bà Mai Hoa cảm thấy chói với, bà loạng choạng lùi vài bước ra phía sau, chẳng may gót giày cao gót của bà tẹo qua một bên khiến bà ngã xuống. Vĩnh Phong và Vĩnh Thành nhanh chóng đứng bật dậy đỡ lấy bà. Nhưng bà Mai Hoa không kiểm được cơn giận đang trào lên trong lòng bà, bà hét lên:

- Ông thật là quá đáng, sao ông có thể làm chuyện đó chứ. Sao ông lại vì một người đàn bà lăng loàn như bà ta mà đối xử với gia đình này như vậy.

Ông Vĩnh Nguyên nổi giận dùng dùng sau câu nói của bà Mai Hoa, ông biết mình có lỗi với bà nhưng ông không ch phép bà sỉ nhục người đàn bà mà ông yêu thương nhất. Huống hồ chính bà đã làm cho bà Cẩm Du uất ức mà tái phát bệnh đến chết, bây giờ lại còn dám sỉ nhục, ông đập mạnh tay xuống bàn, đứng dậy quát lên:

- Bà im miệng lại cho tôi. Tôi cấm bà xúc phạm đến bà ấy.

- Ông...ông có tư cách gì mà cấm tôi chứ. Tất cả những gì tôi nói đều là sự thật, bà ta là một người phụ nữ lăng loàn cướp chồng người khác, biết rõ ông có vợ con rồi mà vẫn bám lấy ông. Tôi đã nhẫn nhịn ông biết bao nhiêu năm nay rồi, vậy mà bây giờ ông lại muốn hai tay dâng cơ nghiệp mà cha tôi vất vả xây dựng lên dâng cho nó ư. Ông bảo làm sao tôi có thể tiếp tục nhẫn nhịn được nữa chứ. Hiếu Đồng cũng như mẹ nó, hai mẹ con nhà đó toàn là những đám phụ lăng loàn không biết nhục - Bà Mai Hoa đã đánh mất sự tôn nghiêm của bà trước mặt chồng con

- Bốp ...

- Mẹ ...- Vĩnh Phong và Vĩnh Thành cùng hét lên khi nghe mẹ mình sỉ nhục Hiếu Đồng nhưng rồi họ cũng sốt nhìn về bàn tay đầy giận dữ vừa giáng lên mặt bà Mai Hoa.

Bà Mai Hoa cũng kinh ngạc cực độ, mắt đầy vẻ sững sốt nhìn trừng trừng về ông Vĩnh Nguyên. Môi run rẩy lên lên như không thể tin được

- Ông

- Phải tôi nợ bà, năm xưa là do tôi hiểu lầm mẹ Hiếu Đồng bỏ rơi tôi đi lấy người giàu sang nên tôi chấp nhận lấy bà dù không có tình cảm. Nhưng bà có biết là năm xưa vì sao mà mẹ Hiếu Đồng phải đi lấy người chồng mà bà ấy không yêu hay không? Chính là do ba bà đã cố tình giăng ra cái bẫy *** hại nhà bà ấy, khiến ba bà ấy phải lâm vào cảnh nợ nần không lối thoát.

- Ông nói dối, tại sao ba tôi phải *** hại nhà bà ấy chứ – Bà Mai Hoa lần nữa thấy kinh ngạc khi nghe ông Vĩnh Nguyên nói và bà muốn phủ nhận lời ông nói ra.

- Tất cả là vì bà

- Vì tôi ư? – Bà Mai Hoa thốt lên ánh mắt sa xầm xuống.

- Phải ! Cũng là vì tôi nữa. Năm xưa bà vừa gặp đã yêu tôi nhất quyết chỉ muốn lấy tôi, ba bà lại mền mộ tài năng của tôi, ông muốn giữ tôi bên cạnh ông làm công cụ đắc lực cho ông. Cố tình hại nhà bà ấy rồi cắt đứt liên lạc giữa tôi với bà ấy, khiến tôi hiểu lầm bà ấy thay lòng đổi dạ nên tôi mới đồng ý lấy bà. Cho nên không phải bà ấy nợ bà, mà là chính chúng ta nợ bà ấy.

Vĩnh Thành và Vĩnh Phong cũng sửng sốt không kém bà Mai Hoa, không ngờ gia đình mình và gia đình Hiếu Đồng lại có nhiều ân oán và mâu thuẫn như vậy.

Bà Mai Hoa lắc đầu tỏ vẻ không tin, bà vừa lùì lại vừa nói:

- Tôi không tin, tôi không tin. Ông gạt tôi, ông gạt tôi – Nói rồi bà Mai Hoa quay người bỏ chạy.

Có những bí mật muốn chìm sâu vào trong bóng tối nhưng trong bóng tối cũng có ánh sáng của sự thật.

Lần này mình soi kỹ từng cái tên mới được

Tôi không là ai cả, tôi chỉ là một khoảng lặng.

Sẽ có lúc bạn rơi vào khoảng lặng đó

Em là người con gái tàn nhẫn đến cùng cực, lạnh đến không thể lạnh hơn được nữa. Em cho anh hạnh phúc như trên thiên đàng rồi lại nhẫn tâm xô anh xuống địa ngục.

Lại lần nữa chiếc xe quen thuộc đỗ xấp bên cạnh Hiếu Đồng khi cô vừa từ công ty bước ra. Cô không cần hỏi cũng biết vì sao, lặng lẽ bước vào bên trong khi cánh cửa được người tài xế mở ra. Hiếu Đồng im lặng suốt quãng đường đi, Vĩnh Phong gọi điện nhưng cô không bóc máy. Cô biết trước sau gì cũng phải thêm một lần đối mặt. Khẽ nhắm mắt lại, cô muốn bản thân thật bình tĩnh trước khi gặp mặt người đó.

Khi cánh cửa phòng ăn đặc biệt mở ra, trước mắt Hiếu Đồng vẫn là dáng vẻ sang trọng nhưng lạnh lùng đó, cũng vẫn gương mặt cao ngạo với đôi mắt sắc lạnh. Cô hít một hơi rồi ngồi xuống chiếc bàn trước mặt, mặt đối mặt với bà Mai Hoa. Vẫn là ánh mắt kiên định nhìn bà, nhưng lần này có phần nhún nhường, Hiếu Đồng im lặng chờ đợi bà Mai Hoa lên tiếng. Quả nhiên, bà Mai Hoa đã lên tiếng:

- Tôi hẹn cô đến đây để đưa cho cô cái này.

Hiếu Đồng đưa mắt nhìn bà Mai Hoa rồi nhìn theo hướng ta bà chỉ, một phong bì trên mặt bàn. Bà ta lại chơi trò này, dường như bà ta luôn nắm lấy điểm yếu của đối phương rồi mới tìm họ uy hiếp. Hiếu Đồng muốn biết lần này bà ta lại mồn lấy gì ra để uy hiếp cô. Nhanh nhẹn cúi xuống cầm lấy phong bì đựng tài liệu trước mặt, cô xé rẹt ngay trước mặt bà mà không e dè một chút nào. Nhưng trong đó chỉ là một tờ giấy xét nghiệm AND mỏng manh và vài tấm hình của bé Đường. Hiếu Đồng biết bà ta đang muốn gì, cô nhướn mày nhìn bà ta cười khinh miệt hỏi:

- Vậy thì sao!

- Cô thật sự không hiểu ư? – Bà ta khẽ cười nhìn cô hỏi lại.

- Đúng vậy! Bé Đường là con của mẹ tôi với bác Nguyễn. Nhưng bà nghĩ bà có thể dùng bé Đường uy hiếp tôi lần nữa sao?

- Vĩnh Phong có biết là Mẹ Hiếu Đường là em cùng cha khác mẹ của nó không? Nó sẽ nghĩ sao khi biết được sự thật này – Bà Mai Hoa khẽ nói, một nụ cười đắc thắng ở trên môi.

- Vĩnh Phong có lẽ đã biết từ lâu rồi. Bà nghĩ Vĩnh Phong là đồ ngốc hay sao mà không đoán ra mọi việc.
- Hiểu Đồng nhìn bà đáp, làm nụ cười đang ở trên môi bà Mai Hoa bỗng sượng lại trở nên ngưng ngạo. Từ sau khi biết rõ tất cả mọi việc về ba mình và mẹ Hiểu Đồng, nhưng Vĩnh Phong không hề nhắc thêm một lời hỏi về bé Đường. Hiểu Đồng cũng không nói gì thêm nhưng cô biết Vĩnh Phong đã biết bé Đường là em gái của mình, nên có lúc cô bắt gặp cái nhìn chiu mến của Vĩnh Phong dành cho bé Đường.

- Vĩnh Phong không phải là đồ ngốc nhưng lí trí của nó đã bị cô làm mất rồi. Vậy Vĩnh Nguyên có biết không? – Bà Mai Hoa lại tiếp tục hỏi. Bà biết chồng mình vẫn chưa biết sự thật về bé Đường, nếu không mọi chuyện không chỉ dừng lại ở đây đâu.

Hiểu Đồng từ trước đến giờ vẫn không muốn cho ai biết được sự thật này. Lúc gặp ông Vĩnh Nguyên cô cũng chỉ bảo mình sống một mình. Có lẽ là do cô ích kỷ muốn độc chiếm bé Đường cho riêng mình mình, cũng có lẽ cô sợ mất bé Đường một khi nó biết được sự thật nó có một người cha vẫn còn sống.

- Vậy là Triệu Vĩnh Nguyên vẫn chưa biết đúng không? – Bà Mai Hoa khẽ cười khi thấy Hiểu Đồng im lặng gương mặt hơi tái – Cô có nghĩ một khi ông ta biết chuyện thì việc gì sẽ xảy ra không?

Bà Mai Hoa ngừng lại quan sát sắc mặt của Hiểu Đồng chuyển từ hơi tái sang tái xanh, đặc ý nói tiếp:

- Chắc chắn, ông ấy sẽ giành lấy bé Đường trong tay cô.

Thật là một đòn giáng mạnh vào Hiểu Đồng, nhưng cô không tin ông sẽ làm như vậy, cô nhìn bà ấy nói:

- Tôi tin bác Nguyễn sẽ không làm như vậy.

- Cô tin ông ấy – Bà cười hừ một tiếng rồi nói – Cô hiểu ông ấy được bao nhiêu? Thời gian cô ở bên ông ấy là bao nhiêu, cô cho rằng ông ấy là hạng người nào?

Thấy Hiểu Đồng im lặng, cắn chặt môi trầm tư, bà lên tiếng tiếp:

- Vậy thì để tôi nói cho cô biết. Tại vì sao mà gia đình cô tan nát, tại vì sao mà công ty của ba cô sụp đổ.

- Ý bà là gì? – Hiểu Đồng sững sốt nhìn bà ta thăm dò.

- Để tôi nói cho cô biết kẻ chủ mưu thật sự đằng sau việc phá hủy công ty của ba cô, không phải là ông Vũ Triết mà chính là Triệu Vĩnh Nguyên. Chính ông ta là người bày ra tất cả để trả thù người đàn ông đã cướp mất người phụ nữ mà ông ta yêu thương.

- Bà vừa nói cái gì? – Hiểu Đồng run rẩy hỏi bà ta. Cô như người bị dao đâm từng nhát vào tim khiến nó đau khôn cùng, hàng ngàn mũi kim xuyên qua đầu choáng váng. Đó là sự thật sao.

- Người đàn ông mà cô tin tưởng đó chính là kẻ hai lòng, ông ta *** hại gia đình cô xong rồi giang tay giúp đỡ cho cha mẹ cô, rồi từng bước từng bước chiếm lấy mẹ cô. Đúng là tấn trò hề của cuộc đời phải không? – Nói xong bà Mai Hoa cười rộ lên, nụ cười sorn tóc gáy khiến người ta khinh hã.

Khi Hiểu Đồng bỏ đi, bà Mai Hoa ngồi như người không có hồn một mình, nước mắt bà lặng lẽ rơi. Bà đã dùng đến hạ sách này sao, chỉ vì bà không chấp nhận thua cuộc, không chấp nhận cái gia đình mà bà bỏ công gây dựng trong chốc lát rơi vào tay Hiểu Đồng mà bà lựa chọn cách đê hèn này. Mọi chuyện sau này sẽ thế nào, bà không dám tưởng tượng ra, đột nhiên bà cảm thấy sợ hãi, thần trí sau cơn giận và cơn ghen bắt đầu tỉnh lại. Bà cảm thấy hối hận, bà muốn rút lại tất cả những lời mình đã nói nhưng đã quá muộn rồi.

Đột nhiên cánh cửa phòng của bà bị mở ra, một người bước vào nhìn bà nhớn miệng cười. Bà Mai Hoa sững người kinh ngạc sau đó là hoảng sợ.

“ Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?” – Hiểu Đồng không ngừng tự hỏi bản thân khi cô đang quỳ trước mộ ba mẹ của mình.

Cái sự thật mà bà Mai Hoa nói ra khiến cho toàn thân Hiểu Đồng thấy lạnh toát. Cô đã gạt bỏ nỗi hận đối với bà Mai Hoa vì Vĩnh Phong, nhưng mà đối với kẻ gây tan nát gia đình cô, *** hại cha cô, liệu cô có thể bỏ qua được không?

Khi biết giám đốc Giang và ông Vũ Triết là những kẻ gây ra sự tan vỡ hạnh phúc gia đình cô, cô rất hận họ, nhưng họ đang bị pháp luật trừng trị, nỗi hận trong lòng cô cũng nguôi ngoai. Nhưng mà tại sao khi biết

người hại gia đình mình là ông Vĩnh Nguyên, Hiểu Đồng lại không thấy hận mà lại thấy đau lòng chua xót đến như thế. Có lẽ là do niềm tin của cô bị đánh mất khiến cô thấy hụt hẫng vô cùng. Cô phải làm sao, cô phải làm sao đây?

Một điệu nhạc êm ái vang lên, Hiểu Đồng biết là Vĩnh Phong đang gọi mình. Nhưng giờ phút này cô lại không muốn gặp cậu, không muốn nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cậu, cô sợ...cô sợ...cô sợ mình sẽ bộc phát phần nộ, cô sợ mình sẽ lại làm tổn thương Vĩnh Phong.

Nhưng tiếng chuông điện thoại cho thấy sự kiên nhẫn của người gọi, dường như nghe được giọng nói của cô mới có thể làm người đó thấy yên lòng. Cả thân thể và đầu óc Hiểu Đồng lúc này rất mệt mỏi, tựa hồ như không còn sức mà tiếng chuông càng làm lòng cô hoang mang hơn, một cảm giác khó chịu trong lòng ập đến, một nỗi bức tức trào lên, Hiểu Đồng giang tay ném mạnh chiếc điện thoại trong tay mình ra xa. Chiếc điện thoại rơi xuống vỡ ra thành nhiều mảnh văng tung tóe dưới nền gạch của nghĩa trang.

Nhưng khi tiếng chuông biến mất thì trong lòng Hiểu Đồng lại thấy hối hận vô cùng. Cô không biết bản thân mình muốn gì nữa, vừa không muốn gặp mặt Vĩnh Phong, vừa muốn được ở bên cậu, muốn ở trong vòng tay cậu khóc lớn để vơi đi nỗi đau này.

Hiểu Đồng bước tới nhặt nhanh từng miếng rời của chiếc điện thoại chấp lại, nhưng chiếc điện thoại dường như giận dữ vì hành động vừa rồi của cô nên chẳng thèm hoạt động lại. Hiểu Đồng đau khổ nhìn chiếc điện thoại rồi gục đầu xuống khóc.

- Hiểu Đồng! – Một tiếng gọi nhỏ nhẹ vang lên bên cạnh, Hiểu Đồng ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt cô là bóng tối mờ ảo. Nhưng hiểu Đồng vẫn nhận ra người trước mặt mình. Cô ngạc nhiên nhìn ông hỏi:

- Ông, sao giờ này mà ông còn ở đây?

- Ông đến viếng mộ bà ấy, rồi hồi tưởng lại việc cũ nên quên mất thời gian – Ông Văn Trác cười buồn đáp, ông vẫn rất nhớ bà, luôn cảm thấy cô lỗi với hai mẹ con bà ấy.

- Ông đã tìm được cháu gái của ông chưa ạ?

- Vẫn chưa – ông Văn Trác buồn rầu nói – Còn cháu, sao lại ngồi đây khóc như thế?

Ông Văn Trác vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Hiểu Đồng. Thật kì lạ, mỗi khi thấy ông, Hiểu Đồng lại muốn tâm sự hết nỗi lòng của mình cho ông nghe, cứ như hai người họ là người thân thiết nhất của nhau. Rồi cô kể cho ông nghe mọi chuyện.

- Thật là oan nghiệt. Vậy con định thế nào với Vĩnh Phong?

- Con cũng không biết nữa, hiện giờ con đang rất rối trí – Hiểu Đồng lắc đầu đáp.

Nhìn trời sập tối rồi, Hiểu Đồng mới thở dài nói:

- Thôi! Ông cháu ta về đi.

- Để ông cho xe đưa cháu về – Ông Văn Trác liền đề nghị.

Hiểu Đồng khẽ gật đầu rồi đi theo sau lưng ông. Đi ngang qua hai ngôi mộ. Cả hai chột dưng chân, cả hai đều trào lên những cảm xúc đau buồn.

- Ba mẹ, con về đây – Hiểu Đồng khẽ nói.

Ông Văn Trác gần như chết sững, như vừa bị cái gì kích động, ông thở dồn dập rồi quay lại nhìn cô run run hỏi:

- Cháu vừa nói gì?

- Đây là ngôi mộ của ba mẹ con, con vừa chào tạm biệt họ – Hiểu Đồng ngơ ngác đáp.

Như một cơn trấn động mạnh mẽ chạy qua người ông Văn Trác, đổ ập lên trái tim già yếu của ông khiến ông đau đốn khó thở, ông đưa tay lên ôm lấy ngực, ánh mắt sững sốt nhìn Hiểu Đồng lấp lấp trong hơi thở rồi đột nhiên khụy xuống

38. Chương 38 : Tình Thân

Sau khi hốt hoảng cùng người lái xe đưa ông Văn Trác đi cấp cứu, cơn kích động đột ngột của ông Văn Trác bị đẩy lùi, Hiểu Đồng ở lại chăm sóc ông cho đến khi người nhà của ông đến.

Từ xa đã nghe tiếng bước chân vội vàng chạy đến, người bước vào là Hạ Khanh và Tuấn Kiệt, ông Tuấn Khanh đã đi công tác. Hai người họ nhìn Hiểu Đồng cảm kích, cô khẽ cười rồi xin phép cáo lui. Nhưng khi bước chân ra khỏi bệnh viện, Hiểu Đồng lại cảm thấy chới với. Cô nhìn trời bao la và đất rộng nhưng lại không biết mình nên đi về đâu.

Về nhà của cô hay là về nhà của Vĩnh Phong. Bất giác Hiểu Đồng thở dài khi nghĩ đến những cú điện thoại của Vĩnh Phong, chắc là Vĩnh Phong sẽ lo lắng cho cô lắm khi mà chẳng thể nào liên lạc được. Mãi suy nghĩ, Hiểu Đồng lên xe taxi lúc nào không hay, chỉ đến khi người tài xế quay lại hỏi:

- Cô muốn đi đâu?

Hiểu Đồng mới giật mình rồi vội nói ra một địa chỉ. Cô muốn về nhà suy nghĩ thật kỹ mọi chuyện. Bảo cô ngay lập tức tha thứ, bỏ qua tất cả mọi chuyện trong quá khứ, cô không thể nào làm được. Nhưng nếu bảo cô vì mối hận thù này mà rời xa Vĩnh Phong, cô càng không thể làm được.

Trải qua những chuyện tưởng chừng như sinh ly tử biệt, Hiểu Đồng hiểu rằng cô không thể mất Vĩnh Phong. Tâm hồn và thể xác cô đều trao cho cậu, vì cậu cô nguyện gác bỏ quá khứ chỉ nghĩ đến hiện tại và tương lai. Nhưng mà cái quá khứ quá ư đau đớn cứ bám lấy cô, thử hỏi cô phải làm sao đây? Ông trời thật khéo đùa đùa cô cùng Vĩnh Phong, hết lần này đến lần khác khiến cô và cậu đau khổ.

Hiểu Đồng triền miên với những suy nghĩ, không hay chiếc xe taxi đã thủng lại, người tài xế lần nữa quay lại thúc giục cô:

- Cô ơi, đến rồi.

Hiểu Đồng gắng đầu nhìn ra ngoài mới hay trong lúc vô thức mình đã nói địa chỉ của nhà Vĩnh Phong. Hiểu Đồng đành xuống xe lặng lẽ đi vào trong.

Nhưng Hiểu Đồng vừa đi vào mấy bước đã nghe tiếng hét vọng ra:

- Tại sao chứ? Em có gì không bằng cô ta chứ, tại sao lúc nào trong mắt anh cũng chỉ có cô ta. Tại sao – Anh Kỳ gào thét xông vào Vĩnh Phong tra hỏi.

- Không tại sao cả, chỉ là người anh yêu là cô ấy – Vĩnh Phong nhẹ đáp, ánh mắt long lên mỗi khi nhắc đến Hiểu Đồng.

- Anh thích cô ấy cái gì, anh nói đi, em sẽ bắt chước cô ấy, em sẽ học tập giống cô ấy – Anh Kỳ không ngừng gào lên, trong giọng nói là tiếng khóc nức nở.

- Cho dù em có bắt chước giống cô ấy thế nào thì anh cũng không thể yêu em – Vĩnh Phong dứt khoát nói.

- Không thể yêu em, em không tin, nếu như cô ấy không xuất hiện, anh nhất định sẽ yêu em. Cho nên tất cả là vì cô ấy, chỉ cần cô ấy biến mất...

Anh Kỳ chưa kịp nói hết lời thì đã bị Vĩnh Phong giữ chặt lấy cổ tay bóp mạnh, cậu gằn giọng đầy giận dữ nói:

- Để anh nói cho em biết, cho dù cô ấy có biến mất, thì anh cũng chỉ yêu mình cô ấy, anh mãi mãi sẽ không yêu em đâu. Nếu em làm hại Hiểu Đồng, anh sẽ không tha thứ cho em. Chuyện lần trước của Đình Ân mọi người không truy cứu nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là em vô tội.

Vĩnh Phong hất tay Anh Kỳ ra giận dữ đẩy cửa định bỏ đi, nào ngờ khi cậu mở cửa thì thấy Hiểu Đồng đang đứng bên ngoài, cô hét nhìn Vĩnh Phong rồi nhìn sang Anh Kỳ. Lúc này Anh Kỳ đang hoàn toàn khỏa thân, cô ta thấy Hiểu Đồng nhìn mình thì thoáng xấu hổ vội vàng nhặt đồ lên mặc lại.

- Em đừng hiểu lầm.....- Vĩnh Phong vội lên tiếng giải thích nhưng Hiểu Đồng đã phớt lờ cậu và bước vào trong nhà. Cô cúi xuống nhặt cái váy rồi đưa đến trước mặt Anh Kỳ nhưng Anh Kỳ chẳng những không cảm kích mà còn hung dữ giật lấy.

Có lẽ do quá xấu hổ cho hành động của mình, Anh Kỳ không nói thêm lời gì, chỉ giận dữ nhìn Hiểu Đồng rồi hậm hực đóng sầm cửa lại bỏ đi. Hiểu Đồng khẽ cười nhạt, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Vĩnh Phong vội bước đến nhẹ nhàng ôm chặt cô, gục đầu vào vai cô nói:

- Anh và cô ấy không phải....

- Em biết, em đã nghe những lời anh nói lúc nãy. Em tin anh – Hiểu Đồng lại khẽ ngắt lời Vĩnh Phong rồi đưa tay ôm chầm lấy bờ eo cậu.

- Em đi đâu cả chiều nay vậy, anh tìm em rất lâu, khi không tìm được em thì cảm giác của hơn 2 năm về trước lại ùa về khiến trái tim anh như muốn ngừng đập, anh rất sợ em lại rời xa anh như trước đây. Cả buổi chiều này anh sống trong tâm trạng phập phồng lo lắng không yên – Vĩnh Phong vừa nói giọng nghẹn ngào, vừa rơi nước mắt thấm ướt vai áo Hiểu Đồng.

Người ta nói:” Nước mắt là vũ khí mạnh nhất của phụ nữ, không người đàn ông nào lại không chùn lòng khi thấy người yêu mình khóc” . Nhưng thật ra, nước mắt đàn ông mới là thứ làm tan chảy trái tim lạnh giá của phụ nữ, bởi vì “nam nhi thà đổ máu chứ không rơi lệ”. Khi Vĩnh Phong khóc, cô cảm nhận được nỗi sợ hãi của cậu, cảm nhận được tình yêu mãnh liệt của cậu!

- Em xin lỗi! – Hiểu Đồng khẽ nói rồi ôm chặt lấy Vĩnh Phong và kể lại chuyện ông Văn Trác đột nhiên bị ngắt, cô dấu chuyện mình đã gặp bà Mai Hoa –Điện thoại em lại bị rút vỡ tan nên không cách nào gọi cho anh được.

Vĩnh Phong không nói gì thêm, chỉ ôm chặt lấy cô, chỉ khi ôm cô trong vòng tay mình, trái tim cậu mới bớt sợ hãi . Chuyện mà ông Vĩnh Nguyên đã kể khiến cậu rất lo lắng, lo lắng có một ngày Hiểu Đồng biết được sẽ lại rời xa cậu. Vĩnh Phong đâu biết rằng, Hiểu Đồng vừa biết được một sự thật còn tàn khốc hơn nữa. Vùi mình trong vòng tay Vĩnh Phong, Hiểu Đồng khẽ nhắm mắt lại, cô muốn quên đi sự việc ngày hôm nay.

Khi ông Văn Trác vừa tỉnh lại, ông liền đưa mắt tìm kiếm rồi kêu lên:

- Hiểu Đồng!

- Ông! Tụi con đây, Hiểu Đồng đã về mất rồi – Hạ Khanh tiến lại gần nắm lấy bàn tay già nua của ông nói.

- Mau...Tuấn Kiệt mau gọi người đến công ty lấy hồ sơ điều tra về Hiểu Đồng đem đến đây mau lên.

Nghe ông Văn Trác nói, Tuấn Kiệt và Hạ Khanh đưa mắt nhìn nhau khó hiểu nhưng rồi Hạ Khanh đưa mắt ngầm ý bảo Tuấn Kiệt đi mau, cậu khẽ gật đầu đi điện thoại. Ông Văn Trác mới từ từ nằm xuống hít thở mạnh. Hồ sơ của Hiểu Đồng ông từng cho người điều tra, nhưng không ngờ cô lại chủ động đến tìm ông hợp tác rồi Hạ Khanh đi vào nên ông không nhìn đến hồ sơ đó nữa, nếu như lúc đó ông nhìn đến thì có lẽ ông không cần mất quá nhiều thời gian để đi tìm cháu gái mình.

Nửa tiếng sau, một người cầm hồ sơ đến cho ông Văn Trác, ông run rẩy đọc rồi rơi nước mắt, một niềm vui khó tả, cuối cùng ông cũng tìm thấy con gái duy nhất của con trai ông. Thì ra trước giờ cháu gái ông vẫn luôn ở gần ông. Duyên phận thật kì lạ, nó khiến con người không thể nắm bắt được càng tìm kiếm càng không thể có được, nhưng khi bình tĩnh lại, ta mới nhận ra nó luôn tồn tại bên cạnh ta.

Nhưng niềm vui chưa đến được bao lâu thì trong mắt ông Văn Trác nổi lên một cơn lửa. Tất cả đều tại Triệu Vĩnh Nguyên, chính là hắn ta nên con trai ông mới đau khổ và chết, nếu không biết đầu cha con ông đã có dịp gặp lại nhau rồi. Chính gia đình họ đã gây ra nỗi đau khổ cho con trai và cháu gái ông. Nguyên Thành Phong, ông nhất định phải đập đổ nó – ông Văn Trác bóp chặt những hồ sơ của Hiểu Đồng trong bàn tay già nua của mình, mắt nhắm ghiền đầy đau đớn, môi mím chặt đầy giận dữ. Lúc này sự tức giận và hận thù đã chiếm đầy trái tim của ông, nó buộc ông phải trở nên tàn nhẫn, tàn nhẫn để rồi có lúc nào đó phải hối hận!

Hạ Khanh và Tuấn Kiệt nhìn thấy ông mình như vậy cũng kinh hãi.

Vĩnh Phong cảm thấy từ hôm qua trở về Hiếu Đồng dường như có tâm sự, cô hay ngồi thừ im lặng như chìm vào một không gian tĩnh mịch. Khi ở bên cậu, có đôi lúc Hiếu Đồng như muốn tránh né, Vĩnh Phong nghĩ có lẽ cô hiểu lầm cậu và Anh Kỳ nên rất muốn giải thích nhưng cậu không biết giải thích làm sao, cậu sợ khi mình nói ra món nợ mà cậu nợ Anh Kỳ, Hiếu Đồng sẽ thay đổi cách nhìn về cậu. Vĩnh Phong rất phân vân, nỗi sợ hãi và ăn năn cứ đè nặng tâm trí cậu. Cậu phải làm gì đây?

Khi Hiếu Đồng trở về nhà mình thì chuông điện thoại bàn vang lên, cô vội nghe máy.

- Alo!

- Là tôi! – Tiếng bà Mai Hoa vang lên – Tôi gọi di động nhưng cô không nghe máy nên tôi đành gọi điện thoại bàn.

Hiếu Đồng khẽ cười, chắc chắn bà ta theo dõi cô nếu không làm gì cô vừa mới về nhà thì đã gọi điện thoại ngay được.

- Bà muốn gì?

- Chuyện tôi kể cô suy nghĩ tới đâu rồi?

- Bà hỏi để làm gì? – Hiếu Đồng bực tức hỏi lại.

- Chuyện em gái cô, cô suy nghĩ ra sao. Điều kiện của tôi chỉ có một, chấp nhận hay không chấp nhận là tùy cô. Nhưng tôi muốn cho cô biết, tôi sẽ dốc hết toàn lực và những mối quan hệ của mình để giành lấy bé Đường. Một khi có con bé, tôi sẽ đưa nó đi thật xa, sẽ không bao giờ để cô tìm thấy nó.

- Bà ... – Hiếu Đồng giận run người, bàn tay nắm chặt ống nghe của cô như muốn bóp nát nó ra.

- Lần này tôi cho cô ba ngày suy nghĩ, hãy đưa em gái cô đi thật xa, không bao giờ để họ tìm thấy hai người nữa – Bà Mai Hoa lạnh lùng nói rồi tắt máy không cho Hiếu Đồng nói thêm lời nào cả.

Hiếu Đồng nghe tiếng tút tút vọng lại bên tai như giáng mạnh vào tim cô, cô buông thông tay để ống nghe điện thoại rơi thõng xuống, cô ngã người xống đất như một cái xác không hồn. Cô rất muốn khóc nhưng nước mắt lại không thể rơi.

Ngay lúc đó chuông cửa reo lên, rất lâu rất lâu, Hiếu Đồng mới mệt mỏi ra mở cửa. Cô hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy những người trước mặt mình.

Mấy ngày sau đó, Vĩnh Phong không còn thấy Hiếu Đồng và bé Đường trở về căn nhà đó nữa. Tìm kiếm khắp nơi, nhưng tất cả đều vô vọng, lần này cô biến mất ngay đến Trúc Diễm cũng không biết cô ở đâu. Vĩnh Phong mãi đi tìm cô không còn tâm trí đi làm, ông Vĩnh Nguyên cũng lo lắng, nhiều lần chất vấn bà Ma Hoa nhưng bà nhất quyết không nói khiến ông phát bệnh.

Tất cả công việc đổ dồn lên vai Vĩnh Thành, khiến cậu bận tới mất tới mũi, chỉ vài tuần mà người gầy rạc đi. Hạ Khanh nhìn thấy cậu như vậy thì rất đau lòng. Tuấn Kiệt thay thế Hiếu Đồng làm người đại diện cho tập đoàn Vĩnh Phát vào quản lý trong tập đoàn Nguyên Thành Phong, Hạ Khanh cũng thường xuyên lui đến để tư vấn.

Nội bộ tập đoàn Nguyên Thành Phong lúc này bỗng nội loạn cả lên. Những hợp đồng vẫn chưa giải quyết xong khiến Vĩnh Thành điên cả đầu, đột nhiên những mặt hàng của tập đoàn bị phát hiện gây nguy hại, phải thu hồi lại tất cả và đền bù tổn thất rất nhiều, các công ty đang hợp tác bỗng rút lui. Cổ phiếu sụt giảm nghiêm trọng, các cổ đông chán nản lần lượt bán cổ phiếu và ra đi. Tập đoàn Nguyên Thành Phong vốn mạnh mẽ, bỗng xuống dốc nghiêm trọng.

Ông Vĩnh Nguyên hay tin thì bỗng bị đột quỵ nằm bất tỉnh trên giường, bà Mai Hoa và Vĩnh Phong phải trở về công ty phụ giúp, nhưng càng không được gì.

Công ty bên nước ngoài cũng bắt đầu chịu ảnh hưởng không kém, chắc chắn nội bộ công ty đã bị mua chuộc và phá hoại. Trước nguy cơ này, Vĩnh Thành bắt đầu bán đi 10% cổ phần trong tay cậu và 5% của ông Vĩnh Nguyên để cứu vãn. Nhưng cậu không ngờ cổ phiếu của tập đoàn được một bàn tay bí mật thu mua, và chẳng mấy chốc người đó đã xuất đầu lộ diện.

Người bước vào khiến cho tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc. Cô ăn bận rất sang trọng, trang điểm cầu kì, đeo trên người trang sức lấp lánh đắt tiền, mái tóc được búi cao trông cực kì quý phái, khoát tay với Tuấn Kiệt bước vào trong trước ánh nhìn của tất cả mọi người.

Vĩnh Phong chết sững khi nhìn thấy iểu Đồng khoát tay Tuấn Kiệt bước vào. Hạ Khanh thống kê số cổ phiếu có được trong tay của tập đoàn Vĩnh Phát, cái ghế chủ tịch của ông Vĩnh Nguyên bị hất đổ bởi vì trong tay ông chỉ còn 10% cổ phần. Ông đã giao cho Vĩnh Thành 10% trăm còn lại. Nhưng trong ba người, số cổ phần của bà Ma Hoa là cao nhất 15%. Nhưng tổng hợp lại thì họ chỉ có 45% cổ phần, còn 55% cổ phần đã lọt vào tay tập đoàn Vĩnh Phát và chiếc ghế chủ tịch tập đoàn trao cho cháu gái thất lạc của ông là Hiểu Đồng. Toàn bộ tập đoàn to lớn Nguyên Thành Phong rơi vào tay Hiểu Đồng một cách dễ dàng.

Kết thúc buổi bàn giao đó, Vĩnh Phong chỉ im lặng nhìn Hiểu Đồng không nói gì, cô cũng lạnh lùng khoát tay Tuấn Kiệt đi ra, đi ngang qua bà Mai Hoa cô khẽ cười một cái rồi nói thầm

- Bây giờ bà lấy cái gì mà cướp bé Đường ra khỏi tay tôi.

Bà Mai Hoa chết sững, bà không ngờ lời nói của bà đã khiến cho tập đoàn mà bà và chồng bà xây dựng chẳng mấy chốc sụp đổ. Bà cảm thấy hối hận vô cùng khi Hiểu Đồng bước ra bà ngã xuống, những giọt nước mắt lăn dài nơi khóe mắt.

Hiểu Đồng và Tuấn Kiệt ngồi vào xe cùng Hạ Khanh, Hiểu Đồng đau khổ ngã người vào lòng Tuấn Kiệt khóc nức nở. Ánh mắt ngỡ ngàng của Vĩnh Thành, ánh mắt đau đớn oán giận của Vĩnh Phong khiến tim cô đau nhói.

Sau khi cả ba người trở về, ông Văn Trác nhìn họ vui vẻ hỏi:

- Mọi chuyện thuận lợi chứ.

Hạ Khanh mệt mỏi gật đầu, cô thấy buồn khi nhìn vào gương mặt hốc hác của Vĩnh Thành. Tuấn Kiệt dìu Hiểu Đồng bước vào với gương mặt trắng bệch và đôi mắt đỏ hoe. Ông Văn Trác thấy cô như vậy thì phaiền não nhưng ông vẫn lạnh lùng nhắc nhở.

- Hiểu Đồng! Lần này con không được mềm yếu. Con phải biết, chỉ khi con đủ mạnh mẽ mới có thể bảo vệ những người con thương yêu nhất.

Hiểu Đồng cố sức gật đầu. Cô hiểu điều ông nói, chính cô là người cầu cạnh van xin ông giúp đỡ trong cơn tuyệt vọng.

Cô đã mất mẹ, người thân duy nhất của cô còn lại là bé Đường, nếu như ông Vĩnh Nguyên biết được sự thật bé Đường là con của ông ấy, liệu ông ấy có muốn cướp bé Đường như năm xưa ông muốn cướp mẹ cô mà bất chấp tất cả. Hiểu Đồng không dám nghĩ, cô thấy sợ hãi vô cùng, cô không thể mất bé Đường. Ngay lúc đó, ông Văn Trác đến tìm cô.

Hiểu Đồng đã khóc lóc quỳ xuống van xin ông, xin ông hãy bảo vệ bé Đường giùm cô. Ông Văn Trác khẽ vuốt đầu cô bảo:

- Con đừng lo, ta sẽ bảo vệ em con, không để cho ai động đến con và em gái con. Bởi vì con là cháu nội của ta.

Khi mọi người cùng ngồi vào bàn ăn, Hiểu Đồng bỗng cảm thấy khó chịu trong người, cô nhìn thấy những đĩa thức ăn thơm ngon trước mặt nhưng lại có cảm giác buồn nôn khó tả vội chạy vào toilet. Mọi người cứ nghĩ cô còn buồn vì việc vừa rồi nên không ai nói gì thêm.

Vĩnh Phong cầm ly rượu đưa lên cao, ly rượu sóng sánh trước mắt cậu, những ưu tư hiện rõ trên nét mặt cậu phản chiếu qua chiếc ly rượu. Uống cạn ly rượu, cậu quăng mạnh nó vào vách tường đầy giận dữ. Vĩnh phong không hận Hiểu Đồng đã cướp lấy công ty nhà cậu, nhưng cậu lại thấy giận, cậu rất giận, giận cô bỏ đi không nói. Giận cô tại sao lại giấu diếm sự thật mình là cháu ông Văn Trác, cậu đau đớn nghĩ: "Liệu có phải em trở về với anh vì mục đích trả thù hay không?". Tình hình công ty, Vĩnh Phong đã nói hết cho Hiểu Đồng nghe để cô dễ dàng tiếp nhận vị trí giám đốc, không ngờ tiếp nhận chưa bao lâu, cô đã đẩy công ty đến tình cảnh kiệt quệ.

Trên bàn ăn, ông Văn Trác ngồi nghe báo cáo lại tình hình thì khẽ gật đầu, người trợ lí vội vàng cáo lui không làm phiền thêm bữa ăn của gia đình.

- Đúng là trời tạo thời cơ cho chúng ta – Ông Văn Trác đặc ý nói – Ngay thời điểm này thì Triệu Vĩnh Nguyên lại bị ngã bệnh nếu không thì các cổ đông khác không dễ gì chịu nhượng lại cổ phần cho chúng ta. Hai thằng nhóc nhà họ Triệu đó tuy rất có năng lực nhưng kinh nghiệm chưa đủ. Chỉ cần một vài mảnh khước đã dễ dàng lật đổ được hain đứa nó.

- Nhưng làm sao ông lại biết được các kế hoạch của Nguyễn Thành Phong mà tiếp cận – Tuấn Kiệt thắc mắc lên tiếng hỏi.

Ông Văn Trác cười không nói. Ông Tuấn Khanh bèn giải thích cho con trai hiểu:

- Từ lâu ông con đã cài người vào trong Nguyễn Thành Phong thu thập tư liệu, chờ thời cơ là ra tay ngay. Con cũng học hỏi việc làm ăn đi, mai mốt ra thương trường, sẽ không bị người ta ăn hiếp.

Rồi ông ngồi giảng dạy cho Tuấn Kiệt nghe thêm về kinh doanh. Tuấn Kiệt dù trong lòng bất mãn nhưng cũng không dám có ý định phản đối, đành ngồi im chịu trận. Hiểu Đồng và Hạ Khanh ngồi bên cạnh nhìn thấy cảnh như vậy thì nhìn nhau khẽ cười.

Nhưng đang ăn, Hiểu Đồng lại cảm thấy cơ thể rạo rức buồn nôn khó tả, cô vội chạy vào toilet, Hạ Khanh vội vàng đuổi theo. Khi cô bước vào sắc mặt Hiểu Đồng đã tái xanh đang vuốt mặt bằng nước lạnh.

- Em không sao chứ?

- Em không sao – Hiểu Đồng lắc đầu mỉm cười yếu ớt.

- Gần đây có thường xuyên cảm thấy buồn nôn không? – Hạ Khanh nhìn Hiểu Đồng chăm chú dò dặt hỏi.

- Lâu lâu lại cảm thấy buồn nôn. Chỉ một lát là khỏi.

- Hiểu Đồng có khi nào – Hạ Khanh bỏ lững câu nghi vấn của mình.

Hiểu Đồng giật mình, cô nhìn Hạ Khanh rồi nhanh chóng phụ nhận.

- Không đâu, chắc dạo này công việc nhiều quá, cho nên mới thấy không khỏe trong người.

Nói rồi Hiểu Đồng đi ra cô trở về phòng, cô bồn thần ngồi xuống giường đưa tay sờ vào bụng mình. Một nỗi lo lắng dâng tràn. Có thật không...

Hiểu Đồng cảm thấy buồn cô muốn gặp Vĩnh Phong, cô bảo tài xế đưa mình đi đến trước nhà. Nhưng Hiểu Đồng lại không dám bước vào bên trong, cô sợ, cô không đủ can đảm gặp mặt Vĩnh Phong. Cô biết Vĩnh Phong đang giận mình, cô biết cậu đang hiểu lầm mình.

- Bà chủ tịch còn muốn lấy thêm tin tức gì từ tôi nữa – Một giọng nói giễu cợt vang lên sau lưng Hiểu Đồng, cô giật mình quay lại thấy Vĩnh Phong đang đứng sau lưng nhìn mình với nụ cười châm bím.

- Sao không trả lời? Bị tôi nói trúng rồi à – Vĩnh Phong bước tới gần, Hiểu Đồng có thể cảm thấy mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ cậu khiến cô cảm thấy khó chịu trong người. Cô lùi lại mấy bước để lẩn tránh mùi rượu nhưng không ngờ Vĩnh Phong lại hiểu lầm.

- Sao hả? Lợi dụng tôi đạt được mục đích rồi thì xem như tôi không còn giá trị lợi dụng nữa phải không? – Vĩnh Phong cười lớn hỏi giọng châm biếm mỉa mai, ánh mắt căm ghét phủ lên cô.

Vĩnh Phong thấy Hiểu Đồng cứ cúi đầu im lặng thì càng tức giận hơn, cậu mong cô nói không phải, mong cô lên tiếng giải thích nhưng đáp lại cậu là sự im lặng thừa nhận. Hơi men bốc lên cùng với sự tức giận đã lu mờ lí trí cậu, Vĩnh Phong không ngừng công kích Hiểu Đồng ngay cả bản thân cũng không biết mình đang nói gì.

- Muốn biết được bí mật công ty thì ăn nằm với tôi, vậy thì làm cách nào thu mua được số cổ phần kia vậy. Không phải là dùng thân xác trao đổi chứ.

Hiểu Đồng đau đớn trước lời châm biếm của Vĩnh Phong, tim cô nhỏ từng giọt từng giọt máu nhưng rồi dùng một cái tim cô bị bóp chặt vỡ tan tành sau câu nói cuối cùng của Vĩnh Phong.

- Bóp...

Hiểu Đồng giang tay tát mạnh vào má Vĩnh Phong một cái với ánh mắt bi thương phần nộ và tuyệt vọng, hai giọt nước mắt lăn dài từ khóe mắt. Sau đó cô quay lưng bỏ đi .

Cái tát tai giữa đêm tối lạnh giá khiến Vĩnh Phong tỉnh táo hơn. Cậu nhìn những giọt nước mắt rơi trên mặt Hiểu Đồng thì càng tỉnh táo hơn, cậu hối hận vì lời nói trong lúc không tỉnh táo của mình, thấy cô bỏ đi, Vĩnh Phong thấy hoảng hốt vô cùng, cậu sợ lần này cậu gây tổn thương cho cô sẽ không gì bù đắp được, sẽ mất cô vĩnh viễn. Mặc kệ sự tôn nghiêm của mình vừa bị cô tát, cậu vội vàng đuổi theo rồi ôm chầm lấy cô.

- Anh xin lỗi!

Hiểu Đồng dần mình ra khỏi vòng tay Vĩnh Phong, nhưng vòng tay cậu siết chặt. Cậu luôn miệng nói xin lỗi, cậu xoay người cô lại, nắm lấy hai bàn tay đang run vì tức giận của cô đấm thật mạnh vào lòng ngực của mình

- Em đánh anh đi, đánh anh đi. Anh điên rồi, điên mất rồi.

Lời nói thiết tha khiến cho cơn giận của Hiểu Đồng nguôi lại, cô ôm chầm lấy Vĩnh Phong khẽ thổn thức.

- Là Khương Thái sao? - Vĩnh Phong bất ngờ kêu lên, không ngờ Khương Thái lại là gián điệp kinh tế mà ông Văn Trác cài vào Nguyên Thành Phong. Được Vĩnh Thành trọng dụng, Khương Thái lần lượt tìm hiểu sao chép lại tất cả công việc làm ăn của tập đoàn, trong thời gian Vĩnh Thành đi công tác, Khương Thái được điều đến phụ giúp Vĩnh Phong. Vô tình có thêm cơ hội tìm hiểu. Sau đó âm thầm chuyển giao tất cả cho ông Văn Trác.

- Ừm , là một tay ông em sắp đặt tất cả, khi em nhận ông rồi mới biết - Hiểu Đồng gật đầu rồi vùi người trong lòng ngực Vĩnh Phong, lát sau cô khẽ thở dài hỏi - Bây giờ anh định làm sao?

- Vốn dĩ gia đình anh nợ gia đình em, coi như là trả nợ cho nhà em. Đừng suy nghĩ đến chuyện này nữa.

Chuyện của chúng ta không liên quan đến chuyện công việc - Vĩnh Phong hồ hững trả lời rồi kéo Hiểu Đồng ôm chặt.

Mấy ngày sau, trong công ty đồn ra nhiều sự việc, trốn thuế, nhập lậu, buôn lậu đang bị điều tra mà người bị truy vấn chính là tổng giám đốc của tập đoàn Vĩnh Thành. Khi nghe được tin này, Hiểu Đồng và Tuấn Kiệt vội vàng chạy đến tìm ông Văn Trác, nhưng Hạ Khanh đã có mặt trước cô.

- Là ông làm đúng không? - Hạ Khanh nhìn ông nội của mình với ánh mắt giận dữ.

- Đúng vậy - Ông Văn Trác bình thản nói.

- Tại sao? - Hạ Khanh gằn giọng nói.

- Vì con trai của ta, nó chết một cách oan ức - Ông Văn Trác đan hai tay vào nhau, nét mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn, ánh mắt lóe lên sự thù hận. Hiểu Đồng không còn nhận thấy một người ông với nét mặt phúc hậu nụ cười sáng khoái nữa. Sự hận thù đã cướp đi những nét ấy của ông.

- Bác Kiệt chết vì tai nạn chứ không phải do Vĩnh Thành - Hạ Khanh găm lên, cô chưa bao giờ dám nói năng nặng lời với ông nội của mình.

Ông Văn Trác cũng khá bất ngờ trước thái độ của đứa cháu gái vốn ngoan ngoãn nghe lời của mình, ông cau mày giận dữ nhìn Hạ Khanh rồi cũng bùm bùm đáp lại.

- Bác con đúng là chết do tai nạn, nhưng mà nếu như không phải Triệu Vĩnh Nguyên hại cả nhà bác con, vậy bác con có chết không? Ta muốn để cho hấn ta cảm nhận được nỗi đau thương khi nhìn con cái lâm vào bước đường cùng là thế nào.

- Ông thật là tàn nhẫn -Hạ Khanh gào lên phần nộ.

- Bốp...

Ông Tuấn Kiệt tát vào mặt Hạ Khanh một cái, khi nhìn thấy cô dám lớn tiếng với ông nội mình, rồi thấy ông Văn Trác đưa tay ôm lấy ngực ông vội chạy đến đỡ. Hạ Khanh cũng sững sốt và hoảng sợ, cô không ngờ ông mình vì chuyện này mà kích động như thế. Tuấn Kiệt và Hiếu Đồng cũng lập tức chạy đến lấy thuốc cho ông Văn Trác uống.

Ông Tuấn Khanh tức giận mắng con gái:

- Con xem, con đã chọc cho ông mình tức đến như thế.

- Là tại ông đã *** hại Vĩnh Thành – Hạ Khanh dù biết rằng mình đã sai, nhưng vì cô quá lo lắng cho Vĩnh Thành nên vẫn cố chấp nói, rồi cô quay lại nhìn Hiếu Đồng như muốn tìm kiếm đồng minh – Hiếu Đồng! Em nói xem, ông làm vậy có đúng không?

Hiếu Đồng nghe Hạ Khanh hỏi cô ngẩng đầu nhìn Hạ Khanh rồi nhìn ông Văn Trác đang mệt mỏi thở, cô cắn chặt môi không đáp, quay đầu đi nơi khác. Hạ Khanh muốn cứu Vĩnh Thành, cô muốn Hiếu Đồng lên tiếng để bảo vệ Vĩnh Thành nhưng khi thấy Hiếu Đồng im lặn thì tức giận:

- Thì ra em là hạng người như thế, Vĩnh Thành đã làm nhiều việc cho em như vậy. Vậy mà cả một tiếng van xin cho anh ấy em cũng không nói. ...Vì người bị bắt là Vĩnh Thành chứ không phải Vĩnh Phong của em đúng không? Em thật là ích kỷ.

- Chị, chị thôi đi, Hiếu Đồng cũng có nỗi khổ của mình – Tuấn Kiệt nắm tay Hạ Khanh kéo tay cô ra nạt lớn. Nhưng Hạ Khanh đã hất tay cậu ra rồi quay đầu bỏ đi.

- Cốc ...cốc ...

- Vào đi – Ông Văn Trác nằm trên giường thần thái không tốt thều thào đáp lại.

Hiếu Đồng liền mở cửa bước vào, đến gần giường ông và ngồi xuống, ông Văn Trác nhìn cô cười yếu ớt.

- Ông biết thế nào con cũng đến tìm ông.

Hiếu Đồng không nói chỉ lặng lẽ nhìn ông nội của mình, người ông mà bây giờ cô mới biết.

- Con đến để xin tha cho Vĩnh Thành – Ông hỏi và Hiếu Đồng gật đầu rồi cô nói:

- Con nợ Vĩnh Thành rất nhiều, con không muốn thấy anh ấy vì mình mà bị tổn thương.

- Vậy con muốn ta trút giận lên Vĩnh Phong.

- Ông... – Hiếu Đồng kêu lên.

- Nếu như con muốn người nào làm thì người đó chịu, vậy thì khi ông khiến cho Triệu Vĩnh Nguyên phải sống không bằng chết, hai đứa nó tuyệt đối không được xen vào.

Hiếu Đồng nhìn ông nội mình bất lực, làm sao hai người họ đứng nhìn cha mình bị cảnh lao tù.

- Hã tha cho họ đi ông, tất cả đều đã qua. Con từng hận họ, cho nên con biết hận thù không làm cho ta sống thanh thản.

- Vậy sao, hận thù không làm chúng ta sống thanh thản sao? – Ông Văn Trác lặp lại lời Hiếu Đồng nói rồi như nói với chính mình. lát sau ông nhìn Hiếu Đồng ánh mắt kiên quyết nói:

- Hiếu Đồng, nếu là bạn của ông, ông sẽ vì bạn mà làm tất cả. Nhưng nếu là kẻ thù của ông, ông nhất định thẳng tay loại bỏ. Gia đình đó đã bị ông xem là kẻ thù, trong thương trường họ cũng là đối thủ của ông.

Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân. Muốn ông tha cho họ là đều không thể.

Hiếu Đồng thở dài đau khổ khi thấy ý chí kiên định của ông mình. Cô cáo từ đi ra, nhưng chợt ông Văn Trác lên tiếng bảo:

- Muốn ông tha cho gia đình họ, thì phải cắt đứt với Vĩnh Phong vĩnh viễn.

Hiếu Đồng đứng nép vào một góc tường chờ đợi, cô thấy Vĩnh Thành lão đảo đi về, tới cửa nhà, cậu đưa tay vào túi quần lấy chìa khóa, nhưng dường như bàn tay từng bị thương của cậu run rẩy rồi làm rớt chùm chìa khóa xuống đất nhưng mãi vẫn không nhặt lên được. Bực tức cậu đá văng chùm chìa khóa ra xa, rồi ngồi bệch xuống gục đầu xuống gối. Hiếu Đồng đưa tay cắn chặt ngón không cho tiếng nấc phát ra. Nước mắt lặng lẽ rơi, cô có lỗi với Vĩnh Thành rất nhiều, không phải cậu gặp cô thì sẽ không gặp nhiều bất hạnh và đau khổ thế này. Nhìn thấy Vĩnh Thành cô độc và bất lực nỗi chua xót trào dâng trong lòng cô. Muốn đi đến vực Vĩnh Thành đứng dậy nhưng Hạ Khanh đã nhanh chồm hơn cô. Nhìn Hạ Khanh dịu dàng đỡ Vĩnh Thành, Hiếu Đồng thầm nghĩ:” Hạ Khanh xin chị hãy chăm sóc cho Vĩnh Thành thật tốt. Lần này hãy để em vì anh ấy”

Hiếu Đồng lấy điện thoại gọi:” Con đồng ý”

- Chị mau về nhà đi, đừng khiến ba và ông nổi giận nữa – Tuấn Kiệt đến nhà Vĩnh Thành gọi Hạ Khanh về. Mấy ngày nay Vĩnh Thành liên tục bị mời đến đồn cảnh sát thẩm vấn, và đến chi cục thuế khai báo, cả người phờ phạc đi. Hạ Khanh giúp cậu làm luật sư nên cãi nhau với ông Văn Trác và ông Tuấn Khanh, cô quyết định dọn ra khỏi nhà. Đến ở chung nhà với Vĩnh Thành, dù Vĩnh Thành phản đối thế nào cô cũng không chịu, chấp nhận ngủ trên sofa nhà cậu.

- Không về, chị không muốn về cái nhà đó nữa – Hạ Khanh kiên quyết nói.

- Chị... – Tuấn Kiệt định nói thêm gì đó thì cánh cửa nhà mở ra Vĩnh Thành bước vào.

- Vĩnh Thành anh được thả ra rồi – Hạ Khanh nóng ruột chạy đến bên Vĩnh Thành hỏi, Vĩnh Thành chính thức bị bắt giữ để điều tra, hôm nay họ không cho cô đến thăm Vĩnh Thành khiến cô ở nhà chờ đợi đến suốt cả ruột.

- Họ nói tạm thời thả anh về để tiếp tục điều tra làm rõ mọi chuyện – Vĩnh Thành thở phào nói.

Hạ Khanh mừng rỡ ôm chầm lấy cậu reo mừng:

- Không sao, sẽ ổn thôi. Chỉ cần điều ra thêm chút nữa là mọi việc được sáng tỏ. Anh vô tội mà.

- Hừ... các người thì vui mừng rồi. Có biết người khác vì các người mà đau khổ hay không. Anh ta vô tội ư, chị tưởng anh ta hoàn hảo và trong sạch lắm ư. Chị nhìn đi – Tuấn Kiệt tức giận quăng một sấp tài liệu xuống trước mặt hai người đó – Đây toàn là tài liệu phạm pháp của anh ta, chỉ cần đưa cho cảnh sát, anh ta lập tức bị đi tù.

Hạ Khanh sững sốt nhìn những tài liệu này, cả Vĩnh Thành cũng vậy, cậu không biết những tài liệu này ở đâu ra. Nhưng điều lạ là tài liệu này đều có chữ ký và con dấu của cậu.

- Chị chỉ biết trách Hiếu Đồng, chị có biết cô ấy đã quyết định rời xa Vĩnh Phong mãi mãi để bảo vệ Vĩnh Thành hay không?

Cả Vĩnh Thành và Hạ Khanh cùng nhìn nhau.

- Em phải về gặp ông nội, không thể để cho Hiếu Đồng và Vĩnh Phong lại tiếp tục xa nhau trong đau khổ nữa – Hạ Khanh nhìn Vĩnh Thành nói.

- Anh cũng biết người hại anh là ai rồi – Vĩnh Thành đột nhiên thốt lên với ánh mắt đau buồn.

Cả hai vội vàng đi ra khỏi nhà, chia ra hai ngã đi làm sáng tỏ mọi việc. Tuấn Kiệt ngơ ngác nhìn hai người bọn họ rồi cũng bỏ đi.

Tuấn Kiệt không muốn trở về nhà cậu đành lái xe đi dạo quanh thành phố. Không ngờ cậu chứng kiến cảnh Anh Kỳ đang níu kéo Vĩnh Phong, còn Vĩnh Phong một mực từ chối rồi bỏ đi để lại Anh Kỳ ngồi khóc nức nở.

Tuấn Kiệt tức giận đến lối Anh Kỳ đứng dậy, cậu nổi giận ùng ùng mắng:

- Em có biết mình vừa làm chuyện mất mặt lắm không hả?

- Mặc kệ em, không cần anh phải quản – Anh Kỳ xô cậu ra tiếp tục khóc – Tại sao, dù chia tay với Hiểu Đồng rồi, anh ấy vẫn không chấp nhận em chứ. Em yêu anh ấy mà, em mặc kệ, dù bằng thủ đoạn nào, dù có mất mặt bao nhiêu, em nhất định phải giành lấy anh ấy ỉnh – Nói rồi cô đứng chạy bỏ lại Tuấn Kiệt.

Cậu đứng yên bất động không đuổi theo, khẽ nhắm mắt:” Em yêu cậu ta, còn anh thì sao, anh không yêu em ư”

- Vĩnh Phong...- Hiểu Đồng khẽ sở lên tiếng gọi khi thấy Vĩnh Phong im lặng khi nghe cô kể rõ mọi việc.

- Cho nên từ nay chúng ta không thể ở bên nhau được phải vậy không? – Vĩnh Phong nhìn Hiểu Đồng buồn bã hỏi. Hiểu Đồng khẽ gật đầu.

- Hiểu Đồng! Em là người con gái tàn nhẫn đến cùng cực, lạnh đến không thể lạnh hơn được nữa. Em cho anh hạnh phúc như trên thiên đàng rồi lại nhẫn tâm xô anh xuống địa ngục. Vậy thì chẳng thà để anh mãi mãi sống trong đau khổ còn hơn.

Trước những lời trách móc đầy đau đớn của Vĩnh Phong, Hiểu Đồng đau khổ như bị tên xuyên vào người. Cô nói:

- Vĩnh Phong, chúng ta nợ Vĩnh Thành quá nhiều rồi. Lần này không chỉ vì chúng ta mà còn vì ba mẹ anh và Vĩnh Thành. Em muốn kết thúc hận thù của hai gia đình chúng ta. Lần này, em quyết định ra nước ngoài sống.

- Em định đi đâu?

- Vĩnh Phong dừng hỏi, em không muốn gặp lại anh nữa gặp lại chỉ thêm đau lòng thôi. Hứa với em, hãy quên em và sống hạnh phúc với người con gái yêu anh. Hãy để tình cảm của chúng ta dừng lại tại đây, có được không? Chỉ cần chúng ta chia tay, ông nội em sẽ tha cho gia đình anh – Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong cầu khẩn.

Vĩnh Phong biết không còn cách nào khác để có thể cứu Vĩnh Thành, cậu đành chấp nhận lời cầu khẩn của Hiểu Đồng.

- Em về đây. Từ nay dù có gặp nhau thì hãy xem nhau như chừa từng quen. Hận thù giữa hai nhà chúng ta cũng chưa từng có. Bây giờ hai chúng ta cùng quay lưng bước đi, chọn ôi người một ngã, đừng bao giờ quay đầu lại nhìn, có được không?

- Được.

Hai người nhìn nhau thật lâu kìm nén đau khổ trong lòng từ từ bước lùi lại. Rồi đồng thời cùng quay lưng bỏ đi. Nước mắt rơi thay cho sự đau khổ, nước mắt rơi thay cho tình yêu dang dở, nước mắt rơi thay cho sự chia li.

Gió đêm đông buồn bã hát tiếng rì rào,

Lá vàng đau buồn cho chuyện tình của họ

Mà rời cây rơi nhẹ nhàng như điệu múa theo tiếng hát của gió.

Có ai hiểu được tình yêu đau khổ là gì,

Có ai hiểu được nỗi đau ly biệt ra sao.

Liệu núi có buồn không khi gió cuốn mây bay

Liệu cây có buồn không khi gió cuốn lá bay đi.

Gió vô tình đến tàn nhẫn.

Gió lạnh lòng đến bi thương

Hỏi ai đã tạo ra cuộc tình này.

Hạnh phúc mà bi thương, ngọt ngào mà cay đắng.

Nếu như có kiếp sau....

Em muốn được làm gió.

Sẽ không có gì ngăn cản gió.

Sẽ không có gì làm em xa anh.

Nếu như có kiếp sau....

Nếu như ...

Nhịp bước chân giữa hai người càng vang xa, từ bỏ là cách lựa chọn duy nhất, nhưng cũng là lựa chọn khiến ta đau lòng nhất, khiến tim tan vỡ. Yêu thương một đời, nuối tiếc một đời. Một lần thôi, cho em được nhìn anh chỉ lần cuối. Hiểu Đồng quay đầu nhìn lại, muốn một lần, chỉ một lần được nhìn thấy bóng dáng của Vĩnh Phong thôi, hãy cho cô tham lam, hãy cho cô ích kỷ một lần nữa thôi.

Nhưng khi cô quay lưng lại đã nhìn thấy Vĩnh Phong đã quay lưng lại nhìn cô từ bao giờ. Không phải chỉ mình cô nuối tiếc, không phải chỉ mình cô tham lam ích kỷ mà đó là tình yêu. Xúc động đến ghệt thở, Hiểu Đồng bỏ mặc cho lí trí kiềm ngự, cô chạy nhanh về phía Vĩnh Phong. Vĩnh Phong đón cô trong vòng tay cậu, ôm chầm lấy cô không rời. Nước mắt đau khổ hay hạnh phúc theo gió thét gào bay xa.

Trong đêm tối, đôi mắt sáng bừng như một ngọn lửa, nhìn chằm chằm vào đôi tình nhân sống chết bên nhau kia đầy giận dữ.

39. Chương 39 : Âm Mưu Và Thủ Đoạn

Hạ Khanh chạy về nhà, cô xông thẳng vào phòng ông Văn Trác:

- Có thật là ông đã ép Hiểu Đồng rời xa Vĩnh Phong hay không?

Ông Tuấn Khanh lúc này cũng có mặt ở phòng ông Văn Trác háy vậy thì rầy con gái:

- Con thật là vô phép mà .Có thấy ông nội con bị bệnh hay không hả.

Hạ Khanh sực nhớ lại, cô vội cúi đầu xin lỗi, cố kiềm chế giọng nhỏ nhẹ hơn, cô nói:

- Ông biết mà, biết Hiểu Đồng và Vĩnh Phong yêu nhau thế nào mà. Vậy tại sao lại nỡ chia rẽ hai đứa nó chứ.

- Con phải biết, bây giờ địa vị đã khác rất xa rồi. Bây giờ cái gia đình đó đang suy tàn, chẳng bao lâu nữa, tập đoàn đó sẽ thuộc về chúng ta mà thôi. Lúc đó, Hiểu Đồng làm chủ tịch thì thiếu gì người theo đuổi. Tại sao phải chấp nhận đi yêu con của kẻ thù chứ.

- Ý ba là chê họ trắng tay, không xứng với gia đình mình phải không?... Vậy thì con nói cho ba biết, con yêu Vĩnh Thành, dù anh ấy có nghèo hay tàn tật, con cũng yêu anh ấy. Con sẽ ở bên anh ấy.

- Mày ... - Ông Tuấn Khanh đưa tay lên cao ...muốn đánh con gái nhưng lại run run không nỡ, còn Hạ Khanh thì đứng im nhắm mắt lại chờ đợi con thịnh nộ của cha.

- Đủ rồi... - Ông Văn Trác lên tiếng ngăn cản hành động của hai cha con.

- Ta không ép Hiểu Đồng, đó là do nó lựa chọn.

- Lựa chọn...haha....đó mà là lựa chọn sao? Ông cho đó là lựa chọn sao? Nếu vậy, năm xưa Hiểu Đồng rời xa Vĩnh Phong là lựa chọn, quay lại với Vĩnh Phong là lựa chọn, rồi lại đau đớn chia tay với Vĩnh Phong lần nữa là lựa chọn. Nếu là lựa chọn thì phải chấp nhận, nhưng ông không thấy lần lựa chọn nào Hiểu Đồng cũng đều khóc cạn nước mắt. cũng đau lòng đến chết. Ông cho rằng bà Mai Hoa thật tàn nhẫn khi chia rẽ Vĩnh Phong và Hiểu Đồng năm xưa. Vậy còn ông bây giờ thì sao, không phải cũng là tàn nhẫn à, không phải là giống bà Mai Hoa hay sao. Cả hai người đều cho Hiểu Đồng lựa chọn, nhưng có bao giờ cho Hiểu Đồng lựa chọn thật sự với lòng mình hay chưa. Ông có thấy Hiểu Đồng vui vẻ một phút giây nào khi trả

được thù chưa, con bé có cười không? Hơn nữa, nếu con đoán không lầm thì có thể Hiểu Đồng đã mai thai con của Vĩnh Phong rồi. Chẳng lẽ ông nhẫn tâm bắt Hiểu Đồng đi phá hủy đứa con của nó hay sao. Hiểu Đồng có chịu không? Nếu như đứa trẻ được sinh ra, ông nhẫn tâm để nó không có cha à.

Ông Văn Trác và Tuấn Khanh sững sốt trước những lời của Hạ Khanh, họ nhớ lại dạo gần đây Hiểu Đồng ăn rất ít, hay cảm thấy khó chịu và buồn nôn. Về mặt lúc nào cũng buồn bã và lo lắng.

Ông Văn Trác đưa tay ôm lấy ngực, lẽ nào ông đã sai. Lẽ nào muốn tốt cho đứa cháu thất lạc, lẽ nào muốn bù đắp cho nó, lẽ nào muốn nó quên đi đau khổ để nó luôn sống hạnh phúc lại làm không đúng cách...

Vĩnh Thành về đến nhà thì gặp ngay ** Năm, cậu bèn hỏi:

- Mẹ con có nhà không?

** Năm cảm thấy trong giọng nói Vĩnh Thành có chút gì đó như uất nghẹn, sắc mặt tái xanh đầy phần uất, ánh mắt vừa đau đớn vừa phần nộ. Ba liền trả lời:

- Bà chủ đang ở phòng khách.

Vĩnh Thành không nói gì thêm, cậu bước nhanh qua ** Năm đi vào phòng khách. Bà Mai Hoa đang ngồi trầm tư phiền muộn, nét cao quang quý phái vốn hơn người của bà đã mất, giờ chỉ một sắc mặt nhợt nhạt, những vết chân chim hiện rõ. Bà ngẩng đầu nhìn Vĩnh Thành mừng rỡ quan tâm hỏi:

- Mọi chuyện sao rồi con?

- Mẹ cũng lo lắng cho con sao? – Vĩnh Thành cười nhạt nói giống mỉa mai.

Bà Mai Hoa kinh ngạc nhìn Vĩnh Thành, chưa bao giờ cậu dùng cái giọng đó để nói với bà, cho dù là lúc tranh cãi về việc Hiểu Đồng đi chăng nữa. Nhưng bà vẫn dùng giọng dịu dàng và ánh mắt quan tâm cho Vĩnh Thành vì bà nghĩ Vĩnh Thành vì việc điều tra nên tinh thần mệt mỏi, lại nhìn thấy Vĩnh Thành gầy rạc đi, mắt trũng sâu, da sạm đi, râu mọc lồm chồm mà đau lòng:

- Tất nhiên mẹ lo lắng cho con rồi. Nhìn con mệt mỏi như vậy mẹ rất đau lòng.

- Đau lòng...bà đau lòng – Vĩnh Thành cười phá lên – Bà mà biết đau lòng vì tôi sao – Rồi nhìn bà Mai Hoa hỏi một cách giễu cợt .

- Vĩnh Thành! Con sao vậy... - Bà Mai Hoa nhìn Vĩnh Thành khó hiểu.

- Bà hãy thôi giả vờ đi, hãy thôi đóng kịch đi – Vĩnh Thành cười nhạt nói.

- Đã xảy ra chuyện gì rồi, thái độ con như thế là sao hả? Bà Mai Hoa nghiêm nét mặt nhìn con trai hỏi.

- Bà muốn biết chuyện gì à, bà xem đi – Vĩnh Thành cười đau đớn quăng mớ giấy tờ mà Tuấn Kiệt đưa ình quăng xuống mặt bàn cho bà Mai Hoa xem.

- Dù bà đối xử với tôi thế nào cũng được, bà không coi tôi là con cũng được. Tôi cũng không để ý, vẫn coi bà là mẹ, vẫn tôn trọng bà, vẫn nhất mực nghe lời bà. Vậy mà ... haha, con người bà đúng là quá vô tình, quá nhẫn tâm. Dù tôi chỉ là một đứa con nuôi, nhưng tôi đã được hai người nuôi lớn, cho nên tôi luôn biết ơn hai người. Vì công ty tôi đã cố gắng hết sức, làm việc như điên, cố gắng gánh vác hết tất cả. Tôi vì cái gì chứ, chẳng lẽ bà cho rằng tôi vì 10% cổ phần của tập đoàn sao. Hừ...không hề, tôi cố gắng, tôi bán mạng làm việc bởi vì tôi thật sự xem hai người là ba mẹ của mình.

Bà Mai Hoa nhìn những giấy tờ trong tay mình rồi nghe những lời trách móc của Vĩnh Thành bà đã hiểu ra mọi chuyện, bà muốn lên tiếng giải thích nhưng bị Vĩnh Thành ngăn lại:

- Nếu bà muốn cứ việc nói một tiếng, tôi sẵn sàng trả lại số cổ phần bà đã cho tôi, sẵn sàng trao trả lại cho bà chức tổng giám đốc. Thậm chí bà muốn tôi gánh vác mọi chuyện chấp nhận vào tù tôi cũng không ngại.

Nhưng điều khiến tôi đau lòng nhất là chưa từng xem tôi là con dù chỉ một lần, trong mắt bà tôi chỉ là con chó ngoan ngoãn biết vâng lời. Cho nên bà thẳng tay hại tôi bị tình nghi suýt phải ngồi tù mà không hề thương tiếc. Bây giờ gặp tôi còn giả vờ bình thản như không có chuyện gì xảy ra như vậy sao.

- Không phải.... – Bà Mai Hoa liên tục lắc đầu rồi gào lên, đôi mắt bà long lên – Con là con của mẹ, là con do mẹ sinh ra.

- Tôi là con của bà, do bà sinh ra ư – Vĩnh Thành phá ra cười đau đớn lần nữa – Đến nước này bà vẫn còn gạt tôi ư? Từ lúc tôi hiểu chuyện, tôi chỉ nhận được sự lạnh nhạt từ bà. Bà có biết tôi khao khát được bà yêu thương đến nhường nào hay không? Nhưng chưa bao giờ bà trao cho tôi vòng tay ấm áp của người mẹ, chỉ có ** Năm là yêu thương tôi thôi. Tôi thường âm thầm ghen tỵ với Vĩnh Phong, nó luôn được bà yêu thương chiều chuộng, luôn được ở trong vòng tay của bà. Tôi những tưởng bà hồ hững với tôi vì tôi là con riêng của chồng bà. Nhưng bây giờ tôi mới biết sự hy vọng cuối cùng của tôi cũng mất. Tôi chỉ là một đứa con hoang được ông bà nhận về nuôi mà thôi.

- Không phải...không phải – Bà Mai Hoa lắc đầu phủ nhận, nước mắt bà rơi trên gương mặt thắm đẫm cả vai áo. Bà bây giờ trông giống những người mẹ đau khổ khác – Con thật sự là con của mẹ mà...- Bà Mai Hoa cảm thấy vô cùng đau khổ, những kỷ ức khủng khiếp ùa về trong bà. Khiến cho cổ họng bà nghẹn đắng muốn nói nhưng lại không thể nói thành lời. Bà bắt lực nhìn cơn giận dữ của Vĩnh Thành.

- Mẹ ư...có người mẹ nào muốn hại con mình vào tù không? Mấy tờ này không phải bà bảo tôi ký hay sao?. Nếu như không nhờ Hiếu Đồng giúp đỡ, tôi đã phải ngồi tù chứ không thể ở đây để chất vấn bà. Bây giờ tôi sẽ dọn ra khỏi cái nhà này, tôi trả tất cả lại cho bà, từ nay tôi không muốn nhìn thấy bà nữa – Vĩnh Thành nhìn bà uất nghẹn nói, ánh mắt đầy bi phẫn rồi quyết định quay người bỏ đi.

Bà Mai Hoa như người phát điên lao đến ôm chặt lấy Vĩnh Thành khóc nức nở.

- Mẹ sai rồi, là mẹ ngu ngốc nên mới hại con ra nông nỗi này, thật sự mẹ không biết, mẹ không ngờ sự việc lại như thế.

Vĩnh Thành bị bà Mai Hoa kéo giữ cảm thấy đau đớn dâng trào. Cậu vẫn luôn coi bà là mẹ, nhưng mà bây giờ thì không thể nữa rồi, khê nhắm mắt lại cho giọt nước mắt cuối cùng rơi xuống. Cậu nắm lấy hai bàn tay đang ôm lấy cậu dần mạnh ra khiến bà Mai Hoa ngã phịch xuống đất.

Vĩnh Thành thấy bà Mai Hoa té xuống nữa muốn chạy lại đỡ bà nữa lại chôn chân tại chỗ. Cuối cùng cậu quyết định bỏ mặc bà ra đi. Ngay lúc đó Vĩnh Phong bước vào ngăn cậu lại, Vĩnh Phong đã nghe tất cả những lời của hai người. Vĩnh Phong đỡ bà Mai Hoa ngồi xuống ghé rồi nhìn Vĩnh Thành nói:

- Vĩnh Thành, anh sai rồi. Người mà mẹ yêu thương nhất chính là anh. Từ nhỏ, tuy lúc nào em cũng được ở bên cạnh mẹ, được mẹ yêu thương chăm sóc nhưng mà em luôn thấy ánh mắt của mẹ nhìn về phía anh. Khi anh đoạt giải nhất, tuy mẹ không nói gì, nhưng sau đó lại ngắm nhìn bằng khen thưởng của anh rất lâu. Tuy em được ngủ cùng mẹ nhưng không đêm nào, mẹ không sang phòng anh thăm anh trong lúc ngủ. Tuy mẹ không mua đồ chơi cho anh nhưng mẹ luôn nhắc ba anh thích món gì để ba thay mẹ mua về cho anh. Em cũng từng buồn bã vì mẹ yêu anh nhiều hơn em. Em tuyệt đối không tin mẹ lại nỡ hại anh.

- Được...nếu bà không hại anh, vậy tại sao lại bảo anh ký lệnh buôn số hàng lậu đó, số hàng hóa kém chất lượng để rồi tạo ra những sản phẩm kém chất lượng gây tai tiếng như thế.

Vĩnh Phong im lặng, cậu đưa mắt nhìn mẹ, giờ phút này, bà Mai Hoa không còn lựa chọn khác, bà quyết định kể rõ hết tất cả, đem hết những oán giận đau buồn chôn giấu mấy mươi năm nay nói ra một lần.

Giữa không gian chìm trong im lặng đau buồn và căng thẳng ở phòng ông Văn Trác thì cô giúp việc chạy vào với vẻ mặt hốt hoảng thông báo:

- Cô Hiếu Đồng bị ngất xỉu rồi.

Mọi người bèn chạy đến xem, đồng thời mời một bác sĩ đến khám. Bác sĩ đến xem xét cho Hiếu Đồng một lát thì cô tỉnh lại.

- Bác sĩ cháu nội tôi sao rồi? – Ông Văn Trác lo lắng hỏi.

- Cô ấy chỉ bị suy nhược một chút thôi cần bồi bổ thêm, nhất là khi mang thai.

Tất cả mọi người dù đã có phần biết trước nhưng vẫn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hiếu Đồng. Còn Hiếu Đồng thì nét mặt hoang mang vô cùng, đều cô lo sợ cuối cùng cũng xảy ra. Cô phải làm sao đây. Con của cô sẽ trở thành đứa bé không cha. Dù cô đã quyết định ra nước ngoài nếu sự thật mình mang thai

nhưng vẫn dâng lên cảm giác đau thương. Cô hiểu cảm giác không cha sẽ như thế nào. Cô quay mặt vào trong giấu đi những giọt nước mắt buồn tủi.

Ông Văn Trác nhìn cháu gái mình trầm ngâm quay đi nhìn ra cửa sổ, một lát rồi quay lại nói:

- Con đi đi, đi tìm Vĩnh Phong đi. Mọi chuyện đến đây coi như kết thúc.

Hiểu Đồng vui mừng chạy đi tìm Vĩnh Phong, cô đưa tay sờ vào bụng mình, nơi mà một hình hài bé nhỏ đang chuẩn bị thành hình. Đây là dấu ấn cho tình yêu của cô và Vĩnh Phong, là kết tinh tình yêu của họ. Cô và Vĩnh Phong sẽ cho con mình một hạnh phúc Vĩnh Cửu.

Nhưng một chiếc xe chạy bat mạng theo chặn đầu xe cô lại. Tài xế xe cô phải thắng gấp, khiến cả người Hiểu Đồng đổ dồn về phía trước, đập mạnh vào thành ghế trước. Dù rất đau nhưng cô lại lo lắng cho cái thai của mình, cô đưa tay ôm lấy bụng mình nhưng thật may cái thai không bị động. Nhìn về chiếc xe phía trước cô thấy một gương mặt quen thuộc đang bước đến

Tài xế của Hiểu Đồng định bước xuống nói chuyện nhưng Anh Kỳ đã lên tiếng trước:

- Tôi muốn nói chuyện với cô, cho tôi một ít thời gian đi.

Hiểu Đồng nhìn đôi mắt sưng đỏ của Anh Kỳ, giọng cô ta lại có vẻ thành khẩn đáng thương khiến Hiểu Đồng không nỡ từ chối. Cô khẽ gật đầu.

Bỏ lại tài xế ở phía xa, cô và Anh Kỳ đi đến một góc khuất, Hiểu Đồng liền hỏi Anh Kỳ:

- Có chuyện gì, cô nói đi.

- Tôi rất yêu Vĩnh Phong, tôi có thể vì anh ấy mà làm tất cả – Giọng Anh Kỳ khàn đặc thều thào nói.

- Tôi biết – Hiểu Đồng nhẹ gật đầu. Cô hiểu tâm trạng yêu một người có thể hy sinh tất cả vì người đó.

- Cô không hiểu hết đâu – Anh Kỳ buồn bã nói - Năm xưa khi tôi gặp Vĩnh Phong, tôi phải tìm mọi cách để được ở bên anh ấy. Thậm chí cho người về điều tra chuyện năm xưa của hai người. Tôi đã dùng những câu nói của cô để Vĩnh Phong chấp nhận tôi. Cô có biết tôi vui mừng thế nào khi anh ấy chấp nhận làm bạn trai của tôi không? Tôi ngây thơ tưởng chỉ cần mình có thể bày tỏ tình cảm của mình cho Vĩnh Phong thấy, luôn ở bên cạnh anh ấy những khi anh ấy đau buồn. Rồi có một ngày anh ấy sẽ hiểu và yêu tôi. Nhưng thật đáng buồn là cho dù tôi hy sinh bao nhiêu đi chăng nữa thì cuối cùng người anh ấy yêu vẫn là cô. Có một lần, Vĩnh Phong uống rất say, hôm đó có lẽ là sinh nhật cô. Anh ấy đã nhận nhầm tôi là cô nên ôm chăm lấy, tôi đau đớn khi nghe anh ấy gọi tên cô.

Rồi Anh Kỳ nhìn Hiểu Đồng với đôi mắt đầy đau buồn và căm hận, ánh mắt oai oán khiến người ta thấy thương cảm, cô cười đau đớn tiếp tục nói:

- Tôi thật sự rất tuyệt vọng. Tôi yêu Vĩnh Phong rất nhiều, kể từ khi còn bé tôi đã yêu anh ấy. Lúc đó tôi muốn đẩy anh ấy ra, nhưng mà sau đó tôi lại bị sự ích kỷ gặm nhấm, một ý nghĩ xấu xa len lỏi, tôi muốn trói buộc anh bên cạnh mình. Cho nên...cho nên tôi chấp nhận trao thân cho Vĩnh Phong.

Hiểu Đồng sưng người nhìn Anh Kỳ. Tâm trạng trở nên ngổn ngang vô cùng, cô vẫn biết Vĩnh Phong từng có quan hệ với nhiều cô gái. Nhưng lúc đó cô cho rằng Vĩnh Phong làm vậy vì muốn trả thù cô, muốn cho cô biết ngoài cô ra còn có rất nhiều cô gái bao quanh cậu. Cho nên Hiểu Đồng chưa một lần truy cứu hay để tâm chuyện đó. Còn Anh Kỳ thì khác. Cô là một tiểu thư, là một diễn viên nổi tiếng được người người hâm mộ. Cô cao ngạo, kiêu hãnh và không thèm đếm xỉa đến mọi thứ. Vậy mà vì Vĩnh Phong cô lại hạ thấp nhân phẩm của mình đi van xin, chấp nhận thậm chí là cho đi thứ quý báu của mình. Hiểu Đồng thấy Anh Kỳ thật ngốc, cô cảm thấy thương xót cho Anh Kỳ.

- Cô có biết không? Từ sau lần đó, tôi đã có thai, khi tôi biết, tôi vui lắm. Tôi hy vọng Vĩnh Phong sẽ vì vậy mà đến bên tôi, dù tôi biết cách đó hèn mạt đến thế nào, nhưng tôi mặc kệ, tôi chỉ biết là tôi yêu anh ấy, muốn có anh ấy dù có phải dùng thủ đoạn nào. Trong một vai diễn, tôi bị té ngã và vì vậy xảy thai. Tôi đau đớn vô cùng.

Hiểu Đồng nhìn những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt của Anh Kỳ, bất giác đưa tay lên sờ bụng mình. Cô hiểu cái cảm giác vui mừng khi mang thai với người mình yêu thương là như thế nào, và cô cũng

hiểu cảm giác đau đớn khi bị mất đi nó. Nhưng cô không biết phải an ủi Anh Kỳ ra sao. Hiểu Đồng cũng khẽ rơi những giọt nước mắt đồng cảm dành cho Anh Kỳ.

- Cô có biết sau khi tôi xảy thai, bác sĩ đã bảo gì hay không? Ông ấy nói, rất có thể tôi sẽ không thể sinh nở được nữa.

Hiểu Đồng choáng váng đứng không vững nữa, cô không ngờ sự việc lại như thế. Còn chưa thoát ra khỏi thì Anh Kỳ đã nắm lấy tay cô cầu xin.

- Hiểu Đồng! Tôi xin cô, tôi không cần gì hết. Tôi sẽ trả hết những hợp đồng của Đình Ân lại cho cô ấy, cô muốn gì tôi đều có thể cho cô. Xin cô, xin cô trả Vĩnh Phong về cho tôi đi có được không? Tôi không còn gì nữa, mất khả năng sinh con là điều tàn nhẫn nhất đối với tôi, tôi không thể mất thêm Vĩnh Phong được nữa.

Hiểu Đồng nhìn Anh Kỳ, cảm thấy đau khổ vô cùng, cô đưa tay xoa lên bụng mình. Nếu cô vẫn giành lấy Vĩnh Phong thì cô quá ích kỷ rồi. Nhưng nếu cô rời bỏ Vĩnh Phong thì con của cô...con của cô sẽ thế nào. Đầu Hiểu Đồng như muốn nổ tung giữa hai mâu thuẫn nội tâm của mình.

“Anh nợ Anh Kỳ một chuyện” – Là chuyện này sao, đây là món nợ Vĩnh Phong đã nhắc đến sao, sao lại nhằm vào ngay lúc này mới cho cô biết, cô phải làm sao đây. Hiểu Đồng không biết, cô hoảng sợ từ từ lùi lại, bàn tay đang bị Anh Kỳ nắm chặt từ từ rút ra khỏi tay Anh Kỳ, cô không dám nhìn vào đôi mắt tuyệt vọng của Anh Kỳ.

Nhưng ngay sau đó, một nhóm người đã bao vây lấy họ, nét mặt bọn chúng đầy hăm dọa. Cả hai hoảng sợ đứng nép vào nhau.

- Các người là ai, các người muốn gì – Anh Kỳ sợ hãi hỏi.

Nhưng bọn chúng chẳng nói gì chỉ lao đến đưa tay cầm những chiếc khăn trắng lao về phía họ. Hiểu Đồng và Anh Kỳ giãy giụa, chống cự để vùng thoát nhưng một tên đã đâm cái phích vào bụng Anh Kỳ khiến cô sụp xuống. Hiểu Đồng cố gắng nín thở để không phải hít phải thuốc mê, nhưng cô ngh thấy Anh Kỳ đổ xuống thì sợ hãi vô cùng, cô sợ bọn chúng sẽ đâm vào bụng cô, đang thôi vùng vẫy. Bọn chúng tưởng Hiểu Đồng đã ngất nên buông tay, nhưng Hiểu Đồng cũng bắt đầu bị ngất thuốc, cô cố gắng dùng chút tỉnh táo cuối cùng của mình cắn chặt môi, cô thấy một vị tanh mằm mặn chảy vào miệng, đau vô cùng nhưng chính vì thế trong lúc ý thức còn mơ hồ chưa bị mất đi cô vô tình nhìn thấy một gương mặt ngồi trong xe của bọn bắt cóc.

Bọn bắt cóc nhanh chóng đưa người vào trong xe rồi nhanh chóng lái xe đi mất dạng để lại người tài xế xe của Hiểu Đồng đang nằm bất tỉnh trong xe.

Nhưng bọn chúng không hay một chiếc xe khác cũng đang lao theo bọn chúng trong âm thầm. Nhưng khi người này chạy theo chúng đến một nơi hoang vắng thì bị phát hiện và nhanh chóng cắt đuôi biến mất. Bực tức cậu ta xuống xe tìm kiếm dấu vết nhưng không tài nào đoán được. Người đó không phải ai khác chính là Tuấn Kiệt.

Lúc chạy xe về, cậu vô tình thấy Anh Kỳ và Hiểu Đồng đứng nói chuyện với nhau nên đã dừng xe ở một bên đường quan sát. Nào ngờ chứng kiến việc bắt cóc thấy này, cậu vội vàng lái xe đuổi theo.

Bực tức buông một câu ***** thề xong, Tuấn Kiệt vội vàng lấy điện thoại thông báo cho nhà biết chuyện. Sau đó, báo cho Vĩnh Phong con đường mà cậu đã đuổi theo.

Tại biệt thự của nhà họ Triệu.

- Từ 30 năm trước, mẹ đã gặp ba của hai đứa. Ông là người rất phong độ và giỏi giang, tuy ông vẫn chỉ là người mới tự thành lập công ty chưa có gì vững chắc nhưng ông so với những kẻ cứ quay xung quanh mẹ rất khác xa. Trong khi ai cũng bám lấy mẹ, lấy lòng mẹ, nhưng ông lúc nào cũng hờ hững lạnh lùng, chưa từng liếc nhìn mẹ lấy một lần. Là một tiểu thư cao quý, muốn gì được đó, muốn ai cũng phải quỳ dưới gót chân của mình, mẹ cảm thấy tức giận trước thái độ của ông ấy. Mẹ tìm mọi cách khiến ông ấy quy phục dưới chân của mẹ nhưng thái độ của ông ấy lạnh nhạt vô cùng. Cuối cùng mẹ lại yêu ông ấy, mẹ lại tìm cách thổ lộ với ông ấy, nhưng ông ấy lại bảo rằng:” Ông ấy đã yêu người khác rồi. Mẹ đau khổ vô cùng, thường trốn trong phòng tự khóc một mình. Không ngờ một thời gian sau đó, ông ấy nhận lời lấy mẹ. Mẹ rất vui mừng,

trong ngày cưới, mẹ nghĩ rằng mình chính là cô gái hạnh phúc nhất. Nhưng hóa ra tất cả đều do mẹ ngộ nhận mà thôi, ông ấy không hề yêu mẹ. Nhưng vì yêu ông ấy, mẹ chấp nhận, hy vọng đến một ngày nào đó ông ấy sẽ nghĩ lại. Nhưng đáp lại sự cố gắng của mẹ vẫn là sự hững hờ vô tình của ông ấy. Trong một lần buồn bã mẹ gặp lại một người bạn, mẹ bị ông ta chuốc rượu cho say rồi bị ông ta làm nhục.

Nói rồi bà Mai Hoa gục mặt vào hai tay khóc nức nở, Vĩnh Phong bước đến bên ngồi xuống bên cạnh bà vỗ về bà. Vĩnh Thành bất động nhìn bà Mai Hoa, chưa bao giờ cậu thấy bà khóc nhiều như thế.

- Kết quả của lần vấp ngã đó mẹ đã mang thai.

Cả Vĩnh Phong và Vĩnh Thành đều ngạc nhiên nhìn nhau. Nhưng rồi cả hai im lặng nghe tiếp câu chuyện trong giọng nói nắc nheo của bà Mai Hoa.

- Lúc đầu mẹ ngây thơ nghĩ, đứa bé đó là con của ba các con, mẹ vui mừng vô cùng. Nhưng sau đó mẹ mới biết mình đã mang cốt nhục của kẻ cưỡng hiếp mình. Mẹ muốn phá bỏ, nhưng cuối cùng mẹ lại không nỡ, mẹ quyết định lừa dối ba của các con và sinh ra đứa con đó.

Bà ngẩng mặt nhìn Vĩnh Thành với cặp mắt yêu thương, ăn năn và hối lỗi, quyết định buông ra những tiếng tiếp theo:

- Đứa con đó chính là con, Vĩnh Thành.

Vĩnh Thành như vừa bị ai đánh vào đầu choáng voảng. Sự thật này còn tàn khốc hơn chuyện anh là một đứa con nuôi. Cậu chỉ là đứa con ngoài giá thú, đứa con của một cuộc tình vụng trộm chưa từng có sự yêu thương.

- Đó là lý do bà luôn hắt hủi tôi đúng không? Bởi vì bà không yêu người đàn ông đó, cho nên bà không yêu tôi. So với việc bị bà hắt hủi, tôi chẳng thà chưa từng được sinh ra – Vĩnh Thành đưa ra giọng oán trách.

- Không phải mẹ hắt hủi con. Chỉ là mẹ sợ, mẹ sợ đến gần con mẹ lại cảm thấy bản thân mình thật dơ bẩn.

Mẹ sợ sẽ nhìn thấy những hình ảnh năm xưa. Mẹ biết mình có lỗi với con nhiều lắm nhưng mà mẹ lại không có can đảm nhìn con. Thật sự mẹ rất yêu con, mẹ luôn muốn bù đắp cho con thật nhiều. Có bà mẹ nào lại không yêu con mình chứ.

Bà Mai Hoa nói rồi gục người vào lòng Vĩnh Phong khóc. Vĩnh Phong nhẹ nhàng an ủi bà. Lát sau bà Mai Hoa quay ra nhìn Vĩnh Thành:

- Mẹ chỉ mong con, mong con tha thứ ẹ, việc lần này không phải là ý của mẹ, là ông ấy, ông ấy bắt buộc mẹ phải giúp ông ta. Nhưng mẹ không ngờ ông ta lại buôn bán lậu như vậy. Là mẹ đã hại con – Bà Mai Hoa kể lại với giọng sợ hãi, bà nhớ lại lúc bà gặp lại người đàn ông đó. Hôm đó, bà đến gặp Hiếu Đồng dùng bé Đường uy hiếp cô, nhưng sau khi Hiếu Đồng đi ra thì ông ta lại đi vào và uy hiếp bà phải giúp đỡ ông ta nếu không ông ta sẽ nói hết toàn bộ mọi chuyện năm xưa xảy ra thế nào. Bà bị sự uy hiếp đó làm cho sợ hãi, bà sợ các con mình biết được, bà sợ ông Vĩnh Nguyên biết được. Bất đắc dĩ bà mới chịu giúp hắn ta.

- Tha lỗi ẹ có được không? – Bà Mai Hoa từ từ đứng dậy bước đến bên Vĩnh Thành ánh mắt tha thiết hỏi.

Vĩnh Thành nhìn người mà cậu tưởng không phải mẹ mình hóa ra chính là người đã sinh ra cậu. Cậu những tưởng bà không yêu cậu, nhưng bây giờ cậu bỗng nhận ra bà rất yêu cậu. Bà yêu cậu nên mới quyết định sinh ra cậu. Cậu lao vào lòng bà nức nở gọi một tiếng:” Mẹ”

Vĩnh Phong nhìn hai người mà cậu thương yêu cuối cùng cũng hóa giải mọi lỗi lầm. Một niềm hạnh phúc len lỏi vào tim, nhưng rồi sau đó nụ cười của cậu chợt tắt khi cậu thấy ông Vĩnh Nguyên đang từ trên lầu bước đến bên họ. Chắc chắc ông đã nghe thấy tất cả. Cậu thoáng thốt kêu nhỏ:

- Ba...

Bà Mai Hoa và Vĩnh Thành nghe tiếng kêu của cậu giật mình buông nhau ra quay lại nhìn ông Vĩnh Nguyên. Về mặt hai người đây sợ hãi. Ông Vĩnh Nguyên bình thần bước xuống nhìn họ nói:

- Tôi đã nghe hết tất cả.

- Tôi...- Bà Mai Hoa khẽ nói nhưng không nên lời.

- Con... - Vĩnh Thành không biết sau khi đã biết được sự thật, ông Vĩnh Nguyên còn muốn nghe tiếng con từ cậu nữa hay không?

- Mọi người ngồi xuống hết đi – Ông Vĩnh Nguyên đi thẳng đến sofa ngồi xuống rồi từ từ chỉ tay vào ghế ra lệnh.

Ba mẹ con bà Mai Hoa nhìn nhau lặng lẽ ngồi xuống. Ông Vĩnh Nguyên đưa cho Vĩnh Phong một phong thư mà ông vừa lấy ra từ trong túi áo của mình, rồi khẽ bảo :

- Con đọc ọi người nghe đi.

Vĩnh Phong liếc nhìn ông rồi đón nhận phong thư, cậu hít thật sâu rồi từ từ mở phong thư ra, trong phong thư chỉ có một tờ giấy có ghi tiêu đề là:” Bản Di Chúc”

Vĩnh Phong ngẩng đầu nhìn ông Vĩnh Nguyên, ông lặng lẽ nhắm mắt để người dựa vào thành ghế chờ đợi Vĩnh Phong đọc. Theo bản di chúc, ông để cho Vĩnh Phong và Hiếu Đồng 10% cổ phần của ông khi hai người lấy nhau. Số cổ phần còn lại là 15% ông để lại là cho Vĩnh Thành. Phần bà Mai Hoa, ông để lại cho bà tất cả tài sản còn lại của ông.

- Ba đã biết hết tất cả mọi chuyện, giờ thì con không còn là con của ba nữa. 15% cổ phần của ba cho con, con đã bán hết 5 phần, 10 phần còn lại con xin trả cho ba – Vĩnh Thành khẽ nói – Con sẽ dọn ra khỏi đây ngay lập tức – Nói rồi Vĩnh Thành khẽ đứng lên nhưng bị ông Vĩnh Nguyên giữ lại.

- Vĩnh Thành nghe ba nói hết đã.

Khi Vĩnh Thành đã trở lại chỗ ngồi, ông Vĩnh Nguyên mới nói:

- Thật ra, ba biết con không phải là con của ba từ lâu rồi.

Điều ông vừa nói ra khiến cho ba người còn lại điều kinh ngạc. Họ lại lần nữa nhìn ông trân trối. Mặt bà Mai Hoa nhạt đi, môi bà run lên mấp máy:

- Ông đã biết từ lâu rồi...

- Phải ! – Ông Vĩnh Nguyên nhẹ nhàng đáp.

- Tôi... – Bà Mai Hoa bỗng nghe cổ họng bị nghẹn đắng, mặc cảm tội lỗi dâng tràn.

- Tôi chưa từng trách bà – Ông Vĩnh Nguyên nhìn bà với đôi mắt rộng lượng và trù mến khiến bà Mai Hoa ngẩn ngơ, ông chưa bao giờ dành cho bà ánh mắt ấy.

- Những chuyện năm xưa đều là lỗi ở tôi. Người đáng phải hổ thẹn chính là tôi chứ không phải là bà. Bao nhiêu năm nay tôi đã khiến bà sống trong đau khổ và hờn ghen.

- Tôi chưa từng trách ông – Bà Mai Hoa nhìn ông Vĩnh Nguyên cảm thán nói.

- Tôi cảm ơn bà – Ông Vĩnh Nguyên nắm lấy bàn tay bà Mai Hoa một cách chân thành ấm áp. Khoảng cách xa lạ mấy mươi năm qua giữa ông với bà bỗng chốc biến mất qua cái nắm tay này.

- Hãy gạt bỏ tất cả quá khứ, cùng tôi làm lại từ đầu có được không? – Giọng ông Vĩnh Nguyên tha thiết trầm bổng – hạnh cùng nhau sống hạnh phúc và vui vẻ bên cạnh hai đứa con trai ngoan này.

Trong lúc này, lời ông Vĩnh Nguyên khiến cho bà Mai Hoa cực kỳ xúc động. Tình yêu bao nhiêu năm nay của bà dành cho ông, nỗi khổ tâm của bà về ông, tuy rằng chưa thực sự hàn gắn nhưng đối với bà lúc này chỉ cần bao nhiêu đây thôi. Bao nhiêu đây thôi cũng đủ khiến bà vui sướng, cũng đủ khiến bà hạnh phúc rồi. Bà nhẹ nhàng gạt đầu, cảm nhận sự chân thành của trong cái siết tay của ông.

- Ba! Con... - Vĩnh Thành bổi rổi lên tiếng, cậu không biết giờ phút này cậu nên nói gì.

- Ba luôn luôn xem con là con trai ruột của ba, là anh trai của Vĩnh Phong.

- Ba – Vĩnh Thành xúc động kêu lên, chưa bao giờ cậu cảm nhận được tình yêu thương dạt dào đến thế.

Bốn người trong gia đình họ cùng ôm chầm lấy nhau. Cái gia đình từ trước đến nay vốn lạnh lẽo mà nay lại có chút không khí ấm áp. Bởi vậy mới nói chẳng có hơi ấm nào bằng hơi ấm tình thân. Một gia đình không

có hơi ấm là do họ không biết chia sẻ với nhau. Chỉ khi chia sẻ với nhau, chúng ta mới cảm nhận được hết hơi ấm tình thân của mình.

Tiếng điện thoại bỗng vang lên cắt ngang cảnh đoàn tụ của gia đình họ.

Tiếng Hạ Khanh đầy lo lắng bên tai của Vĩnh Phong:

- Vĩnh Phong! Hiểu Đồng đến gặp cậu đã về chưa. Sao khuya rồi mà không thấy tài xế của cô ấy trở về. Cũng không gọi điện được.

Một sự hoảng hốt cực độ nổ ra trong đầu Vĩnh Phong, cậu không hề gặp cô, cũng không nhận được điện thoại nào của cô. Trong đầu cậu vang lên hình ảnh và lời nói của Anh Kỳ.

Có những tiếng nói rì rầm bên tai khiến Hiểu Đồng tỉnh giấc, đầu óc còn đang choáng váng và mơ hồ, nhưng Hiểu Đồng lại cảm thấy một sự lạnh lẽo từ nền nhà làm đầu óc cô trở nên tỉnh táo, cô nhớ lại sự việc vừa xảy ra. Vốn định mở mắt, cô lại cảm thấy hai tay bị trói chặt ra phía sau, và phía sau lưng mình còn có một cơ thể khác đang nằm bất động như một cái xác khiến Hiểu Đồng lạnh cả sống lưng, tiếp tục nhắm nghiền mắt.

Nhưng nằm chưa được bao lâu, mà những kẻ kia vẫn không có động tĩnh gì, vậy mà người ở phía sau cô lại có dấu hiệu rục rịch. Hiểu Đồng biết người đó là Anh Kỳ, cô muốn ra hiệu cho Anh Kỳ cứ tiếp tục giả ngất, nhưng lại không tài nào làm được.

Quả đúng như dự đoán của Hiểu Đồng, Anh Kỳ vừa tỉnh lại đã hét toáng lên:

- Bọn khốn khiếp các người là ai, dám bắt cóc tôi, các người có còn muốn sống nữa không?

Hơi hé mắt quan sát, Hiểu Đồng thấy có hai tên đang giữ cô và Anh Kỳ. Hai kẻ này đều có bộ mặt dữ dằn, tên đầu trọc còn đẩy sẹo trên người.

- Mau thả tôi ra, có ai không, cứu tôi với – Anh Kỳ tiếp tục gào thét.

- Im miệng đi, cô có gào bển cô họng thì cũng không ai đến cứu cô đâu, đây là một nơi cực kì vắng vẻ - Tên đầu trọc hét lên lần áp tiếng gào của Anh Kỳ. Anh Kỳ vội vàng im lặng, Hiểu Đồng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Anh Kỳ. Cả người cô cũng sợ hãi vô cùng, nếu là lúc bình thường có lẽ cô đã không run sợ như vậy. Bây giờ cô đang có thai, dù thế nào cô cũng muốn bảo vệ đứa con này của mình.

- Các anh cần tiền phải không? Nhà tôi giàu lắm, các anh cần bao nhiêu cứ nói, tôi sẽ cho người đem tới – Anh Kỳ tiếp tục lên tiếng nhưng lần này cô dùng giọng lưỡi mềm mỏng hơn.

Hai tên này không hề đá động tí nào, hay nói đúng hơn là chúng không thèm để ý đến lời đề nghị hấp dẫn của Anh Kỳ. Hiểu Đồng lo sợ vô cùng, cô biết bọn họ bắt cóc không vì tiền mà vì mục đích trả thù nên cho dù Anh Kỳ nói khản cả cổ thì bọn chúng cũng không thèm nghĩ tới cuối cùng còn chuốt họa vào thân...

Quả như suy nghĩ của Hiểu Đồng, Anh Kỳ cứ nói luyên huyên khiến hai tên bắc cóc bực mình. Tên đầu trọc tức giận ra lệnh cho tên kia:

- Dạy cho nó một bài học thế nào là sự im lặng.

Tên kia nghe vậy thì hùng hổ xông đến bên Anh Kỳ. Anh Kỳ nghe thấy thì liền sợ hãi kêu lên:

- Đừng mà. Xin các người. Có ai không, cứu tôi với.

- Bốp...này thì kêu nàybốp...

- Á.....

- Mà còn dám kêu nữa àbốp...

Tên này tác Anh Kỳ liên tiếp mấy cái liền, Hiểu Đồng nghe thấy thì chịu không nổi bèn mở mắt tức giận nạt lớn:

- Thôi đi, ngừng tay đi. Muốn cái miệng quạ của cô ta không nói nữa thì cứ lấy giẻ nhét vào miệng cô ta là được rồi, cần gì đánh cô ta cho thêm đau tay.

- Haha....Con bé này nói đúng đó, lấy miếng giẻ nhét vào miệng con bé kia cho tao – Tên đầu chọc lại ra lệnh.

Nhưng tên đàn em ngó tới ngó lui cũng không tìm đâu ra một thứ giẻ thừa để nhét miệng Anh Kỳ, thấy hẳn ta khổ sở tìm kiếm, Hiểu Đồng bèn lên tiếng nhắc.

- Lấy vớ chân của anh ra mà nhét vào miệng cô ta.

Tên này à một tiếng rồi lập tức cởi giày ra tuột vớ quần tròn lại đi đến nhét vào miệng Anh Kỳ. Anh Kỳ đầy phần nộ đưa mắt oán trách Hiểu Đồng.

- Em gái, cảm ơn em – Tên này nhìn Hiểu Đồng vui vẻ cất tiếng, nếu cô không nhắc nhở giúp hẳn, không chừng đại ca của hẳn sẽ nổi giận nếu hẳn không thể tìm ra nổi một miếng giẻ.

- Không có gì, em cũng rất ghét sự ồn ào của cô ta – Hiểu Đồng cười vui vẻ đáp, ánh mắt liếc nhìn Anh Kỳ khiêu khích. Anh Kỳ tức tối trong lòng, lên tiếng chửi mắng Hiểu Đồng nhưng rất tiếc, miệng cô ta bị nhét chiếc vớ dơ bẩn hôi rình của tên kia nên không tài nào thành tiếng. Nhưng Khi quay mặt đi thì Hiểu Đồng cảm thấy rất có lỗi với Anh Kỳ, muốn bọn chúng không đụng đến mình và cái bào thai chỉ có cách làm hài lòng bọn chúng mà thôi. Đồng thời cũng là giúp Anh Kỳ thoát khỏi nguy hiểm.

- Haha...cô em này được lắm – Tên đầu trọc phá ra cười vui vẻ, rồi hẳn lại nghiêm sắc mặt nói – Nhưng đáng tiếc, trước sau gì tụi anh cũng phải xử em.

Nghe tên trọc đầu nói, mặt Hiểu Đồng biến sắc, còn Anh Kỳ thì sợ hãi . Bặm môi cắn chặt răng một lát, Hiểu Đồng quyết định lên tiếng phủ đầu trước, cô đánh mặt ra lệnh.

- Gọi cô ta ra đây.

Hai tên này đang cười, bỗng nghe thấy Hiểu Đồng nói vậy thì im bật nhìn cô dò xét đầy thâm hiểm. Lát sau, tên đầu trọc hắng giọng hỏi:

- Cô ta là ai?

- Là chủ của các người, là người đã sai các người đến bắt cóc tôi. Vũ Quỳnh.

Lần này đến lượt hai tên kia biến sắc, Anh Kỳ cũng một phen kinh ngạc, cô nhìn về phía Hiểu Đồng giữa như không tin. Hai tên bắc cóc quay lại nhìn nhau thì thầm.

- Tốt nhất là gọi cô ta đến gặp tôi sớm, nếu không thì các người sẽ hối hận – Hiểu Đồng tiếp tục đe dọa, cô nhìn bọn họ với ánh mắt tự tin vô cùng.

Tên đầu trọc hắt đầu về phía cửa, tên kia hiểu ý liền đi ra ngoài. Tên đầu trọc ở lại nheo mắt nhìn Hiểu Đồng, nhưng cô đã ngồi thẳng lưng, khóe môi giễu cợt không hề lo sợ cho tình cảnh lúc này của mình. Điều này làm tên trọc đầu chột dạ vô cùng, hẳn chưa bao giờ gặp một cô gái có thái độ như cô, cộng thêm lời đe dọa của cô bất giác khiến hẳn rùng mình.

Lát sau cánh cửa mở ra và quả nhiên Vũ Quỳnh bước vào. Hiểu Đồng không thèm nhìn Vũ Quỳnh lấy một giây, ánh mắt lạnh băng, thản nhiên như không. Người bắt ngờ nhất là Anh Kỳ, cho tới khi Hiểu Đồng nói cô vẫn không tài nào tin, người bắt mình lại chính là Vũ Quỳnh. Nhưng cô gái kiêu kì, nét mặt gương gương lóe lên sự hiểm độc đang đứng trước mặt cô chính là chị họ của cô – Vũ Quỳnh.

- Bốp...bốp... bốp...- Tiếng vỗ tay của Vũ Quỳnh vang lên. Cô ta nhìn vào Hiểu Đồng với đôi mắt phần nộ, nhưng vẻ mặt làm ra vẻ khâm phục. Lườm Hiểu Đồng một cái rồi mới ngồi vào ghế, hắt mặt hỏi ngay không rào trước đoán sau:

- Sao cô biết kẻ chủ mưu là tôi.

- Dễ đoán mà...- Hiểu Đồng nhếch môi đáp.

- Tôi đang lắng nghe đây – Vũ Quỳnh giả vờ nghiêng người một cách giả tạo vờ như đang lắng nghe – Nói đi, vì sao cô biết người đó là tôi.

- Mùi hương trên người cô – Hiểu Đồng đáp gọn.

- Mùi hương ư? – Vũ Quỳnh nhăn mày nhìn chăm chăm trên người Hiếu Đồng hỏi lại.

- Đúng vậy, chính mùi hương trên người cô khiến tôi luôn nghi ngờ cô – Hiếu Đồng nhìn thẳng Vũ Quỳnh đáp, rồi từ từ kể – Còn nhớ khi chúng ta gặp lại nhau trong buổi tiệc của Anh Kỳ hay không, tôi đã bị cô và Anh Kỳ vu oan là ăn cắp. Nhưng mà cô thâm hiểm lắm, muốn vu oan tôi nhưng lại đổ tội danh chủ mưu cho Anh Kỳ nên cô cố tình để lại vết sơn móng tay lên cái xoắn tay nhỏ của tôi. Cái vết màu đen rất rõ rệt trên nền trắng của cái xoắn tay rất dễ nhận ra. Lúc đó tôi đang tức giận vì bị vu oan nên nhất thời càn quấy.

Nhưng sau đó, tôi đã suy xét lại, một người như Anh Kỳ lúc nào cũng chau truốt kỹ lưỡng, không thể đi gặp mọi người với cái móng tay mới sơn thì làm sao để lại vết sơn móng tay lộ liễu trên túi của tôi được. Suy xét lại, tôi nhớ lúc đó tôi ngửi thấy mùi nước hoa hơi nồng, nhưng tôi không biết đó có phải là mùi nước hoa của Anh Kỳ hay không. Tôi vẫn chưa dám chắc lắm cho đến khi tôi gặp lại cô và Anh Kỳ ở trong siêu thị.

Trong sắc mặt đăm chiêu của Vũ Quỳnh, như đang cố nhớ lại lần gặp của hai người ở siêu thị. Hiếu Đồng không để cô chờ đợi thêm liền nói:

- Lần đó Anh Kỳ tức giận với cô vì việc nước hoa, cô ấy đã nói cô ấy chỉ sai loại nước hoa có tên là Strawberris Champagne, tôi đã đi xem thử và rõ ràng đó là mùi hương nhẹ chứ không nồng như mùi nước hoa trên xoắn tay của tôi. Nói thật, lúc đó tôi cũng xem chút tin rằng cô đã thật sự trở nên tốt hơn. Và quên đi sự việc này nếu không có chuyện cô vào nhà tôi .

Vũ Quỳnh thất sắc khi nghe Hiếu Đồng nhắc đến. Lần đó cô ta cho người vào nhà Hiếu Đồng để tìm một vật, và cô ta cũng từng bước vào trong căn nhà đó nhưng họ làm việc rất gọn gẽ hầu như không xê dịch bất cứ thứ gì vậy thì làm sao Hiếu Đồng lại biết.

Đoán được suy nghĩ của Vũ Quỳnh, Hiếu Đồng khẽ cười nói tiếp:

- Muốn người ta không nhận ra thì cô phải thay đổi mùi nước hoa đi, nó quá nồng. Chính vì vậy nó làm tôi nhớ lại và bắt đầu đề phòng. Cô tưởng rằng kế hoạch của cô hoàn hảo à, cô giả vờ hướng thiện, giả vờ giúp đỡ bọn tôi để chuyển hướng nghi ngờ sang hết cho Anh Kỳ. Nhưng thật đáng tiếc, chính mùi nước hoa trên người cô đã bán đứng cô. Và tôi bắt đầu nghi ngờ cô.

- Khoan đã, cô bảo Vũ Quỳnh cố ý hại cô nhưng lại muốn đổ tội cho tôi. Nhưng vậy thì chỉ cần dùng sơn môi của tôi là được rồi, cần gì phiền phức cầm theo sơn móng tay cơ chứ - Anh Kỳ bỗng lên tiếng thắc mắc.

- Bởi vì hôm đó màu sơn môi của cô ta và cô giống nhau – Hiếu Đồng không nhìn Anh Kỳ nhưng nhìn thẳng Vũ Quỳnh, quan sát sắc mặt của cô ta đáp - Sau đó rất nhiều sự việc xảy ra, trong cuộc thi, cô cố ý cắt nát váy áo của Đình Ân để chúng tôi hiểu lầm là Anh Kỳ vì muốn thắng mà dùng thủ đoạn như thế. Rồi cô cố tình bắt cóc Đình Ân , sau đó đến báo cho tôi biết, cô chọn rất đúng thời điểm, làm như vô tình va vào tôi.

Nhưng thật ra cô đã theo dõi tôi từ lâu rồi đúng không? Sau đó cô châm lửa đốt nhà, giả vờ để tên đàn em lại, cố tình để hẳn lại thông báo cho chúng tôi rằng Đình Ân vẫn còn ở trong nhà. Mục đích duy nhất là muốn chúng tôi nghi kỵ Anh Kỳ, và gây hiểu lầm giữa tôi và Vĩnh Phong.

Vũ Quỳnh trừng mắt nhìn Hiếu Đồng lòng tràn đầy tức giận, không ngờ kế hoạch của cô lại bị vạch mặt như thế. Hiếu Đồng khẽ mỉm cười thâm trong lòng, cô biết là mình đã đi đúng hướng rồi, chỉ cần một chút nữa thôi thì tính mạng của cô và Anh Kỳ được bảo đảm, cho nên cô tiếp tục công kích.

- Nhưng vì có sự nghi ngờ cho nên khi mọi người đều khẳng định Anh Kỳ là chủ mưu thì tôi lại phủ nhận.

- Nhưng tôi vẫn chưa thể hiểu, làm sao cô có thể đoán ra là tôi đang cố tình đổ vạ cho Anh Kỳ, chứ không phải là do Anh Kỳ sai tôi đi làm - Vũ Quỳnh nghiêng đầu hỏi Hiếu Đồng, ánh mắt cô ta gườm gườm trông đáng sợ.

- Vì một câu nói của Vĩnh Phong – Hiếu Đồng đáp nhẹ như không – Vì Vĩnh Phong đã nói một câu: Anh Kỳ không xấu như vậy đâu”. Và tôi tin như vậy. Bởi vì hơn ai hết tôi biết Vĩnh Phong yêu mình nhiều thế nào.

Anh ấy tuyệt đối sẽ không để Anh Kỳ làm hại tôi hay người thân của tôi, cho nên nếu không rõ ràng tâm tính Anh Kỳ, anh ấy sẽ không lên tiếng bên vực Anh Kỳ. Cô biết rõ, Vĩnh Phong sẽ không nghĩ rằng Anh Kỳ nham hiểm như vậy nên chắc chắn anh ấy sẽ lên tiếng bên vực Anh Kỳ. Từ đó sẽ dần hình thành mâu thuẫn giữa tôi và Vĩnh Phong. Nhưng bởi vì tôi quá hiểu rõ Vĩnh Phong nên mâu thuẫn của chúng tôi dễ dàng được giải quyết. Cô lại tiếp tục ép buộc tôi rời xa Vĩnh Phong bằng cách báo cho bà Mai Hoa biết, bé Đường em gái tôi là con của Triệu Vĩnh Nguyên. Giấy xét nghiệm AND có được là do cô đột nhập vào nhà tôi lấy trộm tóc bé Đường đi xét nghiệm có đúng không?

Vũ Quỳnh không trả lời câu chất vấn của Hiếu Đồng. Cô ta im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Sao cô biết người gửi giấy xét nghiệm là tôi chứ không phải người khác hay Anh Kỳ.

- Bởi vì nếu là Anh Kỳ, cô ta sẽ đem nó uy hiếp tôi trước nhất. Nhưng tờ giấy đó được gửi trực tiếp cho Vĩnh Thành.... Cô quả là người thủ đoạn. Cô lợi dụng mối quan hệ bạn bè giữa mẹ cô và bà Mai Hoa nên biết rõ Vĩnh Thành không phải con ruột của Triệu Vĩnh Nguyên. Âm thầm cho người làm xét nghiệm AND chứng thực quan hệ gửi đến cho Vĩnh Thành, để anh ấy biết anh ấy không phải con ruột thì sẽ rút lui khỏi Nguyên Thành Phong, và cũng biết tôi sẽ vì vậy mà không rời xa Vĩnh Thành. Vậy thì Vĩnh Phong sẽ có thể nắm lấy Nguyên Thành Phong một cách dễ dàng và bên cạnh Vĩnh Phong chỉ có Anh Kỳ. Điều cô không ngờ là Vĩnh Phong lại vì tôi mà từ bỏ sự nghiệp, còn bị Anh Kỳ bám theo. Có phải vì điều này khiến cô tức giận nên mới bắt cóc tôi và Anh Kỳ hay không?

- Đúng vậy, tất cả những việc tôi làm đều là vì Vĩnh Phong – Vũ Quỳnh lặng lẽ buông thõng một câu, ánh mắt có phần buồn bã.

Anh Kỳ nãy giờ lắng nghe, cơn giận lên đến đỉnh đầu, tức giận nhìn Vũ Quỳnh mắng:

- Tôi thật không ngờ chị lại là hạng người như vậy, cả chị em mà chị cũng hại hay sao.

- Bốp... - Vũ Quỳnh giang tay tát mạnh vào mặt Anh Kỳ.

- Chị em... haha...mày có coi tao là chị em hay sao hả. Kể từ lúc gia đình tao suy sụp thì gia đình mày thế nào hả. Ngoảnh mặt làm ngơ, quay lưng bỏ đi. Tao phải sống trong nhà mày, phục dịch mày, xem sắc mặt mày mà sống. Mày thấy tao vui vẻ lắm hay sao mà xưng chị em với mày chứ. Mày nói đi, có lúc nào mày xem tao là chị em chưa. Tao còn thua con ở cửa mày nữa. Ngày nào cũng phải vì mày chạy từ sáng đến tối đổi lại chỉ là mấy câu mắng **** của mày. Vậy thì bây giờ mày có tư cách gì trách tao *** hại chị em chứ - Vũ Quỳnh đem bao kim nén bắt mẫn trong lòng nói ra một lượt với Anh Kỳ.

Anh Kỳ trước những lời trách mắng của Vũ Quỳnh thì im lặng. Cô biết mình cũng có phần quá quắt và tệ bạc với Vũ Quỳnh.

- Cho nên tao muốn lấy lại những gì từng thuộc về của tao. Tao sẽ cho những kẻ từng khinh thường tao biết mặt. Tao sẽ không từ bỏ thủ đoạn loại bỏ những chướng ngại cản trở tao – Vũ Quỳnh cười độc ác nói.

- Ngay cả việc hại Vĩnh Thành đúng không? – Hiếu Đồng đưa mắt tức giận phàn xét Vũ Quỳnh – Vĩnh Thành đã làm gì mà cô lại nỡ đối xử với anh ấy như thế, chẳng phải các người chơi chung từ nhỏ sao. Cô muốn hất chân Vĩnh Thành ra khỏi công ty nhưng không cần phải dùng thủ đoạn bỉ ổi đến thế. Bắt anh ấy bị tù mới cam tâm.

- Tôi không hại Vĩnh Thành – Vũ Quỳnh buông một câu rồi thở dài.

- Cô không hại anh ấy. Chẳng phải cô đã gửi cho ông tôi các giấy tờ cho thấy Vĩnh Thành đã làm chuyện phi pháp sao – Hiếu Đồng ánh lên vẻ hoài nghi nhìn Vũ Quỳnh – Nếu không vì vậy thì làm sao ông tôi có thể nhanh chóng đá được Triệu Vĩnh Nguyên ra khỏi chiếc ghế chủ tịch cơ chứ. Vậy thì là ai đã sai cô làm vậy.

- Im đi – Vũ Quỳnh nạt ngang – Biết quá nhiều sẽ không tốt cho cô đâu.

- Vũ Quỳnh! Đừng sai lầm nữa, nếu cô muốn tốt cho Vĩnh Phong thì dừng tay đi. Nếu cô nghe lời tên kia, chắc chắn Nguyên Thành Phong sẽ bị hấn phá hoại, bây giờ là Vĩnh Thành nhưng sau này là Vĩnh Phong.

Hắn đang lợi dụng cô đó có biết không. Chẳng phải cô yêu Vĩnh Phong hay sao, chẳng lẽ cô nỡ đứng nhìn anh ấy bị người ta hại – Hiếu Đồng cố gắng hét lên thức tỉnh Vũ Quỳnh.

- Cô im đi, chẳng có ai hại Vĩnh Phong đâu. Sau này Vĩnh Phong sẽ có tập đoàn Nguyên Thành Phong và khi hai người ra đi thì tôi sẽ là người ở bên cạnh anh ấy – Vũ Quỳnh cười đắc ý nói.
- Cô có biết, Nguyên Thành Phong đang bị cô hại thảm thương lắm hay không hả. Cổ phiếu suy sụt nhanh chóng, có nguy cơ sụp đổ hay không hả - Hiểu Đồng gần giọng nói.
- Cô nói dối – Vũ Quỳnh hét lên.
- Nếu cô không tin thì đi điều tra đi, xem tôi nói có đúng không? Vĩnh Thành bị nghi ngờ buôn bán đồ lậu, bị cảnh sát điều tra, vì vậy cổ phiếu bị rớt giá thê thảm. Cho dù sau này Vĩnh Phong có tiếp quản đi chăng nữa thì nó cũng chỉ là đồng gạch vụn thôi – Hiểu Đồng cố gắng hét lên buộc Vũ Quỳnh nhận ra vấn đề.
- Được, tôi sẽ cho người đi điều tra. Cô cứ chờ đi, nếu tôi biết cô nói dối thì – Vũ Quỳnh ghiền răng nói, nhìn Hiểu Đồng và Anh Kỳ. Cả hai người đều run lên trước cái nhìn đó.
- Yên tâm đi – Vũ Quỳnh thấy hai người như vậy thì khẽ cười nói – Bây giờ hai người vẫn còn giá trị lợi dụng nên chúng tôi sẽ đối đãi tốt với hai người.
- Vũ Quỳnh nói rồi liền khoát tay bảo tên đầu trọc theo mình, để tên còn lại làm gác cửa.

40. Chương 40 : Bắt Đầu Một Kết Thúc

Khi chỉ còn lại một người canh giữ, Hiểu Đồng khẽ nói thâm vào tai Anh Kỳ:

- Cô có muốn thoát khỏi đây không?

Anh Kỳ nhìn Hiểu Đồng một cái rồi gật đầu, Hiểu Đồng cũng khẽ gật đầu rồi thì thầm tiếp:

- Vậy thì hãy nghe lời tôi, tôi bảo làm gì cô làm đó.

Sau đó, cô thì thâm vào tai của Anh Kỳ:

Tên gác cửa đang thiu thiu ngủ gật thì đột nhiên nghe tiếng kêu cứu, hấn hoảng hốt vội xông vào. Cảnh tượng đập trước mắt hấn là Hiểu Đồng đang cắn vào tay Anh Kỳ đến chảy máu, hấn liền quát:

- Con kia, mày làm gì vậy hả?

Hấn liền lao đến, Hiểu Đồng đã đoán trước thể nào hấn cũng dẫn cô một trận nên vội vàng xoay lưng lại cắn chặt răng chờ đợi cơn thịnh nộ của hấn. Kết quả là lưng cô hứng nguyên cái mũi giày nhọn hoắt của tên này, cả người cô va đập mạnh vào bức tường, văng trán rớm máu, Hiểu Đồng chỉ kịp “Á” lên một tiếng rồi đau đớn ngất xỉu, trước khi ngất xỉu cô nở một nụ cười, thật may mắn cô đã kịp xoay lưng nếu không rất có thể hấn đã đá vào bụng của cô rồi.

- Dậy ăn cơm đi! - Hiểu Đồng đang mê man thì có ai đó dùng gót chân đá đá vào chân khiến cô tỉnh dậy. Thấy cô đã tỉnh, tên gác cửa liền nói:

- Lần sau tao mà còn thấy mày cắn nó nữa là chết với tao.

Hiểu Đồng cảm thấy toàn thân vẫn còn ê ẩm, nhất là vầng trán vẫn còn đau nhức. Cú đập hồi nãy không hề nhẹ nhàng như cô tưởng, nhưng cũng may cô ngất xỉu nên hấn ta không bồi thêm cú nào nữa. Dùng ánh mắt cảm thù ném về Anh Kỳ, Hiểu Đồng nói:

- Nếu không phải tại cô ta thì tôi cũng đâu bị bắt.

- Cô em nói cũng phải. Ra nông nổi này cũng phải tức giận rồi, nhưng muốn nổi cơn thịnh nộ thì nhắm vào người khác canh gác thì hãy trút, đừng trút vào phiên canh giữ của anh mày. Tụi mày có bề gì thì anh mày khó lòng yên ổn, có biết chưa?

Hiểu Đồng không nói gì. Cô co người xuýt xoa cơn đau của mình.

- Được rồi ăn cơm thôi, đĩa nào ăn trước?

- Tôi muốn ăn trước. - Anh Kỳ lên tiếng chen vào.

- Tùy cô, ăn ắc nghẹn chết luôn đi! - Hiểu Đồng cố ý châm chọc.

Tên gác cửa khẽ cười trước mâu thuẫn của hai con tin. Thông thường vào lúc này bọn họ nên đoàn kết cùng tìm cách thoát thân, không ngờ hai kẻ ngốc này lại ở đây tranh cãi với nhau. Hắn ta mở trói cho Anh Kỳ xong thì quay lưng đi đến ghế ngồi.

Anh Kỳ được mở trói thì liếc nhìn Hiểu Đồng, cô nhận được cái gật đầu của Hiểu Đồng thì khẽ cắn môi bước lại lấy hộp cơm ăn. Nhưng...

- Ấy da...

- Có chuyện gì? - Tên gác cửa cảm thấy phiền phức với hai con tin như thế này, liền lên tiếng hỏi:

- Anh xem, cô ta cắn vào tay tôi đau quá, không còn sức để mà cầm nổi cái muỗng. - Anh Kỳ vừa nói vừa chìa bàn tay bị cắn cho tên gác cửa xem, quả thật nó hơi sưng.

Tên gác cửa nhíu mày bực bội, chẳng lẽ hắn phải đến dứt cơm cho cô ả ăn sao, đang còn phân vân thì Anh Kỳ lại lên tiếng tiếp:

- Bảo cô ta đến đây dứt cơm cho tôi ăn, cô ta làm thì cô ta phải chịu. Tôi muốn cô ta phải hầu hạ tôi. - Anh Kỳ dùng cái giọng tiểu thư của mình ra lệnh.

- Cô đừng có mơ. - Hiểu Đồng giả vờ phản đối.

Tên gác cửa ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

- Cô nói cũng đúng, cô ta làm thì cô ta phải chịu. Cô mau lại dứt cơm cho cô ta ăn đi! - Hắn ta ra lệnh, rồi rút súng từ trong túi quần ra hơ hơ trước mặt hai người nói tiếp:

- Nhưng nếu hai cô lộn xộn thì coi chừng không được ăn cơm trắng gạo trong nữa mà phải ăn đạn chì đó, biết không hả?

Hiểu Đồng giả bộ miễn cưỡng đi đến và chìa tay ra cho tên gác cửa mở trói. Hắn ta cất cây súng cẩn thận rồi cởi trói cho Hiểu Đồng. Vậy là Hiểu Đồng vừa ăn cơm vừa dứt cơm cho Anh Kỳ ăn. Ăn xong, cô giả vờ tốt bụng nói:

- Để em giúp anh trói cô ta lại. Siết cho thật chặt, để cho tay cô ta không còn cảm giác gì luôn.

- Cũng được, nhưng tôi sẽ kiểm tra. - Tên gác cửa phá ra cười khoái tra gật đầu nói nhưng cũng không quên cảnh giác.

- Quay lại đây coi! - Hiểu Đồng nạt lớn Anh Kỳ.

Rồi cô lấy dây bắt đầu trói Anh Kỳ lại, Anh Kỳ cũng phản kháng vài cái, quần rất nhiều vòng, siết thật chặt. Sau đó ra hiệu cho tên gác cửa lại xem.

Xem xong hắn ta khá hài lòng rồi lấy dây trói tay Hiểu Đồng lại. Cô ngoan ngoãn để yên, sau đó chờ đợi màn đêm chìm dần theo thời gian.

Hiểu Đồng giả vờ ngủ, đợi cho tên gác cửa ngủ say, cô mới bắt đầu mở mắt và đá nhẹ vào chân Anh Kỳ. Anh Kỳ đang mơ màng bị làm tỉnh giấc định lên tiếng phản nản thì Hiểu Đồng ra hiệu cho cô im lặng. Hiểu Đồng liền thì thầm chỉ dạy Anh Kỳ cách mở dây trói ở tay mình. Cách buộc dây này là Hiểu Đồng học được từ một người bạn của Vĩnh Phong, thường thấy trong các chương trình biểu diễn ảo thuật, các nhà ảo thuật giả vờ bị cột tay rồi thoát ra nhanh chóng. Cũng may Hiểu Đồng vẫn còn nhớ.

Cô căng thẳng nhìn Anh Kỳ tháo dây, chỉ sợ mình quên một chỗ nào đó thì công toi. Khi sợi dây bỗng rơi khỏi tay Anh Kỳ, Hiểu Đồng mới thở phào nhẹ nhõm. Cô và Anh Kỳ nhìn nhau vui mừng. Anh Kỳ nhanh chóng mở dây trói cho Hiểu Đồng. Liếc nhìn sang tên gác cửa, hắn vẫn đang ngáy khò khò đều nhịp.

Hai người nhẹ nhàng đi tới, Hiểu Đồng hít thở thật sâu trước khi đưa tay với lấy khẩu súng đang nhô ra từ trong áo của tên gác cửa, tên này quả thật là quá khinh thường hai người họ. Bàn tay cô run run rút nhẹ

ra, tên gác cửa vẫn ngủ say không hay biết gì. Hiểu Đồng trở khẩu súng lại rồi giơ cao lên giáng xuống thật mạnh cái báng súng vào đầu tên gác cửa khiến hắn tắt luôn tiếng ngáy.

Vội vàng trối hấn ta lại, sau đó hai người lần mò xuống bên dưới. Khi đi ngang qua một căn phòng, Hiểu Đồng chợt nghe tiếng rè rè của máy fax, cô đẩy nhẹ cửa vào xem. Đưa cây súng cho Anh Kỳ, cô bảo Anh Kỳ đến bên ngoài canh chừng.

Thật không ngờ đó chính là những chứng cứ cho thấy rằng bọn chúng đang cấu kết nhau *** hại tập đoàn Nguyên Thành Phong và những bằng chứng giao dịch mua bán trái phép vũ khí và buôn lậu. Hiểu Đồng thấy tim đập mạnh, chỉ cần có những chứng cứ này thì Vĩnh Thành sẽ thoát nạn.

Lục tìm xem còn những chứng cứ khác nữa hay không, quả nhiên là còn khá nhiều. Bọn này quả thật quá sơ ý, cứ thế này mà không có ai canh giữ, nhưng nhờ vậy cô mới có thể dễ dàng lấy được. Sao chép những tài liệu đó lại, Hiểu Đồng đưa hết vào trong một cái USB mà cô tìm thấy được. Cô hồi hộp chờ đợi các dữ liệu được sang. Mải lo làm cô không chú ý phía sau cô có một bóng đen đang từ từ phủ lên.

Khi Hiểu Đồng cảm nhận được một hơi thở và một màn tối bao trùm thì quá muộn. Cô cứ nghĩ không ai canh giữ nơi này, cô đã quá sơ ý rồi, cô khẽ nhắm mắt chờ đợi sự trừng phạt cho tội xâm chiếm.

“Bốp...”

Anh Kỳ đã bắt chước Hiểu Đồng, giơ cao báng súng và phang mạnh vào đầu tên này một cái thật mạnh bằng tất cả sức lực mà cô có. Hắn ngã xuống như một trái mít chín. Hiểu Đồng và Anh Kỳ cùng nhìn nhau cười. Đột nhiên cả hai người họ cảm thấy thân thiết vô cùng.

Cuối cùng cũng xong, Hiểu Đồng mừng rỡ rút cái USB ra, cầm lấy mớ giấy tờ rồi cùng Anh Kỳ chạy xuống dưới lầu. Lần này họ cẩn thận hơn, xem trước ngó sau coi còn có tên nào nữa không. Thật may mắn, có lẽ bọn chúng coi thường hai cô gái bị trối nên chỉ để lại hai tên canh gác. Mở được cánh cửa lớn, Anh Kỳ và Hiểu Đồng mừng rỡ, cứ nghĩ cuối cùng cũng có thể thoát thân được, nhưng khi chạy ra bên ngoài thêm thì Hiểu Đồng mới thấy từ xa một ánh đèn xe hơi đang chạy tới. Nổi thất vọng ập đến, bọn chúng về sớm hơn cô dự định. Vậy thì cô và Anh Kỳ khó có cơ hội thoát thân.

Quay sang Anh Kỳ, Hiểu Đồng thấy cả người Anh Kỳ đã cứng đờ vì sợ hãi, bàn tay nắm chặt vào nhau lạnh toát. Hít một hơi thật sâu, nghĩ thật nhanh, Hiểu Đồng quyết định.

Cô nắm lấy tay Anh Kỳ rồi khẽ nói.

- Anh Kỳ, nghe tôi nói. Hãy trở vào trong nhà trốn thật kỹ ở một góc nào đó. Mình tôi sẽ dụ cho bọn chúng đuổi theo mình. Đợi bọn chúng đi xa thì cậu cứ theo con đường này mà chạy, đừng bao giờ quay đầu lại. Gặp được ai đó thì nhờ họ giúp đỡ, báo cảnh sát ngay, có rõ không?

- Nhưng mà... - Anh Kỳ nhìn Hiểu Đồng lo sợ.

- Đừng lo, tôi sẽ không sao đâu. Tin tưởng tôi đi, tôi biết cách đối phó với họ. - Hiểu Đồng vội trấn an Anh Kỳ rồi nhét vào tay Anh Kỳ cái USB màu xanh cùng mớ giấy tờ bằng chứng nói: - Anh Kỳ, bây giờ tính mạng của tôi và sự vô tội của Vĩnh Thành đều nằm trong tay cô cho nên xin cô đừng do dự nữa. Chỉ cần cô chạy thoát khiến bọn chúng lo sợ thì chắc chắn tính mạng của tôi sẽ không sao.

- Vậy thì để tôi... - Anh Kỳ định lên tiếng... thì Hiểu Đồng đã ngăn lại:

- Không! Tôi chạy nhanh hơn cô, tôi có thể lừa chúng đi thật xa, cô sẽ có đủ thời gian bỏ chạy.

Anh Kỳ khẽ gật đầu nhìn gương mặt xanh xao, vàng trán bầm dập và ánh mắt cầu xin của Hiểu Đồng.

- Mau... cô mau vào trong trốn đi! - Hiểu Đồng bèn giục khi thấy ánh đèn càng lúc càng đến gần.

Nhưng khi Anh Kỳ quay lưng vào bên trong thì Hiểu Đồng khẽ gọi:

- Anh Kỳ!

Anh Kỳ quay lưng lại.

- Tôi trả Vĩnh Phong lại cho cô, hứa với tôi hãy chăm sóc anh ấy thật tốt. Có được không? Cô đã hy sinh vì anh ấy, chắc chắn sau này Vĩnh Phong sẽ hiểu.

Anh Kỳ run lên môi khê mấp máy muốn nói gì đó nhưng Hiểu Đồng đã đẩy cô vào bên trong rồi đóng cửa lại vì ánh đèn xe chỉ còn cách họ có vài chục mét. Hiểu Đồng hít một hơi thật sâu rồi hét lớn lên:

- Anh Kỳ chạy mau, bọn chúng về rồi. Cố gắng chạy đi, chạy mau đi!

Rồi Hiểu Đồng cố tình nấn ná vài giây rồi mới lao ra cổng chạy về một phía thật nhanh. Chạy, chạy và chạy...

Hiểu Đồng cố sức chạy, một tay giữ chặt lấy bụng. Cô cố gắng dụ bọn chúng ra thật xa căn nhà, gắng kéo dài thời gian để Anh Kỳ có thể chạy thoát. Trong đêm tối, dưới ánh trăng mờ ảo soi rọi, Hiểu Đồng nhìn theo chiếc xe đã quẹo và đang đuổi đến gần sát. Ánh đèn xe đang chiếu đến gần cô, chỉ một chút nữa thôi Hiểu Đồng sẽ bị bắt và bọn chúng sẽ nhanh chóng phát hiện ra Anh Kỳ không có chạy cùng với cô, chúng sẽ đuổi theo và nhanh chóng bắt được Anh Kỳ. Vậy thì tất cả mọi điều cô làm đều trở nên vô ích.

Không thể để bị bắt bây giờ, dù chân đã mỏi, lồng ngực như bị ai nén chặt, cổ họng khô khốc, phần bụng bắt đầu nhói đau, Hiểu Đồng vẫn cố sức chạy, tay vẫn ôm chặt lấy bụng mình. “Cố gắng thêm một chút, một chút nữa. Con à, dù con chưa định hình, dù con vẫn chưa thể nghe được mẹ nói gì, mẹ vẫn không muốn xa con, con ngoan cố gắng chịu đựng thêm chút nữa nha.”

Hiểu Đồng thấy ánh đèn đã che hết bóng của cô dưới đất thì lập tức chạy sang một hướng khác. Cô lẫn trốn vào những hàng cây rậm rạp khiến chiếc xe không thể đi tiếp được. Bọn chúng tức tối nhìn theo cô ***** mắng, cuối cùng phải xuống xe đuổi theo.

Đường không hề dễ đi chút nào, Hiểu Đồng cảm đầu chạy nên bị vấp rất nhiều lần nhưng cô cố gượng lại để không bị vấp ngã. Những bước chân đau nhói, những vật cản bên dưới, gập phần bụng dưới của cô đau nhói. Mái tóc rối lên quệt vào phần mồ hôi đầm đìa trên gương mặt. Hiểu Đồng cố sức chạy trong tiếng gió lạnh gào thét bên tai, tiếng hơi thở gấp gáp của bản thân, tiếng bước chân nặng nề chậm chạp.

Nhưng dù chỉ còn một hơi thở cô cũng phải cố bước đi, màn đêm chính là bạn đồng hành của Hiểu Đồng lúc này, giúp cô ẩn mình tốt nhất. Cô chạy về nhiều hướng không có hướng nào cố định, cũng không biết mình chạy đi đâu, cô chỉ biết chạy và chạy. Chạy để kéo dài thời gian. Cô biết chắc chắn bản thân không thể thoát được, điều đáng sợ sẽ chờ cô một khi chúng bắt được cô.

Nhưng dù cố gắng thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng Hiểu Đồng cũng không thể thi được với những bước chân mạnh mẽ ở phía sau. Những bước chân càng lúc càng gần, những tiếng ***** mắng này giờ rõ ràng từng âm ngữ. Hiểu Đồng biết bọn chúng vô cùng tức giận cho nên nếu bắt được nhất định sẽ bị chúng dằn ột trận. Cô lo sợ nghĩ, nếu bọn chúng mà ra tay chắc chắn cái bào thai không dễ dàng giữ được. Cô không muốn mất đứa con đầu tiên của mình, cô cắn chặt răng quyết định đứng lại.

Thở hổn hển quay lại nhìn bọn chúng. Hiểu Đồng nhận ra là có ba tên tất cả, cả ba đều có gương mặt chai lì dữ tợn đang nhìn Hiểu Đồng với những ánh mắt hung hăng tàn bạo. Chúng cũng dừng lại trước mặt cô. Hiểu Đồng cảm thấy run lên trước ánh nhìn như muốn giết người đó. Cô thở hồng hộc nhìn bọn chúng không chớp mắt, nuốt khan nước miếng đau cả cổ họng lùi lại mấy bước.

Một tên tiến về phía cô tay đưa lên cao định đánh, miệng ***** mắng:

- Con khốn, dám chạy à!

Nhưng khi hắn ta sắp đưa tay chạm vào cô thì Hiểu Đồng cảm thấy bầu trời tối sầm đang quay cuồng quần lấy, cuốn cô vào màn đêm của nó. Cô từ từ ngã xuống. Trong cơn mơ màng, Hiểu Đồng cảm thấy tên nào đó vác cô lên vai rồi thúc giục đồng bọn quay về.

Một xô nước lạnh buốt được tạt vào mặt Hiểu Đồng khiến cô rùng mình thức giấc. Cô mở mắt ra nhòm người ngồi dậy, trước mặt cô là những gương mặt đáng sợ, cô hoảng hốt lùi ra sau nhưng lưng bị đập vào bức tường phía sau. Trong lúc nhẩn nhó vì đau thì một gương mặt già nua nhưng gian xảo và cực kỳ đáng ghét hiện ra.

Vẫn cái bộ dạng kẻ cả ấy, vẫn cái bản mặt giả dối ấy. Hiểu Đồng nghiêng răng nói:

- Là ông.

- Chào cháu gái, lâu quá không gặp. - Giám đốc Giang cười cười nhìn Hiểu Đồng, ánh mắt nham hiểm của ông ta phủ trùm lên Hiểu Đồng.

- Sao ông có thể ra tù sớm như vậy? - Hiểu Đồng vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn giám đốc Giang hỏi.

- Haha, đó là nhờ mãnh lực của đồng tiền đó cháu à. Mặt trái của pháp luật là như vậy, chỉ cần cháu có tiền vun đắp, chuyện thoát khỏi nhà tù sẽ dễ dàng thôi. Tuy nhiên ta vẫn không thể quên được những năm tháng cay đắng ở trong đó, vì vậy mới tìm cách trả lại cho cháu và bọn kia. - Lão đang cười cợt nói bỗng nghiêng răng gần từng chữ đến đáng sợ.

Hiểu Đồng nghe lão Giang trả lời thì run lên cầm cập, lão nhìn cô ánh mắt đắc ý cười:

- Cháu sợ sao?

- Xin lỗi nhưng tôi không đủ bản lĩnh để sợ. - Hiểu Đồng nhếch môi cười ngạo nghễ, cô đã ngồi thẳng dậy, nét mặt không khuất phục nhìn lão.

Nghe Hiểu Đồng nói, gương mặt lão Giang hơi tái lại nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười. Sau đó lão trầm mặt hỏi:

- Con bé Anh Kỳ đâu?

- Tôi không biết. Lúc bỏ chạy, thì tôi chỉ lo chạy thoát thân chứ làm gì để ý đến cô ta. Ai cũng biết tôi và cô ta ghét nhau ra mặt mà. - Hiểu Đồng quệt mặt trả lời.

- Mà còn đóng kịch. - Lão Giang bắt đầu thay bộ mặt giả tạo của mình để trở lại với bộ mặt thật của lão. - Tụi mày giả vờ gây hấn với nhau để bọn nó mất cảnh giác rồi nhân lúc tụi nó sơ ý thì đào thoát. Chỉ tại bọn đàn em của tao vô dụng nên mới bắt được có mình mày. Nói đi, tụi mày đã biết được những gì rồi.

- Ông đoán xem bọn tôi đã biết được những gì rồi. - Hiểu Đồng cười cợt hỏi khiêu khích.

- Mày... - Lão Giang tức giận trợn mắt nhìn Hiểu Đồng nhưng sau đó hần thả lỏng người ra bắt đầu lấy giọng uy hiếp: - Mày khôn ngoan biết điều một chút đi, thành thật khai báo ra, tao sẽ tha cho cái mạng của mày.

- Ông nghĩ ông đủ sức uy hiếp được tôi sao? Tôi đâu có ngu ngốc đến nỗi mong được ông tha mạng khi biết được tất cả các mối làm ăn phi pháp của ông chứ. Điều thông minh nhất của tôi chính là im lặng, chừng nào tôi chưa nói cho ông biết Anh Kỳ đang ở đâu thì ông sẽ không giết tôi. Bởi vì một khi, ông tìm được cô ấy, chính là lúc tôi và cô ấy bị ông giết người diệt khẩu. Tôi nói vậy có đúng không?

- Mày đừng đắc ý quá, người của ta sẽ nhanh chóng tìm ra con nhỏ đó thôi. Nó có chạy đằng trời cũng không thoát được khỏi tay của tụi tao đâu. Lúc đó mày sẽ chết. - Lão hầm hừ đe dọa.

- Bắt được cô ấy thì sao chứ? Ông nghĩ bọn tôi có nhiều thời gian để chạy trốn như vậy sao không chạy mà để các ông bắt chứ. Đơn giản là vì chúng tôi muốn chuyển bằng chứng phạm pháp của ông đến tay người khác. Chỉ cần bọn tôi có chuyện, người đó nhất định sẽ biết được và báo cảnh sát ngay. - Hiểu Đồng cười lạnh nói.

“Bốp...”

- Mày còn muốn gạt tao. Ở đây không có mạng làm sao tụi bây gửi đi được chứ? - Lão cười hừ nói.

- Cuối cùng ông cũng biết hóa ra mình bị gạt nãy giờ à? - Hiểu Đồng bị tát một cái thật mạnh, khóe môi cô chảy ra một vệt đỏ nhưng cô kim nén cơn đau nhìn lão Giang tức tối tiếp tục cười cợt.

- Mau đi tìm con bé kia cho tao! - Lão tức giận hét lên rồi chỉ tay vào Hiểu Đồng nói: - Tìm được con bé đó, tao sẽ ày xuống tuổi vàng gặp ba *****.

- Cứ tự nhiên. - Hiểu Đồng cười đáp, thái độ bình thản vô cùng khiến lão Giang tức giận phải bỏ đi.

Thấy lão Giang bỏ đi, Hiểu Đồng mới thở phào, tạm thời lão sẽ không động đến cô cho đến khi tìm được Anh Kỳ. Nghĩ đến Anh Kỳ, Hiểu Đồng khẽ rung mình. Nếu như cô ấy bị bắt được, vậy thì... cô không dám nghĩ tiếp.

Anh Kỳ sau khi nghe tiếng xe đuổi theo Hiểu Đồng càng lúc càng xa thì lao ra khỏi nhà bằng tất cả sức lực mà cô có. Cô cũng cầm đầu chạy theo con đường mòn. Cô không dám có một giây dừng lại, cứ chạy mệt thì đi, hết mệt lại chạy, theo con đường cái xa thật xa mà đi. Vừa đi vừa thở hổn hển, lồng ngực đau nhói, bàn chân cô đã chảy đầy máu, nhứt nhối tê dại vô cùng. Cô cảm thấy vừa đói vừa khát, môi cũng khô nẻ, mồ hôi đầm đìa. Nhưng cơn gió đêm thổi qua người cô xâm nhập vào cái thân thể đầy mồ hôi của cô tạo thành những cơn ớn lạnh kinh hồn. Dù vậy cô vẫn cắn chặt răng lê từng bước chân. Tay vẫn nắm chặt cái USB và mớ bằng chứng cùng cây súng Hiểu Đồng đưa cho.

Nhưng cô không ngờ rằng, dù mình có cố sức chạy thoát thể nào thì bọn chúng vẫn đuổi theo kịp bóng dáng của cô. Từ xa nghe tiếng xe vọng đến, Anh Kỳ hoảng sợ cực độ. Cô vội vàng chạy, nhưng cô không dám chạy theo đường lộ nữa. Cô băng qua ven đường mà đi, lẩn trốn trong những bóng cây rậm rạp. Cho đến khi cô không còn sức nữa, tưởng chừng như sắp gục ngã, cô nhìn thấy một cái chòi, mừng rỡ chạy đến nhưng không có ai ở đó. Cảm giác thất vọng cùng một mối ập đến, Anh Kỳ ngồi xuống góc bên trái nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

Không ngờ một lát đó của cô cho đến khi trời sáng. Cô nghe tiếng xe đỗ cái két bên ngoài cái chòi thì giật mình thức dậy, hoảng hốt vô cùng muốn tìm chỗ nấp nhưng không có chỗ nào cả. Và một tên đàn em bước vào nhìn cô với ánh mắt đe dọa đáng sợ.

Hắn ta chạy đến tát cho Anh Kỳ mấy cái rồi nắm tóc cô lôi đi trong sự kháng cự yếu ớt của Anh Kỳ. Nhưng ngay lúc đó một bóng người lao vào giằng co với tên kia, giải cứu cho cô.

Đầu tóc rũ rượi vì bị tên kia nắm chặt đến đau nhứt vô cùng, Anh Kỳ thấy choáng váng đầu óc. Đến khi nhận thức được thì cô mới biết người cứu cô chính là Tuấn Kiệt. Cậu và tên kia đang giằng co với nhau, cuối cùng Tuấn Kiệt bị tên kia đâm áy đâm choáng váng. Anh Kỳ thấy vậy vội vợ lấy khúc gỗ bên cạnh đập vào lưng tên này mấy cái, nhưng vì sức cô quá yếu, cộng thêm mệt mỏi nên không tài nào đánh ngất được tên kia. Hắn buông Tuấn Kiệt đang quằn quại dưới đất rồi đứng phắt dậy nhìn Anh Kỳ với ánh mắt giết người. Cô hoảng sợ lùi lại, giờ khúc gỗ định đánh tiếp nhưng bị hắn ta chụp lấy. Hắn tức giận trả lại cho cô một gậy. Anh Kỳ hoảng sợ đưa hai tay lên đỡ nhưng sau đó, cô nghe một tiếng “hự” rất lớn. Tuấn Kiệt đã thay cô lãnh phát gậy kia.

Tuấn Kiệt kìm nén cơn đau, cậu lao vào tên kia, quyết giành lấy cây gậy trong tay hắn. Hai bên lại giằng co quyết liệt. Hắn ta nhanh chóng đè Tuấn Kiệt xuống dưới và bóp cổ cậu. Tuấn Kiệt cố giãy giụa nhưng không tài nào thoát được.

Anh Kỳ thấy Tuấn Kiệt như vậy thì hoảng loạn. Cô ngó dáo dác xung quanh, chợt nhìn thấy cây súng đang nằm lẩn trong đồng giấy tờ, cô vội chụp lấy và không kịp suy nghĩ, hướng nó về phía tên đó bóp cò.

“Pằng...”

Một luồng máu phun ra, hắn ta ngã xuống. Anh Kỳ sợ hãi lui lại vài bước rồi run rẩy buông súng ra, hai chân khụy xuống.

Tuấn Kiệt ho sặc sụa sau khi được giải thoát, cậu cố bò đến gần Anh Kỳ, ôm lấy cô thật chặt và an ủi cô. Anh Kỳ khóc lớn trong vòng tay Tuấn Kiệt, cô cảm thấy thật may mắn khi được gặp cậu.

- Sao ông lại đưa tôi đến đây? - Hiểu Đồng lên tiếng hỏi giám đốc Giang sau khi cô nhận ra nơi hắn đưa cô đến. Đó chính là công trình đang xây dựng của tập đoàn Nguyên Thành Phong, nơi mà ông Văn Trác đã nhường lại để lấy 2% cổ phần. Công trình đang bị tạm dừng thi công do việc điều tra Vĩnh Thành nên rất vắng vẻ.

- Cháu gái, cháu rất thông minh mà, lần này thử đoán xem? - Giám đốc Giang cười nheo mắt nhìn Hiểu Đồng hỏi.

- Mục đích của ông là lật đổ Nguyên Thành Phong, đây là nơi tập trung tiền bạc của họ, ông đưa tôi đến đây, mục đích là phá hủy nơi này. - Hiểu Đồng nhìn ông ta đáp.

- Đoán giỏi lắm! - Nụ cười của lão Giang vụt tắt. - Ta rất thích những kẻ thông minh. Nhưng ta chẳng thể nào thích cháu được

- Cảm ơn, tôi không cần ông thích! - Hiểu Đồng lạnh lùng đáp.

- Haha... cháu đoán xem, hôm nay ta tìm ai đến cứu cháu? - Lão Giang nhìn cô cười cười hỏi.

Tim Hiểu Đồng thoáng ngừng đập, cô gườm mắt nhìn lão dò xét. Chiếc xe chở cô và lão đi rất ít người, cũng không có xe nào theo sau. Vậy thì người chúng tìm chắc chắn không phải Vĩnh Phong, vì cậu dư sức đối phó với bọn người này. Đột nhiên Hiểu Đồng nhận ra một điều khiến cô run lên:

- Chẳng lẽ ông dụ Vĩnh Thành đến đây?

- Ta thật là ghét cháu, lần nào cũng đoán trúng. - Lão Giang phá ra cười, ánh mắt liếc nhìn cô bén như dao cạo.

- Ông kêu anh ấy đến đây làm gì? Xin ông hãy buông tha cho anh ấy, anh ấy không đắc tội gì với ông hết.

- Hiểu Đồng vội vàng van xin lão.

- Haha... thằng đó đúng là không đắc tội với tao, nhưng ai kêu nó là con trai của Triệu Vĩnh Nguyên, anh trai của Vĩnh Phong làm gì. Hai cha con nhà đó là người mà tao hận nhất. - Hấn gầm lên giận dữ khiến Hiểu Đồng dù bình tĩnh đến đâu cũng phải run bật lên.

- Tại sao ông lại hận bác Nguyên? - Hiểu Đồng ngạc nhiên hỏi. - Chẳng phải ông và bác ấy cùng hợp tác với nhau hại công ty của ba tôi hay sao?

- Hợp tác với hấn ta, không đời nào. Triệu Vĩnh Nguyên là con người ngay thẳng, hấn đời nào lại thông đồng với loại người như ta, huống hồ ta và hấn còn chưa hề gặp nhau lần nào. - Lão Giang cười giễu cợt.

- Vậy kẻ chủ mưu thật sự đứng đằng sau việc phá hủy công ty nhà tôi là ai? - Hiểu Đồng không ngừng thắc mắc. - Rõ ràng chính bà Mai Hoa nói với tôi, chính Triệu Vĩnh Nguyên là người đứng đằng sau vụ này mà.

- Bà Mai Hoa... haha... cháu gái á, cháu tin những lời bà ấy nói sao? Nói cho cháu biết cũng không sao, bà ấy mới chính là kẻ chủ mưu đích thực. Năm xưa bà ta tức giận vì việc ông Vĩnh Nguyên vẫn cứ quyến luyến mẹ của cháu nên đã nói với vợ ông Vũ Triết và hấn đã nhờ ta âm thầm phá hoại. Sau đó tất nhiên ta nhận được một số tiền kha khá.

- Tất cả chỉ vì tiền mà ông làm cái việc thất đức đó ư?

- Cũng vì bà ấy nữa? - Lão Giang đáp với vẻ trầm buồn. Gương mặt bỗng trầm xuống.

- Ai?

- Bà Mai Hoa.

Hiểu Đồng sững sốt vô cùng khi lão Giang thốt ra ba tiếng ấy. Cô lơ mơ nhận ra điều gì đó trong đôi mắt buồn bã của lão.

- Ông yêu bà ấy? - Hiểu Đồng hỏi dù cô đã biết đáp án.

Lão Giang không trả lời, ông im lặng chìm trong trầm tư. Hiểu Đồng nhất thời cũng không muốn phá hủy giây phút này. lát sau lão Giang đứng dậy nói:

- Được rồi, thôi bỏ đi. Cứ ngoan ngoãn ở đây chờ đợi anh hùng của cháu đến cứu.

- Không được, ông không thể làm hại Vĩnh Thành, nếu ông hận Triệu Vĩnh Nguyên cướp người đàn bà của ông thì cũng không liên quan đến anh ấy. Vĩnh Thành không phải con trai của Triệu Vĩnh Nguyên.

Lão Giang nghe xong, quay phắt lại hỏi:

- Cô vừa nói gì?

- Tôi nói Vĩnh Thành không phải là con của ông Vĩnh Nguyên và bà Mai Hoa. - Cô hít một hơi thật sâu nói.

- Sao lại thế được? - Lão Giang kinh ngạc hỏi lại.

- Nếu ông không tin có thể hỏi Vũ Quỳnh, cô ta chính là người gửi giấy xét nghiệm cho Vĩnh Thành, trong đó nói rõ anh ấy không phải con ruột của ông Vĩnh Nguyên. - Hiểu Đồng lập tức nói rõ, cô hy vọng nghe xong, lão Giang sẽ tha cho Vĩnh Thành.

Lão Giang cứ lắc đầu không tin. Nếu Vĩnh Thành không phải con trai Triệu Vĩnh Nguyên vậy thì cậu chính là...

Lão Giang vội vàng chạy đi tìm Vũ Quỳnh nhưng cô ta đã đi đâu mất rồi. Lão Giang nôn nóng muốn xác nhận lại mọi việc, ông quyết định đến tìm gặp bà Mai Hoa.

- Có phải tất cả là toàn bộ sự thật không hả? Các người đã lợi dụng tôi để hại anh Vĩnh Phong? - Vũ Quỳnh tức giận nhìn cái tên đã lừa gạt mình chăt vắn

- Vậy thì sao? - Tên này cười khinh bạc hỏi lại?

Sự thật đã rõ, Vũ Quỳnh cảm thấy tức giận vô cùng, không ngờ cô lại ngu ngốc để bọn người này lợi dụng. Cô tức giận lao vào hấn ta cấu xé, nhưng... bốp... Cô bị té ngã sấp xuống đất.

- Tao nói ày biết, đừng có mà nổi cơn điên không đúng lúc như vậy. Biết điều thì ngoan ngoãn im lặng cho tao, nếu không tao sẽ ày đi theo tụi nó, biết không? - Hấn ta giận dữ chỉ vào mặt cô gầm lên.

Vũ Quỳnh run bần cả người, cô nhìn hấn ta đầy sợ hãi.

- Cút ngay cho tao! - Hấn ta giận dữ ra lệnh.

Vũ Quỳnh vội vàng đứng dậy bỏ đi, nhưng trước khi đi, cô ném lại cho hấn ta ánh mắt căm thù. Thấy Vũ Quỳnh đã đi mất, tên này liền quay lại sau lưng mình. Có một bàn thờ ở đó, bên trên có hình của một gã đàn ông với khuôn mặt bặm trợn vô cùng. Hấn thắp một nén nhang cúng vái rồi nói:

- Đại ca, bây giờ là lúc Hải trả thù cho anh.

“Tụi tao chờ mày đến, nên nhớ nếu tao biết mày báo cho người khác thì tụi tao sẽ giết nó.” Vĩnh Thành vừa lái xe vừa nhớ lại lời hăm dọa của bọn người kia. Từ lúc hay tin Hiếu Đồng bị bắt cóc, cậu không ngờ mình lại nhận được điện thoại của bọn chúng. Không một chút do dự, cậu phóng xe chạy đến chỗ hẹn theo yêu cầu của bọn chúng.

Chiếc xe dừng lại trước khu công trình xây dựng, Vĩnh Thành quan sát xung quanh, dường như rất yên tĩnh. Nhưng ngay sau đó là tiếng xe tiến đến gần, cậu liền quay lại và phát hiện người theo sau chính là Hạ Khanh. Cậu cau mày nhìn cô hỏi:

- Em đến đây làm gì, em theo dõi anh à?

- Em sợ anh có chuyện nên đi theo. - Hạ Khanh vội vàng giải thích. - Em thấy anh nhận được tin nhắn xong liền bỏ đi. Em biết anh đang giấu mọi người chuyện gì đó, chắc chắn liên quan đến Hiếu Đồng nên âm thầm đi theo.

- Đồ ngốc, đã biết là nguy hiểm vậy mà vẫn đi theo anh sao? Em mau trở về đi! - Vĩnh Thành gắt lên.

- Em không về. Nếu có nguy hiểm, em càng nên ở lại. - Hạ Khanh thẳng thừng nói.

- Tội gì em phải làm như vậy chứ? - Vĩnh Thành mím môi hỏi cô.

- Bởi vì em yêu anh. - Hạ Khanh nhìn vào mắt Vĩnh Thành đáp, cô không muốn giấu giếm tình cảm của mình nữa. - Dù có nguy hiểm thế nào, dù có phải chết, em cũng muốn được ở bên cạnh anh. - Nói rồi cô khóc nức nở, tình cảm chôn giấu bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng đã nói ra.

Vĩnh Thành thở dài bước đến bên cạnh Hạ Khanh giúp cô lau nước mắt, giờ phút này trái tim cậu khê rung động.

Vĩnh Thành đưa tay vuốt nhẹ những giọt nước mắt trên mặt Hạ Khanh, lòng cảm thấy đau xót. Một người con gái tốt như thế, lại vì cậu mà đau khổ, vì cậu mà cam tâm chấp nhận lao vào nguy hiểm. Nhưng cậu lại không thể tiếp nhận tình cảm này nên trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng.

- Hạ Khanh, anh biết em đối xử với anh rất tốt. Nhưng mà em theo anh đến chỗ nguy hiểm thế này thì thật ngốc nghếch. Lỡ như em có mệnh hệ nào, anh sẽ đau lòng lắm. Hướng hồ lần này anh đến đây để cứu Hiếu Đồng, vẫn còn chưa biết bọn chúng muốn gì. Em ở đây không chừng bọn chúng lại bắt luôn em uy hiếp anh, như vậy càng nguy hiểm hơn... Cho nên... nghe lời anh trở về đi! - Vĩnh Thành thở dài nói.

- Nhưng mà anh chỉ có một mình ở đây, em không yên tâm... - Hạ Khanh vẫn do dự.

- Đừng lo, bọn chúng bắt cóc Hiếu Đồng chỉ để đưa ra yêu cầu nào đó. Chỉ cần anh chấp nhận mọi yêu cầu của chúng là được. Mạng người quan trọng hơn là tiền bạc, anh sẽ không vì chuyện gì mà để bản thân gặp nguy hiểm đâu. Em yên tâm trở về đi! - Vĩnh Thành nhẹ nhàng an ủi, khuyên lơn Hạ Khanh.

- Hãy hứa là dù thế nào, anh cũng phải trở về bình an! - Hạ Khanh nhìn Vĩnh Thành hít một hơi thật sâu, cô không khóc nữa, cô không muốn Vĩnh Thành chứng kiến nỗi sợ hãi của cô vào giây phút này, điều đó càng khiến cậu lo lắng thêm.

Vĩnh Thành vội vàng gạt đầu cho Hạ Khanh yên tâm, sau đó mở cửa xe cho cô vào. Nhưng khi Hạ Khanh định chui vào xe thì nhận ra hai người họ đang bị bao vây.

- Thật ngại quá, các vị đã vào đây thì không thể quay lại được đâu. - Một tên cầm dao vồ vồ vào đầu, đều giả buông một câu đe dọa.

Bà Mai Hoa đang ngồi trong nhà lo lắng, từ khi Hiếu Đồng xảy ra chuyện, Vĩnh Phong và Vĩnh Thành ra ngoài mãi không thấy về. Ông Vĩnh Nguyên thì bị mết nên lên trên lầu nằm nghỉ.

Đột nhiên cánh cửa nhà bà bị bật ra, một người đàn ông xăm xăm bước vào mặc kệ sự can ngăn của người gác cổng. Bà Mai Hoa nhìn thấy người đó thì tái mặt, người run lên vì tức giận đứng lên mắng:

- Ông đến đây làm gì, ai cho ông vào đây?

Giám đốc Giang mặc kệ, ông bước thật nhanh đến, hai tay nắm chặt lấy hai bả vai bà Mai Hoa, nghiêng rằng hỏi:

- Bà mau nói cho tôi biết, Vĩnh Thành là con của ai?

- Giờ này ông còn hỏi tôi chuyện này hay sao? Chẳng phải lần trước ông đã dùng chuyện này uy hiếp tôi, ép tôi phải giúp ông. Cuối cùng thì Vĩnh Thành bị ông hại chút nữa phải ngồi tù. Ông là tên *****! - Bà Mai Hoa không giữ được vẻ điềm tĩnh của mình, lao vào đấm ông ta trút giận.

Giám đốc Giang sững sờ trước lời mắng nhiếc của bà Mai Hoa. Cả đời ông chưa bao giờ thấy run như lần này, ông yếu ớt giải thích:

- Tôi uy hiếp bà... chuyện đó là việc bà đã từng ở với tôi mà thôi.

Đến lượt bà Mai Hoa sững sốt. Nếu ông ta không biết, vậy thì ai là người gửi giấy xét nghiệm ADN đến cho Vĩnh Thành. Nhưng giám đốc Giang không quan tâm điều bà Mai Hoa đang nghĩ, ông nắm chặt vai bà hỏi lại lần nữa:

- Bà mau nói cho tôi biết, Vĩnh Thành là con ai?

- Nó là con của tôi. - Một giọng nói uy quyền từ phía trên vọng xuống.

Hai người quay mặt nhìn lại, ông Vĩnh Nguyên từ từ bước xuống chậm rãi. Tuy phải chống gậy vì sức khỏe còn yếu nhưng ông bước đi uy phong vô cùng. Ông bước đến bên bà Mai Hoa, nhẹ nhàng nắm lấy tay bà vỗ về rồi mỉm cười dịu dàng hiền hậu. Sau đó ông nhìn sâu vào mắt bà Mai Hoa nói:

- Vĩnh Thành mãi mãi là con trai của hai chúng ta.

Bà Mai Hoa mỉm cười rạng rỡ, lần đầu tiên bà cảm thấy mình rất hạnh phúc. Bà cũng vỗ vỗ vào bàn tay ông. Hai bàn tay tuy chưa phải già nua nhưng cũng bị năm tháng tàn phá, lần đầu tiên cảm thấy hơi ấm từ bàn tay người kia.

Giám đốc Giang chứng kiến cảnh tượng đó có chút đau lòng nhưng trong lòng đã hiểu được Vĩnh Thành là con ai. Ông ngậy người một lúc rồi nói:

- Vậy là... vậy là... - Người ông bỗng rùng mình một cái khi nghĩ đến việc Vĩnh Thành đang ở chỗ nguy hiểm, ông lao ra cửa sau khi buông ra câu:

- Nguy rồi... Vĩnh Thành...

Khi tỉnh dậy, Vĩnh Thành cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng và xung quanh hơi nóng đến ngột thở. Cậu nhớ lại lúc bị bọn chúng bắt vào một căn phòng, ép phải ký tên vào một số giấy tờ gì đó rồi bị bọn chúng đánh đập một trận cho đến khi bất tỉnh.

Cái nóng bao trùm khiến cậu ngột thở và ho sặc sụa. Trong làn khói mờ mịt cậu nhìn thấy một bóng dáng đang ra sức đẩy cửa để thoát ra. Miệng luôn gọi “Vĩnh Thành, mau thức dậy đi.”

- Hạ Khanh! - Vĩnh Thành khẽ gọi tên cô khi nhìn rõ người trong làn khói đó là ai.

- Vĩnh Thành anh tỉnh rồi sao? - Hạ Khanh mừng rỡ reo lên. - Chờ một chút, em đẩy cánh cửa này gần ra rồi.

Vĩnh Thành nhìn quanh thì mới biết họ đã bị nhốt vào kho đông lạnh chưa được hoạt động. Cánh cửa của kho đông lạnh rất nặng. Lửa bao trùm khắp nơi nhưng nơi cậu nằm là nơi an toàn nhất. Cậu thấy gương mặt Hạ Khanh đầy mồ hôi, bộ đồ công sở màu xanh rất thanh lịch của cô cũng bám đầy bụi dơ bẩn. Gò má cô vẫn còn sưng đỏ, chắc chắn là bị bọn chúng đánh. Điều đặc biệt là hai bàn tay của Hạ Khanh dường như rộp đỏ cả lên. Vĩnh Thành giật mình nhìn kỹ lại, lòng thấy đau đớn. Cô vì muốn cứu hai người mà không ngại đau đớn chạm vào cánh cửa nóng như lửa kia.

- Anh giúp em... - Vĩnh Thành cố sức đứng dậy và đi tới cùng hợp lực với Hạ Khanh.

Nhưng khi cánh tay vừa ra sức đẩy thì một cảm giác đau đớn lan đến khiến cậu rên rỉ. Chưa bao giờ Vĩnh Thành oán trách cánh tay tàn phế của mình lúc này, cậu cắn răng kìm nén cùng Hạ Khanh đẩy cánh cửa sắt nặng hơn núi này.

Không khí bị lửa đốt cháy gần như cạn kiệt, họ dần dần đuối sức, cánh cửa cũng chỉ nhúc nhích một chút rồi dừng lại. Thất vọng vô cùng, họ cùng nhìn nhau, ánh mắt thiết tha, sau đó nhoèn miệng cười. Họ chấp nhận, chấp nhận cùng nhau đi đến chân trời mới. Hai người họ ôm chầm lấy nhau, Vĩnh Thành vuốt nhẹ mái tóc đã dính đầy mồ hôi của Hạ Khanh, cô ngồi tựa vào lòng cậu, hạnh phúc mỉm cười vì tình yêu của cô đã có hồi đáp. Hoạn nạn và sinh tử có nhau, họ mãi nguyện nhắm mắt lại chờ đợi.

“Kétttttt...”

Cánh cửa bỗng mở ra, trong mơ hồ họ nhìn thấy những gương mặt quen thuộc.

- Tụi mày vẫn nhanh nhẹn như xưa nhỉ? - Một tên hần học, ánh mắt toát lên sự nguy hiểm, môi nhếch lên sự gian xảo mỉm cười khi nhìn thấy những gương mặt đã từng đối đầu và chiến thắng chúng. - Chỉ tiếc rằng lần này tụi mày chỉ có con đường chết thôi. Tụi bây có bao nhiêu đây người đứng là không đủ để bọn ta giã gân giã cốt. - Hần ta nhìn vào bọn họ thì chỉ thấy có bốn người thì cười mỉa.

Vĩnh Phong sau khi nhận được điện thoại của Tuấn Kiệt và Anh Kỳ đã cùng Thiên Minh, Thế Nam, Quốc Bảo nhanh chóng chạy tới nơi. Cậu nheo mắt nhìn kỹ kẻ trước mặt mình, hóa ra hẳn ta chính là tên Hải, cái tên áo xanh - trợ lý đắc lực của tên đại ca, kẻ đã hành hạ Hiếu Đồng không thương tiếc. Nghe hẳn nói thì giận dữ bảo:

- Mày đừng vội đắc ý. Lần này tụi tao không ngu ngốc mà đối chọi với tụi bây như xưa. Tụi tao sẽ để pháp luật trừng trị bọn bây.

- Pháp luật... haha... Tụi tao chính là pháp luật ở đây. - Tên Hải cười phá lên. - Nói pháp luật với tao thì chờ nhận xác của con bồ mày đi.

- Mày... - Vĩnh Phong tức giận định xông tới. Số lượng người của bọn chúng không nhiều, cậu tự tin bốn người bọn họ dư sức đối phó.

Nhưng Thiên Minh đã giữ tay cậu lại:

- Bình tĩnh đi, chờ người của chúng ta đến rồi hãy ra tay. Bọn chúng có con tin trong tay, nếu manh động sẽ làm nguy hại cho Hiếu Đồng.

- Sao hả, sao không ra tay? Sợ à? - Tên Hải cười giễu cợt khiêu khích nói.

- Mau thả người ra... - Vĩnh Phong gằn giọng trừng mắt nhìn hẳn ra lệnh.

- Thả người... - Tên Hải cười làm vẻ suy nghĩ. - Mà muốn thả ai: Hiểu Đồng... bé Đường hay anh trai Vĩnh Thành của mà?

Bốn người Vĩnh Phong kinh ngạc vô cùng, rồi tức giận nhìn chúng đầy căm thù.

Không những bắt Hiểu Đồng mà chúng còn bắt cả Vĩnh Thành và bé Đường.

- Thằng khôn! - Quốc Bảo nghiêng răng mắng.

- Để tao nói cho tụi bây thêm một bí mật nữa nha, đó là mấy anh em trong giang hồ của tụi bây sẽ không đến đây đâu, kể cả cảnh sát. Trước khi tiến hành bắt cóc, tụi tao đã cài gián điệp vào rồi, hẳn ta sẽ chỉ cho bọn kia đi theo một hướng khác và cắt đứt mọi liên lạc với cảnh sát. - Dừng lại một lát, hẳn đắc ý cười. - Nói cách khác tụi bây nhất định phải chết trong tay tao.

Ánh mắt bốn người bọn họ nhìn chúng đầy tức giận, hận không thể ăn gan uống máu chúng ngay lập tức.

- Được, người tụi bây hận là bọn tao. Vậy thì bọn tao chấp nhận để tụi bây xử, thả ba người kia ra đi! - Thế Nam bước lên phía trước nói.

- Thả người... dễ vậy sao? - Tên Hải cười đểu cáng đáp. - Mục đích của tụi tao là hành hạ tụi bây cho đến chết mà, làm gì có chuyện thả người dễ đến vậy.

- Bây giờ mà muốn sao? - Thiên Minh lên tiếng hỏi, cậu cố gắng kìm cơn giận xuống.

- Đại ca tao vốn rất thích chơi trò thử thách. Bây giờ tao cũng muốn tạo ra vài thử thách nữa cho tụi bây chơi. Thắng thì cứu người, thua thì chịu chết. Sao hả, tụi bây muốn chơi không? - Tên Hải hất đầu khoái chí hỏi.

- Trò chơi gì? - Vĩnh Phong đánh mặt hỏi.

- Quy tắc cũ thôi. Hiểu Đồng bị nhốt ở khu bên kia, tụi bây lần lượt qua từng trạm thử thách thì đến gặp tao và Hiểu Đồng. Vĩnh Phong, tao chờ mà ở đích cuối cùng, nếu mà đến trễ thì chờ nhật xác của bọn họ đi nha. Hy vọng mà không làm tao thất vọng.

Nói xong, tên Hải chui vào xe, chạy mất về phía bên kia xí nghiệp. Vĩnh Phong và ba người kia định đuổi theo nhưng đã bị mấy tên đàn em bao vây. Vậy là một trận chiến đổ máu lại xảy ra. Đã lâu rồi bọn họ không đánh đấm gì, bây giờ ra tay dường như động tác có phần chậm chạp, nắm tay có phần tê dại nhưng họ vẫn quyết tâm giành phần thắng.

Vài tên ngã xuống đất rên rỉ, chỉ còn lại vài tên trụ lại. Quốc Bảo bèn hét lên:

- Đi đi... ở đây giao cho em.

- Cẩn thận! - Thiên Minh vỗ vai Quốc Bảo nói.

Quốc Bảo gạt đầu, họ lên xe đuổi theo tên Hải. Quốc Bảo cúi xuống nhặt con phở dài dưới đất lên, sau đó cởi áo quần chặt chuôi phở và tay để nó hợp nhất không rời. Cậu nhìn bọn kia với ánh mắt đầy nộ khí nói:

- Đứa nào muốn chết thì tới đây.

Vốn dĩ Quốc Bảo đã thắng thế nhưng bị một tên đang nằm dưới đất đã tỉnh lại chồm lên chém lén cậu từ phía sau, một vết ngay lưng và một vết vào chân. Đau đớn hét lên, Quốc Bảo loạng choạng lùi lại phía sau. Bọn kia thừa thế lao tới, Quốc Bảo chỉ có thể vừa đỡ vừa lùi lại, cuối cùng té xuống đất. Một tên lao tới chém xuống nhưng bất ngờ có người cho hắn ta một đạp ngã lăn quay. Người đó đỡ Quốc Bảo dậy rồi cười nói:

- Không ngờ cũng có lúc cậu thảm hại đến vậy.

Quốc Bảo đứng dậy nhìn lại người đã cứu mình, người đó chính là người bạn chơi thân từ nhỏ của cậu - Đại Bình. Một chút ngỡ ngàng kinh ngạc, một chút vui mừng, Quốc Bảo không tin vào trước mắt mình thì Đại Bình cười nói:

- Lâu rồi, không cùng cậu song kiếm hợp bích, xem thử lần này có còn ăn ý như xưa không?

Quốc Bảo khê cười gật đầu. Đại Bình cúi xuống nhặt con phở lên, cả hai cùng xoay người nhìn bọn kia với khí thế áp đảo khiến cho chúng sợ hãi.

Cả ba người bọn họ lên xe đuổi theo thì giữa đường đã có người chờ họ với cho thử thách thứ hai. Quy luật chơi nhanh chóng được nói rõ.

- Đi đi... để anh chặn. - Thiên Minh giục Thế Nam và Vĩnh Phong.

Hai người họ xuống xe, men theo đường chạy tiếp. Thiên Minh ở lại cùng chuẩn bị một cuộc liều mạng với tên kia. Thử thách lần này là hai xe ở hai đầu cùng chạy về phía nhau, bên nào ra khỏi lề đường thì sẽ thua. Một cuộc thử thách tính gan lì, nếu như không chiến thắng thì không lấy được chiếc điện thoại trên tay tên kia thì hẳn ta sẽ báo cho tên Hải ngay lập tức và Hiểu Đồng sẽ gặp nguy.

Thiên Minh nhìn chằm chằm vào chiếc xe phía đối diện. Nhả cần, giật số, sau đó phóng xe lao về phía trước không một giây dừng lại. Ánh mắt cậu nhìn thẳng chiếc xe màu xám trước mặt, cứ thế lao đến. Bên kia, tên này cũng lao đến với tốc độ tương tự, nếu như hai xe lao vào nhau, chắc chắn sẽ xảy ra một tai nạn thảm khốc.

Thiên Minh nghĩ đến món nợ mình nợ Hiểu Đồng, cậu cắn chặt môi quyết tâm không dừng lại. Trong giây phút đó cậu nhìn thấy bé Phong và Trúc Diễm đang cùng nhau nắm tay chờ cậu về. Chỉ cần lần này có thể chiến thắng, cậu sẽ cùng họ một hạnh phúc vĩnh cửu.

Khi hai xe chỉ còn cách nhau mười mét, Thiên Minh hít một hơi thật sâu lấy tinh thần chờ đợi một cơn chấn động kinh hồn. Nhưng ngay khi giây phút tưởng chừng sự va chạm như sấm sét xảy ra thì đột nhiên tên kia sợ hãi quặt tay lái qua phía khác rồi đâm sầm vào bức tường nát tan. Tuy vậy chiếc xe của Thiên Minh cũng bị trượt dài một đoạn, dù thắng lại kịp thời cũng không tránh được va đập mạnh. Toàn thân đau ê ẩm, chân của Thiên Minh bị va đập mạnh khiến các đốt dây chằng bị tác động mạnh gây nhức nhối.

Thiên Minh khê cười, cậu đã hoàn thành sứ mệnh.

Thế Nam cùng Vĩnh Phong chạy tới nơi thì nơi đó đang bốc cháy, nghĩ rằng Hiểu Đồng, bé Đường và Vĩnh Thành có thể bị mắc kẹt trong đám lửa nên hai người vội chia hai ngã chạy đi cứu người. Vĩnh Phong đang tìm bình chữa cháy thì từ chỗ cầu thang, có bốn người đang đi xuống. Nhìn kỹ thì mới nhận ra đó là Tuấn Kiệt và Anh Kỳ đang dìu Vĩnh Thành và Hạ Khanh. Cậu vội vàng chạy lại phụ giúp.

- Cũng may tôi và Anh Kỳ thấy Vĩnh Thành và chị Hạ Khanh chạy vào nên mới chạy tới cứu kịp. Bọn chúng đã cử người đứng đây canh gác, cũng may bị tôi đánh ngất.

- Tuấn Kiệt vừa giải thích vừa đặt Vĩnh Thành ngồi xuống khi nhìn thấy Vĩnh Phong.

- Vĩnh Thành... anh không sao chứ? - Vĩnh Phong khê lay người Vĩnh Thành.

Vĩnh Thành và Hạ Khanh từ từ tỉnh lại. Nhìn thấy Vĩnh Phong, Vĩnh Thành đã chụp lấy tay cậu thều thào:

- Mau đi cứu Hiểu Đồng...

- Em biết rồi, để em đưa anh đi ra xe trước. - Vĩnh Phong gật đầu hốt hoảng nói.

- Không cần đâu... - Vĩnh Thành lắc đầu. - Anh không sao hết, mau đi cứu Hiểu Đồng đi.

- Giúp tôi đưa họ tới bệnh viện. - Vĩnh Phong nhìn Tuấn Kiệt khê cầu khẩn.

Vĩnh Phong đang cùng Tuấn Kiệt dìu Vĩnh Thành đứng dậy, Anh Kỳ cũng dìu Hạ Khanh bước đi. Họ không hề biết rằng cái tên canh gác đã bị Tuấn Kiệt đánh ngất xỉu đã tỉnh lại và theo lệnh phải giết chết Vĩnh Thành cho bằng được trước mặt Vĩnh Phong. Hẳn ta rút cây súng ra nhắm Vĩnh Thành mà bắn. Thế Nam đang chạy đến thấy vậy liền hô to:

- Vĩnh Phong cẩn thận.

Cả nhóm quay đầu lại nhưng tất cả đã muộn. Phát súng đã vang lên xé gió, bay thẳng một đường nhắm vào Vĩnh Thành. Nhưng ngay giờ phút quyết định thì một bóng người phi tới che chắn cho Vĩnh Thành.

Một tiếng “hự” lớn vang lên kèm theo một dòng máu đỏ tươi tuôn tràn, người đó ngã xuống. Tên sát thủ định bắn tiếp phát nữa nhưng Thế Nam đã lao đến chụp lấy cánh tay chỉ lên trời vì vậy phát súng thứ hai đã chỉ thiên. Hai bên giằng co cuối cùng Thế Nam cũng hạ được tên kia.

- Tại sao ông lại cứu tôi? - Vĩnh Thành ngỡ ngàng nhìn giám đốc Giang đang nằm trên vũng máu.

- Lại gần ta, cho ta nhìn con một chút. - Giám đốc Giang chìa bàn tay đầy máu của mình ra, ánh mắt yếu ớt nhìn Vĩnh Thành khẽ gọi.

Một chút gì đó chạy xuyên qua người Vĩnh Thành khi nhìn vào đôi mắt thiết tha đó, cậu khẽ quỳ xuống bên cạnh giám đốc Giang, nắm lấy bàn tay đầy máu của ông bằng cánh tay gần như tàn phế của mình.

- Ta xin lỗi... đã hại con ra nông nỗi này! - Lão Giang thều thào. - Hãy tha thứ cho ta... con thật giống ta hồi còn trẻ.

Vĩnh Phong và Vĩnh Thành kinh hoàng nhìn lão Giang. Môi Vĩnh Thành mấp máy...

- Chẳng lẽ ông là...

- Ta xin lỗi, ta biết không thể nào bù đắp lỗi lầm của mình đã gây ra cho con được nhưng mà ta cầu xin con, hãy nghĩ tình ta sắp chết mà tha thứ cho ta có được không? - Giám đốc Giang thều thào van xin.

- Không đâu... ông sẽ không chết đâu. Nếu muốn tôi tha thứ thì ông phải cố gắng sống. - Vĩnh Thành đau đớn rơi nước mắt, tay cố gắng ngăn dòng máu đang tuôn.

- Đừng như vậy. Hãy để ta chết đi... suốt cuộc đời ta gây ra quá nhiều điều ác cho nên ông trời mới bắt ta chết. Nhưng ta thấy rất hạnh phúc vì trước khi chết có thể nhìn thấy con. - Lão Giang nắm chặt lấy tay Vĩnh Thành, sau đó mắt ông từ từ khép lại.

- Ba... ba... - Vĩnh Thành đau đớn gọi. - Ba đừng chết mà, nếu muốn bù đắp thì hãy cố gắng sống. Con muốn có một người cha, dù là xấu hay là tốt thì người mãi mãi là ba của con. Làm ơn đừng bỏ con... ba ơi!

- Haha... trước khi chết, ba có thể nghe được tiếng con gọi thì ba đã mãn nguyện lắm rồi. - Lão Giang thều thào, đưa tay vuốt mặt Vĩnh Thành rồi mi mắt khép chặt lại, bàn tay rơi xuống thình không.

Vĩnh Thành đau đớn khóc thét lên gọi... Hạ Khanh và Anh Kỳ cũng không cầm được lòng mà khóc nức nở.

“Đùng...”

Một tiếng súng được bắn ra từ một góc sân thượng vang lên. Tên Hải đang đứng trên đó nhìn Vĩnh Phong về mặt thách thức nói:

- Lên đây đi, Vĩnh Phong. Tao đợi mày lâu rồi.

- Lo cho họ giùm mình. - Vĩnh Phong nhìn Thế Nam yêu cầu, rồi không đợi Thế Nam đáp đã quay đầu hướng sân thượng mà chạy.

Khi Vĩnh Phong chạy đến nơi thì thấy Hiếu Đồng và bé Đường đang bị cột ở hai góc của sân thượng.

Cậu quay người nhìn Hiếu Đồng, hai tay cô bị trói chặt kéo ngược lên cây cột phía trên. Trên cột có gắn một cái ròng rọc. Đầu dây còn lại được dính trên một cái khoen tròn. Dưới chân cô là một tấm ván đặt bấp bênh trên thành lan can của sân thượng. Hiếu Đồng đứng ở một đầu của tấm ván, đầu kia được giữ lại tạo sự thăng bằng bởi một sợi dây, sợi dây này được luồn dưới một thùng sắt nặng và đầu này của sợi dây cũng được dính chặt vào một cái khoen tròn.

Hai khoen tròn này có một sợi dây thừng bậc trung thông qua khiến cho chúng sát vào nhau, sợi dây thừng bậc trung này ở hai đầu cũng có hai khoen tròn. Bên kia bé Đường cũng bị buộc chặt bởi cách thức y như vậy.

Và ở bốn cái khoen tròn của hai sợi dây thừng bậc trung này được nối với nhau bằng một sợi dây thừng cực đại, sợi dây thừng cực đại này lại được cột vào một cái cây trụ ngay chỗ tên Hải đứng.

Hiếu Đồng nhìn Vĩnh Phong với ánh mắt cực kỳ hoang mang và lo sợ, cô khẽ meo máo nói:

- Đồ ngốc, sao anh lại đến đây một mình!

Cậu nhìn Hiếu Đồng đầy yêu thương khẽ cười nhưng không đáp. Giữa hai người yêu thương nhau đôi khi chỉ cần một cái nhìn, một cái chớp mắt cũng đã nói hết tất cả. Vĩnh Phong quay đầu nhìn bé Đường, con bé không khóc nhưng ánh mắt đầy sợ hãi. Dù có gan dạ, dù có mạnh mẽ thì nó vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Lần đầu tiên, Vĩnh Phong nhìn kỹ bé Đường, bé Đường lúc nhỏ khá giống Hiếu Đồng nhưng càng lớn, lại có nhiều nét riêng biệt, nhất là đôi mắt. Đôi mắt của bé Đường càng lớn càng giống cậu. Đây có phải là vì bé là em gái ruột của cậu mà cậu cảm nhận như thế không? Cậu vẫn biết rõ điều này từ lâu rồi nhưng cậu không nhìn nhận, cậu sợ cái sự thật này. Nhưng giờ đây cậu lại vui mừng vì điều này là sự thật.

Có lẽ vì họ có cùng dòng máu cho nên ngay lần đầu tiên gặp, thấy bé Đường bị lạc cậu mới động lòng trắc ẩn mà ra tay cứu giúp. Cũng vì vậy mà cậu có thể gặp được Hiếu Đồng.

Nhìn ánh mắt của bé Đường như đang cầu cứu khiến Vĩnh Phong trào dâng cảm xúc đau đớn mãnh liệt, đứa em gái của cậu, đứa em đáng thương chưa bao giờ được thừa nhận.

Cả hai người đều bị dây trói chặt, dây trói cứa vào tay để lại những vết thâm tím ngắt, Vĩnh Phong thấy mà đau lòng.

- Mày muốn gì? - Vĩnh Phong quay đầu nhìn tên Hải đầy căm hận.
- Tao muốn gì hần mày phải biết chứ? - Tên Hải cầm khẩu súng xoay vòng vòng trước mặt vẻ khiêu khích.
- Đại ca của tao vì tội bây mà phải bỏ mạng trong tù, tao nhất định phải báo thù.
- Đại ca mày chết trong tù thì cứ đi tìm những người quản tù hay mấy thằng bạn tù làm đại ca mày chết mà trả thù. Sao lại tìm tội tao? - Vĩnh Phong hần học đáp.
- Nếu không phải tội bây thì đại ca tao đâu có bị bắt rồi chết oan ức chứ. - Tên Hải ánh mắt long lên sòng sọc mắng.
- Là do hần tự chuốc lấy, trách ai được chứ. - Vĩnh Phong cả cười nói.
- Cấm mày xúc phạm đại ca tao! - Tên Hải gằn như nổi điên.
- Mau thả hai chị em họ ra! - Vĩnh Phong đánh mặt nghiêng răng nhìn tên Hải đầy tức giận ra lệnh.
- Không thả. - Tên Hải cũng đánh mặt lên thách thức đáp. - Muốn tao thả cũng được. Chấp nhận trò chơi của tao để cứu họ chứ?
- Trò chơi gì? - Vĩnh Phong lạnh băng đáp.
- Rất đơn giản, chỉ cần khi tao thả sợi dây này ra mà mày có thể chụp được trong thời gian ngắn nhất thì có thể cứu hai người bọn họ. Để xem sức người có thể kéo được cả hai người bọn họ hay không? - Tên Hải cười nham hiểm quay đầu nhìn Hiếu Đồng và bé Đường rồi đưa mắt nhìn nơi nối hai đầu sợi dây trói họ, đôi mắt ánh lên tia gian xảo đầy thâm ý.
- Vĩnh Phong, hãy chụp lấy đầu dây bên phải! - Hiếu Đồng đột nhiên hét lên ra lệnh.

Vĩnh Phong còn chưa rõ ý Hiếu Đồng nên ngoảnh đầu nhìn kỹ sợi dây lần nữa. Cậu giật mình phát hiện ra một điều. “Hóa ra là như vậy. Trò chơi đơn giản này nhưng có thể chết người như chơi.”

Chỉ cần hần ta giật dây một cái, sợi dây thừng lớn này sẽ buông ra, hai sợi dây bạc trung cũng vì vậy mà buông ra khỏi sợi dây đang giữ tính mạng của hai chị em Hiếu Đồng.

Chỉ cần đầu dây giữ hai đầu dây của họ thả ra, họ lập tức sẽ rơi xuống. Nếu cậu chụp kịp thì may ra có thể cứu họ, còn nếu không kịp thì... Vĩnh Phong không dám nghĩ tiếp. Nhưng có một điều Vĩnh Phong có thể chắc chắn, tên Hải sẽ không dễ dàng đứng yên cho cậu cứu hai chị em họ.

Tên Hải nhìn Vĩnh Phong một cách thông thả, môi nhếch lên đầy giễu cợt chờ đợi.

- Sao hả, suy nghĩ xong chưa? Chấp nhận hay không chấp nhận?

Vĩnh Phong không trả lời, cậu bặm môi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tên Hải đang đắc chí mà hận không thể giết chết hần ta ngay lập tức.

- Đúng là hơi khó nghĩ thật, em gái và người yêu... - Tên Hải bắt đầu khiêu khích.

- Vĩnh Phong, em xin anh, hãy cứu lấy bé Đường! - Hiểu Đồng nhìn Vĩnh Phong méo máo van nài.

Vĩnh Phong hết nhìn sang cô rồi nhìn sang bé Đường đang bắt đầu rơi nước mắt. Một đứa bé mới hơn bảy tuổi đang sắp sửa đối mặt với cái chết mà không kêu gào, la hét mà chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. Vĩnh Phong đưa đôi mắt đầy thương xót nhìn bé Đường.

Giờ phút này, lại bắt Vĩnh Phong phải lựa chọn, một sự lựa chọn đầy đau khổ.

- Thế nào, quyết định cứu ai đây? Cứu người yêu thì hai người sẽ sống trong đau khổ dần vật suốt trước cái chết của em gái của cả hai người. Cứu em gái thì người sẽ mãi mãi sống trong đau khổ khi chứng kiến người yêu chết trước mặt mình. À quên nói cho người biết một chuyện, người yêu của người đang có thai, chắc là con của người. - Tên Hải đều giả cười nói, môi hắn ta nhếch lên đầy thâm hiểm khi chứng kiến biểu hiện đầy phân vân đau khổ của Vĩnh Phong, hắn ta cố ý nói thêm một sự thật cho Vĩnh Phong biết.

Vĩnh Phong đứng ngây người, cậu quay người nhìn Hiểu Đồng với một ánh mắt ngây dại. Trong giờ phút này, cái tin này thật là một cú sốc lớn, là tin vui hay là tin buồn. Thật sự Vĩnh Phong không biết cảm xúc của mình trước thông tin này là như thế nào. Cậu sắp được làm cha, một đứa bé là con của cậu và Hiểu Đồng, là kết tinh tình yêu của hai người, là niềm hạnh phúc vô bờ của cậu.

Đúng lí Vĩnh Phong rất vui mừng, rất hạnh phúc khi hay tin này nhưng mà trong hoàn cảnh này, cái tin này lại khiến cậu càng lo sợ hơn. Tại sao lại là giờ phút này.

- Vĩnh Phong, nếu anh cứu em, em sẽ hận anh suốt đời. - Hiểu Đồng nghiêng răng nhìn Vĩnh Phong lạnh lùng nói.

Khóe môi Vĩnh Phong giật giật, ánh mắt thoáng vẻ bất lực nhìn Hiểu Đồng. Hiểu Đồng đã không cho cậu một sự lựa chọn. Cô đã quyết định thay cậu.

- Đừng rề rà nữa, quyết định xong chưa? Tao đếm đến ba đó. - Tên Hải bắt đầu gầm gừ đếm.

41. Chương 41 : Ngoại Truyện 1: Đám Cưới

Ngoại truyện 1: Đám cưới

Mọi đau khổ và gian nan cuối cùng cũng đã rời xa, những người yêu nhau lại về với nhau. Những giọt nước mắt đau khổ đã không còn rơi, nhường lại cho những năm tháng hạnh phúc.

Đình Ân sau hai đợt phẫu thuật thẩm mỹ, vết sẹo do bị phỏng đã biến mất khỏi gương mặt kiêu diễm của cô. Rút khỏi làn điện ảnh, cô hạnh phúc nắm tay Thế Nam vào lễ đường đám cưới sau một thời gian chuẩn bị.

Đám cưới của họ được tổ chức ở một nhà thờ có phong cách lãng mạn và thơ mộng với một sắc trắng. Họ không phải muốn tổ chức một đám cưới rườm rà, phải có cha xứ, phải có sự chứng kiến của nhiều người, nhưng Minh Thùy vì thích được nói ra ba chữ linh thiêng:” Con đồng ý” nên nâng nặc đòi phải vào nhà thờ làm lễ, Hiểu Đồng và Đình Ân cũng đành chịu ý cô.

Sáng ngày diễn ra buổi lễ là một ngày ấm áp, nắng dịu nhẹ, gió thổi hiu hiu cộng với phong cảnh tuyệt đẹp bên ngoài khiến cho buổi lễ diễn ra hoàn hảo hơn.

Hai bên hàng ghế trong lễ đường có rất nhiều khách, đó toàn bộ đều là bạn bè thân thiết của họ. Lễ đường được trang trí rất nhiều hoa và đầy những bong bóng màu sắc khiến cho nhiều em bé nhao nhao đòi lấy.

Tại phòng chờ cô dâu.

Hiếu Đồng và Đình Ân mặc chiếc váy trắng tinh khiết của cô dâu hồi hộp chờ đến lúc làm lễ, trong khi Minh Thùy thì hồi hộp lo lắng đứng ngồi không yên. Sự căng thẳng và lo lắng của Minh Thùy cũng bắt đầu lây cho Hiếu Đồng và Đình Ân, chiếc áo cưới bó sát người càng khiến họ cảm thấy khó thở hơn.

- Cốc ...cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa đã phá tan sự hồi hộp của họ, Minh Thùy hoảng hốt nắm chặt tay Hiếu Đồng hỏi:

- Chị đến giờ rồi sao? Làm sao đây...

Hiếu Đồng bèn liếc nhìn đồng hồ trên bàn, những vẫn còn khá sớm, cô bèn trấn an Minh Thùy:

- Bình tĩnh đi. Hít thở sâu vào, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Nói thì nói vậy, những ngay bản thân cô cũng thấy hồi hộp không kém. Quay sang nhìn Đình Ân cũng thấy tay cô đang siết chặt. Hôm nay là ngày trọng đại với họ, ngày mà mọi cô gái đều muốn trải qua.

Cánh cửa mở ra thì Hiếu Đồng thấy Mai Thi đang cười trước cửa.

- Minh đến xem mọi người thế nào? Vội lại đem thư của tổng giám đốc cho Hiếu Đồng.

Nói rồi cô quay lại nhìn sang người đang tiến lại gần mình cười gọi:

- Hữu Thiên, anh mau đem đến đây.

Từ xe Hiếu Đồng thấy được vẻ mặt nhăn nhó của Hữu Thiên, tay cầm một phong thư đưa đến trước mặt của Hiếu Đồng:

- Thư của em.

- Cám ơn anh.

- Lần sau đừng có bắt anh đợi em nữa – Hữu Thiên quay qua Mai Thi trách mắng.

Mai thi cười hì hì ôm lấy cánh tay của Hữu Thiên một cách tự nhiên nũng nịu nói:

- Em biết rồi.

Hữu Thiên cũng bất lực thở dài, có lẽ suốt đời cậu cũng không thoát được sự đeo bám này. Chỉ có thể chấp nhận, dùng ánh mắt chiu mến nhìn Mai Thi bảo:

- Anh đi đây, em ở lại với Hiếu Đồng đi.

Mai Thi khẽ gật đầu nhìn Hữu Thiên chào Hiếu Đồng rồi quay đi.

- Lát nữa, ráng bắt cho được bó hoa cô dâu đi – Hiếu Đồng cười trêu Mai Thi.

- Haha...đến ba bó lận, lẽ nào mình không nhận được bó nào – Mai Thi cười hớn hỡ nói rồi kéo Hiếu Đồng vào trong phòng nhìn ngắm ba cô dâu vừa xuống mộ vừa khen ngợi:

- Ba người đẹp quá.

Sau đó hai cô nàng Mai Thi và Minh Thùy cùng nhau ríu ra ríu rít kể chuyện đầy thân thiết. Minh Thùy còn khoe đã mua cho cả ba mấy bộ đồ ngủ đầy gợi cảm.

Hiếu Đồng lặng lẽ đọc thư của Vĩnh Thành. Trong thư anh nói phẫu thuật tay rất thành công, hiện nay vẫn đang tập vật lý trị liệu nên sẽ về chúc mừng đám cưới của hai người sau. Vĩnh Thành còn gửi cả hình chụp.

bên cạnh anh là Hạ Khanh, cô là người vận động anh trong lúc đau đớn, Vĩnh Thành đã dùng bàn tay tưởng như bị liệt của mình nắm lấy tay Hạ Khanh, rồi đây hai người họ sẽ hạnh phúc bên nhau.

Cuối cùng buổi lễ cũng bắt đầu, ba cô dâu xinh đẹp mặc váy cưới màu trắng thiên liêng từ từ bước ra tiến về phía ba chú rể đang mặc lễ phục màu trắng rất đẹp.

Đám trẻ con thích thú reo lên nhìn ngắm, bé Đường và bé Phong cùng nhau tung lên những cánh hoa đỏ thắm làm cho lễ đường thêm đẹp hơn.

Sáu người đứng trước mặc cha xứ cùng nói lên ba từ:” Con đồng ý” , nguyện ý cùng nhau sống đến bạc đầu.

Lúc cha xứ bảo: “ Các con hãy cùng nhau trao nhẫn”

Minh Thùy và Quốc Bảo hồi hộp đến nỗi suýt đánh rơi nhẫn vội vàng chụp lại, vô tình dẫm lên váy cưới của Hiếu Đồng và Đình Ân khiến cho hai người suýt ngã xuống đất. Cũng may Vĩnh Phong và Thế Nam đã nhanh tay đỡ kịp.

Vĩnh Phong lo lắng hỏi:

- Em không sao chứ? Lát nữa bám chặt lấy anh, không để vấp ngã, nếu không em bé trong bụng sẽ không tốt.

Hiếu Đồng đỏ mặt gật đầu.

Thế Nam nghe Vĩnh Phong căn dặn Hiếu Đồng cũng quay sang căn dặn Đình Ân:

- Em cũng phải như vậy biết không? Mấy tháng đầu cần giữ kỹ.

Đình Ân cũng xấu hổ gật đầu.

Quốc Bảo nghe hai người anh nói thế bèn kinh ngạc chỉ tay run run nói:

- Hai người đã có rồi.

- Đúng vậy – Vĩnh Phong và Thế Nam đồng thanh đáp với vẻ vui sướng.

Quốc Bảo nghe vậy thì tức bèn kêu lên.

- Không được, mau làm lễ nhanh lên chúng ta về động phòng, anh cũng muốn làm cha.

Minh Thùy xấu hổ đấm cho Quốc Bảo một cái, mọi người trong lễ đường nghe vậy thì phá ra cười.

Khi tàn tiệc, Hiếu Đồng cùng Vĩnh Phong trở về nhà đi vào phòng của họ, căn phòng đã được ** Năm dọn dẹp sắp xếp có đôi có cặp và trải ga giường mới tinh. Vĩnh Phong hạnh phúc ôm Hiếu Đồng trong vòng tay mình nhẹ nhàng âu yếm vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô. Nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn, Hiếu Đồng cũng hạnh phúc đón nhận tình yêu ấm áp của Vĩnh Phong.

Trải qua bao gian nan cuối cùng họ cũng có thể đến bên nhau bằng một tình yêu trọn vẹn. Giờ đây bên cạnh họ còn có đứa con, một kết tinh đang dần dần lớn, một hạnh phúc mới đang đến trong tương lai của họ.

Vĩnh Phong buông Hiếu Đồng ra, cậu nhìn cô say đắm như khắc ghi vào trong tâm can, khắc sâu gương mặt cô vào trong từng thớ thịt, từng đốt xương của mình, cuối cùng Vĩnh Phong khàn giọng trong hạnh phúc nói:

- Anh yêu em, vợ yêu.

Hiếu Đồng thật sự hạnh phúc đến rơi lệ. Cuối cùng cô cũng có thể trở thành vợ của Vĩnh Phong, mong ước được ở mãi mãi bên người mình yêu thương nhất cũng đã được thực hiện, Hiếu Đồng khẽ dựa vào lòng Vĩnh Phong ấm áp nói:

- Em cũng yêu anh, chồng yêu.

Vĩnh Phong hạnh phúc ngất ngây, cảm giác áp áp vô cùng, cậu vòng tay siết Hiếu Đồng thật chặt. Lại cúi xuống hôn Hiếu Đồng lần nữa, cắn nhẹ vành môi cô, cảm nhận từng chút từng chút cảm giác ngọt ngào mà bờ môi cô mang lại rồi từ từ đưa chiếc lưỡi mềm mại của mình vào khiêu khích sự mềm mại và áp áp của lưỡi cô khiến Hiếu Đồng đỏ bừng cả mặt thẹn thùng đáp trả. (đọc rồi xé nháp nha , cảm nghĩ ngại lung tung).

Bàn tay đặt ở eo Hiếu Đồng bắt đầu lần lên trên chạm vào dây khóa của chiếc áo cưới, nhanh chóng kéo nó xuống bên dưới. Chiếc áo cưới vai trần bị nới lỏng ra mất sự đeo bám lập tức rơi khỏi người Hiếu Đồng chỉ để lại hai mảnh nhỏ nhắn xinh xinh che phủ vẻ đẹp quyến rũ của người phụ nữ.

Thân người mất sự che phủ để lộ ra làn da trần đầy hấp dẫn, Hiểu Đồng khẽ run lên vì sự thay đổi này. Vĩnh Phong nhẹ nhàng đặt bàn tay lên eo cô kéo cô lại sát gần mình, dùng sự ấm áp của cơ thể mình bao bọc cô. Nơi bàn tay cậu chạm vào da thịt cô bỗng trở nên nóng rực lên như những ngọn lửa đang thêu đốt.

Bờ môi Vĩnh Phong nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt với bờ mi cong , miết nhẹ lên vành tai của Hiểu Đồng rồi đi dọc xuống cái cổ thanh mảnh gợi cảm của cô.

Hiểu Đồng cảm thấy mê mê ngây ngất trước những nụ hôn nồng cháy của Vĩnh Phong , bờ môi mọng phát ra những tiếng rên rĩ. Hai cánh tay vòng sang cổ Vĩnh Phong để cho cơ thể không bị đổ sụp xuống, thân thể hai người không có lấy một khe hở.

Cơ thể Vĩnh Phong bỗng trào dâng một ham muốn mãnh liệt , cơ thể nóng bừng lên hơi thở gấp gáp. Hiểu Đồng nhận ra sự thay đổi của Vĩnh Phong vội vàng buông cổ cậu ra rồi đẩy Vĩnh Phong ra khỏi người mình, giận dữ bảo:

- Không được.

Vĩnh Phong đang trong cơn hưng phấn bỗng bị cắt đứt thì lộ rõ sự thất vọng, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm khắc của hiểu Đồng đành thở dài than:

- Anh đi tắm.

Hiểu Đồng chỉ khẽ gật đầu, bình thần tới tú lấy giúp Vĩnh Phong bộ đồ ngủ. Vĩnh Phong nhìn theo dáng người mảnh khảnh không có chỗ che của Hiểu Đồng thì lại sôi sục bước tới ôm lấy cô từ phía sau, dụ dỗ.

- Hay là....chúng ta thử một chút thôi có được không?

Hiểu Đồng lắc đầu xoay người nhét bộ đồ ngủ vào tay Vĩnh Phong, Vĩnh Phong khổ sở kêu:

- Hôm nay là tân hôn của chúng ta.

- Ngoan đi, đi tắm đi, bắt quá em tắm cùng anh – Hiểu Đồng cười vỗ về Vĩnh Phong.

- Không cần – Vĩnh Phong giận dỗi ôm bộ đồ ngủ bước vào nhà tắm. Để cô tắm cùng chẳng khác nào châm thêm ngòi lửa ham muốn trong cậu.

Sau khi Vĩnh Phong chỉnh tề trong bộ đồ ngủ của mình nằm trần trổ trên giường chờ Hiểu Đồng đi tắm. Lửa nhiệt trong người cũng tiêu tan một chút, nhìn đồng hồ vẫn còn sớm, định gọi điện ọi người hẹn ngày mai cùng nhau đi.

Khi cậu gọi cho Quốc Bảo, anh chàng đang chiến đấu say sưa cùng Minh Thùy (>0

- Có biết lúc này là lúc nào hay không hả. Người ta đang chiến đấu hăng say....

Vĩnh Phong chưa kịp mở miệng đã bị phỏng lửa, đang định lên tiếng thì nghe tiếng Quốc Bảo ở đầu bên kia nói khẽ:

- Chúng ta tiếp tục thôi.

Sau đó điện thoại bị cúp.

- Đồ khỉ – Vĩnh Phong tức tối nghĩ tới tình trạng của mình.

Buồn bực trong lòng, cậu nhấn nút gọi cho Thế Nam, mới nói một câu thì Thế Nam bảo:

- Minh bạn, có gì sáng mai nói đi .

Vĩnh Phong nghe xong càng cáu giận hơn. Đám cưới cùng một lúc, người thì đang chiến đấu hăng say, người thì bận trên giường, còn cậu thì nằm ôm gối ôm một mình, cần răng kim nén.

Còn một người duy nhất là Thiên Minh, Vĩnh Phong bầm bụng quyết định gọi.

- Vĩnh Phong, có chuyện gì?

Vĩnh Phong cứ nghĩ, cuối cùng cũng có một người có thể trút bầu tâm sự nào ngờ chưa kịp mở miệng thì nghe tiếng Trúc Diễm ngọt ngào vang tới:

- Anh à, con ngủ rồi, vào đây nhanh lên.

- Anh vào liền – Thiên minh bèn đáp lại, sau đó hỏi Vĩnh Phong – Có chuyện gì không?

- Không có gì đâu, anh mau vào đi để chị Trúc Diễm đợi – Vĩnh Phong thở dài nói rồi cúp máy.

Siết chặt điện thoại trong tay, vẫn không thể kìm nén được nổi bực dọc trong lòng, Vĩnh Phong tiện tay ném chiếc điện thoại vào tường để trút giận. Sau đó ngã phịch xuống giường ôm cái gối ôm mà cắn cắn trút giận.

Cánh cửa phòng tắm mở ra, Hiểu Đồng bước ra mang theo hương thơm ngát của sữa tắm, và hơi ẩm của nước. Điều đặc biệt gây chói mắt của Vĩnh Phong là bộ đồ ngủ cực kì sexy gợi cảm của Hiểu Đồng. Lửa dục vọng trong lòng càng cháy rục lên như muốn thêu đốt cậu nếu không có chỗ phát ra nói không chừng cậu bị tàn phế mất. (tội lỗi quá ...='=)

Hiểu Đồng đi đến bên giường kéo tấm chăn ra rồi chui vào, nói với Vĩnh Phong:

- Ngủ thôi.

Vĩnh phong đang nhắm mắt cố không suy nghĩ vẫn vợ để đánh đuổi sức nóng trong người mình thì Hiểu Đồng vòng tay ôm lấy cậu. Đầu cô cọ cọ vào vai cậu tìm sự thoải mái mà không hay cô vô tình đang châm lửa giết người. Hai bầu ngực mềm mại chạm vào người cậu càng khiến Vĩnh Phong muốn chiếm giữ. Vĩnh Phong vội vàng bật dậy than:

- Nóng quá.

Nói rồi cậu cố bỏ bộ đồ ngủ trên người mình, định dùng sự hấp dẫn của thân thể cường tráng của mình để hấp dẫn Hiểu Đồng. Nào ngờ Hiểu Đồng lại cuộn chăn quanh mình rồi đưa tay bấm hạ nhiệt độ máy lạnh xuống để giúp Vĩnh Phong đỡ nóng, còn mình thì cuộn mình như vậy sẽ ấm hơn.

Vĩnh Phong ghiền răng ghiền lợi nằm ngủ nhưng nhiệt độ bắt đầu lạnh hơn, bèn lợi dụng cơ hội đó chui vào chăn ôm lấy cô thể ấm áp của Hiểu Đồng, giọng hờn dỗi bảo:

- Anh lạnh.

Cái người nào đó lúc bảo nóng, lúc bảo lạnh, không phải Hiểu Đồng không biết là đang khổ sở kìm chế. Nhưng mà trong bụng cô đang mang thai, không thể tùy tiện vận động mạnh, mà cái loại vận động trên giường này thật khó có thể nhẹ nhàng. Cho nên đành phở lờ sự khổ sở của ai kia.

Hơi thở dịu nhẹ của Hiểu Đồng thổi ra cùng với cơ thể ấm áp càng khiến cho Vĩnh Phong hít thở không thông. Bàn tay ôm chặt eo của Hiểu Đồng không yên phận mà bắt đầu lẩn vào bên trong váy áo ngủ của cô đi tới, nhanh chóng chiếm lấy nơi mềm mại trước ngực cô vuốt ve kích thích vào điểm mẫn cảm. Môi Vĩnh Phong đồng thời mơn trớn nhẹ trên vành tai Hiểu Đồng rồi cắn nhẹ.

Cùng một lúc ngực và tai – những nơi mẫn cảm trên người Hiểu Đồng bị kích thích như bị điện giật tê liệt khiến cô không kìm chế được mà rên lên một tiếng gần như phá hủy hết hàng phòng thủ mà mình dày công dựng ra. Vĩnh phong thừa dịp này bèn lấn tới.

Xoay người Hiểu Đồng lại, môi cậu đi tới gáy rồi làm một đường lên đôi môi của Hiểu Đồng, ướm át mềm mại, tắm đậm hương vị tình yêu. Hai tay khôn ngừng kích thích nơi mềm mại phía trước của hiểu Đồng khiến cô run lên, mang theo một trận khoái cảm mãnh liệt đầy kích thích khiến cơ thể mềm nhũn ra mất khả năng phản đối. Chiếc váy ngủ đã bị tháo rời rơi xuống đất nhanh chóng.

Nụ hôn của Vĩnh phong lúc mạnh bạo như muốn cướp hết không khí trong người Hiểu Đồng, lúc lại nhẹ nhàng cọ sát gây tê ngứa, tràn ngập khiêu khích. Hai thân thể cọ sát vào nhau, càng khiến cho khí thể hùng hực hơn bao giờ hết. Thân thể Hiểu Đồng mềm nhũn, không còn chút sức lực nào chỉ có thể thều thào, mang ý phản đối yếu ớt:

- Vĩnh Phong không được...

Lời vẫn chưa thốt ra hết thì cả người Hiểu Đồng bị rúng động mạnh đến ngây dại khi một bàn tay Vĩnh Phong đã xâm nhập xuống thân dưới cô len lỏi qua một lớp vải xâm nhập vào bên trong. Hiểu Đồng bị cơn khoái lạc bao trùm đành buông xuôi để mặc Vĩnh Phong muốn làm gì thì làm.

Đôi mắt đỏ hoe đầy khoa khát cùng sợ hãi của Hiếu Đồng khiến Vĩnh Phong mềm lòng, cậu hôn khắp mọi nơi trên gương mặt cô rồi thì thầm bên tai:

- Anh sẽ nhẹ nhàng, không làm ảnh hưởng đến con.

Hiếu Đồng chỉ còn có thể gật đầu.

Cảm giác được sự ưng thuận của hiếu Đồng, Vĩnh phong bắt đầu xâm chiếm bên dưới. Đạo chơi một chút, trêu chọc khiến Hiếu Đồng oằn người rên rỉ, tiếng rên càng kích thích động tác của Vĩnh Phong cho tới khi cả thân dưới cậu nóng bừng lên ham muốn đi vào bên trong của Hiếu Đồng.

Vĩnh Phong chậm rãi tiến vào cùng cảm địa của Hiếu Đồng, hưng phấn mà rên nhẹ một tiếng. Hiếu Đồng cũng bị kích thích theo, hai tay bấu chặt lấy lưng Vĩnh Phong hướng thụ cảm giác vào ra bên trong người cô của cậu (cái này cần suy nghĩ một chút, tuy là mình viết, nhưng là đọc từ ngoại truyện của mấy cái ngôn tình thấy ai cũng viết cái này mà không hiểu, nhưng nghĩ là cảnh hot nên viết vào, có lẽ vậy...Haiz!!!!)

Sắp chấm dứt thời điểm, Vĩnh Phong trong thân thể Hiếu Đồng đánh thẳng về phía trước, Hiếu Đồng đột nhiên thức tỉnh, dùng sức đấm lưng anh."Không được, không tốt..."

Không để ý đến cự tuyệt của Hiếu Đồng, Vĩnh Phong đến chỗ sâu nhất, phóng thích...

Mồ hôi nhũ nhãi trên mặt, nhưng gương mặt lại lộ ra sự thỏa mãn, ình phong cúi xuống gặm chặt môi Hiếu Đồng tiếp tục sự môn trốn.

Được lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai thứ ba... Hiếu Đồng vì chưa xót cho sự chịu đựng khổ sở của Vĩnh Phong đành nhượng bộ để mặc cậu muốn làm gì thì làm, nhưng cô không biết rằng, một khi đã kích thích thì phải làm cho đến khi tận lực mới cảm thấy thoải mái. Cho nên vật thể của Vĩnh Phong trong người cô bị sự hưng phấn kích thích lần nữa mà phục hồi, lại tiếp tục trải qua một phen trầm luân cho đến khi bóng đêm hòa cùng ánh sáng.

Vĩnh Phong mới mệt mỏi và thỏa mãn ôm lấy Hiếu Đồng ngủ.

42. Chương 42 : Ngoại Truyện 2: Muốn Có Con

Ngoại truyện 2: Muốn có con

Hôm đó là ngày sinh nhật tròn 2 tuổi của Bé Phong, Hiếu Đồng và Vĩnh Phong rủ Quốc Bảo và Minh Thùy cùng đi mua quà cho bé.

Họ cùng đi đến một cửa hàng cao cấp chuyên bán đồ cho trẻ em nằm ngay trung tâm thành phố.

Hiếu Đồng đã mang thai tháng thứ 5 rồi, vòng bụng cũng nhô cao, cô mặc chiếc đầm bầu màu xanh nhạt càng làm cô trở nên xinh đẹp hơn khi nét mặt lúc nào cũng rạng rỡ hạnh phúc.

Vĩnh Phong bước đi bên cạnh cô đầy phong độ và hết sức dịu dàng dìu cô đi, cẩn thận tránh mọi va chạm về phía cô.

Từ xa bước đến đã thấy Minh Thùy và Quốc Bảo đứng đó chờ đợi từ bao giờ. Minh Thùy vừa nhìn thấy Hiếu Đồng thì hớn hờ chạy đến kêu:

- Chị...

- Cẩn thận – Vĩnh Phong nhăn mày nhắc nhở, cái cô bé lóc chóc này lúc nào cũng chân sáo lao đến, cậu sợ chẳng may cô bị vấp ngã mà va vào Hiếu Đồng thì khổ.

Minh Thùy liền sự mặt buồn so.

Hiếu Đồng thấy vậy thì khẽ cười nói:

- Được rồi, không sao đâu. Anh đừng có mà lo lắng thái quá như vậy,

- Anh mặc kệ, đối với anh, an toàn của hai mẹ con quan trọng hơn nhiều – Vĩnh Phong vòng tay qua vai Hiếu Đồng giữ chặt, nhìn cô âu yếm nói.

Hiếu Đồng cũng hạnh phúc cười đáp lại ánh mắt trìu mến của Vĩnh Phong, hạnh phúc của họ khiến người khác nhìn thấy cũng phải ghen tỵ .

- Em ngưỡng mộ và ganh tỵ với hạnh phúc của hai người quá – Minh Thùy reo lên, mắt long lanh nhìn họ – Mai một em bé chào đời rồi thì càng hạnh phúc hơn. Em nhất định phải làm mẹ nuôi của nó.

- Nếu em muốn làm mẹ, vậy thì để anh cố gắng một chút là được rồi – Quốc Bảo bước đến kề tai Minh Thùy nói nhỏ khiến cô đỏ cả mặt lên. Liền quay sang đắm vào vai Quốc Bảo một cú rồi cong miệng mỉm cười:

- Không đứng đắn chút nào.

Vĩnh Phong và Hiếu Đồng lắc đầu cười khổ bỏ đi vào cửa hàng trước.

Trong cửa hàng đồ trẻ em nhiều vô kể và đáng yêu vô cùng. Minh Thùy thích đến nỗi chỉ muốn mua hết đem về.

Cuối cùng họ chọn một số quần áo và đồ chơi để tặng cho bé Phong.

Khi họ đến, Đình Ân và Thế Nam đã có mặt ở đó, Đình Khiêm thì đưa bé Đường đến chơi cùng bé Phong, hai đứa bé gặp nhau vui vẻ vô cùng, cứ chơi hết cái này tới cái kia.

Trúc Diễm hôm nay mặc váy lụa rất đẹp, ngồi bên cạnh Thiên Minh đầy hạnh phúc nhìn ngắm con trai chơi.

Đình Ân bụng vẫn chưa nhô lên như Hiếu Đồng nên cô diện một chiếc váy màu hồng nhạt đơn giản tựa người vào Thế Nam thì thầm to nhỏ gì đó, bàn tay hai người đặt nhẹ trên bụng cô.

Phong cảnh đầm ấm và hạnh phúc đó thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Trúc Diễm thấy mọi người đến bèn định đứng lên đi bưng nước ọi người uống nhưng Thiên Minh đã giữ tay cô lại bảo:

- Để anh đi cho, em bây giờ không thích hợp để bưng bê đồ nặng.

Mọi người nhìn thấy bèn trêu Trúc Diễm:

- Chị Trúc Diễm sướng nha, được anh Thiên Minh cưng chiều quá chừng, không cho động tay động chân gì cả – Minh Thùy nói đầy ngưỡng mộ.

Trúc Diễm đỏ cả mặt xấu hổ thú nhận:

- Không phải, mà là do chị đang mang em bé.

- Hả....

- Thật sao...chúc mừng hai người lại sắp lên chức nữa.

- Còn lâu lắm, chỉ mới hai tuần thôi....Đạo này Thiên Minh bận lắm nên cả hai ít gần nhau, không ngờ mới một lần đã có- Trúc Diễm xoa tay rồi kể.

- Một lần đã có sao – Quốc Bảo kêu lên hỏi với giọng kinh ngạc vô cùng.

Quốc Bảo thẫn thờ dài buồn nảo. Cậu rất muốn có một đứa con nhưng Minh Thùy thì lại không muốn, lúc đầu cậu nghĩ rằng hai người còn trẻ cứ từ từ có cũng không sao, không cần phải vội.

Nhưng nhìn thấy Vĩnh Phong và Thế Nam vui sướng hạnh phúc sắp xếp mọi thứ chuẩn bị cho đứa bé chào đời thì lại ước ao thêm muốn. Tối nào hai vợ chồng cũng quấn quýt với nhau tới gần sáng nhưng mãi vẫn chưa thấy Minh Thùy có biểu hiện gì. Lén lút xem báo cáo khám bệnh hàng năm của Minh Thùy thấy cô vẫn khỏe mạnh thì cứ nghĩ rằng lí do là tại mình.

Cậu âm thầm sâu khổ thầm trách mình không phải đàn ông thật sự, đàn ông mà không có súng, có súng mà không có đạn, có đạn thì đạn lép (> < tội=“ cho=“ bạn=“ quá=“ đi=“ bạn=“ à=“)=“ nhưng=“ vô=“ tình=“ cậu=“ phát=“ hiện=“ mình=“ thùy=“ lên=“ lút=“ uống=“ thuốc=“ giữa=“

thai=" thì=" hiểu=" ra=" mọi=" chuyện,=" cậu=" giận=" run=" người,=" tại=" sao="
 cô=" lại=" không=" chịu=" nói=" với=" cậu,=" lại=" âm=" thầm=" lên=" lúc=" như="
 vậy,=" nhưng=" lại=" không=" nỡ=" trách=" cô=" đành=" cứ=" thế=" im=" lặng,="
 hôm=" nay=" nghe=" tin=" trúc=" diễm=" cũng=" có=" tin=" vui,=" khiến=" cậu="
 buồn=" vô=" hạn,=" cuối=" cùng=" thiên=" minh=" bưng=" nước=" ra,=" mọi=" người="
 cũng=" tụ=" tập=" đầy=" đủ=" nên=" họ=" bắt=" đầu=" dự=" tiệc,=" tàn=" tiệc=" về,=
 quốc=" bảo=" đưa=" minh=" thùy=" trở=" về=" nhà,=" vừa=" vào=" đến=" cửa="
 phòng=" thì=" quốc=" bảo=" đã=" nhanh=" chóng=" quần=" lấy=" minh=" thùy=" ép="
 cô=" về=" phía=" cửa=" để=" thân=" thể=" hai=" người=" sát=" vào=" nhau,=" hai="
 gò=" má=" của=" minh=" thùy=" đã=" nóng=" bưng=" khi=" hơi=" thở=" của=" quốc="
 bảo=" cứ=" vương=" vấn=" quanh=" cổ,=" đôi=" môi=" ẩm=" nóng=" của=" anh=" bắt="
 đầu=" không=" chịu=" ngoan=" ngoan=" nữa=" mà=" di=" chuyển=" dần=" dần=" trên="
 cổ=" rồi=" rớt=" xuống=" vai=" khiến=" đầu=" óc=" minh=" thùy=" bắt=" đầu=" trở="
 nên=" mơ=" hồ,=" vòng=" tay=" của=" quốc=" bảo=" nói=" lỏng,=" xoay=" nhẹ,=" đôi="
 mắt=" anh=" nhìn=" thẳng=" vào=" mắt=" cô,=" ẩm=" áp=" và=" trìu=" mến,=" không="
 khí=" dần=" trở=" nên=" mơ=" hồ=" thêm,=" minh=" thùy=" ngại=" ngừng=" nhìn="
 xuống=" nhưng=" quốc=" bảo=" đã=" nâng=" nhẹ=" cầm=" cô=" lên=" và=" dùng="
 đôi=" môi=" thay=" ọ=" lời=" nói,=" minh=" thùy=" bị=" hút=" hết=" không=" khí,=
 gương=" mặt=" đỏ=" bưng=" lên=" vì=" nụ=" hôn=" của=" quốc=" bảo,=" đến=" khi="
 cô=" gần=" như=" sắp=" lả=" đi=" thì=" đầu=" lưỡi=" của=" anh=" mới=" ngừng="
 lại,=" cô=" cảm=" nhận=" rõ=" vòng=" ngực=" nóng=" ran=" của=" cậu=" đang=" ở="
 ngay=" sát=" mình,=" hơi=" thở=" của=" cậu=" vẫn=" đang=" ngừng=" lại=" trên="
 hóm=" cổ,=" bàn=" tay=" quốc=" bảo=" từ=" từ=" di=" chuyển=" bên=" dưới=" vùng="
 eo=" cô,=" kéo=" chiếc=" áo=" ra=" khỏi=" chiếc=" váy,=" nhanh=" chóng=" luôn="
 vào=" chiếm=" lấy=" nơi=" mềm=" mại=" trước=" ngực=" cô=" nhẹ=" nhàng=" khiêu="
 khích=" đùa=" cợt=" khiến=" minh=" thùy=" run=" rẩy=" toàn=" thân,=" phát=" ra="
 tiếng=" rên=" khoái=" lạc=" (tt_tt)=" tiếng=" rên=" nhẹ=" càng=" khiến=" cho=" cơn="
 khoái=" lạc=" dâng=" trào,=" bàn=" tay=" cậu=" càng=" thô=" bạo=" và=" gấp=" gấp="
 hơn,=" nhanh=" chóng=" mở=" tung=" nút=" áo=" trong=" cửa=" cô=" ra=" để=" lộ="
 đôi=" gò=" bồng=" đảo,=" đầu=" ngón=" tay=" kẹp=" lấy=" một=" nụ=" hoa=" khéo="
 léo,=" chặm=" rãi=" xoa,=" chặm=" rãi=" cọ=" xát...(=" viết=" gì=" mà=" kinh=" thể="
 tay=" quốc=" bảo=" đi=" xuống,=" lướt=" qua=" mỗi=" một=" dây=" thần=" kinh="
 mẫn=" cảm=" của=" minh=" thùy=" khiến=" thân=" thể=" cô=" phát=" run,=" minh="
 thùy=" định=" đẩy=" cậu=" ra=" tìm=" có=" bảo=" rằng=" mình=" đi=" tám=" như="
 mọi=" khi=" để=" uống=" thuốc=" giữa=" thai,=" quốc=" bảo=" liền=" hôn=" lên="
 môi=" minh=" thùy,=" môi=" vừa=" chạm=" xuống=" đã=" trở=" nên=" mạnh=" mẽ,="
 long=" trời=" lở=" đất,=" đầu=" lưỡi=" cổ=" chấp=" thô=" bạo=" xâm=" nhập=" trong="
 lúc=" minh=" thùy=" đang=" kinh=" ngạc=" mà=" khê=" nhếch=" miệng=" lên,=" không="
 thể=" chống=" đỡ=" mà=" xâm=" nhập,=" lại=" xâm=" nhập...=" tựa=" hồ=" muốn="
 đem=" áp=" lực,=" nhiệt=" tình=" trong=" khoảng=" thời=" gian=" qua=" giải=" thoát="
 đi=" ra,=" minh=" thùy=" phát=" giác=" bên=" dưới=" quốc=" bảo=" đã=" bắt=" đầu="
 có=" phản=" ứng,=" cô=" sợ=" hãi=" mơ=" hồ=" cứ=" tuyệt,=" đầu=" lưỡi=" chống="
 đẩy=" đầu=" lưỡi=" cậu=" phản=" đến=" thành=" quay,=" cô=" vội=" nắm=" cậu,="
 cánh=" tay=" vô=" lực=" để=" trên=" ngực=" cậu=" lại=" giống=" như=" vuốt=" ve,="
 vì=" thế,=" quốc=" bảo=" càng=" thêm=" không=" kiên=" nhẫn=" gì,=" trong=" mắt="
 chớp=" động=" nóng=" rực=" đục=" niệm,=" môi=" như=" cuồng=" dã=" mà=" đoạt="
 lấy,=" tay=" cũng=" đưa=" dần=" đến=" cổ=" áo=" cô,=" minh=" thùy=" đã=" trở="
 nên=" mơ=" hồ,=" không=" còn=" suy=" nghĩ=" đến=" việc=" uống=" thuốc=" giữa="
 thai=" nữa=" toàn=" tâm=" toàn=" ý=" cùng=" quốc=" bảo=" đi=" vào=" khoái=" lạc,="
 nhưng=" ngay=" khi=" cô=" đang=" trào=" dân=" mãnh=" liệt=" sự=" ham=" muốn="
 thì=" quốc=" bảo=" đã=" buông=" cô=" ra=" rồi=" bảo=" -=" em=" đi=" tám=" đi,="
 nói=" xong=" cậu=" cũng=" đi=" lấy=" đồ=" ngủ=" ra=" nhà=" tám=" ngoài=" ,=" bỏ="
 lại=" minh=" thùy=" như=" một=" mũi=" tên=" đã=" bị=" giương=" ra,=" (đáng=" đời="
 cưng=" ^).=" minh=" thùy=" tấm=" xong=" thì=" thấy=" quốc=" bảo=" đã=" nằm="

quay=" lưmg=" về=" một=" phía=" không=" giống=" như=" thái=" độ=" mọi=" ngày=" vừa=" thấy=" cô=" đã=" nhào=" đến=" lời=" tuột=" vảy=" ngủ=" của=" cô=" xuống=" trong=" lòng=" minh=" thùy=" bỗng=" cảm=" thấy=" bắt=" an=" vô=" cùng=" cô=" từ=" từ=" chui=" người=" vào=" chần=" nhưng=" chẳng=" thấy=" quốc=" bảo=" có=" động=" tĩnh=" gì=" giống=" như=" người=" say=" nhưng=" rõ=" ràng=" trong=" buổi=" tiệc=" vì=" có=" tới=" 3=" bà=" bầu=" nên=" họ=" hoàn=" toàn=" không=" động=" đến=" một=" giọt=" bia=" rượu=" nào=" thì=" lấy=" gì=" mà=" say=" cũng=" không=" thể=" là=" vì=" mệt=" được=" minh=" thùy=" đã=" quen=" được=" quốc=" bảo=" ôm=" lấy=" khi=" ngủ=" hôm=" nay=" cậu=" xoay=" người=" lại=" khiến=" cô=" có=" cảm=" giác=" trông=" vắng=" cô=" đơn=" cô=" xoay=" người=" vòng=" tay=" choàng=" qua=" eo=" quốc=" bảo=" rồi=" khẽ=" hỏi=" -=" anh=" ngủ=" rồi=" à=" -=" chưa=" nghe=" quốc=" bảo=" đáp=" minh=" thùy=" thấy=" thất=" vọng=" vô=" cùng=" anh=" chưa=" ngủ=" vì=" có=" gì=" mà=" lại...người=" ta=" đã=" bị=" làm=" cho=" ngây=" ngất=" rồi=" vậy=" mà=" lại=" bỏ=" dỡ=" nữa=" chừng=" thật=" khó=" chịu=" còn=" hơn=" chết=" .=" lại=" cảm=" thấy=" hơi=" ấm=" từ=" người=" cậu=" tỏa=" ra=" càng=" khiến=" cô=" kích=" động=" (=.=) đưa=" tay=" luồn=" vào=" áp=" của=" quốc=" bảo=" khiêu=" khích=" nhưng=" chẳng=" thấy=" quốc=" bảo=" động=" đậy=" gì=" điều=" này=" càng=" khiến=" quyết=" tâm=" chinh=" phục=" của=" minh=" thùy=" tăng=" cao=" cô=" ngồi=" bật=" dậy=" cởi=" chiếc=" váy=" ngủ=" của=" mình=" ra=" để=" lộ=" thân=" hình=" gọi=" cảm=" cô=" trèo=" qua=" người=" quốc=" bảo=" chui=" vào=" trong=" lòng=" cậu=" nằm=" nhưng=" quốc=" bảo=" xoay=" người=" lại=" hướng=" khác=" rồi=" bảo=" -=" ngủ=" đi=" mấy=" hôm=" sau=" đã=" quá=" khuya=" rồi=" mà=" quốc=" bảo=" vẫn=" cứ=" ngồi=" xem=" ti=" vi=" khiến=" minh=" thùy=" càng=" rạo=" rức=" đứng=" ngồi=" không=" yên=" cô=" quyết=" định=" thử=" lần=" nữa=" bước=" đến=" tắt=" đèn=" rồi=" đến=" xò=" vào=" lòng=" quốc=" bảo=" cô=" cắn=" nhẹ=" vành=" tai=" quốc=" bảo=" khẽ=" thì=" thăm=" -=" ông=" xã=" em=" nhớ=" anh=" sau=" đó=" cô=" ôm=" eo=" của=" quốc=" bảo=" thân=" mình=" giống=" như=" rấn=" cuồn=" lấy=" cậu=" môi=" khẽ=" hôn=" lên=" vai=" thăm=" dò=" trên=" người=" cậu=" một=" đường=" xuống=" phía=" dưới=" quốc=" bảo=" bị=" kích=" thích=" hít=" vào=" một=" hơi=" không=" còn=" đủ=" khả=" năng=" duy=" trì=" khoảng=" cách=" với=" mình=" thùy=" nữa=" bèn=" kéo=" cô=" vào=" lòng=" tay=" ôm=" lấy=" eo=" cô=" chà=" sát=" môi=" cô=" rồi=" lên=" người=" cô=" qua=" lớp=" váy=" mỏng=" mà=" hôn=" xuống=" dưới=" không=" có=" đèn=" bực=" màn=" cũng=" không=" có=" khép=" lại=" minh=" thùy=" nằm=" trên=" giường=" hai=" sợi=" dây=" vai=" áo=" bị=" kéo=" xuống=" vừa=" vắn=" lộ=" ra=" hai=" bên=" ngực=" cậu=" ngậm=" nhanh=" một=" mảnh=" mềm=" mại=" đầu=" lưỡi=" nóng=" bỏng=" cuồn=" quanh=" nụ=" hoa=" mẫn=" cảm=" khéo=" léo=" sự=" tê=" dại=" ăn=" mòn=" thân=" trí=" như=" mất=" hồn=" minh=" thùy=" không=" nén=" được=" tiếng=" rên=" rĩ=" dứt=" quang=" ánh=" trăng=" bên=" ngoài=" soi=" vào=" bên=" trong=" phòng=" toàn=" màu=" trắng=" ga=" giường=" màu=" trắng=" như=" tuyết=" hấp=" dẫn=" ngón=" tay=" quốc=" bảo=" dần=" dần=" thăm=" dò=" xuống=" phía=" dưới=" lướt=" qua=" bụng=" bằng=" phẳng=" tiến=" vào=" giữa=" hai=" chân=" minh=" thùy=" minh=" thùy=" như=" người=" chết=" thu=" người=" trên=" giường=" trong=" bóng=" đêm=" chỉ=" cảm=" thấy=" ngón=" tay=" thon=" dài=" thông=" thả=" mà=" xâm=" nhập=" cơ=" thể=" cô=" nhẹ=" nhàng=" ra=" vào=" kích=" thích=" mẫn=" liệt=" làm=" cho=" minh=" thùy=" nhịn=" không=" được=" than=" nhẹ=" quốc=" bảo=" tăng=" thêm=" hưng=" phấn=" hết=" thấy=" quá=" mức=" phóng=" đảng=" minh=" thùy=" nhắm=" mắt=" lại=" không=" dám=" nhìn=" cậu=" tri=" giác=" càng=" thêm=" mẫn=" cảm=" thân=" thể=" ngã=" vào=" vùng=" tội=" ác=" vui=" thích=" không=" thể=" tự=" kềm=" chế=" bị=" kích=" đến=" ngây=" dại=" nhưng=" quốc=" bảo=" vẫn=" chưa=" chịu=" xâm=" nhập=" sâu=" vào=" trong=" thân=" thể=" cô=" mãi=" đến=" lúc=" cô=" không=" còn=" lý=" trí=" toàn=" thân=" máu=" đều=" chảy=" xuôi=" cô=" ôm=" chặt=" lấy=" quốc=" bảo=" cô=" thậm=" chí=" còn=" xoay=" người=" đẩy=" cậu=" ngã=" trên=" giường=" sau=" đó=" nằm=" lên=" phía=" trên=" một=" tay=" đỡ=" bả=" vai=" rộng=" lớn=" của=" cậu=" một=" tay="

chóng=" thân=" thể=" nhảm=" ngay=" phía=" dưới=" thân=" nóng=" như=" lửa=" mà=" hạ=" xuống=" chậm=" rãi=" ngồi=" xuống...=" thân=" thể=" hoàn=" toàn=" bị=" phình=" lên=" không=" hề=" có=" khoảng=" cách=" cô=" cần=" chặt=" đôi=" môi=" ngồi=" xuống=" để=" câu=" vùi=" sâu=" vào=" chỗ=" thân=" thể=" sâu=" nhất=" của=" cô=" cảm=" xúc=" cực=" độ=" mãnh=" liệt=" xuất=" hiện=" cô=" đột=" nhiên=" căng=" thẳng=" toàn=" thân=" cơ=" hồ=" không=" thể=" hô=" hấp=" -=" ông=" xã=" -=" kêu=" gọi=" xong=" tay=" cô=" đặt=" ở=" trên=" vai=" anh=" vô=" ý=" thức=" nắm=" chặt=" móng=" tay=" khảm=" vào=" làn=" da=" nóng=" rục=" của=" cậu=" quốc=" bảo=" nặng=" nề=" mà=" hừ=" một=" tiếng=" không=" biết=" là=" thống=" khổ=" hay=" là=" hưng=" phấn=" minh=" thù=" cố=" gắng=" hết=" sức=" vẫn=" không=" thỏa=" mãn=" được=" kích=" thích=" mà=" cậu=" muốn=" ban=" đầu=" cậu=" còn=" có=" thể=" nhân=" nại=" chịu=" đựng=" tiết=" tấu=" của=" cô=" sau=" đó=" nhân=" không=" được=" .=" cậu=" nghiêng=" người=" ấn=" minh=" thù=" trên=" giường=" minh=" thù=" lại=" không=" động=" tùy=" ý=" hai=" tay=" cậu=" nâng=" chân=" cô=" lên=" tách=" ra=" nhanh=" xâm=" nhập=" thẳng=" tới=" tiếp=" tục=" điên=" cuồng=" mà=" va=" chạm=" cảm=" xúc=" mãnh=" liệt=" như=" mưa=" rền=" gió=" thét=" ma=" sát=" chặt=" chẽ=" khoái=" cảm=" kinh=" người=" không=" ngừng=" kéo=" đến=" bị=" quốc=" bảo=" đưa=" lên=" đỉnh=" minh=" thù=" không=" nhịn=" được=" rên=" rỉ=" dùng=" sức=" cần=" môi=" nhịn=" xuống=" tiếng=" thét=" khát=" vọng=" chói=" tai=" -=" thích=" không?=" -=" quốc=" bảo=" cười=" hỏi=" mờ=" hôi=" theo=" từng=" lỗ=" chân=" lông=" chảy=" ra=" minh=" thù=" mơ=" mơ=" màng=" màng=" gật=" đầu=" chạm=" tay=" lên=" mặt=" cậu=" sung=" sướng=" thỏa=" mãn=" về=" sau=" minh=" thù=" đã=" quên=" mất=" luôn=" việc=" phải=" uống=" thuốc=" ngừa=" thai=" kì=" thực=" cái=" cách=" này=" của=" quốc=" bảo=" là=" do=" thiên=" minh=" bày=" cho=" vĩnh=" phong=" và=" thế=" nam=" cũng=" gàu=" đầu=" đồng=" ý=" đến=" khi=" hay=" tin=" minh=" thù=" có=" thai=" vĩnh=" phong=" và=" thế=" nam=" đều=" thăm=" mắng=" tên=" ngọc=" quốc=" bảo=" có=" biết=" khi=" vợ=" mang=" thai=" thì=" cực=" khổ=" thế=" nào=" không?==" nghĩa=" là=" phải=" kiên=" cữ=" nhiều=" không=" phải=" cứ=" thích=" là=" có=" thể=" làm=" như=" quốc=" bảo=" đâu=" đã=" vậy=" hai=" bà=" bầu=" kia=" khi=" thai=" nghén=" hành=" càng=" khiến=" hai=" ông=" chồng=" thêm=" khổ=" sợ=" hiểu=" đồng=" cứ=" hay=" đôi=" bụng=" thềm=" ăn=" hết=" món=" này=" đến=" món=" kia=" có=" khi=" nửa=" đêm=" tỉnh=" dậy=" bảo=" thềm=" ăn=" món=" ăn=" mà=" trước=" nay=" chưa=" từng=" ăn=" không=" ăn=" không=" ngủ=" được=" bảo=" cậu=" nửa=" đêm=" đi=" đâu=" tìm=" thức=" ăn=" đành=" ra=" lệnh=" đầu=" bếp=" của=" nhà=" hàng=" mình=" phải=" đến=" làm=" cho=" cô=" ăn=" nhưng=" cô=" chỉ=" ăn=" vài=" miếng=" rồi=" thôi=" thế=" nam=" càng=" thăm=" hơn=" hiểu=" đồng=" dù=" sao=" vẫn=" ăn=" uống=" đầy=" đủ=" bổ=" sung=" cho=" em=" bé=" còn=" đình=" ân=" thì=" chẳng=" thể=" ăn=" được=" gì=" mà=" cứ=" nôn=" mãi=" người=" gây=" rạc=" cả=" lên=" khiến=" thế=" nam=" vất=" vả=" chạy=" đi=" chạy=" về=" tìm=" đủ=" món=" ăn=" ép=" cô=" ăn=" nhưng=" cô=" cứ=" lắc=" đầu=" nhìn=" thấy=" món=" ăn=" là=" muốn=" nôn=" -=" phải=" cho=" nó=" chịu=" khổ=" với=" chúng=" ta=" mới=" được=" -=" thế=" nam=" cười=" nham=" hiểm=" nói=" với=" vĩnh=" >

43. Chương 43 : Ngoại Truyện 3

Chào mọi người, em tên là Triệu Viễn Hình. Em là con của ba Vĩnh Phong và mẹ Hiểu Đồng. Tên em là lấy vần đầu của chữ Vĩnh và chữ Hiểu tạo thành. Năm nay em được 4 tuổi rồi. Em bắt đầu đi học mẫu giáo. Mẹ Hiểu Đồng thì suốt ngày bận việc ở công ty rồi về nhà nấu cơm nên toàn ba Vĩnh Phong đi đón em. Thật là hạnh diện nha, ba của em đẹp trai nhất trong số phụ huynh ở trường. Cô giáo em mỗi lần tới

giờ ra về đều bắt đầu lúi cái thứ mà nghe nói được gọi là sơn môi ra vẽ vẽ lên miệng. Chả hiểu để làm gì, nhưng điều đặc biệt là khi đó, cô lại vô cùng quan tâm chăm sóc em. Mà nghe nói cô của em chưa có bạn trai. (=)=) Di Hiểu Đường bảo với em rằng khi ở trường em phải gọi ba là anh. Kì không cơ chứ. Nhưng em rất ngoan nha, rất biết nghe lời dì, vì mẹ Hiểu Đồng luôn dạy rằng phải biết vâng lời người lớn, cho nên khi ở trường, em đều gọi ba Vĩnh Phong bằng anh (^). Nghe lời người lớn nhất định là không sai mà, khi em gọi ba là anh. Cô giáo em đối với em vô cùng tốt nha, thường cho em ăn nhiều hơn các bạn khác, quan tâm em hơn các bạn khác nha. Sướng lắm....(0 . 0) Khổ nỗi cô giáo em rất kì cục, cứ mỗi lần ba em đến thì cứ bắt em đứng yên cho cô sửa tới sửa lui quần áo cho chỉnh tề, hại quần áo được mẹ Hiểu Đồng ủi kỹ bị cô dày vò đến nhăn nhúm luôn. Thiệt là khổ với cô quá đi. (>0o00<>

Thấy mặt em buồn, dì Hiểu Đường liền hỏi tại sao, em phải liếm môi kể lại lần nữa. Dì bèn cười xoa đầu em bảo: “Ba con đang ghen”

Ghen? Nó là cái gì vậy, liên quan gì đến việc ăn kem của em (thua thằng nhóc này luôn)

Nhưng nói gì thì nói, chuyện ba hứa lèo với em là không được. Cho nên em đã kể chuyện này lại cho ông nội em nghe, bởi vì ông đã dạy rằng: Nam nhi phải nhất ngôn cửu đỉnh, nói phải giữ lấy lời.

Ông nội em nghe xong thì phá ra cười, bảo với em rằng:” ba con đang ghen với chính mình, bởi vì mối tình đầu của mẹ con là một thằng nhóc, mà thằng nhóc đó chính là ba con”

Chuyện là lúc nhỏ, mẹ em cùng ông ngoại của em đi tham dự một buổi tiệc, mẹ em bị lạc đang ngồi khóc thì đã gặp ba em, được ba em dẫn đi tìm ông ngoại, cho nên mẹ xem ba là mối tình đầu của mình. Cho nên khi bà nội ẹ xem hình lúc nhỏ của ba, mẹ nhận ra thằng nhóc đó chính là ba em, coi như đây là duyên phận của hai người đã có từ lâu. Cho nên mẹ mới vui mà cười mãi như thế.

Xem xem...ba em có buồn cười không, tự ghen với chính mình.

Tất nhiên em đem chuyện này chạy vào phòng ba định kể với ba để còn được ăn kem thì

Khụkhụ....Ba và mẹ em đang hôn nhau ở trong phòng ấy.

Cái này cấm trẻ con nhìn nha, lúc nhìn thấy trên ti vi mẹ lấy tay bịt mắt em lại, mẹ em bảo:” trẻ con nhìn vào sẽ bị mù mắt đó”

HuHu...em nhìn thấy rồi. Nhưng em có một thắc mắc là nhìn mấy lần mới bị mù.

Bởi vì, lần trước ,mẹ Hiểu Đồng bị cấm, mẹ không chịu uống thuốc vì sợ đắng . Nói nhỏ nha, mẹ còn thua em, em uống thuốc giỏi lắm.

Chẳng hiểu ba em giở giành mẹ bằng cách nào, nhưng khi em vào phòng thì thấy ba và mẹ đang hôn nhau. Cho nên sau đó em đã khóc nức nở một trận luôn, bởi vì em sắp bị mù rồi.

Mà bị mù là không thấy đường, làm sao chọn bánh ăn, làm sao xem phim hoạt hình được.

Nhưng thật may mắn là sáng hôm sau em lại không bị mù, mừng ghê. Nhưng ba em lại bị cấm, còn mẹ em thì hết bệnh. Em thương ba quá đi mất, chắc là ba đã gánh chịu sự mù lòa dùm em và bệnh cấm của mẹ. Ba em đúng là trụ cột của gia đình.

Mà nhân nói đến cái chuyện hôn, em lại hiểu ra một vấn đề là, trẻ con có thể hôn thoải mái mà không bị la nha, còn người lớn mà hôn bậy là bị ăn đòn ngay.

Bởi vì, có một hôm, em bắt gặp một người bạn nam của dì hôn trộm dì, khiến dì đỏ bừng cả mặt, đánh vào vai người bạn ấy một cái rồi bỏ chạy. Trong khi em hôn dì ấy cả ngàn lần mà có thấy dì ấy đánh em bao giờ đâu cơ chứ.

Mà không phải ai em cũng hôn nha, mà cũng không phải ai em cũng cho hôn em nha. Em cũng có tôn nghiêm của đàn ông như lời ba dạy đó.

Em...em ...chỉ cình nguyện ột bạn hôn em thôi. Bởi vì...bởi vì em thích bạn ấy....

Bạn ấy là con của chú Thế Nam. Tên là Diệp Hân, bạn ấy cực kì dễ thương và đáng yêu nha.

Mỗi khi đi học, ba Vĩnh Phong đều mua cho em một cái thạch để dành ăn. Ai xin em cũng đều không cho, nhưng khi bạn ấy hôn em một cái em liền ngoan ngoãn để bạn ấy lấy mất cái thạch của mình. (Đồ đại gái)

Hồng phải em đại gái đâu nha, nhưng mà bởi vì nụ hôn nó có một ma lực vô cùng ghê gớm, nó khiến người ta ngu dại và có cảm giác ngọt ngào vô cùng. Hồng tin mọi người hôn thử đi. Coi có bị gọi là đại giống em không?

Tôi không là ai cả, tôi chỉ là một khoảng lặng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/se-de-em-yeu-anh-lan-nua>